Giới thiệu

Giữa vùng đất Giang Hoài mênh mông của Đại Việt vào những năm thiên niên kỷ, thôn Sở Gia từ một ngôi làng nghèo đói xác xơ đã vươn mình trở thành một điển hình phú quý trong vùng.

Đằng sau sự thay da đổi thịt thần kỳ ấy là bóng hình của Sở Hoang, một thanh niên 22 tuổi mang trong mình bí mật động trời: anh là một người xuyên việt trọng sinh, mang theo ký ức của một thế giới khác đến với nơi này.

Từ một cô nhi ở kiếp trước, Sở Hoang vô cùng trân trọng gia đình hiện tại.

Bằng kiến thức vượt thời đại, anh đã âm thầm dẫn dắt cha mình, tộc trưởng Sở Vệ Quốc, đưa cả làng thoát khỏi cảnh cơ hàn, xây dựng nên cơ nghiệp vững chắc.

Uy tín và tài năng của anh được cả tộc công nhận, và câu chuyện bắt đầu vào ngày định mệnh khi anh được các tộc lão nhất trí bầu làm tộc trưởng kế nhiệm.

Ngay khoảnh khắc Sở Hoang chính thức chấp nhận trọng trách, một bước ngoặt định mệnh đã xảy ra.

Một giọng nói máy móc vang lên trong đầu anh, kích hoạt "Hệ thống Gia tộc Vĩnh hằng".

Mục tiêu của hệ thống là giúp anh phát triển gia tộc Sở thị trở thành một thế lực bất diệt, và mỗi lần gia tộc thăng cấp, anh sẽ nhận được những phần thưởng vô giá.

Nhưng điều kinh hoàng nhất mà hệ thống tiết lộ lại là một sự thật làm đảo lộn toàn bộ nhận thức của Sở Hoang về thế giới này: đây

không phải là một thế giới song song bình thường, mà là một "thế giới Đạo Mộ" – thế giới của những cuộc phiêu lưu trộm mộ kinh điển, nơi tồn tại những ngôi mộ cổ lừng danh như Tinh Tuyệt Cổ Thành, Thất Tinh Lỗ Vương Cung và cả những nhân vật huyền thoại như Hồ Bát Nhất hay Trương Khởi Linh.

Cùng với sự thật chấn động, hệ thống ban cho Sở Hoang một "Gói quà tân thủ" vô cùng hậu hĩnh, đặt nền móng cho con đường chinh phục tương lai.

Anh nhận được công pháp tu luyện tối thượng "Thôn Phệ Tinh Không Pháp" có thể truyền cho cả tộc, mười con hung thú cấp một với huyết nhục chứa đựng năng lượng tu luyện dồi dào, và những viên Tẩy Tủy Đan quý giá giúp cải tạo căn cốt.

Đặc biệt hơn cả, một "vầng hào quang gia tộc" được kích hoạt, khiến tất cả tộc nhân Sở gia đều tuyệt đối trung thành, sẵn sàng tuân theo mọi mệnh lệnh của anh.

Đây chính là chìa khóa then chốt, biến một ý tưởng điên rồ trở thành hiện thực: biến cả gia tộc trở thành một thế gia trộm mộ hùng mạnh nhất.

Tại đại hội gia tộc, Sở Hoang công bố kế hoạch kinh thiên động địa của mình: dẫn dắt toàn tộc bước vào con đường "đảo đấu" – khai quật những lăng mộ cổ, tìm kiếm kho báu bị chôn vùi.

Trước sự trung thành tuyệt đối, không một ai phản đối.

Tất cả đều hừng hực khí thế, sẵn sàng theo chân vị tộc trưởng trẻ tuổi bước vào một hành trình đầy rẫy hiểm nguy nhưng cũng hứa hẹn sự giàu sang tột bậc.

Sở Hoang nhanh chóng chọn ra một đội tiên phong, bao gồm những người anh em họ thân tín và các cựu quân nhân trong làng như

Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vân.

Anh dùng điểm tích phân ban đầu mua sắm từ cửa hàng hệ thống những kỹ năng tối quan trọng: quốc thuật Bát Cực Quyền để rèn luyện chiến đấu, "Đảo Đấu Tường Giải" để nắm vững kiến thức trộm mộ, và đặc biệt là "Bá Đạo Cơ Quan Thuật" – môn nghệ thuật chế tạo và phá giải cạm bẫy đỉnh cao.

Sau một tháng khổ luyện với sự trợ giúp của Tẩy Tủy Đan và huyết nhục hung thú, đội tiên phong đã lột xác hoàn toàn.

Từ những người bình thường, họ trở thành những cao thủ với sức mạnh phi thường, sẵn sàng đối mặt với mọi thử thách.

Sở Hoang, với tư chất vượt trội, cũng chính thức bước vào con đường tu luyện, trở thành một "võ giả" cấp Sơ cấp Chiến sĩ với sức mạnh kinh người.

Cuộc hành trình đầu tiên của họ bắt đầu với mục tiêu là một ngôi mộ tướng quân nước Kim tương đối an toàn ở phương Bắc.

Trên đường đi, họ tình cờ chạm trán với bộ ba huyền thoại Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử.

Bằng sự khôn khéo, Sở Hoang đã dùng một số tiền lớn để mua lại cuốn kỳ thư "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" từ tay Hồ Bát Nhất, đặt nền móng vững chắc cho kỹ năng tầm long điểm huyệt của gia tộc sau này.

Bước vào hầm mộ, thế giới này đã cho thấy sự khác biệt so với nguyên tác.

Những cạm bẫy mới xuất hiện, nhưng đều bị Sở Hoang dễ dàng hóa giải bằng cơ quan thú tinh xảo.

Khi đối mặt với đại粽子 (xác ướp) Hồng Hống hung tợn trong mộ chính, cả đội đã thể hiện sức mạnh áp đảo, biến một trận chiến sinh

tử thành một buổi diễn tập nhẹ nhàng.

Nhưng bất ngờ lớn nhất vẫn còn ở phía sau.

Sở Hoang phát hiện ra một mật đạo ẩn, dẫn đến một căn cứ quân sự bí mật của Quan Đông quân Nhật Bản từ thời Thế chiến.

Nơi đây không chỉ chứa đầy vũ khí (được Sở Hoang đổi hết thành điểm tích phân), mà còn cất giấu một bí mật kinh hoàng về những thí nghiệm vô nhân đạo nhằm tái tạo huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia.

Chuyến đi đầu tiên khép lại với thắng lợi rực rỡ, mang về cho Sở gia không chỉ khối tài sản khổng lồ, mà còn là vô số điểm tích phân quý giá và những bí mật động trời, mở ra một chương mới đầy tham vọng cho hành trình định hình lại vận mệnh của cả một gia tộc.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 1

【Lưu ý: Bối cảnh truyện là thế giới Đạo Mộ, các vấn đề về dòng thời gian xin đừng quá bận tâm, cũng đừng vì vấn đề này mà công kích.】 Năm 2000!

Đại Việt, vùng đất Giang Hoài!

Thôn Sở Gia!

"Vệ Quốc à, thằng bé Tiểu Hoang là do chúng ta nhìn nó lớn lên từ nhỏ, tôi kiên quyết đồng ý để nó làm tộc trưởng." "Đúng vậy, Tiểu Hoang là người có bản lĩnh, nếu không thì thôn chúng ta bao năm qua cũng không thể phát triển tốt như vậy." "Nếu Vệ Quốc đã chọn từ chức tộc trưởng, vậy để Tiểu Hoang lên thay, tôi chắc chắn đồng ý.

Thôn Sở Gia hơn hai trăm hộ, sáu trăm người, không ai phản đối đâu." "Sau này Tiểu Hoang trở thành tộc trưởng, nhất định sẽ dẫn dắt thôn Sở Gia của chúng ta phát triển tốt hơn nữa." "..." Tại từ đường họ Sở!

Sở Hoang hai mắt thất thần, vẻ mặt có chút hoảng hốt nhìn các vị tộc lão đang bàn chuyện trước mặt, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng.

Trọng sinh ở thế giới song song này đã hơn hai mươi năm, thời gian thật sự như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt đã hơn hai mươi tuổi rồi.

Đúng vậy!

Sở Hoang là một người xuyên không trọng sinh.

Kiếp trước vì tai nạn mà qua đời, không ngờ khi tỉnh lại đã trở thành một đứa trẻ sơ sinh sắp chào đời.

Kiếp trước là một cô nhi, kiếp này lại có đủ cả cha và mẹ, khiến tâm trạng anh lúc đó vô cùng phức tạp.

Nhưng cha mẹ từ nhỏ đã đối xử rất tốt với anh, để anh thực sự cảm nhận được có cha mẹ yêu thương là một cảm giác hạnh phúc đến nhường nào.

Trọng sinh ở một thế giới mới, Sở Hoang không hề hoảng loạn hay không quen, dù sao kiếp trước cũng không còn gì vướng bận, kiếp này có cha mẹ yêu thương, còn gì tốt hơn nữa?

Hơn nữa anh không phải xuyên xác, mà là xuyên hồn, thực sự xuyên vào trong bụng mẹ, không phải vừa xuyên qua đã sắp chào đời.

Sau khi xuyên không trọng sinh, từ những thông tin rời rạc mà anh nghe được từ cha mẹ và những người trong thôn, anh đại khái hiểu rằng thế giới này dường như không khác mấy so với kiếp trước.

Chỉ là dòng thời gian có vẻ lùi về sau một chút.

Ở thế giới này, anh sinh ra vào những năm 80, đến nay đã hai mươi hai tuổi.

Ông nội Sở Hoài Dân là một người lính già, thời trẻ vì tác chiến dũng mãnh, vốn có cơ hội được trọng dụng, nhưng ông nội lại dứt khoát xuất ngũ trở về thôn Sở Gia.

Sau khi về thôn, ông nội Sở Hoài Dân trở thành tộc trưởng, dẫn dắt thôn Sở Gia phát triển, hy vọng có thể để cho tộc nhân ai cũng có cơm no áo ấm.

Cha anh, Sở Vệ Quốc, cũng là một chiến sĩ già từng tham gia chiến tranh, sau đó chuyển ngành trở về thôn Sở Gia, cũng dốc lòng phát triển thôn.

Thôn Sở Gia, toàn thôn có hơn hai trăm hộ, sáu trăm nhân khẩu, trừ những người lấy chồng từ nơi khác đến, còn lại đều mang họ Sở, nên

tất cả đều là người một nhà.

Nhà của Sở Hoang, từ đời ông cố bắt đầu, cho đến ông nội, rồi cha anh, đều là tộc trưởng của thôn Sở Gia.

Vì vậy, dòng họ của anh có uy vọng rất cao trong thôn.

Đương nhiên, đó cũng là do mấy đời ông cha đều vì thôn Sở Gia mà mưu cầu phúc lợi, tận tâm tận lực làm việc mà tích lũy được.

Sở Hoang nhớ hồi nhỏ thôn Sở Gia rất nghèo, nghèo đến mức các thôn lân cận khi nhắc đến thôn Sở Gia, trong lời nói đều tỏ ra khinh miệt và chán ghét.

Thậm chí đàn ông trong thôn muốn cưới vợ cũng không ai chịu gả.

Cha anh, Sở Vệ Quốc, vì muốn phát triển làm giàu cho thôn Sở Gia mà ngày nào cũng lo đến bạc cả đầu.

Nhưng với tư cách là một người xuyên không trọng sinh, anh cũng từng suy nghĩ cách để thôn Sở Gia phát triển.

Dù sao cũng là người một tộc, hơn nữa thôn Sở Gia lại trên dưới một lòng, vô cùng kính trọng ông nội và cha anh, đối với anh cũng yêu thương hết mực.

Nếu có năng lực, anh tự nhiên không ngại để cuộc sống của thôn Sở Gia tốt hơn một chút.

Chủ yếu là cũng để cuộc sống của mình trở nên tốt hơn.

Nếu không, cả năm không ngửi thấy mùi thịt, anh cũng không chịu nổi cuộc sống như vậy.

Qua những nỗ lực không ngừng và sự tác động ngấm ngầm, anh trước tiên để cha dẫn dắt tộc nhân nuôi trồng thủy sản, thầu vườn cây ăn quả.

Sau đó lại lập một đội thi công nhỏ trong thôn, nhận các công trình

ở thị trấn, trong huyện.

Chỉ cần là phương pháp có thể kiếm ra tiền, tộc nhân trong thôn liền bùng lên động lực cực lớn.

Những năm 80-90 là thời đại của sự phát triển hoang dã.

Tộc nhân thôn Sở Gia dám nghĩ dám làm, lại có nhiều lính già, tuy nghèo nhưng trong lòng luôn có một sự kiêu hãnh, không chịu thua, không sợ thua.

Cha anh, Sở Vệ Quốc, cũng là người có đầu óc.

Sau khi được Sở Hoang nhắc nhở và đề nghị, ông đã thực sự dẫn dắt tộc nhân từng bước tạo dựng nên sự nghiệp.

Dần dần, thôn Sở Gia cũng từ một vùng quê nghèo đói, mỗi nhà cả năm khó được ăn một bữa thịt, đến mức sau này cách dăm ba bữa lại có thể ăn thịt.

Chương 2

Sự thay đổi to lớn này khiến các cụ già trong thôn thậm chí phải che mặt khóc, tất cả tộc nhân đều cảm kích Sở Vệ Quốc.

Nhưng chỉ có Sở Vệ Quốc biết rằng, tất cả những điều này đều đến từ đề nghị của con trai mình.

Sau này khi Sở Hoang dần lớn lên, anh cũng bắt đầu bộc lộ tài năng, không chỉ năm nào cũng đứng nhất toàn trường về thành tích, mà còn nhiều lần đưa ra đề nghị cho thôn.

Qua nhiều năm phát triển, thôn Sở Gia ngày nay có thể nói là một thôn giàu có nổi tiếng trong vùng.

Không chỉ mỗi nhà đều xây nhà lầu mới, ngay cả từ đường cũng được xây lại khang trang.

Từ đó, uy vọng của Sở Hoang trong thôn cũng dần dần được nâng cao.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cha anh, Sở Vệ Quốc, đã muốn từ chức tộc trưởng, nhường lại cho anh.

Đối với việc này, các tộc lão trong thôn không những không ai phản đối, mà ngược lại ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, giơ hai tay đồng ý.

Dù sao, trong mắt họ, Sở Hoang là người có bản lĩnh đã được công nhận.

Từ khi đi học đại học ở nơi khác, anh đã thành lập công ty ở bên ngoài.

Một người có bản lĩnh lớn như vậy, làm tộc trưởng thì có gì mà phản đối.

Sau một hồi thảo luận ngắn, mấy vị tộc lão nhất trí đồng ý với thân phận tộc trưởng mới của Sở Hoang, và chuẩn bị sáng mai triệu tập tộc hội, thông báo cho tất cả tộc nhân.

"Đinh, chúc mừng ký chủ trở thành tộc trưởng, phù hợp điều kiện kích hoạt hệ thống." "Đinh, hệ thống đã kích hoạt, bắt đầu liên kết...

Liên kết hoàn thành." "Đinh, chúc mừng ký chủ chính thức liên kết với Hệ thống Gia tộc Vĩnh hằng.

Chỉ cần đẳng cấp gia tộc càng cao, sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh từ hệ thống." "..." "Hệ... hệ thống?" Nghe thấy âm thanh đột ngột vang lên trong đầu, Sở Hoang cả người lập tức sững sờ tại chỗ.

Đối với hệ thống, sao anh có thể xa lạ được chứ?

Kiếp trước anh đã đọc vô số tiểu thuyết, hệ thống chính là danh từ đi kèm với nhân vật chính.

Nhà nào xuyên không mà không mang theo hệ thống?

Lúc mới xuyên không trọng sinh, anh cứ nghĩ mình cũng sẽ có hệ thống, nhưng đợi mãi đợi mãi cũng không thấy đâu.

Bất đắc dĩ, qua bao nhiêu năm, anh thậm chí đã quên mất chuyện này.

Không ngờ, vào lúc này, hệ thống lại đến.

Vào lúc anh vừa nhận chức tộc trưởng.

Sau một lúc ngây người, trong lòng Sở Hoang nhanh chóng dâng lên một trận cuồng hỉ.

Anh vội vàng hỏi hệ thống trong đầu: "Hệ thống, ngươi có những chức năng gì?" "Đinh, hệ thống này tên là Hệ thống Gia tộc Vĩnh hằng, giúp đỡ ký chủ phát triển gia tộc, cho đến khi đưa gia tộc của ký chủ phát triển thành gia tộc vĩnh hằng.

Mỗi lần nâng cấp gia tộc, hệ thống sẽ phát một gói quà thăng cấp gia tộc lớn.

Ngoài ra, vì thế giới này là thế giới Đạo Mộ, hệ thống sẽ không định kỳ phát hành các nhiệm vụ trộm mộ.

Ký chủ hoặc gia tộc của ký chủ chỉ cần tham gia hoạt động trộm mộ sẽ nhận được điểm tích lũy nhất định.

Hơn nữa, tất cả mọi thứ trong cổ mộ đều có thể để hệ thống thu hồi đổi thành điểm tích lũy, điểm tích lũy có thể dùng để mua vật phẩm trong cửa hàng hệ thống." "Khoan... khoan đã, hệ thống vừa nói ta đang ở thế giới nào?

Thế... thế giới Đạo Mộ?" Lúc đầu nghe hệ thống nói, trong lòng Sở Hoang vô cùng mừng rỡ.

Nhưng khi nghe hệ thống nói đây là một thế giới Đạo Mộ, cả người anh lập tức sững sờ tại chỗ, trong lòng kinh ngạc tột độ.

Xuyên không trọng sinh đến thế giới này đã hơn hai mươi năm, anh vẫn luôn cho rằng đây là một thế giới song song bình thường, chỉ là dòng thời gian có chút chậm lại.

Nhưng bây giờ hệ thống lại nói với anh, đây lại là một thế giới Đạo Mộ.

Vậy chẳng phải có nghĩa là, thế giới này có đủ loại lăng mộ kỳ quái hay sao?

Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Mộ Hiến Vương ở Điền Nam!

Thất Tinh Lỗ Vương Cung...

Vân Đỉnh Thiên Cung...

Thậm chí còn có những người như Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử,

Trương Khải Linh, Hạo Thiên Chân?

Hít!

Sở Hoang âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Nếu hệ thống không nói, ở thế giới Đạo Mộ này, nếu đụng phải đám người liếm máu trên lưỡi đao hoặc các thế lực đó, thật không biết phải làm sao.

Dù sao không biết thì thôi, một khi đã biết, trong lòng anh cũng tò mò về những ngôi mộ lớn đó, muốn đi vào khám phá.

Quan trọng là những bảo vật trong các ngôi mộ đó, chỉ cần có thể mang ra ngoài, chắc chắn sẽ cung cấp cho anh một lượng lớn tiền bạc.

Mấy năm nay, ngoài việc giúp đỡ thôn Sở Gia phát triển, bản thân anh cũng tìm cách kiếm tiền.

Cổ phiếu, hợp đồng tương lai, xổ số... những thứ này anh hoàn toàn không biết, kiếp trước cũng chưa bao giờ nhớ những thông tin loại này.

Mãi đến cuối những năm 90, anh mới nghĩ ra một phương pháp có thể làm giàu.

Đó là mở quán net!

Sau khi nhận được vốn khởi động từ cha mình, Sở Vệ Quốc, anh liền bắt đầu mở quán net ở huyện, ở thành phố.

Trong vòng vài năm ngắn ngủi, quán net đã mở khắp vùng đất Giang Hoài.

Sau khi lên kinh thành học đại học, anh còn mở quán net ở kinh thành.

Vì việc này, anh đã thành lập một công ty chuyên phục vụ cho các quán net.

Anh vốn định năm sau sẽ đi tranh giành với nước láng giềng, chuẩn bị giới thiệu một tựa game.

Truyền Kỳ!

Anh nhớ kiếp trước có người, nhờ vào tựa game này mà thu về một lượng vốn khổng lồ, từng một thời trở thành người giàu nhất.

Nếu có thể có được tựa game này, tương lai anh chưa chắc không thể tranh giành ngôi vị người giàu nhất.

Đợi sau khi có tiền, anh sẽ đầu tư mạnh vào các doanh nghiệp kỳ lân đó.

Chim Cánh Cụt!

Ali Bát Bát...

Chỉ cần có thể nắm giữ cổ phần của các doanh nghiệp này, tương lai anh thậm chí có thể trực tiếp nghỉ hưu hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng bây giờ hệ thống lại nói cho anh biết, đây là một thế giới Đạo Mộ, chỉ cần nâng cao đẳng cấp gia tộc là có thể nhận được gói quà thăng cấp gia tộc lớn.

Như vậy, trọng tâm sau này của anh không chỉ còn là bản đồ kinh doanh này nữa.

"Đinh, ký chủ lần đầu nhậm chức tộc trưởng, nhận được một Gói Quà Tân Thủ, ký chủ có muốn mở không?" Lúc này, giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu, khiến Sở Hoang hoàn hồn.

"Mở!" Sở Hoang không chút do dự, lập tức nói.

"Đinh, đang mở Gói Quà Tân Thủ..." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được công pháp 【Thôn Phệ Tinh Không Pháp】, ký chủ có thể truyền thụ cho tộc nhân tu luyện." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được mười con hung thú cấp một.

Huyết nhục của hung thú chứa đựng năng lượng, ăn vào có thể tăng khí huyết, tăng đáng kể tốc độ tu luyện." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được một bình 【Tẩy Tủy Đan】.

Có thể tẩy tủy phạt mao, nâng cao căn cốt tu luyện." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được công pháp chuyên thuộc của tộc trưởng 【Vĩnh hằng Bất hủ Kinh】. 【Chú thích: Đây là cương lĩnh tổng quát của công pháp, dung hợp càng nhiều công pháp, sẽ biến đổi càng mạnh.

Ký chủ tạm thời chỉ có thể dung hợp Thôn Phệ Tinh Không Pháp.】" "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được một nghìn điểm tích lũy khởi động gia tộc." "Đinh, xét thấy ký chủ đã trở thành tộc trưởng, hệ thống mở ra vòng hào quang gia tộc.

Tất cả tộc nhân họ Sở sẽ đồng lòng nhất trí, vĩnh viễn không phản bội tộc trưởng." Hít!

Nghe hệ thống mở ra Gói Quà Tân Thủ, Sở Hoang cả người đều tê dại.

Chương 3

Chấn kinh!

Cuồng hỉ!

Lại thật sự có pháp môn tu luyện, tương lai chẳng lẽ thật sự có thể thành tiên làm tổ?

Không!

Là dẫn dắt cả họ Sở trở thành gia tộc vĩnh hằng, vĩnh hằng bất hủ giữa chư thiên vạn giới!

Chỉ có điều khiến Sở Hoang cảm thấy bất ngờ là, loại hệ thống này, không phải nên là nhân vật chính ở thế giới tu tiên, huyền huyễn mới có thể thức tỉnh sao?

Ở một thế giới Đạo Mộ, lại thức tỉnh một hệ thống nghịch thiên như vậy?

Người ta ở Đạo Mộ, tôi lại tu tiên?

Nhưng nếu thế giới này thật sự là thế giới Đạo Mộ, vậy thì thế giới quan có lẽ thật sự không thấp.

Dù sao, nơi đó cũng có sự tồn tại của cổ thần.

Xà Thần!

Thương!

Quỷ Phương Quái Thụ!

Cửu Đầu Trùng...

Những vị thần Minh từ thời xa xưa này cũng không biết rốt cuộc đã chết hay chưa.

Còn có cánh cửa đồng bí ẩn khó lường kia, được gọi là Chung Cực, rốt cuộc là cái gì.

Có lẽ tất cả những điều này đối với thế nhân, quả thực là thần bí, khiến người ta rợn tóc gáy.

Nhưng đối với gia tộc Sở trong tương lai, bất kể những thứ này rốt cuộc là gì, chỉ cần dám chọc vào họ Sở, đều sẽ hóa thành tro bụi.

Những cổ thần kia dù chưa chết, họ Sở tương lai cũng có thể đánh cho chúng chết.

"Đinh, ký chủ có muốn nhận phần thưởng không?" "Đinh, ký chủ có muốn nhận phần thưởng không?" "Tạm thời không nhận!" Sở Hoang nói với hệ thống trong đầu.

Bây giờ vẫn đang ở trong từ đường họ Sở, một số tộc lão cũng đang ở đây, anh thực sự sợ nếu đột nhiên nhận phần thưởng sẽ xảy ra vấn đề.

Chi bằng đợi lát nữa về nhà, đóng cửa lại rồi yên tâm nhận phần thưởng.

"Tiểu Hoang à, bây giờ con đã là tộc trưởng của thôn Sở Gia chúng ta rồi, có phương pháp nào để thôn chúng ta trở nên tốt hơn không?" Sở Hoài Quân vừa hút thuốc lá cuốn trong tay, vừa cười ha ha nhìn Sở Hoang hỏi.

"Đúng vậy Tiểu Hoang, mấy công ty trong thôn chúng ta năm nay kinh doanh có phần sa sút, con có cách nào không?" Một vị tộc lão khác, Sở Hoài Thịnh, thở dài một tiếng, có chút đau đầu bất lực nói.

Thấy hai vị tộc lão lên tiếng, mấy vị tộc lão bên cạnh cũng không khỏi lộ vẻ mong đợi, ánh mắt hy vọng nhìn về phía Sở Hoang.

Ngay cả cha anh, Sở Vệ Quốc, cũng lòng đầy mong đợi, không biết con trai mình có cách nào không.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Sở Hoang lại chỉ mỉm cười, sau đó lên tiếng: "Các vị ông, các chú bác, phương pháp thì... không có, chỉ là tôi đã nghĩ ra một cách kiếm tiền tốt hơn." "Cách kiếm tiền tốt hơn?

Tiểu Hoang à, rốt cuộc là cách gì, mà lại có thể kiếm tiền nhiều hơn cả mấy doanh nghiệp của thôn?" "Đúng vậy, Tiểu Hoang nói cho chúng ta nghe đi, mấy doanh nghiệp của thôn tuy kinh doanh không tốt, nhưng gộp lại, mỗi năm cũng có thu nhập hơn năm trăm vạn, mỗi nhà đều có thể có thu nhập mấy vạn, cách kiếm tiền nhiều hơn doanh nghiệp của thôn, vậy phải kiếm được bao nhiêu tiền chứ." "Tiểu Hoang, mau nói cho chúng ta biết, rốt cuộc là cách gì." "..." Nghe Sở Hoang nói có cách kiếm tiền tốt hơn, các tộc lão đều mặt mày vui vẻ, vẻ mặt kinh hỉ nhìn về phía anh.

Nếu Sở Hoang đã nói có cách kiếm tiền tốt hơn, họ tự nhiên sẽ tin tưởng, tuyệt đối không có chút nghi ngờ nào.

Dù sao, bao nhiêu năm qua, chưa thấy việc gì Sở Hoang nói mà không thực hiện được.

Đối với điều này, Sở Hoang chỉ cười không nói, mãi đến khi thấy ánh mắt ngày càng không thiện cảm của cha mình, anh mới cười gượng một tiếng nói: "Các vị tộc lão, chuyện này ngày mai triệu tập tộc hội rồi nói nhé." "Ha ha ha... cũng được, dù sao sớm muộn cũng sẽ biết, đợi một chút cũng không sao." "Đúng đúng, vừa hay ngày mai tộc hội mọi người cơ bản đều có mặt, vậy quyết định như thế đi." "Có Tiểu Hoang ở đây, thôn Sở Gia chúng ta nhất định sẽ ngày càng tốt hơn, điểm này tôi chưa bao giờ nghi ngờ." "..." Thấy Sở Hoang lại úp mở, các tộc lão cũng không để ý, ngược lại ai nấy trên mặt đều mang nụ cười vui vẻ.

"Các vị ông, các chú bác, vậy hôm nay đến đây thôi, sáng mai triệu

tập tộc hội chúng ta gặp lại." Bây giờ chức vị tộc trưởng đã định, không còn việc gì nữa, Sở Hoang liền tìm cớ chuồn ngay, trở về nhà nhận phần thưởng của hệ thống.

"Được, vậy chúng ta đi về trước, ngày mai gặp lại." Sở Hoài Quân và các tộc lão gật đầu, mấy người lại nói chuyện thêm vài câu rồi cùng nhau ra khỏi từ đường, sau đó ai về nhà nấy.

Trên đường về nhà, cha anh, Sở Vệ Quốc, có chút khó hiểu nhìn anh hỏi: "Con thật sự có cách kiếm tiền tốt hơn à?

Chẳng lẽ định dẫn tộc nhân đi mở quán net?" "Chà... tự nhiên không phải, ba cũng đừng hỏi nữa, ngày mai sẽ biết thôi." Sở Hoang lắc đầu, cười nói.

"Thằng nhóc thối..." Thấy ngay cả mình hỏi mà Sở Hoang cũng không nói, khiến Sở Vệ Quốc bật cười lắc đầu, trừng mắt nhìn anh một cái.

Đối với điều này, Sở Hoang vẫn cười không nói, không hề để tâm.

Cách kiếm tiền ư!

Ở thế giới Đạo Mộ này, còn có gì kiếm tiền hơn trộm mộ sao?

Tuỳ tiện trộm một ngôi mộ, ít nhất cũng có thu nhập mấy chục vạn, đến cả trăm vạn.

Thậm chí, trong một số ngôi mộ lớn, còn có thể tính bằng chục triệu, bằng trăm triệu.

Bảy mươi hai nghề, trộm mộ là vua!

Câu nói này không phải nói suông, mà là một ngành kinh doanh lớn có thể kiếm ra tiền thật.

Còn về việc tộc nhân thôn Sở Gia có đồng ý hay không, Sở Hoang căn bản không lo lắng.

Dù sao, sau khi nhận phần thưởng của hệ thống, tất cả mọi người trong thôn Sở Gia đều sẽ trung thành tuyệt đối với anh, căn bản không có khả năng phản bác.

Tộc nhân thôn Sở Gia đều đã trải qua những ngày tháng nghèo khổ, bây giờ khó khăn lắm mới khá giả hơn một chút, tự nhiên càng khao khát cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nếu biết được có thể trộm mộ kiếm tiền, e rằng ai nấy chỉ càng thêm điên cuồng.

Nghĩ đến đây, trong mắt Sở Hoang bất giác hiện lên một tia cười.

Hai cha con đi trên con đường nhỏ trong thôn, không bao lâu đã đến trước một ngôi nhà lầu hai tầng.

Ngôi nhà lầu hai tầng này là do nhà Sở Hoang xây lại sau khi khá giả, so với ngôi nhà đất cũ kỹ kia, không chỉ lớn hơn mà nội thất bên trong cũng rất tốt.

Lúc xây nhà, anh đã đặc biệt cho xây một khoảng sân nhỏ, trong sân trồng không ít rau và hoa cỏ, trông khá ấm cúng.

Khi hai người đẩy cửa sân vào, chỉ thấy mẹ anh, Lý Tú Trinh, đang ngồi trong sân đan áo.

Khi thấy hai người bước vào, bà liền vẻ mặt mong đợi hỏi: "Sao rồi, chức tộc trưởng có nhường cho Tiểu Hoang không?" "Bà hỏi thừa, chức tộc trưởng ngoài Tiểu Hoang ra, còn ai đủ tư cách ngồi?" Cha Sở không vui nói.

"Thôi ba mẹ, con về phòng trước đây, bữa tối không cần gọi con." Đối với việc cha mẹ hàng ngày đấu khẩu, Sở Hoang căn bản không để ý, chào một tiếng rồi trực tiếp vào nhà, lên lầu hai về phòng, khóa trái cửa lại rồi lập tức ngồi bên giường, nói với hệ thống: "Hệ thống, nhận phần thưởng." "Đinh, không gian hệ thống đã mở thành công,

phần thưởng đã được phát vào không gian hệ thống.

Hiện chuẩn bị phát pháp môn tu luyện, xin ký chủ chuẩn bị sẵn sàng." Theo tiếng của hệ thống vang lên, Sở Hoang vội vàng ngồi ngay ngắn.

Chưa kịp lên tiếng, khoảnh khắc tiếp theo, anh chỉ cảm thấy một lượng lớn thông tin tràn vào đầu.

Anh vô thức nhắm mắt lại, từ từ tiêu hóa nội dung của những thông tin này.

Đợi một lúc lâu sau, anh mới từ từ mở mắt ra.

"【Thôn Phệ Tinh Không Pháp】 mạnh mẽ thật, quả thực đáng sợ đến mức khó có thể tưởng tượng." Thôn Phệ Tinh Không Pháp về cơ bản đã tập hợp tất cả các loại công pháp tu luyện về vũ trụ của thế giới đó thành một tổng thể.

Thôn Phệ Tinh Không Pháp về cơ bản đã tập hợp tất cả các loại công pháp tu luyện về vũ trụ của thế giới đó thành một tổng thể.

Người tu luyện ở thế giới đó không hấp thụ linh khí trời đất, mà hấp thụ một loại vật chất năng lượng trong vũ trụ.

Nói chung, nó có điểm tương đồng với cái gọi là linh khí trong thế giới tu tiên, huyền huyễn.

Nhưng hiện tại, nó lại càng thích hợp hơn cho sự trưởng thành ban đầu của thôn Sở Gia.

Dù sao, thế giới này không tồn tại linh khí.

Nhưng Thôn Phệ Tinh Không Pháp cũng không phải vừa bắt đầu đã hấp thụ năng lượng vũ trụ, mà phải rèn luyện sức mạnh cơ thể trước.

Chỉ khi nâng cao thể chất lên thành võ giả, mới có thể bắt đầu hấp

thụ năng lượng trong vũ trụ để nâng cao tu vi.

Ở thế giới đó, cảnh giới tu luyện rất đa dạng.

Nhưng ở giai đoạn đầu khi chưa bước vào vũ trụ, cảnh giới tu luyện có thể chia thành: Chiến Sĩ, Chiến Tướng, Chiến Thần.

Ba đại cảnh giới này lại chia thành ba cấp độ sơ, trung, cao.

Trên Chiến Thần, còn có cấp Hành Tinh có thể bay lượn trên không.

Một khi đột phá cấp Hành Tinh, liền có thể tự do khống chế nguyên năng gen trong cơ thể, chiến lực bản thân sẽ tăng vọt mấy chục lần.

Chương 4

Đương nhiên, những điều này đối với cả thôn Sở Gia mà nói, còn hơi quá sớm.

Muốn tu luyện, cũng phải trước tiên nâng cao tố chất cơ thể, sức mạnh, tốc độ của bản thân lên tiêu chuẩn của võ giả mới được.

Nếu không, phương pháp hấp thụ năng lượng từ vũ trụ – nguyên năng gen – cũng không cần thiết phải truyền xuống.

Dưới võ giả, lại có thể chia thành học viên sơ cấp, học viên trung cấp, học viên cao cấp.

Đừng coi cảnh giới học viên là cấp thấp nhất, thực lực yếu nhất ở thế giới đó.

Nhưng nếu đặt ở thế giới Đạo Mộ này, cũng tuyệt đối không yếu.

Dù sao, tiêu chuẩn thực sự của võ giả, mạnh đến mức có chút phi lý.

Một quyền chín trăm kg, tốc độ hai mươi lăm mét mỗi giây.

Chỉ khi đạt đến tiêu chuẩn như vậy, mới có thể được gọi là võ giả.

Mà đó cũng chỉ mới đạt tiêu chuẩn chiến sĩ sơ cấp mà thôi.

Còn chiến sĩ trung cấp mạnh hơn, một quyền hai nghìn kg, tốc độ còn đạt đến mức bốn mươi mét mỗi giây.

Có thể nói, tốc độ và sức mạnh như vậy, ở thế giới này, Trương Khải Linh trong trạng thái bình thường cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Còn về việc khi sử dụng huyết mạch kỳ lân, hoàn toàn bộc phát thì

mạnh đến đâu, Sở Hoang thật sự không biết, nhưng nếu có cơ hội lại có thể thử một chút.

"Đinh, ký chủ có muốn dung hợp Thôn Phệ Tinh Không Pháp vào 【Vĩnh hằng Bất hủ Kinh】 không?" Lúc này, hệ thống trong đầu lại lên tiếng hỏi.

"Dung hợp!" "Đinh, đang dung hợp... dung hợp thành công...

Ký chủ có muốn tiếp nhận công pháp không?" "Có!" Ầm!

Theo lời của Sở Hoang vừa dứt, trong đầu anh lại một lần nữa bị tràn ngập bởi một dòng thông tin khổng lồ.

Hai lần dung hợp pháp môn tu luyện, nhưng Sở Hoang lại phát hiện trong đó có chút khác biệt. 【Thôn Phệ Tinh Không Pháp】 quả thực là pháp môn tu luyện của thế giới đó, không pha tạp bất cứ thứ gì. 【Vĩnh hằng Bất hủ Kinh】 sau khi dung hợp Thôn Phệ Tinh Không Pháp, phương pháp tu luyện cũng tương tự, nhưng lại cho anh một cảm giác hiệu quả hơn, mạnh mẽ hơn.

Theo thời gian sau này, khi có được càng nhiều công pháp, 【Vĩnh hằng Bất hủ Kinh】 cũng sẽ trở nên ngày càng mạnh mẽ.

"Vù!" Đột nhiên, tâm thần Sở Hoang khẽ động, trong lòng bàn tay anh bỗng dưng xuất hiện một bình sứ bạch ngọc.

"...Tẩy Tủy Đan?" Trong mắt Sở Hoang lóe lên tinh quang, từ từ mở bình sứ bạch ngọc ra xem.

Chỉ thấy bình vừa mở ra, lập tức tỏa ra một mùi hương thanh khiết thoang thoảng, chỉ cần ngửi một hơi, liền khiến tinh thần trở nên sung mãn hơn.

Trong bình, đang chứa mười hai viên đan dược màu nâu, bên ngoài đan dược trông rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Sở Hoang đổ ra một viên Tẩy Tủy Đan, một ngụm nuốt xuống, sau đó đậy nắp bình sứ bạch ngọc lại, thu về không gian hệ thống.

Sau khi uống Tẩy Tủy Đan, Sở Hoang chỉ cảm thấy trong cơ thể sinh ra một luồng khí nóng, cả người trở nên nóng hổi.

Đồng thời, những chất bẩn màu đen nhờn, đang không ngừng bị bài tiết ra từ lỗ chân lông.

Trước sau, chỉ trong nháy mắt, trên người anh đã đầy những chất bẩn màu đen này.

"Khốn kiếp, thật giống như trong tiểu thuyết kiếp trước viết..." Ngửi thấy mùi hôi thối trên người, Sở Hoang nín thở vẻ mặt ghê tởm, vội vàng ra khỏi phòng, vào phòng vệ sinh bắt đầu tắm rửa.

Mất hơn nửa tiếng đồng hồ, Sở Hoang mới sảng khoái bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Nhìn mình trong gương, Sở Hoang suýt chút nữa không nhận ra.

Chiều cao của anh chỉ có một mét tám mươi hai, khuôn mặt tuy tuấn lãng, nhưng trên mặt luôn có những vết mụn nhạt và sạm da.

Nhưng bây giờ, vết mụn và sạm da trên mặt đã hoàn toàn biến mất, da cũng trắng hơn mấy tông, mắt trở nên có thần hơn, tóc cũng đen bóng hơn, chiều cao cũng đạt đến một mét tám mươi sáu.

Tinh khí thần cũng có sự thay đổi trời long đất lở.

Có thể nói, Sở Hoang bây giờ ít nhất đã đẹp trai hơn gấp mấy lần.

Ngoài ra, anh cảm thấy cơ thể mình dường như cũng trở nên cường tráng hơn, so với trước đây có sự biến đổi cực kỳ đáng sợ.

Trở lại phòng, Sở Hoang khẽ nhíu mày, nói với hệ thống: "Hệ thống, có bảng thuộc tính không, để có thể xem thuộc tính của ta một cách trực quan hơn?" "Đinh, xét thấy ký chủ có nhu cầu, bảng điều

khiển đang được tạo ra... tạo ra thành công, ký chủ có muốn mở không?" "Mở!" Sở Hoang mắt sáng lên, không ngờ hệ thống lại chu đáo như vậy, biết anh cần, liền lập tức tạo ra cho anh.

Vụt!

Khoảnh khắc tiếp theo, một màn sáng màu xanh nhạt mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức xuất hiện trước mắt anh.

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng họ Sở Tuổi: 22 Sức mạnh: 300 kg Tốc độ: 11 m/s Công pháp: Vĩnh hằng Bất hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp Điểm tích lũy: 1000 Không gian hệ thống: Tẩy Tủy Đan ×11, Hung thú cấp một ×10 "Hít... ta bây giờ mạnh như vậy sao?" Nhìn vào bảng thuộc tính, về các số liệu, Sở Hoang không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Một quyền ba trăm kg, tốc độ còn đạt đến mười một mét mỗi giây, tốc độ và sức mạnh này, căn bản không phải người bình thường có thể sở hữu.

Chẳng trách cảm thấy cơ thể có một sự biến đổi, hóa ra đã tăng lên nhiều như vậy.

Nhìn vào bảng thuộc tính, trong mắt Sở Hoang lóe lên tinh quang.

Tuy một quyền ba trăm kg, mỗi giây mười một mét quả thực mạnh, nhưng so với võ giả thực thụ, còn kém xa lắm.

Vì vậy, tiếp theo, phải luyện tập thật tốt, cố gắng sớm bước vào hàng ngũ võ giả.

Trong phòng!

Sau khi đóng bảng thuộc tính, Sở Hoang nhíu mày tựa lưng vào đầu giường, chìm vào suy tư.

Bây giờ đã có hệ thống, tương lai tất nhiên sẽ khác với người

phàm.

Đặc biệt là đã có được pháp môn tu luyện.

Hệ thống lại là Hệ thống Gia tộc Vĩnh hằng, tất nhiên là để giúp anh xây dựng gia tộc thành gia tộc vĩnh hằng.

Nhưng vạn trượng cao lâu từ đất mà lên, mọi thứ không thể một sớm một chiều, tất nhiên cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, nên bắt đầu từ đâu.

Nếu đây là một thế giới Đạo Mộ, tham gia trộm mộ cũng như những thứ trong mộ, lại có thể nhận được điểm tích lũy.

Vậy thì sự phát triển ban đầu của gia tộc, tất nhiên cũng không thể tách rời những ngôi mộ lớn đó.

Nhưng muốn trộm mộ, không chỉ cần thực lực cá nhân mạnh mẽ là được.

Cũng không thể mỗi lần xuống mộ đều cần anh đi theo.

Vì vậy phải dạy cho tộc nhân cách tìm rồng điểm huyệt, cũng như cách đào đường hầm.

Ngoài ra, việc phân biệt cổ vật, cũng như các loại sinh vật và cơ quan kỳ quái trong mộ, cũng cần có người hiểu.

Đương nhiên, những kỹ năng kiến thức này đều cần thời gian để từ từ tích lũy.

Việc quan trọng nhất lúc này là phải nhanh chóng huấn luyện ra một nhóm tộc nhân dám chiến, có thể chiến, có thực lực cá nhân mạnh mẽ.

Nếu không trong quá trình xuống mộ, nếu gặp phải Cửu Môn, nhà họ Uông, hai bên một khi bùng nổ xung đột, họ Sở cũng có thể có thủ đoạn đối phó.

“Phong ca từng đi lính, vừa hay có thể làm lứa người đầu tiên, nhanh chóng huấn luyện ra, như vậy cũng có thể nhanh chóng nâng cao sự an toàn cho họ Sở của ta.” Sở Hoang hai mắt híp lại, trong lòng âm thầm tính toán.

Thôn Sở Gia từ đời ông nội anh bắt đầu, mỗi thế hệ đều có không ít người nhập ngũ.

Cha anh Sở Vệ Quốc năm đó còn cùng mấy chục tộc nhân cùng nhau đi lính, chỉ tiếc là ít nhất một nửa đã hy sinh trên chiến trường.

Thế hệ của anh, cũng có không ít người hưởng ứng lời kêu gọi của đất nước, tham gia nhập ngũ.

Tuy có không ít người đang ở trong quân đội, nhưng cũng có một số đã xuất ngũ trở về.

Ông nội Sở Hoài Dân tổng cộng sinh được năm người con trai.

Cha anh Sở Vệ Quốc xếp thứ hai, trên còn có bác cả, chú ba, chú năm.

Còn chú tư thì đã hy sinh trên chiến trường phía nam.

Chỉ để lại thím tư và em họ Sở Vân, em họ Sở Vũ.

Hiện tại Sở Vân, Sở Vũ đều đã mười tám tuổi, em họ thành tích không tệ, năm nay vừa thi đỗ đại học.

Chương 5

Sở Vân từ nhỏ học không vào, cấp hai chưa học xong đã nghỉ học ở nhà, bây giờ cũng đang giúp việc trong doanh nghiệp của thôn.

Chú năm thì ở trong quân đội, chưa xuất ngũ, nghe nói đang phục vụ trong đội đặc chủng, hình như là sĩ quan.

Cụ thể Sở Hoang cũng không hỏi nhiều.

Anh họ Sở Phong, là con trai của bác cả, vừa mới xuất ngũ năm ngoái.

Ngoài ra, nhà chú ba có Sở Huyền, cũng vừa mới xuất ngũ năm nay, hiện đang ở nhà.

Nếu đã muốn tạo ra đội ngũ nòng cốt đầu tiên, vậy thì anh cả Sở Phong, anh hai Sở Huyền hai người từ nhỏ quan hệ với anh đã tốt, cộng thêm hai người lại là quân nhân xuất ngũ, có nền tảng thể chất, tự nhiên được chọn.

Còn em họ Sở Vân, vừa hay cũng cho đi cùng.

Thêm vào đó mấy anh em trong thôn cũng xuất ngũ trở về, là có thể tập hợp được đội ngũ ban đầu.

Trước tiên tập trung bồi dưỡng lứa đầu tiên này, sau đó lấy điểm làm diện, giúp toàn bộ tộc nhân họ Sở bước vào con đường tu hành.

Vừa hay mười một viên Tẩy Tủy Đan còn lại, cộng thêm huyết nhục của mười con hung thú kia, hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn, bồi dưỡng ra một nhóm cao thủ.

Tuy chưa chắc đã nhanh chóng trở thành võ giả, nhưng chỉ cần có thực lực học viên trung, cao cấp, lại do anh tự mình dẫn đội, đủ để hoàn thành hoạt động trộm mộ lần đầu tiên.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang cũng chuẩn bị xem qua cửa hàng hệ thống.

Dù sao, muốn nâng cao thực lực, bất luận là quyền pháp, thối pháp, kiếm pháp, đao pháp, đều là những thứ không thể thiếu.

Thôn Phệ Tinh Không Pháp kia cũng chỉ là pháp môn tu hành, không có võ kỹ chiến pháp gì cả.

Tiện thể mua thêm một ít kiến thức về phân biệt cổ vật, cơ quan thuật, trộm mộ.

"Hệ thống, mở cửa hàng hệ thống cho ta." "Đinh, cửa hàng đang được mở..." Vụt!

Theo tiếng của hệ thống vừa dứt, trước mắt Sở Hoang lập tức xuất hiện một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy.

Trên màn sáng chi chít, hiển thị vô số thứ.

Nhưng nhìn vào những thứ đó, phía sau là không biết bao nhiêu con số không, sắc mặt Sở Hoang lập tức tối sầm lại.

Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Chư Thiên Chi Chu, Nguyên Chi Quang... những thứ chỉ tồn tại trong thần thoại, bây giờ anh có tư cách xem sao?

"Hệ thống, hiển thị cho ta những vật phẩm mà ta hiện có thể mua được." Vụt!

Theo màn sáng lóe lên, lần này những thứ xuất hiện trên đó, đều là những thứ anh có thể mua được lúc này.

Quốc thuật Hình Ý Quyền: 100 điểm tích lũy Quốc thuật Bát Cực Quyền: 100 điểm tích lũy Quốc thuật Bát Quái Chưởng: 100 điểm tích lũy ...

Tử Hà Thần Công: 300 điểm tích lũy ...

Cửu Dương Chân Kinh: 500 điểm tích lũy Độc Cô Cửu Kiếm: 500 điểm tích lũy Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm: 500 điểm tích lũy ...

Đảo Đấu Tường Giải: 50 điểm tích lũy ...

Cổ Đổng Bách Khoa: 100 điểm tích lũy ...

Bá Đạo Cơ Quan Thuật: 700 điểm tích lũy ...

Cửu Trọng Lôi Đao bốn trọng đầu: 1000 điểm tích lũy ...

Chậc chậc...

Nhìn vào những vật phẩm đủ loại trên màn sáng trước mắt, có loại kiến thức, có loại công pháp, có đao pháp, quyền pháp, kiếm pháp, cơ quan thuật, thậm chí có các loại đan dược.

Những thứ này, nói thật, Sở Hoang thật sự có chút thèm thuồng.

Đặc biệt là Bá Đạo Cơ Quan Thuật kia, đó là cơ quan thuật của gia tộc Công Thâu.

Thuần túy là công nghệ đen!

Trong đó loạt phá thổ, đều là những vật phẩm cơ quan tuyệt diệu để khoan đất, phá giải các loại cơ quan.

Chưa kể còn có rắn cơ quan, dơi cơ quan, thậm chí có thể cải tạo người thành cơ quan.

Những công nghệ đen này, dù đặt ở thế giới hiện đại, cũng là những công nghệ đen vô cùng lợi hại, đối với việc trộm mộ sau này của họ Sở tuyệt đối có lợi ích cực lớn.

Vì vậy bảy trăm điểm tích lũy, e rằng thật sự không thể tiết kiệm được.

Ngoài ra, Đảo Đấu Tường Giải, Cổ Đổng Bách Khoa cũng không thể thiếu.

Thêm nữa, mua một môn quốc thuật, những quốc thuật này đều là quốc thuật thật sự.

Minh kình!

Ám kình!

Hóa kình!

Đan kình!

Cương kình!

Cùng với cảnh giới trên đó là đả phá hư không, kiến thần bất hoại.

Tuy quốc thuật không mạnh bằng pháp môn tu luyện Thôn Phệ Tinh Không, dù sao chiến sĩ sơ cấp một quyền đã có chín trăm kg, tức một nghìn tám trăm cân lực.

Cấp Chiến Thần, còn có sức mạnh mấy chục vạn kg, cường giả ở cảnh giới nào của quốc thuật, có thể đỡ được một quyền của cường giả cấp Chiến Thần?

Chưa kể trên đó còn có cấp Hành Tinh mạnh hơn.

Nhưng có một điểm không thể nghi ngờ, đó là việc vận dụng kình lực, điều này trong pháp môn tu luyện Thôn Phệ Tinh Không hiện tại không có.

Việc vận dụng kình lực trong quốc thuật, có thể nói là đạt đến đỉnh cao.

Cộng thêm trong đó bao hàm quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp, thương pháp, v.v., tương đương với việc một môn quốc thuật ở giai đoạn đầu có thể tiết kiệm được điểm tích lũy cho các kỹ năng khác.

Sau khi tu hành quốc thuật, phối hợp với Thôn Phệ Tinh Không Pháp, có lẽ rõ ràng chỉ là một chiến sĩ sơ cấp chỉ có sức mạnh chín trăm kg, lại có thể bộc phát ra sức mạnh gấp mấy lần, như vậy không

phải càng mạnh hơn sao?

Quốc thuật + Thôn Phệ Tinh Không Pháp!

Có thể nói là vô địch!

"Hệ thống, mua cho ta 【Bá Đạo Cơ Quan Thuật】, 【Cổ Đổng Bách Khoa】, 【Quốc thuật Bát Cực Quyền】, 【Đảo Đấu Tường Giải】, một bình 【Giải Độc Đan】." Trong phòng, nhìn vào các loại vật phẩm được trình bày trong cửa hàng hệ thống trên màn sáng, trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia tinh quang, trầm giọng nói.

"Đinh, tổng cộng một nghìn điểm tích lũy, ký chủ có xác nhận mua không?" "Xác nhận!" Nghe lời của hệ thống, Sở Hoang không chút do dự, lập tức trả lời.

"Đinh, đan dược đã được cất vào không gian hệ thống, các sản phẩm còn lại bắt đầu phát..." Ầm!

Theo tiếng của hệ thống vừa dứt, một luồng thông tin khổng lồ lập tức tràn vào đầu anh.

Bát Cực Quyền...

Bá Đạo Cơ Quan Thuật...

Đảo Đấu Tường Giải...

Các loại kỹ năng và kiến thức, tất cả đều được nhồi vào đầu anh.

Cùng lúc tiếp nhận nhiều thông tin như vậy, Sở Hoang nhất thời cảm thấy cả đầu có chút choáng váng, phải một lúc lâu mới hồi phục.

Cảm nhận những thông tin về các kỹ năng này trong đầu, khóe miệng Sở Hoang cũng không khỏi cong lên một nụ cười.

Những kỹ năng này, ngoài Bát Cực Quyền cần phải tu luyện ra, các kỹ năng kiến thức khác, về cơ bản đã ở mức độ tinh thông.

Chỉ là chưa từng sử dụng, nên có chút không thành thạo, theo thời gian trôi đi, anh sẽ hoàn toàn tiêu hóa hết những kỹ năng kiến thức này.

Lúc này, sắc trời bên ngoài cửa sổ đã tối lại, trăng sáng treo cao, ánh trăng trong trẻo rải xuống bầu trời đêm.

Bây giờ thân mang pháp môn tu luyện, lại có Bát Cực Quyền trong tay, Sở Hoang thật sự có chút ngứa ngáy, muốn đi thử xem, hiện tại mình rốt cuộc mạnh đến đâu, vừa hay cũng có thể luyện tập Bát Cực Quyền một phen.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang mở cửa phòng, xuống lầu thấy cha mẹ đều đã về phòng, liền lặng lẽ rời khỏi nhà.

Dưới màn đêm, đôi mắt anh như có tinh quang lấp lánh, trông vô cùng có thần.

Trong tầm mắt của anh, lại có thể nhìn rõ mấy chục mét trong đêm tối, ngay cả một con côn trùng ẩn trong lá cây trên cây, cũng có thể dễ dàng nhìn thấy.

Tai khẽ động, còn có thể dễ dàng nghe thấy những âm thanh nhỏ bé cách đó mấy chục mét.

Chương 6

"Chà... không ngờ bây giờ ta không chỉ sức mạnh, tốc độ, phản ứng thần kinh đều có sự biến đổi, ngay cả thị lực, thính lực, cũng được nâng cao rất nhiều." Cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, trên mặt Sở Hoang không khỏi lộ ra một tia vui mừng.

"Tiếp theo... nên thử xem, tốc độ mười một mét mỗi giây, rốt cuộc nhanh đến đâu." Sở Hoang hai mắt ngưng lại, lực từ chân, truyền thẳng đến eo, sau đó cả người như một con báo săn, lập tức lao ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, đã ở cách đó mười mét, và tốc độ không hề giảm mà lao về phía xa.

Tốc độ của anh cực nhanh, thậm chí đủ để sánh ngang với tốc độ của các nhà vô địch chạy nước rút trăm mét, thậm chí còn nhanh hơn.

Không!

Không chỉ như vậy!

Nhà vô địch chạy nước rút trăm mét quả thực tốc độ nhanh, nhưng đều là trong thời gian ngắn bộc phát ra tốc độ nhanh nhất, căn bản không thể duy trì lâu dài.

Nhưng mười một mét mỗi giây lại là tốc độ không đổi, chỉ cần thể lực không giảm sút, cạn kiệt, là có thể chạy mãi với tốc độ này.

Có thể nói, chỉ với hiện tại, tốc độ của anh đã vượt qua nhà vô địch chạy nước rút trăm mét.

Mỗi giây mười một mét!

Tốc độ mỗi phút đủ để đạt 660 mét.

Tốc độ mỗi giờ thậm chí đạt đến 39600 mét.

Đây là khái niệm gì?

Tốc độ 39,6 km/h.

Đây là một loại tốc độ phi nhân như thế nào?

Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, giữ nhịp thở, cơ bắp hai chân cực kỳ có lực lao về phía trước.

Đích đến của anh chính là ngọn núi sau thôn Sở Gia.

Thôn Sở Gia nằm ở đồng bằng Giang Hoài, nhưng không có nghĩa là không có núi cao, đồi núi.

Nhà của Sở Hoang cách ngọn núi sau không xa, chỉ mất vài phút đã đến nơi.

Lại mất thêm mười phút, anh đã từ chân núi leo lên đỉnh núi bằng phẳng cao nhất.

"Hù ~" Sở Hoang thở ra một hơi khí đục, nghỉ ngơi một lát rồi bắt đầu đứng tấn.

Muốn tu luyện quốc thuật, bất luận là loại quyền pháp, chưởng pháp nào, bước đầu tiên đều phải học đứng tấn.

Bát Cực Lưỡng Nghi Thung!

Đứng thành thế tấn trung bình, cơ thể hạ thấp.

Đầu đội trời xanh, chân đạp suối vàng; Tay ôm hài nhi, hai khuỷu tay chống núi.

Giữa mỗi hơi thở, cả người phảng phất như đang cưỡi trên lưng ngựa.

Tuy chưa từng đứng tấn, nhưng dựa vào phương pháp tu luyện Bát Cực Quyền trong đầu, anh lại có thể nhanh chóng lĩnh ngộ được

yếu lĩnh đứng tấn.

Bát Cực Thung Công quả thực phi phàm, dù với tố chất cơ thể hiện tại của Sở Hoang, chỉ trong mười phút, đã cảm nhận được một luồng khí nóng trào ra từ đan điền.

Nửa tiếng sau, cơ bắp hai chân bắt đầu có cảm giác rõ rệt.

Một tiếng sau, trên trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi.

Hai tiếng sau, Sở Hoang từ từ thu công, đứng thẳng người, lau mồ hôi trên trán.

Trong thời gian tiếp theo, anh lại bắt đầu luyện tập Bát Cực Quyền pháp.

Quyền tựa sao băng mắt tựa điện, eo như rắn lượn chân như khoan; Lưng eo thẳng tắp thần quán đỉnh, cương nhu tròn hoạt trên dưới liền; Thân thả lỏng nội cố thần nội liễm, toàn thân nhẹ nhàng đỉnh đầu treo; Âm dương hư thực biến hóa nhanh, mệnh ý nguồn cội ở tại eo.

Hai chữ 'Bát Cực' trong Bát Cực Quyền, có nghĩa là giữa cửu châu, trời đất tám cực.

Quyền pháp này chí cương chí mãnh, phát kình có thể đạt đến bốn phương tám hướng cực xa.

Thậm chí trong giới quốc thuật, có câu nói văn có Thái Cực an thiên hạ, võ có Bát Cực định càn khôn.

Hoảng Bàng Chàng Thiên Đảo, Đọa Cước Chấn Cửu Châu!

Sự mãnh liệt của Bát Cực Quyền, có thể thấy được sự cường hãn bá đạo.

Xanh Chùy, Hàng Long, Phục Hổ...

Bốp!

Bốp!

Kim Cang Bát Thế vừa ra, từng trận tiếng khí nổ vang vọng khắp đỉnh núi.

Sau khi đánh xong một bộ Kim Cang Bát Thế, Sở Hoang lại một lần nữa thi triển ra tám đại sát chiêu của Bát Cực Quyền.

Diêm Vương Tam Điểm Thủ, Mãnh Hổ Ngạnh Bàn Sơn...

Theo từng chiêu từng thức, Bát Cực Quyền trong tay Sở Hoang từ lúc đầu không thành thạo, sau đó lại ngày càng dung hội quán thông.

Tuy chỉ mới tu luyện Bát Cực Quyền, nhưng nhờ vào công hiệu của một viên Tẩy Tủy Đan, lại cứng rắn giúp anh tiết kiệm được thời gian.

Bùm!

Bỗng nhiên, một tiếng khí nổ lớn vang lên, xương cốt toàn thân Sở Hoang lúc này cũng truyền ra một trận tiếng "rắc rắc".

Một quyền, lực có ngàn cân!

Toàn thân còn bốc lên một luồng khí nóng, cả người tinh khí thần lại một lần nữa biến đổi.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, Sở Hoang lại trực tiếp bước vào Minh Kình.

Thậm chí, trực tiếp đạt Minh Kình đại thành, một quyền ra, liền có ngàn cân lực.

"Hù..." Sở Hoang từ từ thu công, vẻ mặt vui mừng: "Hệ thống, mở bảng thuộc tính của ta!" Vụt!

Vụt!

Khoảnh khắc tiếp theo, một màn sáng màu xanh nhạt mà người

thường không thể nhìn thấy, lập tức xuất hiện trước mắt anh.

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng họ Sở Tuổi: 22 Sức mạnh: 500 kg Tốc độ: 18 m/s Quốc thuật: Minh Kình đại thành Công pháp: Vĩnh hằng Bất hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Bát Cực Quyền Kỹ năng: Bá Đạo Cơ Quan Thuật, Đảo Đấu Tường Giải, Cổ Đổng Bách Khoa Điểm tích lũy: Không Không gian hệ thống: Tẩy Tủy Đan ×11, Hung thú cấp một ×10, Giải Độc Đan một bình.

Nhìn vào bảng thuộc tính trước mắt, niềm vui trong mắt Sở Hoang dù thế nào cũng không thể che giấu được.

Không ngờ chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, anh đã tu luyện Bát Cực Quyền đến cảnh giới Minh Kình đại thành.

Sức mạnh toàn thân tăng vọt hai trăm kg.

Ngay cả tốc độ cũng đạt đến mười tám mét mỗi giây.

Thực lực như vậy, cách trở thành võ giả thực thụ, không còn xa nữa.

Nhưng Sở Hoang lại có tự tin tuyệt đối, dựa vào phương pháp vận dụng kình lực trong Bát Cực Quyền, toàn lực một quyền, tuyệt đối có thể bộc phát ra sức mạnh gấp hai, thậm chí gấp ba lần.

Dù so với chiến tướng sơ cấp bình thường, cũng tuyệt đối không yếu hơn chút nào, thậm chí còn mạnh hơn.

Sau khi đóng bảng thuộc tính, Sở Hoang ngẩng đầu nhìn trời, cũng không tiếp tục tu luyện nữa, chuẩn bị về nhà, sắp xếp lại những kiến thức kỹ năng về Bá Đạo Cơ Quan Thuật trong đầu. ...

Hôm sau!

Tám giờ sáng!

Toàn bộ người dân thôn Sở Gia, lúc này đều đang đi về phía từ

đường.

Từ đường họ Sở sau khi được xây dựng lại, toàn bộ từ đường chiếm diện tích gần một nghìn mét vuông, bên trong thờ cúng toàn bộ tổ tiên của họ Sở.

Thời gian từng chút một trôi qua, sáu trăm nhân khẩu của thôn Sở Gia, lúc này toàn bộ đã tập trung tại khu đất trống rộng lớn trong từ đường.

Ở vị trí trên cùng của từ đường, đang đặt một chiếc bàn bát tiên, các tộc lão bao gồm cả Sở Vệ Quốc, lúc này đã ngồi vây quanh bàn.

"Vệ Quốc à, không phải Tiểu Hoang nói sáng nay tụ tập ở đây, cho mọi người biết cách kiếm tiền mới sao?

Chương 7

Sao không thấy nó đâu?" Sở Hoài Quân có chút nghi ngờ nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Sở Hoang đâu, có chút khó hiểu hỏi Sở Vệ Quốc.

"Ông hai ông đừng vội, Hoang ca đã nói có cách, chắc chắn không nói suông, bao nhiêu năm rồi, ông không biết sao." Phía dưới, một chàng trai trông chỉ mới mười tám tuổi, thân hình gầy gò, nước da hơi ngăm đen, cười nói.

"Sở Vân, mày nói chuyện với ông hai thế à, đi ra chỗ khác cho tao." Bên cạnh bàn bát tiên, bác cả Sở Vệ Long hút thuốc, trừng mắt nhìn chàng trai tên Sở Vân một cái.

Bị bác cả quát, Sở Vân cũng không tức giận, ngược lại chạy đến bên cạnh hai thanh niên khoảng hai mươi lăm tuổi, cao một mét bảy lăm, vạm vỡ, đầu đinh, cười hì hì nói: "Phong ca, Huyền ca, em nghe nói chú hai đã nhường chức tộc trưởng cho Hoang ca rồi?" "Hoang ca thật có bản lĩnh, nghe nói lúc đi học đã mở quán net, bây giờ quán net đã thành lập công ty rồi, một năm kiếm được tiền còn nhiều hơn mấy doanh nghiệp của thôn chúng ta cộng lại.

Hoang ca trở thành tộc trưởng rồi, sẽ tìm cho thôn chúng ta cách kiếm tiền như thế nào nhỉ?" Anh cả Sở Phong lắc đầu, vẻ mặt trầm ổn nói: "Tiểu Hoang là người có bản lĩnh thật sự, mấy anh em chúng ta, cũng chưa đóng góp được gì cho tộc.

Lần này Tiểu Hoang bất kể chuẩn bị làm gì, mấy anh em chúng ta cứ nghe theo sắp xếp." "Đúng vậy, nói thật, Tiểu Hoang quả thực có bản lĩnh, không như mấy anh em chúng ta ngoài có chút sức lực ra, dường như cũng không có gì đáng kể." Anh hai Sở Huyền cười khổ

một tiếng, lắc đầu vẻ mặt bất lực.

Nghe lời này, Sở Phong, Sở Vân hai người cũng không khỏi cảm thán, dù sao lời của Sở Huyền là sự thật.

Muốn gia đình trở nên tốt hơn, cũng chỉ có thể dựa vào Sở Hoang mới thành công được.

Đừng nhìn bây giờ toàn tộc hơn hai trăm hộ gia đình, mỗi năm dựa vào doanh nghiệp của thôn mà được chia cổ tức từ một vạn đến ba vạn.

Ở thời đại vừa bước vào thiên niên kỷ này, ngoài việc trồng trọt, đi làm công ăn lương, mỗi gia đình có thể có được số tiền chia cổ tức nhiều như vậy tuyệt đối không ít.

Nhưng vấn đề là từ khi lên đại học, Sở Hoang không quản lý nhiều đến các doanh nghiệp của thôn nữa, dẫn đến doanh nghiệp của thôn mỗi năm một sa sút, e rằng không bao lâu nữa, những doanh nghiệp này sẽ phải đóng cửa.

Lúc đó, đối với cả thôn Sở Gia mà nói, tuyệt đối là một thảm họa.

Bây giờ, hy vọng duy nhất của mọi người, chính là Sở Hoang.

"Tiểu Hoang đến rồi!" Đột nhiên, lúc này, một tiếng hô vang lên.

Tất cả mọi người trong từ đường đều không khỏi quay đầu, nhìn về phía cổng chính.

Lúc này cổng chính của từ đường đã mở rộng, hôm nay là ngày tộc trưởng mới nhậm chức, đặc biệt tộc trưởng mới là Sở Hoang, cổng chính của từ đường sao có thể không mở.

Sở Hoang bước chân mạnh mẽ, qua ngưỡng cửa, bước vào trong từ đường.

"Tiểu Hoang, đến rồi à, chúng ta mọi người đã sớm đến đây, để

chờ con đấy, mau vào mau vào.” “Tiểu Hoang, thím thấy con lại đẹp trai ra rồi, hay là thím giới thiệu cho con một đối tượng thử xem?” “Giới thiệu đối tượng gì chứ, với năng lực của Tiểu Hoang, muốn tìm thì chắc chắn cũng phải tìm ở kinh thành.” “...” Nhìn các chú, các thím, ông, bà, cùng anh chị em trong từ đường, trên mặt Sở Hoang nở một nụ cười nhạt, vừa chào hỏi, vừa đi về phía bàn bát tiên.

“Ba, bác cả, chú ba...” “Ông hai, ông ba...

Nhân thúc, Nghĩa thúc...” Chào hỏi các tộc lão, Sở Hoang cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi vào vị trí chủ tọa.

Hôm nay, anh là tộc trưởng, trong từ đường họ Sở này, dù tuổi còn nhỏ, vị trí chủ tọa cũng chỉ có anh mới có thể ngồi.

“Vệ Quốc, nếu Tiểu Hoang đã đến, vậy thì trước tiên thắp hương báo cáo tổ tiên, chính thức giao chức vị tộc trưởng cho Tiểu Hoang đi.” Ông hai Sở Hoài Quân, dùng tẩu thuốc gõ gõ lên bàn, nói với Sở Vệ Quốc.

“Được!” Sở Vệ Quốc cũng không chần chừ, cùng các tộc lão lần lượt đứng dậy, sau đó tiến hành nghi thức bàn giao tộc trưởng.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Lách tách... lách tách...

Trong chốc lát, tiếng pháo ngoài từ đường không ngớt, mùi khói thuốc súng nồng nặc lan tỏa khắp thôn Sở Gia.

Có tiếng trống chiêng vang trời, người dân thôn Sở Gia ai nấy đều hân hoan vui mừng.

Sở Hoang theo cha Sở Vệ Quốc đi đầu dâng hương cho tổ tiên, sau

lưng là các tộc lão, cùng toàn thể tộc nhân thôn Sở Gia.

Đợi tất cả nghi thức hoàn thành, tộc trưởng họ Sở từ nay về sau, chính là Sở Hoang.

Nhìn các tộc nhân trước mắt, Sở Hoang vẫy vẫy tay, ra hiệu mọi người giữ im lặng.

Trong chốc lát, tất cả tộc nhân đều vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Sở Hoang.

Bởi vì họ biết, mỗi một câu nói tiếp theo của Sở Hoang, tất nhiên đều liên quan đến việc họ Sở có thể hoàn toàn giàu có hay không.

"Các vị..." Từ đường Sở gia!

Nhìn mấy trăm tộc nhân Sở gia trước mắt đang mang vẻ mặt háo hức, ánh mắt tràn đầy mong đợi, Sở Hoang mỉm cười, rồi chậm rãi lên tiếng: "Thưa các ông bà, các cô chú bác, anh chị em, từ hôm nay, tôi sẽ là tộc trưởng của thôn Sở gia chúng ta.

Thôn Sở gia của chúng ta vốn là một thôn nghèo có tiếng khắp mười làng tám xóm, cũng phải mười mấy năm trước mới dần dần có chuyển biến tốt hơn.

Hiện tại, mỗi nhà đều đã xây nhà mới, trong tay cũng có chút tiền dư, nhưng thế vẫn chưa đủ.

Mấy xí nghiệp của thôn dạo này lợi nhuận ngày càng giảm sút, e rằng cuối năm nay tiền hoa hồng sẽ giảm ít nhất ba thành.

Nhưng bây giờ tôi đã trở thành tộc trưởng, tự nhiên có nghĩa vụ giúp thôn Sở gia chúng ta trở nên giàu có hơn, thịnh vượng hơn.

Hiện tại, tôi đúng là có một cách kiếm tiền, và cách này không chỉ kiếm được nhiều tiền, mà còn có thể giúp mỗi nhà xây biệt thự, lái xe sang." Nghe đến đây, trong toàn bộ từ đường Sở gia, tất cả tộc nhân

không phân biệt nam nữ già trẻ đều không khỏi lộ vẻ mong chờ, hai mắt nóng rực nhìn chằm chằm Sở Hoang.

Ở biệt thự, lái xe sang!

Liệu có thể không?

Nếu trước đây có người khác nói với họ rằng, một ngày nào đó người người ở thôn Sở gia đều có thể ở biệt thự, lái xe sang, e rằng họ đã không ngần ngại mở miệng chửi người.

Nhưng bây giờ, người nói câu này là Sở Hoang.

Người có bản lĩnh nhất thôn Sở gia.

Anh chỉ tùy tiện chỉ điểm vài câu đã giúp thôn Sở gia thoát khỏi cảnh nghèo khó, sửa sang nhà cửa, trong tay có tiền dư.

Sau khi lên đại học, anh còn mở công ty ở kinh thành.

Thêm vào đó, với đặc tính từ gói quà tân thủ của hệ thống, tất cả tộc nhân thôn Sở gia sẽ vô điều kiện trung thành với Sở Hoang.

Giờ phút này, trong lòng tất cả tộc nhân thôn Sở gia đều vô cùng kích động, đặc biệt là khi nhìn về phía Sở Hoang, ánh mắt càng thêm cuồng nhiệt.

Thấy các tộc nhân thôn Sở gia tuy kích động nhưng vẫn cực kỳ lý trí không lên tiếng làm phiền, Sở Hoang không khỏi hài lòng gật đầu.

Sau đó, anh lại lên tiếng: “Không biết mọi người có biết ‘trộm mộ’ không?” “Trộm mộ?

Trộm mộ?” “A, trộm mộ, mộ nhà ai bị trộm thế?” “...” Nhìn vẻ mặt mờ mịt của các tộc nhân, Sở Hoang mỉm cười nói: “Cái gọi là trộm mộ chính là xuống mộ, từ xưa đến nay lăng mộ nhiều không kể xiết.

Người xưa khi hạ táng đều sẽ đặt vào một số đồ tùy táng.

Những món đồ tùy táng này ở bên ngoài đều là đồ cổ, mỗi một món đều có giá trị liên thành.

Nếu chúng ta có thể trộm một ngôi mộ, mang ra một ít đồ tùy táng, một chuyến như vậy ít nhất cũng có thể kiếm được mấy chục đến cả trăm vạn.

Nếu gặp được trân phẩm, thì kiếm cả chục triệu cũng không phải là không thể.

Một ngôi mộ đã như vậy, nếu là mười ngôi, một trăm ngôi thì sao?

Tôi tin rằng mỗi nhà trong thôn Sở gia chúng ta đều sẽ trở thành triệu phú, chục triệu phú." Nghe những lời Sở Hoang nói, lúc này mọi người mới hiểu ra, ý của Sở Hoang về việc trộm mộ rốt cuộc là gì.

Trộm mộ, xuống mộ...

đó chẳng phải là đào mồ sao?

Đào mồ thật sự có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao?

Trong chốc lát, trong lòng mọi người ngổn ngang đủ loại suy nghĩ, nhưng không một ai lên tiếng phản bác Sở Hoang.

Theo họ thấy, có lẽ họ không biết đào mồ có kiếm được tiền hay không, nhưng chỉ cần là lời Sở Hoang nói, họ tuyệt đối sẽ không phản bác, chuẩn bị đi theo Sở Hoang làm việc một cách không do dự.

"Tộc trưởng, đừng nói nhiều nữa, tôi không hiểu gì cả, chỉ cần anh nói làm thế nào, chúng tôi sẽ làm thế đó." "Đúng vậy tộc trưởng, mặc kệ là trộm mộ hay đào mồ, chỉ cần kiếm được tiền, chúng tôi đều làm." "Chỉ là chúng ta đâu có biết trộm mộ..." "Không biết thì sợ gì, chỉ cần chịu khó học, có gì mà không học được?

Tộc trưởng đã nói ra, chắc chắn sẽ dạy chúng ta." "..." Nghe tiếng bàn tán của các tộc nhân, Sở Hoang cười gật đầu nói: "Mọi người

không biết trộm mộ cũng không sao, tôi sẽ chọn ra một vài người để dạy cho mọi người, đồng thời tôi sẽ truyền cho họ một loại bản lĩnh đặc biệt có thể khiến người ta trở nên mạnh mẽ hơn.

Đợi họ đều nắm vững rồi, tôi sẽ để họ dạy lại cho mọi người, đến lúc đó chỉ cần mọi người chăm chỉ rèn luyện, chưa biết chừng sẽ có lợi ích to lớn bất ngờ giáng xuống." Nói rồi, Sở Hoang đưa mắt nhìn về phía mấy người trong đám đông, rồi cất tiếng gọi: "Phong ca, Huyền ca, Vân đệ, còn có mấy anh con nhà chú bác là Vũ ca, Hạo ca, Phàm đệ, Nghị đệ, mấy người lát nữa theo tôi về nhà." Khi nghe Sở Hoang gọi tên mình, mấy người này không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù không biết, trong lời nói vừa rồi của Sở Hoang, cái gọi là bản lĩnh trở nên mạnh mẽ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng có một điều mọi người đã sớm hiểu ra.

Đó là, Sở Hoang định tự mình dạy dỗ họ những kiến thức liên quan đến việc trộm mộ.

Đồng thời, mấy người cũng hiểu rằng, lý do Sở Hoang tìm họ, e rằng cũng có ý muốn dạy họ trước để dẫn dắt mọi người đi trộm mộ.

Hiểu ra điều này, làm sao Sở Phong, Sở Huyền và những người khác không vui mừng cho được?

Ngay cả những người khác được Sở Hoang điểm danh cũng đều tươi cười rạng rỡ.

Những tộc nhân không được điểm danh, trong lòng tuy có chút thất vọng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Chương 8

Đối với Sở Hoang, họ trung thành vô điều kiện, và sẽ không đi chất vấn bất kỳ quyết định nào của anh.

Điều này cũng giúp Sở Hoang bớt đi rất nhiều phiền phức.

Nếu không, thật sự để họ biết trộm mộ đại diện cho điều gì, có lẽ đại đa số tộc nhân sẽ không có ý kiến, nhưng chắc chắn sẽ có một vài người hỏi đông hỏi tây, lo này lo nọ.

Sở Hoang hài lòng gật đầu, sau đó quay người nhìn về phía các tộc lão nói: "Chuyện cũng gần xong rồi, việc trộm mộ xuống mộ hiện tại là quan trọng nhất, tôi đưa Phong ca và mấy người về trước, dạy dỗ họ cho tốt." "Được, tiểu Hoang...

à không, tộc trưởng, kiếm tiền là chuyện lớn, cậu đi lo việc trước đi." "Đúng vậy tộc trưởng, những bản lĩnh trộm mộ xuống mộ này, cậu phải đi dạy cho tiểu Phong, tiểu Huyền, ở đây chúng tôi lo được." "..." Vừa nghe Sở Hoang muốn đi dạy Sở Phong bản lĩnh trộm mộ, Sở Hoài Quân và các tộc lão khác nào có chút do dự, liền vội vàng cười ha hả gật đầu đồng ý.

Sở Hoang thấy vậy, sau khi chào hỏi các tộc nhân, liền dẫn Sở Phong, Sở Huyền mấy người rời khỏi từ đường, hướng về phía hậu sơn.

Anh vốn định đưa họ về nhà, nhưng nhiều người như vậy ở nhà cũng phiền phức.

Dù sao lát nữa còn phải cho họ dùng Tẩy Tủy Đan, quá trình tẩy tủy phạt mao sẽ thải ra lượng lớn tạp chất, nhiều người như vậy cũng không tiện tắm rửa.

Vừa hay gần hậu sơn có một con sông, bình thường cũng không có ai đến đó, cả nhóm đến đó là vừa đẹp...

Thôn Sở gia, hậu sơn!

Một con sông rộng lớn chảy xuôi theo dòng, mặt sông sóng gợn lăn tăn, gió nhẹ thổi qua, làm dấy lên từng gợn sóng.

Trên bờ thượng nguồn, một nhóm thanh niên đang đứng đó, vẻ mặt mong đợi nhìn chàng trai trước mặt.

"Hoang ca, không phải anh muốn dạy chúng tôi bản lĩnh trộm mộ sao?

Tôi sốt ruột lắm rồi." Sở Vân, người nhỏ tuổi nhất trong đám anh em, chỉ mới mười tám tuổi, vẻ mặt sốt sắng nhìn Sở Hoang.

Từ sau khi nghỉ học ở nhà, mấy năm nay vì tuổi nhỏ, cậu chỉ có thể làm mấy việc lặt vặt trong xí nghiệp của thôn, tuy mỗi năm nhà đều có hoa hồng, nhưng đó không phải là thứ cậu muốn, cậu muốn thực sự kiếm được nhiều tiền.

Tuổi còn nhỏ, lại không có năng lực, chỉ có thể nghĩ suông như vậy.

Bây giờ được Sở Hoang điểm danh đưa đến đây, có cơ hội kiếm tiền lớn, sao có thể không sốt ruột.

"Tiểu Vân, nhớ phải gọi là tộc trưởng." Sở Phong ở bên cạnh khẽ nhíu mày, liếc nhìn Sở Vân rồi khẽ quát.

"Phong ca, chúng ta đều là anh em trong tộc, tôi bây giờ là tộc trưởng, nhưng lúc riêng tư cứ cư xử như trước là được." Sở Hoang xua tay, tỏ vẻ không quan tâm.

Đối với những cách xưng hô này, anh thật sự không để ý, dù sao bất kể thế nào, tộc nhân cũng sẽ không phản bội, mà trung thành với

anh.

Một vài cách xưng hô khác nhau, căn bản không phải là chuyện gì to tát.

Nhưng Sở Phong lại kiên quyết lắc đầu, trầm giọng nói: "Không được, trước đây anh không phải tộc trưởng, xưng hô thế nào cũng được, nhưng bây giờ anh là tộc trưởng, phải tuân theo quy củ.

Đừng nói mấy anh em chúng tôi, ngay cả ba tôi cũng phải gọi là tộc trưởng." "Đúng vậy, quy củ của thôn Sở gia không thể phá vỡ, tộc trưởng phải là tộc trưởng." Sở Huyền ở bên cạnh cũng gật đầu nghiêm túc nói.

Không chỉ hai người họ, Sở Vũ, Sở Hạo, Sở Phàm, Sở Nghị bốn người cũng vẻ mặt nghiêm túc, kiên trì dù lúc nào cũng phải gọi là tộc trưởng.

Quy củ của thôn Sở gia, không thể phá!

Tộc trưởng, lớn hơn cả trời!

Bị mấy người anh trừng mắt, Sở Vân ấm ức bĩu môi, nhưng cũng biết sự nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng cúi đầu gọi tộc trưởng.

Thấy mọi người như vậy, Sở Hoang bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không nói thêm gì.

Thích gọi thế nào thì gọi vậy!

"Được rồi, nói chuyện chính." Vừa nghe đến trọng điểm, vẻ mặt mấy người lập tức trở nên vô cùng nghiêm túc, chăm chú nhìn Sở Hoang.

"Trộm mộ xuống mộ tuyệt đối không phải chuyện đùa, sơ sẩy một chút là có thể chết trong mộ đó.

Cho nên, kỹ thuật trộm mộ là phải biết, nhưng quan trọng nhất

vẫn là thực lực cá nhân.

Nếu thực lực không đủ, trộm mộ là cửu tử nhất sinh.

Vì vậy, việc quan trọng nhất bây giờ, là nâng cao thực lực trước." Sở Hoang vẻ mặt nghiêm nghị nhìn mấy người, ngữ khí vô cùng nghiêm túc nói.

Nói rồi, anh quay người mở ba lô sau lưng, từ trong túi lấy ra một chồng sách, và một bình sứ bạch ngọc.

Đống sách đó không có gì khác, chính là ghi lại phương pháp rèn luyện khí lực, tốc độ, phản ứng giai đoạn đầu trong Thôn Phệ Tinh Không Pháp, cùng với phương pháp tu luyện Bát Cực Quyền của quốc thuật, và giải thích chi tiết về trộm mộ.

Những thứ này đều là do anh tự tay viết ra một bản tối qua, sau đó lại đặc biệt đi in thêm không ít bản.

Vì việc này, tối qua anh đã thức trắng cả đêm, đến giờ vẫn chưa chợp mắt.

Cũng may là bây giờ quốc thuật đã đạt Minh Kình, thể chất đã được nâng cao, nên ngay cả tốc độ viết chữ cũng nhanh hơn người thường rất nhiều.

Nếu không trong một đêm, thật không thể nào chép lại hết những thứ này.

"Đây, trong này có đan dược, mỗi người một viên." Dưới ánh mắt khó hiểu của mấy người, Sở Hoang trước tiên mở bình sứ bạch ngọc ra, sau đó rót cho bảy người mỗi người một viên đan dược.

"Đan dược này tên là Tẩy Tủy Đan, sau khi uống có thể tẩy tủy phạt mao, không chỉ có thể loại bỏ những vết thương ngầm trên người, mà còn có thể tăng cường thể chất một cách đáng kể." Xì!

Nghe lời Sở Hoang nói, vẻ mặt bảy người biến đổi liên tục, vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, nhưng không một ai nghi ngờ.

Mặc dù có chút khó hiểu, tại sao Sở Hoang lại có loại đan dược chỉ tồn tại trong tiểu thuyết võ hiệp, nhưng họ đều biết điều không hỏi thêm, trực tiếp uống đan dược vào, không một chút do dự.

Đặc biệt là Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Hạo bốn người càng như vậy.

Bốn người họ đều là quân nhân giải ngũ, trước đây không ở trong đội đặc nhiệm thì cũng là lính trinh sát biên giới, mấy năm qua trên người có không ít vết thương ngầm.

Mỗi khi trời âm u mưa gió, những vết thương đó thậm chí có thể đau đến mức lăn lộn.

Bây giờ nghe Sở Hoang nói Tẩy Tủy Đan có thể chữa trị vết thương ngầm, làm sao có thể do dự?

Sau khi uống đan dược không lâu, mọi người chỉ cảm thấy một mùi hôi thối bốc ra từ trên người mình.

Lượng lớn tạp chất màu đen sẫm được bài tiết qua lỗ chân lông, khiến mấy người nhìn mà thấy ghê người.

"Từng người một mau xuống sông tắm rửa đi." Sở Hoang khẽ nhíu mày, vội vàng xua tay với mấy người, chỉ vào con sông lớn cách đó không xa.

Nghe vậy, mấy người nào có chút e ngại, lập tức chạy ào xuống sông.

Cũng may bây giờ người dân không còn dùng nước sông để ăn uống, nấu nướng nữa, nếu không trong lòng thật sự không yên.

Trọn vẹn gần một tiếng đồng hồ, Sở Phong và bảy người mới tắm

rửa sạch sẽ bước lên bờ.

Bảy người cởi trần, ai nấy đều tinh thần phơi phới, tinh khí thần tốt hơn bao giờ hết, thậm chí trên người còn xuất hiện từng khối cơ bắp rắn chắc, đầy sức mạnh.

"Tộc trưởng, Tẩy Tủy Đan quả thật là thần đan tuyệt thế, bây giờ tôi cảm thấy toàn thân đầy sức lực, một quyền chắc có thể đánh chết một con trâu." Sở Vân vẻ mặt hưng phấn, vừa nói vừa vung nắm đấm đánh mấy quyền vào không khí.

Tiếng quyền gió vù vù, cho dù không đánh chết được một con trâu, một quyền cũng có lực đạo ba bốn trăm cân.

"Tộc trưởng, mấy anh em chúng tôi bây giờ cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có, vết thương ngầm đã hoàn toàn biến mất, tôi có thể cảm nhận được, sức mạnh trên người tôi bây giờ ít nhất đã tăng gấp đôi, một quyền sợ là có thể có được năm trăm cân cự lực." "Tôi cũng vậy tộc trưởng, tôi và A Hạo thường xuyên đóng quân ở biên giới, trong mưa bom bão đạn, sinh tử vật lộn, thực lực tuyệt đối không thua kém những người trong đội đặc nhiệm, nhưng sau khi bị thương giải ngũ, thực lực không còn được ba thành.

Nhưng bây giờ tôi không chỉ cảm thấy đã quay lại thời kỳ đỉnh cao, thậm chí còn mạnh hơn thời kỳ đỉnh cao mấy lần." Sở Phong, Sở Vũ và bốn người khác hai mắt lấp lánh ánh sáng vui mừng, vẻ mặt kích động, nhìn Sở Hoang với ánh mắt vô cùng cuồng nhiệt.

Bốn người họ từng là những lão binh dày dạn kinh nghiệm, bây giờ trở lại thời kỳ đỉnh cao, thậm chí còn trở nên mạnh mẽ hơn, cộng thêm việc tinh thông các loại súng ống, cũng như các kỹ năng trong quân đội.

Bốn người họ tuyệt đối là trụ cột của Sở gia, họ càng mạnh, trong lòng Sở Hoang càng vui mừng...

Thôn Sở gia, hậu sơn!

Nhìn bảy người Sở Phong trước mắt, trong lòng Sở Hoang vô cùng hài lòng.

Sau khi dùng Tẩy Tủy Đan, bảy người đều có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ngay cả bốn lão binh dày dạn kinh nghiệm như Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Hạo, những vết thương ngầm tích tụ nhiều năm cũng đã hoàn toàn chữa khỏi.

Sau một hồi thử nghiệm, anh phát hiện sức mạnh một quyền của bảy người Sở Phong bây giờ ít nhất cũng đạt tới một trăm năm mươi kilogam, tức là ba trăm cân.

Đặc biệt là bốn người Sở Phong, vì thực lực vốn đã mạnh hơn người thường, nên một quyền của họ thậm chí đạt tới gần ba trăm kilogam sức mạnh.

Bây giờ qua sự tẩy lễ của Tẩy Tủy Đan, căn cốt của bảy người chắc chắn cũng đã có sự biến đổi lớn, tu luyện cũng chắc chắn sẽ làm ít công nhiều.

Trọn một ngày, Sở Hoang đều ở trên hậu sơn, dạy bảy người Sở Phong phương pháp rèn luyện khí lực, tốc độ, phản ứng của Thôn Phệ Tinh Không Pháp.

Đồng thời, anh cũng dạy cho mấy người tu luyện Bát Cực Quyền.

Có phương pháp vận dụng kình lực của Bát Cực Quyền, chắc chắn có thể bộc phát ra sức mạnh vượt xa bản thân.

Nếu tu luyện mệt, anh lại dạy cho mấy người kiến thức về trộm mộ.

Còn về phương pháp giám định đồ cổ, thì tạm thời chưa vội.

Dù sao tham thì thâm, không thể nào dồn hết một lần nhồi nhét những thứ này cho mấy người.

Chương 9

Họ cũng không thể nào chết đều có thể học được.

Vạn trượng cao lầu bắt đầu từ mặt đất!

Sở gia muốn trở thành gia tộc vĩnh hằng, còn sớm lắm.

Bây giờ cũng chỉ mới là bước khởi đầu, mọi thứ đều cần thời gian.

Đêm xuống!

Sở Hoang dẫn bảy người Sở Phong từ hậu sơn trở về, dặn họ ngày mai tiếp tục đến hậu sơn tu luyện.

Anh thì có rất nhiều việc cần xử lý.

Hiện tại Tẩy Tủy Đan chỉ còn bốn viên, ba mẹ chắc chắn cần tiêu hao hai viên.

Giá của Tẩy Tủy Đan trong hệ thống cũng không rẻ, không bán lẻ, mà phải mua cả bình.

Một bình mười hai viên Tẩy Tủy Đan, vậy mà cần đến một nghìn điểm.

Nếu không có Tẩy Tủy Đan, những người trong tộc muốn tu luyện ra thành quả, e rằng khó hơn lên trời.

Người trẻ tuổi thì còn đỡ, có khả năng tu luyện ra thành quả, còn những người trung niên và lão niên căn bản không thể có bất kỳ hiệu quả nào.

Muốn để cả Sở gia đều bước lên con đường tu luyện, chỉ riêng Tẩy Tủy Đan đã cần không dưới mấy vạn điểm.

Thiếu điểm, bây giờ anh cũng khá đau đầu, chỉ có thể nhanh chóng

để Sở Phong và những người khác tu luyện ra một chút thành quả, sau đó tìm một ngôi mộ lớn, tiến hành lần trộm mộ đầu tiên.

Đồng thời, cần phải trong thời gian ngắn, đặt làm một lô vũ khí lạnh.

Đao thương kiếm kích... mười tám loại vũ khí, đều cần đặt làm một lô.

Dù sao, sau này khi số người tu luyện của thôn Sở gia ngày càng nhiều, những vũ khí này tuyệt đối là vật không thể thiếu.

Chờ một thời gian nữa, lần trộm mộ đầu tiên cũng cần một lô vũ khí, nếu không chỉ dựa vào sức mạnh thể xác, muốn giải quyết những sinh vật quỷ dị trong mộ, e rằng thật sự có chút phiền phức...

Thời gian trôi như nước chảy, thoáng chốc đã qua một tháng.

Trong một tháng qua, dưới sự sắp xếp đặc biệt của Sở Hoang, cả thôn Sở gia không phân biệt nam nữ già trẻ, mỗi ngày đều phải dành ra hai tiếng đồng hồ, thống nhất rèn luyện ở khu đất trống ngoài từ đường.

Phương pháp rèn luyện chính là cách rèn luyện khí lực cơ bản nhất của Thôn Phệ Tinh Không Pháp, và đứng tấn trong Bát Cực Quyền.

Vì người trung niên và lão niên khí huyết không đủ, Sở Hoang thậm chí đã lấy ra mười con hung thú cấp một, cắt ra lượng lớn huyết nhục, cung cấp cho tộc nhân ăn.

Phải công nhận, huyết nhục của những con hung thú này quả thực chứa đựng năng lượng dồi dào.

Những người trung niên và lão niên mỗi người một ngày, nhiều nhất chỉ ăn được nửa cân huyết nhục là không thể ăn thêm, nếu không sẽ hư không thụ bổ, căn bản không có chút lợi ích nào.

Còn những thanh niên trai tráng trẻ tuổi hơn, mỗi người đều có thể ăn được một cân thịt.

Về phần bảy người Sở Phong cộng lại, chỉ một bữa đã có thể tiêu hao hơn mười cân.

Càng kinh khủng hơn, một ngày họ thậm chí có thể ăn bốn năm bữa, mỗi bữa đều có thể tiêu hao ba bốn cân huyết nhục.

Mười con hung thú cấp một, mỗi con đều có thể phân giải ra mấy nghìn cân huyết nhục.

Tổng cộng mấy vạn cân huyết nhục, trong vòng một tháng ngắn ngủi, đã tiêu hao gần một nửa.

E rằng nhiều nhất là một tháng nữa, số huyết nhục hung thú này sẽ hoàn toàn tiêu hao hết.

Từ khi có huyết nhục hung thú bồi bổ khí huyết, cả thôn Sở gia đã hoàn toàn bước vào ngưỡng cửa tu luyện.

Một tháng qua, bảy người Sở Phong tiến bộ vượt bậc, tu vi quốc thuật của mỗi người đều đạt đến cảnh giới Minh Kình đại thành.

Hổ báo lôi âm, gân cốt tề minh.

Một quyền xuất ra, có ngàn cân cự lực.

Đặc biệt là bốn người Sở Phong, quyền lực thậm chí đạt tới bảy trăm kilogam, một mức độ đáng sợ như một nghìn bốn trăm cân.

Tốc độ của mỗi người trong bảy người đều đạt tới mười mấy, gần hai mươi mét mỗi giây.

Có thể nói, bảy người bây giờ đã sơ bộ đạt đến cảnh giới học viên cao cấp trong Thôn Phệ Tinh Không Pháp.

Ngoài sức mạnh, tốc độ, phản ứng lực của bản thân, một tháng qua mọi người còn luyện quyền cước công pháp rất tốt.

Nhưng vì mục đích trộm mộ, Sở Hoang đặc biệt để mấy người chọn một loại binh khí pháp.

Trong một tháng, bảy người đã sơ bộ có được chiến lực mạnh mẽ.

Còn về phần Sở Hoang, thì tiến bộ càng mạnh mẽ hơn.

Anh chính thức trở thành một võ giả, bước vào cấp bậc chiến sĩ sơ cấp...

Thôn Sở gia, hậu sơn!

Sở Phong và những người khác hoặc tay không, hoặc tay cầm một thanh Đường đao, đang luyện tập đối kháng hai người một.

Chỉ thấy Sở Vân tay cầm một thanh Đường đao, toàn thân khí huyết bốc hơi, một chân đạp đất, thân thể tung lên cao mấy mét, một đao chém về phía Sở Phong.

Xẹt xẹt xẹt~ Lưỡi đao cắt qua không khí, dưới sự gia trì của kình lực kinh khủng, không khí cũng bị xé rách, trên không trung hiện ra một chuỗi đao ảnh.

Keng~ Hai thanh Đường đao va chạm, phát ra tiếng kim loại giao nhau, giữa lưỡi đao và lưỡi đao còn tóe ra một chuỗi tia lửa.

Sở Phong lùi lại mấy bước, sau đó chân đạp mạnh xuống đất, thân hình hóa thành từng đạo tàn ảnh, hiên ngang một đao chém về phía Sở Vân.

Phụt!

Cự lực kinh khủng truyền vào Đường đao, sự sắc bén cực hạn bộc phát, cả người Sở Vân trực tiếp trượt lùi trên mặt đất hơn mười mét, để lại hai vệt dài.

“Không đánh nữa, không đánh nữa, thực lực của Phong ca mạnh

quá, tôi căn bản không đánh lại, trong đám chúng ta, ngoài tộc trưởng ra, anh là người mạnh nhất." Sở Vân ném Đường đao sang một bên, xoa xoa cổ tay đang mỏi nhừ và có chút đau, liên tục lắc đầu nói.

"Thằng nhóc này..." Thấy bộ dạng của Sở Vân, Sở Phong không khỏi lắc đầu cười, sau đó cũng thu lại Đường đao trong tay.

"Hoang ca, chúng ta đã luyện được một tháng rồi, bây giờ thực lực mỗi người đều có thể gọi là phi nhân loại, đặt ở đâu cũng là tiểu siêu nhân, khi nào chúng ta mới thực sự đi trộm mộ một lần đây." Sở Vân có chút buồn bực nhìn Sở Hoang nói.

"Trộm mộ sao?" "Cũng đã đến lúc rồi." Sở Hoang hai mắt híp lại, trong mắt lóe lên một tia sáng, một tháng đã qua, cũng đã đến lúc kiểm tra thực lực.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên, mọi thứ đều phải ổn định cầu thắng.

Cho nên, phải tìm một ngôi mộ có hệ số an toàn nhỏ.

Trong những ngôi mộ mà anh biết, chỉ có ngôi mộ tướng quân kia, hệ số nguy hiểm là thấp nhất.

Sở Hoang ngẩng đầu nhìn về phía bắc, trong mắt ẩn hiện một tia mong đợi...

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính của tôi!" "Đinh, bảng thuộc tính đang được mở..." Vụt!

Theo tiếng nói của hệ thống, khoảnh khắc tiếp theo, trước mắt Sở Hoang liền hiện ra một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy.

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng Sở gia Tuổi: 22 Sức mạnh: 1800 kilogam Tốc độ: 43 mét/giây Quốc thuật: Minh Kình đại thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Bát Cực Quyền Kỹ năng: Bá đạo cơ quan thuật, Giải thích chi

tiết về trộm mộ, Bách khoa đồ cổ Điểm tích lũy: Không có Hệ thống không gian: Tẩy Tủy Đan ×2, Giải Độc Đan một bình, Phá Thổ Tứ Lang ×2, Phá Thổ Thất Lang ×10 Nhìn bảng thuộc tính hiện tại, khóe miệng Sở Hoang không khỏi khẽ nhếch lên một nụ cười hài lòng.

Một tháng tu luyện đã giúp anh thành công trở thành một võ giả thực thụ, bước vào hàng ngũ chiến sĩ sơ cấp.

Thậm chí, sức mạnh của anh chỉ còn cách chiến sĩ trung cấp hai trăm kilogam mà thôi.

Tốc độ và phản ứng lực của anh đã đạt đến tiêu chuẩn của chiến sĩ trung cấp.

Tất nhiên, đó chỉ là cảnh giới trên bề mặt.

Nếu luận về chiến lực, thì còn xa hơn thế.

Bát Cực Quyền Minh Kình đại thành, thậm chí có thể bộc phát ra sức mạnh gấp mấy lần bản thân, luận chiến lực tuyệt đối có thể xưng là vương giả trong số các chiến sĩ trung cấp.

Đây là trong trường hợp chưa tu luyện cơ nhân nguyên năng, hấp thu năng lượng trong vũ trụ.

Vốn dĩ khi trở thành võ giả, bước vào cấp chiến sĩ sơ cấp, anh đã chuẩn bị hấp thu năng lượng vũ trụ, biến nó thành cơ nhân nguyên năng của mình.

Nhưng anh nhớ rằng, lần đầu tiên một người tu luyện cơ nhân nguyên năng, hấp thu năng lượng trong vũ trụ, sẽ có được một sự tăng lên cực lớn.

Trong thế giới kia, nhân vật chính thiên mệnh sau khi lần đầu tu luyện cơ nhân nguyên năng, sức mạnh đã đạt đến mức độ sánh ngang với chiến sĩ cao cấp.

Có lẽ trong đó có liên quan đến khí vận của nhân vật chính thiên mệnh và là một tinh thần niệm sư, nhưng không thể phủ nhận, thực lực của mỗi người sau lần đầu tu luyện cơ nhân nguyên năng đều sẽ tăng vọt.

Nhưng, trong thời gian gần đây sau khi trao đổi với hệ thống, hệ thống lại nói với anh, nếu có thể sau khi tu vi quốc thuật đột phá Ám Kình, và dùng điểm tích lũy mua vật phẩm nâng cao tinh thần lực để trở thành tinh thần niệm sư...

Chương 10

lúc đó mới sử dụng cơ nhân nguyên năng pháp, hấp thu năng lượng vũ trụ, thực lực sẽ được nâng cao toàn diện, có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cũng chính vì vậy, anh mới cố gắng kiềm chế, trong thời gian này vẫn luôn không hấp thu năng lượng vũ trụ để tu luyện.

Anh cũng rất tò mò, nếu thật sự làm theo lời hệ thống nói, lúc đó sẽ có biến hóa như thế nào.

"Điểm tích lũy..." Sở Hoang nhíu mày, nếu muốn có được điểm tích lũy, chỉ có thể xuống mộ trộm mộ.

Như vậy, đợi khi đủ điểm, anh cũng có thể trở thành một tinh thần niệm sư.

"Mộ tướng quân!" Sở Hoang nhìn về phương bắc, nơi đó... chính là ngôi mộ đầu tiên anh và tộc nhân lựa chọn.

"Đinh, nhiệm vụ hệ thống được phát ra, mời ký chủ trong vòng nửa tháng dẫn dắt tộc nhân trộm mộ thành công lăng mộ tướng quân Kim Quốc, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được một vạn điểm tích lũy." Đột nhiên, đúng lúc này, hệ thống trong đầu anh đột nhiên lên tiếng, lần đầu tiên phát ra nhiệm vụ trộm mộ.

"Một vạn điểm tích lũy..." Sở Hoang hai mắt híp lại, trong mắt lấp lánh tia sáng.

Xem ra lần này vì một vạn điểm đó, cũng phải dẫn dắt tộc nhân đi tranh một chuyến mộ tướng quân.

Một vạn điểm tích lũy, hoàn toàn đủ để mua không ít đồ tốt trong cửa hàng hệ thống.

Chưa kể, chỉ riêng Tẩy Tủy Đan, đã có thể mua mười bình, một trăm hai mươi viên.

Huống hồ, anh còn định mua súng ống trong cửa hàng.

Dù sao, thế giới Đạo Mộ này không hề an toàn.

Bất luận là Cửu Đức Khảo ở hải ngoại, hay Uông gia, trong tay họ đều không thiếu súng ống.

Nếu trong quá trình trộm mộ gặp phải, tuy với thực lực hiện tại hoàn toàn không sợ, nhưng chung quy vẫn không thể chống lại đạn.

Đặc biệt là sau này, mục tiêu của anh không chỉ là những ngôi mộ trong nước Đại Việt, mà những ngôi mộ ở hải ngoại cũng sẽ không bỏ qua.

Một khi ra nước ngoài, trước khi tộc nhân hoàn toàn có thể xem thường đạn, thông qua việc mua súng ống trong cửa hàng hệ thống tuyệt đối sẽ an toàn hơn.

Hơn nữa, uy lực của súng ống trong cửa hàng hệ thống còn vượt trội hơn thế giới thực tế không ít.

Có rất nhiều loại chỉ tồn tại trong thế giới game, và trong khái niệm... một phát súng mạnh bắn chết một con cương thi cũng không phải là chuyện khó.

“Chuẩn bị đi, hai ngày nghỉ ngơi cho tốt, ngày kia chúng ta xuất phát, cơ hội xuống mộ lần đầu tiên đã đến.” Nhìn bảy người Sở Phong phía trước, Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh nói.

Vụt!

Vụt!

Vụt!

Khi nghe anh nói, Sở Vũ, Sở Hạo và những người đang giao đấu,

từng người một đều dừng tay, hóa thành từng đạo tàn ảnh, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Sở Hoang.

"Tộc trưởng, sắp bắt đầu xuống mộ rồi sao?" Sở Hạo vẻ mặt có chút kích động, một tháng rồi, nỗ lực của họ cuối cùng cũng có lúc để kiểm chứng thành quả.

"Tộc trưởng, lần này chúng ta đi đâu trộm mộ?" Sở Phong có chút tò mò hỏi.

"Phía bắc!" Sở Hoang nhàn nhạt cười nói: "Lát nữa tôi chuyển ít tiền cho anh, ngày mai đi mua hai chiếc xe việt dã tốt một chút, rồi chuẩn bị đủ xăng, ngày kia chúng ta xuất phát." Anh nhớ mộ tướng quân Kim Quốc ở gần Dã Nhân Câu giữa thảo nguyên và Long Giang.

Vì an toàn, anh không định đến Cương Cương Doanh Tử, mà chuẩn bị lái xe một mạch đến đó.

Cho dù địa hình núi non thảo nguyên khó đi, có xe việt dã tính năng ưu việt, những thứ đó cũng không phải là vấn đề.

"Được, ngày mai tôi và A Huyền hai người đi mua xe." Sở Phong trịnh trọng gật đầu, anh và Sở Huyền đều là lão binh dày dạn kinh nghiệm, tự nhiên biết nên mua xe loại nào.

Trộm mộ thường ở những nơi rừng núi hoang vu hẻo lánh, nên xe nhất định phải tốt.

"Vũ ca, anh và Hạo ca hai ngày này đi loanh quanh các thị trấn và làng mạc gần đây, mua nhiều một chút máu chó mực và gạo nếp, đến lúc đó để phòng ngừa bất trắc." "Được, tộc trưởng yên tâm!" Sở Vũ, Sở Hạo hai người gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Một tháng qua, họ cũng đã học không ít kiến thức trộm mộ, tự nhiên biết máu chó mực và gạo nếp dùng để làm gì.

Tuy với thực lực hiện tại, cương thi bình thường một người chém

một con.

Nhưng để tránh thương vong ngoài ý muốn, chuẩn bị đầy đủ vẫn tốt hơn.

"Tiểu Phàm, tiểu Nghị, tiểu Vân, ba cậu làm ô cơ quan đến đâu rồi?" Sau khi dặn dò những người khác, Sở Hoang lại đưa mắt nhìn về phía ba người Sở Phàm.

Một tháng qua, anh cũng đã truyền thụ Bá đạo cơ quan thuật, thậm chí cả kiến thức giám định đồ cổ cũng đã truyền cho họ.

Đương nhiên, tất cả tộc nhân đều được truyền thụ những kiến thức này.

Phải nói, trong số các tộc nhân thật sự có người cực kỳ có thiên phú về giám định đồ cổ và cơ quan thuật.

Ví dụ như Sở Phàm, Sở Nghị, Sở Vân ba người, hiện tại đã có thể độc lập làm ra một số cơ quan thông thường.

Hơn nữa, nửa tháng qua, ba người đã hợp sức chế tạo ô cơ quan được ghi lại trong cơ quan thuật.

Ô cơ quan mạnh hay yếu tùy thuộc vào chất liệu và trình độ cơ quan thuật, sản phẩm làm ra thực lực cũng khác nhau.

Thời gian qua, anh đã đặc biệt mua không ít kim loại và thép loại tốt nhất, chính là để cho mọi người rèn luyện tự chủ chế tác các cơ quan trong Bá đạo cơ quan thuật.

Một khi ô cơ quan mà ba người Sở Phàm làm xong, tuyệt đối sẽ là trợ lực cho chuyến đi này.

"Tộc trưởng, yên tâm đi, nhiều nhất là hai ngày, trước khi xuất phát ngày kia, chúng tôi có thể làm xong sáu chiếc ô cơ quan, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm mọi người kinh ngạc." Sở Vân ưỡn ngực, có

chút đắc ý nói.

"Ồ... vậy tôi chờ tin tốt của các cậu, về đi, ngày kia tập trung ở cổng từ đường." Sở Hoang khẽ cười một tiếng, sau đó quay người chậm rãi bước đi.

Ngày kia, sẽ là khởi đầu cho sự phát triển tốc độ cao của Sở gia...

Đêm khuya!

Sở Hoang lặng lẽ đứng trong sân, nhìn con thạch sùng nhỏ dài khoảng mười centimet trong lòng bàn tay, khóe miệng mang một nụ cười nhàn nhạt.

Con thạch sùng nhỏ toàn thân tỏa ra ánh sáng đồng kim loại, chạy tới chạy lui trong lòng bàn tay anh.

"Đi!" Chỉ thấy Sở Hoang ném con thạch sùng nhỏ xuống đất, khoảnh khắc tiếp theo, con thạch sùng nhỏ đó với tốc độ cực nhanh đã phóng lên một cây đại thụ cách đó hơn mười mét.

Rắc rắc...

Bốn chi của con thạch sùng nhỏ giống như những lưỡi đao, không ngừng cào cấu thân cây, tốc độ nhanh đến mức xuất hiện cả tàn ảnh.

Lượng lớn vụn gỗ bay tứ tung, chỉ trong vài hơi thở.

Thân cây lớn bằng một người ôm, vậy mà đã bị con thạch sùng nhỏ khoét ra một cái lỗ.

"Chậc...

Phá Thổ Thất Lang quả nhiên lợi hại." Nhìn cảnh này, Sở Hoang không khỏi mỉm cười.

Phá Thổ Thất Lang!

Một loại cơ quan thú nhỏ gọn tiện lợi trong Bá đạo cơ quan thuật.

Đừng nhìn Phá Thổ Thất Lang nhỏ bé, nhưng nó lại cực kỳ tinh diệu, có thể dễ dàng phá hủy kim thạch.

Càng là trợ thủ tuyệt vời để phá giải cơ quan.

Hơn nữa, Phá Thổ Thất Lang cực kỳ giỏi tấn công, cũng chính vì vậy Sở Hoang mới đặc biệt chế tạo ra nó, để tiện khi xuống mộ, gặp phải cơ quan, có thể dễ dàng phá giải.

Mấy ngày qua, anh đã chế tạo tổng cộng mười con Phá Thổ Thất Lang, không chỉ để phá giải cơ quan thuật trong mộ, một khi mười con Phá Thổ Thất Lang hình thành thế hợp vây, cho dù là cường giả như Sở Phong, e rằng cũng phải bỏ mạng.

Đương nhiên, ngoài Phá Thổ Thất Lang, Sở Hoang còn đặc biệt chế tạo ra một con Phá Thổ Tứ Lang.

Phá Thổ Tứ Lang là một loại cơ quan thú mà Sở Hoang chuyên dùng để đào đường hầm, được chế tạo dựa trên Phá Thổ Tam Lang.

Phá Thổ Tam Lang có hình thể khổng lồ, là loại cơ quan thú cỡ lớn trong Bá đạo cơ quan thuật, chuyên dùng để công thành và khoan đất.

Chỉ là Phá Thổ Tam Lang có hình thể quá lớn, Sở Hoang tạm thời cũng không dùng đến, liền dựa vào Phá Thổ Tam Lang, chế tạo ra Phá Thổ Tứ Lang.

So với Phá Thổ Tam Lang, Phá Thổ Tứ Lang chỉ có kích thước vỏn vẹn một mét, hình dáng cũng giống như thạch sùng.

Luận về bản lĩnh khoan đất đào hầm, cho dù là giáp xuyên sơn của phái Bàn Sơn cũng tuyệt đối không thể sánh bằng.

Phá Thổ Tứ Lang và Phá Thổ Thất Lang, từ nay về sau đều là những trợ thủ đắc lực cho việc trộm mộ.

Vụt!

Chương 11

Chỉ thấy Sở Hoang tay phải vẫy một cái, con Phá Thổ Thất Lang liền từ trong lỗ hổng trên thân cây, trực tiếp hóa thành một đạo tàn ảnh đáp vào lòng bàn tay anh...

Thời gian thoáng chốc trôi qua!

Sáng sớm một ngày nọ!

Ngoài từ đường Sở gia, hai chiếc xe việt dã toàn thân đen tuyền, giống như mãnh cầm, đang lặng lẽ đỗ ở đó.

Xung quanh không ít tộc nhân thôn Sở gia, đang mang vẻ mặt tò mò nhìn hai chiếc xe việt dã, cùng với Sở Phong, Sở Huyền và những người khác bên cạnh xe.

"Phong ca, xem này, ô cơ quan do tôi và Nghị ca ba người chế tạo, trông có ngầu không?" Chỉ thấy bên cạnh hai chiếc xe, Sở Vân đang cầm một chiếc ô cơ quan, vẻ mặt khoe khoang nói với mấy người Sở Phong trước mặt.

"Ô cơ quan này được làm bằng huyền thiết và ô cương mà tộc trưởng đã bỏ ra rất nhiều tiền mua, toàn thân dài khoảng một mét sáu, đầu ô sắc bén, có thể dễ dàng phá kim liệt thạch.

Khi ô cơ quan chưa mở, có thể dùng làm đao kiếm, một khi mở ra, lực phòng ngự kinh người, ngay cả đạn cũng có thể chặn được.

Hơn nữa, ba chúng tôi đã đặc biệt tăng thêm phương thức tấn công cho nó, ở phần cán ô có một cơ quan.

Chỉ cần nhẹ nhàng ấn xuống, lập tức sẽ bắn ra hàng trăm hàng ngàn cây kim thép, tuyệt đối có thể khiến người ta trong nháy mắt bị găm thành tổ ong.

Còn nữa, mỗi một nan ô, nếu cần thiết, cũng có thể biến thành những mũi tên cực kỳ sắc bén.

Thế nào Phong ca, Huyền ca, Vũ ca...

ô cơ quan của chúng tôi lợi hại không?" Nghe Sở Vân giới thiệu, lại nhìn ba chiếc ô cơ quan cực ngầu trong tay cậu ta và Sở Phàm, Sở Nghị, mấy người Sở Phong nhất thời có chút ngây người.

Thật không ngờ ba tiểu đệ này, lại âm thầm tạo ra được cơ quan lợi hại như vậy.

"Lợi hại, ba cậu thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt, không tồi, ô cơ quan quả thực thần kỳ." Sở Phong tán thưởng gật đầu, giơ ngón tay cái lên với ba người.

"He he..." Ba người thấy được khen, lập tức lộ ra một nụ cười đắc ý.

"Đây, đây là ba chiếc ô cơ quan nữa, xem ai muốn dùng, lần sau chúng tôi sẽ làm thêm, đến lúc đó mỗi người trang bị một chiếc." Vừa nói, Sở Vân vội vàng từ sau lưng lại lấy ra ba chiếc ô cơ quan nói với Sở Phong và những người khác.

"Tôi thôi đi, tôi thích dùng đao hơn." Sở Phong lắc đầu, từ chối.

Tuy ô cơ quan quả thực thần kỳ lợi hại, nhưng anh thích dùng đao hơn.

"Được rồi, ba chiếc ô cơ quan còn lại Huyền ca, Vũ ca, Hạo ca, ba người mỗi người một chiếc mang theo, lúc cần thì dùng, lúc không cần thì đeo sau lưng cũng được." Đúng lúc này, một giọng nói từ xa truyền đến.

Chỉ thấy Sở Hoang mặc một bộ đồ dã ngoại màu đen, đang mỉm cười.

“Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!” “...” Khi thấy Sở Hoang, các tộc nhân thôn Sở gia xung quanh đều vẻ mặt cung kính, sùng bái lên tiếng.

Một tháng qua, dưới sự dạy dỗ tu luyện, huyết nhục hung thú, cũng như việc truyền thụ các loại kiến thức kỹ năng, anh đã trực tiếp trở thành một tồn tại mà tất cả mọi người trong Sở gia đều cuồng nhiệt.

Tất cả tộc nhân thôn Sở gia đều tin rằng, dưới sự dẫn dắt của Sở Hoang, tương lai của Sở gia sẽ được đưa đến một tầm cao khó có thể tưởng tượng.

“Đồ đạc chuẩn bị xong hết chưa?” “Tộc trưởng, máu chó mực và gạo nếp đều ở trong cốp sau rồi.” Sở Vũ gật đầu nói.

“Nếu đã như vậy, thì lên xe chuẩn bị xuất phát thôi.” Sở Hoang gật đầu, đi đầu mở cửa xe ngồi vào.

Hai chiếc xe việt dã, ngoài một ít máu chó mực và gạo nếp cộng thêm một ít thức ăn, thì chỉ có sáu chiếc ô cơ quan đó.

Về phần đao, kiếm của mọi người, đều đã được cất vào không gian hệ thống.

Một mạch đi về phía bắc, quãng đường hơn hai nghìn cây số, lượng lớn đao kiếm tự nhiên để trong không gian hệ thống là an toàn nhất.

Về phần ngoại hình của ô cơ quan, trong mắt người thường, tuy tạo hình có chút kỳ lạ, nhưng cũng chỉ cho rằng đó là một chiếc ô bình thường, nên căn bản không có vấn đề gì.

“Xuất phát!” “Lên xe, xuất phát!” Rầm!

Rầm!

Rầm!

Khi cả nhóm lên xe, hai chiếc việt dã như mãnh cầm lập tức vang lên tiếng gầm rú, hướng ra ngoài thôn.

Nhìn hai chiếc xe rời đi, các tộc nhân thôn Sở gia, ai nấy đều lộ vẻ mong đợi.

Chuyến đi này quãng đường hơn hai nghìn cây số, lại không giống như đường sá hai mươi năm sau dễ đi, nên cả nhóm lái xe e rằng không có hai ba ngày thì căn bản không đến được đích.

Hai chiếc xe việt dã màu đen chạy trên đường, gầm rú, cuốn lên một trận bụi đất.

Bánh xe lăn tròn, nghiền nát bụi trần trên mặt đất.

Giờ phút này, bánh xe vận mệnh đã hoàn toàn kéo mở bức màn, không bao lâu nữa, trong mắt thế nhân một thế gia trộm mộ hùng mạnh vắt ngang trong và ngoài nước, quét sạch mọi lăng mộ, sẽ từ đây xuất hiện.

Chỉ đáng tiếc, điều mà thế nhân không biết, đây không chỉ là một thế gia trộm mộ, mà còn là một siêu phàm thế gia độc nhất vô nhị.

Biên giới Long Giang và thảo nguyên, hai chiếc việt dã toàn thân đen tuyền như mãnh cầm đang lao vun vút trên con đường núi gập ghềnh.

“Tộc trưởng, phía trước không xa chính là Ngưu Tâm Sơn, theo lời người bản địa lúc trước, qua Ngưu Tâm Sơn, rồi đi qua một đoạn thảo nguyên, sẽ đến Dã Nhân Câu.” Trong xe, ở vị trí lái, Sở Phong đeo một cặp kính râm, vừa lái xe vừa nói với người ngồi ghế sau.

“Tộc trưởng, người bản địa đó nói rằng mấy hôm trước ở đây xảy ra một trận động đất, làm Ngưu Tâm Sơn bị nứt làm đôi, bên trong lộ ra một ngôi mộ cổ.” “Tiếc thật, bây giờ khu vực gần mộ cổ đã bị quan

phương phong tỏa, có đội khảo cổ vào đóng quân, nếu không chúng ta cũng có thể tiện tay ghé thăm ngôi mộ lớn đó." Ở ghế phụ, Sở Vân ngậm một cây kẹo mút, có chút uể oải nói.

"Ngưu Tâm Sơn, đội khảo cổ, lăng mộ của Tiêu Thái hậu sao..." Sở Hoang ngồi ở ghế sau, ngẩng đầu nhìn ngọn núi lớn cách đó không xa ngoài cửa sổ, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Sau đó lắc đầu nói: "Tôi biết ngôi mộ trong Ngưu Tâm Sơn, đó là mộ của Tiêu Thái hậu nước Đại Liêu năm xưa, bên trong quả thực có không ít đồ tùy táng quý giá.

Chỉ là bây giờ đội khảo cổ đã vào đóng quân, chúng ta không còn cơ hội.

Nhưng ngôi mộ tướng quân ở Dã Nhân Câu cũng được, mục tiêu của chúng ta lần này là nó, những chuyện khác tốt nhất đừng gây thêm rắc rối." So với mộ tướng quân, rõ ràng quy cách lăng mộ của Tiêu Thái hậu cao hơn, bảo vật bên trong cũng sẽ nhiều hơn.

Nhưng bây giờ đội khảo cổ đã vào Ngưu Tâm Sơn khảo cổ, tự nhiên không có cách nào nhúng tay vào nữa.

Không thể nào dựa vào vũ lực cá nhân mạnh mẽ để cướp đoạt được chứ?

Nếu thật sự xảy ra tình huống đó, chắc chắn sẽ là một phiền phức lớn.

Trước khi Sở gia thực sự trỗi dậy, sự khiêm tốn cần có, vẫn phải có.

Dù sao cỗ máy quốc gia một khi thực sự nổi giận, hậu quả đó tuyệt đối không thể lường được.

Ít nhất Sở gia hiện tại, không thể chống lại.

Lắc đầu, Sở Hoang cũng không nghĩ đến những chuyện đó nữa, chuyên tâm nghịch la bàn trong tay.

La bàn này được chế tạo bằng cơ quan thuật, trên đó thiên can địa chi, trời đất tứ phương bát vị, đều rõ ràng trong nháy mắt.

Chuyến trộm mộ này, tuy có thể tìm được Dã Nhân Câu, nhưng mộ tướng quân Kim Quốc, rốt cuộc ở vị trí nào trong Dã Nhân Câu thì chưa biết.

Nếu có la bàn quan sát thế phong thủy, sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại anh cũng chỉ biết một vài phương pháp tìm mộ đơn giản trong sách giải thích về trộm mộ.

Sau khi chuyến trộm mộ này kết thúc có đủ điểm, nhất định phải mua thuật tìm rồng điểm huyệt trong cửa hàng hệ thống.

Bất kể sau này, việc tìm mộ của tộc nhân sẽ trở nên đơn giản, dễ dàng, làm ít công nhiều.

Luận về bản lĩnh tìm long mạch, định phong thủy, thăm dò lăng mộ.

Tự nhiên phải kể đến tứ đại phái trong giới trộm mộ là những người xuất sắc nhất.

Trong đó Phát Khâu, Mạc Kim càng là đỉnh cao...

Cùng lúc đó, cách đây mấy chục dặm, có một thôn làng.

Nơi đó, chính là Cương Cương Doanh Tử.

Lúc này, bên bờ sông ngoài Cương Cương Doanh Tử, có hai người đàn ông một béo một gầy, đang ngồi xổm trên đất hút thuốc, vẻ mặt sầu não nhìn mặt sông trước mặt.

Hai người không phải ai khác, chính là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Vốn dĩ hai người từ kinh đô trở về Cương Cương Doanh Tử, chuẩn bị liên hệ với bà con làng xóm, thu gom hết những bình bình lọ lọ trong nhà về kinh đô, tìm Đại Kim Nha bán đi kiếm một khoản tiền lớn.

Vì vậy, hai người gần như đã dốc hết tiền tiết kiệm, thậm chí còn vay một khoản, đều lấy ra mua một đống đồ, tặng cho bà con.

Nhưng ai ngờ tối qua lúc uống rượu nói chuyện với bí thư chi bộ thôn mới biết, có một đội khảo cổ đến đây, đã thu hết những bình bình lọ lọ nhà bà con đi rồi.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, trong lòng lập tức trở nên lạnh ngắt.

Sáng sớm, hai người đành bất lực ngồi xổm ở đây, nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

“Lão Hồ, cậu nói xem chuyện này là sao?

Vốn tưởng lần này về có thể kiếm một khoản lớn, ai ngờ lại công cốc cả.” Vương Bàn Tử vẻ mặt tức giận, trong lòng hận chết đám khảo cổ kia.

Chương 12

Bên cạnh Hồ Bát Nhất vẻ mặt sầu não, cũng thở dài thườn thượt, cậu còn nợ không ít tiền, lần này về cũng không thu được gì, chẳng lẽ thật sự phải tay trắng trở về?

Hả?

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất dường như nghĩ ra điều gì, bất giác quay đầu nhìn về phía tây bắc.

"Lão Hồ, mau nói xem chúng ta nên làm gì đi, đừng cứ im lặng, như thể không có chuyện gì vậy." Thấy Hồ Bát Nhất mãi không nói, Vương Bàn Tử bực bội nói.

"Này...

Bàn Tử, bình thường không phải cậu nhiều mưu ma chước quỷ nhất sao, sao hôm nay lại hết cách rồi?" Hồ Bát Nhất nghe vậy liền bật cười, sau đó đứng dậy, chỉ về phía tây bắc, trên mặt mang một tia cười nói: "Đúng như câu nói phía đông không sáng thì phía tây sáng, bây giờ đồ trong nhà bà con đều bị thu đi rồi, chúng ta đành chịu xui.

Nhưng tôi nghĩ ra một nơi, có lẽ ở đó có thể kiếm được chút gì đó bất ngờ, không nhiều nhưng ít ra cũng có thể bù đắp tổn thất lần này của chúng ta." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức từ dưới đất đứng dậy, vẻ mặt mong đợi nhìn Hồ Bát Nhất nói: "Lão Hồ, thật không?

Nơi đó ở đâu?" "Bàn Tử, cậu có còn nhớ pháo đài Quan Đông quân mà chúng ta nghe nói không?" "Hít...

Lão Hồ, không phải cậu định nói đến Dã Nhân Câu chứ?" Vương Bàn Tử trong lòng giật mình, trên mặt có chút do dự: "Lão Hồ, nghe nói ở Dã Nhân Câu có dã nhân không rõ danh tính, đến bây giờ vẫn

chưa bắt được, pháo đài Quan Đông quân dù sao cũng là chuyện mấy chục năm trước, có đáng tin không?" "Đáng tin không à?" "Tôi nói này Bàn Tử, bây giờ chúng ta còn đường lui không?

Ít ra cũng phải đi thử vận may, nếu không tiền vay thì sao?" Hồ Bát Nhất bực bội trừng mắt nhìn cậu ta, nếu không phải bây giờ thật sự đã đến đường cùng, cậu cũng không muốn đến đó, thực sự quá phiền phức.

Vương Bàn Tử ngẩn ra, sau đó cũng gật đầu, bất kể thế nào cũng phải đi thử vận may.

"Tôi đi tìm bí thư chi bộ thôn tìm cho chúng ta một người dẫn đường, nếu không hai chúng ta thật sự không đi được." Nói rồi, Vương Bàn Tử liền vội vã chạy về phía nhà bí thư chi bộ thôn.

Sau một hồi tìm kiếm, nhanh chóng tìm được Anh Tử, một người dân tộc Ngạc Luân Xuân, cô mang theo súng săn, bảy tám con chó ngao, cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hội hợp.

Ba người cưỡi ngựa, trực tiếp tiến về phía Dã Nhân Câu...

Cùng lúc đó, hai chiếc xe việt dã của nhóm Sở Hoang, sau bốn năm tiếng di chuyển, cuối cùng cũng đã đi qua thảo nguyên, đến trước một khu rừng hơi trũng xuống.

"Đây là Dã Nhân Câu, tộc trưởng chúng ta chuẩn bị làm gì?" Sở Phong ngẩng đầu nhìn trời sắc ngày càng tối, sau đó nhìn sang Sở Hoang bên cạnh hỏi.

Rầm!

Sở Hoang tiện tay đóng cửa xe, ngẩng mắt nhìn khu rừng trước mặt, hai mắt híp lại, mặt không biểu cảm nói: "Mang đồ vào, vào rừng trước." "Vâng!" Dã Nhân Câu!

Sở Hoang tay cầm la bàn, vừa nhìn kim chỉ nam trên la bàn chuyển

động, vừa quan sát đi trong rừng.

Cách đó không xa, Sở Phong, Sở Huyền và những người khác đang lần lượt lấy vật tư từ trên xe xuống.

Thấy trời sắp tối, lại cảm thấy hơi đói, liền chuẩn bị nhân lúc tìm huyệt mộ, ăn chút gì đó lót dạ trước.

"Chậc... thế phong thủy trong rừng núi, quả thực có chút khác biệt so với những nơi khác." Quan sát kim chỉ nam trên la bàn, lại nhìn kỹ địa thế của cả khu rừng, Sở Hoang không khỏi chép miệng, có chút cảm thán.

Theo hướng kim chỉ nam, Sở Hoang từ từ đi sâu vào trong rừng.

Anh nhớ gần ngôi mộ tướng quân đó, có một số thi thể của thổ phu tử và lính Nhật.

Nếu có thể tìm được, cũng có thể bớt đi một số việc.

Khi trời dần tối, mặt trời lặn về phía tây, trăng sáng treo cao.

Vầng trăng tròn vành vạnh treo trên chín tầng trời, ánh sáng rực rỡ chiếu xuống, hai bên khu rừng là hai ngọn núi, như hai cánh tay khổng lồ, vươn về phía vầng trăng sáng trên không.

Một thế nâng trăng, trong nháy mắt kết nối với cả Dã Nhân Câu.

Phong thủy, cửu long chiếu ngọc liên!

Ngẩng đầu nhìn thế núi sông phong thủy trước mắt, Sở Hoang không khỏi nhàn nhạt cười, sau đó tiếp tục đi trong rừng.

Không lâu sau, anh đột nhiên dừng bước, ánh mắt chăm chú nhìn về phía không xa.

"Tộc trưởng, sao vậy?" Sở Vân vẫn luôn đi theo sau anh, thấy Sở Hoang dừng bước, không khỏi có chút tò mò hỏi.

“Đi, chắc là tìm được chỗ rồi.” Nói rồi, Sở Hoang trực tiếp bước về phía trước.

“Tìm được chỗ rồi?” Sở Vân ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ra, trên mặt liền lộ ra một nụ cười, vội vàng theo sau.

“Trời đất, tộc trưởng, sao ở đây nhiều xương cốt thế?

Chẳng lẽ đây là nơi giết người phi tang?” Khi Sở Vân đi theo Sở Hoang, nhìn thấy những bộ xương trắng trên mặt đất, lập tức bị dọa cho giật nảy mình, vội vàng nhìn xung quanh, có vẻ có chút cảnh giác.

Dù sao, bây giờ tuy đã tu luyện, nhưng cậu cũng không phải là một người dân làng bình thường chưa từng thấy cảnh tượng gì, đột nhiên nhìn thấy nhiều xương cốt thi hài như vậy, làm sao có thể bình tĩnh được.

“Đi, gọi Phong ca và mọi người đến đây.” Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh nhìn những thi hài trên mặt đất, đầu cũng không ngoảnh lại nói.

“Tôi đi ngay.” Sở Vân không chút do dự, vội vàng quay người, tốc độ như báo săn lao đi.

Sau khi Sở Vân rời đi, Sở Hoang vừa quan sát những bộ xương trắng, vừa đi lại xung quanh.

Đây cũng là lần đầu tiên anh đối mặt với nhiều thi hài như vậy, vì đã sớm dự liệu được cảnh này, nên không có cảm giác sợ hãi, chỉ là lần đầu gặp phải tình huống này, trong lòng khó tránh khỏi có chút run rẩy.

Nhưng anh nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, chuyên tâm nhìn những thi hài của thổ phu tử và lính Nhật.

Trên mặt đất bên cạnh, thậm chí có thể nhìn thấy một số dụng cụ trộm mộ như xẻng Lạc Dương, cũng như một số súng ống và dao găm đã sớm hỏng.

Sở Hoang đưa tay từ bên cạnh một bộ xương trắng, nhặt lên một thanh quân đao.

"Phù~" Thổi đi lớp bụi trên đó, Sở Hoang cẩn thận quan sát thanh quân đao này.

Keng!

Đột nhiên, quân đao ra khỏi vỏ, ánh đao chói mắt không hề xuất hiện, trên lưỡi đao vậy mà lại đầy rỉ sét và vết đốm.

Rõ ràng thanh quân đao của lính Nhật này, theo dòng chảy của mấy chục năm, đã bị thời gian ăn mòn hỏng đi.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng, chúng tôi đến rồi!" "..." Đúng lúc này, từ xa truyền đến mấy tiếng gọi, ngay sau đó, chỉ nghe thấy từng tiếng xé gió truyền đến, bảy bóng người dưới bầu trời đêm như những con linh hồ, trong nháy mắt đã đến trước mặt Sở Hoang.

"Ủa, ở đây thật sự như lời tiểu Vân nói có không ít thi hài." "Tộc trưởng, chuyện gì vậy?" "Trời, sao ở đây lại có nhiều thi thể như vậy, nhìn mức độ mục nát của xương trắng, chắc cũng phải mấy chục năm rồi." "Không đúng, tộc trưởng, trong số những thi thể này có không ít là quân phục của lính Nhật năm xưa." "..." Mọi người mỗi người một câu, nhưng nhanh chóng Sở Phong, Sở Huyền và bốn người khác, đã đi đầu phát hiện ra điều không ổn.

Vì trên một số bộ xương, quả thực là quân phục của quân Quan Đông của Nhật Bản thời đó.

"Đúng là quân Quan Đông năm xưa, nơi này bị người dân địa phương gọi là Dã Nhân Câu, e rằng cũng không thoát khỏi liên quan đến đám lính Nhật này." Sở Hoang gật đầu, sau đó chỉ vào những bộ xương khác nói: "Thấy mấy cái xẻng Lạc Dương trên đất không?

Những bộ xương này đều là thổ phu tử, chắc đều chết trong tay

đám quân Quan Đông này." "Mọi người tìm kỹ xem, xem có đường hầm nào không, những thổ phu tử này có thể tìm đến đây, chắc chắn sẽ đào đường hầm." "Nhưng bây giờ những thổ phu tử này đều chết trong tay quân Quan Đông, vậy là những người đó chưa thành công, đồ trong mộ chắc vẫn còn." Nghe lời Sở Hoang nói, một đám người đều lộ vẻ vui mừng, vội vàng quay người, bắt đầu tra xét xung quanh.

Không lâu sau, liền nghe thấy một tiếng hô.

Chỉ thấy Sở Nghị vẻ mặt vui mừng, lớn tiếng gọi: "Tộc trưởng, mau nhìn, đây có phải là đường hầm không?" "Tìm được rồi?" Mấy người nghe vậy, vội vàng đi tới.

Chỉ thấy trước mặt Sở Nghị quả thực có một cái hố tròn đường kính khoảng một mét.

Xung quanh hố đều là cỏ dại, nếu không phải Sở Nghị tình cờ phát hiện, nhất thời cũng không thể phát hiện ra.

"Tộc trưởng, là đường hầm, vậy bây giờ chúng ta xuống sao?" Vạch đám cỏ trước mắt, Sở Vân vẻ mặt mừng rỡ, có chút nóng lòng muốn chui vào đường hầm.

"Đợi đã..." Sở Hoang vội vàng đưa tay ngăn lại, quay đầu nhìn sang Sở Phong nói: "Trong huyệt mộ không khí không lưu thông quanh năm, hoặc là có chướng khí độc, hoặc là không đủ dưỡng khí, mạo muội đi xuống, e rằng không ổn.

Phong ca, đi bắt mấy con chim sẻ, lúc đó để chim sẻ vào trước, nếu không có chuyện gì chúng ta vào sau cũng không muộn." "Tộc trưởng, vậy tôi đi bắt mấy con chim sẻ." Sở Phong gật đầu, quay người lao vào trong bóng đêm.

Với khả năng của Sở Phong ở trong rừng như cá gặp nước, bắt mấy con chim sẻ không khác gì lấy đồ trong túi.

Không lâu sau, liền thấy Sở Phong hai tay mỗi tay cầm hai con chim sẻ, đến bên cạnh mọi người.

"Dùng dây thừng buộc chân chim sẻ, sau đó thả một con vào trong đường hầm xem sao." Nhanh chóng, sau khi buộc xong chim sẻ, Sở Phong cẩn thận thả con chim sẻ vào trong đường hầm.

Con chim sẻ vừa được thả ra, liền đập cánh bay vào bên trong.

Nhìn sợi dây trong tay không ngừng giãy giụa, Sở Hoang mặt không biểu cảm, tiếp tục chờ đợi.

Nhưng, không được bao lâu, sắc mặt Sở Phong biến đổi, vội vàng kéo sợi dây trong tay lên.

Khi nhìn thấy con chim sẻ bị dây thừng buộc chân đã chết ngạt, sắc mặt mọi người lập tức biến đổi, trong lòng càng may mắn vì vừa rồi Sở Hoang đã kịp thời ngăn Sở Vân lại...

Nhìn con chim sẻ bị Sở Phong nắm trong tay, chết vì ngạt thở, sắc mặt Sở Hoang lại không có chút thay đổi nào.

Bởi vì anh đã sớm đoán được kết cục này.

Trong mộ đạo quanh năm không khí không lưu thông, tất nhiên sẽ sinh ra khí độc, cộng thêm dưỡng khí không đủ, ngay cả con người cũng sẽ bị ngộ độc mà chết, huống chi là một con chim sẻ?

"Dọn sạch toàn bộ cỏ dại xung quanh lỗ trộm, sau đó mở rộng lỗ ra một chút, đợi đến sáng mai không khí lưu thông, khí độc tan đi rồi chúng ta sẽ xuống mộ." "Nhớ kỹ, lúc mở rộng lỗ trộm phải hết sức cẩn thận, đừng để nó sập." Nói rồi, Sở Hoang lại dặn dò mấy người một tiếng rồi mới quay người chuẩn bị rời đi.

"Tộc trưởng, yên tâm đi, một tháng nay bọn em đã luyện tập đào lỗ trộm không ít lần rồi.

Tuy chưa đào được cái lỗ nào ra hồn, có hơi khó khăn, nhưng chỉ mở rộng một cái lỗ trộm thì không thành vấn đề đâu.” Sở Huyền tự tin nói.

Chương 13

"Ha ha, tộc trưởng, yên tâm đi, cứ giao việc này cho em, Phong ca và Huyền ca." Sở Vũ đứng bên cạnh cũng cười hì hì, nếu chút chuyện nhỏ này cũng không làm xong thì sao có tư cách đi theo sau Sở Hoang.

Sở Hoang gật đầu, cũng không lo ba người họ không hoàn thành nhiệm vụ.

Rốt cuộc, chỉ là mở rộng một cái lỗ trộm mà thôi, cũng không phải chuyện gì khó khăn.

"Đi thôi, về kiếm chút gì ăn, sáng mai xuống mộ." Anh vẫy tay, dẫn theo Sở Hạo, Sở Phàm, Sở Nghị, Sở Vân bốn người quay về nơi cắm trại ban đầu, sau đó mấy người bắt đầu nhóm lửa.

Ở ngoài trời, họ cũng không làm gì cầu kỳ, chỉ lấy ra một ít thịt hung thú đặt lên giá để nướng.

Với sức ăn của mấy người, nếu là thức ăn bình thường thì không biết phải ăn bao nhiêu mới no.

Dùng thịt hung thú vừa đơn giản hơn, lại có thể cung cấp lượng lớn khí huyết, tội gì mà không làm.

Khi thịt nướng gần chín, ba người Sở Phong cũng quay về.

Mấy người ăn uống no nê, lấp đầy bụng xong lại tự giác bắt đầu luyện tập.

Ngay cả Sở Hoang cũng không ngoại lệ.

Anh có cảm giác, tu vi Quốc thuật của mình dường như sắp đột phá.

Một khi đột phá Ám kình, cộng thêm điểm tích lũy nhận được sau

khi hoàn thành nhiệm vụ trộm mộ lần này, anh sẽ vào cửa hàng hệ thống mua vật phẩm để trở thành Tinh thần Niệm sư.

Đến lúc đó, tu luyện thêm Cơ nhân Nguyên năng, hấp thu năng lượng trong vũ trụ, thực lực chắc chắn sẽ có một sự lột xác hoàn toàn. … Một đêm không có gì để nói!

Sáng sớm hôm sau!

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi vào núi rừng, xuyên qua kẽ lá, tạo nên một vẻ đẹp màu sắc kỳ diệu.

Sở Hoang và mọi người cũng từ từ đứng dậy, bắt đầu tự giác thu dọn đồ đạc, cũng như chuẩn bị những vật dụng cần thiết để xuống mộ.

"Hạo ca, Vũ ca, mấy người mang theo máu chó mực và gạo nếp đi.

Sau một đêm không khí lưu thông, không khí trong mộ đạo đã tốt hơn rồi, cũng đến lúc chúng ta xuống mộ." Sở Hoang gọi mọi người, đợi sau khi tất cả đã thu dọn xong, cả nhóm lại một lần nữa đi về phía lỗ trộm phát hiện tối qua.

Không lâu sau, họ đã đến nơi.

"Phong ca, thả thêm một con chim sẻ vào xem sao…" Nhìn lỗ trộm trước mặt, Sở Hoang nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Tuy trong lòng anh cho rằng chín phần mười trong mộ đạo không có vấn đề gì, nhưng cẩn thận vẫn hơn, hành sự thận trọng không bao giờ sai.

"Được!" Sở Phong cũng không lề mề, gật đầu rồi buộc dây vào chân một con chim sẻ bắt được tối qua, sau đó ném vào trong lỗ trộm.

Mất trọn mười phút sau, khi kéo con chim sẻ ra, nó vẫn tràn đầy

tinh thần, nhảy nhót tung tăng.

Thấy cảnh này, khóe miệng Sở Hoang không nhịn được mà nở một nụ cười.

Mấy người còn lại cũng vui vẻ cười theo.

"Tộc trưởng, chúng ta…" Sở Nghị nhìn Sở Hoang với ánh mắt mong đợi, đợi cả một đêm, cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi sao?

"Đừng vội!" Sở Hoang lắc đầu, sau đó lấy từ trong túi ra một bình sứ màu đen, thực chất là lấy từ không gian hệ thống.

"Bên trong là Giải Độc Đan, mỗi người một viên.

Tuy chim sẻ không sao, nhưng trong mộ chắc chắn có một lượng nhỏ khí độc, cùng với lượng lớn âm khí, sát khí và địa mạch chi khí." "Bây giờ chúng ta xuống mộ tuy không sao, cũng không sợ những thứ đó, nhưng nếu quanh năm xuống mộ như vậy, hít phải quá nhiều khí tức tiêu cực này, sớm muộn gì cũng có chuyện không hay." "Giải Độc Đan có thể hóa giải mọi khí tức tiêu cực.

Hơn nữa, quên những gì tôi đã nói với các cậu trước đây sao?

Nếu mở quan tài trong mộ, thi thể nhiễm phải sinh khí, rất có khả năng sẽ biến thành tống tử.

Trên người những con tống tử đó ẩn chứa lượng lớn âm khí và thi độc, một khi chạm phải hoặc bị cắn trúng, thi độc sẽ nhập vào cơ thể.

Có Giải Độc Đan thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả." Sở Hoang bình tĩnh giải thích, vừa dặn dò mọi người, vừa chia cho mỗi người một viên Giải Độc Đan.

Một bình có tổng cộng mười hai viên, bây giờ mỗi người một viên thì chỉ còn lại bốn viên.

Trước khi xuống mộ lần sau, phải dùng điểm tích lũy để mua thêm

mới được.

Ai, thật sự cái gì cũng cần điểm tích lũy.

Sở Hoang lắc đầu, sau khi nuốt viên Giải Độc Đan trong tay, những người khác cũng không cần dùng dụng cụ hỗ trợ mà trực tiếp nhảy xuống.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Mấy người Sở Hoang lần lượt đáp đất, làm tung lên một trận bụi mù.

Đợi tất cả mọi người xuống hết, họ mới quan sát xung quanh.

"Bật đèn!" Vút!

Vút!

Vút!

Theo sau khi mọi người bật đèn pin cực mạnh buộc trên trán, tình hình phía trước trong mộ đạo liền hiện ra rõ ràng.

Trên vách tường hai bên mộ đạo, điêu khắc những hoa văn khác nhau.

"Đi!" Nhìn mộ đạo trước mắt, mấy người Sở Hoang không vội bước vào.

Anh lật tay, ném ra một con Phá Thổ Thất Lang, để nó đi dò xét toàn bộ mộ đạo xem có cơ quan nào không.

Dù anh nhớ trong nguyên tác nhân vật chính vào mộ đạo không gặp cơ quan, nhưng vẫn câu nói đó, cẩn thận không bao giờ thừa.

"Cạch~" Đột nhiên, đúng lúc này, trong mộ đạo tĩnh lặng vang lên

một tiếng động.

Ngay sau đó, chỉ thấy con Phá Thổ Thất Lang chui thẳng vào một khe hở, dường như đã phá hỏng thứ gì đó.

Đợi nó hoàn thành tất cả, nó mới "vút" một tiếng, quay trở lại tay Sở Hoang.

"Tộc trưởng, … có cơ quan à?" Sở Phong có chút cẩn trọng nhìn chằm chằm vào mộ đạo trước mặt, sau đó quay sang hỏi Sở Hoang.

Tuy nhiên, Sở Hoang không trả lời, vẻ mặt có phần nghiêm trọng, mày hơi nhíu lại bước vào mộ đạo.

"…" Sở Hoang nheo mắt, hai ngón tay phải nhẹ nhàng chạm vào một cái lỗ không lớn trên vách tường.

Cái lỗ này là do Phá Thổ Thất Lang vừa tạo ra, chỉ thấy bên trong có một bánh răng cơ quan.

Cạch!

Cạch!

Khi anh dùng tay chạm vào bánh răng cơ quan, trên vách tường hai bên mộ đạo lộ ra từng hàng nỏ tiễn lấp lánh sắc bén.

"Hít!!" Thấy cảnh này, Sở Phong và những người khác đều kinh hãi biến sắc.

"Tộc trưởng!" Nhìn những hàng nỏ tiễn hiện ra trên vách tường hai bên mộ đạo, Sở Phong và những người khác đều kinh hãi biến sắc, hít một ngụm khí lạnh.

Trong mộ đạo tối đen như mực, dưới ánh đèn pin cực mạnh, những mũi tên sắc bén trên các hàng nỏ tiễn lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Không nghi ngờ gì nữa, những mũi tên này tuyệt đối là loại mà đại

quân Kim quốc năm xưa đã sử dụng.

Đã qua mấy trăm năm, những mũi tên này trong hầm mộ u ám vẫn có thể sắc bén như vậy, có thể thấy binh lực của Kim quốc năm xưa mạnh mẽ đến mức nào.

May mà vừa rồi có Phá Thổ Thất Lang, sớm phá giải cơ quan, nếu không một khi bước vào mộ đạo, dưới trận mưa tên, dù tốc độ của họ lúc này đã đạt gần hai mươi mét mỗi giây, cũng tuyệt đối không thể đỡ hết được những mũi tên này.

Trong chốc lát, trong lòng Sở Phong và mọi người không khỏi cảm thấy một trận sợ hãi.

Nhưng sau cơn sợ hãi, tâm lý của họ cũng trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Tuy Sở Hoang đã dặn dò không biết bao nhiêu lần về vô số nguy hiểm có thể gặp phải trong mộ, nhưng cùng với thực lực ngày càng mạnh, thậm chí mỗi người đều có thể coi là một siêu nhân nhỏ, tâm thái của họ cuối cùng cũng có chút kiêu ngạo, có phần xem nhẹ những nguy hiểm đó.

Nhưng bây giờ, lần đầu tiên trộm mộ, vừa mới xuống lỗ trộm, còn đang ở trong mộ đạo đã gặp phải nguy hiểm như vậy, khiến trong lòng họ không còn một chút xem thường nào nữa, ngược lại còn âm thầm tự nhủ, sau này trộm mộ nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa.

"Đã có sự thay đổi sao…" Cùng lúc đó, Sở Hoang đứng trong mộ đạo, hai tay vuốt ve bánh răng cơ quan trong cái lỗ, ánh mắt lướt qua những mũi tên trên vách tường, mày hơi nhíu lại.

Anh nhớ trong dòng thời gian nguyên bản, trong lăng mộ tướng quân Kim quốc, ngoài quách ẩn trong mộ thất và một cơ quan nỏ tiễn,

thì không có bất kỳ cơ quan nào khác.

Đặc biệt là trong mộ đạo, càng cực kỳ an toàn, vậy mà bây giờ lại xuất hiện một số thay đổi.

Chương 14

Hai bên mộ đạo lại có cơ quan nỏ tiễn, đặc biệt là ánh sáng xanh lục le lói trên đầu mũi tên, rõ ràng mỗi một mũi tên đều được tẩm kịch độc.

Vừa mới xuống mộ đã gặp phải tình huống như vậy, vậy trong mộ thất liệu có những thay đổi khác không?

Sau này trong những ngôi mộ lớn thực sự, liệu có xuất hiện những tình huống mà anh không biết không?

Sở Hoang nheo mắt, thầm trầm tư trong lòng, nhưng cặp mày nhíu chặt nhanh chóng giãn ra.

"Thay đổi sao… cũng có chút thú vị, như vậy trộm mộ cũng không đến nỗi nhàm chán, nếu không với thực lực hiện tại của mình, đủ để càn quét tất cả các ngôi mộ đã biết." "Có chút thay đổi cũng tốt, tất cả những thứ có giá trị trong mộ đều có thể được hệ thống thu hồi đổi lấy điểm, nhiều thay đổi hơn đồng nghĩa với việc có nhiều điểm hơn." Khóe miệng Sở Hoang hơi nhếch lên.

Những người trong gia tộc tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp sau này cũng sẽ ngày càng mạnh hơn, dù có chút thay đổi, mộ thất trở nên nguy hiểm hơn, đối với họ cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Còn về cơ quan ám khí, có Phá Thổ Thất Lang ở đây, căn bản không có chút nguy hiểm nào.

Bởi vì trước khi nguy hiểm được kích hoạt, nó đã bị dập tắt từ trong trứng nước.

"Đi thôi, vào mộ thất xem sao…" Sở Hoang vẫy tay với mấy

người, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Hy vọng những thay đổi và nguy hiểm xuất hiện trong lăng mộ tướng quân Kim quốc càng nhiều, thì bảo vật minh khí có giá trị cũng càng nhiều.

Cả nhóm đi xuyên qua mộ đạo dài, nhanh chóng tiến vào một mộ thất.

Mộ thất không lớn, trông chừng mười mét vuông, có lẽ là một nhĩ thất (phòng tai).

Ở hai bên nhĩ thất, đang ngay ngắn bày biện từng hàng đồ gốm sứ.

"Tộc trưởng, chúng ta phát tài rồi!!" Khi thấy những món đồ gốm sứ này, Sở Vân và những người khác đều lộ vẻ vui mừng.

Trong một tháng qua, họ cũng đã học được một chút kiến thức về giám định cổ vật.

Tuy chỉ là một chút kiến thức bề ngoài, không thể biết được giá cả cụ thể, nhưng có một điều họ biết, đó là trong số đồ cổ, đồ sứ cực kỳ có giá trị.

Lúc này, đồ sứ bày ở hai bên nhĩ thất cũng phải có đến mấy chục món, cho dù một món chỉ đáng giá một vạn, cộng lại cũng có mấy chục vạn.

Mới vừa xuống mộ đã có thể kiếm được mấy chục vạn, vậy bảo vật trong cả ngôi mộ này sẽ đáng giá bao nhiêu tiền?

Khoảnh khắc này, đừng nói là đám trẻ như Sở Vân, ngay cả Sở Phong, Sở Huyền, những người lính già đã từng trải qua sinh tử, lúc này hơi thở cũng không khỏi có chút dồn dập.

Sở Hoang xua tay, anh vẫn không cho rằng một nhĩ thất nhỏ lại có mấy chục món đồ sứ, dù sao một tướng quân Kim quốc cũng không

xa xỉ đến vậy.

Ánh mắt anh lướt qua những món đồ gốm sứ kia vài lần, sau đó thầm gật đầu.

Hầu hết những thứ này đều là đồ gốm, đồ sành không đáng tiền, nhưng đồ sứ cũng có không ít, trong đó thậm chí còn có mấy món tinh phẩm khá quý giá.

"Được rồi, những thứ này không phải toàn bộ là đồ sứ, tôi sẽ lựa ra một vài món đồ sứ cất đi, còn lại là đồ gốm sành không đáng tiền." Sở Hoang xua tay, sau đó thu hơn mười món đồ sứ vào không gian hệ thống.

"Hì hì, không sao không sao, có mười mấy món đồ sứ đáng tiền là em mãn nguyện rồi." Sở Vân cười hì hì, nói một cách không quan tâm.

Còn về cảnh Sở Hoang phất tay thu những món đồ sứ đi, họ đã thấy quen không còn lạ.

Rốt cuộc tu luyện còn có, có một không gian trữ vật, nhẫn không gian gì đó, không phải là chuyện bình thường sao?

Ban đầu Sở Hoang còn nói, sau này sẽ cho mỗi người một chiếc nhẫn không gian nữa kia.

"Nào, cầm vũ khí lên, bây giờ đã xuống mộ rồi, nhất định phải cẩn thận." Sở Hoang vung tay, lại có năm thanh Đường đao, hai thanh Bát diện Hán kiếm rơi vào tay mấy người.

Bảy món vũ khí này đều do Sở Hoang bỏ ra một cái giá lớn, thu mua hợp kim và ô cương cùng các dược liệu quý giá, sau đó dùng thuật cơ quan chế tạo thành.

Mỗi một thanh đao kiếm đều cực kỳ sắc bén, trọng lượng không có thanh nào dưới trăm cân.

Tuy có lẽ không sánh được với Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khải Linh, nhưng trong thế giới Đạo Mộ, vũ khí sắc bén hơn bảy món này gần như rất hiếm.

Chủ yếu là vì điểm tích lũy không đủ.

Đợi điểm tích lũy đủ rồi, tự nhiên sẽ từ cửa hàng hệ thống mua vũ khí mạnh hơn cho mấy người sử dụng.

Lắc đầu, Sở Hoang lại nhìn vào những món đồ gốm sành kia, tuy những thứ này bên ngoài không đáng tiền, nhưng anh cũng không định lãng phí, dùng hệ thống thu hồi xem cũng có thể kiếm được một ít điểm.

"Hệ thống, thu hồi hết những món đồ gốm sành này cho tôi." "Ting, thu hồi một hũ gốm Kim quốc, giá trị 1 điểm." "Ting, thu hồi một chậu sành Kim quốc, giá trị 1 điểm." "Ting, thu hồi một bát gốm Kim quốc, giá trị 1 điểm!" "…" Nghe những âm thanh liên tiếp từ hệ thống trong đầu, Sở Hoang hơi nhíu mày, sau đó trực tiếp tắt tiếng thông báo.

Những món đồ gốm sành này, mỗi món đều có giá trị khoảng 1 điểm, sau khi thu hồi toàn bộ, đã mang lại cho anh mấy chục điểm.

"Chậc chậc, đúng là buôn bán không vốn mà." Sở Hoang chép miệng, sau đó vẫy tay với mấy người rồi đi về phía một cánh cửa ở bên cạnh nhĩ thất.

Tiếp theo, chắc chắn là nơi có chủ mộ thất.

Ra khỏi nhĩ thất, mọi người liền nhìn thấy một mộ thất rộng khoảng mấy chục mét vuông.

Chỉ có điều mộ thất này trông cực kỳ trống trải, cũng không có gì, chỉ có trên bốn bức tường của mộ thất đều khắc những bức bích họa khác nhau.

“Tộc trưởng, đây là chủ mộ thất sao?

Nhưng đến cái quan tài cũng không có, chẳng lẽ đã bị người khác nhanh chân đến trước rồi?” Sở Phong nhíu mày, nhìn chủ mộ thất trống không trước mặt, trầm giọng nói.

“Quên những cơ quan mà tôi đã dạy các cậu rồi à?

Quan tài của mộ chủ đã bị cơ quan che giấu đi rồi.” Sở Hoang nhìn mấy người với vẻ mặt không cảm xúc, sau đó lại ném Phá Thổ Thất Lang ra.

Vút!

Trong nháy mắt, Phá Thổ Thất Lang biến thành một loạt ảo ảnh, không ngừng leo trèo nhảy nhót trong toàn bộ chủ mộ thất.

Cạch!

Đột nhiên, một tiếng cơ quan vang lên trong chủ mộ thất tĩnh lặng.

Vút!

Vút!

Vút!

Ngay sau đó, phía trên chủ mộ thất hiện ra vô số nỏ tiễn, mũi tên như mưa bay về phía toàn bộ mộ thất.

Trên đầu mũi tên sắc bén lấp lánh ánh sáng xanh lục, vừa nhìn đã biết được tẩm kịch độc.

“Tộc trưởng…” Thấy cảnh này, mấy người Sở Phong không khỏi nhíu mày.

Những mũi tên này giống hệt những mũi tên gặp phải trong mộ đạo lúc trước, rõ ràng là được chuẩn bị cùng lúc khi xây dựng lăng mộ, nhằm để phòng ngừa đạo mộ tặc đời sau ghé thăm.

“Tộc trưởng, không phải Phá Thổ Thất Lang đang phá giải cơ quan sao?

Sao lại kích hoạt cơ quan rồi?” Sở Vân có chút tò mò nhìn con Phá Thổ Thất Lang đang nhảy nhót leo trèo nhanh chóng, khó hiểu hỏi.

“Nói nhảm!” “Không kích hoạt cơ quan, làm sao để quan tài ẩn giấu hiện ra?

Một khi tất cả cơ quan đều bị phá giải, quan tài ẩn giấu cũng sẽ bị phong ấn vĩnh viễn.” Sở Hoang lườm Sở Vân một cái, khiến cậu ta sợ đến co rụt cổ lại.

Cạch!

Lúc này, lại một tiếng cơ quan nữa vang lên.

Rầm rầm rầm… Ngay sau đó, chỉ thấy một bức tường bắt đầu lật chuyển, mặt đất dưới bức tường đó cũng bắt đầu có biến hóa.

Khi tất cả đã yên tĩnh trở lại, mọi người liền thấy một cỗ quan tài toàn thân màu đen, trên đó có những hoa văn quỷ dị xuất hiện trước mắt.

“Ghê thật, cái gã này giấu kỹ thật, cũng may có tộc trưởng ở đây, nếu không dựa vào mấy anh em mình tìm, e là phải mất một phen công sức.” Thấy cảnh này, Sở Huyền thầm chép miệng, không nhịn được mà càm ràm.

“Hì hì, có tộc trưởng ở đây, mọi thứ đều đơn giản, nước chảy thành sông.” Sở Vân cười hì hì nói.

“Đợi lần này trở về, những thứ liên quan đến thuật cơ quan đều phải học cho kỹ vào cho tôi.

Nếu các cậu cũng có thể chế tạo ra dòng Phá Thổ, sau này cơ quan trong mộ đối với các cậu sẽ chẳng khác gì đồ bỏ, không có chút tác

dụng nào.” Sở Hoang lắc đầu, nghiêm túc nói với mấy người.

Sau này anh không thể lúc nào cũng dẫn tộc nhân đi xuống mộ, cùng với thực lực ngày càng mạnh, trộm mộ chẳng qua chỉ là một trò chơi nhàm chán mà thôi.

Cho nên, phải nhanh chóng bồi dưỡng bản lĩnh cho tộc nhân, dù sao sau này có mộ nào, đều để họ dẫn đội đi.

Có thuật cơ quan bá đạo làm nền tảng, mọi cơ quan trong mộ đối với tộc nhân mà nói, đều sẽ không có chút nguy hiểm nào.

Đặc biệt là dòng Phá Thổ, hoàn toàn có thể né tránh trước mọi nguy hiểm từ cơ quan.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở Hoang, Sở Phong, Sở Vân và những người khác cũng nghiêm túc gật đầu.

Có một số đạo lý không cần nói, trong lòng họ cũng hiểu.

“Được rồi, trước mắt lăng mộ tướng quân Kim quốc là quan trọng nhất.” Sở Hoang xua tay, sau đó bước lên phía trước cẩn thận quan sát cỗ quan tài.

Chương 15

"Tộc trưởng, chúng ta mở quan tài chứ?" "Đợi chút đã, chúng ta đi xem các nhĩ thất khác trước, thu hết những đồ bồi táng có giá trị rồi hãy mở quan tài." Sở Hoang lắc đầu, anh không định mở quan tài ngay bây giờ, nếu không lát nữa mở quan tài biến thành xác sống, lỡ như vì đánh nhau mà làm vỡ hết những đồ bồi táng đó, chẳng phải là lỗ to sao.

Nói chung, lăng mộ tướng quân Kim quốc không lớn, cũng không phức tạp, ngoài một chủ mộ thất ra, chỉ có ba nhĩ thất.

Ngoài nhĩ thất mà mấy người gặp phải khi vừa xuống từ lỗ trộm, còn có một nhĩ thất khác cũng bày rất nhiều bình lọ.

Trong số những bình lọ này, sau khi thu hết những đồ sứ có giá trị, Sở Hoang lại thu hồi hết những thứ không đáng tiền như đồ gốm, đồ sành.

Nhờ đó, anh lại kiếm được mấy chục điểm.

Còn nhĩ thất cuối cùng, bên trong không có bất kỳ đồ sứ đồ gốm nào, chỉ có một bộ xương khổng lồ, xem ra là chiến mã được chôn theo mộ chủ khi còn sống.

Ngoài ra, còn có một số vũ khí, chỉ là những thanh đao kiếm đó giờ đã mục nát.

Chỉ có một cây chùy gai khổng lồ, đang được đặt ngang trên giá vũ khí.

"Tộc trưởng, xem ra mộ chủ lúc sinh thời thực lực không tồi, cây chùy gai này cũng phải nặng tám mươi cân chứ nhỉ?

Nếu có thể cầm chùy gai xông pha trên chiến trường, thật sự hiếm

có người nào có thể đối đầu." Lấy cây chùy gai trên giá vũ khí xuống, Sở Phong có chút tò mò nhấc thử, rồi có chút ngạc nhiên nói.

Với thực lực hiện tại của anh ta, tự nhiên có thể dễ dàng nhấc cây chùy gai lên, nhưng dù sao anh ta cũng đã tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp và Quốc thuật.

Nhưng ở thời đại này, người có thể cầm chắc cây chùy gai đã hiếm, huống chi là cầm chùy gai múa vung giết địch?

"Dù sao cũng là một phương tướng quân, có chút thực lực cũng không có gì lạ." Sở Hoang bình tĩnh gật đầu, sau đó bảo mấy người ra ngoài chủ mộ thất đợi.

Đợi mấy người đi rồi, Sở Hoang mới nói với hệ thống: "Hệ thống, thu hồi hết những thứ này đi." "Ting, thu hồi mười hai thanh đao kiếm mục nát, nhận được 12 điểm." "Ting, thu hồi một cây chùy gai huyền thiết, nhận được 100 điểm." "Ting, thu hồi hài cốt chiến mã, nhận được 200 điểm." Hít~ Nghe tiếng hệ thống truyền đến, Sở Hoang không khỏi kinh ngạc.

Cây chùy gai trong mơ cũng chỉ đáng giá một trăm điểm, vậy mà hài cốt chiến mã lại đáng giá hai trăm điểm?

Hài cốt chỉ là hài cốt, nếu lúc còn sống, con chiến mã này phải đáng giá bao nhiêu điểm?

Ít nhất cũng phải gấp hai ba lần chứ?

Một con chiến mã đáng giá mấy trăm điểm, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là một con thần câu thực sự.

Nhưng cũng đúng, có thể trở thành chiến mã của một phương tướng quân, tuyệt đối không thể là hàng tầm thường.

Rốt cuộc, chiến mã không chỉ phải chở mộ chủ, còn có cây chùy gai nặng tám mươi cân, và cả một thân áo giáp.

Với trọng lượng như vậy, chiến mã vẫn có thể tung hoành trên chiến trường, nếu là hàng tầm thường thì làm sao có thể làm được tất cả những điều đó?

"Chậc chậc… quan tài còn chưa mở, cộng thêm hai nhĩ thất lúc trước, lần này đã kiếm được gần năm trăm điểm.

Cũng không biết cỗ quan tài và thi thể tống tử đáng giá bao nhiêu điểm, còn có những vũ khí trang bị trong pháo đài quân Quan Đông kia, cũng đều có thể đổi thành điểm." Nghĩ đến đây, trên mặt Sở Hoang không nhịn được mà nở một nụ cười.

"Tộc trưởng, chuẩn bị mở quan tài rồi sao?" "Tộc trưởng, em sắp không đợi được nữa rồi." "Ha, tộc trưởng trước đây vẫn luôn nói, xuống mộ mở quan tài rất có khả năng sẽ biến thành tống tử, cũng không biết mộ chủ của lăng mộ tướng quân này có biến thành tống tử không." "Tống tử cũng không biết thực lực thế nào, vừa hay có thể thử một chút." "…" Trong chủ mộ thất, khi thấy Sở Hoang từ nhĩ thất đi ra, đang đứng trước quan tài, Sở Vân, Sở Phàm và những người khác đều không nhịn được mà lên tiếng.

"Nếu đã không đợi được nữa, vậy thì… mở quan tài!" Sở Hoang khẽ cười, sau đó đến trước quan tài, tay phải đặt lên nắp quan tài, sau đó cơ bắp tay phải căng cứng, một chưởng mạnh mẽ vỗ vào mặt bên của nắp quan tài.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", nắp quan tài trực tiếp lỏng ra, sau đó bị một cỗ lực lớn hất bay đi.

Rầm!

Nắp quan tài nặng nề rơi mạnh xuống đất, làm tung lên một lượng lớn bụi mù.

Đối với Sở Hoang hay cả Sở gia, xuống mộ trộm mộ sẽ không học

theo Mạc Kim, Phát Khâu, phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn!

Gà gáy đèn tắt không sờ vàng!

Những quy củ đó, có liên quan gì đến họ chứ?

Nếu thật sự biến thành xác sống, thì cứ để nó chết thêm lần nữa, vừa hay có thể để hệ thống thu hồi, đổi thành điểm tích lũy.

Phẩy phẩy lớp bụi bay lơ lửng, nhóm người Sở Hoang cũng vội vàng ghé vào, nhìn tình hình bên trong quan tài.

Chỉ thấy bên trong quan tài đang yên tĩnh nằm một cỗ xác khô.

Thi thể tuy đã khô quắt lại, nhưng vẫn có thể nhìn ra, khi còn sống chắc chắn cực kỳ vạm vỡ cao lớn, chỉ riêng chiều cao đã tuyệt đối trên hai mét ba.

Trên mặt cỗ thi thể này, lúc này đang đeo một chiếc mặt nạ toàn thân màu đen, trong tay nắm hai miếng ngọc bội.

Ngoài ra, trong quan tài còn có một số minh khí khác.

"Ồ, Quan diêu, Ca diêu?" Đột nhiên, mắt Sở Hoang sáng lên, ánh mắt dừng lại ở ba món đồ sứ trong quan tài.

Ba món đồ sứ này có một cái hình dạng bình, xem chất liệu thì chính là Quan diêu, một trong ngũ đại danh diêu thời Tống.

Hai món còn lại, cũng là Ca diêu, một trong ngũ đại danh diêu.

Quan diêu, Thanh dứu tiển văn bình.

Ca diêu, Bát lăng huyễn văn bàn. [Tác giả tự chế, không có thật, không dám viết đồ thật, kiếm miếng cơm không dễ, tôi sợ.] Một đôi bàn Huyễn văn, nếu chỉ có một chiếc, có lẽ giá trị bình thường, nhưng nếu là một đôi, chỉ riêng hai chiếc bàn Bát lăng Ca diêu đã ít nhất đáng

giá cả chục triệu.

Còn chiếc bình Thanh dứu tiển văn kia, cũng là hàng chục triệu, ít nhất cũng phải ba mươi triệu.

Lần trộm mộ này, không nói đến những thứ khác, chỉ riêng ba món trân phẩm này đã ít nhất đáng giá nửa tỷ.

Trong quan tài, ngoài ba món này ra, còn có mấy món minh khí nữa, tuy không quý bằng Quan diêu, Ca diêu, nhưng cũng là bảo bối hiếm có.

Cộng lại, cũng có thể bán được cả chục triệu.

Nếu cộng thêm hai mươi mấy món đồ sứ trong hai nhĩ thất trước đó, lần xuống mộ này thật sự là kiếm đậm rồi.

Phất tay thu hết những minh khí trong quan tài vào không gian hệ thống, Sở Hoang lại thu cả đôi Nga thân ly văn song lợi bích và chiếc mặt nạ đen tuyền trên mặt thi thể.

"Tộc trưởng, thu những thứ khác em có thể hiểu, nhưng cái mặt nạ đen xì đó thu làm gì?" Thấy hành động của Sở Hoang, Sở Vân đứng bên cạnh có chút khó hiểu hỏi.

"Bảo cậu xem nhiều bách khoa toàn thư về đồ cổ thì không xem, bảo vật ở ngay trước mắt cũng không nhận ra." Sở Hoang lườm Sở Vân một cái, tiếp tục nói: "Cái mặt nạ đó là làm bằng vàng đấy, chỉ là vì thời gian quá lâu, lại ở dưới lòng đất quanh năm, nên từ từ sinh ra lớp gỉ màu đen.

Nhưng đừng xem thường nó, một chiếc mặt nạ này mang ra ngoài, ít nhất cũng có thể bán được mấy trăm nghìn, thậm chí cả triệu cũng có khả năng." "Cái gì?

Cái mặt nạ đó đáng giá mấy chục đến cả triệu á?" Sở Vân nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, ngay cả Sở Phong và những người khác

bên cạnh cũng một phen kinh ngạc.

Một chiếc mặt nạ đáng giá mấy chục đến cả triệu, vậy những thứ khác thì sao?

Sở Hoang liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ của mấy người, cũng không giấu giếm, nói thẳng: "Những minh khí mà chúng ta thu được bây giờ, nếu có thể bán hết ra ngoài, không nhiều thì cũng nửa tỷ, nếu thị trường tốt, thậm chí có thể bán được gần một tỷ." Hít!!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều không nhịn được mà kinh ngạc, trong lòng càng một trận kích động cuồng nhiệt.

Nửa tỷ, thậm chí có khả năng gần một tỷ.

Đó là một con số lớn đến mức nào.

Phải biết, bây giờ là thiên niên kỷ, ở thời đại này một tỷ là một con số khoa trương đến mức nào?

Cho dù chia đều cho mỗi hộ trong Sở Gia Thôn, cũng có thể chia được khoảng mười vạn, bằng mấy năm tiền hoa hồng của xí nghiệp trong thôn.

Đương nhiên, tự nhiên không thể thật sự chia đều, cho dù Sở Hoang đồng ý, họ cũng sẽ không đồng ý, tất cả tộc nhân của Sở Gia Thôn cũng sẽ không đồng ý.

Trong mắt họ, Sở Hoang có thể dạy họ bước trên con đường siêu phàm, dẫn họ đi kiếm tiền, đã là may mắn trời ban, làm sao có thể chia của Sở Hoang nhiều tiền như vậy?

Trước khi xuất phát, tộc nhân trong thôn đã thống nhất ý kiến, nếu thật sự kiếm được tiền, Sở Hoang là tộc trưởng, tự nhiên phải chiếm phần lớn.

Mười phần, Sở Hoang ít nhất cũng phải được năm phần, năm

phần còn lại, mấy người họ chiếm nửa phần, bốn phần rưỡi còn lại sẽ chia đều cho các tộc nhân khác.

Dù vậy, các tộc nhân khác cũng có thể mỗi nhà mỗi hộ, cũng đều được chia mấy vạn.

Sớm biết chỉ xuống một ngôi mộ đã có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, xuống thêm mấy ngôi mộ nữa thì còn gì bằng?

Cả nước Đại Việt không nhiều, chứ mộ thì nhiều.

Đại Việt không đủ, thì ra nước ngoài.

Với bản lĩnh của họ, một năm không nhiều, ít nhất cũng có thể trộm được mấy chục cái mộ.

Cứ như vậy, cả Sở Gia Thôn sẽ hoàn toàn giàu lên.

Mỗi nhà mỗi hộ trăm vạn, nghìn vạn không phải là mơ!

Nghĩ đến đây, trên mặt mấy người Sở Phong không nhịn được mà nở một nụ cười vui vẻ, kích động.

Thấy vẻ mặt của mấy người như vậy, Sở Hoang cũng không để ý, tiếp tục nhìn vào thi thể trong quan tài.

Chương 16

Hửm?

Đột nhiên, Sở Hoang nheo mắt, chỉ thấy cỗ thi thể vốn khô quắt, lúc này đang phồng lên, trên người còn mọc ra rất nhiều lông đỏ.

Trong miệng nhanh chóng mọc ra một đôi răng nanh sắc bén, móng tay của cả hai tay, càng dài ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Tất cả chú ý, sắp biến xác rồi!" Sở Hoang khẽ quát, khiến Sở Phong và những người khác lập tức hoàn hồn, ánh mắt chăm chú nhìn vào cỗ thi thể đang biến đổi.

"… Gào gừ!" Nhìn thi thể trong quan tài, trên người không ngừng mọc ra lông đỏ, Sở Hoang nhướng mày, trầm giọng nói với mọi người: "Tống tử sắp biến xác, mọc lông đỏ, thực lực của con tống tử này không yếu." "Tộc trưởng, tống tử mọc lông đỏ sao?

Em nhớ trong 'Đảo đấu tường giải' ghi chép cơ bản đều là lông trắng và lông đen mà." Sở Phàm có chút nghi hoặc nhìn thi thể trong quan tài, sau đó lên tiếng hỏi Sở Hoang.

Về điểm này, không chỉ Sở Phàm, những người khác cũng không rõ.

Sở Hoang hơi trầm tư, sau đó nói với mọi người: "Cái gọi là tống tử, thực ra cũng là cương thi, đều do người chết hóa thành.

Chúng có thể phân thành Tử cương, Hắc bạch cương, Lục cương, Mao cương, Phi cương, Phục thi, Bất hóa cốt tám cấp bậc.

Yếu nhất là Tử cương, cũng là tống tử vừa mới hình thành, loại tống tử cương thi này căn bản không thể biến xác, không gây ra uy

hiếp cho con người.

Nhưng đến Hắc bạch tống tử, toàn thân mọc lông đen hoặc lông trắng, thực lực sẽ tăng mạnh.

Trong hầu hết các ngôi mộ, đa số là loại tống tử cấp bậc này.

Lục mao cương thi tống tử, tốc độ cũng sẽ tăng mạnh, người bình thường căn bản không phải là đối thủ, gặp phải chỉ có nước chờ chết.

Còn về Mao cương, là loại đồng bì thiết cốt thực sự, nhảy nhót như bay, thậm chí cả lửa cũng không có tác dụng gì với nó.

Còn Phi cương, Phục thi, Bất hóa cốt, đó đều là những tồn tại trong truyền thuyết, về cơ bản sẽ không xuất hiện.

Nhưng thế giới dưới lòng đất muôn hình vạn trạng, cho dù là loại tống tử cương thi, cũng sẽ xuất hiện một số chủng loại đặc thù.

Ví dụ như hồng hống, huyết thi, hạn bạt.

Hồng hống, sức mạnh vô cùng, đồng bì thiết cốt, thực lực của nó dù so với Mao cương cũng không yếu hơn bao nhiêu.

Trước mắt các cậu chính là hồng hống, chỉ là hồng hống này vừa mới hình thành, chưa nhiễm máu người, nên thực lực tự nhiên giảm đi rất nhiều." Nghe những lời Sở Hoang nói, mọi người mới hiểu ra gật đầu.

"Tộc trưởng, vậy huyết thi và hạn bạt thì sao?

Không phải mạnh hơn hồng hống này sao?" Sở Hoang nghe vậy, lắc đầu rồi lại gật đầu, tiếp tục nói: "Huyết thi là một loại tống tử cực kỳ đặc thù, thực lực có cao có thấp, nhưng thi độc của loại tống tử này rất nặng, nếu không cẩn thận nhiễm phải, có khả năng sẽ bị đồng hóa thành huyết thi.

Còn về hạn bạt, đó càng là thứ trong truyền thuyết, hạn bạt vừa

xuất hiện, đất cằn nghìn dặm, tôi cũng chỉ nghe nói thôi.

Có lẽ sau này sẽ gặp, bây giờ biết những thứ này cũng vô dụng." "Gào!!" Đột nhiên, một tiếng gầm thấp từ trong quan tài truyền ra, không ngừng vang vọng khắp mộ thất.

Oong oong oong… Lượng lớn thi sát khí màu đỏ từ trong quan tài cuồn cuộn trào ra, một cảm giác lạnh lẽo đến cực điểm lan tỏa khắp chủ mộ thất.

Bịch!

Đúng lúc này, hồng hống trong quan tài đột nhiên nhảy mạnh ra khỏi quan tài, rơi xuống giữa mộ thất.

"Chậc chậc, hồng hống sao?

Trông quả thực vừa cao vừa khỏe, khí tức trên người cũng khiến người ta kinh hãi." Sở Vân tò mò đánh giá con hồng hống trước mặt, trong lòng không hề sợ hãi, dù sao với thực lực hiện tại của anh ta cũng không cần phải sợ.

"Tất cả cẩn thận, hồng hống này chưa nhiễm máu người, thực lực không đủ một phần mười, nếu không với chúng ta bây giờ e là thật sự không phải là đối thủ." Sở Phong nhíu mày, vẻ mặt có chút nghiêm trọng trầm giọng nói với mấy người.

"Gào!" Đúng lúc này, chỉ thấy con hồng hống gầm lên một tiếng, ánh mắt lập tức rơi vào người Sở Hoang, sau đó lao về phía anh.

Nhìn bộ dạng nhe nanh múa vuốt đó, Sở Hoang bất đắc dĩ lắc đầu, tìm ai không tìm, lại tìm đến anh, đúng là không biết sống chết.

"Đỉnh tâm trửu!" Sở Hoang hai chân đạp xuống đất, lực từ chân phát ra, khí hợp ý, ý hợp hông, sau đó tay phải đột nhiên cong lại, một cùi chỏ thúc về phía trước.

Chỉ nghe một tiếng "rầm", sức mạnh trên người anh từ cùi chỏ bộc phát ra, cả người con hồng hống như một viên đạn pháo, lập tức bị húc bay xa mười mấy mét, va mạnh vào vách tường.

Một đòn, thế mạnh lực trầm, đáng sợ vô cùng.

Chỗ ngực của con hồng hống trực tiếp lõm xuống, xương cốt đều bị đánh gãy.

Thậm chí sức mạnh đáng sợ đó còn làm vách tường lõm vào một lỗ, khảm con hồng hống vào bên trong.

"Hít!" Thấy cảnh này, Sở Phong và những người khác bên cạnh đều không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh, trong lòng kinh hãi tột độ.

Đây là thực lực của tộc trưởng đại nhân sao?

Tùy tiện một đòn đã có thể đánh con hồng hống thành ra thế này.

Thực ra vừa rồi Sở Hoang thật sự không dùng bao nhiêu sức lực, nhưng Đỉnh tâm trửu dù sao cũng là một trong những chiêu sát thủ của Bát Cực Quyền.

Cho nên, con hồng hống bị một đòn đánh bay ra ngoài cũng là chuyện bình thường.

"Chậc chậc, với thực lực hiện tại của mình, hầu hết các loại tống tử đối với mình mà nói không khác gì con kiến." Sở Hoang lắc đầu, nhìn con hồng hống rơi từ trên tường xuống, có thể cảm nhận rõ ràng, khi hồng hống nhìn anh, lại biểu hiện ra sự sợ hãi nồng đậm, căn bản không dám tiến lên nữa.

Một đòn đánh cho hồng hống sợ hãi trong lòng, trong giới trộm mộ nhiều năm như vậy, Sở Hoang tuyệt đối là người đầu tiên.

"Đi đi, hồng hống giao cho các cậu, vừa hay kiểm tra xem thực lực

hiện tại của các cậu thế nào rồi.” Nhìn mấy người đang háo hức muốn thử, Sở Hoang cười nhạt nói.

Lần xuống mộ này, ngoài việc kiếm tiền ra, còn có một nguyên nhân nữa, tự nhiên là để huấn luyện Sở Phong và những người khác.

Bản thân anh cũng không định ra tay, nếu không với thực lực hiện tại, một đòn vừa rồi đã đủ để giết chết hồng hống.

“Tộc trưởng, yên tâm đi, hồng hống lúc nào không biến xác lại đi biến xác hôm nay, đã định trước là sẽ chết thêm lần nữa.” Sở Huyền cười lạnh, sau đó Đường đao trong tay phải rung lên, rồi chân đạp mạnh xuống đất, cả người nhảy lên cao.

Vù!

Lưỡi Đường đao lấp lánh ánh sáng lạnh kinh người, giữa lúc đao quang lóe lên, đã đến trước mặt hồng hống.

“Gào!” Hồng hống tức giận gầm lên, người kia nó không phải là đối thủ, chẳng lẽ nó không đối phó được tên này sao?

Hồng hống hoàn toàn tức giận vươn tay phải ra, năm móng tay sắc bén xé rách cả không khí, va chạm mạnh với Đường đao.

Keng keng… Lưỡi đao và móng tay va chạm, tóe ra một loạt tia lửa, nhưng ngay sau đó, sức mạnh trên Đường đao tăng vọt, chém đứt cả năm móng tay của hồng hống.

Vù!… Vù!

Một đòn thành công, Sở Huyền lại chém ra một đao nữa, lưỡi đao vẽ một đường cong kỳ dị trong không trung, chém mạnh vào cánh tay của hồng hống.

Phụt!

Dưới sức mạnh kinh khủng của Sở Huyền, thân đao ngập sâu vào

cánh tay hồng hống ba tấc.

Xoẹt!

Sau đó chỉ thấy Sở Huyền kéo mạnh xuống, cả cánh tay của hồng hống trực tiếp bị chặt đứt, rơi xuống đất.

"Gào!!" Hồng hống bị đứt một tay tức giận đến cực điểm, cánh tay còn lại đấm mạnh về phía ngực Sở Huyền.

"Dùng đao thật sự là bắt nạt ngươi." Sở Huyền cười lạnh, sau đó tra Đường đao vào vỏ, hai tay nắm chặt thành quyền, toàn thân sức mạnh hội tụ, đột nhiên tung ra một quyền.

"Lập địa thông thiên pháo!" Với sức mạnh một quyền bảy trăm kilôgam hiện tại của Sở Huyền, lại dùng phương thức phát kình của Bát Cực Quyền, tung ra chiêu sát thủ của Bát Cực, toàn thân sức mạnh có thể bộc phát ra sức mạnh vượt xa bản thân gấp ba lần.

Rầm cạch!!

Một quyền tung ra, sức mạnh hơn hai nghìn kilôgam trực tiếp đánh nát cánh tay còn lại của hồng hống, kình lực mạnh mẽ còn đánh bay hồng hống đi mấy mét.

"Huyền ca, nhường đi, để em cũng thử xem." Thấy Sở Huyền đang đại triển thần uy, một đao một quyền phế đi hai cánh tay của hồng hống, Sở Vân ở phía sau đã sớm không đợi được nữa vội vàng tiến lên nói.

Không chỉ cậu ta, ngay cả Sở Phong, Sở Vũ và những người khác cũng đều háo hức.

Chỉ có một con tống tử này, nếu bị Sở Huyền giết mất thì họ chơi cái gì?

"Được thôi, nhường cho cậu." Thấy bộ dạng của Sở Vân và Sở

Phong, Sở Huyền cũng chỉ đành thở dài, có chút chưa đã thèm mà lui về.

"Hì hì, ngươi là hồng hống hả?

Ngươi là đại tống tử hả?" Sở Vân cười hì hì, cũng vứt bỏ Đường đao, chuẩn bị dùng Bát Cực Quyền đối phó hồng hống.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Sở Vân liên tiếp tung ra ba quyền, mỗi một quyền đều vận đủ kình lực, đánh mạnh vào người hồng hống.

Thực lực của cậu ta tuy không bằng Sở Huyền, nhưng sức mạnh cũng có khoảng sáu trăm kilôgam.

Chương 17

Lại dùng phương thức kình lực của chiêu sát thủ Bát Cực, cũng có thể bộc phát ra sức mạnh gấp mấy lần.

Dù cho thân thể đồng bì thiết cốt của hồng hống, lúc này cũng không thể chống đỡ nổi.

Chỉ ba quyền, xương trên người hồng hống đã bị đánh gãy mấy cái.

Ngay sau đó, Sở Phong, Sở Vũ và những người khác lần lượt lên trận, mỗi người đều tung ra mấy quyền.

Thật đáng thương cho một đại hồng hống, cũng là một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ trong số cương thi tống tử, vậy mà hôm nay lại gặp phải một đám yêu nghiệt, bị loạn quyền đánh chết trong mộ thất.

"Được rồi được rồi, đừng đánh nữa, nó chết không biết từ bao giờ rồi." Sở Hoang có chút bất đắc dĩ nói với mọi người.

Cái đầu của con hồng hống không biết đã bị đánh nát từ lúc nào rồi, mà họ vẫn còn đánh.

"Tôi nói này tộc trưởng, thực lực của hồng hống cũng không ra làm sao cả, em còn chưa ra tay mà nó đã chết rồi." Sở Vân có chút chưa đã thèm, lại có chút oán trách hồng hống chết quá sớm.

"Được rồi, cũng không xem lại thực lực hiện tại của các cậu đi, hồng hống chưa nhiễm máu người, bản thân thực lực không đủ một phần mười." Sở Hoang lườm Sở Vân một cái, sau đó đi đến trước mặt con hồng hống thân thể nát bét, vung tay để hệ thống thu hồi nó.

"Ting, thu hồi một cỗ hồng hống, nhận được 500 điểm." Nghe tiếng hệ thống trong đầu, trong mắt Sở Hoang không khỏi lộ ra một

nụ cười.

Một cỗ hồng hống, đáng giá năm trăm điểm!

Vậy những loại tống tử khác sẽ đáng giá bao nhiêu?

Cho dù tống tử lông đen lông trắng chỉ đáng giá mấy chục điểm, mười cỗ, trăm cỗ tích lũy lại, đó cũng là một khoản thu nhập đáng kể.

Đặc biệt anh nhớ trong Lỗ Vương Cung kia, có không ít huyết thi, đặc biệt là tồn tại huyết thi sống mấy nghìn năm, giá trị còn cao hơn hồng hống.

Chậc chậc… Sở Hoang chép miệng, trong lòng nhanh chóng tính toán, lúc này đang suy nghĩ làm thế nào để thu hồi hết tất cả tống tử trong các ngôi mộ.

"Tộc trưởng, lăng mộ tướng quân chúng ta cũng lục soát gần hết rồi, không còn gì nữa, có phải nên đi rồi không?" Sở Hoang nghe vậy, nhướng mày, sau đó chậm rãi đi đến bên cạnh quan tài, vung tay thu hồi nó, rồi cười nhạt nói: "Lăng mộ tướng quân quả thực không còn gì để xem, nhưng bên cạnh lăng mộ tướng quân lại có không ít thứ tốt." Nói rồi, ý thức anh chìm vào hệ thống, xem cỗ quan tài vừa thu hồi được bao nhiêu điểm.

"Ting, ký chủ thu hồi một cỗ quan tài gỗ âm trầm, nhận được 200 điểm." Lại thêm hai trăm điểm vào tài khoản!

Lần này ở lăng mộ tướng quân, không tính nhiệm vụ hệ thống, chỉ riêng thu hồi đã nhận được hơn một nghìn hai trăm điểm, thật sự là bội thu.

Anh còn chưa quên trong pháo đài quân Quan Đông kia, có không ít thứ tốt, đang chờ anh đến thu hồi.

Không nói đến hai kho súng đạn, chỉ riêng đám dơi mặt lợn trong cái động đó, ước chừng cũng đáng không ít điểm.

Còn nữa, anh nhớ trong pháo đài có hai con tiểu quỷ, thi thể của chúng bị phong ấn trong một mật thất.

Ở đó, cũng có không ít quan tài.

Nói thật, anh vẫn luôn cảm thấy trong dòng thời gian nguyên bản, nhân vật chính chưa thực sự khám phá hết pháo đài quân Quan Đông.

Rốt cuộc, với đám súc sinh không bằng đó, những cỗ quan tài kia chắc chắn đều là đào từ mộ ra.

Đến quan tài cũng không tha, sao có thể tha cho những minh khí đó?

Nhưng mấy người nhân vật chính lại không tìm thấy bất kỳ minh khí nào, căn bản không hợp lý.

Cho nên theo Sở Hoang thấy, có lẽ trong pháo đài đó, có mật thất ẩn giấu, chưa bị phát hiện.

"Tộc trưởng, ý của anh là, bên cạnh lăng mộ tướng quân có mộ khác sao?" Lúc này, khi nghe những lời Sở Hoang nói, mắt Sở Phong và những người khác lập tức sáng lên, vẻ mặt mong đợi.

Một lăng mộ tướng quân đã có thể kiếm được hơn nửa tỷ, vậy những ngôi mộ khác liệu có bảo bối đáng giá hơn không?

"À…" Sở Hoang cười nhạt, sau đó đi đến một bức tường bên cạnh, năm ngón tay phải nhẹ nhàng vuốt ve bức bích họa trên tường, rồi trong mắt lóe lên tinh quang, năm ngón tay đột nhiên siết chặt.

Rầm!

Chỉ thấy Sở Hoang đột nhiên tung ra một quyền, dưới sức mạnh cuồn cuộn, trực tiếp đấm xuyên qua bức tường trước mặt, tạo ra một cái lỗ.

"Rỗng?" Thấy cảnh này, mấy người Sở Phong nhíu mày, rõ ràng

không ngờ sau bức tường lại có một thế giới khác.

"Đứng ngây ra đó làm gì, phá bức tường này đi." Sở Hoang từ từ thu tay lại, phủi phủi bụi trên người, lườm mấy người phía sau nói.

"Hì hì, được rồi được rồi, tộc trưởng thật là thần, ngay cả cái này cũng biết." Sở Vân cười hì hì, vội vàng mở rộng cái lỗ.

Những người khác cũng lũ lượt tiến lên, không lâu sau, cả bức tường đã bị phá bỏ hoàn toàn.

Pháo đài quân Quan Đông!

"Tộc trưởng, đây hình như không phải mộ đạo nhỉ?" Cả nhóm đi vào từ chỗ tường vỡ, nhìn hành lang dài trước mắt, Sở Vân có chút ngạc nhiên nói.

"Hành lang này dài khoảng bốn năm mươi mét, tường được làm bằng xi măng, tộc trưởng… đây là kiến trúc cận đại phải không?" Sở Phong nhíu mày, cẩn thận quan sát tường của hành lang, có chút nghi ngờ hỏi.

"Không sai, bên trong không phải là lăng mộ, mà là pháo đài quân sự do quân Quan Đông năm xưa xây dựng." Nghe mấy người hỏi, Sở Hoang cũng không giấu giếm, trực tiếp gật đầu thừa nhận.

"Đi, đi về phía bên này trước." Nhìn hai bên trái phải một cái, Sở Hoang trực tiếp dẫn mọi người đi theo hành lang bên trái.

Pháo đài quân Quan Đông?

Nghe nói nơi này là pháo đài quân Quan Đông, Sở Phong và những người khác đều ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Không ngờ phía sau lăng mộ tướng quân Kim quốc lại là một pháo đài quân Quan Đông.

Tuy mấy người không rõ làm sao Sở Hoang biết, nhưng cũng

không hỏi nhiều, đi theo sau Sở Hoang.

Không lâu sau, hành lang đã đi đến cuối, trước mắt bị một cánh cửa sắt dày chặn lại.

Sau khi mấy người mở cửa sắt ra, dưới ánh đèn pin cực mạnh, có thể thấy rõ trên tường có một bản đồ mặt bằng của pháo đài.

Hơn nữa, trên đó còn đánh dấu vị trí của phòng phát điện.

"Phong ca, dẫn người đi xem hệ thống điện có vấn đề gì không, nếu không có vấn đề gì thì bật hết đèn lên." "Vâng, tộc trưởng!" Sở Phong nghe vậy, liền dẫn Sở Vũ đi theo hướng phòng phát điện.

Không lâu sau, chỉ thấy trong pháo đài tối tăm, đột nhiên có ánh đèn yếu ớt lóe lên.

Tách~ Ngay sau đó, ánh đèn vàng nhạt nhưng sáng rõ đột nhiên sáng lên trên đầu, trong nháy mắt cả pháo đài quân Quan Đông đã hoàn toàn xua tan bóng tối.

"Hây… tộc trưởng, đây hình như là một nhà kho nhỉ, sao lại có nhiều thùng gỗ thế này." Sau khi đèn được bật lên, hiện ra trước mắt mọi người là một nhà kho lớn, bên trong đầy ắp các loại thùng, trên một số thùng thậm chí còn đặt không ít vũ khí.

"Tộc trưởng, đây hẳn là kho quân hỏa của quân Quan Đông năm xưa." Nhìn các loại thùng trước mắt, Sở Huyền nhíu mày, tiến lên mở mấy cái thùng.

Chỉ thấy trong thùng, lại ngay ngắn bày biện các loại súng ống.

Súng trường Arisaka Type 38, súng tiểu liên Type 100, súng máy hạng nhẹ Type 11, lựu đạn… thậm chí còn có mười mấy khẩu pháo bộ binh Type 92, Type 94.

Các loại trang bị trong nhà kho trước mắt hoàn toàn đủ cho một

liên đội quân hỏa.

Nhìn tất cả trước mắt, Sở Huyền, Sở Vân, cũng như Sở Phong vừa quay lại và những người khác, đều không khỏi lộ vẻ lạnh lùng.

Rõ ràng, đối với những thứ súc sinh không bằng kia, không có ai là không ghê tởm.

"Tộc trưởng, những trang bị này chúng ta xử lý thế nào?" Sở Phong có chút bối rối nhìn Sở Hoang, những trang bị này đối với họ căn bản vô dụng, chẳng lẽ lại mang hết về Sở Gia Thôn?

Mang về cũng không có tác dụng gì lớn.

Dù sao cũng là những thứ lỗi thời, nếu thật sự muốn dùng cũng phải dùng loại tiên tiến nhất.

"Yên tâm đi, tôi sẽ thu hết những trang bị này đi, bất kể là tiêu hủy hay sử dụng, chắc chắn không thể để lại đây nữa." Sở Hoang khẽ cười, những quân hỏa trang bị này tuy đã lỗi thời, nhưng sau khi hệ thống thu hồi, hoàn toàn có thể chuyển hóa thành điểm, tội gì mà không làm.

"Hệ thống, thu hồi hết trang bị trong căn phòng này cho tôi đi." "Ting, thu hồi ba trăm khẩu súng tiểu liên Type 100, nhận được 300 điểm." "Ting, thu hồi ba nghìn khẩu súng trường Arisaka Type 38, nhận được 1000 điểm." "Ting, thu hồi mười khẩu pháo bộ binh Type 92, nhận được 300 điểm." "Ting, thu hồi sáu khẩu pháo bộ binh Type 94, nhận được 300 điểm." "Ting, thu hồi năm mươi thùng lựu đạn các loại, nhận được 500 điểm." "Ting, thu hồi một trăm thùng đạn, nhận được 100 điểm." Hít!!

Phát tài rồi?!

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Hoang không nhịn được mà tắc lưỡi.

Vốn tưởng những trang bị này cũng chỉ kiếm được mấy trăm điểm, nhưng vạn lần không ngờ, những thứ này lại đáng tiền như vậy.

Cả một nhà kho quân hỏa trang bị, lại bán được tròn hai nghìn năm trăm điểm.

Còn đáng tiền hơn cả những thứ trong lăng mộ tướng quân.

Đây chỉ là một nhà kho quân hỏa vật tư, trong ký ức của anh, ở đầu kia của hành lang lúc trước, cũng có một nhà kho quân hỏa.

Nếu thu hồi hết toàn bộ, sẽ đáng giá bao nhiêu điểm?

Hít!

Không dám nghĩ!

Không dám nghĩ!

Càng nghĩ, trong lòng Sở Hoang càng không nhịn được một trận kích động.

Chương 18

Rốt cuộc, đối với anh hay cả tộc nhân của Sở Gia Thôn mà nói, càng nhiều điểm càng đại biểu cho việc bước trên con đường siêu phàm càng sâu, càng gần hơn một bước đến sự vĩnh hằng của gia tộc.

"Đi, chúng ta đến phía bên kia của hành lang." Nghĩ đến đây, Sở Hoang không chút do dự, liền dẫn mọi người rời khỏi nhà kho trước mắt, đi về phía bên kia của hành lang.

Không lâu sau, cả nhóm đến một nhà kho khác, sau khi bật đèn trong nhà kho lên, quả nhiên lại là một kho đầy ắp quân hỏa vật tư.

Nhưng so với nhà kho trước, nhà kho này dường như lớn hơn một chút, nhưng lại có thêm rất nhiều vật tư sinh hoạt.

Như mặt nạ phòng độc, hộp cơm, mũ sắt các loại.

Sở Hoang làm theo cách cũ, lần lượt thu hồi những thứ này cho hệ thống, thành công nhận được hai nghìn tám trăm điểm, nhiều hơn nhà kho trước ba trăm điểm, có thể nói là đại phong thu.

"Tộc trưởng, có gì đó không ổn, em vừa rồi hình như thấy hai đứa trẻ." Đột nhiên, đúng lúc này, bên cạnh truyền đến giọng nói khá căng thẳng của Sở Nghị.

Nghe vậy, mấy người nhíu mày, vội vàng nhìn xung quanh.

Thấy không có gì, mới trầm giọng nhìn Sở Nghị nói: "Tiểu Nghị, cậu có chắc không nhìn nhầm không?" "À Nghị ca, pháo đài quân Quan Đông làm gì có trẻ con, mà còn hai đứa?" Sở Vân cũng có chút không tin.

"Không!" "Tộc trưởng, tin em đi, em chắc chắn không nhìn nhầm." Tuy nhiên, Sở Nghị lại lắc đầu, vẻ mặt thận trọng, kiên định

nói.

Lời này vừa nói ra, tâm lý có chút hoài nghi ban đầu của mấy người lập tức tan biến.

Họ đều hiểu Sở Nghị, biết cậu ta không phải là người nói dối, huống chi là nói dối với tộc trưởng, càng không thể.

Cũng có nghĩa là, ở đây thật sự có hai đứa trẻ?

Hít~ Trong nháy mắt, vẻ mặt mấy người trở nên cực kỳ nghiêm trọng, cơ thể đều vô thức cảnh giác, ánh mắt không ngừng tìm kiếm trong toàn bộ nhà kho.

"Thả lỏng đi, chỉ là hai đứa trẻ đáng thương thôi, không cần phải căng thẳng như vậy." Trong pháo đài, nhìn Sở Phong, Sở Huyền và những người khác với tư thế như gặp đại địch, Sở Hoang không khỏi lắc đầu, lên tiếng nói.

"Tộc trưởng, anh biết chuyện gì sao?" Nghe lời của Sở Hoang, cả nhóm người đầu tiên là ngẩn ra, sau đó có chút ngạc nhiên hỏi.

"Vừa rồi Sở Nghị quả thực không nhìn nhầm, ở đây quả thực có hai đứa trẻ, hai đứa trẻ đó là Thủy Ngân Đồng Tử, khi còn sống bị người ta sống sờ sờ rót thủy ngân vào người rồi chết, sau đó bị người ta bồi táng." "Hiện tại, thi thể của hai đứa trẻ đó hẳn là ở trong pháo đài quân sự này, hai đứa trẻ xuất hiện, có lẽ là đang cầu xin sự giúp đỡ của tôi." Đối với hai Thủy Ngân Đồng Tử trong ký ức, trong lòng Sở Hoang cũng khá thương cảm.

Khi còn sống phải chịu đựng sự hành hạ đau đớn không muốn sống, sau khi chết lại bị phong ấn trong pháo đài quân sự, mãi mãi không thể siêu sinh.

Nỗi giày vò và đau khổ này lại để hai đứa trẻ phải gánh chịu.

Lúc này, khi nghe lời giải thích của Sở Hoang, Sở Phong và những

người khác đều căm phẫn, trong lòng cũng phẫn nộ vô cùng.

Rốt cuộc, hành vi súc sinh như vậy khiến họ cực kỳ thương xót cho hai đứa trẻ.

Tuy họ đang làm nghề đào mộ, nhưng không có nghĩa là họ không có giới hạn.

Ngay cả Sở Hoang cũng vậy, tuy anh đang nỗ lực xây dựng gia tộc trở nên vĩnh hằng, nhưng anh chưa bao giờ ra tay sát hại một người bình thường vô tội.

Tuy hệ thống có thể thu hồi tất cả mọi thứ trong mộ, nhưng hồn phách và thi thể của hai đứa trẻ này, anh lại không định động đến.

Con người nên có lương tri.

Nếu không, một mực theo đuổi sự vĩnh hằng của gia tộc, không từ thủ đoạn, sớm muộn cũng sẽ lạc lối trong vòng xoáy truy cầu sức mạnh, lúc đó hối hận cũng đã muộn.

Bịch!

Đột nhiên, Sở Hoang chỉ cảm thấy sau lưng có một lực đẩy, khiến anh vội vàng quay người lại nhìn.

Chỉ thấy hai đứa trẻ ăn mặc như Thủy Ngân Đồng Tử, đang nhìn mấy người họ nở một nụ cười vui vẻ, sau đó nhanh chóng chạy về phía trước.

"Tộc… tộc trưởng, đó là Thủy Ngân Đồng Tử sao?" Lúc này, cảnh vừa rồi Sở Phong và những người khác cũng đã thấy rõ, khiến trong lòng họ vừa cảm thấy tiếc cho đối phương, đồng thời cũng vô cùng tò mò.

Rốt cuộc, lần xuống mộ này, không chỉ thấy được cái gọi là tống tử cương thi, ngay cả quỷ hồn cũng đã thấy, không biết sau này sẽ còn

gặp phải những thứ kỳ lạ cổ quái nào nữa.

Nhìn vẻ mặt của mấy người, Sở Hoang nhíu mày, Thủy Ngân Đồng Tử mà họ gặp bây giờ không gây hại cho họ, nhưng không đảm bảo sau này sẽ không gặp phải loại lệ quỷ nào.

"Xem ra đợi lần trộm mộ này kết thúc, cũng phải mua một số thủ đoạn nhắm vào những quỷ hồn đó." Sở Hoang thầm trầm tư, trong lòng cũng đã có một số mục tiêu.

Đó chính là để mấy người họ trở thành Tinh thần Niệm sư.

Một khi trở thành Tinh thần Niệm sư, linh hồn lực tăng vọt, cho dù là quỷ hồn cũng không có gì phải sợ.

Rốt cuộc, nói trắng ra, đó là thể linh hồn.

Bất kể là Chưởng khống giả hay Huyễn thuật sư, đều có thể tiến hành đả kích áp đảo đối với thể linh hồn.

Đối mặt với Tinh thần Niệm sư, quỷ hồn dám xuất hiện, tất cả sẽ bị nghiền nát thành tro bụi.

"Đi, theo sau hai Thủy Ngân Đồng Tử đó, xem chúng rốt cuộc đi đến đâu." Hoàn hồn lại, Sở Hoang gọi mọi người, trực tiếp đi về phía nơi Thủy Ngân Đồng Tử vừa biến mất.

Mọi người đi xuyên qua nhà kho, vào một hành lang dài.

Khác với hành lang trước đó hoàn toàn được làm bằng xi măng, hành lang trước mắt này dường như được hình thành tự nhiên, không lâu sau, phía trước còn xuất hiện một hang động tự nhiên.

Mấy người nhìn vào bên trong.

"Hít!" "Tộc trưởng, đó là những thứ gì vậy?

Dơi sao?

Nhưng làm gì có con dơi nào to như vậy?" Khi thấy những sinh vật khổng lồ đang treo ngược trên nóc hang đá, từng người một không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy những sinh vật đó có khuôn mặt của lợn, thân thể của dơi, hình thể vô cùng khổng lồ, con nhỏ nhất cũng phải ba mươi centi-mét, con lớn nhất thậm chí đạt đến hai mét.

Đặc biệt trong miệng những sinh vật này, có hai chiếc răng nanh sắc bén, hai móng vuốt cũng sắc nhọn vô cùng.

Nếu bị cắn hoặc cào trúng, nhẹ thì da rách thịt nát, nặng thì mổ bụng moi gan.

Loại sinh vật này, ở thế giới bên ngoài đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe.

"Dơi mặt lợn, xem tình hình trong hang động ít nhất cũng phải có mấy trăm con." Sở Hoang nheo mắt, sau đó nói với Sở Phong và những người khác: "Ra tay đi, giết hết chúng, cẩn thận đừng để bị thương, răng nanh và móng vuốt của chúng đều có kịch độc." "Tộc trưởng, yên tâm đi, vừa hay em có chút ghê tởm mấy con này, chết hết là tốt nhất." Nói rồi, Sở Phong nhìn mọi người, nhếch miệng cười nói: "Mấy anh em, chúng ta thi xem ai giết được nhiều nhất?" "Tôi nói này Phong ca, cái này là anh nói đấy nhé, trận này em thắng chắc rồi." Sở Vân cười hì hì, nếu nói về thực lực, có lẽ cậu ta không bằng Sở Phong, nhưng lần này thi xem số lượng địch giết được, cậu ta thắng chắc rồi.

Nói rồi, Sở Vân trực tiếp lấy cây dù cơ quan sau lưng ra.

Cạch!

Cây dù cơ quan lập tức mở ra.

Đồng thời, tiếng động giòn tan đó cũng kinh động tất cả dơi mặt

lợn trong hang động.

"Chít chít chít chít…" Những con dơi mặt lợn đó trợn đôi mắt đỏ như máu, trong miệng phát ra tiếng gầm rú, lao về phía mọi người.

"Hì hì, để các ngươi nếm thử mùi vị thuật cơ quan của ông đây." Khóe miệng Sở Vân nhếch lên, lộ ra một nụ cười gian xảo.

Cạch!

Chỉ thấy ngón cái của Sở Vân ấn vào cơ quan, ngay sau đó, hàng trăm hàng nghìn cây kim thép, như mưa bay, bắn về phía những con dơi mặt lợn lớn xung quanh.

"Thằng nhóc thối, chơi gian!" Thấy cảnh này, sắc mặt Sở Phong lập tức trầm xuống, lườm cậu ta nói: "Ai cho cậu dùng thuật cơ quan?" "Hì hì, Phong ca cũng đâu có cấm dùng đâu?" Sở Vân đắc ý cười, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hàng trăm hàng nghìn cây kim thép đó, trực tiếp nghiền nát mấy chục con dơi mặt lợn lớn thành thịt vụn.

Lượng lớn máu tươi từ trên nóc hang đá rơi xuống, từng cỗ thi thể của dơi mặt lợn rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, Sở Phong và những người khác cũng vội vàng cầm Đường đao và Bát diện Hán kiếm nhảy ra, trực tiếp lao về phía những con dơi mặt lợn lớn đó.

Với thực lực hiện tại của họ, những con dơi mặt lợn này căn bản không gây ra chút nguy hiểm nào.

Như hổ vào bầy cừu, giết cho đám dơi mặt lợn kêu la thảm thiết.

Chỉ trong một lúc ngắn, trên đất đã đầy thi thể và máu tươi của dơi mặt lợn.

Sở Hoang thì đi ở phía sau, vừa thu hồi thi thể của dơi mặt lợn,

vừa quan sát xung quanh… “Lũ dơi mặt lợn này trông thì hung dữ, nhưng thực lực cũng chỉ đến thế mà thôi.” Sở Phàm vung thanh Bát Diện Hán Kiếm trong tay, máu tươi văng ra tứ phía.

Hắn lạnh lùng nhìn con dơi chúa mặt lợn dài khoảng hai mét trên mặt đất rồi cười khẩy.

Hàng trăm con dơi mặt lợn đã bị tiêu diệt sạch sẽ chỉ trong chốc lát.

Ngay cả con dơi chúa cũng không chịu nổi mấy chiêu của Sở Phàm đã bị chém bay đầu.

“Tiểu Phàm, đừng xem thường bất cứ chuyện gì.

Dơi mặt lợn ở thế giới bên ngoài tuyệt đối là loài hung thú hiếm thấy, đặc biệt là con dơi chúa kia, dù là mãnh hổ gặp phải cũng thập tử vô sinh.” “Chúng ta có thể dễ dàng tiêu diệt chúng là vì Tộc trưởng đã truyền cho chúng ta Thôn Phệ Tinh Không Pháp và phương pháp tu luyện quốc thuật.” “Sau này chúng ta sẽ phải trải qua không biết bao nhiêu lăng mộ, gặp gỡ nhiều sinh vật mạnh mẽ và kỳ quái hơn nữa, vì vậy mọi việc đều phải cẩn thận, đừng tự cao tự đại.” Thấy Sở Phàm có phần kiêu ngạo, Sở Phong cau mày, trầm giọng nhắc nhở.

“Phong ca, không cần như vậy đâu, những gì anh nói em đều hiểu rõ.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, đạo lý này em hiểu mà.” Nghe Sở Phong khuyên răn, Sở Phàm lắc đầu cười nói.

Hắn không thật sự coi trời bằng vung, chỉ là sau khi bước chân vào con đường siêu phàm, hắn cho rằng ngoài tộc nhân ra, tất cả những sinh linh khác, dù là con người hay những sinh vật kỳ quái, đều chỉ nên là đá lót đường cho sự trưởng thành của gia tộc mà thôi.

Có lẽ trên đời có sinh linh có thể sánh ngang với hắn bây giờ,

nhưng tuyệt đối không thể so bì với hắn trong tương lai.

Chương 19

Thời gian sẽ chứng minh tất cả, chứng minh rằng gia tộc họ Sở sẽ trở thành gia tộc siêu phàm độc nhất vô nhị trên thế gian.

Nhìn tâm cảnh của Sở Phàm lúc này, Sở Hoang đi phía sau không khỏi cau mày, rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Tình huống này, anh đã sớm lường trước.

Ở thế giới này, gia tộc siêu phàm thực sự chỉ có nhà họ Sở.

Khi thực lực của các thành viên trong gia tộc ngày càng mạnh mẽ, tâm tính tự nhiên sẽ trở nên ngạo mạn, cho rằng những người khác, thậm chí cả những sinh linh khác đều là sinh vật cấp thấp.

Bất kỳ gia tộc siêu phàm hay tông môn siêu phàm nào cũng sẽ xuất hiện tình huống này.

Điểm này, Sở Hoang không thể thay đổi, cũng không muốn thay đổi nhiều.

Chỉ cần đối phương trung thành với anh, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

Còn về việc sau này có gây ra hậu quả nghiêm trọng hay không, anh cũng không quá lo lắng.

Rốt cuộc, chỉ có trải qua trắc trở mới có thể thêm biến số vào con đường trưởng thành của họ.

Biến số tốt cũng được, không tốt cũng chẳng sao.

Trong số tộc nhân sau này, chắc chắn sẽ xuất hiện rất nhiều thiên tài và những người có thực lực mạnh mẽ.

Nếu Sở Phàm vì chuyện này mà bỏ mạng, cũng không thể trách ai

được.

Một gia tộc trưởng thành, khó tránh khỏi có thương vong.

Đương nhiên, trong mắt anh tất cả đều là chuyện nhỏ, có lẽ một gia tộc cũng thực sự cần loại người này.

Dù sao thì sau này nhà họ Sở khó tránh khỏi va chạm với các thế lực khác trên thế giới này.

Với tính cách của Sở Phàm, chỉ sợ hơi không vừa ý, làm tổn hại đến mặt mũi và lợi ích của nhà họ Sở, hắn sẽ ra tay trừng trị sấm sét.

Thêm vào đó, Sở Phàm bây giờ chưa đến hai mươi tuổi, đang lúc tuổi trẻ khí thịnh, có tâm thái này cũng là chuyện bình thường.

Đối với điều này, dù là Sở Phong hay Sở Huyền đều không nhịn được lắc đầu cười khổ, nhưng cũng không nói thêm gì.

"Tộc trưởng, phía trước hình như có một cánh cổng." Đột nhiên, Sở Vân mắt tinh nhìn về phía trước trong bóng tối của hang động, lên tiếng nói.

"Dường như năm đó đạo quân Quan Đông đã xây dựng một mật thất.

Tộc trưởng chờ một chút, tôi đi mở nó ra." Nhìn cánh cổng sắt dày cộp, Sở Phong quan sát vài lần rồi nói.

Nhìn lướt qua cánh cổng khổng lồ phía trước, Sở Hoang gật đầu, cũng không quá để tâm.

Anh chuyên tâm thu hồi xác của lũ dơi mặt lợn trên mặt đất, chỉ một lát sau, tất cả xác dơi đều bị hệ thống thu hồi.

Vài trăm xác dơi mặt lợn, tổng cộng thu hồi được gần một ngàn điểm tích lũy, khiến số dư điểm của Sở Hoang lại tăng thêm một khoản.

Két… Đột nhiên, một tiếng động vang lên từ phía không xa, chỉ thấy Sở Phong lúc này đã mở toang cánh cổng sắt.

"Tộc trưởng, mau nhìn kìa, sau cánh cổng có vẻ hơi bất thường." Đúng lúc này, Sở Phong dường như nhìn thấy gì đó, cả người căng thẳng, đồng tử co rút dữ dội.

"Tộc trưởng, trong mật thất hình như có một con Tống tử?" "Ồ… Tống tử à?

Vừa hay con Hồng Hống lúc trước chưa làm tôi đã tay, con Tống tử này vừa đúng lúc để tôi thử sức." "…" Nghe mấy người nói, Sở Hoang cau mày, trong trí nhớ của anh, trong mật thất dường như ngoài vài cỗ quan tài ra thì chỉ có hai thi thể đồng tử thủy ngân.

Sao lại xuất hiện thêm một con Tống tử?

Chẳng lẽ lại có biến số gì đó?

Nghĩ vậy, Sở Hoang bước đến trước cổng sắt.

Sở Hoang nheo mắt, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn tình hình bên trong mật thất.

Chỉ thấy, trong mật thất, ngổn ngang đặt vài cỗ quan tài, bên trong chứa không ít châu báu ngọc khí.

Nếu những món châu báu ngọc khí này được mang ra thế giới bên ngoài, ít nhất cũng bán được hàng chục triệu.

Đương nhiên, thứ thực sự khiến mấy người họ để tâm không phải là những món châu báu này, mà là ở trên một bệ cao trong cùng của mật thất, có đặt một cỗ quan tài còn lớn hơn.

Cỗ quan tài này toàn thân màu đỏ như máu, trên mặt đất còn khắc những hoa văn kỳ dị.

Lúc này, từ khe hở của nắp quan tài màu máu đó, một lượng lớn

sương mù màu đen đang tuôn ra, bao trùm khắp không gian phía trên mật thất.

Một luồng sát khí và âm khí đáng sợ tràn ngập cả căn phòng.

Luồng khí tức này, tuyệt đối không phải người thường có thể tạo ra.

"Thú vị đây… quả nhiên đã xảy ra một vài thay đổi." Nhìn cảnh này, Sở Hoang không khỏi cười khẽ, sau đó chậm rãi nói: "Trước tiên thu dọn hết châu báu ngọc khí đi, kẻo lát nữa đánh nhau làm hỏng mất." "Vâng, Tộc trưởng!" Nghe vậy, Sở Vân nở một nụ cười vui vẻ, không nói hai lời liền lấy một cái túi vải, bắt đầu gom châu báu trong các cỗ quan tài vào.

Còn về cỗ quan tài màu máu đang bốc khói đen bên cạnh, cậu ta hoàn toàn không để ý.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ châu báu ngọc khí đã được Sở Vân thu dọn xong.

Nhìn cả một túi lớn châu báu trước mặt, Sở Hoang cũng không nói nhiều, vung tay thu nó vào không gian hệ thống.

"Tộc trưởng, mở quan tài chứ?" Sở Vân vẻ mặt háo hức, nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài màu máu, nóng lòng muốn thử.

"Mở đi!

Tôi cũng muốn biết bên trong cỗ quan tài màu máu này rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì." Sở Hoang gật đầu, có thêm một thi thể Tống tử để thu hồi, sao lại không làm chứ.

"Hì hì, vậy em không khách sáo nữa." Được Sở Hoang cho phép, Sở Vân lập tức bước về phía cỗ quan tài màu máu. … Ù ù… Đột nhiên, ngay khi Sở Vân vừa đến trước cỗ quan tài, chủ nhân bên trong dường như đã nhận ra, nó rung chuyển dữ dội.

Rầm!

Ngay sau đó, cùng với một tiếng động kinh thiên động địa, nắp quan tài màu máu đã bị chủ nhân bên trong dùng bạo lực hất tung lên.

Một luồng sức mạnh khổng lồ, mang theo nắp quan tài, lao về phía Sở Vân.

Bản thân chiếc nắp quan tài đã nặng đến vài trăm cân, nay lại bị hất tung một cách thô bạo, lực tác động lên nó ít nhất cũng phải ngàn cân, cộng thêm tốc độ cực nhanh.

Sức mạnh cộng với tốc độ, nếu là người thường e rằng sẽ bị đập thành tương thịt ngay tại chỗ.

Chỉ tiếc là, hôm nay nó gặp phải Sở Vân, người đã bước trên con đường siêu phàm.

Đối mặt với chiếc nắp quan tài đang lao tới, sắc mặt Sở Vân không đổi, anh ta chỉ giơ một tay lên, dễ dàng đỡ lấy nó rồi ném sang một bên.

"Gào!" Lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên từ trong quan tài.

Ngay sau đó, một bóng người cao lớn đột ngột đứng dậy từ bên trong.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ chủ nhân bên trong quan tài.

Chỉ thấy, đó là một kẻ có thân hình cao gần ba mét, cơ thể vốn cực kỳ khô quắt lại đột nhiên trở nên vạm vỡ cường tráng.

Đặc biệt là hai chiếc răng nanh trong miệng, sắc bén vô cùng như hai con dao găm.

Hơn nữa, trên đầu con Tống tử to lớn này không có một sợi tóc nào, trên người lại mặc một bộ quần áo màu vàng rách nát.

Chỉ có điều, với nhãn lực của mấy người họ, bộ quần áo màu

vàng đó dường như có điểm khác thường, trông hơi giống quân phục của đạo quân Quan Đông năm xưa?

Nói cách khác, con Tống tử khổng lồ này không phải là người xưa, mà là những tên súc sinh đó?

Lúc này, bên trong cỗ quan tài màu máu, còn có hai đồng tử thủy ngân đang yên lặng nằm đó.

"Tộc trưởng, con Tống tử này có vẻ hơi khác thường, khí thế của nó còn mạnh hơn cả con Hồng Hống lúc trước.

Con Tống tử này dường như là đám súc sinh đó biến thành?" Sở Phong cau mày, có chút cẩn trọng nhìn con Tống tử cao lớn rồi trầm giọng nói.

"Quả thực có chút khác thường, theo lý mà nói, nếu thật sự là đám chó đó biến thành Tống tử, chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, không thể nào mạnh đến vậy được." Sở Hoang nhướng mày, ánh mắt không ngừng quét qua người con Tống tử.

Anh có một dự cảm, con Tống tử chó Nhật trước mắt này dường như không giống với những con Tống tử bình thường.

"Tộc trưởng, quan tâm nhiều thế làm gì, cứ giết thẳng con Tống tử chó Nhật này là được.

Năm xưa chúng nó đã gieo rắc tai họa cho Trung Hoa, nay biến thành Tống tử vẫn còn gây hại, không giết nó khó nguôi được mối hận trong lòng tôi." Ánh mắt Sở Huyền lạnh băng, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào con Tống tử chó Nhật, trầm giọng nói.

"Cũng được!" "Bất kể nó có gì đặc biệt, đối với chúng ta chung quy cũng chỉ là chuyện vặt vãnh." Sở Hoang gật đầu, thản nhiên cười nói: "Nếu đã vậy, thì hãy tiêu diệt nó hoàn toàn, để nó hồn bay phách lạc." "Sớm đã chờ Tộc trưởng ra lệnh rồi, lần này không ai được

giành với tôi, xem tôi xé xác nó ra thành tám mảnh.” Sở Huyền hừ lạnh một tiếng, thanh Đường đao trong tay lập tức tuốt vỏ.

“Gào!” Cùng lúc đó, con Tống tử chó Nhật dường như cảm nhận được uy hiếp từ trên người Sở Huyền, nó gầm lên một tiếng giận dữ, toàn thân bao bọc bởi một lượng lớn sương mù màu đen, lao về phía anh ta.

“Dám gầm với tao à?” Sở Huyền thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy tay phải anh ta nắm chặt Đường đao, bước một bước ra, thân hình như điện, thanh đao trong tay hóa thành lưỡi đao tuyệt sát, chém thẳng về phía con Tống tử.

Chương 20

Keng~ Lưỡi đao và cánh tay của con Tống tử va chạm vào nhau, phát ra một tiếng kim loại chói tai, tóe ra một chuỗi tia lửa.

"Thân thể của con Tống tử chó Nhật này cứng đến vậy sao?

Một đao mà không thể phá phòng?" Sở Huyền có chút kinh ngạc, nhát đao vừa rồi tuy chưa dùng hết toàn lực, nhưng với sức mạnh bảy trăm cân, cộng thêm độ sắc bén của Đường đao.

Dù là một khối kim thạch cũng đủ để chém đứt, vậy mà lại không thể làm nó bị thương, sao có thể không kinh ngạc cho được.

Không chỉ anh ta, lúc này Sở Phong và những người khác cũng kinh ngạc nhìn cảnh này.

"Giết!" Sau một thoáng kinh ngạc, vẻ mặt Sở Huyền trở nên nghiêm túc, chỉ thấy anh ta hai tay nắm chặt chuôi đao, toàn thân dồn sức vào lưỡi đao, một lần nữa lao vào giao chiến với con Tống tử chó Nhật.

"Gào!!" Con Tống tử chó Nhật gầm lên giận dữ, hai tay như móng vuốt sắc bén nắm thành quyền, liên tục đấm về phía Sở Huyền.

Sức mạnh của nó vô cùng lớn, mỗi cú đấm tung ra đều làm không khí nổ tung, sương mù đen kịt bao trùm cả mật thất.

Một luồng khí hung sát âm tà không ngừng tấn công Sở Huyền.

Keng!

Keng!

Keng!

Những tiếng kim loại va chạm vang vọng trong mật thất, tia lửa

tóe ra từ lưỡi đao, sát khí đáng sợ ngưng tụ trong mắt Sở Huyền.

Tốc độ của anh nhanh như chớp, tay cầm Đường đao, thậm chí còn nhanh đến mức tạo ra từng tàn ảnh.

Lưỡi đao liên tục chém vào cánh tay, cổ, đầu, và lưng của con Tống tử chó Nhật, nhưng dù chém thế nào, cũng không thể phá vỡ được lớp phòng ngự của đối phương.

Đương nhiên, nhờ vào tốc độ cực hạn, con Tống tử chó Nhật cũng không thể làm anh ta bị thương.

"Thú vị đây… con Tống tử này thật sự không tầm thường, lại có thể sở hữu thực lực mạnh mẽ như vậy." Nhìn mọi thứ trước mắt, Sở Hoang nheo mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười gần như không thể nhận ra.

Phải biết rằng, đao kiếm của mấy người họ tuyệt đối là một trong những binh khí sắc bén nhất thế gian.

Có lẽ không bằng Hắc Kim Cổ Đao, nhưng cũng không kém là bao.

Vậy mà thanh Đường đao trong tay Sở Huyền, cộng thêm sức mạnh hơn ngàn cân, lại không thể phá nổi lớp phòng ngự của con Tống tử.

Có thể thấy con Tống tử chó Nhật này mạnh đến mức nào.

"Mẹ kiếp, chết đi cho tao!!" Đúng lúc này, Sở Huyền đột nhiên nhảy vọt lên cao, hai tay nắm chặt Đường đao, sức mạnh toàn thân bộc phát đến cực hạn trong khoảnh khắc, chém mạnh xuống vai con Tống tử.

Keng… Phụt… Nhát đao này, hội tụ toàn bộ sức mạnh của Sở Huyền, ngay cả phương thức phát kình của Bát Cực Quyền cũng được sử dụng, một đao có sức mạnh gần hai ngàn cân.

Khi lưỡi đao và vai nó va chạm, đầu tiên là một chuỗi tia lửa tóe ra, nhưng rất nhanh lưỡi đao đã ngập vào da thịt nó, nhưng chỉ sâu được hai ba tấc thì bị cơ bắp kẹp chặt, không thể tiến thêm được nữa.

Xoẹt!

Đường đao đột ngột rút ra, âm thanh sắc nhọn khiến người ta cảm thấy có chút chói tai.

"Tộc trưởng, không phá được phòng ngự của con Tống tử này." Sở Huyền lùi lại vài bước, cau mày nhìn thanh Đường đao trong tay, có chút bất lực nói.

"Lui xuống trước đi, với sức mạnh hiện tại của các cậu, quả thực không phá được phòng ngự của nó.

Có lẽ khi các cậu trở thành võ giả thực thụ, tu luyện thêm cơ nhân nguyên năng thì có thể dễ dàng phá vỡ, nhưng bây giờ thì không được." Sở Hoang lắc đầu, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Những con Tống tử này, bản thân chúng có thân thể cứng rắn, một số thậm chí còn mình đồng da sắt, thậm chí còn mạnh hơn.

Với thực lực hiện tại của Sở Huyền và Sở Phong, quả thực không thể phá phòng được.

Chỉ có thể chờ thực lực trở nên mạnh hơn mới được.

Đương nhiên, nếu mượn ngoại vật, cũng có thể phá vỡ lớp mình đồng da sắt của đối phương.

Ví dụ như vũ khí mạnh hơn.

Hoặc ví dụ như những người có huyết mạch Kỳ Lân như Trương Khải Linh, có thể bôi máu lên lưỡi đao, như vậy sẽ dễ dàng chém đứt những con Tống tử này.

Dù sao ở thế giới Đạo mộ này, những thứ chí cương chí dương

như huyết mạch Kỳ Lân, chuyên khắc chế các sinh vật âm tà như Tống tử, quả thực là bảo vật tuyệt vời khi đi trộm mộ.

"Xem ra sau lần này trở về, hoặc là phải chuẩn bị vũ khí mạnh hơn cho mọi người, hoặc là phải mua huyết mạch mạnh mẽ để gia trì cho tộc nhân." Sở Hoang thầm nghĩ, vũ khí thì dễ chọn, dù sao sau lần trộm mộ này, điểm tích lũy trên người anh e rằng sẽ đạt tới hai vạn.

Vũ khí hợp kim cấp 9 của thế giới Thôn Phệ, ngay cả phòng ngự của những con quái thú đó cũng có thể phá vỡ, huống chi là mấy con Tống tử này?

Hơn nữa, trên vũ khí cấp 9H, còn có vũ khí cấp S.

Còn về huyết mạch mạnh mẽ, thực sự không dễ chọn.

Gia tộc họ Sở sau này nhất định phải đi trên con đường vĩnh hằng.

Cho dù có mua huyết mạch mạnh mẽ, cũng không thể là huyết mạch của cái gọi là thần thú, hung thú ở thế giới Đạo mộ này.

Có lẽ có thể tham chiếu các loại thể chất đặc thù của thế giới tu tiên, huyền huyễn làm nền tảng, tạo ra huyết mạch thể chất chuyên thuộc về gia tộc họ Sở.

Hơn nữa, sau này khi tu vi càng mạnh, huyết mạch có thể tiến hóa, khiến thiên phú, căn cốt đều trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu một ngày nào đó trong tương lai, có thể tiến hóa nâng cao thành căn cơ của Hỗn Độn Ma Thần, vậy thì tất cả người của gia tộc họ Sở, ai ai cũng có khả năng trở thành tồn tại nghịch thiên như vậy.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều là hy vọng viển vông, nhưng không thể không hành động được.

Mà cho dù không thể trở thành căn cơ như vậy, nếu mỗi người đều có thể sở hữu loại thể chất đặc thù đỉnh cấp của thế giới huyền

huyễn, cũng cực kỳ tốt.

Sở Hoang cau mày, tuy trong lòng đã có một vài ý tưởng, nhưng cuối cùng vẫn bị hạn chế vì điểm tích lũy quá ít, những chuyện này phải chờ sau khi trở về mới từ từ suy xét.

"Gào…" Đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ kéo anh trở về thực tại.

Chỉ thấy không còn Sở Huyền cản đường, trong đôi mắt đỏ ngầu của con Tống tử chó Nhật lóe lên ánh sáng khát máu, nó từng bước đi về phía mấy người.

"Thứ không biết sống chết, thật sự nghĩ rằng tao không có cách trị mày sao?" Sở Hoang hừ lạnh một tiếng, sau đó thân hình như sấm sét, lập tức hóa thành một tàn ảnh, lao về phía con Tống tử chó Nhật.

Khi chỉ còn cách con Tống tử vài mét, chỉ thấy anh nắm chặt năm ngón tay, sức mạnh toàn thân tuôn trào, một quyền hung hăng đánh tới.

Ầm ầm… Trong chớp mắt, một tiếng động lớn như sấm nổ đột nhiên vang lên.

Một quyền tung ra, con Tống tử chó Nhật trực tiếp bị đánh bay, trái tim cũng bị chấn vỡ thành từng mảnh, lồng ngực còn lộ ra một cái hố lớn.

Một lượng lớn máu đen theo vết thương không ngừng nhỏ giọt xuống đất.

Con Tống tử chó Nhật bị đánh bay, va mạnh vào bức tường.

Thậm chí, cả bức tường cũng bị đánh sập, lộ ra một không gian bị che giấu phía sau.

"Chậc… trong mật thất lại ẩn giấu một mật thất khác?" Thấy cảnh này, Sở Phong và những người khác lập tức cau mày, vẻ mặt có

chút kinh ngạc.

"Thú vị đây… bên trong pháo đài của đạo quân Quan Đông, quả nhiên ẩn giấu một mật thất không ai biết đến." Sở Hoang nheo mắt, sau đó chậm rãi bước về phía trước.

"Gào~" Lúc này, con Tống tử chó Nhật bị Sở Hoang một quyền đánh nát lồng ngực và trái tim, lúc này bò dậy từ mặt đất, gầm lên giận dữ với Sở Hoang một tiếng rồi không nói không rằng quay đầu bỏ chạy về phía sau.

"Chạy?" "Chạy được sao?" Sở Hoang cười lạnh, sau đó bước một bước, vượt qua khoảng cách hơn hai mươi mét, tay phải nắm quyền, một lần nữa đánh tới.

Bốp!

Một quyền hạ xuống, đầu của con Tống tử chó Nhật như một quả dưa hấu, bị sức mạnh kinh khủng đó đánh nổ tung.

Máu đen bắn tung tóe, vương vãi khắp nơi.

May mà Sở Hoang xoay người kịp thời lùi lại, tránh bị dính phải những thứ bẩn thỉu đó, nếu không thì thật ghê tởm.

Sở Hoang vung tay, trực tiếp thu hồi thi thể Tống tử không đầu.

"Ting, thu hồi một thi thể Tống tử đột biến [có chứa một tia huyết mạch Kỳ Lân đột biến không hoàn chỉnh], nhận được 500 điểm." Huyết mạch Kỳ Lân đột biến không hoàn chỉnh?

Khi nghe thấy âm thanh của hệ thống trong đầu, Sở Hoang lập tức cau mày.

Trên người con Tống tử chó Nhật vừa rồi lại có chứa một tia huyết mạch Kỳ Lân?

Hơn nữa còn là bản đột biến không hoàn chỉnh?

Huyết mạch Kỳ Lân không phải là thứ thuộc sở hữu của người nhà họ Trương sao?

Con chó Nhật này cũng có huyết mạch sao?

Sở Hoang cau mày, trong lòng có chút khó hiểu.

Khó trách con Tống tử chó Nhật vừa rồi lại mạnh như vậy, nguyên nhân là vì huyết mạch Kỳ Lân đột biến không hoàn chỉnh, từ đó biến thành một con Tống tử đột biến.

Chương 21

Nhưng có chút không hiểu, rõ ràng là huyết mạch độc quyền của nhà họ Trương, tại sao con chó Nhật này cũng có.

Trong lòng không hiểu, Sở Hoang nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ mọi đáp án đều nằm trong mật thất ẩn giấu kia.

Đi vào trong mật thất ẩn giấu này, chưa đi được hai bước đã thấy một cánh cổng sắt.

Sau khi mở cổng sắt ra, lại là một cầu thang xoắn ốc, cầu thang dẫn thẳng xuống lòng đất.

Đi theo cầu thang xuống, không lâu sau, lại phát hiện một hành lang được xây bằng xi măng.

"Tộc trưởng, nơi này được xây dựng bí mật như vậy, chắc chắn đang cất giấu bí mật của đạo quân Quan Đông." Sở Phong đi theo, nhìn hành lang trước mắt, vẻ mặt có vài phần nghiêm túc.

"Đừng vội, cứ xem xét đã." Sở Hoang nheo mắt, trong hành lang dài này có hơn mười căn phòng.

Đến cửa căn phòng gần nhất, lại phát hiện cửa phòng không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ là có thể mở ra.

"Két~" Cánh cửa gỗ mục nát lâu ngày không được sửa chữa phát ra một tiếng động chói tai, mấy người Sở Hoang theo bản năng bước vào phòng.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy mọi thứ trong phòng, ai nấy đều không khỏi biến sắc, toàn thân bộc phát ra sát khí kinh khủng, vẻ mặt trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Chỉ thấy trong phòng, có từng hàng giường bệnh, trên đó nằm những thi thể đã chết không biết từ bao lâu.

Nhìn mức độ mục nát của xương trắng, ít nhất cũng đã vài chục năm.

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là, không có một bộ xương nào trong số này còn nguyên vẹn, không thiếu tay thì cũng thiếu chân, trên xương còn kẹp đủ loại dụng cụ.

Trên mặt đất, trên tường, còn dính đầy những vết máu đen đã khô không biết từ bao giờ.

Ở phía không xa, có không ít những lọ thủy tinh trong suốt, trong lọ chứa đầy fóc-môn, nhưng bên trong lại ngâm đủ loại nội tạng, và cả đầu lâu.

Nhìn đến đây, mọi người sao còn không hiểu đây là nơi nào?

"Lũ súc sinh đáng chết, đám chó này lại tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người ở đây." "Đều là con dân Trung Hoa của chúng ta, nay lại trở thành đối tượng thí nghiệm của lũ súc sinh đó." "Đáng chết!

Đáng chết!

Đáng chết!

Một ngày nào đó, lão tử nhất định phải san bằng hòn đảo nhỏ đó!" "…" Nhìn mọi thứ trước mắt, vào khoảnh khắc này, dù là Sở Phong, Sở Huyền hay Sở Vân, tất cả mọi người đều không nhịn được mà trừng mắt muốn nứt ra, trong lòng phẫn nộ đến cực điểm.

Thí nghiệm trên cơ thể người!

Thật là một việc tàn nhẫn vô nhân đạo!

Chỉ cần nhìn cảnh này, cũng có thể tưởng tượng được năm xưa con dân Trung Hoa đã phải đau khổ đến mức nào.

Sở Hoang vẻ mặt lạnh lùng, quay người đi ra khỏi phòng, nhanh chóng đến một căn phòng khác.

Nhưng đồ đạc và mọi thứ bên trong cũng không khác gì căn phòng đầu tiên.

Căn thứ ba… căn thứ tư… căn thứ năm… Hơn mười căn phòng, mỗi một căn đều là nơi chuyên dùng để làm thí nghiệm trên cơ thể người.

Chỉ riêng thi thể, đã phát hiện hơn trăm bộ.

Mỗi lần đẩy cửa một căn phòng, sự phẫn nộ và sát ý trong lòng mọi người lại càng thêm nồng đậm.

Sở Hoang vẻ mặt lạnh lùng đến cực điểm, từ đầu đến giờ không nói một lời.

Khi đẩy cửa căn phòng cuối cùng, lại phát hiện căn phòng này còn lớn hơn, và không hề có bất kỳ thi thể nào, nhưng hai bên lại chất đầy các loại tài liệu.

Ở vị trí trung tâm nhất, có một tấm bảng đen, trên đó có đủ loại hình ảnh và văn tự.

Có văn tự Trung Hoa, cũng có văn tự của lũ Nhật lùn.

Khi nhìn thấy những dòng chữ trên đó, đồng tử Sở Hoang lập tức co lại.

Căn cứ thí nghiệm ẩn giấu dưới lòng đất này, không chỉ đơn giản là thí nghiệm trên cơ thể người, mà còn liên quan đến nhà họ Trương.

Năm xưa sau khi quân đội chó Nhật chiếm được vùng đất đen này, lại có liên hệ với nhà họ Uông, đồng thời cũng biết được chuyện của nhà họ Trương.

Từ đó, chúng liền ráo riết truy bắt người nhà họ Trương.

Một bộ phận người nhà họ Trương đã bị đưa đến đây để làm thí nghiệm, nhằm sao chép huyết mạch Kỳ Lân của nhà họ Trương, dung nhập vào cơ thể của chúng.

Hiển nhiên, chúng đã thất bại, nhưng cũng đã thành công.

Huyết mạch quả thực đã được sao chép ra, nhưng lại không hoàn chỉnh và bị biến dị.

Sau khi được tiêm huyết mạch của nhà họ Trương, quả thực có thể khiến người ta sức mạnh vô song, thực lực tăng lên gấp bội.

Nhưng bản thân cũng sẽ xảy ra biến dị, trở thành một con quái vật.

Dù trong tình huống hoàn hảo nhất, cũng chỉ giữ lại được một chút thần trí, nhưng lại cần phải liên tục dùng thuốc để áp chế.

Mấy chục năm trước, quan bố phòng Tả Khiêm Chi của Sa Thành chính là một ví dụ.

Tả Khiêm Chi, năm đó cũng từng ở trong căn cứ thí nghiệm này một thời gian.

Trương Đại Phật Gia của Cửu Môn năm xưa, cùng với phó quan Trương Nhật Sơn, cũng từng bị bắt đến đây.

"Lũ súc sinh này cả ngày dòm ngó đồ của Trung Hoa ta, sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ diệt tộc chúng nó hoàn toàn." Sở Hoang cười lạnh một tiếng, sau đó lại cẩn thận tìm kiếm một lượt, thấy không còn mật thất ẩn giấu nào nữa, liền quay người rời đi không ngoảnh đầu lại.

Chỉ là khi rời đi, anh đặc biệt dặn mọi người, thu gom tất cả hài cốt của con dân Trung Hoa, chuẩn bị mang ra ngoài, chôn cất họ một cách đàng hoàng.

Còn những cơ quan và đầu lâu ngâm trong fóc-môn, chỉ có thể tiêu

hủy tại chỗ.

Sau khi quay lại mật thất lúc trước, thu hồi cỗ quan tài màu máu và mang theo hai đồng tử thủy ngân, mọi người liền rời khỏi pháo đài của đạo quân Quan Đông, trở về mặt đất.

Lúc này, ráng chiều cuối trời nhuộm đỏ nhân gian, ánh tà dương chiếu rọi khắp thung lũng, phảng phất như đang báo hiệu sự luân hồi và tái sinh.

Sau khi chôn cất hơn trăm bộ hài cốt và hai đồng tử thủy ngân, Sở Hoang và mọi người dùng thuốc lá thay nhang, im lặng mặc niệm trước hơn trăm ngôi mộ.

Thấp thoáng, dường như có tiếng của hai đứa trẻ vang lên bên tai, lại có hơn trăm oan hồn cúi người cảm tạ mọi người, sau đó đẩy cánh cửa luân hồi, biến mất giữa đất trời nhân gian.

Đối với điều này, Sở Hoang và mọi người đều vẻ mặt nghiêm trang, lòng nặng trĩu.

Căn cứ thí nghiệm trên cơ thể người dưới pháo đài của đạo quân Quan Đông, khiến trong lòng mọi người đều nén một cục tức.

Chờ ngày thực lực đủ mạnh, thời cơ chín muồi, tất cả sinh linh trên hòn đảo nhỏ đó, sẽ không chừa một mống.

Có lẽ, một ngày nào đó, khi có thể luyện chế pháp bảo, sẽ học theo lời của cư dân mạng ở kiếp trước.

Người của gia tộc họ Sở mỗi người một lá Vạn Hồn Phiên, huyết tế cả lũ chó Nhật. … Khi trời dần tối, mọi người sắp xếp lại tâm trạng, rồi lại trở về trạng thái ban đầu.

“Tộc trưởng, bây giờ chuyến đi lăng mộ tướng quân Kim Quốc và pháo đài của đạo quân Quan Đông đã kết thúc rồi, chúng ta có nên trở về không?” “Đúng vậy Tộc trưởng, lần này trộm mộ được nhiều đồ

tốt như vậy, chúng ta có nên bán sớm đi để về chia tiền cho tộc nhân không." "Hì hì, lần này ít nhất cũng kiếm được nửa tỷ, thậm chí có thể còn nhiều hơn, chúng ta sắp phát tài rồi." "Cả đời tôi chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, không ngờ có ngày nhà họ Sở chúng ta cũng có thể kiếm được nhiều của cải như thế." "…" Nghe đến chuyện sắp về chia tiền, Sở Vân và mọi người không khỏi nở nụ cười rạng rỡ.

Đối với lời nói của mọi người, Sở Hoang không tỏ ý kiến, nhưng cũng hiểu tâm trạng của họ.

Lần này anh cũng không định trực tiếp về làng họ Sở, trước khi về, phải đến kinh đô một chuyến.

Dù sao thì, một lúc có được nhiều đồ cổ như vậy, cũng phải tìm một nơi để bán chúng đổi lấy tiền mặt.

Hơn nữa công ty thành lập ở kinh đô cũng cần sắp xếp.

Tuy bây giờ đã đi trên con đường trộm mộ để giúp gia tộc vĩnh hằng, nhưng không có nghĩa là anh sẽ từ bỏ công ty ngoài đời thực.

Khi gia tộc họ Sở chưa thể bước vào thế giới khác, cuối cùng vẫn cần một vài thân phận công khai.

Hơn nữa, trộm mộ ngoài việc kiếm tiền cho tộc nhân, chủ yếu cũng là vì nhiệm vụ của hệ thống và để kiếm điểm tích lũy.

Thực sự muốn kiếm tiền, đương nhiên làm ăn kinh doanh sẽ kiếm được nhiều hơn.

Đừng nhìn sự nghiệp của anh bây giờ mới bắt đầu, nhưng giá trị bản thân hiện tại ít nhất cũng đã hơn trăm triệu, thậm chí có thể đạt tới một tỷ.

Dù sao thì, mấy năm nay, tiệm net đã mở khắp vùng Giang Hoài và kinh đô, bao nhiêu máy tính và mặt bằng đó cũng đáng không ít tiền.

Chờ ngày sau đưa Legend of Mir về nước, thu được lượng lớn tiền mặt, đủ để anh trở thành người giàu nhất trên danh nghĩa.

Nếu lại đầu tư vào các doanh nghiệp internet lớn, giá trị bản thân trong tương lai sẽ tính bằng hàng chục tỷ.

Còn về trộm mộ, quả thực cũng kiếm được tiền, nhưng không thể nào mỗi một lăng mộ đều tự mình đi xuống được.

Hơn nữa, khi việc kinh doanh công khai ngày càng lớn, địa vị xã hội cũng sẽ ngày càng cao, có lẽ cũng có chút trợ giúp cho việc nâng cấp gia tộc?

Chương 22

Dù sao thì, khi gia tộc chưa thể thoát ly khỏi thế giới này, có lẽ nâng cao uy vọng ở thế giới này cũng có thể có tác dụng nào đó trong việc nâng cấp gia tộc.

Điều anh vẫn luôn mong mỏi, là sau khi cấp bậc gia tộc được nâng lên, rốt cuộc sẽ thưởng gói quà lớn thăng cấp như thế nào.

Nhìn vào độ hào phóng của gói quà tân thủ của hệ thống, gói quà lớn thăng cấp gia tộc tuyệt đối không tầm thường.

Nghĩ vậy, Sở Hoang vung tay, gọi mọi người chuẩn bị rời khỏi đây ngay trong đêm.

Soạt soạt~ Đột nhiên, đúng lúc này, từ phía không xa truyền đến tiếng động của cỏ cây xào xạc.

"Ai?" Sở Phàm hai mắt lạnh đi, ánh mắt lập tức nhìn về phía phát ra tiếng động.

Vút!

Chỉ thấy tốc độ của hắn nhanh như chớp, lập tức biến mất tại chỗ, lao về phía không xa.

Bốp!

Bốp!

"Ái chà, ai vậy hả, dám ra tay với Bàn gia ta…" Bốp!

Giọng nói bất mãn có chút ngang ngược đó chưa kịp dứt lời, đã thấy một gã mập bị đánh bay ra xa hơn mười mét, ngã mạnh xuống đất, tung lên một đám bụi.

Bốp… Cùng lúc đó, lại có một bóng người nữa bay ra, ngã xuống

bên cạnh người đó.

"Đừng… đừng mà, tôi ra ngoài là được chứ gì?" Trong bụi cỏ, một cô gái tóc ngắn mặc trang phục địa phương giơ hai tay lên, vẻ mặt sợ hãi từ từ lùi ra.

Ở phía trước, Sở Phàm đang cầm thanh Bát Diện Hán Kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng vào cô gái, từng bước tiến về phía trước.

"Anh Tử đừng sợ, có Bàn ca và Hồ đại ca ở đây rồi." "Đúng vậy Anh Tử, đừng sợ nhé." Nói rồi, gã mập tức giận nhìn chằm chằm mọi người nói: "Mấy người rốt cuộc làm gì vậy?

Cũng là người của Câu gia à, sao lại ra tay nặng như vậy với tôi." "Bàn Tử, bình tĩnh!" Người kia vội vàng an ủi gã mập bên cạnh, sau đó vẻ mặt cảnh giác nhìn mọi người nói: "Dám hỏi mấy vị có ân oán gì với chúng tôi, có thể nói rõ cho anh em tôi biết được không?" Nhìn hai nam một nữ trước mắt, Sở Hoang nheo mắt, sau đó vẫy tay với Sở Phàm.

Khi nhìn thấy ba người họ, anh đã nhận ra đối phương là ai.

Không phải là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mới vào nghề, cùng với cô gái tộc Ngạc Luân Xuân tên Anh Tử sao.

Lúc này, sau khi nhận được ý của Sở Hoang, Sở Phàm liền thu thanh Bát Diện Hán Kiếm trong tay lại, lùi về.

Lúc này mọi người cũng đã hiểu ra, ba người này chỉ là người thường, tình cờ ở gần đây, lại tình cờ bị đụng phải.

"Vừa rồi đều là hiểu lầm, em trai tôi tưởng là kẻ địch, cho nên vừa rồi có nhiều điều đắc tội." Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu với Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử, nói một lời xin lỗi.

Dù sao thì, vừa rồi quả thực là Sở Phàm không phân biệt trắng đen đã ra tay với người khác.

Tuy có thực lực tuyệt đối, nhưng không có nghĩa là anh sẽ vì thế mà coi trời bằng vung.

Có lỗi phải nhận, bị đánh phải đứng thẳng!

Sau khi nhận được ánh mắt của Sở Hoang, Sở Phàm cũng lên tiếng xin lỗi.

Lúc này, sau khi nghe là hiểu lầm, gã mập tuy miệng vẫn còn lẩm bẩm, nhưng rõ ràng đã nguôi giận đi nhiều.

Nhưng Hồ Bát Nhất dù sao cũng từng là người từ chiến trường biên giới trở về, từng làm liên đội trưởng, tự nhiên có thể nhìn ra Sở Hoang và mọi người không hề đơn giản.

Cho nên không những không chút thả lỏng, ngược lại vẻ mặt căng thẳng, trong lòng cực kỳ cảnh giác.

Đặc biệt là khi nhìn thấy cái hang động cách đó không xa, trong lòng càng thêm cảnh giác, chỉ thấy anh ta chắp tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Dám hỏi mấy vị là người của phái nào, ở đâu phân sơn giáp, lại biết giải mấy đạo khâu môn?" Nghe vậy, Sở Phong và mọi người cau mày, theo bản năng nhìn về phía Sở Hoang.

"Được rồi, đừng dùng mấy tiếng lóng đó nữa, tôi thấy mấy người cũng là đi tìm lăng mộ tướng quân Kim Quốc đúng không?" Sở Hoang vẫy tay, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người, lộ ra một nụ cười như không cười.

"…" Thấy Sở Hoang một lời đã nói ra mục đích của mình, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không khỏi lộ ra nụ cười gượng gạo và cay đắng.

Ban đầu họ định tìm pháo đài của đạo quân Quan Đông, nhưng vừa rồi trong rừng, Hồ Bát Nhất đã dùng cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" gia truyền để nhìn ra nơi này có một

ngôi mộ lớn.

Kết hợp với những lời đồn đại ở địa phương mà Anh Tử đã nói trước đó, Hồ Bát Nhất suy đoán, chủ nhân của ngôi mộ lớn ở đây, rất có khả năng là một vị tướng quân thời Kim.

Cũng chính vì vậy, hai người ban đầu khá kích động và hưng phấn, nhưng bây giờ xem ra, lăng mộ tướng quân Kim Quốc rõ ràng đã bị mấy người trước mắt này đi trước một bước.

Sao trong lòng có thể không cay đắng, không bi ai cho được?

Về quê thu đồ cũ, đồ lại bị đội khảo cổ thu mất.

Khó khăn lắm mới phát hiện một ngôi mộ lớn, lại bị mấy người của Sở Hoang đi trước.

Sao mà xui xẻo thế này!

"Cũng là vì lăng mộ tướng quân Kim Quốc?" Lúc này, Sở Phong và mọi người cũng đã hiểu ra, hai người này lại là đồng nghiệp, cũng là dân trộm mộ.

Điều này khiến trong lòng họ cũng thầm mừng, may mà mình đến sớm, nếu không chẳng phải để họ cướp trước sao?

"Tộc trưởng, đồng nghiệp là oan gia, hôm nay đã bị ba người này bắt gặp, hay là giết thẳng cho xong chuyện." Đột nhiên, Sở Phàm ánh mắt lạnh lùng quét qua Hồ Bát Nhất và hai người kia một cái, sau đó trầm giọng nói với Sở Hoang.

Khoảng thời gian này anh ta cũng đã hiểu về đám người trộm mộ, nếu hai nhóm người gặp nhau trong cùng một ngôi mộ, mười phần thì có đến tám chín phần là sẽ giải quyết đối phương trước.

Còn tình huống hai nhóm hợp tác với nhau tuy có, nhưng lại cực kỳ hiếm thấy.

Đạo lý đồng nghiệp là oan gia, đi đâu cũng đúng.

Lúc này, khi nghe Sở Phàm lại muốn ra tay, lòng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Anh Tử lập tức run lên, trong lòng sinh ra sợ hãi.

Vừa rồi họ đã nhìn thấy rất rõ, Sở Phàm tay cầm một thanh đao, thân thủ cực kỳ lợi hại, ngay cả súng săn trong tay Anh Tử cũng vô dụng.

Nếu thật sự ra tay ở đây, ba người họ e rằng thật sự phải bỏ mạng.

"Khoan đã!" "Mấy vị huynh đệ hà tất phải động sát niệm, lăng mộ tướng quân đã bị đào, chúng tôi đối với các vị cũng không có uy hiếp gì đúng không?" "Hà tất phải đánh đánh giết giết?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt nặng nề, chắp tay với mấy người, sau đó lên tiếng nói với Sở Hoang.

Tám người trước mắt, rõ ràng là do người này đứng đầu.

"Được rồi Tiểu Phàm, đừng có động một chút là đòi giết đòi đánh." Sở Hoang lắc đầu, hai người trước mắt là một trong những nhân vật chính, vô duyên vô cớ giết họ làm gì.

Dù sao thì, hai bên không có thù oán gì, chưa đến mức vừa gặp mặt đã phải phân sinh tử.

Hơn nữa, anh có một vụ làm ăn muốn làm với Hồ Bát Nhất.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang thản nhiên cười một tiếng, nhìn đối phương nói: "Nếu tôi đoán không sai, ba người hẳn là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn và Anh Tử đúng không?" "Hả… Lão Hồ, anh ta biết tên chúng ta?" "Hồ đại ca, tôi chưa từng gặp anh, vậy mà anh lại biết tôi là ai." Hồ Bát Nhất vẻ mặt ngưng trọng, trong lòng càng thêm kiêng dè vô cùng.

Anh ta biết rõ, hai bên chưa từng có giao tiếp, vậy mà đối phương

lại có thể một lời nói ra tên của mình, sao có thể không kiêng dè, cẩn thận cho được?

Chẳng lẽ đối phương đã sớm chú ý đến mấy người họ, thậm chí còn âm thầm đi theo đến tận đây?

Nhưng cũng không đúng.

Lăng mộ tướng quân Kim Quốc, anh ta cũng mới vừa xác định thôi, nhưng đối phương xem ra đã đến sớm hơn ít nhất một ngày, nếu không sao có thể nhanh như vậy, đã đào xong lăng mộ tướng quân Kim Quốc?

"Anh rốt cuộc là ai?" Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng cảnh giác đến cực điểm.

Bất kể đối phương là ai, lại tại sao biết tên của mình.

Nhưng có một điểm anh ta biết, những người này tuyệt đối không phải người thường.

Người trẻ tuổi vừa ra tay với anh ta, thân thủ lợi hại như vậy, dù là binh vương của đội đặc chủng, cũng tuyệt đối không bằng.

Phải biết rằng, anh ta đã ở biên giới gần mười năm, thậm chí còn tham gia chiến đấu, cũng là người sống sót từ trong mưa bom bão đạn trở về.

Luận thân thủ, tự nhận không thua kém gì lính đặc chủng, nhưng vừa rồi đối mặt với người trẻ tuổi đó, không đỡ nổi một chiêu.

Thậm chí đối phương ra tay thế nào cũng không nhìn rõ.

Thân thủ mạnh mẽ như vậy, e rằng không chỉ có người trẻ tuổi đó sở hữu, những người còn lại cũng cho anh ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Kẻ hung ác!

Hơn nữa trong lòng Hồ Bát Nhất có một dự cảm, tuyệt đối không thể dính líu đến đối phương, nếu không tương lai sẽ rơi vào vô số rắc rối.

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi với anh làm một vụ làm ăn, thế nào?" Sở Hoang nhướng mày, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn Hồ Bát Nhất nói.

"Làm ăn?" Hồ Bát Nhất cau mày, trầm giọng nói: "Tôi và anh không quen biết, không biết có chuyện làm ăn gì." "Tôi biết Hồ Bát Nhất, cha anh là Hồ Vân Hiên, ông nội là Hồ Quốc Hoa, ông nội anh năm xưa lại bái Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ làm thầy." "Tôn Quốc Phụ là một trong những đệ tử của kỳ nhân giới trộm mộ cuối Thanh đầu Dân quốc Trương Tam Liên Tử, và đã nhận được kỳ thư phong thủy, 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'." "'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' có thể nói là kỳ thư tuyệt đối trong giới trộm mộ, không chỉ có thể quan sát thế của trời đất sông núi, mà còn có thể tìm rồng điểm huyệt." "Đây chỉ mới là nửa trên của thuật phong thủy, nghe đồn nửa dưới của thuật âm dương, có thể tùy ý thay đổi quốc vận của một quốc gia, mượn ngũ khí của trời đất sông núi, có năng lực làm loạn đại địa nhân gian." "Vì thuật này quá nghịch thiên, ngày công thành trời giáng sấm sét cảnh cáo, Trương Tam Liên Tử càng bị trọng thương, cho nên lập tức hủy đi nửa dưới, chỉ để lại nửa trên tồn tại trên đời." "Bây giờ nửa cuốn kỳ thư đó đang ở trên người anh, tôi muốn làm ăn với anh, bán nó cho tôi, giá cả tùy anh ra!" Nhìn vẻ mặt kinh ngạc ngày càng đậm trên mặt Hồ Bát Nhất, nụ cười trên mặt Sở Hoang cũng ngày càng nhiều. … Kể từ khoảnh khắc nhìn thấy Hồ Bát Nhất, Sở Hoang đã để ý đến cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Tuy bí thuật này bây giờ chỉ còn một nửa, nhưng đối với anh và cả gia tộc họ Sở mà nói, hoàn toàn đã đủ dùng.

Anh vốn định quay về mua thuật tìm rồng điểm huyệt trong cửa hàng hệ thống, nhưng bây giờ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" đang ở ngay trước mắt, cần gì phải tốn điểm tích lũy để mua nữa?

Trong cửa hàng, các kỹ năng liên quan, dù là loại rẻ nhất cũng cần hai trăm điểm, mà cũng không lợi hại lắm.

Chương 23

Giống như nửa trên của "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", giá bán trong hệ thống đã lên tới năm trăm điểm.

Nếu là bản hoàn chỉnh, còn cần một nghìn hai trăm điểm, có thể thấy bí thuật này mạnh đến mức nào.

Cũng phải, nếu không đủ hiếm có và mạnh mẽ, Trương Tam Liên Tử cũng sẽ không sợ hãi đến mức phải tiêu hủy nửa dưới.

Tiết kiệm được năm trăm điểm, sao lại không làm chứ?

Còn về việc sẽ tốn bao nhiêu tiền, anh hoàn toàn không quan tâm, so với năm trăm điểm, chút tiền này có là gì?

"Thế nào, anh đã suy nghĩ xong chưa?" Nhìn Hồ Bát Nhất đang chìm trong kinh ngạc, Sở Hoang lại một lần nữa lên tiếng hỏi.

"…" Hồ Bát Nhất vẻ mặt kinh hãi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Sở Hoang.

Anh ta vạn lần không ngờ, chuyện gia đình của mình, đối phương lại biết rõ một hai.

Thậm chí cả chuyện về "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", đối phương cũng rõ như lòng bàn tay.

Trong mắt đối phương, dường như anh ta không có bí mật gì cả.

Đáng sợ!

Thần bí!

Đó là cảm nhận trực quan nhất của Hồ Bát Nhất về Sở Hoang, cũng là cảm nhận mà anh ta chưa từng có.

"Lão Hồ…" Vương Bàn Tử ngập ngừng nhìn Hồ Bát Nhất, theo ý

của hắn, vụ làm ăn này có thể làm.

Dù sao thì cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" tuy là do ông nội Hồ Bát Nhất truyền lại, nhưng bây giờ anh ta đang nợ bên ngoài không ít tiền.

Lần này xuống nông thôn lại không thu được đồ gì, lăng mộ tướng quân Kim Quốc lại bị người ta cướp trước.

Thân không một xu dính túi, nếu không nghĩ cách kiếm chút tiền, thì cuộc sống thật sự không thể tiếp tục được nữa.

Đối với vẻ mặt của Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất sao có thể không nhìn ra.

Điều này khiến trong lòng anh ta không khỏi cay đắng vô cùng, thật đúng là một đồng tiền làm khó anh hùng hán.

Nếu trên người có tiền, đâu đến nỗi này?

"Ai…" Thở dài một hơi, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng định đồng ý.

Chỉ là, bán thế nào, cũng nên bàn bạc cho kỹ.

"Vị tiểu ca này, 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', tôi có thể đồng ý bán cho anh, nhưng đây là thứ do sư môn của ông nội tôi truyền lại.

Nếu có thể học được thuật phong thủy và thủ đoạn tìm rồng điểm huyệt trên đó, khắp thiên hạ, có thể dễ dàng đoán được long lầu bảo điện.

Cho nên, giá cả không hề rẻ đâu." Hồ Bát Nhất vẻ mặt nghiêm túc, hai mắt nhìn chằm chằm vào Sở Hoang, trầm giọng nói.

"Đúng vậy, đây là bí thuật gia truyền của nhà Lão Hồ, có nó tương đương với việc nắm trong tay vô số đồ cổ minh khí, nếu không đưa ra một cái giá tốt, tôi tuyệt đối không đồng ý." Vương Bàn Tử bên cạnh

cũng vội vàng lên tiếng, nói một cách nghiêm túc.

"Giá cả dễ nói!" Sở Hoang cười nhẹ, chỉ cần chịu bán, giá cả hoàn toàn không phải vấn đề.

"Thế này đi, đã vậy các anh không muốn chủ động ra giá, vậy tôi sẽ cho các anh một cái giá khiến các anh hài lòng." "Một triệu, tôi dùng một triệu để mua cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật'." Một… một triệu?

Khi nghe thấy giá cả Sở Hoang đưa ra, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức bị kinh ngạc đến mức mắt tròn miệng dẹt, thần sắc hoảng hốt, trong lòng càng dấy lên sóng to gió lớn.

Lớn từng này rồi, họ chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

Đó là một triệu đó.

Bây giờ mới là thiên niên kỷ, có thể kiếm được một triệu vào thời kỳ này, đó là một chuyện không thể tưởng tượng nổi?

Có một triệu, hai anh em họ sẽ không còn phải chịu khổ nữa.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, có tiền rồi cũng có thể gửi thêm một ít cho những góa phụ và gia đình của những chiến hữu đã hy sinh.

"Được!" "Làm việc dứt khoát, cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' đó, từ nay về sau là của anh." Vương Bàn Tử lập tức quyết định, vội vàng lên tiếng thay Hồ Bát Nhất đồng ý, sợ rằng Sở Hoang sẽ nuốt lời, không giữ chữ tín.

"Ha ha ha… tốt tốt tốt, nếu đã vậy, Hồ Bát Nhất, gửi số tài khoản của anh đây, tôi chuyển khoản cho anh ngay bây giờ." Nghe lời của Sở Hoang, Hồ Bát Nhất vẻ mặt vẫn còn chút cảnh giác, nhưng cũng đọc số tài khoản của mình ra.

Sau khi Sở Hoang lấy điện thoại ra thao tác một lúc, chưa đến

mười phút, tin nhắn chuyển khoản đã đến.

Nhìn tin nhắn thông báo chuyển tiền trên điện thoại, Hồ Bát Nhất trợn to hai mắt, trong ánh mắt không tự chủ được lộ ra vẻ kinh ngạc và hưng phấn.

Vương Bàn Tử bên cạnh ghé vào xem, cả người càng kích động đến mức múa may quay cuồng.

Một triệu!

Đó là một triệu đó!

Nhìn hai người như vậy, Sở Hoang cười không nói.

Có lẽ đối với người khác, một triệu quả thực là rất nhiều, dù sao thì một triệu ở thiên niên kỷ, đặt vào hai mươi năm sau, giá trị một tỷ thì vạn vạn không thể, nhưng tương đương với một chục triệu thì thừa sức.

Sớm đã từ thời còn đi học, anh đã hoàn thành mục tiêu kiếm được một triệu.

Không kể đến công ty mạng đã thành lập, chỉ riêng tiền gửi trong tài khoản đã lên tới hàng chục triệu.

Lúc này, sau một hồi kích động, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại.

Khi nhìn thấy Sở Hoang và mọi người đang nhìn mình với vẻ trêu chọc, hai người lập tức cảm thấy xấu hổ.

Nhưng da mặt của hai người cũng không phải dày vừa, sau một thoáng xấu hổ, Hồ Bát Nhất liền lấy ra một cuốn sách cũ kỹ từ trong ba lô nói: "Đã vậy đã nhận tiền, tôi Hồ Bát Nhất cũng không phải loại người nuốt lời, 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' là của anh." Nói rồi, khi đưa cuốn sách cho Sở Hoang, trong ánh mắt lộ

ra chút không nỡ.

Dù sao cũng đã theo anh ta nhiều năm, là thứ do ông nội truyền lại, bán đi như vậy nhất thời tự nhiên có chút không nỡ.

Nhưng vừa nghĩ đến một triệu trong tài khoản, Hồ Bát Nhất lại cảm thấy không còn gì nữa.

"Không tệ!" Nhận lấy cuốn sách từ tay Hồ Bát Nhất, Sở Hoang tùy ý lật xem hai lần nội dung được viết trên đó, không khỏi hài lòng gật đầu.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, chắc chắn phải để người trong gia tộc học tập.

Chỉ là thuật phong thủy tìm rồng điểm huyệt, tự nhiên không phải ai cũng có thể học được, học hết, học tinh.

Nhưng chỉ cần là người của gia tộc họ Sở thì nên biết một chút, chỉ cần có được vài người tinh thông đạo này, sau này việc trộm mộ của gia tộc cũng sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Một triệu bỏ ra rất đáng.

So với việc tiêu hao năm trăm điểm để mua trong cửa hàng hệ thống thì còn đáng giá hơn.

"Hồ Bát Nhất, giao dịch của chúng ta đã hoàn thành." Sở Hoang cất cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" vào túi, thực chất là bỏ vào không gian hệ thống, sau đó nhìn Hồ Bát Nhất trước mặt cười nhạt nói.

Lúc này, nghe lời của Sở Hoang, trong lòng Hồ Bát Nhất tuy có chút mất mát không nỡ, nhưng cũng không nói nhiều.

Dù sao thì, một triệu đó là tiền thật trong tài khoản.

Hơn nữa, khoảng thời gian này anh ta cũng đã ghi nhớ hết nội

dung trong cuốn sách đó vào đầu, chỉ là có nhiều nội dung không hiểu và không thông thạo mà thôi.

Đương nhiên rồi, bản thân Hồ Bát Nhất cũng không muốn bước vào nghề trộm mộ này.

Lần này cũng là thực sự cùng đường bí lối rồi, nếu không với giác ngộ của anh ta, anh ta cũng không làm ra chuyện này.

Chỉ tiếc là, tất cả cũng chỉ là suy nghĩ bây giờ mà thôi.

Có Vương Bàn Tử ở đó!

Có Đại Kim Nha ở đó!

Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận trộm mộ.

Có những thứ, sớm đã được định sẵn.

Không thể trốn, không thể thoát!

Chỉ có thể vùng vẫy tiến lên trong biển khổ, mong rằng có thể đến được bờ bên kia.

"Đi!" Chắp tay với ba người Hồ Bát Nhất, Sở Hoang vung tay, gọi mấy người rời khỏi nơi này, đi về phía nơi đỗ xe lúc trước.

Nhìn bóng lưng rời đi của Sở Hoang và mọi người, Hồ Bát Nhất và những người khác trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì mấy kẻ hung ác có thân thủ mạnh mẽ này, dù vừa rồi đã làm giao dịch, cũng không ngăn được sự cảnh giác trong lòng.

Bây giờ đối phương đi rồi mới dám thở phào.

"Hồ đại ca, họ rốt cuộc là ai vậy?

Chương 24

Trông khí thế của họ cũng quá lợi hại rồi.” Anh Tử có chút sợ hãi nói.

“Lão Hồ, nhóm người này là đồng nghiệp của chúng ta sao, bây giờ dân trộm mộ đều ngầu thế à?” Vương Bàn Tử lau mặt, lại quay đầu nhìn cái hang động đã bị người ta ghé thăm, trong lòng than thở liên tục.

“Thôi, đừng nói nữa, hôm nay kiếm được một triệu, chúng ta phát tài rồi.” Hồ Bát Nhất lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười nói.

“Ha ha ha… đúng vậy, suýt nữa thì quên mất, về kinh đô rồi, chúng ta phải ăn một bữa thịnh soạn, gọi một… không, tôi muốn gọi mười phần thịt cừu!” Vừa nghĩ đến việc kiếm được một triệu, Vương Bàn Tử lập tức cười toe toét. … Bên kia!

Mấy người Sở Hoang nhanh chóng quay lại nơi đỗ xe lúc trước, mấy người lên xe, cũng không định nghỉ ngơi, chuẩn bị rời khỏi đây ngay trong đêm.

“Tộc trưởng, chúng ta về thẳng làng sao?” Ở vị trí lái xe, Sở Phong lên tiếng hỏi.

“Không, đến kinh đô trước, tìm một nơi bán hết số hàng lần này, nếu không về sao chia tiền cho tộc nhân được?” Sở Hoang ngồi ở hàng ghế sau, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Lần này thu hoạch không nhỏ, không chỉ có trân phẩm là năm lò gốm nổi tiếng thời Tống, mà còn có không ít đồ sứ, còn có một lô châu báu ngọc khí, nếu không tìm một nơi đáng tin cậy để bán, e rằng sẽ không bán được giá tốt.

Trong ký ức của anh, nơi đáng tin cậy nhất, tự nhiên là Tân Nguyệt Phạn Điếm ở kinh đô.

"Tộc trưởng, Hồ Bát Nhất lúc trước cũng có vài phần thực lực, tinh thông thuật tìm rồng điểm huyệt, nếu có thể thu phục anh ta, có lẽ sẽ giúp ích không nhỏ cho việc trộm mộ của chúng ta sau này…" Đột nhiên, Sở Huyền ở ghế phụ dường như nghĩ ra gì đó, vẻ mặt có chút gì đó quay người hỏi.

"Thiết, Huyền ca, anh bớt lo chuyện bao đồng đi, không phải anh đang nghĩ đến việc thu phục đối phương về dùng chứ?

Dù sao cũng không phải người của mình, dùng cũng không yên tâm, huống chi lợi hại hơn nữa có thể lợi hại bằng chúng ta sao?" Nghe lời của Sở Huyền, Sở Hoang chưa kịp mở miệng, Sở Vân bên cạnh đã tỏ vẻ khinh thường, mặt lộ vẻ ngạo mạn.

"Lợi hại hay không lợi hại?

Cậu ta cũng chỉ có chút thành tích về thân thủ và thuật cơ quan, thuật tìm rồng điểm huyệt cậu ta có biết không?" Sở Hoang lườm anh ta một cái, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chờ lần này về, đem cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' đó in ra thêm một ít, mỗi người đều phải học cho tôi, không cần phải tinh thông đến đâu, nhưng ít nhất cũng phải biết một chút, nghe chưa." "Tộc trưởng, yên tâm đi, vì kiếm tiền, vì sự phát triển của gia tộc, tôi chắc chắn sẽ không lười biếng." "Đúng vậy Tộc trưởng, đã vậy 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' có ích, chúng tôi sao có thể không nghiêm túc học được." "…" Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vân trên xe nghe vậy, cũng không phản bác, ngược lại lập tức gật đầu đồng ý.

Dù sao, họ cũng biết, Sở Hoang là vì tốt cho họ.

Thấy vậy, sắc mặt Sở Hoang hơi dịu lại, lại một lần nữa nhẹ giọng nói: "Điều Huyền ca nói lúc trước tôi tự nhiên cũng có cân

nhắc, Hồ Bát Nhất quả thực là một nhân tài, nhưng thu phục về dùng thì cũng không cần thiết.

Luận thân thủ, giữa chúng ta và anh ta như một trời một vực, và sau này chúng ta sẽ ngày càng mạnh hơn.

Còn về thuật cơ quan các loại, chúng ta càng là một tờ giấy trắng, hoàn toàn không biết.

Cũng chỉ có tài tìm rồng điểm huyệt là chúng ta tạm thời không bằng.

Nhưng bây giờ 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' đã trong tay, sớm muộn gì cũng có thể học được, hà tất phải tốn tâm tư để chiêu mộ, thậm chí còn phải chia tiền cho anh ta?" Đương nhiên, đối với anh những điều này cũng chỉ là thứ yếu, nguyên nhân thực sự, một khi đã thu phục Hồ Bát Nhất, chắc chắn phải kèm theo cả Vương Bàn Tử.

Thân thủ của hai người này trong mắt anh quá kém, không lẽ lại phải dạy họ phương pháp tu luyện, lại tốn thời gian, tinh lực và tài nguyên để bồi dưỡng sao?

Có thời gian đó, bồi dưỡng tộc nhân chẳng phải tốt hơn sao?

Huống chi Vương Bàn Tử tính tình quá hấp tấp, đặc biệt là khi xuống mộ tay chân cũng không sạch sẽ lắm.

Cả ngày ngoài việc la hét ra, có bản lĩnh gì chứ?

Nếu không có hào quang nhân vật chính phù hộ, mấy ngôi mộ mà hắn xuống, sớm đã bị giết chết rồi.

Trong thế giới Đạo Mộ, so với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, người thực sự lợi hại lại không phải hai nhân vật chính, mà là các nhân vật phụ.

Nam Thất Bắc Lục mười ba tỉnh, thủ lĩnh của hơn mười vạn lục lâm, kẻ còn ngấm ngầm khống chế nhiều thế lực quân phiệt, Trần Ngọc Lâu!

Người này cơ biến vô song, thân thủ và kiến thức đều hơn người, không chỉ trời sinh một đôi mắt có thể nhìn trong đêm, mà còn có thuật nghe gió đoán sấm.

Theo Sở Hoang thấy, nếu không phải thời vận không tốt, đi đúng vào lăng mộ Hiến Vương khắc chế mình, thì với năng lực của hắn, thời Dân Quốc chưa chắc đã không thể tranh đoạt thiên hạ....

Thủ lĩnh Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu!

Thân thủ của người này mạnh mẽ đến mức tuyệt đối có thể coi là một trong những trần nhà của giới đạo mộ.

Hắn hành xử phóng khoáng, hào hiệp nghĩa khí, cả đời đều truy tìm Trần Châu.

Đơn thuần bàn về thân thủ, e rằng một trần nhà khác là Trương Khải Linh cũng chưa chắc đã mạnh hơn....

Lại có Tái Ly Miêu Dương Phương, một tay Đả Thần Tiên cũng mạnh mẽ vô cùng, thân thủ tuyệt đối không kém Chá Cô Tiếu bao nhiêu.

Hay như Mô Kim Giáo úy Tư Mã Hôi, bất luận là thuật Mô Kim đạo mộ hay thân thủ cá nhân, đều mạnh hơn Hồ Bát Nhất không biết bao nhiêu lần.

Những người đó, ai mà không mạnh hơn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử?

Mặc dù có người đã qua đời, nhưng cũng có người còn sống.

Nếu thật sự muốn thu phục một nhóm người để dùng, những

người này mới là lựa chọn hàng đầu, chứ không phải một Hồ Bát Nhất.

Có lẽ sau khi trải qua hàng loạt lăng mộ kỳ lạ hiểm ác, Hồ Bát Nhất sẽ trở thành truyền kỳ của giới đạo mộ, nhưng hiện giờ, cậu ta chung quy vẫn còn kém quá xa.

Đương nhiên, đối với những chuyện này Sở Hoang cũng chẳng bận tâm.

Sở gia hiện tại không cần thu phục người khác, cũng không có sức lực để làm những việc đó.

"Ting, chúc mừng ký chủ đã đạo mộ thành công lăng mộ Tướng quân nước Kim, nhận được phần thưởng 10.000 điểm tích lũy." Ngồi ở ghế sau, nghe thấy âm thanh của hệ thống trong đầu, Sở Hoang tinh thần chấn động.

Hệ thống đã phán định nhiệm vụ hoàn thành?

Một vạn điểm tích lũy, đã vào tài khoản?

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính cho tôi!" Sở Hoang vội vàng nói.

"Ting, bảng thuộc tính đang được mở..." *Xoẹt!* Khi giọng nói của hệ thống vừa dứt, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy lập tức xuất hiện trước mắt anh.

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng Sở gia Tuổi: 22 Sức mạnh: 1900 kg Tốc độ: 44 m/giây Quốc thuật: Minh kình đại thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Bát Cực Quyền Kỹ năng: Thuật cơ quan bá đạo, Đạo mộ tường giải, Cổ đổng bách khoa Điểm tích lũy: 17000 điểm Không gian hệ thống: Tẩy Tủy Đan ×2, Giải Độc Đan ×4, Phá Thổ Tứ Lang ×2, Phá Thổ Thất Lang ×10 *Hít!* Nhìn bảng thuộc tính hiện tại, Sở Hoang thầm hít một hơi khí lạnh.

Lần đạo mộ lăng Tướng quân nước Kim này, không ngờ lại nhận được tổng cộng một vạn bảy nghìn điểm tích lũy.

Đây quả là một khoản tiền khổng lồ.

Hoàn thành nhiệm vụ hệ thống được một vạn điểm, lăng mộ Tướng quân nước Kim và cứ điểm của quân Quan Đông cộng lại cung cấp thêm bảy nghìn điểm.

Với một khoản tiền lớn như vậy, đủ để mua không ít thứ tốt.

Không chỉ có thể khiến thực lực của anh tăng mạnh, mà còn có thể giúp gia tộc bước lên một nấc thang cao hơn trên con đường tu luyện.

Hơn nữa, hiện tại một quyền của anh đã có sức mạnh một nghìn chín trăm kg, chỉ còn cách trung cấp chiến sĩ hai nghìn kg có một trăm kg nữa thôi.

Sau này khi trở thành Tinh Thần Niệm Sư, chiến lực sẽ còn tăng lên một tầng nữa.

Sở Hoang càng nghĩ càng cảm thấy tương lai vô cùng tươi sáng.

"Xem ra phải nhanh chóng xử lý đám đồ cổ này, sau đó quay về Sở Gia Thôn.

Lần này kiếm được một vạn bảy nghìn điểm, phải mua sắm thật kỹ những thứ có thể nâng cao thực lực của bản thân và cả gia tộc." Sở Hoang thầm nghĩ. ...

Hai chiếc xe việt dã màu đen như mãnh cầm lao nhanh trên con đường núi, sau đó lại xuyên qua một thảo nguyên rộng lớn, cuối cùng cũng đến khu vực có người ở.

Tiếp đó, chiếc xe không hề giảm tốc, tiếp tục hướng về huyện thành gần nhất, chuẩn bị lên cao tốc, đi thẳng đến Kinh Đô. ...

Ba ngày sau!

Đêm khuya!

Đế đô Đại Việt, thành phố Kinh Đô!

Hai chiếc xe việt dã một trước một sau, đồng thời tiến vào địa phận Kinh Đô, sau đó đi thẳng đến một tứ hợp viện nào đó. *Két~* Trước cửa một tứ hợp viện, bánh xe dừng lăn, phát ra một âm thanh nhỏ.

“Tộc trưởng, đây là nơi anh ở tại Kinh Đô sao?

Ở trong tứ hợp viện à, sao không phải mấy khu chung cư cao cấp hay biệt thự?

Với thân phận của tộc trưởng, đâu phải không mua nổi.” Sở Vân xuống xe, nhìn tứ hợp viện trước mắt, mặt lộ vẻ khó hiểu.

Hiện giờ cả nước đều đang xây dựng rầm rộ, thành phố nào cũng quảng cáo các khu chung cư tốt ra sao.

Đặc biệt là những khu chung cư cao cấp và khu biệt thự, chỉ có người giàu mới ở được.

Có lẽ người Sở Gia Thôn không mua nổi nhà ở những nơi đó, nhưng theo sự hiểu biết của cậu về tộc trưởng, tộc trưởng hoàn toàn có thể dễ dàng mua được những căn nhà này.

“Thằng nhóc này biết cái quái gì, giá tứ hợp viện bây giờ năm nào cũng tăng, mua bây giờ tuyệt đối không lỗ.

Chương 25

Mấy khu chung cư cao cấp với biệt thự kia thì có gì hay?

Không thoải mái tự tại bằng tứ hợp viện.” Sở Phong lườm Sở Vân một cái, thằng nhóc này suốt ngày nghe quảng cáo vớ vẩn trên TV, sớm muộn gì cũng thành thằng ngốc.

“Được rồi, đừng cãi nữa.

Dọn dẹp đồ đạc, lái xe vào gara, sau đó tìm một phòng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tôi sẽ đưa mấy cậu đi xử lý đám hàng.” Sở Hoang xua tay, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

Tứ hợp viện trước mắt không hề đơn giản, nó nằm ở khu vực vành đai 2, là một tứ tiến viện, tổng diện tích gần một nghìn tám trăm mét vuông.

Cái sân này, nếu đặt ở hai mươi năm sau, không có mười mấy hai mươi cái “mục tiêu nhỏ” thì đừng hòng nghĩ tới.

Thế nhưng Sở Hoang chỉ tốn chưa đến một triệu để mua nó.

Anh nhớ mấy năm trước, lúc đó tứ hợp viện chẳng có ai ở, ai cũng chê bai, giá cả rẻ mạt.

Sở Hoang chỉ dùng chưa đến một triệu đã mua được tứ tiến viện có diện tích gần một nghìn tám trăm mét vuông này.

Không phải anh không muốn mua ngũ tiến viện, mà thật sự là lúc đó rất khó tìm.

Hoặc là người ta lười bán, hoặc là một cái sân lớn có rất nhiều hộ gia đình ở.

Muốn mua một ngũ tiến viện thì quá phiền phức.

Vì vậy, anh mới đành chọn cái tốt thứ hai, một tứ tiến viện đặc biệt.

Sau khi mua, Sở Hoang đã chi một khoản tiền lớn để trang hoàng lại toàn bộ.

Phong cách trang trí tổng thể là kiểu sân vườn, anh cho đào một cái ao không nhỏ, nuôi một ít cá cảnh.

Vì thế, chỉ riêng việc trang trí đã tốn hơn một triệu.

Đó cũng là chuyện của mấy năm trước, nếu là hai mươi năm sau, tiền trang trí thôi cũng phải tính bằng trăm triệu. ...

Sở phủ!

Sau khi sắp xếp phòng cho Sở Phong và những người khác, Sở Hoang quay về phòng mình.

Kể từ khi mua tứ tiến viện, nơi này đã trở thành chỗ ở thường ngày của Sở Hoang.

Mấy năm đại học, anh gần như đều ở đây.

Sau này, nơi đây cũng sẽ trở thành nơi tụ tập của tộc nhân Sở gia tại Kinh Đô.

Dù sao, sau này khi số lần đạo mộ tăng lên, số đồ cổ thu được càng nhiều, tự nhiên cần phải bán ra ngoài với số lượng lớn.

Kinh Đô là đế đô của Đại Việt, là nơi thịnh hành thú chơi đồ cổ và văn vật.

Phan Gia Viên, Lưu Ly Hán, hay các chợ ma, đâu đâu cũng bán đồ cổ.

Đặc biệt là Tân Nguyệt Phạn Điếm, nơi đó càng là nơi có uy tín nhất trong việc tiêu thụ đồ cổ.

Tại một nơi phong vân hội tụ như vậy, Sở gia tự nhiên cũng cần sắp xếp người trấn giữ, để tiện cho việc liên lạc sau này.

Hơn nữa, Sở Hoang có ý định thu mua vài cửa hàng ở Phan Gia Viên và Lưu Ly Hán, mở tiệm đồ cổ để thử nước.

Dù sao, những thứ đào được từ dưới đất không thể lúc nào cũng là hàng tinh phẩm, trân phẩm, sẽ có những món đồ bình thường.

Những món này không thích hợp để gửi đi đấu giá, ngược lại nếu bán ở các tiệm đồ cổ thường có thể kiếm được mức giá hấp dẫn hơn.

Thay vì để người khác bán, thà rằng tự mình mở tiệm còn hơn.

Vừa hay bây giờ mọi người trong thôn đều học kiến thức về đồ cổ, đến lúc đó có thể chọn ra vài người có thiên phú trong lĩnh vực này, trực tiếp đến tiệm đồ cổ trấn giữ.

Như vậy, lợi ích từ những món đồ đạo mộ mới có thể được tối đa hóa.

Còn về việc làm như vậy có ảnh hưởng đến việc kinh doanh của người khác, từ đó rước họa vào thân hay không, Sở Hoang chưa bao giờ nghĩ đến.

Đối với anh, tất cả những hòn đá ngáng đường trên con đường tiến lên của gia tộc đều phải hóa thành tro bụi.

Nếu có kẻ nào ngấm ngầm giở trò, thì thứ chờ đợi chúng sẽ là tai họa diệt vong. ...

Sáng hôm sau!

Trời vừa sáng, Sở Hoang đã tỉnh giấc, từ từ mở mắt.

“Lại có chút tiến bộ rồi sao?” Cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ trong cơ thể, Sở Hoang không khỏi nở một nụ cười nhàn nhạt.

Anh cảm giác thực lực của mình dường như đã đạt đến đỉnh

điểm, chỉ còn một bước cuối cùng là có thể đột phá.

“Chắc là trong vài ngày tới rồi.

Trung cấp chiến sĩ, quốc thuật ám kình...” Sở Hoang nheo mắt, sau đó từ từ đứng dậy.

Hôm nay anh sẽ đi xử lý toàn bộ số hàng hóa từ lăng mộ Tướng quân nước Kim, sau đó sẽ quay về Sở Gia Thôn, chuẩn bị đột phá.

Nghĩ vậy, Sở Hoang vừa mở cửa phòng, vừa đi ra sân.

“Tộc trưởng, anh dậy rồi à?

Em đã chuẩn bị bữa sáng, có muốn ăn chút gì không?” Lúc này, cách đó không xa, Sở Phong đang một tay bưng bát một tay cầm đũa, thấy Sở Hoang ra khỏi phòng liền vội vàng hỏi.

“Ừ, mấy cậu ăn trước đi, tôi một lát nữa.” Sở Hoang gật đầu, sau đó ra sân đánh hai bài Bát Cực Quyền để khởi động cơ thể, rồi mới đi về phía khu vực nhà bếp.

Ăn sáng xong, Sở Hoang chuẩn bị dẫn người đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

“Phong ca, Tiểu Vân, Tiểu Phàm, ba người đi với tôi.

Những người còn lại ở nhà trông nhà.” Sở Hoang quét mắt nhìn mọi người, lên tiếng.

“Tộc trưởng, yên tâm đi, có em ở nhà sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Sở Huyền lườm Sở Vân đang vênh váo một cái, rồi trịnh trọng hứa với Sở Hoang.

“Ừ, có cậu ở đây thì tự nhiên không có chuyện gì.

Vậy mấy cậu cứ ở đây, nếu thực sự buồn chán cũng có thể đi dạo quanh đây, tiện thể làm quen với môi trường xung quanh.” “Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm, nhanh chóng hoàn thành công việc.” Sở

Hoang vẫy tay, sau đó dẫn Sở Phong ba người đi về phía gara. ...

Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Tuyệt đối là một khách sạn lịch sử lâu đời và cực kỳ bí ẩn ở Kinh Đô.

Tương truyền từ cuối thời Thanh đầu thời Dân, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã là một tuyệt tác ở Kinh Đô.

Trăm năm trôi qua, Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn sừng sững ở đây.

Nói Tân Nguyệt Phạn Điếm là một khách sạn, thà rằng gọi nó là một nhà đấu giá thì đúng hơn.

Bất luận là tứ đại môn phái Bắc phái, Lão Cửu Môn Nam phái, hay những thổ phu tử khác, không ai không biết đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hơn nữa, họ cũng thường xuyên bán những món đồ quý giá trong tay cho Tân Nguyệt Phạn Điếm hoặc nhờ họ đứng ra đấu giá.

Đương nhiên, không chỉ có vậy.

Tân Nguyệt Phạn Điếm không chỉ đấu giá các loại tinh phẩm, trân phẩm đồ cổ, thư họa, mà thỉnh thoảng còn xuất hiện đủ loại bảo vật kỳ lạ.

Những thứ này, không có ngoại lệ, đều là những món đồ tốt có giá trị liên thành.

Cũng chính vì vậy, Sở Hoang mới chọn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để giao hàng cho họ bán.

Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Trước cửa, một chiếc xe việt dã từ từ dừng lại.

Sau đó, bốn bóng người từ trên xe bước xuống, bước lên bậc

thang, từng bước đi về phía khách sạn.

Người đi đầu là một thanh niên trông chỉ mới ngoài hai mươi, mặc một bộ đồ thể thao, mái tóc hơi dài che lấp đôi mắt.

Gương mặt anh ta tuấn tú, ngũ quan tinh xảo, một đôi mắt sâu thẳm như vực sâu, bình tĩnh đến đáng sợ.

Người này không ai khác chính là Sở Hoang!

Thông thường, mỗi khi có buổi đấu giá hoặc những ngày quan trọng, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ thực hiện chế độ thiệp mời hoặc thẻ hội viên.

Chương 26

Nếu không có thiệp mời và thẻ hội viên, ngay cả tư cách bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng không có.

Nhưng vào những lúc bình thường, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng sẽ giống như một khách sạn bình thường, tiếp đãi bất kỳ khách hàng nào.

Vì vậy, khi bốn người Sở Hoang đến, đám Côn nô canh gác ở cửa không hề ngăn cản.

Bước vào bên trong, chỉ thấy bố cục của toàn bộ khách sạn mang đậm nét cổ kính.

Sảnh lớn diện tích không nhỏ, đặt khá nhiều bàn, vị trí trung tâm có một cái đài cao, giống như sân khấu kịch thời Dân Quốc.

Lúc này, trên những chiếc bàn trong sảnh đã có không ít người ngồi.

Ngoài sảnh lớn, Tân Nguyệt Phạn Điếm còn có lầu hai, lầu ba, chỉ là trong tình huống bình thường, rất ít người có tư cách bước lên lầu trên.

Sau khi vào sảnh, Sở Hoang quét mắt một vòng, cũng không mấy để tâm, trực tiếp đi đến một bàn trống ngồi xuống.

"Tộc trưởng, chúng ta..." Sở Phong có chút khó hiểu nhìn Sở Hoang.

"Sắp trưa rồi, vừa hay ăn chút gì đó, đỡ phải lát nữa bàn xong chuyện lại phải đi nơi khác ăn.

Nghe nói món ăn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rất ngon, đã đến rồi sao có thể không thử?" Sở Hoang cười nhẹ, sau đó ra hiệu cho mấy

người ngồi xuống. ...

"Chào mấy vị, đây là thực đơn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mời mấy vị xem trước." Ngay sau khi mấy người Sở Hoang vừa ngồi xuống, một cô gái chậm rãi bước tới, mỉm cười đưa thực đơn trong tay cho Sở Hoang.

"Ồ?" Sở Hoang nhướng mày, vừa nhận thực đơn vừa đánh giá cô gái một lượt.

Cô gái mặc một bộ váy lụa khá cổ điển, thân hình cao ráo, gương mặt xinh đẹp, khí chất cũng cực kỳ bất phàm.

Nhan sắc và vóc dáng này, nếu ở bên ngoài tuyệt đối có thể được gọi là đại mỹ nữ, ở trường học thì càng là mỹ nữ cấp hoa khôi.

Nhưng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô lại chỉ là một nhân viên phục vụ.

Đương nhiên, Sở Hoang không thật sự coi đối phương là nhân viên phục vụ bình thường.

Dù sao, dưới trướng của Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ có hai loại người, nam là Côn nô thân thủ bất phàm, nữ là Thính nô có thể dễ dàng nghe được bất kỳ âm thanh nào trong phạm vi hàng chục mét.

Cô gái trước mắt rõ ràng là một thành viên của Thính nô.

Sở Hoang cười nhạt, mở thực đơn trong tay ra xem.

Trời ạ!

Trong ký ức của anh, bất cứ thứ gì trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đều đắt đến vô lý, nhưng anh phát hiện ra thực đơn mới là thứ vô lý nhất.

Một ấm trà bình thường nhất, giá cả ngàn tệ!

Hơi quý một chút đã tính bằng vạn.

Những loại danh trà hàng đầu thì lên đến hàng chục vạn.

Một đĩa rau xanh đậu phụ bình thường nhất, ba ngàn...

Một đĩa rau hẹ bình thường, sáu ngàn!

Món nào có chút thịt cá thì giá từ vạn tệ trở lên.

Đừng nói là ở thời đại này, hai mươi năm sau cũng không có mấy người ăn nổi.

Ở thời đại hiện tại, lương một tháng của người bình thường, e rằng còn không đủ để uống một ấm trà bình thường nhất ở đây.

Muốn ăn ngon một chút, một bữa không có mười mấy vạn thì đừng hòng.

Muốn ăn vừa ngon vừa no, ít nhất cũng phải mấy chục vạn.

"Ha...

Tân Nguyệt Phạn Điếm đúng là cắt cổ!" Sở Hoang giơ ngón cái với cô Thính nô bên cạnh, sau đó tùy tiện chọn tám, chín món trên thực đơn, lại gọi một ấm trà ngon, rồi đưa thực đơn lại cho cô.

"Được ạ, mời mấy vị ngồi chờ một lát!" Cô Thính nô có chút kinh ngạc nhìn Sở Hoang, sau đó hơi cúi người rồi rời đi.

Cô vốn nghĩ mấy người trước mắt chắc chắn không ăn nổi ở đây, không ngờ Sở Hoang lại bá bá bá, gọi liền tám, chín món, gần như toàn là món mặn.

Ngay cả trà cũng là loại Vũ Tiền Long Tỉnh hảo hạng.

Bữa ăn này, ít nhất cũng trị giá mấy chục vạn.

Cô không hề lo lắng Sở Hoang không trả nổi tiền, dù sao đến giờ chưa có ai dám ăn quỵt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đối với suy nghĩ của cô, Sở Hoang tự nhiên không biết, nếu biết,

có lẽ anh sẽ vỗ tay khen ngợi.

Bởi vì anh thật sự định ăn một bữa miễn phí.

Dù sao, lát nữa ăn xong còn phải làm ăn với Tân Nguyệt Phạn Điếm, mang đến cho họ nhiều đồ cổ như vậy, ăn một bữa thì đã sao?

Nếu thái độ của Tân Nguyệt Phạn Điếm tốt, sau này những món trân phẩm kia, tự nhiên cũng sẽ được đấu giá tại đây.

Dù sao, đây không phải là mua bán một lần, mà là hợp tác lâu dài.

Chẳng mấy chốc, đã có Thính nô mang tất cả các món ăn và trà lên.

Mấy người cũng không khách sáo, trực tiếp lao vào ăn như hổ đói.

Là một người tu luyện, đặc biệt là khi mới bước chân vào con đường tu luyện, thứ cần nhất chính là thức ăn.

Mỗi bữa đều phải ăn thịt, nếu không sẽ chỉ càng đói nhanh hơn.

Tám, chín món ăn, bốn người chỉ trong chốc lát đã quét sạch như gió cuốn mây tan.

"Ực~" Sở Hoang uống một ngụm trà lớn, sau đó dùng khăn ăn lau miệng, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

"Tộc trưởng, đừng nói nữa, món ăn của khách sạn này thật sự rất ngon." Sở Vân bên cạnh giơ ngón cái, nụ cười trên mặt cũng không thể kìm lại.

Lớn từng này rồi, cậu thật sự chưa từng ăn món nào ngon như vậy.

Sở Phong và Sở Phàm bên cạnh cũng mỉm cười gật đầu.

"Không tệ, đắt đúng là có lý do của nó." Sở Hoang đồng tình gật đầu.

Sau này nếu ở Kinh Đô, có thời gian rảnh có thể đến đây đổi bữa.

Nghĩ vậy, anh vẫy tay với cô Thính nô lúc nãy đang đứng cách đó không xa.

"Thưa ngài, bên ngài định thanh toán sao ạ?" Cô Thính nô mỉm cười hỏi.

"Ừm, không phải..." Sở Hoang lắc đầu, khiến nụ cười trên mặt cô Thính nô lập tức cứng lại.

Mấy gã này không lẽ thật sự định ăn quỵt sao?

"Đi gọi ông chủ của cô ra đây, rồi đưa tôi đến một nơi yên tĩnh.

Hôm nay tôi chủ yếu đến để bàn chuyện làm ăn với Tân Nguyệt Phạn Điếm, ăn cơm chỉ là tiện thể thôi." Bàn chuyện làm ăn?

Nghe vậy, nụ cười trên mặt cô Thính nô biến mất không còn dấu vết, trên mặt lộ ra vẻ đầy ẩn ý, cẩn thận đánh giá Sở Hoang một lượt rồi gật đầu: "Mời các vị đi theo tôi.

Nhưng hy vọng các vị thật sự đến để bàn chuyện làm ăn, nếu không..." Cô Thính nô không nói tiếp, nhưng ý tứ trong lời nói của cô, ai cũng hiểu.

Gần trăm năm qua, cũng từng có một số kẻ không biết sống chết đến Tân Nguyệt Phạn Điếm gây rối, nhưng kết cục của những kẻ đó đều vô cùng thê thảm.

"Tộc trưởng, người phụ nữ này có ý gì?" Trong mắt Sở Phàm lóe lên hàn quang, giọng nói trở nên có chút lạnh lẽo.

"Không sao, chúng ta đến làm ăn, cứ đi theo cô ta xem sao." Sở Hoang vỗ vai Sở Phàm, sau đó dẫn mấy người đi theo sau cô Thính nô.

Mấy người đi xuyên qua đại sảnh, dưới ánh mắt kinh ngạc của không ít người, đi theo Thính nô lên lầu hai.

Sau khi vào một phòng riêng, cô Thính nô mới tiếp tục nói: "Mấy vị chờ một lát, tôi đi gọi quản lý của chúng tôi." Nói xong, cô ta quay người rời khỏi phòng.

"Tộc trưởng, số hàng lần này của chúng ta không ít đâu, Tân Nguyệt Phạn Điếm thật sự nuốt nổi sao?" Nhìn cô Thính nô rời đi, Sở Vân có chút lo lắng hỏi.

"Yên tâm, cho dù nhiều hơn vài lần, người ta cũng có thể nuốt trôi." Sở Hoang cười nhẹ, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Tân Nguyệt Phạn Điếm không đơn giản đâu.

Nhân viên phục vụ ở đây, nam đều là Côn nô thân thủ bất phàm, nữ đều là Thính nô được huấn luyện từ nhỏ.

Trong vòng mấy chục mét, bất kỳ âm thanh nào người ta cũng có thể nghe rõ ràng." *Xoẹt!* Lời này vừa nói ra, sắc mặt Sở Phong, Sở Vân, Sở Phàm lập tức thay đổi, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn về phía cửa phòng.

Nếu thật sự như vậy, chẳng phải những lời họ nói lúc nãy đều bị người ta nghe thấy hết rồi sao?

Chương 27

"Tộc trưởng!" Sắc mặt Sở Phong lo lắng nhìn Sở Hoang.

Sở Hoang lại xua tay, thản nhiên ngồi trên một chiếc ghế, nhẹ giọng nói: "Không sao, sau này chú ý một chút là được.

Trên thế giới này có không ít người tài." "Vâng, tộc trưởng!" Mấy người kính cẩn gật đầu, trong lòng trở nên càng thêm cẩn thận.

Xem ra thật sự không thể xem thường người trong thiên hạ.

Có thể dễ dàng nghe rõ mọi âm thanh trong phạm vi mấy chục mét, sao có thể là người thường làm được?

Lúc này, trên hành lang bên ngoài phòng riêng, mấy cô Thính nô tai hơi động, liếc nhìn nhau một cái, rồi một người lặng lẽ rời đi. ... *Cộc cộc...* Khi Sở Hoang và Sở Phong mấy người đang nói chuyện phiếm, bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Không lâu sau, mấy người đi vào cửa.

Những người này không ngoại lệ, đều mặc váy lụa màu vàng nhạt cổ điển, gương mặt xinh đẹp, khí chất bất phàm.

Cô Thính nô dẫn đường lúc nãy cũng đứng trong số đó.

Người đi đầu là một cô gái mặc váy lụa trắng, gương mặt tuyệt mỹ, khí chất ưu nhã.

Cô gái này sau khi bước vào phòng, liền mỉm cười nhìn mấy người Sở Hoang nói: "Chào các vị, tôi là quản lý của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Thanh Thanh Mạn.

Không biết các vị muốn bàn chuyện làm ăn gì?" Thanh Thanh Mạn?

Sở Hoang nhướng mày, ánh mắt đánh giá cô gái trước mặt.

Đối với việc người xuất hiện không phải là người đứng đầu hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong, anh cũng không để tâm.

Dù sao, anh chỉ đến bàn chuyện làm ăn, chứ không phải đi xem mắt, không nhất thiết phải gặp ông chủ của họ.

Đương nhiên, anh tin rằng Doãn Nam Phong sẽ sớm xuất hiện ở đây.

Chỉ thấy Sở Hoang vung tay một cái. *Xoẹt!* Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sáng trắng lóe lên, ngay sau đó, trước mắt mọi người, trên khoảng đất trống trong phòng, đột nhiên xuất hiện một đống lớn đồ sứ các loại, cùng với châu báu ngọc khí, gần như lấp đầy khoảng trống trong phòng.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Thanh Thanh Mạn cùng đám Thính nô sắc mặt đều đại biến, đồng tử co rút, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa kinh hãi, thậm chí khi nhìn Sở Hoang, ánh mắt còn lộ ra vài phần không thể tin nổi.

"Ngũ quỷ bàn vận thuật?

Giới tử nạp tu di chi thuật?" Thanh Thanh Mạn vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt chăm chú nhìn Sở Hoang, biểu cảm trên mặt ngưng trọng đến cực điểm.

Không nói đến chuyện khác, chỉ riêng một tay này, đã không thể không khiến cô thận trọng.

Năm đó Trương Đại Phật Gia của Lão Cửu Môn, tương truyền cũng biết một tay Ngũ quỷ bàn vận thuật, đã chuyển bức tượng Phật khổng lồ trên ngọn núi cách Sa Thành mấy chục dặm về phủ của mình chỉ trong một đêm.

Nhưng đó dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, bao nhiêu năm qua, tuy từng nghe nói trên đời có thuật Giới tử nạp tu di, nhưng cũng chưa từng có ai nhìn thấy.

Nhưng hôm nay!

Ngay tại lúc này, tại nơi đây... cô lại tận mắt nhìn thấy một bản lĩnh thần kỳ như vậy, làm sao trong lòng không chấn động?

"Được rồi, dù là thuật gì, cũng không liên quan đến chuyện làm ăn hôm nay phải không?" Sở Hoang xua tay, cũng lười giải thích với đối phương, chỉ vào đống bình lọ và châu báu ngọc khí trên đất nói: "Những thứ này, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thu không?

Nếu thu thì gọi người đến kiểm tra hàng, không thu thì tôi đi, đến nơi khác." Nghe vậy, Thanh Thanh Mạn hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn Sở Hoang đầy ẩn ý, gật đầu nói: "Danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi trong ngành chắc ngài cũng biết, chỉ cần có giá trị, không có thứ gì mà chúng tôi không thể thu.

Nhưng lô hàng này của ngài giá trị không nhỏ, e rằng phải để ông chủ của tôi đích thân đến mới được.

Vừa hay trong tiệm có mấy vị đại sư giám định đồ cổ, tôi sẽ đi mời họ đến." Đối với đống đồ cổ ngọc khí trên đất, Thanh Thanh Mạn chỉ liếc qua là có thể nhận ra, những thứ này tuyệt đối đều là đồ dưới đất.

Vì vậy đối với thật giả, trong lòng cô sớm đã có dự đoán.

Nhưng quy củ cần có vẫn phải có.

Bên trong có không ít tinh phẩm, cũng đích thực cần ông chủ đích thân đến, mới có thể bàn bạc được vụ làm ăn lớn này.

"Tiểu Vi, đi pha trà, pha loại trà ngon nhất cho mấy vị khách quý." Thanh Thanh Mạn phân phó một tiếng, sau đó dẫn một đám người rời

khỏi phòng.

Không lâu sau, Thanh Thanh Mạn dẫn theo mấy ông lão mặc đồ Đường đi vào.

Mấy ông lão này vừa thấy trên đất bày đầy đồ cổ, sắc mặt đều thay đổi, vội vàng ngồi xổm xuống, đeo găng tay, bắt đầu cẩn thận giám định.

Bản thân Thanh Thanh Mạn thì bắt đầu nói chuyện với Sở Hoang, nhưng trong lời nói lại đang dò la lai lịch của anh và những người khác.

Dù sao, có thể một lần đào được nhiều hàng như vậy, lại thêm cái năng lực tựa như Ngũ quỷ bàn vận thuật kia, khiến cô không thể không coi trọng.

Đồng thời cô cũng tò mò, giới đạo mộ từ lúc nào lại mọc ra một thế lực như vậy mà cô chưa từng nghe nói.

"Không biết ngài họ gì?

Không biết số hàng này ngài định bán thẳng cho cửa hàng chúng tôi, hay là ký gửi để chuẩn bị đấu giá?" Thanh Thanh Mạn mỉm cười nhìn Sở Hoang, lên tiếng hỏi.

Trong mấy người, Sở Hoang rõ ràng là người chủ sự, vì vậy cô trực tiếp tìm đến anh.

"Tôi họ Sở.

Còn về việc bán thẳng hay đấu giá tại Tân Nguyệt Phạn Điếm, phải xem giá cuối cùng thế nào đã." Sở Hoang nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, vẻ mặt điềm nhiên nói.

"Sở tiên sinh không cần lo lắng, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi xưa nay làm ăn uy tín.

Nhưng Sở tiên sinh mang ra nhiều hàng như vậy, chúng tôi nhất định sẽ cho ngài một cái giá hài lòng." Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói, ngay sau đó, một người phụ nữ tuyệt mỹ mặc vest nữ màu đen, phía sau dẫn theo mấy Côn nô đi vào.

"Tiểu thư!" Khi nhìn thấy người này, Thanh Thanh Mạn vội vàng đứng dậy, kính cẩn hành lễ.

"Sở tiên sinh, lần đầu gặp mặt, tôi tên Doãn Nam Phong, ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Chỉ thấy người phụ nữ tuyệt sắc này, nói chuyện làm việc vô cùng dứt khoát, lại mang theo vài phần bá đạo.

Đúng vậy, đây chính là người đứng đầu của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong!

Sau khi nghe Thanh Thanh Mạn báo cáo, cô đã lập tức chạy đến.

Dù sao, đối phương không chỉ biết một thủ đoạn tựa như Ngũ quỷ bàn vận thuật và Giới tử nạp tu di, mà còn không biết đã đào ở đâu ra một lượng lớn đồ cổ.

Điều này tự nhiên khiến cô tò mò, nên đã vội vàng đến.

"Doãn tiểu thư quả là sảng khoái.

Chỉ là chúng ta cứ đợi số hàng này giám định xong, báo giá rồi hãy bàn bạc chi tiết." Đối với Sở Hoang mà nói, điều quan trọng nhất lúc này là giá của lô hàng, dù sao anh còn đang chờ quay về Sở Gia Thôn để chia tiền cho tộc nhân.

Còn về tuyệt sắc giai nhân Doãn Nam Phong, anh căn bản không mấy để tâm.

Mặc dù đối phương đích thực rất đẹp, cùng với Thanh Thanh Mạn có thể gọi là song kiều của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng cũng không đến mức khiến anh giống như kẻ chưa từng

thấy phụ nữ.

Từ nhỏ đến lớn, anh đã gặp không biết bao nhiêu cô gái ưu tú, trong đó không thiếu người có dung mạo tuyệt mỹ, khí chất tuyệt vời.

Nếu là trước đây, có lẽ anh sẽ cân nhắc làm thế nào để chiếm được Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn.

Nhưng bây giờ thân mang Gia tộc Vĩnh hằng Hệ thống, sao anh có thể thiển cận như vậy?

Tương lai của anh, thậm chí là cả Sở gia, đã định sẵn phải đặt chân đến chư thiên, trở thành gia tộc vĩnh hằng.

Loại phụ nữ như thế này có khó kiếm không?

Thánh nữ của đại giáo, nữ thần... tiên tử của tông môn tu tiên... hay là nữ đế danh chấn vạn cổ, đủ loại phụ nữ hoàn mỹ.

Doãn Nam Phong trước mắt, bất quá chỉ là một người phàm, làm một thị thiếp cho anh có lẽ còn chưa đủ tư cách, càng không có tư cách trở thành người phụ nữ của anh.

Nữ chủ nhân tương lai của Sở gia, gia tộc vĩnh hằng, có lẽ không chỉ có một người, nhưng mỗi người tuyệt đối không thể chỉ là một bình hoa di động. ...

Tân Nguyệt Phạn Điếm, phòng riêng lầu hai!

"Doãn lão bản, ở đây tổng cộng có bốn mươi bảy món đồ sứ, cùng với một số châu báu ngọc khí.

Tôi đã giám định toàn bộ, đều là đồ thật." Sau hơn một giờ giám định, một trong những ông lão mặc đồ Đường cười hì hì nói với Doãn Nam Phong.

Chương 28

"Ồ?" "Xem ra Sở tiên sinh vận khí không tệ nhỉ." Doãn Nam Phong nghe vậy, nhìn Sở Hoang đầy ẩn ý nói.

Miệng nói vận khí không tệ, tự nhiên là chỉ việc anh đã tìm được một lăng mộ lớn.

Nếu không muốn kiếm được nhiều đồ sứ như vậy, không phải là chuyện đơn giản.

Đối với điều này, Sở Hoang chỉ cười cười, không nói gì.

Doãn Nam Phong thấy vậy hơi gật đầu, sau đó nhìn ông lão mặc đồ Đường hỏi: "Quách lão, lô hàng này, giá trị ước tính khoảng bao nhiêu?" "Doãn lão bản, mấy người chúng tôi vừa mới ước tính sơ bộ.

Số châu báu ngọc khí này tổng giá trị khoảng một nghìn năm trăm vạn.

Số đồ sứ này thì khoảng hai, ba nghìn vạn.

Ngoài ra, trong đó còn có mấy món trân phẩm.

Ví dụ như chiếc bình gốm Quan diêu men xanh hình hoa sen, nếu đấu giá ít nhất cũng ba nghìn vạn.

Còn có một đôi đĩa bát lăng vân huyễn, là cực phẩm trong gốm Ca diêu.

Hai món này nếu đấu giá, tuyệt đối trên năm nghìn vạn, nếu may mắn, một trăm triệu cũng không phải là không thể.

Ngoài ra còn có một bộ chén vàng, là đồ chuyên dụng của hoàng thất nước Kim, cũng có giá trị không nhỏ, giá cũng trên mười triệu." Ồ?

Nghe nói lô hàng này lại có giá trị lớn như vậy, trong lòng Doãn Nam Phong cũng có chút kinh ngạc.

"Sở tiên sinh, không biết bên anh định thế nào?

Định bán thẳng cho Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, hay là chuẩn bị để chúng tôi đấu giá?

Đương nhiên, nếu đấu giá, chúng tôi sẽ thu một khoản phí thủ tục nhất định, khoảng 15%." "15%?" Sở Hoang nhíu mày, trong lòng có chút không vui nói: "Xem ra Doãn lão bản thành ý không đủ rồi." "Sở tiên sinh nói đùa rồi, 15% hoa hồng là đối với người khác.

Với khách quý như ngài, tự nhiên sẽ có khác biệt.

Như vậy đi, Sở tiên sinh cũng là lần đầu đến chỗ chúng tôi, tôi lấy mười phần trăm thì thế nào?" Doãn Nam Phong mỉm cười, đôi mắt linh động hơi cong lên, mang theo chút quyến rũ.

Nếu là người khác, Doãn Nam Phong sẽ không nói chuyện dễ nghe như vậy, một lần giảm liền năm phần trăm hoa hồng.

Nhưng Sở Hoang trước mắt, lại có một tay nghi là Ngũ quỷ bàn vận thuật hoặc Giới tử nạp tu di.

Cộng thêm việc đối phương có thể một lần đào được nhiều hàng như vậy, rõ ràng không đơn giản.

Bớt năm phần trăm hoa hồng, coi như là kết giao bằng hữu.

Thế nhưng, Sở Hoang vẫn lắc đầu, sắc mặt không đổi nói: "Năm phần trăm!" "Không thể nào!" Nghe vậy, Doãn Nam Phong lập tức đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi đấu giá cho người khác, ít nhất cũng phải lấy mười phần trăm hoa hồng.

Sở tiên sinh đừng quá được đằng chân lân đằng đầu." "Doãn lão

bản, phải biết rằng, hôm nay là lần hợp tác đầu tiên của chúng ta, cũng chỉ là món khai vị.

Sau này hàng hóa như hôm nay, tôi còn có.

Đây không phải là mua bán một lần, mà là một giao dịch có thể phát triển lâu dài, cô thấy sao?" Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, tay phải nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nhàn nhạt nói.

"..." Doãn Nam Phong nghe vậy, có chút chần chừ.

Mặc dù Sở Hoang nói rất hay, nhưng ai biết là thật hay giả?

"Tôi thay cô ấy đồng ý.

Năm phần trăm thì năm phần trăm!" Khi Doãn Nam Phong đang do dự, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói hơi trầm.

Ngay sau đó, một thanh niên trông chưa đến ba mươi tuổi, tóc chải chuốt gọn gàng, từ từ bước vào.

Thanh niên tuy trông trẻ tuổi, nhưng đôi mắt vô tình để lộ ra vẻ tang thương, cho thấy anh ta tuyệt đối không trẻ như vẻ bề ngoài.

"Lão bất tử!" Nhìn thấy người này, Doãn Nam Phong khẽ mắng, bực bội nói: "Làm gì vậy?

Ai cho ông tự quyết định thay tôi?

Mất năm phần trăm, tôi sẽ mất bao nhiêu tiền chứ?" "Hử?

Tộc trưởng, gã này trông quen quen, hình như chúng ta đã gặp ở đâu đó rồi?" Cũng vào lúc này, nhìn thanh niên vừa bước vào, Sở Vân nhíu mày, nhỏ giọng hỏi Sở Hoang.

Cậu luôn cảm thấy đã gặp đối phương ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

"Căn cứ thí nghiệm trên người!" Đột nhiên, Sở Phong lên tiếng.

“Đúng đúng đúng, ở căn cứ dưới lòng đất của quân Quan Đông, căn cứ thí nghiệm trên người đó, chúng ta đã xem ảnh của gã này.

Mặc dù hơi mờ, nhưng chắc chắn là hắn.

Hình như là người nhà họ Trương, tên là Trương...

Viết Sơn?” Được Sở Phong nhắc nhở, Sở Vân lập tức tỉnh ngộ gật đầu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tộc trưởng, hình như không đúng lắm?” “Trương Viết Sơn đó là người thời Dân Quốc, tính đến nay cũng phải bảy, tám mươi năm rồi chứ, sao còn sống được?” “Đồ ngốc!” Vẫn là Sở Phàm bực bội lườm Sở Vân một cái, sau đó liếc nhìn Trương Viết Sơn và Doãn Nam Phong đang ngày càng cứng đờ, nói: “Cậu quên những gì ghi trên tấm bảng đen và tài liệu kia rồi à?

Những người nhà họ Trương này trong cơ thể đều mang huyết mạch Kỳ Lân.

Huyết mạch này không chỉ có thể trừ trùng trừ tà, khiến người ta sức mạnh vô cùng, mà còn là khắc tinh của mọi thứ tà ma.

Hơn nữa, nó có thể kéo dài tuổi thọ của con người rất nhiều.

Gã này sống mấy chục gần trăm năm thì có gì lạ đâu.” Đối với nhà họ Trương, bọn họ tự nhiên cũng có chút hiểu biết.

Dù sao, trong căn cứ thí nghiệm trên người năm đó, có không ít báo cáo nghiên cứu về người nhà họ Trương.

Lúc đầu họ cũng không để tâm, không ngờ hôm nay lại tận mắt nhìn thấy một người nhà họ Trương.

Lúc này, sắc mặt Trương Viết Sơn cũng từ vẻ phong khinh vân đạm ban đầu, trở nên ngày càng lạnh lùng, âm trầm.

Có thể hiểu rõ về nhà họ Trương như vậy, chứng tỏ đối phương đã chú ý đến họ từ lâu.

"Người nhà họ Uông?

Hay 'Tổ chức'?" Trương Viết Sơn vẻ mặt âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Sở Hoang và những người khác.

"Nhà họ Uông? 'Tổ chức'?" "Ha...

Trương Viết Sơn, đừng tự cho là mình thông minh.

Tôi không phải người của hai thế lực mà anh nói đâu.

Hôm nay đến đây chỉ vì một việc, đó là bán hàng.

Rốt cuộc có muốn mua không?" Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, hứng thú đánh giá Trương Viết Sơn, nhàn nhạt nói.

"Mua!" "Không mua!" Trương Viết Sơn âm trầm đáp lại, cười lạnh một tiếng: "Không chỉ số hàng này, mạng của ngươi ta cũng lấy!" ...

"Không chỉ số hàng này, mạng của ngươi... ta cũng lấy!" Trong phòng riêng trên lầu hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trương Viết Sơn vẻ mặt âm trầm, ánh mắt vô cùng lạnh lùng nhìn về phía Sở Hoang và những người khác.

Trong mắt hắn, mấy gã này tuyệt đối là người của nhà họ Uông hoặc trong "Tổ chức".

Ban đầu, khi nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm có một vị khách, nghi là biết Ngũ quỷ bàn vận thuật hoặc Giới tử nạp tu di, hắn đã sinh lòng tò mò.

Dù sao năm đó Phật Gia cũng chỉ biết Ngũ quỷ bàn vận thuật mà thôi.

Cũng chính vì vậy, hắn mới cố ý đến, muốn xem xem đối phương

rốt cuộc là ai.

Khi ở ngoài phòng, với thực lực hiện tại, hắn có thể dễ dàng cảm nhận được mấy người kia đều không hề đơn giản.

Từ trên người họ, hắn thậm chí còn cảm nhận được một tia uy hiếp, đặc biệt là người thanh niên đang ngồi trên ghế, ngay cả hắn cũng có chút nhìn không thấu.

Cũng chính vì vậy, khi đối phương đề xuất hoa hồng năm phần trăm, hắn mới thay Doãn Nam Phong đồng ý, mục đích là để kết giao với đối phương, tiện thể thăm dò lai lịch của họ.

Mấy người có thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu có thể thu phục, thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng nếu không thể, hắn cũng chuẩn bị tìm cách lôi kéo họ vào cuộc, để tranh thủ thêm chút thời gian.

Nhưng khi nghe có người trong đám họ, lại có thể dễ dàng nói ra lai lịch của hắn, cùng với một số bí mật của nhà họ Trương, trong lòng hắn lập tức căng thẳng.

Trong giới đạo mộ, người biết đến nhà họ Trương có thể nói là rất ít.

Chương 29

Người biết được bí mật của nhà họ Trương, cũng như huyết mạch Kỳ Lân, thì càng hiếm như lông phượng sừng lân.

Ngoài Cửu Môn ra, khả năng lớn nhất chính là người nhà họ Uông và thành viên của "Tổ chức".

Nhưng đối phương rõ ràng biết hắn đang trấn giữ Tân Nguyệt Phạn Điếm mà vẫn dám đến, còn lấy cớ bán đồ cổ, là đang khiêu khích?

Nhà họ Uông hay "Tổ chức", muốn nhân cơ hội này để thử xem giới hạn và thực lực của Trương Viết Sơn?

Bất luận đối phương có ý đồ gì, đã đến đây rồi, thì đừng mong sống sót bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Tìm chết!" Khi nghe những lời của Trương Viết Sơn, sắc mặt Sở Phong, Sở Vân, Sở Phàm đều thay đổi, vẻ mặt lạnh như băng, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Trương Viết Sơn, bùng nổ ra từng luồng sát ý đáng sợ.

"Trương Viết Sơn, ngươi không muốn chết phải không?" "Tộc trưởng đã nói rồi, chúng ta không phải người của nhà họ Uông hay 'Tổ chức'.

Nếu còn lảm nhảm không ngừng, đừng trách ta ra tay độc ác." Sở Phong lạnh mặt, nhìn Trương Viết Sơn, trầm giọng nói.

"Ra tay độc ác?

Ta lại muốn xem xem các ngươi độc ác thế nào!" Trương Viết Sơn cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không để tâm đến lời của Sở Phong.

Nực cười!

Không phải sao?

Nếu ban đầu hắn chỉ có năm phần chắc chắn, cho rằng đối phương là người của nhà họ Uông và "Tổ chức".

Thì bây giờ cảm nhận được khí thế trên người đối phương, hắn đã có ít nhất tám phần chắc chắn, đối phương tuyệt đối là người của bọn họ.

Thậm chí, rất có khả năng là cao thủ hàng đầu trong nhà họ Uông hoặc "Tổ chức".

Dù sao, có được khí thế như vậy, tuyệt đối không thể là người vô danh tiểu tốt.

Nếu có thể ở đây, chém giết mấy người này, hoặc nhân cơ hội này bức hỏi ra những thông tin tuyệt mật của nhà họ Uông và "Tổ chức", thì đối với hắn, đối với cả Cửu Môn, tuyệt đối có lợi ích to lớn.

"Nếu các ngươi không phải người của nhà họ Uông và 'Tổ chức', vậy thì không bằng ngoan ngoãn bó tay chịu trói.

Đợi ta điều tra cẩn thận xong, nếu thật sự là ta nhầm, nhất định sẽ xin lỗi các ngươi, thế nào?" "Trương Viết Sơn, ngươi đang tìm chết!" Khi nghe lời của Trương Viết Sơn, Sở Phàm trong lòng giận dữ, vẻ mặt lạnh như băng.

Hắn là ai?

Là tộc nhân của một gia tộc đã bước lên con đường siêu phàm, nếu theo lời của Sở Hoang, tương lai sẽ đứng trên chư thiên.

Sao một Trương Viết Sơn nhỏ bé lại dám ngông cuồng như vậy?

Bó tay chịu trói?

Trương Viết Sơn cũng xứng sao?

Đặc biệt là tộc trưởng của mình đang ở đây, đối phương lại dám bất kính với tộc trưởng như vậy, chỉ riêng điểm này, đã đủ để hắn quỳ xuống nhận tội.

"Tộc trưởng, gã này xem ra sống quá lâu, đầu óc có chút không tỉnh táo.

Tôi sẽ đi làm cho hắn tỉnh táo lại.

Nếu hôm nay hắn không quỳ xuống cúi đầu xin tội, tôi sẽ chém cái đầu chó của hắn!" Sở Phàm chắp tay kính cẩn nói với Sở Hoang đang ngồi bên cạnh.

"Ha... xem ra có người bây giờ đúng là sợ bóng sợ gió.

Nếu đã như vậy, thì cho hắn một bài học đi." Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, vẻ mặt điềm nhiên, chậm rãi mở miệng.

Nghe được tộc trưởng đồng ý, Sở Phàm lập tức vui mừng. *Xoẹt! * Hắn đột ngột chuyển ánh mắt sang Trương Viết Sơn, lạnh lùng quát: "Ngươi thật sự cho rằng huyết mạch Kỳ Lân của nhà họ Trương là vô địch sao?

Quỳ xuống cho ta!" *Vù!* Khi giọng nói của Sở Phàm vừa dứt, khoảnh khắc tiếp theo, thân hình hắn như điện, hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp lao về phía Trương Viết Sơn.

"Cái gì?" Khi thấy tốc độ của Sở Phàm lại nhanh như vậy, trong lòng Trương Viết Sơn cũng kinh ngạc.

Tốc độ này, ngay cả hắn cũng không kịp phản ứng.

Thế nhưng, khi hắn vừa có động tác, Sở Phàm đã đến trước mặt hắn. *Bịch!* Không có bất kỳ kỹ xảo nào, Sở Phàm chỉ đơn thuần tung ra một quyền toàn lực, Trương Viết Sơn căn bản không kịp phản ứng.

Sức mạnh gần tám trăm kg bùng nổ, Trương Viết Sơn chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ truyền đến một cơn đau dữ dội, một luồng sức mạnh kinh khủng bùng nổ, càng đánh bay hắn ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang lên, cả người Trương Viết Sơn trực tiếp đập nát cửa phòng, thậm chí lan can hành lang lầu hai cũng bị vỡ vụn, sau đó nặng nề rơi xuống lầu dưới. *Rầm rầm rầm...

Xoảng!!* Cảnh tượng đột ngột này khiến một chiếc bàn ở lầu dưới bị đập nát, không ít khách đang ăn cơm cũng giật mình hoảng sợ.

Đây là đâu?

Là Tân Nguyệt Phạn Điếm bí ẩn nhất toàn Kinh Đô!

Lại có người dám gây sự ở đây?

Phòng riêng lầu hai!

Doãn Nam Phong mặt lạnh như băng nhìn về phía Sở Hoang và những người khác, lạnh lùng nói: "Tôi không quan tâm mấy vị là ai, nhưng dám động thủ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, không phải nên cho tôi một lời giải thích sao?" "Giải thích?" ...

"Giải thích?" "Giải thích cái gì?

Thế giới này thực lực là vua.

Huống hồ Trương Viết Sơn cũng không phải người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, phải không?

Vừa rồi hắn muốn động thủ, sao không thấy cô đòi hắn giải thích?" Sở Phàm cười lạnh, vẻ mặt khinh thường nói.

Nghe vậy, sắc mặt Doãn Nam Phong không đổi, lạnh lùng nói: "Nếu mấy vị đã chấp mê bất ngộ, vậy hôm nay đừng mong bước ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi." "Ha... nực cười, thật sự cho rằng Tân Nguyệt Phạn Điếm là vô địch sao?" Sở Vân khinh thường

cười một tiếng.

Bằng thực lực của họ, thiên hạ rộng lớn, nơi nào mà không đi được?

Một Tân Nguyệt Phạn Điếm nhỏ bé, thật sự coi mình là nhân vật lớn?

"Thanh Thanh Mạn, dọn dẹp hiện trường!" Đối với điều này, Doãn Nam Phong mặt lạnh như băng mở miệng.

Thanh Thanh Mạn gật đầu, chậm rãi lui ra khỏi phòng, ra hành lang lầu hai, nhìn xuống tất cả mọi người bên dưới, giọng nói lạnh lùng: "Các vị, hôm nay trong tiệm có chút chuyện, xin mời các vị rời đi trước!" Lời này của Thanh Thanh Mạn vừa nói ra, mọi người ở lầu dưới đều cười cười gật đầu, nhưng bước chân ra cửa lại không hề chậm chạp.

Không lâu sau, tất cả khách trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đều đã lui ra ngoài. *Rầm!

Rầm!* Ngay sau đó, một đám đông nam tử cường tráng mặc đồ đen, tay cầm côn dài ùa vào, đóng cửa lại, sau đó nhanh chóng chạy lên lầu trên.

Chẳng mấy chốc, cả trong lẫn ngoài phòng riêng đều bị một lượng lớn Côn nô bao vây.

"Một đám đồ vật không biết sống chết!" Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Sở Phong, Sở Vân, Sở Phàm đều trở nên càng ngày càng lạnh lẽo.

"Sở tiên sinh, tôi khuyên anh tốt nhất nên bó tay chịu trói.

Trăm vị Côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang ở đây, bằng mấy người các anh, có mọc cánh cũng khó thoát!" Doãn Nam Phong cười lạnh, ánh mắt rơi vào Sở Hoang đang ngồi trên ghế bên cạnh.

Từ đầu đến giờ, sắc mặt Sở Hoang không hề có chút biến động, thậm chí còn không nhíu mày.

Hắn thật sự có bản lĩnh, hay là đang tỏ ra mạnh mẽ?

Nhưng đối phương chỉ có bốn người, dựa vào đâu mà cho rằng có thể thắng được trăm vị Côn nô?

Phải biết rằng, Côn nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều không phải người bình thường.

Họ là những tinh nhuệ được huấn luyện nghiêm ngặt, thân thủ cực kỳ bất phàm.

Một cây côn dài trong tay, mấy người bình thường căn bản không thể đến gần.

Bây giờ có hàng trăm Côn nô ở đây, ngay cả Trương Viết Sơn cũng phải đau đầu.

Thế gian có lẽ có cao thủ lấy một địch trăm, nhưng cô tuyệt đối không tin mấy người trước mắt có thể làm được.

"Doãn lão bản xem ra rất tự tin nhỉ.

Nhưng cô phải hiểu rõ, vừa rồi là xung đột giữa Trương Viết Sơn và tôi.

Chương 30

Một khi các ngươi ra tay, tính chất sẽ thay đổi đấy." Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh nâng chén trà trên bàn, thong thả uống một ngụm, vẻ mặt điềm nhiên nói.

"Đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi, còn ở đây nói này nói nọ.

Tôi lại muốn xem xem lát nữa khi bị bắt giữ, ngài có thể điềm nhiên như bây giờ không." Doãn Nam Phong cắn chặt răng, ánh mắt lạnh như băng nhìn Sở Hoang nói.

"Nếu đã như vậy, Phong ca, vậy thì chơi với họ một chút đi." "Ha... tộc trưởng yên tâm, hôm nay xem chúng ta có đập nát cái gọi là Tân Nguyệt Phạn Điếm này không." Sở Vân hưng phấn gật đầu, sau đó không nói hai lời, trực tiếp lao về phía đám Côn nô.

Bên cạnh, Sở Phong vẻ mặt lạnh lùng, hai tay nắm chặt thành quyền, một bước vượt qua mấy mét, hai quyền đồng thời đánh ra. *Phụt!

Phụt!* "A..." Hai quyền cùng lúc, hai Côn nô gần nhất lập tức phun máu tươi, cả người như bị đạn pháo bắn trúng, trực tiếp bay ra ngoài.

Thậm chí, trọng lượng của hai người còn kéo theo bốn, năm người phía sau cùng ngã nhào.

"Ha ha ha...

Côn nô cũng chẳng ra gì." Bên kia, Sở Vân một cước đá bay mấy người, sau đó nhảy lên, hai gối thúc về phía trước, đánh bay hai Côn nô, rồi từ lầu hai nhảy xuống. *Ầm!* Đột nhiên, lúc này, một luồng

khí tức uy áp cực kỳ mạnh mẽ, từ lầu một bùng phát ra.

Chỉ thấy trong đống đổ nát của bàn ghế vỡ vụn trước đó, Trương Viết Sơn từ từ đứng dậy, xé toạc chiếc áo đã rách nát.

Lúc này, khí tức của hắn so với trước đó cũng có sự khác biệt rất lớn.

Trên ngực, cánh tay và lưng hắn, hiện ra một hình xăm Kỳ Lân màu đen xanh.

Hình xăm Kỳ Lân đó như sống lại, bùng nổ ra một luồng khí tức vô cùng hung lệ, khiến cho đám Côn nô và Thính nô xung quanh, ai nấy đều biến sắc.

"Thú vị đấy, khí tức huyết mạch Kỳ Lân sao?" Trong phòng riêng lầu hai, cảm nhận được luồng khí tức đó, Sở Hoang nhướng mày, trong lòng tò mò, cũng không khỏi đứng dậy, đi ra ngoài phòng.

Bên cạnh, Sở Phàm thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

"Tộc trưởng, mời ngồi!" Sở Phàm dọn một chiếc ghế, vẻ mặt kính cẩn nói.

"Ừm!" "Tiểu Phàm, đối thủ của cậu bây giờ đã bùng nổ sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân, đó mới là thực lực thật sự của người nhà họ Trương, cậu thấy thế nào?" Đánh giá Trương Viết Sơn đang cởi trần để lộ hình xăm ở lầu dưới, Sở Hoang cười nhạt, sau đó quay đầu hỏi Sở Phàm bên cạnh.

"Huyết mạch Kỳ Lân, cũng xứng với thần thú Kỳ Lân sao?" Sở Phàm khinh thường cười một tiếng, trong lời nói, hoàn toàn không coi người nhà họ Trương ra gì.

Trong mắt cậu, Kỳ Lân là thụy thú, là thần thú, là thánh linh chỉ tồn tại trong thần thoại.

Dù là huyết mạch của nó, cũng phải có thủ đoạn của tiên thần mới đúng.

Huyết mạch của người nhà họ Trương cũng xứng gọi là huyết mạch Kỳ Lân?

Chẳng qua chỉ có một chút đặc tính của thần thú Kỳ Lân thôi, không hơn không kém là sức mạnh vô cùng, có thể bùng nổ ra sức mạnh gấp mấy lần bản thân.

Xa xa không xứng với huyết mạch Kỳ Lân thật sự trong lòng cậu.

Nghe lời của Sở Phàm, Sở Hoang không khỏi lắc đầu cười, nhưng cũng không nói gì thêm.

Hiện giờ tiểu thuyết mạng chưa thịnh hành.

Nếu không, Sở Phong sẽ biết rằng, giữa thần thú và thần thú, cũng có sự khác biệt trời vực.

Kẻ mạnh mẽ, có thể khai thiên tích địa, trấn áp địa thủy hỏa phong, một giọt máu đủ để gây họa cho một thế giới.

Kẻ yếu đuối, so với người thường cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Vì vậy, có lẽ huyết mạch trên người nhà họ Trương, đích thực có nguồn gốc từ huyết mạch của thần thú Kỳ Lân.

Dù sao, thế giới Đạo Mộ này, ngay cả Xà Thần, Thương Long, Cửu Đầu Trùng những cổ thần này đều có, xuất hiện một con Kỳ Lân cũng hợp lý.

Có lẽ con Kỳ Lân đó cũng là một trong những cổ thần!

Chỉ là, không biết bao nhiêu năm trước, người nhà họ Trương đã dùng một thủ đoạn nào đó chưa biết, lấy được một chút máu Kỳ Lân, và có cách để truyền thừa lại cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang lắc đầu, sau đó chuyển ánh mắt xuống người Trương Viết Sơn. ...

Lúc này Trương Viết Sơn đã hoàn toàn bùng nổ huyết mạch Kỳ Lân, nhất thời bất luận sức mạnh, tốc độ đều có sự thay đổi lớn.

Dưới sự gia trì của huyết mạch Kỳ Lân, Trương Viết Sơn thật sự đã thay da đổi thịt, thực lực ít nhất tăng lên mấy lần.

Chỉ riêng khí thế, đã hoàn toàn không kém gì một võ giả vừa mới trở thành sơ cấp chiến sĩ.

"Chậc... cũng chỉ đến thế thôi sao?" Sở Hoang lắc đầu cười.

Trương Viết Sơn là người của bản gia nhà họ Trương có huyết mạch cực kỳ thuần chính, thực lực tuy không thể so với trần nhà chiến lực của thế giới Đạo Mộ, nhưng cũng tuyệt đối là một trong những cường giả hàng đầu.

Nhưng một cường giả hàng đầu như vậy, chiến lực cũng chỉ đạt đến trình độ sơ cấp chiến sĩ mà thôi.

Lấy Trương Viết Sơn làm so sánh, thì cho dù là Trương Khải Linh được mệnh danh là trần nhà chiến lực, cũng có thể mạnh đến đâu chứ?

"Nhàm chán!" Sở Hoang thất vọng lắc đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy cường giả của thế giới Đạo Mộ, dường như không mạnh mẽ khủng bố như trong tưởng tượng.

"Hôm nay, không ai trong các ngươi thoát được đâu!" Cùng lúc đó, Trương Viết Sơn ở lầu một đã hoàn toàn bùng nổ huyết mạch Kỳ Lân, chiến lực tăng vọt, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt quét qua xung quanh, những Côn nô đang liên tục bị Sở Phong, Sở Vân hai người đánh ngã, đánh bay.

Hắn lại đột ngột ngẩng đầu, nhìn Sở Hoang đang ngồi trên ghế ở

lầu hai, từ trên cao nhìn xuống.

Chỉ một ánh mắt, hắn đã cảm nhận được sự miệt thị và khinh thường trong đôi mắt của đối phương.

Là người bản gia của nhà họ Trương, lại mang trong mình huyết mạch Kỳ Lân, ánh mắt này thường chỉ xuất hiện khi hắn nhìn người khác.

Nhưng hôm nay lại có người dùng ánh mắt này nhìn hắn, khiến trong lòng hắn lập tức tức giận đến cực điểm.

"Ha...

Trương Viết Sơn, ánh mắt đó của ngươi là sao?

Xem ra cú đấm vừa rồi chưa đánh tỉnh ngươi.

Nếu đã như vậy, thì để ta làm cho ngươi tỉnh táo hoàn toàn." Bên lan can lầu hai, Sở Phàm nheo mắt, vẻ mặt lạnh lùng khinh thường nhìn Trương Viết Sơn. *Vù!* Ngay khoảnh khắc giọng nói vừa dứt, hắn đột ngột nhảy lên, thân hình xoay một vòng trên không trung, chân phải như một chiếc rìu chiến, mạnh mẽ chém xuống.

"Thật sự nghĩ rằng ta sợ ngươi sao!" Thấy lại là Sở Phàm ra tay, Trương Viết Sơn lập tức giận dữ, cũng đột nhiên tung ra một quyền. *Ầm ầm!* Chỉ thấy trong đại sảnh lầu một, quyền và cước của Trương Viết Sơn và Sở Phàm mạnh mẽ va chạm vào nhau trên không trung.

Hai người một đòn đều không hề nương tay, đều bùng nổ ra sức mạnh mạnh nhất của bản thân.

Dưới sự bùng nổ của khí kình đáng sợ đó, trong đại sảnh lầu một, lấy điểm va chạm của họ làm trung tâm, vang lên một tiếng nổ lớn.

Thậm chí cơ thể hai người như bị đóng băng, gắt gao giằng co

trên không trung.

“Không ngờ sau khi bùng nổ huyết mạch Kỳ Lân, thực lực lại tăng lên nhiều như vậy?” Sở Phàm có chút kinh ngạc nhìn Trương Viết Sơn.

Sức mạnh của cú đấm vừa rồi của đối phương, theo cậu thấy đã hoàn toàn đạt đến tiêu chuẩn sơ cấp chiến sĩ, sức mạnh ít nhất cũng trên một nghìn hai trăm kg.

Sức mạnh này, thậm chí còn mạnh hơn cả cậu ở trạng thái bình thường.

Vừa rồi nếu không dùng cách phát kình của Bát Cực Quyền, đá ra cú đó, khiến sức mạnh tăng vọt, nếu không thật sự không thể đỡ được cú đấm kia.

“Hừ!” Khi thấy ánh mắt kinh ngạc của Sở Phàm, Trương Viết Sơn lập tức cười lạnh nói: “Ta thật sự đã xem thường mấy người nhà họ Uông hoặc ‘Tổ chức’ các ngươi.

Không ngờ thực lực của các ngươi lại tăng lên đến mức này.

Nhưng cho dù như vậy thì sao chứ?

Với thực lực như ngươi, nhất định là cường giả và cao tầng hàng đầu trong số đó.

Nếu chết ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, đủ để khiến các ngươi đau lòng một thời gian dài.

Chết đi cho ta!” Khi giọng nói của Trương Viết Sơn vừa dứt, khí thế toàn thân hắn lại một lần nữa tăng vọt, cơ bắp toàn thân nổi lên, gân xanh trên tay phải như rồng cuộn hiện ra. *Ầm!* Trương Viết Sơn vung mạnh tay phải, một luồng sức mạnh như sông cuồn cuộn không dứt, lập tức đánh bay Sở Phàm ra ngoài.

Cảm nhận được luồng sức mạnh cường đại này, Sở Phàm lúc này cũng thu lại vẻ khinh thường trước đó, vẻ mặt ngưng trọng xoay người trên không trung, sau đó rơi xuống đất.

Có lẽ sức mạnh của cú đấm đó của Trương Viết Sơn quá khủng khiếp, sau khi rơi xuống đất, cậu liên tục lùi lại ba bước, mới có thể hóa giải toàn bộ kình lực.

Chương 31

"Tốt tốt tốt, đây mới là đối thủ mà ta muốn.

Hôm nay chiến một trận cho đã!" Sở Phàm cười lớn, vẻ mặt ngưng trọng, lúc này lại càng thêm chiến ý hừng hực.

Tuy Trương Viết Sơn bây giờ sức mạnh đã hoàn toàn đạt đến trình độ sơ cấp chiến sĩ, nhưng cậu lại không hề có chút sợ hãi.

Mặc dù chưa bước vào sơ cấp chiến sĩ, nhưng sau khi tu luyện Bát Cực Quyền, bàn về sức mạnh bùng nổ hoàn toàn không kém gì sơ cấp chiến sĩ.

Thậm chí, sức mạnh đơn thuần còn có thể bùng nổ đến trình độ trung cấp chiến sĩ.

"Chiến!" Sở Phàm hét lạnh một tiếng, chân đạp Bát Cực Bộ, thân hình như điện, hai quyền tung ra, như rồng cuộn lên trời.

Một luồng khí tức cuồng bạo, bao quanh toàn thân.

Một quyền xuất ra, không khí cũng bị đánh nổ.

Trương Viết Sơn sắc mặt lạnh lẽo, đột ngột ngửa người ra sau, uốn cong 90 độ, vừa vặn né được một quyền, sau đó hai tay bắt chéo, sức mạnh bùng nổ, trực tiếp khóa chặt cánh tay đối phương.

Một loạt động tác, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Sau khi khóa chặt tay phải đối phương, Trương Viết Sơn đột ngột nhảy lên, một cước liền hướng về phía Sở Phàm mà đá tới.

Một cước sức mạnh cực lớn, dường như ngay cả không khí cũng bị xé rách, trong không khí vang lên những tiếng rít gào.

Đối mặt với một loạt công kích của Trương Viết Sơn, sắc mặt Sở Phàm từ đầu đến cuối đều không hề có chút thay đổi.

"Đỉnh tâm trửu!" Chỉ thấy tay phải của cậu biến hóa, nhanh chóng thúc cùi chỏ ra, sức mạnh toàn thân từ chân, lấy xương sống lưng làm trung tâm, lập tức bùng nổ. *Bành!* Trong khoảnh khắc, Trương Viết Sơn bị một cùi chỏ thúc vào lòng bàn chân, khiến hắn bay ngược lại hơn mười mét, chân trái còn để lại một vết xước dài trên mặt đất.

"Bát Cực!" Thấy cảnh này, vẻ mặt Trương Viết Sơn trở nên càng thêm ngưng trọng.

Cú đòn vừa rồi, khiến chân phải của hắn bây giờ vẫn còn đau âm ỉ, cơ bắp ở chân đều đang run rẩy.

Ở thế giới này, đương nhiên cũng tồn tại Quốc thuật, Trương Viết Sơn sao có thể không nhận ra Bát Cực Quyền được chứ?

Chỉ có điều Quốc thuật ở thế giới này chỉ đơn thuần là một loại công pháp chiến đấu mà thôi, hoàn toàn không có hệ thống các cảnh giới hoàn chỉnh.

Quốc thuật mà Sở Hoang dạy cho họ lại đến từ thế giới Long Xà.

Minh Kình!

Ám Kình!

Hóa Kình!

Bão Đan!

Cương Kình!

Đả phá hư không, kiến thần bất hoại!

Hệ thống tu luyện Quốc thuật với nhiều tầng lớp như vậy thậm chí không hề thua kém các phương pháp tu luyện võ hiệp kia.

“Ồ... cũng có chút tinh mắt đấy, vậy thì xem thử một chiêu của tôi thế nào!” Sở Phàm cười lạnh một tiếng, sau đó hai tay hóa thành quyền, thân hình di chuyển xoay tròn, đột ngột lao về phía Trương Viết Sơn.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức tạo ra hơn mười đạo tàn ảnh, khiến người ta hoa cả mắt, vô cùng đáng sợ.

“Cái...!” Thấy cảnh này, sắc mặt Trương Viết Sơn thay đổi đột ngột.

Với tốc độ này, dù có kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân, ông ta cũng không thể nào xác định được chân thân trong chốc lát.

“Lập Địa Thông Thiên Pháo!” Cùng với một tiếng hét lớn, khoảnh khắc tiếp theo, Sở Phàm đã xuất hiện ngay trước mặt ông ta, nắm đấm tay phải tung ra dữ dội, giống như một quả pháo đạn, mang theo sức mạnh sát phạt khó có thể tưởng tượng.

“Á...” Trương Viết Sơn hét lên một tiếng thảm thiết, miệng phun ra máu tươi, cả người cong lại như con tôm, bị đánh bay xa hơn mười mét, va vỡ không biết bao nhiêu bàn ghế.

“Chậc chậc... xem ra tôi đã đánh giá cao ông rồi.

Dưới sự bùng nổ của huyết mạch Kỳ Lân, thể chất của ông đúng là đã tăng vọt vài lần, tốc độ cũng có tăng lên, nhưng chung quy vẫn không thể so sánh với sức mạnh.” Sở Phàm lắc đầu, vô cùng thất vọng.

Cuộc giao đấu ngắn ngủi vừa rồi đã giúp hắn hiểu rõ giới hạn sức mạnh của Trương Viết Sơn.

Sau khi kích hoạt hoàn toàn huyết mạch Kỳ Lân, sức mạnh của Trương Viết Sơn đúng là đã đạt đến trình độ chiến sĩ sơ cấp, sức mạnh tuyệt đối trên một nghìn kilôgam.

Nhưng tốc độ thì quá yếu, yếu đến thảm hại, giỏi lắm cũng chỉ tương đương với trình độ học viên trung cấp, còn không bằng cả học viên cao cấp.

Đương nhiên, có lẽ trong lăng mộ, Trương Viết Sơn có thể bộc phát ra sức mạnh còn lớn hơn.

Dù sao thì huyết mạch Kỳ Lân có khả năng khắc chế mọi thứ tà ma, đồng thời có thể xua đuổi côn trùng, trừ tà.

Nó là khắc tinh của mọi loại tống tử, độc trùng và yêu tà.

Hơn nữa, trong lăng mộ âm khí nồng đậm, có thể kích thích sức mạnh tiềm ẩn của huyết mạch Kỳ Lân một cách gián tiếp, bùng nổ năng lượng mạnh hơn so với bên ngoài.

"Khụ khụ... sao... có thể, sao có thể mạnh như vậy?" Ở phía bên kia, Trương Viết Sơn từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, miệng ho dữ dội, nôn ra rất nhiều máu tươi.

Cú đấm vừa rồi ít nhất đã làm gãy ba cái xương sườn của ông ta, ngũ tạng lục phủ đều bị tổn thương, chịu một vết thương nặng khó tưởng.

Nhưng lúc này, ông ta hoàn toàn không quan tâm đến những điều đó, vẻ mặt hoảng hốt, trong ánh mắt tràn đầy sự khó tin.

Ông ta không thể tin được đối phương lại mạnh đến mức này, ngay cả khi đã kích hoạt huyết mạch Kỳ Lân cũng không phải là đối thủ.

Nếu mấy người của đối phương đều có thực lực như vậy, Trương gia còn trốn đi đâu?

Ngoan ngoãn ra ngoài chờ chết chẳng phải tốt hơn sao?

"Trương Viết Sơn, tôi đã nói rồi, quỳ xuống đầu hàng, hôm nay có

thể tha cho ông một mạng!" Vẻ mặt Sở Phàm lạnh lùng, ánh mắt không hề có một chút cảm xúc nào, lặng lẽ nhìn Trương Viết Sơn nói.

"Ha ha ha...

đám côn nô này có thực lực gì chứ?

Trăm người thì đã sao?

Chẳng phải bị tôi dễ dàng trấn áp cả lũ sao?" Đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng cười lớn vang lên từ phía không xa.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, hơn một trăm tên côn nô của Khách sạn Tân Nguyệt đã bị Sở Phong và Sở Vân đánh ngã la liệt trên đất.

Không ít người bị thương nặng, từng người nằm trên đất rên rỉ.

Thậm chí có vài kẻ xui xẻo nằm trên đất đã tắt thở.

Cũng có một số người, dù vết thương có lành lại, cũng chỉ có thể nằm liệt giường cả đời.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người trong Khách sạn Tân Nguyệt đều hoàn toàn chết lặng.

Những thính nô kia trợn tròn mắt, không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Đặc biệt là Doãn Nam Phong, gương mặt xinh đẹp của cô lúc này trở nên vô cùng cứng đờ, vẻ mặt hoảng hốt, căng thẳng, thậm chí còn mang theo vài phần cay đắng.

Hơn một trăm tên côn nô mà Khách sạn Tân Nguyệt đã dày công bồi dưỡng, vậy mà lại bị hai người đánh bại?

Thậm chí, ngay cả lão già bất tử kia, kẻ mà trong mắt cô có chiến lực đỉnh cao, cũng không phải là đối thủ của những người này.

Tiếp theo phải làm sao đây?

Mặc dù Doãn gia có thủ đoạn thông thiên, mạng lưới quan hệ trải rộng khắp triều chính, lại còn có hậu thuẫn bí ẩn, nhưng đó chung quy là Doãn gia, không phải cô.

Hiện tại, Doãn Nam Phong ở Khách sạn Tân Nguyệt, và toàn bộ lực lượng trong khách sạn đều đã ở đây.

Muốn cầu cứu Doãn gia, e rằng cũng không có cơ hội.

Hơn nữa, trong lòng cô mơ hồ có một dự cảm, e rằng dù có thật sự cầu cứu Doãn gia, cuối cùng cũng vô ích.

Dù sao thì, ngay cả Trương Viết Sơn cũng đã bại, Doãn gia liệu có ai mạnh hơn Trương Viết Sơn không?

Chẳng lẽ phải dùng đến sức mạnh của triều đình?

Nhưng một khi làm vậy, sẽ giống như mở chiếc hộp Pandora, sau này sẽ có người khác bắt chước theo.

Chương 32

Cuối cùng, Doãn gia, Trương gia, thậm chí cả Uông gia, Cửu Môn, những thế lực vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối này, đều sẽ bị người đời biết đến.

Điều đó sẽ chỉ đẩy Doãn gia vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhìn Doãn Nam Phong bên cạnh với vẻ mặt rối rắm, không cam lòng và hoảng hốt, Sở Hoang không khỏi mỉm cười nhàn nhạt, sau đó nhìn xuống Trương Viết Sơn ở dưới lầu nói: "Sở gia chúng tôi từ trước đến nay không cậy thế hiếp người, cũng không thích dính líu vào những âm mưu quỷ kế gọi là.

Mặc dù chuyện này là do hiểu lầm dẫn đến như vậy, nhưng đã dám ra tay thì phải chuẩn bị sẵn sàng để bị trừng phạt.

Nếu không, mạng của ông hôm nay chỉ có thể bỏ lại ở đây thôi." Lúc này, khi nghe những lời của Sở Hoang, Trương Viết Sơn ở dưới lầu từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu mang theo vài phần bối rối và mờ mịt, chậm rãi lên tiếng: "...Các người thật sự không phải người của Uông gia và 'tổ chức'?" "Hừ...

Uông gia với tổ chức chó má gì, so với Sở gia chúng tôi thì đáng là gì?" Sở Phàm hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt vô cùng khinh thường.

Đến lúc này, Trương Viết Sơn cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra tất cả chỉ là do ông ta tự mình đa nghi, đã nhận nhầm thân phận của đối phương.

Dù sao thì, đến nước này rồi, đối phương cũng không cần thiết phải tiếp tục lừa gạt ông ta.

Nếu họ đã nói không phải, vậy thì e rằng họ thật sự không phải

người của hai nhà đó.

Cũng có nghĩa là, mọi chuyện hôm nay đều do một mình ông ta gây ra, trận đòn này không những bị đánh oan, mà tiếp theo còn phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc hơn, nếu không thì tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Nếu có thể, ông ta thật sự muốn chết quách cho xong.

Nhưng không được!

Ông ta chưa hoàn thành lời ủy thác của Phật gia, càng chưa tiêu diệt được Uông gia, tìm ra 'tổ chức', tuyệt đối không thể chết ở đây như vậy được.

Nếu không, ông ta sẽ chết không nhắm mắt!

Dù cho vì điều này phải trả một cái giá lớn đến đâu, ông ta cũng không hề hối tiếc...

Đại sảnh Khách sạn Tân Nguyệt!

Trương Viết Sơn vẻ mặt cô đơn, cười khổ một tiếng, sau đó từ từ ngẩng đầu nhìn về phía lan can tầng hai, nơi Sở Hoang đang ngồi trên ghế, trầm giọng nói: "Chuyện hôm nay, là lỗi của Trương Viết Sơn tôi, nhận đánh nhận phạt, tôi đều chấp nhận." "Tốt!" Sở Hoang mỉm cười nhàn nhạt nói: "Uy tín của người nhà họ Trương vẫn có một sự đảm bảo nhất định.

Tôi đã nói trước rồi, quỳ xuống dập đầu, tự phế hai chân, có thể giữ lại một mạng!" Vút!

Lời này vừa thốt ra, Doãn Nam Phong và tất cả mọi người trong Khách sạn Tân Nguyệt đều kinh hãi nhìn về phía Sở Hoang...

Thật sự muốn Trương Viết Sơn tự phế hai chân, quỳ xuống dập đầu sao...

Đây không chỉ là sỉ nhục Trương Viết Sơn, mà còn là sỉ nhục cả nhà họ Trương.

Chẳng lẽ hắn không sợ Trương gia sau này trả thù sao?

Nhưng rất nhanh, Doãn Nam Phong và những người khác không khỏi cười khổ một tiếng.

Chiến lực mà Sở Phàm, Sở Phong, Sở Vân vừa thể hiện, mỗi người đều mạnh hơn Trương Viết Sơn.

Trương gia còn ai có thể là đối thủ của ba người họ?

Có lẽ vị Trương Khải Linh kia có thể, nhưng chung quy cũng chỉ là "có lẽ".

Huống hồ, hiện tại Khách sạn Tân Nguyệt còn khó giữ được mình, vậy mà lại có tâm trạng đi quan tâm đến vinh nhục của gia tộc Trương Viết Sơn.

Trong đại sảnh!

Trương Viết Sơn cúi đầu, chìm vào im lặng.

Nếu có lựa chọn, ông ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Muốn trách, chỉ có thể trách bản thân trước đó quá võ đoán, có thành kiến, từ đó đắc tội với đối phương.

Vút!

Chỉ thấy Trương Viết Sơn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Hoang, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tự phế hai chân, quỳ xuống dập đầu, Trương Viết Sơn tôi làm." Rắc!

Rắc!

Cùng với tiếng nói của ông ta vừa dứt, chỉ thấy ông ta đột nhiên dùng sức, hừ một tiếng đau đớn, xương hai chân bị bẻ gãy một cách

sống sượng.

Mũi xương sắc nhọn trực tiếp đâm thủng da thịt ra ngoài, máu tươi chảy ra ào ạt.

Vết thương đáng sợ và ghê rợn như vậy khiến tất cả mọi người trong Khách sạn Tân Nguyệt không khỏi kinh hãi.

Lúc này, xương đã gãy, không còn điểm tựa, Trương Viết Sơn lập tức quỳ sụp xuống đất, dập đầu xuống sàn.

Cảm giác đau đớn dữ dội khiến ông ta mồ hôi đầm đìa.

Vốn đã bị thương nặng, giờ lại thêm thương tích, miệng không ngừng tuôn ra máu tươi.

Nhìn cảnh này, Sở Phàm và những người khác không khỏi khẽ nhíu mày.

Dám làm dám chịu, có thể co có thể duỗi!

Vết thương nặng như vậy mà không rên một tiếng, một nhân vật như thế, ngay cả họ cũng không khỏi nảy sinh lòng khâm phục.

Nhưng nếu có thể, họ lại muốn giết chết đối phương ngay lập tức.

Một nhân vật như vậy, đã đắc tội rồi thì nên nhổ cỏ tận gốc, nếu không chắc chắn sẽ để lại hậu hoạ vô cùng.

Nhưng lời nói vừa rồi đã thốt ra, rằng sau khi tự phế hai chân, quỳ xuống dập đầu thì sẽ tha cho một mạng, vậy thì tuyệt đối không thể thay đổi.

Trên tầng hai, Sở Hoang nhìn sâu vào Trương Viết Sơn ở phía dưới, sau đó cười nhẹ lắc đầu.

Gã này đúng là một kẻ tàn nhẫn, không chỉ với người khác mà còn với cả bản thân.

Chỉ riêng về mặt nghị lực, đã hiếm có ai có thể sánh bằng.

Nếu đối phương là người mà anh không hiểu rõ, hôm nay tha cho hắn một mạng, tối đến sẽ đến tận cửa nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng đối phương là Trương Viết Sơn, một người có huyết mạch thuần chính của Trương gia bản gia.

Dù hôm nay có tự phế hai chân, quỳ xuống dập đầu, Trương Viết Sơn cũng tuyệt đối sẽ không trả thù sau lưng.

Không chỉ vì Trương Viết Sơn không phải loại người đó, không làm ra được chuyện như vậy.

Mà còn vì ông ta hiểu rõ hoàn cảnh của Trương gia lúc này, đối phó với Uông gia và 'tổ chức' đã đủ tâm lực cạn kiệt, nếu lại gây thêm thù chuốc oán với Sở gia, vậy thì thật sự chỉ có một con đường chết.

Cho nên, sau ngày hôm nay Trương Viết Sơn tuyệt đối sẽ phong tỏa chuyện hôm nay, tuyệt đối sẽ không đề cập đến Sở gia với bất kỳ ai.

Đương nhiên, nếu chỉ có vậy, cũng không đến mức khiến Sở Hoang tha cho hắn một mạng.

Lý do thật sự khiến Sở Hoang dập tắt ý định giết đối phương, chủ yếu là sợ Khách sạn Tân Nguyệt chó cùng rứt giậu.

Dù sao thì, Trương Viết Sơn và Khách sạn Tân Nguyệt gần như là một thể, nếu thật sự giết chết đối phương, đối phương bất chấp quy tắc, ra lệnh cho thế lực triều đình ra tay, vậy thì thật sự có chút đau đầu.

Hiện tại Sở gia tuy đã bước lên con đường siêu phàm, nhưng dù sao thời gian còn ngắn, muốn đối đầu với triều đình, tạm thời chưa thể làm được.

Có lẽ sau này khi một người có thể trấn áp một quốc gia, không sợ vũ khí hạt nhân, lúc đó mới đủ sức lật đổ cả thế giới.

Đến lúc đó, Sở gia dù có ra mặt công khai thì đã sao?

Ai dám có ý đồ với Sở gia, kẻ đó sẽ phải chịu sự trừng phạt không bao giờ kết thúc.

Một người áp đảo một quốc gia, quét ngang các thế lực lớn trên toàn cầu.

Đó chẳng qua chỉ là một giai đoạn nhỏ nhất của gia tộc Sở thị mà thôi.

Hơn nữa, khoảng cách đến tình huống đó đã không còn xa nữa.

"Sở tiên sinh, bây giờ tôi đã tự phế hai chân, quỳ xuống dập đầu, không biết Sở tiên sinh đã hài lòng chưa?" Lúc này, trong đại sảnh, Trương Viết Sơn từ từ ngẩng đầu, cắn chặt răng, trán đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch tột độ, giọng nói khi nói chuyện cũng run rẩy.

"Không tệ!" "Trương Viết Sơn, ông có biết ông đã bị thương nặng, ngũ tạng lục phủ vỡ nát, lại tự phế hai chân, hôm nay dù có thể sống sót, e rằng cũng sẽ phải chịu cảnh tàn phế." "Như vậy thà chết quách cho xong, cần gì phải sống lay lắt?" Sở Hoang hồi phục tinh thần, nhìn sâu vào Trương Viết Sơn đang quỳ trên mặt đất, mỉm cười nhàn nhạt nói.

Cuộc chiến vừa rồi giữa Sở Phàm và Trương Viết Sơn, không chỉ làm gãy mấy cái xương sườn, thậm chí ngũ tạng lục phủ đều vỡ nát, nếu không phải nhờ huyết mạch Kỳ Lân thần kỳ, đổi lại là người thường đã sớm chết rồi.

Bây giờ lại gãy cả hai chân, dù không chết, sau này kết cục cũng vô cùng thê thảm.

Điều này cũng là một trong những lý do Sở Hoang tha cho đối phương một mạng.

"Lỗi lầm hôm nay, đều do một mình Viết Sơn gây ra, chịu chút trừng phạt là điều khó tránh, có thể sống sót đã là tốt hơn tất cả rồi phải không?" Trương Viết Sơn nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười gượng gạo.

"Ồ... thật sự như vậy sao?" Sở Hoang lắc đầu cười.

Người khác không biết, chẳng lẽ anh cũng không biết?

Chương 33

Đừng nhìn hôm nay Trương Viết Sơn bị thương nặng như vậy, nhưng chỉ cần đối phương chưa chết, nhất định có thể hồi phục.

Dù sao thì anh biết, trong cổ lầu của Trương gia, có một Trương Viết Sơn giống như phân thân, một bản sao.

Một khi chủ thể bị thương không thể hồi phục, sẽ đến cổ lầu Trương gia để tiến hành thay máu.

Máu Kỳ Lân quả thật có uy năng to lớn, đối với việc chữa thương cũng có lợi ích cực lớn.

Sau khi thay máu, những vết thương mà Trương Viết Sơn phải chịu, tuyệt đối sẽ hồi phục như ban đầu.

Nhưng đối với điều này, anh cũng không nói nhiều, dù sao bây giờ quả thật không phải lúc để giết Trương Viết Sơn.

Nhìn sâu vào Trương Viết Sơn một cái, Sở Hoang sau đó lại chuyển ánh mắt sang Doãn Nam Phong ở bên cạnh.

“Doãn lão bản, tôi đã nói trước rồi, Khách sạn Tân Nguyệt tốt nhất đừng xen vào, nhưng cô không nghe.” “Bây giờ chỗ dựa của cô là hơn một trăm tên côn nô, kẻ chết người bị thương, cô chuẩn bị làm thế nào?” “Cũng đừng nói tôi không cho cô cơ hội, quỳ xuống dập đầu, rồi đưa ra một tỷ, ân oán giữa chúng ta hôm nay coi như xong, nếu không không chỉ có cô, mà trên dưới Khách sạn Tân Nguyệt gà chó không tha!” ...

“Một tỷ?” “Sao không đi cướp luôn đi!” Khi nghe Sở Hoang mở miệng đòi một tỷ, Doãn Nam Phong lập tức xù lông.

“Cướp?” “Ồ... chẳng phải tôi đang cướp đây sao?” Sở Hoang

nhướng mày, nhìn Doãn Nam Phong với vẻ cười như không cười.

"Anh..." Doãn Nam Phong nghiến chặt răng, gương mặt xinh đẹp phủ đầy sương lạnh, hai mắt như phun lửa, nhìn chằm chằm vào Sở Hoang trước mặt.

Cách đó không xa, đám thính nô do Thanh Thanh Mạn dẫn đầu, từng người cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Sở Hoang không hề để tâm.

Nếu không phải kiêng dè thế lực đứng sau Doãn gia, hôm nay anh đã trực tiếp giết sạch bọn họ, gà chó không tha, cần gì phải nói nhảm với đối phương bây giờ?

Chỉ là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!

Muốn yên ổn qua được ngày hôm nay, vậy thì cần tiền mua mạng.

"Một tỷ!" "Một đồng cũng không được thiếu, nếu không trên dưới Khách sạn Tân Nguyệt, đều phải chết." Vẻ mặt Sở Hoang lạnh lùng, nhàn nhạt liếc nhìn Doãn Nam Phong.

Dưới đại sảnh tầng một, Sở Phong, Sở Vân, Sở Phàm ba người nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Nếu thật sự có một tỷ, vậy thì làng Sở gia thật sự phát tài rồi.

So với một tỷ, giữ lại mạng của đối phương cũng không phải là không được.

Dù sao thì, những kẻ này cũng chẳng thể gây ra mối đe dọa nào cho họ.

Nếu đối phương sau này dám tìm phiền phức, lúc đó ra tay cũng không muộn.

"Họ Sở kia, một tỷ, anh thật sự là sư tử ngoạm mà." "Một tỷ tôi dám đưa, anh có dám nhận không?" "Doãn gia tôi tuy xét về võ lực, có

thể không phải là đối thủ của anh, nhưng thật sự không sợ Doãn gia tôi huy động thế lực của triều đình sao?

Dù anh có mạnh đến đâu, có thể đỡ được đạn pháo không?" Gương mặt Doãn Nam Phong lạnh như băng, giọng nói càng lạnh lẽo như băng giá vạn năm.

"Ồ... chỉ cần cô dám đưa, tôi tự nhiên dám nhận." "Còn về việc đại quân xuất động, đạn pháo san bằng, cô có thể thử xem, đến lúc đó thật, trên dưới Doãn gia đều phải chết." Sở Hoang cười lạnh nói.

Đối với lời đe dọa của Doãn Nam Phong, anh hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Hiện tại anh đúng là kiêng dè Doãn gia, nhưng không có nghĩa là anh sợ Doãn gia.

Hiện tại Sở gia đúng là không phải đối thủ của đại quân và đạn pháo, nhưng sau khi phân tán lực lượng, ám sát toàn bộ gia tộc Doãn gia, không có chút vấn đề nào.

Đợi đến khi anh trưởng thành không sợ vũ khí hạt nhân, lúc đó dù các quốc gia thật sự huy động đại quân, anh cũng không thèm để ý.

"Được, được, được, họ Sở kia, anh đủ tàn nhẫn, một tỷ này Doãn Nam Phong tôi đưa." Doãn Nam Phong nghiến răng ken két, hung hăng nói.

"Thanh Thanh Mạn, đi điều động vốn, nhanh lên!" "Vâng!" Nhận được lệnh của Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn tuy có chút không muốn, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nhận lệnh đi.

Cô không rời khỏi Khách sạn Tân Nguyệt, mà đến văn phòng, trực tiếp bắt đầu gọi điện thoại.

Khách sạn Tân Nguyệt đã tồn tại ở kinh đô gần trăm năm, nội tình của nó sâu sắc, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Một tỷ tiền mặt, trong thời đại này, tuyệt đối là một con số trên trời, cho dù là Khách sạn Tân Nguyệt cũng phải tổn thương gân cốt, trong một sớm một chiều căn bản không thể xoay sở được.

"À đúng rồi, những món minh khí kia của tôi cũng lười tìm nơi khác để bán, cứ bán cho Khách sạn Tân Nguyệt đi, tôi rộng lượng một chút, hai trăm triệu thế nào?" Đột nhiên, Sở Hoang dường như nhớ ra điều gì đó, liếc nhìn Doãn Nam Phong bên cạnh rồi cười nhẹ nói.

"Hai trăm triệu!" Trán Doãn Nam Phong giật mạnh, cố gắng kìm nén ngọn lửa giận trong lòng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, hai trăm triệu!" Hôm nay Khách sạn Tân Nguyệt phá sản rồi!

Nhưng không thể không trả!

Tổng cộng một tỷ hai trăm triệu, tiền của Doãn Nam Phong, không dễ lấy như vậy đâu.

Thời gian trôi qua từng chút một, nhanh chóng đã gần một giờ đồng hồ.

Chỉ thấy Thanh Thanh Mạn vội vã bước tới, ghé vào tai Doãn Nam Phong nói nhỏ vài câu, Doãn Nam Phong lập tức trầm giọng nhìn về phía Sở Hoang: "Đưa tài khoản của anh đây, tôi chuyển khoản cho." "Ồ?

Tốc độ nhanh vậy sao?" Sở Hoang nhướng mày, sau đó gật đầu, đưa cho đối phương một số tài khoản.

Tài khoản này không phải trong nước, mà là một tài khoản không ghi danh, vốn chuẩn bị để sau này dùng cho đầu tư, không ngờ lại dùng đến ở đây trước.

Nửa giờ sau, Doãn Nam Phong lại lên tiếng: "Họ Sở kia, tiền tôi đã chuyển rồi, một tỷ hai trăm triệu, một đồng cũng không thiếu." Sở Hoang gật đầu, cũng không nghi ngờ đối phương đang lừa mình.

Dù sao thì, một khi tình huống đó thật sự xảy ra, thứ chờ đợi đối phương chỉ có một con đường chết.

Anh tin rằng Doãn Nam Phong tuyệt đối không phải kẻ không có não, sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Được rồi, tiền tôi đã đưa, vậy anh cũng nên rời khỏi Khách sạn Tân Nguyệt của tôi rồi.” Doãn Nam Phong lạnh mặt, trầm giọng nói.

“Không, không, không, tiền cô đã đưa, nhưng có một việc cô chưa làm.” Sở Hoang bình tĩnh lắc đầu, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười trêu tức: “Tôi đã nói, quỳ xuống dập đầu, cộng với một tỷ, thiếu bất kỳ thứ nào, trên dưới Khách sạn Tân Nguyệt đều phải chết.” “Họ Sở kia, đừng quá đáng, bắt tiểu thư của chúng tôi quỳ xuống, anh cũng xứng sao?

Tốt nhất là ngoan ngoãn cầm tiền rồi cút đi, nếu không thì cá chết lưới rách.” Thanh Thanh Mạn lạnh giọng quát giận, vẻ mặt phẫn nộ tột cùng.

“Cá chết lưới rách?” “Chỉ bằng cô cũng xứng nói cá chết lưới rách với tôi sao?” “Tôi nói cho cô biết, cá có thể sẽ chết, nhưng lưới thì tuyệt đối không rách, tộc trưởng của chúng tôi đã nói rồi, quỳ xuống dập đầu, nếu không giết không tha!” Nhìn thấy Thanh Thanh Mạn và những người khác lại sắp giương cung bạt kiếm, trong đại sảnh, Sở Phàm khinh thường cười một tiếng, giọng nói lạnh lùng.

“Cô...” Nghe vậy, Thanh Thanh Mạn lập tức không nhịn được muốn tiếp tục nói.

Tuy nhiên, Doãn Nam Phong ở bên cạnh đã đưa tay ngăn lại.

Chỉ thấy sắc mặt của Doãn Nam Phong lúc này, lạnh đến cực điểm, phảng phất còn lạnh hơn cả băng giá vạn năm.

“Họ Sở, hy vọng anh nói lời giữ lời, hôm nay Doãn Nam Phong tôi

quỳ xuống dập đầu trước anh!" Nói xong, Doãn Nam Phong lùi lại một bước, hai chân khuỵu xuống, "phịch" một tiếng, quỳ trên mặt đất.

"Hôm nay Khách sạn Tân Nguyệt của tôi đã đắc tội với Sở tiên sinh, tất cả đều do tôi tự chuốc lấy, xin Sở tiên sinh tha thứ." Đôi tay ngọc ngà trắng nõn của Doãn Nam Phong lúc này đang nắm chặt, móng tay dường như đã cắm sâu vào da thịt, trong mắt còn tràn ngập ánh lệ.

Sỉ nhục!

Hôm nay là khoảnh khắc sỉ nhục nhất trong cuộc đời của Doãn Nam Phong.

Cũng là ngày sỉ nhục nhất của Trương Viết Sơn.

Càng là ngày sỉ nhục của tất cả mọi người ở Khách sạn Tân Nguyệt.

Nhìn Doãn Nam Phong quỳ xuống dập đầu trước mặt Sở Hoang, dưới đại sảnh, Trương Viết Sơn đầy hối hận nhắm mắt lại.

Nếu không phải do ông ta, mọi chuyện hôm nay đã không xảy ra.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận!

"Ha ha ha...

Trương Viết Sơn, Doãn Nam Phong, hy vọng hai người nhớ kỹ bài học ngày hôm nay, nếu không cả hai vẫn phải chết." ...

Khách sạn Tân Nguyệt!

Nhìn đám người Sở Hoang nghênh ngang bước ra khỏi cửa lớn, sự phẫn nộ trong lòng Doãn Nam Phong lên đến cực điểm.

Nhưng cô cũng biết, dù có phẫn nộ đến đâu, cũng vô ích.

Trừ phi thật sự muốn cá chết lưới rách, nếu không với thực lực

của Sở Phàm và những người khác vừa rồi, nếu thật sự muốn hành động ám sát, e rằng trên dưới Doãn gia thật sự không ai có thể ngăn cản được.

"Tiểu thư..." Thanh Thanh Mạn vội vàng tiến lên, đỡ Doãn Nam Phong từ dưới đất dậy, giọng nói phẫn nộ: "Tiểu thư, chuyện hôm nay chẳng lẽ cứ thế cho qua sao?

Gần trăm năm nay ai dám đối xử với Khách sạn Tân Nguyệt của chúng ta như vậy?" "Không cho qua thì có thể làm gì?" "Cô cũng đã thấy thực lực của họ rồi, cường giả như vậy một lúc xuất hiện ba vị, họ Sở kia tuy chưa ra tay, nhưng tuyệt đối không yếu." "Huống hồ, họ đều mang họ Sở, chắc chắn đến từ cùng một thế lực, nghe cách xưng hô thì gọi người kia là tộc trưởng, Đại Việt từ khi nào lại xuất hiện một gia tộc như vậy?" Doãn Nam Phong nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

Dù trong lòng cũng phẫn nộ thì đã sao?

Trước khi chưa làm rõ được thế lực đứng sau đối phương, và có bao nhiêu cường giả như vậy, tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.

"Lão bất tử, ông sao rồi?" Nhìn xuống đại sảnh tầng một, nơi Trương Viết Sơn vẫn còn quỳ trên mặt đất, Doãn Nam Phong vội vàng chạy xuống, nhìn ông ta hỏi.

Chương 34

"Khụ khụ..." Trương Viết Sơn khẽ ho ra một búng máu tươi, sắc mặt trắng bệch ngẩng đầu, giọng yếu ớt nói: "Đến thư phòng của tôi, trên chiếc điện thoại màu đen có một số chuyên dụng, gọi đi bảo người ta đón tôi về nhà cũ của Trương gia.

Lần này tôi bị thương quá nặng, nếu không về nhà cũ một chuyến, e rằng thật sự phải chết ở đây.

Còn về mấy người của gia tộc họ Sở bí ẩn kia, nhất định phải mau chóng tra rõ lai lịch của họ.

Nhớ kỹ, đừng có bất kỳ địch ý nào với họ nữa, mọi chuyện đợi tôi về rồi nói." "Lão bất tử, ông cứ lo cho mình trước đi, tôi chẳng lẽ không biết phải làm gì sao?" Nghe Trương Viết Sơn dặn dò, Doãn Nam Phong bực bội nói.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt cô lại lộ ra một tia do dự và tò mò: "Lão bất tử, gia tộc họ Sở kia rõ ràng không đơn giản, nhiều năm như vậy Trương gia chẳng lẽ không phát hiện ra chút nào sao?" "Không có!" Trương Viết Sơn lắc đầu, cười khổ nói: "Nếu chỉ là thực lực mạnh, tôi không lo lắng, điều tôi lo nhất bây giờ là, họ cũng đang theo đuổi bí mật trường sinh, nếu họ có liên hệ với Uông gia hoặc 'tổ chức', e rằng Trương gia chúng ta thật sự gặp phiền phức rồi." Nghe những lời này, mày của Doãn Nam Phong nhíu càng chặt hơn, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì...

Ở một nơi khác!

Sau khi rời khỏi Khách sạn Tân Nguyệt, mấy người Sở Hoang liền lái xe, hướng về phía tứ hợp viện.

Trên xe!

Sở Vân vẻ mặt kích động quay đầu lại nhìn Sở Hoang nói: "Tộc trưởng, hôm nay chúng ta kiếm bộn rồi, chẵn một tỷ hai trăm triệu đấy, nhiều tiền thật!" "Xem cậu kích động kìa, một tỷ hai trăm triệu?

Có tộc trưởng ở đây, sau này một trăm hai mươi tỷ, một ngàn hai trăm tỷ, cũng chỉ là tiền lẻ thôi." Sở Phàm khinh thường đảo mắt, bực bội nói.

"Hì, tôi không biết chắc?

Nhưng bây giờ một tỷ hai trăm triệu đang ở ngay trước mắt mà?" "Được rồi, đừng cãi nhau nữa, một tỷ hai trăm triệu này đợi về làng, chúng ta sẽ chia cho tộc nhân." Sở Hoang lắc đầu cười nói.

"Đừng!" "Tộc trưởng, một tỷ đó là của ngài, chúng tôi chia hai trăm triệu là được rồi, thậm chí trong hai trăm triệu đó, ngài cũng phải lấy phần lớn, nếu không tất cả tộc nhân sẽ không đồng ý đâu." "Tộc trưởng đã giúp chúng tôi bước lên con đường siêu phàm, lại còn dẫn chúng tôi đi kiếm tiền, tất cả tộc nhân đều vô cùng cảm kích, nếu tiền của tộc trưởng mà cũng phải chia đều, vậy chúng tôi thành cái gì rồi?" Nghe Sở Hoang định chia hết một tỷ hai trăm triệu, Sở Phong, Sở Vân, Sở Phàm ba người vội vàng lên tiếng ngắt lời, và kiên quyết từ chối.

Đây không chỉ là suy nghĩ của họ, mà còn là sự đồng thuận của toàn bộ tộc nhân làng Sở gia.

Đối với điều này, Sở Hoang cười nhẹ gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Chia nhiều một chút hay ít một chút cũng không sao.

Dù sao sau này tiền cũng chỉ là thứ vô dụng, giống như giấy lộn.

Sau này cơ hội xuống mộ còn nhiều, lúc đó xuống vài lần, tộc nhân cũng sẽ ngày càng có tiền.

Còn về một tỷ kia, vừa hay có thể dùng để mở một loạt cửa hàng

đồ cổ trên các con phố đồ cổ ở các thành phố lớn như Kinh đô, Trung Hải, Kim Lăng, Sa Thành, Tô Hàng.

Đồng thời, thuận tiện mở rộng mạng lưới tiệm net ra toàn quốc, sau đó sắp xếp người đến nước Hàn, mua lại tựa game kia.

Nhiều cửa hàng như vậy, lúc đó hàng trộm được từ dưới mộ, cũng có thể đặt trong cửa hàng để bán.

Vừa hay có thể sắp xếp một số tộc nhân trấn giữ các cửa hàng lớn, mở rộng phạm vi thế lực ra toàn bộ Đại Việt.

Chỉ là như vậy, nhân lực của Sở gia, e rằng có chút không theo kịp.

Cả làng Sở gia chỉ có hơn sáu trăm người, trừ đi người già yếu phụ nữ trẻ em, thanh niên trung niên cũng chỉ có hơn hai trăm người.

Không thể nào điều hết những người này đến quản lý các cửa hàng ở các thành phố lớn được?

Dù sao thì, việc chính của tộc nhân làng Sở gia chung quy vẫn là tu luyện.

"Xem ra phải chiêu mộ một nhóm nhân thủ, huấn luyện thực lực của họ lên, như vậy cũng không cần việc gì cũng phải tộc nhân tự mình làm." Sở Hoang hai mắt híp lại, trong lòng âm thầm suy tính.

Đương nhiên, việc chiêu mộ nhân thủ mà anh nói, cũng chỉ là một vài công cụ người mà thôi.

Muốn tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp?

Đúng là người si nói mộng.

Nhưng họ có thể tu luyện Quốc thuật, và trong cửa hàng hệ thống, mua một số loại đan dược giúp tăng nhanh tu vi.

Tuy loại đan dược giúp tu vi tăng vọt trong thời gian ngắn này, đều

có tác dụng phụ, thậm chí là tiêu hao tuổi thọ hoặc tiềm năng của một người.

Nhưng điều đó thì đã sao?

Anh không quan tâm những điều đó.

Còn về vấn đề trung thành của những người đó, cũng hoàn toàn không cần lo lắng, có hệ thống trong tay, những thứ trong cửa hàng hệ thống đa dạng phong phú, những thứ khiến người ta tuyệt đối trung thành nhiều không đếm xuể.

Đang suy nghĩ, xe cũng nhanh chóng về đến tứ hợp viện.

Bốn người đi vào trong phủ, Sở Huyền ba người nhanh chóng ra đón.

Sau khi biết chuyện xảy ra ở Khách sạn Tân Nguyệt, ba người đều vô cùng căm phẫn.

Nhưng, khi biết chuyến đi này thu được một tỷ hai trăm triệu, ba người lại cười toe toét.

Trong chính đường!

Sở Hoang ngồi trên ghế chủ vị, nhìn bảy người ở hai bên trái phải, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Được rồi, chúng ta nói ngắn gọn vài việc, sau đó thu dọn hành lý, trở về làng Sở gia." "Tộc trưởng, có gì dặn dò ngài cứ nói thẳng, chúng tôi đều nghe ngài." "Vâng tộc trưởng, ngài cứ ra lệnh đi." .....

Kinh đô, phủ họ Sở!

Trong chính đường, Sở Hoang ngồi ở vị trí chủ tọa, ánh mắt lướt qua mặt của Sở Phong, Sở Huyền và mấy người khác ở hai bên, ngón tay đặt trên bàn, nhẹ nhàng gõ.

Một lúc lâu sau, anh mới từ từ lên tiếng: "Sở Phong, Sở Huyền, Sở

Vũ, Sở Hạo, bốn người có bạn bè, anh em nào đã xuất ngũ không?" "Bạn bè xuất ngũ?" Sở Phong nghe vậy, nhíu mày, tuy có chút không hiểu tại sao Sở Hoang lại hỏi, nhưng vẫn thành thật gật đầu trả lời: "Những người anh em cùng xuất ngũ với tôi năm đó đương nhiên là có, không chỉ tôi, A Huyền, A Vũ, A Hạo ba người chắc cũng tương tự, tộc trưởng, ngài hỏi những điều này làm gì?" "Vâng tộc trưởng, ngài hỏi chuyện này để làm gì?

Chẳng lẽ có việc gì, cần dặn dò chúng tôi đi làm sao?" Sở Huyền có chút tò mò hỏi.

"Đúng là có một việc cần các cậu đi làm." Sở Hoang gật đầu, rồi tiếp tục nói: "Lần này từ Khách sạn Tân Nguyệt lấy được một tỷ hai trăm triệu, trừ hai trăm triệu tiền hoa hồng cho tộc nhân ra, tôi định dùng một tỷ đó, mở một cửa hàng đồ cổ ở các con phố đồ cổ trên khắp Đại Việt.

Như vậy, sau này hàng hóa tôi đào được từ dưới lòng đất, có thể trực tiếp đặt trong cửa hàng của mình để bán, vừa tiện lợi cho tôi, vừa có thể kiếm thêm chút tiền.

Nhưng những cửa hàng này tự nhiên cần sắp xếp nhân lực, tộc nhân làng Sở gia chúng ta, thế hệ trung niên và thanh niên chỉ có hơn hai trăm người, không thể nào điều hết đi được?

Dù sao tộc nhân cũng cần tu luyện, cho nên tôi định chiêu mộ một số nhân viên, không biết mấy người có bạn bè, anh em nào đã xuất ngũ không.

Nếu có thì tốt quá, vốn đã có chút nền tảng, chúng ta lại truyền thụ phương pháp tu luyện Quốc thuật, rồi dùng đan dược cấp tốc hỗ trợ, trong thời gian ngắn có thể một mình đảm đương một phương." "……" Khi nghe những lời của Sở Hoang, Sở Phong và mấy người khác đều không nhịn được nhíu mày.

Mở cửa hàng của Sở gia trên khắp Đại Việt, tự nhiên là chuyện tốt, nhưng việc chiêu mộ nhiều nhân lực như vậy, còn muốn truyền thụ Quốc thuật, khiến Sở Phong và mấy người khác trong lòng không khỏi có chút xót ruột.

Đó là Quốc thuật thật sự đấy!

Mặc dù không mạnh mẽ như Thôn Phệ Tinh Không Pháp, nhưng phương pháp Quốc thuật có hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, cũng thuộc về phương pháp tu luyện siêu phàm.

Cường giả Minh Kình, đã có thể có sức mạnh nghìn cân.

Ám Kình so với các nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp, có gì khác biệt?

Hóa Kình tông sư, lại càng được xem là hung thú hình người, ở thế giới này ngoài Sở gia ra, có ai có thể địch lại?

Trên nữa là Bão Đan, Cương Kình, đả phá hư không kiến thần bất hoại, lại càng mạnh đến mức không thể tưởng tượng.

Nếu truyền thụ phương pháp tu luyện Quốc thuật ra ngoài, đối phương lại phản bội Sở gia, thậm chí lén lút truyền thụ Quốc thuật cho người khác, chẳng phải sẽ khiến Sở gia tổn thất nặng nề sao?

Mặc dù những chiến hữu của họ, nhân phẩm đều đáng tin cậy, năm đó còn có thể vì đối phương mà đỡ đạn.

Nhưng bây giờ những chiến hữu này đều đã xuất ngũ, lại tiếp xúc với con đường siêu phàm, ai biết được trong đó có kẻ vì lợi ích mà bán đứng hay không?

Cũng chính vì vậy, mấy người nhất thời đều không biết nên mở lời như thế nào.

Nhìn vẻ mặt của mấy người, Sở Hoang thần sắc bình tĩnh, nhàn

nhạt nói: “Tôi biết các cậu đang lo lắng điều gì, chỉ cần trở thành nhân viên của Sở gia chúng ta, thì không tồn tại khả năng phản bội.

Cả đời, họ chỉ có thể là công cụ người dưới trướng Sở gia chúng ta, càng tuyệt đối không thể truyền bá Quốc thuật ra ngoài.

Cho nên, điểm này hoàn toàn không cần lo lắng.” Hù...

Nghe vậy, Sở Phong và mấy người khác mới thở phào nhẹ nhõm, nếu Sở Hoang đã nói không có vấn đề, vậy họ tự nhiên tin tưởng.

Nếu đối phương không tồn tại khả năng phản bội, vậy việc chiêu mộ một số nhân viên, tự nhiên là một chuyện tốt.

Dù sao, họ thật sự không muốn đi quản lý cửa hàng đồ cổ, có thời gian đó đi trộm vài ngôi mộ lớn, hoặc là tu luyện cho tốt, còn hơn nhiều.

“Tộc trưởng, nếu đã như vậy, tôi có thể gọi được hơn ba mươi người, năm đó liên đội của tôi xuất ngũ gần một trăm người, hơn ba mươi người này đều là những chiến hữu mà tôi cho là có thể dùng được.” Sở Phong suy nghĩ một chút, vẻ mặt trịnh trọng nói.

“Tộc trưởng, tôi cũng gần giống Phong ca, cả hai chúng tôi đều từng ở trong đội đặc chủng, tôi cũng có thể gọi được khoảng hai ba mươi người, những người này mỗi người thân thủ đều không tệ, nếu lại tu luyện Quốc thuật, tất sẽ làm ít công to.” Sở Huyền ở bên cạnh, cũng vẻ mặt trịnh trọng nói.

“Hai người thì sao?” Sở Hoang nghe vậy, gật đầu, sau đó nhìn sang Sở Vũ, Sở Hạo ở bên cạnh.

“Tộc trưởng, tôi và Vũ ca đều ở liên đội trinh sát biên giới, những năm này chiến hữu xuất ngũ cũng không ít, nhưng cụ thể có thể chiêu mộ được bao nhiêu người thật sự không chắc, nhưng tuyệt đối sẽ không ít hơn năm mươi người.” Sở Vũ, Sở Hạo hai người nhìn nhau

một cái, Sở Vũ mới lên tiếng.

Nghe vậy, Sở Hoang như có điều suy nghĩ gật đầu, dù sao đi nữa, một lần có thể chiêu mộ được hơn một trăm quân nhân xuất ngũ, điểm này đã đủ rồi.

Nhưng hơn một trăm người này mà phân bố ở các thành phố lớn, e rằng nhân lực có chút không đủ.

Dù sao một cửa hàng ít nhất cũng cần năm người trở lên, mới có thể xử lý mọi việc ổn thỏa.

Chương 35

Một thành phố ít nhất cũng phải có hai cửa hàng, những nơi thịnh hành đồ cổ như Kinh đô, Trung Hải, Tô Hàng, Kim Lăng, Sa Thành, thậm chí phải mở ba bốn cửa hàng.

Sơ lược tính toán, muốn mở cửa hàng đồ cổ khắp Đại Việt, cũng phải cần đến mấy chục cửa hàng.

Như vậy, nhân lực e rằng phải cần đến khoảng ba trăm người.

Xem ra ngoài những quân nhân xuất ngũ do Sở Phong và những người khác chiêu mộ, còn phải thu nhận một số người khác.

Sở Hoang nhíu mày, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Ngoài những nhân lực bảo vệ an toàn cho cửa hàng đồ cổ, mỗi cửa hàng e rằng phải có một người giám định đồ cổ trấn giữ.

Nếu không, ngay cả giám định đồ cổ cũng không biết, vậy mở cửa hàng đồ cổ làm gì?

Đối với điểm này, Sở Hoang lại không lo lắng.

Những người già trong làng bây giờ ngày nào cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, ngoài việc tu luyện ra, thì hứng thú nhất với những kiến thức về giám định đồ cổ.

Trong đó có mấy người vốn đã biết chút ít.

Cộng thêm cuốn Bách khoa đồ cổ mà Sở Hoang truyền cho họ, học cũng ra dáng, kỹ năng giám định đồ cổ cũng không tệ.

Lúc đó lại chiêu mộ một số người tương tự, dùng đan dược khiến đối phương trở thành tử trung.

Như vậy, những cửa hàng đồ cổ này, đã đủ để đứng vững ở các

thành phố lớn...

“Phong ca, Huyền ca... bốn người hai ngày này gọi điện thoại cho chiến hữu của mình, hỏi xem họ có muốn không, nếu muốn thì đều gọi đến đây.” Trong chính đường, Sở Hoang nhìn về phía bốn người Sở Phong.

“Được, không vấn đề gì tộc trưởng, lát nữa tôi sẽ đi gọi điện.” “Vâng tộc trưởng, một số chiến hữu của tôi hiện giờ đều đang làm nông ở nhà, tôi chỉ cần nói có thể kiếm tiền, không ai từ chối đâu.” “Cuộc sống của những chiến hữu của chúng ta e rằng cũng không tốt, có thể dẫn họ kiếm chút tiền, để cuộc sống của họ tốt hơn, quả thật không tệ.” “Đúng rồi tộc trưởng, họ đến làng của chúng ta, hay trực tiếp đến Kinh đô?” Đột nhiên, Sở Vũ có chút tò mò hỏi.

“Đến làng đi, tôi phải đảm bảo họ tuyệt đối trung thành, sau đó mới có thể dạy Quốc thuật.” Sở Hoang suy nghĩ một chút rồi nói.

“Được, vậy không vấn đề gì.” “Tộc trưởng, nếu ngài muốn chiêu mộ quân nhân xuất ngũ, có cần liên lạc với chú Năm không?” Lúc này, Sở Phong dường như nhớ ra điều gì đó, nhìn Sở Hoang hỏi.

Bốp!

Nhắc đến chú Năm, Sở Hoang mới vỗ trán, suýt nữa thì quên mất chuyện này.

Chú Năm của anh hiện đang ở trong đội đặc chủng, vị trí dường như không thấp.

Mỗi năm đội đặc chủng đều có người bị thương, hoặc vì tuổi tác mà giải ngũ.

Hoàn toàn có thể tìm chú Năm, sắp xếp những đặc chủng binh giải ngũ này cho mình.

Không chỉ có thể trả lương cao, mà còn có thể đảm bảo cuộc sống

của họ, chú Năm hay thậm chí là người quản lý đội đặc chủng không có lý do gì không đồng ý.

Dù sao, trên danh nghĩa anh chỉ là một doanh nhân kinh doanh công nghệ mạng và đồ cổ, lấy những nhân viên giải ngũ này làm chủ thể, hoàn toàn có thể mở một công ty bảo an.

Thậm chí có thể đạt được hợp tác với quân đội, nói không chừng sau này còn có tác dụng lớn.

Còn về những người bị thương giải ngũ, anh cũng không hề lo lắng, những vết thương mà người khác xem là không thể chữa khỏi, trong cửa hàng hệ thống, chỉ cần bỏ ra một cái giá rất thấp, là có thể giúp họ hồi phục.

Lúc đó trở thành tử trung của anh, biết được một số bí mật của gia tộc Sở thị, cũng tuyệt đối sẽ không báo cáo lên trên.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang mới gật đầu nói: "Phong ca, chuyện này cậu đi liên lạc với chú Năm, thuận tiện mở thêm một công ty bảo an, đưa hết những người này vào biên chế công ty.

Bảo chú Năm nếu có thời gian, dẫn thím Năm và em gái về nhà một chuyến, bây giờ chúng ta đã bước lên con đường siêu phàm, gia đình chú Năm sao có thể bỏ lỡ được?" "Tộc trưởng, yên tâm đi, tôi sẽ đi liên lạc." Nghe Sở Hoang dặn dò, Sở Phong lập tức gật đầu, trịnh trọng nói.

"Ừm, các cậu đi thu dọn đồ đạc trước đi, tôi phải gọi điện thoại sắp xếp người mở cửa hàng đồ cổ và đăng ký công ty bảo an." "Vâng tộc trưởng, vậy chúng tôi lui trước." Nhìn mấy người Sở Phong rời đi, Sở Hoang mới đi đến một đình nghỉ mát trong sân ngồi xuống, sau đó lấy điện thoại ra, gọi một cuộc.

Không lâu sau, điện thoại được kết nối, bên kia truyền đến một

giọng nói có vẻ kinh ngạc và vui mừng.

"Sở tổng, cuối cùng ngài cũng gọi điện rồi, hơn một tháng nay chúng tôi vẫn luôn chờ ngài về sắp xếp công việc đấy." "Ừm, thời gian qua tôi hơi bận." Sở Hoang gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Người ở đầu dây bên kia là giám đốc điều hành của công ty công nghệ mạng, tên là Trần Phong!

Trần Phong từ thời trung học đã luôn đi theo anh, chứng kiến cả quá trình Sở Hoang từ một ông chủ tiệm net, đến bây giờ là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty công nghệ mạng với số lượng tiệm net phủ khắp vùng Giang Hoài và cả Kinh đô.

Những năm qua Trần Phong đối với anh cũng luôn trung thành tận tụy, hết lòng làm việc, chưa bao giờ giở trò.

Dù sao, năm đó cha mẹ Trần Phong bệnh nặng nhập viện, chính Sở Hoang đã ra tay giúp đỡ.

Kể từ đó, Trần Phong vẫn luôn xem Sở Hoang là ân nhân, cha mẹ Trần Phong càng dặn đi dặn lại, nhất định phải hết lòng giúp đỡ Sở Hoang.

Đối với điều này, Sở Hoang cũng không nói nhiều, dù sao con người của Trần Phong, trong lòng anh hiểu rõ.

Người này có tài năng kinh doanh độc nhất vô nhị, tính cách chí trung chí hiếu, trọng tình trọng nghĩa, một khi đã thề trung thành, tuyệt đối sẽ không phản bội chủ.

Sở dĩ anh biết Trần Phong, cũng là vì Trần Phong giống hệt một người trong ký ức kiếp trước của anh.

Thế giới này tuy là thế giới song song, nhưng không ít người và công ty trong thực tế, thậm chí các sự kiện lịch sử cũng không khác gì kiếp trước.

Mười năm trước, Trần Phong từng làm việc trong một công ty nhỏ, nhưng dưới sự giúp đỡ của anh ta, công ty nhỏ đó cuối cùng đã vươn lên trở thành một trong 500 công ty hàng đầu thế giới.

Chỉ đáng tiếc, cuối cùng ông chủ của công ty đó qua cầu rút ván, khiến Trần Phong sa sút một thời gian.

Nhưng sau đó Trần Phong lại tự mình khởi nghiệp, lại đưa công ty mới đó đạt đến tầm cỡ 100 công ty hàng đầu thế giới, và thành công mua lại công ty cũ.

Từ điểm này, chiến tích đó đủ để thấy được tài năng kinh doanh của Trần Phong đáng sợ đến mức nào.

"Lão bản, tài khoản công ty chúng ta hiện có ba mươi triệu, chúng ta có nên bắt đầu bố trí ở các thành phố khác, nhanh chóng mở rộng tiệm net Đại Hoang ra khắp Đại Việt không?" Tiệm net Đại Hoang, chính là tiệm net do Sở Hoang mở.

Nhưng hiện tại tiệm net Đại Hoang, lại thuộc về công ty công nghệ mạng Đại Hoang.

Sở Hoang chính là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty công nghệ mạng Đại Hoang, chiếm 100% cổ phần.

Ở đầu dây bên kia, giọng của Trần Phong lại vang lên.

Sở Hoang lắc đầu cười nói: "Trần Phong, lát nữa tôi sẽ chuyển cho cậu một tỷ, sau đó cậu tổ chức nhân lực, trực tiếp mở rộng tiệm net một bước đến nơi, phủ khắp toàn bộ Đại Việt.

Đồng thời, ở các con phố đồ cổ tại Kinh đô, Kim Lăng, Trung Hải, Tô Hàng, tìm cho tôi một số cửa hàng rồi mua lại, tôi định mở một số cửa hàng đồ cổ." "Cái... gì?

Một tỷ?

Lão bản ngài đi cướp ngân hàng à?" Khi nghe những lời của Sở Hoang, Trần Phong lập tức bị dọa đến nói năng cũng không rõ ràng.

Một tỷ!

Đó là một tỷ!

Trong thời đại này, có thể lấy ra một tỷ tiền mặt, ngay cả những công ty lớn có giá trị thị trường hàng chục tỷ, cũng tuyệt đối không thể làm được.

Công ty công nghệ mạng Đại Hoang, hiện tại cũng chỉ được định giá một trăm triệu mà thôi.

Một tỷ tương đương với mười công ty công nghệ mạng Đại Hoang, lão bản nhà mình lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

"Được rồi, tiền ở đâu ra cậu đừng quản, chỉ cần làm tốt việc tôi giao là được rồi." Nghe Trần Phong ở đầu dây bên kia kinh ngạc, Sở Hoang bực bội nói.

"Vâng, lão bản!" "Nhưng lão bản sao chúng ta đột nhiên lại làm kinh doanh đồ cổ?

Tôi cũng không hiểu gì về ngành này cả." "Tôi tự nhiên có sự sắp xếp của mình, lúc đó tôi sẽ sắp xếp người đến tiếp quản những cửa hàng đồ cổ này." Sở Hoang nhàn nhạt nói.

Nói đến đây, anh lại tiếp tục: "À đúng rồi, thuận tiện đăng ký thêm một công ty bảo an, lúc đó sẽ có một lượng lớn nhân lực gia nhập công ty bảo an.

Và đợi tiền vào tài khoản, sắp xếp vài người đến nước Hàn, mua lại tựa game mà tôi đã nói trước đây, sau đó quảng bá ra khắp Đại Việt." "Vâng, lão bản!" Nghe lời của Sở Hoang, Trần Phong gật đầu, tuy có chút không hiểu, nhưng lúc này cũng không hỏi nhiều.

Dù sao, có một tỷ trong tay, mọi chuyện đều có thể sắp xếp ổn thỏa. ...

Ba giờ chiều!

Sau khi sắp xếp mọi việc ổn thỏa, Sở Hoang cùng Sở Phong và những người khác cùng lái xe, hướng về vùng đất Giang Hoài.

Mấy người thay nhau lái xe, ngày đêm không nghỉ, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, đã đến thành phố Đồ Trung.

Làng Sở gia, nằm dưới sự quản lý của thành phố Đồ Trung, là một ngôi làng bình thường thuộc huyện Tiêu Lăng.

Sau khi mất thêm ba tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng lái xe đến làng Sở gia.

Lúc này đã khoảng mười giờ tối, sau khi đỗ xe xong, mấy người cũng không gây ồn ào, chuẩn bị về ngủ một giấc trước, mọi chuyện đợi ngày mai ngủ dậy rồi tính.

Sau khi để Sở Phong và những người khác về nhà, Sở Hoang cũng đi về phía sân nhà mình.

Chương 36

Từ xa đã thấy đèn trong nhà mình sáng, rõ ràng là bố Sở, mẹ Sở hai người đều chưa ngủ.

Đẩy cửa sân, mở cửa chính của nhà, liền thấy bố Sở, mẹ Sở hai người, đang ngồi trên sofa xem TV.

Khi thấy Sở Hoang trở về, hai người vội vàng đứng dậy, trước tiên cẩn thận nhìn Sở Hoang một lượt, xác định không có chuyện gì, mới lộ vẻ mong đợi nhìn anh.

"Tiểu Hoang, chuyến đi này thuận lợi không?" Mẹ Sở có chút lo lắng hỏi.

"Yên tâm đi mẹ, con đều đã về rồi, chắc chắn không xảy ra chuyện gì." Sở Hoang lắc đầu, vừa ngồi xuống sofa vừa an ủi.

"Thuận lợi là tốt rồi, về muộn thế này chắc là chưa ăn gì, mẹ đi xuống cho con bát mì lót dạ." Nói xong, mẹ Sở quay người đi vào bếp.

Đối với điều này, Sở Hoang cũng không ngăn cản, hai ngày qua cơ bản đều ở trên xe, thật sự chưa ăn gì.

"Bố, có gì muốn hỏi thì cứ hỏi, cứ ngập ngừng làm gì?" Nhìn người cha già bên cạnh, mấy lần mở miệng định nói, nhưng lại thôi, Sở Hoang không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Ha ha...

Bố chỉ muốn hỏi, lần này đi đổ đấu thế nào, có kiếm được tiền không?" Bố Sở có chút ngượng ngùng cười, sau đó lại vẻ mặt quan tâm hỏi.

Việc có kiếm được tiền hay không ông cũng không quan tâm, nhưng bây giờ Sở Hoang là tộc trưởng, lại dẫn theo tộc nhân đi kiếm

tiền, thật sự sợ lần này Sở Hoang ra ngoài, không kiếm được tiền.

Lúc đó tộc nhân tuy không nói gì, càng không trách Sở Hoang, nhưng vẻ mặt thất vọng của cả một tộc người, ông có chút không nỡ nhìn.

"Yên tâm đi bố, lần này à, kiếm được một món hời lớn, bố đoán xem con số này." Sở Hoang khẽ cười, sau đó đưa tay ra, giơ hai ngón tay.

"Hai triệu?" Bố Sở nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười.

Hai triệu, cũng không ít rồi, mỗi nhà, cũng có thể chia được gần một vạn.

Nếu đi vài lần một năm cũng có thể kiếm được không ít.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại lắc đầu một cách cạn lời: "Không phải hai triệu, hai triệu thì có gì đáng nói, đoán lại đi." "Không... không phải hai triệu?

Chẳng lẽ là hai mươi triệu?" Bố Sở vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Hoang, ông không đoán là hai trăm nghìn.

Nhìn nụ cười trên mặt Sở Hoang, rõ ràng cũng không thể nào chỉ có hai trăm nghìn.

"Đoán lại đi!" Sở Hoang nhàn nhạt cười nói.

"...Đoán lại?

Chẳng... chẳng lẽ là hai trăm triệu?" Thấy Sở Hoang vẫn lắc đầu, trong lòng bố Sở đột nhiên nảy ra một suy đoán không thể nào.

Suy đoán này thật sự quá kinh người, nói ra ngoài căn bản không ai tin.

Tuy nhiên Sở Hoang lại cười tiếp tục nói: "Bố, bố thật sự không đoán sai, lần đổ đấu này đúng là kiếm được hai trăm triệu." "Thật sự

là hai trăm triệu?" Bố Sở nghe vậy, tay run lên, mắt trợn to như cái chuông đồng, vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt không thể tin nổi tột cùng.

Rõ ràng ông thật sự không ngờ, con trai mình đi một lần lại kiếm được nhiều tiền như vậy.

Hai trăm triệu, đó là chẵn hai trăm triệu đấy.

Xí nghiệp của làng Sở gia, nhiều năm như vậy đừng nói hai trăm triệu, hai mươi triệu còn chưa có, huống hồ bây giờ Sở Hoang nói là hai trăm triệu.

Nếu thật như lời Sở Hoang nói, một lần đổ đấu kiếm được hai trăm triệu, vậy những lần đổ đấu sau này, dù không có hai trăm triệu, dù chỉ có một trăm triệu, mấy chục triệu, cũng rất đáng làm.

"Tốt, tốt, tốt, xem ra để con làm tộc trưởng thật không sai, đó là hai trăm triệu đấy, tộc nhân làng Sở gia chúng ta sẽ được chia bao nhiêu tiền.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, làng Sở gia chúng ta có lẽ thật sự có thể như lời con nói, nhà nhà trở thành triệu phú, chục triệu phú." Bố Sở hồi phục tinh thần, trong mắt rưng rưng lệ, miệng liên tục nói 'tốt', càng vỗ mạnh vào vai anh.

Rõ ràng, lúc này bố Sở vô cùng vui mừng, có lẽ làng Sở gia dưới sự dẫn dắt của Sở Hoang, sẽ đạt đến một tầm cao không thể lường trước được.

"Được rồi bố, chỉ có hai trăm triệu thôi mà, có gì đâu?

Đợi sáng mai chúng ta sẽ chia hoa hồng cho tộc nhân." Nhìn người cha già mắt rưng rưng lệ, Sở Hoang không khỏi cười lắc đầu.

"Tiểu Hoang, mì xong rồi, mau ăn lúc còn nóng đi." Lúc này, mẹ Sở bưng một bát mì nước lèo mỡ heo từ trong bếp đi ra.

“Vâng, con ăn đây.” Ngồi xuống bên bàn ăn, Sở Hoang cũng không nói nhiều, trực tiếp cầm đũa ăn.

Lúc này, bố Sở cũng kể cho mẹ Sở chuyện Sở Hoang đổ đấu kiếm được hai trăm triệu.

Mẹ Sở nghe xong, cũng giống hệt bố Sở, đều vô cùng kinh ngạc, thậm chí vui đến phát khóc, càng không ngừng khen ngợi Sở Hoang.

“Được rồi, bố mẹ cũng đừng khen nữa, đều là việc con với tư cách là tộc trưởng nên làm, bố, thời gian qua tu luyện thế nào rồi?

Tộc nhân tu luyện ra sao?” Sau khi đổi chủ đề, Sở Hoang theo bản năng hỏi thăm, về việc tu luyện của tộc nhân trong làng trong thời gian anh đi vắng.

Dù sao, thực lực của tộc nhân càng mạnh, sự giúp đỡ cho anh tự nhiên cũng càng lớn.

Huống hồ, anh còn đang chờ cấp bậc gia tộc được thăng cấp nữa.

Về điều kiện thăng cấp bậc gia tộc, hệ thống cũng không nói rõ ràng, anh chỉ có thể để thực lực của tộc nhân tăng lên nhanh nhất có thể, có lẽ đạt đến một mức độ nào đó, cấp bậc gia tộc mới được thăng cấp.

“Tiểu Hoang, đừng nhìn bố con bây giờ tuổi đã lớn, nhưng năm đó cũng là người xông pha trong mưa bom bão đạn.

Bây giờ một cú đấm của bố đã gần đạt ba trăm kilôgam, thể chất cách học viên trung cấp cũng không xa nữa.

Còn mẹ con thì kém hơn một chút, chỉ có khoảng một trăm năm mươi kilôgam thôi.” Nhắc đến tu luyện, trên mặt bố Sở lập tức lộ ra vẻ tự hào, nói xong còn liếc nhìn mẹ Sở ở bên cạnh, vẻ đắc ý trên mặt cũng không che giấu được. ...

“Cái lão già này đắc ý cái gì, lợi hại lắm sao?

Lợi hại nữa có bằng con trai tôi không?” Nhìn vẻ mặt đắc ý, kiêu ngạo của bố Sở, mẹ Sở lập tức tức không chịu nổi, liền mắng một cách bực bội.

Bị mẹ Sở mắng như vậy, bố Sở theo bản năng rụt cổ lại, ánh mắt lảng đi, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Con trai không phải cũng là con trai của tôi sao, hơn nữa tôi vốn tu luyện nhanh hơn bà.” Nhìn bố mẹ như vậy, trong lòng Sở Hoang cũng thấy buồn cười, nhưng cũng cảm nhận được một sự ấm áp khó có được.

“Được rồi mẹ, đừng cãi nhau với bố nữa.” “Bố, bố nói tiếp về tình hình tu luyện của các tộc nhân khác trong làng đi.” Nghe vậy, bố Sở cũng vội vàng nói tiếp, kể hết tình hình tu luyện của làng Sở gia trong thời gian qua.

Tóm lại, cả làng Sở gia đã bước lên con đường siêu phàm.

Nhưng những người già đã lớn tuổi, tốc độ tu luyện chậm hơn nhiều.

Thể chất thậm chí còn chưa đạt đến học viên sơ cấp, nhưng lại phát hiện ra chức năng cơ thể của họ đang dần hồi phục về thời trẻ.

Không chỉ nhiều bệnh tật, đau nhức biến mất, đi lại run rẩy, bây giờ lại có thể đi lại vững vàng.

Nếu cứ tiếp tục phát triển theo hướng này, đợi đến khi chức năng cơ thể của những người già này hoàn toàn hồi phục, sẽ bắt đầu tăng mạnh sức mạnh và tốc độ.

Ngoài người già ra, thế hệ trung niên và thanh niên, tốc độ tu luyện lại nhanh hơn không ít.

Dù sao có lượng lớn huyết nhục của hung thú làm thức ăn, có thể tăng mạnh tốc độ tu luyện của họ.

Hiện tại những tộc nhân thế hệ trung niên và thanh niên này, cơ bản đều đã bước vào cảnh giới học viên sơ cấp, chỉ là sức mạnh mạnh yếu có chút khác nhau.

Trong đó lại có một số người có thiên phú hơn, lại đạt đến trình độ học viên trung cấp, sức mạnh đạt đến ba bốn trăm kilôgam.

Những người có thiên phú tu luyện như vậy, Sở Hoang cũng chuẩn bị bồi dưỡng trọng điểm, sau này nhất định cũng sẽ là trụ cột của gia tộc Sở thị.

Ngoài ra, trong tộc cũng có không ít trẻ nhỏ, vì tuổi còn nhỏ, một bữa cũng không ăn được bao nhiêu huyết nhục hung thú, cho nên tốc độ tu luyện ngược lại chậm hơn không ít.

Nhưng cùng với sự tăng trưởng của tuổi tác, tốc độ tu luyện của chúng cũng sẽ ngày càng nhanh, và sẽ có ý thức nâng cao căn cốt và thiên phú tu luyện.

Nghe xong những điều bố Sở nói, Sở Hoang bắt đầu suy nghĩ.

Theo tiến độ tu luyện hiện tại của trong tộc, kế hoạch mua Tẩy Tủy Đan với số lượng lớn, e rằng phải tạm thời gác lại.

Nhiều nhất là mua một ít cho những tộc nhân có thiên phú hơn, vừa hay bồi dưỡng ra một nhóm nhân lực.

Còn những người già và trẻ nhỏ, thì phải từ từ, nếu không sẽ là bạt miêu trợ trưởng, không chỉ hao phí tiềm năng, mà còn lãng phí không ít điểm tích lũy.

“Đúng rồi Tiểu Hoang, chú Năm ngày mai về, lúc đó con không được bên trọng bên khinh, đừng quên dạy cả nhà chú Năm bước vào con đường tu luyện.” Đột nhiên, bố Sở dường như nhớ ra điều gì đó, nói với Sở Hoang.

“Chú Năm ngày mai về?” Sở Hoang nghe vậy nhíu mày, sau đó gật

đầu, xem ra chú Năm lần này về cũng là để bàn bạc với anh chuyện sắp xếp cho những nhân viên giải ngũ.

"Vâng, bố yên tâm đi, chú Năm sao con có thể quên được, đợi chú ấy về con sẽ đích thân dạy tu luyện." "Ha ha, vậy thì được." Bố Sở cười ha hả gật đầu.

"Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, bố mẹ, mau đi ngủ đi, con cũng phải về phòng đây." "Được, con mau nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải còn chia hoa hồng cho tộc nhân sao." "…" Sau khi dặn dò Sở Hoang vài câu, bố Sở, mẹ Sở hai người, liền về phòng của mình.

Sở Hoang sau khi rửa bát xong, cũng lên lầu tắm rửa, rồi mới nằm xuống giường trong phòng mình.

Sở Hoang hai tay đan vào nhau, gối sau gáy, ánh mắt nhìn lên trần nhà, lại chìm vào suy tư.

Chương 37

Lời nói của bố Sở lúc nãy, lại nhắc nhở anh, chức năng cơ thể của người già trong tộc hiện giờ chưa hoàn toàn hồi phục, tốc độ không thích hợp để tu luyện Bát Cực Quyền.

Hay là cho họ tu luyện Quốc thuật Thái Cực và Hình Ý, không chỉ có thể đối địch, mà còn có thể nâng cao thể chất một cách đáng kể, đúng là một công đôi việc.

Hơn nữa, sau này tộc nhân làng Sở gia, cũng có thể có thêm một số thủ đoạn sát phạt.

Ngoài ra, phải mua thêm một ít huyết nhục hung thú, nếu không tốc độ tu luyện của tộc nhân sẽ lại giảm đi đáng kể.

Nhưng nếu có thể mua được ấu tể của hung thú, giao cho tộc nhân nuôi dưỡng, sau này chi tiêu cho huyết nhục hung thú, có thể giảm đi đáng kể.

Tuy năng lượng trong huyết nhục của hung thú được nuôi dưỡng, có thể sẽ giảm đi nhiều, nhưng cũng không sao.

Đồng thời, mua một loại thực vật giàu năng lượng, chỉ dựa vào huyết nhục hung thú, chung quy vẫn quá chậm.

Phải mua một lô Tẩy Tủy Đan.

Cuối cùng, mua cho mình phương pháp trở thành Tinh thần niệm sư, nếu có thể, biến bảy người Sở Phong thành Tinh thần niệm sư.

Nghĩ vậy, Sở Hoang trực tiếp mở cửa hàng hệ thống bắt đầu tìm kiếm, những thứ có thể giúp trở thành Tinh thần niệm sư.

Vút!

Cùng với màn sáng màu xanh lam xuất hiện, ánh mắt Sở Hoang không ngừng tìm kiếm trên đó.

Uẩn Thần Thảo: có thể tăng mạnh tinh thần lực linh hồn của người dùng, có tỷ lệ nhất định thức tỉnh niệm động lực.

Giá bán 300 điểm.

Giác Thần Đan: sau khi dùng có thể thức tỉnh tinh thần niệm lực, nhưng mức độ mạnh yếu khác nhau.

Giá bán 500 điểm. ...

Hoán Linh Đan: sau khi dùng linh hồn lực tăng vọt gấp mười, có thể thức tỉnh tinh thần niệm lực, giá bán 800 điểm. ...

Tinh Thần Nguyên Hạch [Cấp Hành Tinh]: mua vật này dùng, có thể dung nhập vào não, thức tỉnh tinh thần niệm lực, giới hạn là Tinh thần niệm sư cấp hành tinh.

Giá bán 1500 điểm.

Tinh Thần Nguyên Hạch [Cấp Hằng Tinh]: mua vật này dùng, có thể dung nhập vào não, thức tỉnh tinh thần niệm lực, giới hạn là Tinh thần niệm sư cấp hằng tinh.

Giá bán 3000 điểm. ...

Đại Diễn Thần Quyết: pháp môn tu luyện tinh thần linh hồn, có thể thức tỉnh tinh thần niệm lực, cảnh giới càng cao, tinh thần niệm lực càng mạnh, cho đến khi ngưng tụ nguyên thần.

Giá bán 5000 điểm. ...

Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp: pháp môn tu luyện thần hồn, đồng thời có thủ đoạn của Tinh thần niệm sư, có thể ngưng tụ nguyên thần, mỗi lần ma diệt, thần hồn đều sẽ có sự lột xác cực lớn.

Giá bán **** điểm. ...

Nhìn vào bảng cửa hàng hệ thống, một loạt các công pháp và đan dược liên quan đến việc trở thành Tinh thần niệm sư, hoặc có thủ đoạn của Tinh thần niệm sư, Sở Hoang cũng không khỏi một trận đau đầu.

Theo suy nghĩ của anh, tự nhiên những pháp môn tu luyện thần hồn hàng đầu như Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp là tốt nhất.

Dù sao giai đoạn đầu không chỉ có thể có thủ đoạn của Tinh thần niệm sư, đợi sau này tu vi đủ, có thể ngưng tụ nguyên thần, và loại công pháp này, tuyệt đối được xem là hàng đầu trong các công pháp đỉnh cấp.

Chỉ đáng tiếc, số điểm cần thiết cho loại công pháp này quá nhiều, quá nhiều, căn bản không phải là thứ mà anh bây giờ có thể mua được.

Cho nên, chỉ có thể lùi một bước, cố gắng lựa chọn vật phẩm phù hợp với bản thân. ...

Nhìn những món hàng được ghi lại trên bảng cửa hàng, Sở Hoang đắn đo mãi cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

"Hệ thống, mua cho tôi [Đại Diễn Thần Quyết] và một viên [Hoán Linh Đan]." "Ting, ký chủ có xác nhận mua không?" "Xác nhận!" Sở Hoang không chút do dự gật đầu.

Trên bảng cửa hàng có rất nhiều đan dược và công pháp có thể giúp trở thành Tinh Thần Niệm Sư.

Đặc biệt là ở phía dưới cùng, có những phương pháp tu luyện như [Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp].

Loại pháp tu luyện này thậm chí không còn là công pháp của Tinh Thần Niệm Sư nữa, mà là pháp tu luyện thần hồn.

Đối với những công pháp này, thủ đoạn của Tinh Thần Niệm Sư

chẳng qua chỉ là những tiểu xảo mà thôi.

Chỉ tiếc là giá quá cao, không phải thứ mà tôi có thể mua được bây giờ, và cũng không phù hợp với tôi hiện tại.

Còn những thứ như [Tinh Thần Nguyên Hạch], từ cấp hành tinh đến cấp bất hủ, cũng không phù hợp.

Bởi vì mỗi loại [Tinh Thần Nguyên Hạch] đều có giới hạn, muốn đột phá lên cảnh giới Tinh Thần Niệm Sư tiếp theo, bắt buộc phải mua lại [Tinh Thần Nguyên Hạch] cấp cao hơn.

Phương pháp trở thành Tinh Thần Niệm Sư này thích hợp hơn để bồi dưỡng tử sĩ, hoặc cho những người không có khả năng trở thành Tinh Thần Niệm Sư sử dụng.

Xét tổng thể, chỉ có [Hoán Linh Đan] và [Đại Diễn Thần Quyết] là phù hợp nhất với tôi lúc này.

Thứ trước không chỉ có thể nâng cao tinh thần và linh hồn lực của tôi lên gấp mười lần, giúp tôi trở thành Tinh Thần Niệm Sư, mà giới hạn còn hoàn toàn phụ thuộc vào việc tinh thần lực của bản thân mạnh mẽ đến đâu.

Nếu tinh thần lực của một người là 1, tăng gấp mười lần sẽ đạt đến 10.

Nhưng nếu tinh thần lực của một người vốn đã là 10, sau khi tăng gấp mười lần sẽ là 100.

Sống hai kiếp, Sở Hoang tin rằng sức mạnh tinh thần và linh hồn của mình tuyệt đối mạnh hơn người thường.

Sau khi uống [Hoán Linh Đan], tinh thần lực của tôi tăng vọt, không biết có thể tu luyện đến cảnh giới Tinh Thần Niệm Sư nào nữa.

Nhưng có một điều tôi tin chắc, đó là tuyệt đối sẽ không yếu.

Còn về [Đại Diễn Thần Quyết] thì càng đơn giản hơn.

Sau khi uống Hoán Linh Đan và trở thành Tinh Thần Niệm Sư, tôi có thể tu luyện pháp này để tiếp tục nâng cao tinh thần lực, cũng sẽ tăng cường đáng kể giới hạn sức mạnh tinh thần và linh hồn của mình.

Cho đến khi ngưng tụ được nguyên thần, lúc đó chắc chắn tôi sẽ có nhiều điểm tích lũy hơn, rồi lại mua pháp tu luyện nguyên thần giai đoạn sau.

Sự kết hợp của cả hai, Sở Hoang cho rằng đó là lựa chọn phù hợp nhất với mình hiện tại.

"Ting, đã trừ 5800 điểm tích lũy, mua thành công, ký chủ có bắt đầu nhận thưởng không?" Lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Có!" "Ting, đan dược đã được cất vào không gian hệ thống, công pháp đang được gửi đi…" Ong!

Khi giọng nói của hệ thống vừa dứt, ngay giây tiếp theo, một lượng lớn thông tin và văn tự điên cuồng tràn vào đầu tôi.

Cảm giác này chỉ kéo dài chưa đầy một phút, Sở Hoang đã lại mở mắt ra.

Cảm nhận phương pháp tu luyện [Đại Diễn Thần Quyết] trong đầu, Sở Hoang không khỏi mỉm cười, pháp này quả thật phi thường.

Nếu Sở Phong và những người khác trở thành Tinh Thần Niệm Sư, cho dù tinh thần lực của họ không cao, nhưng sau khi tu luyện pháp này, tinh thần lực tương lai của họ cũng có thể tiếp tục tăng trưởng.

"Ting, ký chủ có muốn dung hợp [Đại Diễn Thần Quyết] vào [Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh] không?" Lúc này, giọng nói của hệ thống

lại vang lên.

"Có!" "Ting, đang tiến hành dung hợp… Dung hợp thành công, [Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh] hoàn toàn mới đã được thay đổi." Nghe xong lời của hệ thống, Sở Hoang hơi nhắm mắt lại, cẩn thận xem xét [Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh] mới có gì khác so với trước đây.

Sau khi xem xét, Sở Hoang không khỏi hài lòng gật đầu.

Trong [Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh] hoàn toàn mới, không chỉ có nội dung tu luyện của Thôn Phệ Tinh Không Pháp, mà còn có thêm pháp môn tu luyện tinh thần linh hồn, ngưng tụ nguyên thần của Đại Diễn Thần Quyết.

Hơn nữa, khi tu luyện, chúng không tách rời nhau mà tu luyện cùng lúc.

Bất kể là tu vi bản thân hay tinh thần lực, chỉ cần có bất kỳ đột phá nào, cả hai sẽ cùng nhau đột phá, điều này khiến Sở Hoang vô cùng hài lòng.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang lại bắt đầu tính toán mua những thứ khác.

Cẩn thận tìm kiếm các vật phẩm trong cửa hàng hệ thống, sau hơn một tiếng lựa chọn, tôi lại mua thêm vài thứ.

Một bình Tẩy Tủy Đan, tốn 1000 điểm tích lũy.

Hai mươi phần huyết nhục hung thú cấp một, tốn 1000 điểm tích lũy.

Năm mươi con hung thú cấp một con non, tốn 2000 điểm tích lũy.

Chương 38

Một trăm cân hạt giống Linh Huyết Đạo, tốn 500 điểm tích lũy.

Quốc thuật Thái Cực Quyền, tốn 100 điểm tích lũy.

Quốc thuật Hình Ý Quyền, tốn 100 điểm tích lũy.

Tổng cộng đã tiêu tốn 4700 điểm tích lũy.

Nếu cộng thêm 5800 điểm tích lũy cho [Hoán Linh Đan] và [Đại Diễn Thần Quyết] trước đó, thì lần này tôi đã tiêu tổng cộng 10500 điểm tích lũy.

Số điểm 17000 kiếm được từ việc trộm mộ Tướng quân Kim quốc và pháo đài Quan Đông quân, giờ chỉ còn lại 6500 điểm.

"Tiếp theo nên chọn công pháp và vật phẩm đảm bảo lòng trung thành cho những người mới tuyển." Sở Hoang tính toán, mắt lại nhìn quanh bảng cửa hàng.

"Ồ!" Đột nhiên, dường như nhìn thấy thứ gì đó hay ho, mắt tôi liền sáng lên.

Chỉ thấy trên bảng cửa hàng xuất hiện một số công pháp đặc thù.

Quốc thuật Bát Cực Quyền [Bản Tử Sĩ]: Sau khi tu luyện pháp này, người tu luyện sẽ tuyệt đối trung thành với ký chủ, trở thành tử sĩ của gia tộc.

Quốc thuật Hình Ý Quyền [Bản Tử Sĩ]… Quốc thuật Bát Quái Chưởng [Bản Tử Sĩ]… … Độc Cô Cửu Kiếm [Bản Tử Sĩ]… Hàng Long Thập Bát Chưởng [Bản Tử Sĩ]… Tiểu Vô Tướng Công [Bản Tử Sĩ]… Nhìn các loại công pháp trên cửa hàng trước mắt, Sở Hoang càng xem càng vui vẻ hài lòng.

Những công pháp này hoàn toàn là pháp tu luyện chuyên dụng để bồi dưỡng tử sĩ cho gia tộc.

Không chỉ đảm bảo lòng trung thành, mà còn không làm tổn hại đến căn cốt và tiềm năng của tử sĩ.

Như vậy, tôi hoàn toàn có thể mua những công pháp này để bồi dưỡng những người mới tuyển.

Các loại quốc thuật bản tử sĩ này chỉ cần một trăm điểm tích lũy là có thể mua được một loại.

Còn các pháp tu luyện võ hiệp thì giá dao động từ một trăm đến một nghìn điểm tích lũy.

Sở Hoang tự nhiên sẽ không chọn pháp tu luyện võ hiệp, bởi vì thế giới này không tồn tại linh khí, cũng không hấp thu năng lượng trong vũ trụ, nên tu luyện võ hiệp pháp tiến độ sẽ khá chậm.

Quốc thuật thì khác, trong thời gian ngắn có thể thấy được thành quả.

Chỉ cần có thể bước vào Minh Kình, đối phó với mười người bình thường hoàn toàn không thành vấn đề.

Nếu tương lai những tử sĩ này có thể đạt tới cảnh giới cao hơn, sau khi gia tộc thăng cấp, cũng không phải là không thể chuyển sang pháp tu luyện khác.

Tính toán một hồi, Sở Hoang lại bỏ ra năm trăm điểm tích lũy, mua năm loại quốc thuật tu luyện bản tử sĩ.

Đến đây, số điểm tích lũy còn lại của Sở Hoang là sáu nghìn điểm.

"Để mai xem Sở Phong có muốn trở thành Tinh Thần Niệm Sư không, nếu được thì sẽ mua Hoán Linh Đan cho cậu ấy, sau đó truyền lại Đại Diễn Thần Quyết." Sở Hoang thầm nghĩ.

Thực tế, trên con đường tu luyện, Tinh Thần Niệm Sư ở giai đoạn đầu và giữa quả thực có thể tăng thêm không ít chiến lực, cũng có không ít ưu thế.

Nhưng sau giai đoạn giữa và cuối, rõ ràng võ giả mới là dòng chính của tu luyện.

Bởi vì, ở một cảnh giới nhất định, dù là võ giả, tinh thần và linh hồn lực cũng không hề yếu, có thể hoàn toàn miễn nhiễm với hầu hết năng lực của Tinh Thần Niệm Sư.

Nếu kết hợp với pháp tu hành của thế giới khác, sau khi sinh ra nguyên thần, thì thủ đoạn của Tinh Thần Niệm Sư lại càng trở nên có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nhưng gia tộc Sở hiện tại dù sao cũng chỉ mới bắt đầu, thủ đoạn của Tinh Thần Niệm Sư rất mạnh mẽ và hiệu quả.

"Bây giờ đã đêm khuya, sáng mai phải chia hoa hồng cho tộc nhân, việc trở thành Tinh Thần Niệm Sư và đột phá tu vi, cứ để sau ngày mai đi." Mặc dù Sở Hoang hiện tại có chút nóng lòng muốn đột phá tu vi, trở thành Tinh Thần Niệm Sư, nhưng cũng hiểu rằng, một khi tu luyện, e rằng không có mấy ngày thời gian thì căn bản không đủ.

Nếu vì vậy mà trì hoãn việc chia hoa hồng cho tộc nhân vào ngày mai, thì có chút không hay.

Sau khi quyết định, Sở Hoang trực tiếp nhắm mắt nghỉ ngơi. … Ngày hôm sau, sáng sớm!

Toàn bộ tộc nhân trong Sở Gia Thôn đã dậy từ sớm và đi về phía từ đường.

Thực tế, tối hôm qua sau khi Sở Phong và những người khác trở về, chẳng bao lâu sau, tất cả mọi người trong Sở Gia Thôn đều đã biết chuyện.

Chỉ vì không muốn làm phiền Sở Hoang nghỉ ngơi, nên mới cố nhịn không tìm đến tận cửa.

Sáng sớm, Sở Phong và những người khác đã thông báo cho tất cả tộc nhân, sáng nay sẽ tổ chức đại hội chia hoa hồng tại từ đường.

Vì thế, sao những tộc nhân này có thể không kích động cho được.

Đặc biệt là khi nghe nói, lần hành động trộm mộ đầu tiên dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng đã thu về hai trăm triệu, càng khiến tất cả tộc nhân chấn kinh và phấn khích.

Nếu không phải không dám làm phiền Sở Hoang nghỉ ngơi, e rằng đã sớm có tộc nhân tìm đến tận cửa rồi.

"Cốc cốc…" "Tiểu Hoang, mau dậy đi, tộc nhân đều đang chờ ở từ đường đấy." Khi Sở Hoang đang chơi cờ với Chu Công, một tiếng gõ cửa đột nhiên đánh thức anh, ngay sau đó là giọng của ba Sở vọng vào từ ngoài cửa.

"Ừm… Ba cứ đi trước đi, con sẽ đến ngay." Đáp lại một tiếng, Sở Hoang cũng không chần chừ, trực tiếp đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Sau khi rửa mặt đơn giản, Sở Hoang liền xuống lầu đi về phía từ đường.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" … Vừa bước vào cửa từ đường, đã thấy khu đất trống bên trong đã chật kín bóng dáng tộc nhân.

Khi thấy Sở Hoang, những tộc nhân này không ai không lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng, vẻ mặt hân hoan, lần lượt cung kính lên tiếng.

"Tốt, tốt, tốt, mọi người ngồi đi." An ủi mọi người xong, Sở Hoang đi thẳng về phía bàn bát tiên ở phía trước nhất.

“Tộc trưởng, nghe nói lần này ngài đi trộm mộ thu hoạch rất lớn phải không?” “Ha, tôi nghe Tiểu Phong nói, bán được hai trăm triệu đấy, nhiều tiền lắm.” “Ha ha ha… Nhờ có tộc trưởng, chúng ta kiếm được hai trăm triệu, nếu cứ tiếp tục thế này, Sở Gia Thôn chúng ta sẽ thực sự giàu có rồi.” “…” Các tộc lão đều cười tủm tỉm nhìn Sở Hoang, lời nói không ngớt lời khen ngợi, trong lòng vô cùng sùng kính anh.

Dù là bậc trưởng bối, lúc này họ cũng cực kỳ kính trọng vị tộc trưởng mới nhậm chức Sở Hoang.

“Được rồi các vị, hôm nay tôi cũng không nói nhiều lời, tôi biết tất cả tộc nhân đều đang mong đợi điều gì.” “Lần này tôi cùng Sở Phong và bảy người khác đi trộm mộ, thu hoạch tổng cộng hai trăm triệu, hôm nay chúng ta tổ chức đại hội chia hoa hồng.” Nhìn các tộc nhân trước mắt, Sở Hoang vẻ mặt nghiêm túc, nói.

Khi nghe những lời này, tất cả tộc nhân đều lộ vẻ vui mừng, trong lòng kích động không thôi.

“Tộc trưởng, chúng tôi vừa mới bàn bạc xong cả rồi, nếu không phải tộc trưởng ngài đích thân dẫn đội, và đưa ra con đường làm ăn trộm mộ kiếm tiền này, chúng ta làm sao có được lần chia hoa hồng này chứ?

Cho nên hai trăm triệu này, tộc trưởng ngài lấy một trăm triệu, Sở Phong và bảy người kia lại đi theo ngài đích thân trộm mộ, tự nhiên cũng phải được chia nhiều hơn một chút.

Vì vậy, một trăm triệu còn lại, bảy người họ chia nhau, còn những tộc nhân khác như chúng tôi, chia phần còn lại là được rồi.” Lúc này, bên cạnh bàn bát tiên, Sở Hoài Quân rít một hơi thuốc rồi nhìn Sở Hoang nói.

Nhìn Sở Hoài Quân, rồi lại nhìn vẻ mặt đồng tình của bác cả, chú

ba và những người khác, Sở Hoang khẽ gật đầu.

Điều này không hẹn mà hợp với ý của anh.

Bởi vì Sở Phong và những người khác đã bỏ ra nhiều công sức, tự nhiên phải được chia nhiều hơn những tộc nhân khác một chút.

Một trăm triệu chia cho bảy người, tính ra mỗi người cũng được hơn một triệu.

Rất nhanh, Sở Hoang liền bắt đầu chia hoa hồng cho tất cả tộc nhân.

Bởi vì lần này số tiền chia quá lớn, tự nhiên không thể dùng tiền mặt, như vậy quá phiền phức.

Hơn nữa, nếu thực sự mang một hai trăm triệu tiền mặt về, Sở Gia Thôn e rằng sẽ thực sự nổi tiếng.

Phát tài một cách kín đáo mới là vương đạo.

Hiện tại Sở Gia Thôn đang trong giai đoạn đầu phát triển, nếu thu hút sự chú ý của cấp trên, dù sao cũng sẽ có chút phiền phức.

Vì vậy, Sở Hoang đã sớm thông báo với ngân hàng, trực tiếp chuyển khoản qua máy tính, lần lượt chia tiền cho hơn sáu trăm tộc nhân.

Chín mươi triệu, chia cho hơn sáu trăm người.

Bất kể nam nữ già trẻ, gần như mỗi người đều được chia hơn mười bốn vạn.

Có gia đình ba người, một lần trực tiếp kiếm được hơn bốn mươi vạn.

Có gia đình thậm chí có năm sáu người, số tiền được chia còn nhiều hơn.

Trong lúc nhất thời, các tộc nhân cười tươi rạng rỡ, trong lòng cũng đang tính toán, đợi lát nữa về phải sinh thêm vài đứa con, rồi thúc giục đám trẻ mau chóng thành gia lập thất.

Khi việc chia hoa hồng kết thúc, mặt trời đã lên cao, thời gian đã là giữa trưa.

Những người thím trong tộc đã sớm chuẩn bị xong cơm nước, trực tiếp khiêng từng chiếc bàn đặt ở quảng trường ngoài từ đường, gọi mọi người vào bàn ăn.

Ngày hôm nay là ngày vui vẻ và náo nhiệt nhất của Sở Gia Thôn, mỗi nhà mỗi hộ đều được chia ít nhất mấy chục vạn hoa hồng, sao có thể không vui cho được?

Trong chốc lát, các tộc nhân uống rượu cạn ly, tiếng cười nói vang dội, đối với Sở Hoang càng thêm cung kính tột độ.

Sau khi rượu qua ba tuần, thức ăn đã vơi năm phần, Sở Hoang dẫn theo bác cả và các tộc lão vào trong từ đường, bắt đầu phân phó một số việc.

Bởi vì, năm mươi con hung thú cấp một con non cần phải tìm người chuyên nghiệp, biết cách nuôi dưỡng để chăm sóc. … Sở Gia Thôn!

Chương 39

Đêm khuya!

Trên đỉnh núi sau làng, Sở Hoang ngồi xếp bằng, ngẩng đầu nhìn trăng sáng treo trên cao.

Trong lòng bàn tay trái của anh, một viên đan dược đang tỏa ra những tia sáng màu xanh lam, lơ lửng cách lòng bàn tay ba tấc.

"…Hoán Linh Đan?" Nhìn viên đan dược trong lòng bàn tay, Sở Hoang khẽ nhướng mày.

Sau khi kết thúc đại hội chia hoa hồng ban ngày, anh lại cùng các tộc lão bàn bạc xong xuôi việc nuôi dưỡng hung thú con non.

Anh đã giao năm mươi con hung thú con non cho mấy vị tộc nhân trong tộc giỏi nuôi dưỡng.

Mấy vị tộc nhân này đều đã ngoài bốn mươi tuổi, từng có kinh nghiệm nuôi dưỡng gia súc và gia cầm.

Hiện tại họ cũng đã bước trên con đường siêu phàm, sau khi biết Sở Hoang muốn nuôi dưỡng hung thú, tự nhiên không chút do dự, chủ động đảm nhận nhiệm vụ này.

Năm mươi con hung thú cấp một con non không giống nhau, có hung thú loài rắn, loài bò, có không ít hung thú loài lợn, đều là loại hung thú cho nhiều thịt.

Chúng còn đang trong giai đoạn con non, tự nhiên không có sức tấn công, cho dù sau này trưởng thành, cuối cùng cũng chỉ là hung thú cấp một, sức tấn công không mạnh mẽ lắm.

Loại hung thú cấp một này tốc độ trưởng thành rất nhanh, nhiều nhất là nửa năm đã có thể đến tuổi trưởng thành.

Hơn nữa, những hung thú này có cả đực cả cái, đến một thời kỳ nhất định, sẽ không ngừng sinh sản ra hung thú con non.

Nửa năm sau, nhu cầu về hung thú của cả Sở Gia Thôn, trong thời gian ngắn sẽ không cần dùng điểm tích lũy để mua nữa.

Với kinh nghiệm và thực lực nuôi dưỡng của mấy vị tộc nhân đó, cho dù có nhiều hung thú cấp một như vậy cũng sẽ không gây ra nguy hiểm.

Đợi sau này thực lực của tộc nhân tăng lên, lúc đó sẽ mua hung thú cấp hai.

Ngoài ra, anh còn lấy hạt giống Linh Huyết Đạo ra, để tộc nhân chuẩn bị gieo trồng.

Hạt giống Linh Huyết Đạo chứa đựng năng lượng cực lớn, có tác dụng hỗ trợ tự nhiên cho việc tu luyện.

Hơn nữa việc trồng Linh Huyết Đạo rất đơn giản, chỉ cần người có kinh nghiệm trồng lúa nước là có thể trồng được.

Sau khi gieo trồng hàng trăm cân hạt giống Linh Huyết Đạo, chẳng bao lâu sau, lương thực chính của tộc nhân cả Sở Gia Thôn sẽ không còn là cơm trắng bình thường nữa, mà là loại gạo Linh Huyết này.

Đối với điều này, tộc nhân vui mừng khôn xiết, sao có thể chần chừ được.

Sau khi lo liệu xong mọi việc, anh liền lên đỉnh núi sau làng.

Bây giờ mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, vậy thì cũng đến lúc chuẩn bị đột phá rồi.

Nhìn viên Hoán Linh Đan trong tay, Sở Hoang không chút do dự, trực tiếp nuốt vào.

Ong!

Hoán Linh Đan vừa vào miệng đã tan ra, lập tức hóa thành một luồng năng lượng kỳ dị chảy vào tứ chi xương cốt, cuối cùng lại trực tiếp xông lên thiên linh cái.

Một lượng lớn năng lượng kỳ dị tràn vào trong đầu, còn ở vị trí ấn đường ba tấc của anh trực tiếp nổ tung.

Ầm!

Phảng phất như khai thiên lập địa, một thế giới kỳ dị xuất hiện ngay trên ấn đường ba tấc của anh.

Sở Hoang trong lúc mơ hồ, lại phát hiện mình có thể tiến hành nội thị, và ý thức trực tiếp chìm vào trong thế giới kỳ dị đó.

Hỗn độn mông lung!

Ánh sáng vàng kim lan tỏa khắp không gian, một viên châu lấp lánh ánh vàng, giống như một quả cầu, cứ lơ lửng ở đó.

"Đây là… thức hải của ta?" "Viên châu vàng kim kia, chẳng lẽ chính là tinh thần nguyên hạch?" Nhìn không gian xung quanh, và quả cầu vàng ở trung tâm không gian, trong lòng Sở Hoang nảy sinh một sự giác ngộ.

Anh, đã chính thức trở thành Tinh Thần Niệm Sư?

"Chậc… tinh thần nguyên hạch dường như vững chắc và to lớn hơn tinh thần nguyên hạch của nhân vật chính thiên mệnh trong thế giới kia?" "Xem ra tinh thần và linh hồn lực của bản thân mình vốn đã cực kỳ mạnh mẽ, cho nên sau khi uống Hoán Linh Đan, tăng gấp mười lần, trở thành Tinh Thần Niệm Sư, tinh thần nguyên hạch mới có hình dạng như vậy." Sở Hoang chép miệng, trong lòng cũng khá vui mừng.

Tinh thần niệm lực mạnh hơn nhân vật chính thiên mệnh kia, xem ra trên con đường dẫn đến vĩnh hằng này, ưu thế của anh sẽ ngày

càng lớn.

"Bây giờ đã trở thành Tinh Thần Niệm Sư, vậy thì cũng đến lúc đột phá rồi." Sở Hoang thu hồi ý thức, đồng thời bày ra tư thế ngũ tâm hướng thiên, bắt đầu tu luyện theo Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh.

Sau khi trở thành võ giả, lần đầu tiên hấp thu năng lượng vũ trụ, chắc chắn sẽ mang lại cho anh sự thay đổi và lột xác long trời lở đất.

Hơn nữa, nhục thân và tinh thần lực đồng tu, một vinh cùng vinh.

Theo sự vận chuyển của pháp tu luyện, giữa trời đất, ngoài hành tinh, từng luồng năng lượng vũ trụ kỳ dị đang hội tụ về phía Sở Hoang.

Cảm nhận năng lượng không ngừng tràn vào từ ngũ tâm, những luồng năng lượng đó càng nhanh chóng dung nhập vào ngũ tạng lục phủ, huyết nhục xương cốt.

Dưới sự tôi luyện của luồng năng lượng này, cơ thể anh đang xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Hơn nữa, tinh thần nguyên hạch vừa mới sinh ra, dưới luồng năng lượng này, cũng bắt đầu không ngừng tăng lên.

Không chỉ tinh thần nguyên hạch trở nên cứng rắn hơn, mà ngay cả thể tích cũng tăng lên một chút.

Không gian thức hải dường như cũng có dấu hiệu mở rộng.

Dưới luồng năng lượng này, cả người Sở Hoang phảng phất như đang ở giữa biển cả mênh mông, ý thức cũng dần dần mơ hồ.

Thời gian từng chút một trôi qua, sắc trời cũng dần dần sáng lên.

Mặt trời mọc ở phía đông, ráng sớm chiếu rọi chân trời!

Sau một đêm tu luyện, Sở Hoang cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

Ong!

Khi đôi mắt mở ra, anh lại phát hiện thế giới trước mắt dường như có chút khác biệt so với trước đây.

Dù không dùng mắt nhìn, cũng có thể thấy rõ mọi thứ xung quanh.

Tinh thần niệm lực phóng ra ngoài, năm mươi mét, một trăm mét, ba trăm mét, năm trăm mét, một nghìn mét.

Tinh thần niệm lực lại có thể bao phủ phạm vi một nghìn mét, và mọi gió thổi cỏ lay đều không thoát khỏi cảm giác của anh.

Ong!

Đột nhiên, một viên sỏi trước mắt, dưới sự bao bọc của niệm lực, trực tiếp từ từ lơ lửng trên mặt đất, và giống như một viên đạn cỡ lớn, nhanh chóng phá không bay về phía xa một nghìn mét.

Bành!

Ở xa một nghìn mét, viên sỏi đó lập tức xuyên thủng một cái cây lớn rộng gần một mét, tạo ra một lỗ hổng to bằng nắm tay.

Tê!

Nhìn cảnh này, Sở Hoang không khỏi trợn to mắt, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Tinh Thần Niệm Sư quả thực đáng sợ.

Một viên sỏi nhỏ, dưới sự điều khiển của tinh thần niệm lực, không khác gì một viên đạn cỡ lớn.

Vậy nếu là một tảng đá lớn hơn thì sao?

Sở Hoang thử dùng tinh thần niệm lực nhấc một tảng đá nặng hơn, dưới sự điều khiển của mình, anh phát hiện với tinh thần lực hiện tại, giới hạn là trọng lượng năm mươi cân.

Nếu muốn nâng cao hơn, chỉ có thể nâng cấp Tinh Thần Niệm Sư.

"Bây giờ đã chính thức trở thành Tinh Thần Niệm Sư, vậy thì cũng nên chọn vũ khí chuyên dụng cho Tinh Thần Niệm Sư rồi." … "Hệ thống, mở bảng cửa hàng, và chọn ra vũ khí Tinh Thần Niệm Sư mà tôi có thể sử dụng ở giai đoạn hiện tại." "Ting, đang mở bảng cửa hàng…" Vút!

Khi giọng nói của hệ thống vừa dứt, trước mắt Sở Hoang, lập tức hiện ra một màn sáng màu xanh nhạt mà người thường không thể nhìn thấy.

Trên màn sáng này trưng bày từng hàng vũ khí với giá cả khác nhau, và mỗi cái đều cực kỳ mạnh mẽ. [Phi đao hạ phẩm]: Đao dài mười hai tấc, thân đao làm từ dược liệu đặc biệt, vô cùng cứng rắn, có thể dễ dàng xé nát kim loại và đá, sức tấn công kinh người.

Giá bán: 100 điểm tích lũy một chiếc. [Phi kiếm hạ phẩm]: Kiếm dài chín tấc, cũng làm từ dược liệu đặc biệt, sắc bén vô cùng.

Giá bán: 100 điểm tích lũy một chiếc. [Phi châm hạ phẩm]… [Đạn huyền thiết hạ phẩm]… [Kiếm Thanh Quang hạ phẩm]: Kiếm dài một mét sáu, thân kiếm khắc minh văn, màu xanh quang, được đúc từ dược liệu đặc biệt.

Giá bán: 300 điểm tích lũy. [Thương Hàn Vẫn Thiết hạ phẩm]… Nhìn những vũ khí chuyên dụng dành cho Tinh Thần Niệm Sư được hiển thị trên bảng cửa hàng trước mắt, Sở Hoang càng nhìn càng nhíu mày.

Chương 40

“Hệ thống, những vũ khí này đều là hạ phẩm sao?

Phía trên không có trung phẩm, thượng phẩm à?

Những vũ khí này không phải quá đắt một chút sao?

Một chiếc phi đao, phi kiếm, lại cần đến một trăm điểm tích lũy.” “Ting, ký chủ, vũ khí trong cửa hàng hệ thống có thể nói là vô số, cấp thấp nhất chính là hạ phẩm, trên đó tự nhiên có trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, và trên nữa, còn có nhiều cấp bậc vũ khí khác.

Trong cửa hàng hệ thống, tồn tại vô số vũ khí từ chư thiên vạn giới, tên gọi cấp bậc của chúng đều không giống nhau, để dễ phân biệt, hệ thống đã phân chia lại cấp bậc.

Cái gọi là hạ phẩm đến cực phẩm, đều là vũ khí không vào dòng, trên đó đạt đến giai cấp, mới được coi là trọng bảo thực sự.

Dù là cái gọi là tiên khí, thần khí, thánh binh, đế binh, trong cửa hàng hệ thống, cũng chỉ là vũ khí của một cấp bậc nào đó mà thôi.

Nếu ký chủ tương lai đủ mạnh, thì các loại linh bảo, chí bảo, ký chủ cũng có thể dùng điểm tích lũy để chọn mua.

Với tu vi hiện tại của ký chủ, những vũ khí hạ phẩm này là phù hợp nhất.

Những vũ khí hạ phẩm này, tuy trong cửa hàng hệ thống thuộc loại sơ cấp nhất, nhưng đặt ở thế giới bên ngoài, độ sắc bén của chúng đủ để sánh ngang với binh khí cấp 9 của vũ trụ Thôn Phệ.” Nghe lời của hệ thống, Sở Hoang gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, trong lòng chợt bừng tỉnh.

Hiểu thì hiểu, nhưng nghĩ đến việc mình lúc này chỉ xứng đáng sử

dụng vũ khí cấp thấp nhất trong cửa hàng hệ thống, cũng không khỏi cảm thấy có chút bất lực.

Nhưng biết làm sao được, hiện tại anh mới chỉ vừa bước trên con đường siêu phàm, so với đỉnh cao của chư thiên, chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi.

Nhìn các loại vũ khí trên bảng cửa hàng, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Sở Hoang cuối cùng đã chọn mua mười hai chiếc phi đao hạ phẩm.

Còn những thứ khác, tạm thời không cần.

"Ting, đã trừ một nghìn hai trăm điểm tích lũy, phi đao đã được cất vào không gian hệ thống, ký chủ có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào." Nghe lời của hệ thống, Sở Hoang cũng thu hồi tâm thần khỏi bảng cửa hàng.

Vút!

Vút!

Vút!

Theo một ý niệm, ngay lập tức có mười hai chiếc phi đao màu vàng sẫm với tạo hình cực ngầu, lơ lửng trước mắt.

"…Đây là phi đao hạ phẩm của hệ thống?

Trông quả thực không tầm thường." Trên lưỡi của những chiếc phi đao này, thậm chí còn tỏa ra từng luồng hàn quang lạnh lẽo, phảng phất như có ý lạnh đoạt hồn người.

Sở Hoang vừa có ý niệm, một chiếc phi đao như một tia hàn quang, vút một tiếng đã phá không bay đi.

Phụt!

Nơi phi đao đi qua, tất cả đều bị xuyên thủng.

Một tảng đá lớn một mét, trước mặt phi đao, giống như một miếng đậu phụ, lập tức bị cắt làm đôi.

Mười mấy cây đại thụ, sau khi hàn quang lóe lên, trực tiếp bị chặt ngang lưng.

Nhìn cảnh này, Sở Hoang tiếp tục điều khiển những chiếc phi đao khác bắn ra.

Vút!

Vút!

Vút! từng chiếc phi đao như mũi tên rời cung xé rách không khí, không ngừng bay lượn dưới bầu trời đêm.

Khi mười hai chiếc phi đao lần lượt lóe lên trong đêm như những ngôi sao băng, nội tâm Sở Hoang càng thêm phấn khích.

Với tinh thần niệm lực hiện tại, điều khiển mười hai chiếc phi đao là trạng thái hoàn hảo nhất.

Dù anh đã ước tính sơ bộ, giới hạn của mình nên là mười sáu chiếc phi đao, nhưng mười hai chiếc mới có thể phát huy sức sát thương tối đa.

Vừa mới trở thành Tinh Thần Niệm Sư, đã có thể hoàn hảo điều khiển mười hai chiếc phi đao, khả năng kiểm soát tinh thần niệm lực như vậy, tuyệt đối vượt xa nhân vật chính thiên mệnh của vũ trụ Thôn Phệ.

Thậm chí, không chỉ khả năng kiểm soát tinh thần niệm lực mạnh hơn, mà còn vì chất lượng tinh thần niệm lực cũng mạnh hơn đối phương.

"Ngưng!" Nhìn mười hai chiếc phi đao phi thường như sao băng trên bầu trời đêm, Sở Hoang khẽ quát, dưới sự điều khiển của tinh

thần niệm lực, mười hai chiếc phi đao xếp thành một hình nón, không ngừng xoay tròn tấn công xuống mặt đất.

Keng keng keng… Những tia lửa bắn ra tứ phía, tiếng kim loại va chạm không ngớt bên tai.

Lưỡi đao được ngưng tụ từ mười hai chiếc phi đao, giống như một cái dùi, trong khoảnh khắc đã phá vỡ mặt đất, xâm nhập sâu vào lòng đất hàng chục mét.

Ong ong ong… Và, theo ý niệm của Sở Hoang, mười hai chiếc phi đao lại một lần nữa cắt đất như đậu phụ, quay trở lại mặt đất.

"Cấp bậc tinh thần niệm lực của ta bây giờ, e rằng đã đạt đến cấp Chiến Tướng rồi phải không?

Nếu không cũng không thể có uy lực như vậy." Cảm nhận cấp bậc tinh thần niệm lực hiện tại, Sở Hoang thầm đoán.

Thông thường, tinh thần niệm lực tuyệt đối mạnh hơn võ giả cùng cấp hai cấp bậc.

Vừa rồi hấp thu năng lượng vũ trụ, khiến thể chất lại một lần nữa tăng vọt, e rằng lúc này ít nhất cũng đã đạt đến Chiến Sĩ trung cấp, thậm chí Chiến Sĩ cao cấp cũng không chừng.

Nghĩ vậy, Sở Hoang bất ngờ tung một quyền, lực từ chân, từ hông vươn ra, mạnh mẽ hội tụ về phía cánh tay.

Ầm ầm!

Một quyền tung ra, không khí trực tiếp nổ tung, không khí trong phạm vi vài mét dường như đều bị một quyền này đánh thành trạng thái chân không.

Một quyền này, ít nhất cũng đạt đến bốn nghìn kg, về sức mạnh tuyệt đối không thua kém Chiến Sĩ cao cấp.

Tiếp theo, Sở Hoang lại thử nghiệm tốc độ của mình.

Anh kinh ngạc phát hiện, tốc độ của mình nhanh hơn trước đây rất nhiều, e rằng cũng đã đạt đến tiêu chuẩn của Chiến Sĩ cao cấp, mức 60m/giây.

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính của ta!" Sở Hoang nói với hệ thống.

Dù đã có một ước tính sơ bộ về thực lực hiện tại, nhưng anh muốn xem rõ hơn, rốt cuộc đã đạt đến tiêu chuẩn nào. … "Ting, đang mở bảng thuộc tính…" Vút!

Khi giọng nói của hệ thống vừa dứt, ngay giây tiếp theo, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức hiện ra trước mắt.

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng gia tộc Sở Tuổi: 22 Sức mạnh: 4500 kg Tốc độ: 60 m/giây Thân thể: Chiến Sĩ cao cấp Tinh thần: Chiến Tướng trung cấp Quốc thuật: Ám Kình đại thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Bát Cực Quyền, Đại Diễn Thần Quyết Kỹ năng: Bá đạo cơ quan thuật, Đảo đấu tường giải, Cổ đổng bách khoa Điểm tích lũy: 5300 điểm Không gian hệ thống: Tẩy Tủy Đan ×14, Giải Độc Đan ×4, Phá Thổ Tứ Lang ×2, Phá Thổ Thất Lang ×10… "Chậc chậc…" Nhìn bảng thuộc tính hiện tại, Sở Hoang không khỏi chép miệng, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Thể chất hiện tại của anh, thực sự đã từ Chiến Sĩ sơ cấp, trực tiếp nhảy vọt lên tiêu chuẩn của Chiến Sĩ cao cấp.

Hơn nữa, Tinh Thần Niệm Sư, càng đạt đến cấp Chiến Tướng trung cấp, ngay cả tu vi quốc thuật, cũng trực tiếp đột phá một đại cảnh giới, đạt đến Ám Kình đại thành.

Phải nói rằng, lần đột phá này, quả thực đã mang lại cho anh một sự thay đổi long trời lở đất.

Bất kể là thể chất hay linh hồn, đều đã có sự lột xác cực lớn.

Với năng lực Tinh Thần Niệm Sư cấp Chiến Tướng trung cấp, có thể nói không ngoa rằng, về chiến lực đơn thể, thế giới này không ai có thể sánh bằng.

Ngay cả hàng nghìn, hàng vạn người cầm súng ống, hỏa pháo, cũng không hề sợ hãi, có thể dễ dàng tàn sát tất cả.

Bởi vì, với thể chất của Chiến Sĩ cao cấp, tốc độ một giây đạt đến 60 mét kinh người, trên thế giới này có súng ống nào có thể khóa chặt được anh không?

Một phút, thậm chí có thể vượt qua khoảng cách 3600 mét.

Ngay cả hỏa lực của trọng pháo bao trùm, chỉ cần không thể xác định anh ở khu vực nào, đều không thể gây ra uy hiếp.

Đợi đến khi cấp bậc Tinh Thần Niệm Sư đạt đến Chiến Tướng cao cấp, niệm lực có thể nhấc được vật nặng hàng trăm cân, thậm chí có thể đạp phi đao, dùng tinh thần niệm lực để thực hiện ngự không phi hành.

Lúc đó, tốc độ của anh sẽ đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi nào?

Một trăm tám mươi mét mỗi giây.

Một phút 10800 mét.

Đây là khái niệm gì?

Một phút có thể vượt qua mười km.

Đến mức độ đó, chính là vũ khí hạt nhân hình người!

Cảm nhận sức mạnh to lớn chứa đựng trong cơ thể hiện tại, Sở Hoang vô cùng hài lòng.

Nhưng vẫn chưa đủ, anh phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Hơn nữa, không chỉ mình anh phải mạnh lên, mà cả gia tộc cũng phải tiếp tục mạnh lên.

Chương 41

Nếu không, gia tộc làm sao có thể vĩnh hằng?

“Nghe Phong ca nói, hai ngày nữa người mới tuyển sẽ đến, lúc đó có thể bắt đầu bồi dưỡng tử sĩ thuộc về gia tộc Sở của ta.” “Nhưng Phong ca chắc cũng sắp bắt đầu đột phá, đạt đến tiêu chuẩn sức mạnh của võ giả rồi.” “Bây giờ ta đã đột phá, cũng nên về rồi, nghe nói ngày mai chú năm cũng sẽ về.” Sở Hoang tính toán, ý niệm vừa động, liền thu mười hai chiếc phi đao vào không gian hệ thống.

Ong!

Chỉ thấy anh bước một bước, thân hình lóe lên, đã ở cách đó hàng chục mét.

Vút!

Vút!

Sau vài hơi thở, thân hình Sở Hoang nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh dưới bầu trời đêm, nhanh chóng biến mất không tăm tích. … Ngày hôm sau!

Buổi sáng!

Một chiếc xe quân sự từ từ tiến vào từ ngoài Sở Gia Thôn.

Xe quân sự đi một mạch, trực tiếp dừng lại ở quảng trường ngoài từ đường, trong bãi đỗ xe được xây dựng chuyên dụng.

Khi nhìn thấy chiếc xe quân sự này, không ít tộc nhân Sở Gia Thôn gần đó đều tò mò nhìn qua.

Khi một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc thường phục bước xuống xe, không ít tộc nhân mới tỏ vẻ bừng tỉnh,

sau đó cười ha hả chào đón.

"Vệ Hổ, hóa ra là cậu về à, tôi còn đang nghĩ ai lái xe quân sự đến đây." "Ha, một năm cũng chỉ về một lần, vừa rồi nhất thời không nhận ra." "Một mình cậu về à, thím năm và con bé Thanh đâu?" "…" Nhìn người đàn ông trung niên, không ít tộc nhân đều thân thiết bước lên chào hỏi.

Người đàn ông trung niên không ai khác, chính là chú năm của Sở Hoang, Sở Vệ Hổ.

"Bác hai, chú tư, anh Phương… Ha ha ha, chúng ta lâu rồi không gặp, lần này tôi về có chút việc, không mang theo Thanh Nhi.

Thằng nhóc Tiểu Phong gọi điện cho tôi, nói Sở Gia Thôn chúng ta bây giờ thay đổi lớn lắm, Tiểu Hoang thành tộc trưởng, còn kiếm được nhiều tiền?" Vừa chào hỏi các tộc nhân, vừa nói, trên mặt Sở Vệ Hổ lại không khỏi lộ ra vài phần nghi ngờ.

Bởi vì, trong điện thoại Sở Phong cũng không nói nhiều, chỉ nói Sở Hoang đã trở thành tộc trưởng, có thể kiếm được nhiều tiền, chuẩn bị mở công ty bảo an, đang tuyển một số quân nhân xuất ngũ.

Sau đó anh gọi điện cho mấy người anh trai hỏi kỹ, nhưng ai nấy đều không nói nhiều, chỉ bảo anh mau về.

Không còn cách nào khác, sau khi xin nghỉ phép, anh liền tức tốc trở về.

"Ha ha ha… Vệ Hổ à, cậu không biết rồi, Sở Gia Thôn chúng ta chọn Tiểu Hoang làm tộc trưởng, đó thực sự là phúc lớn trời ban đấy." "Đúng vậy, đúng vậy, hôm qua chúng ta vừa tổ chức đại hội chia hoa hồng, mỗi người đều được chia mười mấy vạn đấy, nhà cậu cũng có phần, nhưng tiền tạm thời ở chỗ lão tộc trưởng, đợi cậu về rồi đưa cho." "Có Tiểu Hoang, vị tộc trưởng mới này dẫn dắt, tương

lai của gia tộc Sở chúng ta quả thực khó mà tưởng tượng được." "…" Nghe Sở Vệ Hổ nhắc đến Sở Hoang, các tộc nhân đều hớn hở khen ngợi, lời nói ra vào đều thể hiện sự tôn sùng đối với Sở Hoang.

Cảnh này, càng khiến anh thêm nghi ngờ.

Dù anh cũng là một thành viên của gia tộc Sở, cũng vì vòng hào quang trung thành của hệ thống mà tuyệt đối trung thành với Sở Hoang.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là anh không có suy nghĩ của riêng mình, cộng thêm việc anh không hiểu gì về tình hình hiện tại của Sở Gia Thôn, có chút nghi ngờ cũng là chuyện bình thường. … "Vệ Hổ, về rồi!" Lúc này, một giọng nói kinh ngạc vang lên từ không xa.

Chỉ thấy một bóng người đi ra từ gần từ đường.

"Anh… anh ba?" Nhìn dáng vẻ của người đến, Sở Vệ Hổ nhíu mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Anh ba của anh từng cũng ở trên chiến trường, nhưng sau khi về làng, theo tuổi tác ngày càng lớn, cơ thể cũng bắt đầu phát phì.

Anh nhớ lần trước về, anh ba Sở Vệ Hùng nặng gần hai trăm cân, là một người béo chính hiệu.

Nhưng bây giờ sao đột nhiên lại gầy đi nhiều thế?

Không chỉ gầy đi, cả cơ thể cũng trở nên cường tráng hơn, trên cánh tay, đùi đều là những cơ bắp chứa đựng sức mạnh to lớn.

Thậm chí trông còn trẻ ra rất nhiều, cộng thêm chiều cao gần một mét chín, cả người phảng phất như tên, thực sự là một con gấu.

"Ha ha ha… Vệ Hổ, cuối cùng cũng về rồi, đi đi đi, anh biết bây giờ em đang có nhiều nghi vấn, anh dẫn em đi xem một vài thứ là em sẽ hiểu." Sở Vệ Hùng một tay kéo Sở Vệ Hổ, sau đó chào hỏi mấy tộc

nhân, rồi dẫn Sở Vệ Hổ rời khỏi đây.

Bị Sở Vệ Hùng một tay nắm lấy, Sở Vệ Hổ nhíu mày, phát hiện vừa rồi mình lại không nhận ra khi nào anh ba đã đưa tay ra, sức mạnh này sao lại mạnh mẽ đến vậy?

Phải biết rằng, dù đã ngoài bốn mươi tuổi, nhưng thể chất của anh vẫn rất tốt, chỉ yếu hơn thời trẻ một chút, thân thủ vẫn nhanh nhẹn, sức mạnh cường đại.

Nhưng bây giờ lại không thoát khỏi được bàn tay của anh ba, ngay cả khi anh ba còn trẻ cũng không có thực lực này chứ?

Dù trong lòng nghi ngờ, nhưng Sở Vệ Hổ cũng không hỏi nhiều, anh biết rằng chẳng bao lâu nữa mình sẽ hiểu mọi chuyện.

Thế nhưng, trọn vẹn hai tiếng đồng hồ trôi qua, sau khi bị Sở Vệ Hùng kéo đi dạo một vòng khắp nơi trong Sở Gia Thôn, cả người anh đều rơi vào trạng thái hoang mang, kinh ngạc, không thể tin nổi, hoài nghi nhân sinh.

Ông bác hơn tám mươi tuổi lại có thể đi nhanh như bay, thậm chí còn chơi được xà đơn?

Bà thím trước đây bệnh tật đầy người, bây giờ lại đang đánh quyền, quyền phong vun vút?

Có chàng trai trẻ, thậm chí còn vác tảng đá nặng mấy trăm cân để luyện tập?

Có người tốc độ trăm mét, sánh ngang với người bay thế giới?

Trong chuồng lợn, chuồng bò trước đây nuôi gia súc trong làng, lại nuôi những con lợn màu đỏ như máu không rõ tên, và những con bò có da như áo giáp?

Thậm chí còn có loài rắn có mấy cái đầu, chưa từng nghe nói đến?

Do ở trong quân đội quá lâu, dẫn đến thế giới thay đổi dị thường, sinh vật ngoài hành tinh xâm lược?

Mọi thứ có vẻ hợp lý, nhưng lại không hề phù hợp với thế giới quan của anh?

Sở Vệ Hổ ngơ ngác bị Sở Vệ Hùng kéo đi, trực tiếp đến nhà Sở Hoang.

"Vệ Hổ, anh biết bây giờ em đang có đầy bụng nghi vấn, tất cả mọi chuyện à, đều là do tộc trưởng mang đến, dạy chúng ta tu luyện, những con lợn, bò, rắn mà em chưa từng thấy kia, đều là hung thú, chuyên dùng để cung cấp huyết thực, hỗ trợ chúng ta tu luyện.

Đi, nhà anh hai chúng ta đến rồi, có thắc mắc gì, lát nữa anh hai sẽ giải thích cho em." Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Sở Vệ Hổ, Sở Vệ Hùng toe toét cười, rồi dẫn anh vào sân nhỏ.

"Anh cả, anh hai, xem em dẫn ai về này." Theo tiếng gọi của Sở Vệ Hùng, trong nhà lần lượt có hai người đàn ông bước ra.

Hai người không ai khác, chính là ba của Sở Hoang, Sở Vệ Quốc, và bác cả Sở Vệ Hạ.

"Chú năm, cuối cùng cũng về rồi, thím và Thanh Nhi đâu?

Sao không cùng về?" "A, chú năm, khó khăn lắm mới về một chuyến, sao ngay cả thím và cháu gái cũng không mang theo, chẳng phải là lỡ mất chuyện tốt trời ban sao?" Thấy Sở Vệ Hổ một mình trở về, hai anh em Sở Vệ Hạ, Sở Vệ Quốc đều không khỏi lộ vẻ trách móc.

Cả nhà đều là người một nhà, thím và cháu gái Sở Thanh Nhi, tự nhiên cũng nên được hưởng đãi ngộ, nên bước trên con đường siêu phàm mới phải.

"Anh cả, anh hai, hai người có thể cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì không?

Tại sao tộc nhân Sở Gia Thôn chúng ta, lại thay đổi đột ngột như vậy?" Lúc này, Sở Vệ Hổ cuối cùng cũng hoàn hồn, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nhìn Sở Vệ Quốc hai người nói.

"Chuyện à, cũng đơn giản, đều nhờ cháu trai của em cả." Sở Vệ Hạ khẽ liếc nhìn Sở Vệ Hổ, sau đó kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra sau khi Sở Hoang trở thành tộc trưởng cho Sở Vệ Hổ nghe.

Nghe xong mọi chuyện, Sở Vệ Hổ cả người đều tê dại.

Dẫn cả làng đi trộm mộ… Đây là chuyện người bình thường có thể làm được sao?

Thôi được rồi!

Điểm này, không nhắc đến nữa, dưới vòng hào quang tuyệt đối trung thành, anh cũng không tức giận, chỉ có chút kinh ngạc.

Nhưng sau khi kinh ngạc, anh cũng cảm thấy trộm mộ thực sự kiếm được tiền, hai trăm triệu hoa hồng, biết bao nhiêu tiền chứ.

Đương nhiên, điều thực sự khiến anh kinh ngạc là, cháu trai của anh, tộc trưởng mới nhậm chức Sở Hoang, lại dẫn cả làng bước trên con đường siêu phàm.

Tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp và quốc thuật, ăn huyết nhục hung thú… Anh cả và anh hai, bây giờ một quyền có sức mạnh gần ba trăm kg, sức mạnh này, cho dù đặt ra thế giới cũng tuyệt đối là đỉnh cao.

Mà đây chỉ mới là bước đầu trên con đường siêu phàm.

Những đứa trẻ nhà anh cả như Sở Phong, bây giờ một quyền càng đạt đến bảy, tám trăm kg sức mạnh, tốc độ càng đạt khoảng hai mươi mét mỗi giây.

Ngay cả vua quyền anh thế giới và vận động viên điền kinh hàng đầu, cũng tuyệt đối không thể có sức mạnh và tốc độ này.

Thậm chí trong các đội đặc nhiệm của các nước, cũng tuyệt đối không có ai có tốc độ và sức mạnh như vậy.

Nếu kết hợp với các kỹ năng sát phạt học được khi còn trong quân đội, thì trên thế giới này còn ai là đối thủ của họ không?

Tất cả, đều là do cháu trai của anh, tộc trưởng mới nhậm chức Sở Hoang mang lại.

Nhìn Sở Vệ Hổ chìm vào im lặng, Sở Vệ Quốc mấy người nhìn nhau, cũng không khỏi lắc đầu cười.

"Chú năm, chúng ta là anh em ruột, lần này gọi chú về chủ yếu cũng là chuẩn bị để chú cũng bước trên con đường siêu phàm." "Tôi cũng bước trên con đường siêu phàm sao?" Sở Vệ Hổ khẽ tự nhủ, trong mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh cả, anh hai, những pháp tu luyện này không thể dễ dàng truyền ra ngoài.

Chuyện này một khi bị người khác biết, đối với Sở Gia Thôn chúng ta, tuyệt đối là một tai họa trời giáng.

Lúc đó các nước trên thế giới và các tập đoàn tài phiệt phương Tây, chắc chắn sẽ cử đến rất nhiều gián điệp.

Chương 42

Thậm chí ngay cả Đại Việt chúng ta, cũng sẽ có không ít người ra tay với chúng ta." Dù nửa câu sau, một quân nhân Đại Việt không nên nói như vậy, nhưng là tộc nhân của Sở Gia Thôn, lại tuyệt đối trung thành với Sở Hoang, hậu quả của những việc này, anh không thể không nói, cũng không thể không giúp đỡ Sở Gia Thôn. … "Ha ha ha… Vệ Hổ à, cậu quá xem thường Tiểu Hoang rồi." "Thực lực của Tiểu Hoang hiện nay, trên thế giới tuyệt đối không ai địch nổi, là chiến lực đơn thể mạnh nhất thế gian, nếu thực sự ép chúng ta, cả tộc Sở Gia Thôn di dời, hóa chỉnh vi linh, đi theo con đường ám sát, trên thế giới này có bao nhiêu người cản được chúng ta?" "A, chú năm, anh cả, anh hai nói không sai, huống chi tộc nhân trong làng chúng ta, về cơ bản cũng sẽ không lộ ra bất thường ở bên ngoài, tạm thời cũng sẽ không có ai biết mọi chuyện.

Đợi đến khi tương lai gia tộc Sở bị lộ, gia tộc Sở chúng ta không biết sẽ mạnh đến mức nào." Nhìn vẻ mặt tự tin của anh cả, anh hai, anh ba, Sở Vệ Hổ bán tín bán nghi gật đầu.

Nếu anh cả không sợ, cũng biết cẩn thận hành sự, thì anh cũng không cần nói nhiều.

Nhưng nếu anh cũng có thể bước trên con đường siêu phàm, có lẽ có thể nhân cơ hội này, bước lên con đường tướng quân.

Dựa vào chiến công năm đó, sau chiến tranh anh trực tiếp được bổ nhiệm thành lập đội đặc nhiệm.

Theo thời gian, đội đặc nhiệm hiện nay đã mở rộng thành cấp lữ.

Anh chính là lữ đoàn trưởng của Lữ đoàn Đặc nhiệm Thương Long.

Khoảng cách đến chức tướng quân, cũng chỉ còn một bước chân.

Nhưng một bước này, đôi khi lại như trời với đất, có người cả đời cũng chỉ dừng lại ở đây.

Trước đây anh cũng không có tự tin, nhưng bây giờ dường như cơ hội đã ở ngay trước mắt.

Nhưng, dù là cơ hội, cũng là vực sâu, một bước sai lầm có thể rơi xuống vực thẳm, mọi việc đều phải cẩn thận mới được.

"Ba, bác cả, chú ba… Ồ, chú năm về rồi à." Lúc này, Sở Hoang từ trên lầu từ từ đi xuống, chào hỏi mấy người trưởng bối, khi thấy Sở Vệ Hổ, cũng không khỏi mỉm cười nói.

"Tộc trưởng, mọi chuyện tôi đều đã nghe rồi, dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, độ cao mà gia tộc Sở chúng ta có thể đạt tới, quả thực không dám tưởng tượng." Sở Vệ Hổ giơ ngón tay cái với Sở Hoang, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc tán thưởng.

"Chú năm, chúng ta đang ở nhà, đừng gọi tộc trưởng, cứ như ba gọi cháu là Tiểu Hoang là được rồi." Sở Hoang xua tay nói.

"Lễ không thể bỏ, tộc trưởng phải có uy nghi của tộc trưởng, nếu ông nội còn sống, biết cháu đã làm tộc trưởng, mà chú lại gọi là Tiểu Hoang, chẳng phải sẽ đánh gãy chân chú sao?" Sở Vệ Hổ lắc đầu cười nói.

"Ách…" Nghe vậy, Sở Hoang cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu, nếu đối phương không nghe, anh cũng không còn cách nào khác.

"Đúng rồi chú năm, chuyện của Sở Gia Thôn chúng ta chú cũng đã biết rồi phải không, mấy ngày này đừng đi, cứ theo ba cháu, bác cả hãy tu luyện cho đàng hoàng.

Lúc đó lại đưa thím năm và Thanh Nhi về, để họ cũng bước trên con đường siêu phàm." Sở Vệ Hổ nghe vậy cười ha hả, sau đó gật

đầu thật mạnh nói: "Yên tâm đi tộc trưởng, có thể bước trên con đường siêu phàm, là cơ duyên mà người đời mơ ước, chú phải học hỏi cho thật tốt, còn thím năm, e rằng phải đợi Thanh Nhi nghỉ hè mới có thể về." "Vậy cũng được!" Sở Hoang gật đầu, sau đó lại hỏi: "Chú năm, Phong ca chắc cũng đã nói với chú rồi phải không?

Cháu mở một công ty bảo an, chuẩn bị tuyển một số chiến sĩ xuất ngũ.

Đãi ngộ tuyệt đối không chê vào đâu được, không biết chú năm có thể tìm thêm được nhiều người không?" "Tiểu Hoang, cháu có thể sắp xếp cho những chiến hữu xuất ngũ của chú, chú vui mừng không hết, chuyện này chú quyết định rồi, tuyệt đối sẽ không có ai có ý kiến gì.

Hàng năm lữ đoàn của chú đều có một số người vì nhiều lý do mà xuất ngũ, những năm qua, cuộc sống của họ cũng không được tốt lắm, nếu đãi ngộ tốt, chú sẽ giao cả những người đã xuất ngũ trước đây cho cháu, thế nào?" Nhắc đến chuyện này, Sở Vệ Hổ lập tức vui mừng.

Mỗi năm việc sắp xếp cho quân nhân xuất ngũ trong quân đội, đều khiến anh đau đầu không thôi.

Dù có một bộ phận chuyển ngành sang hệ thống khác, cũng có người được sắp xếp, nhưng trong đó có gần một nửa là không được như ý.

Hoặc là về nhà làm nông, hoặc là làm bảo vệ nhỏ hoặc đi công trường.

Đối với điều này, Sở Vệ Hổ trong lòng vô cùng tự trách.

Bây giờ nếu công ty bảo an của cháu trai tộc trưởng đãi ngộ tốt một chút, đừng nói anh, ngay cả các lãnh đạo lớn trong quân đội, cũng không ai không đồng ý, thậm chí còn sẽ vô cùng cảm ơn Sở Hoang.

Lúc này, nghe Sở Vệ Hổ nói vậy, Sở Hoang tự nhiên cũng vô cùng vui mừng gật đầu nói: "Chú năm, công ty bảo an của cháu đang thiếu người, chú có thể tìm được bao nhiêu người, cháu có thể nhận bấy nhiêu người." Dù sao cũng là để bồi dưỡng tử sĩ cho gia tộc, lại không cần lo lắng về vấn đề lòng trung thành.

Hơn nữa, những người này bản thân đều là chiến sĩ đội đặc nhiệm, dùng nhóm người này để huấn luyện thành tử sĩ, Sở Hoang sao có thể từ chối?

Càng nhiều người càng tốt.

Lại không phải là không nuôi nổi.

"Ha ha ha, tốt, chuyện này cứ quyết định như vậy, lát nữa chú sẽ liên lạc." Được Sở Hoang trả lời chắc chắn, Sở Vệ Hổ lập tức cười lớn nói.

"Được rồi, cũng đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta ăn trước, vừa ăn vừa nói." Lúc này, Sở Vệ Quốc gọi mọi người, sau đó mấy người cùng nhau đi về phía bàn ăn.

Anh em mấy người gặp nhau, tự nhiên khó tránh khỏi uống rượu.

Sau khi ăn no uống say, Sở Vệ Hổ ở lại trong làng mấy ngày, tạm thời không đi.

Trong mấy ngày tiếp theo, Sở Vệ Hổ ngày nào cũng theo sau Sở Vệ Quốc mấy người tu luyện.

Đồng thời, những chiến hữu mà Sở Phong và những người khác liên lạc cũng bắt đầu lần lượt đến.

Ban đầu Sở Hoang tưởng chỉ có một trăm người, không ngờ cuối cùng lại đạt đến một trăm hai mươi người.

Vì thế, Sở Hoang đã dạy quốc thuật bản tử sĩ cho những người

này, và mỗi ngày cung cấp một bữa huyết thực hung thú.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, chớp mắt đã lại một tháng nữa.

Một tháng sau, Sở Phong và bảy người khác, cuối cùng cũng đón nhận đột phá, chính thức bước vào hàng ngũ võ giả, trở thành một Chiến Sĩ sơ cấp.

Theo sự đột phá, chuyến đi trộm mộ lần thứ hai của mọi người, sẽ lại một lần nữa bắt đầu!

Đồng thời, trong số mấy người của Sở Phong, lại có người kinh ngạc phát hiện, khi đột phá thành Chiến Sĩ sơ cấp, tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp, hấp thu năng lượng vũ trụ, lại bất ngờ thức tỉnh tinh thần niệm lực.

Hơn nữa, không phải một người, mà là hai người.

Sở Vân!

Sở Nghị!

Người trước, là loại Chưởng Khống Sư!

Người sau, là loại Huyễn Thuật Sư!

Hơn nữa, thiên phú và tiềm năng Tinh Thần Niệm Sư của họ đều không yếu.

Phát hiện này, khiến Sở Hoang vô cùng kinh ngạc và vui mừng, tuyệt đối là một bất ngờ lớn đối với cả gia tộc Sở. … Sở Gia Thôn!

Trên núi sau làng, Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vân và bảy người khác, đều đang đứng ở đây.

Trước mặt họ, Sở Hoang chắp tay sau lưng, vẻ mặt có chút vui mừng, ánh mắt nhìn về phía Sở Vân và Sở Nghị.

“Tôi thực sự không ngờ hai người sau khi đột phá, trở thành Chiến

Sĩ sơ cấp, lại thức tỉnh được tinh thần niệm lực." "Tốt, tốt, tốt, một người là Tinh Thần Niệm Sư, một người là Tinh Thần Huyễn Sư, trong giai đoạn đầu tu luyện, tuyệt đối mạnh hơn võ giả cùng cảnh giới." Không trách Sở Hoang lúc này tâm trạng vui vẻ như vậy, bởi vì không cần sự trợ giúp của bất kỳ ngoại vật nào, có thể trở thành Tinh Thần Niệm Sư, bản thân đã đại diện cho thiên phú mạnh mẽ của đối phương.

Hơn nữa, anh cũng đã dùng tinh thần lực cảm nhận, tinh thần lực của Sở Vân hai người tuyệt đối không yếu.

Dù không thể so sánh với anh, nhưng tương lai cho dù không có sự giúp đỡ của anh, bước vào cấp hành tinh Tinh Thần Niệm Sư, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vút!

Vút!

Vút!

Đột nhiên, Sở Hoang tay phải vung lên, ngay sau đó, liên tiếp mười chiếc phi đao trực tiếp xuất hiện giữa không trung, lơ lửng trước mặt Sở Vân.

"Dựa theo sở thích của cậu, tôi đã đặc biệt chuẩn bị phi đao cho cậu, chất liệu của phi đao này rất đặc biệt, mạnh hơn đao kiếm trong tay cậu, thử xem giới hạn tối đa có thể điều khiển được mấy chiếc." "Vâng, tộc trưởng!" Nhìn mười chiếc phi đao có hình dạng cực ngầu trước mắt, trong mắt Sở Vân lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Đây là vũ khí mạnh hơn đao kiếm trong tay cậu, sau này là của cậu rồi, sao có thể không kích động cho được?

Anh ta lập tức dùng tinh thần niệm lực bao bọc phi đao, bắt đầu thử điều khiển.

Những chiếc phi đao đó, lập tức hóa thành từng luồng sáng, xé rách không khí bay về phía xa.

Đến cuối cùng, từng chiếc phi đao càng bay lượn tự do, vây quanh cơ thể anh ta, không ngừng lượn vòng.

Một lúc lâu sau, Sở Vân mới có vẻ chưa thỏa mãn nhìn Sở Hoang nói: "Tộc trưởng, bây giờ tinh thần lực của tôi nhiều nhất chỉ có thể điều khiển bốn chiếc phi đao, sức sát thương lớn nhất chỉ có hai chiếc phi đao.

Hơn nữa tuyệt đối không thể vượt quá khoảng cách một trăm mét, thậm chí ngoài năm mươi mét, sức sát thương sẽ lần lượt giảm xuống." "Vậy sao?" Sở Hoang nghe vậy, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Đại Diễn Thần Quyết mà tôi truyền cho cậu phải chăm chỉ tu luyện, không chỉ có thể nâng cao tinh thần lực của cậu, mà còn có thể giúp cậu nâng cao khả năng kiểm soát tinh thần lực.

Cậu bây giờ, vừa mới trở thành Tinh Thần Niệm Sư, về sức tấn công đã đủ để sánh ngang với Chiến Sĩ cao cấp, cố gắng tu hành đi, tương lai sẽ ngày càng mạnh mẽ." "Vâng, tộc trưởng!" Được Sở Hoang cổ vũ, Sở Vân lập tức vẻ mặt phấn chấn gật đầu, vẻ mặt kiên định nói.

Anh ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ như tộc trưởng, cho dù vừa mới trở thành Tinh Thần Niệm Sư, lại có thể điều khiển mười hai chiếc phi đao, khiến anh ta trong lòng vô cùng ngưỡng mộ và sùng kính.

"Mười chiếc phi đao đó tặng cậu, những chiếc còn lại cũng cất kỹ đi, đừng làm mất." "Tộc trưởng, yên tâm đi, từ nay về sau mười chiếc phi đao này chính là mạng của tôi!" Sở Vân trịnh trọng gật đầu, hứa hẹn.

Nói rồi, anh ta trực tiếp nhận lấy mười chiếc phi đao, bắt đầu cất

đi.

Xong việc của Sở Vân, Sở Hoang lại mỉm cười nhìn về phía Sở Nghị.

Chỉ là so với sự hưng phấn của Sở Vân, Sở Nghị cả người có vẻ không mấy hào hứng.

"Tộc trưởng, Tinh Thần Huyễn Sư của tôi dường như không có tác dụng gì cả, không thể điều khiển vật, thậm chí tinh thần lực đối với Phong ca cũng không có chút tác dụng nào." Sở Nghị vẻ mặt có chút tự ti nói.

Chương 43

"Trên thế giới này không có thứ gì vô dụng, Tinh Thần Huyễn Sư cũng vô cùng mạnh mẽ, chỉ là cậu dùng sai chỗ thôi.

Phong ca tuy không phải võ giả, nhưng bản thân là binh vương trăm trận, ý chí lực vốn đã mạnh hơn người thường rất nhiều.

Cộng thêm bây giờ đã bước trên con đường tu hành, tinh thần lực lại càng tăng cường, sao có thể bị ảnh hưởng tinh thần được chứ?" "Huống chi tôi không phải đã giao cho cậu Đại Diễn Thần Quyết sao?

Nỗ lực tu luyện, nâng cao tinh thần lực của cậu, cũng như khả năng kiểm soát tinh thần lực.

Thường xuyên thử dùng tinh thần lực để tạo ra ảo cảnh, cũng như xem trong Đại Diễn Thần Quyết, một số phương pháp vận dụng tinh thần linh hồn lực.

Theo sự mạnh lên của tinh thần lực, cậu cũng chắc chắn sẽ trở nên ngày càng đáng sợ." Chưởng Khống Giả!

Huyễn Thuật Sư!

Hoàn toàn là hai phân loại của Tinh Thần Niệm Sư, tuy về sức công phá, quả thực Chưởng Khống Giả mạnh hơn, nhưng Huyễn Thuật Sư cũng không yếu.

Có người dùng huyễn thuật làm cơ sở, kéo sinh linh vào đó, để họ trải nghiệm nỗi đau luân hồi trăm kiếp, cho đến cuối cùng không phân biệt được thực tại và ảo cảnh.

Càng có người dựa vào huyễn thuật mạnh mẽ, trực tiếp điều khiển mọi hành động của người khác.

Có thể nói là quỷ dị, kinh người đến cực điểm.

Sau khi nghe những lời của Sở Hoang, trên mặt Sở Nghị cuối cùng cũng dần dần lộ ra nụ cười, trong lòng vui vẻ hơn rất nhiều.

"Còn các cậu thì sao?

Có muốn trở thành Tinh Thần Niệm Sư không?

Nếu các cậu cũng muốn, tôi sẽ giúp một tay." Xong việc của Sở Vân, Sở Nghị hai người, Sở Hoang lại nhìn về phía Sở Phong và những người khác.

"Tộc trưởng, chúng tôi không cần đâu, đạo lý tham thì thâm tôi hiểu." Sở Phong bình tĩnh lắc đầu cười nói.

"Đúng vậy tộc trưởng, tôi thích võ giả, Tinh Thần Niệm Sư tuy mạnh mẽ, nhưng nếu thực sự đánh nhau, tôi chưa chắc đã thua." "…" Lúc này, bất kể là Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Hạo, Sở Phàm năm người, đều lần lượt lắc đầu, từ chối sự giúp đỡ của Sở Hoang để trở thành Tinh Thần Niệm Sư.

Đối với họ, võ giả hay Tinh Thần Niệm Sư đều không quan trọng, quan trọng là có thể trở nên mạnh mẽ hay không.

Chỉ cần có thể trở nên mạnh mẽ, đều như nhau.

Tộc trưởng không phải đã nói rồi sao, đợi đến giai đoạn giữa và cuối, ưu thế của Tinh Thần Niệm Sư sẽ không còn tồn tại.

Nhìn mấy người không giống như đang nói dối, Sở Hoang không khỏi hài lòng gật đầu.

Sở Phong mấy người bây giờ đều đã bước vào Chiến Sĩ sơ cấp, thậm chí trong số các Chiến Sĩ sơ cấp, cũng thuộc loại cường giả tuyệt đối.

Sở Vân, Sở Nghị hai người, càng là Tinh Thần Niệm Sư cấp Chiến Sĩ cao cấp.

Bây giờ mọi người đều đã lần lượt đột phá, cũng đến lúc bắt đầu chuyến đi trộm mộ lần thứ hai.

"Được rồi, mọi người về chuẩn bị đi, mấy ngày nữa chúng ta sẽ lại xuống một ngôi mộ nữa, ngôi mộ lớn lần này không đơn giản, cho dù bây giờ đã đột phá, cũng tuyệt đối không được lơ là." Nhìn Sở Phong và mọi người, Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Trộm mộ lần thứ hai?" "Ha ha ha… Tộc trưởng, cuối cùng chúng ta lại sắp bắt đầu trộm mộ rồi." "Ngày nào cũng ở trong làng không có việc gì làm, đi trộm mộ không chỉ có thể kiếm được nhiều tiền, mà còn có thể cùng những xác sống, quái vật trong mộ giao chiến một trận, nếu tộc trưởng không nhắc đến, tôi cũng định đề nghị với ngài rồi." "…" Nghe Sở Hoang muốn bắt đầu chuyến đi trộm mộ lần thứ hai, Sở Phong, Sở Vân, Sở Nghị và những người khác, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng, trong lòng vui sướng vô cùng.

"Tộc trưởng, lần này chúng ta đi trộm mộ ở đâu?

Chủ nhân ngôi mộ là ai?" Sở Phong có chút tò mò hỏi.

"Lăng mộ Chiến Quốc thời Tây Chu!" "Trong mộ có không ít xác sống, lần này nhất định phải cẩn thận, đừng để lật thuyền trong mương." Sở Hoang hơi nheo mắt, nhớ lại ngôi mộ lớn đó, giọng nói có chút trầm thấp.

"Tây Chu… Chiến Quốc?

Không đúng, Tây Chu và Chiến Quốc dường như cách nhau một khoảng thời gian khá dài mà." "Trong đó có nhiều xác sống thì cũng không sao, nhân tiện chém giết toàn bộ, hoạt động gân cốt." "…" Nhìn đám người Sở Phong đang thảo luận, tâm thần của Sở Hoang lại chìm vào hệ thống.

Vừa rồi, hệ thống lại một lần nữa kích hoạt nhiệm vụ.

“Ting, chúc mừng ký chủ sắp bắt đầu chuyến đi trộm mộ lần thứ hai, xin ký chủ dẫn dắt tộc nhân trộm mộ thành công [Lăng mộ Chiến Quốc thời Tây Chu], nhiệm vụ thành công có thể nhận được 10000 điểm tích lũy.” “Lại một nhiệm vụ trộm mộ nữa, lại một vạn điểm tích lũy…” Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia sáng.

Sau khi mua mười chiếc phi đao cho Sở Vân, bây giờ số điểm tích lũy trên người anh, cũng chỉ còn lại 4300 điểm.

Số điểm tích lũy này, trước khi rời đi, phải mua thêm một lô huyết nhục hung thú.

Bởi vì, nhóm tử sĩ đang được huấn luyện, mỗi ngày đều tiêu hao không ít huyết nhục hung thú.

Lần này đi trộm mộ, trong vòng mười ngày nửa tháng, e rằng không thể trở về Sở Gia Thôn.

Đợi sau khi trộm mộ kết thúc, phải đi một chuyến đến kinh thành, xử lý hết số hàng hóa đó.

Một tháng qua, dưới sự hỗ trợ của một tỷ vốn, Trần Phong không chỉ chính thức đưa game Truyền Kỳ từ Hàn Quốc về, mà còn nhanh chóng mở rộng mạng lưới quán net Đại Hoang ra khắp các tỉnh thành ven biển.

Hơn nữa, đang từ từ tiến quân vào khu vực miền trung.

Nhiều nhất là một năm nữa, quán net Đại Hoang sẽ có thể mở rộng ra khắp cả Đại Việt.

Game Truyền Kỳ sau khi ra mắt, càng nhanh chóng nổi tiếng khắp cả nước.

Thẻ game bán đến mỏi tay.

Đồng thời, công ty bảo an cũng đã chính thức đăng ký, hơn một

trăm tử sĩ của Sở Gia Thôn, cũng được treo dưới danh nghĩa của công ty bảo an.

Hơn nữa, Trần Phong ở kinh đô, Tân Môn, Trung Hải, Sa Thành, Tô Hàng, Kim Lăng, sáu thành phố, mỗi thành phố đều đã mua ba bốn cửa hàng.

Chỉ chờ hàng hóa và nhân lực đến tay, là có thể chính thức khai trương cửa hàng đồ cổ thuộc về gia tộc Sở.

"Ting, ký chủ dẫn dắt gia tộc Sở, chiếm được một vị trí trong trần thế, trong gia tộc ngoài ký chủ ra, có tổng cộng bảy võ giả, toàn tộc bước đầu trên con đường siêu phàm.

Gia tộc của ký chủ đã đạt điều kiện thăng cấp, đang tiến hành thăng cấp… Lần thăng cấp gia tộc này dự kiến mất mười ngày, sau khi thăng cấp sẽ mở ra bảng gia tộc.

Trong thời gian thăng cấp, không ảnh hưởng đến việc ký chủ mua vật phẩm trong cửa hàng." Giọng nói đột ngột của hệ thống, khiến Sở Hoang cả người đều trực tiếp ngây người.

Gia tộc… thăng cấp?

Tình cờ mà lại, đã nâng cấp được cấp bậc gia tộc?

Nhớ lại những lời của hệ thống vừa rồi, anh nhớ hệ thống nói, gia tộc chiếm được một vị trí trong trần thế, và số lượng võ giả trong gia tộc, cùng với việc toàn tộc bước trên con đường siêu phàm, mới dẫn đến việc thăng cấp gia tộc?

Nói cách khác, sau này muốn tiếp tục nâng cấp gia tộc, cũng phải theo hướng này?

Dù không biết suy đoán của mình có đúng không, nhưng Sở Hoang định thử một lần.

Sai cũng không sao, nhưng chỉ cần thành công, thì sau này gần như đã nắm rõ điều kiện thăng cấp của gia tộc.

"Xem ra sau này không chỉ tu vi của toàn tộc nhân phải nâng lên, mà địa vị trong trần thế, cũng phải ngày càng cao mới được." Sở Hoang hơi nheo mắt, trong lòng lại đang âm thầm tính toán một vài điều.

Một lúc lâu sau, Sở Hoang mới nhìn về phía Sở Phong bên cạnh nói: "Phong ca, A Hạo, hành động trộm mộ lần này hai người đừng đi nữa." "Tại sao vậy tộc trưởng!" "A tộc trưởng, tôi có làm gì sai không?" Nghe Sở Hoang nói không cho hai người tham gia hành động trộm mộ lần này, Sở Phong và Sở Hạo, đều không nhịn được sắc mặt lo lắng.

"Được rồi, để hai người ở lại tự nhiên là có việc sắp xếp cho hai người." Sở Hoang xua tay, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hai người ở lại, hãy dạy dỗ tử tế những người đó, chẳng mấy ngày nữa, người mà chú năm sắp xếp cũng sẽ lần lượt đến.

Cũng phải sắp xếp ổn thỏa cho họ, sau đó dạy quốc thuật bản tử sĩ.

Những người này sau này là tử sĩ của gia tộc Sở chúng ta.

Huyết nhục hung thú có thể cung cấp thoải mái, đợi sau khi họ luyện quốc thuật vào guồng, hai người liền dẫn đội, trước tiên đưa họ đến kinh đô.

Hơn nữa, đi liên lạc với một người tên là Trần Phong, anh ta là tổng tài của tập đoàn Sở Thị tương lai, cũng là tử sĩ của gia tộc Sở chúng ta.

Những cửa hàng đồ cổ đó cần nhân lực, anh ta sẽ giúp sắp xếp.

Lần này nhiệm vụ của hai người rất quan trọng, cũng chính vì hai

người tính cách ổn trọng, tôi mới chọn hai người biết không?" Nghe xong những lời của Sở Hoang, vẻ mặt của Sở Phong, Sở Hạo nghiêm trọng chưa từng có, sắc mặt càng nghiêm túc đến cực điểm.

Chỉ thấy hai người trịnh trọng cúi người chào Sở Hoang, trầm giọng nói: "Tộc trưởng, xin ngài yên tâm, việc ngài phân phó, hai chúng tôi tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót nào.

Bất kỳ ai dám cản trở trên con đường trỗi dậy của gia tộc Sở, đều sẽ là kẻ thù của chúng tôi." "Tốt!" Sở Hoang nghe vậy, mỉm cười, lớn tiếng quát.

Có một nhóm tộc nhân sẵn sàng vì gia tộc Sở mà hy sinh, gia tộc Sở tương lai sao lại không thể đứng vững trên đỉnh vĩnh hằng?

Đột nhiên, Sở Hoang dường như nghĩ đến điều gì, lật tay một cái, hai bình sứ ngọc trắng trực tiếp xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

"Phong ca, đây là hai bình Tẩy Tủy Đan, một bình chứa mười hai viên, một bình đổ vào nước pha loãng, để tất cả tộc nhân chúng ta uống.

Bình còn lại, đợi sau khi tử sĩ đến đủ, lại pha loãng một bình mười hai viên cho họ.

Như vậy, bất kể là tộc nhân hay tử sĩ, tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn không ít." Nói rồi, Sở Hoang niệm lực vừa động, hai bình đan dược trực tiếp rơi vào tay Sở Phong.

Nắm chặt hai bình đan dược, Sở Phong vẻ mặt vô cùng trang nghiêm nói: "Tộc trưởng, xin yên tâm, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." "Được rồi, không có việc gì chúng ta về đi, sáng mốt xuất phát!" Sở Hoang khẽ cười, thản nhiên nói.

Ban đầu anh cũng không vội, dùng Tẩy Tủy Đan để tăng tốc độ tu luyện của mọi người.

Bởi vì, một bình Tẩy Tủy Đan cần một nghìn điểm tích lũy, nhiều tộc nhân và tử sĩ như vậy, tạm thời thực sự không cung cấp nổi.

Chương 44

Nhưng khi gia tộc thăng cấp, những lời của hệ thống, lại khiến anh không thể không thử đoán một lần.

Tốc độ tu luyện của tộc nhân, đặc biệt là những người già yếu phụ nữ trẻ em thì không cần vội, nhưng pha loãng Tẩy Tủy Đan, cũng đủ để cải thiện thể chất của họ.

Như vậy, tốc độ tu luyện của tất cả tộc nhân, đều sẽ nhanh hơn trước đây rất nhiều.

Những tử sĩ đó, càng là nền tảng mà anh chuẩn bị dùng để quét ngang mọi thế lực trong giới trộm mộ.

Thậm chí cả trong và ngoài nước, cũng như những thế lực có ý định thù địch với gia tộc Sở, đều là một trong những mục tiêu thanh trừ của tử sĩ.

Từ từ đợi tử sĩ tu luyện thành Minh Kình, Ám Kình… thực sự quá chậm, quá chậm.

Có nước Tẩy Tủy Đan pha loãng, cho dù không thể so sánh với cả một viên Tẩy Tủy Đan, tốc độ tu luyện cũng chắc chắn vượt xa trước đây.

Chẳng bao lâu nữa, một thế lực khổng lồ ẩn mình trong bóng tối, sẽ hướng cả thế giới, há to miệng máu.

Gia tộc Sở, cuối cùng sẽ trỗi dậy!

Hai ngày sau!

Bên ngoài từ đường của Sở Gia Thôn, hai chiếc xe địa hình đang lặng lẽ đậu ở đó.

Lúc này, mấy anh em Sở Vệ Quốc cùng với Sở Phong và những người khác đều đang đứng chờ.

"Ba, bác cả, chú ba, mọi người về đi, không phải chỉ là xuống một cái mộ thôi sao?

Cần gì phải huy động nhiều người đứng đây làm gì?" Nhìn cha và các tộc nhân trước mặt, Sở Hoang có chút dở khóc dở cười, lắc đầu nói.

"Tiểu Hoang, mọi việc phải lấy an toàn của bản thân làm trọng." "Phải đó tộc trưởng, chúng tôi đều biết cậu đang nỗ lực vì cả gia tộc, mới mấy hôm trước còn chia tiền thưởng cho mọi người, hà tất phải vội vã đi trộm mộ nữa?" "Tộc trưởng…" "…" Nghe những lời quan tâm của tộc nhân bên tai, Sở Hoang chỉ mỉm cười nói: "Tôi đã nói rồi, sẽ khiến cho Sở Gia Thôn chúng ta, người người đều có thể trở thành phú ông trăm vạn, nghìn vạn, thậm chí có cuộc sống tốt hơn nữa.

Hiện tại vẫn còn xa lắm, chuyện trộm mộ, với tu vi của tôi bây giờ chỉ là một cái búng tay mà thôi." Nói rồi, Sở Hoang lại nhìn sang Sở Phong bên cạnh, dặn dò: "Phong ca, chuyện tôi giao cho anh, hãy nắm bắt cho tốt." "Tộc trưởng, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài." Sở Phong vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu.

"Được rồi, mọi người về cả đi, chúng tôi đi đây." Sở Hoang vẫy tay với các tộc nhân, sau đó trực tiếp lên một chiếc xe địa hình, lớn tiếng hô: "Xuất phát!" Theo tiếng hô của Sở Hoang, Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Phàm, Sở Nghị, Sở Vân năm người cũng lần lượt lên xe.

Ù!

Tiếng gầm rú của động cơ như mãnh thú gào thét, trong ánh mắt của tất cả tộc nhân, hai chiếc xe địa hình tựa như chim săn mồi lao thẳng về phía trước.

Đi qua từ đường, vượt một con đường xi măng, lại qua một cây cầu lớn, chiếc xe cuối cùng cũng rời khỏi Sở Gia Thôn.

"Tộc trưởng, chúng ta đi hướng nào?" Trên ghế lái, Sở Huyền có chút tò mò hỏi.

Lần trộm mộ này chỉ biết là mộ Chiến quốc thời Tây Chu, nhưng cụ thể ở đâu thì thật sự không biết.

"Đi về phía Lỗ Đông, đến Lang Gia, gần đó có một nơi tên là Qua Tử Miếu." Ở hàng ghế sau, Sở Hoang hai mắt nhắm hờ, bình thản nói.

Nghe lời tộc trưởng, Sở Huyền gật đầu, trực tiếp lái xe chuẩn bị đến huyện thành, lên cao tốc rồi tính tiếp.

Lỗ Đông Lang Gia thì cậu ta tự nhiên biết.

Nhưng Qua Tử Miếu thì thật sự khó tìm.

Không phải cứ biết tên địa điểm là có thể dễ dàng tìm ra một nơi.

Cứ như vậy, sau hơn một giờ lái xe, hai chiếc xe cuối cùng cũng lên được cao tốc, rồi đi thẳng về phía bắc, hướng về Lỗ Đông.

"Tộc trưởng, không phải ngài mới mở thêm không ít cửa hàng đồ cổ sao?" Trên xe, Sở Vân có chút ngập ngừng nhìn Sở Hoang.

"Ừm?" Sở Hoang mở mắt, có chút khó hiểu nhìn cậu ta.

"He he, cái đó… Đợi lần trộm mộ này kết thúc, có thể sắp xếp cho tôi tiếp quản một cửa hàng đồ cổ được không?" Sở Vân cười toe toét, vẻ mặt lấy lòng nhìn Sở Hoang.

"Sao thế?" "Ở nhà không yên, muốn ra ngoài xông pha à?" Sở Hoang có chút ngạc nhiên nhìn Sở Vân, cười như không cười nói.

"Làm gì có, không phải tôi và Tiểu Vũ đã nói chuyện trong làng rồi sao?

Em ấy lại đang học ở đại học Tô Hàng, tôi muốn đến đó xem sao, ở lại một thời gian, tiện thể tiếp quản một cửa hàng ở đó, đỡ phải ngày thường rảnh rỗi phát hoảng." Sở Vân bĩu môi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Tiểu Vũ?" Sở Hoang chợt hiểu ra, gật đầu, cô nhóc đó là em gái song sinh với Sở Vân, cũng mới mười tám tuổi.

Thời gian trước cũng tranh thủ về một lần, tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp và quốc thuật.

Nhưng vì phải hoàn thành việc học, nên ở nhà một thời gian rồi lại quay về trường.

Hai anh em bình thường tuy hay cãi nhau, nhưng thực ra tình cảm rất tốt.

"Được thôi, vậy đợi lần này về, cậu đến Tô Hàng đi, bên đó đã chuẩn bị ba cửa hàng rồi.

Đợi lần trộm mộ này về, ba cửa hàng cũng chính thức khai trương, cậu đã đến đó thì cả ba cửa hàng đều do cậu trông coi.

Người giám định đồ cổ tôi đã sắp xếp xong cả rồi, cậu chỉ cần dẫn một đội tử sĩ đến trấn giữ là được." Nghe Sở Hoang đồng ý, trên mặt Sở Vân lập tức nở một nụ cười kích động.

Vốn tưởng chỉ có thể tiếp quản một cửa hàng, không ngờ lại được trực tiếp quản lý cả ba.

Điều này chẳng khác nào là người phụ trách toàn bộ khu vực Tô Hàng.

Sao có thể không vui cho được?

Thực ra cậu muốn một mình ra ngoài, tiếp quản một cửa hàng, cũng là vì muốn thực sự làm được chút gì đó cho Sở Hoang.

Hiện giờ, cả gia tộc đều do một mình tộc trưởng Sở Hoang gánh vác, tuy mọi người đều đã bước lên con đường siêu phàm, nhưng xét cho cùng đều là nhờ Sở Hoang giúp đỡ.

Cậu cũng không có chỗ nào giúp được Sở Hoang, nên chỉ có thể đi quản lý những cửa hàng đó, để tộc trưởng có thể bớt lo một chút.

"Huyền ca, đợi lần trộm mộ này kết thúc, anh cũng chọn một nơi để trấn giữ mấy cửa hàng đó đi." "Vâng, tộc trưởng!" Nghe Sở Hoang phân phó, Sở Huyền đang lái xe liền toe toét cười, gật đầu đáp ứng.

"Hiện nay bất kể là Kinh Đô, Tân Môn, hay là Tô Hàng, Sa Thành, Kim Lăng, ngành buôn bán minh khí đồ cổ ở những nơi đó sớm đã bị các thế lực lớn chia cắt.

Sở thị gia tộc chúng ta nếu muốn đứng vững trong ngành này, e rằng không quá mấy ngày sẽ có người đến gây phiền phức.

Cho nên, đến lúc đó khi đến nơi trấn giữ của mình, các cậu nhất định phải cẩn thận, đừng để lật thuyền trong mương." Nhìn Sở Huyền và Sở Vân trên xe, Sở Hoang hai mắt híp lại, sau một hồi trầm tư, liền cảnh báo hai người.

"A… Tộc trưởng, yên tâm!" "Kẻ nào dám cản đường Sở thị chúng ta, thì cứ quét sạch chúng đi." "Nếu chúng tự động tìm đến cửa, vậy thì càng tốt, tất cả đều tiễn đi gặp Diêm Vương." Sở Vân cười khẩy, đã trấn giữ một nơi thì ngành đồ cổ ở đó, khẳng định phải do Sở thị làm vua.

Ai không phục thì đánh!

Đối với lời của Sở Vân, Sở Huyền gật đầu tán thành sâu sắc, tuy không nói gì, nhưng ánh mắt lạnh lẽo đã cho thấy suy nghĩ của cậu ta cũng giống hệt Sở Vân.

Những kẻ làm trong ngành đồ cổ minh khí, không ai là người đơn

giản, ít nhiều đều có liên quan đến đám trộm mộ, ngoại bát môn và một số thế lực khác.

Trong đó có không ít người là đại ca giang hồ, thậm chí là găng tay trắng của một số ông trùm.

Nhưng có sao đâu?

Không phục thì đánh!

Nếu cứ cố chấp tìm chết, vậy thì diệt sạch cả thế lực của đối phương.

Đối với điều này, Sở Hoang chỉ mỉm cười nhàn nhạt, rồi tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Từ lúc quyết định tự mình mở cửa hàng đồ cổ, anh đã lường trước được mọi chuyện.

Nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu, nơi nào có tranh đấu, nơi đó có giết chóc.

Lão Cửu Môn, Uông gia, ngoại bát hành, hay các đại ca xã hội đen ở các nơi… đối với Sở thị mà nói, chẳng qua chỉ là rác rưởi trên mặt đất, nếu không nghe lời thì quét sạch hết.

Thời gian từng chút một trôi đi, nhanh chóng đã qua một ngày.

Sau khi hai chiếc xe địa hình lần lượt vào Lang Gia ở Lỗ Đông, mấy người liền tìm một khách sạn nghỉ ngơi một đêm.

Đồng thời, Sở Huyền ra ngoài dò hỏi tin tức về Qua Tử Miếu.

Qua Tử Miếu ở Lang Gia tuy không nổi tiếng lắm, nhưng cũng có người biết.

Không lâu sau, Sở Huyền đã hỏi rõ được vị trí của Qua Tử Miếu.

Sáng sớm hôm sau!

Cả nhóm lại lên xe, tiến về phía Qua Tử Miếu.

Khi bóng người dần biến mất, thành trấn cũng ngày càng xa, lúc này mọi người đã vào một khu rừng núi.

Cũng may hai chiếc xe địa hình này đều đã được cải tạo, lốp xe là loại đặc chế, gầm xe cũng được nâng cao hơn một chút.

Cho nên, dù đường núi khó đi, vẫn không thể cản được chiếc xe địa hình như mãnh thú lao vun vút.

Trên con đường đất, xe chạy mang theo từng trận bụi mù và sương dày.

Chương 45

"Tộc trưởng, hướng đó là Qua Tử Miếu rồi, chúng ta có cần tiếp tục đi về phía đó không?" Trên xe, Sở Huyền chỉ vào một ngọn núi không xa, quay đầu hỏi Sở Hoang.

"Tiếp tục đi theo con đường này, nếu gặp người thì hỏi xem gần đây có con sông nào, có lời đồn về thủy động ăn thịt người không." Nhìn xung quanh là hoang dã và dãy núi xa xa, Sở Hoang nhíu mày nói.

Về vị trí cụ thể của mộ Chiến quốc thời Tây Chu, anh tự nhiên không biết ở đâu.

Những gì anh biết cũng chỉ là ở gần Qua Tử Miếu.

Nhưng có một điểm anh biết, trong dòng thời gian gốc khi nhân vật chính mệnh định đi đến mộ Chiến quốc thời Tây Chu, đã đi qua một con sông và một thủy động đầy Thi Miết.

Chỉ cần tìm được con sông đó, anh sẽ có cách tìm ra mộ Chiến quốc Tây Chu thật sự.

Dù sao, thời gian qua anh cũng đã nghiên cứu kỹ lưỡng cuốn 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 lấy được từ chỗ Hồ Bát Nhất.

Kết hợp với một số kiến thức về trộm mộ đã học trước đó, về phương diện phong thủy tầm long điểm huyệt, anh cũng có sự am hiểu của riêng mình.

Chỉ cần đến gần đó, dựa vào thuật tầm long điểm huyệt, chắc chắn có thể đoán ra được vị trí đại khái của mộ huyệt.

Chiếc xe tiếp tục đi về phía trước, nhưng nơi này cực kỳ ít người ở.

Đi một lúc lâu, họ mới gặp một người nông dân vác cuốc, gánh quang gánh đi tới.

"Vị đại ca này, chúng tôi có chút việc muốn hỏi được không?

Chúng tôi là khách du lịch, trước đó nghe người khác nói ở đây có một con sông, có một thủy động ăn thịt người, đại ca có biết ở đâu không?" Dừng xe lại, Sở Huyền vội mở cửa xe, chặn người nông dân lại, vừa tò mò hỏi, vừa lấy từ trong túi ra một bao thuốc lá, đặt vào tay người nông dân.

"Ôi chà, cậu bé này làm gì thế, không phải chỉ hỏi đường thôi sao?

Chỗ chúng tôi đúng là có lời đồn như vậy, con sông đó cách đây không xa, cứ đi thẳng về phía trước rồi rẽ trái là thấy." Nhìn thấy bao thuốc lá, vẻ mặt vốn không muốn trả lời của người nông dân lập tức biến thành nụ cười toe toét, vừa nói vừa giả vờ từ chối.

"Cảm ơn vị đại ca này, thuốc lá anh cứ cầm lấy, tôi cũng không hay hút thuốc, vậy chúng tôi đi trước nhé." Sau khi tiễn người nông dân đi, Sở Huyền quay lại xe, tiếp tục khởi động xe đi về phía trước.

Quả nhiên!

Không lâu sau, men theo con đường đó rẽ trái, họ liền thấy một con sông chảy ngang phía trước.

"Tộc trưởng, có người ở đó, có thuyền!" Đột nhiên, nhìn về phía trước không xa, Sở Huyền dường như thấy được gì đó, kinh ngạc nói.

"Ủa, thật sự có thuyền, mà người có vẻ không ít nhỉ, chỗ đó là bến đò sao?" Sở Vân có chút ngạc nhiên nói.

Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhướng mày, ánh mắt nhìn về phía trước không xa.

Chỉ thấy ở đó, quả thật có một bến đò nhỏ, bên sông có hai chiếc

thuyền gỗ nhỏ.

Gần bến đò, đang có không ít người đứng đó.

"Thú vị thật, không ngờ dòng thời gian lại trùng hợp đến vậy, thế mà cũng gặp được." Sở Hoang mỉm cười, ánh mắt không ngừng đánh giá một người trong số đó ở phía xa.

Chỉ thấy người đó mặc một bộ đồ đen có mũ trùm đầu, sau lưng đeo một vật dài như cây gậy được bọc vải.

"Trương Khải Linh…" Sở Hoang khẽ lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Lúc này, khi nhóm Sở Hoang lái hai chiếc xe địa hình được cải trang như mãnh thú đến, đám người ở bến đò cũng bị thu hút ánh nhìn.

"Tam gia, xe địa hình Mãnh Cầm đã được độ lại, rất thích hợp đi lại ở vùng núi, một chiếc tùy tiện tính cả giá xe và chi phí độ lại, e rằng cũng phải hơn một triệu, đột nhiên xuất hiện hai chiếc, e rằng không đơn giản." Trong đám người, một người đàn ông mặt có vết sẹo, thân hình vạm vỡ, nhìn hai chiếc xe địa hình đang từ từ tiến đến, nhíu mày nói với một người đàn ông trung niên bên cạnh.

Người đàn ông trung niên thản nhiên hút thuốc, liếc nhìn phía đối diện rồi lắc đầu cười nói: "Cứ bình tĩnh, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, bao nhiêu năm nay chúng ta chưa từng thấy trận thế nào?" "Tam gia nói phải!" Người đàn ông có vết sẹo nghe vậy, cung kính gật đầu.

Hai người này không ai khác chính là Ngô Tam Tỉnh và con chó săn trung thành nhất dưới trướng ông ta.

Phan Tử! … Cùng lúc đó, hai chiếc xe địa hình Mãnh Cầm đã từ từ dừng lại gần bến đò.

Cạch!

Cửa xe mở ra, sáu người bước xuống xe.

Khi nhìn thấy sáu người đó, Trương Khải Linh vốn đang vô cảm, vẻ mặt lạnh lùng bỗng nhíu chặt mày, đôi mắt nhìn chằm chằm vào sáu người, trong ánh mắt mang theo một sự ngưng trọng chưa từng có.

"Muộn Du Bình của chúng ta làm sao vậy?" Bên cạnh, Hạo Thiên Chân lúc này vẫn còn vẻ ngây thơ, chưa hiểu chuyện gì, có chút tò mò nhìn Trương Khải Linh.

Vừa rồi còn đang yên ổn, thoáng cái đã nhìn người khác như gặp đại địch.

"Tiểu ca, có chỗ nào không ổn sao?" Không xa, khi Ngô Tam Tỉnh thấy Trương Khải Linh có biểu hiện lạ, lông mày lập tức nhíu lại, tiến đến trước mặt anh ta nhỏ giọng hỏi.

"Không sao!" Trương Khải Linh lắc đầu, không nói nhiều.

Tuy nhiên, phản ứng bất thường của anh ta quả thực khiến Ngô Tam Tỉnh âm thầm cảnh giác trong lòng.

Vốn không quá để ý đến sáu người đột nhiên xuất hiện, nhưng lúc này ngay cả Trương Khải Linh cũng cảm thấy có gì đó không ổn, sao ông ta có thể không cẩn thận cảnh giác?

"Mấy vị tiểu huynh đệ, cũng muốn qua sông à?

Ai da, đến thật không đúng lúc rồi, hai chiếc thuyền của chúng tôi phải chở bọn họ đi trước, hay là mấy vị đợi một chút, đợi chúng tôi đưa họ qua rồi sẽ quay lại đón nhé?" Lúc này, một ông lão khoảng năm sáu mươi tuổi trong đám người, vừa hút tẩu thuốc vừa cười híp mắt nhìn sáu người không xa nói.

"Lão trượng khách sáo rồi, chúng tôi có cách qua sông, không cần ông phải bận tâm." Ở phía xa, Sở Huyền mỉm cười, lắc đầu từ chối

lời đề nghị của đối phương.

"Tộc trưởng, đám người này có vẻ không ổn lắm." Nhìn Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và những người khác, Sở Huyền nhíu mày, nhỏ giọng nói với Sở Hoang bên cạnh.

Dựa vào kinh nghiệm của mình, cậu ta có thể nhìn ra ngay, đám người này tuyệt đối không phải người bình thường.

Đặc biệt là người thanh niên đội mũ trùm đầu kia, trên người mơ hồ toát ra một cảm giác nguy hiểm.

Khí tức cổ xưa này, dường như có chút quen thuộc?

"Không cần để ý, là đồng nghiệp thôi." Sở Hoang mặt không đổi sắc, bình tĩnh nói.

"Đồng nghiệp?" Nghe vậy, mấy người Sở Huyền đều không khỏi nhíu mày.

Khi trộm mộ mà gặp đồng nghiệp, đó không phải là chuyện tốt.

Nhưng họ cũng không quan tâm, dãy núi này cực lớn, e rằng chôn cất không chỉ một ngôi mộ, có lẽ mục tiêu của đối phương không giống họ.

Đương nhiên, cho dù thật sự đụng độ, họ cũng không hề sợ hãi, cùng lắm thì giết hết. … "Lắp ráp bè da, bơm hơi vào, thu dọn đồ đạc, chúng ta nên qua sông rồi." Thản nhiên liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh và đám người đang lén lút nhìn về phía mình, Sở Hoang vẻ mặt bình thản, sắc mặt vô cùng bình tĩnh ra lệnh cho mấy người Sở Huyền bên cạnh.

"Vâng, tộc trưởng!" Mấy người Sở Huyền gật đầu, sau đó trực tiếp lấy các loại công cụ từ cốp xe ra bắt đầu làm việc.

Vì biết trước ở đây có một con sông, Sở Hoang trước đó đã đặc

biệt dùng Bá Đạo Cơ Quan Thuật chế tạo một loại bè da.

Loại bè da này chất lượng cực cao, được làm từ da của những hung thú cấp một.

Đừng nói là mỏ của Thi Miết, dù là đao chém kiếm chặt cũng không thể tạo ra một lỗ thủng.

Loại bè da đặc biệt này chỉ cần bơm hơi vào là có thể sử dụng, dù có sáu bảy người ngồi lên cũng không hề cảm thấy chật chội.

Khi thấy mấy người Sở Huyền bận rộn một hồi, trước mặt xuất hiện một chiếc bè da lớn, Ngô Tam Tỉnh và những người khác ở không xa, trong mắt lập tức lóe lên một tia sáng.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử thì thầm gì đó không biết, rồi nở một nụ cười, đi về phía mấy người họ.

"Mấy vị huynh đệ, đi du lịch hay đi thăm họ hàng vậy?" Ngô Tam Tỉnh cười ha hả, vừa nói vừa lấy thuốc lá ra mời mấy người một điếu.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt ông ta đặc biệt dừng lại trên người Sở Hoang.

Với kinh nghiệm nam chinh bắc chiến bao năm, ông ta có thể nhìn ra ngay trong mấy người trước mặt, người thanh niên này là người đứng đầu.

"Đại thúc khách sáo rồi, ở nơi khỉ ho cò gáy này có gì đáng để du lịch đâu." Sở Hoang thản nhiên nhận điếu thuốc, cực kỳ tự nhiên châm lửa, từ từ nhả ra một vòng khói, mặt không đổi sắc nói.

"Ồ?

Vậy không biết mấy vị tiểu huynh đệ đây là…?" Ngô Tam Tỉnh tiếp tục giả vờ tán gẫu, muốn moi thêm chút thông tin.

“À… đại thúc, ông nghĩ chúng tôi làm gì?” Khóe miệng Sở Phàm nhếch lên một tia lạnh lẽo, cười như không cười nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Lời này vừa nói ra, đồng tử Ngô Tam Tỉnh lập tức co lại, ánh mắt có chút lấp lóe, sau đó cười ha ha nói: “Tôi làm sao đoán ra được ý của cậu, không phải rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, tán gẫu vài câu thôi mà?” “Được rồi, đường đường là Ngô Tam thúc của Ngô gia, cũng không cần phải che che đậy đậy trước mặt tôi, gốc gác của ông tôi biết rõ mồn một.” Nhìn Ngô Tam Tỉnh vẫn cười toe toét, muốn moi thêm thông tin từ mình, Sở Hoang lắc đầu, trực tiếp lật bài ngửa.

Anh không có thời gian chơi trò chữ hay âm mưu quỷ kế với Ngô Tam Tỉnh.

Lần này trộm mộ Chiến quốc thời Tây Chu.

Đã đụng mặt Ngô Tam Tỉnh, hoặc là mạnh ai nấy làm, nếu đối phương không biết điều thì giết thẳng.

Mặc kệ Ngô Tam Tỉnh giải liên hoàn, bố trí đại cục gì, có liên quan gì đến Sở gia?

Lúc này, khi Sở Hoang một câu nói toạc ra tên của ông ta, nụ cười trên mặt Ngô Tam Tỉnh lập tức trở nên có chút cứng đờ.

Chương 46

Nhưng dù sao cũng là người tâm tư sâu sắc, tâm tính hơn xa người thường, trong nháy mắt sắc mặt đã khôi phục như cũ.

"Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ quả thật lợi hại." Ngô Tam Tỉnh nhìn sâu vào Sở Hoang một cái, sau đó ngưng giọng nói: "Nếu đã biết tôi là Ngô Tam Tỉnh, vậy mấy vị cũng là người trong nghề, như vậy tôi cũng không nói nhiều nữa, chúc mấy vị may mắn." Nói xong, ông ta trực tiếp quay người trở về phía đối diện.

"Tộc trưởng, lão già đó có ý gì?" Nhìn bóng lưng rời đi của Ngô Tam Tỉnh, Sở Vân nhíu mày, có chút khó hiểu hỏi.

"Mặc kệ ông ta có ý gì, chỉ cần không cản trở chúng ta trộm mộ phát tài, thì không cần quan tâm." Sở Hoang lắc đầu, trong lòng căn bản không hề để ý đến mưu đồ của Ngô Tam Tỉnh.

Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều chỉ là trò hề của những tên hề nhảy nhót.

Mặc cho ngươi bố trí kinh thiên đại cục, ta tự mình một đao chém hết!

"Được rồi, đưa bè da xuống nước, chuẩn bị qua sông." "Vâng, tộc trưởng!" … Bên kia!

"Tam gia, tình hình thế nào?" Thấy Ngô Tam Tỉnh trở về, Phan Tử vội vàng tiến lên hỏi.

"Đồng nghiệp!" "Thực lực không đơn giản, cũng không biết là người của thế lực nào." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt ngưng trọng, hít một hơi thuốc thật sâu, trầm giọng nói.

"Tam gia, có cần tôi…" Phan Tử nghe vậy, mặt lộ vẻ hung tợn,

trong mắt lóe lên một tia sát ý.

“Không cần, thực lực của đối phương không đơn giản, trước khi làm rõ mục đích của họ, đừng bứt dây động rừng, tôi có dự cảm, mục tiêu của họ và tôi có lẽ là một.

Sau khi xuống mộ, mọi chuyện sẽ không còn do họ quyết định nữa.” Mắt Ngô Tam Tỉnh lóe lên một tia sáng, mặc cho thực lực có mạnh đến đâu, trong mộ chưa chắc đã bình an vô sự.

Bất cứ ai dám tham gia vào ván cờ này, đều chỉ có thể trở thành quân cờ.

“Mấy vị, chuẩn bị qua sông.” Lúc này, theo tiếng hô của ông lão, mấy người cũng hoàn hồn.

Ngô Tam Tỉnh nhìn sâu vào con chó vàng đang vẫy đuôi, toàn thân đầy mùi tử thi ở phía xa, cùng với người đàn ông trung niên đang hút tẩu thuốc, sắc mặt trắng bệch không giống người sống, trong lòng không khỏi cười lạnh.

“Phan Tử, Đại Khuê, lát nữa hai người chú ý đến người lái thuyền đó.” “He he, Tam gia, ngài yên tâm đi, có Đại Khuê tôi đây, đảm bảo không lật trời được đâu.” Đại Khuê thân hình cao lớn vạm vỡ, lập tức vỗ ngực, tự tin nói.

“Được rồi, chuẩn bị lên thuyền!” Rất nhanh, cả nhóm bắt đầu lên thuyền.

Ngô Tam Tỉnh, Trương Khải Linh, Đại Khuê ba người đứng ở đầu thuyền, Hạo Thiên Chân và người thanh niên tên Hải Thiếu ở giữa, còn Phan Tử ở cuối cùng.

Người lái thuyền đứng ở đuôi thuyền, chèo thuyền, trên chiếc thuyền nhỏ còn lại, ông lão trông coi hành lý của mọi người.

Nhìn đám người đang xuống nước ở phía trước, Sở Hoang hai mắt

híp lại, trong lòng âm thầm tính toán.

Anh nhớ trong thủy động đó có không ít Thi Miết và hai cỗ Khôi, không biết sau khi giết chúng rồi thu hồi, có thể nhận được bao nhiêu điểm tích lũy.

Đặc biệt là đám Thi Miết, số lượng tuyệt đối lên đến hàng ngàn vạn con, cho dù một con không đáng tiền, nhưng nhiều như vậy tích lũy lại, cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Chỉ tiếc là hệ thống quy định, đồ vật thu hồi trong quá trình trộm mộ, đối phương phải không phản kháng.

Mà muốn đối phương không phản kháng, thì chỉ có thể giết sạch chúng.

"Tộc trưởng, bè da đã xuống nước, chúng ta cũng nên lên đường rồi." Lúc này, Sở Huyền tiến lên nói.

"Ừm, lên bè, đi theo họ." Sở Hoang gật đầu, cả nhóm bước lên bè, nhấn một nút.

Bè tự động di chuyển về phía trước.

"Tộc trưởng, nơi này tuy là vùng hẻo lánh, nhưng phong cảnh thật sự không tệ." Nhìn cảnh sắc trước mắt, Sở Vân vươn vai, mắt lim dim, vẻ mặt khoan khoái nói.

Non xanh nước biếc, gió nhẹ hiu hiu.

Mặt nước dưới ánh mặt trời càng thêm lấp lánh, mọi thứ đều thật đẹp.

Phong cảnh này, nếu ở đời sau, ai nhìn thấy mà không cảm thán một tiếng phong cảnh hữu tình, rồi lấy điện thoại ra chụp lia lịa?

Nhưng ai biết được, những nơi đẹp nhất thường đi kèm với những nguy hiểm.

Đặc biệt là nơi này.

Khi bè di chuyển, đi ngày càng xa, hai bên dần dần xuất hiện cảnh núi non bao bọc.

Một con sông lớn chảy giữa hai ngọn núi, giữa sông có mấy chiếc thuyền, phía sau là một chiếc bè da lớn.

Thời gian trôi qua, ánh nắng mặt trời nhanh chóng bị núi non che khuất, cả thế giới dường như trở nên u ám hơn nhiều.

Phía trước có một thủy động, muốn qua con sông này, phải đi qua thủy động đó.

"Tộc trưởng, không ổn!" "Trong thủy động phía trước, tôi có thể cảm nhận được một luồng khí tức bất tường, thậm chí có không ít tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ đang lượn lờ trong đó." Nhìn thủy động phía trước, Sở Nghị trên bè vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thủy động, trầm giọng nói.

"Tôi cũng cảm thấy thủy động đó không ổn, chỉ là không mạnh mẽ như Nghị ca cảm nhận." Sở Vân bên cạnh cũng trịnh trọng gật đầu đồng ý.

"Quả thật không tầm thường, bên trong đó e là có đại khủng bố!" Sở Hoang hai mắt híp lại, Sở Nghị và Sở Vân đã cảm nhận được, anh sao có thể không cảm nhận được?

Trong cảm nhận tinh thần lực của anh, bên trong thủy động đó tràn ngập thi khí, sát khí, oán khí, gần như hội tụ mọi cảm xúc tiêu cực trên thế gian.

Hơn nữa, quả thật tồn tại vô số tinh thần lực mạnh yếu khác nhau, thậm chí ở sâu trong thủy động còn có mấy luồng khí tức đặc biệt đáng sợ.

Tuy không sợ những thứ này, nhưng trong lòng anh cũng bắt đầu

cảnh giác, tránh lật thuyền trong mương.

"Tất cả tập trung tinh thần chú ý, trong thủy động có không ít yêu ma quỷ quái, lát nữa tất cả phải cẩn thận cho tôi, gặp nguy hiểm đừng quan tâm gì hết, giết không tha!" Nhìn Sở Huyền, Sở Phàm mấy người bên cạnh, Sở Hoang mặt lạnh lùng dặn dò.

Mấy người nghe vậy, đều trịnh trọng gật đầu, tay theo bản năng đặt lên chuôi đao.

Dưới ánh mắt của mấy người, ở phía trước không xa, thuyền của Ngô Tam Tỉnh và những người khác từ từ tiến vào thủy động.

Tuy nhiên, không lâu sau, khi Sở Hoang và những người khác điều khiển bè da, cũng sắp tiến vào thủy động, bên trong thủy động đột nhiên truyền đến một loạt tiếng sột soạt, ngay sau đó là một loạt tiếng kinh hô.

"Cái gì vậy?" "Tam thúc, đó là thứ quái quỷ gì vậy." "A… Ông lão và người lái thuyền đâu rồi?

Sao đột nhiên biến mất?" "Tam gia, chúng ta phải làm sao?" "…" Nghe những tiếng kinh hô đó, nhóm Sở Hoang khẽ nhíu mày, bè da từ từ tiến vào thủy động, cả thế giới dường như hoàn toàn trở nên u ám.

Mấy người vội vàng bật đèn pin cường độ cao mang theo người, mới hoàn toàn nhìn rõ thủy động trước mắt.

Chỉ thấy bên trong thủy động cực kỳ chật hẹp, trên đỉnh đầu có những lỗ tròn cổ xưa, có vô số nhũ đá.

Phía trước không xa, Ngô Tam Tỉnh mấy người đứng trên thuyền, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, ánh mắt cực kỳ cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này, trong thủy động tỏa ra một luồng khí lạnh thấu xương.

Xoạt xoạt… Mặt nước gợn sóng, dâng lên từng đóa bọt nước!

Một bóng đen lớn nhanh chóng bơi qua từ phía trước trong nước.

"Tít~" Một âm thanh cực kỳ chói tai đột nhiên vang vọng khắp thủy động.

Âm thanh đó cực kỳ quỷ dị, khiến người ta đau đầu như búa bổ, cả người rơi vào trạng thái hoảng hốt, như bị đoạt đi ba hồn bảy vía.

Trên thuyền ở không xa, Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân và những người khác đều ngây người tại chỗ như những cái xác biết đi.

Chỉ có vị tiểu ca mặc đồ đen đội mũ trùm đầu, mặt lạnh lùng, ra tay cực nhanh đẩy tất cả mọi người xuống nước.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của nhóm Sở Hoang, Trương Khải Linh nhíu mày, nhưng cũng không nói gì.

"Tộc trưởng, cậu nhóc mặc đồ đen đội mũ trùm đầu đó không đơn giản, tôi cảm thấy còn mạnh hơn cả Trương Nhật Sơn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Sở Huyền có chút ngạc nhiên nhìn Trương Khải Linh, ở chốn trần thế, có được thân thủ mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Đừng nhìn Trương Nhật Sơn ngày trước bị Sở Phàm trọng thương, còn bị ép tự chặt hai chân.

Nhưng sau khi hắn hoàn toàn bộc phát, sức mạnh toàn thân tuyệt đối đạt đến trình độ tinh anh của chiến sĩ sơ cấp.

Cậu nhóc mặc đồ đen đội mũ trùm đầu trước mắt, dường như không chỉ sức mạnh, tốc độ đều hơn cậu nhóc đội mũ trùm đầu kia, mà còn mạnh hơn ít nhất mấy lần.

Xét về chiến lực, trong tình huống một chọi một, ngay cả mấy người Sở Huyền cũng không chắc thắng.

Có lẽ chỉ có Sở Vân mới có thể dựa vào thủ đoạn huyền diệu của Tinh Thần Niệm Sư để thắng đối phương.

Cũng chính vì vậy, cậu ta mới kinh ngạc như thế.

Nhưng mấy người cũng không quá để ý, dù sao bây giờ họ không phải là những người mới bước vào con đường siêu phàm, đối phương có mạnh đến đâu, cũng vẫn là người có thể tùy ý giết chết.

"Được rồi, đừng quan tâm đến người khác nữa, thấy đám bóng đen lớn trong nước không?

Đó là Thi Miết được ghi lại trong cuốn 'Đảo Đấu Tường Giải' mà tôi đã dạy.

Đám Thi Miết này dường như đã xảy ra một loại biến dị nào đó, lát nữa có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu." Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn Sở Huyền và những người khác, sau đó hai mắt híp lại, nhìn xuống đám bóng đen dưới nước hai bên bè.

"Thi Miết?" Mấy người nghe vậy, trong mắt đều không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

Trong 'Đảo Đấu Tường Giải' quả thật có ghi chép về Thi Miết, nhưng họ thật sự chưa từng thấy.

Lần trước ở mộ tướng quân Kim Quốc cũng không có thứ này.

Chương 47

"Vụt!" Chỉ thấy tay phải của Sở Phàm như tia chớp thò ra, hai ngón tay trong nháy mắt đã kẹp ra một sinh vật quỷ dị từ trong nước.

Sinh vật quỷ dị đó cực kỳ giống rồng sắt, nhưng lại có chút khác biệt.

Sinh vật côn trùng trong truyền thuyết, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Thi Miết!

Chỉ là phần lớn Thi Miết, kích thước không lớn, dù số lượng kinh người thích sống theo bầy đàn, nhưng con Thi Miết trước mắt lại lớn bằng nắm đấm của người trưởng thành.

Đặc biệt là cặp càng và những cái móng vuốt của nó, từng cái một sắc bén như lưỡi dao, nếu bị cào phải, ít nhất cũng mất một miếng thịt.

Con Thi Miết trong tay Sở Phàm, lúc này đang giương nanh múa vuốt, muốn tấn công cậu ta, chỉ tiếc là không thể thoát khỏi hai ngón tay của Sở Phàm.

"Thi Miết à, chả trách tộc trưởng nói nó bị biến dị, làm gì có con Thi Miết nào lớn như vậy?" Nhìn con Thi Miết trong tay Sở Phàm, Sở Vân có chút kinh ngạc nói.

"Đây không phải là con Thi Miết lớn nhất, đám Thi Miết này lớn như vậy, e rằng không chỉ ăn thịt người chết thối rữa, mà ngay cả người sống cũng ăn." Sở Huyền vẻ mặt có chút ngưng trọng, nhìn đám bóng đen dày đặc dưới mặt nước, vẻ mặt trở nên cực kỳ cảnh giác.

Nhiều Thi Miết như vậy, nếu thật sự ăn thịt người sống, e rằng một bầy Thi Miết đi qua, một người sống sờ sờ sẽ bị nuốt chửng thành bộ xương trắng.

"Thứ tai họa này, hôm nay gặp phải ta, coi như là ngày tận thế của chúng mày." Sở Phàm cười lạnh một tiếng, sau đó không nói hai lời, trực tiếp rút ra thanh Bát Diện Hán Kiếm, tung người nhảy xuống nước biến mất.

"Mấy cậu cũng đi đi, cố gắng chém giết những con Thi Miết có kích thước lớn." Sở Hoang liếc nhìn Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Vân, Sở Nghị bốn người bên cạnh nói.

"Vâng, tộc trưởng!" "Tộc trưởng, yên tâm đi, hôm nay là ngày tận thế của đám Thi Miết này." "He he, Thi Miết biến dị lớn như vậy, tôi lại muốn xem nó có thể lợi hại đến đâu." "…" Nói rồi, bốn người Sở Huyền cũng lần lượt nhảy xuống nước, chuẩn bị bắt đầu chế độ tàn sát.

Đối với điều này, Sở Hoang chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

Đám Thi Miết này quá nhiều, số lượng ít nhất cũng tính bằng vạn, muốn chém giết toàn bộ là không thực tế, nhưng với thực lực của họ, chọn những con Thi Miết có kích thước lớn để giết, cũng có thể cung cấp cho anh không ít điểm tích lũy.

Vù… Theo một ý niệm, mười hai thanh phi đao lập tức hiện ra trong thủy động, hóa thành từng luồng sáng chui xuống nước. … Vút!

Vút!

Vút!

Từng luồng phi đao bay lượn khắp thủy động, lưỡi đao sắc lạnh như luồng sáng, khiến thủy động tối tăm bỗng trở nên rõ ràng và rực rỡ hơn.

Phụt!

Phụt!

Phi đao phá tan mặt nước, dưới sự bao bọc của niệm động lực, nhanh chóng chém đôi từng con Thi Miết lớn bằng nắm đấm người trưởng thành.

Những con Thi Miết này rất lớn, có con thậm chí to bằng cái chậu rửa mặt, cặp càng của chúng như binh khí, có thể dễ dàng xé rách da thịt người.

Nhưng dưới phi đao của Sở Hoang, chúng như những miếng đậu hũ, dễ dàng bị chém giết.

Sâu dưới nước!

Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Phàm, Sở Nghị bốn người, người thì cầm Đường đao, người thì nắm chặt Bát Diện Hán Kiếm, từng người như đồ tể, không ngừng chém giết đám Thi Miết.

Với thực lực hiện tại của họ, dù áp lực dưới nước rất lớn, nhưng thông thường chỉ một đao một kiếm, đã có thể dễ dàng chém giết mười mấy hai mươi con Thi Miết lớn.

Đặc biệt là Sở Vân, thân là Tinh Thần Niệm Sư, điều khiển ba thanh phi đao qua lại trong nước, từng con Thi Miết lần lượt chết dưới đao của cậu ta.

Chỉ trong chốc lát, đã có ít nhất hàng trăm hàng ngàn con Thi Miết chết thảm trong tay họ.

Máu Thi Miết màu xanh đen lan ra trong nước, gần như nhuộm cả mặt nước thành màu xanh đen.

Những con Thi Miết này chết đi, thi thể lần lượt nổi lên trên mặt nước.

Lúc này, trên mặt nước trong thủy động, dày đặc thi thể Thi Miết.

Thậm chí trong thi thể của một số con Thi Miết lớn, còn có con rết, đuôi rết buộc một chiếc chuông đồng.

Âm thanh quỷ dị trong thủy động trước đó, chính là từ những chiếc chuông này.

Thi Miết và rết cộng sinh!

Cảnh tượng quỷ dị như vậy, Sở Huyền và những người khác không hề để ý, nhưng lúc này trên thuyền ở không xa, Ngô Tam Tỉnh và đám người, lại nhíu chặt mày.

Cũng vì trong thủy động quá tối, khoảng cách cũng hơi xa, hành động của nhóm Sở Hoang, họ không nhìn rõ, nếu không e rằng sẽ còn kinh ngạc hơn.

Đương nhiên, tuy Ngô Tam Tỉnh và những người khác không thấy nhóm Sở Hoang đang điên cuồng tàn sát đám Thi Miết, nhưng với thực lực của Trương Khải Linh, lại thấy rõ mồn một.

Cũng chính vì vậy, lúc này, vẻ mặt anh ta vô cùng ngưng trọng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Sở Hoang phía sau.

"Tam thúc, mau nhìn kìa, sao trên mặt nước đột nhiên có nhiều thi thể Thi Miết vậy?

Ông lão và người lái thuyền lúc trước đã chết, thân thể chỉ còn lại một nửa." Đột nhiên, Hạo Thiên Chân mặt đầy kinh hãi, chỉ tay vào mặt nước không xa, vẻ mặt có chút kinh hoàng nói.

Chỉ thấy trên mặt nước, có rất nhiều thi thể Thi Miết vỡ nát, cùng với hai thi thể bị gặm nhấm đến mức không nhận ra, chỉ còn lại nửa thân trên.

Nhìn cách ăn mặc, chẳng phải là ông lão và người lái thuyền lúc

trước sao?

Lúc này hai người bị Thi Miết gặm nhấm đến không ra hình dạng, thậm chí ruột gan cũng lòi ra, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng sông.

"Hít!!" Thấy cảnh này, Hải Thiếu bên cạnh Hạo Thiên Chân lập tức sợ đến run rẩy, mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng như không cần tiền, vẻ mặt sợ hãi tột độ.

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Đại Khuê bên cạnh, lúc này cũng vẻ mặt ngưng trọng, căng thẳng nhìn xung quanh.

"Phan Tử, mau lái thuyền đi về phía trước, ở đây có nhiều Thi Miết như vậy, phía trước chắc chắn có một bãi xác, tất cả cẩn thận cho tôi." Ngô Tam Tỉnh trầm giọng quát.

"Tam gia yên tâm, có chết, tôi cũng chết trước." Phan Tử trịnh trọng gật đầu, sau đó vội vàng tiếp tục khởi động thuyền, đi về phía trước.

Để thuyền không bị Thi Miết cản trở nữa, Trương Khải Linh còn trực tiếp bắt một con Thi Miết khổng lồ, ghim nó lên đầu thuyền, dùng khí tức trên người nó để mở đường.

"Tam gia, đám người vào cùng chúng ta lúc trước dường như ở phía sau, hình như đang liều mạng giết đám Thi Miết đó." Phan Tử vô tình nhìn ra sau một cái, trong bóng tối chỉ có thể thấy lờ mờ, đối phương dường như đang điên cuồng tàn sát Thi Miết.

"Mặc kệ họ, thích giết thì cứ để họ giết, Thi Miết trong thủy động đều đã biến dị, số lượng không biết bao nhiêu mà kể, đừng để cuối cùng Thi Miết không giết được bao nhiêu mà lại toàn quân bị diệt." Giọng Ngô Tam Tỉnh có chút lạnh lẽo, có phần khinh bỉ nói.

Trong giới trộm mộ gặp phải Thi Miết, tuyệt đối là ác mộng của dân đổ đấu.

Không ai lại đi tàn sát hết tất cả Thi Miết, vì điều đó căn bản không thực tế.

Đặc biệt là đám Thi Miết lớn biến dị này, càng đáng sợ hơn, làm sao có thể dễ dàng bị tàn sát?

"Họ rất mạnh, tốt nhất nên cẩn thận." Tuy nhiên, lúc này, Trương Khải Linh đang đứng ở đầu thuyền, đột nhiên lên tiếng, giọng nói cực kỳ lạnh lùng.

"Tiểu ca, ý anh là sao?

Anh quen họ à?" Ánh mắt Ngô Tam Tỉnh ngưng lại, hai mắt híp lại.

"Không quen, nhưng mỗi người trong số họ đều rất mạnh." Trương Khải Linh mặt lạnh lùng lắc đầu nói.

Nhưng lời này không những không khiến Ngô Tam Tỉnh thở phào nhẹ nhõm, ngược lại còn càng thêm căng thẳng, thận trọng.

Thân thủ của Trương Khải Linh, ông ta đã sớm biết.

Tuyệt đối là một trong những người đứng đầu giới trộm mộ, nhưng một người mạnh như vậy, lúc này lại nói người khác mạnh, vẻ mặt ngưng trọng.

Điều này khiến Ngô Tam Tỉnh không thể không ngưng trọng nghiêm túc. … Cùng lúc đó, trên bè da phía sau, Sở Hoang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm hờ, vẫn đang điều khiển mười hai thanh phi đao cực nhanh chém giết từng con Thi Miết.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Lúc này, mặt nước đột nhiên nổ tung mấy cột sóng lớn.

Ngay sau đó, có mấy bóng người từ dưới nước nhảy lên, đáp xuống bè da.

Đúng lúc Sở Vân nhảy lên khỏi mặt nước, một con Thi Miết lớn bằng con bê con, cũng lao ra khỏi mặt nước, há cặp càng sắc bén như lưỡi dao, hướng về phía Sở Vân cắn xé.

Keng~ Nhưng đúng lúc này, hai thanh phi đao có hình dáng cực ngầu, trực tiếp xé tan không khí, va chạm vào lớp vỏ của con Thi Miết, bắn ra một loạt tia lửa.

Rắc!

Giây tiếp theo, lớp vỏ vỡ tan, lưỡi đao dễ dàng xé nát nó, máu tươi màu xanh đen bắn tung tóe, rơi xuống mặt nước.

Con Thi Miết to bằng con bê con, còn bị chặt thành ba đoạn, rơi mạnh xuống nước.

Chương 48

Khi một lượng lớn Thi Miết bị chém giết, đám Thi Miết dường như cũng ý thức được có gì đó không ổn, vội vàng tản ra, chạy trốn xuống sâu dưới nước.

Chỉ trong chốc lát, gần đó không còn một con Thi Miết nào.

"Ha ha ha, tộc trưởng, đám Thi Miết này cũng chẳng có gì đáng sợ, biến dị thành to bằng con bê thì đã sao?

Chẳng phải cũng dễ dàng bị phi đao của tôi chém nát sao." Nhìn lượng lớn Thi Miết trôi nổi trên mặt nước xung quanh, Sở Vân cười ha hả nói.

Ba người Sở Huyền bên cạnh cũng có chút chưa đã thèm, đám Thi Miết này tuy số lượng nhiều, nhưng đối với họ thật sự không có uy hiếp.

"Được rồi, đừng kiêu ngạo tự mãn, đám Thi Miết này quả thật không là gì, sự khủng bố thật sự đang chờ chúng ta ở sâu trong thủy động phía trước." Sở Hoang mỉm cười, sau đó vung tay một cái, thu hồi toàn bộ thi thể Thi Miết trên mặt nước cho hệ thống.

"Đinh, chúc mừng ký chủ tổng cộng thu hồi Thi Miết tám nghìn sáu trăm bảy mươi hai con, nhận được 1200 điểm tích lũy!" Nghe âm thanh của hệ thống trong đầu, khóe miệng Sở Hoang không khỏi nhếch lên.

Tuy biết trước đó đã tàn sát không ít Thi Miết, nhưng thật không ngờ lại có gần vạn con Thi Miết chết trong tay họ, mang lại cho anh 1200 điểm tích lũy.

Quả là một khởi đầu thuận lợi!

Anh nhớ ở sâu trong thủy động phía trước và trong mộ Chiến quốc Tây Chu, đều có lượng lớn Thi Miết, chỉ riêng mấy đợt Thi Miết này, e rằng đã có thể mang lại cho anh mấy nghìn điểm tích lũy.

Lần hành động trộm mộ này, số điểm tích lũy nhận được, chắc chắn sẽ nhiều hơn lần trước ở mộ tướng quân Kim Quốc.

"Đi, tiếp tục tiến về phía trước!" Theo lệnh của Sở Hoang, bè tiếp tục đi vào sâu trong thủy động.

Càng đi vào trong, thủy động càng trở nên chật hẹp, âm khí cũng càng nồng đậm.

"Tộc trưởng, mau nhìn phía trước, đó là… bánh ú?

Quỷ hồn?" Đột nhiên, Sở Nghị nhíu mày, kinh hô.

Mọi người nhìn tới, chỉ thấy ở bãi sông không xa phía trước, có một người phụ nữ mặc đồ trắng toàn thân đang đứng đó.

Chỉ riêng vóc dáng thôi đã đủ khiến bất cứ ai cũng phải tán thưởng.

Nhưng lúc này mái tóc của người phụ nữ đó lại rủ từ đầu xuống tận gót chân, tóc đen che mặt, vô số con Thi Miết chồng chất dưới chân cô ta, không ngừng bò lên người.

Một luồng âm khí, sát khí đáng sợ ngưng tụ trên người cô ta, thậm chí bao trùm cả một khu vực trăm mét.

Trên vách đá hai bên thủy động, mỗi bên đặt hai cỗ quan tài pha lê trong suốt.

Một cỗ bên trong có một người phụ nữ mặc đồ trắng tương tự, nhưng cỗ quan tài còn lại lại trống rỗng.

Rõ ràng, người phụ nữ mặc đồ trắng ở bãi sông chính là chạy ra từ cỗ quan tài trống đó.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và những người khác hoàn toàn bị người phụ nữ mặc đồ trắng đột nhiên xuất hiện dọa đến không dám nhúc nhích.

Đại Khuê và Hải Thiếu, hai người to cao vạm vỡ, còn sợ đến mức ngất đi.

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh, người luôn nam chinh bắc chiến, kiến thức rộng rãi, lúc này cũng sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng căng thẳng bất an.

"Tam… Tam thúc, chúng ta phải làm sao?" Lần đầu xuống mộ đã gặp phải thứ đáng sợ như vậy, lúc này Hạo Thiên Chân đã sắp sợ đến phát khóc, giọng nói cũng run rẩy.

"Tam gia, tiểu tam gia đừng sợ, lát nữa tôi sẽ thu hút sự chú ý của nó, mọi người nhân cơ hội xông qua." Giờ phút nguy cấp, Phan Tử đứng ra, dù lúc này trong lòng cũng kinh hãi không thôi, nhưng lòng trung thành với chủ, vẫn khiến anh ta đứng ra.

"Nói nhảm, cái bánh ú lớn này nhìn qua ít nhất cũng cả ngàn năm, làm sao có thể dễ dàng đối phó được?" Ngô Tam Tỉnh hung hăng trừng mắt nhìn Phan Tử, sau đó trầm giọng nói: "Phan Tử, lấy cái móng lừa đen thời Dân Quốc trong túi của tôi ra, lát nữa tôi sẽ đối phó với nó, nếu không được, cháu trai lớn, bắn thẳng một phát vào đầu tôi, nếu không tôi sợ chết cũng không yên." "Tam thúc!" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân vẻ mặt căng thẳng, tay cầm súng cũng không khỏi run lên.

"Đừng phí sức nữa, đó không phải bánh ú, móng lừa đen không đối phó được đâu." Tuy nhiên, lúc này, Trương Khải Linh ở đầu thuyền lại lắc đầu, vẻ mặt có chút ngưng trọng nhìn người phụ nữ mặc đồ trắng đó nói.

"Không… không phải bánh ú?

Vậy đó là gì?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy ngẩn người, sau đó có chút khó hiểu hỏi.

"Khôi!" Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ phía sau mấy người.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, bè của Sở Hoang và những người khác đã đến bên cạnh họ.

"Khôi!" "Người sau khi chết bị dùng thủ đoạn đặc biệt, giam cầm linh hồn trong thể xác, vĩnh viễn không được luân hồi, càng không thể thoát khỏi thủy động này." "Muốn đối phó với nó, móng lừa đen và máu chó đen không có chút tác dụng nào." Đối mặt với ánh mắt của Ngô Tam Tỉnh và những người khác, Sở Hoang mặt không đổi sắc, thản nhiên nói.

"Nhưng… bây giờ nguy hiểm nhất, không chỉ có một cỗ Khôi!" Đột nhiên, Sở Hoang mặt lạnh đi, ánh mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh và Trương Khải Linh, giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm.

"…Anh có ý gì?" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức rùng mình, vẻ mặt có chút sợ hãi hỏi.

"Tiểu huynh đệ có lời gì cứ nói thẳng?" Ngô Tam Tỉnh nhíu chặt mày.

Cỗ Khôi trước mắt ít nhất cũng là sản vật ngàn năm, nhìn quan tài của nó còn giống như thời Tây Chu.

Tính thời gian, e rằng phải là từ ba nghìn năm trước.

Khôi ba nghìn năm, mà lại không phải là nguy hiểm nhất, vậy cái gì mới nguy hiểm?

"Không sai!" Khi Ngô Tam Tỉnh lên tiếng hỏi, Trương Khải Linh bên cạnh lại cũng gật đầu đồng ý với vẻ mặt nặng nề, ánh mắt quét qua thủy động xung quanh.

“Thủy động này tồn tại ít nhất hai ba nghìn năm, Khôi vẫn luôn không ra được, chắc chắn sẽ điên cuồng tàn sát tất cả những người xông vào thủy động.” “Mấy nghìn năm, người chết trong thủy động không biết bao nhiêu mà kể, linh hồn của những người đó hoặc bị Khôi nuốt chửng, hoặc cũng bị nó giam cầm trong thể xác.” “Chỉ cần sơ sẩy một chút, những người từng chết trong tuyệt vọng đó, đều sẽ xuất hiện, dùng oán khí, sát khí giữ chúng ta lại nơi này, cùng chìm đắm ở đây.” “Vĩnh sinh vĩnh thế, không được luân hồi, chỉ có thể bị nhốt trong một góc.” Lời của Trương Khải Linh cực kỳ lạnh lẽo, nhưng mỗi một chữ, đều khiến tim Hạo Thiên Chân và những người khác thắt lại, sắc mặt bắt đầu tái đi.

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh, lúc này cũng nhíu chặt mày, sắc mặt âm trầm bất định.

Lúc này, ông ta có chút hối hận vì đã đi con đường này, nếu không cả ông ta và cháu trai lớn đều chết ở đây, thì Ngô gia coi như xong, ván cờ ông ta bố trí, chưa bắt đầu đã kết thúc.

“Tiểu ca, nói nhiều như vậy, có thể giải quyết được không!” Ngô Tam Tỉnh trong lòng quyết tâm, nhìn Trương Khải Linh, trầm giọng hỏi.

Nếu không được, thì hôm nay dù thế nào cũng phải để cháu trai lớn sống sót ra ngoài.

Ván cờ này, có người có thể thay ông ta hoàn thành.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh lại lắc đầu, sau đó lại gật đầu, nhìn về phía nhóm Sở Hoang trên bè bên cạnh, mở miệng nói: “Một mình tôi không được, nhưng thêm họ thì có thể.” “Ồ?” Sở Hoang nghe vậy, nhướng mày.

Ngô Tam Tỉnh cũng có chút kinh ngạc nhìn Trương Khải Linh, sau đó lại nhìn Sở Hoang và những người khác.

Thật không ngờ đám người này lại có thực lực như vậy, ngay cả tiểu ca cũng cho rằng liên thủ, có thể vượt qua được cửa tử hôm nay.

"Hừ… chúng tôi có thể tự mình xông ra, cần gì phải giúp các người?" Sở Vân có chút không vui bĩu môi nhìn Trương Khải Linh.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh không trả lời, mà nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Sự việc đã đến nước này, chỉ cần có thể an toàn ra khỏi thủy động, ông ta tự nhiên sẵn sàng trả một cái giá nào đó.

Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh trầm ngâm một lát, rồi nhìn Sở Hoang trầm giọng nói: "Vị huynh đệ này, không biết làm thế nào mới có thể mời ngài ra tay, đưa chúng tôi cùng ra khỏi thủy động?" "Chậc chậc…" Sở Hoang chép miệng, cười như không cười nhìn Ngô Tam Tỉnh và đám người.

Mấy người này sống hay chết, anh không quan tâm.

Nhưng nếu có thể nhân cơ hội kiếm chút lợi, cũng không phải là không thể giúp một tay.

"Thế này đi, mạng của những người khác, mỗi người một nghìn vạn, mạng của Phan Tử hai nghìn vạn, Ngô Tam Tỉnh và cậu cháu trai lớn Hạo Thiên Chân hai người, tổng cộng cần năm nghìn vạn." "Còn vị tiểu ca kia có thực lực, tự nhiên không cần tôi giúp, tổng cộng cần chín nghìn vạn, nhân tiện làm tròn cho các người, chỉ cần một trăm triệu, tôi đảm bảo sẽ đưa các người ra khỏi thủy động không một sợi tóc nào tổn hại." Sở Hoang trầm tư một lát, sau đó cười khẽ, nhìn Ngô Tam Tỉnh nói.

"Chín nghìn vạn?

Một trăm triệu?

Sao không đi cướp luôn đi!". … "Chín nghìn vạn?

Một trăm triệu?

Sao không đi cướp luôn đi?" Khi nghe Sở Hoang đòi một trăm triệu, Phan Tử lập tức nổi giận.

Một trăm triệu!

Đó là một trăm triệu đấy!

Mạng của họ, từ khi nào lại đáng tiền như vậy?

"Cướp?" "Tôi không cướp, chỉ là trao đổi ngang giá mà thôi, nếu Ngô Tam Tỉnh cảm thấy đắt, hoàn toàn có thể không cần nhờ tôi giúp." Sở Hoang mỉm cười, không hề để ý.

Cứu hay không cứu Ngô Tam Tỉnh, chỉ trong một ý niệm.

Nhưng bảo anh giúp không công, đó là chuyện không thể.

"Một trăm triệu, không thiếu một đồng nào!" "Đúng vậy, nếu không những nguy hiểm tiếp theo, các người phải tự mình đối mặt, mà theo tôi thấy, ngoài cậu nhóc mặc đồ đen đội mũ trùm đầu kia ra, mấy người các người, từng người một, đều phải bỏ mạng trong thủy động này." "Hừ, cũng là tộc trưởng đại nhân tâm thiện, đổi lại là tôi, đừng nói một trăm triệu, mười trăm triệu tôi cũng phải suy nghĩ kỹ." "…" Nhìn Phan Tử và Hạo Thiên Chân mặt đầy tức giận, Sở Huyền, Sở Phàm và những người khác không khỏi cười lạnh, vẻ mặt khinh thường.

Nghe những lời của Sở Huyền và những người khác, Phan Tử cũng cứng họng, không biết nói gì.

Anh ta chết hay không không quan trọng, nhưng Tam gia và tiểu tam gia tuyệt đối không thể chết.

"Tam gia, hay là ngài mang tiểu tam gia đi theo họ đi, mạng của chúng tôi không đáng nhiều tiền như vậy." Phan Tử vẻ mặt lo lắng

nhìn Ngô Tam Tỉnh.

“Hỗn xược, mày nói gì vậy?

Chương 49

Mạng của Phan Tử không đáng tiền sao?" Ngô Tam Tỉnh hung hăng trừng mắt nhìn Phan Tử, sau đó nhìn Sở Hoang trầm giọng nói: "Được, một trăm triệu tôi, Ngô Tam Tỉnh, sẽ đưa, nhưng cậu phải đảm bảo đưa cả nhóm chúng tôi an toàn ra khỏi thủy động." "Tam thúc, chúng ta thật sự phải đưa tiền à?

Đó là một trăm triệu đấy, không chừng hắn lừa chúng ta, ở đây ngoài cỗ Khôi đó ra, căn bản không có nguy hiểm nào khác." Vừa nghe Ngô Tam Tỉnh thật sự muốn đưa tiền, Hạo Thiên Chân bên cạnh lập tức sốt ruột.

Đó là một trăm triệu đấy.

Giá trị của Hạo Thiên Chân thế mà là hai mươi lăm triệu, bán cả cậu ta và Ngô Sơn Cư đi cũng không được nhiều tiền như vậy.

"Hồ đồ!" "Tiểu ca đã nói nơi này cực kỳ nguy hiểm, nếu không có người giúp, mấy người chúng ta đều phải chết ở đây, tiền hết có thể kiếm lại, mạng mất rồi thì sao?" Ngô Tam Tỉnh mặt đầy tức giận vỗ vào đầu Hạo Thiên Chân, sau đó lại bực bội nói: "Mày và bạn mày tổng cộng ba mươi lăm triệu, tao tạm thời ứng trước cho, đợi về rồi phải trả lại tao." "Hả??" "Đừng nói ba mươi lăm triệu, trên người tôi ngay cả ba vạn rưỡi cũng không có, lấy đâu ra tiền trả." Vừa nghe phải trả tiền, Hạo Thiên Chân lập tức sốt ruột, trừng mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh.

"Tao không quan tâm mày lấy tiền ở đâu, dù sao cũng phải trả lại tao, nếu không sau này đừng hòng tao dẫn mày đi trộm mộ, nếu thật sự không được thì về xin bà nội mày." Nói xong, Ngô Tam Tỉnh quay đầu đi không nhìn nữa, khiến Hạo Thiên Chân tức đến đau cả gan.

“Mấy vị huynh đệ, một trăm triệu trên người tôi tạm thời cũng không có, đợi ra khỏi thủy động, tôi sẽ chuyển trước năm mươi triệu, còn lại năm mươi triệu đợi về Tô Hàng tôi sẽ đưa nốt, được không?

Đương nhiên, nếu các vị không yên tâm, lúc đó cũng có thể trực tiếp đến tìm anh hai tôi lấy.

Nếu đã biết tôi là Ngô Tam Tỉnh, chắc cũng biết tôi không phải loại người quỵt nợ.” Hử?

Khi nghe Ngô Tam Tỉnh lại muốn nợ, sắc mặt Sở Huyền và những người khác lập tức lạnh đi.

Nhờ người giúp đỡ mà còn dám nợ, coi họ là trẻ con à?

Đang định lên tiếng, Sở Hoang lại ngăn lại, sau đó vẫy tay, cười như không cười nói: “Ngô Tam Tỉnh, theo như ông nói cũng không phải là không được, chỉ một trăm triệu, Ngô gia có thể lấy ra.” “Vậy thì, phiền tiểu huynh đệ rồi, không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?” Ngô Tam Tỉnh cười ha ha, trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự sợ đối phương yêu cầu chuyển khoản ngay bây giờ, nếu không trong chốc lát thật sự không lấy ra được nhiều tiền như vậy.

Bao nhiêu năm nay kiếm được tiền, đều đã dùng vào ván cờ ông ta bố trí, đừng nhìn bên ngoài ai cũng gọi là Tam gia, nhưng thực tế trong túi không có bao nhiêu tiền.

“Ngô tam gia có thể gọi tôi là Sở Hoang, mấy vị này đều là huynh đệ trong tộc của tôi, bây giờ ông đã đồng ý đưa tiền, vậy thì đứng sang một bên đợi, đợi khi tôi giải quyết xong mọi nguy hiểm, sẽ đưa các người rời khỏi thủy động.” Sở Hoang mặt không đổi sắc, thản nhiên liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh, sau đó hai mắt híp lại, ánh mắt sâu thẳm đánh giá thủy động trước mắt.

Ban đầu ở mộ tướng quân Kim Quốc, khi xuất hiện một hiệu ứng hồ điệp nhỏ, anh đã biết trong thế giới Đạo Mộ, những ngôi mộ lớn đó rất có thể đã xảy ra những thay đổi không ai biết.

Bây giờ, lần trộm mộ thứ hai chưa thực sự bước vào mộ táng, đã gặp phải biến cố lớn như vậy.

Khôi trong thủy động, không chỉ trở nên mạnh hơn so với trong dòng thời gian gốc, thậm chí trong bóng tối còn có lượng lớn những thứ tương tự Khôi, đang rình rập.

Không khỏi khiến anh nghĩ, trong ngôi mộ lớn kia, liệu có trở nên quỷ dị khó lường hơn không, những cái bánh ú vốn đã đáng sợ, thực lực lại tăng lên đến mức độ nào.

"Lệ~" Đột nhiên, lúc này, cỗ nữ Khôi mặc đồ trắng không xa bất chợt ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt dữ tợn đáng sợ.

Miệng há to, không chỉ phát ra một tiếng kêu thảm thiết lại đầy oán niệm, mà còn có vô số Thi Miết từ trong miệng bò ra.

Tiếng kêu oán niệm sắc bén đó, không ngừng vang vọng trong thủy động, khiến Ngô Tam Tỉnh và những người khác đau đầu như búa bổ, theo bản năng bịt tai, vẻ mặt đau đớn không thôi.

"Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Trương Khải Linh lập tức thay đổi.

Sở Hoang nhíu mày nhìn Ngô Tam Tỉnh và những người khác bên cạnh, sau đó dặn dò: "A Nghị, cậu là Tinh Thần Huyễn Sư, dùng tinh thần lực bao bọc họ lại, cách ly âm thanh của nữ Khôi, phòng ngừa linh hồn bị trọng thương." "Vâng, tộc trưởng!" Nghe Sở Hoang phân phó, Sở Nghị gật đầu, hai mắt nhắm lại, rồi đột nhiên mở ra.

Vù!

Trong đôi mắt cậu ta lóe lên một luồng sáng màu xanh lam quỷ dị,

sau đó trong không khí dường như có thứ gì đó nhanh chóng khuếch tán, bao trùm lấy Ngô Tam Tỉnh và những người khác.

"……" Ngô Tam Tỉnh và những người khác vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt nghi ngờ nhìn Sở Hoang và những người khác.

Vừa rồi âm thanh sắc bén đó khiến họ đau đầu như búa bổ, bây giờ lại không còn cảm giác gì?

Đám người này quả thật thần bí khó lường, lại có thể có thủ đoạn quỷ dị như vậy.

"Chậc… Nghị ca, niệm lực tinh thần của cậu bây giờ dùng càng ngày càng thuần thục rồi." Sở Vân bên cạnh chép miệng, cười nói với Sở Nghị.

"Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ thôi, không bằng cậu." Sở Nghị lắc đầu.

Tuy nhiên, lời vừa dứt, sắc mặt cậu ta lập tức thay đổi.

Trong khoảnh khắc phóng tinh thần lực ra ngoài, bao bọc lấy Ngô Tam Tỉnh và những người khác, cậu ta vậy mà cảm nhận được lượng lớn dao động linh hồn dưới đáy nước.

"Tộc trưởng, dưới nước có thứ gì đó sắp lên rồi." "Ồ?" Sở Hoang hai mắt híp lại, ánh mắt quét xung quanh, niệm lực tinh thần đồng thời phóng ra, dò xuống đáy nước.

Vừa nhìn, ngay cả anh cũng không khỏi nhíu mày.

Chỉ thấy ở sâu dưới đáy nước, có lượng lớn thi thể nằm ngổn ngang.

Những thi thể này ăn mặc khác nhau, có quần áo thời Tần Hán, có thời Đại Đường, cũng có thời Nguyên Minh, thậm chí có không ít người mặc quần áo thời Dân Quốc.

Quần áo trên người tuy có chút rách nát mục nát, nhưng Sở Hoang

tuyệt đối không nhìn nhầm.

Những thi thể này gần như bao gồm người của các triều đại từ sau Tây Chu.

Số lượng thi thể cực nhiều, ít nhất cũng có mấy trăm đến cả ngàn cỗ.

Chỉ là lúc này, những thi thể đó lần lượt mở mắt, trong mắt có ngọn lửa màu xanh lục đang cháy, như những cái xác biết đi, từ dưới nước tiến lên mặt nước.

Trên người còn tràn ngập oán khí và âm khí cực kỳ nồng đậm, rõ ràng là muốn giữ họ lại đây làm bạn.

Đã chết oan ở đây, linh hồn mãi mãi không thể rời đi, vậy thì để nhiều người hơn cùng làm bạn.

"Thật có chút thú vị, nhiều Khôi như vậy, hôm nay nếu không phải có tôi, trong đám người Ngô Tam Tỉnh, ngoài Trương Khải Linh ra, e rằng đều phải chết ở đây." Sở Hoang trong lòng âm thầm trầm tư, đương nhiên, đây chỉ là suy đoán.

Nhưng nếu là nhân vật chính mệnh định, chưa chắc đã không thể thoát thân.

Đương nhiên, lúc này anh đang suy nghĩ một số vấn đề.

Nếu nhóm Sở Hoang không xuất hiện, những cỗ Khôi đó liệu có xuất hiện không?

Mọi chuyện, rốt cuộc là nhắm vào Sở Hoang, hay là tất cả mọi người?

Sở Hoang hai mắt híp lại, trong lòng đang suy tư, thì những cỗ Khôi dưới đáy nước, lúc này cũng từ từ nổi lên từ dưới nước.

"Mẹ ơi, Tam gia, đây là nơi quỷ quái gì vậy, sao lại có nhiều Khôi

giống bánh ú như vậy?" Khi thấy những cỗ Khôi từ các thời kỳ khác nhau dày đặc trên mặt nước, Phan Tử chỉ cảm thấy da đầu tê dại, một luồng khí lạnh từ sống lưng xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Hạo Thiên Chân bên cạnh sớm đã sợ ngây người, vạn lần không ngờ lần trộm mộ đầu tiên trong đời, lại gặp phải chuyện đáng sợ như vậy.

"Mẹ kiếp, lão tử nam chinh bắc chiến mấy chục năm, chưa từng gặp Khôi, không ngờ lần này lại gặp cả một ổ Thi Khôi." Miệng Ngô Tam Tỉnh cũng không nhịn được văng tục, cũng có chút da đầu tê dại.

"Mấy vị Sở tiểu ca, nhiều Thi Khôi như vậy, các vị chắc chắn thật sự có thể chống đỡ được chứ?" Đối mặt với nhiều Thi Khôi như vậy, Ngô Tam Tỉnh cũng không quan tâm đến sĩ diện nữa, vội vàng nhìn Sở Hoang hỏi.

"Ngô tam gia cứ yên tâm, đã nhận tiền của ông, tự nhiên sẽ bảo ông bình an vô sự ra ngoài." Sở Hoang vẻ mặt thản nhiên nói.

"Hừ, chỉ là một đám Thi Khôi thôi, có tôi bảo vệ các người, thiên hạ rộng lớn, ai có thể làm tổn thương các người?" Sở Phàm mặt lạnh đi, có chút không vui nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Theo cậu ta thấy, mấy người đối phương chỉ là những con kiến có thể tùy ý giẫm chết, vậy mà cũng dám nghi ngờ tộc trưởng của mình.

"Ha ha ha, được, nếu mấy vị Sở tiểu ca có tự tin như vậy, thì tôi cũng yên tâm rồi." Ngô Tam Tỉnh lau mồ hôi lạnh trên đầu, gượng cười nói.

Rầm!

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu không xa của mấy người, cỗ quan tài pha lê vốn có một cỗ nữ Khôi mặc đồ trắng nằm bên trong, trực tiếp nổ

tung.

Ngay sau đó, lại một cỗ nữ Khôi mặc đồ trắng khác xuất hiện ở phía sau mọi người.

Bây giờ cả đường trước và đường sau đều bị chặn lại, giữa sông tụ tập ngày càng nhiều Thi Khôi.

Đám này hoàn toàn coi họ như cá trong chậu, thề phải giữ mạng họ lại đây.

"Tìm chết!" "Thật sự nghĩ rằng ăn chắc được tôi rồi sao!" Thấy cảnh này, Sở Vũ vẻ mặt lạnh lùng, Đường đao trong tay lập tức tuốt vỏ, trong mắt tràn ngập sát khí đáng sợ.

"Ra tay đi, cũng đừng lãng phí thời gian nữa." Sở Hoang liếc nhìn Trương Khải Linh không xa nói: "Hai chúng ta mỗi người một cỗ nữ Khôi mặc đồ trắng?" "Được!" Trương Khải Linh gật đầu, cũng không từ chối.

"Mấy cậu xử lý sạch sẽ đám Thi Khôi còn lại cho tôi, không được tha một tên nào." Sở Hoang mặt lạnh lùng nói.

Đám này, trong mắt anh không chỉ là Thi Khôi, mà còn đại diện cho lượng lớn điểm tích lũy.

Nếu không giết chết, làm sao thu hồi?

"Tộc trưởng, yên tâm, đám này đã sống chán rồi, vậy chúng ta cho chúng nó chết thêm một lần nữa." Sở Phàm cười lạnh, Bát Diện Hán Kiếm trong tay rung lên, bắn ra từng luồng hàn quang.

Keng~ Cùng lúc đó, chỉ thấy Trương Khải Linh trực tiếp rút ra Hắc Kim Cổ Đao, tung người nhảy lên, trực tiếp lao về phía cỗ nữ Khôi mặc đồ trắng phía trước.

Lần này, anh ta không trực tiếp dùng Kỳ Lân tinh huyết để đối phó

với nữ Khôi đó, dù sao bây giờ nữ Khôi đã mạnh hơn trong dòng thời gian gốc rất nhiều.

Một giọt Kỳ Lân tinh huyết, e rằng không thể khiến đối phương trực tiếp quỳ xuống thần phục, ngược lại còn khiến Trương Khải Linh rơi vào trạng thái suy yếu.

"Giết!" "Đã chết bao nhiêu năm rồi, tại sao còn ra ngoài hại người?" "Lần này, cho chúng mày hồn phi phách tán hết." "…" Theo mấy tiếng quát lạnh vang lên, chỉ thấy Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Phàm ba người, tay cầm đao kiếm, lao về phía đám Thi Khôi.

Vù vù vù… Sở Vân ý niệm vừa động, ba thanh phi đao lập tức phá không bay đi, trong bóng tối như luồng sáng, trực tiếp xuyên qua mi tâm của ba cỗ Thi Khôi.

Chương 50

Mi tâm bị xuyên thủng, người bình thường chắc chắn sẽ chết, chỉ là đám Thi Khôi này lại như không có chuyện gì, lại lần nữa lao về phía Sở Vân.

"Suýt chút nữa thì quên mất chúng nó chỉ là thi thể, tổn thương thể xác, đối với chúng nó tác dụng không lớn." Sở Vân cười lạnh, sau đó niệm lực tinh thần lập tức bao bọc lấy ba thanh phi đao, lại lần nữa đâm vào mi tâm của chúng.

Lần này, ba thanh phi đao dưới sự bao bọc của niệm lực tinh thần, ở sâu trong mi tâm của ba cỗ Thi Khôi, không ngừng xoay tròn, nghiền nát linh hồn của chúng.

"A…" Theo linh hồn bị tổn thương, ba tiếng kêu thảm thiết lập tức vang vọng trong thủy động.

"Chết cho ta!" Sở Vân mặt lộ vẻ hung tợn, điều khiển ba thanh phi đao, cưỡng ép nghiền nát linh hồn của ba cỗ Thi Khôi thành tro bụi.

Quỷ hồn, Thi Khôi!

Trước mặt Tinh Thần Niệm Sư, đều bị nghiền nát.

Bên kia, Sở Nghị nhắm mắt, cố gắng phóng ra lượng lớn tinh thần lực, dùng tinh thần lực nghiền nát linh hồn của Thi Khôi bị giam cầm trong thể xác.

"A…" "Lệ…" Theo từng cỗ Thi Khôi linh hồn bị nghiền nát, không ít Thi Khôi mất đi sự điều khiển, trực tiếp ngã xuống mặt nước, hoàn toàn không còn động tĩnh.

So với Sở Vân, Sở Nghị hai người, chủ yếu dùng tinh thần lực tấn công nghiền nát, thì Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Phàm ba người lại có vẻ tàn

bạo hơn một chút.

Dù sao, họ không thể trực tiếp chém giết linh hồn của đám Thi Khôi bị giam cầm trong cơ thể, nên đã nghĩ ra cách khác.

Đó là chém đám Thi Khôi thành nhiều đoạn, mất tay chân, mất thân thể, mất đầu lâu, Thi Khôi, còn có uy hiếp gì nữa?

"Chém!" Không xa, Sở Phàm quát lạnh một tiếng, Bát Diện Hán Kiếm trong tay như từng luồng tia chớp, trong nháy mắt đã chém một cỗ Thi Khôi thành tám đoạn.

Dù linh hồn bị giam cầm trong thể xác thì đã sao?

Trong thời gian ngắn, thể xác bị chia cắt, căn bản không thể ngưng tụ lại, càng không có sức tấn công nào đáng kể.

Bên kia, Sở Hoang mặt không đổi sắc đánh giá phía trước, Trương Khải Linh đang đánh khó phân thắng bại với nữ Khôi mặc đồ trắng, sau đó lại nhìn về phía cỗ nữ Khôi mặc đồ trắng phía sau.

Thực lực của nữ Khôi mặc đồ trắng, quả thật đã tăng lên ít nhất mấy lần, nếu không Trương Khải Linh cũng không mất nhiều thời gian như vậy mà vẫn chưa giải quyết được đối phương.

"Tiếc thật, thực lực của ta tăng lên quá nhanh, những thứ gọi là đại khủng bố đối với ta mà nói không khác gì con kiến." Sở Hoang lắc đầu, sau đó ngón trỏ tay phải duỗi ra, nhẹ nhàng điểm một cái vào hư không.

Keng~ Giây tiếp theo, một thanh phi đao lập tức xé tan hư không, tốc độ cực nhanh, như vượt qua cả tốc độ âm thanh, dưới ánh mắt không thể tin nổi của Ngô Tam Tỉnh và những người khác, trực tiếp xuyên thủng đầu lâu của nữ Khôi mặc đồ trắng đó.

"Lệ…". … Phi đao xé gió bay ra, trong mắt bọn Ngô Tam Tỉnh, nó như một tia chớp giáng xuống, chỉ để lại một vệt sáng trong không

trung rồi lập tức xuyên thủng đầu lâu của nữ khôi áo trắng.

Phi đao được bao bọc bởi tinh thần niệm lực mạnh mẽ, dễ dàng nghiền nát linh hồn của nó thành tro bụi ngay trong hộp sọ.

"Rét~" Cùng với một tiếng hét thảm thiết chói tai, đầu lâu của nữ khôi áo trắng đã bị phi đao xoay tròn tốc độ cao nghiền nát thành một đám sương máu.

Bịch…...

Nữ khôi áo trắng không đầu nặng nề ngã xuống mặt sông, cái chết vô cùng thê thảm.

"...Sao có thể?" Nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, Ngô Tam Tỉnh trợn tròn mắt, con ngươi co rút lại.

Ông ta nhìn Trương Khải Linh đang giao chiến bất phân thắng bại với một nữ khôi áo trắng khác ở phía trước, rồi lại nhìn nữ khôi không đầu đã chết hẳn, cả người rơi vào trạng thái ngây dại.

Không thể tin được!

Không tài nào tin nổi!

Hai con nữ khôi áo trắng này đều là đại hung từ thời Tây Chu ba ngàn năm trước.

Sức mạnh của chúng không cần phải nghi ngờ.

Ngay cả Trương Khải Linh cũng không thể hạ gục con nữ khôi kia trong thời gian ngắn, vậy mà bây giờ Sở Hoang chỉ cần một đao.

Chỉ một phi đao duy nhất, vậy mà đã dễ dàng chém giết con nữ khôi áo trắng còn lại.

Sao có thể không khiến Ngô Tam Tỉnh chấn kinh?

Trong lòng ông ta, xét về thực lực cá nhân, Tiểu Ca Trương Khải

Linh tuyệt đối là trần nhà của giới này.

Nhưng bây giờ, so với người thanh niên họ Sở kia, dường như có một khoảng cách khổng lồ như trời với đất.

"Mạnh... mạnh quá!" Bên cạnh, Hạo Thiên Chân cũng kinh hãi, vô thức lẩm bẩm.

Còn Phan Tử lúc này thì không ngừng dụi mắt, như thể mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

"Chỉ là một con nữ khôi thôi mà, đối với tôi chẳng khác gì gà đất chó sành, các người cần gì phải kinh ngạc như vậy?" Nhìn vẻ mặt kinh ngạc, không thể tin nổi của bọn Ngô Tam Tỉnh, Sở Hoang bình tĩnh nói.

Phải biết rằng, tinh thần niệm lực của anh lúc này đã đạt đến cấp chiến tướng trung cấp.

Nếu ngay cả một con nữ khôi áo trắng cũng không thể dễ dàng chém giết, chẳng phải là quá vô dụng rồi sao.

Khi mấy người Ngô Tam Tỉnh nghe lời Sở Hoang nói, khóe miệng không khỏi giật giật.

Gà đất chó sành?

Ý chỉ nữ khôi Tây Chu ba ngàn năm trước ư?

Chẳng lẽ bọn họ có hiểu lầm gì về bốn chữ "gà đất chó sành"?

Sở Hoang cũng không quan tâm mấy người Ngô Tam Tỉnh đang nghĩ gì.

Lúc này, sau khi giải quyết xong nữ khôi, anh lại đưa mắt nhìn về phía Trương Khải Linh đang giao chiến với con nữ khôi kia.

"Tiểu Ca, có cần giúp không?" Sở Hoang cười nhạt hỏi.

“Không cần!” Trương Khải Linh nghe vậy, lạnh lùng đáp lại.

Nhưng một đao vừa rồi của Sở Hoang cũng khiến lòng anh ta vô cùng kinh ngạc.

Để giải quyết nhanh con nữ khôi, chỉ thấy Trương Khải Linh tay phải cầm đao, lật lưỡi đao một vòng, chớp mắt đặt lên lòng bàn tay trái.

Xoẹt~ Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Khải Linh trực tiếp rạch lòng bàn tay, máu tươi nhuốm đỏ cả lưỡi Hắc Kim Cổ Đao.

Hắc Kim Cổ Đao được bôi máu Kỳ Lân, lần này đã hoàn toàn thể hiện ra thực lực đáng sợ độc nhất của Trương Khải Linh.

Vút!

Chỉ thấy Trương Khải Linh chém một đao, lưỡi đao sắc bén kèm theo ánh sáng lạnh màu đỏ máu trên thân đao, lập tức chém trúng nữ khôi áo trắng.

“A...” Một tiếng hét thảm thiết vang lên từ miệng nữ khôi, vang vọng khắp thủy động.

Chỗ nữ khôi bị Hắc Kim Cổ Đao chém trúng thậm chí còn xèo xèo bốc khói đen.

Có lẽ một đao này đã triệt để chọc giận nữ khôi, chỉ thấy nó gầm lên một tiếng, oán khí và sát khí trên người càng thêm nồng đậm, móng tay trên cả hai tay cũng nhanh chóng dài ra gần mười centimet.

Vút!

Vút!

Vút!

Móng tay sắc như đao cắt không khí, nhanh chóng tấn công về phía Trương Khải Linh.

Keng~ Chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm chói tai, trong bóng tối dường như tóe lên một chuỗi tia lửa.

"Chết!" Cùng với tiếng quát lạnh của Trương Khải Linh, Hắc Kim Cổ Đao trong tay anh ta lại một lần nữa chém ra.

Một đao cực kỳ hung tàn, vậy mà lại chém đứt một cánh tay của nữ khôi.

Một đòn thành công, Trương Khải Linh ánh mắt ngưng lại, lại một lần nữa lao vút đi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay như có sinh mệnh, chém trúng nữ khôi từ một góc độ vô cùng quỷ dị.

Sau một đao, Trương Khải Linh còn trực tiếp ném Hắc Kim Cổ Đao trong tay ra.

Vù!

Lưỡi đao lạnh lẽo, khí thế sắc bén ập tới.

Nữ khôi áo trắng kia vậy mà bị một đao xuyên thủng đầu lâu, sau đó lực đạo của thân đao không hề suy giảm, mang theo nữ khôi ghim chặt vào vách núi cách đó không xa.

"Gào..." Bị ghim trên vách núi, cơ thể nữ khôi bị máu Kỳ Lân ăn mòn, không ngừng bốc khói đen, vẻ mặt dữ tợn, miệng phát ra tiếng gầm giận dữ mà thê lương.

Đặc biệt là khi nhìn về phía Trương Khải Linh, đôi đồng tử màu xanh u tối kia càng lộ ra vẻ oán hận chưa từng có.

Thấy cảnh này, Trương Khải Linh sắc mặt không đổi, lòng bàn tay trái ép ra một giọt máu tươi màu đỏ sậm, sau đó xoay người, tay trái vung về phía trước.

Chương 51

Giọt tinh huyết Kỳ Lân màu đỏ sậm kia, cách xa hơn mười mét, trực tiếp ấn lên trán của nữ khôi.

"Rét..." Cùng với một tiếng hét thảm thiết nữa vang lên từ miệng nữ khôi.

Giọt tinh huyết Kỳ Lân kia trực tiếp đánh cho nó hồn bay phách tán, không còn linh hồn khống chế, cả người nữ khôi lập tức bất động, chết hẳn trong tay Trương Khải Linh.

Lúc này, sắc mặt Trương Khải Linh cũng tái nhợt chưa từng thấy, anh ta cố gắng chống đỡ cơ thể, đi đến trước mặt nữ khôi, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, thân hình lảo đảo quay về thuyền.

Sau đó bịch một tiếng ngã ngồi xuống mũi thuyền, trực tiếp ngất đi.

"Muộn Du Bình, không sao chứ?

Muộn Du Bình tỉnh lại đi..." Thấy bộ dạng thê thảm của Trương Khải Linh, Hạo Thiên Chân trong lòng lo lắng, vội vàng tiến lên ôm lấy, vẻ mặt căng thẳng vô cùng quan tâm.

"Được rồi, chỉ là mất máu quá nhiều, lại hao phí một giọt tinh huyết, chỉ ngất đi thôi." Nhìn cặp đôi trong nguyên tác này, Sở Hoang không khỏi mỉm cười nói.

Mặc dù biết Trương Khải Linh không có chuyện gì lớn, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn mặt mày lo lắng, cũng không rời đi, cứ ngồi bên cạnh yên lặng trông chừng.

Thấy cảnh này, khóe miệng Ngô Tam Tỉnh không khỏi giật giật.

Cảm giác cháu trai nhà mình, hình như có chút không ổn?

Chẳng lẽ sau này nhà họ Ngô sắp tuyệt tự sao?

Cũng may Sở Hoang không biết Ngô Tam Tỉnh đang nghĩ gì, nếu không thì ít nhất cũng phải nói một câu, nhà họ Ngô sau này đúng là tuyệt tự thật.

Lắc lắc đầu, Sở Hoang cũng không để ý nhiều, nhảy một cái lên bãi sông, từng bước đi về phía con nữ khôi bị Trương Khải Linh chém giết.

"Một con nữ khôi từ thời Tây Chu ba ngàn năm trước, không biết thu hồi lại sẽ đáng giá bao nhiêu điểm tích lũy." Nhìn nữ khôi trước mắt, Sở Hoang thầm đoán, sau đó vung tay, trực tiếp thu hồi nó cho hệ thống.

Cảnh này vừa vặn bị Ngô Tam Tỉnh đang chú ý nhìn thấy.

Khi thấy Sở Hoang vung tay một cái, nữ khôi kia liền biến mất, trong mắt Ngô Tam Tỉnh lập tức lóe lên tinh quang.

Cảnh này khiến ông ta nghĩ đến một số lời đồn trong Cửu Môn.

Tương truyền năm đó Trương Đại Phật Gia biết thuật Ngũ Quỷ Bàn Vận.

Thậm chí từng trong một đêm, đem một pho tượng Phật lớn từ ngọn núi cách thành mấy chục dặm, dời về nhà.

Cũng chính vì thế, từ đó trên giang hồ mới có danh hiệu Phật Gia.

Chẳng lẽ Sở Hoang cũng biết thuật Ngũ Quỷ Bàn Vận?

Hay là, trong truyền thuyết còn thần bí hơn, Giới Tử Nạp Tu Di?

Nhưng bất kể là loại bí thuật nào, điều Ngô Tam Tỉnh thực sự tò mò lúc này là, tại sao Sở Hoang lại thu nữ khôi kia?

Chỉ là một cái xác thôi mà, chẳng lẽ Sở Hoang có sở thích đặc biệt với thi thể?

Hay là, muốn bán lậu ra nước ngoài kiếm tiền?

Lăn lộn trong nghề nhiều năm như vậy, Ngô Tam Tỉnh biết rõ, ở nước ngoài có một số người thích nghiên cứu cổ thi.

Thi thể càng lâu đời, giá cả càng cao.

Cổ thi Tây Chu ba ngàn năm trước, ở nước ngoài tuyệt đối là thứ được săn đón.

Chỉ tiếc là ông ta không biết, Sở Hoang chỉ đơn giản là thu hồi thi thể nữ khôi cho hệ thống mà thôi.

Phía bên kia!

Sau khi thi thể nữ khôi được thu hồi, trong đầu anh lập tức vang lên tiếng của hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi một thi thể nữ khôi thời Tây Chu, nhận được 600 điểm tích lũy." Hít!

Một con nữ khôi thời Tây Chu, vậy mà đáng giá sáu trăm điểm tích lũy?

Vậy nếu cộng thêm con còn lại… Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng, ánh mắt lại rơi vào con nữ khôi áo trắng khác đang trôi nổi trên mặt sông cách đó không xa.

Sở Hoang bước một bước, lập tức đến bên bờ sông kia, sau đó vung tay, trực tiếp thu hồi nốt con nữ khôi này cho hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi một thi thể nữ khôi thời Tây Chu, nhận được 608 điểm tích lũy." "Lại có thêm một ngàn hai trăm điểm, cộng với một ngàn hai trăm điểm thu hồi thi thể thi miết lúc trước, chẳng phải là hai ngàn bốn trăm điểm rồi sao?" Sở Hoang trong lòng thầm vui mừng, chưa thực sự xuống mộ đã kiếm được hai ngàn bốn trăm điểm tích lũy, vậy nếu xuống mộ rồi thì sao?

Hơn nữa, ngay trước mắt anh còn có không ít thi khôi.

Mấy con thi khôi này tuy không mạnh bằng hai con nữ khôi áo trắng lúc trước, số điểm tích lũy nhận được chắc chắn cũng không cao bằng sáu trăm điểm. ...Nhưng chúng nó lại đông về số lượng.

Mấy trăm, cả ngàn con thi khôi, cho dù một con chỉ đáng giá 10 điểm, vậy ít nhất cũng có thể cung cấp thêm cho anh mấy ngàn thậm chí cả vạn điểm tích lũy.

Sao có thể không khiến Sở Hoang vui vẻ chứ?

Dù sao điểm tích lũy càng nhiều, càng có thể mua được nhiều thứ tốt, không chỉ nâng cao thực lực bản thân, mà còn có thể nâng cao thực lực của cả gia tộc.

Cùng lúc đó, sau gần nửa giờ giao chiến, Sở Huyền, Sở Phàm và những người khác cuối cùng cũng chém giết hết mấy trăm, cả ngàn con thi khôi.

"Hù...

Tộc trưởng, may mắn không làm nhục mệnh, đám thi khôi đã được giải quyết triệt để." Sở Huyền đạp nước nhảy lên, thở hắt ra một hơi, chắp tay bẩm báo.

"Linh hồn của đám thi khôi này chủ yếu bị giam cầm trong thân xác, trừ phi tiêu diệt linh hồn, nếu không thì không thể giết chết được, tôi và Huyền ca, tiểu Phàm ba người, cũng chỉ có thể chém thân thể chúng thành nhiều đoạn, khiến chúng trong thời gian ngắn không còn bất kỳ uy hiếp nào." Sở Vũ lắc đầu, thở dài nói.

Ba người bọn họ tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng không dùng tinh thần lực để tấn công, đối phó với loại âm tà này, cuối cùng vẫn không tiện bằng Sở Vân và Sở Nghị.

Nhìn những con thi khôi bị chém thành nhiều đoạn trên mặt nước,

vậy mà vẫn đang ngọ nguậy, Sở Hoang hai mắt híp lại, thầm gật đầu.

Sau đó, chỉ thấy anh vung tay, thu hồi toàn bộ đám thi khôi cho hệ thống.

"Đinh, ký chủ tổng cộng thu hồi 930 thi khôi, nhận được 16000 điểm tích lũy." Một vạn sáu ngàn điểm?

Nghe tiếng hệ thống trong đầu, giữa hai hàng lông mày của Sở Hoang lập tức lóe lên vẻ vui mừng.

Một vạn sáu ngàn điểm!

Đơn giản là bùng nổ.

Cộng thêm hai ngàn bốn trăm điểm lúc trước, chỗ thủy động này đã cung cấp cho anh tổng cộng một vạn tám ngàn bốn trăm điểm.

Điều này khiến nội tâm Sở Hoang càng thêm vui vẻ.

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính của tôi!" "Đinh, đang mở..." Vút!

Theo tiếng nói của hệ thống, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức xuất hiện trước mắt anh.

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng Sở gia Tuổi: 22 Sức mạnh: 4600 kg Tốc độ: 62 m/giây Thân thể: Chiến sĩ cao cấp Tinh thần: Chiến tướng trung cấp Quốc thuật: Ám kình đại thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Bát Cực Quyền, Đại Diễn Thần Quyết Kỹ năng: Thuật cơ quan bá đạo, Đảo Đấu Tường Giải, Cổ Đổng Bách Khoa, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật Điểm tích lũy: 22700 điểm Không gian hệ thống: Tẩy Tủy Đan ×4.

Giải Độc Đan ×4.

Phá Thổ Tứ Lang ×2, Phá Thổ Thất Lang ×10...

"Chậc chậc, hai vạn hai ngàn điểm tích lũy, có lẽ chuyến đi lăng

mộ Tây Chu Chiến Quốc lần này có thể kiếm được bốn năm vạn điểm cũng không chừng." Nhìn bảng thuộc tính hiện tại, Sở Hoang chép miệng, trong lòng không khỏi tính toán xem, hành động trộm mộ lần này rốt cuộc có thể mang lại cho mình bao nhiêu lợi ích.

Dù sao thì, cây Cửu Đầu Xà Bách kia, tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Lắc đầu, sau khi hoàn hồn, Sở Hoang bình thản nhìn bọn Ngô Tam Tỉnh vẫn còn đang kinh ngạc cách đó không xa, nói: "Đám thi khôi đã được giải quyết triệt để, nguy hiểm cũng đã được loại bỏ, chúng ta cũng nên ra ngoài rồi." "Huyền ca, khởi động thuyền bơm hơi, chúng ta đi về phía trước, chắc là sắp ra khỏi thủy động rồi." "Vâng, Tộc trưởng!" Sau khi mấy người quay lại thuyền bơm hơi, cả đoàn lại một lần nữa đi về phía trước.

Bọn Ngô Tam Tỉnh hoàn hồn, cũng không dám ở lại thêm, vội vàng bảo Phan Tử khởi động thuyền, đi theo sau Sở Hoang.

Quả nhiên, không bao lâu sau, không gian trong toàn bộ thủy động dần dần trở nên rộng rãi, phía trước thậm chí còn có thể nhìn thấy ánh sáng của lối ra.

Khi thuyền và thuyền bơm hơi dần cập bờ, ánh nắng bên ngoài cuối cùng cũng chiếu lên người mọi người, khiến bọn Ngô Tam Tỉnh cảm nhận được một sự ấm áp và an tâm chưa từng có.

"Ể?

Chúng ta đang ở đâu vậy?

Tam gia, chúng ta đã ra khỏi thủy động rồi sao?" "Thiên Chân, Muộn Du Bình sao rồi?

Sao sắc mặt tái nhợt thế?" Cùng lúc đó, khi mọi người vừa cập bờ, Đại Khuê và Hải Thiếu, những người bị dọa ngất suốt cả quá

trình, cuối cùng cũng tỉnh lại từ cơn mê man.

“Đồ vô dụng!” “Mang các cậu ra ngoài đúng là mất mặt tôi, cháu trai nhà tôi còn chịu đựng được, vậy mà các cậu lại bị dọa ngất đi.” Nhìn Đại Khuê và Hải Thiếu vừa tỉnh lại, đang ngơ ngác nhìn xung quanh, Ngô Tam Tỉnh lập tức không nhịn được mà trừng mắt, giận dữ quát.

“Được rồi, chuyện của các cậu để sau hãy nói, bây giờ đã an toàn ra khỏi thủy động, Ngô Tam gia có nên thực hiện lời nói lúc trước không?”. .....

Chương 52

“Ngô Tam gia, bây giờ chúng ta đã an toàn rời khỏi thủy động, vậy ông có nên thực hiện lời hứa lúc trước không?” Ánh nắng chan hòa, trong núi rừng, bên bờ sông gần một thủy động.

Sở Hoang chắp một tay sau lưng, sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

“Ách...” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, thân thể lập tức cứng đờ, Phan Tử bên cạnh cũng cúi đầu không nói.

Dù sao thì, bây giờ quả thực đã an toàn ra ngoài, thậm chí không hề tổn hại gì.

Nếu không có mấy người Sở Hoang hộ tống, với những gì đã gặp trong thủy động lúc trước, e rằng mười phần chết không còn một.

Chẳng phải ngay cả Tiểu Ca Trương Khải Linh lúc này cũng mất máu quá nhiều mà ngất đi sao?

“Sở tiểu huynh đệ, yên tâm, chuyện đã hứa, tôi Ngô Tam Tỉnh tuyệt đối không nuốt lời, cậu cho tôi một số tài khoản, tôi sẽ cho người chuyển tiền qua.

Còn lại, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, sau đó tôi sẽ viết cho cậu một giấy nợ và thư cam kết, thế nào?” Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Sở Hoang nói.

Một trăm triệu, ông ta thật không dám không đưa, càng không dám quỵt nợ.

Thực lực mà mấy người Sở Hoang thể hiện lúc trước, tuyệt đối là lần đầu ông ta thấy trong đời.

Trương Khải Linh đã đủ lợi hại rồi đúng không?

Nhưng mấy người trước mắt này, ai nấy đều có thực lực không thua kém Trương Khải Linh, thậm chí người đứng đầu là Sở Hoang rõ ràng còn mạnh hơn.

Mặc dù không biết Đại Việt từ khi nào lại có thêm một gia tộc họ Sở mạnh mẽ như vậy.

Nhưng có một điều ông ta hiểu rõ, đó là những người trước mắt này tuyệt đối không thể trở thành kẻ địch.

Về việc có phải là người của Uông gia và tổ chức không, Ngô Tam Tỉnh không hề nghi ngờ.

Dù sao, với chiến lực cỡ Trương Khải Linh, Uông gia và tổ chức làm sao có được?

Nếu đối phương thật sự có thực lực như vậy, e rằng đã sớm công khai đối đầu, cần gì phải bày ra mấy âm mưu quỷ kế.

Cho nên, Ngô Tam Tỉnh biết rõ, Sở gia mà Sở Hoang thuộc về, rõ ràng là một thế lực mới.

Hơn nữa, qua cách xưng hô của mấy người Sở Huyền lúc trước, Sở Hoang vậy mà lại là tộc trưởng của gia tộc.

Điều này khiến Ngô Tam Tỉnh trong lòng thầm kinh hãi, đồng thời cũng lập tức quyết định, phải thân thiết hơn với bọn Sở Hoang.

Sau khi Sở Hoang cho một số tài khoản, Ngô Tam Tỉnh lại gọi một cuộc điện thoại, không bao lâu sau, liền có tin nhắn gửi đến.

Năm mươi triệu đã vào tài khoản!

Nhìn số dư hiển thị trên điện thoại, trên mặt Sở Hoang không khỏi lộ ra một nụ cười.

“Ngô Tam gia thật có thành ý, năm mươi triệu tôi xin nhận trước, còn lại một nửa, lát nữa viết giấy nợ và thư cam kết, đợi kết thúc

chuyến trộm mộ này chúng ta lại bàn." "Nên làm, nên làm, vậy chúng ta đi trước nhé?" Ngô Tam Tỉnh vừa nói, vừa lấy ra một bao thuốc, mời mỗi người Sở Hoang một điếu.

Thái độ như vậy cũng khiến mấy người Sở Huyền đối với ông ta thả lỏng hơn một chút.

Sở Hoang cười nhạt, cũng không ngăn cản, anh biết Ngô Tam Tỉnh, con cáo già này rõ ràng là thấy thực lực mạnh mẽ của họ, muốn nhân cơ hội lôi kéo, tạo quan hệ tốt.

"Tam gia, từ lúc nào mà ông nợ người ta một trăm triệu vậy?

Đưa năm mươi triệu rồi mà còn phải viết giấy nợ, lúc trước không phải ông rất khinh thường họ sao?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đại Khuê có chút không hiểu, kéo Ngô Tam Tỉnh hỏi.

Không nhắc thì thôi, nhắc đến là Ngô Tam Tỉnh lại bực bội với bộ dạng nhu nhược của gã.

Bốp!

Ngô Tam Tỉnh tát mạnh vào đầu gã một cái, bực bội nói: "Mày biết cái gì?

Đồ nhát gan!

Vào thủy động chưa được bao lâu đã bị dọa ngất, còn mặt mũi hỏi tao à?

Nếu không phải mấy anh em nhà họ Sở cứu giúp, lão tử đã sớm chôn thân trong thủy động rồi." Nói xong, Ngô Tam Tỉnh lại trừng mắt nhìn Đại Khuê một cái, rồi quay người bỏ đi.

"Tôi chỉ tò mò hỏi một câu thôi mà, đánh tôi làm gì?" Đại Khuê xoa xoa cái trán bị đánh, có chút tủi thân lẩm bẩm.

"Đáng đời!" "Xem bộ dạng nhu nhược của cậu kìa, tiếp theo nếu

không biểu hiện tốt, lần sau đừng hòng Tam gia dẫn theo." Phan Tử khinh bỉ liếc nhìn Đại Khuê, sau đó khoác ba lô lên, cũng đi về phía trước.

"Ha ha, tôi chỉ hơi sợ mấy thứ ma ma quỷ quỷ đó thôi, nếu thật sự gặp phải xác ướp thì xem tôi xử lý chúng nó này." Đại Khuê vung vung nắm đấm, tự tin nói.

Phía bên kia, đoàn người Sở Hoang và Ngô Tam Tỉnh đi trước, men theo con đường, không lâu sau liền thấy một đứa trẻ đang ngồi xổm chơi bên đường.

"Nhóc con, có biết gần đây có quán trọ nào không?" Ngô Tam Tỉnh cười hì hì hỏi.

"Ừm!" Đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh, sau đó đứng dậy, ngẩng đầu, chìa tay ra.

"Hầy..." Thấy cảnh này, Ngô Tam Tỉnh bực bội trừng mắt nhìn nó, nhưng vẫn rút từ trong túi ra một tờ năm mươi tệ, đặt vào tay nó.

"Theo tôi!" Đứa trẻ nhận tiền, đáp lại một câu rồi trực tiếp quay người nhảy chân sáo đi về phía trước.

Không bao lâu sau, họ phát hiện một ngôi làng, theo hướng của đứa trẻ, lại đến một nhà dân trong làng.

"Chị ơi, có khách!" Đứa trẻ gọi về phía trước một tiếng, rồi lại quay người vui vẻ rời đi.

Ngay sau đó, cửa sân phía trước mở ra, một cô gái nông thôn trẻ tuổi bước ra.

"..." Cô gái có chút tò mò nhìn bọn Ngô Tam Tỉnh tay xách nách mang, nhưng ánh mắt lại đặc biệt chú ý đến Sở Hoang, Trương Khải Linh.

Dù sao, đẹp trai như vậy, cô thật sự chưa từng gặp.

“Cô gái nhỏ, ở đây có nhà khách hay nhà trọ gì không?

Chúng tôi muốn ở lại mấy ngày.” “Nhà tôi là nhà khách, mọi người vào đi.” Cô gái trẻ nghe vậy hơi sững sờ, sau đó tươi cười chào đón mọi người vào.

“Người đông quá, phòng nhà tôi e là không đủ, nên chỉ có thể hai, ba người một phòng.” “Không sao, ra ngoài đâu có tiện nghi như vậy, cứ sắp xếp phòng trước, tắm nước nóng một cái, lát nữa ăn một bữa thật ngon.” Theo sự sắp xếp của cô gái trẻ, mọi người lên lầu hai, vào phòng mà cô đã sắp xếp.

Trong phòng, Sở Hoang bình tĩnh quan sát bài trí bên trong.

Ba chiếc giường đơn và chăn, một cái bàn, một ấm nước, mấy cái cốc, ngoài ra không còn gì khác.

Tuy quả thực đơn sơ, nhưng ở một nhà dân trong làng quê, có một chỗ ở đã là không tồi rồi.

“Tộc trưởng, ngôi làng này hình như có chút không ổn, lúc nãy tôi vào làng, vậy mà không thấy bao nhiêu dân làng, mà những người ít ỏi đó dường như cũng không hề kinh ngạc khi thấy chúng ta.” Lúc này, Sở Huyền từ ngoài cửa bước vào, nhíu mày nói.

Trong một ngôi làng, nếu có bất kỳ người lạ nào đột nhiên xuất hiện, e rằng đều sẽ thu hút sự chú ý của dân làng.

Đặc biệt là đông người như họ, càng nên khiến người ta chú ý, thậm chí là phản cảm mới đúng.

Nhưng người trong làng này lại như đã quen, hoàn toàn không coi là chuyện gì.

Điểm này, rõ ràng không bình thường.

“Không sao, mọi người đi tắm nước nóng đi, lát nữa xuống ăn một bữa thật ngon.” Sở Hoang vẻ mặt thản nhiên, vỗ vỗ vai Sở Huyền nói.

Những điều đối phương nói, anh đại khái có thể đoán được nguyên nhân.

Chẳng qua là ngọn núi gần đây từng bị sạt lở, xuất hiện hơn trăm cái đầu người và một cái đỉnh đồng lớn.

Từ đó thu hút sự chú ý của chính quyền, và cử đội khảo cổ đến.

Chỉ tiếc là đội khảo cổ cuối cùng toàn quân bị diệt, dọa cho những người đó không dám đến nữa.

Nhưng những kẻ trộm mộ trong dân gian lại nối tiếp nhau không ngừng.

Cũng chính vì thế, người trong làng đều đã quen, không hề để ý đến những người ngoài này.

Ngồi trên đầu giường châm một điếu thuốc, đợi hút xong, Sở Hoang cũng đi tắm nước nóng.

Dù sao trong thủy động hơi ẩm quá lớn, tắm nước nóng chắc chắn sẽ thoải mái.

Đợi mọi việc xong xuôi, Sở Hoang liền dẫn cả đoàn xuống lầu.

Lúc này, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đã ngồi bên bàn.

“Bà chủ, cho mấy món sở trường của nhà nông, nếu có thú rừng, thì thêm cả thú rừng nữa.” Vừa gọi cô gái trẻ đang nấu ăn, mấy người Sở Hoang vừa ngồi xuống một bàn khác.

Ngước mắt nhìn xung quanh, ngoài bàn của mấy người Ngô Tam Tỉnh, cách đó không xa có một người đội nón lá, đang quay lưng về phía họ, chậm rãi ăn cơm.

“A...” Thấy người này, Sở Hoang cười nhạt, anh biết đối phương

là ai.

Đó là người của Cừu Đức Khảo, kẻ một lòng cầu trường sinh, đối phương cố ý giả làm người nhà họ Trần, cháu gái của Trần Văn Cẩm, để nhân cơ hội tiếp cận Ngô Tam Tỉnh.

Trong nguyên tác, Ngô Tam Tỉnh vậy mà thật sự bị lừa?

Chương 53

Điểm này, Sở Hoang tuyệt đối không tin, Ngô Tam Tỉnh con cáo già đó sao có thể bị lừa?

Thân phận cháu gái của Trần Văn Cẩm càng sớm bị đối phương nhìn thấu, chỉ là ông ta vẫn luôn không nói ra mà thôi.

Quả nhiên, thời gian tiếp theo, Hạo Thiên Chân đã thành công nhận ra đối phương là Trần Thừa Trừng.

Sau đó, Ngô Tam Tỉnh đầu tiên là giáo huấn một trận, rồi lại ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.

Khi nhắc đến nhóm người Sở Hoang, trong mắt Trần Thừa Trừng rõ ràng lộ ra vẻ tò mò và dò xét, nhưng Ngô Tam Tỉnh cũng là cáo già, chỉ cười ha hả mà không nói nhiều.

Hạo Thiên Chân, một tay mơ, đã đơn giản kể hết mọi chuyện xảy ra trong thủy động cho Trần Thừa Trừng nghe.

Điều này khiến Trần Thừa Trừng trong lòng chấn kinh, đồng thời càng thêm tò mò về thân phận của nhóm người Sở Hoang.

Quả nhiên, khi bọn Sở Hoang đang vừa ăn thú rừng, vừa uống rượu gạo, Trần Thừa Trừng đã bưng một ly rượu đi tới.

“Mấy anh trai, cảm ơn đã cứu Tam thúc và Thiên Chân, em tên là Trần Thừa Trừng, em kính các anh một ly.” Trần Thừa Trừng nở một nụ cười trong sáng, nâng ly lên, uống cạn.

Thấy cảnh này, Ngô Tam Tỉnh cách đó không xa tuy mặt cười hì hì, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên một tia âm u.

“Mấy anh trai, sao các anh lợi hại thế?

Ngay cả nhiều thi khôi như vậy cũng bị các anh xử lý, có thể kể cho em nghe được không?" Trần Thừa Trừng tự nhiên kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Sở Hoang, vẻ mặt sùng bái nhìn anh.

Phải nói rằng!

Trần Thừa Trừng quả thực trông rất trong sáng động lòng người, cộng thêm vẻ mặt sùng bái kia, e rằng thanh niên bình thường khó mà chống đỡ được.

Chỉ tiếc là, hôm nay cô ta đối mặt với mấy người Sở Hoang.

Chỉ thấy Sở Vân và Sở Phàm liếc nhau một cái, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Với nhãn lực của họ, rõ ràng có thể nhìn ra, Trần Thừa Trừng tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Chưa nói đến những thứ khác, đối phương chắc chắn đã luyện qua vài ngón.

Nhưng Sở Hoang chưa lên tiếng, họ cũng sẽ không lỗ mãng mở lời.

"Trần Thừa Trừng đúng không!" "Giữa chúng ta không thân thiết như vậy, cô đi tìm Tam thúc của cô đi, đừng ở đây lãng phí thời gian của tôi." Hờ hững liếc nhìn Trần Thừa Trừng, Sở Hoang không biểu cảm nói.

"Hả?" Nghe lời này, Trần Thừa Trừng rõ ràng sững sờ.

Một đại mỹ nữ như vậy đang nhìn mình với vẻ mặt sùng bái, vậy mà không hề động lòng, thậm chí còn cự tuyệt ngàn dặm?

"Trần Thừa Trừng, mau về đi, đừng làm phiền người ta dùng bữa!" Cách đó không xa, nụ cười trên mặt Ngô Tam Tỉnh càng đậm, nhưng lại giả vờ tức giận quát khẽ.

“Ồ!” Trần Thừa Trừng trong lòng tuy không muốn, nhưng vẫn gật đầu, vẻ mặt tủi thân quay về bàn của Ngô Tam Tỉnh ngồi xuống.

“Tam thúc, người ta làm sao vậy, cháu chỉ tò mò hỏi thôi mà, có cần phải lạnh lùng như vậy không?” Trần Thừa Trừng uống một ngụm rượu gạo, có chút không vui phàn nàn.

Hải Thiếu bên cạnh gật đầu tán thành, phụ họa: “Đúng vậy Trần Thừa Trừng, tôi cũng thấy họ khó gần quá, kiêu ngạo như cái gì ấy, theo tôi thấy thì đám người đó không phải người tốt.” “Hải Thiếu, đừng nói bừa, nếu không có họ thì mạng của chúng ta chắc cũng mất trong thủy động rồi.” Hạo Thiên Chân nghe vậy, nhíu mày, lại cẩn thận liếc nhìn Sở Hoang và những người khác cách đó không xa, rồi nhỏ giọng nhắc nhở.

“Chậc, kệ cậu, dù sao tôi cũng nghĩ vậy.” Hải Thiếu không thèm để ý, tiếp tục nói nhỏ.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử liếc nhau một cái, trong mắt lóe lên hàn quang.

Lũ ruồi nhặng này như giòi trong xương, đi đâu cũng có người bám theo.

Phía bên kia!

Sau khi ăn no uống đủ, mấy người Sở Hoang liền trực tiếp quay về phòng.

Khi trời dần tối, mọi người cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Dù sao ngày mai phải dậy sớm, chuẩn bị vào núi xuống mộ.

Cốc cốc~ Trong phòng, Sở Hoang đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Sở Vân tiến lên mở cửa, chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh đang đứng ngoài

cửa với nụ cười trên môi.

“Mấy vị anh em nhà họ Sở, đây là giấy nợ và thư cam kết tôi đã viết, đợi về Tô Hàng, các cậu cứ đến tìm tôi lấy tiền, cho dù tôi không có ở đó, cũng có thể tìm bất kỳ người nào trong nhà họ Ngô để đòi nợ.” Vừa nói, Ngô Tam Tỉnh vừa đưa một tờ giấy.

Nhìn chữ viết trên đó, Sở Vân không thay đổi sắc mặt, gật đầu với Sở Hoang.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, các vị nghỉ ngơi sớm đi, tôi cũng về đây.” Để lại một câu, Ngô Tam Tỉnh liền quay người rời đi.

Sau khi đóng cửa lại, Sở Vân lập tức cười hì hì.

“Tộc trưởng, chúng ta lần này lời to rồi, chưa xuống mộ mà đã kiếm được một trăm triệu.” “Được rồi, thu giấy nợ đó lại, sau này không phải cậu chuẩn bị đến Tô Hàng trấn giữ sao?

Đến lúc đó đi đòi lại khoản tiền này.” Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói.

“Tộc trưởng, ngài yên tâm, khoản tiền này tôi nhất định sẽ đòi lại đầy đủ.” Sở Vân cười hì hì, sau đó gấp giấy nợ lại cất vào túi, rồi cũng quay người chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đêm khuya!

Một bóng người đột nhiên từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó thân hình vô cùng nhanh nhẹn rời khỏi sân nhỏ. ...

Sáng sớm hôm sau!

Mặt trời chưa mọc, đoàn người Sở Hoang đã xuống lầu, sau khi ăn sáng xong.

Họ liền rời khỏi làng, đi vào trong núi.

Họ không hề đợi bọn Ngô Tam Tỉnh, chuẩn bị một mình xuống mộ.

Mặc dù lúc trước đã cứu Ngô Tam Tỉnh, nhưng đó cũng là vì tiền, chứ không thực sự liên minh.

Anh cũng không định liên thủ với đối phương.

Bảo bối trong lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc, anh không định chia sẻ với người khác.

Quan sát phong thủy xung quanh, lại dùng thuật Tầm Long Điểm Huyệt quan sát, rất nhanh liền xác định được lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc rốt cuộc ở đâu. ...

"Tộc trưởng, theo thuật Tầm Long Điểm Huyệt trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, phía trước chính là vị trí của lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc." Trong rừng núi, Sở Huyền tay cầm la bàn, lúc thì nhìn trời, lúc thì nhìn núi cao và cảnh vật xung quanh, cuối cùng vẻ mặt vui mừng chỉ về phía trước, nói với Sở Hoang.

"Không tồi, có thể dùng thuật Tầm Long Điểm Huyệt để tìm mộ, sau này cũng có thể dẫn đội đi trộm mộ." Sở Hoang khen ngợi gật đầu, rất hài lòng với Sở Huyền.

"Tộc trưởng, không phải đều do ngài dạy sao?

Nếu không có ngài, đừng nói là Tầm Long Điểm Huyệt, ngay cả con đường siêu phàm, tôi cũng không thể bước vào." Bị Sở Hoang khen ngợi như vậy, Sở Huyền có chút ngại ngùng lắc đầu khiêm tốn.

"Tộc trưởng, bây giờ tôi cũng biết thuật Tầm Long Điểm Huyệt rồi, chỉ là tìm mộ chậm hơn Huyền ca một chút thôi." Lúc này, thấy Sở Hoang khen ngợi Sở Huyền, mấy người Sở Vân bên cạnh cũng vội vàng tiến lên cười nói.

“Ha ha ha...

Không tồi, thuật Tầm Long Điểm Huyệt, mấy đứa đều nên học cho tinh thông một chút, sau này trộm mộ có thể sẽ phải tự mình dẫn đội, nên nhất định phải cẩn thận chính xác.” Sở Hoang gật đầu, cũng không hề keo kiệt lời khen.

Thời gian qua, không chỉ có mấy người Sở Huyền, mà rất nhiều người trong Sở Gia Thôn đều đã học Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Bây giờ cũng đã có chút thành tựu.

Sau này Sở Hoang trấn giữ gia tộc, lấy mấy người Sở Huyền làm đầu, mỗi người tự dẫn đội đi trộm mộ khắp thiên hạ.

Như vậy, không chỉ có thể nhanh chóng nhận được điểm tích lũy, đối với họ mà nói, cũng có tác dụng rèn luyện, hà cớ gì mà không làm?

“Được rồi, tiếp tục đi về phía trước đi.” Sở Hoang xua tay, mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Tuy đường núi gập ghềnh khó đi, nhưng đối với mấy người họ, lại như đi trên đất bằng.

Chỉ mất thời gian một nén hương, mấy người đã sắp đến vị trí lăng mộ đã xác định trước đó.

“Hử?” “Tộc trưởng, phía trước hình như có người?” Đột nhiên, Sở Vũ nhíu mày, nhìn về phía trước trầm giọng nói.

Chỉ thấy trong rừng thông cách đó không xa, xuất hiện thêm mấy cái lều quân dụng màu xanh lá.

“Tộc trưởng, ngài đợi trước, tôi đi xem tình hình.” Sở Vũ nhỏ giọng nói, sau đó thân hình như một con báo săn nhanh nhẹn, tốc độ nhanh như chớp lao về phía trước.

Không bao lâu, liền nghe thấy Sở Vũ lớn tiếng gọi: "Tộc trưởng, ở đây không có người." Khi mấy người Sở Hoang đến trước những cái lều quân dụng đó, nhìn những vật tư sinh hoạt và một số thiết bị máy móc trong lều, lông mày đều không khỏi nhíu lại.

"Tộc trưởng, ở đây vậy mà có người đến trước, không phải đã nhanh chân chiếm mất ngôi mộ lớn mà chúng ta tìm được rồi chứ?" Sở Phàm sắc mặt có chút khó coi nói.

Ngôi mộ lớn đó, họ đã coi là của Sở gia, bây giờ lại bị người khác nhanh chân chiếm trước, sao có thể không tức giận?

Chương 54

"Ha... trộm mộ không phải cứ vào mộ trước là có thể thu được lợi nhiều hơn đâu, cuối cùng vẫn là thực lực vi tôn." Sở Hoang thản nhiên cười, sau đó tay phải vung lên, khoảnh khắc tiếp theo, một con thằn lằn lớn màu đồng xanh, dài khoảng một mét, từ không trung xuất hiện trên mặt đất.

"Phá Thổ Tứ Lang, chuyên dùng để đào đạo động, mấy đứa ở đây đào đạo động vào mộ thất.

Giải Độc Đan ta cũng đã sớm đưa cho các cậu, còn Phá Thổ Thất Lang, Tiểu Vân, Tiểu Nghị trên người cũng có.

Mấy đứa ở đây xuống mộ, ta không đi cùng." Nghe lời này, mấy người Sở Huyền kinh ngạc, vội vàng hỏi: "Tộc trưởng, ngài không xuống mộ cùng chúng tôi sao?" "Không!" Sở Hoang lắc đầu, ánh mắt nhìn xa về phía rừng núi, thản nhiên cười nói: "Lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc thực ra có một nơi kỳ lạ khác có thể xuống mộ, ta sẽ từ đó vào mộ, mấy đứa từ đây đào đạo động vào.

Một trước một sau, bao vây toàn bộ lăng mộ!

Như vậy, cũng có thể rèn luyện năng lực xuống mộ của mấy đứa." Nghe lời Sở Hoang nói, mấy người Sở Huyền tuy có chút kinh ngạc về nơi mà Sở Hoang định xuống mộ, nhưng đã hiểu được trọng điểm.

Nói trắng ra, là muốn rèn luyện năng lực xuống mộ của họ, không thể lúc nào cũng trông cậy vào Tộc trưởng.

Hiểu được điểm này, mấy người Sở Huyền cũng vội vàng phấn chấn gật đầu, đồng loạt lên tiếng.

“Tộc trưởng, ngài yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng, nhất định sẽ nhanh chóng rèn luyện trưởng thành, cố gắng có thể tự mình dẫn đội xuống mộ.” “Đúng vậy Tộc trưởng, lăng mộ này mấy anh em chúng tôi chắc chắn có thể hoàn thành việc trộm mộ một cách ổn thỏa, bên trong chỉ cần là đồ có giá trị, chắc chắn sẽ không bỏ sót một món nào.” “Chỉ là Tộc trưởng, nếu bên trong có quá nhiều đồ tốt, ba lô của chúng ta không đủ thì làm sao?” “...” Sở Hoang nhíu mày, sau khi mấy người Sở Huyền xuống mộ chắc chắn sẽ gặp không ít đồ tốt, nếu ba lô không đủ, quả thực là một phiền phức.

Hơn nữa, nếu họ chém giết xác ướp và thi thể thi miết, cùng với những cỗ quan tài kia, cũng không thể cứ thế bỏ đi.

Những thứ đó thu hồi cho hệ thống, đều là điểm tích lũy cả.

“Xem ra cuối cùng vẫn phải mua một số vật phẩm có thể chứa đồ từ cửa hàng hệ thống.” Sở Hoang thầm nghĩ, sau đó gọi hệ thống mở bảng cửa hàng.

Nhìn những thứ trong cửa hàng, các loại nhẫn trữ vật, túi trữ vật, vòng tay trữ vật, Sở Hoang nhíu mày, bắt đầu tìm kiếm.

“Đinh, ký chủ không cần mua vật phẩm trữ đồ vĩnh viễn, đợi sau khi gia tộc tăng cấp xong, trong phần thưởng của hệ thống sẽ có những thứ này.” Đột nhiên, tiếng của hệ thống vang lên trong đầu, khiến Sở Hoang mừng rỡ.

Thật là đúng lúc.

Nếu phần thưởng sau khi gia tộc tăng cấp trong mấy ngày tới có vật phẩm trữ đồ, vậy quả thực không cần phải mua không gian trữ vật quá tốt.

Nhìn các loại vật phẩm trên bảng cửa hàng, cuối cùng mắt Sở Hoang sáng lên, anh đã chọn được một loại túi trữ vật. 【Túi trữ vật

dùng một lần】: Bên trong có không gian 100 mét khối, sau ba ngày sẽ mất hiệu lực.

Giá bán: 100 điểm tích lũy.

"Cái này được!" Sở Hoang một hơi mua ngay năm cái túi trữ vật dùng một lần, mỗi túi có không gian một trăm mét khối, đủ để Sở Huyền thu hết các loại minh khí và những thứ có giá trị điểm tích lũy trong lăng mộ.

Mặc dù chỉ là đồ dùng một lần, nhưng đợi sau khi chuyến trộm mộ này kết thúc không lâu, hệ thống sẽ thưởng đạo cụ trữ vật mới, cũng coi như tận dụng hết giá trị của nó.

Nghĩ vậy, Sở Hoang lật tay, năm cái túi trữ vật màu xám chỉ lớn bằng lòng bàn tay, trực tiếp xuất hiện trong tay anh.

"Cho các cậu, thứ này là túi trữ vật, mỗi túi có không gian một trăm mét khối, mỗi người một cái.

Chỉ cần tập trung tâm thần vào đó là có thể sử dụng." Vừa nói, anh vừa đưa túi trữ vật trong tay cho mấy người họ.

"Túi trữ vật?

Có không gian một trăm mét khối?" Mấy người Sở Huyền vội vàng nhận lấy túi trữ vật, cầm trong tay không ngừng xem xét, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Nhớ kỹ, tất cả minh khí trong lăng mộ đều phải đóng gói mang đi, những thi thể xác ướp và thi miết kia cũng thu hết cho ta, ngay cả những cỗ quan tài cũng không được bỏ qua, quay về giao cho ta có việc lớn." Nhìn mấy người Sở Huyền, Sở Hoang vẻ mặt nghiêm túc dặn dò.

"Yên tâm đi Tộc trưởng, trong lăng mộ chỉ cần có thứ gì có giá trị, chúng ta một cái cũng không bỏ." Sở Vân vỗ ngực, vẻ mặt kiên định

đảm bảo.

"Được, vậy mấy đứa ở đây đào đạo động đi, ta đi trước một bước." Vỗ vỗ vai mấy người, Sở Hoang cười nhạt, sau đó đi về phía rừng núi phía trước.

Nhìn bóng lưng Sở Hoang rời đi, mấy người Sở Huyền liếc nhau rồi cười nói: "Mấy anh em, chúng ta cũng nên đào đạo động thôi, chuyến trộm mộ lần này chúng ta nhất định không được để Tộc trưởng thất vọng." "Được!" "Đào đạo động, xuống mộ!" "..." Mấy người gật đầu, sau đó do Sở Vân điều khiển con Phá Thổ Tứ Lang, bắt đầu đào đạo động ở vị trí đã chọn.

Chỉ thấy con Phá Thổ Tứ Lang màu đồng xanh lớn một mét, hai chân trước nhanh chóng đào trên mặt đất.

Tốc độ của nó không chỉ nhanh, mà đất đá trên mặt đất, như đậu hũ, dễ dàng bị đào lên.

Chỉ trong một lát, vậy mà đã đào ra một cái hố sâu một mét.

Nhưng độ sâu này, còn xa mới đủ.

"Hả?

Huyền ca, mau nhìn, đất có máu kìa?" Đột nhiên, Sở Vân sắc mặt thay đổi, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn lớp đất vừa được đào lên.

Trên lớp đất đó, vậy mà lại nhuốm màu máu.

"Huyết thổ?" Sở Phàm, Sở Vũ, Sở Nghị ba người cũng nhíu mày.

"Theo như Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đất có máu, thi thể có vàng, lăng mộ bên dưới rất có khả năng tồn tại huyết thi." Sở Huyền nhíu mày, trầm tư một lúc, vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Đất có máu, thi thể có vàng, mộ huyết thi?" Nghe lời này, bốn người Sở Vân đều không khỏi biến sắc.

“Còn nhớ trong lăng mộ tướng quân nước Kim, Tộc trưởng đã từng nói không?

Huyết thi là một loại xác ướp đặc thù, thực lực có cao có thấp, nhưng dù yếu cũng mạnh hơn hắc bạch mao xác ướp.

Huyết thi trong lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc, e rằng ít nhất cũng đã có mấy ngàn năm, thực lực e rằng còn mạnh hơn con hồng hống chúng ta gặp trước đây.

Dù sao con hồng hống đó chưa dính máu người, thực lực mười phần không còn một.

Huyết thi là đại hung, chứa thi độc cực kỳ nồng đậm, lần này chúng ta phải cẩn thận đối phó.” Sở Huyền nhíu chặt mày, ánh mắt nhìn bốn người còn lại trầm giọng nói.

“Để đề phòng bất trắc, chúng ta uống giải độc đan trước rồi nói.” “Đúng vậy, không thể lật thuyền trong mương được.” “...” Mấy người nghe vậy, lập tức gật đầu tán thành, sau đó từ trong lòng lấy ra Giải Độc Đan mà Sở Hoang đã đưa trước đó, trực tiếp uống vào.

Thời gian trôi qua, thêm mấy phút nữa, con Phá Thổ Tứ Lang cuối cùng cũng đào xong đạo động.

Chỉ thấy đạo động hình tròn, đường kính một mét, sâu đến ba bốn mét, đất đai được nén vô cùng chắc chắn.

Đạo động được đào vô cùng hoàn hảo, cho dù là thổ phu tử có kinh nghiệm mấy chục năm nhìn thấy, e rằng cũng phải cam bái hạ phong.

“Chậc chậc, Phá Thổ Tứ Lang đúng là bảo bối tốt, đợi quay về chúng ta cũng nghiên cứu, chế tạo mấy con, đúng là bảo bối cần thiết khi trộm mộ.” Nhìn đạo động trước mắt, Sở Vân vỗ vỗ đầu Phá Thổ Tứ Lang, tán thưởng cười nói.

“Được rồi, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta cũng nên xuống mộ.” “Được!” Sở Vân tâm niệm vừa động, thu Phá Thổ Tứ Lang vào túi trữ vật.

Tuy nhiên, khi mấy người vừa chuẩn bị xuống mộ, cách đó không xa lại truyền đến một trận động tĩnh.

“Ai?!” “Anh em Sở Huyền đừng hiểu lầm, là tôi đây!” Ngay khoảnh khắc cảm nhận được sát khí đáng sợ tỏa ra từ mấy người Sở Huyền, cách đó không xa liền vội vàng truyền đến một giọng nói.

Ngay sau đó, liền thấy hai chú cháu Ngô Tam Tỉnh, cùng với Trương Khải Linh và những người khác, từ không xa đi tới.

Khi thấy bọn Ngô Tam Tỉnh, lông mày mấy người Sở Huyền tuy hơi giãn ra, nhưng đôi mắt lạnh lùng kia vẫn bắn ra vài tia sát ý.

“Xem ra chúng ta không chỉ đi chung một thủy động, mà lăng mộ định trộm cũng là một.” Sở Huyền cười lạnh, ánh mắt liếc qua Trương Khải Linh vài lần.

Trong đám người này, người duy nhất khiến anh có chút kiêng dè, cũng chỉ có người này.

Còn những người khác, đều là gà đất chó sành!

“Anh em Sở Huyền, xem ra chúng ta quả thực đã đụng phải cùng một lăng mộ.” Ngô Tam Tỉnh cười khổ một tiếng, sau đó thăm dò nói: “Chúng ta lúc trước ở trong thủy động cũng đã cùng hoạn nạn, bây giờ đã gặp cùng một lăng mộ, hay là chúng ta liên thủ?” “Liên thủ?” Sở Huyền nghe vậy, trầm tư một lúc.

Bất kể có liên thủ hay không, đều không thể ngăn cản bọn Ngô Tam Tỉnh xuống mộ.

Trừ phi trực tiếp chém giết bọn họ ở đây, nhưng đối phương lại chưa đắc tội gì, còn nợ họ năm mươi triệu.

Nếu giết như vậy, hình như sau này cũng không tiện đòi nợ.

Hơn nữa, tuy đã bước lên con đường siêu phàm, nhưng anh lại không phải kẻ điên cuồng giết người, coi mạng người như cỏ rác.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ, Sở Huyền cuối cùng vẫn gật đầu nói: "Liên thủ cũng được, nhưng đồ vật dưới mộ, chúng ta chia thế nào?" "Ha ha ha, mấy vị huynh đệ không cần những thứ đó, có thể cùng mấy anh em Sở gia liên thủ, đó cũng là vinh hạnh của Ngô lão tam tôi.

Như vầy, bảo bối trong mộ các vị lấy chín phần, tôi chỉ cần một phần, lấy lệ thôi, thế nào?" Thấy Sở Huyền đồng ý liên thủ, mắt Ngô Tam Tỉnh lập tức sáng lên, liền mở lời.

Đối với ông ta, tiền bạc đều là chuyện nhỏ.

Chỉ cần có thể tạo quan hệ tốt với đám người Sở gia thần bí khó lường này, cho dù một phần cũng không cần, ông ta cũng cam tâm tình nguyện.

Hơn nữa, ông ta dẫn Hạo Thiên Chân và Trương Khải Linh đi trộm mộ, cũng không phải vì tiền.

Mà là để cháu trai nhà mình hoàn toàn bước vào ván cờ, và lấy hai thứ đồ mà thôi.

Chỉ là, tuy ông ta nghĩ vậy, nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ thế.

"Tam gia, một chín chia?

Như vậy chẳng phải quá thiệt thòi sao?" Chỉ thấy Đại Khuê có chút không vui, vẻ mặt không cam lòng nhìn mấy người Sở Huyền.

Trần Thừa Trừng bên cạnh cũng vội vàng gật đầu, phụ họa: "Đúng vậy Tam thúc, hai bên liên thủ sao lại chỉ chia một phần?" "Tam thúc, không phải chúng ta bảo vệ văn vật sao?

Chương 55

Sao có thể thật sự buôn bán minh khí dưới lòng đất?" So với sự không cam lòng của Đại Khuê, Hạo Thiên Chân lại không quan tâm chia mấy phần, lần này là vì bảo vệ văn vật.

"Thằng nhóc thối, đừng nói linh tinh, sao nhà họ Ngô chúng ta lại sinh ra một đứa Thiên Chân Vô Tà như vậy chứ." Ngô Tam Tỉnh bực bội trừng mắt nhìn Hạo Thiên Chân, khiến Hạo Thiên Chân trong lòng bất mãn.

Nhưng dù vậy, nghĩ đến sự mạnh mẽ của mấy người Sở Huyền trong thủy động lúc trước, anh lại ngậm miệng lại.

Thiên Chân Vô Tà, chứ không phải là ngốc.

Nhóm người đối phương rõ ràng không đơn giản, thực lực mạnh mẽ, căn bản không thể so bì.

Anh có thể bắt Tam thúc nhà mình giao nộp văn vật, nhưng lại không dám bắt mấy người Sở Huyền cũng làm như vậy.

"Thiên Chân, chúng ta là đi bảo vệ văn vật, nếu thật sự để họ lấy đi chín phần bảo vật trong mộ, đến lúc đó chẳng phải là tổn thất lớn cho Đại Việt chúng ta sao?" Thấy Hạo Thiên Chân không nói nữa, Hải Thiếu bên cạnh lập tức sốt ruột, vội vàng nhỏ giọng khuyên giải.

"Hải Thiếu, cậu không hiểu đâu, mấy người họ thân thủ lợi hại, mỗi người đều ngang ngửa Muộn Du Bình, không phải là người chúng ta có thể chọc vào đâu." "Tôi với họ không thân không thích, dựa vào đâu mà họ nghe lời chúng ta?" Hạo Thiên Chân bất lực lắc đầu.

"Được rồi, tôi không nghe mấy lời vô nghĩa nữa, cứ theo lời Ngô

Tam gia, một chín chia, tôi lấy chín phần." Nghe lời mấy người đối phương nói, trong mắt Sở Huyền lóe lên tinh quang, sau đó trầm giọng quát.

"Được được được, cứ theo lời anh em Sở Huyền." Ngô Tam Tỉnh gật đầu, sau đó không biểu cảm nhìn chằm chằm Đại Khuê, lạnh lùng nói: "Đại Khuê, tôi đã nói một chín chia, nếu cậu có ý kiến, có thể quay về bây giờ, sau này cũng đừng nói là người của Ngô lão tam tôi." "Tam gia, tôi sai rồi!" Thấy Ngô Tam Tỉnh dường như thật sự có chút tức giận, Đại Khuê trong lòng hoảng hốt, vội vàng cúi đầu nhận sai.

Hừ!

Ngô Tam Tỉnh thầm hừ một tiếng, ánh mắt lại vô cùng bình tĩnh nhìn Trần Thừa Trừng và Hải Thiếu.

"Hai người lần này không cần xuống dưới đâu, bên dưới quanh co, có đủ loại cơ quan, rất nguy hiểm." "Tam thúc, tại sao chứ, Thiên Chân còn có thể xuống, cháu cũng muốn xuống." Vừa nghe Ngô Tam Tỉnh không cho xuống, Trần Thừa Trừng lập tức phản bác, bộ dạng quyết tuyệt đó, dường như không xuống không được.

Hải Thiếu bên cạnh cũng liên tục gật đầu, đứng bên cạnh Hạo Thiên Chân nói: "Tôi... tôi cũng muốn xuống, khó khăn lắm mới có cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ lỡ?" "Thôi được!" "Vậy thì xuống hết đi, để hai người ở trên, thật sự có chút nguy hiểm." "Dù sao, mấy cái lều quân dụng này rõ ràng là của đám người nhanh chân đến trước để lại, nếu chúng đột nhiên xuất hiện, với thân thủ của hai người, e rằng chỉ có con đường chết." Ngô Tam Tỉnh bất lực cúi đầu thở dài, nhưng không ai thấy, khi ông ta cúi đầu, trong mắt lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

"Được rồi, không nói nữa, chúng ta nên xuống mộ thôi!" Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, cười cười với Sở Huyền.

Nhưng dựa theo thói quen, ông ta đột nhiên ý thức có gì đó không ổn, vội vàng quay người nhìn xung quanh, thấy đều không có ai, mới nhìn về phía Sở Huyền hỏi: "Mấy vị anh em Sở gia, không biết anh em Sở Hoang đâu rồi?

Chẳng lẽ không xuống mộ sao?" "Tộc trưởng?" Sở Huyền nghe vậy, nhìn sâu vào mắt Ngô Tam Tỉnh rồi cười nói: "Tộc trưởng sẽ hội ngộ với chúng tôi trong mộ, chúng ta đừng quan tâm đến Tộc trưởng nữa, xuống mộ là quan trọng." Nói xong, mấy người Sở Huyền liền trực tiếp quay người, đến trước đạo động đã đào lúc trước.

Nhìn đạo động trước mắt, mấy người Ngô Tam Tỉnh lại một trận kinh ngạc.

Đạo động hoàn hảo như vậy, cho dù chính tay ông ta ra tay, e rằng cũng chưa chắc có thể so sánh được.

Đám người Sở gia này, rốt cuộc có lai lịch gì.

Không chỉ ai nấy đều thực lực mạnh mẽ, ngang ngửa Tiểu Ca, ngay cả đạo động cũng đào hoàn hảo như vậy. ...

Cùng lúc đó, cách chỗ Sở Huyền và những người khác mấy trăm mét.

Sở Hoang vừa quan sát xung quanh, vừa chậm rãi đi về phía trước.

Vút!

Đột nhiên, một sợi dây leo trong rừng như một con mãng xà, nhanh chóng quấn về phía Sở Hoang.

Hửm?

Sở Hoang nhướng mày, thân hình lướt một vòng, vừa vặn né được sợi dây leo kia.

Ngay sau đó, chỉ thấy tay phải anh đột ngột đưa ra, tóm chặt lấy

sợi dây leo đó.

Bất kể sợi dây leo kia dùng sức thế nào, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Vút!

Vút!

Đúng lúc này, lại có hai sợi dây leo khác quấn tới, muốn trói chặt Sở Hoang.

Chỉ là tốc độ của chúng trong mắt Sở Hoang, thực sự quá chậm, bước chân di chuyển, tay trái đưa ra, dễ dàng tóm chặt hai sợi dây leo còn lại.

Vù vù vù...

Nhưng ngay sau đó, xung quanh có hàng chục sợi dây leo, như có sinh mệnh, đan xen vào nhau, giăng thành một tấm lưới dây leo khổng lồ, muốn giam cầm hoàn toàn Sở Hoang.

Thấy cảnh này, Sở Hoang sắc mặt lạnh đi: "Cho mặt mũi mà không biết điều!" Vù...

Chỉ thấy Sở Hoang ý niệm vừa động, từng chiếc phi đao tạo hình bắt mắt, trực tiếp từ không trung xuất hiện, sau đó hóa thành những vệt sáng, không ngừng bay lượn trong không trung.

Nơi phi đao đi qua, tất cả dây leo đều bị chém đứt.

Tấm lưới dây leo khổng lồ, càng trực tiếp vỡ nát, rơi lả tả trong rừng.

Dường như cảm nhận được Sở Hoang không dễ chọc, những sợi dây leo đó lũ lượt bỏ chạy.

"Chạy?" "Muộn rồi!" Sở Hoang thấy vậy, không khỏi cười lạnh, bước một bước, đi theo hướng những sợi dây leo đó bỏ chạy.

Không lâu sau, anh liền thấy một cái hố hoàn toàn bị cây bụi che khuất.

Cái hố vô cùng sâu, một mắt không thể nhìn thấy đáy, chỉ thấy dưới hố, vậy mà lại mọc một cây đại thụ.

Cây đại thụ kia cũng vì ở trong bóng tối, nên không thể nhìn rõ, nhưng những sợi dây leo mọc trên thân cây, chính là những thứ đã tấn công Sở Hoang lúc nãy.

"Cửu Đầu Xà Bách?" Nhìn cây đại thụ trước mắt, trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng.

Cây ăn thịt người khổng lồ như vậy, nếu thu hồi cho hệ thống, chắc chắn sẽ nhận được không ít điểm tích lũy.

Về việc thu phục đối phương, anh không hề có ý nghĩ này.

Cửu Đầu Xà Bách tuy có chút linh tính, nhưng vẫn còn kém quá nhiều, nếu thật sự muốn một loại thực vật có linh tính, có thể giúp sức, hoàn toàn có thể mua Ma Vân Đằng từ cửa hàng hệ thống.

Dù sao, Ma Vân Đằng không chỉ có trí thông minh đủ, chiến lực cũng mạnh mẽ không tầm thường, lúc quan trọng có thể hóa thành Ma Vân chiến y, chẳng phải tốt hơn Cửu Đầu Xà Bách vạn lần sao?

"Cứ để ngươi sống thêm một lúc, cuối cùng sẽ xử lý ngươi sau." Nhìn Cửu Đầu Xà Bách trước mắt, Sở Hoang thản nhiên cười, sau đó nhảy một cái, trực tiếp từ trên nhảy vào trong hố.

Vút!

Vút!

Vút!

Thân ảnh Sở Hoang không ngừng nhảy qua lại trên thân Cửu Đầu Xà Bách, tốc độ cực nhanh, trong bóng tối như một bóng ma.

Những sợi dây leo của Cửu Đầu Xà Bách muốn tóm lấy Sở Hoang, nhưng căn bản không theo kịp tốc độ của anh.

Dù vậy, vẫn có từng chiếc phi đao, không ngừng cắt chém trong bóng tối, nghiền nát những sợi dây leo kia thành mảnh vụn, bay lượn trong không trung.

Sau vài hơi thở, Sở Hoang trực tiếp đáp xuống đất.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên cách mấy trăm mét, có chút ánh sáng le lói, Sở Hoang mới bắt đầu quan sát cảnh tượng xung quanh.

Chỉ thấy bên dưới là một hang động tự nhiên.

Toàn bộ hang động rộng khoảng hai sân bóng đá, trên vách núi xung quanh có từng cái thông đạo.

Ở trung tâm hang động, mọc lên cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ, cao đến mấy trăm mét.

Trên cây đó, treo từng quả cầu, như những quả thực.

Sở Hoang biết rõ, đó chính là những cái xác khô bị Cửu Đầu Xà Bách nuốt chửng, bao bọc lại.

Thân cây Cửu Đầu Xà Bách rất lớn, phải ba bốn người ôm mới xuể, đặc biệt là phần gốc cây, đường kính thậm chí gần mười mét.

Cách thân cây không xa, có một bệ đá, trên bệ đang nằm hai thi thể một nam một nữ, còn nguyên vẹn như lúc sống.

Một người trong đó mặc áo giáp, mặt đeo mặt nạ hồ ly, tay cầm một cái hộp, bên cạnh đặt một thanh cổ kiếm.

Người còn lại là một nữ tử mặc cung trang màu trắng, nữ tử đeo trang sức trên đầu và vòng cổ, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Hơn nữa, dung nhan của nữ tử này tuyệt mỹ, da dẻ trắng nõn,

nằm đó vô cùng an tường.

Bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ cho rằng, vị tuyệt thế giai nhân này không phải là một thi thể, mà là một tuyệt sắc giai nhân đang ngủ say.

Nhìn hai thi thể cổ một nam một nữ, Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, bước lên đi vòng quanh bệ đá quan sát một vòng.

Bên cạnh bệ đá, có một sợi dây leo, trên đó mọc một khối màu đen sẫm như đá.

"Kỳ Lân Kiệt?" Sở Hoang có chút tò mò hái nó xuống, sau đó thu hồi cho hệ thống.

Chương 56

Thứ này tuy có chút kỳ diệu, nhưng đối với anh và cả Sở gia mà nói, không có tác dụng gì.

"Đinh, ký chủ thu hồi một khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm, nhận được 100 điểm tích lũy." "Một khối Kỳ Lân Kiệt ngàn năm chỉ đáng giá một trăm điểm?" Mắt Sở Hoang sáng lên, sau đó lại đưa mắt nhìn về cái hộp trong tay nam thi đeo mặt nạ hồ ly.

Hộp cổ này toàn thân được làm bằng gỗ tử kim nam, chỉ riêng cái hộp đã có giá trị liên thành.

Nếu anh nhớ không lầm, trong hộp ở nguyên tác chứa Xà Mi Đồng Ngư.

Nhưng sau đó lại có người cho rằng, ban đầu trong hộp lẽ ra phải là Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, chỉ là bị Trương Khải Linh lén đổi thành Xà Mi Đồng Ngư.

Rốt cuộc có phải không, rất nhanh sẽ có câu trả lời.

Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, quay đầu nhìn nữ thi bên cạnh, yết hầu của nữ thi hơi phồng lên, hiển nhiên đã sớm được cài cơ quan.

Đối với điều này, Sở Hoang không hề hoảng hốt, tay phải nhanh như chớp đưa ra.

Rắc~ Khoảnh khắc tiếp theo, cằm của nữ thi đã bị trật khớp.

Phụt!

Phụt!

Ngay sau đó, từ yết hầu của nữ thi, lập tức bắn ra mấy cây kim thép, ghim chặt vào thân cây cách đó không xa.

Sau khi lấy chìa khóa từ miệng nữ thi ra, nữ thi lập tức bắt đầu phong hóa, chỉ trong vài hơi thở, từ một tuyệt đại giai nhân, đã biến thành một cái xác khô.

"Chậc chậc... giai nhân khuynh thành, bây giờ lại thành một cái xác khô.

Dù phong hoa tuyệt đại, cuối cùng cũng chỉ là một nắm đất vàng." Nhìn tất cả những điều này, Sở Hoang không khỏi cảm thán một tiếng, trong lòng lại càng thêm kiên định, phải xây dựng gia tộc trở thành vĩnh hằng.

Trường sinh!

Trên con đường đưa Sở gia đến vĩnh hằng, đó chỉ là một mục tiêu nhỏ bé không đáng kể.

Lắc đầu, Sở Hoang lại đưa tay lấy hộp gỗ tử kim nam, dựa theo lỗ khóa trên đó, Sở Hoang trực tiếp dùng chìa khóa mở ra.

"Không phải Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ?" Nhìn thứ trong hộp, Sở Hoang nhướng mày.

Tạo hình này, hình như là Xà Mi Đồng Ngư?

"Chậc chậc, Xà Mi Đồng Ngư sao?

Cũng không biết đáng giá bao nhiêu điểm tích lũy?" Sở Hoang thầm nghĩ, sau đó hỏi hệ thống: "Hệ thống, Xà Mi Đồng Ngư đáng giá bao nhiêu điểm tích lũy?" "Đinh, qua kiểm tra, thu hồi Xà Mi Đồng Ngư, có thể nhận được 100 điểm tích lũy." Một trăm điểm?

Sở Hoang nhíu mày.

Thứ quý giá như vậy, chỉ đáng một trăm điểm tích lũy?

Phải biết rằng, thứ này xuyên suốt không ít tình tiết, trên đó ghi lại một số bí mật của Uông Tàng Hải, vậy mà chỉ đáng một trăm điểm?

“Đinh, ký chủ, giá trị điểm tích lũy, không phụ thuộc vào việc vật phẩm đó có xuyên suốt tình tiết hay không, âm khí, oán khí, sát khí trong mộ càng nặng, điểm tích lũy tự nhiên càng nhiều.

Ngoài ra, một số sinh vật biến dị đặc thù, cũng có thể nhận được điểm tích lũy không nhỏ.

Xà Mi Đồng Ngư, nói trắng ra ngay cả đồ cổ cũng không tính, đặt ở bên ngoài mấy chục vạn cũng không ai muốn.

Đương nhiên, trừ những người coi nó là trọng bảo.” Lời này của hệ thống vừa dứt, mắt Sở Hoang lập tức sáng lên.

Đúng vậy!

Nếu Xà Mi Đồng Ngư chỉ đáng một trăm điểm, thu hồi cũng không đáng, chi bằng dùng nó bán cho người khác?

Những người hy vọng có được nó, chắc chắn sẽ trả giá cao để mua.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang trực tiếp cất hộp gỗ tử kim nam và Xà Mi Đồng Ngư vào không gian hệ thống.

Sau đó, anh nhanh chóng thu hết những thứ có giá trị trên người hai thi thể cổ vào không gian hệ thống.

Nhẫn, vòng cổ, trang sức đầu, cổ kiếm...

Sở Hoang một cái cũng không bỏ qua.

Tuy nhiên, khi Sở Hoang vừa lấy tấm mặt nạ hồ ly xuống, một luồng tinh thần lực quỷ dị trực tiếp ùa vào não anh.

“Tìm chết!” Trong mắt Sở Hoang lóe lên hàn quang, sắc mặt càng trở nên lạnh lẽo tột độ. ...

Rắc!

Vẻ mặt Sở Hoang lạnh lùng, trong mắt lóe lên một tia sát ý kinh người.

Lấy tay làm dao, chém xuống, trực tiếp chặt đứt đầu của nam thi mặt nạ hồ ly.

Cảm nhận được luồng sức mạnh tinh thần quỷ dị đang hung hăng ập tới đã tan biến, Sở Hoang mới lạnh mặt nhìn cái đầu nam thi lăn lóc trên đất. "Chết rồi cũng không yên!" Sở Hoang lạnh mặt, một cước trực tiếp đạp nát đầu hắn.

Hắn không quan tâm nam thi mặt nạ hồ ly này là ai, cũng không có lòng hiếu kỳ nhiều như Hạo Thiên Chân.

Đổ đấu, đơn thuần là để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, cũng như kiếm chút điểm tích lũy và đồ tùy táng.

Còn chủ nhân ngôi mộ là ai, ở giữa có bí mật gì, hắn không hề quan tâm. "Hệ thống, thu hồi hai cỗ cổ thi!" "Đinh, ký chủ thu hồi hai cỗ cổ thi ngàn năm, nhận được 300 điểm tích lũy." "Lại có thêm ba trăm điểm tích lũy!" Nghe âm thanh hệ thống vang lên trong đầu, khóe miệng Sở Hoang khẽ nhếch lên.

Ba trăm điểm tích lũy chỉ mới là bắt đầu, hắn nhớ trong hang động này còn có một con đại hung nữa.

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên, sau khi nhìn kỹ bệ đá, hắn giẫm chân lên một khối đá tròn.

Rắc~ Khối đá tròn đó là một cơ quan.

Ầm ầm ầm...

Cùng với việc cơ quan được kích hoạt, gốc cây bách chín đầu rắn phát ra một trận nổ vang.

Ngay sau đó, liền thấy từ trong thân cây, một chiếc quan quách

khổng lồ từ từ được đẩy ra.

Toàn bộ quan quách được làm bằng một loại đá không rõ chất liệu, trên đó quấn từng vòng xích sắt huyền thiết, dường như bên trong đang phong ấn một đại hung đáng sợ. "Chậc chậc...

đúng là bảo bối, nếu thu hồi cái quan quách này, e là cũng được không ít điểm tích lũy đây?" Nhìn chiếc quan quách khổng lồ trước mắt, Sở Hoang chép miệng, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong quan quách ẩn chứa một sự tồn tại mạnh mẽ, loại âm khí và sát khí ngưng tụ đó tuyệt đối không phải là tông tử bình thường có thể sở hữu.

Ầm!!

Đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên từ sâu trong cổ mộ.

Tiếng nổ cực kỳ kinh người, âm thanh chấn động thậm chí truyền thẳng vào hang động, đến cả mặt đất cũng không ngừng rung chuyển.

Ngay sau đó, Sở Hoang cảm nhận được ở sâu trong cổ mộ, đồng loạt bùng nổ hàng chục luồng âm sát khí hợp lại.

Trong đó, có không ít khí tức vô cùng mạnh mẽ, dù so với khí tức của chiến sĩ sơ cấp cũng không hề thua kém.

Đặc biệt là luồng khí tức mạnh nhất trong số đó, quả thực giống như yêu ma giáng thế. "Khí tức này... có đại tông tử xuất thế, ít nhất cũng là đại tông tử ngàn năm." Sở Hoang nhíu mày, nhìn về phía trên đỉnh đầu.

Nếu không đoán sai, hướng đó hẳn là tầng trên của mộ Chiến Quốc, nơi mà đám Sở Huyền mấy người xuống mộ. "Xem ra lại có biến cố bất ngờ sao?" Ánh mắt Sở Hoang lóe lên không ngừng, mấy con đại tông tử ngàn năm, dù thực lực có thể sánh với chiến sĩ sơ cấp,

nhưng với thực lực của đám Sở Huyền thì cũng không đáng sợ.

Nhưng đột nhiên, sau khi đám Sở Huyền xuống mộ, trong chiếc quan quách đầu tiên họ gặp, bên trong đó lại nằm một cỗ siêu cấp huyết thi khiến cả Trương Khải Linh cũng phải quỳ xuống.

Trong nguyên tác, đối phương đã mạnh mẽ như vậy, giờ đây trong ngôi mộ đã xảy ra biến cố, e là sẽ càng mạnh hơn.

Luồng khí tức mạnh nhất như yêu ma giáng thế vừa rồi, rất có khả năng là từ cỗ siêu cấp huyết thi đó.

Mà trong chiếc quan quách trước mắt, âm sát khí ngưng tụ cũng đậm đặc đến cực hạn.

Nếu mở nắp quan tài, lấy đi bộ kim lũ ngọc y của đối phương, chắc chắn sẽ lập tức xảy ra thi biến, cũng sẽ trở thành một cỗ huyết thi cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ.

Chương 57

"Thôi, nhanh chóng mở quan tài, sau đó đi tìm anh Huyền thôi..." Sở Hoang lắc đầu, sau đó tâm niệm vừa động, mấy cây phi đao phá không bay ra, kèm theo mấy tiếng "keng keng", những sợi xích sắt huyền thiết quấn quanh quan quách lập tức bị chặt đứt. "Mở!" Sở Hoang quát khẽ một tiếng, tay phải trực tiếp lật nắp quan tài xuống đất, làm tung lên một mảng bụi lớn. "Ngọc mã não tư?" Sau khi mở nắp quan tài, thấy bên trong còn một lớp quan tài nữa, trên đó có nguyên một khối ngọc, Sở Hoang cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Hắn trực tiếp thu ngọc mã não tư vào không gian hệ thống, sau khi mở lớp nắp quan tài bên dưới, chính chủ liền hiện ra trước mắt hắn.

Chỉ thấy trong quan quách, một bóng người toàn thân mặc một bộ giáp ngọc kỳ dị làm từ chất liệu không rõ, đang yên lặng nằm đó.

Trong quan tài đặt đủ loại đồ tùy táng quý giá, những thứ này vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ, đều là tinh phẩm thời Tây Chu, thậm chí là thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Nhưng lúc này, ánh mắt Sở Hoang lại bị một chiếc hộp làm từ gỗ trinh nam tơ vàng thu hút. "Lại một cái hộp cổ, làm bằng gỗ trinh nam tơ vàng, bên trong chẳng lẽ là ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư đó sao?" Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng, sau đó trực tiếp đưa tay lấy nó ra.

Chiếc hộp không khóa, có thể dễ dàng mở ra.

Khoảnh khắc mở hộp, thứ đặt bên trong, chính là ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư trong truyền thuyết.

Chỉ thấy trên phương ngọc tỷ, một con kỳ lân chân đạp ba con

quỷ, từ phía khác nhìn lại, những đường vân trên toàn bộ con kỳ lân tựa như có vô số long ngư. "Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư?" Sở Hoang híp mắt, cẩn thận đánh giá phương ngọc tỷ trong tay.

Hắn có thể cảm nhận được, trong ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư ẩn chứa hai loại năng lượng kỳ lạ.

Một trong số đó là một loại âm khí cực kỳ hùng hậu và tinh khiết, còn một loại khí tức khác lại mang đến cho người ta cảm giác nóng rực.

Cả hai luồng năng lượng đều cực kỳ khổng lồ, tuyệt đối không phải vật phẩm bình thường có thể sánh được. "Chẳng lẽ ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư có thể mở được cửa Thanh Đồng, chính là vì luồng âm khí hùng hậu và năng lượng kỳ lân đặc thù này sao?" Sở Hoang thầm trầm tư, nếu ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư có thể mở cửa Thanh Đồng, vậy có thể dùng nó để vào cửa Thanh Đồng không?

Mặc dù không biết bên trong cửa Thanh Đồng có gì, nhưng hắn biết, từng có âm binh bước vào trong đó.

Trong nguyên tác, mỗi lần cửa Thanh Đồng mở ra, đều sẽ có âm binh bước vào.

Nếu có thể chém giết những âm binh đó, rồi thu hồi cho hệ thống, chẳng phải có thể kiếm được rất nhiều điểm tích lũy sao?

Nếu những âm binh đó sau khi chết có thể liên tục xuất hiện lại, vậy chẳng phải đó là một nơi tốt để cày điểm sao?

Trong nguyên tác, vẫn luôn nói bên trong cửa Thanh Đồng là điểm tận cùng của mọi thứ.

Người nhà họ Trương đời đời canh giữ cửa Thanh Đồng!

Rốt cuộc bên trong cửa Thanh Đồng ẩn giấu điều gì?

Thế giới này lại là một thế giới tông hợp, liên quan đến sự tồn tại của cổ thần.

Chẳng lẽ bên trong cửa Thanh Đồng có một vị cổ thần tồn tại?

Cổ thần Kỳ Lân?

Hay là một cổ thần không ai biết đến, hoặc một sự tồn tại chưa biết có thể sánh ngang với cổ thần?

Sở Hoang híp mắt, nội tâm thầm trầm tư.

Nói thật, nếu trực tiếp thu hồi ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư cho hệ thống, chỉ dựa vào luồng âm khí hùng hậu đó, thứ này có thể đổi được không ít điểm tích lũy.

Nhưng nếu không bán, dùng nó để thử xem có thể coi cửa Thanh Đồng như một nơi cày điểm tốt hay không dường như cũng không tệ.

Nếu vận may tốt, bên trong ẩn giấu thi thể của cổ thần Kỳ Lân, vậy thì càng lời to. "Hệ thống, ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư, trị giá bao nhiêu điểm tích lũy?" Sở Hoang có chút tò mò hỏi. "Đinh, thu hồi ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư, có thể nhận được 5000 điểm tích lũy!" "Năm nghìn điểm?" Nghe lời hệ thống, mắt Sở Hoang tức thì sáng lên, năm nghìn điểm tích lũy.

Đây là một con số khổng lồ...

Nội tâm Sở Hoang giằng xé, cuối cùng khẽ thở dài.

Cuối cùng, hắn quyết định tạm thời giữ lại ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư, chuẩn bị sau này đến cửa Thanh Đồng xem thử, nếu có thể vô hạn cày quái, thu hồi âm binh, chẳng bao lâu chắc chắn có thể kiếm được năm nghìn điểm tích lũy.

Dù không được, lúc đó thu hồi lại cũng không muộn.

Dù sao, thứ này vẫn luôn ở trong tay hắn, lúc nào thu hồi mà chẳng

được?

Nghĩ vậy, Sở Hoang trực tiếp cất nó vào không gian hệ thống, sau đó lại thu hết những đồ tùy táng quý giá trong quan quách. "Tiếp theo, đến lượt ngươi!" Vẻ mặt Sở Hoang bình tĩnh, một tay nắm lấy một đầu chỉ của bộ kim lũ ngọc y.

Kim lũ ngọc y người thường căn bản không thể cởi ra, lỡ tay một chút là sẽ hỏng hoàn toàn.

May mà, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, có ghi chép về việc này.

Không thể không nói, cuốn sách này quả thực là một kỳ thư của trời đất, cũng là do Hồ Bát Nhất trong nguyên tác chưa lĩnh hội triệt để, cũng không có tình tiết người khác có được nó.

Nếu không, chỉ cần nửa cuốn sách cũng đủ để Hồ Bát Nhất trở thành kỳ nhân đổ đấu số một thế gian.

Xoạt xoạt...

Sau khi Sở Hoang cởi được bộ kim lũ ngọc y, hắn không nói hai lời, trực tiếp thu nó vào không gian hệ thống.

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc kim lũ ngọc y được cởi ra, thân thể chính chủ đột nhiên thối rữa cực nhanh, máu tươi tuôn ra xối xả. "Gào..." Chỉ thấy hắn đột nhiên mở mắt, ánh mắt oán độc vô cùng nhìn chằm chằm Sở Hoang, mở miệng gầm lên một tiếng. "Một thứ phế vật chỉ đáng sống trong bóng tối, có tư cách gào thét với ta sao?" Sở Hoang cười lạnh một tiếng, vung tay, trực tiếp hất văng nó ra, đập mạnh vào thân cây bách chín đầu rắn, sau đó lại rơi mạnh xuống đất. "Hệ thống, thu hồi quan quách." "Đinh, ký chủ thu hồi quan quách ba lớp thời Tây Chu, nhận được 500 điểm tích lũy." Lại thêm năm trăm điểm tích lũy vào tài khoản!

Quả không hổ là vật của đại hung, quan quách ba lớp thời Tây Chu, trị giá năm trăm điểm tích lũy.

So với con hồng hống lúc trước cũng không thua kém bao nhiêu. "Gào!" Đúng lúc này, huyết thi đã hoàn toàn lột xác.

Dưới thân thể cao lớn vạm vỡ, cơ thể nó lại thối rữa, như thể bị người ta lột sống một lớp da, trông vô cùng máu me, cộng thêm vẻ mặt oán độc dữ tợn, quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Đặc biệt trên người nó ngưng tụ oán khí, sát khí ngút trời, một luồng sương mù màu máu lượn lờ quanh thân, cả người như một đại yêu thực sự giáng thế, kinh hãi tột cùng. "Huyết thi ba ngàn năm?

Khí tức như vậy... quả thực đáng sợ!" Cảm nhận được khí tức đáng sợ bùng phát từ huyết thi ba ngàn năm, dù là Sở Hoang cũng không khỏi nhíu mày. "Gào!" Đúng lúc này, huyết thi gầm lên một tiếng, trực tiếp lao về phía Sở Hoang.

Tốc độ của nó cực nhanh, thậm chí hoàn toàn không giống một cái tông tử, còn nhanh hơn phản ứng của người thường rất nhiều.

Sở Hoang hơi nhíu mày, tung một cú đá.

Một cước này, tuy chưa dùng hết sức, nhưng ít nhất cũng trên hai nghìn kilogam, đủ để đá bay một người ra xa mười mấy hai mươi mét.

Nhưng huyết thi này đao thương bất nhập, sức mạnh bản thân cũng lớn đến kinh người.

Sở Hoang tung một cú đá, vậy mà chỉ đá lùi nó được ba bốn bước, nó liền lập tức gầm lên lao về phía Sở Hoang. "Chậc... huyết thi ba ngàn năm quả thực có chút bất phàm, chỉ tiếc hôm nay gặp phải ta." Sở Hoang lắc đầu cười, sau đó khí thế toàn thân đột nhiên thay đổi.

Như chiến thần giáng thế, lại như sơn quân lâm phàm.

Một luồng khí tức bá đạo không hề sợ hãi bao trùm toàn bộ hang động.

Ầm ầm!

Chỉ thấy Sở Hoang dậm chân xuống đất, sức mạnh đáng sợ làm mặt đất cũng phải rung chuyển.

Hắn đột nhiên bay lên, cơ thể xoay một vòng trên không, chân phải như một chiếc rìu chiến bổ mạnh xuống.

Một đòn mang theo sức mạnh cường đại ngút trời.

Bành!!

Đối mặt với một đòn mạnh mẽ như vậy, huyết thi bị ép khuỵu cả hai gối xuống đất, làm tung lên một lượng lớn bụi bặm.

Chương 58

Ngay sau đó, Sở Hoang lại tung một cú đá.

Một cước này, có thể nói đã bộc phát toàn bộ sức mạnh của một chiến sĩ cao cấp, ít nhất cũng ba bốn nghìn kilogam.

Thậm chí, dùng phương thức phát kình của Bát Cực Quyền, lực đạo đã tăng ít nhất ba lần.

Sức mạnh của một cước này, e là đã đạt tới hơn mười hai nghìn kilogam...

Ầm ầm ầm...

Một cú đá tung ra, huyết thi bị đá bay đi hơn mười mét, đập mạnh vào thân cây, làm cây bách chín đầu rắn cũng phải rung lên bần bật.

Vù vù vù...

Ngay sau đó, từng cây phi đao bắn ra, như tia chớp sấm sét, nhanh chóng bắn về phía tứ chi, đầu lâu và thân thể của huyết thi, ghim chặt nó vào thân cây bách chín đầu rắn. "Gào!!" Huyết thi gầm gừ gào thét với Sở Hoang, luồng âm sát khí oán độc đó, dù là Sở Hoang cũng không khỏi kinh hãi.

Nhưng cũng không thể trách đối phương oán độc như vậy, dù sao Sở Hoang đã phá hỏng đại kế trường sinh ngàn năm của nó, hại nó biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như hiện tại. "Thôi, để ngươi biến đổi thêm một lúc nữa, lát nữa sẽ chém giết ngươi." Nhìn huyết thi bị ghim trên cây bách chín đầu rắn không thể động đậy, Sở Hoang lắc đầu thở dài nói.

Hắn cũng muốn lập tức chém giết nó, nhưng hắn nhớ trong đầu đối phương có giấu một con thi miết vương.

Thi miết vương là thứ tốt.

Chỉ cần thi miết vương chết, toàn bộ thi miết trong cổ mộ sẽ bạo động, lao về phía này.

Những con thi miết đó ít nhất cũng phải tính bằng vạn, tuy không lớn bằng những con thi miết gặp trong đường hầm nước trước đó, nhưng thắng ở số lượng đông.

Thi miết bạo động, trong thời gian ngắn, chắc chắn không thể giết hết chúng, chẳng phải là lãng phí một cơ hội tốt sao?

Chẳng bằng cứ như trong nguyên tác, để cuối cùng mới giết, sau đó cùng đám Sở Huyền chém giết một trận, cuối cùng dùng lửa thiêu chết tất cả thi miết.

Đến lúc đó, có lẽ có thể nhận được nhiều điểm tích lũy hơn.

Cứ như vậy, huyết thi trước mắt, tạm thời không thể chết. "Thôi, tạm tha cho ngươi một mạng, ta đi tìm anh Huyền trước." Sở Hoang lắc đầu, sau đó trực tiếp quay người đi về phía một cửa động phía sau...

Cùng lúc đó!

Bên trong mộ Chiến Quốc thời Tây Chu, tầng trên!

Trong mộ thất đầu tiên!

Đối mặt với chiếc quan tài khổng lồ không ngừng bốc khói đen, khí thế đáng sợ, Trương Khải Linh mặt mày trắng bệch, trực tiếp quỳ hai gối xuống đất cúi đầu, miệng không ngừng phát ra âm thanh "lạc chi lạc chi", dường như đang giao tiếp với chính chủ bên trong.

Khi thấy Trương Khải Linh quỳ xuống, đám người Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân cũng sợ hãi vội vàng quỳ xuống đất.

Nhưng dường như làm vậy cũng không có tác dụng, chính chủ

trong quan tài vẫn bốc khói đen, nắp quan tài cũng không ngừng bị va đập. "Mấy vị anh em nhà họ Sở, hay là các vị cũng quỳ xuống thử xem, chủ nhân bên trong đến cả Tiểu Ca cũng quỳ rồi, chúng ta quỳ cũng không mất mặt đâu." Ngô Tam Tỉnh mặt mày khổ sở, nhìn mấy người Sở Huyền vẫn đang đứng bên cạnh, bất đắc dĩ nói. "Nực cười!" "Quỳ?" "Dựa vào nó mà cũng xứng?" "..." Nghe lời Ngô Tam Tỉnh, mấy người Sở Huyền đều không khỏi lộ vẻ khinh thường.

Một người chết, mà cũng xứng để họ quỳ? "Các người cũng quá ích kỷ rồi, chẳng lẽ vì các người không quỳ, mà muốn để chúng tôi cũng phải lâm vào hiểm cảnh sao?" Nhìn đám Sở Huyền mãi không chịu quỳ, tiếng va đập vào nắp quan tài dường như càng lúc càng lớn, chỉ thấy Trần Thừa Trừng đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt tức giận và lạnh lùng quát lên. "Ích kỷ?" "Vốn định lát nữa mới động thủ giết ngươi, đã vậy ngươi đã không thể chờ đợi mà nhảy ra, vậy thì bây giờ đi chết đi!".

Trong mộ thất!

Giọng nói phẫn nộ của Trần Thừa Trừng vang vọng khắp mộ thất, lại khiến lòng Ngô Tam Tỉnh và những người khác chấn động, trong lòng vừa tức giận vừa kinh hãi.

Có lẽ Trần Thừa Trừng, Hải Thiếu và Đại Khuê không hiểu, nhưng ba người Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử và Hạo Thiên Chân lại biết rõ thực lực của đám người Sở Huyền đáng sợ đến mức nào.

Nếu chỉ đơn thuần là thực lực mạnh mẽ thì cũng thôi đi.

Mấu chốt là mấy người Sở Huyền, ai nấy đều sát phạt quả quyết, lúc cần ra tay tuyệt đối không hề do dự.

Giờ đây Trần Thừa Trừng đột nhiên chỉ trích, nói chuyện với đám Sở Huyền như thể đang hỏi tội, sao lòng Ngô Tam Tỉnh lại không giận?

Khó khăn lắm mới kéo gần được quan hệ với đối phương một chút, nếu vì Trần Thừa Trừng mà khiến họ chết ở đây, vậy thì bao nhiêu tâm huyết Ngô Tam Tỉnh bỏ ra bấy nhiêu năm đều sẽ đổ sông đổ bể!

Thật sự cho rằng chỉ có chủ nhân trong quan tài trước mắt là đáng sợ, còn mấy người Sở Huyền dễ đối phó sao? "Trần Thừa Trừng, câm miệng cho tôi!" Ngay cả Hạo Thiên Chân cũng không nhịn được ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc và tức giận quát lên với Trần Thừa Trừng.

Anh ta đâu phải kẻ ngốc!

Sao có thể không hiểu tình cảnh lúc này.

Đương nhiên, anh ta dù sao cũng lương thiện, sau khi quát Trần Thừa Trừng một tiếng, lại vội vàng nhìn về phía mấy người Sở Huyền, vẻ mặt áy náy nói: "Mấy vị anh em nhà họ Sở, Trần Thừa Trừng vừa rồi cũng vì quá sợ hãi nên ăn nói không lựa lời, đừng để trong lòng." "Anh Thiên Chân, anh sợ gì chứ?

Đây không phải bên ngoài, trong mộ táng không phải cứ thực lực mạnh là được, huống hồ lời tôi nói vừa rồi có gì không đúng?

Không thể vì họ mà để chúng ta phải chết chứ?" Chỉ tiếc là, ý tốt của Hạo Thiên Chân, Trần Thừa Trừng không hề cảm kích, ngược lại còn mang vẻ mặt bất mãn, tiếp tục phản bác. "Ngô tam gia, ý ông thế nào?" Đối mặt với lời của Trần Thừa Trừng, vẻ mặt mấy người Sở Huyền càng thêm lạnh lùng, nhưng không trực tiếp động thủ, mà nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa lên tiếng. "Lời hay khó khuyên con quỷ đáng chết, cho cô ta một cái chết thống khoái đi!" Chỉ thấy Ngô Tam Tỉnh thở dài một tiếng, lắc đầu bất đắc dĩ nói. "Tam thúc, chú làm gì vậy?

Cô ấy là cháu gái của dì Văn Cẩm mà." Hạo Thiên Chân vẻ mặt

không thể tin nổi nhìn Ngô Tam Tỉnh, Tam thúc từ lúc nào lại trở nên máu lạnh như vậy. "Tiểu Tam Gia, ngài không hiểu sao?

Đối phương căn bản không phải cháu gái của Trần Văn Cẩm, nếu không Tam Gia sao có thể nói như vậy?" Phan Tử bên cạnh lúc này lên tiếng giải thích. "Cái... cái gì?" Hạo Thiên Chân nghe vậy, hai mắt trợn trừng, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Ngô Tam Tỉnh đang nhắm mắt không nói, rồi lại nhìn Trần Thừa Trừng mặt mày hoảng hốt, có chút không biết phải làm sao.

Đến bây giờ, anh ta sao lại không hiểu, bấy lâu nay đã bị lừa.

Trần Thừa Trừng lại là giả? "Tam...

Tam thúc, cháu là cháu gái của cô Văn Cẩm mà, sao có thể là giả được?

Chú có nhầm không?" "Anh Thiên Chân, mau nói gì đi, em thật sự không lừa mọi người." Trần Thừa Trừng túm lấy cánh tay Hạo Thiên Chân, vẻ mặt hoảng hốt thất thố nói. "Đủ rồi!" "Văn Cẩm có cháu gái hay không tôi lại không rõ sao?" "Vốn cũng không định làm gì cô, nhưng giờ cô cứ muốn kéo mọi người cùng chết, vậy thì chỉ có thể để cô chết trước." Đột nhiên, Ngô Tam Tỉnh mở mắt, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta, lạnh giọng quát. "Tôi... tôi..." Bị vạch trần trước mặt mọi người, lúc này hiển nhiên không còn đường chối cãi, khiến nội tâm cô ta bất giác có chút hoảng sợ và bất an.

Đột nhiên, vẻ mặt cô ta trở nên tàn nhẫn, trong mắt lộ ra vẻ hung ác: "Nếu các người không cho tôi sống, vậy thì tất cả đừng hòng sống." Nói xong, Trần Thừa Trừng đột nhiên đứng dậy, trực tiếp lao về phía quan tài đang bốc khói đen phía trước. "Không ổn!" Thấy cảnh này, sắc mặt Trương Khải Linh tức thì thay đổi, vội vàng muốn đứng dậy ngăn cản.

Chỉ tiếc là, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy Trần Thừa Trừng rút ra một con dao găm từ thắt lưng, một nhát cắt vào lòng bàn tay, máu tươi bắn ra, trực tiếp văng lên quan tài.

Cùng lúc đó, Trần Thừa Trừng nhảy một cái, đáp xuống nắp quan tài, vẻ mặt hung tợn nhìn mọi người, oán hận nói: "Trong quan tài này chôn chính là Chu Mục Vương, vốn dĩ mọi người đều có thể bình an vô sự.

Nếu các người đều muốn tôi chết, vậy thì cũng đừng mong sống tốt." Nói xong, cô ta lại lộn một vòng ra sau, đáp vững vàng sau quan tài, trực tiếp chạy về phía một lối đi không xa. "Ha... trước mặt tôi mà có khả năng trốn thoát sao?" Thấy cảnh này, Sở Vân cười lạnh một tiếng, một cây phi đao trong nháy mắt phá không bay đi, như một ngôi sao băng vụt qua, mang lại cảm giác là ánh sáng rực rỡ nhất trong bóng tối.

Phụt! "Á..." Trần Thừa Trừng đang chạy trốn trong mộ đạo, chưa kịp vui mừng, liền cảm thấy tim mình đau nhói.

Ngay sau đó, liền thấy ở ngực, không biết từ lúc nào, đã bị một cây phi đao xuyên thủng.

Cây phi đao xoay tròn cực nhanh, thậm chí trực tiếp nghiền nát trái tim cô ta thành máu vụn. "Sao...

Chương 59

có thể!" Trần Thừa Trừng vẻ mặt không cam lòng, gương mặt thanh tú xinh đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc tột độ.

Kèm theo một tiếng "bịch", thân thể Trần Thừa Trừng ngã xuống đất.

Dù dung nhan tuyệt mỹ, nhưng đắc tội với người nhà họ Sở, vẫn không thoát khỏi cái chết.

Nhìn Trần Thừa Trừng đã hoàn toàn tắt thở, Sở Vân không khỏi cười lạnh một tiếng, sau đó ý niệm vừa động, trực tiếp thu hồi phi đao. "Chết... chết rồi!" "Thiên Chân, giết người rồi, giết người rồi!" Đúng lúc này, Hải Thiếu vẻ mặt kinh hãi đứng dậy, hoảng sợ nhìn mấy người Sở Vân, vừa nói vừa lùi về phía cửa mộ.

Phụt!

Thế nhưng, đúng lúc này, một bóng người không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn, một con dao quân dụng trực tiếp cắt cổ hắn.

Hải Thiếu trợn to mắt, đưa tay ôm cổ, máu tươi tuôn ra từ kẽ tay, cố gắng quay người lại để nhìn rõ người sau lưng là ai, nhưng cuối cùng vẫn không kịp quay lại, đã chết thảm ngã xuống đất.

Cùng với việc Hải Thiếu ngã xuống đất, bóng người sau lưng hắn cuối cùng cũng lộ diện.

Không phải Phan Tử, thì là ai? "Phan Tử, anh làm gì vậy?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt kinh hãi, vội vàng chạy đến bên thi thể Hải Thiếu, vừa lay động cơ thể hắn, vừa tức giận nhìn chằm chằm Phan Tử. "Tiểu Tam Gia, đây là lệnh của Tam Gia, huống hồ Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng kia đều là một phe, nếu không giết, e là đợi ra khỏi mộ,

người chết chính là chúng ta." Phan Tử bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi đến sau lưng Ngô Tam Tỉnh. "Tam...

Tam thúc?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt không thể tin nổi quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Trần Thừa Trừng không phải người tốt thì cũng thôi đi, bây giờ Hải Thiếu lại cùng một phe với cô ta?

Hải Thiếu là bạn ở nước ngoài của anh ta mà, hai người quen nhau đã mấy năm, mới về nước một thời gian trước, cũng mới quen Trần Thừa Trừng, bây giờ lại nói với anh ta, họ là một phe? "Cháu trai lớn, thế giới này không đơn giản như cháu thấy đâu, bất kể là Hải Thiếu hay Trần Thừa Trừng, đều là để tiếp cận hai chú cháu chúng ta." "Kẻ chủ mưu đứng sau, không có ý tốt gì đâu, vốn không định để cháu tiếp xúc với những thứ này sớm như vậy, nhưng xem ra bây giờ không tiếp xúc cũng không được rồi." Ngô Tam Tỉnh thở dài một hơi, vẻ mặt có chút u sầu nói.

Ầm ầm ầm...

Đúng lúc này, chiếc quan tài khổng lồ màu đen lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, nắp quan tài bị một lượng lớn sương đen va đập không ngừng, một luồng âm sát khí ngút trời càng lan tỏa khắp mộ thất.

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy nắp quan tài bị hất bay đi, rơi mạnh xuống đất.

Ngay sau đó, liền thấy một bàn tay toàn thân đỏ như máu, lượn lờ sương đen, đặt ra bên ngoài quan tài.

Bàn tay đó cực kỳ xấu xí, thậm chí còn có móng tay dài màu đen

sắc bén. "Mau đi!" "Vừa rồi có huyết tế cung cấp cho nó, thực lực ít nhất đã tăng vọt hơn hai lần, nếu không đi tất cả đều phải chết ở đây." "Keng~" Trương Khải Linh đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm cỗ huyết thi mấy ngàn năm đó, trầm giọng nói với đám Ngô Tam Tỉnh. "Đi?" "E là chúng ta không đi được rồi!" Đúng lúc này, Sở Nghị trong đám người sắc mặt thay đổi, lắc đầu thở dài nói. "Anh Sở Nghị, lời này có ý gì?" Ngô Tam Tỉnh sắc mặt biến đổi. "Nếu cảm nhận của tôi không sai, lúc này đang có ít nhất mấy chục huyết thi đang lao về phía chúng ta." Sắc mặt Sở Nghị có chút ngưng trọng, mấy chục huyết thi, không phải huyết thi bình thường, mỗi con khí tức ít nhất cũng đạt đến trình độ học viên cao cấp đến chiến sĩ sơ cấp.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi đi, dựa vào thực lực của họ, hoàn toàn có thể chém giết những huyết thi đó.

Nhưng trong số những huyết thi đó, dường như có sự tồn tại còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn.

Đặc biệt là con huyết thi vừa được huyết tế trước mắt, thực lực e là không yếu hơn chiến sĩ trung cấp, thậm chí đạt đến cấp độ chiến sĩ cao cấp.

Tiếp theo, chắc chắn là một trận khổ chiến! "Mấy... mấy chục huyết thi?" Nghe lời Sở Nghị, Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân, Phan Tử, Đại Khuê và những người khác đều bị dọa đến ngây người tại chỗ.

Thông thường một con huyết thi đã khiến họ đau đầu, giờ đây lại có mấy chục huyết thi hợp sức, sao có thể không kinh hãi? "Anh... anh Sở Nghị, không thể nào chứ?

Trong một ngôi mộ sao có thể có nhiều huyết thi như vậy?

Không hợp lý chút nào!!" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt khó coi, có chút

không dám tin, thậm chí hy vọng Sở Nghị cảm nhận sai.

Trong mộ Chiến Quốc thời Tây Chu có những nguy hiểm gì, thực ra ông ta đã biết rõ.

Nhưng những thứ gặp phải lúc này, hoàn toàn khác với trong trí nhớ.

Rốt cuộc trong mộ táng đã xảy ra chuyện gì, lại có thể xuất hiện đại quân huyết thi. "Không sai!" "Đúng là có mấy chục huyết thi đang lao về đây." Thế nhưng lúc này, Trương Khải Linh cũng lắc đầu với vẻ mặt nặng nề, vẻ mặt nghiêm túc đến cực điểm.

Nhiều huyết thi như vậy, dù là anh ta cũng không thể đối phó. "Gào!" Đúng lúc này, chỉ thấy con quái vật được coi là huyết thi vương ngàn năm trong quan tài cuối cùng cũng đứng dậy.

Chỉ thấy nó thân hình cao lớn, toàn thân màu tím đỏ, trông cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Đặc biệt trên người nó lượn lờ từng lớp sương đen, khiến nó trông càng thêm đáng sợ. "Gào!" "..." Cùng lúc đó, trong lối đi không xa phía trước, lúc này xuất hiện từng con huyết thi một.

Những huyết thi đi đầu, một con mặc đồ rằn ri, thân hình vạm vỡ, đang giương nanh múa vuốt, vẻ mặt dữ tợn lao về phía mấy người.

Những người này rõ ràng là người của thế lực vào đây đợt đầu, chỉ không ngờ giờ đây từng người lại bị lây nhiễm thành huyết thi.

Không biết vì sao, những người vừa biến thành huyết thi, lại có thực lực sánh ngang học viên cao cấp.

Đằng sau chúng, là một đám huyết thi mặc áo giáp, đội mũ giáp.

Khi nhìn thấy những huyết thi này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Đây cũng là những huyết thi ngàn năm, áo giáp trên người chúng lại được chế tạo đặc biệt, trải qua ngàn năm không mục nát, vẫn có sức phòng ngự mạnh mẽ. "Loạn rồi!" "Tất cả đều loạn rồi!" "Trong mộ Chiến Quốc thời Tây Chu sao có thể đột nhiên xuất hiện nhiều huyết thi ngàn năm như vậy." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh cứng đờ, đầu óc gần như chập mạch, hoàn toàn không hiểu tại sao lại như vậy. "Chết... chết..." Đột nhiên, một giọng nói khàn khàn và oán độc, đứt quãng vang lên từ miệng con huyết thi vương màu tím đỏ đó.

Giọng nói bất ngờ khiến đám người vốn đã chập mạch trở nên hoảng sợ hơn. "...Nói... nói chuyện rồi!!" "Tam Gia, huyết thi vương nói chuyện rồi!!" Cơ thể Đại Khuê run rẩy, vẻ mặt kinh hãi tột cùng, ống quần đã ướt sũng, một mùi khai nồng nặc lan tỏa khắp mộ thất. "Mẹ kiếp, Tam Gia, hôm nay chúng ta sợ là gặp quỷ thật rồi, huyết thi lại biết nói chuyện." Phan Tử tay nắm chặt một con dao quân dụng, vẻ mặt cũng kinh hãi vô cùng. "Sự đã đến nước này, chạy cũng không thoát, nếu không muốn chết, chỉ có thể liều mạng với chúng!" Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt hung dữ, vội vàng lấy ra ba khẩu súng phun lửa từ trong túi, giữ lại một khẩu, đưa cho Phan Tử và Hạo Thiên Chân mỗi người một khẩu.

Sau một hồi kinh hãi ngắn ngủi, Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng lấy lại được phong thái kiêu hùng. "Chiến thôi!" "Tiếp tục đợi cũng vô ích, chỉ có thể tìm một con đường sống trong cõi chết." Trương Khải Linh vẻ mặt lạnh lùng, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp nhảy lên, một đao chém mạnh vào huyết thi vương.

Keng...

Thế nhưng, Hắc Kim Cổ Đao lại không phá được phòng ngự của đối phương, ngược lại còn để lại một chuỗi tia lửa trên người nó. "Chết... chết..." Huyết thi vương mặt mày dữ tợn, vẻ mặt oán độc, sau đó tay phải đấm mạnh về phía Trương Khải Linh.

Phụt!

Một đòn này, Trương Khải Linh vội vàng dùng Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang trước mặt, năm móng tay sắc nhọn va chạm với thân đao, vang lên một trận âm thanh kim loại va chạm.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể tưởng tượng truyền đến từ thân đao, hất văng anh ta bay ra xa hơn mười mét, rơi mạnh vào vách tường. "Anh Huyền, xem ra cũng đến lúc chúng ta động thủ rồi." Nhìn những cảnh tượng trước mắt, mấy người Sở Phàm hít sâu một hơi, sau đó trầm giọng nói. "Giết!

Chương 60

Những huyết thi này một con cũng không được tha!" Trong mắt Sở Huyền lóe lên hàn quang, sau đó chỉ nghe một tiếng "keng", một thanh Đường đao trực tiếp ra khỏi vỏ, thân hình anh như điện, trực tiếp lao về phía huyết thi vương.

Keng!

Kèm theo một trận âm thanh kim loại va chạm, thanh Đường đao trong tay Sở Huyền trong nháy mắt chém lên người huyết thi vương đã sống mấy ngàn năm.

Một chuỗi tia lửa bắn ra, huyết thi vương gầm lên một tiếng, một chưởng vung ngang.

Một chưởng này thế lớn lực mạnh, nặng như ngàn cân, có sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Đối mặt với một đòn này, sắc mặt Sở Huyền hơi thay đổi, tay trái vội vàng giơ lên, Bát Cực Quyền tung ra.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, một tiếng nổ như sấm rền vang lên, Sở Huyền và huyết thi vương đồng thời bị luồng sức mạnh đó đẩy lùi.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Sở Huyền liên tiếp lùi về sau sáu, bảy bước, mỗi bước chân giẫm xuống, gạch đá trên đất đều vỡ nát, để lại một dấu chân sâu hoắm. "Mạnh thật!" Nhìn huyết thi vương cũng lùi lại mấy bước, sắc mặt

Sở Huyền ngưng trọng đến cực điểm.

Một đòn vừa rồi khiến khí huyết của anh cũng có chút chấn động, một đòn tùy tiện của huyết thi vương, e là cũng có sức mạnh mấy nghìn kilogam.

Chưa kể những thứ khác, chỉ riêng về sức mạnh, huyết thi vương e là không yếu hơn chiến sĩ cao cấp, thậm chí còn mạnh hơn.

Tuy tốc độ chậm hơn nhiều, nhưng đối phương thân đồng da sắt, có thể gọi là Kim Cương Bất Hoại Thân trong tiểu thuyết võ hiệp, bất kể là đao trong tay anh, hay Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khải Linh, đều không thể phá được phòng ngự của đối phương.

Từ đó có thể thấy, huyết thi vương, đáng sợ đến mức nào.

Cùng lúc đó, bốn người Sở Vũ, Sở Phàm, Sở Nghị, Sở Vân, lúc này cũng lần lượt lao về phía những huyết thi khác.

Vù vù vù...

Sở Vân khởi động tinh thần niệm lực, mấy cây phi đao trực tiếp phá không, lao về phía huyết thi.

Phụt!

Phụt!

Phi đao nhanh như tia chớp, cực kỳ sắc bén.

Nơi nó đi qua, từng con huyết thi hoặc bị chặt đầu, hoặc bị chặt tay.

Chỉ trong chốc lát, đã có bảy, tám huyết thi bị lây nhiễm, chết thảm trong tay Sở Vân. "Giết!" Sở Vũ tay cầm Đường đao, nhảy lên, một đao chém mạnh vào vai một huyết thi mặc giáp.

Keng...

Cũng không biết bộ giáp đó được làm từ chất liệu gì, Đường đao chém lên trên đó bắn ra rất nhiều tia lửa, nhất thời không thể phá được phòng ngự của bộ giáp.

Rắc!

Thế nhưng, cùng với việc sức mạnh trong tay Sở Vũ bộc phát hoàn toàn truyền vào thân đao, bộ giáp đó mới bị chém vỡ.

Nhưng một đao này tuy phá được phòng ngự của bộ giáp, lại không thể phá được phòng ngự của thân thể huyết thi.

Xoẹt!!

Thân đao kéo ngang, lưỡi đao và thân thể huyết thi không ngừng cắt vào nhau, nhưng lại không thể làm nó bị thương chút nào.

Cùng lúc đó, hai bên trái phải mỗi bên có hai huyết thi mặc giáp, lao về phía anh.

Thấy cảnh này, Sở Vũ vẻ mặt nghiêm túc, lập tức nhảy lên, chân phải như roi thần, kình lực Bát Cực Quyền bộc phát, tức thì hất bay một con huyết thi mặc giáp ra xa mấy mét.

Đồng thời, tay trái nắm chặt, một quyền tung ra!

Ầm ầm!

Một quyền ít nhất có sức mạnh năm sáu nghìn kilogam, có thể gọi là đòn mạnh nhất của Sở Vũ.

Quyền kình đáng sợ bộc phát, trong nháy mắt đánh vào ngực con huyết thi mặc giáp đó.

Rắc!

Bộ giáp lõm vào, huyết thi càng bị đánh bay ra, rơi mạnh xuống đất.

Thế nhưng, nhìn con huyết thi không hề hấn gì, lại từ dưới đất đứng dậy, lao về phía mình, vẻ mặt Sở Vũ càng trở nên nặng nề.

Những huyết thi này không chỉ biến dị hoàn toàn, trở nên mạnh hơn, mà sức phòng ngự còn kinh người hơn.

Với thực lực hiện tại của anh, dưới mười con huyết thi, anh có thể có cách, từng con một nghiền nát đối phương, nhưng bây giờ số lượng huyết thi này quá nhiều.

Cộng thêm một con huyết thi vương, nhất thời không thể làm gì được chúng.

Sở Phàm và Sở Nghị hai người tay cầm Bát Diện Hán Kiếm, lưng đối lưng vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm túc nhìn hơn mười huyết thi đang bao vây. "Hay thật, không ngờ lần thứ hai xuống mộ lại kích thích như vậy, mấy chục huyết thi, thật khiến tôi mở mang tầm mắt." Sở Nghị vẻ mặt cảnh giác, một kiếm đâm ra, nhắm thẳng vào mặt huyết thi, nhưng lại chỉ vừa đủ đâm thủng mặt nạ trên mặt nó, liền không thể tiến thêm chút nào.

Đối với điều này, sắc mặt Sở Nghị không đổi, một cú nhảy lên, lại dùng đầu gối đâm tới.

Rắc!

Âm thanh áo giáp vỡ vụn vang lên, con huyết thi đó bị hất bay ra xa hơn mười mét.

Nhưng ngay sau đó, lại có huyết thi khác lao tới. "Đáng ghét, những huyết thi này không bị tinh thần linh hồn lực điều khiển, nếu không dưới sự tấn công tinh thần lực của tôi, tất cả đều phải chết." Sở Nghị trong lòng không cam tâm, lúc này bị mấy chục huyết thi bao vây, khiến anh nhất thời không thể xông ra ngoài, chỉ có thể sa vào khổ chiến ở đây. "A Nghị, những huyết thi này không có tinh thần linh

hồn lực, nhưng con huyết thi vương kia thì sao?

Vừa rồi không phải nó đã biết nói chuyện sao?

Có thể dùng tinh thần lực tấn công không?" Đột nhiên, giọng nói của Sở Phàm từ phía sau vang lên, khiến trong mắt Sở Nghị tức thì lóe lên vẻ vui mừng. "Có thể có tác dụng, nhưng cũng không chắc, huyết thi là một loại tông tử biến dị đặc thù, huyết thi vương biết nói chuyện, không nhất định là dùng tinh thần lực để hỗ trợ." "Nhưng dù sao cũng phải thử!" Nói xong, Sở Nghị dậm chân, trực tiếp bay lên, chân đạp lên đầu một con huyết thi, lao về phía Sở Huyền không xa. "Anh Huyền, tôi thử dùng tinh thần lực tấn công." Nói xong, Sở Nghị nhắm hai mắt, sau đó đột nhiên mở ra.

Vù!

Trong chớp mắt, một luồng tinh thần lực vô hình trực tiếp tỏa ra, khiến không gian dường như cũng gợn sóng.

Luồng tinh thần lực này cực nhanh ngưng tụ thành một cây phi đao sắc bén, sau đó lao về phía huyết thi vương. "Hử?" "Sao có thể?

Sao có thể không có một chút tinh thần linh hồn lực nào?" Khi cảm nhận được huyết thi vương lại không có chút dao động tinh thần linh hồn lực nào, sắc mặt Sở Nghị kịch biến, vẻ mặt càng khó coi đến cực điểm.

Vốn tưởng có một tia cơ hội, không ngờ lại không có.

Ầm ầm ầm...

Đột nhiên, đúng lúc này, một luồng khí thế cực kỳ mạnh mẽ và đáng sợ, truyền đến từ một góc mộ thất.

Dưới luồng khí thế đó, những huyết thi kia cũng không khỏi bị nó áp chế.

Chỉ thấy, một bóng người từ từ đi ra từ trong bóng tối.

Người đó tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, để trần phần trên.

Trên người có một hình xăm kỳ lân.

Chỉ là lúc này hình xăm kỳ lân lại mang thế cưỡi gió đạp lửa, và lóe lên ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

Trong đôi mắt của Trương Khải Linh, cũng lóe lên một tia sáng màu đỏ, mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ kinh hãi. "..." Nhìn Trương Khải Linh lúc này, đám Sở Phàm đều không khỏi híp mắt.

Nếu nói, Trương Khải Linh trước đó mang lại cảm giác, đại khái chỉ tương đương với cấp bậc chiến sĩ trung cao cấp, thì Trương Khải Linh hiện tại, toàn thân khí tức lại tăng vọt đến mức độ đáng sợ của chiến tướng sơ cấp.

Đặc biệt là hình xăm kỳ lân cưỡi gió đạp lửa trên người anh ta, dường như trên đó ngưng tụ từng luồng năng lượng đáng sợ, đang không ngừng dung nhập vào cơ thể Trương Khải Linh.

Chương 61

"Gã này... cùng một gia tộc với Trương Viết Sơn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm lần trước." Sở Phàm híp mắt, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Trương Viết Sơn đó quả thực không yếu, nhưng trong mắt anh ta lại kém quá xa.

Nhưng Trương Khải Linh trước mắt lại khiến anh ta cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm làm người ta kinh hồn bạt vía, mạnh hơn Trương Viết Sơn không chỉ gấp mười lần? "Không phải!" "Là do hình xăm kỳ lân đó?

Trương Viết Sơn kia dường như cũng từng bộc phát sức mạnh của loại hình xăm này." "Tộc trưởng nói đó là sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân." "Hơn nữa, trong mộ táng, sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân của nhà họ Trương nếu bộc phát, sẽ còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn bên ngoài." Nhìn hình xăm kỳ lân lóe lên tia sáng màu đỏ trên người Trương Khải Linh, Sở Huyền, Sở Phàm và những người khác, nhất thời đều hiểu ra.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh tay phải giơ Hắc Kim Cổ Đao lên, lưỡi đao rạch một đường trên lòng bàn tay, một lượng lớn máu Kỳ Lân trực tiếp tưới đẫm thân đao. "Mẹ kiếp!" "Gã này điên rồi, dù máu Kỳ Lân có tác dụng phá trừ tà ma, có khả năng khắc chế cực mạnh đối với loại tông tử tà túy, cũng không cần phải ác với mình như vậy chứ?" Thấy cảnh này, Sở Vân trong lòng kinh ngạc, gã này không sợ mất máu quá nhiều mà chết sao?

Lúc này, Hắc Kim Cổ Đao nhuốm máu, khí tức trên người Trương Khải Linh dường như trở nên mạnh mẽ hơn.

Vẻ mặt anh ta lạnh lùng, thân hình như điện, một đao chém ra,

trong nháy mắt chặt đứt cánh tay của một huyết thi mặc giáp.

Ngay sau đó, Hắc Kim Cổ Đao chém ngang.

Phụt!

Đầu của huyết thi đó, trực tiếp bị cắt xuống, lăn lóc trên đất. "Hít!!" "Uy lực của máu Kỳ Lân mạnh vậy sao?" Khi nhìn thấy mọi chuyện xảy ra trước mắt, Sở Huyền, Sở Vân và những người khác, đồng tử tức thì co lại, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Mặc dù Sở Hoang đã sớm nói với họ, máu Kỳ Lân có khả năng khắc chế cực kỳ mạnh mẽ đối với mọi tà túy, tông tử, nhưng thật không ngờ lại có thể mạnh đến vậy.

Hắc Kim Cổ Đao đó tuy sắc bén, cũng chỉ mạnh hơn đao kiếm trong tay họ một chút.

Trương Khải Linh trước đó không thể phá được phòng ngự của huyết thi, sau khi nhuốm máu Kỳ Lân, lại chém huyết thi như chém đậu hũ.

Chỉ trong chốc lát, đã có sáu, bảy huyết thi mặc giáp, bị chặt đầu, ngã xuống đất hoàn toàn tắt thở.

Sở Vân đảo mắt một vòng, khóe miệng lộ ra nụ cười gian xảo, hét lớn về phía Trương Khải Linh đang chém huyết thi: "Trương tiểu ca, cho mượn chút máu!" Lời này vừa ra, thân hình Trương Khải Linh tức thì khựng lại, ngẩng đầu nhìn mấy chục huyết thi, cùng với con huyết thi vương còn đáng sợ và mạnh mẽ hơn.

Trương Khải Linh cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, chỉ dựa vào sức một mình, muốn chém giết hết những huyết thi này, căn bản là không thể.

Trạng thái này không thể duy trì lâu, nếu qua giai đoạn này, e là sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu, lúc đó đối phó với những huyết thi này, e là

khó càng thêm khó. "Nhận lấy!" Trương Khải Linh lạnh giọng quát, tay trái nắm chặt, một lượng lớn máu tươi chảy ra từ vết thương chưa lành.

Xoạt!

Chỉ thấy tay trái anh ta vung mạnh, một lượng lớn máu Kỳ Lân bắn về phía mọi người.

Nhìn những giọt máu Kỳ Lân này, đám Sở Huyền mắt sáng lên, vội vàng nhảy ra, đưa đao kiếm trong tay về phía máu Kỳ Lân trên không. "Chậc chậc, đây đều là bảo bối tốt, có máu Kỳ Lân, dù là đao kiếm bình thường, chém tông tử cũng dễ như thái rau." Sở Vân cười hắc hắc, mắt sáng rực, không biết từ đâu lấy ra một cái bình sứ, trực tiếp hứng những giọt máu Kỳ Lân rơi trên không, chứa đầy cả bình. "Hắc hắc, có máu Kỳ Lân, sau này dù tôi dùng, hay cho những người khác trong tộc xuống mộ dùng, đều là bảo bối tốt." Nhìn bình sứ chứa đầy máu Kỳ Lân trong tay, Sở Vân cười hắc hắc, sau đó vội vàng lấy ra ba cây phi đao, dùng máu Kỳ Lân trong bình, cẩn thận bôi lên trên.

Cùng lúc đó, mất đi một lượng lớn máu Kỳ Lân, sắc mặt Trương Khải Linh hơi tái đi, khí thế trên người cũng giảm đi.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản được, phong thái tuyệt thế dốc sức chém giết huyết thi. "Ha ha ha...

Trương tiểu ca, máu Kỳ Lân quả thực tốt!" "Những thứ chết không biết bao nhiêu năm này, chết rồi mà còn ra ngoài hại người, tất cả chết hết cho lão tử!" Không xa, tay cầm Đường đao nhuốm máu Kỳ Lân, Sở Vũ xông pha ngang dọc, thân hình cực nhanh, giữa những cú nhảy, dễ dàng chém giết ba huyết thi mặc giáp.

Đồng thời, ở phía bên kia, Sở Phàm, Sở Nghị cũng đại sát tứ phương, Bát Diện Hán Kiếm nhuốm máu Kỳ Lân, như rắn độc, dễ dàng đâm xuyên mặt từng huyết thi một, sau đó lưỡi kiếm quét ngang,

trực tiếp chém bay cả cái đầu.

Sở Vân dùng tinh thần niệm lực điều khiển ba cây phi đao, càng như chẻ tre, chém giết từng huyết thi một.

Phi đao xoay chuyển cực nhanh, cộng thêm tốc độ tấn công, sức mạnh của nó hoàn toàn đạt đến trình độ tinh anh của chiến sĩ cao cấp.

Đầu của từng huyết thi, trước mặt từng cây phi đao, lại bị nghiền nát thành một đống máu vụn.

Nhìn Trương Khải Linh và người nhà họ Sở mỗi người đều mang phong thái như chiến thần trước mắt, đám Ngô Tam Tỉnh hoàn toàn ngây người.

Trước đó tưởng hôm nay sẽ phải bỏ mạng ở đây, không ngờ tình thế lại xoay chuyển nhanh như vậy.

Ở phía bên kia, Sở Huyền hai tay nắm chặt Đường đao, cơ bắp toàn thân căng phồng, sức mạnh toàn thân cuồn cuộn, hiên ngang chém mạnh về phía huyết thi vương.

Huyết thi vương gầm gừ gào thét, một cái tát mạnh vung ra.

Lực đạo của cái tát này đáng sợ đến cực điểm, không khí cũng bị đánh nổ, nếu bị trúng, dù là Sở Huyền cũng phải bị thương.

Keng keng keng...

Khoảnh khắc thân đao và tay nó va chạm, vẫn bùng nổ một chuỗi âm thanh kim loại va chạm, càng có một lượng lớn tia lửa bắn ra.

Có lẽ độ cứng của thân thể huyết thi vương càng mạnh hơn, dù là Đường đao nhuốm máu Kỳ Lân, cũng không thể phá được phòng ngự của đối phương ngay lập tức.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, thân đao đột nhiên phá vỡ bề mặt của nó, chém vào da thịt.

Xoẹt~ Khoảnh khắc máu Kỳ Lân theo thân đao đi vào da thịt, lòng bàn tay huyết thi vương tức thì bắt đầu bốc khói xèo xèo. "Gào!" Có lẽ cảm nhận được đau đớn, huyết thi vương tức thì gào thét oán độc. "Súc sinh!" "Chết cho ta!" Sở Huyền hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhảy lên, hai gối bay lên, đâm mạnh vào người huyết thi vương.

Ầm!

Một đòn này, trực tiếp hất bay huyết thi vương ra xa hơn mười mét, đập mạnh vào tường mộ.

Cùng lúc đó, thân hình Sở Huyền như điện, Đường đao trong tay trong nháy mắt phá vỡ phòng ngự của huyết thi vương, thân đao đâm vào đầu nó, ghim chặt nó vào vách tường. "Gào!!" Bị một đao xuyên thủng đầu, ghim vào vách tường, huyết thi vương gầm lên liên tục, nhất thời không thể thoát ra được. "Ồ?" "Tưởng cần phải giúp một tay, không ngờ các cậu sắp xong cả rồi?" Đột nhiên, đúng lúc này, một giọng nói có chút ngạc nhiên vang lên từ không xa.

Ngay sau đó, liền thấy một bóng người, thong thả đi ra từ mộ đạo. "Tộc trưởng!" "Anh Sở Hoang!!". ..... "Tộc trưởng?" "Tộc trưởng!" "Anh Sở Hoang!!" "..." Khi nhìn thấy bóng người đi ra từ mộ đạo, Sở Huyền, Sở Phàm, Ngô Tam Tỉnh và mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng. "Xem ra các vị không cần tôi giúp?" Sở Hoang mỉm cười, gật đầu với mọi người, sau đó ánh mắt rơi xuống những thi thể huyết thi trên đất. "Chậc chậc... mấy chục huyết thi, mỗi con ít nhất cũng có thực lực sánh ngang học viên cao cấp, trong đó thậm chí có không ít con có thể sánh với chiến sĩ sơ, trung cấp." Nhìn những thi thể huyết thi vỡ nát không đầu trên đất, khóe miệng Sở Hoang không khỏi khẽ nhếch lên.

Nhiều huyết thi như vậy, nếu toàn bộ thu hồi cho hệ thống, e là chắc chắn sẽ mang lại không ít điểm tích lũy. "Tộc trưởng, lần này

phải nhờ Trương tiểu ca rất nhiều, máu Kỳ Lân quả thực có tác dụng khắc chế cực kỳ mạnh mẽ đối với những tông tử huyết thi này." "Đúng vậy, nếu không có máu Kỳ Lân của Trương tiểu ca, chúng ta bây giờ đã phải sa vào khổ chiến, căn bản không thể phá được phòng ngự của những huyết thi này." "Hắc hắc, có máu Kỳ Lân rồi, chém những huyết thi này dễ như thái rau." "..." Sở Huyền, Sở Vân mấy người cười nói tán dương Trương Khải Linh, đột nhiên đối mặt với nhiều lời khen như vậy, Trương Khải Linh nhất thời có chút không quen. "Ồ?" "Vậy xem ra đúng là phải cảm ơn Trương tiểu ca thật nhiều." Sở Hoang nghe vậy, gật đầu như có điều suy nghĩ, mỉm cười với Trương Khải Linh không xa. "Tộc trưởng, nhìn con huyết thi vương kia, biến dị đến mức có thể nói chuyện, sức mạnh của nó sánh ngang chiến sĩ cao cấp, nếu không có sự trợ giúp của máu Kỳ Lân, tôi thậm chí không phải là đối thủ của nó." Đúng lúc này, Sở Huyền chỉ về phía trước, con đại tông tử thân hình cao lớn vạm vỡ, toàn thân màu máu tím đang bị ghim trên vách tường, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi cảm thán.

Nhìn con huyết thi vương vẫn đang gầm gừ giãy giụa, vẻ mặt oán độc, Sở Hoang không khỏi nhướng mày.

Khí tức toàn thân gã này, hoàn toàn không yếu hơn huyết thi xuất hiện trong chiếc quan quách khổng lồ trước đó.

Sự tồn tại giống như yêu ma mà hắn cảm nhận được trước đó, chính là gã này sao? "Tộc trưởng, nghe Trần Thừa Trừng trước đó nói, lão già này hình như là Chu Mục Vương, chẳng lẽ gã này lúc sống là đế vương sao?" "Nhưng cũng không đúng, đế vương nào lại nằm trong quan tài, chôn ngay phía trước mộ táng, như một tên giữ cửa vậy." Sở Huyền có chút kỳ quái nhìn con huyết thi vương kia, trong lòng có chút thắc mắc hỏi. "Chu Mục Vương?" Sở Hoang nghe vậy, nhíu mày.

Mặc dù không biết có phải là Chu Mục Vương hay không, nhưng có một điều có thể khẳng định, trên người gã này dường như đúng là có một luồng khí vương giả.

Trong chiếc quan quách ẩn giấu dưới cây bách chín đầu rắn, huyết thi đó tuyệt đối không phải đế vương.

Chu Mục Vương!

Lỗ Thương Vương!

Thiết Diện Sinh!

Giữa thật thật giả giả, ai có thể phân biệt được chứ?

Chương 62

Hơn nữa, bây giờ hắn cực kỳ nghi ngờ, có lẽ mấy trăm năm trước Uông Tàng Hải cũng từng đến ngôi mộ này, con rắn mày đồng ngư rất có khả năng là do Uông Tàng Hải đặt vào lúc đó.

Cho nên, thân phận lúc sống của những tông tử này, có lẽ đã không còn ai biết.

Nhưng có một điều Sở Hoang biết, những thứ đó đều không liên quan đến hắn, không liên quan đến cả nhà họ Sở.

Ván cờ trường sinh!

Tốt nhất đừng lôi kéo nhà họ Sở vào, nếu không đến lúc đó đừng trách hắn lật cả bàn cờ.

Chầm chậm bước tới, Sở Hoang đứng trước mặt huyết thi vương, cẩn thận đánh giá đối phương. "Gào... chết..." Đúng lúc này, huyết thi vương dường như cảm nhận được khí tức trên người Sở Hoang, đột nhiên trở nên cực kỳ hung bạo.

Tiếng gào thét như sấm rền, ánh mắt oán độc tột cùng, trong cổ họng càng phát ra âm thanh cực kỳ khàn khàn. "Thú vị..." Sở Hoang mỉm cười, sau đó tay phải chập hai ngón tay thành kiếm, kình lực toàn thân cuồn cuộn, đâm thẳng vào yết hầu huyết thi vương.

Phụt!

Đối mặt với thân thể huyết thi cứng như sắt của đám Sở Huyền, trước mặt Sở Hoang, lại như giấy hồ, dễ dàng đâm vào yết hầu nó.

Ngay sau đó, liền thấy hai ngón tay của Sở Hoang dường như đang lấy thứ gì đó.

Vụt!

Khi Sở Hoang rút tay phải về, giữa hai ngón tay, kẹp một viên châu màu xanh lục phát sáng to bằng quả trứng gà.

Viên châu tỏa ra ánh sáng, lại chiếu sáng cả mộ thất. "Tộc trưởng, đây là?" Nhìn viên châu giữa ngón tay Sở Hoang, Sở Huyền bên cạnh không khỏi lộ vẻ tò mò. "...Tùy Hầu Châu?" "Trời ơi, trong cổ họng huyết thi vương lại giấu một viên Tùy Hầu Châu." "Đó là Tùy Hầu Châu thời Xuân Thu Chiến Quốc, cùng với Hòa Thị Bích được mệnh danh là Xuân Thu nhị bảo đó." Đột nhiên, không xa vang lên tiếng kinh hô của Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ thấy ông ta nhanh chân đi tới, vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng nhìn viên bảo châu giữa hai ngón tay Sở Hoang, miệng không ngớt lời ca ngợi. "Hít!

Thứ này là Tùy Hầu Châu?" "Là viên Tùy Hầu Châu được miêu tả trong 'Sưu Thần Ký', đường kính một tấc, màu trắng tinh có thể phát sáng trong đêm, có thể chiếu sáng cả căn phòng?" "Trời ơi, đây là trọng bảo, Tùy Hầu Châu đã biến mất hơn hai ngàn năm, không ngờ lại xuất hiện trong mộ Chiến Quốc thời Tây Chu!" "..." Khi nghe lời Ngô Tam Tỉnh, mọi người cũng lần lượt tiến lên, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn chằm chằm viên châu trong tay Sở Hoang, không ngớt lời kinh ngạc. "Tùy Hầu Châu?" Sở Hoang híp mắt, cẩn thận đánh giá viên châu trong tay, sau đó cực kỳ hài lòng thu vào không gian hệ thống.

Trọng bảo như vậy, trị giá không ít tiền!

Nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng bán đi, vừa hay dùng làm trọng bảo trấn tiệm cho Hoang Cổ Các sắp khai trương.

Dù sao, muốn mở tiệm đồ cổ, nếu không có vài món trọng bảo trấn giữ, trong mắt người khác đó chỉ là một nơi không có nội tình.

Người thật sự có tiền, cũng sẽ không ghé qua cửa tiệm của hắn.

Có Tùy Hầu Châu trấn giữ, Hoang Cổ Các cũng có một chút nội tình nhất định.

Hơn nữa, trong mộ Chiến Quốc thời Tây Chu, có không ít bảo vật đủ để làm nội tình.

Lúc này, khi thấy Sở Hoang cất Tùy Hầu Châu đi, trên mặt Ngô Tam Tỉnh và những người khác cũng không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng họ không dám đòi Sở Hoang Tùy Hầu Châu, không nói đến việc trước đó đã thỏa thuận đồ trong mộ chia một chín, dù không có chuyện đó, ai có gan đi đòi? "Tộc trưởng, có giết huyết thi vương không?" "Không giết để lại ăn Tết à?" Sở Hoang bực bội lườm Sở Huyền một cái, dù sao thứ này chỉ có chết mới dễ thu hồi.

Nghe vậy, Sở Huyền cười gượng, sau đó nắm lấy thanh Đường đao đang ghim huyết thi vương, dùng sức chém một nhát.

Rắc!

Sau khi nhuốm máu Kỳ Lân, thanh Đường đao sắc bén đến khó tin, dễ dàng chém đứt đầu huyết thi vương.

Cái đầu tròn vo lăn mấy vòng trên đất mới dừng lại, thi thể không đầu của huyết thi vương, thì rơi mạnh xuống đất. "Phù..." Nhìn con huyết thi cuối cùng cũng chết, Ngô Tam Tỉnh và những người khác mới thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng trước đó thực sự quá đáng sợ.

Ngô Tam Tỉnh đổ đấu mấy chục năm, cũng chưa từng gặp ngôi mộ nào hung hiểm và đáng sợ như vậy. "Anh Sở Hoang, có các vị anh em nhà họ Sở, cùng với Trương tiểu ca, lần này may mà có mọi người, nếu không đám người chúng tôi e là thập tử vô sinh." Ngô Tam Tỉnh chắp tay với Sở Hoang và mọi người, vẻ mặt cảm kích. "A... không sao, dù sao cũng liên quan đến sinh tử của chúng tôi, chỉ là trước đó đã giết Trần Thừa Trừng kia, mong anh không giận." Sở Vân

bực bội nói. "Sao có thể chứ, Trần Thừa Trừng vốn không phải cháu gái của Ngô lão tam tôi, chỉ là cố ý tiếp cận tôi thôi, tự tìm cái chết, không trách được ai." Ngô Tam Tỉnh vội vàng lắc đầu, cười nói.

Nghe hai người nói chuyện, lại nhìn Hải Thiếu trên đất, và thi thể Trần Thừa Trừng không xa, Sở Hoang không khỏi liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh và Sở Vân một cách kỳ lạ.

Xem ra tình hình, Trần Thừa Trừng kia bị người nhà họ Sở giết, Hải Thiếu có lẽ chết dưới tay mấy người Ngô Tam Tỉnh.

Xem ra trong lúc hắn không có ở đây, đã xảy ra không ít chuyện.

Nhưng cũng không sao, hai kẻ đó đều không phải hạng tốt lành gì, lại có ý đồ khác, chết thì cũng chết rồi. "Tộc trưởng, bây giờ nguy cơ đã được giải trừ, cũng đến lúc chúng ta xem có thu hoạch gì không." Lúc này, Sở Huyền tiến lên, vẻ mặt vui vẻ nói. "Hay thật, tuy vừa rồi có chút nguy hiểm, nhưng thu hoạch không tồi.

Cái đỉnh đồng ba chân kia, đó là trọng bảo, trong đỉnh có không ít đồ tùy táng và ngọc khí, đều là những thứ có giá trị không nhỏ." "Mọi người mau xem, trong quan tài của huyết thi vương, cũng có không ít bảo bối." Sở Hoang nhướng mày, bước đến trước quan tài không xa.

Chỉ thấy trong quan tài tuy không có nhiều đồ, nhưng mỗi món đều có giá trị liên thành. "Ồ?..." Đột nhiên, trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng, hai tay lấy ra hai món đồ từ trong quan tài.

Một trong số đó là một chiếc hộp không biết làm từ chất liệu gì, món còn lại lại là một thanh kiếm?

Sau khi mở hộp ra, bên trong là một phương ngọc tỷ. "...Vương tỷ của Chu Mục Vương?" "Còn thanh kiếm này, kiếm Côn Ngô?" Nhìn chữ khắc trên ngọc tỷ, cùng với hai chữ Côn Ngô trên chuôi kiếm, khiến mọi người đều không khỏi kinh ngạc.

Chu Mục Vương, đó là Chu thiên tử mang theo truyền thuyết thần thoại!

Vương tỷ của thiên tử, tuyệt đối là trọng bảo trong trọng bảo!

Kiếm Côn Ngô, cũng là thanh kiếm chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Trong 'Liệt Tử - Thang Vấn' có viết: "Chu Mục Vương đại chinh Tây Nhung.

Tây Nhung hiến kiếm Côn Ngô, vải hoán hỏa, dùng nó chém ngọc, như chém bùn." Kiếm Côn Ngô, có thể chém ngọc!

Chỉ một câu nói, đã đủ để chứng minh thanh kiếm này sắc bén đến mức nào. "Keng!" Cùng với việc Sở Hoang rút kiếm Côn Ngô ra, trong chớp mắt, một luồng ánh kiếm màu bạc sáng rực chiếu sáng cả mộ thất.

Toàn bộ thanh kiếm được đúc bằng chất liệu không rõ, vừa giống đồng lại vừa giống sắt.

Trông có vẻ giống thiên thạch ngoài vũ trụ, trộn lẫn với một số chất liệu chưa biết.

Sở Hoang thử chém một nhát vào góc quan tài đá.

Phụt!

Khoảnh khắc tiếp theo, quan tài đá như đậu hũ bị chém xuống một cách dễ dàng. "Chậc... chỉ riêng lưỡi kiếm sắc bén này, e là không thua kém Hắc Kim Cổ Đao, kiếm Côn Ngô quả thực lợi hại." Sở Hoang tán thưởng gật đầu, sau đó trực tiếp cất hai món trọng bảo trong trọng bảo đi.

Còn đám người Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân bên cạnh đang nhìn chằm chằm, hắn còn không thèm liếc mắt một cái, đồ trong tay mình, lại đưa cho người khác sao?

Nằm mơ giữa ban ngày!

Trong quan tài, ngoài vương tỷ của Mục Thiên Tử và kiếm Côn Ngô trước đó, còn có một số đồ đồng quý giá khác.

Cộng thêm cái đỉnh đồng ba chân to bằng người, Sở Hoang đều thu hết.

Kể cả cái đỉnh đồng đó, số trọng bảo đủ để làm nội tình trong tay hắn, lại có thêm một món nữa. "Được rồi, mộ thất này xem xong rồi, cũng nên đi xem các mộ thất khác." Sở Hoang vẫy tay, mọi người cũng quyết định, phải xem kỹ trong các mộ thất khác sẽ có những thứ gì.

Sở Hoang đi cuối cùng, vung tay thu hồi tất cả thi thể huyết thi, cùng với chiếc quan tài đá khổng lồ đó cho hệ thống.

Chương 63

"Đinh, ký chủ thu hồi một chiếc quan tài đá thời Tây Chu nuôi dưỡng huyết thi vương biến dị, nhận được 1000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi một huyết thi lây nhiễm biến dị, nhận được 200 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi một huyết thi mặc giáp biến dị, nhận được 800 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi một huyết thi mặc giáp biến dị, nhận được 800 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi một huyết thi mặc giáp biến dị, nhận được 800 điểm tích lũy." ... "Đinh, ký chủ thu hồi một huyết thi vương biến dị, nhận được 3000 điểm tích lũy." Nghe những âm thanh hệ thống vang lên trong đầu, trên mặt Sở Hoang tức thì lộ ra vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Những huyết thi này ít nhất cũng mang lại cho hắn hai trăm điểm tích lũy.

Những huyết thi mặc giáp kia, càng đạt đến mức tám trăm điểm tích lũy.

Đặc biệt là huyết thi vương biến dị, trị giá tới ba nghìn điểm tích lũy.

E là cho đến nay, trong số những tông tử đã thu hồi, đây là con có giá trị nhất.

Nhiều thi thể tông tử huyết thi như vậy, cộng thêm chiếc quan tài đá thời Tây Chu, lại mang lại cho hắn giá trị mấy vạn điểm tích lũy.

Mấy vạn điểm tích lũy, một con số không thể tưởng tượng được?

Trước đó ở trong đường hầm nước, hắn đã nhận được không ít điểm tích lũy, bây giờ mộ Chiến Quốc thời Tây Chu còn chưa khám phá xong.

Chẳng lẽ đợi đến khi kết thúc chuyến đổ đấu này, số điểm tích lũy có thể vượt vạn sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt Sở Hoang tức thì lộ ra vẻ vui mừng.

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính của tôi ra!" Sau khi thu hồi nhiều thi thể Huyết thi như vậy và nhận được lượng lớn điểm tích lũy, Sở Hoang vô cùng vui mừng, lập tức mở bảng thuộc tính ra xem.

"[Ting, bảng thuộc tính đang được mở...] Bá!

Theo sau giọng nói của hệ thống, một màn sáng mà người thường không thể nhìn thấy ngay lập tức hiện ra trước mắt Sở Hoang.

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng Sở gia Tuổi: 22 Sức mạnh: 4700 kg Tốc độ: 65 m/giây Thân thể: Chiến sĩ cao cấp Tinh thần: Chiến tướng trung cấp Quốc thuật: Ám kình đại thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Bát Cực Quyền, Đại Diễn Thần Quyết Kỹ năng: Bá đạo cơ quan thuật, Đảo đấu tường giải, Cổ đổng bách khoa Điểm tích lũy: 53800 điểm Không gian hệ thống: Tẩy Tủy Đan ×4, Phá thổ tứ lang ×2, Phá thổ thất lang ×10, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỳ, Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ, Xà mi đồng ngư, Tam túc thanh đồng trọng đỉnh...

"Xì!" Nhìn số điểm tích lũy hiển thị trên bảng thuộc tính, dù Sở Hoang đã có dự liệu từ trước, lúc này cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Hơn năm vạn điểm tích lũy!

Trừ đi hơn bốn nghìn điểm còn lại trước khi trộm mộ, một chuyến đi chưa hoàn toàn kết thúc mà đã kiếm được hơn bốn vạn điểm.

Trong đó có hơn một vạn tám nghìn điểm là từ việc thu hồi đám thi miết, thi khôi trong thủy động.

Số còn lại, ngoài hai cỗ cổ thi ngàn năm trước đó, về cơ bản đều

là điểm tích lũy có được từ việc thu hồi đám Huyết thi tống tử.

"Chậc chậc, mới thấy điểm tích lũy không đủ dùng, vậy mà không để ý một cái đã lên tới hơn năm vạn.

Chuyến đi này còn chưa kết thúc, đợi sau khi xong xuôi, chẳng phải sẽ có thêm mấy vạn điểm nữa sao?" "Xem ra đợi sau khi chuyến này kết thúc trở về, cũng nên nhanh chóng nâng cao thực lực cho tộc nhân." "Không thể chỉ dựa vào bảy người Sở Phong, Sở Huyền để chống đỡ cả Sở gia được." Nhìn bảng thuộc tính hiện tại, Sở Hoang thầm nghĩ.

"Tộc trưởng, mau nhìn kìa, phía trước có một gian mộ thất rất lớn, chẳng lẽ là gian mộ chính sao?" Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của Sở Vân, khiến Sở Hoang lập tức hoàn hồn.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, mọi người đã đi qua một mộ đạo dài và tiến vào một gian mộ thất khổng lồ.

Gian mộ thất chiếm diện tích rất lớn, phải đến hơn hai trăm mét vuông, hai bên còn có hai gian tai thất nhỏ hơn.

Lúc này, trong mộ thất đang đặt bảy cỗ quan tài bằng đồng xanh không hề nhỏ.

"Trời đất ơi, mộ thất lớn như vậy, chắc chắn là gian mộ chính rồi." Quan sát gian mộ thất trước mắt, Đại Khuê lộ vẻ vui mừng.

"Không đúng, gian mộ chính thường chỉ có một cỗ quan tài của chủ mộ, sao bây giờ lại có đến bảy cỗ quan tài đồng xanh?" Đột nhiên, Hạo Thiên Chân nhíu mày, đặt ra nghi vấn.

Mọi người vừa quan sát vừa từ từ tiến vào trong mộ thất, cẩn thận nhìn bảy cỗ quan tài đồng xanh kia.

"Đại điệt tử, cậu có cảm thấy vị trí đặt các cỗ quan tài này có gì đó không ổn không?" Ngô Tam Tỉnh liếc nhìn Sở Hoang bên cạnh, rồi

nhỏ giọng hỏi Hạo Thiên Chân.

"Không ổn?" Hạo Thiên Chân nghe vậy, mày nhíu chặt, chìm vào suy tư.

Chẳng mấy chốc, dường như nghĩ ra điều gì, mắt anh ta sáng lên, nhìn về phía bảy cỗ quan tài, mừng rỡ nói: "Tôi biết rồi, đây hình như là Thất tinh nghi quan, tôi từng thấy trong bút ký của ông nội." "Tiểu Tam gia, Thất tinh nghi quan?" Phan Tử có chút tò mò hỏi.

"Thời xưa, trộm mộ rất thịnh hành, đặc biệt là vào cuối thời Đông Hán, Tào Tháo thời Tam Quốc còn thành lập cả Phát Khâu Trung lang tướng và Mô Kim Giáo úy.

Có lời đồn rằng, có người sợ mộ của mình sau khi chết bị kẻ khác đào bới nên đã cố tình bố trí Thất tinh nghi quan để làm mê trận.

Thực tế, trong đó chỉ có một cỗ là thật, sáu cỗ còn lại đều chứa cơ quan và cạm bẫy, nếu ai tùy tiện mở ra, e rằng sẽ chết không có chỗ chôn trong nháy mắt." Hạo Thiên Chân hai mắt sáng rực nhìn Thất tinh nghi quan trước mặt, giải thích cho mọi người.

"Tiểu Tam gia, trên quan tài có chữ viết kìa, mau xem thử." Đột nhiên, Phan Tử dường như phát hiện ra điều gì, chỉ vào những văn tự khắc trên quan tài trước mặt, nói với Hạo Thiên Chân.

"Để tôi xem..." Hạo Thiên Chân nghe vậy, bước lên xem xét kỹ.

Anh ta có nghiên cứu sâu về cổ văn và kiến trúc cổ, nhưng lúc này nhìn những văn tự trên đó, anh ta lại nhíu mày, suy nghĩ hồi lâu mới khó xử nói: "Trên này ghi lại một loại văn tự của nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc, tôi nghiên cứu về loại văn tự này không sâu lắm, có một số chữ không nhận ra hết được." "Không sao, đại điệt tử, cậu cứ nói đại ý là được rồi." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, cười nói.

"Vậy được, tôi sẽ giải thích theo những gì tôi hiểu." Hạo Thiên

Chân gật đầu, sau đó liền kể ra một số chuyện về Lỗ Thương Vương năm đó, đồng thời chứng minh nơi này chính là lăng mộ của Lỗ Thương Vương.

“Không đúng, Lỗ Thương Vương là người thời Chiến Quốc, nhưng những cây cột trong gian mộ thất lúc trước hình như là từ thời Tây Chu mà?

Rất có khả năng là của vị thiên tử thứ năm của Tây Chu, Chu Mục Vương.” “Đúng vậy!

Dù sao thì Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỳ không thể lừa người được.” “...” Đúng lúc này, mấy người Sở Vân, Sở Nghị nhíu mày, đưa ra nghi vấn và phản bác.

Đối với điều này, Hạo Thiên Chân cũng không thể hiểu rõ, chỉ đành bất lực lắc đầu.

“Anh Sở Hoang, anh thấy sao?” Lúc này, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên quay sang nhìn Sở Hoang bên cạnh, lên tiếng hỏi.

“Tôi sao?” Sở Hoang nhướn mày, cười nhạt nói: “Theo tôi thấy, hoàn toàn không cần phải băn khoăn những chuyện này.

Người Sở gia chúng tôi đến đây chỉ đơn thuần là để trộm mộ.

Còn về Chu Mục Vương, Lỗ Thương Vương, mộ Tây Chu hay mộ Chiến Quốc... thì có liên quan gì đến chúng ta?

Có tống tử thì diệt tống tử!

Có cơ quan thì phá cơ quan!

Những thứ khác, tôi không muốn quản, cũng không có tâm tư để quản.

Nhưng nếu có kẻ nào không cho tôi trộm mộ yên ổn, bất kể là tống tử hay người, tôi đảm bảo sẽ khiến kẻ đó sống không bằng

chết.” Nói rồi, ánh mắt Sở Hoang nhìn sâu vào Ngô Tam Tỉnh và Trương Khải Linh.

Lời này rốt cuộc có ý gì, một người thông minh như Ngô Tam Tỉnh không thể không hiểu.

Có những lời, tốt nhất nên nói trước.

Chỉ mong đối phương đừng tự tìm đường chết, nếu không anh thật sự sẽ lật bàn.

Cảm nhận được ánh mắt của Sở Hoang, cũng như những lời đầy ẩn ý đó, Ngô Tam Tỉnh có chút lúng túng, sau đó kín đáo gật đầu, cười nói: “Anh Sở Hoang nói không sai, chúng ta đến để trộm mộ, bí mật của chủ mộ không liên quan gì đến chúng ta cả.” “Tộc trưởng, vậy bảy cỗ quan tài trước mắt này, rốt cuộc ai mới là chủ nhân thật sự?” Đột nhiên, Sở Vân lên tiếng hỏi.

Bốp!

“Hí...

Tộc trưởng, sao anh lại đánh em?” Sở Vân xoa xoa cái đầu bị Sở Hoang tát một cái, có chút ấm ức hỏi.

“Đánh cậu?” “Nếu còn vớ vẩn như vậy nữa, sau này đừng theo tôi xuống mộ.” Sở Hoang lườm cậu ta một cái, lạnh lùng nói: “Bá đạo cơ quan thuật mà tôi dạy trước đây đều quên hết rồi sao?

Chút cơ quan này mà làm khó được mấy người à?” “Ách...” Nghe vậy, Sở Vân lập tức cứng họng.

Mấy người Sở Huyền bên cạnh cũng bất giác rụt cổ lại, ngẩng đầu nhìn đi chỗ khác.

Vừa trải qua một trận chiến đấu, giờ lại thấy Thất tinh nghi quan, nhất thời họ đúng là đã quên mất Bá đạo cơ quan thuật đã học.

Trước mặt Bá đạo cơ quan thuật, chút cơ quan này có thể làm khó được họ sao?

Biết mình đuối lý, mấy người Sở Vân cũng vội vàng nghiêm túc nghiên cứu Thất tinh nghi quan.

Không lâu sau, Sở Nghị nhíu mày nói: "Tộc trưởng, cơ quan hình như có chút không đúng, cả bảy cỗ quan tài không có cỗ nào là thật cả, toàn bộ đều là giả." "Đúng vậy, tôi xem qua cũng thấy hình như đều là giả." "Bề ngoài là Thất tinh nghi quan, nhưng thực chất lại là bảy cỗ cơ quan có thể khiến người ta mất mạng." "..." Nghe phân tích của mấy người, Sở Hoang mới hài lòng gật đầu.

Có thể nhanh chóng nhận ra vấn đề của Thất tinh nghi quan như vậy, chứng tỏ họ không hề lơ là việc học tập và nghiên cứu Bá đạo cơ quan thuật.

Lúc này, đám người Ngô Tam Tỉnh nghe vậy lại không khỏi kinh ngạc, vẻ mặt có chút sững sờ: "Bảy cỗ quan tài đều là giả?

Lại có chủ mộ nào đặt cơ quan chết người trong quan tài của mình chứ." "Ha ha...

Ai nói với các người đây nhất định là gian mộ chính, và chủ mộ nhất định phải ở đây?" Sở Hoang lắc đầu cười, sau đó ánh mắt sâu thẳm nhìn vào bảy cỗ quan tài đồng xanh trước mặt, nói: "Bên trong hoặc là bảy con đại tống tử, hoặc là cơ quan đủ để giết chết tất cả mọi người.

Bất kể là loại nào, đều là đại hung, có thể lấy mạng người." "Hả?

Một trong số các cỗ quan tài hình như đã bị ai đó mở ra rồi." Đột nhiên, Sở Vũ khẽ "hả" một tiếng, hơi tiến lên xem xét.

Khi nhìn rõ, quả thật cỗ quan tài ở giữa đã bị ai đó động vào, nắp quan tài không được đậy kín, bên trong dường như có một bóng

người.

“Xì, đúng là đã bị động vào rồi.” Thấy điều đó được xác thực, cỗ quan tài đúng là đã bị động vào, mấy người Hạo Thiên Chân cũng bất giác nhíu mày.

Chương 64

Khi nhìn thấy bóng người bên trong quan tài, Hạo Thiên Chân càng vô thức giơ tay lên, định mở nắp quan tài ra.

Bá!

Đúng lúc này, Tiểu Ca Trương Khải Linh nắm lấy tay Hạo Thiên Chân, lạnh lùng nói: "Đừng động, bên dưới đang nằm chính chủ đấy." "Ai?" Đột nhiên, Sở Phàm quát lớn một tiếng, vẻ mặt lạnh băng quay đầu nhìn về phía góc mộ thất tối tăm không xa.

Tiếng quát đột ngột khiến đám người Ngô Tam Tỉnh giật nảy mình.

Chẳng mấy chốc, họ nhận ra có điều không ổn.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh em nhà họ Sở, chẳng lẽ trong mộ thất đã có người khác trà trộn vào?

Chẳng lẽ là đám người đã nhanh chân đến trước?

Ngô Tam Tỉnh thầm đoán, đồng thời cũng nhìn theo hướng của Sở Phàm.

Lúc này, trong tầm mắt của mọi người, ở góc mộ thất kia, có một bóng người mập mạp, trên đầu đội một cái hũ, đang cẩn thận đứng đó.

"Mẹ kiếp, dám ở đây giả thần giả quỷ, không muốn sống nữa à!" Phan Tử vốn đã bực bội vì đủ loại thi khôi, Huyết thi trên đường đi, lúc này thấy kẻ rất có thể đã đến trước, trong lòng lập tức nổi giận, rút một khẩu súng lục ra không nói hai lời liền bắn hai phát.

Pằng!

Pằng!

Một phát súng bắn ra, viên đạn trực tiếp làm vỡ cái hũ, phát còn lại lại bị gã mập kia né được một cách kỳ lạ.

"Ái chà, thật sự nổ súng à, xem Bàn gia ta sau này xử lý các người thế nào." Gã mập đó nhảy loạn xạ một trận, lườm mọi người một cái thật hằn học rồi quay người chạy về phía mộ đạo mà họ vừa đi qua.

"Chạy?" "Trước mặt bọn ta, ngươi có thể chạy đi đâu?" Sở Phàm cười lạnh một tiếng, thân hình thoắt cái như ma quỷ, trực tiếp chặn trước mặt gã mập, rồi một cước đá văng gã ta lại, bay xa sáu bảy mét, lăn mấy vòng trên đất mới dừng lại.

"Ui da, mẹ ơi, tên khốn này ra tay cũng ác độc quá rồi đấy?" Gã mập nằm trên đất, cong người lại, ra sức ôm bụng, miệng không ngừng kêu la.

"Vù!" Đúng lúc này, một luồng sáng lóe lên trong mộ thất tối tăm, ngay sau đó, một thanh phi đao lơ lửng giữa không trung ngay trước mặt gã mập.

Cảm nhận được luồng khí lạnh toát ra từ lưỡi phi đao, gã mập lập tức im bặt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, vẻ mặt kinh hãi tột độ.

"...Thần... thần tiên?" Gã mập nuốt nước bọt, cẩn thận nhìn về phía Sở Hoang và những người khác.

Phi đao lơ lửng giữa không trung, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

Bá!

Thấy gã mập cuối cùng cũng ngoan ngoãn, Sở Vân vẫy tay phải, thu lại phi đao của mình.

"Nghe đây, nếu không muốn chết thì lát nữa hỏi gì trả lời nấy, tốt

nhất là trả lời thành thật, nếu không chỉ có một con đường chết." Sở Phàm lạnh lùng quát, ánh mắt vô cùng u ám nhìn chằm chằm gã mập.

"Mấy... mấy vị thần tiên, các ngài có vấn đề gì cứ hỏi, tôi, Vương Bàn Tử, chắc chắn sẽ biết gì nói nấy, không giấu giếm điều gì." Gã mập vội vàng gật đầu lia lịa, sau đó gật đầu khom lưng nói với Sở Phàm.

"Vương Bàn Tử?" "Đúng đúng, tên thật của tiểu nhân là Vương Nguyệt Bàn, bạn bè trên giang hồ đều gọi tôi là Vương Bàn Tử." Cẩn thận quan sát Vương Bàn Tử trước mặt, mấy người Sở Phàm luôn cảm thấy đối phương có cảm giác quen thuộc.

Gã mập này trông khá giống Vương Khải Toàn mà họ đã gặp trong mộ tướng quân nước Kim trước đó.

"Nói đi, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, cũng đến để trộm mộ sao?

Tổng cộng có mấy người?

Những kẻ bị nhiễm thành Huyết thi lúc trước có phải là đồng bọn của ngươi không?" Nghe vậy, Vương Bàn Tử vội vàng lắc đầu, không dám giấu giếm chút nào: "Thực ra tôi cũng bị ép đến đây.

Tôi mở một cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên, kinh thành.

Tôi có một người anh họ và một người bạn thân là Mô Kim Giáo úy, Bàn Tử tôi bình thường cũng thích khoe khoang nên ra ngoài cũng tự xưng là Mô Kim Giáo úy, Phì Vương Tử của giới trộm mộ.

Chẳng hiểu sao, một hôm có một đám người tìm đến tôi, mời tôi đi trộm một cái mộ.

Bàn Tử tôi vốn không muốn đi, nhưng đối phương trả quá nhiều tiền, nên không còn cách nào khác, tôi đành đi theo.

Đến đây rồi mới phát hiện đây là một ngôi mộ thời Tây Chu - Chiến Quốc.

Đám người đó hoàn toàn không biết trộm mộ, chỉ biết xông bừa, ở trong mộ mấy ngày, đồ ăn thức uống đều dùng hết.

Đám người đó uống thứ nước không rõ tên nên mới bị biến dị thành Huyết thi.

Tôi thấy nếu tiếp tục ở cùng bọn họ, e rằng mình cũng không có kết cục tốt đẹp nên đã lén lút lẻn ra ngoài.

Không ngờ vừa đến gian mộ thất này thì bị các ngài phát hiện." Nghe lời giải thích của Vương Bàn Tử, mọi người đều không khỏi nhíu mày.

"Ở đây mấy ngày rồi?

Tổng cộng có bao nhiêu người xuống mộ?" Ngô Tam Tỉnh nhíu mày hỏi.

"Tổng cộng khoảng hai ba mươi người, sau đó một nửa biến thành Huyết thi, một số bị cơ quan giết chết, bây giờ cũng không còn lại mấy người." Vương Bàn Tử lắc đầu, dường như nhớ lại cảnh tượng nào đó, trong mắt bất giác lộ ra vẻ sợ hãi.

"Anh họ và người bạn thân của anh không phải tên là Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất chứ?" Đột nhiên, Sở Hoang quan sát Vương Bàn Tử, như có điều suy nghĩ hỏi.

"Hả?" "Ngài biết sao?" ...

"Hả?" "Ngài biết tên anh họ và bạn thân của tôi sao?" Khi nghe Sở Hoang nói ra tên của Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức sững sờ.

Chẳng mấy chốc, dường như nghĩ ra điều gì, anh ta mừng rỡ nói:

“Tôi hiểu rồi, tôi nghe anh họ nói, trước đây anh ấy chuẩn bị đi xuống một ngôi mộ tướng quân nước Kim, không ngờ lại bị người khác nhanh chân đến trước.

Những người đó thực lực cường đại, ai nấy đều trẻ trung anh tuấn, chẳng lẽ là mấy vị thần tiên các ngài sao?” “Ồ... không ngờ tên mập này lại là em họ của hai gã đó.” “Đừng nói nữa, trông cậu ta khá giống anh họ mình đấy, nói chuyện cũng cùng một giọng điệu.” “Trước đây chúng ta đúng là đã gặp anh họ và bạn thân của cậu ta trong mộ tướng quân nước Kim, hình như họ đúng là Mô Kim Giáo úy.

Nhưng tôi đã thử tài nghệ của họ rồi, trong số người thường cũng xem như khá, nhưng so với cậu thì kém xa.” Sau khi biết Vương Bàn Tử trước mặt lại là em họ của Vương Khải Toàn, mấy người Sở Huyền, Sở Phàm đều không khỏi bật cười, thi nhau trêu chọc.

Chỉ mới hơn một tháng mà không ngờ lại gặp được người có liên quan đến hai gã đó ở đây.

Nhớ lại, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật mà họ đang học chính là mua từ tay Hồ Bát Nhất.

“He he, hóa ra mấy vị thần tiên là người quen à.

Tôi nghe anh Hồ đại ca nói, mấy vị thần tiên đã mua Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật từ tay anh ấy?

Vậy là chúng ta cũng có chút quan hệ rồi nhỉ, vậy mấy vị thần tiên có thể giơ cao đánh khẽ, đừng chấp nhặt với Bàn Tử tôi được không?” Vương Bàn Tử cũng là một người lanh lợi, sau khi biết giữa hai bên có mối quan hệ này, lập tức được đằng chân lân đằng đầu, vừa kéo quan hệ vừa cầu xin.

Lúc đầu anh họ nói với anh ta rằng mấy người đó thực lực cường

đại, giống như không phải người phàm, anh ta còn tưởng anh họ đang khoe khoang.

Bây giờ xem ra, anh họ không những không khoe khoang, mà dường như còn miêu tả quá thấp.

Trời ạ, đây đúng là những nhân vật như thần tiên.

Người tài ở ngay trước mắt, nếu không nhanh chóng kéo gần quan hệ, Vương Bàn Tử chẳng phải đã sống uổng bao nhiêu năm sao?

"Tên mập này cũng biết nói chuyện đấy.

Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật đó quả thực phi phàm, có thể gọi là đệ nhất kỳ thư của giới trộm mộ." Sở Hoang mỉm cười, nhìn Vương Bàn Tử nói tiếp: "Chuyện lúc trước bỏ qua đi.

Về kỹ thuật trộm mộ, rảnh rỗi thì nên học hỏi Hồ Bát Nhất nhiều hơn.

Dù sao thì Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật chỉ cần hiểu được một chút cũng đủ dùng rồi." "He he, đa tạ mấy vị thần tiên đại ca." Vương Bàn Tử cười hì hì, trông như một kẻ không biết xấu hổ.

Đối với điều này, mấy người Sở Huyền cũng không khỏi bất lực mỉm cười.

Với nhãn lực của họ, lúc này cũng đã nhìn ra, tên mập này nghe anh họ khoe khoang về trộm mộ, cũng ra ngoài khoe khoang theo.

Nhưng thực tế lại không có chút bản lĩnh trộm mộ nào, nhưng lại cực kỳ mặt dày, chỉ cần cho chút mặt mũi là lập tức leo lên.

Đối với điều này họ cũng không ghét, dù sao cũng là một kẻ có thể làm mọi người vui vẻ.

Lúc này, đám người Ngô Tam Tỉnh bên cạnh nghe cuộc trò chuyện của mấy người, sắc mặt lại hơi thay đổi.

Mô Kim Giáo úy?

Đó là môn phái đã sớm biến mất trong giới trộm mộ mà!

Bốn phái trộm mộ lớn!

Mô Kim!

Phát Khâu!

Bàn Sơn!

Chương 65

Tá Lĩnh!

Bốn phái lớn này đều đã truyền thừa ngàn năm, là những vị vua thực sự của giới trộm mộ.

Nhưng kể từ thời Dân quốc trở đi, người của bốn môn phái này đã hoàn toàn biến mất.

Bây giờ lại có Mô Kim Giáo úy xuất hiện?

Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật lại là gì?

Ngay cả Sở Hoang cũng gọi nó là đệ nhất kỳ thư của giới trộm mộ.

Có thể thấy, thuật này tuyệt đối là một thứ không tầm thường.

"Xem ra sau khi trở về phải cho người điều tra kỹ lưỡng, giới trộm mộ hiện nay rốt cuộc là tình hình gì rồi.

Không chỉ xuất hiện Sở thị gia tộc thần bí khó lường, mà ngay cả Mô Kim Giáo úy cũng đã xuất hiện." Ngô Tam Tỉnh hai mắt híp lại, trong lòng thầm suy nghĩ.

"Tam gia, chúng ta đừng nói chuyện nữa, mau xem xem, bảy cỗ quan tài này có mở không?" Đúng lúc này, giọng của Đại Khuê đột nhiên vang lên.

Ngô Tam Tỉnh ngẩng đầu nhìn, thấy Đại Khuê đang gãi đầu với vẻ mặt u sầu, có chút buồn chán.

"Ha ha...

Mở quan tài hay không, lần này không phải do ta quyết định." Ngô Tam Tỉnh nhìn Đại Khuê đầy ẩn ý, sau đó quay sang nhìn Sở Hoang

bên cạnh cười nói: “Anh Sở Hoang, lúc trước anh nói Thất tinh nghi quan đều là giả, vậy quan tài này còn mở không?” “Mở!” “Tại sao không mở?” Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, cười nhạt nói: “Tuy là giả, bên trong chắc chắn sẽ có tống tử, nhưng thì sao chứ?

Chỉ cần bên trong có đồ tùy táng, bất kể là cơ quan hay tống tử, đều không thể cản được quyết tâm lấy đồ của tôi.” “Đúng vậy, chỉ là vài cái cơ quan và tống tử thôi, cũng xứng để khiến chúng ta dừng bước sao?” Sở Hoang vừa dứt lời, Sở Phàm lập tức gật đầu đồng ý.

“Mấy đứa thử trước đi, dùng Phá thổ thất lang phá cơ quan, tránh để lát nữa cơ quan trong quan tài xuất hiện, lại mất thời gian.” “Vâng, Tộc trưởng!” Sở Nghị, Sở Vân hai người lập tức gật đầu, sau đó lật tay, tổng cộng bảy con thằn lằn nhỏ bằng đồng xanh xuất hiện trong tay họ.

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Giây tiếp theo, bảy con thằn lằn nhỏ bằng đồng xanh đó bay thẳng về phía bảy cỗ quan tài đồng xanh.

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Vừa đáp xuống quan tài, Phá thổ thất lang liền bò khắp nơi, chẳng mấy chốc, dường như đã tìm được một cơ quan nào đó.

Theo sau một tràng tiếng cơ quan vỡ vụn, cơ quan bên trong bốn cỗ quan tài đã bị phá hủy hoàn toàn.

Ba cỗ quan tài còn lại không có cơ quan, điều đó cũng có nghĩa là

thứ bên trong rất có thể là tống tử.

Trong đó, bao gồm cả cỗ quan tài đã bị mở ra lúc trước.

"Trời ạ, mấy vị thần tiên đại ca, đây là thứ gì vậy?

Lại có thể phá giải cơ quan?" Nhìn con thằn lằn nhỏ bằng đồng xanh tự động rơi vào tay hai người Sở Vân, Vương Bàn Tử hai mắt sáng rực, vẻ mặt thèm thuồng nói.

Nếu có thứ này trong tay, chẳng phải cơ quan trong cổ mộ sẽ không còn là mối đe dọa nữa sao?

Vậy chẳng phải là trộm mộ, trộm mộ sao?

Dù Vương Bàn Tử trong lòng vô cùng thèm thuồng con thằn lằn nhỏ bằng đồng xanh đó, nhưng anh ta cũng hiểu đây không phải là thứ mình có thể có được, nên cũng không mở miệng hỏi để tránh gây phiền phức.

Mấy người Ngô Tam Tỉnh bên cạnh cũng kinh ngạc không kém, ngay cả Trương Khải Linh cũng không khỏi lộ vẻ sững sờ.

"Anh Sở Hoang, vừa rồi đó là..." Ngô Tam Tỉnh mỉm cười, thăm dò hỏi.

"Chỉ là vài món đồ chơi nhỏ thôi, Phá thổ thất lang, được chế tạo đặc biệt dựa trên Bá đạo cơ quan thuật, có thể dễ dàng phá giải bất kỳ cơ quan nào." Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói.

"Bá đạo cơ quan thuật?

Chậc...

Chỉ nghe tên thôi đã biết đây không phải là cơ quan thuật bình thường.

Anh Sở Hoang thật khiến người ta ngưỡng mộ." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, thở dài nói.

“Được rồi, bây giờ cơ quan đã được phá giải, cũng nên mở quan tài.” “Huyền ca, Tiểu Vân, mở những cỗ quan tài đã được phá giải cơ quan trước đi.” Theo lệnh của Sở Hoang, Sở Huyền, Sở Vân và những người khác lập tức gật đầu, sau đó tiến lên, mỗi người vỗ một chưởng.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong chớp mắt, những chiếc nắp quan tài bị sức mạnh cường đại đó hất văng xuống đất, tạo ra những tiếng nổ vang.

“Trời ạ!” “Sao có thể!” “Xì!” “...” Khi bốn cỗ quan tài được mở ra, hiện ra trước mắt mọi người, nhìn thấy thứ bên trong quan tài, tất cả mọi người đều không khỏi văng tục, vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, một luồng ánh sáng vàng rực rỡ chiếu vào mắt mọi người.

Thứ ánh sáng vàng đó khiến mọi người đều bất giác nheo mắt lại, sợ bị tia sáng đó kích thích.

Nguyên nhân là, lúc này bên trong bốn cỗ quan tài đồng xanh đó, chứa đầy một quan tài gạch vàng.

“Tộc trưởng, ...đều là gạch vàng!” Mấy người Sở Huyền vẻ mặt kích động, khi nhìn những viên gạch vàng đó, ánh mắt trở nên vô cùng nóng rực.

Đừng nói là họ, ngay cả Ngô Tam Tỉnh, Hạo Thiên Chân, Đại Khuê, Phan Tử, Vương Bàn Tử, ai mà không ánh mắt nóng rực?

Dù sao thì, đây là bốn cỗ quan tài đồng xanh chứa đầy gạch vàng.

Quan tài đồng xanh không hề nhỏ, chứa đầy gạch vàng, ít nhất

cũng phải nặng vài tấn.

Bốn cỗ quan tài đều là gạch vàng, vậy chẳng phải là có đến mười mấy tấn vàng sao?

Dù độ tinh khiết không cao bằng bây giờ, nhưng đó cũng là một con số khổng lồ.

Nhưng dù thèm thuồng thì sao chứ?

Dám cướp ngay trước mặt Sở Hoang và những người khác sao?

E rằng cho họ mười lá gan, họ cũng không dám làm vậy.

Sở Hoang hai mắt híp lại, bước lên phía trước.

Anh nhẹ nhàng nhặt một viên gạch vàng lên, chỉ thấy dưới đáy có khắc hai chữ lớn.

"Vĩnh Lạc!" "Gạch vàng của hoàng thất triều Minh?" Sở Hoang nhíu mày.

Lúc đầu nhìn thấy những viên gạch vàng này, anh đã tự hỏi làm sao trong mộ thời Tây Chu - Chiến Quốc lại có nhiều gạch vàng như vậy.

Vào thời đại đó, cũng không thể có quy mô lớn như vậy, có sự tồn tại của những thứ này.

Nhưng khi nhìn thấy hai chữ "Vĩnh Lạc", anh đã đoán ra được phần nào.

Rất có khả năng là Uông Tàng Hải sau này đã cố tình giấu những viên gạch vàng này ở đây, và ngay cả cơ quan trong quan tài cũng có thể là do hắn ta đặt.

"Thú vị đấy, chỉ tiếc là những viên gạch vàng này sau này sẽ là của Sở gia ta." Sở Hoang cười nhạt.

Nếu chỉ là những viên gạch vàng bình thường không đủ độ tinh khiết, dù cũng có giá trị liên thành, nhưng rõ ràng đây là gạch vàng hoàng thất thời Vĩnh Lạc, giá cả lại được nâng lên rất nhiều.

Nhìn những viên gạch vàng này, Sở Hoang vung tay, trực tiếp thu toàn bộ vào không gian hệ thống.

Nhìn cảnh này, mấy người Ngô Tam Tỉnh trong lòng thở dài, nhưng cũng không thể làm gì được.

Còn Trương Khải Linh, từ đầu đến cuối sắc mặt không hề thay đổi.

Ngược lại là Vương Bàn Tử, nhìn thấy Sở Hoang ra tay, mắt càng trợn to, con ngươi đảo liên tục, cũng không biết đang nghĩ gì.

"Tiếp tục mở quan tài, xem xem tống tử bên trong là loại gì." "Vâng, Tộc trưởng!" Theo lệnh của Sở Hoang, mấy người Sở Huyền lần lượt ra tay, mở tung ba cỗ quan tài còn lại.

"Gào!" "Gào!" "Gào!!" Ngay khoảnh khắc mở quan tài, ba tiếng gầm giận dữ vang lên từ bên trong.

Ngay sau đó, có ba con đại tống tử toàn thân mọc đầy lông đen lao về phía mấy người.

Chỉ là, ba con đại tống tử lông đen cỏn con, chưa đến một chiêu đã bị mấy người Sở Huyền chém đứt đầu.

Nhìn thấy Sở Huyền và những người khác giết tống tử dễ như chém dưa thái rau, Vương Bàn Tử lại một lần nữa kinh ngạc, trong lòng điên cuồng suy nghĩ làm thế nào để ôm được đùi của những người này.

Chương 66

"[Ting, ký chủ thu hồi một con tống tử lông đen, nhận được 100 điểm tích lũy.]" "[Ting, ký chủ thu hồi một con tống tử lông đen, nhận được 100 điểm tích lũy.]" "[Ting, ký chủ thu hồi một con tống tử lông đen, nhận được 100 điểm tích lũy.]" "[Ting, ký chủ thu hồi một cỗ quan tài đồng xanh, nhận được 50 điểm tích lũy.]" "..." Nghe tiếng hệ thống vang lên trong đầu, Sở Hoang không khỏi mỉm cười.

Dù lần này điểm tích lũy nhận được không nhiều, nhưng muỗi nhỏ cũng là thịt.

Anh hiểu đạo lý tích tiểu thành đại.

"Đi thôi, xem xem trong hai gian tai thất kia có thứ gì tốt không." Sở Hoang cười nhạt, nhìn mọi người một lượt rồi đi về phía gian tai thất phía đông.

Sở Huyền và những người khác cũng vội vàng đi theo.

"Anh Sở Hoang, anh đi gian tai thất phía đông, vậy tôi đi gian tai thất phía tây xem sao." Lúc này, Ngô Tam Tỉnh cười đề nghị, rồi nói với Hạo Thiên Chân bên cạnh: "Đại điệt tử, cậu đi theo sau anh Sở Hoang học hỏi thêm đi." "Ồ, vậy tam thúc cẩn thận nhé." Dù không biết tại sao tam thúc của mình lại làm vậy, nhưng Hạo Thiên Chân cũng không hỏi nhiều, lon ton đi theo sau Sở Hoang.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

So với Ngô Tam Tỉnh không có quan hệ gì, không quen biết, rõ ràng đi theo Sở Hoang và những người khác để thắt chặt quan hệ thì tốt hơn.

Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó nhìn Ngô

Tam Tỉnh đầy ẩn ý.

Lão hồ ly này, e rằng ở cùng mình lâu quá, muốn nhân cơ hội chuồn đi?

Còn Trương Khải Linh, e rằng cũng đang nghĩ đến việc lén lút chuồn đi.

Hai người này đều có chuyện giấu giếm.

Dù không biết trong nguyên tác, Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ rốt cuộc bị ai lấy đi.

Nhưng có một điểm Sở Hoang biết, đó là khi đến được hang động kia.

Thấy quan quách giấu trong cây cửu đầu xà bách biến mất...

Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ cũng bị người ta lấy đi...

Đặc biệt là khi thấy một con Huyết thi bị đóng đinh trên cây cửu đầu xà bách, không thể động đậy chút nào, chắc chắn sẽ hoàn toàn ngây người.

"Ha ha...

Anh Sở Hoang yên tâm, nếu trong tai thất gặp được thứ gì tốt, chắc chắn sẽ để anh chọn trước." Cảm nhận được ánh mắt của Sở Hoang, Ngô Tam Tỉnh trong lòng hoảng hốt, vội vàng cười ha hả, rồi dẫn theo Trương Khải Linh, Phan Tử, Đại Khuê ba người đi về phía gian tai thất còn lại.

"Thần tiên lão ca, ngài không lo họ gặp được thứ gì tốt trong tai thất rồi lén lút giấu đi sao?" Vương Bàn Tử lén lút nhìn Sở Hoang, nhỏ giọng hỏi.

Dù không có nhiều bản lĩnh trộm mộ, nhưng mở cửa hàng ở Phan Gia Viên lâu như vậy, anh ta tự nhận mình cũng có chút khả năng nhìn

người.

Đám người như thần tiên này rõ ràng không cùng một phe với mấy người vừa rồi.

“Yên tâm, họ sẽ không làm vậy.” Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh lắc đầu, sau đó nhìn Vương Bàn Tử nói: “Cậu cũng đừng gọi thần tiên này thần tiên nọ nữa, tôi tên là Sở Hoang, mấy người kia đều là tộc nhân của tôi, Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Phàm, Sở Nghị, Sở Vân.

Tôi cũng từng giao dịch với anh họ và bạn thân của cậu, mua Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật từ tay bạn thân của cậu.

Trong lăng mộ này cứ đi theo sau tôi, đừng chạy lung tung, tôi có thể đưa cậu ra ngoài an toàn, hiểu chưa?” “He he, hiểu rồi, hiểu rồi, Hoang ca, Bàn Tử tôi đều nghe lời anh.” Nghe Sở Hoang nói vậy, Vương Bàn Tử lập tức vui mừng, vội vàng gật đầu khom lưng nói.

“Được rồi, chúng ta cũng đi xem gian tai thất kia đi!” Khi Sở Hoang bước vào gian tai thất, liền thấy mấy người Sở Huyền đang tìm kiếm đồ tùy táng khắp phòng.

Nhưng cuối cùng chỉ tìm được một ít đồ sứ.

Những món đồ sứ này tuy cũng có giá trị, nhưng so với thu hoạch trước đó thì chẳng đáng là bao.

“Được rồi, những thứ này cũng đóng gói thu lại đi, chúng ta sang gian tai thất còn lại xem sao.” Sở Hoang vẻ mặt không đổi nhìn mấy người nói.

Đối với kết quả này, anh đã sớm dự liệu.

Chỉ là mấy gian tai thất thôi, làm sao có được thứ gì quý giá, có được một ít đồ sứ cũng không tệ rồi.

Tuy nhiên, khi mọi người đến gian tai thất còn lại, lại kinh ngạc

phát hiện, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đã biến mất.

"Tam thúc?" "Tam thúc đâu rồi?!" Thấy cả trong tai thất và gian mộ chính đều không có bóng dáng của Ngô Tam Tỉnh và những người khác, Hạo Thiên Chân lập tức sốt ruột.

Trong lăng mộ nguy hiểm như vậy, tam thúc sẽ không gặp chuyện không may chứ?

"Anh... anh Sở Hoang, tam thúc của tôi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Tam thúc cậu xảy ra chuyện?" Nhìn Hạo Thiên Chân đang lo lắng trước mặt, Sở Hoang không khỏi cười nhẹ: "Tam thúc cậu lăn lộn giang hồ mấy chục năm, từ khi mới sinh ra đã bắt đầu đi lại giữa các lăng mộ lớn, có thể xảy ra chuyện gì được?" "Nhưng vừa rồi còn ở trong tai thất, bây giờ lại đột nhiên biến mất không tăm tích?

Ngay cả Phan Tử và Muộn Du Bình cũng đều biến mất." Dù biết Sở Hoang nói đúng, nhưng Hạo Thiên Chân vẫn không khỏi lo lắng cho tam thúc.

Mấy chục con Huyết thi lúc trước vẫn còn sờ sờ trước mắt, lỡ như tam thúc lại gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

"Hầy... tôi nói cậu nghe này, cậu bé ngây thơ, tam thúc của cậu trông tinh ranh như một con cáo già, ai có thể làm gì được ông ấy chứ?

Cậu đừng lo lắng vô ích nữa." Nhìn Hạo Thiên Chân vẫn còn lo lắng, Vương Bàn Tử bên cạnh không nhịn được lên tiếng phàn nàn.

"Cút đi, tên mập nhà ngươi thì biết cái gì?" Hạo Thiên Chân lườm anh ta một cái.

"Này, cái gì mà tôi không biết?

Ngay cả Hoang ca cũng nói tam thúc của cậu sẽ không xảy ra chuyện gì, lẽ nào cậu còn lợi hại hơn Hoang ca sao?" Bị Hạo Thiên

Chân mắng, Vương Bàn Tử cũng không chịu yếu thế, vội vàng phản bác lại, thậm chí còn lấy Sở Hoang ra làm cớ, khiến Hạo Thiên Chân không biết phải phản bác thế nào.

Không thể nói mình lợi hại hơn Sở Hoang được chứ?

"Được rồi, tam thúc cậu không sao đâu.

Nếu không thấy người ở đây, vậy là đã chạm phải cơ quan rồi." Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, quan sát khắp nơi trong gian tai thất này.

Anh chưa bao giờ lo lắng về sự an toàn của Ngô Tam Tỉnh.

Người khác chết hết, lão già đó cũng không chết được.

"Tiểu Vân, thu dọn mấy món đồ sứ trên đất lại mang đi." Nhìn những món đồ sứ rải rác ở góc tai thất, Sở Hoang cũng lười thu vào không gian hệ thống, chỉ huy Sở Vân thu dọn.

"Được thôi!" Sở Vân không hề tỏ ra khó chịu, lập tức dùng túi Càn Khôn thu hết những thứ đó vào.

Nhìn cảnh này, Vương Bàn Tử ngưỡng mộ đến mức mắt cũng đỏ lên.

Trước tiên là có thể điều khiển phi đao từ xa, thân thủ lại cường đại không giống người phàm.

Không chỉ Sở Hoang có bản lĩnh giống như Giới tử nạp tu di, mà những người này dường như ai cũng biết một chút.

Nếu có thể học được bất kỳ một trong số đó, cũng đủ để tung hoành cả giới trộm mộ.

Cùng lúc đó, Sở Hoang không ngừng quan sát cả gian mộ thất, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một viên gạch đá dưới chân.

Với trình độ Bá đạo cơ quan thuật hiện tại, chút cơ quan nhỏ trong lăng mộ này căn bản không thể thoát khỏi mắt anh.

Rắc!

Theo sau cú dẫm chân của Sở Hoang lên viên gạch đá đó, cả viên gạch lập tức lún xuống.

"A..." Ngay sau đó, liền truyền đến tiếng hét thảm của Hạo Thiên Chân.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, viên gạch đá dưới chân Hạo Thiên Chân đã mở ra hai bên, bản thân cậu ta trực tiếp rơi xuống dưới.

"Hầy... hóa ra cơ quan ở đây à.

Hoang ca nhãn lực thật lợi hại, vậy mà cũng phát hiện ra." Vương Bàn Tử mặt đầy nụ cười, giơ ngón tay cái với Sở Hoang.

"Được rồi, cậu cũng xuống đi!" "Được thôi!

Cậu bé ngây thơ đừng sợ, Bàn gia tôi đến đây." Vương Bàn Tử hét lên một tiếng, trực tiếp nhảy vào thông đạo.

"A... tên mập chết tiệt, mau cút ra khỏi người tôi." Bên dưới thông đạo, nghe tiếng Hạo Thiên Chân tức giận, Sở Hoang cũng không nhịn được cười.

"Tộc trưởng, đừng nói nữa, hai tên này ở cùng một chỗ thật có chút thú vị." Sở Huyền cười ha hả.

"Có chút thú vị, ha, ngày tháng sau này còn dài." Sở Hoang lắc đầu, cười với mọi người: "Được rồi, chúng ta cũng mau xuống đi." "Vâng, Tộc trưởng!" Mọi người lần lượt nhảy xuống từ miệng thông đạo.

Lúc này, bên dưới miệng thông đạo là một gian mộ thất khác.

"Hả, Tộc trưởng, xem hoa văn trên tường xung quanh, hoàn toàn khác với bên trên.

Nơi này hình như mới là lăng mộ Tây Chu thực sự." Quan sát xung quanh mộ thất, Sở Huyền nhíu mày, sau đó chợt hiểu ra: "Chẳng trách

lúc trước Tộc trưởng cứ nói là mộ Tây Chu - Chiến Quốc, hóa ra đây là mộ trong mộ." "Theo tôi thấy, những người cổ đại này cũng thật kỳ quặc, lại thích xây mộ của mình trên mộ của người khác." Sở Vũ lắc đầu, trong lòng có chút không hiểu.

"Ha...

Chương 67

e rằng không chỉ như vậy.

Còn nhớ con Huyết thi vương trong gian mộ thất đầu tiên không?

Gã đó rất có thể mới là chủ nhân của lăng mộ Tây Chu.

Dù không biết đối phương có phải là Chu Mục Vương không, nhưng Lỗ Thương Vương đó cũng không phải là thứ tốt đẹp gì.

Xây mộ trên mộ của người khác thì thôi đi, lại còn vứt chủ mộ ra ngoài làm người gác cổng.

Nếu tôi mà gặp được Lỗ Thương Vương, nhất định phải xé xác hắn ra." Sở Phàm cười lạnh, từ khi xuống mộ đến giờ, anh ta đã hiểu ra không ít chuyện.

"Trời ạ, Hoang ca cứu mạng, sao đột nhiên ở đây lại xuất hiện nhiều thi miết thế này." Đột nhiên, Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên, vội vàng kéo Hạo Thiên Chân trốn sau lưng mấy người Sở Hoang.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên tường và dưới đất xung quanh mộ thất, có vô số thi miết đang bò về phía mọi người.

Nhìn đám thi miết này, trong mắt Sở Hoang lập tức lóe lên một tia sáng: "Huyền ca, đám thi miết này có bao nhiêu giết bấy nhiêu." "Yên tâm đi Tộc trưởng, chỉ là một ít thi miết thôi, không đáng sợ bằng đám thi miết trong thủy động.

Tôi một đao xuống có thể giết cả một đám lớn." Sở Huyền tự tin cười, theo sau tiếng "keng" một tiếng, Đường đao ra khỏi vỏ, trực tiếp lao về phía đám thi miết.

Tốc độ của anh ta cực nhanh, một đao chém ra thường có thể giết chết hơn mười con thi miết, chỉ vài đao đã có hàng trăm con thi miết

chết dưới tay anh ta.

Bên cạnh, Sở Phàm, Sở Vũ, Sở Nghị ba người cũng lần lượt ra tay.

Sở Phàm còn dùng tinh thần niệm lực, điều khiển phi đao, không ngừng qua lại trong mộ thất.

Thấy Sở Phàm và những người khác mạnh mẽ như vậy, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người cũng không còn sợ hãi, ngược lại còn trở nên hung hãn, liều mạng giết chết đám thi miết này.

Sở Hoang đương nhiên cũng không thể ngồi yên, dù sao thì số lượng thi miết này quá nhiều.

Dùng tinh thần niệm lực điều khiển mười hai thanh phi đao, đồng thời chém giết đám thi miết này, tốc độ giết chóc cũng có thể tăng lên không ít.

Bá!

Bá!

Bá!

Theo sau từng luồng sáng lóe lên, phi đao không ngừng xuyên qua trên đất, trên tường.

Lượng lớn thi miết chết thảm dưới tay mọi người.

Chưa đến một nén nhang, thi thể thi miết đã chất đầy cả mặt đất.

Có lẽ biết được sự cường đại của Sở Hoang và những người khác, đám thi miết này lại chủ động rút lui.

"Trời ạ, Bàn gia ta từ khi nào lại lợi hại như vậy, một mình đã giết được nhiều thi miết thế này?" Nhìn thi thể thi miết đầy đất, Vương Bàn Tử vừa kinh ngạc vừa ngạo nghễ nói.

“Thôi đi, tên mập chết tiệt trong lòng không có chút tự biết mình sao?

Nếu không có anh Sở Hoang, thân hình mập mạp của ngươi đã sớm bị thi miết gặm sạch rồi.” Nghe Vương Bàn Tử tự thổi phồng, Hạo Thiên Chân không nhịn được tỏ vẻ khinh bỉ.

“He he, sao cậu cứ thích vạch trần người khác thế?

Bàn gia tôi khoe khoang một chút cũng không được à?” Vương Bàn Tử bực bội nói.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Bây giờ nguy hiểm đã được giải trừ, chúng ta tiếp tục đi thôi.

Phía trên có một cái khe hở, vừa hay có thể lên trên.” Sau khi để mấy người Sở Huyền đưa Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân hai người lên trên, Sở Hoang vung tay, trực tiếp thu hồi đám thi miết này cho hệ thống, sau đó cũng nhảy lên, chui vào khe hở đó.

“[Ting, ký chủ thu hồi một vạn sáu nghìn thi thể thi miết, nhận được 1600 điểm tích lũy.]” Chỉ có một nghìn sáu trăm điểm tích lũy?

Nghe tiếng của hệ thống, Sở Hoang nhíu mày.

So với lần thu hồi thi thể thi miết trong thủy động lần trước, lần này ít hơn quá nhiều.

Nhưng cũng là bình thường.

Đám thi miết trong thủy động đều là bản biến dị, kích thước cực lớn, ít nhất cũng to bằng nắm đấm người lớn.

Trong đó có con to bằng đầu người, to bằng chậu rửa mặt và cối xay.

Đám thi miết trước mắt này, tuy số lượng nhiều, nhưng kích thước tương đối nhỏ, con lớn nhất cũng chỉ to bằng nắm đấm người

lớn mà thôi.

Có thể trị giá một nghìn sáu trăm điểm tích lũy, cũng là kiếm được rồi.

Lắc đầu, Sở Hoang cũng không còn bận tâm nữa.

Lúc này, họ dường như đang ở trong một thông đạo tự nhiên, xung quanh quanh co, có không ít ngã rẽ.

Dù không biết lần này tại sao Phan Tử và Trương Khải Linh không xuất hiện, nhưng Sở Hoang cũng không quan tâm nhiều, cố ý vô tình dẫn mọi người đi về phía hang động kia.

Bây giờ, lăng mộ Tây Chu - Chiến Quốc này đã không còn gì đáng để ở lại nữa.

Sớm thu hồi nốt con Huyết thi còn lại và cây cửu đầu xà bách, cũng nên rời đi rồi.

Dưới sự dẫn dắt cố ý của Sở Hoang, mọi người nhanh chóng đến cuối thông đạo.

Nhìn hang động khổng lồ trước mắt rộng bằng hai sân bóng đá, và cây đại thụ cao mấy trăm mét, mọi người đều không khỏi có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Tuy nhiên, khi cả nhóm đi xuống từ thông đạo, nhìn thấy con Huyết thi bị đóng đinh chặt trên thân cây, không ngừng gầm thét, mọi người càng kinh ngạc hơn.

"Tộc trưởng, ..." Sở Huyền, Sở Vân và những người khác, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Sở Hoang.

Thanh phi đao cắm trên người Huyết thi, làm sao họ có thể không nhận ra.

"Ha... trước đây tôi đã đến đây rồi.

Gã này cũng là một con Huyết thi vương, thực lực chỉ mạnh hơn con lúc trước chứ không yếu hơn." Sở Hoang cười nhạt, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân hai người bên cạnh khi nghe những lời này.

"Trời ạ, hóa ra Hoang ca đã đến đây từ trước rồi à." Vương Bàn Tử kinh ngạc thốt lên, sau đó lại tò mò tiến lên, muốn nhìn gần con Huyết thi vương đó.

"Gào!!" Khi thấy Vương Bàn Tử tiến lên, con Huyết thi vương đó lập tức gầm lên giận dữ, ánh mắt oán độc của nó khiến Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình.

"Được rồi, chỉ là một con Huyết thi vương thôi." Sở Hoang lắc đầu, sau đó vung tay.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong chớp mắt, những thanh phi đao cắm trên người Huyết thi vương trực tiếp bay ra.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc Huyết thi vương thoát khỏi sự trói buộc, từng thanh phi đao lại nhanh chóng lao tới chém giết.

Phập!

Phập!

Một thanh phi đao xuyên qua yết hầu, sau đó lại một thanh phi đao trực tiếp chém đứt đầu của nó.

Theo sau cái đầu lăn xuống đất, con Huyết thi vương đó lập tức ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Nhìn thi thể Huyết thi vương trên đất, Sở Hoang lại vung tay, thu hồi nó cho hệ thống, chỉ để lại một cái đầu.

"[Ting, ký chủ thu hồi một con Huyết thi vương, nhận được 3000

điểm tích lũy.]" Lại có thêm ba nghìn điểm tích lũy.

"Sở Hoang!" Đột nhiên, đúng lúc này, sau lưng mọi người truyền đến một tiếng quát lạnh.

Ngay sau đó, liền thấy Trương Khải Linh cởi trần, một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, hình xăm Kỳ Lân Phần Phong Đạp Hỏa trên thân lóe lên ánh sáng đỏ, toàn thân bộc phát ra từng luồng khí tức kinh khủng, đi về phía mọi người.

"Muộn Du Bình, cậu đi đâu vậy?

Tam thúc của tôi đâu?" Thấy Trương Khải Linh, Hạo Thiên Chân vui mừng, nhưng khi không thấy Ngô Tam Tỉnh, lại vội vàng lên tiếng hỏi.

Tuy nhiên, đối với câu hỏi của cậu ta, Trương Khải Linh không hề trả lời, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Hoang, từng bước một tiến tới.

Cảm nhận được khí tức trên người Trương Khải Linh, mấy người Sở Huyền nhíu mày, sắc mặt cũng dần trở nên lạnh lẽo.

"Keng!" "Keng~" Đường đao và Bát diện Hán kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, một luồng sát khí lập tức bao trùm cả hang động.

"Trương Khải Linh, dám giơ binh khí với Tộc trưởng, không muốn sống nữa à?!" Sở Phàm vẻ mặt lạnh băng, Bát diện Hán kiếm trong tay rung lên, phát ra từng tiếng kiếm minh.

"Trương Khải Linh, tốt nhất nên thu lại ánh mắt của ngươi, nếu không đừng trách ta không khách khí." Sở Vũ từ từ nâng Đường đao trong tay lên, lưỡi đao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chỉ thẳng vào Trương Khải Linh không xa.

Vù vù vù...

Chương 68

Ba thanh phi đao lơ lửng bên cạnh Sở Vân, chỉ cần một lệnh của Sở Vân, liền có thể lập tức lao tới giết đối phương.

Nhìn cảnh này, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân hai người bên cạnh đã sớm bị dọa đến mức không biết phải làm sao.

Hoàn toàn không hiểu tại sao lúc trước còn đang yên ổn, đột nhiên lại giương cung bạt kiếm.

"Muộn Du Bình, anh Sở Hoang, hai người sao vậy?

Trước đó không phải đều ổn cả sao?

Chúng ta đã cùng nhau kề vai tác chiến, chém giết thi khôi và Huyết thi, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói chuyện không được sao?" Hoàn hồn lại, Hạo Thiên Chân vội vàng tiến lên, lo lắng nói.

"Trương Khải Linh, anh chắc chắn muốn động võ với tôi?" Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhìn Trương Khải Linh, từ từ mở miệng.

"Trương Khải Linh, đừng tự tìm đường chết.

Với thực lực của chúng tôi, một khi ra tay, anh chắc chắn sẽ chết!" Sở Huyền nhíu chặt mày, trầm giọng nói.

"Đưa đồ cho tôi!" Đối mặt với sự uy hiếp của mọi người, sắc mặt Trương Khải Linh tuy vẫn lạnh băng, nhưng cũng đã dịu đi một chút.

Đồ?

Khi mọi người nghe vậy, đều không khỏi quay đầu nhìn Sở Hoang.

Tộc trưởng của họ đã lấy đồ của đối phương sao?

“Của anh?” Sở Hoang cười nhạt, lật tay phải, một khối Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ lập tức xuất hiện trong tay anh.

Bá!

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy khối ngọc tỷ đó, thân hình Trương Khải Linh lập tức động, bay lên, vồ về phía khối ngọc tỷ.

Tốc độ thân hình của anh ta nhanh đến mức khó tin.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại cười lạnh một tiếng, thân thể lóe lên, đồng thời chân như thần tiên, lập tức đá vào ngực anh ta.

Bốp!

Một đòn, cả người Trương Khải Linh như bị trúng đòn nặng, trực tiếp bị đá bay xa hơn mười mét, hai chân lại trượt trên đất hơn mười mét nữa mới dừng lại.

“Trương Khải Linh, đây là thứ tôi lấy được trong quan quách đó, là của anh sao?” Nhìn Trương Khải Linh không xa đang từ từ đứng dậy, khóe miệng lại rỉ ra từng tia máu tươi, Sở Hoang không khỏi mỉa mai cười.

Đối với điều này, Trương Khải Linh không trả lời, vì ngay cả anh ta cũng không biết phải trả lời thế nào.

Cùng lúc đó, Sở Huyền, Hạo Thiên Chân và những người khác, lúc này cũng cực kỳ tò mò, khối ngọc tỷ hình Kỳ Lân đạp quỷ đó rốt cuộc là thứ gì, lại khiến Trương Khải Linh không tiếc động thủ với Sở Hoang để cướp đoạt.

“Trương Khải Linh, đừng nói tôi không cho anh cơ hội.

Muốn có Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ cũng không phải là không thể.

Chỉ cần anh có thể trả giá, bán cho anh cũng được.

Dù sao đây cũng là thứ tôi trộm mộ được, chỉ cần giá cả hợp lý,

bán cho ai cũng như nhau.” Sở Hoang cười nhẹ, thản nhiên nói.

“Bao nhiêu!” Trương Khải Linh không chút do dự, trực tiếp hỏi giá.

“Mười tỷ!” “Hoặc là năm loại trọng bảo có thể sánh với Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, hoặc là mười loại bảo vật cấp thấp hơn.” “Nếu anh thật sự có tâm, với thực lực của anh, yêu cầu này đối với anh không khó.” Ướm thử Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ trong tay, Sở Hoang cười nhạt, sau đó lại tiếp tục nói: “Đương nhiên, còn có một phương án khác, tôi cũng có thể giao nó cho anh.

Chỉ cần anh nguyện ý bái tôi làm chủ, từ nay trở thành tử sĩ của Sở gia tôi, mọi chuyện đều không thành vấn đề.” “Trương Khải Linh, nếu anh nguyện ý bái tôi làm chủ, trở thành tử sĩ của Sở gia, từ nay về sau chúng ta là người một nhà.” “Vì vậy Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ, cũng không phải là không thể cho anh!” Nhìn Trương Khải Linh không xa phía trước, Sở Hoang ướm thử Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ trong tay, cười như không cười nói.

“Cái... cái gì?

Tử sĩ?” “Trời đất ơi, thần tiên đúng là thần tiên, lại muốn Trương tiểu ca cúi đầu xưng thần, cam nguyện làm tử sĩ!” Lúc này, khi nghe lời của Sở Hoang, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hai người trong lòng cũng chấn động, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Ngay cả Sở Huyền và những người khác, lúc này cũng lộ vẻ kinh ngạc, sững sờ nhìn về phía Sở Hoang.

Chẳng mấy chốc, họ liền hoàn hồn, mừng rỡ nhìn về phía Trương Khải Linh.

“Trương tiểu ca, mau đồng ý yêu cầu này của Tộc trưởng đi.

Đãi ngộ của tử sĩ Sở gia chúng tôi ngang bằng với tất cả tộc nhân.

Nếu anh trở thành tử sĩ của Sở gia, từ nay cuộc đời của anh sẽ hoàn toàn từ biệt quá khứ, bước lên một con đường siêu phàm thực sự." Sở Huyền vẻ mặt mong đợi, ánh mắt rực lửa nhìn Trương Khải Linh, trầm giọng nói.

Thậm chí ngay cả Sở Phàm luôn lạnh lùng sát phạt, cũng không nhịn được gật đầu, đưa ra lời mời: "Trương Khải Linh, gia nhập làm tử sĩ của Sở gia, từ nay từ biệt con đường phàm trần.

Anh phải biết rõ, đây tuyệt đối là cơ hội lớn nhất trong đời anh." "Đúng vậy, huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia tuy có chút thần dị, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi." Sở Vũ lúc này cũng gật đầu, đồng ý.

"..." Phải nói rằng, đối với Trương Khải Linh, mấy người Sở Huyền đều vô cùng xem trọng.

Từ khi quen biết trong thủy động đến nay, thực lực mà đối phương thể hiện ra, quả thực khiến họ đều kinh ngạc.

Bất kể là thân thủ hay huyết mạch Kỳ Lân, đều mạnh hơn Trương Nhật Sơn của Tân Nguyệt Phạn Điếm không chỉ một bậc.

Hơn nữa, dù đối phương lạnh lùng, không thích nói chuyện với người khác, nhưng mấy người cũng có thể nhận ra đôi chút, đối phương là người ngoài lạnh trong nóng, tâm địa lương thiện.

Cũng chính vì vậy, khi Sở Hoang đưa ra lời mời trở thành tử sĩ của Sở gia, họ mới khuyên giải Trương Khải Linh như vậy.

Dù sao thì, tử sĩ của Sở gia tuy từ nay về sau hoàn toàn bán mạng cho Sở gia, nhưng đãi ngộ nhận được lại tuyệt đối không thấp, ngay cả so với tất cả tộc nhân cũng không kém chút nào, thậm chí còn tốt hơn.

Huyết nhục hung thú, Tẩy Tủy Đan, quốc thuật pháp... những thứ này có người nào ở thế giới hiện thực có thể tiếp xúc được?

Một khi tu luyện quốc thuật pháp đến hóa kình, bão đan, cương kình, thực lực siêu phàm thoát tục đó, chẳng phải còn mạnh hơn thực lực ban đầu của Trương Khải Linh sao?

Họ còn nghe Tộc trưởng nói, tử sĩ của Sở gia tương lai sẽ được tu luyện công pháp mạnh hơn nữa.

Trương Khải Linh gia nhập Sở gia, trở thành tử sĩ đối với anh ta mà nói, căn bản không có bất kỳ điều xấu nào, chỉ có điều tốt.

Trong lời nói của mấy người Sở Huyền, con đường siêu phàm mà họ nhắc đến, khiến Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử hai người bên cạnh cũng không nhịn được nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Con đường siêu phàm, chẳng lẽ là có được năng lực giống như mấy người Sở Huyền?

Nếu như vậy, trở thành tử sĩ của Sở gia, cũng không phải là không thể?

Nhìn Trương Khải Linh đang do dự, Sở Hoang hai mắt híp lại, một lần nữa mở miệng: "Trương Khải Linh, tôi biết anh là tộc trưởng đời cuối cùng của Trương gia, sống cũng phải gần trăm năm rồi nhỉ?

Huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia quả thực không tệ, nhưng anh có biết trên người anh có vấn đề lớn không?

Anh mắc chứng thất hồn, cứ cách một khoảng thời gian lại mất đi ký ức, vì vậy mới phải đi lại giữa các cổ mộ lớn, chỉ để tìm lại một ít ký ức.

Khi ký ức của anh dần dần tìm lại, lại phải đi trấn thủ Thanh Đồng Môn, một lần đi ít nhất là mười năm.

Anh còn nhớ mẹ của mình không?" Lời này vừa nói ra, khiến thân thể Trương Khải Linh cũng có chút run rẩy không thể nhận ra.

Mẹ?

Hai chữ xa lạ mà ấm áp biết bao.

Nhắc đến hai chữ này, không hiểu vì sao, trong lòng anh luôn có một nỗi buồn không tên.

"Mẹ của anh, Bạch Mã, là một người mẹ vĩ đại.

Ba ngày tĩnh tịch chính là khúc hát tuyệt xướng của bà.

Bà đã lặng lẽ nằm trong đất Tạng ở Tạng Hải Hoa bao nhiêu năm, chỉ để trước khi ra đi, có thể ý thức tỉnh lại, bầu bạn với anh ba ngày.

Dù không thể nói chuyện với anh, nhưng dù chỉ là cảm nhận được hơi thở của anh, đối với bà cũng đã đủ rồi.

Ba ngày sau, bà sẽ hoàn toàn chìm vào cái chết.

Trương Khải Linh, anh có một cái tên ở nhà, là mẹ đặt cho, gọi là Tiểu Quan.

Trương gia không đáng để anh bảo vệ, họ chỉ lợi dụng anh mà thôi, nhưng cuối cùng lại để anh gánh vác sứ mệnh của Trương gia.

Anh sống như vậy căn bản không có ý nghĩa gì.

Gia nhập Sở gia của tôi, chưa chắc đã không có cơ hội cứu mẹ anh.

Mọi ân oán của Trương gia, anh cũng có thể hoàn toàn từ chối!" Nghe từng câu từng chữ của Sở Hoang, mọi người xung quanh đều không khỏi cảm thán và thương xót cho Trương Khải Linh.

Ba ngày tĩnh tịch!

Chỉ để cảm nhận hơi thở của con trai, mà cam nguyện đón nhận cái chết!

Chương 69

"Trương Tiểu Quan!" Trương Khải Linh thì thầm, không hiểu sao trong lòng lại có một cảm giác nóng rực.

Đột nhiên!

Anh ta mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Sở Hoang, sau đó hai đầu gối quỳ xuống đất, cắm Hắc Kim Cổ Đao sang một bên, vẻ mặt trịnh trọng nhìn chằm chằm Sở Hoang nói: "Nếu tôi trở thành tử sĩ của Sở gia, thật sự có thể cứu bà ấy?" Sở Hoang nghe vậy, không khỏi cười nhạt.

"Bà ấy" trong miệng Trương Khải Linh là ai, đã không còn nghi ngờ gì nữa.

"Yên tâm, chỉ cần thực lực của anh đủ mạnh, hoặc công lao đủ lớn, tự nhiên có thể cứu mẹ anh." "Được!" Trương Khải Linh gật đầu, sau đó cúi đầu lạnh lùng nói: "Từ nay về sau, tôi chính là tử sĩ của Sở gia, tuyệt đối không thay đổi!" "Ha ha ha..." Sở Hoang thấy vậy, không khỏi cười sảng khoái, vui mừng nói: "Tốt, từ hôm nay, anh chính là tử sĩ của Sở gia tôi." Đối với Trương Khải Linh, Sở Hoang trong lòng khá tán thưởng, nếu không cũng sẽ không mời đối phương trở thành tử sĩ của Sở gia.

Thiên phú tu luyện của đối phương tuyệt đối vượt xa người bình thường.

Nếu có thể trung thành, từ nay về sau tử sĩ của Sở gia sẽ có một đại tướng xuất hiện.

Cùng với sự dồn sức của tài nguyên Sở gia, thực lực của Trương Khải Linh chắc chắn sẽ tăng vọt trong thời gian ngắn.

Khi đó, Sở gia cũng sẽ có một tử sĩ có chiến lực kinh người!

So với điều đó, dù đắc tội Trương gia, hoặc có thể vì vậy mà chuốc lấy Uông gia và "tổ chức", thì sao chứ?

Nếu thật sự không biết điều, Sở Hoang không ngại nghiền nát tất cả.

Hoặc là, có thể nhân cơ hội này để rèn luyện tử sĩ, và thực lực của tộc nhân Sở gia.

"Nếu bây giờ anh đã trở thành tử sĩ của Sở gia, Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ, tôi có thể đưa cho anh, nhưng tôi không đề nghị đưa cho anh bây giờ." Nhìn Trương Khải Linh, Sở Hoang cười nhạt, tiếp tục nói: "Anh muốn Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ chẳng qua là để sau này nhờ nó mà bước vào Thanh Đồng Môn.

Nhưng anh lại không biết, mỗi lần bước vào Thanh Đồng Môn, anh đều sẽ mất đi ký ức, một thời gian ngắn sau vật này cũng sẽ mất.

Bây giờ đã gia nhập Sở gia, tốt nhất đừng quản chuyện của Trương gia nữa.

Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ, cứ để tôi giữ là tốt nhất." Nghe lời của Sở Hoang, Trương Khải Linh nhíu mày, cuối cùng lắc đầu nói: "Tạm thời để ở chỗ anh cũng được, nhưng Thanh Đồng Môn tôi phải vào, tôi dường như có đồ để quên ở bên trong.

Còn về Trương gia... tạm thời tôi cũng không biết phải làm thế nào." "Ồ?" Sở Hoang có chút ngạc nhiên nhìn Trương Khải Linh.

Gã này có thể nói một hơi nhiều lời như vậy sao?

Lắc đầu, anh cũng có chút tò mò, đồ mà Trương Khải Linh làm mất, để lại trong Thanh Đồng Môn.

"Thôi được!" "Nếu đã như vậy, sau này có cơ hội tôi sẽ cùng anh đi một chuyến đến Thanh Đồng Môn đó.

Đối với âm binh bên trong, liệu có thể vô hạn tái sinh hay không, tôi khá mong đợi đấy.

Còn chuyện của Trương gia không vội, từ từ nghĩ, từ từ xem.

Chỉ là một đám ruồi bọ, một đám người tự đại dẫn đến mà thôi.

Sau này anh sẽ hiểu phải làm thế nào." Nghe vậy, Trương Khải Linh im lặng gật đầu, không biết nên nói gì.

Những chuyện mà Sở Hoang nói, thật giả cũng không thể kiểm chứng, chỉ có thể đợi sau này từ từ xem, tự mình nghiệm chứng.

"Tiểu Tam gia!" Đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng gọi lo lắng vang lên từ thông đạo phía trên hang động.

Ngay sau đó, liền thấy một bóng người, loạng choạng vịn vào tường, từng bước một đi đến bên miệng động.

Khi nhìn thấy Hạo Thiên Chân bên dưới, sắc mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, lớn tiếng gọi: "Tiểu Tam gia, tôi tìm được cậu rồi." "Phan Tử, ...sao anh lại ra nông nỗi này?

Tam thúc của tôi đâu?" Thấy người đến là Phan Tử, thậm chí còn bị thương, Hạo Thiên Chân lập tức lo lắng.

"Đại Khuê, tên khốn đó là do thế lực khác cài vào bên cạnh Tam gia." Phan Tử mặt lộ vẻ căm hận, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Đại...

Đại Khuê?" Hạo Thiên Chân nghe vậy lập tức sững sờ, nhưng nhanh chóng lại tha thiết hỏi: "Tam thúc của tôi đâu?

Ông ấy không xảy ra chuyện gì chứ?" "Tam gia không sao.

Sau khi giải quyết xong Đại Khuê, Tam gia dường như nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng ra khỏi mộ trước, bảo tôi chuyển lời cho anh Hoang, năm mươi triệu mà ông ấy nợ, bảo anh đến tìm Nhị gia đòi."

“À...” Nghe vậy, Sở Hoang không khỏi cười nhẹ.

Lão hồ ly này e rằng sau khi phát hiện quan quách ở đây đã bị tôi mở ra, biết đồ đã bị tôi lấy đi, nên cũng không có tâm tư ở lại nữa, trực tiếp đi rồi chứ gì?

Dù không biết có phải như vậy không, nhưng Sở Hoang cũng không quá để ý.

Bên cạnh, Hạo Thiên Chân thấy Ngô Tam Tỉnh không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng mấy chốc lại nghiến răng nghiến lợi, trong lòng tức giận không thôi.

“Cái ông tam thúc này làm việc thật không đáng tin cậy, lại bỏ mình tôi ở đây.” Hạo Thiên Chân nhỏ giọng lẩm bẩm phàn nàn.

Dù phàn nàn, Hạo Thiên Chân vẫn vội vàng đón Phan Tử xuống từ miệng động.

Bụng của Phan Tử dường như bị người ta rạch một nhát, trông đáng sợ, nhưng cũng không có gì nghiêm trọng.

“Được rồi, lăng mộ Tây Chu - Chiến Quốc đến đây cũng đã hoàn toàn khám phá xong, chúng ta cũng nên đi rồi.” Nhìn mọi người, Sở Hoang chỉ tay lên trên đầu, vào cái khe hở đó nói: “Men theo cây đại thụ này trèo thẳng lên trên là có thể ra ngoài trực tiếp.

Trước khi trèo cây, mọi người dùng vôi đá trên tường hai bên lau qua quần áo, tránh để lát nữa xảy ra sự cố.” Nghe Sở Hoang nói vậy, mọi người cũng không hỏi nhiều, chỉ làm theo.

Khi cả nhóm lần lượt trèo lên cây, hướng về phía khe hở trên đỉnh, Sở Hoang lại không khỏi mỉm cười.

Đợi mọi người đi rồi, anh có thể bắt đầu thu hồi cây cửu đầu xà

bách và đám thi miết đó.

"Huyền ca, chỗ xăng mà anh bảo chuẩn bị đâu?" "Đều ở đây cả!" "Ừm...

Rải chỗ xăng này khắp hang động, sau đó lên trước đi." Sở Hoang quét mắt một lượt cả hang động, từ từ nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" Sở Huyền và những người khác gật đầu, sau đó lần lượt lấy xăng đã chuẩn bị sẵn trong ba lô ra, rải đều khắp hang động.

Nhìn Trương Khải Linh vẫn đứng yên tại chỗ, Sở Hoang hơi suy nghĩ rồi nói: "Tiểu Ca, lát nữa cậu cũng cùng Huyền ca ra ngoài, sau đó sẽ cùng tôi đến kinh thành." "Được!" Trương Khải Linh gật đầu, cũng không nhiều lời.

Sau khi xăng được rải khắp nơi, nhóm Sở Huyền và Trương Khải Linh liền men theo cây cửu đầu xà bách, nhanh chóng trèo lên trên.

Thấy vậy, Sở Hoang cũng không chần chừ, trực tiếp một đao chém nát cái đầu Huyết thi vương trên đất không xa.

Khi cái đầu vỡ ra, một con côn trùng nhỏ màu đỏ lập tức lăn ra từ bên trong.

Con côn trùng nhỏ màu đỏ đó lăn vài vòng trên đất, sau đó liền loạng choạng vỗ cánh, bay về phía Sở Hoang.

Vù!

Đúng lúc này, một thanh phi đao bay tới, lập tức chém con côn trùng nhỏ màu đỏ đó thành hai nửa.

Cùng với cái chết của thi miết vương, trong nháy mắt vô số thi miết trong lăng mộ Tây Chu - Chiến Quốc bắt đầu bạo động.

Xoạt xoạt...

Xoạt xoạt...

Theo sau tiếng côn trùng bò lan truyền, chẳng mấy chốc Sở Hoang đã thấy khắp hang động đều là thi miết, và chúng đang lao về phía anh.

Đội quân thi miết dày đặc, dường như vô tận, số lượng ít nhất cũng phải tính bằng vạn.

Khi thi miết ngày càng nhiều, nụ cười trên mặt Sở Hoang cũng ngày càng rạng rỡ.

Keng!

Một thanh phi đao xoay tròn cực nhanh, lập tức lao xuống đất.

Ầm...

Trong chớp mắt, một tia lửa lóe lên, cả hang động lập tức chìm trong biển lửa.

Sở Hoang thân hình cực nhanh lao ra, bay lên thân cây cửu đầu xà bách.

Khi biển lửa bên dưới ngày càng lớn, lượng lớn thi miết trực tiếp bị thiêu chết, ngay cả cây cửu đầu xà bách cũng bị bắt lửa, từng sợi dây leo khổng lồ không ngừng vung vẩy.

Sở Hoang trực tiếp nhảy ra khỏi miệng động, ra ngoài.

Nhìn hang động bên dưới hoàn toàn biến thành một biển lửa, mọi người cũng không khỏi kinh hãi.

Mọi người không rời đi ngay lập tức, mà lặng lẽ đợi bên cạnh.

Đợi lửa lan lên, liền vội vàng tạo ra một vành đai chống cháy xung quanh, không để lửa lan ra cả khu rừng.

Thời gian từng chút một trôi qua, nhanh chóng đã hai tiếng đồng hồ, ngọn lửa trong hang động cũng dần dần tắt.

Nhìn khói đen bốc lên từ bên dưới, Sở Hoang cũng không để ý, trực tiếp vung tay thu hồi cây cửu đầu xà bách chưa bị thiêu rụi hoàn toàn, cùng với lượng lớn thi miết đã bị thiêu thành than cho hệ thống.

Chương 70

"[Ting, ký chủ thu hồi một cây cửu đầu xà bách trưởng thành, nhận được năm nghìn điểm tích lũy.]" "[Ting, ký chủ tổng cộng thu hồi mười hai vạn ba nghìn con thi miết, nhận được 12000 điểm tích lũy.]" Xì!

Nhiều vậy sao?

Nghe tiếng của hệ thống trong đầu, khóe miệng Sở Hoang không khỏi hơi nhếch lên.

Không ngờ lần này lại trực tiếp thu hồi được hơn mười hai vạn thi miết.

Phải biết rằng, ngọn lửa vừa rồi đã thiêu phần lớn thi miết thành tro.

Nhưng dù vậy, vẫn có thể thu hồi được nhiều thi miết như vậy.

Cộng thêm năm nghìn điểm tích lũy từ cây cửu đầu xà bách, đó là 17000 điểm tích lũy.

Cộng thêm con Huyết thi vương trị giá ba nghìn điểm tích lũy, tương đương với việc lại nhận được hai vạn điểm tích lũy, khiến tổng điểm tích lũy trực tiếp đạt hơn bảy vạn.

"Hệ thống, mở bảng thuộc tính của tôi ra!" Bá!

Ký chủ: Sở Hoang Thân phận: Tộc trưởng Sở gia Tuổi: 22 Sức mạnh: 4700 kg Tốc độ: 65 m/giây Thân thể: Chiến sĩ cao cấp Tinh thần: Chiến tướng trung cấp Quốc thuật: Ám kình đại thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Bát Cực Quyền, Đại Diễn Thần Quyết Kỹ năng: Bá đạo cơ quan thuật, Đảo đấu tường giải, Cổ đổng bách khoa Điểm tích lũy: 73800 điểm Không

gian hệ thống: Tẩy Tủy Đan ×4, Phá thổ tứ lang ×2, Phá thổ thất lang ×10, Kim lũ ngọc y, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỳ, Quỷ nữu long ngư ngọc tỷ, Xà mi đồng ngư, Tam túc thanh đồng trọng đỉnh...

"Đinh, chúc mừng ký chủ đã hoàn thành lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc, nhận được 10000 điểm tích lũy." Nghe thấy âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu, Sở Hoang không khỏi mỉm cười.

Lại thêm một vạn điểm tích lũy nữa!

Nếu cộng thêm số điểm trước đó, tổng điểm tích lũy của anh bây giờ đã đạt đến con số kinh ngạc là tám vạn ba nghìn tám trăm điểm.

Với số điểm tích lũy cao đến vậy, khóe miệng Sở Hoang bất giác cong lên thành một nụ cười.

Mặc dù ngay từ đầu đã đoán chuyến đi đến lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc này sẽ thu được lượng lớn điểm tích lũy, nhưng anh cũng không ngờ lại nhận được nhiều đến thế.

Tám vạn điểm tích lũy!

Hoàn toàn đủ để Sở Hoang mua thêm nhiều vật tư tu luyện trong cửa hàng hệ thống, giúp thực lực của tộc nhân tăng lên nhanh hơn và cao hơn.

Điều này làm sao có thể không khiến anh vui mừng được chứ?

Lắc đầu, sau khi kìm nén niềm vui trong lòng, Sở Hoang mới nhìn sang Sở Huyền và những người khác đang chờ đợi rồi nói: "Đi thôi, chuyến đi đến lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc đã kết thúc, cũng đến lúc phải quay về rồi." "Vâng, Tộc trưởng!" Sở Huyền và những người khác cung kính đáp.

Sở Hoang gật đầu, đi thẳng xuống núi.

Sở Huyền và những người khác thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Còn về Hạo Thiên Chân, Phan Tử và Vương Bàn Tử, ba người họ đương nhiên cũng không ở lại mà cùng nhau xuống núi.

Sau khi được nơi đãi khách dưới chân núi chăm sóc, Hạo Thiên Chân liền dẫn Phan Tử rời đi trước.

Dù sao thì Phan Tử cũng bị thương không nhẹ, nếu không nhanh chóng chữa trị, e rằng vết thương sẽ bị nhiễm trùng.

Sở Hoang và mấy người nghỉ ngơi một đêm, sau đó cũng rời khỏi ngôi làng nhỏ trên núi.

Cả nhóm đi đến bến đò lúc trước, phát hiện hai chiếc xe việt dã Mãnh Cầm vẫn ở nguyên chỗ cũ, thế là họ lại lên xe khởi hành đến kinh đô.

"Này Bàn Tử, trộm mộ xong rồi, không quay về làm việc với tôi à?" Trên xe, Sở Vân nhìn Vương Bàn Tử, bực bội nói.

"He he, Vân tiểu ca, chẳng phải mọi người đang đến kinh đô sao?

Tôi cũng là người kinh đô, vừa hay thuận đường." Vương Bàn Tử nở một nụ cười nịnh nọt, với cái mặt dày của gã, bị mắng vài câu cũng chẳng sao, miễn là có thể đi theo Sở Hoang và mọi người.

"Hà..." Nghe vậy, Sở Vân không khỏi cười lạnh hai tiếng nhưng cũng không nói gì thêm.

Chút tâm tư của gã, ai trong số họ mà không nhìn ra, chỉ là tộc trưởng chưa lên tiếng, nên họ cũng không nói nhiều.

"Hoang ca, Trương tiểu ca đã gia nhập Sở gia, trở thành tử sĩ rồi, anh xem Bàn Tử tôi có vinh hạnh đó không ạ?" Nhìn Sở Hoang từ lúc lên xe vẫn luôn nhắm mắt không nói gì, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không nhịn được, cẩn thận hỏi dò.

Sở Hoang mở mắt, đăm chiêu đánh giá Vương Bàn Tử vài lần, sau đó chậm rãi lắc đầu nói: "Vương Bàn Tử, chuyện gia nhập tử sĩ Sở gia thì thôi đi.

Trương Khải Linh bản thân thực lực đủ mạnh, thiên phú cũng không yếu, nên tôi mới cho anh ta một cơ hội.

Cậu có thể so sánh với Trương Khải Linh được không?" "Tôi..." Vương Bàn Tử muốn phản bác, nhưng cuối cùng lại thất vọng lắc đầu.

Trương Khải Linh là cường giả có thể sánh ngang với Sở Huyền, thiên phú không cần phải bàn cãi, gã lấy gì ra để so sánh chứ?

Xem ra hy vọng gia nhập Sở gia, trở thành tử sĩ của Sở gia để bước lên con đường siêu phàm đã định trước là không thể rồi.

Thấy vậy, Sở Hoang thầm lắc đầu nhưng cũng không nói gì thêm.

Như anh đã nói, việc Trương Khải Linh trở thành tử sĩ của Sở gia quả thực có thể tăng thêm một phần chiến lực cho sự phát triển ban đầu của gia tộc.

Còn Vương Bàn Tử thì chỉ tổ tiêu hao tài nguyên.

Bất kể là Vương Bàn Tử trước mắt hay người anh họ của gã, tính cách đều quá bốc đồng, khá tự cao tự đại, lại hay táy máy chân tay, nếu trở thành tử sĩ của Sở gia cũng không biết là tốt hay xấu.

Trong thế giới Đạo Mộ này, những nhân vật chính mà Sở Hoang thực sự muốn mời làm tử sĩ của Sở gia cũng không có mấy người.

Trương Khải Linh là một.

Tà Đế và Hồ Bát Nhất sau này cũng có thể tính là một.

Còn hai gã Vương Bàn Tử thì thôi bỏ đi.

Còn Shirley Dương, nếu có thể thì có thể trở thành một trong

những người phụ nữ của anh.

Đúng vậy!

Chỉ là một trong số đó!

Bây giờ anh đang sở hữu Gia tộc Vĩnh hằng Hệ thống, việc phát triển gia tộc và nâng cao thực lực của tộc nhân chỉ là một phần, cố gắng tăng dân số gia tộc cũng là việc trọng yếu hàng đầu.

Là một tộc trưởng, anh chắc chắn sẽ không chỉ có một người phụ nữ.

Dòng dõi và thiên phú của gia tộc cũng vô cùng quan trọng.

Vì vậy, Shirley Dương cũng chỉ có thể trở thành một trong những người phụ nữ của anh, thậm chí còn không được coi là chủ mẫu của gia tộc.

Nếu đặt ở thời cổ đại, cùng lắm chỉ là một tiểu thiếp.

Đương nhiên, đó là trong trường hợp đối phương đồng ý, nếu đối phương không muốn, anh cũng sẽ không nói nhiều.

Dù sao cũng không thiếu một người phụ nữ, dù dung mạo có đẹp đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là một người phàm.

Tương lai của Sở gia chắc chắn sẽ không dừng lại ở một thế giới Đạo Mộ nhỏ bé.

Các tiên nữ, nữ thần, thánh nữ, nữ hoàng, nữ đế, vô số mỹ nhân tuyệt thế đang chờ anh lựa chọn.

"Đúng rồi Hoang ca, gần đây anh họ tôi hình như đang tiếp xúc với một đội khảo cổ, nghe nói đội khảo cổ đó có vốn đầu tư từ nước ngoài, định đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi có nên đi hóng hớt chút không ạ?" Trên xe, sau khi sắp xếp lại tâm trạng, Vương Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên hỏi Sở Hoang.

“Tinh Tuyệt Cổ Thành?” Sở Hoang nghe vậy, nhướng mày.

Cũng không biết Nữ vương Tinh Tuyệt có thật sự đã chết hay không, và trong động quỷ đó rốt cuộc có Xà Thần tồn tại không?

Hay chỉ là tàn tích và thi hài của Xà Thần?

Nếu anh nhớ không lầm, hễ ai đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, trên lưng đều sẽ mọc ra những đốm đỏ hình con mắt, bị Xà Thần nguyền rủa.

Cũng không biết với thực lực hiện tại của mình, liệu có thể chống lại lời nguyền đó không.

Sở Hoang lắc đầu, nhìn Vương Bàn Tử một cách sâu xa rồi nói: “Bàn Tử à, nghe tôi khuyên một câu, Tinh Tuyệt Cổ Thành tốt nhất đừng đi, bên trong đó không đơn giản đâu.” “Tại sao vậy Hoang ca, Tinh Tuyệt Cổ Thành có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn đáng sợ hơn lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc lần này sao?” Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi.

“À... không giống nhau.” Sở Hoang lắc đầu: “Lần này chủ yếu là thi miết, thi khôi, huyết thi các loại, nhưng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành tồn tại một nỗi kinh hoàng lớn.

Nữ vương Tinh Tuyệt đó rất có thể chưa chết thật, thậm chí cổ thần Xà Thần trong truyền thuyết, khả năng cao cũng vẫn luôn dõi theo nơi đó.

Hơn nữa còn có một lượng lớn đàn rắn tụ tập, với thực lực của cậu mà đi, tiền đồ khó lường đó.” “Hít!” Nghe lời Sở Hoang nói, Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

Nghe ý của Sở Hoang, dường như Tinh Tuyệt Cổ Thành còn đáng sợ hơn cả lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc?

Ngay cả cổ thần Xà Thần cũng xuất hiện, thậm chí Nữ vương

Tinh Tuyệt cũng có khả năng chưa chết.

Cái thân nhỏ bé của gã mà đi, chẳng phải là chết không thể chết hơn sao?

Vương Bàn Tử vội vàng lắc đầu, dẹp bỏ ý định đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tiền có nhiều đến đâu mà không có mạng để tiêu thì cũng vô dụng! ...

Chương 71

Thời gian trôi qua từng chút một, hai chiếc xe việt dã Mãnh Cầm sau khi rời khỏi con đường núi và đến được thị trấn, nhanh chóng lên đường cao tốc, thẳng tiến về phía kinh đô.

Sau hơn nửa ngày di chuyển, cuối cùng cả nhóm cũng đã đến kinh đô.

Sau khi cho Vương Bàn Tử xuống xe giữa đường, họ lại tiếp tục lái xe về Sở phủ.

Không lâu sau, họ đã đến cổng Sở phủ.

Lúc này đang là giữa trưa, hai chiếc xe việt dã Mãnh Cầm đỗ ở cổng sân, không ít hàng xóm ở gần đó cũng không khỏi tò mò, ló đầu ra xem.

Lúc này, ở cổng sân, Sở Phong và Sở Hạo đang dẫn theo mười người đàn ông mặc kình trang màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo gió đặc biệt cũng màu đen, cung kính đứng chờ.

Khi cửa xe mở ra, Sở Hoang và mọi người bước xuống.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "..." Khi thấy Sở Hoang xuống xe, Sở Phong và những người khác lập tức cung kính cúi đầu chào.

"Ừm!" Sở Hoang gật đầu, liếc nhìn hai người Sở Phong, sau đó nhìn về phía mười người kia.

Mười người ai nấy đều thân hình cường tráng, vẻ mặt cương nghị, tinh thần sung mãn, thái dương hơi nhô lên, khí tức toàn thân cực kỳ bất phàm, rõ ràng thân thủ không hề yếu.

Khi nhìn thấy mười người đó, Trương Khải Linh đang đứng bên

cạnh Sở Huyền đồng tử bỗng co lại.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng rằng thân thủ của mười người đó tuyệt đối không tệ, tuy không bằng Sở Huyền và những người khác, nhưng nếu ở bên ngoài, họ tuyệt đối là những cường giả có thể một mình chống lại mấy chục người.

"Không tồi!" Sở Hoang vỗ vỗ vai Sở Phong, khen ngợi.

"Thưa Tộc trưởng, đây là mười người có thực lực mạnh nhất trong số các tử sĩ của gia tộc, mỗi người đều đã chính thức bước vào tu vi Minh Kình, và đạt đến Minh Kình tiểu thành, tôi đã đề bạt họ làm thống lĩnh tử sĩ, quản lý các tử sĩ khác." Sở Phong cúi đầu cung kính nói.

"Tốt!" "Vào nhà trước đi, những chuyện khác lát nữa nói sau!" Sở Hoang gật đầu, đi đầu vào tứ hợp viện.

Những người khác thấy vậy cũng vội vàng đi theo sau.

Cả nhóm đi vào chính đường ở sân giữa, Sở Hoang ngồi ở ghế chủ vị, Sở Phong và các tộc nhân khác cũng lần lượt ngồi vào vị trí của mình.

Còn những tử sĩ kia, kể cả Trương Khải Linh, đều chỉ có thể đứng sang một bên.

"Giới thiệu một chút, đây là tộc trưởng Trương gia, Trương Khải Linh, từ hôm nay cũng là tử sĩ của Sở gia chúng ta, cậu cũng làm thống lĩnh tử sĩ đi." Trong chính đường, Sở Hoang chỉ vào Trương Khải Linh đang đứng ở một bên phía dưới, nói với Sở Phong và Sở Hạo.

"Tộc trưởng Trương gia?" "Huyết mạch Kỳ Lân?" Sở Phong và Sở Hạo nghe vậy, có chút ngạc nhiên nhìn Sở Hoang: "Tộc trưởng, có liên quan gì đến Trương Viết Sơn của Tân Nguyệt Phạn Điếm

không?" "Cùng một gia tộc, chỉ là gã này là tộc trưởng, thực lực mạnh hơn Trương Viết Sơn rất nhiều, đủ để sánh ngang với các cậu." Sở Hoang gật đầu, cười nhẹ nói.

Có thể sánh ngang với mình sao?

Trong mắt Sở Phong và Sở Hạo lóe lên một tia kinh ngạc, phải biết rằng, bây giờ họ đã đạt đến cấp chiến sĩ sơ cấp, cộng thêm phương thức phát kình của quốc thuật, chiến lực đủ để một chọi bảy với chiến sĩ trung cấp, thậm chí có thể đấu một trận với chiến sĩ cao cấp.

Nếu nói như vậy, Trương Khải Linh cũng có thực lực như thế?

Hai người tuy trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng đã vậy tộc trưởng đã nói, vậy chắc chắn sẽ không sai.

"Nói đi, hiện giờ việc huấn luyện tử sĩ của gia tộc thế nào rồi?" "Thưa Tộc trưởng, hiện tại Sở gia chúng ta có tổng cộng ba trăm tám mươi tử sĩ, sau một thời gian tu luyện, có mười người đạt Minh Kình tiểu thành, bốn mươi người mới bước vào Minh Kình, những người còn lại muốn bước vào Minh Kình, e rằng phải mất nửa tháng nữa." Nghe Sở Hoang hỏi, Sở Phong đứng dậy, chắp tay đáp.

"Không tồi!" "Hơn một tháng mà có năm mươi người bước vào Minh Kình, cũng không tệ rồi." Sở Hoang nghe vậy gật đầu, trong lòng khá hài lòng.

Quốc thuật muốn bước vào Minh Kình không hề đơn giản, nếu không phải lúc đầu Sở Phong và những người khác đều ăn một viên Tẩy Tủy Đan, tu vi cũng không thể tiến triển nhanh như vậy.

"Bây giờ chuyến đi trộm mộ lăng mộ Tây Chu Chiến Quốc đã kết thúc, lần này thu được không ít đồ tốt, các tiệm đồ cổ ở các thành phố lớn cũng nên khai trương rồi." "Nghỉ ngơi vài ngày trước, vài ngày

sau các cậu mỗi người dẫn một nhóm người đến các tiệm đồ cổ ở các thành phố lớn để trấn giữ." "Nhớ kỹ, đừng nhầm lẫn đồ thật và đồ giả, chúng ta mở tiệm đồ cổ, không có lý nào lại toàn là đồ thật cả." "Lát nữa Phong ca chọn cho Trương Khải Linh một phòng, hai ngày nay cậu cũng dạy cho anh ta quốc thuật đi, tin rằng thực lực của anh ta sẽ được nâng cao đáng kể." Sau khi nghe xong sự phân phó của Sở Hoang, Sở Phong gật đầu, cung kính nói: "Tộc trưởng, những gì ngài nói tôi đều đã ghi nhớ.

Trong thời gian ngài đi trộm mộ, mấy vị lão gia trong tộc có trình độ rất cao về bách khoa đồ cổ, mấy ngày nay họ đã đi các chợ đồ cổ, nhặt được không ít món hời." "Ồ?" Nghe vậy, Sở Hoang không khỏi mỉm cười.

Bây giờ đang là những năm 2000, trên thị trường đồ cổ toàn quốc, ngoài những kẻ lừa đảo, cũng có không ít hàng thật.

Nếu có người mắt đủ tinh, quả thực có thể nhặt được không ít món hời.

Nhưng nếu đợi thêm vài năm nữa, muốn nhặt hời e rằng sẽ khó hơn rất nhiều.

Những lão gia mà Sở Phong nói đến, vốn là mấy ông lão trong gia tộc có nghiên cứu về giám định đồ cổ, sau khi học được bách khoa đồ cổ, trình độ trong lĩnh vực này càng thêm cao thâm.

"Được rồi, còn chuyện gì không?

Nếu không có thì lui xuống đi." Sở Hoang phất tay nói.

"À... thực ra có hai chuyện." Sở Phong có chút do dự nói.

"Chuyện gì, đến cậu cũng phải do dự?" Sở Hoang nhíu mày nói.

"Hôm qua Tân Nguyệt Phạn Điếm gửi một thiệp mời, mời ngài đến một chuyến, để một lần nữa xin lỗi về chuyện lần trước." "À...

có chút thú vị, gửi từ hôm qua?" Nghe vậy, Sở Hoang không khỏi nhướng mày, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

"Có nói khi nào đi không?" "Tùy tâm trạng của Tộc trưởng ngài." "Thú vị thật, khách sáo như vậy không giống tính cách của Doãn Nam Phong." Nghe vậy, Sở Hoang trong lòng càng thêm hứng thú.

Tuy không biết đối phương đang giở trò gì, nhưng anh cũng muốn xem xem rốt cuộc là chuyện gì.

Mình hôm nay mới đến kinh đô, mà hôm qua Tân Nguyệt Phạn Điếm đã gửi thiệp mời.

Chẳng phải rõ ràng là đối phương biết hôm nay mình sẽ về sao?

Lắc đầu, Sở Hoang cũng không nghĩ nhiều về những chuyện này nữa, nhìn Sở Phong nói: "Ngoài chuyện này ra còn chuyện gì nữa?" "Gần đây bên ngoài đại viện Sở phủ, có không ít người đang theo dõi, tôi đã phái tử sĩ đi dò la tin tức, phát hiện những người đó đều đến từ các thế lực khác nhau." "Ồ?" Sở Hoang hai mắt híp lại: "Ai." "Các nhà trong Cửu Môn, có cả Uông gia, trong đó hình như có cả Đinh gia ở Tam Giang, dường như có rất nhiều người trong giới trộm mộ đang để mắt đến chúng ta." ...

"Cửu Môn!" "Uông gia!" "Tổ chức!" "Hoàng Hà Đinh gia?" "..." Sở phủ, trên ghế chủ vị trong chính đường, nghe những lời Sở Phong nói, Sở Hoang hai mắt híp lại, không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Xem ra sự xuất hiện của chúng ta cuối cùng cũng đã thu hút sự chú ý của các thế lực lớn trong giới trộm mộ rồi." "Cửu Môn, Uông gia, Tổ chức thì cũng thôi đi, dù sao trước đó chúng ta gần như đã đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm, thu hút sự chú ý của họ cũng là chuyện hợp lý." "Nhưng Hoàng Hà Đinh gia lại là chuyện gì?

Chẳng phải họ luôn chỉ để mắt đến những kim thang dưới nước,

lẽ ra không có mâu thuẫn gì với chúng ta chứ?" Sở Hoang nhướng mày, có chút ngạc nhiên hỏi.

"Thưa Tộc trưởng, e rằng chuyện này có liên quan đến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử." Sở Phong vẻ mặt kỳ quái, trên mặt lộ ra chút bất đắc dĩ.

"Ồ?

Chuyện gì vậy?" Sở Hoang nghe vậy, trong lòng dấy lên chút tò mò, Hoàng Hà Đinh gia, sao lại có thể liên quan đến Hồ Bát Nhất được?

"Chuyện bắt đầu từ lăng mộ Kim Quốc Tướng Quân lần trước, lúc đó chúng ta đã đi trước Hồ Bát Nhất một bước, càn quét sạch sẽ cả lăng mộ Kim Quốc Tướng Quân và căn cứ của quân Quan Đông.

Sau đó, không biết vì sao Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lại tình cờ gặp một lăng mộ lớn trên sông Hoàng Hà.

Hai người họ cũng mới vào nghề, không hiểu quy tắc của giới trộm mộ, sông Hoàng Hà là địa bàn của Đinh gia, tất cả các lăng mộ kim thang, nếu không có sự cho phép của Đinh gia, chỉ cần dám nhúng tay vào, đó chính là gây thù với họ.

Nhưng hai người họ không biết, sau khi phát hiện lăng mộ lớn trong sông Hoàng Hà, đã trực tiếp xuống mộ, và trộm được một lăng mộ lớn thời Tống.

Tuy nhiên, khi hai người họ tay xách nách mang, mang theo không ít đồ minh khí chuẩn bị rời đi, thì bị người của Đinh gia chặn lại.

Cũng không biết hai gã đó làm thế nào mà trốn thoát được.

Tuy tổn thất không ít đồ minh khí, nhưng cuối cùng vẫn có vài món lọt vào tay họ.

Sau khi về kinh đô, hai người họ nhờ một người tên Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên bán những món đồ minh khí đó.

Đại Kim Nha lại bán những món đồ đó cho những người khác trong nghề, cuối cùng lại bị Đinh gia phát hiện.

Đinh gia sau khi tra ra Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là Mô Kim Giáo Úy, vì không biết rõ lai lịch nên cũng không dám manh động, liền điều tra hai người họ, cũng không biết vì sao, lại điều tra ra được Sở gia chúng ta.

Chuyện chúng ta đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm lần trước, các thế lực lớn trên giang hồ ít nhiều cũng đã có thông tin, cộng thêm việc Sở gia chúng ta gần đây đang rầm rộ mua lại các cửa hàng, chuẩn bị mở tiệm đồ cổ.

Vì vậy họ cho rằng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là người dưới trướng Sở gia chúng ta.

Cũng chính vì thế, Hoàng Hà Đinh gia gần đây đã phái người liên tục theo dõi, muốn thăm dò lai lịch của Sở gia chúng ta." Trên mặt Sở Phong và Sở Hạo đều không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ và nụ cười khổ.

Bởi vì họ thực sự không có quan hệ gì với Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Nếu thực sự phải nói có một chút quan hệ, thì e rằng cũng chỉ là mối liên hệ mua bán mà thôi.

Chỉ tiếc là, nói ra cũng không ai tin.

Nghe xong lời của Sở Phong, Sở Hoang không khỏi hai mắt híp lại, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"À... mấy gã này đúng là chưa thấy thỏ chưa thả chim ưng, muốn thăm dò thực lực của Sở gia ta, cũng không xem xem mình có bản lĩnh đó không?" Sở Hoang cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia

sát khí: “Nếu đã muốn xem Sở gia ta rốt cuộc có bản lĩnh gì, vậy thì sắp xếp đi, nhổ hết mấy tên thám tử đó cho tôi.

Một người sống cũng không được để lại.

Sở gia ta không có thời gian chơi trò gia đình với chúng, ai dám thò móng vuốt ra, thì chặt đứt hết cho tôi.” “Vâng, Tộc trưởng!” Nghe lệnh của Sở Hoang, trong mắt Sở Phong và Sở Hạo đều không kìm được hiện lên một tia phấn khích.

Mấy ngày nay họ vẫn không dám tự ý hành động, chính là chờ Sở Hoang trở về tự mình hạ lệnh.

Bây giờ lệnh đã ban, Sở gia hoàn toàn có thể đại khai sát giới rồi.

Chương 72

"Nhớ kỹ, bất kể là người của nhà nào, đều diệt hết cho tôi, tôi lại muốn xem xem, chúng rốt cuộc có bao nhiêu người để phái đến." Giọng Sở Hoang lạnh lùng, toát ra một luồng sát khí lạnh lẽo.

Cửu Môn, Uông gia, Tổ chức!

Hoàng Hà Đinh gia thì là cái thá gì chứ?

Đều là một đám chỉ biết trốn trong bóng tối, thích chơi trò âm mưu quỷ kế mà thôi.

Tôi không đi gây sự với chúng, chúng lại dám tìm đến cửa, đúng là không biết sống chết.

"Sắp xếp một ít rượu và thức ăn, tôi ăn một bữa no nê xong phải nghỉ ngơi một chút, những chuyện đó hai cậu phụ trách." Sau khi dặn dò Sở Phong và Sở Hạo một phen, Sở Hoang trực tiếp dẫn Sở Huyền và mấy người khác đi về phía phòng ăn.

Không lâu sau, một bàn lớn rượu ngon thức ăn ngon đã được dọn lên.

Cả nhóm ăn uống no nê, sau đó lần lượt về phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Thời gian trôi qua từng chút một, trời dần tối, màn đêm bắt đầu buông xuống.

Đại viện Sở phủ nằm trong vành đai hai, gần với Tử Cấm Thành.

Đêm khuya, trong một con hẻm nhỏ không xa cửa sau, lúc này có ba bóng người, lom khom người, trốn trong bóng tối, ánh mắt lại luôn nhìn chằm chằm vào cửa sau của Sở phủ phía trước.

“Lão Trần, Sở gia rốt cuộc có lai lịch gì?

Sao đương gia lại cứ bắt chúng ta thay phiên nhau theo dõi cả ngày lẫn đêm thế?” “Lão tử làm sao biết được, đương gia đã dặn dò rồi, chúng ta chỉ biết nghe lệnh thôi.” “Chúng ta ở vùng biên giới, đang yên đang lành, lại cứ phải bắt chúng ta đến kinh đô, mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên, thà đi xuống vài cái mộ còn hơn.” “...” Ba người trốn trong bóng tối, nói chuyện phiếm qua lại, nhưng trong lời nói lại lộ ra chút oán giận.

Ba người là người của Trần gia trong Cửu Môn ở biên giới, hiện tại Trần Bì A Tứ vẫn còn sống, nhưng lại không quản chuyện của Trần gia, mọi việc đều do Trần Kim Thủy của Trần gia tạm thời quản lý.

Nhưng việc theo dõi Sở gia lại là mệnh lệnh do Tứ A Công truyền xuống, dù có oán giận đến đâu cũng không dám không làm.

Nếu không với tính khí của Tứ A Công, e rằng ba người họ chắc chắn sẽ sống không bằng chết.

Tuy nhiên, khi ba người đang nói chuyện, trong con hẻm tối tăm, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Cộp!

Cộp!

Cộp!!

Trong con hẻm yên tĩnh về đêm, tiếng bước chân trong trẻo như vậy lập tức thu hút sự cảnh giác của ba người.

“Ai đó?” “Giả thần giả quỷ, cút ra đây cho tao.” Ba người vẻ mặt nghiêm túc, mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con hẻm tối phía trước.

Khi tiếng của ba người vừa dứt, một bóng người chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Người đó là một người đàn ông thân hình cường tráng, mặc kình trang, bên ngoài khoác một chiếc áo gió màu đen không rõ chất liệu, tay phải cầm một thanh Đường đao, đang không chút biểu cảm, từng bước một, đi về phía họ.

Khoảnh khắc nhìn thấy người này, sắc mặt ba người lập tức thay đổi.

Thường xuyên trộm mộ, lại đi trên lằn ranh sinh tử, ba người rõ ràng đã cảm nhận được luồng sát khí nhàn nhạt toát ra từ trên người đối phương.

"Xem ra là đến tìm chúng ta." Có người mày nhíu chặt, trầm giọng nói.

"Hừ, gã này chắc không biết sau lưng chúng ta đại diện cho ai đâu nhỉ?

Chúng ta là người của Trần gia trong Cửu Môn, muốn chết à?" "Thật sự nghĩ chúng ta dễ bắt nạt sao?" Nhìn thấy đối phương vẫn không hề lay động, ngay cả khi đã báo danh thế lực sau lưng, đối phương vẫn không nhanh không chậm đi về phía mình, ba người trong lòng trầm xuống, nhưng càng thêm phẫn nộ.

Cả giới trộm mộ, ai nghe đến Trần gia trong Cửu Môn mà không khách sáo, vậy mà lại có kẻ dám ngông cuồng tự đại, đúng là không biết sống chết.

Tuy nhiên, đúng lúc này, tốc độ đi của người đàn ông bí ẩn đột nhiên tăng nhanh, đi được vài bước, người đàn ông đó đã lao đi cực nhanh.

Tốc độ của anh ta cực kỳ nhanh nhẹn, trong bóng tối giống như

một bóng ma, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn rõ thân ảnh.

"Keng~" Đột nhiên, chỉ thấy thanh Đường đao trong tay người này đột ngột tuốt vỏ, một luồng sáng trắng lóe lên trong bóng tối, chói mắt đến mức khiến ba người theo phản xạ nhắm mắt lại.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Ngay sau đó, một lưỡi dao lạnh lẽo, trong một hơi thở, đã trực tiếp lướt qua cổ của ba người.

Tốc độ ra đao nhanh đến mức, sau một nhát chém, ngay cả một giọt máu tươi cũng chưa kịp xuất hiện.

Thu đao vào vỏ, người đàn ông bí ẩn lại một lần nữa ẩn vào trong bóng tối, chớp mắt đã biến mất.

"Ực...

ực..." Nhìn bóng dáng người đàn ông bí ẩn đó dần dần biến mất, ba tên tay chân của Trần gia trong Cửu Môn mở miệng định nói gì đó.

Nhưng lại phát hiện hoàn toàn không thể mở miệng.

Hơn nữa, trên cổ họ từ từ hiện ra một vệt máu, sau vài hơi thở, vệt máu đó càng lúc càng lớn, và không ngừng rỉ máu ra ngoài.

Phụt!

Phụt!

Máu tươi phun ra, ba người mở to miệng, ý thức dần dần mơ hồ, cuối cùng ngã thẳng xuống đất, không còn một chút hơi thở nào nữa.

Tay chân của Trần gia trong Cửu Môn, chết! ...

Phía bên kia, đại viện Sở phủ, đối diện đường cái, là một khu dân

cư khá cao cấp.

Lúc này, trong một căn phòng của khu dân cư, một người phụ nữ thân hình quyến rũ, dung mạo xinh đẹp, đang ngồi trên ghế ở ban công, vừa thong thả thưởng thức ly rượu vang đỏ trong tay, vừa thỉnh thoảng cầm ống nhòm quan sát đại viện Sở phủ đối diện.

"Chậc chậc...

Sở gia này lại từ đâu mọc ra, cấp trên nói gần đây Sở gia hành động rất lớn, vậy mà nghi là đã đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm mà không hề hấn gì.

Thậm chí gần đây trên giang hồ còn đồn rằng, Mô Kim Giáo Úy mới xuất hiện đó cũng là người dưới trướng Sở gia.

Xem ra Sở gia này cũng không đơn giản." Người phụ nữ từ từ đặt ly rượu xuống, miệng lẩm bẩm.

Cốc cốc~ Đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng gõ cửa vang lên, lập tức khiến người phụ nữ trở nên cảnh giác vô cùng.

Nơi này là căn phòng cô ta mới thuê gần đây, cấp trên lại chỉ sắp xếp một mình cô ta theo dõi Sở gia, tuyệt đối không có người quen nào, nửa đêm sao lại có người đột nhiên gõ cửa?

Trong nháy mắt, người phụ nữ trong lòng cảnh giác vô cùng, tay phải lập tức rút ra một con dao găm từ đùi, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía cửa chính.

Cốc cốc~ Tiếng gõ cửa lại vang lên, người phụ nữ cẩn thận đi về phía cửa, không phát ra một chút tiếng bước chân nào.

Từ từ đến sau cánh cửa, cô ta nhẹ nhàng ghé sát mắt mèo, muốn xem bên ngoài rốt cuộc là ai.

Phụt!

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc, một con dao quân dụng lập tức từ ngoài cửa xuyên qua cánh cửa.

Lưỡi dao sắc bén, trong nháy mắt đã đâm xuyên qua trán người phụ nữ, khiến cô ta cứng đờ tại chỗ.

Xoẹt~ Dao quân dụng được rút ra, bắn ra một vệt máu tươi, nghe thấy tiếng thi thể bên trong từ từ ngã xuống, bóng người ngoài cửa mới lặng lẽ biến mất. ...

Cùng lúc đó, đêm nay ở khắp nơi xung quanh đại viện Sở phủ, đều có người chết một cách thầm lặng.

Khi trời dần sáng, công nhân vệ sinh ra ngoài quét dọn, mới phát hiện không ít thi thể chết trong các con hẻm.

Trong một lúc, điện thoại ở các cơ quan công quyền trong toàn bộ kinh đô gần như bị gọi đến cháy máy.

Dưới chân thiên tử, trong một đêm, xuất hiện nhiều vụ án mạng, đây là một chuyện động trời đến mức nào?

Nhưng cũng không biết vì sao, chuyện này nhanh chóng lại bị một thế lực bí ẩn đè xuống, không một ai dám nhắc đến công khai nữa. ...

Kim ô đông thăng, Sở Hoang từ từ mở mắt sau khi tu luyện, sau đó đứng dậy mở cửa phòng, đi ra ngoài sân.

Sau khi đánh vài bộ Bát Cực Quyền, anh mới thong thả đi về phía phòng ăn.

Không lâu sau, bữa sáng đã được dọn lên.

"Tộc trưởng!" Đang ăn sáng thì thấy Sở Phong từ ngoài cửa đi vào.

Chương 73

"Nói đi, có chuyện gì!" Sở Hoang hờ hững liếc nhìn một cái, thong thả nói.

"Thưa Tộc trưởng, tối qua tôi đã cho các tử sĩ ra tay, triệt để nhổ sạch tai mắt của các thế lực lớn đang theo dõi, không chừa một ai.

Cửu Môn, Uông gia, Tổ chức, Hoàng Hà Đinh gia, tổng cộng hơn ba mươi người, đều bị tiêu diệt bằng một đòn chí mạng.

Và thi thể của những người đó, tôi không hề động đến, cứ để chúng nằm chình ình ở đó." Sở Phong vẻ mặt cung kính báo cáo.

"Ồ?" "Dưới chân thiên tử, trong một đêm chết hơn ba mươi người, sau khi thi thể bị phát hiện, bên ngoài không có chút động tĩnh nào sao?" Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Sở Phong nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười nói: "Vốn dĩ các cơ quan công quyền đã hoàn toàn náo loạn, suýt nữa thì phong tỏa cả kinh đô, nhưng sau đó cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại cứ thế mà bỏ qua." "À... những kẻ đó đã đè chuyện này xuống, không muốn cuộc đấu tranh bị phơi bày ra ánh sáng, nếu không những thế lực đó không một ai có thể che giấu được." Sở Hoang mỉa mai cười một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường, chỉ là một đám chuột nhắt giấu đầu hở đuôi mà thôi, nếu thật sự để thế nhân biết đến những thế lực này, hậu quả đó quả thực không thể lường trước được.

Dù cho những thế lực này đều có người ở cấp trên, trong các bộ ngành của triều đình đều có tay chân, nhưng một khi các thế lực như Cửu Môn, Uông gia và bối cảnh của chúng bị người ta bóc trần.

E rằng dư luận cũng sẽ khiến những người đó không chịu nổi, triều đình hoàn toàn nổi giận, các thế lực lớn đều sẽ tổn thất nặng nề,

thậm chí có nguy cơ bị nhổ tận gốc.

Sở Hoang cũng đã sớm đoán được, các thế lực lớn sẽ không làm to chuyện, vì vậy mới cố ý dặn dò, để thi thể của những người đó ở nguyên chỗ cũ.

Mục đích là để công khai nói cho các thế lực lớn biết, người của các người, là do Sở gia ta giết, thì đã sao?

Cùng với sự phát triển của internet, tốc độ lan truyền của sự việc lại nhanh, các cao thủ dân gian lại xuất hiện ngày càng nhiều, chuyện này một khi được đăng lên mạng, căn bản không chịu nổi bị người ta bóc mẽ.

Đây là hiện tại, nếu là hai mươi năm sau, e rằng một chút chuyện nhỏ cũng sẽ bị người ta phóng đại vô hạn.

Lắc đầu, Sở Hoang hơi trầm tư một chút, sau đó dặn dò Sở Phong: "Lát nữa chuẩn bị xe, chúng ta đi một chuyến đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi lại muốn xem xem, Doãn Nam Phong rốt cuộc chuẩn bị làm gì." "Vâng, Tộc trưởng!" ...

"Cái gì?" "Tai mắt của các thế lực lớn theo dõi Sở gia, trong một đêm toàn bộ bị nhổ sạch?" Bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong kinh ngạc đứng bật dậy, nhìn Thanh Thanh Mạn trước mặt.

"Thưa tiểu thư, đây là tình báo vừa được gửi đến, tuyệt đối không sai." "Cửu Môn, Hoàng Hà Đinh gia, Uông gia, Tổ chức, tai mắt của các thế lực có tên tuổi trong giới trộm mộ, không một ai ngoại lệ đều chết thảm trong một đêm." Thanh Thanh Mạn nói, vẻ mặt và giọng điệu cũng kinh ngạc không kém, dù đã xác nhận vô số lần, nhưng đến giờ vẫn cảm thấy không thể tin được.

"Điên rồi!" "Sở Hoang và cả Sở gia đều điên rồi!" "Chẳng lẽ Sở

gia muốn đối đầu với cả giới trộm mộ, với tất cả các thế lực sao?" "Ngay cả người của Uông gia, của Tổ chức cũng dám giết, chẳng lẽ không chút kiêng dè, không sợ hãi sao?" Doãn Nam Phong trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh hãi vô cùng.

Cửu Môn, Uông gia, Hoàng Hà Đinh gia, thậm chí còn có không ít các thế lực khác, những thế lực này cộng lại, có thể coi là nửa giới trộm mộ.

Sở gia vậy mà dám đồng thời nhổ sạch tai mắt của tất cả các thế lực, thậm chí ngay cả người của Tổ chức cũng không tha, không phải là điên rồi sao?

Trong cả giới trộm mộ, Tổ chức được công nhận là tồn tại bí ẩn nhất.

Không ai biết đối phương rốt cuộc có thế lực gì, có bao nhiêu người, và rốt cuộc là ai.

Mọi thứ đều là ẩn số.

Nhưng tất cả mọi người lại đều biết đến sự tồn tại của thế lực này.

Trong số những người theo dõi Sở gia, ai là người của Tổ chức, cũng không ai biết, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng rằng, trong số những người đó tuyệt đối có sự tồn tại của Tổ chức.

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đã chết, trong đó tuyệt đối bao gồm cả người của Tổ chức.

Cả Cửu Môn mấy chục năm qua đều sợ hãi Tổ chức, bây giờ lại có người chết dưới tay Sở gia.

Không cần nói cũng biết, giới trộm mộ chắc chắn sẽ nghênh đón một trận mưa máu gió tanh.

Không!

E rằng không đợi Tổ chức ra tay, các nhà trong Cửu Môn, và Hoàng Hà Đinh gia, thậm chí cả người của Uông gia ẩn giấu rất sâu, sẽ ra tay gây khó dễ cho Sở gia trước tiên.

Đối mặt với sự vây công của nhiều thế lực như vậy, Sở gia dựa vào cái gì mà nghĩ có thể chống đỡ được, vậy mà dám đồng thời đắc tội?

Doãn Nam Phong mày nhíu chặt, trong lòng rơi vào trầm tư.

Cô ta thực sự không hiểu, Sở gia rốt cuộc dựa vào cái gì, lại có chỗ dựa nào, mà dám đồng thời đắc tội với các thế lực lớn.

"Tiểu thư, bây giờ Sở gia có thể nói là đã gây họa lớn, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta có cần phải một lần nữa xin lỗi, và lôi kéo họ không?" Thanh Thanh Mạn có chút do dự nhìn Doãn Nam Phong, đừng thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm ở trên giang hồ có vị trí siêu nhiên.

Trong đó tự nhiên có nguyên nhân là thế lực của Doãn gia mạnh mẽ, và sau lưng có tồn tại bí ẩn, nhưng nguyên nhân chủ yếu hơn là Doãn gia trước nay không tham gia vào cuộc tranh đấu của các thế lực lớn.

Vì vậy các thế lực lớn mới bằng lòng nể mặt Doãn gia một chút.

Nhưng bây giờ, Sở gia đồng thời đắc tội với tất cả các thế lực, nếu tin tức Tân Nguyệt Phạn Điếm lôi kéo Sở gia truyền ra ngoài, e rằng Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ không còn có thể đứng ngoài cuộc được nữa.

Nghe lời của Thanh Thanh Mạn, Doãn Nam Phong mày nhíu càng chặt, trong lòng cũng dấy lên một luồng phiền não.

"Lão già chết tiệt, đừng có loay hoay với cái trà đạo vớ vẩn của ông nữa, xem xem, chúng ta rốt cuộc nên làm gì đây?" Trong lòng thực

sự không nghĩ ra được gì, Doãn Nam Phong chỉ có thể nhìn về phía Trương Viết Sơn đang ngồi bên bàn trà không xa, thong thả uống trà.

"Nam Phong à, giọng điệu nói chuyện với ta tốt nhất đừng có xấc xược như vậy, ngay cả bà cô của con năm đó cũng không dám nói chuyện với ta như thế." Trương Viết Sơn bình tĩnh uống một ngụm trà, vẻ mặt không nhanh không chậm đặt tách trà xuống, giọng điệu bình tĩnh nói.

"Thôi đi lão già chết tiệt, nếu bà cô của tôi ở đây, ông có dám nói lại câu đó một lần nữa không?" Doãn Nam Phong khinh bỉ nhìn Trương Viết Sơn, thật sự tưởng cô ta không biết chuyện năm đó sao.

Nghe vậy, sắc mặt Trương Viết Sơn hơi cứng lại, tay cầm tách trà cũng không khỏi khựng lại, nhưng nhanh chóng lại khôi phục như thường.

"Nam Phong, thực lực của người Sở gia, chắc con cũng đã tận mắt thấy rồi chứ?" Trương Viết Sơn vẻ mặt bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn Doãn Nam Phong chậm rãi nói: "Ta tự nhận về thân thủ, ta là cao thủ hàng đầu trong giới trộm mộ, nhưng hôm đó ta lại bị một người Sở gia tên Sở Phàm đánh trọng thương.

Hai người Sở gia khác, càng dễ dàng đánh trọng thương hơn trăm côn nô của Doãn gia.

Hơn nữa, có mấy người Sở gia còn chưa ra tay, người tên Sở Hoang, tộc trưởng của Sở gia, từ trên cao nhìn xuống, quan sát ta và cả Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ngay cả ta, cũng chỉ có thể tự chặt hai chân, quỳ xuống đất chịu thua.

Vì chuyện này... ta đã phải đến tổ trạch của Trương gia để thay máu một lần, nếu không cả đời này ta cũng không đứng dậy được.

Thân thủ của người Sở gia con cũng đã thấy rồi, cả giới trộm mộ, có mấy người có thể thắng được họ?

Sở gia lại có bao nhiêu người có thực lực như vậy con có biết không?

Luận thân thủ, Sở gia tuyệt đối có thể coi là mạnh nhất giới trộm mộ, không ai có thể sánh bằng." "Nhưng dù có như vậy thì đã sao?

Đây không phải là thời đại mà thế lực mạnh mẽ là có thể làm gì tùy ý, lần này họ gần như đã đắc tội với tất cả các thế lực, dù thân thủ có mạnh đến đâu, cuối cùng cũng sẽ bại vong." Nghe lời của Trương Viết Sơn, Doãn Nam Phong có chút không phục phản bác.

Hiện tại không phải là thời Dân quốc nữa, bây giờ súng ống đa dạng, uy lực càng kinh người.

Những thế lực đó nếu trong cơn tức giận, sắp xếp một lượng lớn tay súng, lại dùng bom, và các loại vũ khí nóng có sức sát thương cực mạnh khác, thực lực cá nhân dù mạnh đến đâu thì đã sao?

Hơn nữa các thế lực lớn đều có người ở cấp trên, trong giới súng ống cũng có thế lực không yếu.

Sở gia lấy gì ra để đấu?

"Nam Phong à, thực ra con còn rõ hơn ta, Sở gia sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ là con không muốn tin vào điều đó mà thôi." Trương Viết Sơn lắc đầu, thở dài một tiếng: "Người ở cấp trên sẽ không cho phép chúng ta xảy ra tranh đấu vũ khí quy mô lớn.

Sở Thị Tập Đoàn mà Sở gia gần đây thành lập chắc con cũng biết rồi chứ?

Công ty công nghệ mạng Đại Hoang, các quán net trải khắp các vùng duyên hải, và các trò chơi nổi tiếng khắp cả nước, đã mang lại cho Sở gia một dòng tiền mặt cực kỳ quý giá.

Các tiệm đồ cổ Đại Hoang, càng có bố cục ở kinh đô, Tân Môn, Trung Hải, Tô Hàng, Sa Thành và các thành phố lớn khác.

Sở gia đã có chuẩn bị, sự trỗi dậy của họ quá nhanh, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Tranh đấu trong bóng tối, các thế lực lớn không làm gì được Sở gia, trừ phi xé rách mặt, bất chấp thái độ của cấp trên, nhưng con nghĩ có khả năng đó không?" Trương Viết Sơn giọng điệu dừng lại một chút, sau đó lại ý vị sâu xa chậm rãi nói: "Có một điểm con vừa nói sai rồi, khi thực lực cá nhân mạnh đến một mức độ nhất định, quả thực sẽ không sợ cái gọi là vũ khí nóng trong miệng con.

Có những người à, giống như thần linh tại thế vậy, đã vượt qua khỏi phạm trù của con người.

Đối với 'thần', Doãn gia chắc sẽ không xa lạ gì đâu nhỉ?" Cuối cùng, giọng điệu của Trương Viết Sơn không khỏi trở nên có chút mênh mang, một đôi mắt cũng trở nên mơ hồ khao khát, ngưỡng vọng.

Ông đã từng thấy một người như vậy, đó chính là tộc trưởng!

Tộc trưởng khi thực lực bùng nổ đến đỉnh phong, thật sự giống như thần linh tại thế, không phải là thứ ông có thể so sánh được.

Bên cạnh, sắc mặt Doãn Nam Phong càng thay đổi mấy lần, nhắc đến 'thần'... sao cô ta có thể không biết chứ?

Thần!

Thế giới này thật sự có thần!

Doãn gia chính là đang thờ phụng một vị cổ thần!

Mặc dù chưa từng thấy, ngay cả cha cô ta cũng chưa từng thấy, nhưng tổ huấn của Doãn gia, tất cả mọi người đều phải thờ phụng vị cổ thần đó.

Đời đời kiếp kiếp, tuyệt đối không được gián đoạn việc thờ cúng!

Nếu vi phạm tổ huấn, sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc không thể tưởng tượng.

Sắc mặt Doãn Nam Phong thay đổi hết lần này đến lần khác, cuối cùng thở dài gật đầu nói: "Cũng được, tôi tin ông một lần, cũng tin vào phán đoán của mình một lần, lôi kéo Sở gia, có lẽ tương lai tôi cũng cần phải tìm kiếm sự giúp đỡ từ họ." "Nam Phong à, suy nghĩ như vậy là đúng rồi, giữ quan hệ tốt với Sở gia, là để lại cho mình một con đường lui, khó nói tương lai sẽ không dùng đến." "Lão già chết tiệt, năm đó ông bị người Sở gia đánh trọng thương, thậm chí bị ép tự chặt hai chân quỳ xuống đất chịu thua, bây giờ lại nói giúp họ rồi?" Đột nhiên, Doãn Nam Phong có chút kỳ quái nhìn Trương Viết Sơn.

Chương 74

"Ai..." Nhắc đến chuyện này, Trương Viết Sơn không khỏi thở dài một tiếng, lắc đầu thở dài nói: "Trước thực lực tuyệt đối, phải biết cúi đầu thôi..." Nhưng chỉ có ông mới biết, hôm qua, Ngô lão tam ở Sa Thành đã bí mật tìm đến ông một chuyến.

Không ai biết hai người rốt cuộc đã nói những gì, nhưng có một điểm hai người lại đạt được sự đồng thuận.

Đó chính là tuyệt đối không được gây thù với Sở gia.

Cũng chính vì vậy, ông mới để Doãn Nam Phong gửi thiệp mời cho Sở Hoang, và ngay cả khi đối phương bây giờ đã đắc tội với gần như tất cả các thế lực trong giới trộm mộ, ông vẫn dốc sức ủng hộ đối phương.

"Tiểu thư, người của Sở gia đến rồi!" Đột nhiên, đúng lúc này, ngoài cửa có một thính nô gõ cửa đi vào, thấp giọng nói.

Ồ?

Doãn Nam Phong và Trương Viết Sơn nghe vậy, nhìn nhau một cái, sau đó hỏi: "Có phải tộc trưởng Sở gia đích thân đến không?" "Vâng thưa tiểu thư, vị Sở tộc trưởng đó dẫn theo Sở Phong và một thanh niên lạ mặt đến, tôi đã mời họ vào Thính Hải Các ở lầu hai rồi." Thính nô gật đầu đáp.

"Được, dâng trà ngon cho họ trước, tôi lát nữa sẽ đến." "Vâng, tiểu thư!" Thính nô nghe vậy, cung kính gật đầu, lui ra ngoài.

"Tốc độ của vị Sở tộc trưởng này thật là nhanh, hôm qua vừa gửi thiệp mời, đêm đến đã nhổ sạch tai mắt của các thế lực lớn, sáng nay đã xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng ta." Doãn Nam

Phong bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt không khỏi có chút phức tạp.

“Nam Phong à, có lúc giúp người lúc hoạn nạn còn có ý nghĩa hơn là dệt hoa trên gấm.

Khi chúng ta điều tra Sở gia, thông tin của tộc trưởng Sở Hoang đó cũng không khó tra.

Người này tuyệt đối là một thiên tài yêu nghiệt, thời niên thiếu đã sáng lập ra công ty công nghệ mạng Đại Hoang, bây giờ chỉ riêng công ty này đã có giá trị mấy chục tỷ, mỗi tháng đều có thể mang lại cho anh ta dòng tiền mặt hàng trăm triệu... tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Bây giờ lại trở thành tộc trưởng của Sở gia, tuy không biết vì sao Sở gia lại có thực lực cá nhân mạnh mẽ như vậy, và tinh thông trộm mộ.

Nhưng không thể nghi ngờ, người này là một thiên tài yêu nghiệt.

Nam Phong, đến giờ con vẫn còn độc thân, chẳng lẽ không có chút suy nghĩ nào sao?” Trương Viết Sơn ha ha cười một tiếng, cầm tách trà trên bàn nhấp một ngụm, ý vị sâu xa nói.

“Lão già chết tiệt, ông lại se duyên bậy bạ gì đấy?

Ông nghĩ người ta có coi trọng tôi không?” Doãn Nam Phong bực bội nói.

“Chậc...

Nam Phong đại tiểu thư của chúng ta, chẳng phải trước nay vẫn cho rằng mình phong hoa tuyệt đại, dung mạo thế gian hiếm có sao?

Sao bây giờ lại không có tự tin như vậy rồi?” Doãn Nam Phong cười khổ lắc đầu: “Không phải tôi không có tự tin, mà gã đó căn bản không phải là dùng dung mạo xinh đẹp là có thể hạ gục được, năm đó

hắn ta còn ép tôi quỳ xuống đất chịu thua, mới chịu tha cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, ông quên rồi sao?" "Có sao đâu?

Chẳng phải tôi cũng tự chặt hai chân quỳ xuống đất chịu thua sao?" Trương Viết Sơn nhẹ nhàng cười một tiếng, không chút để ý nói: "Với thực lực hiện tại của Sở gia, cộng thêm võ lực phi phàm đó, nếu con ở bên cạnh anh ta, đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ có lợi chứ không có hại.

Và từ nay về sau, con cũng có thể thoát khỏi sự ràng buộc của Doãn gia, trở thành phu nhân của tộc trưởng Sở gia chẳng phải là tuyệt vời sao?" Nghe vậy, vẻ mặt của Doãn Nam Phong thay đổi liên tục, cuối cùng cắn răng, hung hăng nói: "Lão già chết tiệt, ông nói đúng!

Tôi không tin, bằng vào mị lực của đại tiểu thư Doãn gia tôi, lại không hạ gục được Sở Hoang.

Năm đó hắn ép tôi quỳ xuống đất chịu thua, tôi nhất định phải khiến hắn quỳ dưới váy thạch lựu của tôi, bắt lão nương phải sinh cho hắn hai... không, sinh một đống con trai, để hắn đau đầu chết đi." "Ha ha ha...

đúng rồi mà, đi thôi, chúng ta đi gặp vị tộc trưởng Sở gia này." Trương Viết Sơn nghe vậy ha ha cười một tiếng, nếu thật sự có thể, ông cũng có chút mong đợi hình ảnh đó.

Bên cạnh, Thanh Thanh Mạn nghe những lời tiểu thư nhà mình nói, không khỏi đỏ cả tai.

Sinh một đống con trai!

Đây phải là một lời nguyền độc ác đến mức nào chứ. ...

Phía bên kia!

Trong phòng riêng Thính Hải Các ở lầu hai.

Sở Hoang thong thả thưởng thức trà, bên cạnh Sở Phong cũng thong thả bắt chước theo.

Chỉ có Trương Khải Linh là vẻ mặt lạnh lùng đứng sau lưng Sở Hoang.

Là một tử sĩ của Sở gia, tộc trưởng ngồi, anh ta phải đứng sau lưng tộc trưởng, làm tròn chức trách của mình.

"Tộc trưởng, trà hôm nay ngon hơn lần trước không ít đâu." Sở Phong một hơi uống cạn trà trong tách, chép miệng cảm thán.

"Chúng ta lần trước đã đập phá quán của người ta, lần này chẳng phải phải dâng trà ngon lên sao?" Sở Hoang nhàn nhạt cười, không chút để ý nói.

"Ực..." Nghe hai người nói chuyện, thính nô đứng bên cạnh phục vụ, sắc mặt hơi cứng lại, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể cố gắng cúi đầu im lặng.

"Ai?

Tôi nhớ cô tên Tiểu Vi phải không?

Lần trước chúng ta đến, là cô dẫn đường cho tôi." Đột nhiên, Sở Phong dường như nhớ ra điều gì đó, nói với thính nô kia.

"..." Thính nô nghe vậy lập tức nghẹn lời, không biết nên mở miệng như thế nào.

"Sao?" "Người của Sở gia đường đường, lại để ý đến Tiểu Vi của chúng ta sao?" Đúng lúc này, bên ngoài phòng riêng truyền đến một giọng nói có phần trêu chọc.

Ngay sau đó, chỉ thấy Doãn Nam Phong trong chiếc váy voan đen, dung mạo tuyệt mỹ lại mang vẻ anh khí và Trương Viết Sơn, bước vào.

“Hóa ra là bà chủ Doãn đến rồi, lời nói vừa rồi của cô sai rồi, Sở Phong tôi làm gì có bản lĩnh để ý đến người của Tân Nguyệt Phạn Điếm chứ.” Khi thấy hai người, Sở Phong không khỏi lắc đầu, mỉm cười nói.

“Vậy sao?” Doãn Nam Phong nhướng mày, sau đó ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm vào Sở Hoang bên cạnh nói: “Vậy nếu nữ chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, để ý đến Sở tộc trưởng, thì nên làm thế nào?” “Hả?” Sở Phong vẻ mặt ngây ngẩn, nhìn Doãn Nam Phong, lại nhìn tộc trưởng nhà mình.

Lúc này, Sở Hoang cũng khá kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Doãn Nam Phong đang dùng đôi mắt nóng rực nhìn mình.

“Trực tiếp như vậy sao?” Nhưng nhanh chóng, Sở Hoang lại hoàn hồn, bất lực lắc đầu nói: “Bà chủ Doãn, chúng ta có chuyện thì nói chuyện, không cần phải như vậy.” ...

“Sở Hoang, Doãn Nam Phong tôi không đùa với anh, tôi nói tôi để ý anh, anh chuẩn bị làm gì?” Bên trong Thính Hải Các của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong trong chiếc váy voan đen, hơi ngẩng chiếc cổ ngọc, vẻ mặt cực kỳ kiên định nhìn Sở Hoang nói.

“À...” Sở Hoang không khỏi cười nhẹ lắc đầu, sau đó thong thả nhấp một ngụm trà trong tách.

Mới chậm rãi nói: “Bà chủ Doãn, tôi đây cũng lười chơi trò thật giả với cô, bất kể vì nguyên nhân gì mà cô nói ra những lời vừa rồi.

Nhưng có một điểm Sở mỗ tôi phải nói rõ với cô, cả đời này tôi đã định trước sẽ không chỉ có một người phụ nữ.

Vào phòng của Sở Hoang tôi, chỉ cần cô đủ xinh đẹp, và vừa hay tôi có thể để mắt đến, thì đều có thể thương lượng.

Nhưng muốn trở thành chủ mẫu của Sở gia tôi, cô không đủ tư

cách!" Khi nghe lời của Sở Hoang, tất cả mọi người trong phòng riêng đều không khỏi ngây người tại chỗ.

Đã thấy người dũng cảm, nhưng chưa từng thấy ai dũng cảm như vậy.

Trước mặt một người phụ nữ vừa tỏ tình với mình, lại có thể nói ra những lời như vậy... mới là đàn ông thực thụ!

Sở Phong thầm giơ ngón tay cái cho tộc trưởng nhà mình.

Tộc trưởng chính là tộc trưởng, ngay cả đối với phụ nữ cũng cứng rắn như vậy.

Nhưng cũng đúng, Sở gia là một gia tộc siêu phàm, tương lai thậm chí sẽ tiến về con đường của tiên, thần.

Vị trí phu nhân của tộc trưởng, nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng, Doãn Nam Phong tuy là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, dung mạo cũng quả thực quốc sắc thiên hương, nhưng quả thực không đủ tư cách.

Lúc này, ngay cả Trương Viết Sơn bên cạnh cũng không khỏi bị những lời vừa rồi làm cho kinh ngạc.

Ai nói Sở Hoang không gần nữ sắc?

Gã này hoàn toàn là một siêu cấp hải vương mà.

Liếc nhìn Doãn Nam Phong đang bị tức đến ngây người tại chỗ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, Trương Viết Sơn không khỏi thầm lắc đầu.

Đồng thời, trong mắt Trương Khải Linh ở một bên khác, cũng xuất hiện một tia kinh ngạc, khuôn mặt vốn lạnh lùng cũng suýt chút nữa vỡ phòng.

Còn về Thanh Thanh Mạn và các thính nô trong phòng riêng, lúc

này không ai không tức giận trợn mắt, phồng má, hung hăng trừng mắt nhìn Sở Hoang.

Tiểu thư nhà họ muốn gia thế có gia thế, muốn dung mạo có dung mạo, muốn thân hình có thân hình, tài học của bản thân cũng siêu quần bạt tụy.

Những người theo đuổi tiểu thư nhà họ trong cả Đại Việt có thể xếp hàng ra nước ngoài, vậy mà gã này lại muốn tiểu thư nhà họ làm vợ bé, đây chẳng phải là tát vào mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

"Sở Hoang, anh là đồ khốn!!" Đột nhiên, một giọng nói phẫn nộ vang lên, chỉ thấy Doãn Nam Phong đã hoàn hồn, lập tức chửi ầm lên, tức đến mức cả người cũng không khỏi run rẩy.

"Anh tìm vợ bé tôi cũng không cản, nhưng anh lại bắt tôi làm vợ bé, không thể nào!

Doãn Nam Phong tôi dựa vào đâu mà không có tư cách làm chủ mẫu của Sở gia, tôi rốt cuộc kém ở điểm nào." Doãn Nam Phong nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Sở Hoang, giọng nói cực kỳ lạnh lùng và phẫn nộ.

Tuy nhiên, đối với sự phẫn nộ của cô ta, Sở Hoang căn bản không hề để ý, cực kỳ bình tĩnh nói: "Bà chủ Doãn, cô cũng không thật lòng thích tôi, không phải sao?

Chương 75

Chẳng qua là thấy cô quả thực là một tuyệt sắc giai nhân hiếm có trên đời, nên mới chỉ có thể làm vợ bé bên cạnh tôi thôi.

Còn về vị trí chủ mẫu của Sở gia, cô thật sự không có tư cách.

Đúng vậy!

Tuy cô dựa vào Doãn gia, dung mạo khí chất, tài ăn nói, quả thực đều là thượng thừa, nhưng những thứ đó còn xa mới đạt được tư cách làm chủ mẫu của Sở gia." "À... vậy tôi lại tò mò, rốt cuộc người phụ nữ như thế nào mới có tư cách làm chủ mẫu của Sở gia." Doãn Nam Phong vẫn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Chủ mẫu..." Sở Hoang nghe vậy, nhíu mày, hơi suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói: "Trên thế giới này, e rằng khó tìm..." Đúng vậy!

Trên thế giới này, tìm một người có tư cách trở thành chủ mẫu của Sở gia, e rằng thật sự không có.

Chủ mẫu tương lai của Sở gia, nhất định phải là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại đến từ một thế giới cao cấp mới được.

Nhưng không thể nói với đối phương như vậy được?

E rằng dù có nói ra cũng không ai tin.

Tuy nhiên, anh không nói ra, nhưng lời nói của anh lại khiến Doãn Nam Phong có chút hiểu lầm.

"Trên thế giới này khó tìm sao?" "Chẳng lẽ Sở Hoang căn bản không tìm một người vợ chính, chỉ muốn tìm vợ bé, như vậy sẽ không có ai ràng buộc?" "Hừ!" "Bất kể tâm tư của anh là gì, sớm muộn gì tôi cũng sẽ khiến anh quỳ dưới váy thạch lựu của tôi." Doãn Nam Phong

trong lòng thầm cổ vũ mình, sau đó mới nói với Sở Hoang: "Sở tộc trưởng, chuyện chủ mẫu của Sở gia chúng ta tạm thời không bàn, bây giờ là một vấn đề khác.

Tối qua thám tử của các thế lực lớn trong giới trộm mộ, có phải là do anh sắp xếp người giết không?" "Ồ?

Chuyện nhỏ như vậy mà cũng truyền đến tai bà chủ Doãn sao?" Sở Hoang nửa cười nửa không nhìn Doãn Nam Phong nói.

"À... chuyện nhỏ?" "Bây giờ cả giới trộm mộ đều đã lan truyền rồi, thám tử của Cửu Môn, Hoàng Hà Đinh gia, Uông gia, Tổ chức, các thế lực lớn, vậy mà đều bị anh giết sạch." "Sở Hoang, lá gan của anh thật là lớn." Doãn Nam Phong ha ha cười một tiếng, trong lời nói đều tỏ ra bất lực trước lá gan quá lớn của Sở Hoang.

"Chỉ là một đám tạp nham thôi, giết thì cũng đã giết rồi, nếu muốn báo thù, cứ việc tìm đến." Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Dường như trong miệng anh, những thế lực đó giống như những con kiến, có thể tùy ý nghiền nát.

Đối với sự liều lĩnh của Sở Hoang, và sự tự tin tuyệt đối toát ra trong lời nói, Doãn Nam Phong cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu.

"Được rồi, Doãn Nam Phong hôm qua gửi thiệp cho tôi, mời tôi đến rốt cuộc là vì chuyện gì?" Nhắc đến chuyện chính, vẻ mặt Doãn Nam Phong lập tức trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Chỉ thấy cô ta và Trương Viết Sơn bên cạnh nhìn nhau một cái, sau đó hai người vẻ mặt trịnh trọng nói: "Hôm đó trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã mạo phạm Sở tộc trưởng, hai chúng tôi ở đây, một lần nữa chính thức bày tỏ lời xin lỗi đến Sở tộc trưởng.

Và, sau này Sở tộc trưởng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi dùng bữa, có thể được miễn toàn bộ chi phí.

Nếu Sở tộc trưởng muốn ký gửi đồ vật ở đây, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi cũng tuyệt đối sẽ không thu bất kỳ khoản phí nào." Ồ?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai người trước mặt, Sở Hoang nhướng mày, đăm chiêu gật đầu nói: "Cũng không cần phải như vậy, cái giá phải trả năm đó các vị cũng đã gánh chịu rồi, cần gì phải xin lỗi một lần nữa chứ?" "Điều đó không giống nhau, năm đó Sở gia và Sở tộc trưởng trên giang hồ không có tên tuổi, nhưng bây giờ Sở gia lại trở thành một thế lực không thể xem thường trong giới trộm mộ, để vãn hồi những khách hàng lớn như Sở tộc trưởng, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi nguyện ý xin lỗi một lần nữa." "Không sai!

Khi đó cũng là do tôi, Trương Viết Sơn, quá bốc đồng, không điều tra rõ sự việc, Trương gia tôi không muốn gây thù với Sở tộc trưởng và Sở gia, tự nhiên cũng phải xin lỗi một lần nữa." Nghe những lời trịnh trọng của hai người, Sở Hoang không khỏi nhẹ nhàng cười nói: "Được, tôi cũng chấp nhận lời xin lỗi của các vị, từ nay về sau ân oán giữa Sở gia và Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng như Trương Viết Sơn, triệt để chấm dứt." Sở Hoang không để lại dấu vết liếc nhìn Trương Khải Linh, người vẫn luôn bị mũ áo che kín mặt sau lưng, sau đó khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười trêu chọc.

"Trương Viết Sơn, ông xem người sau lưng tôi là ai?" Hử?

Trương Viết Sơn nghe vậy, có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Trương Khải Linh đang đứng nghiêng người sau lưng Sở Hoang.

Vì bị mũ áo che kín mặt, cộng thêm đã mấy chục năm không gặp, Trương Viết Sơn nhất thời lại không phát hiện ra thân phận của Trương Khải Linh.

Bá!

Khi Trương Khải Linh từ từ gỡ mũ áo xuống, lộ ra khuôn mặt, Trương Viết Sơn trước tiên nhíu mày, luôn cảm thấy dường như đã

gặp đối phương ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra.

Nhưng nhanh chóng, dường như đã nhớ ra điều gì đó, hai mắt trợn lớn, đồng tử co lại, cả người cũng run rẩy.

"....." Trương Viết Sơn kinh hãi nhìn Trương Khải Linh, sau đó đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, giọng điệu run rẩy nói: "Trương gia đời Sơn tự, Trương Viết Sơn, bái kiến Tộc trưởng!" "Tộc trưởng?" Nhìn bộ dạng của Trương Viết Sơn, Doãn Nam Phong bên cạnh lập tức kinh ngạc.

Tộc trưởng của Trương gia, đó chẳng phải là Trương Khải Linh sao?

Tiểu ca đội mũ áo trước mắt này, là Trương Khải Linh?

"Trương Viết Sơn, ông chắc chắn đây là tộc trưởng của Trương gia?" Sở Hoang nửa cười nửa không nhìn Trương Viết Sơn nói.

"Chắc chắn một trăm phần trăm, tuyệt đối không thể sai!" Trương Viết Sơn lắc đầu, vẫn quỳ trên đất, sao ông có thể nhận nhầm Trương Khải Linh được chứ. ...Năm đó trong giới trộm mộ, hành động trộm mộ quy mô lớn nhất trong lịch sử, đã liên hợp sức mạnh của cả Cửu Môn, lại có Trương Khải Linh làm trợ thủ, một đội hình đáng sợ.

Mặc dù đã qua mấy chục năm, nhưng sao ông có thể không nhận ra chứ?

Đặc biệt là đôi ngón tay thon dài khác thường đó, tuyệt đối là Phát Khâu Chỉ đã luyện tập từ nhỏ.

"Sở Hoang tộc trưởng, không biết bây giờ...?" Trương Viết Sơn có chút kỳ quái nhìn hai người, hoàn toàn không biết hai người này sao lại ở cùng nhau.

"À...

ông hỏi tộc trưởng của ông đi.” Sở Hoang thản nhiên cười nói.

“Tôi bây giờ đi theo bên cạnh tộc trưởng... thần phục ngài ấy.” Trương Khải Linh vẻ mặt lạnh lùng, lạnh băng đáp.

“Cái gì?

Thần phục?” Nghe vậy, Trương Viết Sơn kinh ngạc hét lớn, vẻ mặt không thể tin được đến cực điểm.

Đó là tộc trưởng của Trương gia, Trương Khải Linh đó!

Thần phục dưới trướng người khác...

đây là đặt cả Trương gia vào đâu?

Ngay cả Doãn Nam Phong bên cạnh cũng kinh ngạc, không dám tin vào tất cả những gì đang diễn ra.

Tộc trưởng của Trương gia thần phục dưới trướng tộc trưởng của Sở gia, chẳng phải đại diện cho việc Trương gia đã thần phục Sở gia sao?

Nếu để những người Trương gia đó biết chuyện này, e rằng ai nấy đều sẽ phát điên mất?

“Tộc trưởng, tuyệt đối không được, ngài đại diện cho cả Trương gia, sao có thể thần phục người khác được?” Trương Viết Sơn đau đớn kêu lên, nếu Phật gia có mặt ở đây, e rằng sẽ tức đến mức tại chỗ muốn tạo phản tộc trưởng Trương gia.

“Tôi chỉ đại diện cho cá nhân tôi, không liên quan đến Trương gia.” Trương Khải Linh sắc mặt không đổi, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như vậy.

“Sao có thể không liên quan đến Trương gia được?” “Ngài là Trương Khải Linh, nhất cử nhất động của ngài đều đại diện cho Trương gia, chuyện này nếu truyền ra ngoài, Trương gia chúng tôi còn

mặt mũi nào nữa?" "Cả giới trộm mộ cũng sẽ vì chuyện này mà chế nhạo Trương gia chúng ta." Đau!

Đau lòng!

Trương Viết Sơn chưa bao giờ cảm thấy mình sẽ thất thố đến mức này.

Cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Tộc trưởng của Trương gia đường đường, lại thần phục gia tộc khác, dù gia tộc đó là Sở gia, Trương Viết Sơn vẫn không thể chấp nhận được.

"Hừ!" Lúc này, Sở Hoang bên cạnh hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói: "Trương Khải Linh thần phục tôi có gì không được?

Các người có thật sự quan tâm đến tộc trưởng này không?

Nếu quan tâm, năm đó sẽ không bị giam cầm trong viện điều dưỡng lâu như vậy, ngày đêm bị người ta rút máu nghiên cứu.

Càng sẽ không nhiều năm như vậy mà không đi tìm kiếm.

Chỉ coi anh ta như một công cụ để sử dụng mà thôi.

Tôi nói cho ông biết, Trương Viết Sơn, từ nay về sau Trương Khải Linh là người của Sở gia tôi.

Trương gia đồng ý cũng được, không đồng ý cũng vậy, đều không thể ngăn cản được sự thật này." Lời này của Sở Hoang vừa dứt, Trương Viết Sơn lập tức rơi vào im lặng.

Muốn phản bác, nhưng phản bác thế nào?

Mọi thứ đều là mệnh lệnh của Phật gia, Trương gia tuyệt đối không được phép, muốn khai chiến với Sở gia sao?

Trương Viết Sơn dám nói ra những lời đó không?

Một khi khai chiến với Sở gia, với thực lực hiện tại của Trương gia, căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

“Thôi, chuyện này đừng nhắc đến nữa!” Sở Hoang liếc nhìn Trương Viết Sơn, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“Được rồi, bây giờ chuyện nên làm đã xong, vậy Sở mỗ tôi cũng không ở lại nữa.” Nói xong, Sở Hoang trực tiếp đứng dậy, liền dẫn Sở Phong và Trương Khải Linh hai người đi ra ngoài phòng riêng.

“Sở tộc trưởng, không ở lại dùng bữa rồi hẵng đi sao?” Doãn Nam Phong mong đợi hỏi.

“Thôi, tôi phải về một chuyến, sắp xếp một số việc nữa.” Sở Hoang trực tiếp lắc đầu từ chối, cũng không nói nhiều, cứ thế dẫn hai người rời đi.

Chương 76

Cổng Tân Nguyệt Phạn Điếm, Sở Hoang và mấy người trực tiếp lên một chiếc xe thương vụ, liền đi về phía xa.

Cùng lúc đó, có một nhóm người đang chuẩn bị chặn họ lại, để báo thù mối thù máu sâu như biển cho chuyện đêm qua! ...

Kinh Đô!

Một chiếc xe thương mại màu đen đang từ từ chạy trên đường lớn.

Rời khỏi khách sạn Tân Nguyệt không lâu, chiếc xe liền chạy chậm về phía một con hẻm nhỏ. "Kéttt..." Đột nhiên, tiếng phanh xe gấp gáp vang lên.

Chiếc xe thương mại đột ngột dừng lại, lốp xe thậm chí còn ma sát trên mặt đất tạo ra mấy vệt đen.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Những tiếng bước chân đều đặn vang lên từ hai đầu con hẻm.

Không biết từ lúc nào, phía trước và phía sau con hẻm đột nhiên xuất hiện một đám côn đồ mặc đồ đen.

Gã nào gã nấy mặt mày hung tợn, tay cầm ống thép, dao phay, thậm chí cả rìu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào chiếc xe thương mại trước mặt.

Ở phía trước, kẻ cầm đầu là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, tóc vuốt ngược, mặc áo gi-lê da và đi giày da.

Ở phía sau, kẻ cầm đầu là một thanh niên ngoài hai mươi, mặc đồ luyện công, miệng ngậm một điếu thuốc, vẻ mặt kiệt ngạo, trên môi nở nụ cười bất cần.

Trong xe!

Sở Phong nhìn đám người ở hai đầu, không khỏi cười lạnh nói: "Tộc trưởng, mấy tên này đúng là tự tìm đường chết.

Tối qua mới nhổ hết tai mắt của chúng, ban ngày đã không thể chờ đợi mà ra tay với chúng ta rồi." "Chỉ là một đám người chết thôi, cần gì phải để ý nhiều." Sở Hoang lắc đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, sau đó từ từ nhắm mắt lại, khẽ nói: "Hai người ra ngoài giải quyết đi.

Những kẻ khác thì giữ lại một mạng, dù sao cũng là ban ngày, không nên quá tùy tiện.

Còn hai kẻ cầm đầu thì đánh gãy tay chân mang về, hỏi cho rõ thế lực đứng sau là ai." "Vâng, Tộc trưởng!" Sở Phong nghe vậy, gật đầu rồi nhếch mép cười, sâu trong ánh mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

Trương Khải Linh bên cạnh tuy vẻ mặt lạnh lùng nhưng cũng gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Cạch!

Cạch!

Cửa xe mở ra, hai người xuống xe rồi đóng cửa lại, Sở Hoang tiếp tục nhắm mắt chờ đợi.

Trong mắt anh, mấy vai phụ này chẳng qua chỉ là một đám lâu la kiến cỏ, hoàn toàn không đáng để anh quan tâm.

Nhưng nếu đã có người ra tay, vậy thì chờ đợi chúng chỉ có một đòn sấm sét.

Cùng lúc đó, khi thấy hai người từ trên xe bước xuống, hai gã đàn

ông cầm đầu ở hai phía đều không khỏi bật cười khinh bỉ.

Chỉ thấy gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược ở phía trước cười lạnh nói: "Là Sở Phong của nhà họ Sở phải không?

Tối qua dám ra tay với người của tao, có nghĩ tới ngày hôm nay không?" "Ít nói nhảm thôi, đánh gãy hai tay hai chân nó đi.

Gã tộc trưởng nhà họ Sở ngồi trong xe kia thì bắt sống lại.

Cái thá gì nhà họ Sở mà cũng đòi so với Cửu Môn chúng ta à?" Ở phía bên kia, gã thanh niên với vẻ mặt kiệt ngạo bất tuân từ từ nhả ra một vòng khói, sau đó hung tợn nói. "Cửu Môn?" Sở Phong nghe vậy, cười tàn nhẫn: "Xem ra tộc trưởng nói không sai, Cửu Môn đã thối nát từ gốc rễ rồi.

Dám ra tay với tộc trưởng, hôm nay các người e là phải trả một cái giá thê thảm." "Anh Trương, anh lo phía sau, tôi lo phía trước!" "Giết!" Theo tiếng quát lớn của Sở Phong, chỉ thấy anh ta lao vút ra, vượt qua khoảng cách hơn mười mét, tốc độ nhanh như một con báo săn ma quái, trực tiếp xông thẳng về phía trước. "Dám chủ động ra tay?" "Hôm nay tao có đông người thế này, chỉ dựa vào hai đứa chúng mày mà đòi lật kèo à?" "Lên cho tao, xử đẹp nó!" Gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược cười khinh miệt, sau đó vung tay ra lệnh. "Loảng xoảng..." Trong chốc lát, ba bốn mươi tên côn đồ phía sau hắn ta đồng loạt cầm vũ khí xông về phía Sở Phong.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Thế nhưng, gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ dễ như trở bàn tay, thậm chí không tốn chút sức lực nào cũng có thể hạ gục đối phương, lúc này lại hoàn toàn chết lặng

trước cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Chỉ thấy Sở Phong hai tay nắm quyền, một bước lao tới, song quyền cùng lúc tung ra.

Xương ngực của hai tên côn đồ đi đầu vỡ nát, cả người chúng bay ngược ra như một viên đạn pháo, thậm chí còn húc ngã sáu, bảy người phía sau. "Hây!" Sở Phong hét khẽ, tung người bay lên, một cước đá bay mấy người, tay phải như một quả pháo quyền, cùng với tiếng xương gãy vang lên, lại thêm một người bị đánh bay ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Sở Phong bộc phát ra một luồng khí thế đáng sợ khó có thể tưởng tượng, như mãnh hổ hạ sơn, một đi không trở lại.

Mỗi một quyền, một cước đều có thể đánh bay mấy người.

Thậm chí mỗi một đòn đánh ra đều có tiếng xương gãy giòn tan vang lên, tiếng kêu la thảm thiết không ngớt bên tai.

Cảnh tượng này khiến gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược kinh hãi, trong lòng sợ hãi không thôi.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh ở phía sau cũng đã hành động, anh ta nhanh chân bước về phía trước vài bước, sau đó nhảy lên như một con chim ưng, trực tiếp đáp xuống giữa đám người.

Bốp!

Bốp!

Bốp! "Á..." "Chết tiệt a..." "..." Thân hình Trương Khải Linh nhanh như điện, ra tay tuy không có khí thế hùng vĩ, bá đạo sắc bén như Sở Phong, nhưng mỗi lần ra tay đều như một lưỡi dao băng giá, dễ dàng phế đi mấy người.

Phụt!

Trương Khải Linh tung người đá bay hai chân ra, nhanh như chớp giật, trong nháy mắt đá bay hai tên côn đồ, húc ngã mấy người, đồng thời tay phải nắm quyền, quét ngang.

Rắc!

Tiếng xương sọ vỡ vụn vang lên, nửa cái đầu của một tên côn đồ dường như đã bị đánh nát, thân hình hắn dưới sức mạnh khủng khiếp đó bị đánh bay thẳng vào bức tường hai bên.

Hai nhóm người, tổng cộng sáu, bảy mươi tên, thế nhưng chưa đầy một phút đã bị Sở Phong và Trương Khải Linh đánh gục xuống đất.

Mỗi người đều bị thương nặng, gãy tay gãy chân đã là nhẹ, có người xương ngực, xương sọ gần như vỡ nát, xem ra khó mà sống nổi.

Máu tươi bắn tung tóe trong con hẻm nhỏ, khiến mặt đất, tường vách đều nhuốm một màu đỏ thẫm, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược và gã thanh niên ngậm thuốc kiệt ngạo sớm đã hoàn toàn chết sững.

Chúng từng thấy người đánh nhau giỏi, nhưng chưa bao giờ thấy ai giỏi đến mức này.

Hai người không hề hấn gì, dễ dàng đánh trọng thương sáu bảy mươi người, loại chiến lực này sao người thường có thể có được? "Đến lượt mày!" Sở Phong khẽ nới lỏng cúc áo trên cổ, nhìn gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược đối diện đang sợ hãi đến thất thần, sau đó nhếch mép cười nói: "...Chuẩn bị chết chưa?" "Không!" "Không được giết tao, tao là người của nhà họ Hoắc trong Cửu Môn, nếu dám giết tao, nhà họ Hoắc sẽ không tha cho mày đâu." Nhìn Sở Phong đang từ từ tiến lại, gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược sợ đến mức lảo

đảo, vội vàng cố gắng che giấu sự hoảng loạn, lớn tiếng quát tháo. "Ồ...

Cửu Môn nhà họ Hoắc?" "Tôi nghe nói nhà họ Hoắc toàn là phụ nữ nắm quyền, đàn ông trong nhà họ Hoắc địa vị không bằng một người phụ nữ." Sở Phong nghe vậy, ra vẻ chợt hiểu ra gật đầu: "Tôi hiểu rồi, chuyện hôm nay e rằng bà chủ nhà họ Hoắc không biết phải không?

Tự ý hành động, muốn ra tay với tộc trưởng của tôi, chẳng qua là muốn nâng cao uy vọng và địa vị trong nhà họ Hoắc mà thôi.

Chỉ tiếc là, chọn sai người, làm sai việc, phải trả cái giá tương xứng." "Không... không..." Gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược mồ hôi túa ra như tắm, vẻ mặt kinh hoàng tột độ, thậm chí nói không nên lời.

Hắn ta không ngờ nhà họ Sở lại mạnh đến thế, có những người thân thủ phi thường như vậy.

Giống như lời Sở Phong nói, hắn vốn tưởng nhà họ Sở chỉ là một gia tộc nhỏ to gan lớn mật, có thể dễ dàng giải quyết.

Vì vậy mới tự ý tập hợp nhiều người như vậy, sau khi biết tộc trưởng nhà họ Sở vào khách sạn Tân Nguyệt liền vội vàng chạy tới.

Nhưng không bao giờ ngờ rằng, kết quả cuối cùng lại là cảnh tượng trước mắt.

Chát!

Đúng lúc này, Sở Phong bước tới một bước, tay phải vung một cái tát vào mặt hắn.

Chương 77

Phụt!

Một cái tát, trực tiếp quất vào mặt hắn, sức mạnh và kình lực của cái tát khiến da mặt hắn co giật đau đớn, răng bị đánh bay hơn mười cái, lẫn với máu tươi bay ra ngoài.

Bản thân hắn dưới một cái tát này bị đánh bay xa hơn mười mét, ngã sõng soài trên mặt đất. "Hãy thấy may mắn đi, còn có thể sống thêm một lúc nữa, nếu không cái tát vừa rồi đủ để làm vỡ sọ mày mà chết rồi." Nhìn gã đàn ông mặc gi-lê vuốt tóc ngược ngã trên đất, cả người hôn mê, Sở Phong kéo hắn lại, trói tay chân rồi ném thẳng vào cốp sau xe.

Ở phía bên kia, Trương Khải Linh cũng đã kết thúc trận đấu.

Phải nói rằng, gã thanh niên ngậm thuốc kiệt ngạo kia thân thủ quả thực không tệ, có lẽ đã học võ từ nhỏ, đối phó với ba năm người là chuyện bình thường.

Chỉ tiếc là, hắn đã gặp phải Trương Khải Linh!

Chỉ một đòn, đối phương đã ngất xỉu tại chỗ, cũng bị trói lại ném vào cốp sau.

Cũng may cốp sau của chiếc xe thương mại đủ lớn, nếu không đã không chứa nổi hai người. "Tộc trưởng, mọi chuyện đã giải quyết xong!" Quay lại xe, Sở Phong khẽ giọng nói với Sở Hoang. "Ừ...

Về hỏi xem, ngoài nhà họ Hoắc, nhà còn lại là nhà nào." Sở Hoang nhắm mắt, giọng điệu bình tĩnh nói. "Vâng, Tộc trưởng!" Sở Phong cung kính gật đầu, sau đó khởi động xe, trực tiếp biến mất trong con hẻm nhỏ.

Chỉ để lại sáu bảy mươi người nằm trên đất rên rỉ đau đớn.

Đương nhiên, không lâu sau, lại có một nhóm lớn người đến, khi thấy mấy chục người bị thương nặng trên đất, ai nấy đều biến sắc...

Trong sân lớn của phủ họ Sở!

Sở Hoang đang không ngừng luyện tập Bát Cực Quyền trong sân, quyền phong gào thét, kình lực bùng nổ, khiến không khí dường như cũng phát ra tiếng ông ông.

Anh ta tung một quyền, tựa như sóng biển cuồn cuộn, một lớp kình lực nối tiếp một lớp khác.

Những kình lực này ẩn giấu trong bóng tối, nhưng lại như một con rắn độc, ẩn chứa uy hiếp chết người. "Ám kình đã đại thành rồi sao!" Sở Hoang từ từ thu quyền đứng lại, cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, không khỏi lẩm bẩm. "Tộc trưởng, tra ra rồi!" Đúng lúc này, một tiếng gọi từ xa vọng lại.

Ngay sau đó, Sở Phong bước vào từ ngoài cổng sân, vẻ mặt hung tợn nói: "Tộc trưởng, hai nhóm người lúc trước, ngoài nhà họ Hoắc, nhóm còn lại là người của nhà họ Lý trong Cửu Môn.

Gã thanh niên cầm đầu là con trai út của gia chủ nhà họ Lý hiện tại, Lý Tử Định!" "Ồ?" Sở Hoang nghe vậy, nhướng mày, sau đó từ từ gật đầu nói: "Nhà họ Lý xếp thứ ba trong Cửu Môn, năm đó Bán Tiệt Lý cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Nếu nhà họ Lý đã dám ra tay, vậy thì chặt đứt móng vuốt của chúng đi.

Bố trí người, đêm nay đột kích nhà họ Lý, san bằng hết tất cả các chi nhánh của nhà họ Lý trong Kinh Đô cho tôi.

Nghe đồn trước khi Bán Tiệt Lý qua đời, từng để lại một tấm biển hiệu, được tất cả mọi người trong nhà họ Lý coi như báu vật, treo

trước cổng phủ.

Tất cả mọi người trong Cửu Môn khi đến nhà họ Lý đều phải cúi đầu vào phủ.

Nếu nhà họ Lý tự cho mình là phi phàm, vậy thì bẻ gãy xương sống của chúng, phá hủy tấm biển mà Bán Tiệt Lý để lại đi!" "Vâng, Tộc trưởng, cứ yên tâm, sau đêm nay nhà họ Lý sẽ trở thành trò cười cho tất cả các thế lực trong Kinh Đô." Sở Phong cười lạnh, trên mặt bất giác lộ ra một vẻ hung ác. "Tộc trưởng, vậy còn nhà họ Hoắc?" "Nhà họ Hoắc?" Sở Phong nheo mắt: "Nhà họ Hoắc đó xưa nay đều do phụ nữ làm chủ, bà chủ nhà họ Hoắc là Hoắc Tiên Cô hành sự bá đạo.

Tuy chuyện hôm nay là do người nhà họ Hoắc tự ý hành động, nhưng dù sao cũng là người nhà họ Hoắc.

Cùng lúc quét sạch các chi nhánh của nhà họ Hoắc, rồi gửi cho bà chủ Hoắc một lá thư.

Mười cửa hàng ở Kinh Đô, cộng thêm một lô đồ cổ thư họa trị giá năm trăm triệu, chuyện này có thể kết thúc.

Nếu không đồng ý, vậy thì khai chiến, san bằng cả nhà họ Hoắc." Cho dù người chồng đã khuất của Hoắc Tiên Cô từng là quan lớn trong quân đội thì sao?

Người chết như đèn tắt!

Bây giờ còn có thể mượn được bao nhiêu ân tình từ cấp trên?

Dù có thể mượn được, e rằng nếu không phải là họa diệt tộc, Hoắc Tiên Cô cũng sẽ không bao giờ sử dụng.

Cứ xem nhà họ Hoắc có biết điều hay không. "Tộc trưởng, vậy hai người bắt được thì sao?

Giết luôn à?" "Chặt một cánh tay gửi đến hai nhà, rồi tiễn chúng lên đường đi!" Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh phân phó. "Vâng, Tộc trưởng!" Nhận được mệnh lệnh, Sở Phong gật đầu, lập tức xoay người rời đi...

Cùng lúc đó, chuyện người của nhà họ Lý và nhà họ Hoắc trong Cửu Môn, ở không xa khách sạn Tân Nguyệt, dẫn người vây công tộc trưởng nhà họ Sở, nhưng cuối cùng lại bị đánh trọng thương, thậm chí con cháu hai nhà còn bị bắt sống, trong thời gian ngắn đã lan truyền khắp Cửu Môn và giới trộm mộ.

Ngay cả các thế lực lớn trong Kinh Đô cũng đều biết chuyện này.

Có người cười lạnh, thầm nói nhà họ Hoắc và nhà họ Lý to gan lớn mật.

Có người cho rằng hai kẻ ra tay là đồ ngu, phế vật, nhiều người như vậy mà không đối phó nổi hai người.

Cũng có người tức giận, càng thêm kiêng dè nhà họ Sở.

Khi màn đêm dần buông xuống, cả Kinh Đô dường như bị bao phủ bởi một tầng khí tức u ám, sát phạt.

Hai tử sĩ của nhà họ Sở, mỗi người cầm một lá thư và một chiếc hộp gỗ, tự mình đưa đến nhà họ Hoắc và nhà họ Lý.

Đồng thời, một lượng lớn người từ sân lớn của phủ họ Sở đi ra, hướng về các nơi trong Kinh Đô.

Các thế lực lớn vẫn luôn bố trí thám tử theo dõi phủ họ Sở thấy vậy, liền truyền tin tức đi.

Trong một lúc, ánh mắt của các thế lực lớn trong Kinh Đô gần như đều đổ dồn về nhà họ Sở.

Mọi người đều biết, đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm đẫm máu.

Nhà họ Hoắc và nhà họ Lý, rốt cuộc ai có thể cười đến cuối cùng, hãy xem trận chiến đêm nay! ...

Đêm khuya, dinh thự nhà họ Hoắc!

Lúc này trong sảnh chính của dinh thự, tụ tập đầy đủ người của các chi phái nhà họ Hoắc.

Mọi người ai cũng vẻ mặt ngưng trọng, không khí nghiêm túc nhìn về phía vị trí chủ tọa, nơi có một bà lão đang ngồi trên ghế.

Hoắc Tiên Cô!

Từ thời Dân quốc, sau khi tiếp nhận vị trí gia chủ từ Hoắc Cẩm Tích, Hoắc Tiên Cô luôn dốc sức phát triển thế lực nhà họ Hoắc.

Sau khi hành động trộm mộ quy mô lớn nhất trong lịch sử kết thúc, Hoắc Tiên Cô bất đắc dĩ phải đến Kinh Đô gả cho một vị quan lớn trong quân đội.

Cũng vì vậy, thế lực nhà họ Hoắc dần dần chuyển dời đến Kinh Đô và cắm rễ tại đây.

Mấy chục năm qua, nhà họ Hoắc ổn định phát triển, ngày nay xét về thực lực gia tộc, tuyệt đối là một trong ba nhà hàng đầu của Cửu Môn.

Dù nhìn ra toàn Kinh Đô, đó cũng là một thế lực đỉnh cao.

Những năm gần đây, nhà họ Hoắc dựa vào thế lực hùng mạnh, làm mưa làm gió trong giới kinh doanh, liên quan đến nhiều lĩnh vực.

Đặc biệt trong các ngành đồ cổ, châu báu, phỉ thúy, càng có thể nói là bá chủ, vì vậy đã đặc biệt thành lập Tập đoàn Cẩm Thượng Châu.

Nhưng dù thế lực nhà họ Hoắc mạnh đến đâu, người chủ sự của gia tộc vẫn luôn là những người phụ nữ do Hoắc Tiên Cô đứng đầu.

Ngay cả con trai của Hoắc Tiên Cô, trong gia tộc cũng chỉ có thể

làm phó.

Có lẽ do bị phụ nữ đè đầu cưỡi cổ nhiều năm, khiến không ít đàn ông nhà họ Hoắc đều muốn chứng tỏ năng lực, hy vọng được Hoắc Tiên Cô coi trọng.

Khoảng thời gian trước, sự xuất hiện của nhà họ Sở khiến nhà họ Hoắc tò mò, đồng thời cũng đặc biệt phái tai mắt đi theo dõi.

Chỉ có điều không ngờ rằng, người của nhà họ Sở lại ngông cuồng đến vậy, trong một đêm đã nhổ sạch tất cả tai mắt.

Vì vậy, nhà họ Hoắc vô cùng tức giận.

Hoắc Tiên Cô sau khi biết chuyện tuy không nói gì, nhưng sự không vui trong lòng, mọi người đều có thể đoán được.

Thế là, có một người đàn ông của một chi phái nhà họ Hoắc đã tự ý hành động, ban ngày chuẩn bị chặn giết tộc trưởng nhà họ Sở.

Nhưng hành động lần này không những thất bại, mấy chục tay chân dưới trướng nhà họ Hoắc bị trọng thương, có người thậm chí còn trở thành người thực vật.

Ngay cả con cháu dòng chính của nhà họ Hoắc cũng bị bắt đi, tuy chỉ là đàn ông nhà họ Hoắc, nhưng cũng là dòng chính, nhà họ Hoắc tự nhiên nổi giận.

Chương 78

Nhưng chưa kịp làm gì, đã có người nhà họ Sở tự mình đến cửa, mang theo một lá thư và một chiếc hộp gỗ.

Cũng chính vì chuyện này, đông đảo người nhà họ Hoắc đều tụ tập trong sảnh chính, chờ đợi sự phân phó của Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô bây giờ tuy đã tám mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, nhưng nếp nhăn trên mặt không nhiều, da dẻ lại đặc biệt trắng trẻo.

Bà mặc một bộ sườn xám thêu màu đen, ngồi trên ghế, toát ra một khí chất đặc biệt từ trong xương cốt. "Bà nội, là hộp gỗ và thư của người nhà họ Sở gửi đến." Trong sảnh chính, một cô gái trẻ mặc váy dài màu xanh biếc, tóc như thác đổ, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất dịu dàng, đoan trang, tay cầm một chiếc hộp gỗ và một lá thư, khẽ nói với Hoắc Tiên Cô.

Cô gái này không ai khác chính là Hoắc Tú Tú của nhà họ Hoắc. "Hừ, người nhà họ Sở dám ra tay với nhà họ Hoắc chúng ta, bây giờ biết sai rồi muốn cầu hòa à?

Nằm mơ đi!" "Đúng vậy, ra tay với nhà họ Hoắc chúng ta, chỉ có một con đường chết." "Gia chủ, nhà họ Sở tự tìm đường chết, hay là để tôi trực tiếp dẫn đội đi diệt nhà họ Sở đi." "..." Trên ghế chủ tọa, Hoắc Tiên Cô chưa nói gì, không ít người nhà họ Hoắc đã tức giận quát mắng nhà họ Sở, dường như hận không thể đuổi cùng giết tận nhà họ Sở mới thôi.

Tuy nhiên, đối với điều này, Hoắc Tiên Cô chỉ liếc mắt nhìn qua, những người đó liền im bặt, ánh mắt trở nên lảng tránh.

Những người vừa lên tiếng nói chuyện cơ bản đều là đàn ông nhà họ Hoắc, đối với tính cách của những người chú bác này, Hoắc Tú Tú

không khỏi thầm lắc đầu.

Bà nội đã năm lần bảy lượt ra lệnh, đàn ông trong gia tộc không được tranh giành!

Nhưng vẫn có những người không hiểu, cứ phải tranh giành đến sống chết.

Bây giờ thì hay rồi, cuối cùng cũng tranh giành ra chuyện. "Tú Tú, mở hộp ra đi!" Hoắc Tiên Cô vẻ mặt bình tĩnh, từ từ nói. "Vâng, bà nội!" Hoắc Tú Tú nghe vậy, cung kính đặt chiếc hộp lên bàn bên cạnh, sau đó mới mở khóa, từ từ mở nó ra. "A..." Khi bất ngờ nhìn thấy bên trong hộp là một cánh tay bị chặt đứt, Hoắc Tú Tú ngay lập tức bị dọa cho lùi lại mấy bước.

Cánh tay không chỉ bị chặt đứt, mà còn dính đầy máu tươi.

Tất cả mọi người trong sảnh chính sau khi nhìn thấy cảnh này đều không khỏi biến sắc. "Bà nội..." Hoàn hồn lại, Hoắc Tú Tú vội vàng đóng chiếc hộp gỗ lại, rồi mới nhìn Hoắc Tiên Cô cẩn thận nói: "Bà nội, ...cánh tay đó hình như là của anh Vân Nhị." "Ồ...

Nhà họ Sở gửi đến để thị uy với ta sao?" Hoắc Tiên Cô đã sớm quen với sóng gió, đối với chút chuyện này, căn bản không hề để tâm.

Khẽ nhấp một ngụm trà, Hoắc Tiên Cô lại tiếp tục nói: "Đưa lá thư đó cho ta, ta muốn xem xem, trên đó rốt cuộc viết những gì?" "Bà nội, hay là để con đọc cho bà nghe nhé?" Hoắc Tú Tú có chút do dự nói, sợ trên thư lại có những lời không hay. "Không sao, cứ mang đến đây!" Hoắc Tiên Cô khẽ cười nói. "Vâng, bà nội!" Hoắc Tú Tú bất đắc dĩ gật đầu, sau đó đưa lá thư cho Hoắc Tiên Cô.

Xoẹt!

Khi phong bì bị xé toạc, lấy ra lá thư bên trong, Hoắc Tiên Cô liền im lặng xem xét.

Bà đọc từng chữ từng câu trong lá thư trên tay, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra vẻ lạnh lùng và không vui. "Thật có chút thú vị, nhà họ Sở bắt nhà họ Hoắc chúng ta bồi thường năm trăm triệu tiền đồ cổ thư họa, cộng thêm mười cửa hàng, nếu không sẽ khai chiến toàn diện với nhà họ Hoắc?

Bao nhiêu năm rồi, đây là thế lực đầu tiên dám thách thức uy nghiêm của nhà họ Hoắc ta." Bốp!!

Đột nhiên, ngay khi Hoắc Tiên Cô vừa dứt lời, chỉ thấy trong sảnh chính, một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi tuổi, mạnh mẽ đập bàn, tức giận nói: "Gia chủ, nhà họ Sở thực sự quá ngông cuồng không biết sống chết.

Nhà họ Hoắc chúng ta truyền thừa hơn một trăm năm, đứng vững ở Kinh Đô cũng đã mấy chục năm.

Một nhà họ Sở không biết từ đâu chui ra, lại dám ngông cuồng như vậy, đây là đang vả vào mặt nhà họ Sở chúng ta.

Gia chủ, bà ra lệnh đi.

Tôi sẽ trực tiếp dẫn người san bằng cả nhà họ Sở." "Anh Long nói không sai, gia chủ, nhà họ Sở tự tìm đường chết, cứ trực tiếp diệt bọn chúng đi.

Dám ngông cuồng như vậy, không chỉ chặt tay thằng nhóc Tiểu Vân gửi đến thị uy, mà còn viết thư khiêu khích gia chủ, nhà họ Hoắc chúng ta tuyệt đối không thể dung thứ!" "..." Trong chốc lát, những tiếng gào thét phẫn nộ trong sảnh chính lại một lần nữa vang lên.

Thậm chí, cả những người phụ nữ nhà họ Hoắc cũng đều mặt mày lạnh băng, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

Rõ ràng lá thư của nhà họ Sở đã hoàn toàn khiến họ nổi giận. "Hoắc Long, nếu ta nhớ không lầm, ngươi là con trai của Hoắc Đạo

Vân phải không?" Ở vị trí chủ tọa, Hoắc Tiên Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa nói đầu tiên hỏi. "A... vâng!" Bất ngờ bị Hoắc Tiên Cô hỏi như vậy, Hoắc Long tuy có chút kinh ngạc không hiểu, nhưng vẫn gật đầu đáp. "Ừ, tuy nhà họ Hoắc do phụ nữ nắm quyền, nhưng Hoắc Đạo Vân cũng là cháu trai của ta, bây giờ nhà họ Sở khiêu khích như vậy quả thực không thể chấp nhận.

Kinh Đô này là hang rồng ổ cọp, không biết có bao nhiêu thế lực nổi chìm, một nhà họ Sở... diệt thì cũng diệt thôi." Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Long đầy ẩn ý, giọng nói trầm thấp, nhưng lại làm chấn động lòng người. "Không hay rồi!

Không hay rồi!" "Gia chủ, đại sự không hay!" "..." Đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng gọi thất thanh từ ngoài cửa vang lên, ngay sau đó là một người làm của nhà họ Hoắc, toàn thân đầy máu, vẻ mặt hoảng hốt chạy vào sảnh chính.

Nhìn thấy người này, tất cả mọi người đều không khỏi nhíu mày, trong lòng sinh ra sự không vui. "Xảy ra chuyện gì, làm ầm ĩ lên thế?" Hoắc Tiên Cô vẻ mặt bình tĩnh như nước giếng, lặng lẽ nhìn người làm đó nói. "Gia chủ, không hay rồi, nhà... nhà họ Sở điên rồi, họ đồng thời ra tay với nhà họ Hoắc và nhà họ Lý chúng ta.

Các chi nhánh của nhà họ Hoắc ở Kinh Đô bây giờ sắp bị san bằng hết rồi, anh chị em thương vong thảm trọng a." Người làm đó vẻ mặt bi phẫn, trong mắt lộ ra sự sợ hãi tột độ, rõ ràng đã bị kích động rất lớn. "Cái gì?

Ngươi vừa nói gì?

Nhà họ Sở đồng thời tuyên chiến với nhà họ Hoắc và nhà họ Lý, san bằng các chi nhánh của nhà họ Hoắc?" "Không thể nào, trong các chi nhánh của nhà họ Hoắc có không ít người canh giữ, nhà họ Sở làm sao có thể san bằng được?" "Đúng vậy, đừng có tung tin đồn nhảm,

gặp phải chuyện gì mà hoảng hốt như vậy." "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" "..." Khi nghe những lời người làm đó nói, tất cả những người nhà họ Hoắc có mặt tại hiện trường đều biến sắc, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin nổi.

Ngay cả Hoắc Tiên Cô vốn luôn bình tĩnh trước mọi chuyện, lúc này cũng bị lời nói của người làm làm cho sững sờ.

Các chi nhánh của nhà họ Hoắc sắp bị san bằng?

Mặc dù chuyện này nghe có vẻ hoang đường, thậm chí có thể nói là chuyện không thể xảy ra, nhưng Hoắc Tiên Cô dù sao cũng không phải người thường.

Sau một lúc kinh ngạc ngắn ngủi, bà đã bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Bây giờ, ngay lập tức, dẫn người của các chi phái đi tăng viện cho các chi nhánh lớn, ta lại muốn xem xem nhà họ Sở có thật sự mạnh đến vậy không." "Vâng, gia chủ!!" "Gia chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ khiến nhà họ Sở có đi không có về!" "..." Nghe lệnh của Hoắc Tiên Cô, mọi người nhà họ Hoắc đều nghiêm túc gật đầu rồi rời đi. "Tú Tú, đi cùng bà đến khách sạn Tân Nguyệt một chuyến." "Bà nội, đến khách sạn Tân Nguyệt làm gì ạ?" Hoắc Tú Tú có chút không hiểu nói.

Đôi mắt có phần già nua của Hoắc Tiên Cô lóe lên một tia sáng, bà trầm giọng nói: "Cả Kinh Đô đều đang đồn, nhà họ Sở từng đập phá khách sạn Tân Nguyệt, đánh gãy hai chân của Trương Viết Sơn.

Chuyện này các nhà đều có nghe qua, nhưng thực sự tin thì không có mấy người.

Bà nội đi hỏi xem... rốt cuộc có phải là thật không." "Bà nội, chắc là không thể đâu ạ?" Hoắc Tú Tú trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ do dự: "Trương Viết Sơn là nhân vật cỡ nào, có thể đối đầu với Thất

Địch, là cao thủ hàng đầu trong giới.

Có thể đánh gãy chân ông ta, e là không ai có thực lực đó.

Huống hồ còn ở trong khách sạn Tân Nguyệt, nơi đó có đến hàng trăm Côn Nô canh giữ.

Nhà họ Sở có mạnh đến đâu, chắc cũng không có bản lĩnh đó đâu ạ?" Hoắc Tiên Cô khẽ thở dài: "Mong là không có, nhưng bà nội không yên tâm, nhà họ Sở dựa vào cái gì mà dám đồng thời khai chiến với nhà họ Hoắc và nhà họ Lý.

Cho nên bà nội phải đi tìm một câu trả lời, nếu tất cả đều là thật... nhà họ Hoắc chúng ta e là thật sự gặp phải họa diệt tộc." ...

Cùng lúc đó, trong Kinh Đô, gần Lưu Ly Hán!

Trên con phố lớn này, nhà họ Hoắc có ít nhất mười cửa hàng, ngày thường đều buôn bán một số đồ cổ ngọc khí, cũng như các loại phỉ thúy kim cương.

Lúc này, trong những cửa hàng của nhà họ Hoắc, người qua lại thưa thớt, mặt đất đầy vết máu, không ít người nhà họ Hoắc nằm trên đất rên rỉ không ngớt.

Dưới ánh đèn sáng rực trong cửa hàng, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bên ngoài cửa, trước mặt những người nhà họ Hoắc đang nằm trên đất, là một đám đàn ông mặc đồ bó sát màu đen bên trong, khoác áo gió đen bên ngoài.

Kẻ cầm đầu, bất ngờ lại là một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi.

Thanh niên tay trái cầm một thanh đường đao, cắm xuống đất, tay phải kẹp một điếu thuốc, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉa mai.

Chương 79

"Thế nào?" "Ta còn tưởng nhà họ Hoắc có gì ghê gớm lắm, không ngờ lại không chịu nổi một đòn như vậy." Trước mặt hắn, là một cô gái ngoài hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp đang quỳ.

Nghe lời của thanh niên, cô gái đó đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chẳng qua là đánh cho nhà họ Hoắc chúng ta một đòn bất ngờ mà thôi, đợi nhà họ Hoắc chúng ta phản ứng lại, nhà họ Sở các người cứ chờ chết đi." "Chậc chậc...

Nói mạnh miệng cũng khá lưu loát đấy, để nhà họ Sở chúng ta chờ chết?" Thanh niên nghe vậy, không khỏi bật cười: "Ha, các người vĩnh viễn không hiểu nhà họ Sở chúng ta rốt cuộc mạnh đến mức nào đâu, nhà họ Hoắc chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi." "Hừ!" Đối với điều này, cô gái đó hừ lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều, mọi thứ cứ để thời gian chứng minh chẳng phải tốt hơn sao.

Thời gian trôi qua từng chút một, rất nhanh, mọi người liền nghe thấy một tràng tiếng phanh xe ô tô.

Ngay sau đó, một lượng lớn người từ trên xe bước xuống, những người này có nam có nữ, ai nấy đều tinh thần nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là người luyện võ.

Ở phía trước đám người, chính là Hoắc Long, và một người phụ nữ nắm quyền của nhà họ Hoắc, Hoắc Vận Mai! "Nhóc con, người của nhà họ Hoắc chúng ta đến rồi." "Ta thừa nhận, nhà họ Sở quả thực có chút thực lực, chỉ hai mươi người đã đập phá mười cửa hàng của nhà họ Hoắc chúng ta." "Nhưng thế thì đã sao?" "Thấy những người đó chưa?

Ít nhất cũng hơn trăm người, mỗi người đều là tinh nhuệ của nhà

họ Hoắc chúng ta, dì Mai càng là cao thủ, ngươi lấy gì để đấu với nhà họ Hoắc chúng ta?" "Ta thấy ngươi thân thủ cũng không tệ, hay là trực tiếp đầu quân cho Hoắc Hữu Tuyết ta, ngày sau chưa chắc đã không có ngày ngóc đầu lên được." Nhìn về phía trước con phố, đám người nhà họ Hoắc đang đi về phía này, cô gái không khỏi cười lạnh nhìn thanh niên nói. "Ha... chỉ là một đám gà đất chó sành thôi!" Thanh niên lắc đầu, vẻ mặt không hề có chút thay đổi.

Nhưng khi nghe thấy cái tên Hoắc Hữu Tuyết, trên mặt thanh niên không khỏi lộ ra một vẻ kinh ngạc. "Hoắc Hữu Tuyết, ra vậy, trước khi Phong thúc đi có nói, thế hệ trẻ của nhà họ Hoắc có hai người nổi bật nhất, một là Hoắc Tú Tú, người còn lại là Hoắc Hữu Tuyết." Thanh niên nhíu mày, nhớ lại những lời Sở Phong nói trước khi xuất phát, liền từ từ đứng dậy, đánh giá đối phương vài lần, sau đó vung tay ra lệnh: "Trói lại, lát nữa sắp xếp người đưa về phủ họ Sở!" "Vâng!" Một tử sĩ bên cạnh gật đầu đáp. "Nhà họ Hoắc!" Thanh niên nheo mắt, nhìn về phía đám người nhà họ Hoắc đang sải bước về phía này không xa, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Thanh niên tên là Sở Trường Văn!

Cũng là người của nhà họ Sở!

Theo vai vế, phải gọi Sở Phong và những người khác là chú.

Trong khoảng thời gian này, tốc độ tu luyện của người nhà họ Sở dần dần có không ít thành quả.

Một số thanh niên trai tráng đã có thực lực học viên sơ cấp, thậm chí có vài người đã đạt đến trình độ học viên trung cấp.

Học viên trung cấp, một quyền có thể có sức mạnh từ ba trăm đến sáu trăm kg.

Sở Trường Văn, chính là người được công nhận mạnh nhất trong

số các học viên trung cấp.

Một quyền có thể có lực đạo gần năm trăm kg.

Cộng thêm việc tu luyện quốc thuật, tuy mới chỉ vừa bước vào Minh Kình, nhưng lại có thể bộc phát ra chiến lực gần gấp đôi.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho việc rõ ràng chỉ có thực lực học viên trung cấp, nhưng lại có thể sở hữu chiến lực của võ giả.

Cũng chính vì có thực lực có thể một mình đảm đương một phương, cộng thêm lời thỉnh cầu, nên cậu ta đã từ làng họ Sở đến Kinh Đô.

Sau khi biết đêm nay sẽ khai chiến với hai nhà, liền tự mình xung phong, dẫn một đội tử sĩ quét sạch các cửa hàng của nhà họ Hoắc ở Lưu Ly Hán. "Đến rồi!" Mắt Sở Trường Văn lóe lên tinh quang, nhìn những người nhà họ Hoắc ngày càng đến gần... "Nhóc con, ngươi là Sở Phong?" Đêm khuya, phố lớn Lưu Ly Hán!

Đám côn đồ nhà họ Hoắc đông nghịt vây kín cả con phố, Hoắc Long đi đầu, trên người toát ra khí thế không giận mà uy, một đôi mắt gắt gao trừng trừng nhìn Sở Trường Văn, lạnh lùng quát lớn. "Ta tên Sở Trường Văn, muốn gặp chú Phong, e là ngươi chưa đủ tư cách!" Sở Trường Văn tay phải cầm một thanh đường đao, tay trái kẹp một điếu thuốc, thong thả nhả ra một vòng khói, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Phía sau cậu, hai mươi tử sĩ nhà họ Sở đứng thẳng như những ngọn giáo thép, vẻ mặt lạnh lùng như băng giá, đôi mắt không hề có một chút cảm xúc.

Trên mặt đất của con phố, nằm la liệt những tay chân nhà họ Hoắc đang rên rỉ. "Hả...

Ta không đủ tư cách?" "Ngươi có biết ta là ai không?

Ta là Hoắc Long của dòng trưởng nhà họ Hoắc, Sở Phong chẳng qua chỉ là một tên nhóc con, cũng dám nói ta không đủ tư cách?" Nghe lời của Sở Trường Văn, Hoắc Long cười lạnh một tiếng, trong lòng tức giận đến cực điểm.

Nhà họ Hoắc vốn do phụ nữ nắm quyền, tuy chưa bao giờ thiếu tiền bạc, bên ngoài cũng được người người kính nể, nhưng trong bóng tối không biết có bao nhiêu người khinh thường, coi rẻ đàn ông nhà họ Hoắc.

Bây giờ bị Sở Trường Văn nói trước mặt bao nhiêu người rằng không đủ tư cách gặp một tên Sở Phong, chẳng phải là đang vả vào mặt hắn sao? "Những tay chân nhà họ Hoắc này, đều là ngươi ra tay đánh bị thương?" Bên cạnh, Hoắc Vận Mai một đôi mắt đẹp liếc nhìn những tay chân nhà họ Hoắc đang nằm trên đất rên rỉ, có chút tò mò nhìn Sở Trường Văn hỏi.

Hoắc Vận Mai dù đã ngoài bốn mươi, thân hình vẫn thon thả, trông không giống một người phụ nữ sắp bước vào tuổi trung niên, da dẻ không chỉ trắng mịn, mà còn có một vẻ quyến rũ riêng. "Ta nghe đồn nhà họ Sở ngoài tộc trưởng Sở Hoang ra, còn có bảy tài tuấn trẻ tuổi thực lực rất mạnh, nhưng hình như chưa từng nghe qua tên tuổi của Sở Trường Văn.

Ngươi ở nhà họ Sở có địa vị gì, thực lực ra sao?" "A..." Sở Trường Văn tự giễu cười một tiếng: "Ta chẳng qua chỉ là một tên lính vô danh của nhà họ Sở, tự nhiên không thể so sánh với chú Phong được.

Nhưng..." Nói đến đây, ánh mắt của Sở Trường Văn trong nháy mắt trở nên vô cùng sắc bén, toàn thân bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng nói: "Sở Trường Văn ta trước đêm nay tuy không có tên tuổi, nhưng sau đêm nay, cả Kinh Đô này ai mà không

biết tên ta?" "Khí phách lắm!" Cảm nhận được khí tức toát ra từ trên người Sở Trường Văn, Hoắc Vận Mai thầm kinh ngạc, đồng thời cũng không khỏi gật đầu khen ngợi.

Hoắc Long bên cạnh thấy hai người lại trò chuyện với nhau, không khỏi có chút bất mãn nói: "Em Vận Mai, tên nhóc này đánh bị thương nhiều người nhà họ Hoắc chúng ta như vậy, không cho nhà họ Hoắc chúng ta mặt mũi, em còn nói chuyện phiếm với hắn làm gì?" "Thế nào?

Anh Hoắc Long nếu không hài lòng, có thể ra tay thử?" Hoắc Vận Mai liếc nhìn Hoắc Long bên cạnh, giọng điệu lạnh lùng nói. "..." Hoắc Long tức giận, công phu nhà họ Hoắc lại đa phần thích hợp cho phụ nữ luyện tập, Hoắc Long lại đã là người ngoài năm mươi, làm sao có thể giao đấu với người khác. "Các vị, hành động đêm nay, chỉ vì ban ngày người nhà họ Hoắc đã ra tay với tộc trưởng của chúng tôi, cho nên mới san bằng tất cả các chi nhánh của nhà họ Hoắc.

Tộc trưởng của chúng tôi đã nói, nếu nhà họ Hoắc chịu giao ra năm trăm triệu tiền đồ cổ thư họa, lại bồi thường mười cửa hàng, thì chuyện này coi như xong.

Nếu các vị không muốn, vậy thì... khai chiến đi!" Sở Trường Văn vẻ mặt lạnh băng, nhìn đám người nhà họ Hoắc lạnh lùng nói. "Tao phi!" "Sở Hoang là cái thá gì, cũng xứng để nhà họ Hoắc chúng ta cúi đầu?" "Khai chiến thì khai chiến, đêm nay một đứa cũng đừng hòng thoát!" Hoắc Long gầm lên, chỉ tay vào Sở Trường Văn và những người khác, trong mắt bộc phát ra sát ý mãnh liệt. "Ha...

Xem ra nhà họ Hoắc đã chọn một con đường chết!" Thấy vậy, Sở Trường Văn cũng không giận, chỉ là vẻ lạnh lùng trong mắt càng thêm rét buốt. "Các vị, để nhà họ Hoắc biết thế nào là cường giả thực sự." Sở Trường Văn khẽ liếc nhìn hai mươi tử sĩ phía sau, đường đao

trong tay từ từ giơ lên, mũi đao chỉ thẳng vào đám người nhà họ Hoắc đối diện, lạnh lùng nói. "Giết!" Theo một tiếng quát lớn, hai mươi tử sĩ nhà họ Sở như mãnh hổ hạ sơn, mỗi người đều bộc phát ra khí thế mạnh mẽ và sát ý lạnh lùng.

Hai mươi người đồng loạt cầm đường đao, tốc độ thân hình nhanh đến mức ngay cả Hoắc Vận Mai cũng không khỏi kinh hãi. "Lên!" "Lên cho tao, hôm nay lão tử phải giết chết chúng!" Hoắc Long gầm lên, vung tay, hơn trăm tên côn đồ nhà họ Hoắc phía sau, đồng loạt cầm vũ khí xông về phía đối diện. "Mẹ nó chứ, tao không tin một thằng nhóc ranh lại có thể lợi hại đến mức nào." Đối với Sở Trường Văn, trong lòng Hoắc Long tràn ngập sát ý mãnh liệt, hắn trực tiếp giật lấy một thanh đao thép từ tay một tên côn đồ, nới lỏng cà vạt trên cổ, định xuyên qua đám người, xông về phía đối phương. "Lão già, ngươi đang tìm cái chết!" Sở Trường Văn cười lạnh, tay trái mạnh mẽ ném điếu thuốc xuống đất, cầm đường đao lao về phía Hoắc Long.

Khi còn cách Hoắc Long chưa đến mười mét, hắn đột nhiên tung người nhảy lên, tay phải nắm chặt cán đao, mang theo khí thế kinh khủng, hung hãn chém xuống. "....." Nhìn thấy cảnh này, khí thế kiêu ngạo phẫn nộ ban đầu của Hoắc Long lập tức suy yếu, vẻ mặt kinh hãi không thôi.

Không xa, Hoắc Vận Mai thầm lắc đầu, tuy không ưa cách làm của Hoắc Long, nhưng cũng không thể thấy chết không cứu.

Dù sao cũng là người nhà họ Hoắc, không thể không ra tay.

Vù!

Hoắc Vận Mai từ nhỏ đã luyện tập công phu nhà họ Hoắc, vì là công phu chuyên dành cho phụ nữ tu luyện, nên đặc tính chủ yếu là tốc độ đủ nhanh, thân thể đủ dẻo dai, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Mà Hoắc Vận Mai tuyệt đối là một trong những cường giả đỉnh cấp nhất của nhà họ Hoắc.

Vừa ra tay, liền như quỷ mị, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Hoắc Long.

Khi lưỡi đao lạnh lẽo sắp chém xuống, Hoắc Vận Mai tay cầm một con dao găm, trong nháy mắt từ sau lưng Hoắc Long lao ra.

Mũi dao găm đâm thẳng vào tim Sở Trường Văn, ra tay tàn nhẫn, không chút do dự, thậm chí vì tốc độ quá nhanh, có vẻ có mấy phần quỷ dị.

Tuy nhiên, nói về tốc độ, người nhà họ Sở chưa từng sợ ai. "Nếu chỉ có thế này, thì còn kém xa lắm." Sở Trường Văn cười lạnh, thân hình giữa không trung mạnh mẽ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, đường đao trong tay vẫn chém xuống.

Keng!

Rắc~ Đường đao được làm từ chất liệu đặc biệt, khi tiếp xúc với thanh đao thép trong tay Hoắc Long, liền dễ dàng chém đứt nó.

Ngay sau đó, lưỡi đao lạnh lẽo, trực tiếp chém vào vai hắn.

Phụt!

Chương 80

"A!!" Thân đao trực tiếp ngập vào da thịt của Hoắc Long, bị xương cốt kẹt lại, máu tươi đỏ thẫm bắn ra, tiếng kêu thảm thiết của Hoắc Long vang vọng khắp phố lớn Lưu Ly Hán. "Quả nhiên như lời đồn, đàn ông nhà họ Hoắc đều là phế vật.

Nếu đã muốn khai chiến, vậy thì chết đi!" Khóe miệng Sở Trường Văn lộ ra một nụ cười mỉa mai, tay phải lại dùng sức.

Rắc!

Sức mạnh đáng sợ tràn vào đường đao, lưỡi đao vốn đã sắc bén vô song, trực tiếp chém Hoắc Long thành hai nửa.

Xoẹt~ Máu tươi bắn tung tóe khắp con phố, các loại nội tạng văng ra khắp nơi.

Cảnh tượng đẫm máu như vậy, khiến sắc mặt của Hoắc Vận Mai bên cạnh cũng không khỏi trở nên tái nhợt. "Nhà họ Sở, không chết không thôi sao!" Hoắc Vận Mai trầm giọng gầm lên.

Trước mặt bà ta, chém chết Hoắc Long tại đây, đây là đang vả vào mặt nhà họ Hoắc!

Cảnh tượng như vậy, ngay cả những thám tử của các thế lực lớn đang âm thầm quan sát nơi này cũng không khỏi hít một hơi lạnh, trong lòng điên cuồng gào thét nhà họ Sở điên rồi.

Hoắc Long ở nhà họ Hoắc tuy không nắm quyền, nhưng thân phận của hắn là dòng chính của gia chủ tiền nhiệm.

Bây giờ Hoắc Long chết ở đây, dù thế nào nhà họ Hoắc cũng sẽ không để yên, hai nhà thật sự muốn không chết không thôi sao? "Không chết không thôi, nhà họ Sở chúng tôi không quan tâm, chỉ là

nhà họ Hoắc đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Sở Trường Văn cười lạnh, đường đao trong tay lại giơ lên, chỉ vào Hoắc Vận Mai mỉa mai nói: "Đêm nay, quét sạch các chi nhánh của nhà họ Hoắc, nhà họ Sở chúng tôi tuyệt đối sẽ không nuốt lời." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Hoắc Vận Mai kịch biến.

Thực tế cũng đúng như vậy, khi trận chiến trên phố lớn Lưu Ly Hán bắt đầu, cả Kinh Đô, chỉ cần là nơi có chi nhánh của nhà họ Hoắc, đều bị tử sĩ nhà họ Sở quét sạch.

Ngay cả sau đó người nhà họ Hoắc tăng viện, vẫn nhận lấy kết cục tương tự.

Phan Gia Viên...

Phố Phú Văn...

Trung tâm giao dịch Trường Ngọc...

Một cái tiếp một cái, các chi nhánh của nhà họ Hoắc lần lượt bị san bằng.

Ngoài ra, Cửu Môn nhà họ Lý cũng chịu tổn thất khó có thể tưởng tượng.

So với việc kinh doanh lớn, cửa hàng nhiều của nhà họ Hoắc, thì các chi nhánh tự nhiên cũng nhiều.

Nhưng nhà họ Lý không kinh doanh, ngược lại càng hứng thú với việc trộm mộ, cũng như các loại cứ điểm không thể đưa ra ánh sáng...

Trong một sân viện nào đó!

Ầm!

Cùng với một tiếng nổ lớn, cánh cửa gỗ của sân viện trực tiếp bị một lực cực lớn đánh vỡ thành từng mảnh, bay ra tứ phía.

Trong sân, một nhóm mười mấy người đàn ông vạm vỡ đang ăn

lẩu, uống rượu, bị cảnh tượng đột ngột này làm cho tức giận. "Ai?

Cút ra đây cho lão tử, không biết đây là địa bàn của nhà họ Lý à?!" "Mẹ kiếp, không muốn sống nữa à, dám xông vào địa bàn của nhà họ Lý chúng ta?" "Cút ra!" "..." Những người đàn ông vạm vỡ vẻ mặt phẫn nộ, một tên đầu sỏ của nhà họ Lý cầm một cây gậy sắt, hung hăng đi về phía cổng.

Bốp! "A..." Tuy nhiên, vừa mới đi đến cổng, cả người hắn dường như bị một viên đạn pháo bắn trúng, trực tiếp kêu thảm một tiếng, xương ngực vỡ nát, bay ngược ra hơn mười mét, ngã sõng soài trên đất, lăn mấy vòng mới dừng lại.

Ngay sau đó, một nhóm người bước vào.

Kẻ cầm đầu, bất ngờ là một người đàn ông mặc áo gió đen, tay cầm đường đao. "...Các người là ai?

Đây là địa bàn của Cửu Môn nhà họ Lý, không muốn sống nữa à?" Nhìn thấy cảnh này, có người kinh ngạc tức giận. "Nhà họ Lý?" Người đàn ông cầm đầu vẻ mặt lạnh lùng: "Giết, không chừa một ai!" Chỉ một câu nói, mấy người phía sau hắn ta, không nói hai lời, trực tiếp xông về phía mười mấy người kia.

Chưa đầy một phút, mười mấy người đã ngã trong vũng máu, không còn một chút hơi thở.

Nhìn cảnh này, trên mặt người đàn ông không hề có một chút cảm xúc, chỉ lạnh lùng nói: "Đi, đến nhà tiếp theo!" Nói xong, cả nhóm người quay người rời đi...

Ở một nơi khác, cũng là cứ điểm của nhà họ Lý!

Một nhà kho chứa các loại vật tư của nhà họ Lý, quanh năm có mấy chục tay chân của nhà họ Lý canh giữ.

Nhưng đêm nay, mười người đàn ông mặc áo gió, tay cầm đường

đao, cứ thế xông thẳng vào.

Rất nhanh, trong nhà kho liền vang lên các loại tiếng đánh nhau và tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ một lát sau, mười người đàn ông mặc áo gió cầm đường đao lúc trước, vẻ mặt lạnh lùng bước ra.

Còn mấy chục tay chân của nhà họ Lý bên trong, lúc này toàn bộ đã chết tại chỗ...

Trong một phòng nhảy!

Cùng với một đám thanh niên hoảng hốt chạy ra ngoài, rất nhanh bên trong liền truyền đến tiếng chửi bới và đánh nhau.

Chỉ trong chốc lát, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Trong phòng nhảy, một người đàn ông vạm vỡ nửa quỳ trên đất, miệng phun ra máu, vẻ mặt phẫn nộ oán độc, gắt gao túm lấy vạt áo của một người đàn ông mặc áo gió. "Nhà... nhà họ Lý, sẽ không tha cho các ngươi đâu." Bốp!

Người đàn ông mặc áo gió vẻ mặt lạnh lùng, một cước đá vỡ sọ hắn ta, không hề để ý đến hơn mười thi thể trên đất, quay người bỏ đi...

Loạn!

Đại loạn!

Trong một đêm, cả Kinh Đô hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Nhà họ Sở mới nổi, dùng thủ đoạn sấm sét, mạnh mẽ khai chiến với hai gia tộc trong Cửu Môn!

Hơn nữa, chỉ trong chưa đầy hai giờ, các chi nhánh, cứ điểm lớn của nhà họ Lý, nhà họ Hoắc đều bị san bằng, khiến các thế lực lớn đang âm thầm quan sát không khỏi kinh hãi...

Trong dinh thự nhà họ Lý!

Gia chủ hiện tại của nhà họ Lý, tên là Lý Lục Thiên!

Con trai út của Bán Tiệt Lý.

Bán Tiệt Lý cả đời có hai người con trai, con cả Lý Tứ Địa không chỉ thân thủ phi phàm, thông minh tài trí, đối nhân xử thế lễ độ.

Khi đó được các gia chủ lớn trong Cửu Môn khen ngợi.

Chỉ tiếc là, hơn hai mươi năm trước, nhiều người trẻ tuổi của Cửu Môn đã thành lập một đội khảo cổ, đến Nam Hải thăm dò một ngôi mộ cổ.

Chuyến đi khảo cổ đó, khiến gần như toàn bộ thế hệ thứ hai của Cửu Môn bị tiêu diệt.

Lý Tứ Địa cũng vì vậy mà mất tích, từ đó không rõ tung tích.

Cùng với sự biến mất của Lý Tứ Địa, quyền lực của nhà họ Lý dần dần rơi vào tay Lý Lục Thiên.

Là con trai của Bán Tiệt Lý, thiên phú của Lý Lục Thiên tuy không thể so sánh với anh trai, nhưng lại cũng thừa hưởng sự âm hiểm của cha mình.

Để phát triển thế lực gia tộc, những năm gần đây trộm mộ, buôn người, thu phí bảo kê, có chuyện gì mà chưa làm?

Cũng chính vì sự không có giới hạn của nhà họ Lý, dẫn đến không ít người trong Cửu Môn có ý kiến, thậm chí không qua lại với họ.

Đêm nay!

Trong dinh thự nhà họ Lý, lúc này lại tụ tập hàng trăm người, cũng như các đầu sỏ lớn của nhà họ Lý.

Những người này, có thể nói là toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của

nhà họ Lý.

Trong đại sảnh!

Một người đàn ông trung niên gầy gò, đang ngồi trên ghế gỗ, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào các đầu sỏ trước mặt, lạnh lùng nói: "Nói đi, rốt cuộc tình hình bây giờ thế nào." "Gia chủ, bốn mươi ba cứ điểm của chúng ta trong Kinh Đô, gần như đã bị nhà họ Sở san bằng hoàn toàn, nhà họ Lý chúng ta tổn thất thảm trọng, bây giờ chỉ còn lại mấy trăm người trong dinh thự." "Nhà họ Sở!

Đám người đó!

Quá hung hãn, ai nấy đều thực lực cao cường, người của chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ." "Gia chủ, chúng ta phải làm sao đây?

Chương 81

Nghe nói họ cũng đồng thời khai chiến với nhà họ Hoắc, thực lực của nhà họ Sở sao lại mạnh đến vậy?" "Gia chủ, cầu cứu đi!

Nếu không nhà họ Lý chúng ta thật sự có khả năng bị diệt vong a." "..." Trong đại sảnh, một đám đầu sỏ nhà họ Lý mặt mày khổ sở, dù trong lòng có bao nhiêu không cam tâm, lúc này cũng không có cách nào.

Nghe những người này nói về tình hình, sắc mặt của Lý Lục Thiên càng trở nên âm trầm khó coi. "Nhà họ Sở!" "Lão tử thật sự đã xem thường các ngươi rồi!" Lý Lục Thiên hung hăng chửi một tiếng, nhưng cũng không thể không lấy điện thoại ra chuẩn bị cầu cứu.

Dù sao, với tình hình hiện tại, chỉ dựa vào nhà họ Lý e là thật sự không phải đối thủ của nhà họ Sở.

Bây giờ có thể cứu họ ngoài Trương Viết Sơn của khách sạn Tân Nguyệt, thì chỉ có nhà họ Giải và nhà họ Tề cũng ở Kinh Đô.

Tuy nhiên, khi gọi điện đi, lại phát hiện đối phương không có ai nghe máy.

Dù gọi thế nào, những người này không một ai trả lời.

Bốp... "Lũ chó chết, lúc quan trọng thấy chết không cứu, uổng là người trong Cửu Môn." Lý Lục Thiên tức giận ném điện thoại xuống đất, trong lòng lửa giận ngút trời, ánh mắt càng âm trầm đến cực điểm. "Không được, ta tuyệt đối không thể chết, nhà họ Lý cũng không thể bị diệt vong." Lý Lục Thiên vẻ mặt lúc sáng lúc tối, cuối cùng lấy ra một chiếc điện thoại dự phòng, gọi một số điện thoại. "Lý gia chủ, chúng tôi đã chờ điện thoại của ngài lâu rồi." Điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói giễu cợt. "Bớt

nói nhảm đi, chỉ cần có thể cứu nhà họ Lý của ta, mọi chuyện ta đều đồng ý." Lý Lục Thiên âm trầm nói. "Ha ha ha...

Được, có nhà họ Uông chúng tôi bảo kê, nhà họ Lý không diệt được đâu." Ầm ầm...

Đột nhiên, đúng lúc đó, một âm thanh chấn động tai từ không xa truyền đến. "Lý Lục Thiên, ra đây chịu chết!!" ...

Kinh Đô, bên ngoài dinh thự nhà họ Lý!

Lúc này, một đám cường giả của nhà họ Sở, sau khi quét sạch tất cả các cứ điểm của nhà họ Lý trong Kinh Đô, đã lần lượt tụ tập tại đây.

Mấy chục người đàn ông mặc áo gió đen, tay cầm đường đao, ai nấy đều vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt băng giá nhìn về phía tòa dinh thự phía trước.

Ở phía trước nhất, hai thanh niên khoảng hai mươi tuổi, đang cười lạnh nói chuyện với nhau. "Đây là chủ trạch của Cửu Môn nhà họ Lý?

Ha... trông cũng khá hoành tráng, chỉ tiếc là sau đêm nay, nhà họ Lý sẽ hoàn toàn hóa thành tro bụi!" Nhìn tòa dinh thự chiếm diện tích cực rộng, lại hoành tráng trước mắt, Sở Trường Phong khinh thường cười nói.

Bên cạnh cậu, Sở Trường Kim hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Nhà họ Sở chúng ta từ khi tộc trưởng mở ra con đường siêu phàm, đến Kinh Đô đến nay, cũng chưa đầy hai tháng.

Trong Kinh Đô thế lực đông đảo, có thể nói là hang rồng ổ cọp, nhưng nhà họ Sở chúng ta đã đến, tự nhiên phải trở thành thế lực số một của Kinh Đô thậm chí cả Đại Việt.

Ban ngày nhà họ Hoắc và nhà họ Lý lại dám vây giết tộc trưởng, tội này ~ đáng tru di!

Phía nhà họ Hoắc có Trường Văn đi lo liệu, còn phía này chú Phong đặc biệt giao cho chúng ta quyết định, em có biết tại sao không?" "Anh Kim của tôi ơi, đừng có úp úp mở mở nữa, anh thật sự nghĩ là tôi không biết à?" Sở Trường Phong lườm một cái, sau đó từ từ nói: "Cửu Môn xưa nay đồng khí liên chi, tuy bây giờ Cửu Môn bằng mặt không bằng lòng, nhưng nếu thật sự cầu cứu, các gia tộc khác chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Gia chủ nhà họ Hoắc là Hoắc Tiên Cô, theo lời chú Phong, bà ta năm đó từng gả cho một vị quan lớn ở Kinh Đô, trên triều đình có mấy phần quan hệ.

Hoắc Tiên Cô trong Cửu Môn uy vọng rất lớn, lại có quan hệ rất tốt với nhà họ Giải.

Một khi diệt nhà họ Hoắc, không chỉ sẽ dẫn đến sự liên hợp chống cự của các gia tộc khác trong Cửu Môn, mà ngay cả thế lực triều đình cũng sẽ ra tay.

Nhà họ Sở chúng ta bây giờ tuy đã mở ra con đường siêu phàm, nhưng chưa đến mức vô địch, tạm thời không cần thiết phải đối đầu với triều đình.

Cho nên, nhà họ Hoắc chỉ cần biết điều, cũng không phải là không thể tha.

Cũng chính vì vậy, chú Phong chỉ cử một mình Trường Văn đến đó." "Không sai, chú Phong để hai anh em chúng ta đến đây, mục đích chủ yếu nhất, chính là diệt sạch Cửu Môn nhà họ Lý." Ánh mắt Sở Trường Kim băng giá, gắt gao nhìn chằm chằm vào dinh thự nhà họ Lý phía trước, trong mắt có sát ý đáng sợ đang sinh sôi. "Năm đó Bán Tiệt Lý đã kiểm soát tam giáo cửu lưu ở Sa Thành, cũng như các lộ lục lâm gần Sa Thành, cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Nhưng gia chủ nhà họ Lý hiện tại là Lý Lục Thiên, những năm

gần đây toàn làm những chuyện buôn người, thu phí bảo kê, những chuyện đen tối.

Cả Cửu Môn và các thế lực khác đều không muốn dính dáng chút nào đến nhà họ Lý.

Nếu chúng ta diệt nhà họ Lý, triều đình cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, không can thiệp chút nào." Sở Trường Phong khinh thường cười: "Thật sự là ai cũng muốn nhà họ Lý chết, chỉ là trước đó chú Phong có dặn, Lý Lục Thiên âm hiểm độc ác, nếu gặp nguy hiểm, e là sẽ liên hệ với nhà họ Uông." "Nhà họ Uông?

Chỉ là một lũ hề nhảy nhót giấu đầu hở đuôi mà thôi.

Căn cứ vào thông tin chú Phong có được từ tộc trưởng, từ thời Dân quốc, nhà họ Uông đã không ngừng thâm nhập vào Cửu Môn.

Những năm gần đây, các nhà trong Cửu Môn đều có tai mắt và nội gián của nhà họ Uông, cũng từng lôi kéo các gia chủ, chỉ là không ai đồng ý.

Lý Lục Thiên vào lúc sinh tử, quả thực sẽ đồng ý sự lôi kéo của nhà họ Uông, để cầu nhà họ Uông cứu một mạng.

Chỉ tiếc là... nhà họ Uông nếu thật sự dám cử người đến, cũng chỉ có một con đường chết." Khóe miệng Sở Trường Kim khẽ nhếch lên, vẻ mặt khinh thường, khi nhắc đến nhà họ Uông, ngoài chán ghét ra thì vẫn là chán ghét.

Theo thông tin từ tộc trưởng, nhà họ Uông từng cùng với bè lũ ngoại xâm âm mưu, gây họa cho không ít bá tánh Đại Việt.

Tương lai nếu có cơ hội, nhất định sẽ tự mình dẫn đội, diệt cả nhà họ Uông. "Bíp~" Đột nhiên, đúng lúc này, một âm thanh chói tai vang lên.

Ngay sau đó, một tử sĩ nhà họ Sở bước lên, cung kính nói: "Phong

thiếu, Kim thiếu, vừa rồi đã nghe lén thành công nội dung cuộc điện thoại trong dinh thự nhà họ Lý, Lý Lục Thiên đó quả thực đã liên hệ với nhà họ Uông." "Ha... không biết sống chết, chẳng qua là bàn với hổ lột da nó thôi!" Sở Trường Phong cười lạnh nói. "Nhà họ Uông, thật sự dám đến?" Sở Trường Kim nhíu mày, sau đó trên mặt lộ ra một vẻ tàn nhẫn: "Đi, diệt nhà họ Lý trước, đợi người nhà họ Uông đến, lại diệt luôn một thể." "Nhà họ Uông, cũng dám nhúng tay vào chuyện của nhà họ Sở chúng ta, thật sự không biết sống chết." Mắt Sở Trường Phong lóe lên hàn quang. "Được rồi, chỉ là một đám xương khô trong mồ thôi, diệt nhà họ Lý trước, sau đó tiếp quản tất cả sản nghiệp hợp pháp của nhà họ Lý, có thể làm cho thế lực của nhà họ Sở chúng ta tăng lên không ít." Sở Trường Kim nói xong, liền cùng Sở Trường Phong dẫn theo mấy chục tử sĩ nhà họ Sở, đi về phía dinh thự nhà họ Lý.

Lúc này, bên ngoài dinh thự nhà họ Lý, có hơn mười người cầm vũ khí canh giữ, ai nấy đều vẻ mặt vô cùng cảnh giác quan sát xung quanh.

Chuyện nhà họ Sở khai chiến với nhà họ Lý, và gần như đã quét sạch tất cả các cứ điểm của nhà họ Lý, họ đã biết.

Ai cũng biết, không bao lâu nữa nhà họ Sở sẽ đánh đến tận cửa, làm sao những tay chân nhà họ Lý này có thể không căng thẳng?

Đột nhiên, một tay chân của nhà họ Lý dường như nhìn thấy gì đó, cơ thể run rẩy, kinh hãi kêu lên: "...Người nhà họ Sở, đến rồi." Soạt!

Soạt!

Soạt!

Nghe thấy lời này, những tay chân còn lại của nhà họ Lý lũ lượt quay người, nhìn về phía trước.

Khi nhìn thấy mấy chục bóng người mặc áo gió đen, tay cầm đường đao, những người này suýt nữa sợ đến mức quỳ xuống đất. "Giết!" Nhìn mười mấy tay chân của nhà họ Lý, Sở Trường Kim cũng không nhiều lời, lạnh lùng phun ra một chữ, liền dẫn đầu lao ra ngoài.

Phụt!

Phụt!

Cùng với hai luồng đao quang lóe lên, đường đao trong nháy mắt để lại hai vệt máu trên cổ của hai tên tay sai.

Máu tươi phun ra xối xả, hai tên tay sai đó mắt trợn trừng, căn bản không kịp phản ứng, liền chết thảm ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, lại có mấy tử sĩ nhà họ Sở ra tay, chỉ trong vài hơi thở, đã giải quyết xong những tay chân còn lại. "Quải Tiên Lý Phủ." Nhìn tấm biển hiệu treo trên cổng dinh thự, Sở Trường Kim không khỏi cười lạnh: "Quân gia hí tử quải trung tiên, diêm la lãng tử tiếu diện phật, mỹ nhân toán tử kỳ thông thiên, cửu môn hoa lý hồ tiếu đảo hữu nhất thủ.

Năm đó Bán Tiệt Lý được xưng là Quải Trung Tiên, chắc chắn từng để lại tấm biển hiệu này, bây giờ người Cửu Môn vào phủ, đều phải cúi đầu đi vào.

Tộc trưởng có dặn, trước mặt mọi người nhà họ Lý, đập nát tấm biển hiệu, bẻ gãy xương sống nhà họ Lý." Vù!

Sở Trường Kim nói xong, trực tiếp tung người nhảy lên, tự tay lấy tấm biển hiệu đó xuống. "Trường Phong, phá cửa, vào Lý phủ!" "Được thôi!" Sở Trường Phong gật đầu, sau đó toàn thân khí lực bộc phát, một quyền mạnh mẽ tung ra.

Ầm ầm ầm...

Cùng với một âm thanh chấn động tai vang lên, cánh cửa gỗ lớn

màu đỏ, dưới một quyền, trực tiếp bị đánh thành phấn vụn, vô số mảnh gỗ bay ra tứ phía, tung lên một đám bụi lớn. "Đi!" Sở Trường Kim thấy vậy, liền cầm tấm biển hiệu bước vào cổng Lý phủ. "Lý Lục Thiên, nhà họ Sở chúng ta đến rồi, còn không ra chịu chết?!" Cùng với cánh cửa bị đánh nát, tử sĩ nhà họ Sở vào phủ, tất cả mọi người trong dinh thự nhà họ Lý đều bị kinh động.

Chương 82

Mấy trăm tay chân của nhà họ Lý đều vẻ mặt phẫn nộ, mắt đỏ hoe, đầy oán độc nhìn chằm chằm vào đám người nhà họ Sở vừa vào phủ.

Khi nhìn thấy tấm biển hiệu trong tay Sở Trường Kim, càng tức giận đến cực điểm.

Trong đại sảnh, Lý Lục Thiên và những người khác thấy vậy, cũng trực tiếp ra sân.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường.

Đặc biệt là nhà họ Lý lúc này, khi nhìn thấy đám người nhà họ Sở, đặc biệt là đối phương còn gỡ tấm biển hiệu của nhà mình xuống, càng tức đến mức mắt muốn nứt ra. "Nhà họ Sở quá phóng túng, thật sự muốn không chết không thôi với nhà họ Lý chúng ta sao?" "Ngông cuồng!

Dám sỉ nhục nhà họ Lý chúng ta như vậy, các ngươi tự tìm đường chết." "Quét sạch cứ điểm của nhà họ Lý chúng ta, bây giờ không chỉ đánh đến tận cửa, mà còn gỡ tấm biển hiệu của nhà họ Lý chúng ta, quả thực là quá đáng." "..." Nhìn tấm biển hiệu trong tay Sở Trường Kim, một đám đầu sỏ nhà họ Lý đều tức giận lên tiếng, lạnh lùng chửi mắng.

Lý Lục Thiên vẻ mặt âm trầm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hai người Sở Trường Kim và Sở Trường Phong, giọng điệu âm trầm nói: "Không biết hai vị là ai trong nhà họ Sở?" "Sở Trường Kim!" "Sở Trường Phong!" Nghe tên hai người, Lý Lục Thiên tức đến bật cười: "Chẳng lẽ tộc trưởng nhà họ Sở các ngươi, và Sở Phong, đám người đó quá ngông cuồng rồi sao, muốn diệt nhà họ Lý của ta

mà lại cử hai tên nhóc con không tên tuổi đến." "Diệt nhà họ Lý, cần đến chú Trường và chú Phong sao?

Hai anh em chúng tôi là đủ rồi!" Sở Trường Kim vẻ mặt lạnh lùng nói. "Dựa vào mấy chục người cũng đòi diệt nhà họ Lý của ta?" Lý Lục Thiên mặt mày đỏ bừng, chỉ vào mấy chục tử sĩ nhà họ Sở phía sau Sở Trường Kim, rồi lại chỉ vào đám tay chân của nhà họ Lý cười lạnh nói: "Nhìn thấy chưa?

Mấy trăm tay chân tinh nhuệ nhất của nhà họ Lý chúng ta đều tụ tập ở đây, chỉ dựa vào mấy chục người, cũng dám mơ tưởng diệt nhà họ Lý, quả thực là si tâm vọng tưởng." "Có phải si tâm vọng tưởng không, đánh một trận là biết." Lý Trường Phong giễu cợt cười nói.

Chỉ là mấy trăm người thôi, có gì đáng sợ?

Tử sĩ nhà họ Sở đều tu luyện quốc thuật, mấy trăm người không đủ đánh. "Lý Lục Thiên, tộc trưởng của chúng tôi đã nói, hôm nay nhà họ Lý chắc chắn sẽ bị diệt." "Nghe nói cha ngươi năm đó có để lại một tấm biển hiệu, hôm nay ta sẽ trước mặt ngươi, đập nát tấm biển hiệu mà cha ngươi để lại." Sở Trường Kim cầm tấm biển hiệu, vẻ mặt băng giá, vừa nói, vừa mạnh mẽ ném nó lên cao.

Ầm!

Rắc!

Chỉ thấy hắn đột nhiên tung người nhảy lên, rồi tung một cước.

Trong nháy mắt, tấm biển hiệu đó trực tiếp vỡ thành từng mảnh, vỡ thành từng khối gỗ, rơi vãi trên đất.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả người nhà họ Lý, ai nấy đều mắt muốn nứt ra, răng gần như sắp nghiến nát, trong lòng tức giận đến cực điểm, hận không thể ăn tươi nuốt sống Sở Trường Kim.

Đó là tấm biển hiệu mà gia chủ tiền nhiệm tự tay để lại, càng là

tinh thần của nhà họ Lý.

Bây giờ lại bị đá vỡ trước mặt họ, khiến những người nhà họ Lý này tức đến gần như ngất đi. "Nhà họ Sở!!" Lý Lục Thiên nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt âm trầm đến cực điểm, một đôi mắt vô cùng âm hiểm nhìn chằm chằm vào đối phương, trầm giọng gầm lên: "Hôm nay lão tử không lột da ngươi ra không được!" "Tất cả người nhà họ Lý nghe lệnh, xử đẹp chúng cho tao!" Cùng với mệnh lệnh của Lý Lục Thiên, mấy trăm tay chân của nhà họ Lý đã sớm không thể chờ đợi, đồng loạt xông về phía Sở Trường Kim và những người khác. "Giết!" Hai người Sở Trường Kim vẻ mặt không hề có chút thay đổi, trực tiếp dẫn đầu tử sĩ nhà họ Sở, xông về phía đám người nhà họ Lý.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Chỉ thấy Sở Trường Kim thế như mãnh hổ, một cước đá bay mấy người, đường đao trong tay liên tục xông pha trong đám người.

Chỉ trong chốc lát, đã có hơn mười người chết thảm dưới đao của hắn.

Cùng lúc đó, mấy chục tử sĩ nhà họ Sở, dưới sự dẫn dắt của Sở Trường Phong, giết từng tên tay chân của nhà họ Lý ngã trong vũng máu.

Chiến lực của tử sĩ nhà họ Sở cực mạnh, so với tay chân của nhà họ Lý hoàn toàn là một trời một vực.

Từng luồng đao quang lóe lên, máu tươi đỏ thẫm nở rộ, mọi thứ đều có vẻ yêu diễm như vậy.

Mấy trăm tay chân, chỉ trong chưa đầy mấy phút, đã có gần một nửa ngã trên đất, miệng không ngừng rên rỉ.

Nửa còn lại, lúc này ai nấy đều vẻ mặt sợ hãi, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

Lúc này, ý chí chiến đấu của họ đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này, căn bản không dám có bất kỳ ý định ra tay nào nữa.

Một đám đầu sỏ nhà họ Lý, càng thương vong vô số.

Thời gian lại trôi qua mấy phút, cả dinh thự nhà họ Lý, người nhà họ Lý chỉ còn lại chưa đầy mấy chục người, co ro một vẻ sợ hãi trốn sau lưng Lý Lục Thiên, căn bản không dám tiến lên nửa bước.

Ngay cả bản thân Lý Lục Thiên, lúc này cũng một vẻ kinh hãi, trong lòng hoảng sợ không thôi.

Cả sân dinh thự, trên đất đâu đâu cũng là thi thể, máu tươi tụ lại một chỗ, gần như sắp hóa thành một con suối máu. "Nhà họ Sở, thật sự muốn đuổi cùng giết tận?" Lý Lục Thiên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói. "Trừ gian diệt ác phải diệt tận gốc!" Sở Trường Kim lạnh lùng nói. "Ha ha ha...

Trừ gian diệt ác phải diệt tận gốc?

Các người đều cho rằng nhà họ Lý chúng tôi làm nhiều điều ác, nhưng các người thì sao?

So với nhà họ Lý chúng tôi thì tốt hơn ở đâu?" Lý Lục Thiên phẫn nộ gào thét. "Ít nhất những chuyện thối nát không thể chấp nhận được như buôn người, chúng tôi sẽ không làm." "Hừ, nói nghe hay thật, chẳng lẽ trộm mộ không phải là chuyện xấu?" Lý Lục Thiên mỉa mai cười. "Thôi được, nếu các người muốn diệt nhà họ Lý của ta, Lý Lục Thiên ta dù có chết, cũng tuyệt đối không để các người sống yên ổn." Lý Lục Thiên hung hăng nhìn chằm chằm vào đám người, lạnh lùng gầm lên. "Giết hết cho tao, để chúng chôn cùng tất cả mọi người nhà

họ Lý chúng ta!" Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!...

Cùng với lời nói của Lý Lục Thiên, phía sau không xa, lập tức có hơn hai mươi người, đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối.

Những người này vừa xuất hiện, ai nấy đều cầm súng, không nói hai lời, nhắm vào Sở Trường Kim và những người khác, liền bóp cò.

Trong một lúc, hỏa lực dày đặc trực tiếp vang lên, từng viên đạn theo hình thức đan chéo, bắn về phía đám người nhà họ Sở.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Trường Kim và những người khác đều không khỏi biến sắc, vội vàng tung người nhảy lên, lăn ra sau một cây cột gần đó để né tránh.

Các tử sĩ nhà họ Sở khác càng là trong thời gian đầu tiên làm ra động tác né tránh chiến thuật, đồng loạt trốn sau các chướng ngại vật. "Lý Lục Thiên điên rồi, tư tàng nhiều súng trường như vậy." Sở Trường Kim nhíu chặt mày, trong lòng cũng thầm sợ hãi.

May mà tốc độ của mình đủ nhanh, và quần áo trên người cũng là đồ bó sát và áo gió được làm đặc biệt từ da của hung thú cấp một, có khả năng phòng ngự nhất định.

Nếu không loạt bắn vừa rồi, dù tốc độ có nhanh đến đâu, cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi bị thương.

Dù sao, với tốc độ hiện tại, né một hai viên đạn thì được, nhưng mưa đạn dày đặc như vậy, căn bản không thể né hết.

Nhưng sau khi sợ hãi, trong lòng Sở Trường Kim liền dâng lên một ngọn lửa giận chưa từng có.

Suýt nữa thì lật thuyền trong mương, làm sao không giận? "Ha ha

ha...

Sở Trường Kim, các ngươi ra đây đi chứ, trốn làm gì?

Mau ra đây diệt nhà họ Lý của ta đi chứ, ha ha ha..." Cùng lúc đó, nhìn đám người nhà họ Sở bị mưa đạn bắn đến mức không dám ló mặt ra, Lý Lục Thiên lập tức ha ha cười lớn, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Ngay cả những tay chân nhà họ Lý, lúc này cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Đột nhiên, đúng lúc này, bên ngoài dinh thự xuất hiện từng tiếng bước chân.

Ngay sau đó, một đám người mặc đồ rằn ri, trang bị đầy đủ, tay cầm súng trường, eo đeo lựu đạn bước vào.

Kẻ cầm đầu là một người đàn ông trung niên mặc vest. "Lý gia chủ, xem ra nhà họ Sở thật sự đã dồn ngài vào đường cùng rồi, dám dùng súng trường dưới chân thiên tử, Lý gia chủ thật có khí phách." "Uông đầu lĩnh, ngài đang mỉa mai tôi sao?" ...

Bên trong dinh thự nhà họ Lý!

Một đám tráng hán vũ trang đầy đủ, ai nấy đều cầm súng trường, thắt lưng đeo lựu đạn, hùng hổ đi vào dinh thự.

Đám người này không ai khác, chính là người của nhà họ Uông.

Chương 83

Kẻ dẫn đầu, càng là thủ lĩnh của nhà họ Uông ở Kinh thành.

Uông Viễn!

"Uông Viễn, các người đến quá muộn rồi!" Lý Lục Thiên vẻ mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào đám người, trầm giọng nói.

"Ha ha ha… Chẳng phải tôi cũng tin rằng Lý gia chủ có thể đối phó được với người của nhà họ Sở sao?" "Nhìn xem, chẳng phải đã đánh cho đám người nhà họ Sở kia chỉ có thể trốn chui trốn nhủi sao?" Uông Viễn cười ha hả, hoàn toàn không để tâm đến giọng điệu có phần châm chọc của Lý Lục Thiên.

"Hừ!" "May mà tôi đã chừa lại một tay, sắp xếp một nhóm tay súng, nếu không e rằng người nhà họ Lý của tôi chết không còn một mống, các người mới xuất hiện phải không?" Lý Lục Thiên mỉa mai cười một tiếng, sắc mặt cực kỳ âm u.

"Không thể nói vậy được Lý gia chủ, ngài cũng biết Kinh thành là đất Thiên tử, vì chuyện này mà tôi đã đưa tất cả nhân thủ ẩn náu gần Kinh thành đến đây, ai nấy đều vũ trang đầy đủ, tay cầm súng trường và lựu đạn.

Vì chuyện này, sau đêm nay, e rằng đám người sau lưng tôi sẽ không bao giờ có thể đặt chân vào Kinh thành nửa bước nữa." Uông Viễn nghe vậy, làm ra vẻ mặt khổ não, than một tiếng rồi nói.

Đối với điều này, Lý Lục Thiên chỉ cười một cách châm chọc, không hề đáp lời.

"Được rồi, Lý gia chủ, hôm nay chúng ta đều vì đối phó với nhà

họ Sở, hay là tiêu diệt người của nhà họ Sở trước rồi chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn?" Uông Viễn nghiêm mặt lại, vẻ mặt có mấy phần nghiêm túc nói.

"Nhà họ Sở!" Lý Lục Thiên nghe vậy, trong mắt lập tức phủ đầy sương lạnh, trong lòng càng nảy sinh sát ý chưa từng có.

Nhà họ Lý hiện tại có tất cả các cứ điểm trong Kinh thành đều đã bị nhà họ Sở quét sạch, ngay cả tay chân dưới trướng cũng chỉ còn lại mấy chục người sau lưng.

Đêm nay bất luận thắng bại, nhà họ Lý chắc chắn sẽ nguyên khí đại thương, thực lực mười phần không còn một.

Tất cả, đều là vì nhà họ Sở.

Lũ người nhà họ Sở dám xông vào dinh thự nhà họ Lý thì phải chết, bất luận thế nào cũng phải khiến chúng chết không có chỗ chôn.

Cùng lúc đó, Sở Trường Kim đang trốn sau một cây cột, lúc này cũng nhíu chặt mày, suy nghĩ đối sách.

Ở một nơi không xa, sau một cây cột khác, là Sở Trường Phong đang ẩn nấp.

Còn về mấy chục tử sĩ nhà họ Sở kia, cũng đang trốn sau hòn non bộ, cột đá.

"Kim ca, làm sao bây giờ?" "Nhà họ Lý và nhà họ Uông đều điên rồi, dám dùng súng trường, lựu đạn dưới chân Thiên tử, thật không sợ chết à." Ở nơi không xa, Sở Trường Phong sắc mặt có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói.

Thực ra đêm nay không phải anh ta không đoán được, đối phương rất có khả năng sẽ dùng súng, nhưng cũng chỉ giới hạn ở súng ngắn, súng hoa cải mà thôi.

Suy cho cùng, đây không phải nơi nào khác, mà là Kinh thành, dưới chân Thiên tử.

Ở Đại Việt, sau mấy sự kiện năm đó, cả Đại Việt đã triệt để cấm súng.

Ngay cả một số loại súng giả có sức sát thương lớn, một khi bị tra ra cũng là chuyện tày trời.

Vì thế, súng đạn ở Đại Việt bị cấm triệt để!

Nhưng nhà họ Lý và nhà họ Uông dù sao cũng không phải thế lực bình thường, Sở Trường Phong cũng đã sớm đề phòng một tay.

Nhưng trong dự đoán ban đầu, đối phương có thể kiếm được một ít súng ngắn, súng hoa cải đã là bản lĩnh lắm rồi.

Ai ngờ được đám người này lại có thể kiếm được nhiều súng trường, súng trường tấn công như vậy.

Hỏa lực này, dù có người nói là quân đội cũng không ai nghi ngờ.

"Sợ chết hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết nếu không nghĩ cách nữa, chúng ta e rằng sẽ thật sự gặp phiền phức lớn." Sở Trường Kim nhíu chặt mày, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Với thân thủ của hai anh em, cộng thêm quần áo làm từ da hung thú, đúng là có thể dễ dàng giải quyết một số kẻ cầm súng trường.

Nhưng những tử sĩ nhà họ Sở kia, về cơ bản đều chưa hoàn toàn bước vào Minh Kình, dù có quần áo đặc chế, có năng lực chống đạn, nhưng cũng không chịu nổi số lượng súng trường quá nhiều của đối phương.

Có thể đỡ được một viên, mười viên, nhưng căn bản không thể đỡ được trăm viên đạn.

Một khi xông ra, chắc chắn sẽ bị loạn súng bắn quét, hàng trăm

hàng nghìn viên đạn bay múa, căn bản không thể chống lại cơn mưa đạn dày đặc như vậy.

Huống hồ, đối phương còn có lựu đạn.

Trừ phi không kể hậu quả, như vậy cũng có thể giải quyết hết đám người còn lại của nhà họ Lý và nhà họ Uông.

Nhưng làm vậy, e rằng hai mươi tử sĩ nhà họ Sở sẽ không một ai sống sót rời đi, ngay cả hai người họ cũng sẽ bị trọng thương.

Đối với nhà họ Sở, tổn thất này thực sự có chút lớn.

"Sở Trường Kim, Sở Trường Phong, vừa rồi không phải các người kiêu ngạo đòi diệt nhà họ Lý của ta sao?

Sao giờ lại làm rùa rụt cổ vậy?" Lúc này, giọng nói vừa giận dữ vừa mỉa mai của Lý Lục Thiên truyền đến, khiến cho khuôn mặt hai người Sở Trường Kim lập tức lộ ra một tia sát ý lạnh như băng.

"Chà chà… nhà họ Lý và nhà họ Uông đúng là đủ điên cuồng, ngay cả súng trường, lựu đạn cũng dùng đến." Đột nhiên, một giọng nói vang vọng khắp dinh thự nhà họ Lý, tức thì truyền vào tai tất cả mọi người.

"Ai?" Lý Lục Thiên nhíu chặt mày, ánh mắt âm u quét nhìn xung quanh.

Uông Viễn ở bên cạnh cũng cảm thấy một dự cảm không lành trong lòng.

Vù!

Ngay lúc này, một thanh phi đao đột nhiên xuất hiện trên bầu trời đêm, hóa thành một luồng sáng, trong nháy mắt xuyên thủng yết hầu của hai tay chân nhà họ Lý.

"Là ai?

Kẻ giấu đầu hở đuôi, cút ra đây cho tao!" Lý Lục Thiên thấy vậy, lập tức lửa giận bùng lên, phẫn nộ hét lớn.

Vút!

Lúc này, trên một bức tường rào không xa, xuất hiện một bóng người.

Người này trông chỉ khoảng mười tám tuổi, khi người này xuất hiện, tất cả người nhà họ Sở đều lộ vẻ vui mừng.

"Tiểu Vân thúc, sao chú lại đến đây?" "A… Tiểu Vân thúc, sao chú đột nhiên lại đến đây?" Sở Trường Phong, Sở Trường Kim lộ vẻ kinh ngạc, vẻ mặt vừa mừng rỡ lại có chút xấu hổ.

"Sao?" "Nếu tôi không đến, chẳng lẽ nhìn các người chờ chết sao?" Sở Vân bất lực lắc đầu nói.

"Sở Vân!" "Hóa ra là Sở Vân." Ở phía bên kia, sau khi biết được tên của Sở Vân, vẻ lạnh lùng trên mặt Lý Lục Thiên càng trở nên đậm đặc.

"Truyền rằng nhà họ Sở dưới Tộc trưởng Sở Hoang, có bảy người là hạt nhân, trong đó bao gồm cả Sở Vân.

Cũng được!Đã vậy hôm nay đã đến, vậy cũng đừng về nữa, ở lại đây chôn cùng những người đã chết của nhà họ Lý đi!" Lý Lục Thiên ánh mắt âm lãnh, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Sở Vân đang đứng trên tường rào không xa, giọng điệu cực kỳ u ám.

"Một trong những hạt nhân của nhà họ Sở, Sở Vân?

Không ngờ tuổi còn trẻ như vậy đã có thể vào được hạt nhân gia tộc, thật là đáng gờm." Bên cạnh, Uông Viễn trong mắt lóe lên tinh quang, cũng không biết rốt cuộc đang nghĩ gì.

"Chà chà, chỉ bằng các người cũng muốn giữ Vân gia ta lại?" Sở

Vân nghe vậy, không khỏi cười khẩy một tiếng, sau đó tiếp tục nói: "Được rồi, tôi cũng lười nói nhảm với các người, đã vậy người đã đông đủ, cũng nên tiễn các người xuống địa ngục." "Cuồng vọng, xem ra bây giờ ngươi vẫn chưa nhìn rõ tình thế, giết hắn cho ta!" Lý Lục Thiên lạnh lùng quát một tiếng, vung tay ra lệnh.

Theo mệnh lệnh, hơn hai mươi tay súng nhà họ Lý đang cầm súng trường, lập tức bóp cò về phía Sở Vân.

Đoàng đoàng đoàng… Đoàng đoàng đoàng… Trong khoảnh khắc, một loạt đạn bắn ra, tiếng súng vang lên không ngớt.

Đối mặt với nhiều viên đạn như vậy, khóe miệng Sở Vân hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mỉa mai.

Vù!

Chỉ thấy thân hình anh ta khẽ động, cả người như quỷ mị, không ngừng nhảy nhót lao đi trên tường rào.

Những viên đạn kia, nhất thời không thể chạm vào được vạt áo của anh ta.

Bây giờ, thực lực của anh ta sắp đạt tới chiến sĩ trung cấp, tốc độ càng đạt tới 38 mét mỗi giây.

Những tay súng nhà họ Lý kia căn bản không thể nhắm chuẩn, tốc độ bóp cò còn không nhanh bằng tốc độ của anh ta.

Vù vù vù… Theo thân hình lao đi, bốn thanh phi đao trong không trung xé rách bầu trời đêm, trong nháy mắt đoạt đi sinh mạng của mấy người.

Trong đêm tối, từng thanh phi đao kia, phảng phất như có sinh mệnh, không ngừng thu hoạch tính mạng của từng tay súng nhà họ Lý.

Chưa đầy một cái chớp mắt, đã có hơn mười tay súng nhà họ Lý chết dưới phi đao.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Lục Thiên và Uông Viễn lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Tốc độ có thể vượt qua cả đạn!

Thậm chí còn có thủ đoạn quỷ dị có thể điều khiển vật thể.

Thủ đoạn này, khiến cho Uông Viễn và Lý Lục Thiên trong lòng kinh hãi không gì sánh được.

"Uông Viễn, các người còn không mau nổ súng, dùng loạn súng bắn chết hắn đi." Lý Lục Thiên da đầu tê dại, vội vàng hét lớn về phía Uông Viễn bên cạnh.

Loại thủ đoạn này của đối phương, chưa từng nghe thấy, tổng cộng hơn hai mươi tay súng, vậy mà trong nháy mắt đã bị tiêu diệt hơn một nửa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải tất cả đều phải chết sao!

Chương 84

"Nổ súng!" Theo một tiếng ra lệnh của Uông Viễn, đám người vũ trang đầy đủ bên cạnh hắn cũng đồng loạt bóp cò, hướng về phía Sở Vân mà giết tới.

Chỉ tiếc là, đối mặt với Sở Vân thân hình như quỷ mị, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn mặc áo gió đen đặc chế, súng trong tay họ vào lúc này chẳng khác nào một cây gậy khều lửa, không có chút tác dụng nào.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Bốn thanh phi đao giao nhau múa loạn dưới bầu trời đêm, vẽ ra từng luồng sáng rực rỡ chói mắt như sao băng.

Mỗi một lần bay múa, liền sẽ đoạt đi một sinh mạng.

Trong chớp mắt, tay súng của nhà họ Lý đã chết không còn một mống, khiến Lý Lục Thiên trừng mắt muốn nứt ra, vẻ mặt gần như điên cuồng.

Ngay cả những tay súng mà nhà họ Uông mang đến, cũng thương vong thảm trọng, chỉ trong chốc lát, đã chỉ còn lại mười người.

"Chết tiệt!

Chết tiệt!" "Nhà họ Sở căn bản không phải người, sao con người có thể có thủ đoạn như vậy…" Uông Viễn phẫn nộ gào thét, lúc này đã không còn vẻ điềm tĩnh ung dung như trước.

Tốc độ vượt qua đạn, cách không điều khiển vật giết người!

Đây là người sao?

Trên đời lại có người có thể sở hữu thủ đoạn mạnh mẽ quỷ dị như vậy?

"Dùng lựu đạn cho tao, không ném chết được Sở Vân, chẳng lẽ không ném chết được những người khác của nhà họ Sở sao?" Uông Viễn gầm lên, thậm chí trực tiếp giật mấy quả lựu đạn từ trên người kẻ khác, mở chốt an toàn rồi ném về phía hai người Sở Trường Kim lúc trước.

Keng… Nhìn thấy lựu đạn lăn đến bên cạnh hai người, sắc mặt Sở Trường Kim và Sở Trường Phong kịch biến, không nói gì, lập tức lao ra ngoài.

"Kim ca, hôm nay lão tử nhất định phải giết chết hắn!" Sở Trường Phong ánh mắt lạnh như băng, tay cầm đường đao, không nói hai lời liền trực tiếp lao về phía Uông Viễn.

Thậm chí, Sở Trường Kim cũng có cùng suy nghĩ.

Dám ném lựu đạn về phía họ, không giết hắn, sao có thể tiêu tan mối hận trong lòng?

Theo hai người Sở Trường Phong lao ra, hai quả lựu đạn lập tức nổ tung.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, vô số mảnh vỡ bắn ra tứ phía.

Nhưng điều này căn bản không thể làm tổn thương hai người Sở Trường Phong.

Đồng thời, khi hỏa lực giảm bớt, mấy chục tử sĩ nhà họ Sở cũng

đồng loạt lao ra, cầm đao xông về phía những tay chân còn lại của nhà họ Lý.

Xoẹt!

Xoẹt!

Theo một thanh phi đao xé rách hư không, trong nháy mắt xuyên thủng đầu của hai tay súng cuối cùng của nhà họ Uông.

Máu tươi bắn tung tóe, tất cả tay súng đều chết sạch.

"Xoẹt!" "Xoẹt!" Hai luồng đao quang đồng thời lóe lên dưới bầu trời đêm, Uông Viễn thậm chí còn chưa kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, đã bị chém đứt hai cánh tay.

Một lượng lớn máu tươi phun ra, hai cánh tay bị chặt đứt bay vút lên cao.

"A…" Uông Viễn lúc này mới nhận ra, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

"A ha ha ha… Nhà họ Sở!

Nhà họ Sở!

Bí mật!

Phía sau nhà họ Sở ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa!

So với nhà họ Trương còn hơn chứ không kém!" Sau tiếng kêu thảm, Uông Viễn hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Sở Trường Kim và những người khác, ánh mắt nóng rực, không nhịn được mà cười lớn.

"Bí mật!" "Hôm nay lão tử tiễn ngươi xuống địa ngục!" Sở Trường Phong vẻ mặt lạnh lùng, đường đao trong tay vung xuống, trực tiếp chém đứt đầu của đối phương.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Lục Thiên bên cạnh vừa kinh vừa giận lại vừa sợ hãi.

"Còn ngươi…" Khi ánh mắt rơi xuống người Lý Lục Thiên, ánh mắt tràn đầy tử vong và sát ý đó, dọa cho cả người hắn cứng đờ, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

"Giữ lại một mạng, cạy miệng hắn ra moi hết tiền bạc, minh khí, đồ cổ mà nhà họ Lý cất giấu, nhà họ Lý đã diệt, nhưng những thứ đáng có, nhà họ Sở chúng ta phải tiếp quản." Lúc này, một giọng nói từ phía sau vang lên, ngay sau đó, liền thấy Sở Vân khoanh tay sau lưng, chậm rãi đi về phía này.

"Vâng, Tiểu Vân thúc!" Mặc dù trong lòng hận không thể chém chết đối phương, nhưng Sở Trường Phong và Sở Trường Kim cũng không dám làm hỏng đại kế của gia tộc.

Nhà họ Lý truyền thừa hàng trăm năm, tiền bạc, đồ cổ mà gia tộc cất giấu tuyệt đối không ít.

Nếu nhà họ Sở có thể tiếp quản, đối với việc bố trí toàn bộ ngành đồ cổ Đại Việt tiếp theo, sẽ có sự giúp đỡ không nhỏ.

Lúc này, những người còn lại của nhà họ Lý cũng đã bị chém giết sạch sẽ.

Dinh thự nhà họ Lý lúc này, đâu đâu cũng là thi thể.

Máu tươi gần như hóa thành suối nhỏ, nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Lục soát toàn bộ dinh thự nhà họ Lý, sau đó mang hết súng đạn đi, chúng ta cũng nên về rồi." "Vâng, Tiểu Vân thúc!" Sở Trường Phong gật đầu, sau đó lại có chút tò mò nhìn về phía Sở Vân nói: "Tiểu Vân thúc, Tộc trưởng và Phong thúc đã sớm đoán được cảnh này, nên mới cử chú đến phải không?" "Toàn nói nhảm!" Sở Vân bực bội lườm một cái, sau đó gật đầu nói: "Nhà họ Uông và nhà họ Lý

trong Cửu Môn đâu phải hạng tầm thường?

Đều là một đám cặn bã to gan lớn mật, vào thời khắc sinh tử, sao có thể tuân theo quy tắc.

Với sự điên cuồng của đám người này, đây là còn ở dưới chân Thiên tử, nếu ở nơi khác, thậm chí có thể kiếm được súng phóng lựu, pháo cối, trực thăng vũ trang để oanh tạc.

Vốn dĩ ta đã sớm dặn dò rồi.

Nhưng hai người các ngươi nóng lòng, dẫn người xông thẳng vào, vừa hay Tộc trưởng thấy vậy, coi như là rèn luyện, nên ta mới âm thầm đi theo sau.

Nếu không xảy ra tình huống mà Tộc trưởng dự đoán thì tốt, một khi xảy ra, có ta ở đây cũng có thể bảo vệ các ngươi bình an vô sự." Nghe những lời này, Sở Trường Kim và Sở Trường Phong không khỏi xấu hổ cười một tiếng.

"Được rồi, mau dọn dẹp một chút, chúng ta cũng nên về rồi, bên chỗ Trường Văn chắc cũng sắp có kết quả." Sở Vân phất phất tay, ánh mắt nhìn về phía nhà họ Hoắc.

Lúc này, nhà họ Hoắc cũng đang rơi vào tình cảnh khó khăn và sợ hãi không thể tưởng tượng được… … Trong phủ nhà họ Sở!

Sở Hoang ngồi trên ghế đá dưới một cây ngô đồng, nhẹ nhàng cầm lấy chén trà trên bàn đá, uống một ngụm.

Trước mặt anh, Sở Phong, Sở Huyền và những người khác đều ngồi đối diện.

"Tính thời gian, chuyện bên nhà họ Lý cũng nên kết thúc rồi nhỉ?" Sở Hoang từ từ đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, nhàn nhạt nói.

“Vâng… Lúc nãy Tiểu Vân có gửi tin nhắn, chuyện nhà họ Lý đã giải quyết xong, đang trên đường đưa Lý Lục Thiên về, còn lục soát được không ít minh khí và đồ cổ ở nhà họ Lý.” Sở Phong cười gật đầu nói.

“Nhà họ Lý quanh năm đổ đấu, trong nhà có minh khí là chuyện bình thường, cộng thêm đồ cổ mà nhà họ Lý sưu tầm, cũng có thể làm cho đồ vật trong Đại Hoang Các của chúng ta thêm phong phú đa dạng.” Sở Hoang nhàn nhạt cười, mọi thứ đều nằm trong dự liệu của anh, cũng không có gì quá bất ngờ.

“Đúng rồi Tộc trưởng, quả nhiên không ngoài dự đoán của ngài, Lý Lục Thiên thật sự đã liên lạc với nhà họ Uông, lần này thủ lĩnh nhà họ Uông ở Kinh thành đã dẫn theo gần như toàn bộ nhân thủ ở Kinh thành đến nhà họ Lý.

Hơn nữa ai nấy đều cầm súng trường tấn công và lựu đạn, Tiểu Vân nói với tôi hỏa lực đó đủ để đánh một trận chiến nhỏ ở khu vực Phi-Đông rồi.” “Trời ạ, nhà họ Uông và nhà họ Lý đúng là điên cuồng thật, ở dưới chân Thiên tử mà không sợ chút nào sao?” “Ha, tiếc thật, để cho Tiểu Vân hời rồi, tôi cũng muốn thử một lần, một mình đồ sát mấy chục, cả trăm tay súng.” “…” Nghe những lời của Sở Phong, Sở Huyền, Sở Nghị và những người khác ở bên cạnh, ban đầu là một trận kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại trở nên hâm mộ.

Từ khi bước lên con đường siêu phàm, họ thật sự chưa từng giao đấu với kẻ địch vũ trang đầy đủ, người người cầm súng.

Cảnh tượng đó, khiến họ trong lòng hâm mộ không thôi.

“Được rồi, đối mặt với mấy chục, cả trăm tay súng đồng thời nổ súng, các người nghĩ thật sự có thể đỡ được sao?” Sở Hoang đặt chén trà xuống, bực bội lườm mọi người một cái.

“Nhiệm vụ tối nay, chỉ có Tiểu Vân và Tiểu Nghị mới có thể hoàn

thành, một người là Chưởng Khống Giả có thể điều khiển vật giết địch, một người là Huyễn Thuật Sư, có thể dựa vào tinh thần lực giết địch, các người đâu có bản lĩnh đó." Sở Phong và mấy người kia tuy chiến lực có thể sánh ngang với chiến sĩ trung cấp, cao cấp, nhưng tố chất cơ thể của họ chung quy vẫn là chiến sĩ sơ cấp.

Căn bản không thể đỡ được hàng trăm hàng nghìn viên đạn, ngay cả khi mặc áo gió làm từ da hung thú cấp một, cũng không thể ngăn cản nhiều viên đạn như vậy.

Đối với điều này, Sở Phong và những người khác cũng chỉ có thể bất lực nhún vai.

Trách ai bây giờ, chỉ có thể trách vận may không tốt.

"Nhưng nhà họ Uông và nhà họ Lý quả thật điên cuồng, cũng đúng thôi, vào thời khắc sinh tử tồn vong của nhà họ Lý, sao có thể quan tâm nhiều như vậy.

Còn về nhà họ Uông, đám chuột nhắt giấu đầu hở đuôi đó, không ai biết tổng bộ ở đâu.

E rằng trong triều đình cũng có không ít người bị đồng hóa, đêm nay nhóm nhân thủ này bị bại lộ, thì sẽ lại cử người khác vào kinh." Sở Hoang lắc đầu, hai mắt híp lại, ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Dù sớm đã lường trước được sự điên cuồng của đám người đó, nhưng chuyện này cũng vừa hay nhắc nhở anh một điều.

Khi Sở Phong và những người khác chưa thể thực sự coi thường súng đạn quy mô lớn, anh phải thêm một lớp bảo hiểm cho họ.

Chương 85

Những con hung thú cấp một mà anh mua, sau khi giết xong, giữ lại thịt và xương, da hung thú cũng không vứt đi.

Suy cho cùng, tính phòng ngự của da hung thú cực cao, ngay cả da hung thú cấp một, cũng có thể phòng ngự đao kiếm thông thường, thậm chí lực va chạm của mấy viên đạn cũng không thể phá vỡ lớp phòng ngự của nó.

Cũng chính vì vậy, những tộc nhân trong thôn có tài năng về Bá Đạo Cơ Quan Thuật, đã dựa vào đó để chế tác thành quần áo.

Để đảm bảo phong cách của gia tộc, họ đã thống nhất chế tác theo kiểu áo gió đen và trang phục gọn gàng màu đen.

"Ngay cả da hung thú cấp một phòng ngự đã cao như vậy, vậy tính phòng ngự của da hung thú cấp hai, chẳng phải càng cao hơn sao?" Sở Hoang hai mắt híp lại, trong lòng âm thầm trầm tư.

Nghĩ vậy, nhưng anh cũng không lập tức mua hung thú cấp hai, dù sao thực lực của hung thú cấp hai không thấp, tuyệt đối con nào cũng có thực lực chiến sĩ sơ cấp.

Trước khi biết được việc mua hung thú cấp hai và mua một số quần áo phòng ngự, cái nào có tỷ lệ hiệu quả chi phí cao hơn, anh tạm thời không có ý định này.

"Đúng rồi Tộc trưởng, suýt nữa thì quên một chuyện, Hoắc Tiên Cô của nhà họ Hoắc, hình như đã đến Tân Nguyệt Phạn Điếm." Đột nhiên, Sở Phong ở bên cạnh dường như nhớ ra điều gì, vội vàng nói với Sở Hoang.

"Đến Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Sở Hoang nhướng mày, sau đó lắc

đầu cười nói: “Hoắc lão thái bà đó sợ là đến để cầu chứng Trương Viết Sơn, xem chuyện nhà họ Sở chúng ta xảy ra với Tân Nguyệt Phạn Điếm trước đó có phải là thật không.” “Hoắc lão thái bà cũng có chút thú vị, một mặt sắp xếp tay chân nhà họ Hoắc khai chiến với chúng ta, một mặt lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để thăm dò lai lịch của chúng ta, không sợ sự việc vượt ra ngoài tầm kiểm soát sao?” Sở Huyền cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói.

“Không sao cả, tôi vốn không định diệt nhà họ Hoắc, cứ để Hoắc lão thái bà đó giày vò đi.” Sở Hoang lắc đầu, cầm chén trà, thong thả uống một ngụm, sau đó lại nhẹ giọng nói: “Một đêm liên tiếp diệt hai gia tộc lớn của Cửu Môn, hậu quả quá nghiêm trọng, Cửu Môn tất sẽ liên hợp lại, không ai muốn trở thành gia tộc tiếp theo bị diệt.

Hoắc lão thái bà đó trong triều đình có chút nhân tình, nếu bà ta mở miệng, bộ hạ của chồng bà ta năm đó, cũng như bạn bè, chiến hữu, e rằng đều sẽ ra tay.

Ngay cả khi nhân tình đó chỉ có thể dùng một lần, cũng đủ để đảm bảo sự truyền thừa của nhà họ Hoắc.

Nhà họ Sở chúng ta tuy đã bước lên con đường siêu phàm, nhưng cũng không cần thiết phải làm cho cả thế giới đều là kẻ địch, đến mức phải đắc tội quy mô lớn với cả triều đình.” Nghe lời của Sở Hoang, mọi người đều gật đầu như có điều suy nghĩ.

“Nhưng tuy không diệt được nhà họ Hoắc, cũng phải cho họ một bài học, để họ phải trả một cái giá thảm trọng.Đã vậy nhà họ Hoắc đã chọn khai chiến, với tư cách là bên thua cuộc, điều kiện mà ta đưa ra trước đó, không đủ để tha cho nhà họ Hoắc.

Mười cửa tiệm đổi thành ba mươi cửa tiệm, năm trăm triệu đồ cổ tranh chữ đổi thành một tỷ, lại lấy thêm năm trăm triệu tiền mặt.” “...Nhà họ Hoắc có thể đồng ý không?

Ba mươi cửa tiệm, một tỷ đồ cổ tranh chữ, năm trăm triệu tiền mặt, không phải là con số nhỏ, ngay cả nhà họ Hoắc cũng chưa chắc có được?" Sở Phong nghe vậy, có chút do dự nói.

"Ha… Các ngươi quá xem thường những gia tộc truyền thừa hàng trăm năm này rồi." Sở Hoang lắc đầu, cười lạnh một tiếng nói: "Nền tảng của họ hoàn toàn có thể cung cấp những thứ này, chỉ khiến họ tổn thất thảm trọng hơn một chút mà thôi.

Nếu không đưa, cho dù Cửu Môn liên hợp, thế lực triều đình ra tay, nhà họ Hoắc cũng phải bị diệt." "Vâng, Tộc trưởng!" Nghe vậy, Sở Phong lập tức trịnh trọng gật đầu. … Cùng lúc đó, Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Doãn Nam Phong, Trương Viết Sơn, Hoắc Tiên Cô ba người, tụ tập trong một phòng bao.

Hoắc Tú Tú đứng sau lưng Hoắc Tiên Cô, thỉnh thoảng rót trà.

"Tin tức mới nhận được, nhà họ Lý… không còn nữa!" Trương Viết Sơn đặt điện thoại xuống, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Tiên Cô đối diện, từ từ nói.

Lời này vừa nói ra, tay của Hoắc Tiên Cô cũng không khỏi khẽ run lên, mí mắt hơi động, trong lòng rõ ràng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

"Nhà họ Lý… không còn nữa sao?" Hoắc Tiên Cô thấp giọng tự nhủ, vẻ mặt có chút phức tạp.

Bán Tiệt Lý năm đó cường thế biết bao, trong Cửu Môn, thậm chí có thể không nể mặt bất kỳ ai.

Cũng chỉ có Phật gia và Nhị gia có giao hảo với ông ta, Lục gia thì thân thủ thật sự kinh khủng, còn những người khác, Bán Tiệt Lý một người cũng không coi ra gì.

Hoắc Cẩm Tích năm đó thậm chí dám thách thức Phật gia, nhưng lại không dám làm càn trước mặt Bán Tiệt Lý.

Thế nhưng bây giờ, nhà họ Lý không còn nữa!

Làm sao Hoắc Tiên Cô có thể giữ được bình tĩnh?

"Bà nội…" Hoắc Tú Tú có chút lo lắng nhìn về phía Hoắc Tiên Cô, đó là nhà họ Lý, cùng với nhà họ Hoắc, đồng là một trong Cửu Môn a.

Bây giờ, chỉ trong một đêm… Không!

Thậm chí không đến một đêm, chỉ có mấy tiếng đồng hồ, đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Sau đêm nay, e rằng toàn bộ giới đổ đấu Đại Việt, thậm chí các thế lực khác, đều sẽ vì chuyện này mà chấn động.

"Phó quan, có thể dạy ta được không?!" Hoắc Tiên Cô ngẩng đầu, nhìn về phía Trương Viết Sơn từ từ nói.

"Hoắc đương gia, lúc trước, tôi đã từng nói với bà, đừng khai chiến với nhà họ Sở, nhưng bà không nghe, cứ phải thử một lần." Trương Viết Sơn lắc đầu, than một tiếng nói: "Nhà họ Hoắc những năm nay phát triển quá nhanh, đến mức ngay cả Hoắc Tiên Cô cũng trở nên tự cao tự đại.

E rằng bây giờ nhà họ Hoắc, tất cả các đường khẩu cũng đã bị quét sạch, người của nhà họ Sở đang trên đường đến dinh thự nhà họ Hoắc." "Đúng là lão thái bà ta có chút tự cao rồi." Hoắc Tiên Cô tự giễu cười một tiếng, sau đó lại mở miệng hỏi: "Vậy bây giờ phó quan có thể nói thật cho tôi biết không?

Ban đầu ông thật sự bị người nhà họ Sở đánh gãy hai chân?" Lời này vừa nói ra, đôi mắt đẹp của Hoắc Tú Tú cũng không chớp nhìn chằm chằm vào Trương Viết Sơn, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Doãn Nam Phong bên cạnh không biểu cảm uống trà, nhưng sâu trong đáy mắt lại lóe lên một tia không vui.

Trương Viết Sơn lắc đầu, khẽ than một tiếng: "Hoắc đương gia, không phải bị đánh gãy hai chân, là tôi tự chặt hai chân, quỳ xuống đất cúi đầu, nếu không không chỉ tôi, mà cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng phải bị diệt." Soạt!

Nghe vậy, trong lòng Hoắc Tú Tú lập tức kinh hãi tột độ, mắt càng trợn to, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trương Viết Sơn tự chặt hai chân, quỳ xuống đất cúi đầu? … Bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, miệng Hoắc Tú Tú hơi há ra, vẻ mặt cực độ không thể tin nổi nhìn Trương Viết Sơn, nội tâm chấn động vô cùng như sông cuộn biển gầm.

Phó quan của Trương Đại Phật gia năm xưa, hội trưởng hiệp hội Cửu Môn hiện tại, cường giả đỉnh cấp của toàn bộ giới đổ đấu.

Bây giờ lại bị người ta ép đến mức tự chặt hai chân, quỳ xuống đất cúi đầu?

Hít!

Tin tức này nếu như truyền ra ngoài, e rằng cả giới đổ đấu đều sẽ có một trận đại địa chấn.

Suy cho cùng, đó là Trương Viết Sơn!

Càng là người trong nội gia của nhà họ Trương.

Ngay cả ông ta cũng bị ép đến mức tự chặt hai chân, quỳ xuống đất cúi đầu, vậy đối phương phải mạnh mẽ và đáng sợ đến mức nào?

Nhà họ Sở!

Chẳng lẽ thật sự mạnh mẽ như vậy?

Hắc Tú Tú trong lòng kinh hãi, dù đã tận tai nghe Trương Viết Sơn

nói, trong lòng vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Hoắc Tiên Cô bên cạnh mí mắt run rẩy, đồng tử co rút lại, cũng vì điều này mà kinh ngạc không thôi.

Bà ta nhìn sâu vào Trương Viết Sơn một cái, cuối cùng mới thở dài một tiếng nói: "Đáng tiếc… xem ra đúng là ta đã ngồi đáy giếng nhìn trời, có thể khiến cả phó quan cũng phải tự chặt hai chân, quỳ xuống đất cúi đầu, xem ra nhà họ Hoắc của ta thật không nên đối địch với họ." "Hoắc đương gia, người của nhà họ Sở kia ai nấy đều sát phạt quả quyết, đặc biệt là Tộc trưởng Sở Hoang, lòng dạ độc ác, nếu nhà họ Hoắc không nghĩ cách cầu xin tha thứ, e rằng sau đêm nay, nhà họ Hoắc cũng sẽ chịu chung số phận với nhà họ Lý, bà đã có biện pháp đối phó chưa?" Doãn Nam Phong nhíu mày, đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía Hoắc Tiên Cô hỏi.

"Cầu xin tha thứ…" Hoắc Tiên Cô nghe vậy, vẻ mặt căng thẳng, sắc mặt ngưng trọng, rõ ràng cũng đang suy nghĩ nên làm thế nào để hòa giải với nhà họ Sở.

Nếu trước đêm nay, bà ta không chọn khai chiến, thì mọi chuyện vẫn còn có thể cứu vãn.

Nhưng bây giờ chiến sự đã mở, e rằng muốn hòa giải lại, nếu không trả một cái giá nhất định, hai bên không thể nào đình chiến.

"Năm trăm triệu đồ cổ tranh chữ, mười cửa tiệm… đó là con bài thương lượng trước đây, nhưng bây giờ e rằng dù có đồng ý, nhà họ Sở cũng sẽ không đồng ý." Hoắc Tiên Cô chìm vào trầm tư, không có ý định cứng rắn đến cùng với nhà họ Sở.

Làm vậy chỉ có hại chứ không có lợi!

Ngay cả khi người chồng đã khuất của bà ta có chút quan hệ và nhân tình, bà ta cũng không chuẩn bị sử dụng.

Trừ phi thật sự là không chết không thôi, khi nhà họ Hoắc hoàn toàn bị diệt vong, bà ta tuyệt đối sẽ không sử dụng những nhân tình này.

Suy cho cùng, những nhân tình này dùng một lần là ít đi một lần, có thể không dùng thì cố gắng không dùng.

Nếu không một khi nhân tình tiêu hao hết, con bài thương lượng hoàn toàn biến mất, nhà họ Hoắc, e rằng thật sự sẽ trở thành cá nằm trên thớt của người khác.

"Tít tít…" Đột nhiên, lúc này, điện thoại của Hoắc Tú Tú vang lên.

Hắc Tú Tú cầm lên xem, sắc mặt lập tức kinh biến.

"Bà nội, người của nhà họ Sở đã đến ngoài dinh thự nhà họ Hoắc, đang đối đầu với nhà ta, người cầm đầu hình như là một tiểu bối của nhà họ Sở, thực lực mạnh mẽ, khiến nhà họ Hoắc không một ai có thể địch lại… Đối phương yêu cầu bà nội đích thân đến, nếu không đêm nay sẽ san bằng cả nhà họ Hoắc." Nhìn tin tức hiển thị trên điện thoại, khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Tú Tú trở nên khó coi, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ nói.

"Tiểu bối nhà họ Sở… sao dám khinh ta như vậy?" Hoắc Tiên Cô mặt đỏ bừng, trầm giọng hét lên.

Dù có ý định cầu hòa, nhưng không ngờ người nhà họ Sở lại mạnh mẽ bá đạo như vậy.

Điều này khiến Hoắc Tiên Cô, người đã mạnh mẽ cả đời, trong lòng vừa phẫn nộ vừa bất lực, càng cảm thấy mất mặt đến cực điểm.

"Hoắc đương gia, người trẻ tuổi rất dễ bốc đồng, làm việc không tính hậu quả, tôi khuyên bà nên mau chóng quay về chủ trì, nếu không đêm nay nhà họ Hoắc thật sự có nguy cơ diệt vong." Doãn Nam Phong nhàn nhạt nói, nhìn sâu vào Hoắc Tiên Cô một cái.

“Xem ra lão thái bà ta đã già rồi, ai cũng nghĩ có thể bắt nạt lão thái bà ta.” Hoắc Tiên Cô khẽ thở dài một tiếng, sau đó lắc đầu nói: “Đã vậy nhà họ Sở muốn gặp ta, vậy thì đi gặp một lần vậy.” Nói xong, Hoắc Tiên Cô liền đứng dậy, vẻ mặt chán nản đi về phía cửa phòng bao.

Thấy vậy, Trương Viết Sơn và Doãn Nam Phong không khỏi nhìn nhau một cái, chỉ có thể im lặng không nói gì.

Chuyện này không liên quan đến họ, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối sẽ không dính líu vào nữa, Trương Viết Sơn càng không thể nào quản.

Suy cho cùng, nếu thật sự vì chuyện này mà đắc tội với nhà họ Sở một lần nữa, với tính cách lòng dạ độc ác của Sở Hoang, Tân Nguyệt Phạn Điếm không bị diệt vong, cũng phải sụp đổ một nửa.

Chương 86

Thậm chí, Doãn Nam Phong còn phải bồi thường một lượng lớn tiền mặt.

Còn Trương Viết Sơn?

Tộc trưởng của gia tộc ông ta bây giờ đều là tử sĩ của nhà họ Sở, ông ta đi quản sao?

Đừng để cuối cùng Tộc trưởng đích thân ra mặt, đánh cho ông ta một trận.

Đó đã là chuyện tốt rồi.

Nếu cường giả của nhà họ Sở lại ra tay với ông ta, e rằng lại phải chặt hai chân một lần nữa.

Hai người họ tiễn Hoắc Tiên Cô ra đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, cho đến khi bà ta lên xe, cả hai đều không mở miệng nói thêm một câu nào, sợ Hoắc Tiên Cô sẽ mời họ tham gia vào chuyện này.

Nhìn Trương Viết Sơn và người kia từ đầu đến cuối không hề mở miệng, Hoắc Tiên Cô nhìn sâu vào đối phương một cái, mới khẽ thở dài, lên xe rời đi.

Nhìn chiếc xe dần đi xa, Doãn Nam Phong thở phào nhẹ nhõm: "Hoắc lão thái bà thật khó đối phó, lúc đi còn muốn để ông và Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi ra mặt để dàn xếp tranh chấp này.

Chỉ là tôi không ngốc, người nhà họ Sở kia không có ai dễ đối phó, khó khăn lắm mới hòa giải được với nhà họ Sở, nếu lại vì chuyện này mà đắc tội với họ.

Vậy thì Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi thật sự phải bị diệt.

Hơn nữa, tôi còn muốn theo đuổi Sở Hoang, sao có thể lúc này đi giúp Hoắc Tiên Cô, tôi ra tay với Sở Hoang sao?" Trương Viết Sơn tán thành gật đầu, lập tức xoay người rời đi.

"Tôi đã nói rồi, nhà họ Sở kia có thể không đắc tội, thì cố gắng đừng đắc tội thì tốt hơn, nếu không chỉ rước họa vào thân.

Bây giờ xem Hoắc Tiên Cô có biết điều hay không, nếu vẫn còn giữ cái giá đó, tự cao tự đại, vậy nhà họ Hoắc e rằng thật sự sẽ đi vào vết xe đổ của nhà họ Lý." "Nhà họ Lý?" Doãn Nam Phong nhíu mày, sau đó vẻ mặt khinh thường nói: "Nhà họ Lý trong Cửu Môn không còn cũng tốt, những năm nay toàn làm những chuyện không ra gì." "Không còn quả thật tốt, tôi cũng có thể bớt lo, chỉ là Cửu Môn bây giờ lại mất đi một môn, cộng thêm mấy nhà không có chí tiến thủ kia, bây giờ có thể lên được mặt bàn, e rằng cũng chỉ có mấy người đó mà thôi." Trương Viết Sơn lắc đầu, sau đó hai tay đút túi, đi vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cùng lúc đó, bên ngoài dinh thự nhà họ Hoắc!

Hai phe người ngựa lúc này đang đối đầu với nhau.

Đứng ngoài cổng sân của dinh thự, nam nữ các phòng trên dưới nhà họ Hoắc, lúc này đều vẻ mặt phẫn nộ lại bất an nhìn chằm chằm vào người nhà họ Sở đối diện mà la hét.

Người cầm đầu, chính là Hoắc Vận Mai, Hoắc Dao Tuyết và các nhân vật nắm quyền khác của nhà họ Hoắc.

Chỉ là, lúc này mấy vị người nắm quyền của nhà họ Hoắc, ai nấy đều bị thương nặng, vẻ mặt phẫn nộ lại không có cách nào, chỉ có thể tự mình trừng mắt giận dữ với đối phương.

Ở trước mặt họ không xa, mấy chục tử sĩ nhà họ Sở tụ tập, người cầm đầu tự nhiên là Sở Trường Văn.

Sở Trường Văn lúc này không biết từ đâu khiêng đến một cái ghế, đang tự mình ngồi trên đó, tay phải cầm đường đao cắm xuống đất, tay trái nhẹ nhàng đặt trên chuôi đao, vẻ mặt có mấy phần trêu chọc.

"Sở Trường Văn, nhà họ Sở các người thật sự muốn đuổi cùng giết tận hay sao?" Ngoài cửa dinh thự nhà họ Hoắc, Hoắc Dao Tuyết hai mắt gắt gao trừng đối phương, trầm giọng hét lên.

"Đuổi cùng giết tận?" "Ha… đối với nhà họ Hoắc, chúng tôi đã nhân nhượng hết mức." "Nếu không, nhà họ Hoắc đã sớm đi vào vết xe đổ của nhà họ Lý, trên thế gian này đâu còn nhà họ Hoắc?" Sở Trường Văn khinh thường cười một tiếng, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia mỉa mai.

"Trước đó phủ đệ nhà họ Sở chúng tôi đã gửi thư, chỉ cần năm trăm triệu đồ cổ tranh chữ, mười cửa tiệm, ân oán hai nhà chúng ta sẽ xóa bỏ, chỉ tiếc là nhà họ Hoắc tự đại, cứ muốn cùng nhà họ Sở chúng tôi một trận.

Bây giờ nhà họ Hoắc chiến bại, lại dám nói với tôi là đuổi cùng giết tận?

Thật là nực cười đến cực điểm!

Tôi chỉ cho các người một khắc đồng hồ, nếu Hoắc đương gia không đến, trên dưới nhà họ Hoắc, từng người một đều phải chết." Nói đến đây, trên mặt Sở Trường Văn hiện rõ vẻ lạnh lùng sát khí.

Chuyện xảy ra ở dinh thự nhà họ Lý trước đó, anh ta đã nhận được tin tức.

Để đề phòng vạn nhất, nhà họ Hoắc muốn cá chết lưới rách, sử dụng lượng lớn súng đạn, Sở Trường Văn đã sớm sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Anh ta sẽ không bất cẩn như hai vị tộc huynh Sở Trường Phong,

Sở Trường Kim kia, đã sớm sắp xếp ổn thỏa mọi hậu thủ.

Dù bề ngoài ở đây chỉ có mấy chục tử sĩ nhà họ Sở, nhưng trong bóng tối đã sắp xếp năm mươi tử sĩ nhà họ Sở, sớm đã bao vây toàn bộ dinh thự nhà họ Hoắc.

Không chỉ người người mặc trang phục gọn gàng màu đen đặc chế, mà còn chuẩn bị sẵn một lượng lớn súng đạn.

Một khi nhà họ Hoắc đưa ra quyết định cá chết lưới rách, tất cả tử sĩ nhà họ Sở sẽ trực tiếp nổ súng bắn chết tất cả người nhà họ Hoắc.

Còn súng đạn từ đâu ra… điểm này căn bản không cần phải xem xét.

Trên thế giới này, chỉ cần có tiền, không có thứ gì mua không được.

Lần đầu tiên độc lập chấp hành nhiệm vụ, mọi thứ đều phải làm cho hoàn mỹ.

Với kinh nghiệm của các tử sĩ nhà họ Sở từng là những tay giỏi trong quân đội, tài bắn súng của họ, căn bản không phải ai khác có thể so sánh được.

Nghe những lời lạnh lùng không chút tình cảm của Sở Trường Văn, tất cả mọi người trên dưới nhà họ Hoắc đều không khỏi cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, vẻ mặt càng kinh hãi không thôi.

Tin tức nhà họ Lý trong Cửu Môn hoàn toàn bị nhà họ Sở san bằng, họ cũng đã biết.

Đối phương đã dám diệt nhà họ Lý, e rằng thật sự dám diệt nhà họ Hoắc.

Nghĩ đến việc mình và những người khác sẽ chết, không ít người nhà họ Hoắc trong lòng đã sợ hãi đến cực điểm, thân thể cũng không

khỏi có chút run rẩy.

Hoắc Vận Mai, Hoắc Dao Tuyết và các tầng lớp cao tầng khác của nhà họ Hoắc, càng nhíu chặt mày, không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể cầu mong gia chủ mau chóng quay về.

Cứ như vậy, ngoài dinh thự nhà họ Hoắc, hai bên người ngựa không ai mở miệng nữa, nhất thời rơi vào một sự tĩnh lặng.

Trong sân không có một chút âm thanh nào, bầu không khí tĩnh lặng vô thanh đó, phảng phất như tử thần đang đếm ngược sinh mệnh cho nhà họ Hoắc.

Thời gian từng chút một trôi qua, Hoắc Tiên Cô vẫn chưa về, không ít người nhà họ Hoắc bị dọa đến mức đứng không vững, chân cẳng đều run rẩy.

Khi thời gian một khắc đồng hồ sắp kết thúc, mà Hoắc Tiên Cô vẫn chưa về, sự kiên nhẫn của Sở Trường Văn cũng gần như đã cạn.

Anh ta nhìn đồng hồ, sau đó từ từ đứng dậy, tay cầm đường đao, hơi tiến lên mấy bước.

"Các vị, xem ra Hoắc đương gia không về kịp rồi, ông trời cũng cho rằng trên dưới nhà họ Hoắc hôm nay số định phải chết." Sở Trường Văn lạnh lùng cười một tiếng, đường đao trong tay từ từ giơ lên, lưỡi đao chỉ thẳng vào đám người nhà họ Hoắc.

"Keng ~" "Keng ~" "…" Ở phía sau, mấy chục tử sĩ nhà họ Sở đồng thời rút đường đao, vẻ mặt lạnh lùng, từng đôi mắt lạnh như băng đến cực điểm, không chứa một chút tình cảm nào.

Mấy chục thanh đường đao cùng rút ra, lưỡi đao nào cũng lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Sát khí vô tận bùng phát từ trên người họ, chỉ đợi một tiếng ra lệnh của Sở Trường Văn, liền sẽ hóa thành lưỡi đao của tử thần, đồ

sát cả nhà họ Hoắc.

"Kít…" Nhưng, đúng lúc này, một chiếc xe ô tô màu đen từ xa lao tới với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng phanh gấp, dừng lại bên ngoài dinh thự nhà họ Hoắc.

Nhìn thấy chiếc xe này, đám người nhà họ Hoắc lập tức như được sống sót sau tai kiếp, thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều vẻ mặt kinh hỉ không thôi.

Họ nhận ra, đó chính là xe riêng của gia chủ, đã vậy gia chủ bây giờ đã về, vậy thì mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Cạch… Theo tiếng cửa xe mở ra, Hoắc Tú Tú mặc một chiếc váy dài, toát lên vẻ dịu dàng, bước xuống xe, lại vội vàng mở cửa xe bên kia.

"Gia chủ!" "Gia chủ!" "Gia chủ!" "…" Theo Hoắc Tiên Cô xuống xe, đám người nhà họ Hoắc lũ lượt tiến lên, vẻ mặt cung kính chào hỏi.

"Ừm…" Hoắc Tiên Cô gật đầu, sau đó sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía Sở Trường Văn không xa.

"Là vị nào của nhà họ Sở?" Thua người không thua thế!

Dù đêm nay một trận chiến, nhà họ Hoắc chiến bại, Hoắc Tiên Cô vẫn giữ thái độ của một gia chủ, vẻ mặt bình tĩnh như giếng cổ nhìn Sở Trường Văn cất tiếng hỏi.

"Hoắc đương gia, văn bối là Sở Trường Văn, chỉ là một tiểu bối của nhà họ Sở mà thôi." Sở Trường Văn từ từ thu lại đường đao, hơi chắp tay mở miệng trả lời.

Đối mặt với chủ một môn trong Cửu Môn, Sở Trường Văn đã dành cho bà ta sự tôn kính cần có.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Hoắc Tiên Cô lóe lên một tia bất lực.

Nhà họ Sở quả thật người người như rồng!

Từ tin tức mà nhà họ Hoắc có được, cũng như tình báo từ miệng Trương Viết Sơn.

Dưới trướng Tộc trưởng nhà họ Sở, có bảy vị tuấn kiệt trẻ tuổi được xem là rồng phượng giữa nhân gian.

Không ngờ, bây giờ lại xuất hiện một vị nhân kiệt có khí độ bất phàm như vậy, vừa nhìn đã biết là người sát phạt quả quyết.

Nhân tài của nhà họ Sở, sao mà nhiều thế?

Hoắc Tiên Cô trong lòng khẽ thở dài, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói: "Chuyện đêm nay, vốn là do ban ngày con cháu nhà họ Hoắc của ta, tự ý chặn giết Tộc trưởng nhà họ Sở gây ra.

Điểm này, lão thân quản giáo không nghiêm, ở đây lão thân xin lỗi nhà họ Sở và Tộc trưởng Sở!" Soạt!

Lời này của Hoắc Tiên Cô vừa nói ra, tất cả mọi người trên dưới nhà họ Hoắc, đều không khỏi kinh hãi thất sắc, trong lòng dấy lên một trận sóng to gió lớn.

Đương gia, đã đích thân xin lỗi?

Toàn bộ Cửu Môn, thậm chí cả Kinh thành, ai mà không biết đương gia nhà họ Hoắc, Hoắc Tiên Cô là người mạnh mẽ, dù sai, cũng tuyệt đối sẽ không nhận sai, chỉ sẽ sai tiếp.

Năm đó Hoắc Tiên Cô và đương gia nhà họ Ngô vốn có thể trở thành một giai thoại, nhưng vì tính cách mạnh mẽ của Hoắc Tiên Cô, cuối cùng khiến đương gia nhà họ Ngô từ bỏ, quay đầu cưới em họ của Giải đương gia.

Vì chuyện này, Hoắc Tiên Cô ghi hận nhà họ Ngô cả đời, càng về cơ bản ở trong tình trạng không qua lại với nhà họ Ngô.

Chương 87

Trừ năm đó vì sự kiện hành động đổ đấu quy mô lớn nhất lịch sử, khiến nhà họ Hoắc có nguy cơ diệt vong, Hoắc Tiên Cô mới hạ thấp tính cách cao ngạo, vào kinh gả cho vị quan lớn trong quân đội kia.

Bao nhiêu năm nay, Hoắc Tiên Cô chưa từng cúi đầu.

Bây giờ, cũng vì sự sinh tử tồn vong của nhà họ Hoắc, lại một lần nữa hạ thấp tính cách cao ngạo, cúi đầu xin lỗi.

Nhất thời, Hoắc Tú Tú, Hoắc Vận Mai, Hoắc Dao Tuyết và các người khác trong nhà họ Hoắc, trong lòng đều không khỏi ngũ vị tạp trần, không biết nên làm thế nào cho phải.

Chỉ tiếc là, đối với việc Hoắc Tiên Cô cúi đầu xin lỗi, sắc mặt Sở Trường Văn không có một chút thay đổi nào, sắc mặt bình tĩnh mở miệng nói: "Lời xin lỗi của Hoắc đương gia, vãn bối sau khi về sẽ đích thân báo cáo với Tộc trưởng.

Nhưng chỉ vài câu xin lỗi qua loa… ha… e rằng còn lâu mới đủ!

Dân!" Sắc mặt Sở Trường Văn không có một chút biến động nào, cứ thế bình tĩnh nhìn Hoắc Tiên Cô, giọng điệu lạnh lùng đến cực điểm.

Nhưng, thái độ này, lại khiến đám người nhà họ Hoắc, không ai không tức giận, ai nấy đều trừng mắt giận dữ.

Đặc biệt là Hoắc Tú Tú, càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Chà… đêm nay thật là náo nhiệt, trước diệt nhà họ Lý, sau áp chế nhà họ Hoắc, thật là uy phong!" Đột nhiên, lúc này, một giọng nói từ không xa truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy một nhóm nam tử mặc đồ đen, lũ lượt đi về

phía này… "Chà chà… đêm nay thật náo nhiệt à?" "Trước diệt nhà họ Lý, sau áp chế nhà họ Hoắc, gia tộc họ Sở các người thật sự coi Cửu Môn chúng tôi không ra gì rồi?" Trước đại trạch nhà họ Hoắc, khi tất cả người nhà họ Hoắc đang chìm trong im lặng, nhưng lại vô cùng phẫn nộ trừng mắt nhìn Sở Trường Văn, một giọng nói đột ngột vang lên, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy không xa, một nhóm lớn nam tử mặc đồ đen, vẻ mặt nghiêm túc đi về phía này.

Những người này ai nấy đều tinh thần sung mãn, thân hình tráng kiện, vừa nhìn đã biết không phải là tay chân bình thường.

Ở phía trước nhất của những người này, là một thanh niên mặc bộ đồ thường ngày màu đỏ.

Dung mạo của thanh niên cực kỳ tuấn mỹ, thậm chí tuấn mỹ đến mức không giống nam tử, còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Chủ nhân của giọng nói vừa rồi, chính là người này.

Người này không ai khác, chính là một trong Cửu Môn, đương gia hiện tại của nhà họ Giải, Giải Ngữ Thần!

Khi nhìn thấy người này, đám người nhà họ Hoắc không ai không lộ vẻ kinh hỉ, trong lòng dâng lên một cỗ kích động.

"Giải đương gia đến rồi!" "Ha ha ha, tôi biết Giải đương gia và nhà họ Hoắc chúng ta quan hệ tốt như vậy, bây giờ nhà họ Hoắc chúng ta xảy ra chuyện lớn như vậy làm sao có thể không đến." "Giải đương gia mang theo tay chân tinh nhuệ của nhà họ Giải đến trợ giúp phải không?" "Hừ, có Giải đương gia tương trợ, hai nhà Hoắc, Giải liên thủ, chưa chắc đã sợ nhà họ Sở." "…" Nhìn thanh niên đang đến gần, và đám người đông đảo sau lưng hắn, đám người nhà họ Hoắc phảng phất như tìm lại được sự tự tin.

Nhưng, điều đó chỉ đại diện cho một bộ phận người nhà họ Hoắc mà thôi, có nhiều người nhà họ Hoắc hơn, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Suy cho cùng, dù có người nhà họ Giải thì sao?

Đêm nay nhà họ Sở có thể tác chiến hai mặt trận, đồng thời khai chiến với hai nhà trong Cửu Môn, nhà họ Lý và nhà họ Hoắc.

Nhưng dù vậy, họ vẫn không phải là đối thủ.

Bây giờ nhà họ Lý bị diệt, nhà họ Hoắc cũng có nguy cơ diệt vong.

Dù có thêm một nhà họ Giải, e rằng cũng chưa chắc là đối thủ.

Đương nhiên, những lời này những người đó không nói ra, nếu không chẳng phải là đang nói gở cho hai nhà Hoắc, Giải sao?

"Tiểu Hoa ca ca!" Cùng lúc đó, trên mặt Hoắc Tú Tú nở một nụ cười, vội vàng tiến lên mấy bước nghênh đón, thấp giọng nói.

"Ừm… không sao chứ?" Giải Tiểu Hoa có chút lo lắng nhìn Hoắc Tú Tú, vẻ mặt quan tâm hỏi.

"Em không sao Tiểu Hoa ca ca, để anh chê cười rồi." Hoắc Tú Tú lắc đầu, vẻ mặt cay đắng nói.

"Không sao!" Giải Tiểu Hoa vỗ vỗ vai cô, sau đó bước đến chỗ Hoắc Tiên Cô, hơi kính trọng nói: "Hoắc bà bà!" "Ai, Ngữ Thần à, hôm nay nhà họ Hoắc của ta gặp đại nạn, để con chê cười rồi." Hoắc Tiên Cô khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt có chút cô đơn.

"Hoắc bà bà, chẳng phải con đến rồi sao?" Giải Ngữ Thần nhàn nhạt cười, trên mặt lộ ra một vẻ tự tin.

"Ngữ Thần, chuyện này không đơn giản như con nghĩ, nhà họ Sở cũng không phải là hai nhà chúng ta có thể đối phó được, chuyện này con đừng nhúng tay vào." Hoắc Tiên Cô lắc đầu, nếu có khả năng, Hoắc Tiên Cô sao có thể cúi đầu xin lỗi?

Thực lực của nhà họ Giải, bà ta biết một chút.

Thân thủ của Giải Ngữ Thần, cũng thuộc hàng đỉnh cấp, năng lực, tâm tính của hắn, tuyệt đối là quán quân trong thế hệ trẻ của Cửu Môn.

Luận về thực lực tổng hợp, nhà họ Giải so với nhà họ Hoắc chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Chỉ là, dù vậy, e rằng cũng không thể khiến nhà họ Sở lùi bước.

Từ miệng Trương Viết Sơn, những tin tức mà bà ta biết được, khiến bà ta có một phán đoán sơ bộ về nhà họ Sở.

Người của nhà họ Sở, mỗi một người đều có thân thủ mạnh mẽ, xa xa không phải là Cửu Môn có thể so sánh được.

Mấy chục người nhà họ Sở, có thể đánh tan mấy trăm tay chân nhà họ Hoắc, bản thân không có một chút thương vong nào.

Thực lực như vậy, dù có trói cả Cửu Môn lại với nhau, cũng không phải là đối thủ của nhà họ Sở.

Huống hồ, nhà họ Sở đã có thể ép Trương Viết Sơn tự chặt hai chân, thậm chí lúc đó từ vẻ mặt có chút không tự nhiên của Doãn Nam Phong mà xem, e rằng Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đã phải trả một cái giá cực lớn.

Nếu không, người nhà họ Sở kia e rằng thật sự sẽ đồ sát cả Tân Nguyệt Phạn Điếm, giết chết Trương Viết Sơn.

Tộc trưởng nhà họ Sở đã dám làm như vậy, có thể thấy hắn sát phạt quả quyết, tâm tính tàn nhẫn, làm việc không kể hậu quả.

Huống hồ đêm nay đối phương dám đồng thời khai chiến với nhà họ Hoắc, nhà họ Lý, triệt để diệt nhà họ Lý, cũng có thể thấy người nhà họ Sở thù dai.

Một khi nhà họ Giải tham gia, dù có liên thủ với nhà họ Hoắc, kết quả tốt nhất cũng là lưỡng bại câu thương.

Nhưng một khi lưỡng bại câu thương, ở Kinh thành nơi bầy sói vây quanh, trong bóng tối lại có nhà họ Uông, tổ chức rình mò, hai đại gia tộc e rằng vẫn sẽ bị diệt.

Đó là kết quả tốt nhất!

Nhưng khả năng lớn hơn, nhà họ Hoắc sẽ liên lụy đến nhà họ Giải, cùng nhau bị diệt vong trong đêm nay.

Nếu không phải như vậy, Hoắc Tiên Cô đã sớm liên lạc với nhà họ Giải, trực tiếp đối đầu không chết không thôi với nhà họ Sở rồi, đâu có chuyện cúi đầu xin lỗi?

Lúc này, nhìn vẻ mặt của Hoắc Tiên Cô, và những lời bà ta vừa nói, Giải Ngữ Thần cũng dần dần thu lại vẻ tự tin trên mặt, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng.

Xem ra sự tình, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Về việc thực lực của nhà họ Sở mạnh mẽ, Giải Ngữ Thần sao có thể không biết?

Suy cho cùng bây giờ nhà họ Lý bị diệt, thậm chí còn sử dụng lượng lớn súng đạn, lựu đạn, chuyện này đã sớm truyền khắp cả Kinh thành.

Giải Ngữ Thần dám đến, chuẩn bị nhúng tay vào chuyện này, tự nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đánh và hậu thủ.

Luận thực lực cứng rắn đối cứng, e rằng thật sự không nhất định sẽ thắng, nhưng thắng đâu nhất định phải động thủ, phải không?

Ban đầu hắn đã chuẩn bị hai hậu thủ, một là, dùng nhà họ Giải,

nhà họ Hoắc, thậm chí liên hợp toàn bộ thương hội Cửu Môn, tiến hành phong tỏa tập đoàn Sở Thị của nhà họ Sở.

Dù làm vậy không thể thật sự khiến tập đoàn Sở Thị tổn thất, nhưng lại có thể trì hoãn rất nhiều bước phát triển của tập đoàn Sở Thị.

Hắn đã điều tra Tộc trưởng nhà họ Sở Sở Hoang!

Đối phương là một thiên tài thực sự, bố cục trên thương trường đã bắt đầu từ thời còn là học sinh nhiều năm trước.

Điểm này, ngay cả hắn cũng xa xa không thể so sánh được.

Một khi trên thương trường bị hạn chế, tất nhiên sẽ tìm kiếm cơ hội phá cục.

Với thực lực của gia tộc họ Sở hiện tại, tự nhiên sẽ không thật sự bị kẹt.

Nhưng dù chỉ trì hoãn bước chân của tập đoàn Sở Thị nửa tháng, một tháng, cũng có thể khiến bố cục trên thương trường của tập đoàn Sở Thị bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, làm vậy nhà họ Giải, thậm chí toàn bộ thương hội Cửu Môn, e rằng đều sẽ chịu tổn thất thảm trọng.

Làm vậy không khác gì giết địch tám trăm tự tổn một ngàn.

Nhưng vào thời điểm quan trọng, cũng không phải là không thể làm như vậy.

Còn hậu thủ thứ hai, chính là phá vỡ mọi quy tắc, dùng tay của triều đình, hiệp đại thế mà áp chế.

Nhưng một khi làm vậy, hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng.

Lần này cũng là mang tâm tư lưỡng bại câu thương, ép nhà họ Sở lùi bước!

Nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện đều là hắn nghĩ quá đơn giản rồi, hiểu biết về nhà họ Sở không đủ thấu triệt.

"Hoắc đương gia, nên cho một câu trả lời chính xác rồi, nếu chỉ là xin lỗi, liền muốn nhà họ Sở chúng tôi rút lui, còn lâu mới đủ." Lúc này, Sở Trường Văn ở không xa sắc mặt bình tĩnh, lại một lần nữa mở miệng nói.

Đối với sự xuất hiện của Giải Ngữ Thần, hắn đã sớm có dự liệu.

Nhà họ Hoắc, nhà họ Giải quan hệ cực tốt, thậm chí ở Kinh thành, có thể được xem là đồng minh thực sự.

Một nhà có nạn, nhà kia tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chương 88

Nhưng, dù nhà họ Giải ra tay, thì có thể làm gì?

Thiên la địa võng đã giăng, nếu nhà họ Giải dám nhúng tay, đêm nay liền san bằng cả nhà họ Giải.

Trăm tử sĩ nhà họ Sở, và một lượng lớn quân hỏa đã được chuẩn bị sẵn.

Với tài bắn súng và năng lực tác chiến của những người trước đây không phải là bộ đội đặc chủng giải ngũ, thì cũng là lính biên phòng giải ngũ.

Nhà họ Hoắc, nhà họ Giải sao có thể là đối thủ?

Nghe lời của Sở Trường Văn, đám người nhà họ Hoắc vẻ mặt lại một lần nữa chìm trong âm u, ai nấy đều im lặng không nói.

Giải Ngữ Thần nhíu mày, tiến lên mấy bước, nhìn về phía Sở Trường Văn mở miệng nói: "Hoắc gia chủ đã cúi đầu xin lỗi, nhà họ Sở thật sự không chịu nhượng bộ một bước sao?" "Giải đương gia…" Sở Trường Văn hai mắt híp lại, nhàn nhạt nhìn Giải Ngữ Thần trước mắt, từ từ nói: "Giải đương gia hà tất phải nhúng tay vào vũng nước đục này?

Chắc hẳn với năng lực của Giải đương gia, lúc này cũng nên biết thực lực của nhà họ Sở chúng tôi, Cửu Môn không áp chế được nhà chúng tôi, nếu không nhà họ Lý cũng sẽ không bị diệt." Lời này vừa nói ra, trong sân lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng, trong mắt Giải Ngữ Thần lại lóe lên một tia hàn quang.

Ý tứ trong lời nói của Sở Trường Văn, hắn tự nhiên đã hiểu rõ.

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng trợn!

Nếu nhà họ Giải dám nhúng tay, thì sẽ là nhà họ Lý tiếp theo.

Dù trong lòng có chút không vui, nhưng Giải Ngữ Thần cũng không thể không thừa nhận, nhà họ Sở hình như thật sự có năng lực đó.

Bây giờ thân là đương gia của nhà họ Giải, tự nhiên cũng phải chịu trách nhiệm cho cả nhà họ Giải.

Suy cho cùng trong gia tộc, có không ít người đang rình rập muốn kéo hắn xuống khỏi vị trí gia chủ.

Dù vậy, hắn cũng chưa từng dùng vũ lực để đối đầu với nhà họ Sở.

Đột nhiên, dường như cảm thấy không khí có chút ngột ngạt, Sở Trường Văn không khỏi khẽ cười một tiếng nói: "Thực ra nhà họ Sở chúng tôi cũng dễ nói chuyện mà, không phải sao?" "…" Lời nói của Sở Trường Văn, khiến trong sân lại một lần nữa chìm vào im lặng.

Nhà họ Sở dễ nói chuyện?

Dễ nói chuyện, mà trực tiếp khai chiến với hai nhà Hoắc, Lý, trực tiếp diệt nhà họ Lý?

Và bây giờ, một lời không hợp, liền muốn diệt nhà họ Hoắc chúng ta?

Giải Ngữ Thần bên cạnh khóe miệng cũng không nhịn được hơi co giật, vị người nhà họ Sở trước mắt này hình như mặt hơi dày?

"Sao?

Các vị không tin?" Nhìn vẻ mặt kỳ quái của mọi người, Sở Trường Văn không khỏi nhàn nhạt cười nói: "Thực ra nguyên nhân của mọi chuyện mọi người nên rõ ràng, Cửu Môn, thậm chí các đại

thế lực khác, đã sắp xếp lượng lớn tai mắt, theo dõi nhất cử nhất động của nhà họ Sở chúng tôi, để làm gì?

Nhà họ Sở chúng tôi diệt tai mắt, chỉ có thể trách họ.

Nhưng vì chuyện này, ngày thứ hai nhà họ Hoắc và nhà họ Lý có người sinh lòng ghi hận, chặn giết Tộc trưởng nhà họ Sở chúng tôi, đại thù như vậy sao có thể không báo?" Nói đến đây, Sở Trường Văn nhìn về phía Giải Ngữ Thần nói: "Giải đương gia, nếu có người chặn giết ngài, ngài có báo thù lại không?" Giải Ngữ Thần im lặng… nếu thật sự có người dám chặn giết hắn, và hắn có đủ thực lực, đương nhiên sẽ dùng đòn sấm sét.

"Nhưng dù vậy, nhà họ Sở chúng tôi cũng không đuổi cùng giết tận.

Người ra tay của nhà họ Lý, là con trai út của Lý Lục Thiên, chuyện này càng là do Lý Lục Thiên đích thân phân phó.

Nhà họ Sở chúng tôi san bằng tất cả cứ điểm của nhà họ Lý, diệt nhà họ Lý, ai dám nói nửa chữ không?

Còn về nhà họ Hoắc, chúng tôi cũng đã tra, vị kia của nhà họ Hoắc tự ý hành động, cho nên nhà họ Sở chúng tôi cũng không đối với họ đuổi cùng giết tận.

Chỉ san bằng các đường khẩu, và đưa thư, chỉ cần bồi thường một chút, liền có thể vạn sự đại cát, mọi ân oán đều xóa bỏ." Nói đến đây, hai mắt Sở Trường Văn hơi híp lại, giọng nói cũng dần dần trở nên lạnh lùng đến cực điểm.

"Nhưng nhà họ Hoắc quá tự tin, cứ muốn khai chiến với nhà họ Sở chúng tôi, bây giờ chiến bại, thì phải có thái độ của kẻ bại trận.

Cái đầu cao ngạo đó, trước mặt nhà họ Sở chúng tôi nên cúi xuống.

Nếu không, san bằng thêm một nhà họ Hoắc, nhà họ Sở chúng tôi có năng lực làm được." Nghe từng câu từng chữ nguyên nhân kết quả của Sở Trường Văn, đám người nhà họ Hoắc lũ lượt rơi vào nghi ngờ.

Chẳng lẽ… thật sự là họ đã làm sai?

Thậm chí, nhiều người hơn, bắt đầu phẫn hận Hoắc Long.

Nếu không phải thằng con ngu xuẩn đó, nhà họ Hoắc sao lại gặp phải đại nạn như vậy?

Tiếc là Hoắc Long và con trai hắn, bây giờ đều đã chết.

Nếu không, đám người nhà họ Hoắc e rằng đã sớm xé xác hắn ra rồi.

Giải Ngữ Thần cũng hoàn toàn không nói gì nữa, xét cho cùng, tất cả quả thật không phải do nhà họ Sở ngang ngược, kiêu ngạo, mà là do nhà họ Hoắc tự ý khai chiến sai trước.

Ban đầu tai mắt của nhà họ Giải bị nhổ bỏ, Giải Ngữ Thần tự nhiên không thể không biết, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Suy cho cùng, chuyện này vốn dĩ không đứng về phía lý.

"Xem ra cuối cùng là tính cách cao ngạo của lão bà tử ta, đã hại nhà họ Hoắc rồi…" Lúc này, Hoắc Tiên Cô ở không xa vẻ mặt phức tạp, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó nhìn về phía Sở Trường Văn nói: "Chuyện này là do Hoắc Tiên Cô ta sai, xin nhà họ Sở cho một cái giá đi, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể kết thúc mọi chuyện?" "Tốt!" Sở Trường Văn nhàn nhạt cười: "Điều kiện trước đó của nhà họ Sở chúng tôi là mười cửa tiệm, năm trăm triệu đồ cổ tranh chữ, nhưng bây giờ không phải giá này nữa.

Ba mươi cửa tiệm, một tỷ đồ cổ tranh chữ, cộng thêm năm trăm triệu tiền mặt!" Soạt!

Lời này vừa nói ra, đám người nhà họ Hoắc lại một lần nữa xôn xao.

Ba mươi cửa tiệm, một tỷ đồ cổ tranh chữ, còn có năm trăm triệu tiền mặt.

Đây là giá trên trời!

Ngay cả nhà họ Hoắc cũng phải thương cân động cốt.

Một tỷ đồ cổ tranh chữ thì không sao, nhà họ Hoắc truyền thừa hơn trăm năm, cái gì cũng không nhiều, chỉ có đồ cổ tranh chữ là nhiều.

Nhưng ba mươi cửa tiệm ở Kinh thành, đó là tổn thất quá lớn rồi.

Cửa tiệm của nhà họ Hoắc, đều là bao gồm cả đất đai cửa hàng, và mỗi một cửa tiệm lưu lượng người đều cực lớn, đặc biệt là bao nhiêu năm nay, đã sớm hình thành không ít lượng khách quen.

Bây giờ tổn thất ba mươi cửa tiệm, một năm phải tổn thất bao nhiêu tiền?

Còn về năm trăm triệu tiền mặt, đó càng là lấy mạng.

Một khi rút ra năm trăm triệu tiền mặt, rất nhiều biện pháp trên thương trường của nhà họ Hoắc, e rằng trong một thời gian khá dài, chỉ có thể dậm chân tại chỗ.

Và, rút ra nhiều tiền mặt như vậy, đối với việc kinh doanh của nhà họ Hoắc, càng sẽ có một đòn đả kích cực kỳ thảm trọng.

Làm sao người nhà họ Hoắc có thể không xôn xao?

Nhưng dù vậy, từ đầu đến cuối không có một người nhà họ Hoắc nào mở miệng.

Bởi vì họ hiểu, đây là giới hạn cuối cùng của nhà họ Sở, nếu không đồng ý nữa, e rằng nhà họ Hoắc hôm nay thật sự sẽ bị diệt.

“Được!” “Nhà họ Hoắc chúng ta sai, nhà họ Hoắc tự nhiên sẽ gánh chịu, ba mươi cửa tiệm, một tỷ đồ cổ tranh chữ, năm trăm triệu tiền mặt, nhà họ Hoắc chúng ta một cắc cũng không thiếu.” “Và để thể hiện thành ý, và thái độ nhận sai của Hoắc Tiên Cô ta, trên cơ sở này, ta sẽ tặng không cho nhà họ Sở thêm hai mươi cửa tiệm, năm trăm triệu đồ cổ tranh chữ.” “Mong Trường Văn tiểu hữu về nói với Sở Tộc trưởng, ngày mai nhà họ Hoắc chúng ta sẽ đích thân gửi thiệp mời, mời Sở Tộc trưởng đến nhà họ Hoắc, lão thân sẽ lại đích thân bồi tội!” Soạt!!

Lời này của Hoắc Tiên Cô vừa nói ra, không chỉ cả nhà họ Hoắc hoàn toàn bị kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Sở Trường Văn cũng không khỏi vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt có chút kinh nghi bất định đánh giá Hoắc Tiên Cô.

Tại Sở phủ!

“Bà già Hoắc Tiên Cô đó thực sự làm vậy sao?” Dưới cây ngô đồng, Sở Hoang nhướng mày, hơi ngạc nhiên nhìn Sở Trường Văn trước mặt.

“Chuyện này hoàn toàn chính xác, đích thân Hoắc đương gia đã nói vậy.

Vài ngày tới bà ta sẽ đích thân gửi thiệp mời Tộc trưởng đến Hoắc gia để trực tiếp tạ tội!” Sở Trường Văn cung kính báo cáo, không dám giấu giếm nửa lời.

Sau khi trở về từ biệt thự nhà họ Hoắc, Sở Trường Văn đã ngay lập tức báo cáo toàn bộ sự việc cho Sở Hoang.

“Tộc trưởng, liệu Hoắc Tiên Cô có đang giở trò gì không?” Sở Phong cau mày, lo lắng nhìn Sở Hoang.

“Đúng vậy Tộc trưởng, trận chiến đêm nay tuy chúng ta chưa diệt

sạch nhà họ Hoắc, nhưng không ít người của họ đã chết dưới tay tôi, liệu bà ta có thể tốt bụng như vậy sao?" Sở Huyền đứng bên cạnh cũng nghiêm túc lên tiếng.

"Hừ, không chỉ đưa ra ba mươi cửa hàng, một tỷ tiền đồ cổ tranh ảnh, năm trăm triệu tiền mặt để tạ tội, mà còn cộng thêm hai mươi cửa hàng và năm trăm triệu đồ cổ nữa.

Nếu Hoắc Tiên Cô không có ý đồ gì, tôi thề là tôi sẽ không tin." Sở Vân cười khinh bỉ.

Đối với hành động cuối cùng của Hoắc Tiên Cô, không ai thấy bình thường cả.

Bà già đó chắc chắn muốn mượn chuyện này để đối phó nhà họ Sở.

Sở Hoang khẽ nheo mắt nhìn ánh trăng trên trời, thầm suy tính.

Một lúc sau, tôi mới lắc đầu cười nói: "Hoắc Tiên Cô quả là có khí phách, dám bỏ ra năm mươi cửa hàng, một tỷ rưỡi đồ cổ và năm trăm triệu tiền mặt.

Dù nền tảng nhà họ Hoắc có mạnh đến đâu thì lần này cũng thực sự tổn thương tận xương tủy.

Nhưng bà ta dám làm vậy, lại còn đưa đồ đến tận phủ, năm mươi cửa hàng đó đều nằm ở những vị trí đắc địa nhất Kinh đô.

Chương 89

Quả là Hoắc Tiên Cô có khác.” Nói đoạn, tôi liếc nhìn vẻ lo lắng của Sở Phong và những người khác, rồi cười nhẹ: “Cũng không cần phải lo lắng quá nhiều.

Bất kể Hoắc Tiên Cô muốn làm gì, đồ đã vào tay tôi thì tự nhiên không có lý do gì trả lại.

Nếu vài ngày tới bà ta gửi thiệp mời, tôi cứ đi thôi.

Nhân tiện tôi cũng muốn xem vị Hoắc đương gia này rốt cuộc định làm gì.” “Tộc trưởng nói đúng, thay vì lo âu, chi bằng cứ giữ tâm thế bình thản.

Nhà họ Hoắc có âm mưu gì, chúng ta cũng chẳng sợ bất kỳ tình huống đột phát nào.” Nghe Sở Hoang nói, Sở Phong dần giãn chân mày, gật đầu đồng ý.

Thật ra, với quyết định của Hoắc Tiên Cô, trong lòng họ cũng đầy kinh nghi.

Dù sao, trận chiến đêm nay đã ép Hoắc Tiên Cô phải cúi đầu xin lỗi và bồi thường nặng nề.

Sau đêm nay, cả Kinh đô và giới đổ đấu sẽ truyền tai nhau rằng nhà họ Hoắc bị nhà họ Sở trấn áp, Hoắc Tiên Cô mất mặt trầm trọng.

Theo lý mà nói, Hoắc Tiên Cô phải cực kỳ hận nhà họ Sở và Sở Hoang mới đúng.

Nhưng đối phương lại làm ngược lại, tăng gấp đôi bồi thường và mời đến tạ tội.

Điều này thật vô lý.

Tuy nhiên, Sở Hoang không quan tâm đối phương có âm mưu gì.

Trước thực lực tuyệt đối, mọi mưu kế đều chỉ là trò tiểu xảo.

“Tộc trưởng, nếu không còn việc gì, tôi xin phép lui xuống.” Sở Trường Văn chắp tay cung kính.

“Trường Văn à, đều là người trong nhà, không cần phải câu nệ như vậy.” Thấy thái độ của đối phương, tôi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tộc trưởng, hiện giờ gia tộc chúng ta đã bước chân vào con đường siêu phàm, sau này chắc chắn sẽ trở thành gia tộc siêu phàm độc nhất vô nhị, nên lễ tiết không thể thiếu.

Hơn nữa, hành lễ với Tộc trưởng là chuyện nên làm.” Sở Trường Văn nghiêm túc nói.

“Được rồi...” Tôi vỗ vai Sở Trường Văn, mỉm cười khen ngợi: “Biểu hiện tối nay của cậu rất tốt, đáng được biểu dương.” “Cảm ơn Tộc trưởng đã khen ngợi!” “Ừm.” Tôi gật đầu, rồi quay sang hai người khác với vẻ mặt hơi lạnh lùng, trầm giọng nói với Sở Phong: “Trường Kim và Trường Phong vẫn còn quá kiêu ngạo và chủ quan.

Chẳng lẽ hai đứa không hiểu đạo lý sư tử vồ thỏ cũng phải dùng hết sức sao?

Nhà họ Lý trong Cửu Môn và nhà họ Uông đều là lũ liều mạng, đến bước đường cùng, chúng dùng súng đạn là chuyện bình thường.

Thế mà hai đứa lại không để tâm, nếu tôi không cho Tiểu Kumo đi theo, kết quả sẽ thế nào?” Nghe vậy, đám người Sở Phong cúi đầu không dám lên tiếng.

“Phong ca, anh đi sắp xếp đi, phải cho hai đứa nó một bài học nhớ đời.

Nếu sau này đối mặt với kẻ thù mạnh hơn mà còn phạm lỗi sơ

đẳng này, cứ theo tộc quy mà xử lý.” “Rõ, Tộc trưởng!” Sở Phong lập tức gật đầu nhận lệnh.

“Xong rồi, tất cả giải tán đi.

Những kẻ bên nhà họ Lục sau khi tra hỏi hết thông tin giá trị thì cứ đào hố chôn sạch đi.” Tôi xua tay ra hiệu.

“Vâng Tộc trưởng, vậy chúng tôi xin phép.” Thấy Sở Hoang đuổi người, Sở Phong, Sở Huyền và những người khác vội vàng rời đi, trong lòng thầm cầu nguyện cho hai anh em Sở Trường Kim và Sở Trường Phong.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Tộc trưởng nổi giận.

“Con đường siêu phàm mở ra, rốt cuộc cũng sinh ra tính cách cuồng vọng và tự đại.” Tôi thở dài lắc đầu.

Kiêu ngạo thì không sao, vì có thực lực thì tự tôn là chuyện bình thường.

Nhưng tuyệt đối không được tự đại.

Một khi tự đại, dù đối thủ yếu hơn cũng rất dễ bị lật kèo.

Nhóm bảy người Sở Phong đi theo tôi từ đầu, thực lực mạnh nhất nên giờ ít nhiều đều có chút tự mãn.

Đặc biệt là Sở Phàm, hắn cuồng đến mức chẳng coi ai ra gì ngoại trừ người trong gia tộc.

Nhưng Sở Phàm cuồng mà không đại, dù đối thủ là người thường hắn cũng đối xử cực kỳ nghiêm túc.

Còn Sở Trường Kim và Sở Trường Phong lại nghĩ rằng khi gia tộc bước vào con đường siêu phàm thì người khác đều là kiến cỏ.

Nếu không có Sở Vân âm thầm bám theo để đề phòng, đêm nay đám tử sĩ nhà họ Sở chắc chắn đã thương vong hơn mười người.

Đó là điều tôi tuyệt đối không muốn thấy.

Vì vậy, phải dạy cho chúng một bài học để sửa cái tính xấu này, đồng thời cũng để cảnh tỉnh những người khác trong làng.

"Thôi, trận chiến tối nay dù sao cũng kết thúc rồi.

Tiếp theo tôi cũng nên thảnh thơi vài ngày để nghỉ ngơi." Tôi lẩm bẩm rồi quay người đi về phòng.

Cùng lúc đó, kết quả trận chiến đêm nay nhanh chóng lan truyền khắp Kinh đô.

Mọi thế lực đều bàng hoàng khi biết nhà họ Lý bị tiêu diệt, Hoắc Tiên Cô phải cúi đầu tạ tội và bồi thường lớn để bảo toàn gia tộc.

Một gia tộc trong Cửu Môn bị san phẳng, một gia tộc khác phải nhún nhường.

Tin tức này khiến tất cả phải rúng động.

Từ đây, nhà họ Sở đã chính thức đứng vững và trở thành một trong những thế lực hàng đầu tại Kinh đô.

Tại biệt thự nhà họ Hoắc!

Hoắc Tiên Cô ngồi trước gương lớn, nhìn dung nhan đã phai tàn của mình mà nhớ về thời trẻ trung phong hoa tuyệt đại.

"Bà nội, sao bà lại đưa ra quyết định đó?

Khoản bồi thường ban đầu đã đủ làm nhà mình tổn thương rồi, sao bà còn tặng thêm và muốn đích thân mở tiệc xin lỗi Sở Hoang?" Hoắc Tú Tú bưng trà đi tới, thắc mắc hỏi.

"Tú Tú à, hiện giờ không chỉ con, mà cả nhà họ Hoắc lẫn các thế lực khác đều đang thắc mắc chuyện này." Hoắc Tiên Cô mỉm cười nhìn cháu gái với ánh mắt đầy yêu chiều.

“Vậy bà có thể nói cho con biết tại sao không?” Hoắc Tú Tú ngồi xuống cạnh bà.

Hoắc Tiên Cô xoa đầu cháu gái, thâm trầm nói: “Nhà họ Sở đại thế đã thành, thực lực của họ mạnh đến mức không cần bàn cãi.

Nhà họ Hoắc chúng ta đã thua rồi, vậy tại sao không thua một cách tử tế hơn?” “Con vẫn chưa hiểu!” “Không hiểu cũng không sao, bà sẽ dạy con.

Nhà họ Sở diệt nhà họ Lý, đồng thời giết sạch người của nhà họ Uông ở Kinh đô, chứng tỏ họ không hề sợ nhà họ Uông.

Cửu Môn chúng ta giờ đã lún quá sâu.

Nhà họ Uông sẽ không buông tha cho Trương gia, cũng không buông tha Cửu Môn.

Bà rồi cũng sẽ chết, sau khi bà chết con phải làm sao?

Bà phải tính cho con.” “Bà nội, bà còn trẻ mà, nói chuyện sống chết làm gì.” Hoắc Tú Tú hờn dỗi.

“Được rồi, bà không nói nữa.” Hoắc Tiên Cô cười hiền, rồi tiếp tục: “Vốn dĩ bà định gửi gắm con cho Ngữ Thần, nhưng nội bộ nhà họ Giải cũng không ổn định nên bà vẫn do dự.

Hiện giờ sự xuất hiện của nhà họ Sở lại cho bà một cơ hội.

Tộc trưởng nhà họ Sở mới ngoài hai mươi, thông tin cho thấy Sở Hoang trẻ trung tuấn tú, thiên phú cực kỳ đáng sợ.

Thế nên bà muốn con tranh thủ trở thành phu nhân của Tộc trưởng nhà họ Sở, con thấy sao?” “Hả?

Trở thành... phu nhân Tộc trưởng nhà họ Sở?” Hoắc Tú Tú trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

Bà nội mình lại có ý tưởng đột ngột như vậy, trong khi cô còn

chưa gặp Sở Hoang bao giờ.

"Tú Tú, phụ nữ nhà họ Hoắc vốn không gả ra ngoài, chỉ tuyển rể.

Nhưng thời đại đang thay đổi, chúng ta cũng phải thay đổi.

Bà sắp đi đến cuối con đường rồi, điều bà lo lắng nhất là con.

Con xinh đẹp, hành sự phóng khoáng nhưng lòng dạ lại quá mềm yếu.

Bà vốn định dạy bảo con thêm để con tiếp quản gia tộc, nhưng sự việc lần này khiến bà nhận ra, gia tộc càng lớn thì lòng người càng tạp nham.

Nếu con tiếp quản Hoắc gia với tính cách đó, sớm muộn gì cũng bị lũ người kia ăn tươi nuốt sống.

Vì vậy bà phải vạch ra một con đường khác cho con." Ánh mắt Hoắc Tiên Cô lóe lên tia sáng: "Sở Hoang là một thiên tài thực thụ.

Nếu con có thể trở thành phu nhân của cậu ta, với nhan sắc và tính cách của con, chắc chắn cậu ta sẽ thích.

Chương 90

Có cậu ta che chở, đời này con sẽ được bình yên.

Nếu sau này Hoắc gia gặp nạn, con cũng có thể giúp đỡ một tay.

Có nhà họ Sở ở đó, ngay cả nhà họ Uông cũng không dám làm gì con.

Bà... không muốn thấy con có kết cục như cô cô của con." Nhắc đến con gái mình, mắt Hoắc Tiên Cô hiện lên sự thương nhớ, tự trách và cả một nỗi hận thù sâu thẳm.

"Cô cô..." Hoắc Tú Tú lẩm bẩm rồi nhìn bà nội: "Bà nội, cô cô chỉ là mất tích thôi, chúng ta nhất định sẽ tìm được." "Không cần tìm nữa, vô ích thôi." Hoắc Tiên Cô lắc đầu, nghiêm túc dặn dò: "Những gì bà vừa nói con phải nhớ kỹ.

Ít ngày nữa bà mời Sở Hoang đến, con hãy quan sát xem cậu ta là người thế nào.

Lúc đó bà sẽ đề cập chuyện này.

Tuy việc này phá vỡ truyền thống không gả con gái ra ngoài, nhưng đám chú bác anh chị em của con sẽ rất vui mừng.

Bởi vì một khi con gả đi, con sẽ mất quyền thừa kế, và họ sẽ có cơ hội tranh đoạt chức đương gia.

Hừ, chắc họ chỉ mong con gả đi rồi đừng bao giờ quay về nữa." "Bà nội, con nhất định phải lấy Sở Hoang sao?" "Phải lấy, nếu không sau này không ai bảo vệ được con đâu." Hoắc Tiên Cô xoa tóc cháu gái: "Nghe nói Sở Hoang rất đẹp trai, vài ngày nữa con tận mắt thấy chắc chắn sẽ thích thôi." "Bà nội này..." Hoắc Tú Tú thẹn thùng, mặt đỏ ửng.

Thời gian trôi qua, đã năm ngày kể từ trận chiến với nhà họ Lý và nhà họ Hoắc.

Trong mấy ngày này, việc kinh doanh đồ cổ của nhà họ Sở tại Kinh đô cũng chính thức khai trương.

Đại Hoang Các!

Đó là tên thống nhất cho tất cả các cửa hàng của nhà họ Sở!

Ngày khai trương, các thế lực lớn ở Kinh đô đều cử người đến chúc mừng, khách khứa tấp nập.

Để nể mặt nhà họ Sở, ai cũng chọn mua vài món đồ ưng ý.

Chỉ trong vài ngày, danh tiếng của Đại Hoang Các đã vang xa khắp Kinh đô, mang về nguồn thu nhập không nhỏ.

Việc quản lý các cửa hàng tại Kinh đô tôi giao cho Sở Phong.

Vì anh ấy đã ở đây một thời gian, am hiểu tình hình và làm việc điềm tĩnh, có anh ấy trấn giữ thì tôi hoàn toàn yên tâm.

Tuy nhiên, Sở Huyền và Sở Vân thì bắt đầu sốt ruột, liên tục hỏi khi nào thì khai trương Đại Hoang Các ở các thành phố khác để họ đi nhận chức.

Tôi chỉ biết cười khổ bảo họ đợi thêm chút nữa.

Một buổi chiều, khi tôi đang nằm trên ghế mây nghỉ ngơi trong sân, đột nhiên một âm thanh vang lên trong đầu khiến tôi bừng tỉnh.

"Đinh, mười ngày đã trôi qua, thăng cấp gia tộc hoàn tất." "Đinh, chúc mừng ký chủ cấp độ gia tộc thăng lên một cấp, bảng thuộc tính cá nhân bắt đầu nâng cấp thành bảng thông tin gia tộc, ký chủ có thể mở ra xem bất cứ lúc nào." "Đinh, cấp độ gia tộc đạt cấp 1, đặc biệt khen thưởng gói quà thăng cấp gia tộc, ký chủ có muốn mở không?" Nghe tiếng hệ thống, lòng tôi rạo rực.

Mười ngày!

Đúng mười ngày ròng rã!

Cấp độ gia tộc cuối cùng cũng thăng cấp xong.

Để đợi ngày này, tôi đã phải kìm hãm đám người Sở Huyền lại, trì hoãn việc khai trương ở các nơi khác.

Mục đích là để nhận gói quà thăng cấp xem có món đồ nào hữu dụng cho tộc nhân không, rồi mới mua thêm từ cửa hàng hệ thống giao cho họ.

Tôi vội vàng đứng dậy đi vào phòng.

Tôi không mở gói quà ngay mà chuẩn bị tắm rửa, thắp hương trước.

Dù sao đây cũng là gói quà thăng cấp đầu tiên, nhỡ đâu tay thối mà mở ra toàn đồ bỏ đi thì lỗ nặng.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, tôi mới ngồi trên giường và nói với hệ thống: "Hệ thống, mở gói quà thăng cấp gia tộc cho tôi." "Đinh, đang mở gói quà..." "Đinh, mở thành công..." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Nhẫn thân phận gia tộc, Bài vị cấp bậc gia tộc, Huyết mạch tổng cương..." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được công năng Cộng hưởng tu luyện gia tộc..." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được một bộ Chiến y dành riêng cho Tộc trưởng, một món Binh khí dành riêng cho Tộc trưởng." [Nhẫn thân phận gia tộc]: Do hệ thống cung cấp, mỗi tộc nhân sẽ có một chiếc nhẫn riêng có khắc tên mình.

Bên trong có không gian chứa đồ, khởi đầu là 100 mét khối, không gian sẽ tăng dần theo cấp độ gia tộc. (Lưu ý: Mỗi khi có thêm một tộc nhân, hệ thống sẽ cung cấp thêm một chiếc nhẫn). [Bài vị cấp bậc gia tộc]: Ký chủ có thể phân phát các bài vị cấp bậc khác nhau để tượng trưng cho địa vị trong tộc, hệ thống cung cấp một bài vị dành riêng

cho Tộc trưởng.

Ký chủ có thể từ bài vị này phân hóa ra các cấp bậc khác để ban thưởng cho tộc nhân. (Lưu ý: Theo cấp độ gia tộc, bài vị sẽ có thêm nhiều công dụng thần kỳ như nhỏ máu nhận chủ, ràng buộc thần hồn, nếu tộc nhân hy sinh có thể dùng tàn hồn để hồi sinh...). [Huyết mạch tổng cương]: Ký chủ truyền thừa huyết mạch tổng cương, mỗi tộc nhân đều có xác suất thức tỉnh thể chất huyết mạch.

Mỗi người có thể thức tỉnh thể chất khác nhau, cấp độ gia tộc càng cao thì phẩm chất huyết mạch càng mạnh, có thể thăng cấp vô hạn.

Nếu thức tỉnh huyết mạch Thần thú, Hung thú, có xác suất thăng cấp lên cấp độ Thần thú của thế giới võ hiệp, tiên hiệp, huyền huyễn, thậm chí là các thế giới cao hơn.

Các thể chất liên quan đến đao kiếm cũng tương tự.

Linh thể, Đạo thể, Tiên thể, Vũ thể, Thánh thể... vạn thiên thể chất đều như vậy.

Nhưng bất kể là loại nào, chúng đều là huyết mạch đặc thù chỉ riêng nhà họ Sở mới có.

Ký chủ truyền thừa tổng cương, là gốc rễ của mọi huyết mạch, sở hữu năng lực của tất cả các thể chất, có thể gọi là vị cách Vĩnh Hằng Hư Vô Hỗn Độn.

Cấp độ gia tộc càng cao càng dễ mở khóa vị cách này. [Công năng Cộng hưởng tu luyện gia tộc]: Mọi thành quả tu luyện của tộc nhân đều được cộng hưởng cho ký chủ.

Ngay cả khi ký chủ không tu luyện, chỉ cần tộc nhân tu luyện thì thực lực của ký chủ vẫn tăng tiến mỗi ngày. [Chiến y dành riêng cho Tộc trưởng]: Chỉ ký chủ mới có thể sử dụng, có thể tùy ý thay đổi

hình dạng, cấp độ tăng theo cấp độ gia tộc, không có giới hạn trên! [Binh khí dành riêng cho Tộc trưởng]: Chỉ ký chủ mới có thể sử dụng, có thể tùy ý thay đổi hình dáng, cấp độ tăng theo cấp độ gia tộc, không có giới hạn trên!

"Đinh, ký chủ có bắt đầu nhận toàn bộ phần thưởng không?" Hít!

Nghe tiếng hệ thống, da đầu tôi tê dại vì kinh ngạc.

Trúng lớn rồi!

Gói quà thăng cấp này thật không thể tin nổi.

Mỗi phần thưởng đều vượt xa trí tưởng tượng của tôi.

Nhẫn thân phận gia tộc tưởng chừng là món bình thường nhất, nhưng nó cung cấp không gian chứa đồ cho mọi tộc nhân.

Khởi đầu đã là 100 mét khối và có thể tăng lên vô hạn.

Nếu một ngày gia tộc đạt đến cấp độ nhất định, không gian trong nhẫn có thể chứa cả một thế giới, một vũ trụ không?

Bài vị gia tộc còn có thể hồi sinh từ tàn hồn.

Còn Huyết mạch tổng cương thì lại càng vô lý hơn.

Thăng cấp không giới hạn?

Về lý thuyết, nếu một tộc nhân ban đầu chỉ thức tỉnh huyết mạch Long tộc của một thế giới bình thường, sau này có thể thăng lên cấp độ Long tộc của thế giới huyền huyễn, tiên hiệp, thậm chí là Long tộc của thế giới Hồng Hoang hay Hỗn Độn Thần Ma.

Lúc đó, nó không còn gọi là thể chất nữa mà là căn cốt thiên bẩm.

Mỗi thể chất tuy khác nhau nhưng đều thuộc về riêng nhà họ Sở.

Bản thân tôi là Tộc trưởng còn kinh khủng hơn, sở hữu mọi loại huyết mạch với vị cách Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô.

Cái tên này nghe thôi đã thấy không đơn giản.

Dù hiện tại chưa mở khóa được nhưng tương lai chắc chắn sẽ có ngày đó.

Chức năng cộng hưởng tu luyện thì lại càng bùng nổ.

Có thể nhận thành quả từ mọi tộc nhân, giờ có thể chưa thấy rõ nhưng sau này khi mọi người đều có tu vi cao, tốc độ thăng tiến của tôi sẽ vô cùng khủng khiếp.

Còn chiến y và binh khí của Tộc trưởng cũng mạnh đến phát sợ.

Không chỉ biến ảo khôn lường mà còn có thể trưởng thành thành Đế binh, Tiên khí, Chí bảo... chỉ cần gia tộc thăng cấp đủ cao.

Chương 91

Hai thứ này sẽ hoàn toàn đồng hành cùng tôi trên con đường thăng tiến.

"Chậc chậc, gói quà thăng cấp lần này hậu hĩnh đến mức khó tin." Tôi liếm môi, nén cơn xúc động, vội nói với hệ thống: "Nhận phần thưởng!" "Đinh, Bài vị Tộc trưởng, Chiến y và Binh khí Tộc trưởng đã được phát vào không gian hệ thống.

Nhẫn thân phận gia tộc ký chủ có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Chức năng cộng hưởng tu luyện đã kích hoạt...

Đang truyền thừa Huyết mạch tổng cương...

Truyền thừa hoàn tất!

Toàn bộ phần thưởng đã được phát, xin ký chủ nỗ lực thăng cấp gia tộc.

Cấp độ càng cao, gói quà thăng cấp sẽ càng hậu hĩnh." "Ơ?

Phát xong rồi à?

Truyền thừa Huyết mạch tổng cương mà tôi chẳng thấy cảm giác gì?" Tôi nhíu mày, tự kiểm tra cơ thể mình, chẳng thấy khác gì lúc trước cả.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" Tôi định mở bảng thông tin để xem kỹ lại rốt cuộc là thế nào.

"Đinh, đang mở bảng thông tin gia tộc..." Xoẹt!

Ngay lập tức, một màn ánh sáng mà người khác không thấy được hiện ra trước mắt tôi.

Gia tộc: Vĩnh hằng Sở gia Cấp độ: 1 Tộc trưởng: Sở Hoang; Tuổi:

22 Vị cách: Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô (Chưa thức tỉnh) Tu vi: Võ giả cấp cao, Người điều khiển cấp trung, Quốc thuật Ám kình đại thành.

Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh Trang bị: Chiến y dành riêng (Cấp 1), Binh khí dành riêng (Cấp 1) Tộc nhân: 684 người; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật.

Tử sĩ: 480 người; Công pháp: Quốc thuật phiên bản tử sĩ.

Thế lực gia tộc: Thế lực mạnh mẽ trải dài trên các lĩnh vực thương nghiệp, quân đội, thế giới ngầm, danh chấn Kinh đô, cả nước không ai dám xem thường.

Huyết mạch gia tộc: Chưa thức tỉnh Kỹ năng gia tộc: Cơ quan thuật Bá Đạo, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Bách khoa toàn thư đồ cổ...

Điểm tích lũy: 83.800 điểm Không gian hệ thống: Bài vị Tộc trưởng, Chiến y Tộc trưởng, Binh khí Tộc trưởng, Áo Kim Lũ Ngọc Y, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Ấn Mục Thiên Tử, Ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư, Xà Mi Đồng Ngư, Trọng đỉnh Thanh đồng Tam túc...

"Bảng thông tin gia tộc này thay đổi khá nhiều, có thêm nhiều thông tin về gia tộc hơn trước." Tôi nhướng mày quan sát kỹ một lúc lâu rồi mới đóng bảng lại.

Ong!

Chỉ cần một ý niệm, ba món đồ bỗng hiện ra lơ lửng trước mặt tôi.

Món đầu tiên là một chiếc áo dài màu vàng kim tối, tôi khẽ chạm tay vào.

Xoẹt!

Chiếc áo lập tức tan vào ngón tay rồi bao phủ lấy cơ thể tôi.

Ý niệm vừa động, bộ đồ bỗng chốc biến thành một bộ giáp chiến đấu đậm chất khoa học viễn tưởng.

Sau đó, nó lại đổi thành một bộ trường bào trắng kiểu cổ đại, liên tục thay đổi màu sắc và kiểu dáng theo ý muốn.

"Chiến y cấp 1?

Quả nhiên có thể tự do biến hóa và có lực phòng ngự kinh người.

Dù mới cấp 1 nhưng chắc cũng đủ sánh ngang với chiến giáp cấp SS trong Thôn Phệ Tinh Không." Tôi thầm tặc lưỡi cảm thán.

Chiến y cấp 1 đã ngang ngửa cấp SS, thì binh khí cấp 1 chắc cũng có sức sát thương tương đương.

Tôi chuyển ánh mắt sang món thứ hai.

Đó là một viên cầu nhỏ.

Tôi chạm vào và dùng ý niệm...

Xoẹt!

Viên cầu biến thành một thanh trường kiếm kiểu cổ, lưỡi kiếm sáng loáng khí lạnh thấu xương.

Xoẹt tiếp!

Trường kiếm lại hóa thành một thanh Đường đao rực rỡ ánh xanh nhạt, tỏa ra hơi lạnh băng giá.

Ong...

Thanh đao rung lên rồi biến thành một ngọn trường thương dài khoảng một trượng, trên thân thương khắc đầy những hoa văn ngọn lửa đỏ rực.

Tôi liên tục thay đổi hình dạng vũ khí: đại chùy, trường tiên, phủ

đầu...

đủ loại binh khí xoay vần trong tay.

Đến khi chơi chán rồi, tôi mới nhìn đến món đồ cuối cùng.

Một lệnh bài màu hỗn độn, tôi dùng ý niệm tác động, lệnh bài tỏa ánh vàng rồi tự phân tách ra một khối lệnh bài vàng kim.

"Lệnh bài Tộc trưởng?

Quả nhiên có thể phân tách ra các lệnh bài khác." Nhìn khối lệnh bài trong tay, tôi chìm vào suy nghĩ.

Một gia tộc muốn vận hành tốt thì cần có sự phân cấp tộc nhân.

Không thể để tất cả mọi người hưởng đãi ngộ như nhau, nếu không sẽ là không công bằng với những người có đóng góp lớn.

Tôi quyết định học theo mô hình trong các tiểu thuyết kiếp trước cho đơn giản.

Sau khi cân nhắc kỹ, tôi chia tộc nhân thành ba cấp độ: Hạt nhân, Tinh anh và Phổ thông.

Tộc nhân Phổ thông hiện tại chỉ có thể tu luyện công pháp truyền thừa và Quốc thuật.

Còn các loại thần thuật, bí thuật, đan dược... phải đạt cấp Tinh anh mới được chạm tới.

Tộc nhân Tinh anh phải là những người thực lực mạnh và có đóng góp lớn, họ sẽ được nhận tài nguyên tu luyện như đan dược và binh khí xịn.

Còn cấp Hạt nhân thì hiện tại chưa cần thiết, cứ để đó làm mục tiêu cho mọi người phấn đấu.

"Trong gia tộc hiện nay, có lẽ chỉ bảy người như Sở Phong, Sở

Vân là đủ tầm Tinh anh.

Họ đóng góp nhiều, thực lực mạnh, thiên phú tốt, nếu thức tỉnh thêm huyết mạch thì sẽ còn đáng sợ hơn.

Còn Trường Văn thì cứ để ở cấp Phổ thông để rèn luyện thêm đã...” Tôi thầm tính toán.

Tất nhiên, bố mẹ tôi thì tôi mặc định cho cấp Tinh anh luôn.

Đặc quyền cho người thân là chuyện bình thường.

Có lẽ không lâu nữa, ông chú thứ năm của tôi nếu thăng tiến thêm trong quân đội thì cũng sẽ được xếp vào cấp Tinh anh.

Tôi dùng ý niệm tác động vào lệnh bài Tộc trưởng, khiến nó phân tách ra hàng loạt luồng sáng.

Những luồng sáng này biến thành 684 khối lệnh bài.

Trong đó có 9 khối màu vàng kim, còn lại đều màu bạc.

Dù có sự phân cấp nhưng hiện tại đãi ngộ giữa hai bên chưa quá khác biệt.

Nhưng từ đời thứ hai trở đi, mọi thứ sẽ phải thực hiện nghiêm ngặt theo cấp bậc.

Ai vi phạm sẽ bị phạt nặng.

Cộc cộc~ Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Tôi cất trang bị và lệnh bài rồi lên tiếng.

Cánh cửa mở ra, Sở Huyền bước vào, thấy tôi liền cười nói: “Tộc trưởng, em có chuyện muốn nói.” “Chuyện gì mà phải đích thân chạy tới đây?” Tôi cười nhẹ, đứng dậy đi ra sân.

“Tộc trưởng, gia tộc mình ngày càng lớn mạnh, sau này chắc chắn sẽ rất bận rộn.

Anh hằng ngày vừa phải tu luyện vừa quản lý bao nhiêu việc mà không có ai hầu hạ bên cạnh thì cũng không ổn đúng không?" Sở Huyền gãi đầu cười ngượng nghịu, ướm lời.

"Ừm...

Chương 92

đúng là nên chiêu mộ thêm người làm.

Cái phủ bốn gian này tôi định mua thêm mấy căn tứ hợp viện xung quanh để cải tạo thành một trang viên lớn.

Lúc đó mà không có người làm thì cũng bất tiện thật.” Thấy tôi đồng ý, mắt Sở Huyền sáng lên: “Tộc trưởng, người làm em đã chọn xong rồi.

Một phần là người thân của đám tử sĩ, một phần chiêu mộ bên ngoài.

Để đảm bảo trung thành, đám tử sĩ đang huấn luyện họ rồi.

Em còn dạy cho họ phiên bản cơ bản của Quốc thuật để đảm bảo họ trung thành tuyệt đối.” “Ồ?” Tôi hơi ngạc nhiên rồi gật đầu khen ngợi: “Sắp xếp tốt đấy.

Vào Sở phủ thì dù là người làm bình thường nhất cũng phải luyện Quốc thuật, như thế mới không để nội gián trà trộn vào được.” Bởi vì một khi đã luyện phiên bản Quốc thuật của tử sĩ, nội gián cũng sẽ biến thành người của nhà họ Sở thôi.

“Không chỉ vậy đâu Tộc trưởng, những người đó chỉ là người giúp việc trong phủ.

Còn anh là Tộc trưởng, phải có người riêng chuyên chăm sóc mới được chứ.” Hử?

Tôi nheo mắt nhìn Sở Huyền khiến hắn lúng túng.

Trong bụng tôi thầm mắng đám kia vô liêm sỉ, dám đẩy thằng này ra nói chuyện.

“Nói đi, rốt cuộc là định làm gì, đừng có vòng vo nữa.” Tôi lườm một cái.

“Hắc hắc, Tộc trưởng, không phải lỗi của em đâu, là ý của Phong ca và Tiểu Kumo đấy.” Bị nhìn thấu, Sở Huyền cười hì hì đổ tội luôn.

“Nói!” Tôi nhìn chằm chằm hắn.

“À... thì là thế này, mấy hôm trước mình đánh nhau với nhà họ Hoắc ấy, Phong ca nghe nói nhà họ Hoắc có cặp chị em song sinh đẹp tuyệt trần nổi tiếng khắp Kinh đô.

Thế là anh ấy dặn Trường Văn nếu gặp thì đưa về làm nha hoàn cho Tộc trưởng.

Ai dè thằng nhóc Trường Văn đó nhanh tay thật, nó bắt được cô chị Hoắc Hữu Tuyết về thật.

Dù đã hòa giải với nhà họ Hoắc nhưng nó cũng không trả lại người.

Mấy hôm nay nó đang dạy dỗ quy tắc cho cô ta, còn dạy luôn cả Quốc thuật tử sĩ để cô ta không có dị tâm.

Tuy Quốc thuật là cốt lõi nhưng bản cơ bản này nếu không có bí quyết chiến đấu thì cũng không mất gì.

Như vậy Hoắc Hữu Tuyết cũng trở thành tử sĩ của mình, sau này nếu nhà họ Hoắc không biết điều, mình có thể nâng đỡ cô ta lên làm gia chủ luôn.” Nghe Sở Huyền nói, tôi hơi ngạc nhiên.

Không ngờ đêm đó Sở Trường Văn lại bắt được Hoắc Hữu Tuyết thật, mà nhà họ Hoắc sau đó cũng không nhắc lấy một lời.

Còn về việc nâng đỡ cô ta làm gia chủ thì tôi không mấy hứng thú.

Dù không có chúng tôi giúp, với dã tâm và thủ đoạn của Hoắc Hữu Tuyết, cô ta sớm muộn cũng sẽ lật đổ Hoắc Tú Tú thôi.

“Tộc trưởng, anh thấy... sao?” Thấy tôi im lặng, Sở Huyền lo lắng hỏi.

“Nếu Hoắc Tiên Cô không đòi người thì chắc là bà ta bỏ cuộc rồi, trả về cũng chẳng nghĩa lý gì.

Còn việc làm gia chủ thì phiền phức lắm, thà diệt luôn cho rảnh nợ.

Nhưng nếu đã thành tử sĩ gia tộc và tôi cũng đang thiếu người rót trà, thì cứ để cô ta ở lại làm người hầu đi.” Tôi suy nghĩ một lát rồi quyết định.

“Rõ, Tộc trưởng!” Thấy tôi đồng ý, Sở Huyền hớn hở: “Tộc trưởng, em thấy cô nàng Hoắc Hữu Tuyết đó đúng là cực phẩm, anh cứ thoải mái sai bảo nhé.” “Cút đi!” Tôi mắng một câu rồi nghiêm mặt lại: “Đi gọi Sở Phong và mọi người đến đây, tôi có thứ cần giao cho các anh.” “Rõ, Tộc trưởng!” Thấy tôi nghiêm túc, Sở Huyền không đùa nữa, vội vàng chạy đi.

Một lúc sau, Sở Phong, Sở Vũ, Sở Vân và những người khác đều có mặt.

Tại sân, tôi ngồi trên ghế đá, trên bàn là bảy khối lệnh bài vàng kim tỏa ánh sáng dịu nhẹ, một mặt khắc hoa văn, một mặt là chữ “Sở”.

“Bảy khối lệnh bài này mỗi người một khối.

Từ nay nhà họ Sở sẽ phân chia cấp bậc.

Bảy người là tộc nhân Tinh anh, những người khác là Phổ thông.

Muốn thăng cấp lên Tinh anh phải có đóng góp cho gia tộc.

Tộc nhân Tinh anh sẽ được hưởng nhiều tài nguyên tu luyện và cổ phần tập đoàn hơn.” Nói rồi tôi chỉ vào một cái rương lớn dưới đất:

“Trong đó là lệnh bài cho những người khác, lát nữa cử một người mang về làng, mỗi người một khối.

Lệnh bài này tượng trưng cho địa vị trong tộc, phải giữ cho kỹ, mất lệnh bài là mất mạng, ai làm mất sẽ bị trục xuất khỏi tộc.” Nhìn bảy khối lệnh bài vàng kim và nghe lời tôi dặn, nhóm Sở Phong ai nấy đều tỏ ra trang nghiêm.

Cấp bậc gia tộc!

Tộc nhân Tinh anh!

Phổ thông!

Lệnh bài chính là danh dự của họ và của cả gia tộc họ Sở.

Mạng có thể mất, nhưng lệnh bài thì tuyệt đối không.

Bảy người trịnh trọng nhận lệnh bài, chắp tay tuyên thệ: “Chúng tôi nhất định không phụ kỳ vọng của Tộc trưởng, sẽ đưa nhà họ Sở đi đến vinh quang.” “Ừm!” Tôi gật đầu: “Lệnh bài này sau khi nhỏ máu nhận chủ sẽ liên kết với sinh mệnh, sau này sẽ còn nhiều công dụng khác rồi các anh sẽ biết.” Nhỏ máu nhận chủ?

Họ tuy hơi ngạc nhiên nhưng không thắc mắc, làm theo lời tôi ngay.

Bảy người trích máu từ ngón tay nhỏ lên lệnh bài.

Ong!

Máu thấm vào, lệnh bài tỏa ánh kim hồng rồi vụt tắt.

Ngay lập tức, họ cảm thấy có một sợi dây liên kết vô hình với nó.

Quả nhiên đồ của Tộc trưởng đưa ra không cái nào là không thần kỳ.

“Trong rương có hai khối lệnh bài vàng kim nữa, còn lại là màu

bạc.

Lát nữa cử một người đưa lệnh bài cho Trường Văn, rồi cấp tốc về làng giao cho mọi người.

Nhớ kỹ, hai khối vàng kim đó là dành cho bố mẹ tôi, rõ chưa?" "Tộc trưởng, việc này cứ giao cho em, tuyệt đối không có sai sót." Sở Vũ bước lên nhận lệnh.

"Được, giao cho anh." Tôi phất tay, một cái rương khác hiện ra trên bàn cùng với bảy chiếc nhẫn.

"Đây là Nhẫn thân phận gia tộc, đeo vào thì tên của các anh sẽ hiện lên bên trong.

Nó cũng là biểu tượng của tộc nhân họ Sở.

Bên trong nhẫn có không gian chứa đồ rộng khoảng 100 mét khối và sẽ tăng dần theo thời gian." Hít!

Nhẫn chứa đồ?

Bảy người trợn mắt kinh ngạc.

Đây là thứ họ hằng ao ước.

Lần trước đi mộ Tây Chu họ đã thấy túi chứa đồ thần kỳ thế nào rồi.

Nay được sở hữu nhẫn riêng, lại còn có thể tăng diện tích, họ vui mừng khôn xiết, vội vàng đeo vào tay.

Khi đeo vào, họ thấy hơi nhói ở ngón tay, rồi trên mặt nhẫn hiện ra chữ "Sở".

Tháo ra xem bên trong, mỗi người đều thấy tên mình khắc ở đó.

Phong!

Sở Phong!

Nhẫn dành riêng cho Sở Phong!

Cảm giác tự hào dâng trào trong lòng mỗi người khi mang trên mình nhẫn và lệnh bài gia tộc.

“Trong hộp cũng có nhẫn giống như vậy, Sở Vũ mang về chia cho mọi người trong làng, dặn họ tuyệt đối không được làm mất.” “Rõ, Tộc trưởng!” Sở Vũ gật đầu đầy kiên định.

“Xong rồi, về nghỉ đi.

À, sau này tu luyện nhớ để ý cơ thể xem có gì lạ không thì báo ngay cho tôi.” Tôi xua tay dặn dò rồi cho họ lui.

Dù không hiểu tại sao tôi hỏi vậy nhưng họ vẫn vâng lời rồi rời đi.

Chương 93

"Haiz, không biết ai sẽ là người đầu tiên thức tỉnh huyết mạch đây." Tôi thầm mong đợi.

"Xong việc phát nhẫn và lệnh bài rồi, giờ xem cửa hàng hệ thống mua ít đồ nâng cấp thực lực thôi." Tôi nằm trên ghế mây, thong thả mở cửa hàng hệ thống.

Sau vụ bị súng đạn của nhà họ Lý và nhà họ Uông bắn, tôi vẫn luôn trăn trở về việc phòng ngự cho tộc nhân.

Tôi cân nhắc giữa việc mua thú dữ cấp 2 để lấy da làm áo hay mua thẳng trang bị phòng hộ trên hệ thống.

Cuối cùng tôi chọn mua trang bị sẵn.

Vì một con thú cấp 2 cũng tốn vài trăm điểm mà không phải con nào da cũng làm áo được.

Trong khi đó, một bộ tác chiến phục cấp 1 có thể chống đạn xuyên giáp chỉ tốn 200 điểm.

"Hệ thống, mua 200 bộ tác chiến phục cấp 1." "Đinh, đã mua thành công, trừ 40.000 điểm tích lũy." "Chậc, điểm kiếm thì khó mà tiêu thì nhanh thật, đi tong một nửa rồi." Nhìn số điểm giảm xuống, tôi cũng thấy xót ruột.

Tôi chỉ mua 200 bộ cho những người thực lực mạnh nhất và đám tử sĩ đã đạt Minh kình, còn những người già trẻ lớn bé trong làng thì chưa cần thiết vì họ không trực tiếp chiến đấu.

Tôi chọn nhiều kiểu dáng như rằn ri, đồ da, áo gió... cho đa dạng.

"Xong đồ cho mọi người, còn bảy người Tinh anh thì phải dùng đồ cấp 2 thôi." Tôi tốn thêm 3.500 điểm để mua bảy bộ đồ cao cấp

hơn.

Tiếp theo là vũ khí.

Những thanh Đường đao, Hán kiếm cũ đã không còn theo kịp thực lực của họ nữa.

Tôi mua cho bảy người loại vũ khí hạ phẩm cấp 9, đủ dùng cho đến khi họ đạt cấp Chiến Thần.

Trong khi tôi đang mải mê mua sắm trang bị cho gia tộc thì tại một quán lẩu cừu ở Kinh đô, có bốn người đang ngồi quanh bàn.

Nếu có tôi ở đó, tôi sẽ nhận ra ba người trong số họ chính là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền và Vương Nguyệt Bán (Bàn Tử).

Người còn lại gầy gò, mặt mũi nhanh nhẹn, cười lộ răng vàng, chính là Đại Kim Nha.

Hôm nay họ tụ tập vì Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền đã gia nhập đội khảo cổ, khoảng nửa tháng nữa sẽ vào sa mạc Taklamakan tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

"Tôi nói này anh Hồ, anh Tuyền, hai người đừng có dính vào vụ Tinh Tuyệt Cổ Thành đó.

Tôi đã xem rồi, chuyến này đại hung, sao hai người không nghe tôi?" Vương Nguyệt Bán vừa ăn thịt cừu vừa càm ràm.

"Hừ, không đi thì lấy gì mà ăn?

Cô nàng người Mỹ đó trả cho tôi và lão Hồ mỗi người năm vạn đô đấy, không đi sao được?" Vương Khải Tuyền lườm em họ một cái rồi gắp miếng thịt lớn.

"Hơn nữa, Tinh Tuyệt Cổ Thành mất tích cả hai ngàn năm rồi, chắc gì đã tìm thấy.

Nếu không thấy thì cứ đi một vòng rồi về, tự nhiên có mười vạn

đô, sao lại từ chối?" "Haiz, thì cũng tại hai anh đối xử tốt với em nên em mới lo đấy." Vương Nguyệt Bán thở dài: "Nói thật nhé, không phải em bói toán gì đâu, mà chuyến đi Tây Chu lần trước em gặp thần tiên thật đấy." "Thần tiên cái gì?

Cậu cứ úp úp mở mở mãi, rốt cuộc là gặp ai?" Vương Khải Tuyền vẫn còn giận vì lần trước Bàn Tử lén đi đổ đấu một mình mà không rủ hắn.

Đã thế về nhà cứ lảm nhảm gặp thần tiên.

"Thì em gặp thần tiên thật mà, hai anh cũng biết họ đấy." Hồ Bát Nhất ngẩng đầu nhìn Bàn Tử, tò mò.

Thần tiên?

Lại còn quen biết?

"Anh Hồ, anh Tuyền, hai người còn nhớ mấy người mình gặp ở mộ tướng quân Kim quốc không?" Vương Nguyệt Bán nhìn quanh rồi ghé sát tai hai người nói nhỏ.

Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền sững người, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Đại Kim Nha ngồi bên cạnh cũng ngơ ngác.

Chuyện ở mộ tướng quân Kim quốc hắn có nghe kể, hình như gặp một nhóm người bí ẩn.

Nhóm đó cực mạnh, dễ dàng đánh bại hai người họ, thậm chí còn mua lại cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền của Hồ Bát Nhất.

"Chú em, đừng nói là lần này đi mộ Tây Chu chú lại gặp họ nhé?" Vương Khải Tuyền dè dặt hỏi.

"Đúng vậy!" Bàn Tử đập bàn cái rầm, khẳng định chắc nịch.

“Hít, thật sao?

Đám người đó đúng là thần bí, võ công lại cao.

Hai anh em tôi dù kinh qua trận mạc mà còn không đỡ nổi một chiêu của họ.” Vương Khải Tuyền vẫn còn hãi khi nhớ lại.

Từ sau vụ đó, họ lại bị nhà họ Đinh ở Hoàng Hà truy sát suýt mất mạng, khiến họ nhận ra giới đổ đấu này nguy hiểm đến mức nào.

Sau khi về Kinh đô hỏi thăm Đại Kim Nha, họ mới biết thế giới này rộng lớn hơn họ tưởng.

Cửu Môn, Tam Giang Thủy Tiêu... toàn những thế lực đáng sợ.

“Anh Hồ, anh Tuyền, hai người không biết đâu, lúc ở mộ tướng quân nếu Hoang ca mà ra tay thì hai người xanh cỏ từ lâu rồi.

Ở mộ Tây Chu em mới thấy họ thần thánh cỡ nào.

Huyết thi anh biết không?

Loại biến dị mạnh nhất ấy, trong mộ đó có cả chục con, lại còn mấy con Huyết thi vương nữa.

Người thường vào đó chỉ có chết, thế mà đám người của Hoang ca chém chúng như chém rau.

Rồi cả đám thi miết đông như kiến có thể ăn sạch người trong chớp mắt, thế mà trước mặt họ cũng chỉ như lũ sâu bọ thôi.” Nghe Bàn Tử kể, Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền và Đại Kim Nha sững sờ hoàn toàn.

Huyết thi là loại cực kỳ hung ác, họ từng chật vật lắm mới diệt được hai con hắc mao tống tử, thế mà ở đây có cả chục con Huyết thi bị chém như rau?

“Anh Hồ, anh Tuyền, ngay cả người như Hoang ca còn nói Tinh Tuyệt Cổ Thành là nơi đại hung, thì hai người nghĩ nó nguy hiểm đến

mức nào?" "Haiz, chuyến đi này đúng là lành ít dữ nhiều rồi!" "Lão...

Lão Hồ, Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ không thật sự là nơi đại hung như mấy người kia nói chứ?" "Chúng ta cũng đâu có thật sự định đi tìm cái Tinh Tuyệt Cổ Thành đó, tôi chỉ muốn kiếm chút tiền lộ phí, nhưng... nhưng ngụ ý nếu thật sự bắt tôi tìm thì phải làm sao?" Vương Khải Toàn lúc này trong lòng cũng có chút kinh hãi.

Tinh Tuyệt Cổ Thành là nơi đại hung thì không nói, nhưng nhóm cường giả bí ẩn xem Huyết Thi như cỏ rác, chém dưa thái rau kia mới khiến Vương Khải Toàn không khỏi hoang mang.

Anh ta còn trẻ, còn đang trông chờ vào việc nối dõi tông đường cho nhà họ Vương cơ mà.

Hồ Ba Nhất lúc này trong lòng cũng hoảng loạn không kém, tuy ngoài mặt không biểu lộ ra nhưng thần sắc đã bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Nếu Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự là đại hung, thì chuyến này đi e rằng lành ít dữ nhiều, thậm chí là mười chết không sinh.

"Ôi trời đất ơi, Bàn gia, Hồ gia, đều tại tôi cả.

Nếu không phải tôi giới thiệu đội khảo cổ thì cũng không đến mức nhận lời cô nàng người Mỹ kia.

Vừa mới thoát khỏi tay nhà họ Đinh ở Hoàng Hà, nếu vì Tinh Tuyệt Cổ Thành mà xảy ra chuyện, Đại Kim Nha tôi chẳng phải sẽ cắn rứt cả đời sao." Đại Kim Nha ở bên cạnh vỗ đùi một cái, vẻ mặt lo lắng nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn.

"Lão Hồ, hay là chúng ta đừng đi nữa?

Mười vạn đô la Mỹ tuy nhiều, nhưng nếu mất mạng thì đi tìm làm gì?" Vương Khải Toàn động lòng, nhìn Hồ Ba Nhất đề nghị.

“Không được!” “Tôi đã hứa với Giáo sư Trần và cô Dương, ngay cả tiền đặt cọc cũng đã nhận rồi, giờ đột nhiên không đi, liệu có được không?” Hồ Ba Nhất lắc đầu phủ quyết, châm một điếu thuốc, rít một hơi sâu rồi nhả ra làn khói mờ ảo, lông mày nhíu chặt.

“Thế này cũng không được thế kia cũng không xong, nhưng chúng ta cũng không thể thật sự đi nộp mạng chứ.” “Nếu không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành thì tốt, nhưng một khi tìm thấy, với năng lực của hai chúng ta, cộng thêm đám người già yếu bệnh tật của Giáo sư Trần, căn bản không có khả năng sống sót ra khỏi nơi đại hung đó.” Vương Khải Toàn thở dài ngắn dài, sớm biết vậy đã không ham mười vạn đô la kia, khiến giờ tiến thoái lưỡng nan.

“Tiểu Vương Bàn Tử, nhóm người như thần tiên mà cậu nói, chắc chắn là nhóm người lần trước chúng ta gặp ở mộ Kim Quốc Tướng Quân, không biết cậu có biết họ ở đâu không?” Đột nhiên, Hồ Ba Nhất ngẩng đầu nhìn về phía Vương Nguyệt Bàn, trầm giọng hỏi.

“Biết chứ, hình như cũng ở trong thành phố Bắc Kinh này, Hồ đại ca hỏi làm gì?” Vương Nguyệt Bàn có chút hiếu kỳ nhìn một cái, sau đó chuẩn bị tiếp tục vùi đầu ăn thịt dê.

Tuy nhiên, vừa định cúi đầu, anh ta như chợt nhận ra điều gì, mạnh mẽ ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Hồ đại ca, không phải anh định đi tìm mấy vị thần tiên đó giúp đỡ chứ?” Lời này vừa nói ra, mắt Vương Khải Toàn lập tức sáng bừng, vỗ bàn một cái nói: “Đúng thế!

Sao tôi không nghĩ ra nhỉ, nếu có nhóm người đó giúp đỡ, chúng ta có lẽ sẽ không sao.” Hồ Ba Nhất gật đầu, lông mày vẫn nhíu chặt, trầm giọng nói: “Tinh Tuyệt Cổ Thành đã là nơi đại hung thì tôi tự nhiên không thể lỗ mãng tiến tới.

Hiện giờ tôi cũng hết cách, chỉ có thể thử tìm kiếm chút sự trợ

giúp.

Nếu không, hai chúng ta đi không có ngày về, xương phơi dưới cát vàng thì thật sự lỗ vốn to." "Không đâu Hồ đại ca, biểu ca, nhất định phải đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Trả lại tiền đặt cọc không được sao, tuy mất mặt một chút nhưng tổng còn hơn mất mạng chứ?" Vương Nguyệt Bàn bất lực thở dài.

"Cậu thì biết cái gì, con người sống ở đời, quan trọng là cái mặt." Vương Khải Toàn trừng mắt nhìn Vương Nguyệt Bàn một cái, thằng nhóc này dám dạy bảo mình sao.

Chương 94

Luận về việc cần mặt mũi thì cậu em họ này có khi còn hơn cả anh ta.

"Mặt mũi là một chuyện, chủ yếu là số tiền kiếm được trước đó đều tiêu hết rồi, tiền đặt cọc cũng đã tiêu, muốn trả lại cũng không có tiền." Hồ Ba Nhất lắc đầu cười khổ.

"..." Vương Nguyệt Bàn nghe vậy thì ngẩn người, sau đó mới sực nhớ ra Hồ đại ca luôn chu cấp cho gia đình của các chiến hữu, thời gian qua lại vừa giúp quê nhà sửa đường.

E là tiền đã tiêu sạch sành sanh, trong đó chắc không ít tiền của biểu ca cũng bị bù đắp vào rồi.

Cộng thêm việc Vương Khải Toàn bình thường tiêu xài cũng vung tay quá trán, căn bản chẳng để dành được đồng nào.

Bản thân Vương Nguyệt Bàn cũng chẳng có bao nhiêu, lần đi mộ Chiến Quốc ở Tây Chu kia chẳng kiếm được xu nào, suýt chút nữa còn mất mạng ở đó.

"Hay là tiền để tôi bỏ ra, tạm thời đưa cho cô nàng người Mỹ kia?" Lúc này, Đại Kim Nha ở bên cạnh ướm hỏi.

"Không được!" Vương Khải Toàn chưa kịp vui mừng định đồng ý thì Hồ Ba Nhất đã lập tức lắc đầu từ chối.

"Kim gia, tiền này chắc chắn anh không thể bỏ ra được.

Anh mở cửa tiệm ở Phan Gia Viên cũng chẳng dễ dàng gì, sao có thể để anh xuất tiền?" Hồ Ba Nhất nhíu mày, trầm giọng nói: "Hiện giờ phương pháp an toàn nhất là nhờ mấy vị kia giúp đỡ, nhưng quan trọng nhất là liệu đối phương có bằng lòng giúp chúng ta hay không."

“A, Hồ đại ca, mấy vị thần tiên kia đều không phải người thường đâu.

Lần trước ở mộ Chiến Quốc Tây Chu, họ thu hoạch được không ít tinh phẩm, trân phẩm, thậm chí là trọng bảo, căn bản không thiếu tiền.

Lúc em hỏi, người ta đối với Tinh Tuyệt Cổ Thành dường như cũng không mấy hứng thú.

Muốn nhờ họ giúp, em thật sự không có cách nào.” Vương Nguyệt Bàn thở dài một hơi, cũng lâm vào thế bí.

Điểm quan trọng nhất là không biết đối phương rốt cuộc ở chỗ nào trong thành phố Bắc Kinh, và liệu họ có còn ở đây hay không.

Lần trước cũng không để lại số điện thoại, nếu không thì đã tiện hơn nhiều.

“Lão Hồ, mấy vị kia đã biết rõ về Tinh Tuyệt Cổ Thành như vậy, chẳng lẽ họ cũng hiểu biết vô cùng sâu sắc về nó sao?” Lúc này, Vương Khải Toàn đảo mắt, dường như nảy ra ý kiến gì đó.

“Có gì thì nói mau, đang phiền đây.” Hồ Ba Nhất rít một hơi thuốc thật sâu, lắc đầu nói.

“Thế này đi lão Hồ, chi bằng chúng ta trực tiếp nói với đội khảo cổ rằng chúng ta đã tìm được một người vô cùng quen thuộc với Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu có thể mời được người đó xuất sơn, chúng ta nhất định có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Với sự chấp niệm của Giáo sư Trần và cô Dương đối với nơi đó, e là họ cũng sẽ muốn mời người kia ra mặt?” Lời này vừa nói ra, ba người còn lại bên bàn ăn đều không khỏi kinh ngạc nhìn Vương Khải Toàn.

“Được đấy Bàn gia, não anh dùng tốt thật, chiêu này cũng nghĩ ra

được.” Đại Kim Nha hắc hắc cười, giơ ngón tay cái với Vương Khải Toàn.

Vương Nguyệt Bàn thì thầm thán phục, biểu ca thật bạo gan, cách này cũng dám nghĩ tới.

Hồ Ba Nhất thở ra một hơi dài: “Bàn Tử, phương pháp này dường như đúng là không tệ.

Với tính cách của cô Dương, chắc chắn cô ấy sẽ đi mời mấy vị kia, đến lúc đó chúng ta được cứu rồi.” Nói xong, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn lập tức hành động, chào từ biệt Vương Nguyệt Bàn và Đại Kim Nha để đến chỗ đội khảo cổ thông báo sự việc.

Thấy trên bàn chỉ còn lại mình và Đại Kim Nha, Vương Nguyệt Bàn đảo mắt, cũng vội đứng dậy: “Kim gia, Hồ đại ca đã đi tìm đội khảo cổ, vậy tôi sẽ đi nghe ngóng xem anh Sở Hoang hiện đang ở đâu, kẻo đội khảo cổ lại tìm không thấy.” “Không... không, đợi chút, cậu vừa nói ai cơ?” Đại Kim Nha kinh ngạc nhìn Vương Nguyệt Bàn.

“Thì đi tìm anh Sở Hoang của tôi chứ ai.” “Tiểu Béo gia, mấy vị thần tiên bạn của cậu... tên là Sở Hoang?” Đại Kim Nha lộ vẻ kinh hãi, có chút không chắc chắn hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy!

Tên là Sở Hoang, anh ấy có mấy người anh em như thần tiên nữa, đều cùng một gia tộc.” Vương Nguyệt Bàn gật đầu, có chút khó hiểu nhìn Đại Kim Nha.

Chát!

Đại Kim Nha mạnh mẽ vỗ bàn đứng bật dậy, vẻ mặt kích động: “Tiểu Béo gia à, cậu thật thần kỳ quá!

Quen biết được với tộc trưởng của Sở gia, trời đất ơi, đó là Sở gia đấy!” “Không phải chứ Kim gia, sao anh lại kích động thế?” Vương

Nguyệt Bàn ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu ý của Đại Kim Nha là gì.

"Trời ạ, Tiểu Béo gia, không lẽ cậu không biết về Sở gia sao?" Đại Kim Nha ngạc nhiên nhìn Vương Nguyệt Bàn, nhưng thấy không đúng, nếu đã quen biết sao lại không biết Sở gia được?

Tuy không hiểu tại sao, nhưng Đại Kim Nha lúc này đang kích động vô cùng, căn bản không quản được nhiều, trực tiếp kéo Vương Nguyệt Bàn ngồi xuống lại, mở miệng nói: "Tiểu Béo gia, cậu có biết gần đây thành phố Bắc Kinh chúng ta đã xảy ra một chuyện đại sự không?" "Đại sự?

Đại sự gì?

Có liên quan gì đến tôi không?" Vương Nguyệt Bàn không vui nói.

Anh ta đang phải tìm cách đi tìm Sở Hoang đây, nếu ngay cả địa chỉ cũng không biết thì lúc đội khảo cổ đến biết giải thích thế nào.

"Tiểu Béo gia à, bình thường cậu cũng nên chú ý đến tình hình ở Phan Gia Viên cũng như xu hướng của giới cổ ngoạn một chút đi, đừng có suốt ngày ru rú trong tiệm không ra ngoài." Đại Kim Nha lắc đầu, sau đó mới dùng ngữ khí kích động nói tiếp: "Mấy ngày trước, ở Bắc Kinh xuất hiện một thế lực mới, thế lực này vừa xuất hiện đã đồng thời khai chiến với Lý gia trong Cửu Môn và nhà họ Hoắc.

Đó là Cửu Môn đấy, một trong những thế lực hàng đầu trong giới đổ đấu và cổ ngoạn.

Lý gia và Hoắc gia lại là những gia tộc cực kỳ cường đại trong thành phố này, vậy mà cái thế lực mới xuất hiện kia chỉ trong một đêm đã diệt sạch Lý gia, thậm chí còn khiến Hoắc gia phải cúi đầu.

Nghe đồn đương gia của Hoắc gia còn phải đích thân thiết tiệc xin lỗi.

Thế lực mới xuất hiện đó chính là Gia tộc họ Sở." Nói xong, Đại

Kim Nha dùng ánh mắt rực cháy chằm chằm nhìn Vương Nguyệt Bàn.

Nếu vị Tiểu Béo gia này thật sự quen biết tộc trưởng Sở gia, vậy chẳng phải sắp phát đạt rồi sao?

Nghe đến đây, Vương Nguyệt Bàn cuối cùng cũng hiểu ra, chỉ là có chút không dám tin.

"Kim gia, Gia tộc họ Sở mà anh nói... không lẽ cùng một gia tộc với anh Sở Hoang của tôi chứ?" "Chẳng phải sao?

Tộc trưởng của Sở gia đó tên là Sở Hoang." "Tê... lúc đó hình như anh Sở Hoang đúng là tộc trưởng của một gia tộc thật?" Vương Nguyệt Bàn hít một hơi khí lạnh, trong lòng kinh hãi không thôi.

Gia tộc họ Sở mạnh đến vậy sao?

Ngay cả một trong Cửu Môn cũng bị diệt, khiến Hoắc gia phải cúi đầu.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, với thực lực của mấy vị thần tiên kia, thế gian này làm gì có ai là đối thủ?

"Tiểu Béo gia, mấy ngày gần đây, Phan Gia Viên chúng ta có thêm hai cửa tiệm tên là Đại Hoang Các, cậu biết chứ?

Đó chính là sản nghiệp của Sở gia.

Theo lời đồn, Đại Hoang Các sẽ mở rộng ra khắp các thành phố lớn trên cả nước, người trấn giữ Đại Hoang Các ở Bắc Kinh là một người tên Sở Phong.

Tiểu Béo gia, cậu có quen biết tộc trưởng Sở gia sao không nói sớm, nếu có Sở gia chiếu cố, tôi muốn không phát đạt cũng khó." ...

Phủ đệ họ Sở!

Sở Hoang đang đứng giữa sân, hai tay nắm chặt thành quyền, diễn luyện một bộ quyền pháp.

Hình Ý Quyền!

Là một trong ba loại nội gia quyền đại danh đỉnh đỉnh, Hình Ý Quyền biến hóa khôn lường, quỷ dị và hiểm hóc.

Thập Nhị Hình Ý Quyền!

Ngũ Hành Hình Ý Quyền!

Mỗi một lộ quyền pháp đều có những đặc tính riêng biệt.

Bộ Hình Ý Quyền mà Sở Hoang đang luyện thuộc về quốc thuật, bao hàm tất cả tinh hoa bên trong.

"Hống ~" Sở Hoang tung ra một quyền, trong không trung dường như có tiếng mãnh hổ gầm thét, một luồng khí thế hung mãnh của chúa tể muôn loài lập tức lan tỏa khắp sân.

Một quyền tung ra, không khí trực tiếp bị nổ tung thành chân không.

Sau khi đánh xong vài bộ Hình Ý Quyền, Sở Hoang mới thở hắt ra một hơi dài, đi về phía ghế đá cách đó không xa.

"Hiện giờ tu vi quốc thuật của tôi về cơ bản đã luyện Ám Kình đến cảnh giới viên mãn, muốn đột phá Hóa Kình e là cần một thời gian nữa." "Nhưng tố chất thân thể đột phá thì chắc chỉ trong vài ngày tới thôi." Sở Hoang vừa ngồi xuống vừa thầm tính toán trong lòng.

Hiện giờ tố chất thân thể đã ở cấp bậc Cao cấp Chiến sĩ, anh có dự cảm không quá vài ngày nữa nhất định sẽ bước chân vào Sơ cấp Chiến tướng.

Đến lúc đó, tinh thần niệm lực cũng sẽ đạt tới tầng thứ Cao cấp Chiến tướng.

Một khi đạt tới cấp bậc này, chiến lực của anh chắc chắn sẽ được tăng cường cực lớn.

Anh hạ quyết tâm sẽ từng bước vững chắc tu luyện tố chất thân thể lên Cao cấp Chiến tướng.

Đến lúc đó, lại dùng điểm tích lũy mua vật phẩm từ cửa hàng hệ thống để một bước tiến vào cấp bậc Chiến Thần.

Chương 95

Một khi đạt tới cấp Võ giả Chiến Thần, đẳng cấp Tinh thần niệm sư của anh sẽ tương đương với Cao đẳng Chiến Thần.

Nếu sau đó có đủ điểm tích lũy để mua Thảo Mộc Chi Tâm, khiến tinh thần niệm lực lột xác lần nữa, thì lúc đó mới thật sự xứng danh là Vô địch Chiến Thần.

Một khi đạt tới cấp Vô địch Chiến Thần, anh sẽ thật sự vô địch trên thế giới này.

Với tốc độ của Vô địch Chiến Thần, có thể di chuyển với vận tốc cực nhanh, nếu binh khí của Tinh thần niệm sư đủ tốt, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn.

Đến lúc đó, ngay cả đòn tấn công hạt nhân cũng căn bản không thể đánh trúng.

Bởi vì với tốc độ hàng chục cây số một phút, nếu nhanh hơn nữa đạt tới năm sáu chục cây số, thì đó là khái niệm gì?

Tốc độ tương đương hai ba ngàn cây số một giờ, thật sự có bị tấn công hạt nhân thì cũng hoàn toàn đủ khả năng né tránh.

Ngược lại, đối phương sẽ phải hứng chịu sự trả thù điên cuồng của một Vô địch Chiến Thần đang phẫn nộ.

"Thật đáng tiếc..." Sở Hoang lắc đầu, anh từng dạo qua cửa hàng hệ thống, những thứ có hiệu quả như Thảo Mộc Chi Tâm cần số điểm tích lũy ít nhất cũng phải mười vạn, thậm chí có cái lên đến hàng triệu điểm.

Số lượng điểm tích lũy khổng lồ như vậy e là phải đi xuống không ít đại mộ mới có thể kiếm được.

“Thôi đi, đừng có cao xa quá, hiện tại tôi mới chỉ là Cao cấp Chiến sĩ, lo lắng chuyện sau cấp Chiến Thần làm gì.” “Cứ nhanh chóng đột phá lên Võ giả cấp Chiến tướng đã.” Sau khi nghỉ ngơi một lát, Sở Hoang lại đi ra sân sau, một nơi rộng rãi thoáng đãng để tiến hành huấn luyện tố chất thân thể.

Khi thực lực ngày càng cao, những bãi tập thông thường đã không còn đáp ứng được nhu cầu của anh.

Vì vậy mấy ngày nay Sở Hoang đang cân nhắc xem có nên tích lũy một ít điểm để mua một phòng huấn luyện trọng lực hay không, như vậy không chỉ anh có thể dùng mà còn có thể cho người trong tộc huấn luyện.

Việc này có tác dụng cực lớn trong việc nâng cao thực lực của tộc nhân Sở gia.

Dù sao thì phòng huấn luyện trọng lực cũng là thứ sớm muộn gì cũng phải mua.

Ba ngày sau!

Tại phủ đệ họ Sở!

Sở Hoang đang ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền, tư thế ngũ tâm hướng thiên.

Ong!

Xung quanh cơ thể anh, từng luồng khí tức đặc thù lượn lờ.

Sau một hồi lâu, anh mới từ từ mở mắt, trong mắt bắn ra một tia tinh quang.

“...

Võ giả cấp Chiến tướng?” Cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể lúc này, Sở Hoang không khỏi cảm thấy mê mẩn.

Quả nhiên đối với đàn ông, sức mạnh cường đại luôn là thứ khiến người ta đắm say nhất.

Sau một đêm tu luyện tối qua, thực lực cuối cùng cũng đột phá, từ Võ giả cấp Chiến sĩ thành công bước vào cấp Chiến tướng.

Võ giả cấp Chiến tướng, nếu đặt ở Trái Đất thời kỳ đầu của vũ trụ Thôn Phệ, cũng tuyệt đối được coi là một cường giả thực thụ.

Cho dù hiện tại tố chất thân thể chỉ mới là Sơ cấp Chiến tướng, nhưng cũng không phải là thứ mà cấp Chiến sĩ có thể so bì được.

Sơ cấp Chiến tướng có lực đấm lên tới 8.000 kg, tốc độ đạt 90 mét mỗi giây.

Nếu cộng thêm quyền pháp quốc thuật và cách vận dụng kình lực, một quyền thậm chí có thể bộc phát sức mạnh gấp ba đến năm lần bản thân.

Gấp ba năm lần, con số đó đáng sợ đến mức nào?

Đó là lực đạo kinh người từ 24.000 kg đến 40.000 kg, nếu quy đổi ra tấn thì là 24 đến 40 tấn.

Dưới một quyền này, thế gian có ai kháng cự nổi?

Nếu gặp lại Trương Khải Linh, e rằng một quyền của anh cũng đủ để đánh chết đối phương.

Đợi đến khi tu vi quốc thuật đột phá Hóa Kình, tác dụng của kình lực thậm chí có thể bộc phát gấp bảy đến mười lần.

Lúc đó sẽ còn khó tin hơn nữa!

Đồng thời, cùng với sự đột phá của tố chất thân thể, tinh thần niệm lực cũng đột phá theo, bước vào cấp bậc Tinh thần niệm sư Cao cấp Chiến tướng.

“Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!” Sở Hoang thầm nói trong

đầu.

"Đinh, đang mở bảng thông tin gia tộc..." Xoẹt!

Theo tiếng thông báo của hệ thống, ngay khoảnh khắc sau, một màn sáng mà người ngoài không thể nhìn thấy xuất hiện trước mắt anh.

Gia tộc: Sở gia Vĩnh Hằng.

Đẳng cấp: 1.

Tộc trưởng: Sở Hoang; Tuổi: 22.

Vị cách: Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô (Chưa thức tỉnh).

Trang bị: Chiến y chuyên dụng (Cấp 1), Vũ khí chuyên dụng (Cấp 1).

Tu vi: Võ giả Sơ cấp Chiến tướng, Khống chế giả Cao cấp Chiến tướng, Quốc thuật Ám Kình viên mãn.

Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh.

Tộc nhân: 684 người; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật.

Tử sĩ: 480 người; Công pháp: Quốc thuật bản tử sĩ.

Thế lực: Gia tộc trải dài khắp giới thương nghiệp, quân đội, thế giới ngầm, danh chấn Bắc Kinh, là thế lực cường đại mà toàn bộ đất nước không ai dám phớt lờ.

Kỹ năng gia tộc: Bá đạo cơ quan thuật, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, Bách khoa cổ vật...

Điểm tích lũy: 40.300 điểm.

Không gian hệ thống: Thẻ bài chuyên dụng của tộc trưởng, chiến y chuyên dụng, binh khí chuyên dụng, Kim Lũ Ngọc Y, Tùy Hầu

Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỳ, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, Xà Mi Đồng Ngư, Tam Túc Thanh Đồng Trọng Đỉnh...

Nhìn vào thông tin cá nhân trên bảng thông tin gia tộc, khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười.

"Hệ thống, mở cửa hàng hệ thống, liệt kê các phòng tu luyện trọng lực." "Đinh, đang mở..." Xoẹt!

Màn hình thông tin của cửa hàng lập tức hiện ra đủ loại vật phẩm liên quan đến phòng trọng lực. [Phòng trọng lực loại nhỏ cấp 1]: Có thể chứa dưới mười người huấn luyện cùng lúc, trọng lực có thể điều chỉnh, giới hạn tối đa gấp một trăm lần. (Giá bán: 20.000 điểm tích lũy). [Phòng trọng lực loại vừa cấp 1]: Có thể chứa dưới năm mươi người huấn luyện cùng lúc, giới hạn gấp một trăm lần. (Giá bán: 50.000 điểm tích lũy). [Phòng trọng lực loại lớn cấp 1]: Có thể chứa dưới một trăm người huấn luyện cùng lúc, giới hạn gấp một trăm lần. (Giá bán: 100.000 điểm tích lũy)... [Phòng trọng lực loại nhỏ cấp 2]: Giới hạn tối đa một vạn lần. (Giá bán: 100.000 điểm tích lũy)... [Phòng trọng lực loại nhỏ cấp 5]: Giới hạn tối đa một nghìn vạn lần. (Giá bán: 1.000.000 điểm tích lũy)...

Nhìn một loạt các phòng trọng lực với đủ cấp độ khác nhau, mắt Sở Hoang sáng rực.

Những phòng trọng lực này còn chia ra các loại quy mô khác nhau, sau này sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Bởi vì khi thực lực của tộc nhân và tử sĩ ngày càng mạnh, chắc chắn sẽ cần dùng phòng trọng lực để huấn luyện.

Với số lượng người đông như vậy, ban đầu anh còn tưởng phòng trọng lực sẽ không đủ chia.

Nhưng giờ xem ra, đợi khi có đủ điểm tích lũy, anh sẽ mua một

phòng trọng lực loại lớn cho tộc nhân và tử sĩ.

Còn hiện tại... tự nhiên chỉ có thể mua phòng trọng lực loại nhỏ cấp 1.

Giới hạn trọng lực gấp 100 lần so với thế giới này là đủ để anh tu luyện ở cấp Chiến tướng rồi.

Chương 96

Dù sao thì sức chịu đựng trọng lực của Sơ cấp Chiến tướng ở mức gấp 9 lần đã là giới hạn rồi.

Phòng trọng lực tuyệt đối là nơi tu luyện tuyệt hảo cho võ giả, nếu đủ nỗ lực, ít nhất có thể tăng tốc độ tu luyện lên gấp mười lần.

Đợi sau này, anh định sẽ mua thêm một phòng huấn luyện thực chiến, bên trong có thể biến hóa ra từng con hung thú, thậm chí là kẻ thù để thực chiến.

Dù có chết bên trong thì tinh thần cũng chỉ mệt mỏi một chút chứ không xảy ra tổn thương quá lớn.

Chỉ tiếc là phòng huấn luyện thực chiến hiện tại anh căn bản chưa đủ khả năng mua.

Lắc đầu một cái, Sở Hoang nói với hệ thống: "Hệ thống, mua cho tôi phòng trọng lực loại nhỏ cấp 1." "Đinh, đang mua...

Mua thành công, đã khấu trừ 20.000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ có muốn nhận hàng không?" "Tạm thời chưa!" Sở Hoang vội lắc đầu, phòng trọng lực lấy ra bây giờ thì chẳng có chỗ nào để, đặt ở trong phòng thì không thích hợp.

Khoác lên mình bộ trường sam hơi hướng phục cổ, Sở Hoang đẩy cửa bước ra ngoài, đi về phía một sân nhỏ ở phía sau.

Trong một căn phòng, đẩy cửa vào bên trong lại là một nơi giống như thư phòng.

Sau đó, thấy anh đi tới bên giá sách, nhẹ nhàng vặn một ống đựng bút.

Cạch!

Ngay sau đó, giá sách tự động tách sang hai bên, một lối đi dẫn xuống lòng đất hiện ra trước mặt.

Bật đèn trong đường hầm, Sở Hoang đi theo bậc thang xuống dưới.

Không lâu sau, anh đã tới một mật thất dưới lòng đất.

Mật thất này mới được anh cho người xây dựng cách đây không lâu, bên trong chưa có gì, bốn phía trống không.

Anh vốn đã chuẩn bị sẵn để đặt phòng trọng lực, hôm nay cuối cùng cũng dùng tới.

"Hệ thống, nhận hàng." "Đinh, hàng đang được phát tới..." "Đinh, ký chủ xác nhận chọn nơi này làm nơi đặt phòng trọng lực, một khi xác nhận, nơi này sẽ do hệ thống tiếp quản, trong vòng ba ngày hệ thống sẽ tiến hành cải tạo thành phòng trọng lực." Nghe hệ thống nói, Sở Hoang lập tức nhíu mày: "Không đúng nha hệ thống, vật phẩm mua xong thì phát xuống, đặt phòng trọng lực ở đây là xong rồi chứ, sao còn phải cải tạo?" "Đinh, phòng trọng lực giới hạn gấp trăm lần được cấu thành hoàn toàn từ những vật liệu đặc biệt, không thể phát trực tiếp, cần hệ thống tiến hành cải tạo mới có thể trở thành phòng trọng lực." "Được rồi, vậy xác định là ở đây đi." Sở Hoang nghe vậy mới vỡ lẽ, gật đầu nói.

"Đinh, hàng đã được hạ xuống, hệ thống đang tiến hành cải tạo, mời ký chủ quay lại sau ba ngày." Nghe hệ thống nói vậy, Sở Hoang cũng không để tâm, trực tiếp xoay người rời khỏi đó, quay về viện chính.

"Tộc trưởng, đến lúc dùng bữa sáng rồi ạ!" Vừa mới quay về, đã thấy một cô gái dung mạo xinh đẹp, dáng người thon thả đứng trước mặt Sở Hoang, cung kính nói.

“Ừ, tôi biết rồi!” Sở Hoang gật đầu, chắp tay sau lưng đi về phía phòng ăn.

Vào đến phòng ăn, Sở Hoang vừa dùng bữa sáng vừa mở miệng nói với cô gái bên cạnh: “Anh Huyền và mấy đứa nhỏ đều đi rồi à?” “Vâng thưa tộc trưởng, anh Huyền và nhóm của Phong ca đã lên đường đi Sa Thành, Tô Châu để chuẩn bị cho việc khai trương Đại Hoang Các, chỉ còn anh Nghị là vẫn ở lại trong phủ.” “Ừ...

Tiểu Nghị không có hứng thú với việc trấn giữ các nơi, ở lại cũng tốt, rảnh rỗi có thể giúp một tay cho anh Phong.” Sở Hoang gật đầu, chợt nhớ ra điều gì, anh ngẩng đầu nhìn cô gái bên cạnh, mỉm cười hỏi: “Mấy ngày nay ở Sở phủ thấy thế nào, có quen không?” “Được phục vụ tộc trưởng là phúc khí lớn nhất đời Hữu Tuyết, sao lại không quen cho được?” Cô gái cung kính trả lời, đôi mắt nhìn Sở Hoang đầy vẻ nhiệt tình và sùng kính.

“Ha...

đúng là biết nói chuyện.” Sở Hoang nghe vậy không khỏi bật cười lắc đầu.

Đúng vậy, cô gái này không phải ai khác, chính là một trong song thù của Hoắc gia, Hoắc Hữu Tuyết.

Hiện giờ Hoắc Hữu Tuyết tuy đã tu luyện thung công quốc thuật bản tử sĩ, trở thành tử sĩ của gia tộc, độ trung thành hoàn toàn không vấn đề, nhưng cô cũng có những suy nghĩ riêng của mình.

Những gì tai nghe mắt thấy ở Sở gia, cũng như việc các tử sĩ tu luyện quốc thuật, đã hoàn toàn mở mang tầm mắt cho cô.

Con đường siêu phàm!

Sở gia đã hoàn toàn bước lên con đường siêu phàm, là sự tồn tại độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Về tương lai của Sở gia, cô căn bản không dám tưởng tượng sẽ đạt đến độ cao nào.

Tất cả đều do người thanh niên trước mắt mang lại.

Tuy đã trở thành tử sĩ của gia tộc, nhưng cô cũng có dã tâm của riêng mình.

Trước kia cô muốn trở thành gia chủ Hoắc gia, nắm quyền nhà họ Hoắc.

Nhưng giờ xem, Hoắc gia là cái thá gì?

Gia chủ Hoắc gia thì đáng giá bao nhiêu?

Tặng cho cô, cô cũng không thèm.

Cô cũng đã bước lên con đường siêu phàm, nếu có thể trở thành người phụ nữ của tộc trưởng thì cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Đúng thế!

Chỉ là người phụ nữ của tộc trưởng thôi, chứ không phải phu nhân tộc trưởng.

Bởi vì Hoắc Hữu Tuyết hiểu rõ bản thân mình, cô căn bản không gánh vác nổi vị trí phu nhân tộc trưởng của một gia tộc siêu phàm như Sở gia.

Chỉ cần là người phụ nữ của tộc trưởng, dù chỉ là một thị thiếp, đối với cô cũng đã là một ân sủng trời ban rồi.

Cộp cộp cộp...

Đột nhiên, đúng lúc này, từ đằng xa vang lên tiếng bước chân.

Ngay sau đó, thấy Sở Nghị mặc một bộ đồ gọn gàng, sải bước đi tới.

“Tộc trưởng, vừa rồi người của Hoắc gia có gửi tới một phong

thiệp mời, mời tộc trưởng ngày mai đến Hoắc gia.

Hoắc Tiên Cô sẽ mời người của Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm đến làm chứng, bà ấy muốn đích thân xin lỗi anh." Vừa thấy Sở Hoang, Sở Nghị vừa đưa phong thiệp trên tay vừa nói.

"Ồ?" "Hoắc Tiên Cô cũng có bản lĩnh đấy chứ." Sở Hoang khẽ mỉm cười, nhận lấy thiệp mời xem qua loa vài cái rồi cười nói: "Mời mọi người ở Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm đến làm chứng để đích thân xin lỗi tôi, ha...

Hoắc Tiên Cô cũng không biết là nghĩ gì mà có thể làm đến mức này." "Tộc trưởng, anh khiêm tốn quá rồi.

Cái nhà họ Hoắc đó là cái thá gì, dám đối địch với Sở gia chúng ta thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần bị tiêu diệt.

Sở gia chúng ta không diệt họ đã là ân tình trời biển rồi, Hoắc Tiên Cô đích thân xin lỗi thì có gì là không thể?" Sở Nghị lắc đầu, vẻ mặt đầy vẻ khinh thường.

"Ha... lời tuy là vậy, nhưng Hoắc Tiên Cô tính cách mạnh mẽ, bản tính cao ngạo, có thể đưa ra quyết định như vậy không chỉ đơn giản là sợ Sở gia chúng ta trả thù đâu, chắc chắn còn có mục đích khác." Sở Hoang nheo mắt, suy tính kỹ càng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoắc Hữu Tuyết bên cạnh: "Hữu Tuyết, bà nội cô rốt cuộc đang nghĩ gì?

Tại sao lại đưa ra quyết định như vậy?" Nghe Sở Hoang hỏi, sắc mặt Hoắc Hữu Tuyết không có chút dao động nào, thậm chí việc Sở Nghị vừa khinh thường Hoắc gia cô cũng chẳng bận tâm.

Bởi vì cô hiểu rõ đó đúng là sự thật.

So với Sở gia, Hoắc gia chẳng khác nào hạt bụi dưới đất.

"Tộc trưởng, đúng như anh nói, bà nội tính cách mạnh mẽ cao ngạo, chưa bao giờ cúi đầu trước ai, dù có chết cũng tuyệt đối không

nhận sai.

Điều bà nội quan tâm nhất tự nhiên là sự truyền thừa của Hoắc gia, cũng như Hoắc Tú Tú và cô Hoắc Linh năm xưa.

Thế nên, thứ có thể khiến bà nội đưa ra quyết định như vậy, có lẽ vì liên quan đến ba điều đó." Hoắc Hữu Tuyết khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi trả lời.

"Đúng là không giấu giếm chút nào." Sở Hoang nhìn Hoắc Hữu Tuyết đầy thâm ý, trong lòng anh phỏng đoán cũng gần giống như vậy.

Chẳng trách sau này vị trí gia chủ Hoắc gia lại rơi vào tay Hoắc Hữu Tuyết.

Tâm kế và thủ đoạn của cô ta đúng là khá tốt.

"Bất kể Hoắc gia định làm gì, ngày mai cậu đi cùng tôi một chuyến xem sao, để xem Hoắc Tiên Cô rốt cuộc muốn làm gì." Sở Hoang lắc đầu cười nói.

Cùng lúc đó, bên ngoài đại môn Sở phủ, một nhóm khách không mời mà đến bỗng xuất hiện.

"Hồ Ba Nhất, anh nói cái vị Sở tiên sinh đó là chủ nhân của nơi này sao?" Nhìn Sở phủ trước mắt rộng rãi khí phái, trước cửa có hai con sư tử đá trấn giữ, Giáo sư Trần có chút kinh ngạc nhìn Hồ Ba Nhất bên cạnh.

Một tòa phủ đệ như thế này, nhìn qua ít nhất cũng là tứ hợp viện ba tiến trở lên, không chỉ được tu sửa cổ kính khí phái mà còn toát lên vẻ uy nghiêm cực lớn.

Người chủ nơi này tuyệt đối không phải người bình thường.

"Đúng thế Giáo sư Trần, cô Dương, Đại Hoang Các danh chấn

Bắc Kinh hiện nay chính là sản nghiệp dưới trướng của chủ nhân Sở phủ này." "Chủ nhân tên là Sở Hoang, là bạn cũ của tôi và Lão Hồ rồi, nhưng hai người cũng thấy đấy, người ta không thiếu tiền, muốn mời anh ấy ra tay e rằng khó đấy." Vương Khải Toàn vẻ mặt đắc ý chỉ vào đại viện Sở phủ, trước tiên khoe khoang mối quan hệ giữa đối phương và mình, sau đó lại giả vờ lắc đầu thở dài.

Cái bộ dạng đó khiến Vương Nguyệt Bàn đứng bên cạnh cũng phải tròn mắt.

Luận về khoản nổ thì anh ta không phục ai, chỉ phục mỗi ông anh họ này.

Hồ Ba Nhất ở bên cạnh cố nhịn cười, sau đó gật đầu: "Tộc trưởng Sở gia trước đây tôi đúng là có qua lại một chút.

Anh ấy từng nói Tinh Tuyệt Cổ Thành là nơi đại hung, là tuyệt địa mười chết không sinh.

Vốn dĩ tôi và Bàn Tử không định đi, nhưng đã nhận tiền đặt cọc thì phải giữ lời hứa.

Sở tộc trưởng thân thủ bất phàm, lại có bản lĩnh thông thiên, nếu có thể mời được anh ấy thì chuyến này sẽ an toàn hơn nhiều, chỉ tiếc là...

Chương 97

không có thứ gì có thể làm anh ấy động lòng." Nghe những lời Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn nói, Giáo sư Trần không khỏi cảm thấy khó khăn.

Ở bên cạnh, ngay cả Hách Ái Quốc tính tình nóng nảy lúc này cũng không dám lên tiếng hoạnh họe.

Dù sao thì chủ nhân nơi này tuyệt đối không tầm thường, có thể sở hữu một dinh thự lớn như vậy ở sát đường vành đai hai thì thế lực bối cảnh có thể hình dung được.

Ông ta nóng nảy nhưng không ngốc, nếu đắc tội đối phương thì kết cục e rằng sẽ thảm hại.

Shirley Dương mặc một bộ quần jean bó sát phối với bốt cao cổ, áo khoác da đen, tôn lên vóc dáng kiêu sa của mình.

Làn da cô trắng ngần, ngũ quan thanh tú, dung mạo tuyệt mỹ, mang theo chút phong tình ngoại quốc.

"Dù thế nào cũng phải thử xem, Tinh Tuyệt Cổ Thành tôi nhất định phải đi!" Shirley Dương thần sắc kiên định, trầm giọng nói.

"Đã vậy thì chúng ta vào bái phỏng thôi." Cả nhóm đi về phía đại môn Sở phủ.

Tại cổng chính, hai bên có hai nam tử mặc phong y đen đứng đó, chính là tử sĩ Sở gia đang làm nhiệm vụ gác cổng.

Khi thấy đám người Shirley Dương và Hồ Ba Nhất tiến tới, hai người lập tức giơ tay ngăn lại, thần sắc lạnh lùng nhìn chằm chằm mấy người quát lớn: "Ai đó?" "Này người anh em, xin làm phiền thông báo với Sở tộc trưởng một tiếng, Hồ Ba Nhất, Vương Khải

Toàn, Vương Nguyệt Bàn, ba người quen cũ đến thăm." "Đợi đấy!" ...

"Tộc trưởng, ngoài cửa có người tự xưng là Hồ Ba Nhất, Vương Khải Toàn, Vương Nguyệt Bàn, nói là người quen cũ muốn gặp anh." Ở viện trung, Sở Hoang đang thong thả nhâm nhi trà xanh do Hoắc Hữu Tuyết pha, lúc này có người hạ nhân vào thông báo.

"Ồ?" "Hồ Ba Nhất, Vương Khải Toàn và Vương Nguyệt Bàn sao?" "Ba người họ đi cùng nhau à?" Sở Hoang nghe vậy, lông mày hơi nhướng lên có chút kinh ngạc, ba người này đột nhiên tìm mình làm gì.

Không lẽ vì vụ Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Sở Hoang cũng không nói nhiều, sau đó gật đầu: "Đi mời họ vào chính đường, tôi sẽ ra ngay." "Vâng, thưa tộc trưởng!" Người hạ nhân cung kính gật đầu rồi rời đi.

"Tộc trưởng, nghe đồn hai người Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn là Mạc Kim Hiệu Úy, đã đầu quân dưới trướng của anh, nhưng giờ xem ra hình như không phải như vậy." Hoắc Hữu Tuyết vừa nhã nhặn nhấc bình trà rót thêm cho Sở Hoang vừa mỉm cười nói.

"Ha...

đúng là Mạc Kim Hiệu Úy, nhưng việc đầu quân dưới trướng Sở gia chúng ta thì là do người đời đồn nhầm thôi." Sở Hoang lắc đầu, nâng chén trà nhấp một ngụm nhỏ.

"Nếu lời này của tộc trưởng truyền ra ngoài, e là hai vị Mạc Kim Hiệu Úy kia sống không được mấy ngày, sẽ chết dưới tay nhà họ Đinh ở Hoàng Hà mất." "Bởi vì ban đầu nhà họ Đinh cũng chính vì lầm tưởng họ là người của tộc trưởng nên mới không dám ra tay." Nghe Hoắc Hữu Tuyết nói vậy, Sở Hoang cũng không nhịn được mà mỉm cười, sau đó mở miệng: "Nhà họ Đinh không giết nổi hai người

đó đâu, dù sao Mạc Kim Hiệu Úy cũng không phải hạng xoàng." "Ồ?

Có thể được tộc trưởng đánh giá cao như vậy, vậy tại sao tộc trưởng không thu nhận họ làm tử sĩ gia tộc?" Hoắc Hữu Tuyết có chút không hiểu hỏi.

"Bởi vì đối với tôi mà nói, họ không có tác dụng gì cả." Sở Hoang thong thả đặt chén trà xuống, sau đó đứng dậy, khẽ nói: "Tôi đi gặp họ đây, cô không cần theo đâu." "Vâng, thưa tộc trưởng!" Sở Hoang chắp tay sau lưng, vừa đi về phía chính đường vừa thầm suy nghĩ.

Tuy không coi trọng Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn hiện tại, nhưng hai gã này đúng là không đơn giản.

Muốn giết hai người họ, trừ phi Sở gia đích thân ra tay, nếu không thì các thế lực khác chưa chắc đã thành công, cùng lắm chỉ khiến họ chịu khổ một chút thôi.

Dù sao cũng là nhân vật chính của thiên mệnh, có khí vận hộ thân, nếu thật sự dễ chết như vậy thì đã chết trong mộ từ lâu rồi.

Có đại khí vận, ít nhất trong một khoảng thời gian nhất định, hai người này không dễ gì bị giết.

Tất nhiên, nếu Sở gia đích thân ra tay thì dù là nhân vật chính thiên mệnh thì đã sao?

Phải chết thì vẫn phải chết thôi.

Chỉ là Sở gia và họ không có ân oán gì, anh cũng chẳng rảnh rỗi mà đi làm chuyện đó.

Lần này đám người Hồ Ba Nhất tìm đến, e là có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đối với việc đổ đấu, nếu là trước đây thì Sở Hoang hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Nhưng hiện giờ gia tộc đã đi vào quỹ đạo, các việc kinh doanh đều có người trấn giữ, hằng ngày ngoài tu luyện ra thì cũng chẳng có việc gì khác.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, đi đổ đấu một chuyến cũng không tệ.

Tuy nhiên, kể cả có đi đổ đấu thì anh cũng sẽ không đi cùng nhóm của Hồ Ba Nhất.

Tại sao ư?

Chỉ vì quá phiền phức.

Cái đội khảo cổ đó toàn một lũ già yếu bệnh tật, lại còn đòi leo núi tuyết, vào sa mạc, đối mặt với bao hiểm nguy mà chẳng biết tự lượng sức mình, thậm chí còn coi đó là điều hiển nhiên.

Loại người này mà đi cùng thì chỉ tổ vướng chân vướng tay, thậm chí chỉ khiến mình trở thành bảo mẫu, việc gì cũng phải lo cho họ.

Sở Hoang đâu có bị khùng, việc gì phải tự chuốc khổ vào thân?

Huống hồ Sở gia hiện giờ người có, tiền có, nếu thật sự muốn đi thì sao không tự tập hợp nhân thủ của mình?

"Đinh, chúc mừng ký chủ kích hoạt nhiệm vụ: Đổ đấu Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhiệm vụ này chia làm hai giai đoạn.

Giai đoạn một: Đổ đấu Cửu Tầng Yêu Tháp ở Côn Luân.

Hoàn thành nhiệm vụ nhận thưởng 10.000 điểm tích lũy.

Giai đoạn hai: Đổ đấu Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hoàn thành nhiệm vụ nhận thưởng 10.000 điểm tích lũy." Đột nhiên, đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu anh.

“Chà... thật sự kích hoạt nhiệm vụ đổ đấu rồi, nhưng lần này nhiệm vụ lại chia làm hai giai đoạn, mỗi giai đoạn đều nhận được một vạn điểm.

Một khi hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ sẽ nhận được hai vạn điểm tích lũy.

Nếu cộng thêm các thứ trong Cửu Tầng Yêu Tháp và Tinh Tuyệt Cổ Thành, e là số điểm kiếm được lần này sẽ không dưới lần ở mộ Chiến Quốc Tây Chu, thậm chí có thể nhiều hơn.” Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười.

Xem ra để kiếm điểm tích lũy, anh cũng phải đi Tinh Tuyệt Cổ Thành một chuyến rồi.

Nhưng vẫn câu nói đó, kể cả có đi thì anh cũng tự đi, bảo anh làm bảo mẫu thì anh không có ngu đâu. ...

Lúc này, trong chính đường của Sở phủ, đám người Hồ Ba Nhất, Vương Khải Toàn đã được mời vào bên trong.

“Mời mọi người ngồi, tộc trưởng nhà tôi sẽ ra ngay.” Một cô gái dung mạo thanh tú, trông giống như cô em hàng xóm, mỉm cười nói với mọi người rồi xoay người rời đi.

“Chà, Sở tộc trưởng thật biết hưởng thụ.

Lúc nãy đi vào tôi thấy cả một dãy hành lang dài, nào là hòn non bộ, hồ nước, đình đài, lại thêm cái chính đường khí phái này nữa.

Dinh thự lớn như thế này, lại luôn có những cô hầu gái xinh đẹp như hoa như họa hầu hạ.

Sở tộc trưởng ngày ngày sống ở đây, đúng là sướng như tiên vậy.” Vương Khải Toàn nhìn đông nhìn tây, quan sát kỹ lưỡng xung quanh, vẻ mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Được rồi Bàn Tử, mau ngồi xuống đi, đừng để người ta cười cho.” Thấy cậu bạn thân lại bắt đầu không đứng đắn, Hồ Ba Nhất lập tức nhíu mày khuyên ngăn.

“Đúng đấy biểu ca, anh muốn ghen tị thì cứ nói thẳng ra, nói nhiều làm gì.” Vương Nguyệt Bàn ở bên cạnh cười trêu chọc.

Thật lòng mà nói, không chỉ biểu ca đâu mà anh ta cũng ghen tị lắm.

Chỉ tiếc là Sở Hoang không chịu thu nhận, nếu không anh ta đã quỳ xuống xin làm tử sĩ cho Sở gia từ lâu rồi.

Đúng lúc này, lại có mấy cô hầu gái xinh đẹp mang trà lên.

“Mời các vị dùng trà, tộc trưởng sẽ ra ngay.” Để lại một câu rồi các cô hầu cũng rời đi.

Mấy người vừa uống trà vừa trò chuyện, nhưng đám người Giáo sư Trần lúc này trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Một người không thiếu tiền, lại có thế lực bối cảnh mạnh mẽ như vậy, liệu có bằng lòng đi cùng họ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành không?

Ngay cả Shirley Dương, một tiểu thư của đại gia phố Wall, lúc này cũng không còn vẻ tự tin như ban đầu.

“Chào mọi người, đã lâu không gặp!” Đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ ngoài sảnh, mọi người quay lại nhìn.

Thấy một nam tử mặc trường sam phục cổ, đang mỉm cười đi tới.

Nam tử dung mạo tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, khí chất tuyệt hảo, mỗi bước đi đều mang theo một chút uy nghiêm thoắt ẩn thoắt hiện.

Chỉ nhìn qua một cái, Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc đã không khỏi cảm thán, thế gian này lại có nam tử kỳ lạ đến thế sao?

Shirley Dương ở bên cạnh cũng nhìn đến ngẩn người.

Từ khi về nước, đây là lần đầu tiên cô thấy một người thanh niên có khí chất và dung mạo tuấn tú đến vậy.

Ngay cả những công tử tài phiệt ở Mỹ hay quý tộc ở châu Âu cũng kém xa người này.

Chương 98

“Anh Sở Hoang, lâu ngày không gặp, dường như anh lại càng đẹp trai tuấn lãng hơn rồi, khiến Bàn Tử tôi cũng phải ghen tị.” Lúc này, Vương Nguyệt Bàn là người đầu tiên định thần lại, vội vàng nịnh nọt đứng dậy chào hỏi.

Nghe lời này, cả nhóm trong sảnh đều cảm thấy rùng mình một cái.

“Được rồi Vương Bàn Tử, rảnh rỗi đến tìm tôi làm gì?” Sở Hoang không vui lườm anh ta một cái, cười mắng.

“Anh Sở Hoang, không phải tôi tìm anh đâu, là biểu ca và bạn thân anh ấy, cùng với đội khảo cổ muốn tìm anh.” Vương Nguyệt Bàn cười hì hì, đưa mắt ra hiệu cho mấy người bên cạnh.

“Ha...

Hồ Ba Nhất, Vương Khải Toàn, chúng ta cũng mấy tháng rồi không gặp nhỉ.” Sở Hoang mỉm cười nhẹ nhàng, hướng ánh mắt về phía hai người Hồ, Bàn.

“Sở tộc trưởng, lâu ngày không gặp, phong thái của anh còn hơn xưa.

Hôm nay mạo muội đến bái phỏng, mong anh lượng thứ.” Hồ Ba Nhất đứng dậy, chắp tay chào Sở Hoang với nụ cười khổ.

Vương Khải Toàn thấy vậy cũng bắt chước theo, cười hì hì nói: “Sở tộc trưởng, từ lần gặp trước đến giờ cũng mấy tháng rồi, giờ Bàn Tử tôi mới biết anh có gia nghiệp lớn thế này, đúng là khiến tôi vô cùng kính phục...” “Tôi đang nghĩ không biết ba vị này là...” Sở Hoang cười nhẹ, sau đó liếc nhìn Giáo sư Trần và hai người còn lại với vẻ

mặt thắc mắc.

“Chào Sở tộc trưởng, lão hủ họ Trần, mọi người hay gọi tôi là Giáo sư Trần, hiện đang công tác tại Viện Khảo cổ Bắc Kinh.

Đây là học trò của tôi, Hách Ái Quốc.” Giáo sư Trần đứng dậy giới thiệu bản thân và Hách Ái Quốc.

Nhưng khi ông định giới thiệu Shirley Dương thì bị cô trực tiếp ngắt lời.

“Sở tiên sinh, tôi là Shirley Dương.

Đến quý phủ hôm nay chủ yếu là muốn tìm kiếm sự giúp đỡ.” Shirley Dương đang nóng lòng nên không vòng vo, trực tiếp nói thẳng ý định.

“Giúp đỡ?” “Không biết cô Dương đây có việc gì cần cầu cạnh?” Sở Hoang nghe vậy thản nhiên mỉm cười, sau đó thong thả ngồi xuống ghế chủ vị, hỏi với vẻ đầy hứng thú.

“Sở tiên sinh, không biết anh hiểu biết bao nhiêu về Tinh Tuyệt Cổ Thành?” Shirley Dương vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Tinh Tuyệt Cổ Thành?” Sở Hoang nhướng mày, sau đó từ từ gật đầu: “Năm xưa ba mươi sáu nước Tây Vực hưng thịnh cực độ, trong đó có một nước tên là Tinh Tuyệt, chỉ tiếc là sau này không rõ vì lý do gì mà biến mất chỉ trong một đêm.

Tinh Tuyệt Cổ Thành mà cô Dương nói chắc là của nước Tinh Tuyệt cổ đó chứ?” “Đúng vậy, xem ra Sở tiên sinh đúng là hiểu biết không ít về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cha tôi sinh thời rất thích thám hiểm, có một lần ông chuẩn bị vào sa mạc để tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành đã mất tích, nhưng kể từ đó bặt vô âm tín.

E rằng hiện giờ ông đã táng thân trong đó rồi.

Phận làm con, sao tôi có thể để thi thể cha mình không thể về nhà?

Vì vậy lần này tôi mong Sở tiên sinh ra tay giúp đỡ, dẫn chúng tôi tới Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu anh đồng ý, dù phải trả cái giá lớn thế nào tôi cũng không từ nan." Nghe Shirley Dương nói, khóe miệng Sở Hoang không nhịn được mà hơi cong lên.

Phong cách làm việc của cô nàng này khá nhanh gọn dứt khoát, tính tình cũng thẳng thắn, dung mạo và vóc dáng đều thuộc hàng đỉnh cao.

Cô ta không hề vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề.

Tuy nhiên, chắc chắn cô ta phải thất vọng rồi.

"Ý cô Dương là muốn tôi gia nhập đội khảo cổ để đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành?

Ha ha... cô Dương này, tuy tôi rất đồng cảm với hoàn cảnh của cô, nhưng việc gia nhập đội khảo cổ để tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành thì tôi e là vô năng vi lực." Sở Hoang lắc đầu, từ chối thẳng thừng không chút do dự.

"Sở tiên sinh, tôi sẵn sàng trả một số tiền lớn, nếu có thể giúp tôi tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, dù là hàng triệu, hàng chục triệu đô la Mỹ, tôi cũng tuyệt đối không nuốt lời." "Cô Dương nghĩ tôi là hạng người thiếu tiền sao?

Mời về cho, việc gia nhập đội khảo cổ tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành cô hãy tìm người khác giỏi hơn đi." Sở Hoang lắc đầu nói.

Thấy sắc mặt Sở Hoang nghiêm nghị, lại một lần nữa từ chối, Shirley Dương trong lòng vô cùng sốt ruột, sắc mặt cũng trở nên thất

vọng và chán nản cùng cực.

“Nếu Sở tiên sinh không muốn giúp đỡ, vậy tôi xin cáo từ.” Nói xong, Shirley Dương trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

“Shirley!

Shirley...” Thấy Shirley Dương vội vàng rời đi, Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc cũng cuống quýt gọi theo.

Nhưng cô nàng chẳng thèm nghe, đi thẳng một mạch, khiến hai người kia cũng không khỏi lộ vẻ lúng túng.

“Sở tộc trưởng đừng trách, Shirley cũng chỉ vì nôn nóng tìm cha thôi nên mới như vậy.

Vậy tôi cũng xin phép về trước, cáo từ!” Nói xong, hai người họ cũng vội vàng rời đi.

“Thế là xong, lần này đàm phán hoàn toàn đổ bể.” Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Vương Nguyệt Bàn không khỏi lắc đầu thở dài.

“Khụ khụ... hôm nay đa tạ Sở tộc trưởng, tôi có việc cũng xin phép đi trước đây.” “Cáo từ!” ...

Trong chính đường, Sở Hoang lười biếng ngồi trên ghế chủ vị, nâng chén trà nhấp một ngụm rồi lắc đầu cười.

Đối với tính cách đi cũng nhanh mà đến cũng nhanh của Shirley Dương, anh đúng là đã lĩnh giáo rồi.

Bảo anh đi cùng đội khảo cổ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành là chuyện vạn lần không thể.

Việc làm bảo mẫu này chắc chỉ có Hồ Ba Nhất mới đủ kiên nhẫn để làm.

Còn anh, thà tự mình tổ chức một đội mà đi đổ đấu ở đó còn hơn.

“Người đâu!” Sở Hoang nheo mắt, khẽ quát một tiếng.

Xoẹt!

Ngay sau đó, kèm theo một làn gió nhẹ, một bóng người lập tức xuất hiện trước mặt Sở Hoang, cúi người hành lễ cung kính: “Tộc trưởng!” “Đi tìm Tiểu Nghị cho tôi!” “Rõ, thưa tộc trưởng!” Sau khi vị tử sĩ đó rời đi, Sở Hoang lại bắt đầu suy tính.

Hiện giờ Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vân đều đang trấn giữ Đại Hoang Các ở các thành phố lớn, nhất thời không thể rời đi.

Vì vậy chuyến đi đổ đấu này không cần phải gọi họ nữa.

Sẵn tiện cho các tộc nhân khác đi mở mang tầm mắt và rèn luyện một phen.

Thế nên lần này anh định gọi Sở Trường Văn và dẫn theo vài tử sĩ Sở gia đi cùng.

Còn Sở Nghị là kẻ rảnh rỗi nên tự nhiên cũng phải đi theo.

Anh nhớ dưới Cửu Tầng Yêu Tháp ở Côn Luân có hàng ngàn hàng vạn con bọ lửa Đạt Phổ, thứ đó không phải là loài bọ tầm thường.

Chúng có hai hình thái: một loại có thể dễ dàng thiêu rụi bất kỳ sinh linh nào thành tro bụi – hình thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa; loại còn lại có thể khiến mọi sinh vật bị đóng băng tức thì – hình thái Nãi Cùng Thần Băng.

Hai loại này dù là hình thái nào cũng đều là những thứ nguy hiểm nhất thế gian.

Mức độ nguy hiểm đáng sợ của chúng còn vượt xa cả Thi Miết.

Theo Sở Hoang thấy, bọ Đạt Phổ nếu có thể sinh ra linh trí thì tuyệt đối là loài yêu thú cực kỳ đáng sợ.

Thế nên chuyến này anh định để Sở Nghị, với thân phận là Huyễn

Thuật Sư, dùng tinh thần lực để nô dịch và khống chế những con bọ này.

Đó chắc chắn sẽ trở thành một môn sát phạt thuật cường đại trong tay Sở Nghị.

Nếu có thể khiến bọ Đạt Phổ sinh ra linh trí rồi thăng cấp, sức sát thương của chúng sẽ vượt xa trí tưởng tượng.

Đặc biệt là nếu chúng có thể tự do chuyển đổi giữa hai hình thái đóng băng và thiêu đốt thì thế gian này còn ai có thể địch lại?

Một loài yêu trùng có tiềm năng mạnh mẽ như vậy, tự nhiên phải để Sở gia khống chế.

"Tộc trưởng, anh tìm em ạ?" Không lâu sau, Sở Nghị đã vào đến chính đường.

"Ừ, ngồi đi!" "Mấy ngày tới chuẩn bị đi, chúng ta sẽ đi đổ đấu một chuyến." Sở Hoang gật đầu, mỉm cười nói.

"Đổ đấu ạ?" "Ha ha ha...

Đổ đấu thì tốt quá, em đang rảnh đến mức sắp mốc meo rồi đây, đi đổ đấu một chuyến để thư giãn thì còn gì bằng." Nghe Sở Hoang nói đi đổ đấu, Sở Nghị lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

Nhưng sau đó cậu lại nhíu mày: "Tộc trưởng, anh Phong dạo này đang bận quản lý Đại Hoang Các rồi, e là không có thời gian đâu." "Không sao, lần này đi cùng tôi, rồi gọi thêm cả thằng nhóc Trường Văn nữa, dẫn thêm vài tử sĩ đi là được." Sở Hoang thản nhiên nói.

"Được ạ!" "Nhưng anh Trường Phong và Trường Kim cũng đang ở Bắc Kinh, hay là dắt họ đi cùng luôn?" Sở Nghị hỏi với vẻ thắc mắc.

"Hừ!" "Hai cái đứa ngu ngốc đó cứ để chúng ở tầng dưới rèn

luyện thêm một thời gian nữa đi, chuyện đi thực tế để sau tính." Sở Hoang hừ lạnh một tiếng, nhắc đến hai đứa đó là anh lại bực mình.

Chỉ vì sự kiêu ngạo tự đại mà suýt nữa làm tổn thất hàng chục tử sĩ tinh nhuệ của Sở gia.

Mỗi một tử sĩ đều cực kỳ quý giá, tài nguyên tu luyện hằng ngày chẳng kém gì tộc nhân bình thường.

Chương 99

Tử sĩ Sở gia có thể hy sinh, nhưng phải hy sinh một cách xứng đáng, tuyệt đối không được chết vì sự kiêu ngạo của tộc nhân.

"Dạ vâng!

Phen này Trường Phong và Trường Kim khổ rồi!" Sở Nghị nhún vai, hai đứa đó dám làm tộc trưởng không vui thì đúng là đáng bị đày xuống dưới một thời gian.

"Được rồi, xuống chuẩn bị đi, mấy ngày tới chăm chỉ tu luyện các bí thuật tinh thần liên quan đến nô dịch trong Đại Diễn Thần Quyết.

Lần này tôi đã tìm cho cậu một loại yêu trùng cực kỳ mạnh mẽ, nếu khống chế được chúng thì thực lực của cậu sẽ tăng tiến vượt bậc." Nghe vậy, mắt Sở Nghị sáng rực.

Tu vi võ giả của cậu sắp bước vào Trung cấp Chiến sĩ, đẳng cấp tinh thần lực đã đạt Cao cấp Chiến sĩ.

Nhưng luận về khả năng sát thương thì vẫn kém Khống chế giả như Sở Vân.

Mấy ngày nay cậu cũng đang suy nghĩ xem phải làm sao, theo lẽ thường thì dùng tinh thần niệm lực đối phó với những cường giả bình thường thì được, nhưng đối phó với những kẻ cùng đẳng cấp thì căn bản không có tác dụng nhiều.

Dù là huyễn thuật, tấn công tinh thần hay khống chế tinh thần thì cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy.

Giờ đây Sở Hoang đã tìm cho cậu một loại yêu trùng mạnh mẽ có thể giúp thực lực tăng vọt, bảo sao cậu không vui cho được?

"Cảm ơn tộc trưởng, vậy em xin phép về trước." Sở Nghị hớn hở

rời đi, định bụng hai ngày tới sẽ dốc sức nghiên cứu bí thuật tinh thần về nô dịch.

Mặt khác, Hồ Ba Nhất và Shirley Dương sau khi rời Sở phủ cũng không giải tán mà quay về đại viện khảo cổ.

"Shirley à, đừng giận quá, Sở tiên sinh đó không phải người thường, anh ấy không đồng ý cũng là chuyện bình thường thôi." Thấy Shirley Dương đang ngồi một góc hậm hực, Giáo sư Trần thở dài khuyên nhủ.

"Giáo sư Trần, thầy không cần khuyên em đâu, em không giận Sở tiên sinh.

Việc anh ấy không đồng ý giúp đỡ tuy lúc đầu em có chút bực nhưng cũng không đến nỗi không biết điều như vậy.

Em chỉ đang lo là Tinh Tuyệt Cổ Thành nguy hiểm như thế, làm sao em mới có thể tìm thấy nó một cách an toàn nhất đây." Shirley Dương hít một hơi sâu, vẻ mặt nghiêm trọng và lo âu.

Ngồi trên ghế đối diện, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau, trong mắt cũng hiện rõ vẻ lo lắng.

Lần này không mời được Sở Hoang trợ giúp, tính nguy hiểm của chuyến đi chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội.

"Cùng lắm thì tôi sẽ vứt bỏ cái mặt già này để đi xin cấp trên cử một đội đặc chiến bảo vệ chúng ta.

Tôi không tin Tinh Tuyệt Cổ Thành kia có nguy hiểm đến đâu mà lại thắng được súng đạn trong tay các chiến sĩ." Giáo sư Trần nghiến răng, vẻ mặt quyết tuyệt, trầm giọng nói.

Ngày hôm sau!

Cả thành phố Bắc Kinh lại chìm trong một bầu không khí quỷ dị.

Hôm nay nhà họ Hoắc mở tiệc linh đình, mời không ít thế lực trong thành phố.

Họ còn mời cả Cửu Môn và người đứng đầu Tân Nguyệt Phạn Điếm đến làm chứng cho việc đương gia nhà họ Hoắc là Hoắc Tiên Cô đích thân xin lỗi tộc trưởng Sở gia.

Chuyện này vốn đã truyền khắp Bắc Kinh từ trước nhưng chẳng ai dám tin.

Giờ thấy nhà họ Hoắc thật sự làm vậy, ai nấy đều vừa kinh ngạc vừa ngỡ ngàng, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao.

Gần đến trưa, một đoàn xe sang màu đen từ từ xuất phát từ Sở phủ đi về phía nhà họ Hoắc.

Sau khoảng một tiếng đồng hồ, đoàn xe cuối cùng cũng đến trước cửa Hoắc gia.

Lúc này, bên ngoài đại trạch Hoắc gia đã tụ tập rất đông người.

Đứng ở hàng đầu là đương gia Hoắc Tiên Cô cùng các cao tầng như Hoắc Vận Mai, Hoắc Dao Tuyết đang đứng đó sẵn sàng đón tiếp nhân vật chính hôm nay.

Xung quanh đó, không ít đại diện của các thế lực cũng có mặt.

Bà chủ Doãn Nam Phong của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Chủ tịch Hiệp hội Cửu Môn Trương Viết Sơn!

Đại diện Thượng Tam Môn của Cửu Môn gồm một vị lão gia tử của Hồng gia, Ngô Nhị Bạch của Ngô gia, cùng đương gia của Tề gia và Giải gia...

Không ít người trong Cửu Môn đã lặn lội từ các thành phố khác đến chỉ để chứng kiến sự kiện này.

Khi đoàn xe từ từ tiến vào, đám đông trước cửa đại trạch lập tức

xôn xao.

Chỉ vì họ nhận ra đây chính là đoàn xe của Sở gia.

Khi xe dừng lại, một nhóm nam tử mặc phong y đen bước xuống xe, không ít người lập tức nheo mắt lại.

Trong đám đông, Trương Viết Sơn đang mỉm cười trò chuyện với một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi.

"Trương phó quan, đó là... tử sĩ của Sở gia sao?" Nhìn nhóm người mặc phong y đen đằng kia, người đàn ông trung niên nheo mắt, có chút kinh ngạc hỏi.

"Thế nào?

Có lọt vào mắt xanh của ông không?" Trương Viết Sơn thản nhiên mỉm cười hỏi.

"Trương phó quan nói quá rồi, tuy tôi không luyện võ nhưng nhãn lực thì vẫn còn đó.

Một thế lực bình thường mà có được một hai người có thân thủ như vậy đã là không tệ rồi, vậy mà đối phương vừa xuất hiện đã có tới mười mấy hai mươi người, thật sự khiến người ta phải kinh thán.

Chẳng trách lão Tam cứ một mực dặn tôi rằng Ngô gia đừng có đắc tội với Sở gia, giờ xem ra đúng là không nên đắc tội." Người đàn ông trung niên thở dài một tiếng, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia sắc sảo đặc trưng của loài cáo và sói cô độc.

"Nhị Bạch à, không chỉ là không nên đắc tội đâu, mà là chết cũng không được đối địch với họ, nếu không... ha!" Trương Viết Sơn hít một hơi sâu, vỗ vai Ngô Nhị Bạch đầy ẩn ý.

Nhóm tử sĩ của Sở gia đó đều không phải hạng xoàng, trong đó có không ít người mà ngay cả ông cũng cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Một Sở gia sở hữu thế lực như vậy thì ai có thể đối địch nổi?

“Đi thôi, giờ Sở tộc trưởng đã đến rồi, chúng ta cũng nên lên đón tiếp một chút.” Lúc này, cửa sau của chiếc xe ở giữa từ từ mở ra, Sở Hoang đặt chân xuống đất bước ra khỏi xe.

Hôm nay anh mặc một bộ trường sam thêu chỉ vàng, khí chất kết hợp với ngoại hình tuấn lãng bất phàm khiến anh ngay lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Mọi người đều thầm kinh thán trước khí chất và tướng mạo của anh.

Đặc biệt là đương gia của Giải gia – Giải Ngữ Thần, người luôn tự nhận mình vô đối về nhan sắc, nay nhìn thấy Sở Hoang cũng không khỏi cảm thấy tự ti.

Cái vẻ đẹp tuấn mỹ mà ngay cả phụ nữ cũng phải ghen tị đó, ở Sở Hoang lại toát lên vẻ nam tính ngời ngời, cộng thêm khí chất độc nhất vô nhị khiến không ít cô gái không kìm lòng được mà đưa mắt đưa tình, lòng dạ xốn xang.

“Sở tộc trưởng!” "Lão thân là Hoắc Tiên Cô, bái kiến Sở tộc trưởng!" Bên ngoài đại trạch nhà họ Hoắc, trước mặt Cửu Môn, khách sạn Tân Nguyệt và tất cả mọi người, Hoắc Tiên Cô cúi mình hành lễ với Sở Hoang.

Hành động này khiến không ít người thầm tặc lưỡi kinh ngạc.

Dù sao đó cũng là Hoắc Tiên Cô!

Suốt mấy thập kỷ qua, có ai đủ sức khiến bà ấy hành đại lễ như vậy?

Nhưng nghĩ lại cũng không lạ, dù sao người kia cũng là tộc trưởng họ Sở.

Diệt nhà họ Lý, ép nhà họ Hoắc!

Vị Sở tộc trưởng này vốn là người tâm độc tay ác, sát phạt quyết đoán.

Hôm nay Hoắc Tiên Cô nếu không cúi đầu, e rằng nhà họ Hoắc cũng khó thoát khỏi vận mệnh diệt vong. "Hoắc đương gia cần gì phải hành đại lễ như thế?" Sở Hoang bình thản, khóe miệng nở nụ cười nhạt.

Miệng thì nói vậy nhưng anh cũng không hề ngăn cản bà ấy hành lễ.

Hoắc Tiên Cô chậm rãi đứng thẳng dậy, gương mặt tươi cười: "Lần trước nhà họ Hoắc chúng tôi có nhiều đắc tội, hôm nay mời Sở tộc trưởng đến là để đích thân tạ tội.

Sở tộc trưởng đã bằng lòng đến thì một cái lễ mọn này có thấm tháp gì?" Nói xong, bà né người sang một bên, đưa tay ra hiệu: "Sở tộc trưởng, mời vào phủ!" "Được!" Sở Hoang cũng chẳng khiêm nhượng, bước thẳng vào vị trí chủ chốt đi vào đại trạch.

Đi bên cạnh anh là Sở Nghị và Sở Trường Văn.

Tiếp đó là Hoắc Tiên Cô cùng dàn lãnh đạo cấp cao nhà họ Hoắc.

Cả nhóm vây quanh Sở Hoang tiến vào trong, người của Cửu Môn cũng lần lượt theo sau.

Nhân vật chính hôm nay chỉ có hai nhà Hoắc và Sở, những khách mời khác tự nhiên không dám làm quá.

Dưới sự dẫn đường của Hoắc Tiên Cô, mọi người đi thẳng đến đại sảnh yến tiệc.

Lúc này, người hầu nhà họ Hoắc đang bưng từng món mỹ vị lên bàn.

Chương 100

Sở Hoang được dẫn ngồi vào vị trí chủ tọa.

Tại bàn chính này đều là các đương gia hoặc người phụ trách của các gia tộc lớn trong Cửu Môn.

Khi khách khứa đã yên vị, Hoắc Tiên Cô bắt đầu giới thiệu các nhân vật máu mặt cho Sở Hoang. "Sở tộc trưởng, đây là bà chủ khách sạn Tân Nguyệt - Doãn Nam Phong, và hội trưởng hiệp hội Cửu Môn - Trương Viết Sơn, chắc anh cũng sớm quen biết rồi." Sở Hoang mỉm cười nhạt, nhìn về phía hai người.

Doãn Nam Phong hôm nay diện bộ lễ phục đen, trang điểm tinh tế làm tôn lên nhan sắc tuyệt mỹ và vóc dáng động lòng người.

Cảm nhận được ánh mắt của Sở Hoang, Doãn Nam Phong tự tin ưỡn ngực, khẽ cười: "Sở tộc trưởng đúng là người quen cũ, phong thái của anh hôm nay chắc chắn khiến không ít cô gái ở Cửu Môn và khách sạn Tân Nguyệt của tôi phải xao xuyến đấy." "Sở tộc trưởng ngọc thụ lâm phong, lại quản lý một gia tộc mạnh mẽ như nhà họ Sở, đương nhiên không thiếu phụ nữ yêu thích." Trương Viết Sơn cười chắp tay chào hỏi. "Hai vị đừng tâng bốc tôi quá, mấy hạng dung tục tầm thường đó sao tôi lọt mắt được, trái lại hôm nay cô Doãn ăn mặc rất đẹp đấy." Sở Hoang lắc đầu cười, rồi không nhịn được trêu chọc Doãn Nam Phong. "Tiếc quá, đẹp thì có ích gì chứ?

Có người đâu có thèm để ý..." Doãn Nam Phong giả vờ u sầu, thở dài bất lực.

Nhìn hai người tung hứng, ai không biết lại tưởng họ là một cặp.

Hoắc Tiên Cô đứng bên cạnh khẽ nhíu mày, sau đó nói với Sở Hoang: "Sở tộc trưởng, để lão thân giới thiệu những người khác." Bà

chỉ tay về phía Giải Ngữ Thần: "Đây là đương gia nhà họ Giải - Giải Ngữ Thần, tính ra tuổi tác cũng xấp xỉ Sở tộc trưởng." "Giải Ngữ Thần bái kiến Sở tộc trưởng!" Giải Ngữ Thần khẽ chắp tay, mỉm cười chào. "Thì ra là Giải đương gia, quả nhiên tuấn tú phi phàm.

Giải đương gia ở tuổi này mà có thể trấn áp được cả nhà họ Giải rộng lớn, quả thực là có bản lĩnh." Đối với Giải Ngữ Thần, Sở Hoang cũng thầm gật đầu tán thưởng.

Trong thế hệ trẻ của Cửu Môn, nếu xét tổng hợp về thủ đoạn, tâm kế và thân thủ thì Giải Ngữ Thần xứng đáng đứng thứ nhất.

Từ nhỏ đã quản lý nhà họ Giải, để bảo vệ an toàn, mỗi tối đi ngủ anh ta đều phải dùng vải đen che kín cửa sổ.

Có thể thấy lúc đó Giải Ngữ Thần đã đơn độc thế nào.

Nhưng anh ta vẫn trụ vững, ép cho những kẻ khác không dám làm càn, bấy nhiêu đó đã đủ chứng minh năng lực. "Sở tộc trưởng, tôi là Ngô Nhị Bạch, chắc lão tam nhà tôi đã nhắc đến tôi rồi nhỉ?" Lúc này, Ngô Nhị Bạch đứng bên cạnh cười hì hì như một con cáo già, chắp tay với Sở Hoang. "Thì ra là Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh đúng là có nhắc, tôi nhớ ông ta còn nợ tôi năm mươi triệu, giờ người đột nhiên mất tích, chắc Ngô nhị gia sẽ không quỵt nợ chứ?" Sở Hoang nhếch môi, nhìn Ngô Nhị Bạch với thâm ý sâu xa. "Ha ha ha...

Chuyện đó là đương nhiên.

Trước khi đến kinh đô tôi đã dặn dò cấp dưới mang năm mươi triệu đến Tô Hàng giao cho người quản lý Đại Hoang Các, tiểu thư Kumo rồi, Sở tộc trưởng cứ yên tâm." Ngô Nhị Bạch cười sảng khoái, chẳng hề để ý chuyện Sở Hoang đòi nợ công khai.

Tộc trưởng họ Sở này không phải hạng người bình thường, người khác muốn bắt quàng làm họ còn chẳng được.

Tuy là quan hệ nợ nần nhưng có nợ thì sau này còn liên lạc, rồi sẽ quen thôi. "Ngô nhị gia và Ngô tam gia đều là người giữ chữ tín, điểm này tôi đương nhiên tin tưởng." Sở Hoang khẽ gật đầu mỉm cười.

Tiếp đó, Hoắc Tiên Cô giới thiệu thêm đương gia nhà họ Tề và họ Hồng.

Sau một hồi chào hỏi, mọi người bắt đầu ngồi xuống hàn huyên.

Đột nhiên Hoắc Tiên Cô đứng dậy.

Hành động này khiến cả đại sảnh im phăng phắc. "Các vị, hôm nay lão thân mời mọi người đến đây chắc hẳn ai cũng đoán được phần nào." Hoắc Tiên Cô nhìn quanh sảnh rồi chậm rãi nói: "Mấy ngày trước, nhà họ Hoắc không biết tốt xấu đã xảy ra mâu thuẫn với nhà họ Sở, chuyện này là do lão thân hồ đồ.

May nhờ Sở tộc trưởng đại nhân đại lượng, không chấp nhất chuyện cũ mới chịu đến dự buổi tiệc này.

Hôm nay tôi mời mọi người làm chứng, Hoắc Tiên Cô tôi ở đây một lần nữa trịnh trọng xin lỗi Sở tộc trưởng, và cảm ơn anh đã khoan hồng tha tội cho nhà họ Hoắc." Dứt lời, Hoắc Tiên Cô gập người hành lễ thật sâu với Sở Hoang.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người chấn động, không ít người ở Cửu Môn thở dài luyến tiếc.

Cửu Môn năm xưa cường thịnh biết bao, vậy mà giờ đây người cũ kẻ chết người lui.

Nhà họ Lý đã bị diệt, ngay cả nhân vật như Hoắc Tiên Cô cũng phải cúi đầu nhận lỗi trước Sở Hoang.

Lúc này, trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia ngạc nhiên.

Hoắc Tiên Cô chơi lớn thật.

Sau hôm nay, danh tiếng của Sở Hoang và nhà họ Sở sẽ lên như diều gặp gió, nhưng thể diện của Hoắc Tiên Cô và nhà họ Hoắc coi như đã bị nhà họ Sở giẫm dưới chân.

Vô số người sẽ cười nhạo, sự kính trọng dành cho nhà họ Hoắc sẽ không còn như xưa. "Hoắc đương gia đứng dậy đi, chuyện cũ cứ để nó qua đi, không cần nhắc lại nữa." Thấy bà ta đã nể mặt mình như vậy, Sở Hoang cũng không làm kiêu, đứng dậy đỡ bà ta. "Đa tạ Sở tộc trưởng khoan hồng, lão thân bội phục!" Hoắc Tiên Cô đứng thẳng dậy, nụ cười vẫn không giảm. "Nào, Sở tộc trưởng ngồi xuống đi, lão thân kính anh một ly." Hoắc Tiên Cô tươi cười nâng ly rượu.

Sau sự kiện vừa rồi, bầu không khí trong sảnh trở nên náo nhiệt hơn, mọi người bắt đầu ăn uống.

Không lâu sau, Hoắc Tiên Cô bắt đầu lộ ra mục đích thực sự của hôm nay. "Sở tộc trưởng hiện đang nắm quyền cả nhà họ Sở, không biết đã thành gia lập thất chưa?" Đến rồi!

Sở Hoang thầm nghĩ nhưng mặt vẫn thản nhiên nhìn Hoắc Tiên Cô đang cười hì hì.

Cùng lúc đó, những người ở bàn chính cũng dừng trò chuyện, chăm chú nhìn hai người.

Đặc biệt là Doãn Nam Phong, cô nhíu mày, cảm thấy có điềm chẳng lành, mục đích của bà già này e là đụng hàng với mình rồi.

Hoắc Tiên Cô vẫy tay ra hiệu, một cô gái nhanh chóng bước tới.

Cô gái mặc bộ váy lụa đỏ không tay, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất dịu dàng ưu nhã, mỗi bước đi đều thướt tha động lòng người.

Cô vừa xuất hiện đã thu hút mọi ánh nhìn, có kẻ còn nuốt nước miếng, ánh mắt rực cháy.

Cô gái này không ai khác chính là Hoắc Tú Tú! "Bà nội!" "Bái kiến

Sở tộc trưởng!" Hoắc Tú Tú hành lễ với bà nội xong liền lễ phép chào Sở Hoang. "Sở tộc trưởng, anh thấy cháu gái tôi thế nào?" Hoắc Tiên Cô nắm bàn tay trắng nõn của Hoắc Tú Tú, nhìn Sở Hoang đầy ẩn ý. "Hoắc tiểu thư xứng danh là một trong hai đóa hoa của nhà họ Hoắc, xét về phương diện nào cũng không có chỗ chê." Sở Hoang gật đầu khen ngợi.

Phải thừa nhận Hoắc Tú Tú thực sự hoàn mỹ về cả khí chất lẫn ngoại hình, đúng gu thẩm mỹ của anh.

Đến lúc này anh đã hiểu, Hoắc Tiên Cô định dùng mỹ nhân kế để gả cháu gái cho anh.

Bà ta chắc chắn biết Hoắc Hữu Tuyết hiện đang ở chỗ anh làm hầu gái, nhưng vẫn giả vờ không biết để đưa nốt Hoắc Tú Tú tới.

Định tặng luôn cặp song thâu cho anh sao?

Quả nhiên, Hoắc Tiên Cô cười nói: "Nếu Sở tộc trưởng chưa kết hôn, mà Tú Tú nhà tôi cũng sớm ngưỡng mộ anh, nay hai nhà đã hóa giải hận thù, hay là chúng ta tiến thêm bước nữa, tôi gả Tú Tú cho anh được không?" Câu nói này khiến đại sảnh lại rơi vào tĩnh lặng.

Những người ngồi bàn chính đều nhíu mày.

Giải Ngữ Thần biến sắc, nhưng cuối cùng chỉ biết thở dài.

Doãn Nam Phong nghiến răng nhìn hai bà cháu nhà họ Hoắc, đôi đũa trong tay suýt bị bẻ gãy. "Thảm rồi, mỹ nhân kế của ai đó không những không thành công mà giờ lại có kẻ nhảy vào tranh giành, ai bảo không nhanh tay hành động cơ." "Đối thủ cạnh tranh này là Hoắc Tú Tú đấy, nhan sắc đó, khí chất đó, chậc chậc..." Thấy Doãn Nam Phong hận đến nghiến răng, Trương Viết Sơn ngồi bên cạnh liền châm chọc. "Trương Viết Sơn, câm miệng cho tôi!" Doãn Nam Phong lườm anh ta cháy mặt, nghiến răng quát khẽ.

Ở phía bên kia, Sở Hoang nhìn hai bà cháu với vẻ thú vị.

Bị Sở Hoang nhìn chằm chằm, Hoắc Tú Tú đỏ mặt, có chút chột dạ cúi đầu.

Vẻ mặt vừa chột dạ vừa thẹn thùng đó trông khá rung động. "Sở tộc trưởng, anh thấy sao?" Hoắc Tiên Cô lại mở lời dò xét. "Hoắc đương gia, phải thừa nhận Hoắc tiểu thư là lựa chọn hàng đầu, nhưng tôi là tộc trưởng, gánh vác trọng trách của cả gia tộc.

Cha mẹ tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất là sinh thật nhiều con cái, nên đời này tôi không thể chỉ có một người đàn bà.

Dù Hoắc tiểu thư có gả cho tôi, e là cũng không có danh phận chính thê, chức vị tộc trưởng phu nhân cũng đừng mong tới.

Dù vậy, bà vẫn muốn gả cô ấy cho tôi sao?" Sở Hoang nhếch môi, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt nhìn Hoắc Tiên Cô.

Chương 101

Câu nói này làm nụ cười trên mặt bà ta cứng đờ, những người khác thì mỉm cười chờ xem kịch hay.

Vị Sở tộc trưởng này ác thật, nói thẳng luôn là Hoắc Tú Tú có gả cũng chỉ làm thiếp, chính thê hay phu nhân thì miễn đi.

Thật tò mò xem Hoắc Tiên Cô sẽ chọn thế nào.

Doãn Nam Phong lúc nãy còn tức tối, giờ suýt thì bật cười thành tiếng.

Nếu Hoắc Tú Tú chỉ là thiếp thì chẳng đáng lo.

Ở đẳng cấp này, một người đàn ông ưu tú có vài người phụ nữ là chuyện thường.

Không được thừa nhận thì là tiểu tam, tiểu tứ, còn được thừa nhận thì là thiếp!

Mục tiêu của Doãn Nam Phong là chức tộc trưởng phu nhân, Hoắc Tú Tú có gả thì cũng chỉ là phận thiếp, không bao giờ ngồi chung mâm với chính thê được!

Hoắc Tiên Cô lâm vào thế bí, muốn trở mặt hoặc rút lời nhưng lòng lại vừa sợ vừa không cam tâm.

Bà hoàn toàn bế tắc. "Tôi gả!" Đúng lúc này, Hoắc Tú Tú đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn Sở Hoang, nói chắc nịch. "Tú Tú, cháu nói gì thế?

Làm thiếp đấy, dòng chính nhà họ Hoắc sao có thể làm thiếp?" Hoắc Tiên Cô kinh hãi, vạn lần không ngờ Tú Tú lại chủ động đòi gả, thậm chí không màng phận thiếp. "Bà nội, Tú Tú đã sớm thầm thương Sở tộc trưởng, nếu được gả cho anh ấy, dù làm thiếp cháu cũng cam

lòng." Hoắc Tú Tú lắc đầu, vẻ mặt đầy quyết tuyệt. "A..." Sở Hoang khẽ cười, Hoắc Tú Tú này thú vị thật, trong tình cảnh này mà vẫn đòi gả. "Hoắc tiểu thư, lời không nên nói tùy tiện, nếu tôi tưởng thật mà sau này cô đổi ý thì tôi sẽ nổi giận đấy." Sở Hoang sa sầm mặt, trầm giọng cảnh cáo. "Hoắc Tú Tú tôi đã nói là gả thì tuyệt đối không hối hận, Sở tộc trưởng cứ yên tâm." "Ha ha ha..." Nghe vậy, Sở Hoang cười lớn rồi đứng dậy sảng khoái: "Được, chuyện này tôi đồng ý, từ hôm nay cô là thiếp của Sở Hoang tôi, vài ngày nữa tôi sẽ cho người đến đón!" Nói xong, Sở Hoang quay lưng rời tiệc, người nhà họ Sở cũng lập tức đi theo.

Nhìn bóng lưng Sở Hoang, cả sảnh đều chấn động, ai nấy bàng hoàng nhìn hai bà cháu nhà họ Hoắc.

Hoắc Tú Tú - người có khả năng kế vị nhà họ Hoắc nhất, vậy mà lại chấp nhận làm thiếp nhà họ Sở.

Nhà họ Hoắc đã sa sút đến mức này rồi sao?

Tại đại trạch nhà họ Hoắc, sau khi khách khứa đã về hết, Hoắc Tiên Cô đưa cháu gái ra một chòi nghỉ mát trong hoa viên. "Tú Tú, nói thật cho bà biết, tại sao hôm nay cháu lại làm thế?

Bà vốn định để cháu làm vợ Sở Hoang, nhưng những lời anh ta nói rõ ràng như ban ngày.

Gả qua đó chỉ làm thiếp, không được ai công nhận cả.

Bà định từ chối rồi, sao cháu lại đồng ý?

Cháu có biết hậu quả không?

Không đám cưới, không hôn thú!

Khi Sở Hoang cho người đến đón, cả đời cháu sẽ chỉ là một người thiếp.

Cháu sẽ trở thành trò cười cho cả kinh đô đấy, cháu biết không?" Trong chòi, Hoắc Tiên Cô vẻ mặt phức tạp, đau lòng nhìn Tú Tú, thở ngắn than dài. "Bà nội, chuyện không nghiêm trọng như bà nghĩ đâu." Hoắc Tú Tú mỉm cười, nắm lấy tay bà mình, gương mặt nghiêm lại: "Cháu biết lúc đầu bà muốn cháu làm phu nhân, nhưng giờ Sở Hoang chưa có ý định lấy vợ chính.

Nếu cứ thế mà bỏ cuộc thì đâu phải tính cách của bà.

Làm thiếp thì đã sao?

Bà phải tin cháu gái chứ, với nhan sắc này của cháu, Sở Hoang chắc chắn sẽ rất sủng ái.

Chưa biết chừng sau này cháu sẽ trở thành vợ chính thức, lúc đó vẫn có thể giúp đỡ nhà họ Hoắc.

Bà phải có niềm tin vào cháu mới được." Nghe Tú Tú nói, Hoắc Tiên Cô lòng dạ ngổn ngang, biểu cảm cực kỳ phức tạp.

Bà vỗ mạnh vào mu bàn tay cháu mình, thở dài: "Tú Tú, cháu đã hy sinh cho nhà họ Hoắc quá nhiều, lần này làm khó cháu rồi, chỉ sợ hạnh phúc cả đời của cháu sẽ bị chôn vùi mất." "Bà nội, bà nói gì thế, cháu gả cho Sở Hoang chưa chắc đã không hạnh phúc đâu." Hoắc Tú Tú lắc đầu cười: "Sở Hoang tuấn tú, vóc dáng oai vệ, khí chất siêu phàm thoát tục, lại còn là tộc trưởng một phương, nam tử như vậy cháu gả cho cũng không thiệt thòi." "Ai..." Dù vậy, Hoắc Tiên Cô vẫn mang vẻ mặt thất thần, thở dài thườn thượt.

Ở một bên khác, tại Sở phủ! "Tộc trưởng, anh thực sự định nạp Hoắc Tú Tú làm thiếp sao?" Dưới cây ngô đồng, Hoắc Hữu Tuyết vừa pha trà vừa rón rén nhìn Sở Hoang đang lười biếng nằm trên ghế tựa, khẽ khàng hỏi. "Cô phản đối tôi nạp thiếp à?" Sở Hoang nhắm mắt, mặt không cảm xúc hỏi lại.

Nghe vậy, Hoắc Hữu Tuyết giật mình, vội vàng lắc đầu: "Dĩ nhiên là không, Hữu Tuyết chỉ là một hầu gái, đâu có tư cách quản chuyện nạp thiếp của tộc trưởng, chỉ là thấy tò mò nên mới mạn phép hỏi thôi." "A..." Sở Hoang chậm rãi mở mắt, nhìn cô đầy ẩn ý rồi mới từ tốn nói: "Hoắc Tú Tú cũng khá đấy, nhan sắc khí chất đều thuộc hàng cực phẩm, nạp làm thiếp cũng chẳng sao.

Tôi biết nhà họ Hoắc có mục đích riêng, nhưng thì đã sao?

Tương lai khó đoán, biết đâu họ lại lâm vào cảnh 'trộm gà không xong còn mất nắm gạo'." "Với sức hút của tộc trưởng, chắc chắn sẽ khiến Hoắc Tú Tú mê mẩn đến thần hồn điên đảo thôi." Hoắc Hữu Tuyết cười nịnh một câu. "Thôi, cô xuống đi, để tôi yên tĩnh một lát." Sở Hoang xua tay. "Vâng, tộc trưởng!" Hoắc Hữu Tuyết đứng dậy hành lễ rồi chậm rãi lui ra.

Nhìn bóng lưng cô, Sở Hoang lắc đầu, nhắm mắt lại lần nữa.

Chuyện nạp thiếp Hoắc Tú Tú chỉ là thuận tay mà làm.

Ý đồ của Hoắc Tiên Cô anh đoán được hết.

Nhưng khi đã vào Sở phủ, Hoắc Tú Tú nghe lời ai thì chưa biết chắc.

Huống hồ cô gái này từ ngoại hình đến khí chất đều đúng gu của anh, nạp làm thiếp cũng tốt, dù sao cũng chẳng phải chính thê phu nhân.

Thời gian trôi qua, hai ngày sau!

Từ sáng sớm Sở Hoang đã thức dậy, đi về phía thư phòng ở hậu viện.

Anh vẫn luôn nhớ hôm nay là ngày phòng trọng lực hoàn thành cải tạo.

Khi đẩy cửa thư phòng ra, tiếng của hệ thống vang lên trong đầu. "Đinh, thời gian ba ngày đã hết, phòng trọng lực loại nhỏ đã cải tạo xong, ký chủ có thể kiểm tra." Anh mở lối vào bí mật, một lối đi và cầu thang hiện ra.

Xuống hết cầu thang là đến đáy.

Khác với hầm bí mật trống rỗng trước đây, ở cuối hành lang là một cánh cổng làm bằng vật liệu lạ.

Cánh cổng này nhận diện khuôn mặt và đã quét dữ liệu của Sở Hoang.

Cạch!

Cánh cổng mở ra, hiện ra trước mặt Sở Hoang là một căn phòng đầy hơi hướm khoa học viễn tưởng.

Phòng không lớn lắm, rộng khoảng ba trăm mét vuông, bên trong trang bị đủ loại thiết bị chỉ thấy trong phim viễn tưởng. "Tích, xin chào chủ nhân tôn kính, tôi là trí thông minh nhân tạo của phòng huấn luyện trọng lực, xin ký chủ đặt tên cho tôi." Lúc này, một giọng nói máy móc lạnh lùng vang lên trong phòng. "Trí thông minh nhân tạo?" Sở Hoang nhướng mày, ngạc nhiên nhìn mọi thứ.

Không ngờ phòng trọng lực này lại có cả AI. "Đã là phòng trọng lực thì gọi là Tiểu Trọng đi." "Đinh, đã nhận, từ nay về sau chủ nhân có thể gọi tôi là Tiểu Trọng!" "Đinh, tôi là AI Tiểu Trọng, chủ nhân có muốn tôi giới thiệu về phòng trọng lực này không?" "Ồ?

Vậy giới thiệu đi." Sở Hoang ngẩng đầu nhìn quanh. "Đinh, phòng trọng lực này rộng khoảng ba trăm mét vuông, có thể chứa tối đa mười người cùng huấn luyện.

Khi huấn luyện có thể gọi Tiểu Trọng để điều chỉnh trọng lực.

Giới hạn điều chỉnh là từ 1 đến 100 lần.

Khi huấn luyện chủ nhân chớ nên nóng vội, trọng lực quá mạnh nếu không cẩn thận sẽ dẫn đến nát nội tạng, gãy xương.

Vì vậy khuyên chủ nhân không nên để những người có thực lực quá chênh lệch cùng huấn luyện một lúc." Nghe Tiểu Trọng giải thích, Sở Hoang trầm tư gật đầu. "Tiểu Trọng, bắt đầu huấn luyện, tăng trọng lực lên gấp ba!" Anh muốn thử xem phòng trọng lực này lợi hại thế nào. "Đinh, đang tăng trọng lực..." Dứt lời, trên tường hiện ra dãy số nhảy vọt. 001...

Chương 102

002... 003...

Khi trọng lực đạt mức gấp ba, Sở Hoang nhíu mày.

Anh cảm thấy như cả thế giới bỗng trở nên nặng nề, mật độ không khí xung quanh dường như tăng vọt.

Khẽ nhấc tay, anh thấy lực cản trong không khí lớn hơn nhiều, không còn tự nhiên như bên ngoài.

Nhưng mức độ này đối với anh bây giờ vẫn còn quá nhẹ. "Tiếp tục tăng trọng lực lên gấp năm lần..." 004... 005...

Khi ở mức gấp năm, Sở Hoang cảm nhận rõ áp lực đè nặng.

Ngay cả tiếng thở cũng trở nên nặng nề, cả người như bị một tòa núi lớn đè lên.

Oành!

Sở Hoang đột ngột đấm ra một quyền, sức mạnh toàn thân bùng phát làm không khí nổ tung.

Nhưng khi ra đòn, anh thấy hành động của mình trở nên chậm chạp vô cùng, kình lực khi đấm ra cũng không còn khủng bố như bên ngoài. "Hù...

Phòng trọng lực này đúng là bảo vật, nếu luyện tập ở đây quanh năm thì dù không có công pháp gì, chỉ riêng võ thuật tay chân cũng sẽ vượt xa người thường." Sở Hoang thầm kinh ngạc nhưng càng hài lòng hơn.

Dù mức gấp năm đã tạo áp lực nhưng vẫn chưa tới giới hạn của anh. "Tiểu Trọng, tiếp tục tăng cho đến khi tôi không chịu nổi thì

thôi." Trọng lực lại tiếp tục tăng lên. 006... 007... 008... 009...

Khoảnh khắc trọng lực chạm mức gấp chín, Sở Hoang cảm thấy cơ bắp đau nhức vô cùng, xương cốt toàn thân kêu răng rắc không ngừng. "Hù... hộc...

Hù... hộc..." Tiếng thở dốc nặng nề vang vọng trong phòng, mồ hôi hạt lớn lăn dài trên trán, lỗ chân lông toàn thân thậm chí rỉ ra những tia máu li ti thấm đỏ cả áo. "Gấp chín lần... trọng lực đáng sợ đến mức khó tin." "Nhân vật chính trong vũ trụ Thôn Phệ khi ở cấp chiến tướng sơ cấp, dường như giới hạn chịu đựng ban đầu cũng chỉ khoảng gấp chín lần." "Nhưng... nếu tôi chỉ dừng lại ở đây thì cũng chỉ bằng một nhân vật chính thôi sao?

Tôi muốn... vượt qua tất cả, phá vỡ cả những con đường mà nhân vật chính không thể phá vỡ." Chịu đựng áp lực kinh hồn đó, cơ thể Sở Hoang run rẩy nhưng anh vẫn gồng mình đứng thẳng, tuyệt không chịu khuỵu xuống.

Tóc ướt sũng mồ hôi, anh nghiến chặt răng chịu đựng.

Xoẹt...

Kình lực bùng phát làm rách nát quần áo, để lộ những khối cơ bắp hoàn mỹ đầy những vết máu li ti. "Chưa phải giới hạn... chưa phải giới hạn của tôi...

Tăng lên gấp mười lần cho tôi!" 009... 010...

Thình thịch!

Khi đạt mức gấp mười, mật độ không khí trong phòng bỗng chốc tăng vọt.

Sở Hoang vốn cảm thấy như đang cõng một tòa núi, giờ bỗng thấy trên lưng có thêm một tòa nữa.

Sức nặng ập đến bất ngờ khiến anh không trụ vững, quỵ một gối xuống đất.

Rắc... rắc...

Sở Hoang nghiến răng đến bật máu, gân xanh nổi đầy người, đôi mắt đỏ ngầu. "Đứng dậy...

A!!" Anh gầm nhẹ, dùng hết sức bình sinh, cơ bắp căng cứng, từ từ đứng dậy khỏi mặt đất.

Anh đứng thẳng như một ngọn giáo thép, đương đầu với áp lực chưa từng có.

Sau vài phút thích ứng, anh thở phào một cái rồi bắt đầu tập đấm.

Dưới trọng lực gấp mười, tốc độ ra đòn chậm đến mức tối đa, như một ông lão đang tập thái cực quyền.

Cứ thế, Sở Hoang ở lì trong phòng suốt ba tiếng đồng hồ mới mệt rã rời bước ra ngoài.

Hai chân anh như đeo chì, không thể nhấc lên nổi, chỉ có thể bước từng bước nặng nề về phòng mình.

Khi đi qua hành lang, trông anh như ngọn nến trước gió, có thể gục xuống bất cứ lúc nào. "Tộc trưởng, anh... anh sao thế này?" Đột nhiên một tiếng kêu thất thanh vang lên.

Hoắc Hữu Tuyết đứng ở hành lang nhìn Sở Hoang với vẻ bàng hoàng, rồi vội vàng chạy lại đỡ lấy cánh tay anh. "Tộc trưởng, anh bị thương sao?

Người đầy máu thế này, sắc mặt lại nhợt nhạt quá." Gương mặt vốn đầy khí chất của cô lúc này tràn ngập sự đau xót, giọng nói còn run run như sắp khóc. "Không sao, chỉ là huấn luyện thôi, đỡ tôi về phòng." Sở Hoang gác một tay lên vai cô, giọng trầm đục. "Huấn

luyện?" Cô ngẩn người, nhưng rồi lại xót xa: "Tộc trưởng, anh huấn luyện cũng phải thương thân chứ, phải biết nghỉ ngơi điều độ mới được." "Tôi biết rồi, trong nhà có dược liệu lâu năm không?" Sở Hoang hỏi với vẻ yếu ớt. "Có ạ, biết gia tộc sớm muộn cũng cần đến, anh Phong vẫn luôn thu mua dược liệu.

Nhân sâm, lộc nhung, hoàng kỳ, tuyết liên trong nhà đều có, nhưng nhân sâm và tuyết liên phần lớn chỉ khoảng ba mươi đến năm mươi năm thôi." "Ừm...

Lát nữa tôi đưa phương thuốc, cô đi nấu cho tôi một phần dược thiện, bảo nhà bếp làm thêm mười cân thịt hung thú nữa." "Vâng, tộc trưởng cứ yên tâm, em sẽ mang đến phòng ngay!" Thực tế trong quá trình tu luyện, từ tộc nhân đến tử sĩ đều ăn thịt hung thú nhiều nhất vì nó hiệu quả nhất.

Nhưng sau ba tiếng tập ở phòng trọng lực gấp mười, Sở Hoang hoàn toàn kiệt sức.

Đây là lần đầu tiên anh mệt đến thế này kể từ khi bắt đầu tu luyện.

Trọng lực gấp mười!

Từ chỗ không thể chịu đựng đến khi dần thích ứng.

Từ chỗ đấm chậm như sên đến khi tốc độ tăng dần.

Tinh thần, cơ thể, xương cốt và nội tạng của anh đều chịu áp lực cực lớn.

Tập trong thời gian ngắn thì tốt, nhưng tập lâu dài như vậy thì chỉ thịt hung thú thôi không bù đắp nổi tổn hao.

Chính vì vậy anh mới dùng điểm tích lũy mua rất nhiều phương thuốc từ hệ thống, từ thuốc thang, dược thiện đến thuốc tắm.

Dùng những thứ này hỗ trợ, kết hợp ăn nhiều thịt hung thú không chỉ bù đắp tổn hao mà còn giúp phục hồi thể lực nhanh hơn.

Tuy nhiên, nhu cầu về dược liệu cũng sẽ tăng vọt theo.

Chương 103

Đặc biệt là những loại lâu năm, đó sẽ là thứ thiết yếu của nhà họ Sở.

Anh vốn định mua từ cửa hàng hệ thống nhưng xem qua thì thấy giá chát quá.

Trong cửa hàng không bán loại dưới trăm năm.

Một cây sâm trăm năm tốn 100 điểm, cứ thêm mỗi trăm năm thì điểm lại nhân đôi.

Sâm hai trăm năm tốn 200 điểm... ba trăm năm tốn 400... bốn trăm năm lên tới 800 điểm.

Đó chỉ là sâm thường, còn loại linh sâm hay huyết sâm thì còn đắt hơn nữa.

Thế nên Sở Hoang tạm thời chưa mua từ hệ thống.

Hiện tại là những năm 2000, trên thị trường vẫn còn khá nhiều sâm hoang dã đủ năm tuổi.

Nhất là ở các danh sơn đại xuyên hay rừng sâu núi thẳm, sâm trên trăm năm không phải là không có.

Dù sao đây cũng không phải thế giới bình thường mà là thế giới trộm mộ, dược liệu lâu năm cũng không phải là hiếm.

Xem ra...

đã đến lúc để các tộc nhân đóng góp rồi.

Về đến phòng, Sở Hoang nằm nửa người trên giường, đưa xấp phương thuốc cho Hoắc Hữu Tuyết rồi dặn: "Đi gọi Sở Phong và Sở Nghị đến đây gặp tôi." "Vâng, tộc trưởng!" "Tộc trưởng, em đến

đây!" Trong phòng, Sở Hoang đang nằm nghỉ thì nghe thấy tiếng gọi của Sở Phong từ bên ngoài. "Vào đi... làm gì mà hét lên thế..." Sở Hoang lắc đầu ngán ngẩm.

Lúc này anh vẫn còn mệt lử, dù đã nghỉ một lát nhưng giọng vẫn còn khàn đặc.

Hai người bước vội vào, thấy tộc trưởng mặt trắng bệch không còn giọt máu như thể bị trọng thương, cả hai biến sắc chạy lại gần giường. "Tộc trưởng, anh bị sao vậy?

Chẳng lẽ bị ai ám toán trọng thương sao?" Sở Phong lo sốt vó, trong mắt bùng lên sát ý kinh người.

Theo anh thấy, thực lực của tộc trưởng là vô địch thiên hạ, không ai là đối thủ.

Tộc trưởng bị thương thế này chỉ có một khả năng là bị ám toán. "Sở Nghị, chuyện này là sao?

Bọn tôi bận việc bên ngoài không ở bên tộc trưởng được, cậu ở trong phủ suốt mà có người ám hại tộc trưởng cậu cũng không biết gì à?!" Trong cơn giận dữ, Sở Phong quát lớn vào mặt Sở Nghị.

Sở Nghị cũng ngơ ngác, chẳng lẽ thực sự có kẻ ám toán tộc trưởng mà anh không biết? "Được rồi, hớt ha hớt hải cái gì, còn ra thể thống gì nữa." Thấy hai người như vậy, Sở Hoang mắng nhẹ một câu: "Tôi không bị thương, chỉ là tập luyện trong phòng trọng lực quá lâu nên bị kiệt sức thôi." "Cái gì?

Tộc trưởng vì huấn luyện mà ra nông nỗi này á?" "Phòng trọng lực?" Hai người ngơ ngác.

Huấn luyện kiểu gì mà khiến tộc trưởng mệt đến mức này?

Với lại trong phủ có phòng trọng lực từ bao giờ thế? "Phòng trọng lực do tôi âm thầm chế tạo, có thể điều chỉnh trọng lực từ 1 đến 100

lần, chứa được mười người cùng lúc.

Vừa rồi tôi tập trong đó ba tiếng nên mới mệt lử như vậy." Sở Hoang giải thích.

Anh nghiêm mặt dặn dò: "Phòng trọng lực đó rảnh rỗi các cậu cũng có thể vào tập, nhưng phải chú ý không được chỉnh trọng lực quá cao, nếu không nhẹ thì gãy xương, nặng thì nát nội tạng đấy.

Với thể chất chiến sĩ sơ cấp như Hồ Ly hiện nay, tối đa chỉ chịu được từ 1 đến 3 lần.

Nhưng đó thực sự là nơi huấn luyện tốt, nếu tập luyện ở đó quanh năm, tốc độ tu luyện của võ giả ít nhất có thể tăng gấp vài lần.

Nếu thiên phú đủ tốt, tăng gấp mười cũng có khả năng.

Tiểu Nghị, ngay cả tinh thần lực của cậu tập trong đó cũng sẽ tiến bộ vượt bậc." Hai người nghe xong mà kinh hãi.

Tăng tốc độ tu luyện lên vài lần, thậm chí mười lần?

Nếu vậy chẳng phải sẽ sớm đạt đến chiến sĩ trung cấp, cao cấp, thậm chí là cấp chiến tướng sao?

Đúng là thánh địa tu hành! "Tộc trưởng, anh gọi bọn em đến chắc không chỉ vì chuyện này chứ?" Tuy rất phấn khích nhưng Sở Phong vốn ổn trọng, anh nén lại sự hào hứng để hỏi chính sự.

Sở Hoang gật đầu: "Đó là một chuyện, việc huấn luyện trong phòng trọng lực sẽ vắt kiệt thể lực, sau đó cần dùng dược thiện, thuốc tắm và thuốc thang hỗ trợ để cơ thể phục hồi nhanh chóng chuẩn bị cho lần tập sau.

Nhưng những thứ đó đều cần rất nhiều dược liệu.

Dược liệu càng lâu năm thì dược tính càng tốt.

Sau này nhu cầu dược liệu của tôi sẽ rất lớn, dược liệu trong phủ

sắp hết rồi.

Vì vậy tôi định để một số tộc nhân dẫn theo tử sĩ đến các danh sơn đại xuyên, rừng sâu núi thẳm khắp cả nước để tìm kiếm và khai thác dược liệu.

Cũng phải chú ý xem trên thị trường có dược liệu lâu năm nào thì bỏ tiền ra mua lại." "Thu mua và tìm kiếm dược liệu..." Sở Phong gật đầu nghiêm túc: "Được, tộc trưởng, chuyện này em sẽ gọi điện về tộc ngay.

Hiện nay trong tộc có không ít người đã đạt trình độ học viên sơ cấp, trung cấp.

Mấy tháng qua hưởng ơn huệ của tộc trưởng mà chỉ ngồi không hưởng lộc thì không đúng đạo lý nhà họ Sở.

Bây giờ là lúc họ phải cống hiến rồi." "Đúng thế, dược liệu này không chỉ mình tôi dùng mà sau này họ cũng sẽ dùng, ngồi không hưởng lợi là không tốt, họ cũng sẽ vui lòng cống hiến thôi." Sở Hoang tán thành, rồi nói tiếp: "Cũng có thể sắp xếp một số người khi tìm dược liệu trong rừng sâu, nếu phát hiện lăng mộ cổ thì cũng có thể thử vào xem.

Trong một số ngôi mộ cổ rất có thể có bảo dược sinh trưởng, đó đều là đồ tốt, phải mang về.

Nhưng lăng mộ vốn quỷ quyệt, nguy hiểm trùng trùng, nếu thấy không ổn thì đừng liều mạng." "Tộc trưởng yên tâm, họ không đi một mình mà sẽ mang theo tử sĩ của gia tộc, độ an toàn sẽ rất cao." Sở Hoang nghe vậy liền an tâm.

Hiện nay gia tộc có hơn bốn trăm tử sĩ, hơn một nửa đã đạt tu vi Minh Kình, số còn lại cũng sắp đột phá.

Những cao thủ Minh Kình này còn được trang bị súng ống, lựu

đạn đầy đủ.

Một đội tử sĩ vũ trang tận răng như thế, dù có gặp bánh đậu ngàn năm cũng đủ sức chiến một trận. "Tộc trưởng, dược thiện và thịt hung thú xong rồi, em mang vào phòng cho anh nhé." Tiếng của Hoắc Hữu Tuyết vang lên bên ngoài, cô bưng đồ ăn vào. "Tộc trưởng, anh ăn đi, em và Tiểu Nghị đi trước." "Ừ, đi đi!" Sau khi hai người rời đi, Sở Hoang nhờ Hữu Tuyết đỡ xuống giường ngồi vào bàn. "Hữu Tuyết, đi chuẩn bị đồ tắm thuốc cho tôi, ăn xong tôi sẽ đi tắm." "Vâng, tộc trưởng!" Hoắc Hữu Tuyết quay đi làm việc.

Nhìn đống dược thiện và mấy cân thịt hung thú thơm phức, Sở Hoang thèm thuồng bắt đầu ăn lớn.

Khi thức ăn vào bụng, chúng hóa thành những dòng năng lượng chạy khắp cơ thể, Sở Hoang cảm thấy sức lực đang dần hồi phục.

Hai mươi phút sau, anh quét sạch bàn đồ ăn, sắc mặt đã hồng hào trở lại.

Tuy chân vẫn còn đau nhức nhưng đã có thể tự đi lại không cần người đỡ.

Tắm thuốc xong, anh hồi phục được khoảng một nửa trạng thái.

Chắc phải mất vài ngày nghỉ ngơi mới dám vào phòng trọng lực tập tiếp, vì tập liên tục sẽ gây áp lực quá lớn cho cơ thể.

Sắp tới chắc chưa vào phòng trọng lực ngay được.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày, anh định đi quét sạch Tinh Tuyệt Cổ Thành trước, đợi kiếm đủ điểm tích lũy sẽ mua một phòng trọng lực loại lớn để cho cả tộc nhân và tử sĩ cùng luyện tập.

Cùng lúc đó, tại Sở Gia Thôn cách xa hàng ngàn dặm, hôm nay cũng xảy ra chuyện lớn.

Trong một ngôi nhà hai tầng, một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi hấp tấp chạy từ ngoài vào. "Mẹ... mẹ... xảy ra chuyện lớn rồi!" Người phụ nữ trung niên đang nấu ăn trong bếp mắng: "Cái thằng nhãi này, cứ gào cái gì thế?

Chuyện lớn gì, ở Sở Gia Thôn này thì có chuyện gì được?" Bị mẹ mắng, thiếu niên rụt cổ lại nhưng mặt vẫn hớn hở: "Mẹ, vừa rồi tộc trưởng truyền tin, Sở Gia Thôn mình có nhiệm vụ rồi." Cạch...

Người phụ nữ giật mình, con dao thái trên tay vô tình chém sạt vào gạch đá.

Chương 104

"Con trai, chuyện là thế nào?" "Lão tộc trưởng và tộc trưởng truyền tin, bảo những tộc nhân có tu vi học viên sơ cấp, trung cấp có thể dẫn theo tử sĩ đi đến các danh sơn rừng sâu tìm kiếm dược liệu lâu năm và mộ cổ, vì trong mộ rất có thể có bảo dược.

Mẹ, con giờ đã đạt chuẩn học viên trung cấp rồi, con cũng muốn cống hiến cho gia tộc.

Dược liệu đó chắc chắn sau này ai cũng cần dùng.

Con lại rành về nhận biết dược liệu, con muốn đi thực hiện nhiệm vụ tộc trưởng giao." Thiếu niên tên là Sở Trường Thọ, trước đây ốm yếu quanh năm, cha mẹ gần như khánh kiệt để chữa bệnh cho cậu, nếu không có thôn giúp đỡ lo viện phí thì chắc cậu đã không còn rồi.

Sau này dù có tiền chia hoa hồng từ thôn nhưng cũng đổ hết vào tiền thuốc.

Chính vì uống thuốc quanh năm nên cậu học được rất nhiều kiến thức về dược liệu.

Trước khi Sở Hoang làm tộc trưởng, Trường Thọ lúc nào cũng dặt dẹo.

Nhưng từ khi Sở Hoang truyền công pháp và cho ăn thịt hung thú mỗi ngày, bệnh tình của cậu không những khỏi hẳn mà cơ thể cũng khỏe mạnh lên.

Kỳ lạ là sau khi khỏe lại, tốc độ tu luyện của cậu cực nhanh, mới mười bảy tuổi đã đạt cấp học viên trung cấp, sức mạnh đạt 300kg.

Cả nhà mừng rỡ vô cùng, càng thêm trung thành và kính trọng Sở Hoang.

Trước đây chỉ biết nhận giúp đỡ từ tộc, nay có nhiệm vụ, Trường Thọ muốn đi ngay để tìm dược liệu và tìm mộ cổ đóng góp cho gia tộc. "Tốt!" "Không những con đi mà cha con cũng phải đi, cha con giờ cũng sắp có sức mạnh học viên trung cấp rồi." "Hai cha con cùng đi, bao nhiêu năm qua nhà mình cuối cùng cũng có cơ hội đền đáp gia tộc rồi." "Mẹ ở nhà đợi hai cha con về." Nghe con trai muốn đi vào nơi hiểm nguy, người mẹ không hề ngăn cản hay lo lắng như những người mẹ khác, bà xoa đầu con gật đầu ủng hộ, thậm chí còn bảo chồng đi cùng.

Vì gia tộc!

Vì tộc trưởng!

Và cũng vì chính họ!

Dù có chút nguy hiểm nhưng nếu không có nguy hiểm thì ai chẳng làm được, sao gọi là cống hiến? "Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ sát cánh cùng tộc trưởng, giúp gia tộc ngày càng lớn mạnh." Sở Trường Thọ kiên định nói, giọng đầy tự tin.

Tại một khu nhà binh biến, "Thanh nhi, con thực sự quyết định rồi sao?" Vợ chồng Sở Vệ Hổ đang nghiêm túc nhìn con gái ngồi đối diện trên sofa.

Cô gái mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng đã rất xinh đẹp, tóc buộc đuôi ngựa trông rất lanh lẹ và anh khí.

Đây chính là con gái độc nhất của Sở Vệ Hổ - Sở Thanh nhi! "Tin anh Phong truyền về ba mẹ cũng biết mà, vì gia tộc, vì tương lai của con sau này nữa." "Ba giờ đã làm tướng quân, công việc bù đầu chắc chắn không đi được, mẹ thì chưa đạt thực lực học viên sơ cấp." "Con thì khác, con mới đạt cấp học viên trung cấp, sao con có thể không đi chứ?" "Tộc trưởng đã làm quá nhiều cho gia tộc, sao con có thể ngồi không hưởng lợi?" "Với lại chuyến này cũng không nguy hiểm lắm,

có tử sĩ đi cùng, cộng với thực lực của con thì sẽ không sao đâu." Sở Thanh nhi kiên quyết. "Đúng đấy, Tiểu Hoang làm nhiều rồi, đã đến lúc chúng ta phải cống hiến." "Thanh nhi, con cứ mạnh dạn mà làm, có chuyện gì thì báo cho ba hoặc gia tộc, chắc chắn sẽ không để con gặp chuyện đâu." Nghe con gái nói, Sở Vệ Hổ gật đầu, tuy có lo lắng nhưng không ngăn cản.

Một gia tộc muốn hưng thịnh thì không thể chỉ dựa vào một mình tộc trưởng, nếu tộc nhân chỉ biết hưởng thụ hoặc làm vướng chân thì không bao giờ thành đại sự được.

Thấy cả hai cha con đã quyết, người mẹ cũng chỉ biết nén lo âu vào lòng.

Không chỉ có Trường Thọ và Thanh nhi, rất nhiều người trong nhà họ Sở cũng có ý định đó.

Người thì định dẫn tử sĩ đi riêng, người thì rủ nhau lập đội.

Cả nhà họ Sở bỗng chốc trở nên huyên náo.

Các tộc nhân tỏa đi khắp nơi, hướng về rừng sâu núi thẳm.

Khi biết tin này, Sở Hoang vừa thấy mừng vừa tự hào.

Gia tộc phía sau anh không phải hạng người chỉ biết hưởng lạc.

Khi cần kíp, không một ai lùi bước.

Anh tin rằng trong tương lai không xa, từ những tộc nhân này sẽ sinh ra vô số thiên kiêu, đưa nhà họ Sở lên tầm cao mới.

Núi Côn Luân, còn gọi là Côn Luân Khư, tổ tông của muôn núi ở đại lục!

Dài khoảng hai ngàn năm trăm cây số, cao tới sáu ngàn mét, rộng một hai trăm cây số, diện tích hơn năm mươi vạn cây số vuông.

Trong thần thoại, đây là đệ nhất thần sơn!

Dãy núi đồ sộ trập trùng, nhìn từ trên cao như một con rồng khổng lồ đang trấn ngự.

Hùng vĩ, hiên ngang!

Chỉ cần nhìn từ xa đã cảm nhận được khí thế thần thánh và bàng bạc của nó.

Lúc này trên một đỉnh núi Côn Luân tuyết phủ trắng xóa, một nhóm người vũ trang đầy đủ đang di chuyển.

Nhóm có tám người, ăn mặc khá lạ đời.

Trời sắp sang đông, tuyết phủ quanh năm, lại đang có tuyết rơi lớn, nhiệt độ âm mười hai mươi độ mà họ không mặc áo phao hay áo bông dày cộp, chỉ mặc đồ da đen và áo khoác mỏng.

Mặt ai nấy đều hồng hào, chẳng có vẻ gì là sợ cái lạnh cắt da cắt thịt kia.

Đó chính là nhóm của Sở Hoang.

Sau khi bình phục, anh dẫn theo Sở Nghị, Sở Trường Văn và năm tử sĩ Minh Kình tiến về băng sơn Côn Luân. "Tộc trưởng, cái Cửu Tầng Yêu Lâu anh nói nó nằm ở đâu thế?

Chúng ta tìm cả ngày rồi mà chẳng thấy cái hẻm núi lớn nào cả." Sở Nghị dẫm một chân xuống tuyết ngập quá nửa chân, ngẩng đầu nhìn quanh một màu trắng xóa, ngán ngẩm hỏi Sở Hoang.

Sở Hoang dừng bước, núi Côn Luân rộng thế này, anh cũng chỉ nhớ mang máng nó gần hai ngọn núi tuyết nào đó, chứ vị trí chính xác thì chịu.

Cứ tìm mù quáng thế này thì đến bao giờ. "Huyền Nhất, Huyền Nhị, Huyền Tam, Huyền Tứ, Huyền Ngũ, năm người các anh tỏa ra, lấy đây làm trung tâm, tìm kiếm phía trước, thấy hẻm núi hay vực

băng thì báo ngay." Sở Hoang ra lệnh. "Rõ!" "Rõ!" Năm tử sĩ lập tức lĩnh mệnh tỏa đi.

Tử sĩ nhà họ Sở được đặt tên theo Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang, Âm Dương Ngũ Hành kèm số thứ tự theo thực lực.

Những người mạnh nhất sẽ được ban họ Sở, đó là vinh dự tối cao.

Huyền Nhất đến Huyền Ngũ chính là năm người mạnh nhất hệ Huyền, đều đạt Minh Kình tiểu thành trở lên, một đấm nghìn cân, là những người cực mạnh trong đội tử sĩ.

Thấy họ đi rồi, Sở Hoang quay sang bảo Sở Nghị và Trường Văn: "Hai cậu cũng đừng đứng không, trời sắp tối rồi, mau dựng lều để tối nghỉ ngơi." "Vâng, tộc trưởng!" Sở Trường Văn cung kính gật đầu, lấy vật tư từ không gian trong nhẫn gia tộc ra. "Này cháu trai, chú giúp một tay, tộc trưởng nhà mình đúng là biết sai bảo người khác thật." Sở Nghị trêu chọc rồi cũng vào phụ một tay.

Nghe Sở Nghị trêu tộc trưởng, Trường Văn chỉ biết cứng người lại rồi làm tiếp.

Anh không dám bất kính như Sở Nghị.

Sở Nghị dám vì họ là anh em cùng lứa, lại cùng vào sinh ra tử nhiều lần nên đôi khi thoải mái hơn, Sở Hoang cũng chẳng để ý.

Chẳng mấy chốc lều đã dựng xong. "Tộc trưởng này, Trương tiểu ca có máu Kỳ Lân, sao anh không gọi anh ta đi cùng, máu đó trừ tà đuổi quỷ tốt lắm mà." Sở Nghị ngồi xuống cạnh Sở Hoang, tò mò hỏi. "À...

Cậu ta có việc khác phải làm." Nhắc đến Trương Khải Linh, mắt Sở Hoang lộ vẻ thú vị.

Sở Nghị ngẩn ra rồi reo lên: "Chẳng lẽ anh ta cũng đi đổ đấu rồi

à?" "Đúng vậy, một ngôi mộ dưới biển!" Sở Hoang không giấu giếm. "Chà, mộ dưới biển à, em chưa đi bao giờ, có dịp cũng muốn thử xem sao." Sở Nghị chép miệng tiếc rẻ. "Rồi sẽ có dịp thôi." Sở Hoang cười nhạt, nhìn về phía chân trời, hướng Tô Hàng.

Về ngôi mộ của Trương Khải Linh, anh rõ mười mươi, chính là Hải Để Mộ!

Trước khi đi kinh đô, Trương Khải Linh đã tìm anh.

Ngô Tam Tỉnh nhắn tin nhờ cậu ta đi bảo vệ Hạo Thiên Chân, Sở Hoang không ngăn cản.

Trương Khải Linh tuy là người của anh nhưng anh không cấm cậu ta làm việc riêng.

Hơn nữa, hệ thống cũng có nhiệm vụ về Hải Để Mộ. "Đinh, nhiệm vụ hệ thống: Ký chủ hoặc tộc nhân nhà họ Sở đổ đấu thành công Hải Để Mộ, phần thưởng 10.000 điểm tích lũy." Nhiệm vụ này không nhất thiết anh phải đi, ai đi cũng được.

Sở Vân đang ở Tô Hàng, giao cho cậu ta là được.

Sở Vân có nhẫn gia tộc, có thể thu gom sát khí hay vật phẩm trong mộ mang về cho anh đổi điểm tích lũy.

Chương 105

Lần này đổ đấu hai nơi cùng lúc, điểm kiếm được chắc chắn sẽ rất nhiều.

Cùng lúc đó tại Tô Hàng, bên hồ Tây, trong một tiệm đồ cổ khá lớn, một thanh niên khoảng mười tám tuổi đang ngồi ở sân sau lau chùi một thanh đường đao.

Thanh đao sắc lẹm tỏa ra khí lạnh thấu xương.

Đây là chiến đao hạ phẩm Sở Hoang mua từ hệ thống, sắc bén ngang ngửa vũ khí cấp chín trong vũ trụ Thôn Phệ.

Sở Vân thích nó đến mức ngày nào cũng mang ra lau.

Cách đó không xa, một thanh niên mặc áo hoodie đen đang lặng lẽ nhìn hoàng hôn.

Đó chính là Trương Khải Linh. "Này Trương tiểu ca, xem đao của tôi so với Hắc Kim Cổ Đao của anh thế nào?" Sở Vân đắc ý hỏi.

Trương Khải Linh chỉ liếc nhìn rồi im lặng.

Cậu ta thừa biết thanh đao đó sắc bén hơn đao của mình gấp nhiều lần, hỏi chỉ để khoe thôi. "Tối nay tôi đi đây." Trương Khải Linh lạnh lùng nói. "Biết rồi, anh cứ đi đi, mai tôi cũng đi Nam Hải." Sở Vân gật đầu. "Tối nay Hạo Thiên Chân sẽ đến tìm cậu nhờ giúp đỡ." "Tìm tôi á?" Sở Vân ngẩn ra: "Tôi đắt lắm đấy, gã đó lấy đâu ra tiền mà thuê tôi?" "Sẽ có thôi!" Trương Khải Linh lắc đầu rồi bỏ đi. "Hừ, cái gã này cứ thích nói lửng lơ." Sở Vân lẩm bẩm, rồi tò mò không biết Ngô Tà (Hạo Thiên Chân) định trả giá thế nào.

Dù sao anh cũng định đi Hải Để Mộ, tiện đường kiếm thêm chút tiền chắc tộc trưởng không mắng đâu nhỉ?

Nghĩ đoạn, anh cười hắc hắc.

Trời sập tối, tiệm Đại Hoang Các chuẩn bị đóng cửa thì một chiếc xe Kim Bôi đỗ trước cửa.

Một thanh niên ôm cái hộp gỗ, vẻ mặt cảnh giác nhìn quanh rồi đi nhanh vào tiệm.

Đó chính là Hạo Thiên Chân! "Ngô tiên sinh!" Một người làm trong tiệm chào hỏi. "Chào anh Vương, Sở Vân có đó không?

Tôi tìm cậu ấy." "Ở sân sau đấy, anh cứ vào đi." "Cảm ơn anh." Ngô Tà quen đường đi thẳng ra sau.

Từ khi Sở Vân quản lý tiệm này, Ngô Tà hay ghé chơi để kết giao, hai người cũng dần trở thành bạn tốt.

Thấy Ngô Tà vào trong, người làm tên Vương kia mắt lóe lên tinh quang.

Anh ta không phải người làm bình thường mà là tử sĩ họ Hồng của nhà họ Sở. "Tiểu thiếu gia, anh lại lau đao à, lần nào đến cũng thấy anh lau nó." Ngô Tà thấy Sở Vân lau đao liền lên tiếng. "Đây là mạng sống của tôi, phải chăm sóc kỹ chứ." Sở Vân không ngẩng đầu lên, đáp lại. "Thôi đừng lau nữa, xem tôi mang đồ tốt gì đến cho anh này." Ngô Tà đặt hộp gỗ lên bàn đá. "Đồ tốt gì thế?" Sở Vân tra đao vào bao rồi lại gần.

Ngô Tà mở hộp, lấy ra một cuốn sách.

Sở Vân tò mò ghé mắt xem. "Chà, là bản thảo 'Tây Uyển Sử Sách Hiệt' của Văn Trưng Minh à?

Cậu lấy đâu ra thế?

Tiệm Ngô Sơn Cư của cậu toàn đồ giả mà." Sở Vân kinh ngạc nhìn Ngô Tà.

Trình độ giám định đồ cổ của anh giờ cũng khá lắm rồi, sao không nhận ra món bảo vật này. "Sao nào, thích không?

Thích thì tôi tặng anh đấy." Ngô Tà nghiêm túc nói. "Chậc chậc, tự nhiên tặng quà quý thế này, Ngô Tà, cậu có việc gì thì cứ nói thẳng ra đi." Sở Vân vẫn không rời mắt khỏi cuốn sách. "Tiểu thiếu gia, món này tôi lén lấy từ chỗ bà nội đấy, tặng anh rồi thì giúp tôi một tay nhé?" Thấy Sở Vân thích món đồ, Ngô Tà mừng thầm, thăm dò hỏi. "Nói đi, có chuyện gì, nếu không quá khó khăn thì tôi sẽ giúp." Ngô Tà vội nói: "Có người gọi điện báo chú Ba tôi mất tích khi đang đổ đấu ngoài biển cùng người khác, bảo tôi ra đó một chuyến.

Chú Ba tôi giỏi thế, không thể tự nhiên mất tích được, tôi lại không rành đường đi nước bước ngoài đó.

Nên tôi muốn nhờ anh mai đi cùng tôi một chuyến, nếu cần xuống mộ thì nhờ anh giúp đỡ." Sở Vân nghiêm mặt: "Ý cậu là muốn tôi cùng cậu xuống mộ dưới biển?" "Tôi cũng không chắc có phải xuống không, nhưng nếu có thì một mình tôi nguy hiểm quá, nên mới phải tìm anh giúp." Ngô Tà cười cầu khẩn: "Món đồ này bà tôi đấu giá tốn mấy triệu đấy, giá trị thực tế chắc chắn cao hơn nhiều.

Tôi cũng chẳng có tiền nên mới phải lấy trộm đồ mang tặng anh." Sở Vân suy nghĩ rồi gật đầu: "Giúp thì được, nhưng đồ trong mộ chia thế nào?" "Của anh hết, tôi không lấy gì cả, tôi chỉ muốn tìm chú Ba thôi." Ngô Tà cam đoan. "Nếu thế thì được, khi nào xuất phát?" Sở Vân đồng ý ngay, đằng nào anh cũng định đi, giờ lại được thêm món đồ quý. "Sáng mai đi luôn." "Được, mai tôi mang thêm vài người, đảm bảo an toàn cho cậu." "Thế thì tốt quá, anh cứ xem tiếp đi, tôi về đây." Đạt được mục đích, Ngô Tà ra về.

Sở Vân nhìn theo bóng Ngô Tà, không nhịn được cười toe toét.

Món đồ này trị giá ít nhất vài chục triệu tệ.

Ngô Tà này hào phóng thật, xem ra sau vụ mộ Chiến Quốc, đầu óc gã này cũng linh hoạt hơn hẳn rồi.

Dãy núi Côn Luân, trên một đỉnh núi tuyết!

Trời dần tối, ánh trăng trên bầu trời rải xuống hào quang, phản chiếu trên nền tuyết trắng.

Ánh trăng nhạt hòa cùng tuyết sơn giao thoa ánh sáng, dù là ban đêm, người bình thường cũng có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Trước lều trại, Sở Hoang, Sở Nghị và Sở Trường Văn ba người ngồi vây thành một vòng, ở giữa đốt một đống lửa.

Sở Trường Văn và Sở Nghị lấy ra không ít thịt tỏa ra hương thơm thanh đạm, đặt trên một chiếc giá để nướng.

"Bọn Huyền Nhất đi cũng lâu rồi, sao chưa thấy về?" Nhìn thời gian càng lúc càng muộn, Sở Nghị liếc nhìn đồng hồ, chân mày không khỏi nhíu lại.

Trên núi tuyết, nguy hiểm cũng không ít, lẽ nào gặp chuyện gì rồi?

"Để tôi đi tìm!" Sở Trường Văn đứng dậy, chuẩn bị hành động.

Nhóm năm người Huyền Nhất là những tinh nhuệ mạnh nhất trong đám tử sĩ Sở gia, mất đi một người cũng là tổn thất cực lớn, nếu không cần thiết thì đương nhiên không thể để họ hy sinh.

"Không cần!" Nhưng Sở Hoang lại ấn vai anh ta xuống.

Đối mặt với ánh mắt của hai người, Sở Hoang bình thản lắc đầu, ra hiệu về phía xa: "Về rồi." Hửm?

Hai người nghe vậy, lập tức nhìn theo hướng đó.

Chỉ thấy phía xa, một bóng người như sấm chớp đang nhanh chóng lao về phía này.

Đồng thời, ở các hướng khác cũng có bốn bóng người bắt đầu xuất hiện.

Vút!

Vút!

Vút!

Theo mấy tiếng xé gió, năm bóng người đã đáp xuống trước mặt Sở Hoang.

"Cuối cùng cũng về rồi, lâu thế làm tôi cứ tưởng phải đi tìm đấy.

Thế nào, có tìm thấy đại hẻm núi vết nứt sông băng không?" Nhìn vẻ mặt có chút chật vật của năm người, Sở Nghị nhíu mày, trầm giọng hỏi.

"Tộc trưởng, Nghị gia, sự tình có chút biến hóa..." Huyền Nhất thần sắc ngưng trọng, bốn người còn lại cũng mỗi người một vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

"Ồ?

Chuyện gì mà khiến năm người các cậu đều thấy khó khăn vậy?" Thấy sắc mặt của mấy người, Sở Hoang nhướng mày, có chút kinh ngạc hỏi.

"Sói!

Một bầy sói cực kỳ khổng lồ, không phải bầy sói bình thường.

Chương 106

Mỗi một con sói đều vượt qua nhận thức của tôi, thể hình của chúng vô cùng to lớn, tôi tin là chúng có thể xé xác cả hổ báo.

Đặc biệt là con Lang Vương trong đó, toàn thân trắng muốt, to ngang một con bò đực.

Luồng khí tức hung lệ phát ra từ nó, ngay cả tôi cũng thấy lạnh sống lưng." Huyền Nhất vẻ mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói.

"Đúng vậy, tôi cũng gặp phải bầy sói, một đàn tuyết lang có thể xé xác hổ báo, ít nhất phải hơn trăm con.

Nếu chẳng may bị vây hãm, dù tôi hiện giờ có tu vi Minh Kình cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí là bỏ mạng vĩnh viễn trên núi tuyết này." "Tôi thì khác, không gặp bầy sói nhưng lại gặp một thứ cực kỳ quỷ dị.

Tôi bị kẹt trong một thung lũng, căn bản không thể thoát ra, từ trường ở đó dường như bị thứ gì đó kiểm soát, phải tốn rất nhiều công sức mới trốn thoát được." "Tộc trưởng, tôi đã thấy hỏa biều trùng mà ngài nói, tôi không dám thâm nhập quá sâu, tôi đoán đó chính là nơi có đại hẻm núi vết nứt sông băng." Nghe Huyền Nhất và mấy người kể lại, chân mày Sở Nghị và Sở Trường Văn đều nhíu chặt.

Ngay cả Sở Hoang cũng không khỏi nảy sinh kinh ngạc.

Bầy sói, xem ra không chỉ có một đàn.

Mỗi một con sói đều có thể xé xác hổ báo... thực lực của lũ sói này thật không thể coi thường.

Bởi vì xét về tốc độ và sức mạnh tổng hợp vượt qua hổ báo thì trong giới sinh vật tự nhiên dường như chưa từng xuất hiện qua.

Nay ngay cả một con sói cũng có sức mạnh như vậy, lại còn tập hợp thành đàn ít nhất cả trăm con, cộng thêm Lang Vương khủng bố hơn...

Với thực lực của nhóm Huyền Nhất, một khi bị bao vây thì đúng là có khả năng tử vong thật.

"Tộc trưởng, xem ra núi tuyết Côn Luân này còn nguy hiểm hơn những gì tôi tưởng tượng." Sở Hoang hơi nhíu mày, chợt nhớ tới một chuyện.

Hình như Côn Luân Thần Cung cũng nằm trên dãy núi Côn Luân này, chỉ là không rõ chính xác ở ngọn núi nào.

Lũ Lang Vương mà Huyền Nhất nói, chẳng lẽ là hậu duệ của Lang Thần - Bạch Lang Vương ở núi Thủy Tinh Tự Tại?

Nhưng Bạch Lang Vương này dường như đã trở nên đáng sợ hơn nhiều.

Ngay cả lũ sói con cũng biến dị, mỗi con đều có thể xé xác hổ báo, đúng là có chút đáng sợ.

Sở Hoang lắc đầu, nhìn sang Huyền Ngũ hỏi: "Gặp hỏa biêu trùng thì chắc là gần đại hẻm núi vết nứt rồi.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta trực tiếp tới đó.

Còn lũ sói kia, tạm thời đừng đi chọc vào chúng." Đối với tôi, chuyện quan trọng nhất hiện giờ đương nhiên là đổ đấu Tinh Tuyệt cổ thành.

Nhiệm vụ đổ đấu Cửu Tầng Yêu Lâu giai đoạn một trị giá tới mười ngàn điểm tích lũy.

Đàn sói đó cứ để đó cũng không chạy thoát được, tôi đoán chúng rất có thể có liên quan đến Ma Quốc Thần Cung, có lẽ chính là bầy sói

do Bạch Lang Vương ở núi Thủy Tinh Tự Tại dẫn đầu.

Mấy người ngồi xuống lại, nghỉ ngơi một lát rồi mỗi người chia nhau ít thịt hung thú bắt đầu ăn.

Thời gian dần trôi qua, khi mấy người sắp ăn xong, chân mày Sở Hoang chợt nhíu lại, ánh mắt tức khắc trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

"Một lũ súc sinh, tôi không đi tìm các người, các người lại dám tìm tới." Giọng nói Sở Hoang băng lãnh, lộ ra một luồng khí túc sát khó tả.

"Chuẩn bị chiến đấu, đàn sói đó... tới rồi!" Nghe lời Sở Hoang, Sở Nghị, Sở Trường Văn và những người khác lập tức đứng bật dậy, ngẩng đầu nhìn quanh.

Quả nhiên, chỉ thấy từ mọi phía trên các sườn tuyết xa xa, lúc này đã tụ tập một lượng lớn tuyết lang.

Những con tuyết lang đó thể hình to lớn, mỗi con đều dài hai mét, ánh mắt lạnh lẽo cùng hàm răng sắc nhọn, tỏa ra sát cơ rợn người giữa vùng tuyết trắng.

Đặc biệt là ở vị trí cao nhất, có một con Bạch Lang Vương khổng lồ dài ba mét, cao hơn hai mét đang đứng đó.

Bạch Lang Vương nhìn chằm chằm nhóm Sở Hoang, khóe miệng và ánh mắt thậm chí còn lộ ra một tia giễu cợt và trêu đùa như con người.

"Lũ súc sinh này sinh ra linh trí rồi sao?" Chứng kiến cảnh này, Sở Nghị kinh hãi.

"Không phải linh trí thực sự, chỉ là trí tuệ của chúng quả thực rất cao, e là không thua kém loài người." Trí tuệ và linh trí có sự khác biệt lớn.

Nhưng dù vậy, một con Lang Vương sở hữu trí tuệ của người

trưởng thành, cộng thêm hàng trăm con tuyết lang có thể xé xác hổ báo, quả thực là một nguy cơ khổng lồ.

Tuy nhiên, cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Húuu~" Theo tiếng hú vang trời của Bạch Lang Vương dưới ánh trăng, khoảnh khắc tiếp theo, ít nhất cả trăm con tuyết lang từ mọi phía đồng loạt gầm thét, nhe nanh múa vuốt lao thẳng về phía nhóm Sở Hoang.

Tốc độ của lũ tuyết lang này cực nhanh, tuy chưa bằng võ giả nhưng cũng ngang ngửa tốc độ của trung cao cấp học viên.

Từng con tuyết lang gào rít, lao nhanh đến mức để lại tàn ảnh.

"Mẹ kiếp, một lũ súc sinh mà cũng dám coi tôi là con mồi sao?" "Giết cho tôi!

Hôm nay nếu tôi không thịt sạch đám súc sinh này, tôi sẽ đổi họ theo chúng luôn." Sở Nghị sắc mặt lạnh lùng, trong lòng giận dữ, quát lớn.

"Dùng súng trước, đợi chúng áp sát rồi hãy dùng vũ khí lạnh!" Sở Hoang nhíu mày, trầm giọng ra lệnh.

"Rõ, tộc trưởng!" Theo mệnh lệnh của Huyền Nhất, năm tử sĩ lập tức rút súng trường tấn công, bóp cò hướng về lũ tuyết lang đang lao tới từ bốn phương tám hướng.

Đát đát đát...

đát đát đát...

Từng viên đạn bắn ra, các tử sĩ Sở gia vốn là lính giải ngũ từ các đơn vị đặc chủng vùng biên giới nên bắn súng con nào cũng chuẩn như thần xạ thủ.

Nay tu vi càng mạnh, kỹ năng sử dụng súng đạn cũng trở nên điêu

luyện hơn.

Những viên đạn bay ra, găm cực kỳ chính xác vào thân thể lũ tuyết lang.

Nhưng lũ súc sinh này thể hình quá lớn, thực lực quá mạnh, lớp da lông cũng cực dày, dù trúng vài phát đạn vẫn có thể tự do hành động.

Thường thì phải trúng ít nhất mười mấy viên đạn mới có thể bắn hạ được một con.

Mấy người thay mấy băng đạn mà mới chỉ bắn hạ được mười mấy con tuyết lang.

"Mẹ nó, chết đi cho tao!" Thấy cảnh này, Sở Nghị cáu tiết, trực tiếp lấy ra một khẩu súng bắn tỉa công suất lớn từ không gian nhẫn, nhắm thẳng một con tuyết lang mà bắn.

Đoàng!

Viên đạn uy lực mạnh mẽ găm thẳng vào đầu con tuyết lang đó khiến đầu nó nổ tung, mảnh xương sọ vỡ vụn, máu tươi cùng óc văng tung tóe khắp nơi.

Đoàng!

Thêm một viên đạn nữa, lại một con tuyết lang ngã gục trên đường lao tới.

"Húuu~" "Húuu~" Cái chết của đồng bọn đã hoàn toàn chọc giận bầy sói, chúng ngửa mặt lên trời gầm thét, ánh mắt lạnh lẽo càng trở nên khát máu hơn.

Sau khi bắn hạ được hơn ba mươi con, đám tuyết lang hung tàn này cuối cùng cũng xông đến trước mặt mọi người.

"Keng~" "Giết!" Sở Trường Văn quát khẽ, mạnh mẽ rút đường đao ra, cả người như mũi tên rời cung lao về phía trước.

Xoẹt...

Đường đao chớp mắt đã chém đứt đầu một con tuyết lang, máu tươi phun trào nhuộm đỏ nền tuyết, nở rộ như một đóa hoa máu yêu diễm.

Nhưng ngay lập tức, có ba con tuyết lang từ dưới tuyết chồm lên, cái miệng đỏ lòm cùng hàm răng sắc nhọn tỏa ra khí thế khiến người ta rùng mình.

Vút!

Sở Trường Văn lướt đi trên nền tuyết, người hơi hạ thấp, đường đao trong tay hất ngược lên.

Xoẹt!

Lưỡi đao tức khắc rạch bụng một con tuyết lang, nội tạng và máu tươi đổ ra đầy đất.

Cùng lúc đó, năm tử sĩ của Huyền Nhất cũng đồng loạt rút đường đao, lao vào tàn sát bầy sói.

Sở Nghị nhắm mắt lại, dùng tinh thần lực hóa thành từng lưỡi đao sắc bén, nghiền nát linh hồn của tất cả lũ tuyết lang áp sát.

Sở Hoang đứng chắp tay ở phía sau, lặng lẽ quan sát tất cả.

Đối với cuộc chiến này, tôi không chuẩn bị ra tay.

Tuy số lượng bầy sói lên tới gần hai trăm con, lại có một con Tuyết Lang Vương thực lực cường hãn đang nhìn chằm chằm, nhưng nếu tôi ra tay, chỉ sợ trong chốc lát đã nghiền nát toàn bộ.

Dù Tuyết Lang Vương có chiến lực không tệ, ngang ngửa võ giả thực thụ, nhưng đối với tôi vẫn yếu ớt như kiến hôi.

Đây chính là cơ hội tốt để rèn luyện cho Sở Trường Văn và nhóm tử sĩ của Huyền Nhất.

Chương 107

"Giết!" "Giết!" Nhóm Huyền Nhất vận dụng Lục Hợp Bát Quái Bộ, tựa lưng vào nhau, năm người tay cầm đường đao, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía trước.

Bất cứ con tuyết lang nào lao tới đều bị một đao lôi đình chém nát.

Máu bay tung tóe giữa vùng tuyết trắng.

Dưới sự phối hợp của năm người, trong thời gian ngắn đã có hơn hai mươi con tuyết lang thảm tử dưới tay họ.

Hơn nữa, năm người họ còn có ý thức từ từ tiến về phía Bạch Lang Vương.

Chỉ cần hạ được Lang Vương, bầy sói này sẽ dễ dàng tan rã.

Vút!

Vút!

Vút!

Ở phía bên kia, Sở Trường Văn một tay cầm đao, thân hình quỷ dị liên tục thay đổi vị trí, mỗi bước chân lướt đi là một đao vung ra.

Mỗi khi đao chém xuống, lại có một con tuyết lang hoặc là nát đầu, hoặc là bị chém ngang thân, máu văng tại chỗ.

Theo thời gian trôi qua, gần hai trăm con tuyết lang giờ chỉ còn sót lại hơn ba mươi con.

Chết quá nửa đồng bọn, số còn lại chỉ biết gầm gừ không dám tiến lên, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Trên sườn tuyết xa xa, Bạch Lang Vương nhe răng sắc nhọn, đôi mắt đỏ ngầu khát máu trừng trừng nhìn nhóm Sở Hoang.

“Súc sinh, chết đi!” Đúng lúc này, Sở Nghị đột ngột mở mắt, đường đao trong tay vang lên tiếng keng khi rút khỏi vỏ, thân hình như tia chớp lao vút đi.

Chỉ trong một nhịp thở, anh ta đã vượt qua khoảng cách hơn ba mươi mét, vài giây sau đã đứng trước mặt Bạch Lang Vương.

“Chết!” Theo tiếng quát lạnh lẽo, đường đao xé toạc hư không, lưỡi đao mang theo hàn khí đáng sợ chém thẳng xuống Bạch Lang Vương.

“Húuu~” Bạch Lang Vương hú dài, ánh mắt lộ rõ sát ý như người, thân thể to lớn nhảy vọt lên tránh đòn, đồng thời hai móng vuốt sắc lẹm vồ thẳng vào Sở Nghị.

“Súc sinh khá lắm, còn biết học chiêu này.” Sở Nghị quát lạnh, chân phải như búa thần, giáng mạnh một cú giữa không trung.

Oành!

Sức mạnh khủng khiếp đánh trúng thân thể Bạch Lang Vương, hất văng nó đi xa hơn mười mét, tạo thành một rãnh sâu trên mặt tuyết.

“Giết!” Đòn trúng đích, Sở Nghị không hề giữ sức, lại một lần nữa tung người lên, hai tay nắm chặt đường đao đâm thẳng xuống dưới.

Phập!

Lưỡi đao sắc bén xuyên từ trên xuống, đâm ngập vào thân thể Bạch Lang Vương, tạo thành một lỗ máu kinh hoàng.

“Áo gừ...” Cơn đau kịch liệt khiến Bạch Lang Vương phát ra tiếng rên rỉ thảm thiết, máu tươi nhuộm hồng lớp lông trắng muốt.

Xoẹt!

Sở Nghị ánh mắt hung ác, một tay giữ chặt đường đao, mạnh mẽ rạch xuống một đường.

Một đao này trực tiếp chia Bạch Lang Vương làm đôi, ngay cả đầu cũng bị chẻ toác, có thể thấy đường đao trong tay anh ta sắc bén đến mức nào.

Thấy Bạch Lang Vương tử trận, hơn ba mươi con tuyết lang còn lại cũng lộ rõ vẻ sợ hãi, vừa hú vừa lùi lại rồi rút lui.

Đợi bầy sói đi hẳn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đừng nhìn vừa rồi họ giết chóc lăng lệ, hạ gục hết con này đến con khác, nhưng thực tế ai cũng phải tập trung tinh thần cao độ, nếu không chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ bị lũ sói đó cắn trúng.

Giờ bầy sói đã đi, xác sói nằm la liệt, sau khi thả lỏng, mấy người chợt có cảm giác như sắp kiệt sức, chỉ duy nhất Sở Nghị thực lực mạnh nhất là không cảm thấy gì nhiều.

"Tộc trưởng, không phụ sự mong đợi, trừ những con bỏ chạy, số còn lại bao gồm cả Bạch Lang Vương đều bị tiêu diệt sạch." Sở Nghị và những người khác lau mồ hôi trên trán, chắp tay báo cáo với Sở Hoang.

"Tốt lắm, đặc biệt là sự phối hợp của nhóm Huyền Nhất rất ăn ý." Sở Hoang tán thưởng gật đầu.

Nếu không tính đến thực lực cá nhân, luận về sự phối hợp ăn ý, họ thậm chí còn hơn cả Sở Nghị hay Sở Phong.

"Hệ thống, những con tuyết lang này có thể thu hồi không?" Nhìn bãi xác sói dưới đất, Sở Hoang hỏi hệ thống.

"Đinh, mặc dù hệ thống chỉ thu hồi những sinh vật trong mộ hoặc có âm sát khí, nhưng trong thời gian làm nhiệm vụ tìm kiếm mộ táng, những sinh vật bị giết trên đường đi cũng có thể được thu hồi." Nghe

hệ thống trả lời, Sở Hoang mới nhẹ lòng, nếu không đống xác sói này coi như lãng phí rồi.

"Hệ thống, thu hồi đống tuyết lang này cho tôi." "Đinh, thu hồi 160 con tuyết lang, nhận được 3200 điểm tích phân." "Đinh, thu hồi một con Bạch Lang Vương, nhận được 300 điểm tích phân." "Lại có thêm 3500 điểm tích phân vào túi!" Nghe tiếng hệ thống vang lên trong đầu, khóe miệng Sở Hoang không khỏi nhếch lên một nụ cười. 160 con tuyết lang, trung bình mỗi con cũng được 20 điểm.

Chuyến đi Tinh Tuyệt cổ thành này khởi đầu không tệ!

Thấy Sở Hoang phẩy tay một cái, đống xác sói trên mặt tuyết liền biến mất không dấu vết, các tử sĩ Sở gia cũng không lấy làm lạ.

Trong mắt họ, tộc trưởng là người dẫn dắt họ lên con đường siêu phàm, tộc trưởng làm gì cũng đúng và đều có sự tính toán cả.

"Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tới nơi phát hiện hỏa biểu trùng." Để lại một câu cho mọi người, Sở Hoang trực tiếp quay về lều nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau!

Khi trời vừa tờ mờ sáng, nhóm Sở Hoang đã thu dọn đồ đạc, tiếp tục lên đường.

Trên mặt tuyết chỉ để lại những dấu chân sâu hoắm, nhưng giữa trận tuyết rơi mù mịt, chẳng mấy chốc những dấu chân đó đã hoàn toàn biến mất.

Sau hơn một giờ di chuyển, mọi người cuối cùng cũng tới nơi Huyền Ngũ phát hiện hỏa biểu trùng hôm qua.

"Tộc trưởng, hôm qua tôi thấy hỏa biểu trùng ở đây, tôi chưa dám vào sâu thăm dò đã quay về báo cáo ngay." Huyền Ngũ chỉ tay vào một vùng tuyết, cung kính nói với Sở Hoang.

Chỉ tiếc là lúc này xung quanh không thấy bóng dáng con hỏa biểu trùng nào, nếu không sẽ thuận tiện cho mọi người hơn nhiều.

Sở Hoang hơi nhắm mắt, tinh thần lực lập tức lấy bản thân làm trung tâm, bắt đầu quét sạch ra bốn phương tám hướng để tìm kiếm.

Quả nhiên, chỉ cách phía trước vài trăm mét, tôi đã phát hiện ra một vết nứt lớn giữa băng tuyết.

"Đi!" Sở Hoang mở mắt, không nói nhiều lời, trực tiếp rảo bước về phía trước.

Một lát sau, khi đứng trước vết nứt dài hàng chục mét, rộng vài mét, đám người Sở Nghị không khỏi lộ vẻ phấn chấn.

"Tộc trưởng, tìm thấy rồi!" "Không ngờ trên núi tuyết này lại có một hẻm núi vết nứt ẩn giấu sâu đến vậy." Sở Hoang nheo mắt: "Vết nứt hẻm núi này bình thường chắc bị băng tuyết che lấp, khi lớp tuyết bên trên tích quá nhiều, vì sức nặng nên mới sụp xuống hiển lộ ra.

Cũng may hôm qua nơi chiến đấu với bầy sói cách khá xa cao nguyên núi tuyết này, tiếng súng nổ không truyền đi quá xa.

Nếu không, một khi gây ra lở tuyết, loại sức mạnh tự nhiên đó cũng khá là rắc rối đấy." Nói xong, tôi ngẩng đầu nhìn ngọn núi tuyết khổng lồ cao hàng trăm mét ở không xa phía trước, ánh mắt lóe lên tinh quang: "Nhớ kỹ, lát nữa tuyệt đối không được nổ súng, nếu không tiếng súng gây lở tuyết, chôn vùi cả cái hẻm núi này thì ngoại trừ Tiểu Nghị ra, những người khác e là khó sống sót." Nghe lời cảnh báo của Sở Hoang, mọi người đều cảnh giác gật đầu.

Nếu gây ra tai họa lở tuyết lớn mà lại đang ở dưới hẻm núi thì dù mạnh như họ cũng cầm chắc cái chết.

"Được rồi, để hai tử sĩ ở lại canh giữ nơi này, những người khác theo tôi xuống dưới!" Nhìn hẻm núi sâu hàng trăm mét bên dưới, Sở

Hoang trầm giọng nói.

“Rõ, tộc trưởng!” Mọi người gật đầu nhận lệnh.

Vút!

Sở Nghị vung tay phải, khoảnh khắc tiếp theo, mấy chiếc phi hành cơ quan dài hơn hai mét, hình dáng tựa như chim Chu Tước xuất hiện trước mặt mọi người.

Cơ quan phi hành Chu Tước là do Sở Nghị lúc rảnh rỗi chế tạo dựa trên Bá Đạo Cơ Quan Thuật.

Chúng được làm từ loại gỗ đặc thù cùng huyền thiết và hợp kim, nặng cả trăm cân, dựa vào nguyên lý cơ quan cổ xưa để tự chủ phi hành.

Một chiếc phi hành Chu Tước bình thường có thể chở ba người bay xa hàng chục dặm.

Loại hắc khoa kỹ thuần túy này nếu bị lộ ra ngoài chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió lớn.

Nhưng loại phi hành cơ quan này cũng chỉ là tiểu đạo, trong Bá Đạo Cơ Quan Thuật, những loại cơ quan thú khổng lồ cao hàng chục, hàng trăm mét mới thực sự là hắc khoa kỹ khủng bố.

Phá thành, xẻ núi, ngăn dòng chảy, giản trực là điên đảo nhận thức.

Cả nhóm ngồi lên cơ quan Chu Tước, hạ dần xuống hẻm núi vết nứt.

Hẻm núi sâu cả trăm mét, vách tường hai bên là những lớp băng cực dày.

Khi mọi người xuống tới tầng đáy hẻm núi, đập vào mắt đầu tiên là một xác chết đã bị đóng băng thành xác khô tựa vào vách băng.

“Tộc trưởng, chuyện gì thế này?

Dưới đây có người.” Thấy cảnh này, Sở Nghị có chút thắc mắc hỏi.

“Cậu còn nhớ nhóm người lần trước tới Sở phủ tìm tôi không?” Sở Hoang cười nhạt nói.

Chương 108

“Là một người trong số họ sao?

Nhưng tôi thấy không đúng lắm, thời gian cái xác này bị đóng băng thành xác khô chắc không chỉ có vài ngày chứ?” Sở Nghị kinh ngạc nói.

“Ai nói là họ chứ?” Sở Hoang lườm Sở Nghị một cái rồi giải thích: “Trong nhóm người đó có một cô gái tên là Shirley Yang.

Ông ngoại cô ta chính là Chá Cô Tiếu, thủ lĩnh phái Bàn Sơn - một trong bốn phái đổ đấu lớn nhất.

Người này năm đó cũng là một đại bá chủ trong giới đổ đấu, bản lĩnh thuộc hàng đỉnh tiêm, nếu ở bên ngoài thì chưa biết chừng cũng ngang ngửa Trương Khải Linh.

Tất nhiên, trong mộ táng Trương Khải Linh có huyết mạch Kỳ Lân hỗ trợ nên sẽ mạnh hơn một chút.” “Mạnh vậy sao?

Có thể sánh ngang với tiểu ca họ Trương thì đúng là chạm tới trần nhà của giới đổ đấu rồi.” Sở Nghị nghe vậy thì khá kinh ngạc.

Có thể thấy bản lĩnh của Trương Khải Linh, trừ những người Sở gia đã bước vào con đường siêu phàm, tuyệt đối là đỉnh cao nhất thế gian.

Đặc biệt là trong mộ, khi huyết mạch Kỳ Lân bùng nổ, thậm chí có thể đánh một trận với anh ta.

Chá Cô Tiếu kia có thể không thua kém Trương Khải Linh, quả là hiếm có.

“Vậy rồi sau đó thì sao?

Chá Cô Tiếu thực lực mạnh như vậy, lại là thủ lĩnh Bàn Sơn, vậy Shirley Yang là cháu ngoại ông ta, sao còn phải mời tộc trưởng ngài ra tay?" Sở Hoang mỉm cười nói: "Chá Cô Tiếu tuy mạnh, nhưng đáng tiếc là cả tộc họ hơn hai ngàn năm nay luôn phải chịu đựng đau khổ và hành hạ.

Phái Bàn Sơn thực chất vốn là bộ tộc Zaglama ở Tây Vực thuở xưa.

Cả tộc họ chịu một lời nguyền, hậu duệ sinh ra đều có một vết bớt hình nhãn cầu màu đỏ.

Phàm là người trúng lời nguyền, từ năm bốn mươi tuổi trở đi, nguyên tố sắt trong máu sẽ giảm dần, máu sẽ trở nên ngày càng đặc quánh, con người sẽ đau đớn khôn cùng cho đến khi vì thiếu máu nuôi cơ thể, hô hấp khó khăn mà chết.

Khi chết, máu sẽ chuyển thành màu vàng kim, và lời nguyền này có tính di truyền, con cháu đời sau đều mắc phải triệu chứng đó.

Để hóa giải lời nguyền, tiên tri của tộc Zaglama đã dùng sinh mạng để đổi lấy đáp án, đó là chỉ có tìm thấy Mộc Trần Châu mới có thể giải trừ lời nguyền.

Để tìm Mộc Trần Châu, những người Zaglama này theo thời gian dần dần học và sáng tạo ra các phương pháp đổ đấu.

Lại vì ra ngoài thường cải trang thành đạo sĩ nên dần có danh hiệu Bàn Sơn đạo nhân.

Các đời Bàn Sơn đạo nhân bôn ba khắp nơi tìm kiếm Mộc Trần Châu, đến đời Chá Cô Tiếu vẫn tiếp tục đi khắp thâm sơn cùng cốc.

Chỉ tiếc một lần ngoài ý muốn đã khiến sư đệ, sư muội của Chá Cô Tiếu thảm tử, sau đó ông ta lại mất đi một cánh tay trong một ngôi mộ khác, từ đó nản lòng thoái chí, theo một linh mục sang Mỹ sinh

sống.” Nghe xong chuyện Sở Hoang kể, Sở Nghị và Sở Trường Văn đều không khỏi thở dài.

Trải nghiệm của Chá Cô Tiếu, nhìn thế nào cũng là một vị hào hùng bá chủ giới đổ đấu.

Nhưng dù vậy, ông ta vẫn mất đi những người thân yêu nhất, mất một cánh tay, rồi lẳng lặng rời khỏi quê hương, thật đáng buồn mà cũng đáng kính.

“Tộc trưởng, nếu như vậy thì mẹ của Shirley Yang và cô ta đều đang mang lời nguyền kỳ quái đó sao?” Sở Hoang gật đầu: “Chính vì thế, cha cô ta vốn là một đại gia ở phố Wall mới từ bỏ gia nghiệp, lặn lội sang đây tìm Mộc Trần Châu, chỉ tiếc là đã thiệt mạng trên đường đi.” “Tộc trưởng, vậy chỉ cần tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành là có thể tìm được Mộc Trần Châu để hóa giải lời nguyền rồi sao?” Sở Nghị tò mò hỏi.

“Ha... chuyện đâu có đơn giản như vậy.

Mộc Trần Châu thực chất là một con mắt của Xà Thần, người xưa ngu muội gọi nó là Phượng Hoàng Đảm.

Thứ đó căn bản không có ở Tinh Tuyệt cổ thành, chỉ cần những ai tới đó đều sẽ bị dính lời nguyền Xà Thần.

Shirley Yang và những người khác chuyến này đi, e là ai cũng sẽ trúng nguyền.” Sở Hoang cười lạnh, ngẩng đầu nhìn về hướng sa mạc Tây Vực.

Lời nguyền Xà Thần sao?

Để tôi xem, Sở gia chúng ta chuyến này đi liệu có bị cái lời nguyền đó đe dọa không.

Hiện giờ, huyết mạch của tộc nhân Sở gia đã hoàn toàn thay đổi, tuy chưa ai thức tỉnh thể chất huyết mạch đặc thù, nhưng bản chất

huyết mạch của họ cực kỳ mạnh mẽ.

Xà Thần ở thế giới này dù có mạnh đến đâu, tôi cũng không tin có thể mạnh hơn hệ thống để mà áp lời nguyền lên chúng tôi được.

Lúc này, khi nghe Sở Hoang nhắc đến Xà Thần và lời nguyền Xà Thần, sắc mặt Sở Nghị và mọi người lập tức đại biến.

"Xà Thần?

Thế giới này có thần sao?

Đến Tinh Tuyệt cổ thành sẽ trúng lời nguyền, vậy tộc trưởng chúng ta có sao không?" Sở Nghị nhíu mày, mắt lóe lên hàn quang.

Cái lão Xà Thần chết tiệt nào đó mà dám hạ nguyền rủa, anh ta thề trước khi chết chắc chắn sẽ tìm mọi cách giết quách nó đi.

"Yên tâm đi, có tôi ở đây thì lời nguyền gì cũng vô dụng thôi, huống hồ nếu thực sự trúng nguyền, tôi cũng có thể tìm được Mộc Trần Châu để giải khai." Sở Hoang nhàn nhạt mỉm cười, vỗ vai Sở Trường Văn trấn an.

"Tộc trưởng, ngài biết Mộc Trần Châu ở đâu sao?" Sở Trường Văn tò mò, vì đó là thứ mà phái Bàn Sơn tìm kiếm hơn hai ngàn năm không thấy mà.

"Dĩ nhiên là biết, nó nằm trong một ngôi mộ khác, sau này có cơ hội có thể đi xem thử." Sở Hoang bình tĩnh nói, tỏ vẻ không mấy bận tâm.

Vừa nói, cả nhóm vừa từ từ tiến vào hang động phía trước.

"Tộc trưởng, cái gọi là Xà Thần đó thực sự mạnh đến mức nào?" Nghe hỏi, Sở Hoang nhíu mày nhìn lên bầu trời, sau đó lắc đầu: "Thế giới này quả thực tồn tại những thứ gọi là cổ thần, còn cụ thể mạnh bao nhiêu thì khó mà phỏng đoán chính xác được.

Nhưng đối với tôi, dù chúng mạnh hay yếu cũng không quan trọng.

Bởi vì chỉ cần cho tôi thời gian, tôi sẽ không sợ bất cứ cổ thần nào.

Thứ thực sự khiến tôi e dè là liệu những cổ thần này có sở hữu 'vị cách' của thế giới này không.

Một khi chúng có vị cách, chuyện sẽ đáng sợ hơn nhiều.

Thần không có vị cách thì chết là hết, nhưng nếu có vị cách, dù linh hồn có tan nát nhưng chưa thực sự tử vong thì vô số năm sau vẫn có thể hồi quy.

Cổ thần có vị cách còn có thể điều động thiên địa chi lực của thế giới này, dù thực lực có mạnh nhưng nếu không thể vượt qua thiên địa này thì vẫn sẽ bị thiên địa áp chế.” Nói tới đây, Sở Hoang im lặng không nói thêm nữa.

Tôi luôn có cảm giác lúc này đang có vài đạo ánh mắt xuyên qua thời không xa xôi từ bên ngoài hành tinh đang lạnh lùng quan sát mình.

“Hệ thống, cổ thần ở thế giới này đã chết hết chưa?” Trong lòng có chút e dè, Sở Hoang trầm giọng hỏi hệ thống.

“Đinh, xin ký chủ tự khám phá.

Tuy nhiên ký chủ cũng không cần lo lắng, những vị thần này sau thời viễn cổ dù chưa chết thì cũng đã chìm vào giấc ngủ sâu, chỉ cần ký chủ không đi chọc giận họ thì họ cũng không làm gì được ngài.

Với tốc độ trưởng thành của ký chủ, không cần bao lâu nữa, dù là cổ thần có vị cách ngài cũng có thể tiêu diệt.” Nghe hệ thống trả lời, khóe miệng Sở Hoang hơi giật giật.

Bảo mình tự khám phá... nhưng ý tứ trong lời nói rõ ràng là đám cổ thần đó chưa chết hết, có mấy tên chắc là bị trọng thương chìm

vào giấc ngủ.

Vậy nên mấy đạo ánh mắt từ không gian xa xôi lúc nãy là có thật?

Khốn kiếp, thật sự có cổ thần đang quan sát sao?

Có phải vì tôi vừa nhắc tới cổ thần nên mới thu hút sự chú ý không?

Sở Hoang thần tình nghiêm trọng, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có.

Thấy sắc mặt Sở Hoang đột nhiên biến đổi như vậy, Sở Nghị và những người khác cũng chùng lòng xuống, không dám nói thêm lời nào.

"Mẹ kiếp, cổ thần cái quái gì chứ, chọc lão tử điên lên lão tử hủy luôn cái trái đất này.

Trái đất bị phá hủy, vị cách biến mất, để xem chúng quay về kiểu gì." Sở Hoang thầm hạ quyết tâm, mắt hiện lên một tia hung lệ.

Đám cổ thần đó tốt nhất đừng có tìm rắc rối, nếu không đợi tích đủ điểm, tôi trực tiếp mua một không gian bí cảnh, đưa cả gia tộc vào đó rồi hủy diệt luôn cái thế giới này.

Ngẩng đầu nhìn trời một lần nữa, cảm nhận thấy sự chú ý đã biến mất, tôi mới chậm rãi thở ra một hơi đục ngầu.

Xem ra việc mua một vùng tổ địa cho gia tộc là chuyện cấp thiết phải làm.

Đám cổ thần này sớm muộn gì tôi cũng giết sạch.

"Tộc trưởng, ngài sao vậy?" Sở Nghị lo lắng hỏi nhỏ.

"Không sao, sau này về chuyện cổ thần thì đừng hỏi nhiều, đó chỉ là một đám lão già đáng lẽ phải bị chôn vùi trong dòng thời gian rồi." Sở Hoang trầm giọng, đôi mày lộ rõ vẻ hung tàn.

Lời này vừa nói ra khiến Sở Nghị và Sở Trường Văn đều rùng mình.

Xem thần sắc vừa rồi của tộc trưởng, dường như đúng là vì chuyện cổ thần.

Ngài ấy bảo mọi người đừng nhắc tới...

Những cổ thần này đến cả nhắc cũng không được nhắc, chẳng lẽ chúng có thể cảm ứng được sao?

Chương 109

Hai người nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện vẻ lo lắng.

Nếu sau này bị cổ thần chú ý thì e là lành ít dữ nhiều.

Thấy vẻ hung tàn trên mặt tộc trưởng, trong lòng hai người cũng nảy sinh sát ý.

Nếu đám cổ thần đó dám làm hại gia tộc, làm hại tộc trưởng thì liều mạng cũng phải giết chúng cho bằng được.

Nghĩ đoạn, hai người không nhắc tới cổ thần nữa, tiếp tục đi theo Sở Hoang vào sâu bên trong.

Đi không bao lâu, Sở Hoang phát hiện trên vách đá bên cạnh xuất hiện một số ký tự, chắc là chữ Quỷ Động.

Tôi cũng không bận tâm lắm, mấy thứ này tôi chẳng có hứng thú.

Tiếp tục đi tới trước, trước mặt mấy người xuất hiện một con sông ngầm chắn ngang lối đi.

"Chú ý, trong sông chắc chắn có sinh vật tiền sử, mọi người cẩn thận một chút, đừng làm kinh động đến chúng.

Đợi lúc quay về hãy thịt hết đám sinh vật tiền sử này sau." "Sinh vật tiền sử?" Nhìn con sông ngầm trước mặt, Sở Nghị và mọi người không khỏi nhíu mày.

"Tộc trưởng, sinh vật tiền sử không phải tuyệt chủng lâu rồi sao, dưới này vẫn còn thứ đó à?" Sở Hoang gật đầu, nheo mắt nhìn dòng sông ngầm.

Qua cảm tri của tinh thần lực, sâu trong lòng sông dường như thực sự có một loại sinh linh không tầm thường.

“Được rồi, cẩn thận một chút!

Nhớ là đừng làm kinh động tới sinh vật tiền sử dưới sông ngầm này, nếu không nổ ra đánh nhau làm lũ hỏa biều trùng phía trước bạo động thì rắc rối lắm.” Nói rồi, thân hình Sở Hoang chợt động, lao vút về phía trước.

Vút!

Tốc độ của Sở Hoang nhanh tới cực điểm, một bước tiến ra đã đi được gần trăm mét, mũi chân điểm nhẹ lên mặt nước là đã sang tới bờ bên kia.

Tốc độ nhanh đến mức mặt nước thậm chí không hề gợn sóng khi tôi vượt qua con sông ngầm rộng hàng chục mét này.

Thấy vậy, Sở Nghị cũng không chần chừ, cũng tiến tới một bước, chân điểm nhẹ lên mặt nước, lộn nhào một cái đã đáp xuống bờ bên kia.

Tiếp theo, Sở Trường Văn, Huyền Nhất và những người khác cũng bắt chước làm theo để vượt qua sông ngầm.

Tuy tốc độ và lực bật nhảy không mạnh như Sở Nghị nhưng việc vận dụng thân pháp kinh lực cũng giúp họ chỉ để lại vài gợn sóng nhỏ trên mặt nước mà thôi.

Chút chuyện nhỏ này đối với họ là chuyện quá bình thường.

“Đi thôi!” Vượt qua sông ngầm, cả nhóm tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Nhưng ngay sau khi họ vừa rời đi không lâu, từ sâu dưới lòng sông ngầm đã xuất hiện vài bóng đen khổng lồ từ từ bơi lên mặt nước.

Những bóng đen này cực kỳ to lớn, con nhỏ nhất cũng phải dài

hơn mười mét, có thể coi là bá chủ dưới nước.

Hơn nữa còn có một bóng đen tựa như một con trăn khổng lồ đang bơi lượn, tỏa ra khí tức đáng sợ khiến người ta kinh hãi.

Những chuyện này Sở Hoang và mọi người dĩ nhiên không biết, lúc này họ vừa đi tới cuối hang động.

Cuối hang hiện ra trước mắt mọi người là một khoảng trống khổng lồ.

Cả khoảng trống này rộng khoảng bốn năm sân bóng đá, xung quanh là vách băng đá cao vút, trên đỉnh dường như điêu khắc một con hắc xà khổng lồ dài cả trăm mét.

Trên khoảng trống đó chất đống vô số xương trắng và xác khô, ở chính giữa phía trước sừng sững một kiến trúc khổng lồ cao gần trăm mét.

Kiến trúc này có dạng tháp, gồm chín tầng, ngoài hiên mỗi tầng đều treo những cái xác khô...

Cửu Tầng Yêu Lâu.

Cửu Tầng Yêu Lâu sừng sững ở đây không biết qua bao nhiêu năm tháng, không chỉ treo đầy xác khô mà còn được bao phủ bởi một lớp bụi dày đặc.

Ngoài ra trên những bộ xương và xác khô đó lúc này đang bám đầy những con bọ nhỏ lấp lánh ánh huỳnh quang màu lam nhạt.

Thấy cảnh này, mắt Sở Nghị không khỏi nóng rực: "Tộc trưởng, đó chính là hỏa biều trùng sao?" "Đúng vậy, chúng chính là hỏa biều trùng.

Tất cả không được gây tiếng động, càng không được bật đèn sáng." Sở Hoang dặn dò mọi người, sau đó nói với Sở Nghị bên cạnh:

“Tiểu Nghị, thử nô dịch kiểm soát một con xem sao, nếu được thì nô dịch nhiều một chút.

Ở đây có nhiều hỏa biểu trùng như vậy, đủ để trở thành một sát khí lợi hại trong tay cậu đấy.” “Vâng!” Sở Nghị gật đầu trịnh trọng, sau đó lấy từ không gian nhẫn ra một chiếc hộp gỗ lớn.

Hộp gỗ cao gần bằng một người, đây là chiếc hộp mà Sở Hoang đặc ý mua từ cửa hàng hệ thống.

Hộp gỗ được làm từ các loại dược liệu đặc thù không tên, có tác dụng thủy hỏa bất xâm, giá lạnh không đóng băng.

Thứ này không hề rẻ, tốn của tôi tận 500 điểm tích phân, là thứ tôi đặc biệt chuẩn bị cho Sở Nghị để chứa hỏa biểu trùng.

Tất nhiên nếu chỉ có vậy thì không đáng giá 500 điểm, điểm mấu chốt là hỏa biểu trùng để trong này sẽ được ôn dưỡng, có thể tăng mạnh linh tính, thậm chí có xác suất nhất định mở ra linh trí, không chừng còn có thể tự tu luyện được.

Sở Nghị nhìn chằm chằm vào con hỏa biểu trùng gần nhất, tinh thần lực thử thăm dò để giao tiếp với nó thì phát hiện linh hồn của con bọ này yếu đến mức gần như không đáng kể.

Chỉ cần vận dụng nhẹ nhàng bí thuật nô dịch là đã ngay lập tức kiểm soát được nó.

Vo vo~ Khi con hỏa biểu trùng bị nô dịch, dưới sự chỉ huy của Sở Nghị, nó dang cánh bay lên một cách nhẹ nhàng, lượn lờ trước mặt anh ta.

Lúc này con hỏa biểu trùng đang ở hình thái vô lượng nghiệp hỏa, toàn thân nó đỏ rực như pha lê trong suốt, đôi cánh càng lấp lánh hơn, có thể nhìn xuyên qua lớp vỏ trong suốt thấy nội tạng bên trong thấp thoáng có ngọn lửa đang lưu động.

Hình thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa, bọ cánh cứng ngọn lửa xanh!

Sở Nghị từ từ đưa tay phải ra, con hỏa biều trùng đậu ngay vào tay anh ta, hơn nữa nó còn kiểm soát được ngọn lửa xanh nên không làm anh ta bị thương dù chỉ một chút.

Thấy cảnh này, mọi người đều biết... thành công rồi!

Ánh mắt Sở Hoang lộ vẻ hài lòng.

Kiểm soát nô dịch được hỏa biều trùng, sau này trong tay Sở Nghị sẽ có một đại quân hỏa biều trùng khủng bố.

Đặc biệt là sau khi được ôn dưỡng trong hộp gỗ kia, năng lực của chúng sau này có thể trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí sinh ra các hình thái khác nữa không chừng.

Sở Nghị chỉ huy con bọ đó chui vào hộp gỗ, sau đó tinh thần lực lại động một cái, lần này trực tiếp nô dịch luôn vài chục con.

Một lần vài chục con, mười lần là vài trăm con...

Chỉ một lát sau, trong hộp gỗ đã nô dịch và chứa được hơn ngàn con hỏa biều trùng.

"Tiểu Nghị, cậu cứ tiếp tục nô dịch chúng đi, chúng ta vào xem cái Cửu Tầng Yêu Lâu kia trước." Dặn dò Sở Nghị xong, Sở Hoang dẫn theo Sở Trường Văn và mấy người khác bước đi nhẹ nhàng không tiếng động về phía trước.

Trên khoảng trống đầy thi cốt, có cả người lẫn động vật, gần như không có chỗ để đặt chân.

Nhưng mấy người thực lực mạnh mẽ nên chuyện nhỏ này không làm khó được họ, họ dễ dàng vượt qua đống xương cốt đó để tới dưới chân tháp.

"Tộc trưởng, mấy cái xác khô treo bên trên tôi cứ thấy quỷ dị thế

nào ấy?

Lẽ nào chúng có thể biến thành xác sống không?" Nhìn những cái xác treo trên yêu lâu, Sở Trường Văn nhíu mày lo lắng.

"Ha... không sợ chúng biến đổi, chỉ sợ chúng không biến đổi thôi!" Sở Hoang liếc nhìn một cái rồi cười lạnh.

Những xác khô treo trên yêu lâu cộng thêm xác nằm dưới đất này, dù không tới ngàn thì cũng phải vài trăm cái.

Nếu chúng thực sự biến đổi thành một đại quân xác sống thì đúng là phát tài.

Thu hồi vài trăm cái xác, dù mỗi cái chỉ đáng 10 điểm thì cũng được vài ngàn điểm tích lũy, tha hồ kiếm bộn.

Két~ Sở Hoang nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ ra, có lẽ vì đã lâu không được mở nên khi đẩy cánh cửa phát ra một tiếng động nhỏ.

Bước vào tầng một của yêu lâu, tôi thấy đại sảnh tầng một trống không, bụi bặm đóng dày trên mặt đất, trên xà gỗ treo những dải lụa màu đỏ và đen.

Ở phía góc trong cùng tầng một là lối lên cầu thang.

Sở Hoang và mọi người không dừng lại lâu, trực tiếp bước lên cầu thang gỗ đi lên phía trên.

Cùng lúc đó, phía trên hẻm núi vết nứt, cách chỗ Huyền Tứ và Huyền Ngũ vài trăm mét, có một nhóm người đang từ từ tiến tới.

Nhóm người này ai cũng quấn áo bông, áo đại bào kín mít, gấu quần buộc chặt, đang vất vả bước đi trên tuyết, ngược gió tuyết mà di chuyển một cách gian nan.

Nhóm người này không ai khác chính là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn, Shirley Yang và những người khác.

“Này lão Hồ, cô nàng người Mỹ này cứ ép chúng ta phải đi ngay không thể đợi thêm hai ngày sao, bão tuyết lớn thế này mà cứ đòi leo núi hôm nay.” Vương Bàn Tử đội mũ trùm kín mặt, vừa thở hồng hộc vừa bực bội nói.

“Thôi nhịn chút đi, sắp tới nơi rồi.” Hồ Bát Nhất thở dài một tiếng, bất lực nói.

Chương 110

"Húuu~" Đột nhiên lúc này, một tiếng sói hú vang lên từ nơi không xa khiến cả nhóm giật bắn mình.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất và mấy người lính được vũ trang đầy đủ càng trở nên cảnh giác cực độ.

"Tiểu Hồ, có chuyện gì vậy?" Giáo sư Trần không hiểu nhìn Hồ Bát Nhất và những người đang dừng lại, những người khác trong đoàn khảo cổ cũng có vẻ mặt tương tự.

"Giáo sư Trần, có lẽ chúng ta gặp phải bầy sói rồi." Hồ Bát Nhất nhíu mày, trầm giọng nói.

"Anh Hồ, anh nói gì vậy, sói chẳng phải thường ở trong rừng hay thảo nguyên sao, trên núi tuyết cao nguyên này đào đâu ra sói?" Trong đoàn có một thanh niên tỏ vẻ nghi ngờ không vui nói.

"Theo lời tôi nói, lão Hồ đã nói có sói thì chắc chắn là có." Thấy có người dám thách thức Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử lập tức khó chịu đốp chát lại.

"Thôi đừng cãi nhau nữa, bầy sói tới rồi kìa!" Hồ Bát Nhất nhíu mày, lo lắng nhìn về phía sườn tuyết xa xa.

Chỉ thấy trên sườn tuyết cách đó vài chục mét có khoảng hai ba mươi con tuyết lang đang nhìn chằm chằm vào họ với ánh mắt hung tàn.

"Sói... thực sự có sói kìa, phải đến hai ba mươi con." "Mấy con sói đó to thật, chắc phải to ngang con hổ ấy chứ?" "Biến chủng!

Chắc chắn là biến chủng rồi, nếu không trên đời làm gì có con sói nào to như con hổ thế kia?" "Kệ nó biến chủng hay không, sói thì sao

chứ, chúng ta có cả một tiểu đội đặc nhiệm bảo vệ, trong tay có súng, đừng nói là sói, kể cả hổ cũng phải chết." "Đúng thế đúng thế, lũ sói này dù to xác nhưng sao mạnh bằng súng được?" Mới đầu bị bầy sói nhìn chằm chằm, mọi người quả thực có chút hoảng sợ, nhưng sau đó đã bình tĩnh lại ngay.

Chuyến này giáo sư Trần đã đặc biệt xin triều đình cấp một tiểu đội đặc nhiệm bảo vệ.

Đội đặc nhiệm này ai cũng trang bị tận răng nên sự an toàn là không cần bàn cãi.

"Lũ ngu này, xung quanh có núi tuyết lớn thế kia, tuyệt đối không được nổ súng, một khi nổ súng gây lở tuyết thì tất cả chúng ta đều chết hết." Nghe đám khảo cổ nói năng bất cần, Hồ Bát Nhất không nhịn được mà mắng lớn một tiếng.

Câu nói này làm mọi người trong đoàn khảo cổ vừa kinh ngạc vừa không biết làm sao.

"Đội trưởng Kim Điêu, thực sự không thể nổ súng sao?" Giáo sư Trần lo lắng nhìn đội trưởng đội đặc nhiệm Kim Điêu hỏi.

"Giáo sư Trần, ở đây đúng là không thể nổ súng, nếu không cực kỳ dễ gây lở tuyết.

Lần này đi tôi cũng không mang theo ống giảm thanh, lát nữa e là phải cận chiến thôi." Kim Điêu giọng nặng nề.

Nếu là bầy sói bình thường thì không nói làm gì, với thực lực của họ chưa chắc đã xảy ra chuyện, nhưng lũ sói này thể hình quá lớn, e là thực lực cũng đáng sợ hơn nhiều.

"Húuu~" Đúng lúc này, lại một tiếng sói hú vang lên từ phía xa, ngay sau đó thấy hai ba mươi con tuyết lang trực tiếp lao thẳng về phía họ.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Theo tiếng quát của Kim Điêu, các thành viên đội đặc nhiệm đồng loạt rút dao găm ra, như lâm đại địch nhìn bầy sói đang lao tới.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng rút vũ khí ra, chuẩn bị liều chết một trận.

Còn đoàn khảo cổ thì được mọi người che chở phía sau, sợ hãi không dám tiến lên.

Shirley Yang vốn có thân thủ không tồi, lúc này cũng rút ra một con dao găm chuẩn bị chiến đấu.

Nếu bọn Sở Hoang ở đây chắc chắn sẽ nhận ra ngay đây chính là những con tuyết lang đã chạy thoát đêm qua.

Thực ra bầy sói hôm nay tới là để báo thù, chỉ tiếc không tìm thấy nhóm Sở Hoang nên lại nhắm vào nhóm Hồ Bát Nhất.

Nhưng trong mắt lũ sói thì ai cũng như nhau, đều là loài người đã giết đồng bạn của chúng.

“Áo gừ...” Lúc này một con tuyết lang đã lao tới vồ một người lính, tốc độ nhanh đến mức anh ta không kịp nhận ra, chỉ kịp phản ứng theo bản năng.

Nhưng con dao găm trong tay anh ta đâm trúng tuyết lang mà chỉ rạch được một vết nhỏ ngoài da, không thể đâm sâu thêm.

Ngay sau đó một sức mạnh cực lớn ập tới trực tiếp hất văng anh ta xa hơn mười mét, lăn mấy vòng dưới đất.

“Khụ khụ... mọi người cẩn thận, lũ sói này tốc độ cực nhanh, sức mạnh cũng lớn khủng khiếp.” Người lính kia lồm cồm bò dậy, khóe miệng rỉ máu, vừa ho sặc sụa vừa lo lắng hét lớn.

Cú va chạm vừa rồi đã làm anh ta gãy mất một chiếc xương sườn,

lục phủ ngũ tạng rõ ràng đã bị thương nặng.

Lúc này cuộc chiến giữa bầy sói và mọi người chính thức bắt đầu.

Thực lực của bầy sói quá khủng bố, cận chiến nhục bác thì mọi người căn bản không phải đối thủ.

Chỉ một lát sau ai nấy đều mang thương tích đầy mình, chỉ có thể dựa vào ý chí kiên cường để liều chết chiến đấu với chúng.

Những thành viên đoàn khảo cổ nấp phía sau càng lo lắng tột độ.

Vút!

Một con tuyết lang đột phá được phòng tuyến, lao thẳng tới trước mặt đoàn khảo cổ.

Nó há cái miệng đỏ ngòm, hàm răng sắc nhọn tỏa ra mùi máu tanh tưởi, cắn phập vào cổ Tát Địch Bằng.

Phập!

Ngay lập tức máu phun ra xối xả, anh ta trừng mắt nhìn mà không thể phát ra được tiếng kêu nào.

Con tuyết lang ngoạm cổ anh ta lộn một vòng rồi hất văng cái xác ra xa mười mét.

"Chết đi cho tao!" Lúc này Vương Bàn Tử nhảy lên ôm chặt cổ nó, tay phải cầm xẻng công binh liên tục đập mạnh vào sọ con tuyết lang.

Mặc cho nó vùng vẫy, anh ta vẫn bám chặt lấy, điên cuồng đập như lên cơn ma dại.

Bộp!

Bộp!

Bộp!

Một lần... hai lần... rồi lại một lần nữa...

Không biết đã đập bao nhiêu cái, con tuyết lang cuối cùng cũng gục xuống, sọ vỡ nát, nhưng cái xẻng trong tay anh ta cũng hỏng hoàn toàn.

Đoàn khảo cổ lúc này đã sợ đến ngây dại, đứng ngẩn ra không dám cử động.

Tám người lính giờ cũng đã hy sinh mất hai người, những người còn lại đều mang thương tích không nhẹ, nhưng lũ sói vẫn không ngừng tấn công.

"Ái Quốc..." Chợt một tiếng kêu bi thiết vang lên, không biết từ lúc nào một con tuyết lang khác đã xông tới vồ ngã Hách Ái Quốc, móng vuốt sắc lẹm để lại vô số vết thương trên người ông ta.

Con tuyết lang điên cuồng cắn xé, từng mảng thịt bị rứt ra, máu nhuộm đỏ nền tuyết trắng xóa.

"Chạy đi!" "Lũ sói này đáng sợ quá, chúng ta không phải đối thủ đâu, giáo sư Trần mau chạy đi." Có người lính mặt đầy bi phẫn, một cánh tay đã bị xé nát, hét lớn.

"Bàn Tử, Dương tiểu thư, mau đưa mọi người chạy đi, ở đây để tôi cản hậu." Hồ Bát Nhất hét lớn với Vương Bàn Tử và Shirley Yang, lúc này anh ta cũng bị thương nặng, lưng và ngực đều bị cào rách mấy đường, máu nhuộm đỏ cả áo.

"Lão Hồ, Bàn gia tôi không thể đi được, có chết cũng phải chết cùng nhau." Vương Bàn Tử lắc đầu từ chối, lão Hồ còn ở đây thì làm sao anh ta bỏ đi được.

"Bàn Tử, nghe tôi đi, tôi không muốn lúc chết đến cả người nhặt xác cũng không có." "Nhiều sói thế này thì xác toàn vẹn thế quái nào được, nếu chết chắc chắn là chui vào bụng sói hết rồi, hai anh em

mình có chết thì cùng chết ở đây." Nghe vậy Hồ Bát Nhất khựng lại một chút rồi cười thảm: "Bàn Tử, cậu đã không đi thì chúng ta tử chiến đến cùng." Nói rồi Hồ Bát Nhất nhìn sang Shirley Yang ở gần đó, trầm giọng: "Dương tiểu thư, mau đưa giáo sư Trần đi đi, vì mười vạn đô la này mà chúng tôi phải bỏ mạng thật rồi." Bên trong Cửu Tầng Yêu Lâu!

Sở Hoang dẫn theo Sở Trường Văn và mọi người từng bước bước lên cầu thang gỗ, mỗi bước chân đều phát ra tiếng kêu kẽo kẹt nhỏ.

Khi lên tới tầng hai, họ thấy cả tầng này cũng trống không, chỉ có vài cái rương đặt ở giữa.

"Tộc trưởng, trong mấy cái rương kia chắc là minh khí chứ?" Nhìn mấy cái rương đó, Sở Trường Văn mừng rỡ nói.

"Khoan đã!" Sở Hoang nheo mắt, tay phải lật lại, một chiếc bình sứ trắng xuất hiện trong tay.

"Thuốc giải độc, mỗi người một viên.

Cửu Tầng Yêu Lâu này có gì đó không ổn, để phòng hờ, cứ uống thuốc giải độc trước đi." Mấy cái rương đó cho tôi một cảm giác nguy hiểm, có những chuyện không thể không phòng!

"Rõ, tộc trưởng!" Sở Trường Văn nhận bình sứ rồi chia cho Huyền Nhất và mọi người mỗi người một viên thuốc giải.

Sau khi uống xong anh ta đưa lại bình cho Sở Hoang.

"Cầm lấy đi, sau này có khi dùng tới đấy!" Sở Hoang lắc đầu.

Với thực lực hiện giờ tôi hoàn toàn không cần thuốc giải, bởi vì trừ mấy tên cổ thần kia ra, không thứ gì có thể làm tôi bị thương.

Dù có gặp thứ kịch độc, tôi với huyết mạch mạnh mẽ và vị cách

Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô, dù chưa thức tỉnh hoàn toàn cũng chẳng có thứ độc nào đe dọa được tôi.

Nghe Sở Hoang cho mình số thuốc còn lại, Sở Trường Văn mừng rỡ vội vàng cất vào không gian nhẫn.

"Tạ ơn tộc trưởng ban tặng!" Loại thuốc giải độc này có thể giải trăm độc thế gian.

Chương 111

Tuy hiện giờ thực lực của anh ta khá tốt nhưng chưa thể đạt đến mức bách độc bất xâm, huống hồ quà tộc trưởng ban thì sao có thể từ chối?

"Tộc trưởng, để tôi lên mở mấy cái rương kia xem có minh khí gì không." Nói rồi Sở Trường Văn định bước tới.

Nhưng ba người Huyền Nhất lập tức ngăn lại: "Trường Văn thiếu gia, để chúng tôi làm cho.

Là tử sĩ gia tộc, sao có thể để chủ nhân đi mạo hiểm được?" Nhìn vẻ kiên định của nhóm Huyền Nhất, Sở Trường Văn đành chịu.

Sở Hoang đứng bên cạnh tán thưởng gật đầu: "Vậy các cậu đi đi, nhớ cẩn thận." "Rõ, tộc trưởng!" Ba người Huyền Nhất nhận lệnh, bước nhẹ nhàng tới trước mấy cái rương.

Huyền Nhất vẻ mặt nghiêm nghị, mấy cái rương này không khóa, anh ta đưa tay từ từ mở nắp rương ra.

Khi rương được mở hoàn toàn, hiện ra trước mắt mọi người, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Chỉ thấy bên trong rương chứa đầy vàng bạc châu báu và đồ trang sức đủ loại.

"Tộc trưởng, ngài từng nói Cửu Tầng Yêu Lâu này do người Ma Quốc xưa xây dựng, Ma Quốc vốn luôn cực kỳ thần bí, giá trị của đống vàng bạc này chắc chắn cao hơn nhiều giá trị thực tế của chúng." Sở Trường Văn vui mừng nói.

"Hửm?

Không đúng!" Đột nhiên Sở Trường Văn thốt lên một tiếng, nụ

cười trên mặt cứng lại.

Màu sắc trên đống vàng bạc đó dường như có vấn đề, tuy bề ngoài không thấy rõ nhưng có thể cảm nhận rõ ràng là chúng có độc.

Vút!

Đúng lúc này từ bên trong đống châu báu đó, một bóng đen bỗng lao vọt ra như một tia chớp đen, nhanh chóng vồ tới con người gần nhất là Huyền Nhất.

Sự việc đột ngột làm mọi người nhíu mày.

Nhưng Huyền Nhất dù sao cũng là cường giả sắp đạt mức Minh Kình đại thành, bóng đen đó dù nhanh nhưng vẫn bị phát giác, anh ta lập tức đưa tay phải ra bóp chặt lấy đầu nó.

"Rắn sao?" "Đây là giống rắn gì thế này?

Tốc độ nhanh quá." Sở Trường Văn nhíu mày, tiến lại nhìn kỹ hơn.

Con rắn đen này dài khoảng gần một mét, toàn thân phủ đầy vảy, trên đỉnh đầu có một cái mào thịt màu đen.

Loại rắn quái dị thế này trong nhận thức của anh ta dường như chưa từng nghe qua.

"Tịnh Kiến A Hàm!" Lúc này Sở Hoang bước tới, điềm nhiên nói.

"Tịnh Kiến A Hàm?" Sở Trường Văn hơi nhíu mày, đăm chiêu suy nghĩ.

Rất nhanh sau đó anh ta nhớ ra trong cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy và Đổ Đấu Tường Giải' dường như từng nhắc tới loại rắn quái này.

Tịnh Kiến A Hàm là một loại rắn cực độc, không chỉ đầy vảy và có mào thịt trên đầu mà còn di chuyển nhanh như gió.

Truyền thuyết nói loài rắn này càng to thì độc tính càng mạnh, ngay cả đá hay kim loại cũng bị độc tính của chúng ăn mòn.

Thậm chí những con Tịnh Kiến A Hàm mạnh mẽ khi di chuyển còn mang theo màn sương độc bao quanh vài mét, người bình thường chỉ cần đứng gần chút là trúng độc chết ngay.

Suỵt!

Nhìn con rắn quái Tịnh Kiến A Hàm trước mắt, Sở Trường Văn không khỏi hít một hơi lạnh, thầm thấy may mắn.

May mà lúc nãy tộc trưởng bảo mọi người uống thuốc giải độc, nếu không bị con rắn này đớp một phát thì dù có thực lực Minh Kình đại thành ngang ngửa trung cấp học viên cũng cầm chắc cái chết.

Ngay khoảnh khắc đó, Sở Trường Văn thầm hạ quyết tâm sau này dù đi ngôi mộ nào, việc đầu tiên chắc chắn phải là uống thuốc giải độc để tránh nguy hiểm.

"Tê tê~" Lúc này con Tịnh Kiến A Hàm trong tay Huyền Nhất đang vùng vẫy dữ dội, cái đuôi nó quấn chặt lấy tay anh ta bắt đầu siết mạnh, miệng phun nọc phát ra tiếng tê tê.

"Không xong rồi, con rắn này hình như đang gọi đồng bọn, Huyền Nhất mau giết nó đi!" Sở Trường Văn biến sắc vội nói.

Tuy đã uống thuốc giải nhưng bị nó đớp một phát cũng chẳng dễ chịu gì.

Huyền Nhất lạnh lùng dùng lực ở tay.

Rắc~ Toàn bộ đầu con rắn bị bóp nát, sau đó bị vứt ra xa mấy mét.

Nhưng khi con rắn vừa bị vứt đi, tưởng đã chết rồi mà nó lại lao vút về phía Huyền Nhất như chớp.

"Nghiệt súc, muốn chết sao!" Huyền Nhất quát lạnh, đường đao

trong tay lập tức rút khỏi vỏ, một tia đao quang lóe lên, con rắn bị chẻ làm đôi từ miệng xuống.

Nhưng dù bị chẻ làm đôi, con rắn nằm dưới đất vẫn không ngừng ngọ nguậy, răng độc phun ra dịch độc làm mòn cả tấm ván gỗ thành những cái hố nham nhở.

Mất khoảng gần ba phút sau, con rắn mới hoàn toàn ngừng cử động, chết hẳn.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Sở Trường Văn và mọi người trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Tịnh Kiến A Hàm có sức sống mãnh liệt gấp nhiều lần loài rắn thường.

Đầu bị nát, thân bị chẻ đôi mà vẫn sống thêm được mấy phút, nếu không cẩn thận ứng phó thì đúng là có thể bị lật thuyền trong mương thật.

"Các cậu thấy chưa?" "Đổ đấu dưới mộ không phải là mời khách ăn cơm, cũng không phải làm văn chương hay thêu hoa." "Dù hiện giờ thực lực có mạnh, sau này càng mạnh hơn, nhưng chỉ cần chưa đạt mức vô địch thì nhất định phải luôn giữ cảnh giác." "Nếu không chỉ cần sơ sẩy một chút là sập bẫy, lúc đó hối hận không kịp!" "Mấy đứa sau này đều phải dẫn đội hạ mộ, điểm này nhất định phải ghi nhớ sâu sắc." Nhìn vẻ nghiêm trọng của Sở Trường Văn và nhóm Huyền Nhất, Sở Hoang nhàn nhạt mỉm cười, nhắc nhở.

"Tạ tộc trưởng giáo huấn!" Nghe lời Sở Hoang, mấy người đồng loạt gật đầu trịnh trọng, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Ngay lúc này, chút kiêu ngạo nhỏ nhoi cuối cùng trong lòng họ cũng biến mất không dấu vết.

"Được rồi, mở mấy cái rương còn lại ra đi, mỗi tầng rương đều

có loại Tịnh Kiến A Hàm này, tất cả cẩn thận một chút." "Rõ, tộc trưởng!" Nghe lệnh, mấy người cùng tiến lên mở toang bốn cái rương còn lại.

Giống như cái rương trước đó, bên trong chứa đầy vàng bạc châu báu được tẩm kịch độc.

Vút!

Vút!

Vút!

Ngay sau đó nghe tiếng xé gió, từ bốn cái rương đó đều lao ra một con Tịnh Kiến A Hàm, há miệng độc vồ tới mọi người.

"Keng~" "Keng~" Đã có chuẩn bị từ trước, Sở Trường Văn và mọi người lập tức rút đường đao, một đao chẻ đôi con rắn từ đầu tới đuôi.

Thêm nữa để chắc chắn chúng chết hẳn, sau khi chém xong họ còn dùng mặt đao đập nát bấy đầu rắn rồi mới vứt sang bên.

Đợi lũ Tịnh Kiến A Hàm chết sạch, mọi người mới yên tâm.

"Tộc trưởng, đống vàng bạc này tôi sẽ mang về, tìm cách tẩy sạch kịch độc đi rồi mang ra Đại Hoang Các bán, chắc chắn sẽ có người thích." Nhìn năm cái rương đó, Sở Trường Văn mừng rỡ nói.

"Ừ, chuyện này cậu cứ thu xếp đi!" Sở Hoang gật đầu, sau đó vẫy tay một cái thu hồi toàn bộ xác rắn Tịnh Kiến A Hàm cho hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi năm con Tịnh Kiến A Hàm, nhận được 20 điểm tích phân." Ồ?

Mấy con Tịnh Kiến A Hàm này trung bình mỗi con giá trị tận bốn điểm tích phân sao?

Ánh mắt Sở Hoang sáng lên.

Nếu tôi nhớ không lầm thì trong Tinh Tuyệt cổ thành và thành Ác La Hải có cực kỳ nhiều loại rắn này.

Số lượng phải lên tới hàng vạn con, thậm chí nhiều hơn.

Nếu thu hồi hết số đó thì số điểm tích lũy nhận được sẽ lên tới con số hàng chục ngàn.

Nghĩ vậy, Sở Hoang lại càng thêm mong chờ chuyến đi tới Tinh Tuyệt cổ thành.

Tầng hai của Cửu Tầng Yêu Lâu đã có năm con, chắc tầng trên còn nữa?

Đoạn, Sở Hoang cũng lập tức quay người đi về phía cầu thang.

Sở Trường Văn thấy vậy vội vàng thu năm cái rương vào không gian nhẫn rồi bước nhanh theo sau.

Khi mọi người lên tới tầng ba, họ thấy ở đây cũng đặt những cái rương gỗ, nhưng so với tầng hai thì số lượng rương ở tầng này lên tới tám cái.

Sau khi mở hết rương ra, bên trong không phải vàng bạc châu báu mà là những vật phẩm trang trí bằng vàng ròng phong cách Tây Vực, và dĩ nhiên cũng được tẩm kịch độc.

Số lượng Tịnh Kiến A Hàm trong rương ở đây cũng nhiều hơn, mỗi rương có tới ba con.

Lần lượt tiêu diệt và thu hồi thêm hai mươi mốt con Tịnh Kiến A Hàm, Sở Hoang lại thu hoạch thêm 84 điểm tích phân, sau đó tiếp tục lên tầng bốn.

Nhưng tầng bốn lại trống không, chẳng có thứ gì cả.

Tầng năm, tầng sáu, tầng bảy cũng đều trống rỗng như vậy.

Tuy nhiên khi lên tới tầng tám, trên tường lại khắc một bức tượng

đồng hắc xà ba đầu.

Chương 112

Bức tượng rắn ba đầu này thể hình không nhỏ, dài vài mét, trên cái đầu ở giữa có đặt một vương miện.

Hai cái đầu hai bên há miệng dữ tợn.

Sở Trường Văn cảnh giác nhìn con rắn ba đầu đó, cẩn thận lấy vương miện trên đầu rắn xuống rồi cất vào không gian nhẫn.

"Tê tê~" "Tê tê..." Đột nhiên lúc này, một lượng lớn tiếng rắn rít vang lên trong cả căn phòng khiến mọi người lập tức đề phòng.

"Không xong rồi, hai cái miệng rắn kia dường như thông với ổ rắn." Sở Trường Văn biến sắc.

Chỉ thấy từ hai cái miệng tượng đồng đó có rất nhiều Tịnh Kiến A Hàm chui ra.

Đám rắn này vừa xuất hiện đã lao thẳng tới tấn công mọi người.

"Lũ súc sinh mà cũng dám lộng hành!" Sở Trường Văn tay cầm đường đao nhanh chóng thu hoạch sinh mạng từng con rắn.

Để tránh bị cắn, anh ta liên tục di chuyển né tránh những con rắn đang lao tới.

Nhóm Huyền Nhất cũng không ngồi yên, cũng bắt đầu cuộc tàn sát.

Dù lũ rắn này cực độc và nhanh như gió, nhưng nhóm Huyền Nhất đã uống thuốc giải nên không hề sợ nọc rắn, họ điên cuồng giết chóc mà không chút e dè.

Chỉ trong chốc lát, mặt đất tầng tám đã phủ đầy xác rắn Tịnh Kiến A Hàm.

Đợi đến khi tất cả bị tiêu diệt và không còn con nào chui ra nữa mọi người mới dừng tay.

"Tộc trưởng, đi thôi, xong rồi!" Sở Trường Văn thu đao vào bao, cười nói.

"Khoan đã!" Sở Hoang đưa tay ngăn lại, ánh mắt không ngừng đánh giá bức tượng rắn ba đầu kia.

"Mọi người đứng xa ra một chút!" Nghe lời Sở Hoang, dù có chút không hiểu nhưng mọi người vẫn làm theo, lùi hẳn ra sát cầu thang.

Vo~ Theo tinh thần niệm lực của Sở Hoang, ba con phi đao lập tức xuất hiện lơ lửng trước mặt.

Vút...

Phi đao xé gió lao thẳng vào đầu con rắn ba đầu.

Ngay lập tức, đôi mắt của con rắn ba đầu đó chợt chớp một cái.

"Gầm!!" Đúng lúc này, bức tượng đồng rắn ba đầu vốn dĩ tưởng là giả nay bỗng nhiên sống dậy, phát ra một tiếng gầm của loài rắn.

Ầm ầm ầm...

Con hắc xà ba đầu này cực lớn, dài gần mười mét, ba cái đầu há miệng dữ tợn lao thẳng về phía Sở Trường Văn và mọi người.

"Ha... trước mặt tôi mà dám giở trò, tôi sớm đã biết nó là vật sống nên đã đề phòng rồi." Sở Hoang cười lạnh, ba con phi đao lập tức phá không lao tới, đâm xuyên qua lớp vảy, mang theo sức mạnh khổng lồ ghim chặt con rắn ba đầu vào vách tường.

"Gầm..." Con rắn ba đầu điên cuồng gào thét, thân thể to lớn không ngừng quằn quại, sáu con mắt lộ ra ánh nhìn hung tàn và ngoan độc.

"Chết!" Sở Hoang quát lạnh, thêm một con phi đao nữa lao vút đi,

lưỡi đao lạnh lẽo và sắc bén vô cùng, trực tiếp chém đứt lìa ba cái đầu rắn rơi xuống đất.

“Một con Tịnh Kiến A Hàm ba đầu biến dị, không biết đáng giá bao nhiêu điểm tích lũy đây.” Nói đoạn, Sở Hoang không chần chừ, vung tay thu hồi xác con rắn ba đầu cùng đống xác rắn Tịnh Kiến A Hàm dưới đất cho hệ thống.

“Đinh, ký chủ thu hồi một con Tịnh Kiến A Hàm ba đầu biến dị, nhận được 500 điểm tích phân.” “Đinh, ký chủ thu hồi 220 con Tịnh Kiến A Hàm, nhận được 880 điểm tích phân.” "Rắn quái ba đầu mà chỉ đáng giá 500 điểm tích lũy sao?" Nghe âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu, Sở Hoang không khỏi nhíu mày.

Con rắn quái ba đầu kia có năng lực ngụy trang, biến thành tượng đồng rất quỷ dị, thực lực cũng không tệ, Sở Hoang ban đầu cứ ngỡ nó phải đáng giá cả ngàn điểm, không ngờ chỉ có 500 điểm tích lũy.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng hợp lý.

Rắn quái ba đầu tuy mạnh nhưng cùng lắm cũng chỉ tương đương với một cương thi nghìn năm, so với Thi Khôi hay Huyết Thi Vương thì vẫn còn kém xa.

Thủ đoạn biến thành tượng đồng đúng là đáng khen, giá 500 điểm cũng coi như tạm ổn.

Cộng thêm việc thu hồi đống xác chết Tịnh Kiến A Hàm đầy đất, thu về được 880 điểm.

Tổng cộng tầng này thu hoạch được 1380 điểm tích lũy! "Tộc trưởng, con rắn ba đầu lúc nãy có thể biến thành tượng đồng, thủ đoạn đó thật sự quá quỷ dị." Lúc này, Sở Trường Văn cùng những người khác bước tới, vẻ mặt vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

Thực lực con quái xà đó tuy mạnh nhưng không đến mức đáng sợ,

chủ yếu là khả năng ngụy trang thành tượng đồng quá quái đản, cộng thêm tốc độ cực nhanh, vừa rồi họ suýt chút nữa đã không phản ứng kịp. "À...

Cửu Tầng Yêu Lâu là do Ma Quốc xây dựng, người Ma Quốc năm xưa sống ở núi Zaglama, những kẻ có thể liên quan đến Xà Thần thì không có ai đơn giản cả.

Chút tài mọn biến thành tượng đồng đã là gì?

Tinh Tuyệt Nữ Vương năm xưa chỉ cần nhìn một cái là có thể đày người ta vào không gian hư số.

Chuyến đổ đấu này chỉ sợ sẽ khiến mọi người được mở mang tầm mắt." Sở Hoang cười lạnh một tiếng, sau đó vỗ vai Sở Trường Văn, rồi tiến thẳng lên tầng thứ chín.

Nhìn một cái là đày vào không gian hư số?

Không gian hư số là gì?

Chẳng lẽ là một chiều không gian khác, cùng nguyên lý với không gian trữ vật sao?

Sở Trường Văn nhíu mày suy nghĩ, tâm tư khó bình lặng, những thứ cổ quái này thực sự khiến anh ta chấn động.

Tuy nhiên, anh ta lập tức dẫn theo đám người Huyền Nhất nhanh chóng đuổi theo bước chân của Sở Hoang lên tầng chín. "Ơ?

Tộc trưởng, tầng này có một cỗ quan tài." Ở tầng chín, khi thấy chính giữa căn phòng đặt một cỗ quan tài khổng lồ, Sở Trường Văn không khỏi thốt lên. "Khai quan đi, ở trong này lâu như vậy, cũng đến lúc phải đi rồi." Sở Hoang liếc nhìn Sở Trường Văn, bình thản ra lệnh. "Vâng, tộc trưởng!" Sở Trường Văn gật đầu, không chút lề mề, dẫn theo nhóm Huyền Nhất bắt đầu mở nắp quan tài.

Khi nắp quan tài được đẩy ra, bên trong nằm một người phụ nữ mặc y phục làm từ chất liệu lạ lùng, tay cầm một cây quyền trượng, trên mặt đeo mặt nạ vàng. "Tộc trưởng, đây chắc là Quỷ Mẫu của Ma Quốc trong truyền thuyết nhỉ?" Nhìn người phụ nữ trong quan tài, mắt Sở Trường Văn lóe lên tinh quang. "Có lẽ vậy, chỉ là không biết là đời Quỷ Mẫu nào thôi." Sở Hoang hơi nhíu mày, lắc đầu.

Thực tế tôi cũng không rõ người nằm trong đó là ai, nhưng chắc chắn là một đời Quỷ Mẫu của Ma Quốc.

Ngoại trừ vị Quỷ Mẫu đời đầu được táng ở Cửu Tầng Yêu Lâu tại sông băng Long Đỉnh, người được gọi là Tà Nữ Thần có dung mạo hung ác ra, tôi không biết những vị khác.

Hoặc có khả năng Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng là một Quỷ Mẫu.

Còn lại thì thật sự không rõ. "Quản nàng ta là Quỷ Mẫu nào, cây quyền trượng này cùng với chiếc vương miện trước đó chắc chắn là vật tượng trưng cho quyền lực vương quyền của Ma Quốc năm xưa, mang ra ngoài tuyệt đối là vô giá, không được bỏ lỡ." Vừa nói, Sở Trường Văn vừa cảnh giác nhìn thi thể nữ trong quan tài, sau đó cẩn thận cầm lấy quyền trượng.

Quyền trượng được đúc bằng vàng ròng, đỉnh đầu khảm một viên đá quý màu xanh lam to bằng nắm tay, trông vô cùng bất phàm. "Đợi đã!" Khi Sở Trường Văn định thu quyền trượng vào không gian nhẫn, Sở Hoang đột nhiên quát dừng lại. "Tộc trưởng, quyền trượng có vấn đề sao?" Sở Trường Văn nhíu mày cảnh giác. "Để tôi xem đã!" Sở Hoang nheo mắt, nhận lấy quyền trượng rồi quan sát kỹ lưỡng. "Thú vị đấy..." Quan sát một hồi, khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên một nụ cười lạnh lẽo.

Tôi cảm nhận được một luồng tinh thần lực không hề yếu từ bên trong quyền trượng.

Điều này có nghĩa là gì, chẳng lẽ tôi còn không hiểu sao? "Cút ra ngoài!" Sở Hoang quát lạnh, tinh thần niệm lực như những cây kim thép nhanh chóng đâm thẳng vào cây quyền trượng trong tay.

Ong!

Ngay sau đó, cây quyền trượng rung chuyển dữ dội, đặc biệt là viên đá màu xanh tỏa ra những luồng sáng quỷ dị, chiếu sáng rực cả không gian tầng chín.

Tiếp đó, một luồng khói trắng bay ra từ viên đá, nhanh chóng ngưng tụ thành một thực thể linh hồn hư ảo.

Hình dáng linh hồn này giống hệt nữ thi trong quan tài. "Láo xược, bọn ngươi dám mạo phạm Quỷ Mẫu!" Linh hồn đó vừa xuất hiện đã quát lạnh, một luồng tinh thần lực mạnh mẽ như sóng xô đánh thẳng về phía nhóm Sở Hoang.

Sắc mặt Sở Trường Văn và đám người Huyền Nhất biến đổi kịch liệt, đòn tấn công tinh thần mạnh thế này họ căn bản không thể ngăn cản.

Chương 113

"Muốn chết!" Thấy cảnh đó, Sở Hoang lạnh mặt, tinh thần lực từ thức hải tuôn ra, hình thành một bức tường niệm lực chặn đứng hoàn toàn đòn tấn công của đối phương. "Cái gì?" Quỷ Mẫu kinh hãi thất sắc, không ngờ lại có người chặn được đòn tấn công tinh thần của bà ta. "Chết đi!" Sở Hoang quát lớn, những thanh phi đao được bao phủ bởi tinh thần niệm lực lập tức bắn về phía Quỷ Mẫu.

Chỉ cần trúng đích, những thanh phi đao này đủ sức băm nát linh hồn bà ta thành hư vô.

Tinh thần lực của Quỷ Mẫu tuy không yếu, thậm chí mạnh hơn chiến sĩ cấp cao, ngang ngửa với tinh thần niệm sư cấp chiến tướng sơ cấp, nhưng so với tôi thì vẫn còn kém xa.

Cảm nhận được nguy hiểm chí mạng, Quỷ Mẫu lộ vẻ hoảng loạn, lập tức nhập vào xác thân trong quan tài.

Uỳnh!

Ngay khi linh hồn và nhục thân dung hợp, nữ thi trong quan tài mở bừng mắt, một luồng khí thế bàng bạc bùng nổ.

Luồng khí thế đáng sợ này khiến đám người Sở Trường Văn không nhịn được mà phải lùi lại mấy bước, kinh hãi khôn cùng. "Mạnh quá!

Khí tức của Quỷ Mẫu này chắc không kém gì Phong ca hay Vân đệ đâu nhỉ?" Sở Trường Văn kinh ngạc là có lý, về thực lực tổng hợp, Sở Phong và Sở Vân tuyệt đối là những người mạnh nhất hiện nay trong gia tộc, chỉ sau Sở Hoang.

Nhờ vào tố chất cơ thể chiến sĩ sơ cấp và quốc thuật Ám Kình đại

thành, Sở Phong có thể coi là vô địch dưới cấp chiến tướng.

Sở Vân là tinh thần niệm sư cấp chiến sĩ cao cấp, có thể điều khiển sáu thanh phi đao cùng lúc, cũng là tồn tại vô địch ở cấp chiến sĩ.

Hai người họ thậm chí có thể giao thủ với chiến tướng sơ cấp mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Quỷ Mẫu trước mắt có khí thế ngang ngửa với hai người họ, đủ thấy bà ta mạnh đến mức nào. "Tiểu bối, các ngươi dám xấm phạm lăng tẩm của ta, cướp quyền trượng của ta, muốn đối đầu với cả Ma Quốc sao?" Lúc này, Quỷ Mẫu mở mắt lao ra khỏi quan tài, cả người lơ lửng giữa không trung, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm nhóm Sở Hoang. "Ma Quốc?

Ma Quốc đã sớm bị dòng thác lịch sử nhấn chìm rồi, đã chết thì đừng có luyến tiếc trần thế!" Sở Hoang cười lạnh.

Quỷ Mẫu trước mắt không phải thực sự hồi sinh, mà là một loại thuật pháp cổ xưa giống như vu thuật.

Dùng linh hồn dung hợp nhục thân để trở thành một tồn tại giống như Thi Khôi, bộc phát sức mạnh mạnh mẽ trong thời gian ngắn.

Nhưng bà ta khác hoàn toàn với Thi Khôi vì vẫn giữ được ký ức và trí tuệ như người thường. "Ma Quốc của ta... mất rồi sao?

Không thể nào, Ma Quốc chí cao, vận mệnh của Xà Thần, ai có thể diệt được Ma Quốc của ta!" Nghe lời Sở Hoang, Quỷ Mẫu biến sắc, thần tình kích động, đôi mắt lóe lên sự điên cuồng.

Khí thế quanh thân bà ta trở nên hỗn loạn, tinh thần lực đáng sợ không ngừng cuồng loạn xung quanh, như thể sắp hóa thành một hung linh.

Sở Hoang nheo mắt, thực lực Quỷ Mẫu này không yếu, nếu giết

chết rồi thu hồi, số điểm tích lũy nhận được chắc chắn không thua gì một Huyết Thi Vương! "Chết!" Sở Hoang quát lạnh, tinh thần niệm lực phát động, mấy thanh phi đao tỏa ra hàn quang lạnh lẽo lập tức tập kích Quỷ Mẫu. "Sinh linh hèn mọn, dù Ma Quốc không còn, các ngươi cũng không được phép dòm ngó.

Ta tuy đã ngã xuống nhưng linh hồn bất diệt, nay sẽ thức tỉnh nô bộc của ta, để các ngươi vĩnh viễn bầu bạn với ta.

Xà Thần vĩ đại ơi, xin hãy thức tỉnh vua của loài Tịnh Kiến A Hàm, chôn vùi tất cả những kẻ khinh nhờn này!" Quỷ Mẫu điên cuồng gỡ mặt nạ ra, con mắt bên phải bùng nổ một luồng tinh thần lực cực mạnh.

Luồng tinh thần lực này mạnh đến mức nhất thời chặn đứng được phi đao và quét sạch cả không gian Cửu Tầng Yêu Lâu.

Ong ong ong...

Trong u minh, dường như có tồn tại nào đó bị đánh thức, bên ngoài Cửu Tầng Yêu Lâu, những xác khô treo lơ lửng và những xác chết nằm trên mặt đất bắt đầu mở mắt.

Những đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy bạo lệ và sát khí, từ từ đứng dậy hoặc leo xuống từ những sợi dây thừng, đồng loạt hướng về đỉnh tháp.

Cùng lúc đó, bức tượng rắn khổng lồ quấn quanh cột đá trên đỉnh hang động bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Rắc rắc...

Từng mảng lớp đá trên thân tượng rắn nứt ra, hóa thành vô số vết rạn chằng chịt rồi nhanh chóng bong tróc rơi xuống.

Uỳnh!

Ngay sau đó, thân hình tượng rắn rung mạnh, đôi mắt mở bừng, hiện ra một cặp đồng tử rắn quỷ dị. "Hú..." Con rắn đen khổng lồ ngửa mặt lên trời rít gào, trên mào của nó dường như mọc ra một chiếc sừng cổ quái, trông như sắp hóa thành một con giao long nhân gian.

Một luồng khí thế kinh thiên động địa bùng phát, bao trùm cả hang động khổng lồ.

Trong hang, một lượng lớn bọ lửa (Hỏa Biểu Trùng) đang ngủ say cũng bị đánh thức, đồng loạt vỗ cánh, ngọn lửa xanh nhấp nháy trên cơ thể.

Sở Nghị, người đang nô dịch bọ lửa, nhíu mày kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. "Tộc trưởng đã chọc giận thứ gì đó, khiến đám xác khô và tượng rắn kia hồi sinh rồi." Tuy không biết tộc trưởng đã làm gì, nhưng Sở Nghị hiểu rằng đã đến lúc mình phải ra tay.

Qua khoảng thời gian vừa rồi, anh đã thành công nô dịch và khống chế được hàng vạn con bọ lửa, chiếc hộp gỗ không còn chỗ chứa, anh đang phân vân không biết xử lý số bọ lửa còn lại thế nào.

Bây giờ thì hay rồi, đúng lúc có thể thử nghiệm uy lực của chúng.

Trong tự nhiên, nếu các loài cùng loại tàn sát lẫn nhau với số lượng lớn, kẻ chiến thắng rất có thể sẽ sinh ra vương giả, thậm chí tiến hóa.

Giống như chiến tranh nhân loại vậy, các loại vũ khí tiên tiến và bậc quân vương xuất hiện đều là nhờ chiến tranh.

Tuy đã nô dịch hàng vạn con nhưng số bọ lửa còn lại vẫn còn hàng vạn con khác.

Để hai bên tàn sát không chỉ khiến lũ bọ của anh mạnh hơn mà còn giúp anh thuần thục kinh nghiệm điều khiển chúng đối địch.

Nhìn đám bọ lửa đang bay về phía Cửu Tầng Yêu Lâu, Sở Nghị động ý niệm, ngay lập tức từ trong hộp gỗ bay ra một lượng lớn bọ lửa.

Đám bọ này dưới sự điều khiển của anh bay lượn quanh mình, sau đó vỗ cánh lao về phía đám bọ lửa khác để ngăn cản. "Giết!" Theo lệnh của Sở Nghị, gần mười vạn con bọ lửa bắt đầu cuộc tàn sát thực sự.

Nhất thời, trên không trung liên tục có bọ lửa chết rơi xuống.

Đội quân bọ lửa dày đặc tỏa ra ánh sáng xanh lam che kín cả hang động.

Lúc này, đám xác khô và Vua Tịnh Kiến A Hàm đang tiến sát Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tại tầng chín, Sở Hoang nhướn mày nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ cong lên. "Tộc trưởng, để tôi dẫn Huyền Nhất đi diệt sạch đám xác khô kia!" Sở Trường Văn cung kính lên tiếng. "Ừ, đi đi, không để sót tên nào!" Sở Hoang thản nhiên gật đầu. "Rõ, tộc trưởng!" Sở Trường Văn trịnh trọng đáp lời.

Lần đầu tiên theo tộc trưởng đi đổ đấu, anh ta tuyệt đối không thể để tộc trưởng thất vọng.

Sở Trường Văn từ cửa sổ nhảy vọt ra ngoài, thân hình uyển chuyển rơi xuống giữa đám quân xác khô dưới chân tháp. "Keng~" Đường đao rút khỏi bao, thân hình anh ta nhanh như điện, một đao chém đứt ngang lưng một xác khô, sau đó nhảy lên tung cước đá bay mấy cái xác khác, thanh đường đao trong tay trảm ra như sấm sét.

Phập!

Phập!

Phập!

Những chiếc đầu xác khô bay lên, những cái xác không đầu ngã rạp xuống đất, không còn động tĩnh.

Ở phía khác, ba người Huyền Nhất theo lối cầu thang đi xuống chặn đánh đám xác khô đang tràn lên.

Trên mỗi bậc thang, bất kỳ cái xác nào họ gặp đều bị chém giết dễ dàng, không một cái xác nào chịu nổi quá ba chiêu của họ.

Đám xác khô này tuy có sức mạnh và tốc độ khá nhanh nhưng chung quy cũng chỉ là xác chết, thực lực còn kém xa Hắc Bạch Mao Tống Tử, làm sao là đối thủ của họ được? "Hú!" Cùng lúc đó, một con rắn đen khổng lồ dài cả trăm mét đang quấn quanh Cửu Tầng Yêu Lâu.

Đầu rắn to như một chiếc xe tải lớn, nó đang ngẩng cao đầu, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Sở Hoang qua cửa sổ. "Đây là tất cả thủ đoạn của ngươi sao?" Thấy cảnh này, Sở Hoang nhìn Quỷ Mẫu với vẻ giễu cợt.

Chương 114

Mấy thứ này, ngoại trừ con Vua Tịnh Kiến A Hàm kia còn hơi thú vị một chút, những thứ còn lại đều là lũ gà đất chó sành, không đáng để nhắc tới. "Nếu chỉ có vậy thì đi chết đi!" Sở Hoang quát lạnh, tinh thần niệm lực lại tăng cường, những thanh phi đao xuyên thấu hư không, xé nát tinh thần lực của Quỷ Mẫu rồi tiếp tục lao tới tập kích. "Hú!" Thấy Quỷ Mẫu lâm nguy, con Vua Tịnh Kiến A Hàm gầm lên một tiếng, lưỡi rắn khổng lồ thò vào cửa sổ như một lưỡi kiếm khổng lồ đâm thẳng về phía Sở Hoang. "Hừ..." Sở Hoang cười lạnh, đứng yên tại chỗ không thèm nhích chân.

Ngay sau đó, mấy thanh phi đao hiện ra giữa hư không, hóa thành những luồng chớp giật chém thẳng vào lưỡi rắn.

Phập!

Phập!

Từng đám sương máu bùng nổ, trên lưỡi rắn xuất hiện hàng loạt vết thương dữ tợn.

Cũng do lưỡi rắn quá lớn, nếu không nhát chém vừa rồi đã đủ để chặt đứt nó. "Không!!" Một tiếng kêu thảm thiết, đầy kinh hãi và không cam lòng vang lên.

Quỷ Mẫu bị mấy thanh phi đao đâm xuyên đầu, mặt nạ trên mặt vỡ vụn, phi đao được bao phủ bởi niệm lực không ngừng băm nát linh hồn bà ta.

Khi linh hồn bị nghiền nát và hoàn toàn tiêu biến, thi thể Quỷ Mẫu rơi bịch xuống đất.

Ngay lập tức, cơ thể bà ta lão hóa cực nhanh, cho đến khi biến

thành một cái xác khô. "Hú!!" Vua Tịnh Kiến A Hàm gầm thét, đôi mắt đỏ ngầu lóe lên sự điên cuồng bạo ngược, cái đầu to như xe tải liên tục húc vào Cửu Tầng Yêu Lâu.

Uỳnh uỳnh...

Tòa tháp rung chuyển, lung lay sắp sập.

Sở Hoang không hề đổi sắc, thân hình lao ra như tia chớp, tay phải lật lại, một thanh đường đao xuất hiện, anh chém mạnh về phía cái đầu khổng lồ bên ngoài cửa sổ.

Thanh đường đao này được hóa ra từ binh khí chuyên dụng của anh, độ sắc bén thậm chí còn vượt qua vũ khí hạ phẩm trong cửa hàng hệ thống, đủ sức so với thượng phẩm hay cực phẩm chiến đao.

Phập!

Thân đao ngập sâu vào đầu Vua Tịnh Kiến A Hàm, máu tươi phun ra xối xả.

Con quái vật đau đớn gầm lên thảm thiết.

Ong!

Sở Hoang nhảy vọt ra ngoài, lộn nhào giữa không trung, mấy thanh phi đao nhanh chóng tụ lại dưới chân, đỡ lấy anh lơ lửng giữa trời. "Chà...

Có thể sánh ngang với chiến tướng sơ cấp, thậm chí là trung cấp, con cự thú này nếu thu hồi chắc chắn sẽ được rất nhiều điểm tích lũy." Nhìn con Vua Tịnh Kiến A Hàm dài hàng trăm mét trước mắt, Sở Hoang nở một nụ cười hài lòng.

Uỳnh!

Lúc này, con quái vật há to cái miệng máu lao về phía Sở Hoang.

Mùi hôi thối nồng nặc kèm theo làn khói độc đen kịt bao phủ cả

một vùng không gian rộng lớn.

Nếu là người bình thường, chỉ cần hít một hơi là chết chắc, nhưng đáng tiếc hôm nay nó lại gặp phải Sở Hoang.

Sở Hoang nhảy vọt lên, đáp xuống đầu con quái vật.

Anh dồn lực xuống chân như một quả tạ nghìn cân, sức mạnh đáng sợ trực tiếp ép cái đầu của nó từ trên không đập mạnh xuống đất.

Đống xương cốt bên dưới bị nghiền nát, mặt đất bị lún xuống một hố sâu, những vết nứt kinh hoàng lan rộng như mạng nhện ra tứ phía.

Phập!

Sở Hoang hai tay nắm chặt chuôi đao đâm thẳng vào đầu nó, đao ngập lút chỉ còn chừa lại cái chuôi, anh không ngừng xoay đao, nghiền nát bên trong đầu nó. "Hú~" Cơn đau thấu xương khiến Vua Tịnh Kiến A Hàm gào thét điên cuồng, thân hình khổng lồ quẫy đạp dữ dội.

Một cái đuôi rắn cực lớn mang theo kình phong xé toạc không khí quất thẳng về phía Sở Hoang.

Thế nhưng, mười tám thanh phi đao giữa hư không xoay tròn cực nhanh, như những ngôi sao băng chém thẳng vào đuôi rắn.

Mười tám thanh phi đao hạ phẩm này sắc bén đến mức khó tin.

Khi tinh thần lực của Sở Hoang ngày càng phát triển, anh đã có thể điều khiển mười tám thanh cùng lúc.

Ở cùng cảnh giới, tinh thần lực của tôi thậm chí còn mạnh hơn cả nhân vật chính Thiên Mệnh của vũ trụ Thôn Phệ.

Những thanh phi đao chém, đâm liên hồi vào đuôi con quái vật.

Sức mạnh sát phạt đáng sợ chặt đứt cả cái đuôi, máu tươi phun trào.

Cơn đau khiến nó rít lên một lần nữa. "Cũng chỉ đến mức này thôi sao...

Thôi được, tiễn ngươi lên đường!" Sở Hoang cười lạnh, rút đường đao ra rồi nhảy lên không trung.

Xoạt!

Thanh đường đao trong tay anh nhanh chóng hóa thành một thanh đao khổng lồ dài mười mét.

Anh nắm chặt thanh đao rực sáng, bùng phát sức mạnh sát phạt khó tin, chém mạnh xuống bên dưới.

Phập...

Rắc!!

Thân đao dễ dàng ngập vào đầu nó, sau đó là tiếng xương gãy giòn giã.

Một đao trực tiếp chém đứt cái đầu to như xe tải, máu phun ra như suối nhuộm đỏ cả một vùng đất.

Máu chảy thành dòng như một con suối nhỏ.

Vua Tịnh Kiến A Hàm dù bị chém đứt đầu vẫn chưa chết hẳn, nó vẫn trợn đôi mắt đỏ ngầu bạo ngược nhìn chằm chằm Sở Hoang. "Nhìn ta làm gì?

Không chết sao?

Để xem ngươi chết hay không!" Sở Hoang cười lạnh, đường đao trong tay lại biến thành một cây búa khổng lồ, anh liên tục nện xuống cái đầu kia.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Cây búa rơi xuống khiến cả hang động rung chuyển liên hồi.

Chỉ sau vài nhát, cái đầu rắn khổng lồ đã bị đập nát bấy.

Lúc này, Vua Tịnh Kiến A Hàm mới thực sự chết hẳn.

Cùng lúc đó, Sở Trường Văn và nhóm Huyền Nhất cũng đã dọn sạch hàng ngàn xác khô, khắp Cửu Tầng Yêu Lâu chỉ còn lại những mảnh xác không đầu.

Cách đó không xa, cuộc chiến giữa hai đàn bọ lửa cũng kết thúc.

Đội quân bọ lửa do Sở Nghị chỉ huy đã giành chiến thắng hoàn toàn.

Tuy nhiên, hàng vạn con bọ mà anh nô dịch nay chỉ còn lại hơn vạn con.

Nhưng sau cuộc tàn sát đó, lũ bọ này dường như đã thay đổi, dù chưa biết rõ là gì nhưng Sở Nghị tạm thời thu chúng vào hộp gỗ. "Tộc trưởng!" Sở Nghị, Sở Trường Văn cùng những người khác đi tới trước mặt Sở Hoang, ai nấy đều lộ vẻ phấn khích.

Sau chuyến này, một người thu hoạch được cả đội quân bọ lửa, người kia thì chiến đấu với hàng ngàn xác khô nên thực lực đã tiến bộ thêm một bước, sắp đạt tới cấp học viên cao cấp. "Ừ...

Đi thôi, chuyến đi Cửu Tầng Yêu Lâu này kết thúc rồi." Sở Hoang mỉm cười, trước khi đi phải thu hồi hết đống chiến lợi phẩm này cho hệ thống đã.

Sau khi thu lấy đồ trang sức vàng và nhẫn trên người Quỷ Mẫu, anh bắt đầu thu hồi các thành quả khác.

Chương 115

"Đinh, ký chủ thu hồi di hài Quỷ Mẫu, nhận được 3000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi Vua Tịnh Kiến A Hàm, nhận được 4000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi chín trăm xác khô, nhận được 3300 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi bốn vạn sáu nghìn con bọ lửa, nhận được 23000 điểm tích lũy." Xuýt!!

Nghe thông báo từ hệ thống, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng Sở Hoang vẫn không khỏi kinh ngạc.

Một trận chiến này mang lại hơn ba vạn điểm tích lũy.

Quỷ Mẫu: 3000!

Vua Tịnh Kiến A Hàm: 4000!

Đặc biệt là hơn bốn vạn con bọ lửa đã mang lại hơn hai vạn điểm.

Do lúc nãy chiến đấu với Vua Tịnh Kiến A Hàm, thân hình nó quá lớn nên đã nghiền nát rất nhiều xác bọ lửa, cộng với máu chảy tràn lan khiến chúng biến mất hoàn toàn.

Nếu không, ít nhất cũng phải thu hồi thêm được ba bốn vạn xác bọ nữa.

Nghĩ đến việc vừa để mất trắng khoảng hai vạn điểm, Sở Hoang không khỏi cảm thấy xót ruột. "Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành giai đoạn một, đổ đấu Cửu Tầng Yêu Lâu, nhận được 10000 điểm tích lũy." Lại thêm một vạn điểm nữa!

Khóe miệng Sở Hoang không kìm được mà nở một nụ cười. "Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" Xoạt!

Theo lời Sở Hoang, một tấm màn ánh sáng mà người thường không thấy hiện ra trước mắt anh.

Gia tộc: Vĩnh Hằng Sở Gia.

Cấp độ: 1.

Tộc trưởng: Sở Hoang; Tuổi: 22.

Vị cách: Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô (Chưa thức tỉnh).

Trang bị: Chiến y chuyên dụng (cấp 1), Binh khí chuyên dụng (cấp 1).

Tu vi: Võ giả chiến tướng sơ cấp, Tinh thần niệm sư chiến tướng cao cấp, Quốc thuật Ám Kình viên mãn.

Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh.

Thành viên gia tộc: 684 người; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật.

Tử sĩ: 480 người; Công pháp: Quốc thuật phiên bản tử sĩ.

Thế lực: Gia tộc trải dài khắp giới thương mại, quân đội, thế giới ngầm, nổi danh tại kinh đô, là thế lực hùng mạnh không ai ở Đại Việt dám coi thường.

Kỹ năng gia tộc: Bá Đạo Cơ Quan Thuật, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Bách khoa toàn thư cổ vật...

Điểm tích lũy: 68584.

Không gian hệ thống: Thẻ bài tộc trưởng, Chiến y tộc trưởng, Binh khí tộc trưởng, Kim Lũ Ngọc Y, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỳ, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, Xà Mi Đồng Ngư, Đỉnh đồng ba chân, Quyền trượng Quỷ Mẫu...

Nhìn con số trong cột điểm tích lũy, nụ cười trong mắt Sở Hoang càng đậm hơn.

Chuyến đi Cửu Tầng Yêu Lâu này, đầu tiên gặp bầy sói tuyết

mang về 3500 điểm.

Sau đó vào tháp, đám Tịnh Kiến A Hàm và rắn ba đầu mang về hơn 1400 điểm.

Cộng với hơn ba vạn điểm vừa rồi và mười nghìn điểm thưởng nhiệm vụ.

Coi như giai đoạn một này tôi đã kiếm được hơn bốn vạn, gần năm vạn điểm.

Hiện tại điểm tích lũy đã sắp đạt con số bảy vạn.

Tôi tin rằng sau khi kết thúc chuyến đổ đấu Tinh Tuyệt Cổ Thành này, con số chắc chắn sẽ vượt quá mười vạn.

Sau khi đóng bảng thông tin, thấy cả hang động đã được dọn sạch, mọi thứ có giá trị đều đã được Sở Nghị thu gom, cả nhóm bắt đầu quay về theo đường cũ.

Cùng lúc đó, phía trên hẻm núi, bầy sói tuyết vẫn đang chiến đấu với nhóm Hồ Ba Nhất.

Cuộc bao vây của bầy sói đã khiến đoàn khảo cổ chết mất hai người, những người còn lại dưới sự dẫn dắt của Shirley Dương đang gian nan chạy trốn.

Các chiến binh để ngăn cản bầy sói cũng chỉ còn lại ba người, đang cùng Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử khổ cực chống đỡ. "Đội trưởng Kim Điêu, xem ra hôm nay anh em mình phải bỏ mạng ở đây thật rồi." Nhìn bầy sói vẫn đang bao vây, Hồ Ba Nhất cười khổ nói với người đàn ông vạm vỡ bên cạnh. "Chết thì có gì đáng sợ!

Tôi chỉ lo Giáo sư Trần không thoát được, nếu không cái chết của tôi cũng vô ích." Kim Điêu lạnh lùng đáp, anh ta đã sớm gạt bỏ chuyện sống chết sang một bên, nhiệm vụ là bảo vệ đoàn của Giáo sư Trần.

Nhưng giờ đoàn khảo cổ đã chết hai người, những người còn lại không biết có thoát được không. "Huynh đệ, hôm nay e là không ai thoát được, lũ sói tuyết này tuyệt đối là giống biến dị." Hồ Ba Nhất nhíu mày, ánh mắt dữ tợn nhìn con sói đầu đàn đang đi lại gần đó.

Uỳnh...

Đột nhiên, một luồng khí thế uy áp khủng khiếp bùng phát từ phía không xa.

Luồng khí tức này vô cùng đáng sợ, giống như sự áp chế về đẳng cấp giữa các sinh linh, khiến lũ sói tuyết cụp đuôi, vừa sợ hãi vừa dè chừng nhìn về phía xa. "Lão Hồ, chuyện gì thế?

Tôi cảm thấy như có mãnh thú tiền sử vừa xuất hiện ấy?" Vương Khải Tuyền lộ vẻ nghi ngờ, luồng khí tức đó dường như phát ra từ hướng Shirley Dương đang chạy trốn. "Gào..." Ngay lúc đó, kèm theo tiếng sói hú, bầy sói lại lao vào tấn công.

Những người vốn đã trọng thương không thể chống đỡ nổi, hai chiến binh đã dùng tính mạng để giết chết một con sói nhưng cũng vĩnh viễn nằm lại.

Đội trưởng Kim Điêu cũng đồng quy vu tận với một con sói, ngay cả khi chết, con dao găm trong tay anh ta vẫn cắm sâu vào bụng nó.

Cũng may Hồ Ba Nhất và Vương Khải Tuyền là những người có đại khí vận, là nhân vật chính thiên mệnh, nếu không hai người họ đã sớm mất mạng.

Nhưng dù chưa chết, vết thương trên người họ cũng ngày càng nặng, nếu không chết vì sói thì cũng sẽ mất máu mà chết.

Đoàng đoàng đoàng...

Đúng lúc này, một loạt tiếng súng vang lên khiến Hồ Ba Nhất và Vương Khải Tuyền biến sắc.

Phía xa, nhóm Shirley Dương đang chật vật chạy trốn trong tuyết, phía sau họ có ba con sói tuyết đã vòng qua nhóm Hồ Ba Nhất để truy sát.

Thấy bầy sói ngày càng gần, mọi người vô cùng sợ hãi.

Một con sói lao tới định xé xác Diệp Diệc Tâm. "Cẩn thận!" Shirley Dương thấy vậy liền hét lên cảnh báo, định chạy lại cứu nhưng đã quá muộn.

Mọi người đều nghĩ Diệc Tâm chắc chắn sẽ chết, nhưng ngay lúc đó, sự sợ hãi trong mắt cô biến mất, thay vào đó là sát ý lạnh lẽo.

Không biết từ đâu cô lấy ra một khẩu súng tiểu liên và điên cuồng bóp cò.

Một loạt đạn bắn ra ở cự ly gần trực tiếp găm vào bụng con sói.

Luồng đạn khiến bụng nó nát bét, máu bắn tung tóe, con sói đổ gục xuống đất.

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người kinh hãi. "Diệc...

Diệc Tâm, súng ở đâu ra vậy?

Chẳng phải không được phép nổ súng sao?

Nếu gây ra tuyết lở thì chúng ta tiêu đời hết." Giáo sư Trần phẫn nộ quát mắng.

Shirley Dương đứng bên cạnh cũng nhíu chặt mày. "Giáo sư Trần, súng này em vừa nhặt được của mấy anh chiến binh.

Em cũng không muốn nổ súng đâu, nhưng em sợ quá, thà bị tuyết chôn còn hơn là làm thức ăn cho sói, ít ra còn giữ được toàn thây." Bị Giáo sư Trần mắng, Diệc Tâm tỏ vẻ ủy khuất, nước mắt lã chã rơi, cuối cùng còn lộ vẻ bướng bỉnh, như thể thực sự thà chết trong tuyết còn hơn chết dưới nanh sói.

Nghe vậy, Giáo sư Trần thở dài nỗ não, thần sắc trở nên vô cùng cô độc. "Lỗi tại tôi...

Tất cả là tại tôi, nếu không vì tôi thì Hách Ái Quốc và Tát Đế Bằng đã không chết, những chiến binh đó cũng không phải hy sinh..." Giáo sư Trần đau đớn nhắm mắt, lòng đầy tự trách.

Chương 116

Uỳnh uỳnh...

Thế nhưng, ngay lúc đó, một trận địa chấn vang lên, mặt đất rung chuyển, những ngọn núi tuyết cao sừng sững phía xa sụp đổ như ngày tận thế.

Vô số lớp tuyết tích tụ từ lâu bùng nổ, đổ xuống như thác lũ quét về phía mọi người.

Thấy cảnh này, ai nấy đều trợn tròn mắt, thần tình sợ hãi tột độ.

Tuyết lở!

Thực sự là tuyết lở rồi!

Trước thiên tai này, lũ sói tuyết dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm chí mạng, chúng bỏ mặc nhóm Hồ Ba Nhất mà chạy trốn tán loạn. "Thằng khốn nào nổ súng thế, nổ súng một cái là sự hy sinh của đội trưởng Kim Điêu đổ xuống sông xuống biển hết rồi." Vương Khải Tuyền gầm lên, sau đó vội kéo Hồ Ba Nhất chạy trốn.

Trước sức mạnh của tuyết lở, trừ phi không phải người thường hoặc vận khí cực tốt, nếu không chẳng ai chống chọi nổi.

Bên ngoài hẻm núi băng, Huyền Tứ và Huyền Ngũ cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Đặc biệt khi nhìn ngọn núi tuyết khổng lồ sụp đổ, tuyết tràn xuống như lũ lụt tiền sử, tim họ suýt nữa thì ngừng đập. "Đám khảo cổ kia có kẻ dám nổ súng sao?

Thật là ngu xuẩn!" "Lão Tứ, mau gọi điện thoại vệ tinh cho lão đại báo cho tộc trưởng biết." Huyền Ngũ giận dữ nói với Huyền Tứ.

Nhìn đoàn khảo cổ đang chạy trốn, anh chỉ muốn ra tay giết sạch bọn họ.

Nổ súng trên núi tuyết!

Kẻ ngu nào lại làm chuyện đó chứ?

Ban đầu thấy họ bị sói vây, chết nhiều người, hai người họ vốn xuất thân là chiến binh, chỉ cần không phải kẻ thù của Sở gia thì họ vẫn khá thân thiện.

Đặc biệt đối phương là người của đoàn khảo cổ triều đình, gặp nguy hiểm thì ra tay giúp đỡ cũng chẳng sao.

Nhưng trong đoàn đó lại có kẻ dám nổ súng gây ra tuyết lở.

Điều này khiến Huyền Ngũ muốn rút đao chém chết hết bọn họ.

Nếu là tuyết lở nhỏ thì không sao, nhưng nhìn đống tuyết cuồn cuộn như thác lũ thế kia, đây chắc chắn là trận tuyết lở lớn.

Dưới làn tuyết lở, mọi chúng sinh đều bình đẳng! "Mau, chúng ta xuống dưới hội hợp với tộc trưởng, nếu không cả hai cũng chết chắc!" Nói rồi, hai người nhanh chóng buộc dây thừng, tuột xuống dưới.

Lúc này, đoàn khảo cổ cũng đang chạy về hướng hẻm núi băng.

Vì Giáo sư Trần tuổi già sức yếu nên tốc độ rất chậm, ngay cả Hồ Ba Nhất và Vương Khải Tuyền cũng đã đuổi kịp. "Lũ ngu, rốt cuộc là ai đã nổ súng?

Có biết là dưới trận tuyết lở lớn này hôm nay tất cả đều có thể mất mạng không?

Nếu có thể nổ súng thì chúng tôi đã làm từ lâu rồi, sao đến nỗi đội trưởng Kim Điêu phải hy sinh?" Hai người vừa tới đã mắng xối xả vào mặt đoàn khảo cổ.

Hồ Ba Nhất tự nhận tính tình mình rất tốt, nhưng lúc này thực sự quá phẫn nộ. "Anh Hồ... súng là em nổ, em... em cũng không muốn, nhưng con sói đó định ăn thịt em, em không muốn chết, chúng ta cũng không thể làm mồi cho sói được." Diệc Tâm khóc nức nở, vừa tự trách vừa có chút quật cường.

Những người khác cũng lên tiếng giúp: "Anh Hồ, anh Bàn, dù sao hôm nay cũng chẳng chạy thoát được, thà chết dưới tuyết còn hơn chết dưới nanh sói, biết đâu lại có một tia hy vọng sống sót?" "Tiểu Hồ, Tiểu Vương, sự đã rồi, chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm cách tránh tuyết lở thôi." Giáo sư Trần thở dài lắc đầu. "Hừ!

Tia hy vọng gì chứ, sự hy sinh của đội trưởng Kim Điêu hoàn toàn vô ích rồi, thật không đáng." Vương Khải Tuyền lạnh lùng nói.

Nếu biết thế này thì nổ súng ngay từ đầu có lẽ đã không có ai chết. "Thôi, đừng cãi nhau nữa, phía trước dường như có một khe nứt băng lớn, ở đó không có gì che chắn, chỉ có thể tìm cách xuống dưới đó, có lẽ sẽ tạm thời sống sót qua trận tuyết lở." Lúc này, Shirley Dương bước ra hòa giải, chỉ tay về phía trước. "Khe nứt băng sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy liền nhíu mày, năm xưa khi gặp bọ lửa ở gần đây, anh không nhớ có khe nứt nào cả?

Mọi người nhanh chóng tiến lên, quả nhiên thấy một khe nứt lớn. "Ơ?

Lão Hồ, dưới kia có người, nhìn kìa, có dây thừng!" Đột nhiên, Vương Khải Tuyền nhanh mắt nhìn thấy hai sợi dây thừng đang treo lơ lửng bên hẻm núi.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất, Shirley Dương cùng những người khác đều kinh ngạc.

Nơi cao nguyên tuyết giá không một bóng người này mà lại có

người khác sao? "Dây thừng này là loại đặc chế, tuy không biết làm từ chất liệu gì nhưng cực kỳ bền chắc, đừng quan tâm là ai nữa, mau xuống dưới thôi, nếu không tuyết lở ập đến là chết hết." Nói rồi, Shirley Dương bám dây thừng từ từ tuột xuống.

Những người khác cũng làm theo, nhưng vì không đủ dây, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Tuyền lấy thêm dây thừng từ ba lô để xuống hẻm núi.

Hẻm núi sâu hàng trăm mét, họ không thể xuống tới đáy ngay lập tức được.

Lúc này, tại đáy hẻm núi, nhóm Sở Hoang đã tới bên bờ con sông ngầm mà anh từng nhắc đến. "Tộc trưởng, người nói trong dòng sông ngầm này có sinh vật tiền sử, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Sở Nghị có chút tò mò hỏi. "Thứ gì thì xuống xem là biết ngay thôi mà?" Sở Hoang mỉm cười, sau đó tung một cước đá thẳng Sở Nghị xuống sông.

Tõm một tiếng, mặt nước bắn tung tóe. "Tộc trưởng, người đá em làm gì, bảo em xuống thăm dò một chút là được rồi mà." Sở Nghị có chút oán hận nhìn Sở Hoang, sau đó lặn sâu xuống nước. "Tộc trưởng, em cũng đi, không thể để chú Nghị mạo hiểm một mình!" Ba người Huyền Nhất nhìn nhau, sau đó cũng bỏ ba lô và vũ khí xuống rồi nhảy xuống nước. "Anh cũng muốn xuống xem sao?" Nhìn Sở Trường Văn đang hăng hái bên cạnh, Sở Hoang cười nhẹ hỏi. "Em... em tò mò muốn biết sinh vật tiền sử dưới đó là gì thôi." Sở Trường Văn hơi ngại ngùng nói. "Ha ha...

đi đi!" Được Sở Hoang cho phép, Sở Trường Văn đại hỉ, lập tức nhảy xuống nước.

Lúc này dưới sông, Sở Nghị đeo hộp gỗ và đường đao trên lưng đang quan sát tình hình dưới nước.

Anh nhìn quanh nhưng không thấy gì.

Nhưng ở dưới sâu hơn, anh cảm nhận được một loại dao động khác thường.

Xoạt!

Nhận ra có thứ gì đó dưới đáy, anh nhanh chóng bơi xuống.

Phía sau, Sở Trường Văn và ba người Huyền Nhất cũng bám sát.

Càng bơi xuống sâu, thời gian nín thở càng lâu, nếu không tìm thấy gì họ sẽ phải ngoi lên lấy hơi.

Dù thực lực mạnh mẽ nhưng họ vẫn chưa thể thở dưới nước, giỏi lắm cũng chỉ nín thở lâu hơn một chút.

Như đám Huyền Nhất, tối đa là nửa tiếng phải lên lấy hơi.

Sở Trường Văn tố chất tốt hơn cũng chỉ duy trì được khoảng bốn mươi phút.

Riêng Sở Nghị, thực lực mạnh mẽ cộng với khả năng tinh thần niệm sư, anh hoàn toàn có thể hoạt động dưới nước hơn một tiếng đồng hồ.

Dưới đáy sông ngầm tối đen như mực, không có một tia sáng nào.

Nhưng Sở Nghị đã dùng tinh thần lực để thăm dò mọi thứ xung quanh.

Hửm?

Đột nhiên Sở Nghị nhíu mày, trong cảm nhận tinh thần lực của anh, phía trước dường như có một bóng đen khổng lồ đang lờ lững bơi lội.

Anh cẩn thận tiến lại gần, tinh thần lực cũng từ từ tiếp cận.

Chương 117

Cuối cùng, anh đã nhìn rõ thứ đó là gì.

Xuýt!

Khi thấy vật khổng lồ phía trước, Sở Nghị không khỏi hít một hơi lạnh.

Vật đó toàn thân đỏ rực, trông vừa giống thằn lằn vừa giống cá sấu, đó là... loài kỳ nhông bá vương tiền sử đã tuyệt chủng.

Con kỳ nhông này dài khoảng hai ba mươi mét, cao hơn cả mấy tòa nhà.

Chẳng lẽ đây chính là sinh vật tiền sử mà tộc trưởng nhắc tới?

Đúng rồi!

Kỳ nhông bá vương tiền sử, chắc chắn là nó.

Cùng lúc đó, con kỳ nhông cũng nhận ra Sở Nghị và nhóm Sở Trường Văn.

Như thấy con mồi, nó lập tức há cái miệng khổng lồ đầy răng nhọn hoắt lao về phía họ. "Chạy!" Sở Nghị không nói hai lời, lập tức vẫy tay ra hiệu cho nhóm Sở Trường Văn bơi nhanh lên mặt nước.

Dưới nước không tiện thi triển, muốn chiến đấu với con quái vật này thì phải lên bờ.

Lúc này nhóm Sở Trường Văn cũng vô cùng chấn động, gặp được kỳ nhông bá vương tiền sử thế này, nếu tin tức truyền ra ngoài chắc chắn sẽ gây chấn động toàn cầu.

Năm người cực tốc bơi lên trên, nhưng tốc độ dưới nước sao bằng được kỳ nhông bá vương?

Nó đột nhiên phóng ra cái lưỡi khổng lồ dài như một chiếc xe tải bắn về phía họ.

Thấy vậy, họ liền xoay người né tránh, đường đao trong tay nhanh chóng chém vào lưỡi nó, để lại những vết thương sâu hoắm, máu phun ra hòa vào làn nước.

Chém một đao xong, họ không ham chiến mà tiếp tục lao lên mặt nước.

Con kỳ nhông phẫn nộ lao về phía Sở Nghị.

Nó nhớ rõ nhát chém lúc nãy là đau nhất.

Nhưng nó không biết rằng, khi máu của nó hòa vào nước, ở sâu dưới sông ngầm có mấy bóng đen khác dường như ngửi thấy mùi vị đó, cũng đang nhanh chóng lao tới.

Tõm!

Tõm!

Trên mặt nước, sau mấy tiếng động, nhóm Sở Nghị nhanh chóng nhảy lên bờ. "Tộc trưởng, dưới đó có kỳ nhông bá vương tiền sử." Vừa lên bờ, Sở Nghị đã hưng phấn báo cáo, sau đó vung đao chém mạnh về phía sau.

Nhóm Sở Trường Văn cũng đồng loạt vung đao.

Uỳnh...

Đúng lúc đó, con quái vật khổng lồ lao ra khỏi nước, vừa vặn hứng trọn những nhát chém vào thân thể. "Gào!" Tiếng gầm đau đớn vang lên từ miệng nó, đuôi nó quất mạnh một cái khiến Huyền Tam bay ra xa, cũng may anh ta kịp thời hóa giải lực đạo giữa không trung, nếu không đòn này đã khiến anh ta trọng thương. "Chết đi!" Sở Trường Văn lại vung đao, nhát đao ngập vào thân con quái vật, để lại

một vết cắt lớn.

Nhưng so với con kỳ nhông cao gần ba mươi mét này, vết thương đó chỉ như gãi ngứa. "Chú Nghị, chú chẳng phải có bọ lửa sao, trực tiếp thiêu chết hoặc đóng băng nó luôn đi." Sở Nghị lắc đầu: "Lũ bọ vừa mới trải qua một trận chiến, đang kiệt sức rồi, vài ngày tới không thể động dụng được." "Dùng lựu đạn nổ chết nó đi, cái thứ khổng lồ này đạn thường không ăn thua đâu." Huyền Nhất trầm giọng nói. "Được, dùng lựu đạn!" Cả nhóm quyết định, sau đó mỗi người lấy ra một quả lựu đạn. "Chết đi cho ta!" Sở Nghị một tay cầm lựu đạn, một tay cầm đường đao, đâm mạnh một nhát vào hàm dưới của nó. "Gào..." Cơn đau kịch liệt khiến con kỳ nhông gào thét thảm thiết, tiếng gầm như sấm làm cả hẻm núi rung chuyển. "Chính là lúc này!" Thấy vậy, năm người lập tức rút chốt lựu đạn rồi ném thẳng vào miệng nó.

Ngay sau đó, họ lập tức chạy lùi ra phía sau.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Một loạt tiếng nổ kinh hoàng vang lên ngay trong miệng con quái vật.

Uy lực đáng sợ khiến miệng nó nát bét, đầu vỡ vụn, thậm chí có một quả nổ tung trong bụng nó.

Máu thịt bắn tung tóe ra khắp nơi, rơi cả xuống sông ngầm.

Uỳnh...

Thế nhưng, khi máu thịt của con kỳ nhông rơi xuống sông, có hai bóng đen khổng lồ khác từ dưới nước nhảy vọt lên lao về phía nhóm Sở Nghị. "Cẩn thận!" Sở Nghị biến sắc, lập tức đẩy Sở Trường Văn

ra, nhưng chính mình lại bị hai bóng đen đó húc bay xa mười mấy mét, đập mạnh vào vách tường.

Phựt!

Sở Nghị phun ra một ngụm máu, sắc mặt hơi tái đi, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. "Chú Nghị!" Sở Trường Văn phản ứng kịp, hốt hoảng chạy lại kiểm tra. "Chú Nghị, chú có sao không?

Đều tại em, nếu không chú đã không bị thương." Sở Trường Văn lo lắng tự trách, nếu không vì anh ta sơ ý không chú ý phía sau thì Sở Nghị đã không bị tấn công. "Không sao!" Sở Nghị lắc đầu, lau vệt máu khóe miệng, từ từ đứng dậy, nghiêm trọng nhìn hai con kỳ nhông vừa mới nhảy lên từ dưới nước.

Hai con này còn to hơn con lúc nãy, sức mạnh chắc chắn phải hàng nghìn cân.

Cú va chạm vừa rồi khiến lục phủ ngũ tạng của anh rung chuyển, nếu không anh đã không hộc máu. "Hà hà, lại thêm hai con kỳ nhông bá vương nữa, tôi có nên ra tay không nhỉ?" Cách đó không xa, Sở Hoang đứng chắp tay sau lưng, mỉm cười nhìn cảnh này.

Vừa rồi tôi hoàn toàn có cơ hội ra tay cứu Sở Nghị, nhưng tôi đã không làm vậy.

Khi thực lực ngày càng mạnh, nhiều lúc chiến đấu không cần đến tôi.

Chuyến đi này ngoài việc đổ đấu còn là để rèn luyện cho tộc nhân.

Hai con kỳ nhông này thực lực khá ổn, tuy tốc độ không nhanh nhưng sức mạnh rất đáng sợ, nhưng muốn giết chúng thì cũng đơn giản.

Với thực lực của nhóm Sở Trường Văn hoàn toàn có thể làm được, vậy tôi cần gì phải ra tay? "Dám làm chú Nghị bị thương, hôm

nay tất cả bọn ngươi đều phải chết!" Sở Trường Văn quát lớn, cầm đường đao lao lên, nhóm Huyền Nhất cũng đối đầu với con còn lại.

Với võ lực và sự trợ giúp của lựu đạn, hai con kỳ nhông này cũng chẳng phải trở ngại gì lớn!

Quả nhiên, với sự hợp lực của họ, hai con quái vật nhanh chóng mất mạng.

Nhìn ba xác kỳ nhông bá vương trên đất, Sở Hoang mỉm cười.

Sau đó anh phất tay, trực tiếp thu hồi chúng cho hệ thống. "Đinh, ký chủ thu hồi ba con kỳ nhông bá vương tiền sử, nhận được 6000 điểm tích lũy." "Tiếc thật, trung bình mỗi con chỉ đáng giá 2000 điểm." Sở Hoang lắc đầu, tuy cũng không tệ nhưng không như mong đợi.

Dù sao sức mạnh của chúng cũng ngang ngửa chiến tướng sơ cấp, chỉ vì tốc độ chậm và kém linh hoạt nên giá trị mới không cao. "Ngao~" Đột nhiên, một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa vang vọng khắp đường hầm.

Tiếp đó, từ sông ngầm lao ra một con rắn đen khổng lồ dài gần trăm mét.

Không!

Đó không phải rắn đen, trên đầu nó có hai cái u nhỏ, đó là hắc giao sắp hóa thành giao long!

Con hắc giao lượn lờ giữa không trung, sau đó cuộn tròn lại, ngẩng cao đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xuống đám người bên dưới.

Nhìn con hắc giao dài trăm mét lơ lửng, rồi nhìn sang Huyền Tứ và Huyền Ngũ vừa xuất hiện ở bờ bên kia, Sở Hoang khẽ nhíu mày.

Chương 118

"Tộc trưởng, là giao long sao?

Trên đời này thực sự có giao long à?" "Thật không thể tin nổi, cứ ngỡ bước chân vào con đường siêu phàm thì thế gian này không còn gì bình thường nữa, không ngờ nghe tộc trưởng nói về cổ thần, giờ lại tận mắt thấy giao long, thật là chấn động quá." Ngước nhìn con hắc giao trên không, Sở Nghị và Sở Trường Văn đều cảm thấy tâm thần rung chuyển, kinh hãi khôn cùng.

Đối với người Đại Việt, rồng là một sinh vật cực kỳ đặc biệt với tình cảm thiêng liêng.

Dù đây chỉ là một con giao long nhưng cũng đã có chữ "long" rồi. "Tộc trưởng, em thấy con hắc giao này dường như không thân thiện lắm, nó đang tỏa ra sát ý?" Sở Nghị hoàn hồn, trầm giọng nói. "Sát ý?" Sở Hoang nheo mắt cười lạnh: "Hắc giao này cùng với mấy con kỳ nhông bá vương kia chắc là thủ hộ cho Quỷ Mẫu trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Giờ Quỷ Mẫu và Vua Tịnh Kiến A Hàm đều đã chết trong tay tôi, nó muốn giết tôi cũng là lẽ thường tình." "Thì ra là vậy, xem ra hôm nay không tránh khỏi một trận ác chiến rồi." Nghe Sở Hoang nói, Sở Nghị nghiêm trọng hẳn lên.

Chiến đấu với một con giao long!

Chuyện này thật điên rồ quá!

Bất cứ thứ gì liên quan đến rồng đều không hề đơn giản, thực lực của nó chắc chắn vô cùng khủng khiếp.

Ít nhất, qua khí thế nó tỏa ra, Sở Nghị biết mình không phải đối

thủ. "Ác chiến... thì chưa hẳn, nhưng một trận tàn sát là khó tránh." Ánh mắt Sở Hoang lóe lên, con hắc giao này chắc có thực lực chiến tướng trung cấp hoặc cao cấp.

Cộng thêm khả năng ngự thủy và bay lượn, trong mắt người thường nó chẳng khác nào tiên thần.

Con hắc giao này tuyệt đối là tồn tại mạnh nhất mà Sở Hoang từng gặp.

Huyết Thi Vương nghìn năm cũng không bằng, Quỷ Mẫu và Vua Tịnh Kiến A Hàm cũng không là gì.

Ngay cả Trương Khải Linh nếu bộc phát hết huyết mạch Kỳ Lân mà gặp con này cũng chỉ có đường chạy trốn. "Thú vị, một con giao long đen dài gần trăm mét, nếu giết được thì lời to." Sở Hoang nheo mắt lộ sát ý.

Con hắc giao này toàn thân đều là bảo vật, da có thể dùng luyện chế chiến phục, chắc chắn không kém gì loại cấp 1 mua trong hệ thống.

Thịt của nó cũng là thứ đại bổ, tuy đối với tôi có lẽ không tác dụng nhiều nhưng với tộc nhân và tử sĩ thì cực tốt.

Xương không chỉ đúc được binh khí mà còn làm được cơ quan mạnh mẽ, chỗ nào cũng quý.

Một con hắc giao mạnh thế này chắc đã có giao long châu rồi nhỉ?

Đó là nơi ngưng tụ năng lượng và tinh hoa của nó, nếu uống vào chắc chắn thực lực của tôi sẽ tăng thêm một tầng, bước vào cấp chiến tướng trung cấp.

Nếu năng lượng đủ lớn, đạt tới chiến tướng cao cấp cũng không phải không thể.

Nghĩ đoạn, Sở Hoang cân nhắc xem sau chuyến này có nên mua thêm công pháp luyện đan cho tộc nhân không.

Dù sao tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp cũng không giúp luyện đan được.

Luyện đan chủ yếu bên võ hiệp, huyền huyễn hay tiên hiệp thì dễ bắt đầu hơn. "Ngao..." Lúc này, con hắc long lơ lửng trên không gầm lên một tiếng như thú rống hòa lẫn rồng ngâm.

Tiếng vang nhức óc, không gian như có những gợn sóng, vách đá xung quanh rung chuyển rơi đầy đá vụn.

Ong!

Sau tiếng gầm, hắc giao lao thẳng về phía Sở Hoang. "Súc sinh tốt lắm, thật là muốn chết!" Sở Hoang cười lạnh, tay phải lật lại, một thanh chiến đao hiện ra. "Chém!" Kèm theo tiếng quát lớn, anh nhảy vọt lên, đao phong chém mạnh vào đầu hắc giao.

Rắc!

Khả năng phòng ngự của nó cực kỳ đáng sợ, thanh chiến đao ngang ngửa vũ khí thượng phẩm hệ thống chỉ mới chém rách được lớp da thịt thì bị xương đầu chặn lại.

Ong ong ong...

Ngay sau đó, từng thanh phi đao xé gió lao tới, liên tục tấn công vào huyệt thất thốn của hắc giao.

Chỉ trong chớp mắt, mười tám thanh phi đao đã để lại hàng chục vết thương trên thân nó.

Máu sái lạc đầy trời khiến nó phẫn nộ tột cùng. "Ngao..." Hắc giao gào thét, đuôi nó mang theo thế sấm sét quật thẳng về phía Sở Hoang.

Sức mạnh đáng sợ đó khiến không khí như nổ tung, tạo thành một

vùng chân không.

Hai thanh phi đao lập tức lướt dưới chân anh, đưa anh biến mất như một tia chớp quỷ dị.

Uỳnh uỳnh...

Mất mục tiêu, đuôi hắc giao đập mạnh xuống đất, tạo thành một rãnh dài sâu gần một mét.

Có thể thấy đòn vừa rồi khủng khiếp thế nào.

Phập!

Phập!

Phi đao lại xé không trung, hóa thành những luồng sáng chém vào thất thốn của nó, mỗi nhát đều khiến máu phun ra.

Ong ong ong...

Đột nhiên có hai thanh phi đao xoay tròn cực nhanh, với tốc độ sấm sét đâm thẳng vào mắt nó. "Ngao... ngao..." Cơn đau kịch liệt khiến hắc giao gầm thét, thân hình trăm mét rơi xuống đất quẫy đạp điên cuồng, va vào vách đá tạo ra những tiếng nổ kinh hoàng. "Chết đi!" Chiến đao trong tay Sở Hoang hóa thành một thanh đao khổng lồ, anh đâm mạnh vào huyệt thất thốn của nó.

Phập!

Chiến đao phá vỡ vảy giáp, xuyên thấu thất thốn ghim chặt nó xuống đất.

Cùng lúc đó, mười tám thanh phi đao lại bắn tới.

Keng keng keng...

Nhưng cái đuôi hắc giao đột nhiên hất văng đám phi đao ra.

Phi đao va vào vảy bắn ra những tia lửa khiến người ta kinh hãi.

"Ngao..." Bị ghim chặt xuống đất, hắc giao quẫy đạp mạnh mẽ, miệng gào thét phẫn nộ.

Chỉ tiếc chiến đao của Sở Hoang quá bất phàm, nó không tài nào thoát ra được.

Sau một hồi giãy giụa, hắc giao dần kiệt sức, chỉ còn biết nằm đó thở hổn hển. "Tiểu Nghị, Trường Văn, chuẩn bị bình chứa đi, máu giao long này là bảo vật đấy, đừng để lãng phí." Nghe Sở Hoang gọi, hai người đang ngẩn ngơ lập tức hoàn hồn, vui mừng cầm bình lại hứng máu từ vết thương của nó.

Ba đạp...

Sở Hoang đáp xuống đất, tay phải giơ lên, một luồng sáng bắn lại giữa hai ngón tay.

Anh đi tới trước mặt con hắc giao đang thoi thóp, mỉm cười nhạt.

Sau đó anh dùng phi đao rạch một đường lớn ở thất thốn nó.

Máu giao long phun ra xối xả.

Phập!

Sở Hoang thọc một tay vào vết thương, tìm kiếm một lúc.

Rất nhanh, mắt anh sáng lên, anh rút tay ra, trong tay đã cầm một viên hạt đỏ rực to bằng trứng gà. "Tộc trưởng...

đó chẳng lẽ là Long Châu sao?" Nhìn viên hạt đỏ rực trong tay Sở Hoang, Sở Nghị phấn khích hỏi.

Chương 119

Dù chưa thấy bao giờ nhưng trong phim ảnh hay sách vở đều nói Long Châu là thứ cực tốt. "Đúng vậy, đây là Giao Long Châu của con hắc giao này, nó chưa có công pháp tu luyện, nếu không thực lực sẽ khó mà lường được." Sở Hoang nheo mắt, đi ra sông ngầm rửa sạch viên châu rồi thu vào không gian hệ thống.

Đợi chuyến này kết thúc, tôi sẽ luyện hóa viên châu này để bước vào cấp chiến tướng trung cấp, nếu năng lượng đủ lớn thì lên cao cấp cũng không chừng. "Tộc trưởng, xác con hắc giao này xử lý thế nào?" "Cả con này đều là bảo vật, mang về luyện chế thức ăn tu luyện cho tộc nhân." Sở Hoang phất tay thu nó vào không gian hệ thống, không thu hồi cho hệ thống lấy điểm.

Vì ban đầu anh đã hỏi, hệ thống chỉ trả giá hơn một vạn điểm.

So với thịt, xương, da và gân của nó thì một vạn điểm chẳng bõ bèn gì.

Về nhà mua thêm công pháp luyện đan, chắc chắn sẽ giúp tộc nhân và tử sĩ thăng tiến vượt bậc. "Huyền Tứ, Huyền Ngũ, hai đứa làm gì ở đây?

Chẳng phải bảo ở trên canh gác sao?" Giải quyết xong xuôi, Sở Hoang mới nhìn sang bờ bên kia hỏi hai người. "Tộc trưởng, bên trên có tuyết lở lớn, khe nứt băng chắc chắn đã bị tuyết lấp kín rồi." Huyền Tứ vội giải thích. "Tuyết lở sao?" Nhóm Sở Nghị kinh ngạc, trên cao nguyên này mà tuyết lở lớn thì đúng là điềm xấu. "Chuyện là thế nào, nói xem!" Sở Hoang nhíu mày hỏi.

Rất nhanh, Huyền Tứ kể lại mọi chuyện.

Đặc biệt là khi nói đến việc đoàn khảo cổ có người nổ súng gây ra

tuyết lở, họ càng phẫn nộ hơn.

Ngay cả nhóm Sở Nghị cũng nhíu mày đầy giận dữ. "Tộc trưởng, may mà trước đó người không đồng ý với Shirley Dương và đoàn khảo cổ, nếu mang theo lũ ngu đó tới Tinh Tuyệt Cổ Thành thì không biết còn chuyện gì xảy ra nữa." Sở Nghị thở phào nói.

Dù thực lực mạnh đến đâu cũng không đỡ nổi những đồng đội ngu như lợn. "Một bụng nhiệt huyết chẳng làm nên chuyện gì, chưa kể mấy thư sinh tay trói gà không chặt mà đòi băng tuyết nguyên, vượt sa mạc, thật là không biết lượng sức." Sở Hoang lắc đầu, không nói thêm mà dẫn người quay về theo đường cũ.

Tuyết lở lấp kín hẻm núi có thể tạo thành lớp băng dày.

Với người thường thì đó là tuyệt lộ, nhưng với họ thì chỉ hơi rắc rối chút thôi.

Còn về đoàn khảo cổ, Sở Hoang chẳng buồn quan tâm.

Chết vài người hay chết hết thì đã sao?

Hồ Ba Nhất, Vương Khải Tuyền, Shirley Dương tuy là nhân vật chính thiên mệnh, nhưng giờ các ngôi mộ đều đã biến đổi mạnh mẽ và quỷ dị hơn.

Nhân vật chính có sống sót được hay không vẫn còn là ẩn số.

Khí vận dù mạnh đến đâu cũng chỉ giúp vượt qua vài ngôi mộ, chứ không chắc bảo đảm mãi mãi.

Quỷ Mẫu, Vua Tịnh Kiến A Hàm, Kỳ nhông bá vương hay Hắc giao lúc nãy... nếu nhóm Hồ Ba Nhất gặp phải thì chỉ có con đường chết.

Nhưng ghét của nào trời trao của nấy, trên đường quay về, hai nhóm lại chạm mặt nhau.

Khi Hồ Ba Nhất thấy nhóm Sở Hoang phía trước, lòng anh thầm trĩu nặng.

Shirley Dương và Giáo sư Trần thì kinh ngạc, không ngờ lại gặp họ ở đây.

Đến lúc này họ mới hiểu sợi dây thừng bên trên là của ai. "Sở tộc trưởng, ha ha ha... không ngờ gặp được các vị ở đây, thật là có duyên quá." Vương Khải Tuyền cười lớn, giọng đầy vui mừng, vội tiến lại chào hỏi.

Sau đó anh ta nhìn sang Sở Nghị: "Anh Sở Nghị, chúng ta lại gặp nhau rồi." Sở Nghị gật đầu đáp lại.

Dù không thích đoàn khảo cổ nhưng anh có ấn tượng khá tốt với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Dù sao cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng là mua của hai người họ, giờ cả tộc nhân đều đang học, tác dụng không hề nhỏ. "Sở...

Sở tộc trưởng... sao các vị lại ở đây?" Giáo sư Trần run rẩy bước tới hỏi thăm. "Giáo sư Trần, chúng tôi đi thám hiểm thôi, nghe nói ở đây có Cửu Tầng Yêu Lâu nên mới ghé qua xem thử.

Giờ xem xong cảnh đẹp rồi, chúng tôi cũng phải đi thôi." Sở Hoang mỉm cười đáp.

Tôi đâu có ngốc mà nói thẳng là đi đổ đấu.

Giáo sư Trần dù gì cũng là người của triều đình, nếu đổ đấu trước mặt ông ta, chắc chắn về nhà sẽ bị báo cáo lằng nhằng, rắc rối lắm. "Thám hiểm... nói nghe hay thật, tôi thấy là đi trộm mộ thì đúng hơn." Phía sau, cậu sinh viên Sở Kiến lẩm bẩm nhỏ, khiến mắt Sở Nghị lóe lên một tia lạnh lẽo. "Sở Kiến, không được nói bậy!" Giáo sư Trần quát nhỏ một câu. "Có những lời họa từ miệng mà ra, dù cậu cũng họ

Sở, nhưng nói năng nên cẩn thận một chút, kẻo có ngày chết bất đắc kỳ tử ngoài đường thì khổ." Sở Trường Văn cười lạnh, nhìn chằm chằm Sở Kiến. "Sở tộc trưởng, các vị làm gì ở đây tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn hỏi, các vị có thấy thứ gì trong bọc đen không?" "Gói hàng màu đen?

Cô Dương hỏi lầm người rồi, tôi không hề nhìn thấy gói hàng nào cả." Sở Hoang cau mày, lắc đầu nói.

Anh biết Tuyết Lỵ Dương đang tìm cuốn nhật ký, nhưng thực sự anh không để ý đến nó. "Không có?

Làm sao có thể không có?

Trong gói hàng đó đáng lẽ phải có một cuốn nhật ký, anh thực sự không thấy sao?

Thứ đó có phải đang ở trong tay các người không?" Nghe Sở Hoang nói không thấy, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương lập tức trở nên cấp thiết, thậm chí dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn đám người Sở Hoang.

Cô hiểu rõ, nhóm người Sở Hoang trước mắt tuyệt đối không phải người thám hiểm bình thường, ngoài việc đổ đấu ra thì không còn nguyên nhân nào khác.

Đã đổ đấu thì việc lấy đi cuốn nhật ký cũng không phải là không thể. "Cô Dương, tốt nhất nên chú ý thái độ của mình.

Cô thực sự tưởng mình là con gái của đại gia phố Wall thì có thể chỉ cao khí ngang trước mặt tôi sao?" Sở Trường Văn thần tình lạnh mạc, ánh mắt hiện lên một tia không vui. "Đi thôi tộc trưởng, đừng nói nhảm với họ nữa." Sở Nghị cũng cực kỳ bất mãn lên tiếng. "Không được, không được đi!

Chắc chắn các người đã lấy đồ của chị Dương, nếu không thứ đó không thể nào không thấy được." Tuy nhiên, khi họ vừa chuẩn bị rời

đi, một cô gái trẻ bất ngờ vươn tay chặn đường. "Nếu thực sự không lấy, có dám để tôi lục soát thân mình không?

Nếu không nói suông chẳng ai tin, ai mà biết được?" Bên cạnh, Sở Kiến cũng lên tiếng phụ họa với vẻ mặt đầy nghĩa chính nghiêm từ.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt nhóm người Sở Hoang chợt lạnh xuống, từng luồng sát ý nảy sinh trong lòng.

Có vẻ như thái độ của họ quá tốt nên đám người này mới cảm thấy không sợ hãi gì sao?

Nhận thấy tình hình không ổn, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn đứng bên cạnh vội vàng bước ra. "Sở Kiến, Diệp Tâm, hai đứa ăn nói cái kiểu gì thế?

Dựa vào cái gì mà đòi khám xét người ta?

Các người có tư cách gì?

Mau tránh ra cho họ đi." Hồ Ba Nhất nghiêm khắc quát mắng Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm.

Vương Khải Toàn cũng cười xòa với Sở Hoang: "Sở tộc trưởng, anh bớt giận, hai đứa này là mọt sách, đọc sách nhiều quá hỏng não rồi, anh đừng chấp chúng.

Chẳng phải anh muốn rời đi sao?

Nhưng bên trên đã bị bão tuyết bao phủ, đóng băng thành lớp dày rồi." "Không được!" "Lấy đồ của chị Dương thì phải giao ra, nếu không không được đi." Diệp Diệc Tâm quyết tâm chặn trước mặt mấy người, rồi quay sang Tuyết Lỵ Dương nói: "Chị Dương, đợi gì nữa, trực tiếp khám xét luôn." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy có chút do dự.

Chương 120

Cuốn nhật ký đó quá quan trọng với cô, nhưng những người trước mắt cũng không phải hạng tầm thường, nếu thực sự khám xét thì cực kỳ dễ bùng nổ xung đột. "Sở tộc trưởng, thân ngay không sợ bóng tà, hay là để tiểu Diệp khám xét đi, nếu thực sự không có, tôi chắc chắn sẽ bắt tiểu Diệp xin lỗi anh." Lúc này, Giáo sư Trần cũng lên tiếng khuyên bảo với vẻ mặt thương lượng. "Đang tìm cái chết!" Sở Trường Văn hít sâu một hơi, gằn giọng quát nộ.

Đám người Huyền Nhất bên cạnh đã sớm nắm chặt chuôi đao, chỉ chờ một mệnh lệnh là sẽ chém giết tất cả mọi người tại đây.

Sắc mặt Sở Hoang lúc này cũng dần trở nên lạnh mạc, anh thực sự không hiểu cái đội khảo cổ này lấy đâu ra dũng khí mà đòi khám xét người mình. "Thú vị...

đúng là mở mang tầm mắt!" Sở Hoang lạnh lùng nhìn Diệp Diệc Tâm và Sở Kiến, ra lệnh: "Giết đi, để lại toàn thây." "Rõ, tộc trưởng!" Nhận mệnh lệnh của Sở Hoang, ba người Huyền Nhất lập tức đồng thanh đáp ứng.

Một tiếng đao reo vang lên, đường đao trong nháy mắt tuốt khỏi vỏ. "Sở tộc trưởng, đừng mà, chỉ là đùa thôi..." Khi thấy đám người Huyền Nhất rút đao, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn lập tức biến sắc, định mở miệng can ngăn lần nữa.

Tuy nhiên, Sở Nghị và Sở Trường Văn đã trực tiếp ra tay, ấn mạnh lên vai hai người khiến họ không thể cử động nổi một tơ hào. "Hồ Ba Nhất, tộc trưởng đã ra lệnh thì hôm nay chúng chết chắc rồi, kẻ nào dám nói thêm một câu, giết không tha!" Sở Nghị thần tình lạnh mạc, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồ Ba Nhất.

Sở Trường Văn bên cạnh cũng có ánh mắt băng lãnh, bộc phát sát ý nhìn về phía Vương Bàn Tử: "Vương Bàn Tử, đừng cử động, nếu không... chết!" Dù Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn đã quen biết nhóm Sở Hoang từ trước khi vào mộ Tướng quân Kim Quốc, nhưng thực tế đôi bên không có quá nhiều giao tình.

Thành viên gia tộc Sở nể mặt hai người một chút cũng là vì cuốn "Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật", cộng thêm tính cách hai người khá được nên mới vậy.

Nhưng nếu họ cứ tiếp tục xen vào, hôm nay cũng sẽ phải chết tại đây.

Cho dù là nhân vật chính của thiên mệnh cũng vô ích!

Cảm nhận được sát ý khủng khiếp trên người Sở Nghị và Sở Trường Văn, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn bất giác nhìn nhau, cuối cùng chỉ đành bất lực khổ sở lắc đầu.

Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương cũng kinh hãi, cô không ngờ Sở Hoang lại thực sự ra tay, hơn nữa còn tàn nhẫn quyết đoán đến thế. "Không!" "Không được giết tôi, tôi là sinh viên đội khảo cổ, nếu tôi chết, các người không xong đâu." Sở Kiến hoảng loạn, khi nhìn thấy ba người Huyền Nhất thì sợ hãi đến cực điểm. "Yên tâm đi, nhanh lắm, một đao xuống là đầu lìa khỏi cổ, vĩnh viễn nằm lại nơi này." Huyền Nhất cười lạnh, sau đó thanh đường đao trên tay phải nhắm thẳng vào hai người chém tới.

Nhát đao đột ngột này khiến Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm hồn xiêu phách lạc, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tuy nhiên, đúng lúc này, sâu trong mắt Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm lóe lên một nụ cười quỷ dị khó nhận ra, ngay sau đó họ rút ra hai khẩu súng lục định bắn chết đám người Huyền Nhất. "Tìm chết!" Thấy cảnh này, sắc mặt ba người Huyền Nhất càng thêm lạnh lẽo, trong

mắt tràn ngập sát ý cực hạn.

Phập!

Ngay lúc đó, một đường đao trực tiếp xé toạc không trung, trước khi chúng kịp bóp cò súng, Huyền Nhất đã dễ dàng chém đứt cổ Sở Kiến.

Một cái đầu tròn xoe bay lên không trung, trước khi chết trên mặt vẫn còn treo một tia kinh ngạc.

Trong nháy mắt, máu tươi như suối phun ra, bắn tung tóe xuống đất và lên người những người bên cạnh.

Xoẹt!

Ngay sau đó, một thanh trường đao khác như dải ngân hà vắt ngang, đao quang lóe lên, đầu của Diệp Diệc Tâm cũng bị chém đứt.

Chứng kiến cảnh này, Giáo sư Trần lập tức bi thống khôn cùng, trong lòng vừa phẫn nộ vừa đau xót.

Lần này đi cùng đội khảo cổ, trước đó vì đàn sói tuyết mà Tát Đế Bằng và Hách Ái Quốc đã chết thảm, ngay cả Đội trưởng Kim Điêu cũng hy sinh.

Giờ đây lại vì những người này mà Diệp Diệc Tâm và Sở Kiến cũng chết tại đây.

Cả đội khảo cổ giờ chỉ còn lại một mình ông, bảo ông sao có thể không bi phẫn cho được?

Nhìn hai cái xác không đầu nằm trong vũng máu, Tuyết Lỵ Dương, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn cũng cảm thấy tay chân lạnh ngắt, tim đập thình thịch.

Nhóm người nhà họ Sở này thực sự quá tàn nhẫn, một khi đã đắc tội là họ dám ra tay đoạt mạng ngay lập tức.

Tuyết Lỵ Dương thầm hối hận, chính vì cô lên tiếng mà hai người Sở Kiến mới phải chết thảm ở đây.

Keng~ Trường đao tra vỏ, vẻ lạnh lùng trên mặt đám người Huyền Nhất vẫn không biến mất.

Nhìn những khẩu súng trong tay Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm chưa kịp bóp cò, Sở Trường Văn không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Nụ cười quỷ dị trên mặt hai người đó trước khi chết, anh đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Hai kẻ này tuyệt đối không phải là những sinh viên trói gà không chặt, sự thuần thục khi bóp cò đó cho thấy đây không phải lần đầu họ cầm súng.

Một thành viên đội khảo cổ mà lại thông thạo súng đạn như vậy?

Xem ra không bình thường chút nào.

Cũng may người ra tay là đám Huyền Nhất, nếu là người bình thường thì e rằng đã bị đâm lén rồi. "Ai?" Kẻ nào đang nhắm vào mình?

Sở Trường Văn nhíu mày, não bộ xoay chuyển cực nhanh.

Vừa rồi Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm cố ý khiêu khích mâu thuẫn để tìm cơ hội bắn lén.

Tại sao lại nhắm vào gia tộc Sở?

Có thù với nhà họ Sở sao?

Kẻ thù của gia tộc Sở dường như cũng có vài bên.

Tàn dư của Lý gia trong Cửu Môn?

Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Hoắc gia?

Chắc là không phải, họ đã thấy thực lực của Sở gia, thậm chí bị đánh cho tâm phục khẩu phục, người có não sẽ không gây thù lần nữa.

Vậy là người lạ trong Cửu Môn?

Hay là kẻ luôn ẩn mình trong bóng tối...

Uông gia?

Trong đầu Sở Trường Văn nảy ra vô số suy đoán.

Anh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh thi thể hai người, lật xác Sở Kiến lại, xé áo sau lưng rồi ấn mạnh một chưởng vào đó.

Theo nhiệt độ tăng lên, một hình xăm phượng hoàng dần dần hiện rõ. "Hừ... quả nhiên là lũ chuột cống trốn dưới cống rãnh!" Thấy cảnh này, Sở Trường Văn cười lạnh, sau đó tìm kiếm trên mặt hắn ta.

Rẹt~ Khắc sau, một tấm mặt nạ da người bị xé xuống.

Với Diệp Diệc Tâm cũng làm y như vậy, quả nhiên sau lưng đều có hình xăm phượng hoàng và đều đeo mặt nạ. "Uông gia!" Trong mắt Sở Trường Văn lóe lên sát cơ, xem ra Uông gia đã hoàn toàn nhắm vào Sở gia rồi.

Đúng là không biết sống chết.

Lúc này, nhìn Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm đã thay đổi khuôn mặt, Giáo sư Trần, Hồ Ba Nhất và những người khác cũng kinh ngạc khôn xiết. "...Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Trường Văn huynh đệ, làm phiền anh giải thích tình hình là sao?" Sở Trường Văn lạnh lùng nhìn mọi người, quan sát kỹ khuôn mặt họ xem có ai đeo mặt nạ da người nữa không, rồi mới cười lạnh nói: "Nói theo cách nào đó thì đây có lẽ là tin tốt, những người đã chết không phải là thành viên thực sự của đội khảo cổ, có kẻ đã dịch dung thành hình dáng của họ để trà trộn vào đây.

Nhưng tin xấu là, hai người thật bị thay thế có lẽ đã chết thảm dưới tay hai kẻ này từ lâu rồi." Cái gì...?

Bị thay thế?

Sở Kiến, Diệp Diệc Tâm...

đã chết rồi sao?

Giáo sư Trần mặt đầy kinh ngạc, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất cau mày trầm ngâm, còn Vương Bàn Tử thì ngơ ngác hoàn toàn. "Ngay từ đầu, hai người này đã không phải người của đội khảo cổ." "Nếu đúng như vậy, vậy Hách giáo thụ và Tát Đế Bằng cũng có khả năng đã chết từ lâu rồi sao?" Tuyết Lỵ Dương thầm nghĩ, kẻ nào lại trăm phương ngàn kế đóng giả để gia nhập đội khảo cổ vì mục đích gì?

Chương 121

Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Hay ngay từ đầu đã là để nhắm vào nhóm người gia tộc Sở?

Gia tộc Sở rốt cuộc là một gia tộc như thế nào?

Đối với những thắc mắc trong lòng Tuyết Lỵ Dương, Sở Trường Văn không thèm giải thích, trực tiếp dẫn Huyền Nhất và những người khác đi về phía trước.

Hồ Ba Nhất và những người khác cũng nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải. "Giáo sư Trần, Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm bị thay thế, kẻ giả mạo có điểm khác biệt mà ông không nhận ra chút nào sao?" Hồ Ba Nhất vừa hỏi vừa mang theo ý dò xét nhìn Giáo sư Trần.

Trong khi nói, bước chân anh ta bất giác lùi lại hai bước.

Không ổn!

Mọi thứ đều không ổn!

Đầu tiên là Sở Hoang và những người khác xuất hiện ở đây, sau đó lôi đình chém giết Sở Kiến hai người.

Bây giờ phát hiện Sở Kiến hai người cư nhiên đeo mặt nạ da người là kẻ giả mạo, không phải Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm thực sự.

Kẻ giả mạo trà trộn vào từ lúc nào?

Ở cùng kẻ giả mạo mấy ngày qua mà cũng không nhận ra.

Hay là từ rất lâu về trước, hai người đã bị thay thế rồi?

Vậy Giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương liệu có bị thay thế không?

Điều này khiến nội tâm Hồ Ba Nhất tràn đầy cảnh giác và lo âu.

Anh ta và Bàn Tử vốn chỉ muốn kiếm chút tiền, thực sự không muốn bị cuốn vào cuộc đấu đá giữa các thế lực, lúc nào cũng như đi trên dây tử thần.

Những hành động nhỏ này đều được Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy, lúc này ngay cả cô cũng nghi ngờ liệu Giáo sư Trần có phải là bản gốc hay không. "Tôi... tôi không biết mà, Tiểu Sở, Tiểu Diệp đều là học sinh do Hách Ái Quốc chiêu mộ, tôi cũng từng lên lớp cho chúng, cũng không thấy có gì bất thường cả." Giáo sư Trần hiện tại cũng đang ngơ ngác, hoàn toàn không thể hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì.

Tuyết Lỵ Dương thở dài bất lực, loại chuyện này ai cũng không rõ ràng, cũng không muốn lãng phí thời gian vào đó nữa.

Dù có chuyện gì xảy ra cũng không ngăn cản được quyết tâm đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành của cô.

Sau khi hạ quyết tâm, Tuyết Lỵ Dương tiếp tục đi sâu vào đường hầm hang động, Hồ Ba Nhất và Vương Khải Toàn thấy vậy cũng chỉ đành đi theo.

Ở phía bên kia, sau khi nghe Sở Trường Văn báo cáo, mặt Sở Hoang không hề lộ ra bất kỳ vẻ ngạc nhiên nào.

Ngay từ đầu anh đã nhận ra Sở Kiến và Diệp Diệc Tâm có gì đó không ổn, việc họ đeo mặt nạ da người anh cũng đã sớm nhìn ra. "Tộc trưởng, sao người của Uông gia lại biết chúng ta ở sông băng Côn Luân?

Lại còn dám ra tay với ngài, đúng là chán sống rồi." Sở Trường Văn vừa thắc mắc vừa lạnh lùng hỏi. "Có lẽ ngay từ đầu họ không biết có tôi ở đây, hoặc có lẽ Uông gia cũng có hứng thú với Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dù sao thì nơi đó có thể liên quan đến Cổ Thần, ảo giác hành cảnh,

không gian hư số, nhãn cầu vô giới, đủ loại năng lực như vậy, làm sao Uông gia có thể bỏ qua được?

Tuy nhiên tôi chắc chắn đã nằm trong danh sách đen của Uông gia, tình cờ gặp tôi ở đây, hai kẻ ngu xuẩn đó liền cố ý thăm dò để thừa cơ ra tay với tôi.

Ha...

đúng là ngu xuẩn đến mức đáng lo ngại." Sở Hoang cười lạnh, trong lòng cũng đã nảy sinh ý định tiêu diệt Uông gia. "Tiểu Nghị, quay về hãy sắp xếp người điều tra xem trụ sở chính của Uông gia ở đâu, nếu tìm thấy thì trực tiếp san phẳng.

Tuy nhiên trụ sở Uông gia rất bí ẩn, e rằng cần không ít thời gian, tiện thể tra xem các cứ điểm phân bộ của Uông gia ở đâu, một khi tra ra không cần báo cho tôi, trực tiếp dẫn người đi diệt.

Tôi muốn xem Uông gia có bao nhiêu cứ điểm phân bộ, mười cái, một trăm cái, hay một ngàn cái?

Một cái cũng không được bỏ sót!" Nghe Sở Hoang nói, Sở Nghị nghiêm túc gật đầu, trầm giọng đáp: "Yên tâm đi tộc trưởng, đợi chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành này kết thúc, tôi sẽ toàn lực truy tra Uông gia, dám có sát ý với Sở gia chúng ta, thế lực gia tộc như vậy phải bị nghiền nát triệt để!" Nhìn vết nứt hẻm núi phía trên cao hơn trăm mét đã hoàn toàn bị lớp tuyết dày mấy mét bao phủ, Sở Nghị không khỏi lắc đầu cười nói: "Tộc trưởng, nếu không phải ngài, e rằng không ai có thể phá vỡ lớp băng dày phía trên trăm mét đó đâu nhỉ?" "Chú Nghị, cao trăm mét lận đó, leo lên đã là một việc phiền phức rồi, huống chi còn phải phá lớp băng tuyết dày mấy mét, nếu là Hồ Ba Nhất, e rằng chỉ còn nước chờ chết thôi." Sở Trường Văn cũng đồng tình gật đầu.

Người bình thường bị nhốt ở nơi này sẽ hoàn toàn rơi vào tuyệt

cảnh, chỉ có thể chờ chết. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa!" Sở Hoang lắc đầu, tinh thần niệm lực khẽ động, mười tám thanh phi đao đồng thời hóa thành những luồng sáng xé tan không trung lao đi.

Keng keng keng...

Mười tám thanh phi đao ngay lập tức xuyên thủng khoảng không trăm mét, dễ dàng xuyên thấu qua lớp băng tuyết dày mấy mét đó.

Sau đó, mười tám luồng sáng không ngừng cắt gọt và xoay tròn trong lớp băng tuyết, chỉ trong vài hơi thở, một lượng lớn băng tuyết rơi xuống, lộ ra một miệng hang rộng khoảng mười mét.

Sau khi thu hồi phi đao, Sở Nghị lại lấy cơ quan phi hành Chu Tước ra, cả nhóm ngồi lên đó rồi dễ dàng bay vọt qua miệng hang, thoát khỏi hẻm núi lớn. "Chà, đúng là một vùng trắng xóa, trận lở tuyết đã bao phủ hoàn toàn mọi thứ xung quanh rồi." Nhìn tuyết trắng bao la bốn phía, Sở Nghị không khỏi cảm thán. "Ơ, dưới lớp băng tuyết kia hình như có mấy con sói tuyết, trông có vẻ chết sạch rồi." Nhìn những con sói tuyết thấp thoáng dưới lớp băng tinh khiết phía trước, Sở Trường Văn hơi ngạc nhiên nói. "Sức mạnh của thiên nhiên vĩnh viễn là kẻ thù lớn nhất của sinh linh thế gian.

Những con sói tuyết này mỗi con đều có thể xé xác hổ báo, nhưng dưới trận lở tuyết, chúng vẫn yếu ớt như lũ kiến.

Vì vậy, muốn không bị sức mạnh thiên nhiên trói buộc thì chỉ có cách nhanh chóng mạnh lên." Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên lên tiếng.

Đời người trăm năm, sinh lão bệnh tử, chẳng phải cũng là quy luật thiên nhiên sao?

Muốn gia tộc vĩnh hằng, bước đầu tiên chính là phải phá vỡ những quy luật thiên nhiên đang trói buộc trên người này. "Đi thôi!"

"Giai đoạn đầu tiên tại Cửu Tầng Yêu Lâu đã kết thúc, chúng ta cũng nên tiến vào sa mạc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành." Sở Hoang thản nhiên nói rồi rảo bước về phía trước.

Sở Nghị, Sở Trường Văn và những người khác thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Lúc này đã là buổi chiều, họ phải xuống núi Côn Luân trước khi trời tối để nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ trực chỉ Tây Vực.

Cùng lúc đó, tại Nam Hải!

Một đoàn ba chiếc xe SUV màu đen đang chạy tốc độ cao trên đại đạo, sau một thời gian thì dừng lại trực tiếp bên một cầu cảng. "Thiên Chân, đây là địa điểm mà người đó thông báo sao?

Xem ra đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ rồi nhỉ." Nhìn những con tàu đậu ở cầu cảng trước mắt, Sở Vân không khỏi đầy ẩn ý vỗ vai Hạo Thiên Chân bên cạnh.

Từ việc Ngô Tam Tỉnh mất tích, cho đến dùng Ngô Tam Tỉnh để dẫn dụ Hạo Thiên Chân, rồi dẫn trực tiếp đến cầu cảng này.

Hiển nhiên người ta đã chuẩn bị sẵn tàu thuyền, chỉ đợi Hạo Thiên Chân đến.

Chuyện này trông như có ai đó đã dệt nên một tấm lưới lớn, chỉ chờ Hạo Thiên Chân chui đầu vào thôi. "Sở Vân ca, anh tưởng em không nhận ra sao?

Nhưng em có thể làm gì khác đây?

Chú Ba của em chẳng bao giờ làm chuyện gì đáng tin cậy cả, đối phương lấy chú ấy ra đe dọa, em có thể không đến sao?" Hạo Thiên Chân bất lực lắc đầu, trên mặt nở nụ cười khổ sở.

Tuy nhiên, cậu ta nhanh chóng phấn chấn tinh thần, cười nói: "Vì

sợ họ gây rắc rối nên em mới đặc biệt mời anh đi cùng.

Có Sở Vân ca ở đây, dù đối phương thực sự có mục đích gì thì cũng có thể bảo vệ an toàn cho em, dù sao thì trang sử sách Tây Uyển đó cũng không thể tặng không cho anh đúng không?" Sở Vân lườm Hạo Thiên Chân một cái: "Đã hứa với cậu thì tôi chắc chắn sẽ không thất hứa.

Có tôi ở đây, bất kể là ngưu quỷ xà thần gì cũng chỉ là lũ gà đất chó sành thôi.

Tuy nhiên Tộc trưởng từng nói, dù mạnh đến đâu thì đối với vạn vật thế gian vẫn phải giữ lòng cảnh giác, đặc biệt là với con người.

Dù tôi coi chúng là gà đất chó sành, nhưng trước khi chưa rõ thực hư của đối phương, vẫn nên cẩn thận một chút mới được.

Hơn nữa Thiên Chân này, lát nữa xuống mộ, đồ trong mộ đều là của Sở gia tôi đấy, đừng có đòi giao nộp bảo vệ di tích gì nữa đấy nhé." Nghe câu cuối của Sở Vân, Hạo Thiên Chân không khỏi ngượng ngùng gãi mũi.

Trước đây cậu ta quá ngây thơ, một lòng muốn bảo vệ văn vật.

Nhưng kể từ khi đi cùng một gã tên là Hải Thiếu cũng luôn miệng đòi bảo vệ văn vật - thực chất là quân cờ do người khác cài cắm, rồi những chuyện gặp phải trong mộ Tây Chu và Chiến Quốc đã khiến thế giới quan của cậu ta hoàn toàn sụp đổ.

Ngô gia, còn là một trong Bình Tam Môn của Cửu Môn!

Cậu ta luôn cảm thấy chú Ba vẫn luôn giấu giếm điều gì đó.

Không chỉ chú Ba, mà cả chú Hai, bà nội, dường như tất cả mọi người trong Ngô gia đều đang làm những việc mà cậu ta không biết sau lưng mình.

Chương 122

Bí mật!

Cả Ngô gia đều có bí mật!

Đặc biệt là chú Ba, dường như luôn dắt mũi cậu ta đi, nhưng cậu ta lại không thể kìm lòng được sự tò mò cũng như lo lắng cho chú.

Khi Thiên Chân không còn ngây thơ nữa, nội tâm cậu ta rốt cuộc cũng thêm vài phần toan tính, đầu óc dường như cũng trở nên linh hoạt và biến hóa hơn. "Sở Vân ca, anh yên tâm đi, đồ trong mộ chỉ cần lấy được thì đều là của anh." Sở Vân nghe vậy thản nhiên gật đầu: "Vì cái mộ dưới đáy biển này, tôi mang theo bốn vị cao thủ của Sở gia, những bảo vật trong mộ đó tôi nhất định phải lấy được." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân bất giác quay đầu nhìn bốn người đàn ông đứng sau Sở Vân.

Cả bốn người đều mặc đồ đen bó sát, sau lưng đeo một vật được bọc vải dài như cây gậy.

Bốn người sắc mặt lạnh mạc, đứng sau Sở Vân thẳng tắp như những ngọn giáo thép.

Hạo Thiên Chân không hề biết về chuyện tử sĩ nhà họ Sở, cũng không biết họ mạnh đến mức nào.

Nhưng cậu ta có cảm giác bốn người trước mắt tuyệt đối không đơn giản.

Mà cũng đúng thôi, người được một cường giả như Sở Vân gọi là cao thủ thì sao có thể đơn giản được?

Sự thực đúng là như vậy, bốn người này là tử sĩ thuộc cấp Địa của gia tộc Sở.

Hơn nữa còn là những người mạnh nhất trong nhóm tử sĩ cấp Địa.

Địa Nhị, Địa Tam, Địa Tư, Địa Ngũ!

Mỗi người đều đã đạt đến Minh Kình đại thành, một quyền tung ra có sức mạnh ngàn cân! "Ơ?" "Thiên Chân, người phía trước kia có phải đang tìm cậu không?" Đột nhiên, Sở Vân nhướn mày, có chút ngạc nhiên nhìn về phía trước, một bóng người đang đi tới.

Hạo Thiên Chân nghe vậy ngước mắt nhìn lên, khi thấy đối phương thì cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì đó là một cô gái, một cô gái mặc đồ da, tóc ngắn, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, toát lên vẻ anh tư táp sảng. "Là Ngô Thiên Chân phải không, trước đó tôi đã cử người liên lạc với anh." Cô gái đó bước đến trước mặt hai người, trên mặt nở nụ cười, trực tiếp nhìn Hạo Thiên Chân nói.

Chỉ có điều trong khi nói, ánh mắt cô ta không kìm được mà đánh giá Sở Vân bên cạnh và đám người Địa Nhị phía sau. "Cô là ai?

Chú Ba của tôi rốt cuộc là chuyện gì?" Hạo Thiên Chân cau mày, giọng nói có phần nóng nảy. "Anh có thể gọi tôi là A Ninh, tôi làm việc cho một công ty trục vớt đại dương quốc tế.

Thời gian trước chú Ba của anh phát hiện một con tàu đắm dưới biển nên đã liên hệ với công ty tôi.

Công ty tôi đã cử những nhân viên trục vớt chuyên nghiệp nhất cùng chú Ba đi đến địa điểm tàu đắm, chỉ là không hiểu vì sao chú Ba cũng như nhân viên của công ty tôi đều mất tích toàn bộ.

Trước khi mất tích chú Ba từng dặn nếu có chuyện xảy ra thì hãy liên hệ với anh, cho nên tôi mới gọi điện cho anh." A Ninh nghiêm túc nhìn Hạo Thiên Chân, kể lại đầu đuôi câu chuyện, nhưng tính xác thực của những lời này thì cả Hạo Thiên Chân lẫn Sở Vân đều giữ

thái độ hoài nghi.

Chỉ là hoài nghi thì hoài nghi, hai người không hề phản bác, ngược lại Hạo Thiên Chân có chút sốt sắng hỏi: "Vậy cô tìm tôi rốt cuộc là vì mục đích gì?

Tôi có thể giúp gì được?" "Ngô tiên sinh không cần vội, mấy ngày nay theo điều tra của người của tôi, con tàu đắm đó thực tế là một ngôi mộ tàu đắm dưới đáy biển.

Ngô tiên sinh là người của Ngô gia trong Cửu Môn, chắc hẳn biết một chút thuật Tầm Long Điểm Huyệt, hãy giúp tôi xác định địa điểm cụ thể của ngôi mộ tàu đắm đó." Nghe vậy, mày Ngô Thiên Chân càng nhíu chặt hơn.

Không biết địa điểm cụ thể của ngôi mộ mà lại phát hiện ra một ngôi mộ tàu đắm?

Lời nói của A Ninh đầy rẫy sơ hở, nhưng đối phương dường như không hề bận tâm, vẫn cứ nói như vậy.

Hoặc đối với họ, lý do không quan trọng, quan trọng là Hạo Thiên Chân bây giờ đã đến đây, coi như không còn đường lui. "Ngô tiên sinh, không định giới thiệu cho tôi những người bên cạnh sao?" A Ninh đầy hứng thú nhìn lướt qua nhóm Sở Vân, mỉm cười nói. "Thuật Tầm Long Điểm Huyệt tôi không biết, nhưng tôi đã mời được người biết." Nhìn Sở Vân bên cạnh, nội tâm Hạo Thiên Chân hơi vững vàng hơn một chút, sau đó giới thiệu với A Ninh. "Ồ?

Một người biết thuật Tầm Long Điểm Huyệt sao?" Nghe Hạo Thiên Chân nói vậy, A Ninh có chút ngạc nhiên nhìn Sở Vân.

Dù sao Sở Vân trông chưa đến hai mươi tuổi, trẻ như vậy mà lại có thủ đoạn Tầm Long Điểm Huyệt thì e rằng lai lịch cũng không tầm thường. "Vị này tên là Sở Vân, còn bốn người phía sau là vệ sĩ của

anh ấy, lần này đặc biệt giúp tôi tìm kiếm chú Ba." Về việc giới thiệu Sở Vân, Hạo Thiên Chân đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng. "Không ngờ Sở tiên sinh tuổi trẻ tài cao lại có bản lĩnh Tầm Long Điểm Huyệt, quả thực bất phàm, đã đến rồi thì đi cùng nhau đi." "A Ninh tiểu thư cũng không kém cạnh, địa vị của cô trong cái công ty trục vớt đại dương quốc tế đó chắc không thấp đâu nhỉ?" Sở Vân mỉm cười gật đầu, nói với A Ninh. "Chỉ là người làm thuê thôi, địa vị cao thấp gì chứ." A Ninh lắc đầu cười xòa nói. "Được rồi, chúng ta cũng nên lên tàu thôi, nhân tiện giới thiệu hai người cho các anh làm quen." Nhìn sâu Sở Vân một cái, A Ninh liền quay người đi thẳng về phía trước. "Sở Vân ca, anh thấy sao?" Nhìn bóng lưng A Ninh phía trước, Hạo Thiên Chân thấp giọng hỏi. "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đã đến rồi thì cứ chờ xem, xem rốt cuộc họ có thể giở trò gì." Sở Vân hì hì cười, không mấy quan tâm nói.

Nói xong liền dẫn đám người Địa Nhị đi về phía trước.

Hạo Thiên Chân nghe vậy trong lòng hơi bất lực, rồi cũng vội vàng đi theo.

Cả nhóm đi theo A Ninh, nhanh chóng lên một con tàu đánh cá đậu ở bến cảng.

Con tàu dài khoảng hơn năm mươi mét, trông khá lớn nhưng đã cũ kỹ, một khi thực sự ra khơi, trước sóng gió biển cả e rằng chỉ như một hạt cát giữa đại dương, rủi ro không nhỏ.

Trên tàu ngoài thuyền trưởng và bảy tám thuyền viên ra, còn có sáu bảy nhân viên của công ty trục vớt quốc tế mà A Ninh đã nói.

Tuy nhiên những nhân viên này ai nấy đều vạm vỡ, mặc quân phục rằn ri, nhìn là biết không phải hạng người bình thường.

Sau khi bảo bốn người Địa Nhị đi quan sát xung quanh tàu, Sở Vân cùng Hạo Thiên Chân đi theo A Ninh vào một phòng nghỉ trong khoang

thuyền.

Lúc này trong phòng cũng đang có một cô gái tóc ngắn, dung nhan xinh đẹp đang thu dọn đồ đạc. "A Ninh, cô đến rồi!" Cô gái đứng dậy, nghiêm túc nói: "Đã bao nhiêu năm qua, Tam Giang Thủy Tiêu chỉ mở kim thang ở sông ngòi hồ ao, kim thang dưới biển là lần đầu tiên tôi thực hiện.

Chuyến đi này có chút độ khó, cho nên... phải thêm tiền!" "Không vấn đề gì, tôi sẽ cộng thêm cho cô ba mươi vạn, tôi tin vào năng lực của Thủy Tiêu cô, tuy có chút độ khó nhưng không phải như vậy mới thể hiện được bản lĩnh của cô sao?" Nghe đối phương nói, A Ninh không hề tức giận mà khẽ mỉm cười.

Tam Giang Thủy Tiêu?

Kim thang dưới biển?

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Hạo Thiên Chân và Sở Vân bất giác nhìn nhau, trong mắt đều không khỏi hiện lên một tia ngạc nhiên.

Lúc này A Ninh cũng bắt đầu giới thiệu đôi bên. "Ngô tiên sinh, Sở tiên sinh, tôi giới thiệu với hai anh, vị này là Dịch Tá, là Thủy Tiêu đời này của nhà họ Dịch vùng sông Lan Thương trong Tam Giang.

Cũng là lần này tôi đặc biệt mời cô ấy giúp đỡ, là một cao thủ mở mộ tàu đắm dưới đáy biển." Nói xong, A Ninh lại giới thiệu với Dịch Tá: "Hai vị này là Hạo Thiên Chân của Cửu Môn và Sở Vân, để tìm được mộ tàu đắm dưới biển lần này, các vị phải hợp tác nhiều hơn mới được." "Được rồi, tôi có chút việc cần xử lý, mọi người làm quen với nhau đi." Sau khi giới thiệu xong, A Ninh mỉm cười quay người đi ra khỏi phòng. "Thủy Tiêu nhà họ Dịch sông Lan Thương, Dịch Tá!" "Tam Giang Tam Tính, không ngờ cô lại biết mở kim thang dưới biển." Nhìn Dịch Tá xinh đẹp trước mắt, Hạo Thiên Chân hơi

bất ngờ nói. "Đều là kim thang cả, mở ở đâu cũng vậy, vả lại giá cô A Ninh đưa ra đủ cao, tuy chưa thử bao giờ nhưng không có nghĩa là không làm được." "Là Ngô Thiên Chân phải không, tôi cũng nghe danh Cửu Môn, trong giới đổ đấu, nếu như ba vùng nước lớn đều do Tam Tính chúng tôi nắm giữ, thì Cửu Môn chính là bá chủ trên đất liền." Dịch Tá khẽ cười, sau đó lại hướng ánh mắt về phía Sở Vân. "Sở Vân...

Sở tiên sinh?

Là người của gia tộc họ Sở đang danh chấn cả đại lục gần đây sao?

Trên giang hồ đồn rằng thành viên gia tộc họ Sở ai nấy đều sở hữu sức mạnh thần quỷ, đặc biệt là Tộc trưởng Sở Hoang, còn được coi là một vị chân thần đi giữa nhân gian.

Không biết những lời đồn này là thật hay giả?" Ánh mắt Sở Vân khẽ lóe lên một tia tinh quang, sau đó nở nụ cười nói: "Xem ra Dịch tiểu thư biết rất rõ về thân phận của tôi nhỉ.

Thật trùng hợp, về Tam Giang Tam Tính, nhà họ Sở tôi cũng có chút hiểu biết.

Tam Giang Tam Tính gồm Đinh gia vùng Hoàng Hà, Khương gia vùng Trường Giang, và Dịch gia vùng sông Lan Thương.

Nhưng hiện nay, ngoài Đinh gia ngày càng phát triển mạnh ra, thì Khương gia và Dịch gia dường như sắp chỉ còn cái danh, sắp bị Đinh gia nuốt chửng hết rồi nhỉ?" Câu này vừa thốt ra, sắc mặt Dịch Tá hơi biến đổi.

Tuy nhiên lời của Sở Vân vẫn chưa kết thúc, anh tiếp tục nói: "...Dịch tiểu thư dạo gần đây chắc hẳn gặp phải chuyện phiền phức rồi nhỉ?" "Tôi... tôi không biết anh đang nói gì!" "Nếu không có việc gì

nữa thì mời về phòng nghỉ cho." Dường như bị Sở Vân nói trúng tim đen, khuôn mặt vốn xinh đẹp của Dịch Tá bắt đầu trở nên cứng nhắc, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ lo âu.

Cô thực sự đang gặp phải một rắc rối cực lớn.

Tuy là Thủy Tiêu, nhưng lại là một Thủy Tiêu biến dị, dù năng lực mạnh mẽ nhưng lại để lại một hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Chương 123

Mỗi tháng, cô đều phát bệnh do biến dị, một khi phát bệnh không chỉ tính khí trở nên bạo táo, mà thậm chí trên người còn tỏa ra một mùi xác thối.

Mùi vị đó thấm sâu vào xương tủy, dù có tắm rửa thế nào cũng vô dụng.

Mỗi lần phát bệnh chỉ có thể dùng lượng lớn thuốc mê chuyên dụng cho thú y mới khiến cô bình tĩnh lại được.

Để giải quyết chứng bệnh này chỉ có một cách duy nhất là mở tổ nguyên kim thang để tìm Thủy Tinh Đảm.

Chỉ tiếc là muốn mở tổ nguyên kim thang thì phải tập hợp đủ ba vị Thủy Tiêu và lệnh bài của ba họ mới được.

Hiện nay, ngoài cô ra thì Thủy Tiêu đương đại của Đinh gia là bạn cô, nhưng lệnh bài của Khương gia đã mất từ lâu, thậm chí gần hai mươi năm nay chưa từng xuất hiện thêm một vị Thủy Tiêu nào nữa.

Cho nên điều kiện để mở tổ nguyên kim thang cơ bản là không thể đạt được.

Nếu không mở được tổ nguyên kim thang để lấy Thủy Tinh Đảm, cô bắt buộc phải chịu đựng chứng bệnh đó mỗi tháng.

Đặc biệt là vài tháng gần đây, cô phát hiện chứng bệnh này dường như ngày càng nghiêm trọng hơn.

Không chỉ mùi tử khí trên người ngày càng nặng, mà khi phát bệnh cô còn mất đi lý trí, đôi mắt đỏ ngầu như muốn hóa thân thành một con dã thú.

Nhận thấy bệnh tình ngày một nặng mà điều kiện mở tổ nguyên

kim thang mãi không đạt được, cô đành phải tìm cách khác.

Đúng lúc thời gian trước nghe được vài lời đồn về gia tộc họ Sở ở Kinh Đô.

Lời đồn nói thành viên gia tộc Sở có bản lĩnh thần quỷ khôn lường, ngay cả Hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn là Trương Nhật Sơn cũng hết sức sùng bái.

Một người có năng lực như vậy không chừng có thể giải quyết được chứng bệnh của cô, hoặc ít nhất là có cách để giảm nhẹ nó.

Dù đối phương chưa chắc đã có cách, nhưng hiện tại lời đồn về vị Sở tộc trưởng này trong giới đổ đấu quá huyền ảo, cô cũng ôm tâm lý thử vận may tìm đến bái phỏng Sở gia.

Nhưng cô là Thủy Tiêu nhà họ Dịch sông Lan Thương, chẳng có liên quan gì đến Sở gia, dù họ thực sự có cách thì cũng chưa chắc đã giúp đỡ.

Thật trùng hợp, gần đây công ty tài nguyên đại dương quốc tế của A Ninh tìm đến để nhờ mở kim thang trên biển, và đưa ra một khoản phí không nhỏ.

Đặc biệt là đối phương hứa hẹn trong mộ tàu đắm dưới đáy biển, bất cứ thứ gì Dịch Tá nhìn trúng cô đều có thể tùy ý lựa chọn.

Chính vì vậy Dịch Tá mới nhận lời A Ninh, định bụng trong mộ tàu đắm dưới biển tìm một vài món minh khí quý giá làm quà ra mắt để cầu kiến Sở tộc trưởng một lần.

Nhưng cô không ngờ trong chuyến thám hiểm lần này, A Ninh lại mời cả Ngô gia trong Cửu Môn, thậm chí cả người của gia tộc Sở cũng đến.

Dù đối phương cực kỳ trẻ tuổi nhưng nhãn lực lại độc đáo như vậy, chỉ một cái nhìn đã nhận ra sự bất thường.

Vốn định trực tiếp mở miệng cầu cứu, nhưng sợ người ta chưa chắc đã đồng ý, trong lúc tâm thần bối rối, Dịch Tá chỉ đành mở miệng đuổi người.

Nhìn Dịch Tá với vẻ mặt mất kiên nhẫn, Sở Vân không khỏi mỉm cười nói: "Nếu Dịch tiểu thư đã không hoan nghênh chúng tôi, vậy Thiên Chân, chúng ta về phòng nghỉ trước nhỉ?" "Cũng được, nhân tiện xem cơ sở vật chất trên tàu thế nào, một con tàu cũ kỹ thế này mà cũng dám ra khơi, A Ninh đúng là không biết tìm con tàu nào tốt hơn một chút." Nhìn trang thiết bị trên tàu, Hạo Thiên Chân vừa đi vừa lắc đầu thở dài.

Sau khi hai người rời đi, Dịch Tá mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, rồi với thần sắc phức tạp ngồi bên mép giường, không biết đang suy tính điều gì.

Trong khoang lái tàu đánh cá!

Nhìn qua màn hình giám sát những gì vừa xảy ra trong phòng nghỉ, A Ninh không khỏi mỉm cười, sau đó gọi một cuộc điện thoại. "BOSS!" "A Ninh, mọi chuyện thuận lợi chứ?" Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp. "BOSS, Thủy Tiêu Dịch Tá và Hạo Thiên Chân của Ngô gia đều đã đến, nhưng theo điều tra trước đó của ngài về Sở gia thì cũng có người đi cùng Hạo Thiên Chân." A Ninh cung kính báo cáo. "Người của Sở gia cũng đến sao?

Họ cũng muốn nhúng tay vào chuyện này à?

Cũng đúng thôi, từ xưa đến nay con người chưa bao giờ ngừng theo đuổi sự trường sinh, bất cứ thế lực nào cũng có thể muốn can thiệp.

Chủ nhân của giọng nói kia ban đầu có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, cười nói: "Có biết người đó là ai của Sở gia không?" "Theo Hạo Thiên Chân thì tên là Sở Vân, chắc là người

phụ trách của Sở gia ở Tô Hàng." "Sở Vân?

Cái cậu thanh niên chưa đến mười tám tuổi đó sao, người phụ trách của Sở gia đúng là trẻ thật.

Dựa trên thông tin tôi có được, Sở Vân này ở Sở gia, ngoại trừ Tộc trưởng ra thì là một trong những người có thực lực mạnh nhất.

Thế lực Sở gia hùng mạnh, tộc nhân lại có thực lực lợi hại, một nhóm người không tầm thường chút nào, nếu có thể hãy cố gắng tạo quan hệ tốt với họ.

Tôi nghe nói Sở tộc trưởng cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, A Ninh cũng không còn nhỏ nữa, có hứng thú tiếp xúc với vị Sở tộc trưởng đó không?" Nghe những lời từ đầu dây bên kia, trong mắt A Ninh thoáng hiện một tia dị sắc, sau đó cung kính đáp: "BOSS, mạng của tôi là do ngài cứu, tôi sẽ hành động theo mệnh lệnh." "Haha...

A Ninh, đôi khi cũng phải có chủ kiến của riêng mình, tôi thấy cô và Sở tộc trưởng khá là trai tài gái sắc, nếu trở thành người phụ nữ của anh ta thì vị thế đó sau này có thể giúp ích rất nhiều cho tôi.

Vì vậy, với Sở Vân này có thể tạo quan hệ tốt, đương nhiên nếu có thể thì tốt nhất hãy nhốt họ lại trong mộ tàu đắm dưới đáy biển.

Lấy đó làm cớ để dẫn dụ Sở tộc trưởng đến, như vậy cô cũng có cơ hội tiếp xúc, sẵn tiện để tôi xem năng lực của người nhà họ Sở thực sự mạnh đến mức nào.

Vậy nhé, kết thúc cuộc gọi!" Khi điện thoại bị cúp, A Ninh chậm rãi buông máy xuống, đôi mắt xinh đẹp thẫn thờ nhìn lên bầu trời bên ngoài. "Sở tộc trưởng...

Sở Hoang sao..." A Ninh lẩm bẩm, rồi đứng dậy rời khỏi khoang lái.

Không lâu sau, A Ninh lại dẫn theo một người đàn ông trung niên béo mập đầu hói đến giới thiệu với nhóm Sở Vân.

Theo lời giới thiệu, vị này tên là Trương Hạo, là một chuyên gia về địa lý và kiến trúc mà A Ninh đặc biệt mời đến lần này.

Trương Hạo vừa xuất hiện đã cứ nắm chặt tay Hạo Thiên Chân không buông, lời nói hành động đều có chút không bình thường khiến Hạo Thiên Chân cảm thấy nổi da gà.

Nguyên bản gã này định bám lấy cả Sở Vân nhưng đã bị Sở Vân né tránh kịp thời.

Những người khác không biết, nhưng Sở Vân thì biết rõ mồn một, gã trung niên béo mập này là do Trương Khải Linh giả dạng.

Tính cách này so với bản gốc khác biệt quá lớn, dù biết đối phương đang diễn kịch nhưng Sở Vân vẫn thấy ớn lạnh, chỉ hận không thể tránh càng xa càng tốt.

Sau khi tập hợp đủ người, tàu đánh cá bắt đầu nhổ neo ra khơi!

Theo hành trình A Ninh đã định, đêm nay họ sẽ nghỉ ngơi trên biển một đêm, ngày mai sẽ đến đảo Vĩnh Tinh đón thêm một người nữa rồi mới thực sự tiến về địa điểm của ngôi mộ tàu đắm dưới đáy biển.

Ngày hôm sau!

Tại tỉnh Tây Vực!

Một đoàn ba chiếc xe SUV dã chiến đang nhanh chóng xuyên hành trong sa mạc.

Xe dã chiến có gầm cực cao, lốp xe được đặc chế chuyên dụng để di chuyển trên cát.

Ba chiếc xe phóng đi giữa vùng cát vàng, hất lên những đám bụi mù mịt.

Trong xe, Sở Hoang ngồi ở ghế sau, hai mắt nhắm hờ.

Kể từ khi nghỉ ngơi tại thị trấn nhỏ dưới chân núi Côn Luân đêm qua, sáng sớm hôm sau họ đã lên xe dã chiến do tử sĩ Sở gia chuẩn bị sẵn, cấp tốc đi về hướng Tây Bắc.

Núi Côn Luân giáp ranh với Tây Vực, mục tiêu lần này là sa mạc Taklamakan.

Sở Hoang không có ý định đi tìm người dẫn đường, gã An Lợi Mãn - vốn được coi là bản đồ sống của sa mạc - đối với người khác thì có tác dụng, nhưng đối với anh thì hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì về phương tiện giao thông, xe dã chiến đặc chế hoàn toàn không cần đến lạc đà.

Nguồn nước cũng đã được chuẩn bị đầy đủ trong nhẫn không gian và không gian hệ thống.

Không cần lo lắng chuyện thiếu nước uống trong sa mạc.

Còn về việc Tinh Tuyệt Cổ Thành ở đâu, có tìm được hay không thì càng không cần phải lo.

Trong nguyên tác ghi lại rõ ràng vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành có hai ngọn núi từ khổng lồ, trông như một con hắc long nằm phủ phục trên đất.

Sau khi tiến vào sa mạc, trước tiên hãy tìm vị trí hồ Bác Tư Đằng, sau đó từ đó xuất phát, đi dọc theo hạ lưu sông Khổng Tước về phía Nam.

Cộng thêm sự hỗ trợ từ thuật Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật của nhóm Sở Hoang, việc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành không phải là chuyện khó khăn.

Ba chiếc xe dã chiến không ngừng xuyên hành trong cát vàng với

tốc độ cực nhanh, nhanh hơn nhiều so với việc cưỡi lạc đà hành quân.

Chỉ trong vòng chưa đầy một ngày, họ đã đến khu vực hồ Bác Tư Đằng và tiếp tục đi về phía Nam theo hướng sông Khổng Tước.

Những sự kiện như kiến quân sa mạc trong nguyên tác nhóm Sở Hoang không gặp phải, và anh cũng chẳng quan tâm đến những thứ không mấy quan trọng đó.

Mục đích cuối cùng vẫn là nhanh chóng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn những nơi khác không mang lại nhiều giá trị.

Hơn nửa ngày sau! "Tộc trưởng, hình như sắp có gió lớn rồi, nhìn bầu trời kìa, ánh nắng đỏ rực như máu, theo tình hình sa mạc thì có vẻ sắp có bão cát đen!" Nhìn cảnh sắc qua cửa sổ xe, cùng với lớp cát vàng bị gió thổi bay lơ lửng, Sở Trường Văn đang lái xe không khỏi cau mày nói. "Đúng là bão cát đen, đây là cảnh tượng kinh khủng nhất trong sa mạc, hãy cứ chạy tới trước tìm một đồi cát khuất gió rồi dừng xe lại, nếu không cứ lao vào bão cát thì dù xe dã chiến cũng rất dễ gặp sự cố." Sở Nghị gật đầu, thần sắc hiện rõ vẻ ngưng trọng.

Chương 124

Bão cát đen là một hiện tượng cực kỳ đáng sợ trong sa mạc, một khi gặp phải thì mười phần chết chín, không biết đã nuốt chửng bao nhiêu sinh mạng rồi. "Ơ?

Tộc trưởng, phía trước không xa hình như có một cổ thành?" Đột nhiên, Sở Nghị mắt nhạy bén đã nhìn thấy từ xa thấp thoáng hình bóng của một thành phố cổ. "Cổ thành?

Chẳng lẽ là cổ thành Tây Dạ?" Sở Hoang nhướn mày, có chút ngạc nhiên nhìn về phía trước.

Khi khoảng cách càng gần, dáng vẻ của cổ thành càng hiện rõ.

Đi quanh đi quẩn lại mà lại đến được cổ thành Tây Dạ sao?

Như vậy chẳng lẽ cuối cùng cũng sẽ gặp phải kiến quân sa mạc?

Bánh xe vận mệnh sao?

Sở Hoang nheo mắt, chìm vào trầm tư.

Ba chiếc xe đã chiến tiến vào cổ thành, dừng lại sau một bức tường đá.

Tuy nhiên mọi người không tắt máy xe mà cứ im lặng chờ đợi.

Lúc này bên ngoài đang có bão cát đen, không cần thiết phải ra ngoài vội, chi bằng đợi bão qua đi rồi tính tiếp.

Cứ như vậy, cả nhóm nghỉ ngơi trong xe, suốt bốn năm tiếng đồng hồ, mọi người đều đã chợp mắt một lúc, cho đến khi trời tối hẳn bão cát đen mới dần ngừng lại. "Tộc trưởng, bão cát bên ngoài ngừng rồi, chúng ta xuống xe nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hẵng đi." Nghe Sở Nghị nói, Sở Hoang khẽ mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy đám người

Huyền Ngũ đang dựng lều bèn gật đầu. "Dặn mọi người cẩn thận một chút, trong cổ thành có lẽ không an toàn lắm đâu." Bước xuống xe, nhìn cảnh tượng xung quanh rồi ngước nhìn bầu trời, Sở Hoang bình tĩnh dặn dò. "Yên tâm đi tộc trưởng, mọi người sẽ cẩn thận.

Đi thôi, theo tôi dạo quanh cổ thành một chút." Sở Hoang dẫn theo Sở Nghị và Sở Trường Văn đi dạo trong cổ thành, quan sát mọi thứ.

Cổ thành giờ đây đã hoàn toàn đổ nát, nhiều thứ bị cát vàng vùi lấp, ngay cả những bức tường đá trông cũng cực kỳ loang lổ.

Vô tình, cả nhóm đi đến gần một cái giếng nước.

Nhìn lên bầu trời đêm đầy sao sáng rực, Sở Hoang bất giác nheo mắt lại. "Tê!" "Tộc trưởng, gần đây có đại mộ phải không?" Đột nhiên, Sở Nghị đang nhìn tinh tượng phía trên cao liền cau mày, có chút kinh ngạc hỏi. "Sao anh biết?

Chú Nghị, chú phát hiện đại mộ từ đâu thế?" Sở Trường Văn có chút không hiểu hỏi. "Bảo bình thường học nhiều Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật vào không nghe." Sở Nghị lườm Sở Trường Văn một cái, rồi chỉ lên những ngôi sao trên đầu nói: "Nhìn ba ngôi sao sáng nhất kia không?" "Cự Môn tinh, Tả Phụ tinh, Hữu Bật tinh ba ngôi sao lấp lánh, sắp xếp thành một hình tam giác đều và ở chính trung tâm, Thái Dương tinh và Thái Âm tinh cùng hiện." "Một vùng được cát tinh bao phủ như thế này, phàm là bảo địa phong thủy thì gần đó chắc chắn có đại mộ!" Nhìn Sở Nghị đang say sưa giải thích, Sở Hoang không khỏi khẽ cười, xem ra trình độ của Sở Nghị trong Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật hiện nay đã đạt đến mức đáng kinh ngạc. "Tộc trưởng, ngài thấy đại mộ ở đây rốt cuộc giấu ở chỗ nào?" "Chỗ nào à?" Sở Hoang nghe vậy liền nhướn mày, nhìn cái giếng không xa, cười nhẹ nói: "Thấy cái giếng kia không?

Đại mộ nằm ngay trong giếng đó, nếu có hứng thú thì có thể

xuống dưới thử xem." "Hả?

Trong giếng sao?" Nghe Sở Hoang nói, Sở Nghị có chút kinh ngạc, dù nghe có vẻ khó tin nhưng quả thực là như vậy. "Tộc trưởng, để tôi dẫn Huyền Nhất xuống xem sao, ngài và chú Nghị cứ nghỉ ngơi trước đi." "Tộc trưởng, để Trường Văn xuống mộ một mình thật sự ổn chứ?" Nhìn Sở Trường Văn gọi Huyền Nhất, Huyền Nhị, Huyền Tam chuẩn bị đồ xuống mộ, Sở Nghị có chút do dự nhìn Sở Hoang hỏi.

Sở Trường Văn dù hiện tại có chiến lực ngang ngửa chuẩn võ giả, nhưng dù sao vẫn chưa bao giờ một mình dẫn người xuống mộ, Sở Nghị thực sự có chút lo lắng không biết anh ta có làm được hay không. "Yên tâm đi, với thực lực hiện nay, cộng thêm Huyền Nhất, Huyền Nhị đều đã đạt đến Minh Kình đại thành, những ngôi mộ thông thường không làm khó được họ đâu." "Cho nên, hoàn toàn không cần lo lắng, trải nghiệm cần có thì phải có, sau này cậu ấy còn phải dẫn đội đi thám hiểm những nơi khác nữa." Vỗ vai Sở Nghị, Sở Hoang mỉm cười nói. "Cũng đúng!" "Hơn nữa chúng ta ở bên trên, nếu có chuyện gì xảy ra cũng có thể cứu viện kịp thời." Sở Nghị gật đầu, trong lòng cũng vơi bớt lo âu. "Tộc trưởng, chú Nghị, vậy tôi xuống đây." Lúc này từ phía xa truyền đến giọng nói của Sở Trường Văn.

Hai người nhìn theo, thấy anh ta đã chuẩn bị xong dây thừng và bắt đầu xuống giếng.

Giếng nước không sâu, chỉ sâu khoảng vài mét, Sở Trường Văn đã nhìn thấy một cánh cửa đá được bọc da dê.

Sau khi dùng lực đẩy cửa đá ra, cả nhóm thuận lợi tiến vào trong mộ. "Ơ?

Chẳng có gì cả sao?" Nhìn căn hầm mộ trống rỗng với không gian khá rộng lớn trước mắt, Sở Trường Văn cau mày.

Hầm mộ này rộng khoảng gần một ngàn mét vuông, quy mô tuyệt

đối là lớn, nhưng bên trong ngoài quan tài ra thì chẳng thấy lấy một cái bình gốm vỡ nào, chỉ có phía trước nhất là một cái bệ cao, trông giống như nơi tế lễ của Tây Vực cổ đại. "Trường Văn thiếu gia, đây chẳng lẽ là nơi tương tự như sảnh tế lễ sao?" Huyền Nhất cau mày suy đoán. "Sảnh tế lễ?" Ánh mắt Sở Trường Văn sáng lên: "Có khả năng, nếu là sảnh tế lễ thì hầm mộ chính thực sự có thể đã bị giấu đi." Nói đoạn, Sở Trường Văn bắt đầu quan sát kỹ lưỡng bên trong sảnh tế lễ.

Một hầm mộ chính bị ẩn giấu chắc chắn sẽ có cơ quan, nếu không làm sao mà giấu được?

Cơ quan, mà anh ta lại học được Bá Đạo Cơ Quan Thuật.

Mặc dù thiên phú của anh ta trong cơ quan thuật không cao thâm cho lắm, chỉ có thể chế tạo những cơ quan nhỏ đơn giản, nhưng trong việc phá giải và tìm kiếm cơ quan thì lại khá có tâm đắc. "Hửm?" Đột nhiên, ánh mắt Sở Trường Văn sáng lên, anh rảo bước đến vị trí giữa sảnh tế lễ, nơi mặt đất tích tụ một lớp bụi dày.

Anh dùng lực dẫm mạnh lên một viên gạch lát nền.

Cạch!

Bất ngờ, viên gạch bị dẫm xuống trực tiếp lún vào, hai bên đồng thời xuất hiện một cái vòng sắt. "Thấy cơ quan ẩn giấu hầm mộ chính rồi chứ?" Sở Trường Văn mỗi tay nắm lấy một cái vòng sắt, kình lực dâng trào khắp cơ thể, mạnh mẽ kéo ngược lên trên.

Cạch cạch cạch...

Kèm theo tiếng kêu như bánh răng chuyển động, một mảng gạch lát nền lớn phía trước trực tiếp sụp xuống, lộ ra một cầu thang khổng lồ. "Ở đây nè!" Ánh mắt Sở Trường Văn sáng rực, bật đèn pin cường lực rồi dẫn theo nhóm Huyền Nhất với thần sắc cảnh giác đi vào lối

đi cầu thang.

Khi đi xuống phía dưới, họ nhanh chóng nhìn thấy một cánh cửa sắt bằng đồng xanh.

Cánh cửa không khóa, Sở Trường Văn trực tiếp đẩy cửa bước vào trong hầm mộ. "Hầm mộ chính sao?" Nhìn hầm mộ trước mắt, Sở Trường Văn bất giác hơi cau mày.

Hầm mộ này chỉ rộng khoảng ba trăm mét vuông, phía trên trần treo những dải vải trắng đã cũ nát mục ruỗng, treo lủng lẳng những xác khô.

Trên mặt đất bày không ít tượng gốm, mỗi tượng đều có thần tình nghiêm nghị, trông giống như người thật vậy.

Ở phía trong cùng bãi một cỗ quan tài. "Trường Văn thiếu gia, có mở quan tài không?" "Tất nhiên là mở, nếu không làm sao lấy được minh khí bên trong?" Sở Trường Văn ngạc nhiên nhìn Huyền Nhất, xuống mộ mà không mở quan tài thì xuống làm gì.

Ầm rầm...

Vừa nói, Sở Trường Văn bất ngờ tung ra một chưởng, sức mạnh cường đại khiến nắp quan tài trực tiếp bị đánh bay, hất lên một đám bụi mù mịt.

Nắp quan tài nặng hàng trăm cân rơi mạnh xuống đất, tạo ra một tiếng vang lớn lan tỏa khắp hầm mộ. "Trường Văn thiếu gia, hầm mộ này có vẻ là mộ của vị Vương tử Cô Mặc thuộc ba mươi sáu quốc gia Tây Vực năm xưa, kẻ này từng tham gia ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt." Lúc này, Huyền Nhị đang quan sát những bức bích họa trên tường bất ngờ lên tiếng với vẻ hơi ngạc nhiên. "Mộ Vương tử Cô Mặc, ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt sao?" Sở Trường Văn có chút kinh ngạc nhìn cái xác khô trong quan tài. "Đúng vậy, Nữ vương Tinh

Tuyệt quả thực có một loại năng lực quỷ dị như Tộc trưởng đã nói, chỉ cần trong lòng muốn, liếc nhìn ai là người đó sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Vị Nữ vương đó tuy là chủ của Tinh Tuyệt, nhưng lại uy hiếp ba mươi sáu quốc gia Tây Vực, vô số nước nhỏ đều phải phủ phục dưới trướng.

Chính vì Nữ vương Tinh Tuyệt quá đáng sợ nên về sau các quốc gia mới liên minh lại.

Có điều vương quốc Tinh Tuyệt biến mất rất quỷ dị, dường như chỉ trong một đêm đã bị cát vàng vùi lấp.

Vương quốc Tinh Tuyệt từng huy hoàng thịnh trị một thời cứ thế biến mất tăm hơi." Nghe những gì Huyền Nhị nói, ánh mắt Sở Trường Văn lóe lên tia sáng: "Có ghi chép gì khác không?" "Có!" Huyền Nhị thần tình ngưng trọng, trầm giọng nói: "Vương tử Cô Mặc năm xưa sở dĩ dám ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt là vì có người bí ẩn đột nhiên tìm đến, đưa cho ông ta một thanh thần binh lợi khí, mới khiến Vương tử Cô Mặc thực hiện hành động ám sát đó." "Không ngờ Vương tử Cô Mặc lại có thể liên quan đến vương quốc Tinh Tuyệt mà chúng ta đang tìm kiếm." Sở Trường Văn cười khẩy một tiếng, rồi bắt đầu tìm kiếm bên trong quan tài.

Trong quan tài không chỉ có một cái xác, mà là hai.

Nhìn qua những mảnh vải vụn mục nát, cái còn lại có vẻ là Vương phi Cô Mặc.

Đồ bồi táng trong quan tài cũng không ít.

Mũ miện bằng vàng và dây chuyền vàng của Vương phi Cô Mặc, bên hông bà ta còn đeo một miếng huyết ngọc với phẩm chất hoàn mỹ.

Chương 125

Hai bên hai cái xác khô có mấy cái bình hũ, nhìn qua là biết hàng quý giá.

Đương nhiên, thứ khiến Sở Trường Văn để ý nhất chính là một cái hộp gỗ dài được đặt trong tay Vương tử Cô Mặc.

Anh cẩn thận lấy hộp gỗ ra, sau đó mở ra xem, nhìn thứ bên trong mà Sở Trường Văn không khỏi cau mày.

Trong hộp gỗ đặt một thanh chuy thủy (dao găm) và ba viên đan dược màu nâu.

Ba viên đan dược này khiến Sở Trường Văn cảm thấy không thoải mái, luôn có cảm giác bất an. "Đan dược này chắc không đơn giản, lát nữa mang ra ngoài cho tộc trưởng xem sao." Sau khi hạ quyết tâm, Sở Trường Văn lại rời mắt khỏi ba viên đan dược đó, chuyển sang thanh dao găm bên cạnh.

Anh nhẹ nhàng lấy nó ra khỏi hộp, sau khi xem xét kỹ lưỡng thì phát hiện ở vị trí chuôi kiếm dường như có viết hai chữ cổ.

Cũng may là sau khi vào nghề đổ đấu, anh đã học về bách khoa đồ cổ và các loại văn tự cổ.

Hai chữ trên đó tuy hơi khó nhận biết, nhưng sau một lúc suy nghĩ, đồng tử Sở Trường Văn bỗng co rụt lại, cuối cùng anh cũng nhận ra. "Ngư Tràng?" "...Kiếm Ngư Tràng?" "Thanh kiếm dũng tuyệt của đại lục chúng ta sao lại ở trong tay Vương tử Cô Mặc?" Sở Trường Văn kinh ngạc vô cùng, không ngờ thanh dao găm trước mắt lại là kiếm Ngư Tràng.

Đây là bảo vật cấp quốc gia đấy.

Xoẹt~ Khẽ rút kiếm Ngư Tràng ra, một luồng hàn quang lập tức chiếu sáng đôi mắt anh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị. "Không hổ là kiếm Ngư Tràng, đã trôi qua hơn hai ngàn năm mà vẫn sắc bén như vậy." Sở Trường Văn tán thán không ngớt, liền thu kiếm Ngư Tràng và ba viên đan dược vào nhẫn không gian.

Sau đó, anh cũng làm tương tự với các đồ bồi táng khác trong quan tài. "Đi thôi, mộ Vương tử Cô Mặc tuy không thú vị lắm nhưng thu hoạch cũng không ít, chúng ta về báo cáo với tộc trưởng thôi." Giờ đồ bồi táng đã lấy xong, cũng không gặp nguy hiểm gì khác, Sở Trường Văn chuẩn bị thu dọn để quay về.

Tuy nhiên, đúng lúc này, hai cái xác của vợ chồng Vương tử Cô Mặc trong quan tài bất ngờ mọc ra những sợi lông đỏ với tốc độ chóng mặt, và đôi mắt vốn đang nhắm nghiền cũng đột ngột mở to. "Biến xác?" Nhìn cảnh tượng đột ngột này, Sở Trường Văn hơi kinh ngạc: "Hồng Hống?

Không đúng, có vẻ không phải Hồng Hống!" "Trường Văn thiếu gia, vợ chồng Vương tử Cô Mặc có vẻ như đã được yểm một loại bí thuật cổ xưa của Tây Vực, khiến một khi biến xác thì thực lực sẽ tăng vọt gấp mấy lần." Huyền Nhất đứng bên cạnh cau mày nói. "Gào!" "Gào!" Lúc này, hai cái thây ma lớn trong quan tài phát ra tiếng gầm nộ, thân thể mạnh mẽ bật ra khỏi quan tài.

Vừa xuất hiện, chúng đã giơ nanh múa vuốt lao về phía mọi người.

Những móng tay đỏ rực sắc nhọn như những thanh đao kiếm, một khi bị cào trúng không chỉ máu chảy không ngừng mà còn bị trúng thi độc khủng khiếp. "Tìm chết!" Sở Trường Văn thấy vậy liền thực hiện một cú lộn nhào ra sau, tung ra một cú đá, lực lượng kinh người khiến Vương tử Cô Mặc bị đá bay trực tiếp, đập mạnh vào tường đá, hất

rơi vô số bụi bặm.

Còn Vương phi Cô Mặc thì phát ra một tiếng gầm rít chói tai, lao về phía nhóm Huyền Nhất.

Xoẹt!

Theo một luồng đao quang lóe lên, những móng tay đỏ rực của Vương phi Cô Mặc đồng loạt bị chém đứt, rơi rụng xuống đất.

Phanh!

Huyền Nhị tung một quyền, sức mạnh đáng sợ khiến bà ta bị đánh bay xa hơn mười mét.

Ong...

Đúng lúc này, Huyền Tam nhảy vọt lên, thanh đường đao trong tay mạnh mẽ chém xuống định chém đứt đầu bà ta. "Gào..." Tuy nhiên, đúng lúc đó Vương phi Cô Mặc gầm lên, mạnh mẽ bật dậy khỏi mặt đất, hai tay như tường đồng vách sắt va chạm mạnh với đao phong.

Phập!

Dù phòng ngự của đôi tay có mạnh đến đâu, trước nhát đao này cũng hoàn toàn không thể ngăn cản, hai cánh tay dễ dàng bị chém đứt.

Phập!

Lúc này, một luồng đao quang khác lại lóe lên trong hầm mộ.

Khắc sau, đầu của Vương phi Cô Mặc trực tiếp bị chém bay.

Ầm!

Ở phía bên kia, Vương tử Cô Mặc một lần nữa bị Sở Trường Văn đánh bay, lồng ngực bị phá nát một lỗ lớn.

Ong~ Thanh chiến đao xé gió, trong chớp mắt xuyên thủng cổ họng Vương tử Cô Mặc, đóng đinh hắn lên tường đá.

Phập!

Lưỡi đao khẽ lướt qua, cũng chém đứt luôn cái đầu của hắn.

Dù bí thuật có đáng sợ đến đâu, dù thực lực sau khi chết biến xác có tăng gấp mấy lần thì đã sao?

Đối mặt với Sở Trường Văn, dù có mạnh thêm mấy lần nữa thì cũng chỉ có một con đường chết. "...Đóng gói hai cái xác thây ma này cùng với quan tài mang đi luôn." Phía trên, Sở Hoang ngồi trên một tảng đá, thản nhiên nướng thịt.

Miếng thịt nướng vàng ươm, mỡ chảy xèo xèo, mùi thịt nướng thơm phức lan tỏa theo gió. "Tộc trưởng, đã hơn nửa tiếng rồi, Trường Văn vẫn chưa lên sao?" Sở Nghị có chút sốt ruột nhìn thời gian, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn cái giếng cũ kia. "Cứ bình tĩnh, mới nửa tiếng thôi mà, vả lại với thực lực của Trường Văn thì hoàn toàn không cần lo lắng." Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn ông ta một cái, chậm rãi nói.

Vừa rồi anh đã dùng tinh thần lực thám thính, mọi chuyện xảy ra trong mộ Vương tử Cô Mặc anh đều nắm rõ mồn một.

Nếu thực sự có chuyện thì anh có thể thản nhiên ngồi ăn thịt nướng thế này không? "Tộc trưởng, anh Nghị, Trường Văn thiếu gia lên rồi." Lúc này, tiếng của Huyền Ngũ bất ngờ vang lên.

Chỉ thấy từ trong cái giếng cũ kia, Sở Trường Văn nhảy vọt lên, nhóm Huyền Nhất bám sát theo sau. "Trường Văn, không sao chứ, chuyến này có an toàn không?" Sở Nghị thân hình như điện, trong nháy mắt đã đến trước mặt đám người Sở Trường Văn hỏi han. "Ha ha ha...

Chú Nghị, cháu không sao, ngôi mộ bên dưới là mộ Vương tử Cô Mặc, gã này năm xưa chính là kẻ chủ mưu tham gia ám sát Nữ vương

Tinh Tuyệt đấy." Sở Trường Văn cười ha hả, sau đó vung tay một cái, trực tiếp lấy hai cái xác thây ma và quan tài ra. "Tộc trưởng, hai cái thây ma đã bị chúng cháu giết, bồi táng trong mộ cũng đã thu gom hết rồi." "Tốt lắm!" Sở Hoang gật đầu tán thưởng, rồi nhìn Sở Trường Văn với vẻ cười như không cười: "Có thứ gì đặc biệt không?" Vừa rồi khi dùng tinh thần lực thám thính, anh đã biết trong tay Vương tử Cô Mặc có một cái hộp gỗ.

Bên trong đó là một thanh danh kiếm truyền đời, Ngư Tràng của đại lục. "Hắc hắc, đúng như tộc trưởng dự đoán, quả thực là có niềm vui bất ngờ." Sở Trường Văn cười hì hì, vội vàng lấy ra một thanh đoản kiếm, dâng đến trước mặt Sở Hoang: "Tộc trưởng, đây là kiếm Ngư Tràng của nước mình, không ngờ mất tích bao lâu nay lại xuất hiện trong tay Vương tử Cô Mặc." "?

Kiếm Ngư Tràng sao?" Sở Nghị bên cạnh nghe vậy lập tức kinh ngạc, kiếm Ngư Tràng đấy, có thể xếp vào hàng thập đại danh kiếm của đại lục.

Không ngờ lại được phát hiện ở đây?

Đón lấy kiếm Ngư Tràng từ tay Sở Trường Văn, Sở Hoang nhướn mày, quan sát kỹ lưỡng rồi gật đầu: "Tốt, lập được một công lớn, hiện nay Đại Hoang Các mới mở, chính là lúc cần các loại bảo vật truyền đời tọa trấn." "Tộc trưởng, công lao gì chứ, đó là việc cháu nên làm mà." Sở Trường Văn cười xòa xua tay, khiêm tốn nói. "Đúng rồi tộc trưởng, trong mộ Vương tử Cô Mặc còn phát hiện một thứ, trong đó có ba viên đan dược không rõ tên, cháu tuy không biết nó có tác dụng gì nhưng luôn cho cháu một cảm giác bất an." Nói đoạn, Sở Trường Văn lấy từ trong nhẫn không gian ra một cái hộp gỗ. "Ồ?" Sở Hoang đưa tay nhận lấy hộp gỗ, tuy anh biết đúng là có chuyện về đan dược, nhưng lúc đó chưa quan sát kỹ, nên cũng không biết đan dược này rốt cuộc có điểm gì kỳ quái.

Mở hộp gỗ ra nhìn ba viên đan dược bên trong, Sở Hoang bất giác cau mày. "Hửm?" Đột nhiên, Sở Hoang khẽ thốt lên một tiếng nghi hoặc, nhìn chằm chằm ba viên đan dược, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy trong tinh thần lực của anh, bên trong ba viên đan dược có ba con trùng màu đỏ máu. "Thi Miết Vương?" "Thi Miết Đan?" Thi miết đan!

Thi miết đan!

Nhìn ba viên đan dược màu nâu nằm trong hộp gỗ, Sở Hoang vô thức khẽ nheo mắt, trong lòng thầm suy tính.

Thi miết đan là thứ do Tây Vương Mẫu tạo ra, cũng là một manh mối trong cốt truyện, sao lại đột nhiên xuất hiện trong mộ Cô Mặc vương tử?

Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu có liên hệ gì với biên giới Tây Vực?

Không, không đúng!

Nơi ở của Tây Vương Mẫu vốn dĩ nằm trong khu vực này.

Năm đó Chu Mục Vương có được thi miết đan từ tay Tây Vương Mẫu, thì những người hoặc thế lực khác cũng không phải là không thể.

Hiện giờ Cô Mặc vương tử có chút dây dưa với Tây Vương Mẫu, liệu Tinh Tuyệt nữ vương cũng có liên hệ với bà ta không?

Chương 126

Dù sao cả hai đều là những nữ nhân tâm cao khí ngạo, lại cùng ở trong một thế giới, nếu có liên hệ thì cũng là lẽ thường.

"Thú vị!

Thế giới này càng lúc càng thú vị rồi." Khóe miệng Sở Hoang khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

Tôi càng lúc càng tò mò về những chuyện sẽ xảy ra sau này.

"Tộc trưởng, đan dược này có điểm nào không đúng sao?" Thấy biểu cảm đầy ý vị trên mặt Sở Hoang, Sở Nghị và Sở Trường Văn không nhịn được tò mò hỏi.

"Các cậu có biết đây là vật gì không?" Sở Hoang nhìn sâu vào hai người, chỉ vào đan dược trong hộp gỗ hỏi.

"Chúng em không biết, Tộc trưởng có thể giải thích rõ hơn về loại đan dược này không?" "Đúng đấy Tộc trưởng, anh nói thẳng ra đi." Sở Hoang thản nhiên cười nói: "Từ cổ chí kim, vô số tướng quân vương hầu đều theo đuổi sự trường sinh.

Ngay cả vị thiên cổ nhất đế như Long Quân cũng không thể miễn cưỡng.

Thời Tây Chu, Chu Mục Vương từng cưỡi bát tuấn mã đi về phía Tây, gặp gỡ Tây Vương Mẫu.

Hai người tình đầu ý hợp, khi chia tay, Tây Vương Mẫu đã tặng Chu Mục Vương hai bảo vật.

Một là Kim Lũ Ngọc Y, và cái còn lại chính là đan dược trong tay tôi đây.

Chỉ cần uống viên đan dược này, sau đó mặc Kim Lũ Ngọc Y vào, dù người đã chết thì sau này vẫn có khả năng phục sinh.

Loại đan này được gọi là thi miết đan, do Tây Vương Mẫu dùng một phương pháp đặc biệt đưa thi miết vương vào trong đan dược.

Uống thi miết đan quả thực có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí khiến người ta trẻ lại.

Tuy nhiên, từ đó về sau phải định kỳ uống thi miết đan, nếu không chắc chắn sẽ biến thành quái vật như Cấm Bà, Hải Hầu Tử hay những sinh vật kỳ quái khác, mất sạch lý trí và trở thành hành thi tẩu nhục.

Tất nhiên, nếu uống thuốc xong mà mặc Kim Lũ Ngọc Y, có lẽ sau mấy ngàn năm thực sự có khả năng phục sinh, nhưng đó cũng chỉ là khả năng thôi, có thực hiện được trường sinh hay không thì đến nay chưa ai chứng thực được.

Ba viên đan dược trong hộp này chính là thi miết đan do Tây Vương Mẫu chế tác!" Nghe Sở Hoang nói xong, Sở Nghị và Sở Trường Văn đều không khỏi rùng mình một cái.

Đám người cổ đại này thật điên cuồng, vì trường sinh mà ngay cả thi miết đan cũng nghiên cứu ra được.

Đặc biệt là Tây Vương Mẫu, đúng là một mụ đàn bà điên.

Nghe nói thi miết đan giúp kéo dài tuổi thọ, trẻ hóa nhưng cái giá phải trả thật quá kinh khủng.

Biến thành Cấm Bà, Hải Hầu Tử mất hết lý trí thì dù có trường sinh cũng để làm gì?

Cái bộ dạng người không ra người ma không ra ma đó có gì đáng để theo đuổi?

“Thứ tà ác như vậy không nên tồn tại trên đời này.

Nếu vì trường sinh mà biến thành quái vật, tôi thà chết còn hơn.” Sở Nghị lộ vẻ chán ghét, giọng nói đầy sự khinh bỉ.

“Đúng thế, loại trường sinh này có tặng tôi cũng không thèm.” Sở Trường Văn cũng gật đầu đồng tình.

“Hai cậu đúng là đứng nói không đau lưng.

Trường sinh là thứ mà người đời hằng mong ước, liệu mấy ai chê bai?

Hiện giờ người trong Sở gia ta ai nấy đều tu luyện, bước lên con đường siêu phàm, cứ tiếp tục như vậy thì trường sinh đối với Sở gia ta chỉ là chuyện nhỏ.

Vì thế các cậu mới có thể khinh thường loại trường sinh khiếm khuyết này.

Nhưng những người khác không có thuật trường sinh, khi đối mặt với cái chết đều sẽ sợ hãi.

Dù thi miết đan có cái giá đắt thế nào, nếu truyền ra ngoài vẫn sẽ có vô số người giành giật.

Hơn nữa, con người luôn mang tâm lý cầu may, vạn nhất thì sao?” Sở Hoang lườm hai người một cái, sau đó lắc đầu cảm thán.

Đối với Cửu Môn, Uông gia, hay những tổ chức truy tìm trường sinh, dù là thi miết đan họ cũng sẽ không bỏ qua.

Đặc biệt là với sự phát triển của khoa học, họ sẽ tin rằng trong tương lai có thể loại bỏ tác dụng phụ của nó.

Chỉ tiếc là thời điểm đó chưa phải bây giờ.

Bị Sở Hoang lườm, Sở Nghị và Sở Trường Văn có chút ngượng ngùng nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Quả thực như Sở Hoang nói, với các phương pháp tu luyện hiện nay, trường sinh không còn là giấc mơ xa vời.

Chỉ riêng quốc thuật, một khi đạt đến Hóa Kình là có thể sống hơn trăm tuổi dễ dàng.

Một khi bước vào Bão Đan, Cương Kình, thậm chí là cảnh giới Kiến Thần Bất Hoại, sống hai trăm tuổi là chuyện bình thường mà vẫn giữ được chiến lực mạnh mẽ.

Còn Thôn Phệ Tinh Không Pháp lại càng không thể tin nổi, chỉ cần thực lực đủ mạnh, vạn năm, triệu năm hay tỷ năm cũng chẳng thành vấn đề.

"Được rồi, ngồi xuống ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiếp tục lên đường." Sở Hoang xua tay, đồng thời thu hồi hai cái xác tống tử và quan tài cho hệ thống. [Đinh!

Ký chủ thu hồi hai xác biến dị hồng mao tống tử, nhận được 600 điểm tích lũy.] [Đinh!

Ký chủ thu hồi một cỗ âm quan, nhận được 100 điểm tích lũy.] Bảy trăm điểm tích lũy, cũng không tệ.

Sở Hoang thầm gật đầu, ánh mắt lại rơi vào mấy viên thi miết đan.

Thứ này lấy từ trong mộ ra, lại được chế từ thi miết vương, chắc chắn giá trị không nhỏ.

Nghĩ đoạn, tôi trực tiếp thu hồi ba viên thi miết đan cho hệ thống. [Đinh!

Ký chủ thu hồi ba viên thi miết đan, nhận được 6000 điểm tích lũy.] Trời đất!

Nghe thấy âm thanh hệ thống trong đầu, đồng tử Sở Hoang co rụt

lại, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Một viên thi miết đan mà trị giá tận 2000 điểm tích lũy?

Chỉ ba viên thôi đã mang về 6000 điểm.

Nếu là mười viên, trăm viên hay ngàn viên thì sao?

Số điểm tích lũy kiếm được chẳng phải là con số thiên văn sao?

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên tinh quang.

Nhớ không lầm thì trong mộ Tây Vương Mẫu dường như cũng có rất nhiều thi miết đan.

Thứ này do Tây Vương Mẫu luyện chế, nếu mình nắm được phương pháp luyện chế, hoặc là bắt sống mụ ta bắt mụ ta luyện đan cho mình, chẳng phải mỗi ngày ngồi không cũng có điểm tích lũy chảy vào túi sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Sở Hoang trở nên nóng bỏng, tim đập thình thịch.

Kỹ thuật luyện thi miết đan này, hay cả bản thân Tây Vương Mẫu, tôi đều muốn!

"Sở Nghị, dặn dò xuống dưới, sau này người của Sở gia khi đi đổ đấu, nếu gặp thi miết đan thì tất cả phải mang về cho tôi." Sở Hoang nghiêm túc dặn dò.

"Tộc trưởng, thi miết đan không có tác dụng với chúng ta mà?

Anh cần nó làm gì?" Sở Nghị lộ vẻ ngạc nhiên.

"Đừng hỏi nhiều, tôi có đại dụng.

Nếu có đủ thi miết đan, trong thời gian ngắn thực lực Sở gia ta sẽ tăng lên một tầm cao mới." Thấy Sở Hoang nghiêm túc, Sở Nghị cũng trở nên trịnh trọng: "Tộc trưởng yên tâm, chuyện này em sẽ thông báo

cho tất cả mọi người.” Dù không biết Sở Hoang dùng thi miết đan làm gì, nhưng Sở Nghị hiểu rõ chỉ cần giúp gia tộc thăng tiến, mọi người sẽ sẵn lòng làm bất cứ việc gì.

“Thi miết đan...

Tây Vương Mẫu...” Sở Hoang nheo mắt, ánh mắt sắc lẹm.

Đợi khi có thời gian phải đi một chuyến tới cổ quốc Tây Vương Mẫu, trong thiên thạch khổng lồ đó chắc chắn có không ít thi miết đan, bản thân thiên thạch đó cũng đáng giá rất nhiều điểm.

Phải bắt bằng được Tây Vương Mẫu để luyện đan cho mình!

Thực ra tôi có thể mua kỹ thuật luyện đan trong cửa hàng hệ thống, nhưng hệ thống báo rằng trong đó không có thứ này.

Kỹ thuật luyện thi miết đan là một thứ không hoàn mỹ, độc nhất vô nhị ở thế giới này.

Hệ thống dù bao la vạn tượng nhưng không thu nhận những thứ bán thành phẩm hay khiếm khuyết.

Những thứ xuất hiện trong cửa hàng hệ thống dù là loại tệ nhất cũng phải là hoàn chỉnh.

“Tây Vương Mẫu...

Chương 127

ha ha...” Khóe miệng Sở Hoang khẽ nhếch, từ giây phút này, Sở gia sẽ trở thành thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu bà ta.

Cùng lúc đó, tại cổ quốc Tây Vương Mẫu, bên trong khối thiên thạch khổng lồ, một nữ tử áo trắng đang tĩnh tọa trên đài thạch hàn ngọc.

Đột nhiên bà ta mở trừng mắt, ánh mắt mang theo sự kinh hãi.

Vừa rồi, không biết vì sao, một dự cảm cực kỳ bất tường dâng lên trong lòng, khiến tâm thần không yên.

“Là ai?

Là kẻ nào dám nhắm vào bản cung?

Lão kỳ lân kia sao?

Không... không thể nào, máu của lão đã cạn, linh hồn đang say ngủ, không thể nào.

Hay là con sâu dài Chúc Long kia?

Lũ khốn đáng chết, sao vẫn chưa tan biến hoàn toàn, khiến bản cung cứ phải trốn chui trốn nhủi như chuột thế này.” Nữ tử áo trắng lẩm bẩm, gương mặt trở nên dữ tợn, ánh mắt đầy vẻ điên cuồng.

Cùng lúc đó, tại Nam Hải!

Một con tàu đánh cá cũ kỹ đang trôi dạt trên biển, bị những con sóng dữ dội xô đẩy.

Trong khoang tàu, nhóm Hạo Thiên Chân, giáo sư Trương, Sở Vân, Dịch Táp và A Ninh đang ngồi vây quanh một người vừa được đón lên từ đảo Vĩnh Tinh ban sáng – đó là Vương Bàn Tử.

“Tôi nói này cô A Ninh, cô ra tay hào phóng thật đấy, không chỉ mời Bàn gia tôi, mà ngay cả Thiên Chân của Ngô gia Cửu Môn và Dịch Táp của nhà họ Dịch cũng mời đến.

Lại còn có cả tiểu gia của Sở gia nữa, A Ninh tiểu thư à, chuyến đi này tôi thấy ổn rồi đấy!” Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái với A Ninh, sau đó cười nịnh nọt nhìn Sở Vân: “Sở Vân tiểu gia, chuyến này anh đi cùng, chúng ta có cần xuống mộ không hay cứ thế mà tiến hóa luôn?” “Bàn Tử, anh nịnh hót cũng đừng có làm trước mặt tôi chứ, nghe mà phát ngượng cả tai.” Hạo Thiên Chân khinh bỉ nhìn Bàn Tử.

Từ lúc lên tàu thấy có cả Sở Vân, Bàn Tử cứ cười hớ hớ, hở ra là nịnh nọt làm tai anh ta sắp mọc kén luôn rồi.

“Sở Vân tiểu gia, nghe nói Hoang ca của các anh vừa đi một chuyến tới sông băng Côn Luân à?” Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

“Sao anh biết?” Sở Vân nhíu mày, nhìn Bàn Tử một lượt rồi chợt hiểu ra: “Là anh họ anh nói đúng không?” “Hắc hắc, đúng là không giấu được anh, đội khảo cổ của anh họ tôi tình cờ gặp Hoang ca ở đó.” Vương Bàn Tử cười hì hì, sáng nay vừa gọi điện cho Vương Khải Toàn nên biết được chuyện ở Côn Luân.

Hiện giờ anh họ đã lên xe đến Tây Vực, định đi tìm một người dẫn đường có kinh nghiệm.

“Sông băng Côn Luân?

Sở Vân tiểu gia, có chuyện gì ở đó mà hai người cứ nhắc tới vậy?” Hạo Thiên Chân không nén nổi tò mò hỏi.

A Ninh và Dịch Táp cũng dỏng tai lên nghe.

Còn giáo sư Trương Hạo thì cứ ngây ra, lúc thì nói leo, lúc thì mải mê ăn hải sản trên bàn.

“Hắc hắc, anh họ tôi và người bạn nối khố của anh ấy đều là Mô

Kim Hiệu Úy chính tông đấy, có truyền thừa đàng hoàng, tôi cũng là Mô Kim Hiệu Úy đời mới đây.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử vểnh cổ lên vẻ đầy tự hào.

“Nói vào trọng điểm đi!” Hạo Thiên Chân bực bội nói.

Đi lòe người khác thì được chứ anh ta còn lạ gì.

Anh họ Bàn Tử đúng là Mô Kim Hiệu Úy thật, nhưng Bàn Tử chỉ là tay mơ chẳng biết cái gì mà cũng dám nổ.

Vương Bàn Tử cười hì hì rồi nói: “Anh họ tôi gia nhập một đội khảo cổ đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành bị thất lạc, vì có việc nên ghé qua sông băng Côn Luân một chuyến.

Trời ạ, cái nơi đó nguy hiểm không tưởng đâu.

Các người biết Tuyết Lang có thể xé xác hổ báo không?

Cả một đàn Tuyết Lang tấn công đội khảo cổ, sau đó còn tìm thấy Cửu Tầng Yêu Lâu của Ma Quốc nữa.

Hùng vĩ cực kỳ luôn.” “Bàn Tử, anh nói toàn chuyện đâu đâu, tôi hỏi là Hoang ca cũng đến đó à?” Thấy Bàn Tử lại bắt đầu nổ, Hạo Thiên Chân cắt lời.

“Tôi làm sao biết anh ấy đến đó làm gì, chẳng phải Sở Vân tiểu gia ở đây sao, hỏi anh ấy là rõ!” Bàn Tử lườm một cái, ghét nhất là bị ngắt lời khi đang nổ.

“Thực ra cũng không có gì, Tộc trưởng có chút tò mò về Tinh Tuyệt cổ thành nên đến xem thử thôi.

Đàn Tuyết Lang mà Bàn Tử nói tôi cũng biết, thực tế thì hôm trước đàn đó có gần hai trăm con, đều là biến dị, thực lực rất mạnh.

Chỉ là bị Tộc trưởng giết gần hết, chỉ còn lại khoảng hai ba mươi con chạy thoát, đàn mà anh họ Bàn Tử gặp chính là đám tàn dư đó.

Theo Tộc trưởng kể, chuyến đi đó còn gặp nhiều thứ khác như Hỏa Biểu Trùng có thể thiêu người thành tro hoặc đóng băng trong tích tắc, rồi Ma Quốc Quỷ Mẫu, Kiến A Hàm Chi Vương dài cả trăm mét, ba con kỳ nhông khổng lồ tiền sử dài mấy chục mét, và quan trọng nhất là có cả một con Giao Long!" "Giao Long?" "Làm sao có thể?

Trên đời này thực sự có Giao Long sao?" "Sở Vân tiểu gia, anh không nói đùa chứ?" Nghe Sở Vân nói xong, mọi người đều kinh hãi.

Hỏa Biểu Trùng, Kiến A Hàm Chi Vương, Quỷ Mẫu hay kỳ nhông tiền sử... những thứ đó đã đủ khó tin rồi, giờ lại bảo có rồng, dù chỉ là Giao Long thì cũng thật không tưởng.

"Đúng là một con Giao Long, một con Hắc Giao..." Sở Vân mỉm cười, khẳng định chắc nịch.

Nói đoạn, anh liếc nhìn A Ninh một cái.

Tiết lộ nhiều tin tức như vậy, chắc A Ninh sắp không nhịn được mà báo cáo cho lão bản của cô ta rồi.

Theo ý của Tộc trưởng, lão bản của A Ninh chắc chắn sẽ tìm đến Sở gia chúng ta.

Cũng không hiểu Tộc trưởng nghĩ gì, cái lão Cầu Đức Khảo đó có gì để mà phải tốn lời.

"Sở Vân tiểu gia, anh chắc chứ?

Đó thực sự là Giao Long sao?

Thế giới này sao có thể có rồng tồn tại được?" Hạo Thiên Chân bàng hoàng, dù biết Sở gia không tầm thường nhưng vẫn khó mà tin nổi.

Đó là sinh vật chỉ có trong thần thoại thôi mà.

Không chỉ anh ta, cả A Ninh, Dịch Táp hay Bàn Tử đều cảm thấy khó tin.

Thực tế thì sự nghi ngờ của họ là có cơ sở, một thứ chưa từng xuất hiện trên đời thì việc không tin ngay cũng là lẽ thường.

Sở Vân khẽ cười: "Chỉ là một con Giao Long thôi, có gì mà phải làm quá lên?

Các vị chắc chẳng lạ gì tống tử, cương thi đúng không?

Đã có tống tử, cương thi tồn tại thì sao lại không thể có Giao Long?

Thần thoại chưa chắc chỉ là truyền thuyết, nếu không có thật thì sao lại có những câu chuyện đó truyền lại?

Con Hắc Giao đó dài gần trăm mét, theo lời Tộc trưởng thì chính tay anh ấy đã chém chết nó, xác của nó cũng được thu hồi rồi." Thấy Sở Vân không có vẻ gì là đang nói dối, lúc này Hạo Thiên Chân và Bàn Tử dù vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng bắt đầu tin dần.

Tộc trưởng Sở Hoang của Sở gia giống như một vị chân thần tại thế, nếu anh ấy đã nói có Giao Long thì chắc chắn là thật.

Chính vì tin nên họ mới càng chấn kinh.

Một con Giao Long trong truyền thuyết lại chết dưới tay Sở Hoang.

Nghe đồn thịt máu Giao Long là vật đại bổ, cực kỳ có ích cho việc kéo dài tuổi thọ.

Cả hai không kìm được mà bắt đầu hâm mộ.

"Sở tiên sinh, đây là lần đầu tôi nghe nói có sinh vật như Giao Long, không biết tôi có cơ hội được tận mắt nhìn thấy xác nó không?" Đôi mắt đẹp của Dịch Táp sáng lên, cô mỉm cười hỏi dò Sở Vân.

Giao Long!

Một sinh vật thần thoại như thế, liệu máu thịt của nó có thể chữa khỏi căn bệnh trên người cô không?

“Đúng thế, Sở tiên sinh là cao nhân, Sở Tộc trưởng lại càng giống chân thần hạ giới, ngay cả Giao Long cũng giết được, tôi thực sự muốn diện kiến vị kỳ nam tử này.” A Ninh cũng lên tiếng thăm dò.

“Ồ?” Nhìn sắc mặt hai người, Sở Vân thầm cười lạnh.

Quả nhiên đúng như Tộc trưởng dự liệu, sau khi nghe về Giao Long, cả hai đều muốn làm quen với anh ấy, mục đích đằng sau không nói cũng biết.

“Hai vị muốn làm quen với Tộc trưởng nhà tôi để xem xác Hắc Giao, tôi thấy không được ổn lắm...

Chúng ta dường như chẳng có quan hệ gì lớn, tại sao tôi phải đồng ý yêu cầu này của hai vị?” Sở Vân thản nhiên từ chối, thẳng thừng nói rằng họ mới quen biết nhau, yêu cầu này quá đường đột.

Uỳnh!

Đúng lúc đó, con tàu đánh cá đột ngột rung chuyển mạnh, đồ đạc trong khoang tàu văng tung tóe.

“Tàu ma!

Chương 128

Có tàu ma!" "Mau, mau chạy đi, tàu ma xuất hiện rồi!" "Chết chắc rồi, lần này ra khơi gặp tàu ma, chúng ta chết chắc rồi!" Kèm theo sự rung lắc dữ dội là tiếng la hét hoảng loạn, sợ hãi từ đám thuyền viên trên boong tàu.

Tiếp đó là tiếng bước chân dồn dập, một gã đàn ông vạm vỡ xông vào khoang, lo lắng nói với A Ninh: "Ninh đầu, bên ngoài xảy ra chuyện rồi." "Chuyện gì?" A Ninh nhíu mày.

"Thuyền trưởng nói có tàu ma, tôi cũng không hiểu lắm, chi bằng ra ngoài xem thử đi." "Được!" Vừa rồi nghe tiếng ồn ào bên ngoài đã thấy lạ, giờ lại nghe thêm từ "tàu ma".

Nhóm người vội vàng lên boong tàu, quả nhiên thấy lão thuyền trưởng và đám thuyền viên đang run cầm cập, mặt cắt không còn giọt máu nhìn về phía xa.

Lúc này trời tối sầm, mưa tầm tã, sóng to gió lớn khiến con tàu cũ kỹ như sắp tan ra từng mảnh.

Thuyền trưởng và đám người đang kinh hãi nhìn về phía trước mạn tàu, nơi đó giữa màn mưa bão, một con tàu gỗ đang lù lù tiến về phía họ.

"Vân gia, đó là tàu ma, trên biển mà gặp tàu ma là Long Vương đang nổi giận, tất cả sẽ phải chết." Địa Nhị mặt lạnh lùng, bước tới cạnh Sở Vân thì thầm.

Sở Vân nghe vậy liền bật cười: "Long Vương?

Tộc trưởng vừa chém chết một con Giao Long, giờ lại mọc đâu ra Long Vương ở cái biển Nam Hải này?

Không sợ gió lớn thổi bay lưỡi sao.” Địa Nhị cũng thấy cạn lời.

Có Long Vương thật thì đã sao?

Tộc trưởng nhà mình chém chết con Hắc Giao trăm mét, nếu Long Vương xuất hiện thật, Tộc trưởng chắc chắn sẽ tới Nam Hải chém luôn cả nó.

“Tàu ma!” Sở Vân nheo mắt, nhìn chằm chằm con tàu gỗ đang dập dềnh giữa sóng dữ, mắt lóe lên tia sáng.

“Dù gọi là tàu ma không hẳn chính xác, nhưng tôi cảm nhận được âm khí nồng nặc phát ra từ con tàu đó.

Mọi người cẩn thận, một người ở lại, số còn lại theo tôi lên tàu xem sao.

Trước khi đi Tộc trưởng có dặn, bất cứ thứ gì trong mộ có dính âm khí đều phải thu vào không gian giới chỉ mang về.

Âm khí trên tàu này rất đậm, bên trong chắc chắn có yêu ma quỷ quái.” Nghe Sở Vân dặn, Địa Nhị và những người khác lập tức trịnh trọng gật đầu: “Vân gia yên tâm, chúng em sẽ không làm vướng chân anh!” “Sở Vân tiểu gia, đó không phải là tàu ma thật đấy chứ?

Hết cương thi tống tử, rồi Quỷ Mẫu, Hắc Giao, giờ lại đến tàu ma, tôi thấy mình sắp không nhận ra thế giới này nữa rồi.” Hạo Thiên Chân lộ vẻ sợ hãi, vô thức bước lùi lại đứng sau lưng Sở Vân.

Anh ta chỉ là người thường, ngoài am hiểu cổ văn kiến trúc ra thì chiến đấu chỉ là hạng gà, gặp phải biến cố thế này cứ đứng sau Sở Vân là an toàn nhất.

Sở Vân lắc đầu cười nhưng không ngăn cản.

Thời gian ở Tô Châu, anh thấy tên Hạo Thiên Chân này cũng khá được.

Mà dù không có anh thì tên này cũng chẳng sao, chẳng phải có Trương Tiểu Ca ở đây rồi ư?

Anh liếc nhìn giáo sư Trương Hạo đang đứng ngây ngô bên cạnh Hạo Thiên Chân, ánh mắt hai người khẽ chạm nhau rồi rời đi ngay lập tức.

"Mọi người thấy sao về con tàu ma này?" A Ninh nghiêm giọng hỏi.

"Có gì đó không đúng, làm sao một con tàu gỗ có thể đi vững vàng giữa bão tố thế kia?

Tôi thấy nó rợn người lắm, trên đó dường như có bóng người đang bay?" Vương Bàn Tử nhíu mày, giọng đầy cảnh giác.

Anh ta không rành đổ đấu dưới nước nhưng vốn tính cẩn thận, nếu không cần thiết thì không muốn dây vào vụ tàu ma này.

"Chuyện tàu ma vốn là vô căn cứ, nhưng đêm nay quả thực kỳ quái.

Ngay cả ở sông hồ còn gặp chuyện lạ huống chi là biển cả hung hiểm này." Dịch Táp cau mày, cũng đang phân vân.

"Sở Vân tiểu gia, anh tính thế nào?" Mọi người lại dồn ánh mắt về phía Sở Vân.

"Hà hà... quản nó là tàu ma hay tàu gì, các người có phân vân cũng vô dụng, nó đang lao thẳng về phía chúng ta kìa." Sở Vân cười khinh khỉnh khi con tàu ma ngày càng đến gần.

"Mau, mau quay lưng đi, tàu ma đến rồi, tuyệt đối không được nhìn, đợi nó chọn được một người hiến tế thì chúng ta mới sống được." "Nếu nó chọn một người thì chúng ta sống, nếu nó chọn tất cả thì hôm nay coi như xong đời!" Đám thuyền trưởng và thuyền viên kinh hãi hét lên, giục mọi người quay lưng lại.

Nhóm Hạo Thiên Chân cũng có chút hãi hùng nên định làm theo, cố gắng không nhìn con tàu đó.

Thế nhưng, trong khi những người khác quay đi, Sở Vân và bốn tên tử sĩ vẫn đứng im.

Họ còn đang định lên tàu xem thứ gì đang điều khiển nó, việc gì phải quay lưng.

"Sở Vân tiểu gia, đừng có cậy tài mà làm liều, nghe lời thuyền trưởng đi, mau quay lưng lại." Hạo Thiên Chân kéo tay Sở Vân, lo lắng nói.

"Hoảng cái gì?" Sở Vân gạt tay anh ta ra.

"Người Sở gia ta chưa bao giờ biết sợ là gì, hôm nay nếu tôi không dám đối mặt, ngày mai cả gia tộc sẽ cười nhạo tôi, lúc đó làm sao tôi ngẩng mặt lên được?

Để tôi xem cái tàu ma này rốt cuộc là cái thứ gì." Con tàu ma tiến lại gần, mười mét, ba mét, một mét...

Trong mắt Sở Vân, đây chỉ là một con tàu gỗ mục nát dường như đã bị ngâm dưới biển mấy chục năm, đáng lẽ nó phải chìm dưới đáy biển từ lâu mới đúng.

Uỳnh!

Hai con tàu va chạm mạnh khiến tàu đánh cá rung bần bật, có người ngã lăn ra sàn nhưng không dám đứng dậy, chỉ biết nhắm tịt mắt nằm phủ phục trên boong.

Ân?

Đột nhiên Sở Vân nhíu mày, trên con tàu ma xuất hiện một làn khói đen tụ lại và bay về phía tàu đánh cá.

Bên trong làn khói đó có ba sinh vật nhỏ bằng bàn tay đang lao về

phía Dịch Táp, A Ninh và Hạo Thiên Chân.

"Thú vị!" Sở Vân khẽ nhếch môi.

Hạo Thiên Chân đứng gần nghe thấy tiếng cười thì giật mình, thì thầm: "Tiểu gia, anh cười gì thế, phát hiện ra gì rồi à?" "Không có gì!" Sở Vân lắc đầu, ý niệm vừa động, một thanh phi đao liền xuất hiện.

Vút!

Phi đao xé gió lao đi, chém đứt đôi sinh vật lạ đang định bám vào người Hạo Thiên Chân, xác nó rơi bộp xuống boong tàu.

Ở phía bên kia, Dịch Táp không hổ là cao thủ dưới nước, cô cảm nhận được nguy hiểm liền lăn mình một vòng, rút chủy thủ bên hông phi ra găm chặt sinh vật đó vào ván tàu.

Riêng A Ninh, dù là lính đánh thuê thiện chiến nhưng đối phó với thứ quỷ dị này lại chậm một nhịp, không kịp phản ứng.

Đúng lúc đó, một tiếng "keng" vang lên, một thanh đường đao tuốt khỏi bao, ánh đao lóe lên trong đêm tối.

Sinh vật quỷ dị bị chém làm đôi ngay lập tức.

Cùng lúc đó, làn khói đen kia dường như cảm nhận được nguy hiểm nên lặn thẳng xuống biển.

"Định chạy sao?" Sở Vân lạnh lùng nói: "Địa Ngũ ở lại, ba người còn lại theo tôi lên tàu ma!" Dặn dò xong, Sở Vân nhảy vọt một cái băng qua khoảng cách hơn hai mươi mét, đáp xuống tàu ma.

Địa Nhị, Địa Tam, Địa Tứ cũng lập tức phi thân bám theo.

"Sở Vân tiểu gia!" "Tiểu gia, anh thực sự lên đó à?" Nhóm Hạo Thiên Chân thấy Sở Vân lên tàu ma liền quay lại lo lắng gọi với theo, nhưng giữa sóng to gió lớn và mưa bão, Sở Vân chẳng thể nghe thấy gì.

“Địa Ngũ huynh đệ, vừa rồi cái thứ gì tấn công chúng tôi vậy?” Hạo Thiên Chân nhìn xác sinh vật lạ bị chém đôi trên sàn, sắc mặt trầm xuống.

“Đúng thế!” Địa Ngũ mặt không cảm xúc, lấy ra một cái túi thu gom ba cái xác đó lại.

Thứ này tích tụ không ít âm khí, dĩ nhiên không thể để lại.

Lúc này con tàu ma cũng dần tách ra và trôi xa dần.

Thấy vậy, lão thuyền trưởng và đám thuyền viên mới hò reo vui sướng.

“Ha ha... sống rồi, chúng ta sống rồi!” “Mau, mau lái tàu tránh xa chỗ này ra, sau này đánh chết tôi cũng không ra khơi vào mùa này nữa.” Khi đám thuyền viên định lái tàu chạy trốn, một thanh đường đao đột ngột chặn trước mặt họ.

Địa Ngũ lạnh lùng nói: “Khi Vân gia chưa quay lại, tàu tuyệt đối không được đi đâu hết.” “Tiểu huynh đệ, không đi không được đâu, lỡ tàu ma quay lại thì sao?” “Đúng đấy, Vân gia đã lên tàu ma thì coi như cầm chắc cái chết rồi, không về được đâu.” Đám thuyền viên khổ sở khuyên nhủ, ngay cả một tên đàn em của A Ninh cũng bước tới.

“Tránh ra!

Bây giờ phải rời khỏi đây ngay, muốn kéo tất cả chết chùm sao?” Hắn rút súng chỉ vào đầu Địa Ngũ, gào lên giận dữ.

Cảnh tượng vừa rồi khiến hắn khiếp vía, hắn thề không muốn trải qua lần nữa.

“Lão Tam, anh làm gì thế?

Bỏ súng xuống!” A Ninh quát lớn.

“Đầu, không bỏ được, tên này muốn hại chết tất cả chúng ta.”

“Tìm chết!” Mắt Địa Ngũ lóe lên tia lạnh lẽo, thanh đường đao trong tay hóa thành một tia chớp trắng rạch ngang không trung.

Tên Lão Tam trợn tròn mắt, đồng tử bắt đầu tán rã.

Chương 129

Một lằn chỉ đỏ xuất hiện trên cổ, máu phun ra xối xả xuống boong tàu.

Phịch một tiếng, xác hắn đổ gục xuống, hơi thở tắt lịm.

Mọi người có mặt đều kinh hãi tột độ.

Người đàn ông này ra tay quá tàn độc, một đao phong hầu, không hề do dự.

Đám thuyền viên đứng hình không dám nhúc nhích, đám người của A Ninh vừa sợ vừa phẫn nộ.

Sáu bảy gã đàn em của cô ta lập tức chĩa súng vào Địa Ngũ, hét lên: "Mày dám giết Lão Tam, tao sẽ bắt mày phải đền mạng." "Tôi khuyên các người nên thu súng lại, nếu không trước khi kịp nổ súng, tôi sẽ tiễn tất cả đi gặp hắn." Địa Ngũ lạnh lùng nhìn đám người, sát ý trong mắt không hề che giấu, khiến họ vừa kinh vừa sợ.

Uỳnh!

Sát khí lạnh thấu xương bùng phát từ người Địa Ngũ.

Loại sát khí chưa từng thấy này khiến hắn trông như vừa bước ra từ địa ngục.

Những kẻ bị khóa chặt bởi luồng sát khí đó đều mặt mũi tái mét, tâm thần hoảng loạn.

Cần biết rằng trước khi trở thành tử sĩ nhà họ Sở, Địa Ngũ là một binh vương dày dạn kinh nghiệm, nửa đời người lăn lộn trong mưa bom bão đạn, số người chết dưới tay hắn không đếm xuể.

Sau này nhờ gia đình khuyên nhủ, hắn mới xuất ngũ và được Sở

Vệ Hổ đưa vào công ty bảo an của Sở gia.

Từ khi luyện quốc thuật dành cho tử sĩ, Địa Ngũ tuyệt đối trung thành với Sở gia.

Thực lực của hắn giờ đã đạt đến Minh Kình đại thành, sắp bước vào cảnh giới viên mãn.

Dù đám thuộc hạ của A Ninh là lính đánh thuê thiện chiến, nhưng so với Địa Ngũ chẳng khác nào đom đóm so với ánh trăng.

"Bỏ súng xuống, nếu không... chết!" Giọng nói của Địa Ngũ lạnh lẽo vô cùng, sẵn sàng ra tay đồ sát bất cứ lúc nào.

"Mau bỏ súng xuống!" A Ninh hoàn hồn, quát thuộc hạ.

Lão Tam chết là do hắn tự làm tự chịu, rảnh rỗi sinh nông nổi.

Theo lệnh A Ninh, đám người kia mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hạ súng và lánh sang góc khác của boong tàu.

"Địa Ngũ tiên sinh, vừa rồi chỉ là hiểu lầm.

Cảm ơn anh đã cứu mạng tôi khỏi sinh vật quỷ dị kia." A Ninh cố nặn ra nụ cười xin lỗi, rồi chuyển chủ đề: "Chúng ta nên dùng dây thừng nối hai con tàu lại, nếu không sóng gió càng lúc càng lớn, Sở Vân tiểu gia sẽ khó quay về." Nghe vậy, Địa Ngũ cũng không thèm chấp nhặt nữa, thu đao vào bao rồi đi lấy dây thừng.

Hắn vận sức ném sợi dây sang con tàu gỗ phía đối diện.

Địa Tứ đã chờ sẵn ở đó, nhanh chóng buộc chặt dây vào một vị trí cố định rồi mới yên tâm cùng Sở Vân đi khám phá con tàu ma.

Thấy dây đã buộc xong, nhóm Bàn Tử mới thở phào.

"Bàn Tử, hay là chúng ta cũng sang đó xem con tàu ma này rốt cuộc là thế nào?" Hạo Thiên Chân vốn tính tò mò, liền rủ rê Bàn Tử.

“Đi, chắc chắn phải đi chứ.

Tôi cũng muốn biết tàu ma là cái giống gì.

Có tiểu gia Sở Vân ở đó thì an toàn không phải lo, hơn nữa tôi cũng đâu phải dạng vừa.” Bàn Tử cười hì hì, vỗ vỗ khẩu súng trên tay, bên hông còn dắt theo một con dao cẩu đầu.

“Tôi cũng đi, con tàu này đúng là có chút quỷ dị.” Dịch Táp cũng bước ra, cô cũng rất hứng thú với chuyện này.

“Đã vậy thì đi cả đi.” A Ninh cười, rồi quay sang hỏi giáo sư Trương: “Giáo sư Trương, ông có muốn đi cùng không?” “Tất nhiên rồi, lần đầu tiên gặp chuyện kinh hiểm kích thích thế này, tôi phải đi xem náo nhiệt chứ.” Thế là nhóm năm người A Ninh, Dịch Táp, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử và Trương Hạo lần lượt leo dây sang con tàu ma.

“Vân gia, con tàu nát này có vẻ không ổn, trong khoang tàu dường như có thứ gì đó rất dữ tợn đang ẩn nấp.” Trên tàu ma, Địa Nhị nhíu mày nhìn về phía cửa khoang tàu, trầm giọng nói.

Sở Vân gật đầu, mắt nheo lại: “Đúng là không tầm thường, âm khí bên trong quá nồng nặc.

Ngay cả con Huyết Thi Vương trong mộ Chu Mục Vương năm đó cũng không có âm sát khí khủng bố đến mức này.” “Vân gia, nếu vậy hãy để ba anh em chúng em đi tiên phong.” Nghe Sở Vân nói, Địa Nhị biến sắc, vội vàng đề nghị.

Anh ta đã nghe kể về Huyết Thi Vương đó, một con tống tử sống mấy ngàn năm, chiến lực cực mạnh mà Tộc trưởng phải đích thân ra tay mới giải quyết được.

Hiện giờ trên con tàu này có thứ còn đáng sợ hơn, anh ta dĩ nhiên không muốn Sở Vân gặp nguy hiểm.

Thà họ chết chứ Sở Vân tuyệt đối không được có chuyện.

“Hồ đồ!” Sở Vân lườm một cái.

“Nếu nó thực sự đáng sợ hơn Huyết Thi Vương thì các người vào chỉ có nộp mạng thôi.” Dù là tử sĩ nhưng không cần phải hy sinh vô ích.

Vả lại thực lực của anh hiện giờ tương đương với chiến sĩ cấp cao, quốc thuật đã đạt tới Ám Kình đại thành, chiến lực hoàn toàn không kém gì sơ cấp chiến tướng.

Dù đối phương có mạnh ngang Huyết Thi Vương đi nữa anh cũng chẳng ngại.

Biết đâu một trận chiến ra trò lại giúp anh đột phá lên trung cấp chiến sĩ.

“Đi thôi, theo sau tôi cảnh giới.

Cất súng đi, đối phó với mấy thứ quỷ dị này thì đao trong tay vẫn hữu dụng hơn súng.” Sở Vân vừa nói vừa chậm rãi bước vào khoang tàu.

Ba người Địa Nhị nhìn nhau rồi nhanh chóng cất súng, tiến lên phía trước Sở Vân: “Vân gia, để chúng em đi trước.

Là tử sĩ Sở gia mà không biết xả thân thì còn mặt mũi nào nữa.” Ba người tạo thành thế gọng kìm, từ từ tiến vào trong.

Thấy vậy Sở Vân cũng không ngăn cản, anh đi sau để kịp thời ứng cứu.

Tiếng bước chân giẫm lên ván gỗ mục phát ra những âm thanh ken két chói tai.

Đèn pin công suất lớn chiếu sáng không gian tối tăm bên trong.

Nhìn mớ đồ đạc lộn xộn, Sở Vân khẽ cau mày.

“Vân gia, đồ đạc trong này dường như là từ hai mươi năm trước.”

“Tàu bị ngâm nước biển lâu ngày, bên trong còn có cả cát đá.” “Kỳ lạ, con tàu này đáng lẽ phải chìm rồi mới đúng, sao giờ lại nổi lên được.” Nghe cấp dưới nhận xét, Sở Vân càng nhíu mày sâu hơn.

Anh đi tới một giá gỗ, trên đó có một quyển sổ tay bọc trong túi nilon trong suốt.

“Hà hà...

Cả con tàu này mọi thứ đều mục nát vì nước biển, riêng quyển sổ này thì không?” Anh cười lạnh, tuy không quan tâm kẻ nào sắp đặt nhưng rõ ràng đối phương coi anh là kẻ ngốc.

Thứ này rõ ràng là cố tình để lại cho người ta phát hiện ra.

Lấy quyển sổ ra, Sở Vân mở xem.

Trang đầu viết: Nhật ký khảo cổ bãi đá ngầm Nam Hải!

Trang hai viết: Năm 1984, Ngô Tam Tỉnh tặng Trần Văn Cẩm...

“Thú vị thật, lão Ngô Tam Tỉnh này đang giăng bẫy Hạo Thiên Chân sao?” Nhìn nội dung trong sổ, anh khẽ cười.

Giờ thì anh đã hiểu vì sao trước khi đi Tộc trưởng dặn đừng can thiệp vào một số chuyện, hóa ra Tộc trưởng đã biết trước hết rồi.

Ngô Tam Tỉnh đang bày cuộc chơi cho Hạo Thiên Chân, với tính tò mò của tên đó, chắc chắn hắn sẽ dính bẫy và truy tìm sự thật.

“Danh sách đội khảo cổ hai mươi năm trước sao?

Ồ, Trương Tiểu Ca cũng có tên trong đó.” Sở Vân nheo mắt, rồi cất quyển sổ đi để lát nữa đưa cho Hạo Thiên Chân.

Chuyện riêng của chú cháu nhà họ Ngô anh không muốn xen vào.

Uỳnh!

Đột nhiên trong khoang tàu vang lên một tiếng động lớn.

Nhóm người nhìn nhau rồi thận trọng đi về phía phát ra âm thanh.

Tới một góc rẽ, họ thấy một cánh cửa sắt đã bị khóa chặt, tiếng động vừa rồi phát ra từ phía sau cánh cửa đó.

Uỳnh!

Lại một tiếng nữa, cánh cửa sắt không chỉ kêu to mà còn bị móp một vết lớn, dường như có thứ gì đó cực mạnh đang húc vào.

Rắc rắc... cánh cửa sắt bị một lực đạo kinh hồn tông bay, vỡ vụn và đổ xuống sàn.

"Tê!" Không còn cửa chặn, mọi người cuối cùng cũng thấy thứ bên trong.

Chương 130

Đó là một cái xúc tu khổng lồ màu huyết hồng.

Nó dường như phát hiện ra nhóm Sở Vân liền điên cuồng tấn công.

Đám Địa Nhị không thèm nghĩ ngợi, tuốt đường đao ra chém vào cái xúc tu đó.

Keng keng keng...

Lạ thay, thanh đường đao vốn sắc bén giờ lại không thể chém đứt cái xúc tu quỷ dị này, thậm chí còn tóe ra lửa như chém vào sắt thép.

Nhờ sức mạnh phi thường, sau vài nhát chém, cái xúc tu cũng bị thương, rỉ ra một chất lỏng màu đen.

Nó dường như bị kích nộ hoàn toàn, vung cao cái xúc tu mang theo sức nặng ngàn cân quất xuống.

Nhóm Địa Nhị nhanh nhẹn né được và tiếp tục lao vào chém giết.

Phập!

Địa Nhị dồn hết sức bình sinh vào thanh đao, giáng một nhát mạnh nhất.

Đao khí tung hoành chém đứt lìa một đoạn xúc tu.

Máu đen phun ra xối xả, phần còn lại của cái xúc tu run rẩy dữ dội rồi rút tít vào bên trong biến mất.

“Vân gia, cái quái vật này là gì vậy?

Nhìn giống xúc tu bạch tuộc quá.” Địa Nhị nhặt đoạn xúc tu lên quan sát, vẻ không chắc chắn.

Nếu là bạch tuộc thật thì rắc rối to, mới một cái xúc tu mà đã cứng như sắt thép thế này, không biết con quái vật hoàn chỉnh sẽ khủng bố đến mức nào.

"Lục soát kỹ khoang tàu rồi mau quay lại boong, tôi có dự cảm sắp có một trận ác chiến." Sở Vân nghiêm giọng.

Lúc cái xúc tu đó chạy thoát, anh đã dùng tinh thần lực bám theo và thấy thấp thoáng một bóng đen khổng lồ dưới nước đang lao về phía này.

Hơn nữa dưới đáy biển sâu còn có vô số sinh vật quỷ dị khác đang kéo đến.

Sau khi lùng sục khắp con tàu mà không thấy gì giá trị, cả nhóm quay ra ngoài.

Nhưng cảnh tượng trên boong tàu khiến họ sững sờ.

Nhóm Hạo Thiên Chân, A Ninh, Bàn Tử đang đứng tựa lưng vào nhau thành một vòng tròn, vẻ mặt cực kỳ căng thẳng nhìn xuống biển.

Giữa những con sóng dữ dội là vô số sinh vật hình người quỷ dị.

Có loại toàn thân màu xanh, mặt xanh nanh dài – đó là Hải Hầu Tử.

Có loại mặt người mình cá nhưng lại có cả tay chân – gọi là Giao Nhân.

Nếu chỉ có vài con thì họ đã chẳng sợ đến thế, đằng này xung quanh tàu là cả một đội quân Hải Hầu Tử và Giao Nhân dày đặc, ước tính phải lên tới hàng ngàn con.

Chúng dường như đã liên minh lại để bao vây con tàu này.

Sở Vân hít sâu một hơi.

Anh biết Hải Hầu Tử và Giao Nhân là những loài cực kỳ hung tợn,

sức mạnh và phòng ngự đều rất cao.

Giờ chúng tụ tập đông thế này rõ ràng là không muốn để ai sống sót rời đi.

"Tiểu gia, rắc rối to rồi, ngần này Hải Hầu Tử với Giao Nhân thì đánh đến bao giờ mới hết, tôi sợ mình không chịu nổi một hiệp nữa." Hạo Thiên Chân mặt cắt không còn giọt máu.

"Tiểu gia có cách gì không?

Nếu không hôm nay chắc bỏ mạng ở đây quá." Vương Bàn Tử cười khổ.

Số anh ta đúng là đen, lần trước gặp tống tử và Huyết Thi Vương đã khiếp rồi, giờ chưa xuống mộ đã gặp cả quân đoàn thế này.

Nếu lần này còn sống về được, anh ta thề sẽ bỏ nghề, nếu không thì bắt anh họ anh ta ế cả đời!

"Không muốn chết thì chỉ có liều mạng thôi, may ra còn một con đường sống." Trương Hạo lúc này đột nhiên lên tiếng với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Ân?

Mọi người quay lại nhìn ông ta với vẻ nghi hoặc.

Giọng điệu và thần thái này sao có thể xuất hiện trên một giáo sư ngây ngô như vậy?

Trước sự chứng kiến của mọi người, Trương Hạo lạnh lùng đưa tay lên mặt lột bỏ lớp mặt nạ da người, thân hình cũng cao thêm vài cm, cơ bắp biến đổi.

Trong nháy mắt, vị giáo sư già biến mất, thay vào đó là một thanh niên mặc áo trùm đầu màu đen, mặt lạnh như tiền – Trương Khải Linh.

“Cái gì!

Tiểu Ca, là cậu sao?” “Muộn Du Bình, chuyện này là thế nào?” Bàn Tử và Hạo Thiên Chân há hốc mồm.

A Ninh và Dịch Táp cũng sững sờ.

“Trương Khải Linh!

Ông đưa giáo sư Trương đi đâu rồi?” A Ninh trầm giọng hỏi.

Cô không lạ gì nhân vật này, một người có giá thuê cực cao trong giới.

Lão bản của cô cũng đang ráo riết truy tìm anh ta vì nghi ngờ anh ta nắm giữ bí mật trường sinh.

“Yên tâm, ông ta chưa chết đâu!” Trương Khải Linh lạnh nhạt liếc A Ninh.

“Trương Khải Linh?” Dịch Táp kinh ngạc.

Trong giới đổ đấu có câu “Nam Hạt Bắc Ách”, hai người này là những nhân vật có giá trị nhất, mời được họ không phải chuyện dễ.

Dù cô chỉ chuyên tìm đồ dưới nước nhưng cũng đã nghe danh từ lâu.

“Tiểu Ca đến thì tốt quá rồi, thực lực cậu mạnh như vậy, cộng thêm Sở Vân tiểu gia chắc chắn sẽ xử đẹp được con bạch tuộc biến dị kia đúng không?” Bàn Tử đầy hy vọng nhìn Trương Khải Linh.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh lại lắc đầu: “Đối thủ của tôi không phải là nó.” “Có ý gì?” Mọi người ngơ ngác.

Vút!

Đột nhiên Sở Vân và Trương Khải Linh cùng nhìn về phía khoang tàu.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, một bóng người cao lớn bước ra từ bóng tối.

Đó là một sinh vật đỏ rực như máu, hình dáng giống Hải Hầu Tử nhưng to lớn hơn nhiều, cao tới hơn ba mét, toàn thân tỏa ra âm khí rợn người, đôi mắt lóe lên sự bạo ngược tột cùng.

"Hả!" Sở Vân nhíu mày.

Đây là một con Hải Hầu Tử biến dị, âm sát khí của nó còn khủng bố hơn cả Huyết Thi Vương.

Vừa nãy trong khoang tàu rõ ràng không thấy nó, sao giờ nó lại lù lù xuất hiện?

"Gào!" Con Hải Hầu Tử huyết sắc há cái miệng đầy răng sắc nhọn gầm lên một tiếng như sấm rền, khiến mọi người run bắn cả người.

"Mẹ kiếp, lại một con đại ca nữa xuất hiện." Bàn Tử lắp bắp.

"Tiểu Ca, đối thủ của cậu là nó sao?" Hạo Thiên Chân hỏi.

"Đúng thế!

Vì vậy, đội quân Hải Hầu Tử và Giao Nhân ngoài kia đành phải cậy vào mọi người rồi." Trương Khải Linh gật đầu khiến mọi người xanh mặt.

Hàng ngàn con như thế thì chống đỡ làm sao?

"Được rồi!" Sở Vân nghiêm giọng.

"Trận này khó nhằn đây, nếu không muốn chết thì dốc toàn lực ra, tôi không cứu nổi hết đâu." Nói đoạn, anh vẫy tay một cái, mấy cái rương lớn xuất hiện trên boong tàu.

"Địa Nhị, phát vũ khí đi.

Đám quái vật này đông quá, cho chúng ăn vài phát pháo trước, sau đó dùng lựu đạn giải quyết bớt.

Khi chúng lên boong tàu thì mới cận chiến.” Địa Nhị nhanh chóng mở rương.

Bên trong đầy ắp lựu đạn, súng phóng lựu, súng trường tấn công và súng săn.

Đây là số vũ khí Sở Vân đã chuẩn bị sẵn trong không gian giới chỉ để phòng hờ, không ngờ hôm nay lại phải dùng tới.

Chương 131

Nhóm Bàn Tử lại được một phen kinh hồn bạt vía trước màn ảo thuật lấy đồ từ hư không và số vũ khí khủng này.

“Mau chọn vũ khí đi.

Ai cận chiến yếu thì cứ dùng súng săn, loại này tôi đã cải tiến, uy lực tầm gần cực mạnh.” “Ha ha ha... có đống này thì tôi chẳng sợ gì nữa, một phát súng phóng lựu xem đứa nào chịu nổi.” Bàn Tử vớ ngay hai khẩu súng săn đeo lên người, dắt thêm chục quả lựu đạn và vác thêm một khẩu hỏa tiễn cầm tay, cười hớn hở.

A Ninh và Dịch Táp cũng nhanh chóng chọn vũ khí cho mình.

Dù rất sốc trước năng lực của Sở Vân nhưng giờ không phải lúc để thắc mắc.

“Gào!” Con Hải Hầu Tử vương lại gầm lên như phát lệnh.

Ngay lập tức, đội quân quái vật xung quanh lao thẳng về phía tàu ma.

“Được rồi, con Hải Hầu Tử vương kia láo quá, ăn một phát của Bàn gia đi.” Bàn Tử đầy tự tin bóp cò khẩu súng phóng lựu.

Vút!

Quả đạn xé gió lao đi.

“Bàn Tử ngu ngốc, bắn trên tàu là nổ tung cả lũ đấy!” Hạo Thiên Chân hét lên quát mắng.

“Ách...” Bàn Tử ngẩn người, cười ngượng nghịu.

Con Hải Hầu Tử vương kia dường như cũng biết nguy hiểm nên nhanh chóng né được.

Uỳnh!

Quả đạn rơi xuống biển ngay giữa đám quái vật, một quầng lửa bùng lên hất tung mấy con Hải Hầu Tử thành từng mảnh.

“Ha ha ha... chết đi lũ súc vật!” Bàn Tử sướng quá bắn thêm phát nữa.

Địa Nhị cũng bồi thêm một phát hỏa tiễn.

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, hàng chục con quái vật bỏ mạng.

Nhưng hành động này càng khiến lũ quái vật điên tiết hơn, chúng lao tới nhanh như chớp.

Lúc này, con Hải Hầu Tử vương cũng lao ra.

Trương Khải Linh nhanh như điện, một cái nhảy vọt, tung đòn gối cực mạnh khiến con quái vật văng ngược vào trong khoang tàu.

Anh không để nó kịp thở, rút Hắc Kim Cổ Đao đuổi theo vào trong.

Sở Vân mỉm cười, Trương Khải Linh giờ đã luyện quốc thuật của Sở gia, thực lực tăng vọt so với trước, đối phó với nó chắc không thành vấn đề.

“Gào!” Từ phía xa giữa những con sóng, con bạch tuộc khổng lồ cũng bắt đầu hành động.

Nó vung cái xúc tu dài mấy chục mét như một ngọn roi khổng lồ quất thẳng xuống tàu ma.

Nếu trúng đòn này, con tàu chắc chắn sẽ vỡ làm đôi.

“Tìm chết!” Ánh mắt Sở Vân lạnh lẽo, anh dùng niệm lực điều khiển bảy thanh phi đao xé toạc hư không lao về phía cái xúc tu.

Đồng thời, anh rút chiến đao ra, nhảy vọt lên cái xúc tu khổng lồ

đó và chạy thẳng về phía đầu con quái vật.

Chỉ trong vài nhịp thở, anh đã áp sát nó, vung đao chém mạnh xuống đầu con bạch tuộc.

Bảy thanh phi đao cũng va chạm kịch liệt với cái xúc tu, tạo ra những tiếng kim loại va chạm chát chúa.

Da của con bạch tuộc biến dị cực dày, phi đao ban đầu chưa thể xuyên phá ngay, nhưng sau vài lượt công kích, cái xúc tu trăm mét cũng bị băm thành từng đoạn.

Phập!

Chiến đao của Sở Vân cắm sâu vào đầu con quái vật.

Nó điên cuồng vung hàng chục cái xúc tu còn lại bao vây lấy anh.

Những cái giác bám trên xúc tu tỏa ra lực hút cực mạnh định giữ chân Sở Vân.

Nhưng anh chẳng hề sợ hãi, nhảy múa trên đầu con quái vật, để lại vô số vết thương sâu hoắm, trong khi bảy thanh phi đao vẫn không ngừng cắt nát các xúc tu khác.

"Giết!" Trên biển Nam Hải, Sở Vân tay cầm chiến đao, không ngừng giao chiến với con bạch tuộc biến dị khổng lồ trăm mét.

Bảy thanh phi đao như sao băng, xuyên qua những con sóng dữ dội, chém lên từng xúc tu sắc nhọn.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Phi đao phá không, ẩn chứa sức mạnh sát phạt đáng sợ!

Từng xúc tu bị chém đứt, máu đen chảy lênh láng.

Sở Vân vung trường đao chém mạnh xuống, đâm vào đầu con bạch tuộc, sau đó nắm chặt cán đao mà giằng xé.

"Rống ~" Tiếng gào thét sắc bén và đáng sợ vang vọng trời xanh, lan khắp đại dương.

Trong chốc lát, máu đen gần như nhuộm cả biển thành một màu tối.

Từng xúc tu bị chặt thành vô số mảnh, rơi xuống theo những con sóng.Bên khác!

Hàng ngàn hải hầu tử và quân giao nhân, sau khi chịu thương vong hàng nghìn, cuối cùng cũng đổ bộ lên quỷ thuyền.

Đối mặt với đám hải hầu tử và giao nhân dày đặc, ba người Đệ Nhị, Đệ Tam, Đệ Tứ bỏ súng ống, rút Đường đao ra chém giết.

Từng thanh Đường đao giao cắt ngang dọc, lưỡi đao dễ dàng chặt đứt đầu của hải hầu tử và giao nhân.

Ba người phối hợp vô cùng ăn ý, mặc dù hải hầu tử và giao nhân có phòng ngự kinh người, sức lực vô cùng lớn, nhưng trước mặt ba người họ, chúng chỉ có thể trở thành những con cừu non chờ bị làm thịt.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Vương Bàn Tử cậy vào sức lực cường đại của mình, tay cầm hai khẩu súng phun lửa, không ngừng bắn vào đám hải hầu tử và giao nhân trước mặt.

Khẩu súng phun lửa đã được cải trang đặc biệt có uy lực rất lớn, thường thì một phát bắn có thể trực tiếp hất bay hải hầu tử và giao

nhân xa vài mét, cả lồng ngực bị đánh nát bấy thịt xương.

Thậm chí, có hải hầu tử và giao nhân xui xẻo còn bị một phát bắn nát đầu, cảnh tượng vô cùng máu me và tàn nhẫn.

A Ninh và Dịch Tát, mỗi người một tay cầm súng, một tay cầm dao găm, hai người tựa lưng vào nhau, không ngừng bắn vào đám hải hầu tử và giao nhân đang xông tới.

Ngay cả Hạo Thiên Chân lúc này cũng không khỏi nghiến chặt răng, tay nắm chặt một khẩu súng phun lửa, không ngừng khai hỏa.

Đừng nói gì, không hổ là nhân vật chính thiên mệnh, vận may của anh chàng này thật sự không tầm thường, gần như mỗi phát súng đều có thể bắn nát đầu hải hầu tử và giao nhân.Nhưng số lượng hải hầu tử và giao nhân quá nhiều, mặc dù lúc này đã bị mọi người hợp lực giết chết hàng nghìn, nhưng trước đội quân dày đặc đó, con số đó vẫn chẳng thấm vào đâu.

Rầm!

Đột nhiên, một tiếng động lớn truyền ra từ khoang thuyền.

Ngay sau đó, chỉ thấy con Vua Hải Hầu Biến Dị trực tiếp bị hất văng ra khỏi khoang thuyền, sức mạnh đáng sợ đó thậm chí còn phá nát khoang thuyền, vô số mảnh gỗ bay tứ tung.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Khải Linh, thân vận áo đen mũ trùm, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, chậm rãi bước ra từ khoang thuyền, thần sắc lạnh lùng, toàn thân bao trùm bởi khí tức sát phạt đáng sợ.

"Gào!" Vua Hải Hầu Biến Dị bò dậy từ mặt đất, gầm lên một tiếng giận dữ về phía Trương Khải Linh, há miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn, rồi một lần nữa lao về phía anh.

Đối mặt với sự tấn công của Vua Hải Hầu Biến Dị, Trương Khải Linh thần sắc lạnh lùng, Hắc Kim Cổ Đao trong tay xoay một vòng

trong lòng bàn tay, sau đó anh nắm chặt cán đao, chém mạnh vào cổ nó.

Xoẹt!

Một nhát đao xuống, hơn nửa lưỡi đao đã ngập vào cổ nó, cơn đau dữ dội khiến Vua Hải Hầu Biến Dị gào thét liên hồi.Cùng lúc đó, trên biển, con bạch tuộc khổng lồ trăm mét kia, lúc này đã bị chém đứt hàng chục xúc tu, trên đầu nó chi chít những vết thương sắc nhọn đáng sợ.

"Chết!" Nhìn con bạch tuộc biến dị đang suy yếu nhanh chóng, ánh mắt Sở Vân lạnh như băng, khẽ gầm lên một tiếng.

Ong ong ong...

Khoảnh khắc tiếp theo, bảy thanh phi đao dưới sự khống chế của cậu, ngưng tụ lại một chỗ, điên cuồng lao vào đầu con bạch tuộc biến dị mà xoáy.

Chương 132

Phi đao xoay tròn cực nhanh, dễ dàng phá vỡ lớp phòng ngự, rồi trực tiếp xoáy sâu vào não nó, nghiền nát toàn bộ hệ thần kinh.

"Rống..." Kèm theo một tiếng gào thét sắc nhọn và kinh hoàng vang vọng khắp đại dương.

Con bạch tuộc biến dị khổng lồ trăm mét đó, cuối cùng cũng hoàn toàn mất đi hơi thở, nổi lềnh bềnh trên biển, chết không thể chết hơn.

Sau tiếng gầm chết chóc của con bạch tuộc biến lồ, Sở Vân cũng không rảnh rỗi, trực tiếp dùng phi đao, chia con bạch tuộc ra thành nhiều đoạn, cất vào không gian giới chỉ.

Lúc tìm mộ thuyền chìm dưới đáy biển, Tộc trưởng Sở Hoang đã ra lệnh rằng, một khi gặp những thứ có âm sát khí nồng đậm, đều phải mang về.

Mặc dù không biết Tộc trưởng muốn làm gì, nhưng Sở Vân cũng không hỏi nhiều, trực tiếp làm theo.Đồng thời, khi Sở Vân chém giết con bạch tuộc biến dị khổng lồ trăm mét, Trương Khải Linh cũng đã thành công tiêu diệt con Vua Hải Hầu Biến Dị kia.

Sau khi hai kẻ địch mạnh nhất được giải quyết, Sở Vân và Trương Khải Linh một lần nữa lao vào đám hải hầu tử và giao nhân.

Có lẽ cái chết của Vua Hải Hầu Biến Dị và bạch tuộc biến dị khổng lồ đã khiến đám hải hầu tử, giao nhân từ sâu thẳm nội tâm cảm thấy một nỗi sợ hãi.

Trận chiến tiếp theo, quân đoàn hải hầu tử và giao nhân không kiên trì được bao lâu, liền lần lượt sợ hãi, quay trở lại đại dương. . .....Cùng lúc đó, khi Sở Hoang và Sở Vân chuẩn bị khám phá Tinh

Tuyệt Cổ Thành và Mộ Thuyền Chìm Dưới Đáy Biển, những người của Sở Thị gia tộc cũng đang nỗ lực hết mình.

Dãy núi Tần Lĩnh!

Trong một ngọn núi sâu nào đó, một đoàn sáu người, toàn bộ vũ trang đầy đủ, đang hành tẩu trong rừng sâu núi thẳm.

Người dẫn đầu là một thiếu niên mặc áo khoác chống nước màu đen.

Phía sau anh ta, năm người đàn ông mặc quân phục rằn ri, mỗi người đều cầm súng ống, vũ trang đầy đủ.

Những người này không ai khác chính là người của Sở Thị gia tộc.

Thiếu niên tên là Sở Trường Thọ, năm người còn lại là tử sĩ của Sở gia.Kể từ khi Sở Hoang ra lệnh cho tộc nhân tìm kiếm các loại dược liệu lâu năm, trong Sở Thị gia tộc, từng người một đã ra ngoài.

Sở Trường Thọ là một trong số đó.

Để bảo vệ thiên tài của Sở gia, trong tộc thậm chí đã phái năm tử sĩ đi theo phía sau cậu ta, chờ lệnh.

“Hoang Thập Nhị, giờ chúng ta đi đâu?” Sở Trường Thọ ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, rồi nhìn thanh niên phía sau mình, hỏi.

“Trường Thọ thiếu gia, chỗ này cách mục tiêu của chúng ta chắc không xa nữa.” Thanh niên tên Hoang Thập Nhị, là tử sĩ của Sở gia, xếp thứ mười hai theo chữ “Hoang”, có chiến lực không tồi, đồng thời cũng sở hữu thực lực Minh Kình đại thành.

Phía sau anh ta lần lượt là Hoang Thập Tam, Hoang Thập Tứ, Hoang Thập Ngũ, Hoang Thập Lục.“Tần Lĩnh, cây thần đồng xanh, không biết tin đồn có thật không.” Sở Trường Thọ nhìn về phía khu

rừng trong màn đêm đen tối, thì thầm.

Đã mấy ngày kể từ khi cậu rời khỏi gia tộc, để tìm kiếm dược liệu lâu năm, ngay từ đầu cậu đã đặt mục tiêu vào Tần Lĩnh.

Dù sao thì dãy núi Tần Lĩnh là một dãy núi khổng lồ chia cắt Nam Bắc, ngoại trừ khu vực vành đai đã trở thành danh lam thắng cảnh, phần còn lại đều là rừng sâu núi thẳm hiếm dấu chân người.

Hơn nữa, Tần Lĩnh còn được đồn là một trong những long mạch, nơi sâu trong núi chắc chắn tồn tại một lượng lớn dược liệu.

Đồng thời, từ xa xưa, Tần Lĩnh đã có nhiều đại mộ, Bát Bách Lý Tần Xuyên, vật hoa thiên bảo, nhân kiệt địa linh, lầu rồng cung điện nhiều vô số kể.

Không biết có bao nhiêu tướng lĩnh vương hầu, vương công quý tộc đã được chôn cất trong Tần Lĩnh.

Nơi đây, không chỉ mọc rất nhiều thiên tài địa bảo, mà còn có vô số lăng mộ.

Cũng chính vì thế, Sở Trường Thọ mới ngay lập tức đến Tần Lĩnh tìm kiếm.

Quả nhiên, mấy ngày qua, cậu thực sự đã tìm được không ít dược liệu tốt.

Trong đó, còn có sáu cây nhân sâm trên ba mươi năm tuổi, cây lâu năm nhất còn đạt sáu mươi năm, có thể nói là thu hoạch không tồi.Đồng thời, mấy ngày qua cũng phát hiện ra một ngôi mộ.

Ngôi mộ này có quy mô không nhỏ, chủ nhân mộ khi còn sống là một công hầu, đồ bồi táng rất nhiều.

Đã gặp đại mộ rồi, lẽ nào lại không xuống?

Sở Trường Thọ dẫn năm tử sĩ Sở gia, cậy vào tài năng cao cường

và lòng dũng cảm, thực sự đã thành công khám phá ngôi đại mộ này.

Không ngờ trong mộ có không ít cơ quan cạm bẫy, nếu Sở Trường Thọ không chuẩn bị từ trước, cố ý cầu xin từ gia tộc một con Phá Thổ Tứ Lang và hai con Phá Thổ Thất Lang trước khi xuất phát, thì chỉ riêng những cạm bẫy trong mộ cũng đủ khiến cậu phải "uống một bình".

Ngoài ra, trong mộ còn có mấy con "tống tử" lớn, thực lực cũng không thấp, nhưng dưới sự phối hợp của mấy người họ, chúng đã bị lên kế hoạch chém giết thành công, thi thể và quan tài của "tống tử" đều được thu vào không gian giới chỉ của gia tộc.

Ngôi mộ này là một ngôi mộ thời Đường, trong mộ có nhiều đồ sứ, thư họa, cổ tịch, nhưng giờ đây tất cả đều trở thành vật của Sở Thị gia tộc.Sau khi ra khỏi mộ, Sở Trường Thọ và những người khác dự định trước tiên quay về chân núi, nghỉ ngơi một thời gian, rồi mới tiếp tục đi sâu vào Tần Lĩnh.

Không ngờ, tại một nhà trọ, họ lại vô tình gặp mấy tên "thổ phu tử" (kẻ trộm mộ). (Đọc truyện sảng, lên Feilu Fiction!) Những tên "thổ phu tử" đó nói rằng, trong Tần Lĩnh có một cây đồng xanh khổng lồ cao hơn trăm mét, cây đồng xanh đó có thể ban cho con người sức mạnh thành thần tùy theo tâm nguyện.

Nghe vậy, Sở Trường Thọ lấy làm hiếu kỳ, liền cố ý dẫn đoàn người đi theo sau khi đối phương rời đi.

Không ngờ, đối phương chỉ vì muốn dẫn Sở Trường Thọ và những người khác mắc câu, cố ý nói ra những lời đó.

Bọn chúng đã sớm đoán được Sở Trường Thọ và đoàn người cũng là kẻ trộm mộ, chắc chắn thu hoạch không nhỏ, nên mới cố ý dẫn dụ để "hắc ăn hắc", nuốt chửng toàn bộ chiến lợi phẩm của họ.Mặc dù đoàn sáu người của Sở Trường Thọ, và cả Hoang Thập Nhị, nhìn qua

đã thấy không tầm thường, nhưng bên ngoài họ không hề để lộ vũ khí đạn dược.

Cậy vào mấy khẩu súng phun lửa trong tay, đám "thổ phu tử" đó liền trở nên to gan.

Đáng tiếc, lần này bọn chúng đã đụng phải kẻ cứng.

Để giữ mạng, đám "thổ phu tử" vội vàng nói ra rằng những điều chúng nói trước đó đều là thật.

Chỉ là bấy nhiêu năm qua, không có nhiều người thực sự nhìn thấy cây đồng xanh đó, và ngay cả khi có nhìn thấy rồi quay về, cuối cùng cũng đều hóa điên.Đám "thổ phu tử" lần này đến Tần Lĩnh, vốn cũng là để tìm kiếm cây đồng xanh, thậm chí còn dò la được vị trí đại khái của nó.

Chỉ là vừa khéo gặp phải Sở Trường Thọ và đoàn người, chưa kịp "chiết kích trầm sa" (chưa kịp hành động) thì đã rơi vào tay Sở Trường Thọ và những người khác.

Sau khi có được tin tức, Hoang Thập Nhị và mấy người kia trực tiếp giết chết mấy tên "thổ phu tử" đó, rồi cả đoàn liền lên đường tìm kiếm cây đồng xanh.

Đối với việc cây đồng xanh có thực sự tồn tại hay không, Sở Trường Thọ trong lòng cũng không chắc chắn, nhưng vẫn muốn thử xem sao, vạn nhất là thật, thì một nơi quỷ dị như vậy, chắc chắn sẽ tồn tại rất nhiều thiên tài địa bảo.

Đặc biệt là cây đồng xanh đó có thể thỏa mãn mọi nguyện vọng của bất kỳ ai, bất kể thật giả, chắc chắn đều không đơn giản.

Nếu có thể vận chuyển cây đồng xanh về, có lẽ Tộc trưởng cũng phải khen ngợi."Trường Thọ thiếu gia, cây đồng xanh cao trăm mét có thật hay không thì chưa nói, cháu nghe tin hình như cô Thanh Nhi cũng

ở gần Tần Lĩnh.” “Sở Thanh Nhi?” Nghe Hoang Thập Nhị nói, Sở Trường Thọ có chút ngạc nhiên.

Đương nhiên cậu không thể không biết Sở Thanh Nhi, dù sao cũng là người cùng tuổi trong tộc.

Chỉ là luận về vai vế, Sở Trường Thọ phải gọi đối phương một tiếng cô cô.

Hai bên chưa gặp nhau mấy lần, nhưng cậu cũng biết đối phương là con gái của thúc công Sở Vệ Hổ.

Đặc biệt sau khi bước vào con đường siêu phàm, trong tộc ai tu luyện nhanh, thiên phú cao, tất cả tộc nhân đều biết rõ mồn một.

Đối với cô cô Sở Thanh Nhi này, cô ấy nhỏ hơn cậu một tuổi, nhưng giờ đây lại sở hữu thực lực Học viên trung cấp.

Đặc biệt đối phương cực kỳ giỏi Quốc thuật Hình Ý Quyền, mặc dù thời gian tu luyện ngắn, nhưng giờ đã sắp bước vào Minh Kình đại thành.

Bàn về chiến lực, Sở Trường Thọ thậm chí còn không dám chắc có thể ổn định chiến thắng đối phương.“Xem ra chúng ta phải nắm bắt thời gian thôi, cô cô này của tôi tính cách kiêu ngạo, nếu lần này, chuyến đi Tần Lĩnh của cô ấy thu hoạch vượt qua tôi, chỉ sợ khó tránh khỏi bị dạy dỗ vài câu.” Sở Trường Thọ bất đắc dĩ cười khổ, sau đó sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Đi, đêm nay chúng ta đi gấp, nhanh chóng đến vị trí cây đồng xanh, trên đường cũng chú ý một chút, nếu gặp dược liệu lâu năm, đừng làm hỏng.” “Rõ!” Cùng với tiếng đáp của mấy người, Sở Trường Thọ dẫn đầu nhảy vọt về phía xa, năm người Hoang Thập Nhị lập tức theo sau.

Trong chốc lát, sáu bóng người như quỷ mị, trong rừng sâu núi thẳm, thoắt ẩn thoắt hiện lao đi. . .....Sáng hôm sau!

Giữa sa mạc Hoàng Sa, Tây Dạ Cổ Thành!

Sở Hoang và những người khác lên xe, ba chiếc xe jeep một lần nữa khởi động, phóng về phía trước.

Sau một ngày đường nữa, vào sáng ngày thứ ba, cả đoàn cuối cùng cũng đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhìn hai ngọn núi đá từ màu đen khổng lồ nối liền phía trước, hệt như một con hắc long khổng lồ đang nằm rạp trên mặt đất, hùng vĩ đến khó tin.

Trên sa mạc Hoàng Sa không xa, đang đứng sừng sững những bức tường đổ nát.

Nơi đây, chính là vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành!"Tộc trưởng, đây là Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Tinh Tuyệt Cổ Thành đã bị sa mạc Hoàng Sa chôn vùi hai nghìn năm, muốn vào được cổ thành, e rằng phải tìm một lối vào." Nhìn khung cảnh xung quanh, Sở Nghị nhíu mày nói.

"À...

đi theo tôi." Sở Hoang lắc đầu cười, sau đó dẫn cả đoàn đi về phía trước.

Thần niệm quét qua, trong phạm vi vài nghìn mét, bất kỳ dấu vết nào cũng không thể thoát khỏi mắt tôi.

Rất nhanh, tôi tìm thấy một lối vào, theo bậc thang, bước vào một đại điện.

Vừa vào đại điện, mọi người phát hiện nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống.

Chương 133

Bên ngoài là sa mạc Hoàng Sa, nhiệt độ cực kỳ cao, nhưng nhiệt độ bên trong đại điện lại như đang bật điều hòa, hoàn toàn là hai thế giới khác biệt so với bên ngoài.“Đại điện này chắc có hiệu ứng thanh lương điện, không ngờ đã lâu như vậy mà vẫn duy trì được đến giờ.” Sở Nghị có chút kinh ngạc nhìn khắp đại điện, chỉ thấy phía trước có một bậc thang đi lên, ở vị trí trung tâm nhất dường như đặt một đài cao.

“Đi!” Nhìn đài cao đó, Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, dẫn mọi người đi lên.

Khi cả đoàn lên đài cao, mới phát hiện, bên trên lại đặt một con mắt ngọc to bằng đầu người, toàn thân trong suốt sáng ngời.

Con mắt ngọc toàn thân có màu xanh trắng, ẩn ẩn dường như lấp lánh điểm điểm quang mang, nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện trên con mắt ngọc lại có chút tơ máu, hệt như một nhãn cầu thật sự.

Khi nhìn thấy con mắt ngọc đó, Sở Hoang và Sở Nghị đều không khỏi nhíu mày.

Trên đó, họ cảm nhận được một tia thần niệm quỷ dị.

Và thần niệm đó đang bao trùm lấy mọi người, thậm chí muốn hòa nhập vào cơ thể họ.“Tộc trưởng?” Sở Nghị nhíu chặt mày, quay sang nhìn Sở Hoang bên cạnh.

“Mặc kệ là thứ gì, tất cả những thứ có ý đồ xấu đều phải biến mất.” Sở Hoang cười lạnh một tiếng, sau đó phẩy tay trực tiếp thu hồi nó vào hệ thống.

Mặc kệ yêu ma quỷ quái gì, trực tiếp bán cho hệ thống, xem còn

làm càn thế nào được nữa?

"Đinh, ký chủ thu hồi một viên Xà Thần Chi Nhãn (phỏng chế), nhận được 5000 điểm tích lũy." . .....Ồ?

Sau khi nghe giọng nói của hệ thống trong đầu, Sở Hoang không khỏi hơi nhướng mày, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Vật mắt ngọc vừa nãy, là Xà Thần Chi Nhãn phỏng chế?

Cũng là Mặc Trần Châu phỏng chế?

Nhưng hình như không đúng lắm, Mặc Trần Châu không nên lớn như vậy thì phải?

Hay là, do tộc Quỷ Động năm đó phỏng chế?

Không ngờ chỉ là một viên Xà Thần Chi Nhãn phỏng chế mà lại có thần niệm mênh mông như vậy.

Mặc dù không biết thứ đó được chế tạo bằng gì, nhưng Sở Hoang cũng không quá bận tâm.

Đối với tôi mà nói, mọi thứ đều không quan trọng.

Điều thực sự khiến tôi quan tâm là viên Xà Thần Chi Nhãn phỏng chế đó lại cung cấp cho tôi năm nghìn điểm tích lũy.

Có gì vui hơn điều này sao?

Hoàn hồn lại, Sở Hoang ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy ở đỉnh đại điện phía trên, lại có một con mắt ngọc tương tự.

Chỉ là con mắt ngọc này so với viên Xà Thần Chi Nhãn trước đó thì lớn hơn nhiều, đường kính thậm chí đạt hơn một mét.

Dưới ánh sáng mạnh chiếu rọi, bên trong con mắt ngọc khổng lồ đó dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích."Tộc trưởng, bên trong

con mắt ngọc kia có gì đó không ổn.” Sở Nghị hơi nhíu mày, thần niệm vô thức bắt đầu thăm dò.

Chậc...

Khi nhìn thấy bên trong con mắt ngọc khổng lồ đó lại dày đặc những loài rắn đen, Sở Nghị không khỏi tặc lưỡi.

“Thứ quái quỷ gì vậy?

Nhiều Tịnh Kiến A Hàm như thế à?” “Huyền Nhất, một phát bắn vỡ nó ra, lát nữa mọi người cẩn thận một chút, trước tiên hãy uống Giải Độc Đan, Tịnh Kiến A Hàm cực độc, tuyệt đối đừng để trúng chiêu.” Sở Hoang liếc nhìn Huyền Nhất và những người bên cạnh, nhẹ giọng nói.

“Vâng, Tộc trưởng!” Nghe lệnh, Huyền Nhất và những người khác không chút chần chừ, vội vàng lấy ra Giải Độc Đan đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng uống vào.

Ngay cả Sở Nghị cũng không ngoại lệ.

Mặc dù thực lực cường đại, nhưng cũng chưa đạt đến mức vô địch, nếu không cẩn thận trúng chiêu, thì thật sự khóc không ra nước mắt.Bùm!

Sau khi mọi người uống Giải Độc Đan, Huyền Nhất giơ tay bắn một phát vào con mắt ngọc khổng lồ kia.

Viên đạn bay ra khỏi nòng, lập tức bắn trúng con mắt ngọc.

Bùm!

Con mắt ngọc và đỉnh điện trực tiếp nổ tung, sau đó vô số Tịnh Kiến A Hàm từ bên trong con mắt ngọc rơi xuống đất.

Những con Tịnh Kiến A Hàm này mỗi con dài ít nhất một mét, nắp thịt trên đầu rung động, hai mắt tràn ngập ánh sáng đỏ máu.

Đồng thời, cùng với việc con mắt ngọc khổng lồ vỡ tan, trên đỉnh điện lại lộ ra một cái hang động hình con mắt đã được khắc từ trước.

Bên trong đó, cũng có một lượng lớn Tịnh Kiến A Hàm đang ào ạt trào ra phía dưới.

Trong chớp mắt, cả đại điện đã bị phủ kín bởi Tịnh Kiến A Hàm dày đặc, nhìn mà rợn người.“Hít!” “Nhiều rắn vậy, lại thêm một rắc rối nữa rồi.” Nhìn cảnh tượng này, Sở Trường Văn hít sâu một hơi, bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Không sao, những con Tịnh Kiến A Hàm này sợ ánh sáng mạnh, vừa hay chúng lại tụ tập ở một chỗ, ngược lại còn dễ đối phó hơn nhiều so với trước đây ở Cửu Tầng Yêu Lâu.” Sở Hoang mỉm cười nhạt nói.

Khi đi đến Cửu Tầng Yêu Lâu của Côn Luân Băng Xuyên, những con Tịnh Kiến A Hàm đó phân bố ở nhiều nơi, chỉ có thể dùng sức mạnh chém giết từng con một.

Bây giờ những con Tịnh Kiến A Hàm này tuy nhiều hơn, nhưng lại tập trung ở cùng một chỗ, ngược lại còn dễ đối phó hơn.

“Khoan đã, tôi thử xem Hỏa Biều Trùng của tôi có đối phó được không.” Khi Huyền Nhất và những người khác sắp lấy ra lựu đạn gây choáng, Sở Nghị vội vàng ngăn lại.Bốp!

Chỉ thấy anh ta vỗ vào hộp gỗ trên lưng, hộp gỗ vừa mở ra, vô số Hỏa Biều Trùng liền bay ra.

So với trước đây, những con Hỏa Biều Trùng này hình như đã lớn hơn gần một nửa, và vừa xuất hiện màu sắc đã có sự thay đổi tinh vi, không phải là hình thái Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Toàn thân chúng màu bạc trắng, giống như những viên băng tinh lấp lánh ánh sáng yếu ớt, đang bay lượn trong đại điện. . .....

Đây chính là một hình thái khác của Hỏa Biểu Trùng, đó là Cùng Thần Băng!

"Đi!" Cùng với tiếng quát khẽ của Sở Nghị, những con Hỏa Biểu Trùng đó lập tức lao về phía những con Tịnh Kiến A Hàm đang bò dưới đất, muốn tấn công Sở Hoang và những người khác.

Đối mặt với sự tấn công của Hỏa Biểu Trùng, những con Tịnh Kiến A Hàm cũng nổi giận, lập tức có rất nhiều Tịnh Kiến A Hàm tấn công Hỏa Biểu Trùng.

Tuy nhiên, Hỏa Biểu Trùng ở hình thái Cùng Thần Băng, chỉ cần rung cánh nhẹ nhàng, liền dễ dàng đóng băng một con Tịnh Kiến A Hàm thành một khối băng.

Trong chớp mắt, đã có ít nhất hàng nghìn con Tịnh Kiến A Hàm bị đóng băng trên mặt đất, khiến người ta rợn tóc gáy."Nghị thúc, cháu cảm thấy Hỏa Biểu Trùng hình như lại mạnh hơn không ít, tốc độ đóng băng như vậy, ngay cả một người cũng có thể đóng băng nó thành băng trong chớp mắt." Nhìn cảnh tượng này, Sở Trường Văn không khỏi nói với vẻ mặt ngưỡng mộ.

"Mới chỉ là khởi đầu thôi, tiềm lực của Hỏa Biểu Trùng không nhỏ, bây giờ mới chỉ có hai hình thái, nếu sau này sinh ra hình thái thứ ba, thì sẽ còn đáng sợ hơn nữa." Nhìn Sở Nghị với vẻ mặt tươi cười, Sở Hoang cũng không khỏi gật đầu tán thưởng.

"Được rồi, những con Hỏa Biểu Trùng này đúng là mạnh, nhưng để đối phó với đám Tịnh Kiến A Hàm này thì vẫn hơi chậm." "Tiểu Nghị, thu Hỏa Biểu Trùng về, Huyền Nhất, chuẩn bị ném lựu đạn gây choáng." "Vâng, Tộc trưởng!" Nghe lệnh của Sở Hoang, Sở Nghị hai ngón tay hợp lại như kiếm, chỉ vào những con Hỏa Biểu Trùng.

Khoảnh khắc tiếp theo, những con Hỏa Biểu Trùng đó liền lần lượt rung cánh, bay về hộp gỗ.

Đồng thời, năm người Huyền Nhất lần lượt ném ra một quả lựu đạn gây choáng, Sở Hoang và những người khác thấy vậy, cũng vô thức nhắm mắt lại.Bùm bùm bùm...

Cùng với năm quả lựu đạn gây choáng nổ tung, trong chốc lát cả đại điện liền chìm trong một màu trắng xóa.

Dưới ánh sáng siêu mạnh của lựu đạn gây choáng, đám Tịnh Kiến A Hàm dày đặc kia, trực tiếp nằm im bất động trên mặt đất.

"Thiên địa vạn vật quả nhiên tương sinh tương khắc, loài Tịnh Kiến A Hàm có độc tính mãnh liệt quỷ dị như vậy, lại sợ ánh sáng mạnh." Nhìn đám rắn đen khổng lồ nằm im không chút động tĩnh trên mặt đất, Sở Nghị không khỏi lắc đầu cảm thán.

"Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, mấy đứa có thấy những cột đá bên cạnh không?

Những cột đá này chính là một loại Cự Môn Trận Pháp được tạo thành dựa trên 'Thấu Địa Thập Lục Hình Rồng'.

Hai đứa đi phá giải trận pháp này dựa trên 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' đi.

Chỉ khi phá giải trận pháp này, mới có thể mở ra thông đạo dẫn đến sâu bên trong Tinh Tuyệt Cổ Thành." Sở Hoang phẩy tay, không kiên nhẫn nói với Sở Nghị và Sở Trường Văn."Ồ?

Thấu Địa Thập Lục Long, Cự Môn Trận Pháp?

Vậy thì tôi phải xem xét kỹ càng mới được." Nghe Sở Hoang nói vậy, Sở Nghị có chút ngạc nhiên liếc nhìn những cột đá kia, vừa rồi không chú ý, không ngờ đó lại là Cự Môn Trận Pháp thật.

"Tộc trưởng ơi, cơ quan Cự Môn Trận Pháp, chi bằng trực tiếp để Phá Thổ Thất Lang giải quyết không phải tốt hơn sao?

Như vậy vừa tiết kiệm sức lực, vừa nhanh gọn.” Sở Trường Văn có chút không hiểu hỏi.

“Để nó đi giải quyết làm gì, phiền phức à?” “Huống hồ 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' bao la vạn tượng, phá giải Cự Môn Trận Pháp cũng không phải chuyện khó khăn gì.” “Đừng lúc nào cũng ỷ lại vào ngoại vật, có thể không dùng, nhưng không thể không biết.” Đột nhiên bị Sở Hoang quát mắng, Sở Trường Văn trên mặt lập tức lộ ra vẻ lúng túng và hổ thẹn.“Vâng, Tộc trưởng, tôi đi ngay đây.” Nhìn Sở Trường Văn quay người rời đi, Sở Hoang không khỏi lắc đầu.

Sở Trường Văn có thiên phú không tồi, lại thông minh, biết động não, cũng chính vì thế mà Sở Hoang mới muốn bồi dưỡng cậu.

“Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật”, mặc dù chỉ có nửa trên, nhưng cũng bao la vạn tượng, chứa rất nhiều bí thuật.

Tầm long điểm huyệt, phong thủy kham dư, chỉ là một trong số đó.

Chương 134

Cơ quan bố cục, Kỳ Môn Độn Giáp, cũng nằm trong đó.

Nếu có thể hoàn toàn thông hiểu nửa trên của "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", thì dù bản thân cá nhân không quá mạnh mẽ, cũng đủ để hoành hành trong các cổ mộ lớn.

Hiện tại, có sẵn Cự Môn Trận Pháp và Thấu Địa Thập Lục Long, Sở Hoang đương nhiên muốn để cậu ta đi tìm hiểu và xem xét.Lắc lắc đầu, không để ý đến hai người đang nghiên cứu Cự Môn Trận Pháp nữa, Sở Hoang vung tay, trực tiếp thu hồi tất cả thi thể Tịnh Kiến A Hàm trên mặt đất vào hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi tổng cộng 9358 con Tịnh Kiến A Hàm, nhận được 37432 điểm tích lũy." "Nhiều vậy sao?" Nghe lời của hệ thống trong đầu, Sở Hoang không khỏi hơi nhướng mày, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Một lần thu hồi mà nhận được gần bốn vạn điểm tích lũy, hiện tại tổng số điểm tích lũy mà tôi sở hữu, e rằng đã vượt qua con số mười vạn.

Mà tôi còn chưa hoàn toàn khám phá Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Một khi Tinh Tuyệt Cổ Thành được khám phá xong, chắc chắn sẽ nhận được thêm nhiều điểm tích lũy.

Hơn nữa, theo tin tức nhận được trước đó, Sở Vân lúc này đã đi đến Mộ Thuyền Chìm Dưới Đáy Biển, chắc chắn cũng có thể mang về không ít thứ, cung cấp điểm tích lũy khi thu hồi.

Đợi sau khi quay về Kinh Đô thành, điểm tích lũy chắc chắn sẽ đạt đến một con số kinh người."Có nhiều điểm tích lũy như vậy, xem ra

tốc độ phát triển của gia tộc sẽ được nâng cao rất nhiều." Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia tinh quang, sau đó trầm giọng nói với hệ thống: "Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc." "Đinh, đang mở..." Xoẹt!

Theo lời của hệ thống, khoảnh khắc tiếp theo, một màn hình quang mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức hiện ra trước mắt tôi.

Gia tộc: Vĩnh Hằng Sở Gia Cấp độ: 1 Cấp Tộc trưởng: Sở Hoang; Tuổi: 22 Vị cách: Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô [Chưa giác tỉnh] Trang bị: Chiến y chuyên dụng (Cấp 1), Vũ khí chuyên dụng (Cấp 1) Tu vi: Võ giả cấp Chiến Tướng sơ cấp, Khống Chế Giả cấp Chiến Tướng cao cấp, Quốc thuật Hóa Kình Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh Tộc nhân: 684 người; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật.

Tử sĩ: 480 người; Công pháp: Quốc thuật bản tử sĩ.

Thế lực: Gia tộc trải rộng trong giới kinh doanh, giới quân sự, thế giới ngầm, danh tiếng vang dội Kinh Đô, là một thế lực cường đại mà cả Đại Việt không ai dám coi thường.

Cộng hưởng tu luyện gia tộc: Đã kích hoạt Kỹ năng gia tộc: Bá Đạo Cơ Quan Thuật, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Cổ Đổng Bách Khoa...

Điểm tích lũy: 123716 điểm Không gian hệ thống: Yêu bài chuyên dụng của Tộc trưởng, Chiến y chuyên dụng của Tộc trưởng, Binh khí chuyên dụng của Tộc trưởng, Kim Lũ Ngọc Y, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỷ, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, Xà Mi Đồng Ngư, Tam Túc Thanh Đồng Trọng Đỉnh, Quỷ Mẫu Quyền Trượng, thi thể hắc giao, giao long châu..."Chậc chậc, điểm tích lũy đã lên tới mười hai vạn rồi sao?" "Ngay cả tu vi quốc thuật, mấy ngày trước cũng vừa hay đột phá, bước vào Hóa Kình." Nhìn bảng thông tin

gia tộc hiện tại, Sở Hoang không khỏi khẽ mỉm cười.

Mấy ngày nay tôi cũng không tu luyện quốc thuật, nhưng tu vi lại tự nhiên đột phá, bước vào Hóa Kình.

Tất cả là do hiện tại tôi đã có được vòng hào quang cộng hưởng tu luyện gia tộc.

Chỉ cần người trong gia tộc tiến hành tu luyện, tất cả tiến bộ về tu vi đều sẽ được cộng hưởng cho Sở Hoang.

Mặc dù một hai người không có tác dụng lớn, nhưng hàng trăm tộc nhân đồng thời cộng hưởng, đủ để tu vi của Sở Hoang không ngừng tăng lên từng giây từng phút.

Cũng là do hiện tại tu vi của tộc nhân còn quá thấp, đợi đến khi từng người một có thể bay lượn trên trời dưới đất, thì tu vi cộng hưởng đó mới càng trở nên bất khả tư nghị.“Tộc trưởng, Cự Môn Trận Pháp phá giải rồi, cũng không quá khó.” Đúng lúc đó, giọng Sở Nghị bỗng truyền đến từ không xa.

Ngay sau đó, không biết Sở Nghị đã làm gì, vị trí trung tâm dưới đài cao đại điện lại bắt đầu lõm xuống, lộ ra một lối đi bằng bậc thang lớn dẫn xuống lòng đất.

Nhìn cảnh tượng này, Sở Hoang không khỏi mỉm cười hài lòng, sau đó đóng bảng thông tin gia tộc lại, nói với hai người Sở Nghị: “Không tồi, bên dưới chắc chắn là con đường dẫn đến sâu bên trong cổ thành rồi.” Nói xong, Sở Hoang dẫn đầu bước xuống bậc thang đá, những người khác thấy vậy cũng vội vàng đi theo.

Mọi người đi xuống, rất nhanh đã đến một đại điện khác.

Đại điện này còn hùng vĩ và tráng lệ hơn trước, ở bốn phía đại điện, mỗi bên đều có một thiên điện.

Bên trong đại điện đặt đủ loại vũ khí và khôi giáp, phía trên cùng

có một ngai vàng hoàn toàn bằng vàng.“Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng khá có hứng thú, ngai vàng bằng vàng này e rằng còn xa hoa hơn cả long ỷ của nhiều vị đế vương thăng long.” Nhìn ngai vàng bằng vàng phía trên, Sở Nghị không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Được rồi, mấy đứa đi xem các thiên điện xung quanh, xem có thứ gì có giá trị không, tiện thể thu luôn cái ngai vàng bằng vàng kia mang về.” Sở Hoang phẩy tay nói.

“Vâng, Tộc trưởng!” Khi mọi người đi đến các thiên điện, Sở Hoang lại phẩy tay, thu hồi tất cả binh khí và khôi giáp đó vào hệ thống.

Tuy những thứ này không đáng bao nhiêu điểm tích lũy, nhưng có còn hơn không.

“Đinh, ký chủ thu hồi một số binh khí và khôi giáp... nhận được 0 điểm tích lũy.” “Tộc trưởng, bên cháu không có gì.” “Tộc trưởng, bên cháu cũng không có.” “Tộc trưởng, bên cháu cũng vậy.” “Tộc trưởng, hậu điện phía bên kia hình như có một thông đạo, bên dưới hình như thông đến sông ngầm.” Đúng lúc đó, trong đại điện bốn phía truyền đến tiếng nói của mọi người.“Đi, đến hậu điện!” “Xem ra chúng ta càng ngày càng gần Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi.” Sở Hoang mỉm cười thản nhiên, sau đó dẫn mọi người đi về phía hậu điện.

Quả nhiên, ngay phía sau hậu điện, có một con đường dốc đi xuống, mọi người đi theo con đường đó một lúc, quả nhiên phát hiện bên dưới có một con sông ngầm.

Đối diện con sông ngầm, có một cánh cửa đá khổng lồ, ở giữa có một cây cầu đá, đang nối liền với cánh cửa đá đối diện.

Cả đoàn bước lên cầu đá, chầm chậm đi đến trước cánh cửa đá.

Cánh cửa đá, thực chất là một loại cơ quan, một khi không tìm

được cơ quan đúng, người bình thường căn bản không thể mở được.

Sau khi cẩn thận nhìn kỹ cánh cửa đá đó, Sở Hoang đột nhiên vươn hai ngón tay ra, mạnh mẽ ấn vào một tảng đá không đều, hơi nhô ra bên cạnh cánh cửa đá.

Rầm rầm rầm...

Trong chốc lát, cùng với một tiếng nổ vang, cánh cửa đá đó từ từ mở ra phía trên.Sau khi cánh cửa đá mở ra, đập vào mắt mọi người là một con đường núi tối đen tĩnh mịch.

Con đường núi này dốc đứng và hiểm trở vô cùng, hai bên còn sâu không thấy đáy như vạn trượng vực sâu.

Sở Hoang hai mắt hơi híp lại, dẫn đầu đi về phía con dốc đứng đó.

Con dốc hiểm trở này dẫn thẳng xuống phía dưới, không lâu sau mọi người lại đến một nền đất bằng phẳng.

Ở hai bên nền đất, đứng sừng sững những bức tượng đá đồng khổng lồ, những bức tượng này kỳ quái muôn hình vạn trạng.

Xung quanh nền đất không có bất kỳ thông đạo nào, ngược lại phía trước có một cái hố sâu khổng lồ.

Hố sâu tối đen như mực, không ai có thể biết bên dưới rốt cuộc có gì.“.....” Đột nhiên, Sở Nghị thần sắc ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Vừa rồi dùng thần niệm dò xét cái hố sâu kia, không ngờ lại phát hiện ra một cảnh tượng khiến anh kinh ngạc và phấn khích.

Chỉ thấy anh ta lấy ra một chiếc đèn pin cực mạnh to bằng cánh tay, chiếu ánh sáng xuống phía dưới.

“Hít!” Khi nhìn thấy bên dưới hố sâu, Sở Trường Văn và những người khác không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong hố sâu, toàn bộ đều là tiền vàng, đá quý, cũng như các loại vật phẩm được chế tạo từ vàng, lưu ly.

Núi vàng chất đầy cả hố sâu, nếu mang ra bán, đơn giản là một con số trên trời không thể tưởng tượng nổi.“Tộc trưởng. .....” Sở Trường Văn hai mắt nóng bỏng nhìn về phía Sở Hoang, mặc dù tài sản mà Sở gia hiện có không hề ít, nhưng lúc này anh ta vẫn vô cùng kích động.

Dù sao, núi vàng bạc châu báu chất đống như vậy, đặt ngay trước mắt, sức công phá thị giác này thực sự khó có thể tưởng tượng được.

“Xuống đi!” “Núi vàng bạc châu báu này không thể bỏ lại một cái nào!” “Thông đạo có lẽ ở đầu bên kia của hố sâu.” . .....“Ha ha ha...

Tộc trưởng, chúng ta phát tài rồi, một núi vàng lớn như vậy, có nhiều châu báu ngọc thạch như thế, nếu bán hết đi, ít nhất cũng phải vài chục tỷ chứ?” “Tuyệt đối không chỉ vậy, nhưng tất cả tài bảo của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, giờ đây theo thời gian phát triển, giá đồ cổ cũng không ngừng tăng lên, nếu từ từ bán ra, đâu chỉ vài chục tỷ?” “.....” Dưới hố sâu khổng lồ, Sở Nghị và Sở Trường Văn trên mặt đều đầy nụ cười.

Cảm giác đứng trên núi vàng bạc châu báu đó, thực sự không thể diễn tả bằng lời.

Nhìn nụ cười trên mặt hai người, Sở Hoang cũng không khỏi khẽ mỉm cười.

Thực tế, nếu bán ra toàn bộ cùng lúc, giá chắc chắn sẽ bị giảm giá rất nhiều.

Quy luật “vật hiếm thì quý” ở đâu cũng vậy.

Nếu không, từ từ bán ra, và theo thời gian trôi đi, e rằng thực sự có thể bán được một cái giá trên trời.

Đặc biệt là Tinh Tuyệt Cổ Quốc đã thất lạc hai nghìn năm, một khi tin tức về việc bảo vật của Tinh Tuyệt Cổ Quốc xuất thế được tung ra, e rằng cả giới đào mộ sẽ sôi sục.“Được rồi, tôi sẽ thu hết những thứ này đi trước, đợi sau khi về Kinh Đô thành rồi tính tiếp.” “Vâng, Tộc trưởng!” “Vâng, Tộc trưởng!” “.....” Nhìn núi vàng bạc châu báu trước mắt, Sở Hoang vung tay lớn, trực tiếp thu toàn bộ vào hệ thống.

Sau khi thu đồ xong, cả đoàn bình ổn lại tâm trạng, rồi một lần nữa bắt đầu thám hiểm về phía trước.

Đi không lâu, đột nhiên phát hiện phía trước, lại có một cái hố sâu khổng lồ.

Cái hố sâu này vô cùng hùng vĩ, hố động mắt thường căn bản không nhìn thấy đáy, ngay cả Sở Hoang dùng thần niệm thăm dò, cũng chỉ cảm nhận được một mảnh tối đen, không thể chạm tới đáy.

“Quỷ Động!” “Đây là Quỷ Động!” Sở Hoang hai mắt hơi híp lại, trầm giọng nói.“Tộc trưởng, Quỷ Động sao?” “Hít!

Quỷ Động này không tầm thường a, thần niệm ‘840’ của tôi lại không thể cảm nhận được bên dưới rốt cuộc có gì, chỉ có một mảnh tối đen, như hư vô vậy.” Nghe Sở Hoang nói đến cổ thành, Sở Trường Văn và Sở Nghị đều không khỏi giật mình, trong lòng âm thầm kinh ngạc không thôi.

Sở Hoang chỉ thấy nhíu mày, ở sâu bên trong Quỷ Động khổng lồ, anh luôn cảm thấy có một nỗi kinh hoàng lớn, thậm chí còn khiến anh cảm thấy có chút nguy hiểm.

“Bên dưới Quỷ Động, lẽ nào thực sự cất giữ Xà Thần Di Cốt sao?” Sở Hoang thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt lại dừng lại ở phía trước.

Chỉ thấy phía trước có một đài đá khổng lồ uốn lượn, đài đá này

kéo dài lên phía trên Quỷ Động.

Trên đó, nằm ngang một cỗ quan tài thần bí được chạm khắc hoa văn không rõ tên.

Trên cỗ quan tài đó, mọc lên một bông hoa khổng lồ màu tím vô cùng yêu diễm.“Tộc trưởng, cỗ quan tài kia sẽ không phải là quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương chứ?” Sở Trường Văn khẽ nuốt nước bọt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Mấy đứa đừng ai lại gần đài đá đó, bông hoa tím khổng lồ trên quan tài đó không ổn, tôi lại cảm nhận được một luồng thần niệm nồng đậm từ đó, dường như có sức mạnh gây ảo giác.” Sở Nghị thần sắc nghiêm túc, quay đầu nhìn chằm chằm Sở Trường Văn và Huyền Nhất cùng những người khác cảnh cáo.

Bản thân anh là một pháp sư ảo ảnh, đối với ảo thuật, hiện giờ anh cũng đã có sự lý giải.

Chỉ cần nhìn thoáng qua bông hoa tím đó, anh đã cảm thấy không ổn.

Có lẽ tôi và Tộc trưởng không sợ thứ đó, nhưng thần niệm của Sở Trường Văn và các tử sĩ Huyền Nhất rõ ràng không mạnh bằng bông hoa tím kia.

Chương 135

Nếu một khi bị khống chế, sinh ra ảo giác, không biết sẽ xảy ra chuyện nguy hiểm gì.“Đó là Thi Hương Ma Dụ, có năng lực gây ảo giác tinh thần cực kỳ mạnh mẽ, Tiểu Nghị, đi theo tôi lên xem thử.” Sở Hoang thần sắc lạnh lùng, dẫn Sở Nghị bước đi về phía trước.

Sở Trường Văn và những người khác thấy vậy, cũng chỉ đành bất đắc dĩ ở lại phía sau.

Dù sao, đối với mộng cảnh gây ảo giác tinh thần của Thi Hương Ma Dụ, họ khá cẩn trọng.

Khi Sở Hoang và Sở Nghị đến trước quan tài làm từ Côn Luân Thần Mộc, mới phát hiện, Thi Hương Ma Dụ phía trên lại tỏa ra một chút phấn hoa màu tím.

Loại phấn hoa này một khi được hít vào cơ thể theo không khí, tuyệt đối có thể dễ dàng khống chế người hít phải.

May mắn thay hai người đều không phải người thường, phấn hoa tuy quỷ dị, nhưng đối với hai người họ thì lại không có tác dụng.“Thi Hương Ma Dụ. .....

Chắc cũng đáng không ít điểm tích lũy đây.” Sở Hoang hai mắt hơi híp lại, sau đó vung tay lớn, trực tiếp thu hồi nó vào hệ thống.

“Đinh, ký chủ thu hồi Thi Hương Ma Dụ, nhận được 8000 điểm tích lũy.” Hít! !

Đáng giá tám nghìn điểm tích lũy?

Đồng tử Sở Hoang co lại, vạn vạn không ngờ Thi Hương Ma Dụ lại có giá trị đến thế.

Nó còn quý giá hơn cả viên Xà Thần Chi Nhãn phỏng chế trước đó

nữa.

Thi Hương Ma Dụ có giá trị nhiều điểm tích lũy như vậy, vậy cỗ quan tài làm từ Côn Luân Thần Mộc hiếm thấy trên đời, há chẳng phải càng quý giá hơn sao?

Nghĩ vậy, Sở Hoang cẩn thận mở nắp quan tài ra, khi nhìn thấy bóng người nằm bên trong quan tài, Sở Hoang lập tức nhíu mày.

Chỉ thấy bên trong quan tài nằm một cô gái mặc váy dài màu đỏ thẫm, đầu đội trang sức vàng, mặt đeo mặt nạ vàng.Cô gái nằm yên tĩnh bên trong, từ cổ tay trắng nõn của cô có thể thấy, dường như đây không phải là một thi thể, mà là một người đang ngủ say.

Sở Hoang đưa tay ra, nhẹ nhàng tháo mặt nạ vàng xuống, lúc này mới nhìn rõ dung mạo của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế giai nhân dường như cũng khó mà hình dung được đối phương.

Làn da như ngọc, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ như thể không thuộc về nhân gian.

Cô ấy cứ thế nằm trong quan tài, nhưng dường như có thể khiến trời đất cũng phải thất sắc.

Mọi ngôn từ đều không thể miêu tả chân thực, càng không thể hình dung được.

Ngay cả Sở Hoang, lúc này cũng không khỏi hơi ngẩn người, có chút thất thần.

Nhưng không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như có một mối liên hệ nào đó với tôi.

Nhưng tôi lại chưa từng gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương, hai người họ làm sao lại có liên hệ được?“Tộc trưởng, ...

Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Sở Nghị có chút kinh ngạc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau đó dường như hiểu ra điều gì đó, không khỏi lắc đầu thở dài: "Tinh Tuyệt Nữ Vương quả nhiên không phải người phàm, dung mạo như tiên tử trên cửu thiên vậy.

Tiếc quá...

Nếu chưa chết, thì lại rất xứng với Tộc trưởng, vừa hay Sở gia chúng ta bây giờ chưa có chủ mẫu, nếu có thể trở thành vợ của Tộc trưởng, tôi tin rằng tất cả tộc nhân đều sẽ không từ chối." Nghe lời Sở Nghị, Sở Hoang không kiên nhẫn trừng mắt nhìn anh ta nói: "Nói bậy bạ gì đó?" Mặc dù ngoài miệng đang quát mắng Sở Nghị, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy anh ta nói có lý.

Tôi vẫn luôn tìm kiếm một người có thể trở thành chính thê của mình, nhưng dường như người tôi gặp đều kém một chút.

Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt, thực sự rất phù hợp.

Luận về thân phận, là Vương của Tinh Tuyệt Cổ Quốc uy hiếp Ba Mươi Sáu Nước Tây Vực.

Luận về năng lực, bằng một tay đã chinh phục Ba Mươi Sáu Nước, đủ để chứng minh bản lĩnh của đối phương.

Luận về dung mạo, cho đến nay, là sự tồn tại hoàn mỹ nhất mà tôi từng thấy.

Bất kể là khía cạnh nào, Sở Hoang đều cực kỳ ưng ý.Ong!

Đột nhiên, đúng lúc đó, không gian quanh Tinh Tuyệt Nữ Vương trong quan tài đột nhiên bắt đầu chấn động mạnh.

Một luồng gió vô hình, thậm chí còn nổi lên từ cô ấy làm trung tâm.

Thình thịch~ Thình thịch~ Và, Sở Hoang đích thân nghe thấy trái

tim vốn không chút động tĩnh của đối phương, vào khoảnh khắc này lại đập trở lại.

Trong cảm nhận của tôi, trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này tràn ngập sức mạnh và sinh mệnh lực cường đại.

Thậm chí, ngay cả đôi lông mày của cô, cũng không khỏi khẽ động.

Cảnh tượng này khiến Sở Hoang lập tức nhíu chặt mày.

Chà, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại chưa chết?

Hai nghìn năm qua, Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc làm sao mà sống sót được đến bây giờ?

Đặc biệt là sức mạnh trên người đối phương, ngay cả Sở Hoang cũng không khỏi kinh ngạc.

Đó là công pháp cùng nguồn gốc với công pháp mà tộc nhân Sở Thị gia tộc tu luyện.

Thôn Phệ Tinh Không Pháp!

Tinh Tuyệt Nữ Vương biết Thôn Phệ Tinh Không Pháp?

Không thể nào!

Thôn Phệ Tinh Không Pháp là công pháp cấp hệ thống, chỉ dành cho tộc nhân tu luyện, ngoại trừ Sở Thị gia tộc, thế giới này căn bản không tồn tại Thôn Phệ Tinh Không Pháp.Nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương trước mắt, lại thực sự biết.

Đặc biệt là thực lực hiện tại của đối phương, thậm chí tôi còn cảm thấy đối phương mạnh hơn mình.

Đặc biệt trong đầu đối phương, có một luồng thần niệm cực kỳ hùng hậu và đáng sợ.

Bất kể là tố chất cơ thể, hay thần niệm, lại đều vượt xa tôi.

Ít nhất cũng là cấp Chiến Thần!

Thậm chí cấp Hành Tinh, cũng rất có khả năng!

Chấn động!

Không thể tin được!

Sở Hoang nhíu chặt mày, trong lòng cuồn cuộn như sóng lớn.

Hèn gì trước đây tôi cảm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương có liên hệ gì đó với mình, hóa ra cô nàng này đã tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp, ít nhất cũng là cấp Chiến Thần, thậm chí cấp Hành Tinh.

Trùng hợp thế, không thể nào không có liên hệ.

Mặc dù Sở Hoang tạm thời không thể làm rõ mọi chuyện, nhưng lúc này tôi có thể khẳng định, mọi chuyện tuyệt đối có liên quan đến tôi.

Chẳng lẽ nào, tôi đã vượt qua thời không, trở về hai nghìn năm trước, dạy Tinh Tuyệt Nữ Vương tu luyện?Đột nhiên, trong đầu Sở Hoang nảy ra một giả thuyết táo bạo.

Càng nghĩ càng có khả năng, nhưng muốn vượt qua thời không, đừng nói đến tôi hiện tại, ngay cả cấp Hành Tinh, Hằng Tinh, Vũ Trụ cũng tuyệt đối không thể làm được.

Vậy nên, mọi chuyện có khả năng là do hệ thống cũng tham gia vào?

“Hệ thống, nói mau, rốt cuộc là chuyện gì?” Sở Hoang chìm đắm trong tâm thần, nghiêm túc hỏi hệ thống.

“Đinh, mọi việc đều có khả năng, hệ thống tạm thời không thể trả lời.” Nghe lời của hệ thống, Sở Hoang không kiên nhẫn trợn trắng mắt.

Bây giờ tôi chắc chắn một trăm phần trăm, khẳng định là hệ thống giở trò.Ong!

Đúng lúc đó, từ cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, một linh hồn hư ảo đột nhiên xuất hiện từ hư không.

Linh hồn này giống hệt Tinh Tuyệt Nữ Vương, chẳng phải chính là bản thân Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Chỉ là, dường như là linh hồn thể của cô ấy?

Khi linh hồn thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy Sở Hoang, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đó, lập tức lộ ra một nụ cười kinh ngạc và vui mừng.

“Phu quân, chàng cuối cùng cũng đến rồi, thiếp đã đợi hai nghìn năm, cuối cùng cũng tìm thấy thiếp rồi...” Phu. .....

Phu quân?

Sở Hoang nghe vậy, cả người lập tức rơi vào trầm mặc.

Tôi đã đoán được có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng vạn vạn không ngờ, đối phương vừa xuất hiện đã gọi tôi là phu quân.

Chương 136

Phía sau, Sở Nghị lúc này cũng đầy vẻ kinh ngạc, đồng tử co rút dữ dội, vẻ mặt khó tin.Nhìn Sở Hoang đang trầm mặc, Tinh Tuyệt Nữ Vương hơi ngẩn ra, sau đó bỗng nhiên nói: "Thiếp biết phu quân, bây giờ chàng không nhận ra thiếp, không sao cả, chàng đúng là phu quân của thiếp.

Thiếp đã tu luyện Thôn Phệ Tinh Không Pháp mà chàng dạy, thậm chí cả Đại Diễn Thần Quyết, chàng cũng đã truyền cho thiếp." Sở Hoang hơi trầm mặc, sau đó ánh mắt có chút phức tạp nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Có thể cụ thể nói cho tôi biết chuyện này là sao không?" "Đương nhiên có thể rồi phu quân." Linh hồn thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương mỉm cười duyên dáng, sau đó nhẹ nhàng đến bên Sở Hoang, khẽ mở miệng nói: "Phu quân thật vĩ đại, trong mắt thiếp, thế gian này không còn ai có thể sánh bằng chàng.

Lúc đó thiếp vừa mới trưởng thành, chàng đột nhiên từ trời giáng xuống, trở thành tín ngưỡng duy nhất trong lòng thiếp.

Chàng dạy thiếp Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, thiếp trở thành pháp sư ảo thuật hiếm có trên đời.

Dưới sự giúp đỡ của chàng, thiếp đã tạo ra Tinh Tuyệt Quốc cường thịnh chưa từng có, ba mươi sáu nước Tây Vực không dám không phục.

Thiếp đã gả cho chàng, nhưng vào đêm tân hôn, dường như có một sự tồn tại nào đó đang xua đuổi.

Lúc đó chàng nói với thiếp, rằng chàng đến từ hai nghìn năm sau, hai nghìn năm sau thiếp sẽ gặp lại chàng, chỉ là lúc đó phu quân có thể không nhận ra thiếp."Trong lời nói đó, trên khuôn mặt tươi đẹp tuyệt

trần của Tinh Tuyệt Nữ Vương, vô thức lộ ra một chút oán giận, khiến Sở Hoang mày giật liên hồi.

Lúc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại tiếp tục nói: "Sau khi chàng rời đi, thiếp nhanh chóng tu luyện đạt cấp Chiến Tướng, thậm chí là cấp Chiến Thần.

Không ngờ vào lúc đó, thiếp phát hiện thế gian này lại có tồn tại cổ thần.

Xà Thần mà mạch Tinh Tuyệt thiếp tôn thờ, cũng là một trong những cổ thần đó.

Xà Thần chưa chết hoàn toàn, nó muốn hậu nhân tìm kiếm Mặc Trần Châu, chọn ra vật chứa phù hợp, một lần nữa giáng lâm thế gian.

Phu quân, bên dưới Quỷ Động có một đoạn Xà Thần Di Cốt, trên đó ẩn chứa một loại lực lượng nguyền rủa quỷ dị, phàm là người đến gần Quỷ Động đều sẽ bị nguyền rủa lây nhiễm.

Bởi vì thiếp phát hiện ra một bí mật, tàn hồn của Xà Thần đã ra tay với thiếp.

Không ngờ lúc đó thần niệm của thiếp đã bước vào cấp Hành Tinh, tàn hồn Xà Thần không thể tiêu diệt thiếp, chỉ là thần niệm của thiếp thỉnh thoảng thất thường, khiến không ít người vô tội chết oan.Thậm chí, tàn hồn Xà Thần vì để đối phó với thiếp, đã gây ra một trận bão cát vô tận, chôn vùi toàn bộ Tinh Tuyệt Quốc.

Để đối phó với nó, thiếp chỉ có thể chìm vào giấc ngủ sâu, dùng linh hồn tinh thần chống lại nó.

Hai nghìn năm qua, tàn hồn Xà Thần tuy đã bị thiếp tiêu diệt, nhưng đó chỉ là tàn hồn trên một đoạn di cốt mà thôi.

Về sau nó chắc chắn sẽ trở lại.

Thiếp tuy đã thắng tàn hồn đó một chiêu, nhưng linh hồn tinh thần lực cũng bị trọng thương, không ngờ lại may mắn, hai nghìn năm tranh đấu với tàn hồn Xà Thần, khiến thần niệm của thiếp có được sự lột xác cực lớn.

Chỉ cần thiếp khôi phục như ban đầu, thần niệm liền có thể một bước trở thành cấp Hằng Tinh, thậm chí là pháp sư ảo thuật cấp Vũ Trụ.

Lúc đó, dù Xà Thần quay lại, thiếp cũng không hề sợ hãi." Nghe những lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Sở Hoang mày vẫn luôn nhíu chặt.

Tàn hồn Xà Thần!

Xà Thần Di Cốt!

Tôi quả nhiên đã xuyên qua thời không, trở về hai nghìn năm trước sao?"Đinh, ký chủ phát hiện lỗi thời không, tìm thấy vợ thất lạc, bảng thông tin gia tộc đã cập nhật." Cái gì mà vợ thất lạc chứ...

Nghe giọng nói đột ngột của hệ thống trong đầu, Sở Hoang không kiên nhẫn nói: "Hệ thống, ý ngươi là, Tinh Tuyệt Nữ Vương đúng là vợ của tôi sao?" "Đinh, đúng vậy ký chủ!" Được thôi!

Xem ra, tôi thật sự vô duyên vô cớ có thêm một người vợ.

Sở Hoang âm thầm lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: "Tên thật của cô là gì?" "Ô Thiền Na Già Hải, phu quân cứ gọi thiếp là Ô Thiền." Tinh Tuyệt Nữ Vương nháy mắt tinh nghịch, nói với vẻ mặt tươi cười."Vậy...

Ô Thiền, cô cần ngủ bao lâu?

Có cần tôi giúp đỡ không, nếu cần đan dược chữa trị linh hồn, tôi cũng có thể cung cấp cho cô." Vì đối phương thực sự là vợ của tôi, nên Sở Hoang tự nhiên sẽ không keo kiệt, chi một ít điểm tích lũy để

chữa trị vết thương cho đối phương căn bản không là gì.

“Phu quân, không cần đâu!

Linh hồn của thiếp cần phải lột xác, thiếp có linh cảm, một khi lột xác hoàn thành, sẽ có một sự biến đổi long trời lở đất.

Chỉ cần lát nữa khi phu quân rời đi, hãy mang thiếp cùng với quan tài đi là được.

Thiếp đã ở đây hai nghìn năm rồi, bây giờ phu quân đã trở về, vậy thì thiếp đương nhiên muốn ở bên phu quân.

Cho dù lát nữa thiếp sẽ lại chìm vào giấc ngủ sâu, nhưng dù vậy, thiếp cũng rất vui rồi.” Ô Thiền Na Già Hải quả thực rất vui, nụ cười và giọng nói của cô tràn đầy cảm giác hạnh phúc chưa từng có.

Có lẽ, việc được gặp lại Sở Hoang, chính là điều hạnh phúc nhất đời này rồi! . .....“Phu quân, bên dưới Quỷ Động có một đoạn Xà Thần Di Cốt, đối với chàng chắc hẳn có chút công dụng, nếu chàng muốn, chỉ có thể tự mình đi lấy.” “Chỉ là, bên trong Quỷ Động, tàn hồn của đoạn Xà Thần Di Cốt đó vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, nếu chàng thực sự động đến nó, chắc chắn sẽ bị nó phát hiện.” “Bên dưới Quỷ Động, có mấy con Vua Tịnh Kiến A Hàm có thân hình khổng lồ, trong đó có một con thực lực thậm chí đã sắp sánh ngang cấp Chiến Thần.” “Chàng nhất định phải cẩn thận.” Trên quan tài gỗ Côn Luân Thần Mộc, linh hồn của Ô Thiền Na Già Hải, thần tình khá lo lắng nhìn Sở Hoang nói.

“Xà Thần Di Cốt, còn có Vua Tịnh Kiến A Hàm sắp sánh ngang cấp Chiến Thần sao?” Sở Hoang nghe vậy, hai mắt hơi híp lại, trong mắt lóe lên tinh quang.

Xà Thần đó là cổ thần mà...

Ngay cả chỉ là một đoạn di cốt, chắc chắn cũng có thể cung cấp

cho tôi một lượng lớn điểm tích lũy.

Đoạn Xà Thần Di Cốt này, nhất định phải lấy.

Còn những con Vua Tịnh Kiến A Hàm kia, cũng có giá trị cực lớn.

Chỉ riêng con Vua Tịnh Kiến A Hàm có thực lực sắp sánh ngang cấp Chiến Thần đó, chắc chắn giá trị cực kỳ lớn.

Làm sao tôi có thể cam tâm bỏ lỡ?Còn về việc có thể triệt để tiêu diệt đối phương hay không, Sở Hoang không hề bận tâm chút nào.

Vì sao?

Tôi là võ giả cấp Chiến Tướng sơ cấp, pháp sư thần niệm cấp Chiến Tướng cao cấp.

Toàn bộ chiến lực của tôi, tuyệt đối xứng đáng với danh hiệu vô địch cấp Chiến Tướng.

Thêm vào đó, giờ đây đã bước vào Hóa Kình Quốc thuật, dưới sự gia trì của kình lực, chiến lực mà tôi có thể phát huy, đủ để sánh ngang cường giả cấp Chiến Thần.

Vua Tịnh Kiến A Hàm, nhất định phải giết!

Sở Hoang vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, trầm giọng nói: “Ô Thiền, lời cô nói tôi đã ghi nhớ, tôi thấy linh hồn cô có chút không ổn định, hãy về thể xác ngủ say trước đi.” “Phu quân, chàng nhất định phải cẩn thận.” Ô Thiền Na Già Hải gật đầu, sau đó linh hồn trực tiếp hóa thành một làn khói xanh, hòa nhập vào thể xác trong quan tài.Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền Na Già Hải một lần nữa chìm vào tĩnh mịch, Sở Hoang im lặng một lúc, sau đó liền đậy nắp quan tài lại, rồi vung tay lớn, thu cô ấy vào không gian hệ thống.

Không gian hệ thống, không giống như không gian giới chỉ của gia

tộc chỉ có thể chứa đồ vật chết, không có sinh mệnh.

Không gian hệ thống, ngay cả vật sống, cũng có thể đặt vào.

"Tộc trưởng, Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa nãy..." Đúng lúc đó, Sở Nghị bước lên, có chút muốn nói lại thôi nhìn Sở Hoang.

Lúc trước Tinh Tuyệt Nữ Vương gọi Sở Hoang là phu quân, đã khiến anh ta giật mình một phen.

Tộc trưởng của mình đột nhiên có thêm một người vợ, lại không hề hay biết.

Đặc biệt người vợ này lại là người cổ đại từ hai nghìn năm trước, càng khiến anh ta không hiểu nổi.Trong lòng tràn đầy nghi vấn, cuối cùng anh ta không nhịn được, bắt đầu hỏi Sở Hoang.

Nhìn Sở Nghị đầy vẻ khó hiểu, Sở Hoang hơi trầm mặc, chuyện này tôi cũng không biết phải giải thích thế nào, liền chỉ đành lắc đầu nói: "Tình hình cụ thể thì không cần hỏi nhiều nữa, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương kia quả thực là vợ của tôi rồi." Vừa rồi Ô Thiền Na Già Hải đã nói rõ ràng, hai nghìn năm trước đã bái đường thành thân, tuy không có động phòng, nhưng chuyện thành thân là có thật.

Vậy thì đã như vậy, đối phương cũng quả thực là vợ của tôi.

Nghe Sở Hoang nói thế, Sở Nghị đầu tiên là vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lập tức mừng rỡ: "Tộc trưởng, vậy là phu nhân Tộc trưởng của Sở Thị gia tộc chúng ta đã xác định rồi sao?" "Ừ!" Sở Hoang thản nhiên gật đầu."Tốt quá rồi, các trưởng bối trong tộc, vẫn luôn thúc giục ngài mau chóng kết hôn, sinh thêm vài tiểu thiếu chủ, như vậy, Sở Thị gia tộc chúng ta mới có thể trở nên cường đại hơn." Sở Nghị thần sắc kinh hỉ, vẻ mặt đầy vui mừng nói.

Đối với điều này, Sở Hoang không khỏi trợn trắng mắt nói: "Trước tiên đừng nói mấy chuyện không đâu đó, mau lùi về đài đá,

tiếp theo sẽ có một trận khổ chiến, với thực lực của các cậu, e rằng không thể giải quyết được.” Khổ chiến?

Sở Nghị nghe vậy hơi ngẩn người, sau đó vội vàng lùi về bên cạnh Sở Trường Văn ở xa.

Anh ta hiểu rằng, kẻ địch có thể khiến Sở Hoang phải khổ chiến, chắc chắn thực lực phải trên cả anh ta.

Rất có khả năng là kẻ địch có thể sánh ngang cấp Chiến Tướng.

Mặc dù tổng hợp chiến lực của anh ta có thể sánh ngang Chiến Tướng sơ cấp, nhưng cũng chỉ là sánh ngang mà thôi.

Kẻ địch chưa biết kia, thậm chí có thể là Chiến Tướng trung cấp, Chiến Tướng cao cấp.“Xà Thần Di Cốt...” Sở Hoang hai mắt hơi híp lại, ánh mắt nhìn thẳng vào vực sâu Quỷ Động phía dưới, giống như một hố đen vũ trụ, có thể nuốt chửng mọi thứ giữa trời đất.

Rầm rầm rầm...

Tuy nhiên, ngay khi ý nghĩ đó vừa nảy sinh trong đầu Sở Hoang, cả đài đá liền rung lắc dữ dội.

Đặc biệt bên trong Quỷ Động phía dưới, dường như có thứ gì đó đang nhúc nhích, thân hình đối phương khổng lồ, khiến vách đá núi cũng phát ra tiếng “lạc lạc”.

“Vua Tịnh Kiến A Hàm sao?” “Tàn hồn trên một đoạn Xà Thần Di Cốt đang giở trò, chỉ là một tia tàn hồn mà cũng dám như thế sao?” Sở Hoang cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp nhảy vọt xuống, lao thẳng vào vực sâu Quỷ Động phía dưới.

Vù vù vù...

Quỷ Động sâu không thấy đáy, Sở Hoang đang lao xuống cực nhanh, chỉ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng gió rít mạnh mẽ.Thần

niệm của tôi phóng ra ngoài, quan sát mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên, đồng tử co rút lại, ở bốn phía vách tường Quỷ Động phía dưới, lúc này có sáu, bảy con rắn đen có vảy, nắp thịt trên đầu, thân hình gần trăm mét, đang bò trên vách đá.

Đặc biệt trong số đó có một con rắn đen, thân hình càng đạt đến mức khoa trương gần hai trăm mét, ngay cả chỉ riêng thân rắn đã rộng như một chiếc xe tải.

Đầu rắn của nó lại to như một ngôi nhà, đơn giản là đáng sợ đến cực điểm.

Chương 137

Đôi mắt đỏ như máu đó, hệt như hai chiếc đèn lồng đỏ lớn, trong Quỷ Động tối đen, lấp lánh ánh sáng quỷ dị.“Gào!” “Gào...” “.....” Dường như đã nhìn thấy Sở Hoang là một con người, những con Vua Tịnh Kiến A Hàm đó lại há miệng lớn, phát ra tiếng gào thét như mãnh thú, khiến người ta kinh hãi đến cực điểm.

“Một lũ súc sinh!” Sở Hoang cười lạnh một tiếng, những con Vua Tịnh Kiến A Hàm này mạnh hơn so với những con Vua Tịnh Kiến A Hàm mà tôi gặp trước đó bên ngoài Cửu Tầng Yêu Lâu ở Côn Luân Băng Xuyên.

Ngoại trừ con Vua Tịnh Kiến A Hàm đầu đàn mạnh nhất, có thực lực không kém gì Chiến Thần sơ cấp, sáu con Vua Tịnh Kiến A Hàm còn lại đều sở hữu thực lực Chiến Tướng cao cấp.

Nếu đặt trong vũ trụ Thôn Phệ, đó là sáu con Thú Tướng cao cấp, và một con quái thú cấp Lãnh Chúa sơ cấp.

Ngay cả cường giả cấp Chiến Thần trung cấp bình thường đối mặt, e rằng cũng phải cẩn thận đối phó.

Đáng tiếc, hôm nay kẻ mà chúng phải đối mặt lại là Sở Hoang.“Giết!” Sở Hoang thần sắc lạnh như băng, tay phải lật một cái, binh khí chuyên dụng hóa thành một thanh chiến đao, rơi vào tay tôi.

Mười tám thanh phi đao như sao băng, lóe lên trong Quỷ Động tối đen.

Sở Hoang nhảy vọt một cái, chân đạp lên một thanh phi đao, bay ngang hàng chục mét, lại có một thanh phi đao khác rơi xuống dưới chân tôi, mượn lực đẩy, chiến đao trong tay Sở Hoang vung lên, hóa thành một tia chớp, lao thẳng vào sáu con Vua Tịnh Kiến A Hàm có

thực lực Thú Tướng cao cấp.

Để lát nữa tập trung đối phó với con Vua Tịnh Kiến A Hàm có thực lực sánh ngang Lãnh Chúa sơ cấp, Sở Hoang đương nhiên phải lấy thế quét sạch lá vàng mùa thu, trực tiếp chém giết sáu con Vua Tịnh Kiến A Hàm có thực lực yếu hơn.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Với sự gia trì của thần niệm, tốc độ của Sở Hoang có thể nói là nhanh đến cực điểm, trong Quỷ Động tối đen, chỉ có thể nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng lóe lên như tia chớp.Sở Hoang tay cầm chiến đao, lưỡi đao dễ dàng trực tiếp chém đứt đầu một con Vua Tịnh Kiến A Hàm.

Và, sau một đòn tất sát, khí thế vẫn không hề suy giảm, anh lao thẳng vào năm con Vua Tịnh Kiến A Hàm còn lại.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Lưỡi đao như sấm sét, ánh đao như hồ quang điện, chỉ trong vài hơi thở, năm con Vua Tịnh Kiến A Hàm còn lại đã bị chém đứt đầu, thân thể khổng lồ của chúng liền trực tiếp rơi xuống phía dưới.

Không ngờ sức sống của Tịnh Kiến A Hàm lại gấp mấy lần đồng loại, đặc biệt là Vua Tịnh Kiến A Hàm, ngay cả khi đầu bị chém đứt, sáu cái đầu khổng lồ vẫn há miệng lớn, lộ ra hàm răng độc sắc nhọn, lao về phía Sở Hoang.

Ong ong ong...

Khí độc đen ngòm mênh mông bao trùm toàn bộ Quỷ Động, nếu là người bình thường dù cách xa trăm mét, lúc này e rằng cũng đã trúng

độc mà chết, căn bản không có một tia khả năng sống sót.Tuy nhiên, Sở Hoang tuy chưa thực sự giác tỉnh vị cách Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô, nhưng đã được truyền thừa tổng cương huyết mạch gia tộc, từ lâu đã không sợ bất kỳ loại độc tố nào.

Đối mặt với làn khói độc cực kỳ quỷ dị này, Sở Hoang lại không hề bị ảnh hưởng chút nào, từng thanh phi đao, hóa thân thành lưỡi hái tử thần từ địa ngục, điên cuồng cắt xẻ đầu của con Vua Tịnh Kiến A Hàm kia.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Từng thanh phi đao xuyên qua đầu, xương cốt căn bản không thể ngăn cản những lưỡi dao sắc bén tuyệt thế đó.

Trong khoảnh khắc, mỗi cái đầu lại bị chém nát thành không biết bao nhiêu mảnh, rơi xuống sâu trong Quỷ Động. []“Gào!” Đúng lúc đó, con Vua Tịnh Kiến A Hàm có thể sánh ngang Lãnh Chúa sơ cấp kia, bỗng nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, đuôi rắn như ngọn núi thần chống trời, hung hăng đập về phía Sở Hoang.

Rầm rầm rầm...

Thân hình Sở Hoang lóe lên cực nhanh, tránh thoát một đòn.

Cái đuôi rắn khổng lồ đó đập mạnh vào vách đá, tạo ra một cái hố khổng lồ, vô số đá lăn xuống vỡ nát, Quỷ Động cũng rung chuyển dữ dội.

Cùng lúc đó, cơ thể Vua Tịnh Kiến A Hàm lao mạnh về phía Sở Hoang, cái đầu rắn to như một ngôi nhà kia, cả da lẫn xương đều rắn chắc hơn cả thép.

Keng keng keng...

Từng thanh phi đao lại không thể xuyên thủng đầu đối phương, như kim loại va chạm vào nhau, bắn ra từng tia lửa.

Nhìn cảnh tượng này, hai mắt Sở Hoang lập tức híp lại.

Con Vua Tịnh Kiến A Hàm này không hổ là tồn tại đáng sợ có thể sánh ngang Lãnh Chúa sơ cấp, ngay cả phi đao hạ phẩm cũng không thể xuyên thủng phòng ngự của nó, thực sự khiến người ta khó mà tưởng tượng được.E rằng nó đủ sức sánh ngang với quái thú cấp Lãnh Chúa trung cấp loài rồng trong vũ trụ Thôn Phệ.

"Vì phi đao hạ phẩm không giết được, vậy thì thử chiến đao trong tay tôi." Sở Hoang lạnh lùng quát, chiến đao trong tay tôi bây giờ có thể sánh ngang chiến đao thượng phẩm, thậm chí là cực phẩm cũng không phải không thể.

Luận về độ sắc bén, đủ sức so sánh với binh khí cấp SS trong vũ trụ Thôn Phệ.

"Giết!" Sở Hoang gầm nhẹ, hai thanh phi đao lơ lửng giữa không trung, sẵn sàng mượn lực, bùng phát ra sức mạnh sát phạt cường đại.

Một chân đạp lên một thanh phi đao, lực từ chân, nhảy vọt lên, nhưng giữa không trung lại như tia chớp, quỷ dị xoay người, đến phía dưới đầu Vua Tịnh Kiến A Hàm.

"Chết!" Sở Hoang hai tay nắm chặt chiến đao, toàn thân sức mạnh cuồn cuộn trào ra, một đao chém vào điểm yếu của đối phương.Xoẹt!

Chiến đao sắc bén đến cực điểm, dễ dàng phá vỡ lớp vảy của nó, chìm sâu vào thịt xương.

Một lượng lớn máu tươi bắn ra, văng tung tóe trên vách đá gần đó, máu tươi đó thậm chí còn ăn mòn cả đá núi, khiến đá bốc lên khói trắng xì xì.

“Gào...” Cơn đau dữ dội khiến Vua Tịnh Kiến A Hàm tức giận không thôi, tiếng gào thét đáng sợ vang vọng khắp Quỷ Động.

Cơ thể khổng lồ của nó va đập vào vách đá, không ngừng phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Rầm!

Đuôi rắn mang theo thế phá không kinh lôi, nhanh chóng lao về phía Sở Hoang.

Tốc độ của nó nhanh đến mức, ngay cả Sở Hoang cũng không kịp phản ứng, trực tiếp bị đuôi rắn hất bay ra ngoài, đập mạnh vào vách đá, để lại một cái hố hình người.“Khụ khụ khụ...

Quả nhiên không hổ là Vua Tịnh Kiến A Hàm có thể sánh ngang Lãnh Chúa sơ cấp, sức mạnh này thật sự khiến người ta rợn người.” Sở Hoang mạnh mẽ thoát ra khỏi cái hố hình người, bay ra ngoài, hai chân đạp lên hai thanh phi đao, hai mắt nhìn chằm chằm vào con Vua Tịnh Kiến A Hàm kia.

Nếu không phải tôi đang mặc chiến y chuyên dụng, có thể sánh ngang chiến y cấp SS trong vũ trụ Thôn Phệ, với lực phòng ngự vô cùng cường đại, thì cú đánh vừa rồi đã đủ để tôi chịu không ít thương tích.

Nhưng uy lực của cú đánh vừa rồi, phần lớn đều bị chiến y triệt tiêu, vết thương mà bản thân tôi phải chịu tuy khiến khí huyết có chút chấn động, nhưng không có vết thương nào khác.

“Giết!” Sở Hoang một lần nữa vung chiến đao, lao về phía con Vua Tịnh Kiến A Hàm kia.

Keng keng keng...

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Từng tiếng giao chiến đáng sợ vang vọng trong Quỷ Động, từng luồng đao quang lóe lên, để lại trên người Vua Tịnh Kiến A Hàm chi chít những vết chém khổng lồ.Thỉnh thoảng, con Vua Tịnh Kiến A Hàm đang phát điên còn hất bay Sở Hoang va đập vào vách đá, để lại vô số cái hố.

Trận chiến sinh tử đáng sợ đó, khiến cả Quỷ Động không ngừng chấn động ầm ầm, vô số đá rơi xuống phía dưới.

"Chết!" Một bóng người như tia chớp xẹt qua không trung, kèm theo tiếng sát phạt lạnh lẽo đó, không ngừng vang vọng trong Quỷ Động.

Sở Hoang hai tay nắm chặt chiến đao, thân đao trong chốc lát bạo tăng gấp mười lần trở lên, giơ cao lên, mang theo sức mạnh sát phạt chưa từng có, hung hăng chém xuống.

Xoẹt!

Một nhát đao, ánh đao bạc trắng gần như chiếu sáng toàn bộ Quỷ Động.

Đầu của con Vua Tịnh Kiến A Hàm đó, trực tiếp bị chém đứt ngay tại chỗ.Để đề phòng vạn nhất, Vua Tịnh Kiến A Hàm dựa vào sức sống cường đại, một lần nữa dùng đầu để tấn công, Sở Hoang liền biến chiến đao thành một cây búa lớn.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Sở Hoang hai tay nắm chặt búa lớn, ầm ầm đánh bay cái đầu to

như ngôi nhà đó lên không trung.

Cùng lúc đó, thân hình Sở Hoang lóe lên, trong chớp mắt lại đánh bay cái đầu đó sang một hướng khác, một lần nữa dùng búa lớn đánh bay.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Sau liên tiếp hàng chục cú đánh, cái đầu khổng lồ đó gần như bị đập nát hoàn toàn, con Vua Tịnh Kiến A Hàm có thể sánh ngang Lãnh Chúa sơ cấp đó, lúc này đã chết không thể chết hơn.

Thu chiến đao lại, Sở Hoang nhảy vọt một cái, một lần nữa bay vút vào sâu trong Quỷ Động.

Không lâu sau đó, cuối cùng anh cũng đến được đáy Quỷ Động.Lúc này, trên mặt đất ở đáy, lúc này rải rác rất nhiều đá lớn nhỏ không đều, đồng thời còn có thi thể của những con Vua Tịnh Kiến A Hàm đã chết trong tay tôi trước đó.

Nhìn cảnh tượng này, Sở Hoang vung tay lớn, trực tiếp thu hồi tất cả chúng vào hệ thống.

Chương 138

"Đinh, ký chủ thu hồi sáu con Vua Tịnh Kiến A Hàm, nhận được 24000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi một con Tịnh Kiến A Hàm Xà Mẫu, nhận được 10000 điểm tích lũy." Ồ?

Nghe giọng nói của hệ thống trong đầu, Sở Hoang không khỏi hơi nhướng mày.

Mấy con Vua Tịnh Kiến A Hàm này, rõ ràng mạnh hơn Vua Tịnh Kiến A Hàm ở Cửu Tầng Yêu Lâu, tại sao điểm tích lũy lại giống nhau?

Hơn nữa, con Tịnh Kiến A Hàm mạnh nhất, có thể sánh ngang quái thú cấp Lãnh Chúa sơ cấp, lại không phải Vua Tịnh Kiến A Hàm, mà là Tịnh Kiến A Hàm Xà Mẫu? . .....

"Ba mươi tư nghìn điểm tích lũy sao. …." Nghe giọng hệ thống vang lên trong đầu, khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên.

Chẳng phải con mãng xà đen khủng bố có thực lực sánh ngang quái thú cấp Lãnh Chúa sơ cấp trước đó, không phải là Kiến A Hàm Chi Vương, cũng không phải Kiến A Hàm Xà Mẫu sao.

Đúng vậy, con Kiến A Hàm Xà Mẫu đó còn đáng giá một vạn điểm tích lũy.

Ba mươi tư nghìn điểm tích lũy vào tài khoản khiến tâm trạng Sở Hoang cũng trở nên khá vui vẻ.

Nhanh chóng khôi phục tinh thần, anh nhìn xuống tình hình cụ thể bên dưới Quỷ động.

"Hửm?

Kia là. …." Đột nhiên, Sở Hoang nheo mắt, trong bóng tối phía

trước, dường như có một vật khổng lồ đang lặng lẽ nằm phủ phục trên mặt đất.

Trong lòng Sở Hoang cảnh giác, anh chậm rãi bước về phía trước.

Khi đến gần, anh mới phát hiện cái gọi là vật khổng lồ đó thực ra là một bộ xương cốt to lớn.

Bộ xương cốt toàn thân màu trắng bạc, trên đó lấp lánh những đốm huỳnh quang, trông cực kỳ bất phàm.

Hơn nữa, trên bộ xương còn tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ, nhưng luồng khí tức này không phải là sự mạnh mẽ về thực lực.

Mà là loại khí tức miệt thị tất cả sinh linh, đến từ vị thế cấp độ sinh mệnh của đối phương.

Bộ xương này không hoàn chỉnh, dường như thiếu mất một khúc xương nào đó.

Ngay cả khi đứng trước bộ xương này, Sở Hoang vẫn sinh ra một loại ảo giác rằng mình cực kỳ nhỏ bé.

"Thú vị đây, chẳng lẽ đây là một khúc xà thần di cốt?" Nhìn bộ xương trước mặt, mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng, anh lẩm bẩm thì thầm.

Ong!

Đột nhiên, không gian xung quanh chấn động mạnh, trên bộ xương đó bộc phát ra một luồng dao động tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ.

Ngay sau đó, một luồng sáng xanh biếc ngưng tụ từ bộ xương, trực tiếp lao về phía Sở Hoang.

"Láo xược!" Sắc mặt Sở Hoang chợt lạnh, quát khẽ một tiếng.

Một luồng tinh thần niệm lực cực kỳ mạnh mẽ bùng phát từ thức hải của anh, cuồn cuộn lao về phía luồng sáng xanh biếc đó.

Bùm!

Khi hai luồng va chạm vào nhau trong khoảnh khắc, Sở Hoang chỉ cảm thấy đầu óc ong lên một trận, còn có cảm giác choáng váng hoa mắt.

Luồng sáng xanh biếc đó cũng khựng lại đột ngột, cả luồng sáng đã nhỏ đi rất nhiều.

"Tàn hồn của xà thần di cốt!" Sở Hoang thần sắc ngưng trọng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào luồng sáng xanh biếc đó.

Đến giờ, sao anh lại không biết, luồng sáng xanh biếc đó chính là tàn hồn của xà thần di cốt mà Ô Thiền Na Gia Hải đã từng nói tới.

Mặc dù đã trải qua hơn hai nghìn năm, tàn hồn của xà thần di cốt đã bị Ô Thiền Na Gia Hải tiêu diệt gần hết, nhưng lúc này đối phương vẫn sở hữu tinh thần lực không kém gì Chiến tướng cao cấp.

"Ha. …." Một tàn hồn của xà thần di cốt không có ý thức tự chủ, hôm nay vừa hay thôn phệ nó, để tinh thần lực của tôi lại nâng cao thêm một cấp bậc.

Sở Hoang cười lạnh một tiếng, hai mắt bùng lên một tia sáng nóng bỏng.

Trong Đại Diễn Thần Quyết có một loại bí thuật, có thể thôn phệ linh hồn sinh linh khác làm chất dinh dưỡng, từ đó nâng cao tinh thần lực.

Chỉ là loại bí thuật này, nếu muốn thôn phệ linh hồn khác, thì linh hồn đối phương phải không có ý thức tự chủ, nếu không sẽ rất dễ nhiễm phải thiên địa kiếp sát chi khí, điều này không tốt cho con đường tu hành.

Hiện giờ, tàn hồn của xà thần di cốt hiển nhiên không có bất kỳ ý thức tự chủ nào, chỉ có bản năng.

Nếu Sở Hoang thôn phệ nó, không những không nhiễm thiên địa kiếp sát chi khí, mà ngược lại còn có thể nâng cao đáng kể tinh thần lực linh hồn của mình.

Làm!

Sở Hoang lập tức nhắm hai mắt, mười ngón tay không ngừng nhảy múa, tốc độ nhanh đến mức xuất hiện tàn ảnh.

"Thôn phệ!" Theo ấn quyết kết thành, Sở Hoang đột nhiên quát khẽ một tiếng, tinh thần lực trong đầu anh ngay lập tức ngưng tụ thành một tiểu nhân vô hình.

Tiểu nhân vô hình đó, dung mạo lại giống hệt Sở Hoang.

Tiểu nhân vô hình đó há to miệng, trực tiếp thôn phệ luồng sáng xanh biếc đó, sau đó hòa nhập vào cơ thể anh.

"Luyện hóa!" Sở Hoang khoanh chân ngồi trên đất, dựa theo bí thuật của Đại Diễn Thần Quyết, bắt đầu nhanh chóng luyện hóa.

Quá trình luyện hóa kéo dài đúng một ngày, cuối cùng anh mới hoàn toàn luyện hóa luồng sáng xanh biếc – tàn hồn của xà thần di cốt đó thành tinh thần lực của mình.

Một ngày sau!

Sở Hoang đột nhiên mở bừng hai mắt, một luồng dao động vô hình trực tiếp khiến không gian xung quanh gợn lên từng đợt sóng lăn tăn.

"Tinh thần lực cấp Chiến Thần!" Cảm nhận tinh thần niệm lực trong đầu mình lúc này, mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia kinh hỉ.

Sau khi triệt để thôn phệ và luyện hóa tàn hồn của xà thần di cốt, cấp độ tinh thần niệm lực của anh đã trực tiếp từ Chiến tướng cao cấp đạt đến cấp Chiến Thần.

Mặc dù chỉ là Chiến Thần sơ cấp, nhưng đó cũng không phải là cấp Chiến tướng cao cấp có thể so sánh được.

Đặc biệt, đột phá lần này đã phá vỡ quy tắc chênh lệch tối đa hai cấp bậc giữa tinh thần niệm lực và võ giả.

Hiện giờ, thể chất của anh tuy chỉ là Chiến tướng sơ cấp, nhưng cấp độ tinh thần niệm lực lại cao hơn đến ba cấp, đạt tới Chiến Thần sơ cấp.

Khiến thực lực của anh cũng được nâng cao một cách đột phá.

Hơn nữa, từ nay về sau, thể chất nâng cao thì tinh thần niệm lực vẫn có thể đồng bộ nâng cao.

Điều đó cũng có nghĩa là, chỉ cần cấp bậc võ giả của Sở Hoang đạt tới Chiến tướng trung cấp, thì tinh thần niệm lực sẽ là Chiến Thần trung cấp.

Tương tự như vậy: Võ giả Chiến tướng cao cấp sẽ là Tinh thần niệm sư Chiến Thần cao cấp.

Võ giả Chiến Thần sơ cấp sẽ là Tinh thần niệm sư Chiến Thần Vô Địch!

Võ giả Chiến Thần trung cấp, cấp độ Tinh thần niệm sư thậm chí có khả năng trực tiếp đột phá đạt tới cấp độ Hành Tinh.

Giữa chúng chênh lệch ba cấp bậc.

Mạnh mẽ đến mức nào chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Sở Hoang không khỏi hiện lên một vẻ mừng rỡ nồng đậm.

Sau khi bình tĩnh một lúc lâu, anh mới đứng dậy, quay trở lại trước xà thần di cốt.

“Ha. …. Xà thần chết tiệt, một khúc xà thần di cốt này là của tôi

rồi.” “Hệ thống, thu hồi nó cho tôi.” Sở Hoang thần tình lạnh lẽo, vung tay lên, trực tiếp thu hồi nó vào hệ thống.

Anh muốn xem, một khúc xà thần di cốt rốt cuộc đáng giá bao nhiêu điểm tích lũy.

“Đinh, ký chủ thu hồi một khúc xà thần di cốt, nhận được 100.000 điểm tích lũy!” Hít!

Mười vạn điểm?

Nghe giọng hệ thống, tinh thần Sở Hoang lập tức chấn động.

Chỉ một khúc xà thần di cốt nhỏ bé mà lại đáng giá mười vạn điểm tích lũy sao?

Phải biết rằng, đừng thấy bộ xương này trông to lớn, dài gần trăm mét, nhưng nó cũng chỉ là một khúc xương nhỏ trên người xà thần mà thôi.

Chương 139

Chỉ một khúc di cốt đã đáng giá mười vạn điểm tích lũy, vậy nếu là một thi thể xà thần hoàn chỉnh, thì sẽ đáng giá bao nhiêu điểm tích lũy?

Một trăm vạn?

Một nghìn vạn?

Hay thậm chí nhiều hơn?

Cụ thể có thể là bao nhiêu, Sở Hoang không thể đoán được, nhưng từ nay về sau, anh có thể thử đi tìm kiếm một số tàn tích của các cổ thần.

Dù sao, những thứ đó thật sự đáng giá không ít điểm tích lũy.

Trước có ba mươi tư nghìn điểm tích lũy, giờ lại được mười vạn điểm tích lũy.

Một đợt này đã khiến số điểm tích lũy lại tăng vọt lên mười ba vạn bốn nghìn.

Có thể nói, chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này tuyệt đối là một vụ bùng nổ lớn.

Sau khi bình phục tâm trạng, Sở Hoang đi lại ở đáy Quỷ động để kiểm tra kỹ lưỡng, sau khi xác nhận không còn gì nữa, anh mới đạp phi đao, rời khỏi đáy Quỷ động, bay lên trên.

Lúc này, trên đài cao phía trên, Sở Nghị và những người khác đang nhíu chặt mày, nóng ruột như lửa đốt mà chờ đợi.

Từ khi tộc trưởng vào Quỷ động hôm qua, đã đúng một ngày rồi.

Nhưng cho đến bây giờ tộc trưởng vẫn chưa trở về, sao họ có thể

không lo lắng cho được?

Nếu không phải trước đó Sở Hoang đã dặn dò không được xuống dưới, e rằng họ đã sớm xuống Quỷ động để tìm Sở Hoang rồi.

Ngay cả như vậy, họ cũng đã quyết định, nếu chờ thêm một lúc nữa mà Sở Hoang vẫn chưa về, họ sẽ bất chấp mệnh lệnh của Sở Hoang, tự mình xuống dưới tìm kiếm.

Ong!

Tuy nhiên, đúng lúc đó, một tiếng xé gió truyền ra từ bên trong Quỷ động, chưa kịp để mọi người phản ứng, đã thấy Sở Hoang đạp phi đao, từ dưới Quỷ động lao lên.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "....." Khi nhìn thấy Sở Hoang, trên mặt mọi người lập tức lộ ra nụ cười kinh hỉ.

"Tộc trưởng, anh không sao chứ?

Dưới Quỷ động rốt cuộc có thứ gì mà lại khiến anh mất cả một ngày mới trở về vậy?" Sở Hoang khẽ cười, vỗ vỗ vai hai người nói: "Không sao, bên dưới có một khúc xà thần di cốt và một luồng tàn hồn của xà thần, nhưng bây giờ đã giải quyết hết rồi, cấp độ tinh thần niệm lực của tôi giờ lại đột phá, bước vào Chiến Thần sơ cấp." "Chiến Thần sơ cấp?" "Tộc trưởng, anh đã bước vào cấp Chiến Thần rồi sao?" Nghe lời Sở Hoang nói, hai người lập tức kinh ngạc, thần sắc cực kỳ kinh hỉ.

Chiến Thần đó!

Đó chính là tồn tại cấp Chiến Thần!

Tộc trưởng, đã trở thành Chiến Thần rồi sao?

"Tộc trưởng quả không hổ là tộc trưởng, tinh thần lực của em bây giờ mới chỉ là Chiến sĩ cao cấp, mà tộc trưởng đã trở thành Chiến

Thần rồi, đối với Sở gia chúng ta mà nói, đây thật sự là một tin tức tốt cực lớn!" Sở Nghị nhìn Sở Hoang với vẻ mặt hưng phấn, đồng thời trong lòng cũng thầm tự nhủ, nhất định phải tăng tốc độ đột phá của mình, cố gắng có thể luôn theo sát phía sau tộc trưởng.

Sở Trường Văn ngoài sự hưng phấn ra, trong lòng còn có thêm động lực mạnh mẽ.

Sau một thời gian, anh đã trở thành học viên cao cấp, cũng phải nhanh chóng đột phá, trở thành một võ giả chân chính.

Sau đó từng bước một, từ cấp Chiến sĩ, bước vào cấp Chiến tướng, cho đến một ngày, cũng có thể trở thành cường giả cấp Chiến Thần.

"Đi thôi!

Bây giờ Tinh Tuyệt Cổ Thành đã được thăm dò hoàn tất, chúng ta cũng nên quay về rồi." Vỗ vỗ vai hai người, nhìn tình hình xung quanh, Sở Hoang cười nói.

"Tộc trưởng, chúng ta phải nhanh chóng quay về thôi." Đột nhiên, Sở Nghị chỉnh lại sắc mặt, thần tình nghiêm túc nói: "Tộc trưởng, sau khi anh vào Quỷ động hôm qua, tôi nhận được tin tức, tộc nhân của chúng ta có chuyện rồi." "Hả?

Chuyện gì?" Sở Hoang nghe vậy, mày lập tức nhíu lại.

"Thằng Trường Thọ và Thanh Nhi, hai đứa chúng nó gửi tin tức, nói rằng ở sâu trong Tần Lĩnh, đã phát hiện ra một cây thần thụ bằng đồng cao đến vài trăm mét." "Cây thần thụ bằng đồng đó cực kỳ quỷ dị, lại có thể sao chép ra những thứ ảo ảnh." "Hai thằng nhóc đó vốn định mượn sức mạnh của thần thụ bằng đồng để tạo ra số lượng lớn dược liệu trăm năm, nghìn năm, thậm chí là có niên đại lâu hơn." "Ai ngờ, một khi không chú ý, hai đứa lại tạo ra những thứ khác, thậm chí

có không ít sinh vật quỷ dị." "Nhưng hai thằng nhóc đó cũng không ngu, mượn cơ hội này, không ngừng mài giũa chiến lực của mình, cuối cùng không những thực lực bản thân bước vào cấp học viên cao cấp, mà còn chém giết hết tất cả những thứ được tạo ra." "Chỉ là. . …" Nói đến đây, Sở Nghị nhíu chặt mày, giọng có chút trầm thấp nói: "Cây thần thụ bằng đồng đó thật sự quá quỷ dị, dưới vực sâu, lại xuất hiện hai con Chúc Cửu Âm." "Cũng không biết hai con Chúc Cửu Âm đó rốt cuộc là thật, hay là do thần thụ bằng đồng tự chủ huyễn hóa ra." "Thực lực của chúng cực kỳ khủng bố, đã chặn đứng tất cả lối ra, hiện giờ Trường Thọ và Thanh Nhi hoàn toàn bị mắc kẹt ở đó, căn bản không thể thoát ra được." Nghe lời Sở Nghị nói, mày Sở Hoang cũng không khỏi khẽ nhíu lại.

Không ngờ Trường Thọ và Thanh Nhi hai đứa lại vô tình tìm thấy cây thần thụ bằng đồng.

Mượn sức mạnh của thần thụ bằng đồng, sao chép và huyễn hóa ra những thứ khác nhau, mượn đó để mài giũa bản thân, khiến thực lực của chúng đạt tới cấp học viên cao cấp.

Hai thằng nhóc này cũng không tệ!

Còn về việc hai con Chúc Cửu Âm xuất hiện sau đó rốt cuộc là thật, hay là do thần thụ bằng đồng sao chép và huyễn hóa ra, thực ra không quan trọng.

Bởi vì trong khu vực đó, những thứ được sao chép và huyễn hóa ra có thực lực không khác gì vật thật.

"Tiểu Nghị, lời cậu nói chắc chưa hết đâu nhỉ?

Hai con Chúc Cửu Âm đó tuy là sinh vật trong truyền thuyết thần thoại, nhưng thực lực chắc chắn không khoa trương đến vậy." "Huống hồ Trường Thọ và Thanh Nhi hai đứa đều mang theo tử sĩ Sở gia, hơn nữa trong không gian nhẫn gia tộc còn có đạn rocket, thuốc

nổ uy lực lớn, dù không phải đối thủ, cũng đủ để tử sĩ Sở gia bảo vệ chúng thoát ra được chứ?" Sở Hoang nhìn Sở Nghị đầy thâm ý, nửa cười nửa không nói.

"He he, thật là không giấu được Tộc trưởng mà." Sở Nghị cười ngượng ngùng, sau đó tiếp tục nói: "Trường Thọ và Thanh Nhi hai đứa không biết nghĩ gì, không chịu ra, cứ khăng khăng muốn mượn khả năng sao chép, huyễn hóa của cây thần thụ bằng đồng để tiếp tục mài giũa." "Bảo là khi nào đột phá, trở thành một võ giả chân chính rồi mới ra." "Hơn nữa, chúng còn kêu gọi không ít tộc nhân đến đó, mượn sức mạnh của thần thụ bằng đồng để sao chép ra số lượng lớn kẻ địch, mài giũa thực lực." "Tin tức này vừa ra, lại thật sự có không ít tộc nhân chuẩn bị đi Tần Lĩnh." "Nhưng đều bị Lão tộc trưởng ngăn lại rồi, chỉ có mấy thằng nhóc lén lút chạy đi, thậm chí còn không mang theo tử sĩ gia tộc." "Vì vậy Lão tộc trưởng lo lắng cho sự an nguy của bọn nhóc đó, bảo em hỏi xem tộc trưởng có thời gian không, đi đón Trường Thọ và cả bọn về." "Ha. …. Xem ra Trường Thọ và Thanh Nhi hai đứa cũng tìm thấy niềm vui rồi." Sở Hoang nghe vậy, không khỏi khẽ cười, sau đó lắc đầu nói: "Tôi là tộc trưởng một gia tộc, nhưng không phải là bảo mẫu, không thể việc gì cũng để tôi đi làm được." "Nếu Trường Thọ, Thanh Nhi muốn ở lại đó mài giũa, vậy thì không cần quản." "Cây thần thụ bằng đồng đó tôi cũng biết đôi chút, nếu mượn khả năng sao chép, huyễn hóa của nó, thật sự có thể mài giũa rất hiệu quả." "Dù sao, số lượng lớn những trận chiến sinh tử không những có thể khiến thực lực bản thân nhanh chóng đột phá, mà chiến lực cũng có thể được tăng cường đáng kể." "Đặc biệt là chiến thắng, đó càng là một sự thăng hoa về mặt tâm linh." "Đương nhiên, nếu thất bại bị giết, thì cũng chỉ có thể trách bản thân mà thôi." Nghe lời Sở Hoang nói, Sở Nghị cũng chỉ có thể bất lực gật đầu.

Còn Sở Trường Văn bên cạnh, đôi mắt lấp lánh ánh sáng chói mắt:

“Tộc trưởng, anh thấy em cũng nên qua đó ở một thời gian không?” “Ồ?

Em cũng muốn đi sao?” “Vâng!” Sở Trường Văn trịnh trọng gật đầu, trên mặt tràn đầy mong đợi.

Chuyến này ra ngoài, tuy rằng khiến anh mở mang không ít kiến thức, nhưng số lần ra tay thực sự lại không nhiều.

Nếu có thể mượn sức mạnh của thần thụ bằng đồng để tiến hành số lượng lớn những trận chiến sinh tử, thậm chí là chiến thắng, Sở Trường Văn tin rằng thực lực của mình chắc chắn có thể tăng trưởng nhanh chóng.

“Nếu đã như vậy, sau khi rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, cứ đi Tần Lĩnh đi.” Nhìn Sở Trường Văn với vẻ mặt mong đợi, Sở Hoang gật đầu, cũng không từ chối.

Mà, có lẽ anh cũng thực sự nên mua một thứ gì đó để gia tộc huấn luyện thực chiến rồi.

Không có thực chiến chân thật, rốt cuộc cũng chỉ là lâu đài trên không mà thôi.

“Đi thôi, ra ngoài trước!” Một đoàn người bắt đầu quay về theo con đường cũ, còn về cái hang động tiên tri và thi thể kia, Sở Hoang không có hứng thú.

Không thể thành xác chết biết đi, thu hồi lại cũng chẳng đáng mấy điểm tích lũy.

Còn về lời tiên tri, anh càng không để tâm.

Vị lai của anh là mọi điều chưa biết, thậm chí sẽ xen kẽ với Chư Thiên Vạn Giới, anh không tin cái tiên tri đó có thể dự đoán được.

Nếu đối phương thật sự có bản lĩnh, cũng sẽ không đến mức ngay

cả vị trí cụ thể của Mộ Trần Châu cũng không thể cung cấp được.

Bên ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Sở Hoang và những người khác lần lượt bước ra từ lối vào, nhìn sa mạc cát vàng mênh mông vô tận trước mắt, trong lòng mọi người không khỏi có chút cảm khái.

"Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ 'Đảo đấu Tinh Tuyệt Cổ Thành', nhận được phần thưởng 10.000 điểm tích lũy." "Đinh, chúc mừng gia tộc ký chủ hoàn thành nhiệm vụ 'Đảo đấu Mộ thuyền đắm dưới đáy biển', nhận được phần thưởng 10.000 điểm tích lũy." Nghe giọng hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu, Sở Hoang không khỏi nhướng mày.

Vừa mới hoàn thành nhiệm vụ đảo đấu Tinh Tuyệt Cổ Thành bên này, thằng nhóc Sở Vân cũng đã kết thúc hành động đảo đấu Mộ thuyền đắm dưới đáy biển rồi.

"Lại hai vạn điểm tích lũy vào tài khoản, giờ số điểm tích lũy tôi đang sở hữu, e rằng đã đạt đến một con số khó tưởng tượng rồi nhỉ?" Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, sau đó nói với hệ thống: "Mở bảng thông tin gia tộc." "Đinh, bảng thông tin gia tộc đang mở. …." Xoẹt!

Gia tộc: Sở Gia Vĩnh Hằng Cấp độ: Cấp 1 Tộc trưởng: Sở Hoang; Vợ: Ô Thiền Na Gia Hải Vị thế: Hỗn Độn Hư Vô Vĩnh Hằng [Chưa thức tỉnh] Trang bị: Chiến y chuyên dụng (Cấp 1), Vũ khí chuyên dụng (Cấp 1) Tu vi: Võ giả Chiến tướng sơ cấp, Chưởng Khống Giả Chiến Thần sơ cấp, Quốc thuật Hóa Kình tiểu thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh Tộc nhân: 684; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật.

Tử sĩ: 480 người; Công pháp: Quốc thuật bản Tử sĩ.

Thế lực: Gia tộc trải rộng thương giới, quân giới, thế giới ngầm, danh chấn kinh đô, là thế lực cường đại mà cả Đại Việt không ai dám xem thường.

Kỹ năng gia tộc: Bá đạo Cơ Quan Thuật, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Cổ Đổng Bách Khoa. ....

Điểm tích lũy: 174.376 điểm Không gian hệ thống: Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền Na Gia Hải đang ngủ say, quan quách Thần Mộc Côn Luân, yêu bài chuyên dụng của tộc trưởng, chiến y chuyên dụng của tộc trưởng, binh khí chuyên dụng của tộc trưởng, Kim Lũ Ngọc Y, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỷ, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, Xà Mi Đồng Ngư, Tam Túc Thanh Đồng Trọng Đỉnh, Quỷ Mẫu Quyền Trượng. ....

Nhìn bảng thông tin gia tộc trước mắt, Sở Hoang không khỏi nhướng mày.

Trên bảng thông tin gia tộc, lại xuất hiện một số thay đổi, có thêm một cái tên vợ.

Đối với điều này, Sở Hoang tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Điều thực sự khiến anh vui mừng lúc này là số điểm tích lũy anh đang sở hữu đã đạt đến con số đáng kinh ngạc: hơn mười bảy vạn.

Với số điểm tích lũy nhiều như vậy, đủ để mua không ít đồ tốt từ cửa hàng hệ thống rồi.

Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt Sở Hoang cũng không khỏi càng lúc càng nhiều.

Chương 140

"Đi thôi, bây giờ chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành đã hoàn toàn kết thúc, chúng ta cũng nên trở về Kinh Đô thành rồi." Một đoàn người gật đầu, nhanh chóng lên chiếc xe việt dã đã được cải trang, phóng nhanh trên con đường cũ.

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, vì Sở Hoang đã triệt để giải quyết tàn hồn của xà thần di cốt, nên mọi người không bị lời nguyền của xà thần.

Ngay cả những tử sĩ Sở gia cũng không bị lời nguyền, trên lưng cũng không có những đốm đỏ hình con mắt.

Sau khi mọi người rời đi, không lâu sau, Shirley Yang, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tuy nhiên, khi bước vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, họ lại phát hiện bên trong không có gì cả, hoàn toàn là một tòa thành trống rỗng.

Cũng không biết có phải là sự sắp đặt của vận mệnh hay không, Hồ Bát Nhất đã tìm thấy hang động của tiên tri, và Giáo sư Trần cũng đã hoàn toàn hóa điên.

Nhưng sau khi ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn hai người cũng không bị lời nguyền.

Còn về Shirley Yang, vì không nhận được tin tức gì, lúc này ngoài sự thất vọng, cô liền chuẩn bị đưa Giáo sư Trần về Tháp Đăng quốc để chữa trị thật tốt, sau đó nghiên cứu kỹ càng những ghi chép mà ông ngoại để lại, xem liệu có phát hiện gì không.

Bảy ngày sau!

Kinh Đô thành, đại viện Sở phủ!

Sở Hoang nhàn nhã nằm nửa người trên một chiếc ghế bập bênh, hai mắt khẽ nhắm, tận hưởng thời gian thư thái.

Đã mấy ngày trôi qua kể từ khi trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngay sau khi rời sa mạc không lâu, Sở Trường Văn đã tách ra và trực tiếp đi về phía Tần Lĩnh.

Sở Hoang và những người khác sau khi trở về thì nghỉ ngơi mấy ngày.

Đồng thời, họ cũng tung ra một lô bảo vật thu được từ Cửu Tầng Yêu Lâu, Mộ Cổ Mặc Vương Tử, và Tinh Tuyệt Cổ Thành để bán tại các Đại Hoang Các.

Vì thế, mấy ngày nay, toàn bộ giới cổ vật và giới đạo mộ của Đại Việt đều hoàn toàn sôi sục vì Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đại Hoang Các của Sở gia cũng nhờ vậy mà kiếm được một khoản lớn.

"Tộc trưởng, Tiểu Vân đã đến rồi!" Đúng lúc đó, Hoắc Hữu Tuyết từ xa đi tới, khẽ cúi đầu cung kính nói.

"Ồ?

Thằng nhóc đó chịu về rồi sao?" Sở Hoang mở mắt, sau đó nhàn nhạt nói: "Cho nó vào đi." "Vâng!" Hoắc Hữu Tuyết gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Không lâu sau, đã thấy cô ấy dẫn một thanh niên đi về phía này.

Người đó không phải Sở Vân thì còn ai được?

"Tộc trưởng!" Sở Vân thần sắc cung kính, hướng về Sở Hoang đang nằm trên ghế bập bênh mà cung kính nói.

"Ừm, ngồi đi, mọi chuyện bên Tô Hàng đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?" Sở Hoang nhàn nhạt liếc nhìn Sở Vân đối diện, chậm rãi mở

miệng nói.

“Tộc trưởng, anh cứ yên tâm, bên Tô Hàng không có vấn đề gì.” Sở Vân cười một tiếng, sau đó trực tiếp tháo nhẫn gia tộc ra, đưa cho Sở Hoang nói.

“Tộc trưởng, bên trong nhẫn chứa tất cả những thứ được ngưng tụ từ âm sát chi khí trong chuyến đi Mộ thuyền đắm dưới đáy biển lần này.” “Ồ?” Sở Hoang có chút kinh ngạc, nhận lấy nhẫn xem xét, không gian bên trong lúc này gần như đã hết, bên trong chứa số lượng lớn thi thể hải hầu tử và giao nhân, thậm chí còn có một số đại tống tử đen trắng.

Điều thu hút Sở Hoang nhất thì chỉ có ba thứ.

Biến dị Hải Hầu Tử Chi Vương, Biến dị Huyết Sắc Đại Chương Ngư, và một con Tiểu Hạn Bạt.

Nhìn những thứ bên trong không gian nhẫn, trong mắt Sở Hoang cũng không tự chủ được mà lộ ra một nụ cười.

“Hệ thống, thu hồi hết cho tôi.” Theo lệnh của Sở Hoang, những thứ trong không gian nhẫn gia tộc lần lượt biến mất.

“Đinh, ký chủ thu hồi 300 con Hải Hầu Tử, nhận được 30.000 điểm tích lũy.” “Đinh, ký chủ thu hồi 260 xác Giao Nhân, nhận được 26.000 điểm tích lũy.” “.....” “Đinh, ký chủ thu hồi Biến dị Hải Hầu Tử Chi Vương, nhận được 3.000 điểm tích lũy.” “Đinh, ký chủ thu hồi một con Biến dị Đại Chương Ngư, nhận được 4.000 điểm tích lũy.” “Đinh, ký chủ thu hồi một con Tiểu Hạn Bạt, nhận được 4.000 điểm tích lũy.” “.....” Nghe giọng hệ thống lại vang lên trong đầu, nụ cười trên mặt Sở Hoang cũng càng lúc càng nhiều.

Những thứ mà Sở Vân mang về trong không gian nhẫn gia tộc đã mang lại gần bảy vạn điểm tích lũy cho anh.

Khiến số điểm tích lũy anh đang sở hữu, trực tiếp đạt tới hơn hai mươi vạn.

Trong đó, thi thể hải hầu tử và giao nhân mang lại nhiều điểm tích lũy nhất.

Dù sao, đó là hàng trăm thi thể hải hầu tử và giao nhân.

Ngay cả khi mỗi hải hầu tử và giao nhân chỉ có thể cung cấp một trăm điểm tích lũy, nhưng số lượng nhiều thì số điểm tích lũy nhận được tự nhiên cũng nhiều.

Trước đó Sở Vân nói qua điện thoại rằng, lúc đó có hơn một nửa thi thể hải hầu tử và giao nhân đã vỡ nát, chìm xuống biển, không thể tìm thấy được.

Nếu không thì ít nhất cũng có thể nhận được vài vạn điểm tích lũy nữa.

"Được rồi, đã đến Kinh Đô thành rồi, vậy thì cứ ở lại đây mấy ngày đã, khi nào rảnh thì có thể đến phòng huấn luyện trọng lực mà tập luyện, có lợi ích rất lớn cho việc nâng cao thực lực đấy." Sau khi trả nhẫn gia tộc cho Sở Vân, Sở Hoang vẫy vẫy tay nói.

"He he, em cũng muốn thử xem phòng huấn luyện trọng lực rốt cuộc như thế nào." Nghe lời Sở Hoang nói, Sở Vân cười hắc hắc, sau đó chắp tay nói: "Vậy tộc trưởng, em xin phép không làm phiền anh nữa." Nói xong, Sở Vân quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Sở Vân rời đi, Sở Hoang lập tức chìm tâm thần vào cửa hàng hệ thống.

Giờ điểm tích lũy đã đạt hơn hai mươi vạn, tự nhiên phải mua một số thứ thật tốt rồi.

Trước đây anh đã định mua lại một số công pháp và thuật luyện đan, giờ cũng nên bắt đầu rồi.

Mở cửa hàng hệ thống ra, nhìn các loại công pháp tu luyện trên đó, Sở Hoang nhất thời cũng thấy hơi hoa mắt.

Cuối cùng, anh chỉ chọn một số công pháp tu luyện võ hiệp, công pháp tu luyện tiên hiệp huyền huyễn, và mấy loại thuật luyện đan.

"Đinh, 10 bộ công pháp tu luyện võ đạo như [Thánh Linh Kiếm Pháp], [Thôn Diệt Diệt Địa Thất Đại Hạn], [Hồn Thiên Bảo Giám], [Tiên Thiên Càn Khôn Công], [Tử Lôi Thất Kích]... tổng cộng cần 18.000 điểm tích lũy, ký chủ có xác nhận mua không?" "Đinh, 10 bộ công pháp tu luyện tiên hiệp huyền huyễn như [Thục Sơn Ngự Kiếm Pháp], [Thái Cực Huyền Thanh Đạo], [Võ Đế Điển], [Đại Chu Thiên Kiếm Quyết]... tổng cộng cần 22.000 điểm tích lũy, ký chủ có mua không?" "Đinh, [Võ Đạo Luyện Đan Pháp], [Tu Tiên Luyện Đan Lục] tổng cộng cần 20.000 điểm tích lũy, ký chủ có xác nhận mua không?" Nghe giọng hệ thống vang lên trong đầu, Sở Hoang không do dự, lập tức gật đầu nói: "Xác nhận mua!" "Đinh, đã trừ 60.000 điểm tích lũy, mua công pháp và thuật luyện đan thành công, đang bắt đầu phát hành sản phẩm." Ong!

Theo lời hệ thống vừa dứt, khoảnh khắc tiếp theo, một lượng lớn dòng thông tin tuôn trào toàn bộ vào trong đầu anh.

Những thông tin này bao gồm các loại công pháp tu luyện võ đạo, công pháp tu luyện tiên hiệp huyền huyễn, thậm chí có cả hai loại thuật luyện đan.

Ngay cả với tinh thần lực Chiến Thần sơ cấp của Sở Hoang lúc này, việc dung nạp một lượng lớn thông tin như vậy trong một lần cũng không khỏi khiến anh choáng váng hoa mắt một trận.

Mất một lúc lâu anh mới hoàn hồn.

"Đinh, ký chủ một lần mua nhiều bộ công pháp, hệ thống đặc biệt tặng 100 ngọc giản công pháp, ký chủ chỉ cần mặc niệm là có thể ghi

công pháp hoặc thuật luyện đan vào ngọc giản.

Mỗi ngọc giản công pháp chỉ có thể ghi lại một loại công pháp, mỗi khi ngọc giản được sử dụng xong, sẽ không thể sử dụng lại được nữa.” Ơ?

Nghe lời hệ thống nói, Sở Hoang không khỏi có chút kinh ngạc, hệ thống hôm nay đổi tính, lại miễn phí tặng đồ sao?

Phải biết rằng, ngọc giản công pháp trong không gian hệ thống, tuy không đắt, nhưng ít nhất cũng đáng giá vài chục điểm tích lũy.

Hệ thống một lần tặng 100 cái, vậy là tương đương với mấy nghìn điểm tích lũy rồi.

Với đạo lý không kiếm thì phí, Sở Hoang tự nhiên sẽ không từ chối.

Huống hồ có 100 ngọc giản công pháp, sau này truyền thụ công pháp cho tộc nhân cũng tiện lợi không ít.

Mà những công pháp này, anh không định truyền thụ cho mỗi người, mà định để tộc nhân dùng công lao để đổi lấy.

Chỉ có như vậy, mới có thể nâng cao động lực của tộc nhân.

Và cũng chỉ có như vậy, mới là công bằng nhất.

Chỉ cần lập công cho gia tộc, liền có thể nhận được sự ưu ái về các loại tài nguyên tu luyện của gia tộc.

Mà, như vậy, anh cũng phải cẩn thận, nên thiết lập một hệ thống đổi điểm cống hiến của gia tộc rồi.

Thời gian như thoi đưa, thoi trắng vụt qua!

Đã nhanh chóng trôi qua một tháng.

Trong một tháng qua, tu vi võ giả của Sở Hoang lại đột phá, đạt

đến tầng thứ Chiến tướng trung cấp, đồng thời cấp độ tinh thần niệm lực cũng đạt đến cảnh giới Chiến Thần trung cấp.

Đồng thời, sau khi biết Sở phủ có phòng huấn luyện trọng lực, Sở Phong, Sở Vân, Sở Huyền và bảy người khác lần lượt đến Sở phủ để huấn luyện.

Mặc dù sau mỗi lần huấn luyện, mọi người đều như bị mất nước và trọng thương, phải dưỡng sức gần một tuần, nhưng tiến độ tu luyện đích thực đã tăng lên không ít.

Trong một tháng, thực lực của bảy người đều được nâng cao đáng kể, thể chất của mỗi người đều đã bước vào Chiến sĩ trung cấp.

Đặc biệt là Sở Phong, Sở Huyền hai người, còn đạt đến cấp độ Chiến sĩ cao cấp.

Sở Vân, Sở Nghị hai tinh thần niệm sư cũng đã thành công bước vào hàng ngũ cấp Chiến tướng.

Có thể nói, bảy người mạnh nhất Sở gia đều có tiến bộ vượt bậc.

Đồng thời, Sở Hoang đã đưa các công pháp mua từ cửa hàng hệ thống ra, để bảy người chọn một môn để tu luyện.

Chương 141

Dưới sự giúp đỡ của số lượng lớn dược liệu thượng hạng, bảy người đều đã ngưng luyện ra chân khí, thành công bước vào một con đường tu luyện khác.

Theo hệ thống, mỗi loại hệ thống tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đều khác nhau, dẫn đến chiến lực cũng có sự khác biệt.

Để phân biệt các hệ thống tu luyện khác nhau, các cảnh giới khác nhau, hệ thống đặc biệt sắp xếp ra một hệ thống cảnh giới tu luyện hoàn toàn mới.

Chia ra từ Cảnh Một đến Cảnh Mười Tám.

Trong Thôn Phệ Tinh Không Pháp, cấp Chiến sĩ tương đương với Cảnh thứ nhất, cấp Chiến tướng là Cảnh thứ hai, cấp Chiến Thần thuộc về Cảnh thứ ba.

Ba cảnh giới đầu này, có thể coi là ba cảnh giới cơ bản.

Một khi đạt đến Cảnh thứ tư, sẽ có những thay đổi long trời lở đất.

Lại ví dụ, công pháp tu luyện võ đạo, có thể chia thành Hậu Thiên, Tiên Thiên, Tông Sư, Đại Tông Sư, Lục Địa Thần Tiên, Thiên Nhân Hợp Nhất. ....

Trong đó Hậu Thiên không nhập cảnh, Tiên Thiên là Cảnh thứ nhất.

Tông Sư tương đương với Cảnh thứ hai, Đại Tông Sư là Cảnh thứ ba, Lục Địa Thần Tiên thì có thể xưng là Cảnh thứ tư. ....

Lại như trong hệ thống tu tiên, Luyện Khí Kỳ có thể so với hai cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên của võ đạo, nhưng cũng chỉ là Cảnh

thứ nhất.

Trúc Cơ tương đương với Tông Sư, cũng chỉ là Cảnh thứ hai.

Kết Đan Kỳ tương đương với Đại Tông Sư, có thể sánh với Cảnh thứ ba.

Rồi đến Kim Đan Kỳ, đó là tương đương với Lục Địa Thần Tiên, có thể sánh với Cảnh thứ tư.

Có thể thấy, các hệ thống tu luyện khác nhau, tuy đôi khi cảnh giới gần giống nhau, nhưng chiến lực lại có sự khác biệt trời vực.

Cũng chính vì thế, hệ thống sau khi tổng hợp các loại công pháp tu luyện của các hệ thống khác nhau, đã sáng tạo ra Thập Bát Cảnh.

Còn về việc liệu có phân chia cảnh giới cao hơn nữa hay không, Sở Hoang không đi hỏi, hỏi quá nhiều cũng không có ý nghĩa.

Hiện giờ Sở Hoang, chính là cường giả tương đương với Cảnh thứ ba.

Đồng thời, Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh đã thôn phệ và dung hợp toàn bộ các công pháp tu luyện mua từ cửa hàng hệ thống, khiến Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Một ngày nọ, sau khi kết thúc ba giờ huấn luyện tại phòng huấn luyện trọng lực, Sở Hoang kéo lê thân thể mệt mỏi về phòng.

Vừa mới nằm xuống giường, anh đã nghe thấy giọng hệ thống lại vang lên trong đầu.

"Đinh, chúc mừng gia tộc ký chủ thăng cấp, đạt đến gia tộc cấp hai, nhận được một gói quà lớn thăng cấp gia tộc, ký chủ có mở không?" Hả?

Cấp độ gia tộc lại thăng cấp rồi sao?

Nghe giọng hệ thống vang lên trong đầu, Sở Hoang đột nhiên ngồi

bật dậy, thần tình có chút kinh ngạc.

Mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng Sở Hoang vội vàng nói với hệ thống: "Mở gói quà lớn thăng cấp." "Đinh, không gian lưu trữ của nhẫn thân phận gia tộc ký chủ tăng gấp mười." "Đinh, yêu bài gia tộc ký chủ đã mở chức năng mới, Bảng Công Huân Gia Tộc." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Phòng Huấn Luyện Thực Chiến Gia Tộc, có thể thông qua yêu bài gia tộc để tiến vào." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Phòng Huấn Luyện Trọng Lực Gia Tộc, có thể thông qua yêu bài gia tộc để tiến vào." "Đinh, chúc mừng ký chủ đã mở chức năng 'Đa Tử Đa Phúc', mỗi khi ký chủ có một người phụ nữ mang khí vận được hệ thống công nhận, và thành công khiến cô ấy mang thai sinh con, có thể nhận được phần thưởng từ hệ thống." "Đinh, chúc mừng ký chủ đã mở 'Cổng Thế Giới', ký chủ có thể tốn một lượng điểm tích lũy nhất định để mở cánh cửa đến thế giới khác, ký chủ hãy cố gắng phát triển gia tộc, sau khi cấp độ gia tộc đạt đến một cấp nhất định, Cổng Thế Giới sẽ thăng cấp thành Cổng Chư Thiên." [Bảng Công Huân Gia Tộc]: Lấy yêu bài gia tộc làm hạt nhân, hệ thống xây dựng một loại bảng đánh giá công huân.

Bất kỳ cống hiến nào của người trong gia tộc ký chủ cho gia tộc, bảng đánh giá công huân đều sẽ ghi chép lại, và nhận được điểm công huân.

Ký chủ có thể căn cứ vào số lượng điểm công huân, để tộc nhân nhận được tài nguyên tu luyện của gia tộc. [Phòng Huấn Luyện Thực Chiến Gia Tộc]: Có thể thông qua yêu bài gia tộc, tiến vào một trường huấn luyện thực chiến do hệ thống tạo ra, trong trường huấn luyện có thể tự động điều chỉnh môi trường, chủng tộc, số lượng, v.v., để tiến hành chiến đấu sinh tử thực chiến, sau khi người huấn luyện tử vong, trong hiện thực sẽ không bị ảnh hưởng. [Phòng Huấn Luyện Trọng Lực Gia Tộc]: Có thể thông qua yêu bài gia tộc, tiến vào một phòng

huấn luyện trọng lực do hệ thống tạo ra, có thể tự động điều chỉnh trọng lực, giai đoạn hiện tại cao nhất là một trăm lần.

Nghe những lời hệ thống nói, cả người Sở Hoang không khỏi kinh ngạc, trong lòng kích động không thôi.

Một gói quà lớn thăng cấp gia tộc này, thật sự mọi thứ đều có lợi ích cực lớn cho sự phát triển của gia tộc.

Không những không gian nhẫn tăng vọt gấp mười lần, thậm chí cả phòng huấn luyện gia tộc, phòng trọng lực gia tộc, hệ thống đều đã cung cấp ra.

Hơn nữa, chỉ cần dùng yêu bài là có thể tùy ý ra vào, đối với toàn bộ Sở gia mà nói, đều có lợi ích rất lớn.

Vốn dĩ anh đang định thiết lập một hệ thống đổi điểm cống hiến, để người trong gia tộc cống hiến nhất định cho gia tộc, từ đó nhận được các loại công pháp tu luyện, đan dược, cũng như thần binh lợi khí của gia tộc.

Nào ngờ, giờ đây hệ thống lại cân nhắc chu đáo như vậy, trực tiếp phát hành bảng công huân, chẳng phải đã giải quyết một vấn đề lớn cho anh sao?

Có bảng công huân, tất cả công huân của tộc nhân đều sẽ được ghi chép lại, chỉ cần đánh dấu phần thưởng cần bao nhiêu điểm công huân, đặt lên bảng công huân, để các tộc nhân đi đổi là được.

Đương nhiên nếu chỉ có những thứ này, chưa đủ để khiến Sở Hoang lúc này nội tâm bùng nổ kích động như vậy, điều thực sự khiến anh kích động và kinh ngạc, là lần thăng cấp gia tộc này đã mở ra chức năng 'Đa Tử Đa Phúc' và 'Cổng Thế Giới'.

Đa Tử Đa Phúc, chỉ cần sinh con với người phụ nữ mang khí vận được hệ thống công nhận, là có thể nhận được phần thưởng.

Vậy sau này chẳng phải lại có thêm một con đường để nhận phần thưởng từ hệ thống sao?

Mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng, nếu đã như vậy, thì e rằng tiếp theo sẽ bận rộn lắm đây.

Cổng Thế Giới. ....

Tốn điểm tích lũy là có thể mở cánh cửa đến thế giới khác. ....

Điều đó chẳng phải có nghĩa là, Sở gia có thể chính thức tiến quân sang các thế giới khác sao?

Có lẽ từ khoảnh khắc này, bước chân để Sở gia trở thành gia tộc vĩnh hằng bất hủ trong Chư Thiên đã hoàn toàn mở ra. [Cổng Thế Giới]: Một vạn điểm tích lũy có thể mở thế giới cấp một, năm vạn điểm tích lũy có thể mở thế giới cấp hai. ....

Thế giới cấp một: Giới hạn tối đa Cảnh một đỉnh phong.

Thế giới cấp hai: Giới hạn tối đa Cảnh ba đỉnh phong.

Thế giới cấp ba: Giới hạn tối đa Cảnh năm đỉnh phong. ....

Cấp độ thế giới Đạo Tông hiện tại là thế giới cấp ba.

"Thú vị đây. …. Thế giới Đạo Tông lại đạt đến cấp ba?

Đổi sang cấp độ tu luyện của Thôn Phệ Vũ Trụ, đó có thể sánh với cường giả cấp Hành Tinh cấp chín." Mắt Sở Hoang hơi nheo lại, thế giới Đạo Tông ngoài cổ thần ra, thực lực mạnh nhất của những người khác cũng chỉ là Cảnh một mà thôi.

Nhưng chính vì sự tồn tại của những cổ thần này, lại trực tiếp kéo cấp độ thế giới lên thành thế giới cấp ba.

Vốn dĩ anh đang tò mò, những cổ thần này rốt cuộc mạnh đến mức nào, xem ra tối đa cũng chỉ là Cảnh năm đỉnh phong mà thôi.

Có lẽ mượn vị thế cổ thần, những cổ thần này khi ở thời kỳ toàn thịnh, có thể sánh ngang với Vô địch Cảnh năm, nhưng sẽ không lâu nữa, khi thực lực của Sở Hoang đủ mạnh, anh nhất định sẽ quét sạch những cổ thần còn sót lại ở thế giới này.

Nơi Sở gia tồn tại, tuyệt đối không cho phép bất kỳ tồn tại nào có thể uy hiếp.

"Đinh, tất cả lễ phẩm thăng cấp gia tộc đã phát hành, xin ký chủ tiếp tục nỗ lực, nâng cao cấp độ gia tộc." Nghe giọng hệ thống trong đầu, mắt Sở Hoang khẽ nheo lại, trầm giọng nói: "Mở bảng thông tin gia tộc." "Đinh, bảng thông tin gia tộc đang mở. …." Xoẹt!

Gia tộc: Sở Gia Vĩnh Hằng Cấp độ: Cấp 2 Tộc trưởng: Sở Hoang; Vợ: Ô Thiền Na Gia Hải Vị thế: Hỗn Độn Hư Vô Vĩnh Hằng [Chưa thức tỉnh] Trang bị: Chiến y chuyên dụng (Cấp 2), Vũ khí chuyên dụng (Cấp 2) Tu vi: Tam Cảnh tiểu thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh Chức năng: Chức năng Chia sẻ Tu luyện Gia Tộc đã mở, Hào quang Trung Thành Gia Tộc đã mở, chức năng Đa Tử Đa Phúc đã mở.

Tộc nhân: 684; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật, Công pháp tu luyện võ đạo, Công pháp tu luyện tiên hiệp huyền huyễn.

Tử sĩ: 480 người; Công pháp: Quốc thuật bản Tử sĩ.

Thế lực: Gia tộc trải rộng thương giới, quân giới, thế giới ngầm, danh chấn kinh đô, là thế lực cường đại mà cả Đại Việt không ai dám xem thường.

Kỹ năng gia tộc: Bá đạo Cơ Quan Thuật, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Cổ Đổng Bách Khoa. ....

Cổng Thế Giới: Tạm thời chưa mở thế giới mới.

Điểm tích lũy: 185.800 Không gian hệ thống: Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền Na Gia Hải đang ngủ say, quan quách Thần Mộc Côn Luân, yêu bài chuyên dụng của tộc trưởng, chiến y chuyên dụng của tộc trưởng, binh khí chuyên dụng của tộc trưởng, Kim Lũ Ngọc Y, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỷ, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, Xà Mi Đồng Ngư, Tam Túc Thanh Đồng Trọng Đỉnh, Quỷ Mẫu Quyền Trượng. ....

Chương 142

Nhìn bảng thông tin gia tộc lúc này, mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia sáng.

Theo sự thăng cấp của gia tộc, ngay cả bảng thông tin gia tộc cũng xuất hiện một số thay đổi nhỏ.

Ví dụ như hiển thị tu vi, không còn là Võ giả Chiến tướng, Tinh thần niệm sư Chiến Thần nữa, mà trực tiếp ghi chú là Tam Cảnh tiểu thành.

Đối với điều này, Sở Hoang lại cảm thấy khá đơn giản và rõ ràng, dù sao sau này với các hệ thống tu luyện khác nhau, các cảnh giới của từng hệ thống nhìn thật sự quá hỗn loạn.

Chi bằng trực tiếp dùng cảnh giới do hệ thống sáng tạo ra, xem ra cũng khá tốt.

"Hơn mười tám vạn điểm tích lũy, hay là. .... mở vài cánh Cổng Thế Giới thử xem sao?" Mày Sở Hoang khẽ nhướng lên, trong mắt có chút hăm hở muốn thử.

Anh cũng tò mò, thế giới mà anh có thể mở ra, rốt cuộc sẽ là loại thế giới nào.

Nghĩ vậy, Sở Hoang không do dự, trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, trước dùng một vạn điểm tích lũy, mở một thế giới cấp một." "Đinh, đã trừ 10.000 điểm tích lũy, đang chọn thế giới. …." Theo giọng hệ thống vang lên, trước mắt Sở Hoang đột nhiên chớp lên, phát hiện mình đang ở trong một không gian trắng xóa mênh mông.

Phía trước là một đại dương vô tận, gần như không thấy điểm cuối.

Đại dương lấp lánh ánh sáng cầu vồng, từng con sóng đánh vào, tung lên từng đợt bọt sóng.

Nhưng trong mắt Sở Hoang, mỗi một đóa bọt sóng kia lại phản chiếu một thế giới, thậm chí là một vũ trụ.

Đó đâu phải đại dương bình thường?

Căn bản là giới hải, vũ trụ hải!

Một đóa bọt sóng tức là một thế giới, một vũ trụ. ....

Thật là tồn tại đáng sợ và không thể tưởng tượng nổi!

Đột nhiên, trong không gian trắng xóa mênh mông đó, nổi lên một con đường cầu vồng, đồng thời trong giới hải, một đóa bọt sóng đột ngột bay lên, lơ lửng trong con đường cầu vồng đó.

"Đinh, đã chọn thế giới xong, chúc mừng ký chủ mở thế giới cấp một [Xạ Điêu]!" Hả?

Sau khi thoát khỏi trạng thái vừa rồi, lại nghe giọng hệ thống vang lên trong đầu, Sở Hoang không khỏi khẽ nhíu mày.

Xạ Điêu?

Là thế giới mà anh nghĩ đến sao?

Thế giới cấp một [Xạ Điêu]: Hoa Sơn Luận Kiếm, Thiên Hạ Ngũ Tuyệt, một đại hiệp vì nước vì dân, ký chủ và người trong gia tộc, bất cứ lúc nào cũng có thể thông qua yêu bài gia tộc, tiến vào thế giới này.

Thế giới hiện tại ký chủ có thể chọn người phụ nữ mang khí vận: Hoàng Dung, Mục Niệm Từ, chúc ký chủ Đa Tử Đa Phúc, khí vận gia tộc kéo dài.

Hít!

Nghe lời hệ thống nói, ngay cả khi Sở Hoang đã sớm có chuẩn bị,

lúc này vẫn không khỏi có chút kinh ngạc.

Quả nhiên là thế giới mà anh nghĩ tới, thế giới này lại có hai người phụ nữ mang khí vận trở thành mục tiêu 'Đa Tử Đa Phúc'.

"Hoàng Dung, Mục Niệm Từ. …." Mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng, sau đó lại nói với hệ thống: "Mở thêm cho tôi bốn thế giới cấp một, một thế giới cấp hai." "Đinh, đang chọn thế giới. …." Theo lời hệ thống vừa dứt, Sở Hoang lại một lần nữa ở trong giới hải vô biên.

Kèm theo sự xuất hiện của năm con đường cầu vồng, bốn đóa bọt sóng nhỏ hơn và một đóa bọt sóng lớn hơn, trực tiếp bay vào con đường cầu vồng.

"Đinh, đã chọn thế giới xong, trừ 40.000 điểm tích lũy, chúc mừng ký chủ mở thế giới cấp một [Ỷ Thiên], [Long Xà], [Tiếu Ngạo], [Sinh Hóa], [Thần Thoại]." "Đinh, đã chọn thế giới xong, trừ 50.000 điểm tích lũy, chúc mừng ký chủ mở thế giới cấp hai [Đại Đường Song Long]." Thế giới cấp một [Ỷ Thiên]: Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, không ai dám không theo, Ỷ Thiên không xuất, ai dám tranh phong?

Thế giới này ký chủ có thể chọn người phụ nữ mang khí vận: Chu Chỉ Nhược, Triệu Mẫn, Tiểu Chiêu. ....

Thế giới cấp một [Long Xà]: Tranh đấu quốc thuật, Long Xà cùng bay, phá tan hư không, thân thể bất hoại.

Có thể chọn người phụ nữ mang khí vận: Đường Tử Chanh. ....

Thế giới cấp một [Thần Thoại]: Xuyên việt thời không, trôi dạt theo sóng, một viên Trường Sinh Đan, họa loạn hai nghìn năm.

Có thể chọn người phụ nữ mang khí vận: Ngọc Sấu, Tiểu Nguyệt. ..

Thế giới cấp hai [Đại Đường Song Long]: Một bộ Trường Sinh

Quyết, làm loạn thiên địa, triều đại thay đổi, tranh đấu giang hồ triều đình.

Có thể chọn người phụ nữ mang khí vận: Thạch Thanh Tuyền, Sư Phi Huyên, Loan Loan, Thương Tú Tuần, Lý Tú Ninh. ....

Thế giới cấp một: Xạ Điêu, Ỷ Thiên, Long Xà, Tiếu Ngạo, Sinh Hóa, Thần Thoại.

Thế giới cấp hai: Đại Đường Song Long!

Nghe giọng hệ thống vang lên trong đầu, mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia sáng.

Sáu thế giới này, ngay cả Đại Đường Song Long mạnh nhất, cũng chỉ có Đại Tông Sư mà thôi.

Đặt vào trong cảnh giới do hệ thống sáng tạo ra, cũng chỉ là Cảnh thứ ba.

Với thực lực của Sở Hoang hiện tại, hoàn toàn có thể quét ngang.

Mà, những nơi này lại có thể làm nơi lịch luyện cho tộc nhân Sở gia.

Một số công pháp, thiên tài địa bảo, v.v.

ở những thế giới này, cũng có thể giúp đỡ nhất định cho việc tu luyện của tộc nhân Sở gia.

Nhưng theo phỏng đoán của Sở Hoang về hệ thống, e rằng sau khi tộc nhân tiến vào những thế giới này lịch luyện, có chín phần khả năng hệ thống sẽ phát bố nhiệm vụ.

Một khi hoàn thành nhiệm vụ thế giới, chắc chắn sẽ nhận được phần thưởng từ hệ thống.

Đúng lúc đó, lấy nhiệm vụ này làm cơ hội, để tộc nhân gia tộc thu được điểm công huân.

“Nhưng chỉ có một thế giới cấp hai thì có hơi ít không?” Sở Hoang khẽ nhíu mày, trong lòng trầm tư.

Thế giới cấp hai, có thể chuyên môn mở ra để bồi dưỡng bảy người Sở Phong.

Chiến lực tổng hợp của bảy người Sở Phong, đều đang ở giữa sơ nhập Nhị Cảnh và Nhị Cảnh tiểu thành.

Đối với họ mà nói, thế giới cấp một căn bản không có tác dụng.

Ngược lại thế giới cấp hai, mới có thể phát huy tác dụng rèn luyện.

Dù sao Cảnh thứ hai, đặt trong Đại Đường Song Long, đó cũng có thể sánh với cường giả cảnh giới Tông Sư.

Có thực lực như vậy, làm nhiệm vụ cũng sẽ càng dễ dàng hơn một chút.

Nhưng bảy người cùng chia sẻ một thế giới, lại có vẻ hơi chen chúc.

Nghĩ vậy, Sở Hoang dứt khoát chuẩn bị mở thêm một thế giới cấp hai nữa.

“Hệ thống, mở thêm một thế giới cấp hai nữa.” “Đinh, đang chọn thế giới. ….” Kèm theo giọng hệ thống vang lên, Sở Hoang lại một lần nữa bị kéo vào giới hải.

Cùng với một đóa bọt sóng nữa, được con đường cầu vồng dẫn dắt, giọng hệ thống cũng theo đó truyền đến.

“Đinh, trừ 50.000 điểm tích lũy, mở thế giới cấp hai [Khánh Niên]!” Thế giới cấp hai [Khánh Niên]: Thế giới vị lai, thế giới cũ bị đóng băng, luân hồi vãng phục, thế giới mới phồn thịnh!

Có thể chọn người phụ nữ mang khí vận: Lâm Uyển Nhi, Phạm

Nhược Nhược, Hải Đường Đóa Đóa?

Hả?

“Thế giới này sao?” Nghe giọng hệ thống trong đầu, Sở Hoang không khỏi nhướng mày.

Chương 143

Đối với thế giới này, làm sao anh lại không biết được?

Thế giới này tồn tại phóng xạ hạt nhân, ngay cả chân khí tu luyện cũng được chiết xuất từ phóng xạ hạt nhân.

Hơn nữa, chênh lệch võ lực ở thế giới này cũng cực kỳ lớn, dưới Đại Tông Sư mọi thứ đều là kiến hôi.

Khoảng cách giữa Cửu phẩm thượng và Đại Tông Sư, căn bản khiến người ta khó tưởng tượng được.

Theo phân chia cấp độ của hệ thống, Cửu phẩm thượng cũng chỉ là Cảnh một viên mãn mà thôi, nhưng Đại Tông Sư lại trực tiếp đạt tới Cảnh thứ ba.

Còn về cái gọi là súng bắn tỉa Barrett, có thể giết chết Đại Tông Sư Cảnh thứ ba, theo logic thông thường, căn bản là không thể.

Dù sao, đừng nói Cảnh thứ ba, ngay cả Cảnh thứ hai cũng chưa chắc đã giết được.

Nhưng thế giới Khánh Dư thì khác, thế giới đó từng bùng nổ thảm họa lần thứ ba.

Chiến tranh, thường có thể khiến uy lực vũ khí trở nên mạnh mẽ hơn trong thời gian ngắn.

Trong thảm họa lần thứ ba, có lẽ họ đã nghiên cứu ra những khẩu súng bắn tỉa đáng sợ và mạnh mẽ hơn cũng không chừng.

Giống như trong Thôn Phệ Vũ Trụ, không chỉ giới súng đạn, mà uy lực của pháo đạn cũng được nâng cao đáng kể.

Có lẽ trong cái gọi là thần miếu đó, chính là nơi phong ấn các loại

vũ khí nhiệt mới được nghiên cứu ra trong thảm họa lần thứ ba.

Lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện đó nữa, Sở Hoang lại một lần nữa mở bảng thông tin gia tộc của mình.

Xoẹt!

Gia tộc: Sở Gia Vĩnh Hằng Cấp độ: Cấp 2 Tộc trưởng: Sở Hoang; Vợ: Ô Thiền Na Gia Hải Vị thế: Hỗn Độn Hư Vô Vĩnh Hằng [Chưa thức tỉnh] Trang bị: Chiến y chuyên dụng (Cấp 2), Vũ khí chuyên dụng (Cấp 2) Tu vi: Tam Cảnh tiểu thành Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh Chức năng: Chức năng Chia sẻ Tu luyện Gia Tộc đã mở, Hào quang Trung Thành Gia Tộc đã mở, chức năng Đa Tử Đa Phúc đã mở.

Tộc nhân: 684; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật, Công pháp tu luyện võ đạo, Công pháp tu luyện tiên hiệp huyền huyễn.

Tử sĩ: 480 người; Công pháp: Quốc thuật bản Tử sĩ.

Thế lực: Gia tộc trải rộng thương giới, quân giới, thế giới ngầm, danh chấn kinh đô, là thế lực cường đại mà cả Đại Việt không ai dám xem thường.

Kỹ năng gia tộc: Bá đạo Cơ Quan Thuật, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Cổ Đổng Bách Khoa. ....

Cổng Thế Giới: Thế giới cấp hai [Đại Đường Song Long], [Khánh Niên], thế giới cấp một: [Xạ Điêu], [Ỷ Thiên], [Tiếu Ngạo], [Long Xà], [Sinh Hóa], [Thần Thoại].

Điểm tích lũy: 25.800 Không gian hệ thống: Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền Na Gia Hải đang ngủ say, quan quách Thần Mộc Côn Luân, yêu bài chuyên dụng của tộc trưởng, chiến y chuyên dụng của tộc trưởng, binh khí chuyên dụng của tộc trưởng, Kim Lũ Ngọc Y,

Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Tỷ, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, Xà Mi Đồng Ngư, Tam Túc Thanh Đồng Trọng Đỉnh, Quỷ Mẫu Quyền Trượng. ....

"Còn lại 25.800 điểm tích lũy sao. …." Mắt Sở Hoang hơi nheo lại, lần này tổng cộng đã mở sáu thế giới cấp một, hai thế giới cấp hai, tổng cộng tiêu tốn mười sáu vạn điểm tích lũy.

Hơn hai vạn điểm còn lại, Sở Hoang cũng không định tiếp tục giữ, trong cửa hàng hệ thống, anh đã hào phóng mua một số huyết nhục hung thú, binh khí, đan dược, cũng như một số vật phẩm như kiến thức kỹ năng.

Những thứ này, anh chuẩn bị đặt trên bảng công huân gia tộc, khi đó bất kỳ tộc nhân nào cũng có thể dùng điểm công huân để đổi lấy.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi thứ, Sở Hoang mới bước xuống giường, ăn một bữa dược thiện thật ngon, lại đi ngâm mình trong bồn tắm thuốc, rồi mới đến lương đình trong sân nằm nửa người.

Một thời gian trước, Sở phủ đã mua lại toàn bộ mấy căn tứ hợp viện lớn xung quanh, sau đó đập thông và trang trí lại.

Nếu trước đây Sở phủ chỉ là một sân tứ hợp viện bốn cổng, thì diện tích Sở phủ hiện tại căn bản là một trang viên rộng lớn.

Hơn nữa, việc trang trí bên trong Sở phủ hoàn toàn được thiết kế theo phong cách viên lâm Giang Nam, trông cực kỳ đẹp mắt.

Hiện giờ, một số tộc nhân Sở Gia Thôn cũng lần lượt đến Sở phủ để ở.

Đối với Sở Gia Thôn, nơi đó là tổ địa của gia tộc, tự nhiên không thể bỏ hoang.

Sở Hoang dự định, đợi khi điểm tích lũy đủ, liền mua một Động Thiên Phúc Địa, sau đó đặt toàn bộ Sở thôn vào trong.

Khi đó, một số người không muốn xen vào chuyện bên ngoài, có thể yên tâm sống trong Động Thiên Phúc Địa.

Nếu muốn từ thế giới bên ngoài quay về Sở Gia Thôn, thì có thể thông qua yêu bài hoặc nhẫn thân phận gia tộc.

Như vậy, Sở Hoang cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn của tổ địa gia tộc nữa.

Nhưng theo sự hiểu biết của Sở Hoang về hệ thống, biết đâu sau lần thăng cấp gia tộc tiếp theo, hệ thống sẽ thưởng những thứ tương tự.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Sở Hoang lật tay, lấy ra yêu bài tộc trưởng.

"Hiện giờ mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa, cũng đến lúc để mọi người biết rồi." Chỉ thấy Sở Hoang nhẹ nhàng chạm một ngón tay lên yêu bài tộc trưởng.

Ong!

Khoảnh khắc tiếp theo, yêu bài tộc trưởng đột nhiên bùng phát một luồng kim quang rực rỡ, hòa nhập vào bên trong yêu bài tộc trưởng.

Cùng lúc đó, tất cả tộc nhân Sở gia, trong khoảnh khắc đó đều cảm nhận được sự dị động của yêu bài gia tộc.

Sa Thành!

Hậu viện Đại Hoang Các!

Sở Huyền đang khoanh chân ngồi trên đất, tu luyện công pháp.

Kể từ một tháng trước, sau khi Sở Hoang đưa ra hai mươi môn công pháp tu luyện võ đạo, tiên hiệp huyền huyễn, anh liền trọng điểm lựa chọn hai môn.

Lần lượt là [Võ Đế Điển], [Thôn Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn].

Hai môn công pháp tu luyện này, một cái chủ về rèn luyện chân khí nội tại, một cái chủ về sát phạt vô địch.

Thôn Phệ Tinh Không Pháp chủ yếu về thể chất, cũng như nhục thân và cấp độ sinh mệnh, thậm chí khai phá tiềm năng cơ thể con người.

Ba thứ kết hợp, không những không có chút xung đột nào, mà ngược lại còn khiến chiến lực của anh, lại một lần nữa được nâng cao đáng kể.

Hiện giờ anh còn đã bước vào Nhị Cảnh, tuy chỉ mới vừa nhập Nhị Cảnh, nhưng thực lực bản thân so với một tháng trước hà cớ gì chỉ mạnh hơn gấp mười lần?

Hả?

Đột nhiên, Sở Huyền đang tu luyện cảm thấy có gì đó, đột nhiên mở bừng hai mắt, lật tay, lấy ra yêu bài gia tộc của mình.

"....." Cảm nhận thông tin truyền đến từ yêu bài gia tộc, trong mắt Sở Huyền lập tức hiện lên một vẻ mừng rỡ nồng đậm.

Phòng Huấn Luyện Trọng Lực Gia Tộc!

Phòng Huấn Luyện Thực Chiến Gia Tộc!

Bảng Công Huân Gia Tộc! ....

Hít!

Thậm chí đã mở ra cánh cửa thông tới các thế giới khác. ....

Xạ Điêu!

Ỷ Thiên!

Tiếu Ngạo!

Long Xà!

Thần Thoại!

Sinh Hóa!

Đại Đường Song Long!

Khánh Niên!

Trong những thế giới này, có một số là thế giới trong phim truyền hình nhỏ sao?

"Tộc trưởng quả nhiên thần uy khó dò, ngay cả thông đạo đến các thế giới khác cũng có thể mở ra, quả thực là không thể tưởng tượng nổi." "Tất cả những gì tộc trưởng làm, đều là vì Sở gia, thân là một thành viên của gia tộc, nhất định phải tận tâm tận lực vì tộc trưởng, đến chết mới thôi!" Sở Huyền thần tình kiên định, hai nắm đấm siết chặt, trầm giọng nói.

Anh không lập tức thông qua yêu bài gia tộc tiến vào phòng huấn luyện, hoặc đi đến thế giới khác, mà lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi Kinh Đô thành, gặp tộc trưởng một lần rồi mới đưa ra quyết định.

Chương 144

Cùng lúc đó, tất cả mọi người trong Sở gia đều nhận được tin tức truyền đến từ yêu bài gia tộc.

Sở Phong!

Sở Vân! ...

Sở Vệ Hổ! ...

Sở Trường Văn. ...

Tất cả người của Sở gia, không ai là không điên cuồng kích động, cảm thán và ngưỡng mộ thần uy khó dò của tộc trưởng.

Chiều tối!

Trong Sở phủ!

Sở Phong, Sở Huyền và bảy người khác đã tề tựu ở đây.

"?" "Có chuyện gì, nhìn chằm chằm tôi làm gì?" Sở Hoang cầm chén trà ngọc trắng trên bàn đá, khẽ nhấp một ngụm, sắc mặt đạm nhiên nói.

"Tộc trưởng, chúng ta thật sự có thể thông qua yêu bài để đi đến các thế giới khác sao?" Sở Vân vốn không giữ được bình tĩnh, nghe Sở Hoang hỏi, lập tức mở miệng hỏi.

"Thật hay không, thử rồi sẽ biết thôi?" Sở Hoang thản nhiên cười nói.

"Em không nghi ngờ tộc trưởng, chỉ là cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi." Sở Vũ cười khổ một tiếng, lắc đầu nói.

"Những điều không thể tưởng tượng nổi, từ khoảnh khắc bước lên con đường siêu phàm đó, mọi thứ không hợp lẽ thường, đều có lý

do tồn tại của nó." Sở Hoang khẽ cười, sau đó nói: "Bảy người các cậu nếu muốn đi đến thế giới khác, thì thế giới cấp một đừng đi nữa, đối với các cậu mà nói, không có bất kỳ tác dụng nào." "Hai thế giới cấp hai kia, thì có thể đi." "Phải biết hai thế giới kia có sự tồn tại của Đại Tông Sư, tương đương với cường giả Cảnh thứ ba." "Em hiểu rồi tộc trưởng, những thế giới cấp một kia chắc chắn là chuẩn bị cho các tộc nhân khác nhỉ." Sở Phong nghe vậy, vẻ mặt chợt hiểu ra, gật đầu nói.

"Ừm, thực lực của thế giới cấp hai không yếu, đừng đi một mình, nhớ mang theo tử sĩ, nếu có thể thì mang theo một số vũ khí nhiệt cũng được." "Rõ, tộc trưởng!" "He he. …. Thế giới Đại Đường Song Long em nhớ hình như có ma nữ, thánh nữ, khi đó em sẽ bắt hết dâng cho tộc trưởng, nếu tộc trưởng không muốn, làm nha hoàn bưng trà rót nước cũng được." Sở Hạo đột nhiên cười hắc hắc, nói với Sở Hoang.

Lời này vừa ra, mắt Sở Phong và những người khác cũng sáng lên.

Mấy thế giới này có thể là thế giới trong phim truyền hình nhỏ, Hoàng Dung, Chu Chỉ Nhược, Sư Phi Huyên, từng người một đều là nữ chính.

Thay vì để tiện nghi cho những nhân vật chính đó, chi bằng bắt về dâng cho tộc trưởng.

Tộc trưởng vì Sở gia mà hao tâm tổn sức, tận hưởng một chút thì sao chứ?

Nếu không thể làm thiếp của tộc trưởng, làm nha hoàn bình thường bưng trà rót nước, hoặc nhảy múa cho tộc trưởng vui vẻ, đó cũng là một chuyện không tồi.

Khoảnh khắc này, Sở Phong và những người khác đều thầm ghi nhớ chuyện này, quay về sẽ thông báo cho tộc nhân.

Đối với điều này, Sở Hoang chỉ khẽ mỉm cười, cũng không nói gì.

Giờ đây chức năng Đa Tử Đa Phúc đã mở, con cháu càng nhiều thì phần thưởng nhận được tự nhiên càng nhiều, nhưng anh cũng sẽ không trở thành một kẻ thô tục.

Dù sao Chư Thiên Thế Giới vô số, nhiều phụ nữ mang khí vận như vậy, chẳng lẽ đều thu làm thiếp hết sao?

Trước tiên cứ dùng họ làm nha hoàn, thị nữ cũng không tồi, nếu thật sự có người mình thích, thì thu làm thiếp cũng không phải là không được.

"Đúng rồi tộc trưởng, mấy ngày trước Hoắc gia có gửi tin tức, hỏi tộc trưởng khi nào thì đón Hoắc Tú Tú về Sở phủ." Đột nhiên, Sở Phong dường như nhớ ra chuyện gì, vội vàng mở miệng nói.

"Hoắc Tú Tú?" Sở Hoang nghe vậy, lập tức ngẩn ra, một thời gian trước anh luôn bận rộn, thật sự suýt chút nữa quên mất chuyện này.

"Thôi được!" "Sở Phong, cậu sắp xếp đi, ngày mốt phái người đến đón Hoắc Tú Tú về Sở phủ, từ nay về sau Hoắc Tú Tú sẽ là thiếp thất của tôi, còn về phu nhân tộc trưởng, Hoắc gia đừng mơ tưởng nữa." Sở Hoang hơi suy nghĩ một lát, rồi nói với Sở Phong.

"Vâng, tộc trưởng!" "Tộc trưởng, hai ngày trước Ngô Lão Tam và A Ninh đều gửi tin tức cho em, muốn em ra tay, đi Trường Bạch Sơn một chuyến, tộc trưởng thấy em có nên đồng ý không?" "Tộc trưởng, người của em hai hôm trước tìm thấy một tòa đại mộ, hình như là mộ Lý Thuần Phong thời Đường, em chuẩn bị dẫn người đi thăm dò một chuyến." Đúng lúc đó, Sở Vân, Sở Nghị hai người cũng lần lượt mở miệng nói.

"Mộ Lý Thuần Phong?

Trường Bạch Sơn?" Nghe lời hai người nói, mắt Sở Hoang không

khỏi nheo lại.

Về cái trước thì tốt rồi, với thực lực của Sở Nghị hiện tại, cộng thêm sự lĩnh ngộ về Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật, một ngôi mộ Lý Thuần Phong không thể ngăn cản được.

Nhưng Trường Bạch Sơn. ....

Đông Hạ Hoàng Lăng!

Mức độ nguy hiểm của ngôi mộ đó, tuyệt đối còn hung hiểm hơn cả mộ Lý Thuần Phong.

Quan trọng nhất, ở đó còn có Cổng Đồng tồn tại.

Nếu không nhầm, lần này Trương Khải Linh chắc cũng sẽ vào Cổng Đồng nhỉ?

Vừa hay, anh vốn đã muốn vào Cổng Đồng một chuyến, mượn cơ hội này, thử xem những âm binh kia có thể cày BUG vô hạn không.

Nếu có thể, vậy lần này chắc chắn sẽ nhận được số lượng lớn điểm tích lũy.

Hơn nữa, anh còn muốn biết, những thứ tồn tại bên trong Cổng Đồng rốt cuộc là gì.

Có phải như anh đã phỏng đoán, hài cốt Kỳ Lân của cổ thần!

Nghĩ vậy, Sở Hoang lập tức nhìn Sở Vân, Sở Nghị hai người nói: “Tiểu Nghị, ngôi mộ Lý Thuần Phong kia cứ quyết định như vậy đi, còn về Trường Bạch Sơn mà Tiểu Vân nói, khi đó tôi và nó sẽ đi một chuyến.” “Mức độ nguy hiểm của Cổng Đồng đó, tuyệt đối còn trên cả Quỷ động của Tinh Tuyệt Cổ Thành.” "Nguy hiểm hơn cả Quỷ Động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" Khi nghe Sở Hoang nói, Sở Vân và những người khác không khỏi sững sờ, ngay sau đó lông mày nhíu chặt lại.

Về Quỷ Động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau này họ cũng đã nghe Sở Nghị kể lại.

Dưới Quỷ Động đó tồn tại vài con Vương xà A Hàm có sức mạnh sánh ngang Chiến tướng cao cấp, và một con Xà mẫu A Hàm tương đương Chiến thần sơ cấp.

Nhưng thực tế, chỉ riêng những con cự xà đáng sợ đó thì chưa đủ để đối phó.

Đặc biệt là dưới Quỷ Động còn tồn tại một luồng tàn hồn Xà Thần.

Nếu không phải tộc trưởng có thực lực mạnh mẽ, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Giờ đây, tộc trưởng lại nói rằng Thanh Đồng Môn dưới Vân Thiên Cung ở Trường Bạch Sơn còn đáng sợ hơn cả Quỷ Động, làm sao họ có thể không kinh hãi? "Tộc trưởng, vậy anh thật sự định đi cùng em một chuyến sao?" Sở Vân tò mò nhìn Sở Hoang hỏi. "Ừ!

Vân Thiên Cung tôi tự nhiên sẽ đi, sau cánh cửa Thanh Đồng đó rốt cuộc có gì, tôi cũng rất tò mò." Sở Hoang thản nhiên cười, với tu vi Tam Cảnh Tiểu Thành hiện nay, dù sau cửa Thanh Đồng thật sự có thi hài Cổ Thần Kỳ Lân, tôi cũng không hề sợ hãi.

Kỳ Lân thời đỉnh cao có lẽ có thực lực Ngũ Cảnh đỉnh phong, nhưng nhục thân đã chết, dù linh hồn còn đó thì thực lực chắc chắn cũng không còn một phần mười.

Ngay cả khi không đấu lại Cổ Thần Kỳ Lân thì việc chạy thoát cũng chẳng có vấn đề gì. "Nếu tộc trưởng đi cùng em thì còn gì bằng, dù sao cũng đã một thời gian em không đi đổ đấu cùng tộc trưởng rồi." Nghe Sở Hoang thật sự muốn đi Vân Thiên Cung, Sở Vân không khỏi cười nói. "Tộc trưởng, nếu anh cùng Tiểu Vân, Tiểu Nghị đi đổ đấu,

vậy tôi sẽ trấn thủ kinh đô, vừa hay xử lý một số sự vụ trong gia tộc." Sở Phong nghiêm túc lên tiếng.

Tộc trưởng không ở kinh đô, anh ta phải ở lại trấn giữ nơi này, sẵn tiện chỉ dạy cho đám hậu bối trong tộc. "Vậy em sẽ tranh thủ thời gian luyện tập trong phòng trọng lực và phòng huấn luyện thực chiến, nâng cao thực lực rồi sau đó vào hai thế giới cấp hai kia lịch luyện một chuyến." "Ừ, em cũng giống Huyền ca, chuẩn bị nâng cao thêm thực lực rồi vào thế giới cấp hai." Sở Huyền, Sở Hạo, Sở Vũ, Sở Phàm lần lượt nói lên kế hoạch.

Nghe vậy, Sở Hoang khẽ gật đầu, sau một thoáng tạm dừng, anh lại tiếp tục: "Thông báo cho Trường Thọ và Thanh Nhi, đừng tiếp tục ở lại Tần Lĩnh nữa.

Cây Thanh Đồng Thần Thụ đó tuy có khả năng sao chép và huyễn hóa, nhưng cũng chỉ sao chép được tốc độ và sức mạnh tương đương thôi.

Công pháp tu luyện thì căn bản không sao chép được, thực lực rốt cuộc vẫn có khoảng cách lớn với bản thể.

Nếu muốn huấn luyện thực chiến, hãy vào phòng huấn luyện của gia tộc, hoặc đến các thế giới cấp một mà lịch luyện.

Còn về cây Thanh Đồng Thần Thụ đó, đợi tôi từ Trường Bạch Sơn về sẽ tiện đường đi Tần Lĩnh một chuyến để thu hồi nó." "Vâng, tộc trưởng, lát nữa về tôi sẽ thông báo." Nghe Sở Hoang dặn dò, Sở Phong gật đầu đáp lời.

Lúc biết về Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh, anh cũng đã đích thân đi một chuyến.

Nhờ khả năng của nó, anh đã sao chép ra một bản thể khác, lúc đầu cũng làm anh giật mình.

Nhưng sau khi hai người giao đấu, Sở Phong mới phát hiện đối phương chỉ sao chép được sức mạnh và tốc độ.

Còn công pháp, chiến y hay binh khí cấp tộc trưởng thì chỉ sao chép được lớp vỏ ngoài.

Chưa đầy mười chiêu, Sở Phong đã dễ dàng giải quyết đối thủ.

Còn hai con Chúc Cửu Âm nhìn có vẻ đáng sợ nhưng cũng chỉ là do thần thụ huyễn hóa ra, không phải Chúc Cửu Âm thật.

Chương 145

Dù vậy chúng vẫn có thực lực Chiến tướng cao cấp, nếu Sở Phong không dùng vũ khí nóng thì khó mà giết được chúng.

Anh định mang xác về nhưng đáng tiếc khi ra khỏi phạm vi Tần Lĩnh, cái xác liền tan biến vô hình.

Còn bản thân thần thụ vì quá to lớn nên anh cũng chưa động vào. "Được rồi, đều về hết đi!" Sở Hoang phất tay đuổi người, hiện giờ không có việc gì thì không nên để họ cứ ở mãi trong viện. "Vậy tộc trưởng, tôi xin phép đi trước." Thấy Sở Phong và mọi người rời đi, Sở Hoang lại nhàn nhã tựa lưng, lặng lẽ nhâm nhi trà.

Khi không tu luyện, không đi đổ đấu, đây là một trong số ít những việc khiến tôi thấy thoải mái nhất.

Khi trời dần tối, vầng trăng sáng treo cao, Sở Hoang nằm trên ghế bập bênh trong viện, khép hờ mắt.

Đột nhiên, một tiếng bước chân vang lên.

Ngay sau đó, Hoắc Hữu Tuyết bước tới. "Tộc trưởng, Trương Khải Linh cầu kiến!" "Cho anh ta vào!" Sở Hoang không mở mắt, khẽ nói. "Vâng, tộc trưởng!" Hoắc Hữu Tuyết cung kính gật đầu rồi quay người đi ra.

Một lát sau, cô dẫn một người đàn ông mặc áo khoác đen có mũ trùm đầu đi vào.

Biết hai người có chuyện cần bàn, Hoắc Hữu Tuyết không ở lại mà rời khỏi viện. "Tộc trưởng!" Nhìn Sở Hoang nằm trên ghế, Trương Khải Linh dù sắc mặt lãnh đạm nhưng giọng điệu vẫn mang theo vẻ cung kính. "Cuối cùng cũng tới rồi!" Sở Hoang chậm rãi mở

mắt, nhìn Trương Khải Linh trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Từ khi biết A Ninh định đi Vân Thiên Cung, tôi đã đoán Trương Khải Linh sẽ tìm mình.

Dù sao anh ta cũng muốn vào trong cánh cửa Thanh Đồng.

Mà muốn vào đó thì bắt buộc phải có ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư.

Ngọc tỷ đang nằm trong tay tôi, Trương Khải Linh sao có thể không tìm?

Sở Hoang lật tay phải, ngay sau đó, ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư hiện ra trong lòng bàn tay và được ném trực tiếp cho Trương Khải Linh. "Cất kỹ ngọc tỷ đi, lần này tôi cũng sẽ đi Vân Thiên Cung, lúc đó tôi sẽ cùng anh vào Thanh Đồng Môn." "Anh cũng đi sao?" Nghe vậy, Trương Khải Linh vừa nhận lấy ngọc tỷ liền ngẩng đầu, ánh mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, thần sắc anh ta lại khôi phục vẻ lãnh đạm như cũ.

Thực lực của Sở Hoang quá khủng bố, việc vào Thanh Đồng Môn dường như cũng chẳng có gì to tát với anh ta.

Cái gọi là "chung cực" đó có lẽ cũng chẳng làm gì được Sở Hoang. "Đi đi!" Nhìn Trương Khải Linh đang trầm mặc, Sở Hoang lắc đầu cười, phất tay nói.

Thấy vậy, Trương Khải Linh cũng cung kính hành lễ rồi quay người rời đi. "Cái tên này..." Nhìn bóng lưng đối phương, Sở Hoang không khỏi lắc đầu cười thầm.

Chớp mắt, một ngày nữa lại trôi qua!

Ngày hôm sau!

Một sự kiện lớn lan truyền khắp thành kinh đô: tiểu thư khuê các Hoắc Tú Tú của Hoắc gia hôm nay sẽ bước chân vào cửa Sở phủ, trở thành thiếp thất của tộc trưởng Sở gia.

Chuyện này vừa tung ra, các thế lực lớn trong kinh đô đều âm thầm quan sát.

Trong mắt các thế lực thực sự, cưới thiếp và cưới vợ chính thất có đãi ngộ hoàn toàn khác biệt.

Cưới vợ thì phải theo đúng lễ pháp, không chỉ mời khách rầm rộ mà còn phải có cha mẹ hai bên chứng kiến, bạn bè chúc tụng, và thời đại này còn cần đăng ký kết hôn.

Nhưng thiếp thất thì chỉ cần một chiếc xe rước về, thậm chí không được đi cửa chính vào phủ, cũng chẳng cần cha mẹ gặp mặt hay đãi tiệc linh đình.

Một vị trí thấp kém như vậy mà Hoắc Tú Tú - người có khả năng trở thành người đứng đầu tương lai của Hoắc gia - lại chủ động xin làm thiếp cho nhà họ Sở, khiến không ít người thầm mỉa mai.

Tất nhiên, dù là thiếp nhưng đối với Sở Hoang mà nói, anh cũng không để Hoắc gia phải chịu thiệt thòi quá mức.

Từ sớm, Sở Hoang đã sắp xếp Sở Phong và Sở Vân lái ba chiếc xe kết hoa đỏ, mang theo nhiều lễ vật đến Hoắc gia.

Khi biết Sở Hoang phái hai người quản sự chủ chốt của Sở gia đến cùng lượng lớn lễ vật, người nhà họ Hoắc không khỏi thở phào và trở nên vui vẻ hơn.

Sau khi đưa Hoắc Tú Tú trong bộ váy cưới màu đỏ lên xe, nụ cười trên mặt người Hoắc gia vẫn không dứt.

Bởi lẽ thông thường cưới một thiếp thất thì chẳng cần nhiều lễ vật hay phái người quan trọng đến vậy.

Nhưng Sở Hoang đã làm điều đó, chứng tỏ anh nể mặt họ, không hề gây khó dễ.

Đêm đó, tại nội viện Sở phủ!

Sở Hoang chậm rãi đẩy cửa bước vào, nhìn Hoắc Tú Tú đang ngồi trên giường trong bộ váy cưới đỏ thắm, trên mặt anh không khỏi hiện lên một nụ cười nhẹ.

Hoắc Tú Tú vốn đã xinh đẹp, khí chất lại ôn hòa nhã nhặn, giờ đây khoác lên mình bộ đồ đỏ, trang điểm tinh tế lại càng thêm phần kiều diễm động lòng người.

Ngay cả Sở Hoang cũng không khỏi xao động.

Thấy Sở Hoang vào, Hoắc Tú Tú cũng vô cùng căng thẳng, trái tim nhỏ bé đập liên hồi. "Tôi đến muộn rồi, em đói chưa?" Nhận thấy sự căng thẳng của cô, Sở Hoang thản nhiên cười, nhẹ giọng hỏi. "Dạ không, lúc nãy em có ăn một chút rồi." Hoắc Tú Tú lý nhí đáp. "Gả cho tôi làm thiếp, trong lòng em có chút không cam tâm nào không?

Dù sao em cũng là thiên kim Hoắc gia, tương lai có thể đứng đầu cả một gia tộc.

Còn giờ làm thiếp của Sở Hoang tôi, địa vị chẳng thể bằng lúc quản lý gia tộc được." Sở Hoang bước đến ngồi xuống ghế trước mặt Hoắc Tú Tú, nhìn cơ thể hơi cứng nhắc của cô mà bình thản hỏi. "Không có gì là không cam tâm cả.

Thực lực và thế lực của Sở gia đều không phải là thứ Hoắc gia có thể so bì.

Tuy em giờ chỉ là một thiếp thất, nhưng đó là thiếp của Sở Hoang, cả kinh đô này ai dám xem thường chứ?" Đối mặt với câu hỏi của anh, Hoắc Tú Tú không hề né tránh mà hào phóng lên tiếng.

Sở Hoang hơi ngạc nhiên nhìn cô một cái, trong lòng khá hài lòng.

Sự thật đúng là như vậy, làm thiếp của anh còn có ý nghĩa hơn nhiều so với việc đứng đầu Hoắc gia.

Bởi lẽ Sở gia trong tương lai sẽ là một gia tộc vĩnh hằng bất hủ, dù hiện tại chưa đạt tới mức đó nhưng cũng đã bước chân lên con đường siêu phàm.

Hiện giờ có thể nói thẳng rằng, dưới cấp bậc Cổ Thần thì tôi là vô địch.

Có thể làm thiếp của tôi, ai ở kinh đô dám hé răng nửa lời?

Hơn nữa, dù là thiếp nhưng địa vị trong nhà cũng không hề thấp.

Và một khi đã gả vào Sở gia, trở thành người của tôi, dưới tác dụng của hào quang trung thành, Hoắc Tú Tú cả đời này cũng không thể phản bội tôi hay gia tộc.

Sau này khi tu luyện công pháp siêu phàm, bước lên con đường tu tiên thì cũng chẳng phải hạng tầm thường. "Uống rượu giao bôi nhé!" Sở Hoang cười khẽ, đứng dậy cầm bình rượu trên bàn, rót hai ly rồi đưa cho cô một ly.

Thấy vậy, Hoắc Tú Tú cũng không ngập ngừng, cô đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, gả cho Sở Hoang thì sẽ tận tâm phục vụ.

Ở Sở gia một thời gian cô cũng nhận ra, Sở Hoang tuy bá đạo nhưng đối xử với người nhà rất tốt.

Hai người uống cạn ly rượu, sau đó Hoắc Tú Tú thẹn thùng ngồi xuống.

Nhìn cảnh này, Sở Hoang làm sao không hiểu ý đồ.

Anh tiến lại gần, tắt đèn...

Đêm tân hôn, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng!

Dưới bầu trời đêm, cùng với những tiếng rên rỉ dịu dàng, vầng

trăng sáng dường như cũng thẹn thùng ẩn mình vào trong mây...

Sáng hôm sau!

Sở Hoang với tinh thần sảng khoái chậm rãi mở cửa phòng bước ra. "Tộc trưởng!" Hoắc Hữu Tuyết chờ sẵn bên ngoài vội vàng tiến lại gần.

Chương 146

Chỉ là ánh mắt cô cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn vào trong phòng.

Khi thấy cảnh tượng bên trong, ánh mắt vốn hơi oán trách của cô giờ đây chuyển thành sự né tránh và kinh ngạc. "Được rồi, đi chuẩn bị bữa sáng đi, chuẩn bị thêm một phần cho Tú Tú, lát nữa mang vào cho em ấy." Sở Hoang vừa vươn vai vừa đi về phía phòng ăn. "Vâng, tộc trưởng!" Nhìn bóng lưng Hoắc Hữu Tuyết, Sở Hoang lắc đầu.

Tâm tư của cô sao tôi lại không hiểu?

Dù cô tuyệt đối trung thành, nhưng tình cảm là thứ không thể xóa nhòa.

Cô ấy vẫn luôn là người thân cận nhất với Hoắc Tú Tú, chỉ tiếc là hiện tại tôi chưa có ý định gì khác, chỉ coi cô ấy là thị nữ mà thôi.

Mà cũng phải nói, trận chiến tối qua dữ dội đến mức kẻ địch hoàn toàn tan rã, chỉ biết quỳ xuống xin hàng, vậy mà tôi vẫn chẳng thấy mệt mỏi chút nào.

Ăn sáng xong, nghỉ ngơi một lát, Sở Hoang đến phòng trọng lực trong thư phòng để huấn luyện.

Dù hiện tại lệnh bài của gia tộc cũng có thể vào phòng trọng lực chung, nhưng tôi đã quen luyện ở đây.

Phòng trọng lực này khi tôi không dùng sẽ dành cho những tử sĩ có thực lực mạnh, xếp hạng cao luyện tập.

Về những tử sĩ được chú trọng bồi dưỡng này, tôi đã bảo Sở Phong chuẩn bị sổ ghi công.

Chỉ cần có công với gia tộc, chắc chắn sẽ được thưởng công pháp, đan dược hoặc thần binh.

Người nào có thiên phú mạnh sẽ được tuyển vào quân thân vệ.

Hiện giờ Sở gia cũng bắt đầu nhận nuôi trẻ mồ côi để bồi dưỡng từ nhỏ.

Bởi lẽ dù tu luyện theo hệ thống nào thì tuổi càng nhỏ hiệu quả càng tốt.

Những đứa trẻ này bước đầu sẽ luyện quốc thuật dành cho tử sĩ, sau khi chính thức trở thành tử sĩ của Sở gia mới được phép tu luyện các công pháp khác.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, một tuần lễ đã trôi qua.

Trong một tuần này, Sở Hoang ngày ngày "phấn chiến" cùng kẻ địch (trên giường).

Những trận chiến thảm liệt đó gần như khiến nhật nguyệt không còn ánh sáng, thiên địa cũng phải biến sắc.

Một ngày nọ, Sở Hoang nhận được một cuộc điện thoại rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến Trường Bạch Sơn.

Hai ngày trước, Sở Vân đã dẫn theo vài tử sĩ đi trước đến dưới chân núi Trường Bạch.

Hiện giờ trong điện thoại báo rằng mọi người cơ bản đã tập trung đông đủ, sắp sửa xuất phát, nên tôi cũng phải đi thôi.

Hoàng lăng Đông Hạ, Vân Thiên Cung!

Khởi hành!

Dưới chân núi Trường Bạch có một ngôi làng nhỏ tên là Doanh Sơn.

Cùng với sự phát triển kinh tế, ngành du lịch ở khắp nơi bắt đầu hưng thịnh.

Trường Bạch Sơn tự nhiên cũng là một địa điểm du lịch không tệ.

Chính vì thế, dù Doanh Sơn chỉ là một ngôi làng nhỏ nhưng trong làng lại có một nhà nghỉ nông thôn khá lớn.

Chỉ là hiện giờ vào mùa đông, nhiệt độ ở đây quá thấp dẫn đến không có du khách, nên việc kinh doanh của nhà nghỉ vào mùa này thường không tốt.

Nhưng vài ngày nay, nhà nghỉ này lại chật kín người, cộng thêm việc ăn uống hàng ngày và sự hào phóng của những người này giúp ông chủ kiếm được một khoản khá bộn.

Trong nhà nghỉ đặt gần mười chiếc bàn tròn và vuông.

Lúc này, có mấy bàn đã ngồi kín chỗ.

Trong đó có nhóm Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Phan Tử và Trương Khải Linh.

Lại có A Ninh cùng thuộc hạ chiếm hai bàn khác.

Ngoài ra còn có mấy người trẻ tuổi và một lão già ngồi quây quần một bàn.

Những người này không phải ai khác, chính là Trần Bì A Tứ của Cửu Môn cùng những thuộc hạ đắc lực.

Cách đó không xa, bên một chiếc bàn gỗ tròn cũng có một nhóm người đang ngồi.

Họ đều mặc trang phục gọn gàng, khoác áo gió dày, cầm đầu là một thanh niên trẻ chưa đầy hai mươi tuổi.

Anh ta mặc áo gió đen, gương mặt tuấn lãng, nhóm này chính là Sở Vân cùng các tử sĩ Sở gia. "Tiểu Vân gia, không ngờ chúng ta lại được sát cánh chiến đấu rồi.

Ai cũng bảo Vân Thiên Cung nguy hiểm trùng trùng, nhưng có anh

ở đây, Bàn Tử tôi thấy an tâm hẳn." Trong nhà nghỉ, Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Sở Vân ở bàn bên cạnh, mặt đầy vẻ nịnh nọt. "Có Tiểu Vân gia ra tay thì lần này chắc chắn có thể bình an vô sự, nhưng mà Thiên Chân này, vạn sự vẫn phải cẩn thận." Nghe lời Vương Bàn Tử, Phan Tử cũng gật đầu tán thưởng Sở Vân, nhưng ngay sau đó lại nghiêm túc dặn dò Ngô Tà. "Phan Tử yên tâm đi, tôi đâu phải lần đầu xuống mộ, thận trọng là đương nhiên mà, huống hồ còn có Tiểu Vân gia và Muộn Du Bình ở đây." Ngô Tà cười hì hì, liếc nhìn Trương Khải Linh một cái, ánh mắt không giấu nổi ý cười. "Ngô Tà, Tiểu Vân gia là do tôi mời đến, anh chắc chắn anh ta sẽ giúp anh sao?" Đúng lúc này, A Ninh ở cách đó không xa mỉm cười, quay đầu nhìn mấy người nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử cười khẩy: "Cô A Ninh ơi, cô không hiểu rồi.

Tiểu Vân gia tuy là do cô mời nhưng anh ấy cũng chỉ giúp cô đổ đấu thôi, nếu thật sự gặp nguy hiểm thì cùng lắm cứu cô một mạng.

Còn đám thuộc hạ của cô thì liên quan gì đến anh ấy?

Tôi thì khác, chúng tôi với Tiểu Vân gia là mối quan hệ sắt đá, anh ấy sẽ không giúp cô đối phó tôi đâu, vả lại chúng tôi còn có Tiểu Ca nữa!" Nghe họ tranh luận, Sở Vân chỉ mỉm cười không nói gì.

Nhìn bề ngoài thì A Ninh bỏ ra mười triệu để mời, nhưng thực tế Ngô Tam Tỉnh đã bí mật bỏ ra ba mươi triệu nhờ anh âm thầm bảo vệ Ngô Tà.

Nếu không phải vì cả hai bên đều trả giá cao, cộng với việc bản thân anh cũng tò mò về Vân Thiên Cung thì anh đã chẳng thèm quản chuyện bao đồng giữa họ.

Vương Bàn Tử nói đúng một câu: chuyến này anh chỉ cứu A Ninh, còn thuộc hạ của cô ta thì chẳng liên quan gì đến anh.

Điều này A Ninh thực ra cũng hiểu rõ, ngay cả ông chủ đứng sau là Cox cũng rõ.

Lần này mời Sở Vân ra tay chẳng qua là để thêm một tầng bảo hiểm mà thôi.

Đối với Cox, A Ninh mới là người trung thành và hữu dụng nhất, còn những kẻ khác chết hay sống lão ta chẳng quan tâm.

Tuy nhiên, có kẻ lại quan tâm.

Một gã đàn ông bên cạnh A Ninh nhìn Ngô Tà với vẻ mặt u ám, sau đó nhìn chằm chằm Sở Vân, trầm giọng nói: "Anh Sở Vân, anh đã nhận mười triệu của ông chủ tôi, nên chuyến đi này tốt nhất hãy nghe lệnh tôi, nếu không mười triệu đó không dễ lấy thế đâu." Lời này vừa thốt ra, nhà nghỉ bỗng chốc im phăng phắc.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử há hốc mồm, cuối cùng chỉ biết lắc đầu thở dài: "Có những kẻ luôn không nhận rõ hiện thực, cũng không hiểu thế nào là họa từ miệng mà ra." "Jason, câm miệng cho tôi!

Tiểu Vân gia tuy là do tôi mời, nhưng anh ấy có quyền tự quyết định, nếu anh còn nói nhăng nói cuội thì biến về đi, nhiệm vụ lần này không liên quan đến anh nữa." A Ninh mặt lạnh tanh đầy vẻ khó coi.

Sở Vân mạnh thế nào, lần ở mộ thuyền dưới đáy biển cô đã tận mắt chứng kiến.

Con bạch tuộc khổng lồ biến dị, cương thi lông trắng và đám bánh tử to lớn đều chết dưới tay anh.

Sức mạnh đó căn bản không giống người phàm.

Không chỉ Sở Vân, ngay cả thuộc hạ của anh ai nấy đều mạnh mẽ, A Ninh thừa biết mình không phải đối thủ.

Nếu thật sự chọc giận đối phương, chết lúc nào không hay.

Đúng lúc này!

Bên ngoài nhà nghỉ, một chiếc xe địa hình màu đen hầm hố từ xa chạy tới và dừng lại.

Cạch ~ Cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống từ ghế lái.

Anh ta mặc bộ đồ xung kích màu đen, đi ủng chiến thuật, dáng người cao ráo, khí chất siêu phàm, gương mặt tuấn tú vô cùng. "Đến rồi!" Ngẩng đầu nhìn tên nhà nghỉ, anh khẽ lẩm bẩm một câu rồi bước vào trong.

Người này không ai khác chính là Sở Hoang vừa kịp tới nơi.

Cộp cộp...

Khi Sở Hoang bước vào nhà nghỉ, tất cả mọi người đều vô thức quay đầu nhìn ra cửa.

Giây phút nhìn thấy Sở Hoang, mọi người đều im bặt.

Chương 147

Đặc biệt là Ngô Tà, Vương Bàn Tử, ai nấy đều lộ vẻ vui mừng và kinh ngạc tột độ. "Tộc trưởng, anh tới rồi!" Sở Vân vội vàng đứng dậy bước đến trước mặt Sở Hoang, vừa đi vừa nói: "Tộc trưởng, anh tới mà không báo một tiếng để em ra sân bay đón, lại để anh đi một mình." "Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Địa Nhị, Địa Tam và những người khác cũng đồng loạt đứng dậy, cung kính chào hỏi.

Sở Hoang gật đầu, vỗ vai Sở Vân cười nói: "Đón gì chứ, tôi có phải không biết đường đâu, ngồi xuống ăn tiếp đi." "Anh Hoang!" "Sở tộc trưởng!" "Anh Hoang!" Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Phan Tử và mọi người cũng lần lượt đứng dậy, nhìn Sở Hoang với vẻ mặt đầy cung kính.

Ngay cả Trương Khải Linh cũng không hề ngạc nhiên.

Chứng kiến cảnh này, Trần Bì A Tứ đang ngồi trong góc nheo đôi mắt già nua lại.

Về gia tộc họ Sở, Trần Bì là lão làng Cửu Môn sao có thể không biết?

Nhưng lão cũng chỉ biết thế lực họ to lớn, thực lực cá nhân mạnh mẽ, còn cụ thể mạnh thế nào thì không rõ.

Chỉ biết nhà họ Lý bị diệt, Hoắc gia phải cúi đầu, còn tin tức sâu hơn thì không có.

Nhưng với Trương Khải Linh thì lão rất rành.

Một người mạnh mẽ như Trương Khải Linh mà còn phải cung kính đối đãi với một người, đủ thấy người đó đáng sợ đến nhường nào. "Cô A Ninh à..." Bị ánh mắt Sở Hoang chú ý, A Ninh vô thức trở

nên cực kỳ cung kính, cô có cảm giác mọi bí mật của mình đều bị nhìn thấu trước mặt người này. "Tộc trưởng Sở gia, Sở Hoang?" Đúng lúc này, gã Jason bỗng tiến lên, mặt mày có chút bất mãn nói: "Sở tộc trưởng, Sở Vân của nhà anh đã nhận một trăm triệu của ông chủ tôi, nên chuyến đi Vân Thiên Cung này đã nhận tiền của tôi thì phải nghe theo mệnh lệnh của tôi mà hành sự, Sở tộc trưởng thấy thế nào?" "Láo xược!" Jason vừa dứt lời, mặt Sở Vân sầm xuống, lập tức quát lạnh, ánh mắt trở nên sắc lẹm cực hạn.

Trong mắt anh, tên này đã là một cái xác không hồn, trời đất này không ai cứu nổi hắn.

Lúc này, cả Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều thầm tặc lưỡi.

Tên Jason này bị ngốc à?

Gia tộc họ Sở giờ đây uy chấn khắp đại Việt, biết bao thế lực phải nhìn sắc mặt họ mà sống.

Vậy mà Jason dám nói chuyện với tộc trưởng Sở gia như thế, không phải tìm chết thì là gì?

Mặt A Ninh tái mét, dường như đã dự đoán được gã cấp phó ngu xuẩn như lợn này hôm nay chắc chắn phải chết. "Hà..." Sở Hoang sắc mặt vẫn bình thản, khẽ cười rồi chậm rãi gật đầu: "Nhận tiền của người thì phải giúp người tiêu tai, đạo lý từ xưa đến nay vẫn vậy.

Sở Vân đã nhận tiền của ông chủ anh thì tự nhiên sẽ bảo vệ các anh vào Vân Thiên Cung, điều này không cần bàn cãi." Nghe vậy, nụ cười trên mặt Jason càng tươi hơn, thậm chí còn hơi ngẩng cao đầu đầy vẻ kiêu ngạo.

Hắn vốn nghĩ tộc trưởng Sở gia lợi hại thế nào, giờ thấy đối phương chẳng hề nổi giận thì cho rằng cũng chỉ đến thế mà thôi. "Sở tộc trưởng hiểu đạo lý đó là tốt nhất, chứ Sở Vân chỉ là một thằng

nhóc làm tôi hơi lo, giờ Sở tộc trưởng đã đến thì từ nay hãy nghe lệnh tôi mà làm việc đi." Nói xong, nụ cười trên mặt Jason càng thêm càn rỡ.

Nhưng hắn hoàn toàn không chú ý rằng, không chỉ Sở Vân mà cả đám tử sĩ Sở gia, sát ý trong mắt họ gần như đã hóa thành thực thể.

Đối với sự kiêu ngạo của Jason, Sở Hoang không hề tức giận, chỉ thản nhiên gật đầu, nhẹ giọng nói: "Lão già Cox đó sống bao nhiêu năm, thuộc hạ cũng có cá tính đấy, không tệ!" Nghe lời Sở Hoang nói, Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều lộ vẻ ái ngại.

Vị này vốn là người sát phạt quyết đoán, sao hôm nay bỗng nhiên lại dễ nói chuyện thế? "Tiểu Vân, lời của hắn có đạo lý, nhưng cái tính cách này tôi không thích, giết đi!" Sở Hoang chậm rãi quay người, thản nhiên liếc nhìn Sở Vân, thần thái vô cùng vân đạm phong khinh.

Một con kiến hôi như vậy vốn dĩ Sở Hoang chẳng thèm để tâm, nhưng kẻ này cứ thích tự tìm đường chết.

Sở Hoang lắc đầu, bước đến bàn của Trần Bì rồi thong dong ngồi xuống.

Thấy anh bước tới, Diệp Thành, Lang Phong, Hoa Hòa Thượng ai nấy đều kinh hãi, vội vàng đứng dậy lùi sang một bên.

Lúc này, khi lời của Sở Hoang vừa dứt, nụ cười càn rỡ trên mặt Jason bỗng cứng đờ. "Cái... cái gì?

Sở tộc trưởng định giết tôi?" Jason trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hắn dám? "Một con kiến hôi mà cũng dám chỉ tay năm ngón với tộc trưởng, không chết thì ai chết?" Sở Vân thần tình băng lãnh, tay phải khẽ ra hiệu.

Ngay giây sau, Địa Ngũ với nụ cười dữ tợn bước ra, tay phải nắm

chặt cổ Jason nhấc bổng lên. "Khặc... không... không được giết tôi, ông chủ sẽ... không để yên đâu." Bị bóp nghẹt cổ, mặt Jason đỏ gay, thần sắc hoảng loạn xen lẫn uất hận nhìn chằm chằm Sở Hoang. "Jason, tất cả là do anh tự ý làm càn, tự ý đắc tội Sở tộc trưởng, giờ lại muốn đổ lên đầu ông chủ sao?" A Ninh mặt lạnh lùng nói, sau đó vội vàng nhìn về phía Sở Vân và Sở Hoang: "Sở tộc trưởng, Tiểu Vân gia, Jason to gan làm bậy là lỗi của anh ta, ông chủ tôi luôn tôn kính Sở tộc trưởng và cả Sở gia." "Hừ, tôn kính hay không là chuyện khác, hôm nay Jason nhất định phải chết, còn về Cox, đợi sau khi xong chuyện ở Vân Thiên Cung tôi sẽ tính sổ sau." Sở Vân hừ lạnh một tiếng rồi quay người không thèm để ý đến A Ninh nữa.

Jason bị Địa Ngũ kéo ra ngoài, kèm theo một tiếng xương gãy giòn giã, mạng sống của hắn đã đi đến hồi kết.

Trước cái chết của Jason, Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ hả hê, ngay cả Ngô Tà cũng chẳng mấy quan tâm.

Lúc này họ đã quá quen với những chuyện này rồi, vả lại Jason tự làm tự chịu, không trách được ai.

Rất nhanh, ánh mắt của cả nhóm lại đổ dồn vào Sở Hoang và Trần Bì A Tứ. "Sở tộc trưởng thật là lôi lệ phong hành, lão già này đã sớm nghe danh Sở tộc trưởng, hôm nay gặp mặt mới thấy phong thái của anh còn rạng rỡ hơn cả lời đồn." Nhìn Sở Hoang bình tĩnh ngồi đối diện, đôi mắt già nua đục ngầu của Trần Bì thoáng hiện một tia sáng khó nhận ra, sau đó lão cười khà khà lên tiếng. "Trần A Tứ, nghe nói ông luôn tìm kiếm Xà Mi Đồng Ngư, hiện giờ đã có hai miếng rồi phải không?" Sở Hoang nheo mắt, giọng nói lạnh lùng.

Nói đoạn, anh lật tay phải, một miếng Xà Mi Đồng Ngư lập tức hiện ra trước mắt.

Băng!

Thấy miếng Xà Mi Đồng Ngư, Ngô Tà và Vương Bàn Tử không khỏi biến sắc, ghé sát vào nhìn chằm chằm.

Ngay cả bản thân Trần Bì cũng lộ vẻ kinh ngạc nhìn Sở Hoang.

Xà Mi Đồng Ngư tổng cộng có ba miếng.

Năm xưa lão vì nó mà hỏng một đôi mắt mới có được một miếng.

Sau này ở mộ thuyền dưới đáy biển lại xuất hiện một miếng nữa.

Nhưng miếng thứ ba mãi vẫn không thấy đâu.

Trong Xà Mi Đồng Ngư có ghi chép về việc Uông Tạng Hải và hoàng lăng Đông Hạ, thậm chí là cả chuyện về Thanh Đồng Môn.

Chuyện này ngoài lão ra thì hiếm có người biết.

Hiện giờ một miếng đang ở chỗ Ngô Tà, còn miếng cuối cùng cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao? "Anh... anh Sở Hoang, sao anh lại có Xà Mi Đồng Ngư?" Ngô Tà vội vàng lấy từ trong túi ra miếng đồng ngư khác, sau khi thấy nó gần như đúc cùng một khuôn với miếng trên tay Sở Hoang, sắc mặt anh không giấu nổi vẻ sốt sắng.

Nhưng trước câu hỏi đó, Sở Hoang không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn Trần Bì: "Trần A Tứ, tôi biết bí mật ẩn chứa trong Xà Mi Đồng Ngư, nhưng đối với tôi nó chẳng có tác dụng gì.

Tôi biết ông cần nó, tôi ra giá thế này, nếu thấy hợp lý thì miếng đồng ngư này là của ông, nếu không được thì thương vụ này tôi có thể tìm người khác." Nói rồi, Sở Hoang quay đầu nhìn A Ninh, khóe miệng nở một nụ cười: "Cô A Ninh, cô nghĩ ông chủ cô sẽ trả giá bao nhiêu để mua nó?" "Sở tộc trưởng chờ một chút, tôi gọi điện cho ông chủ." A Ninh nghe vậy không chút do dự, bước sang một bên gọi điện.

Vì sự trường sinh, để tiếp tục sống sót, Cox có thể làm bất cứ

điều gì.

Trong mắt lão, Xà Mi Đồng Ngư chắc chắn ẩn chứa bí mật về sự trường sinh.

Một lát sau, A Ninh nghiêm túc đi tới, nhìn Sở Hoang cung kính nói: "Sở tộc trưởng, ông chủ tôi muốn nói chuyện với anh." Nói xong, cô đưa điện thoại cho Sở Hoang. "Hà..." Thấy vậy, Sở Hoang thản nhiên cười, nhận lấy rồi bật loa ngoài: "Cox, ông muốn đàm phán với tôi à?" "Ồ ~ Thưa Sở tộc trưởng kính mến, thật vinh hạnh khi được nói chuyện với anh.

Nghe nói anh có một miếng Xà Mi Đồng Ngư, tôi sẵn sàng trả một trăm triệu, chỉ cầu Sở tộc trưởng có thể bán nó cho tôi." Đầu dây bên kia vang lên một giọng trầm thấp, khiến mọi người có mặt đều giật mình.

Một trăm triệu!

Chỉ để mua một miếng đồng ngư?

Cox đúng là không coi tiền là tiền nữa rồi. "Một trăm triệu..." Sở Hoang nheo mắt, ánh mắt lóe lên tinh quang, nhìn sang Trần Bì đối diện: "Trần A Tứ, ông ra giá thế nào?

Nếu không thứ này thuộc về Cox đấy?" "Hai trăm triệu!!" Trần Bì sắc mặt u ám, ánh mắt mang theo tia sát ý.

Cả đời lão chưa bao giờ chịu sự uy hiếp của ai.

Chương 148

Nhưng hôm nay, Sở Hoang rõ ràng là đang vả vào mặt lão trước mặt bao nhiêu người.

Nhưng vì thông tin hoàn chỉnh trong Xà Mi Đồng Ngư, lão buộc phải nhảy vào cái hố này. "Ồ không, Sở tộc trưởng, tôi ra giá năm trăm triệu, chỉ cần anh sẵn sàng bán nó cho tôi.

Ngoài số tiền đó, tôi tặng luôn A Ninh cho anh thấy thế nào?" Trong điện thoại lại vang lên giọng của Cox.

Lời này khiến mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn sang A Ninh - người vẫn giữ vẻ mặt bình thản không đổi.

Vương Bàn Tử thấy vậy liền cười khẩy: "Lão già này tính toán cũng khôn đấy, A Ninh mà đi theo Sở tộc trưởng thì lão hời to, Sở tộc trưởng hời ở chỗ nào chứ?" Sở Hoang xua tay ra hiệu cho A Ninh cầm lấy điện thoại, sau đó nhếch môi, lộ vẻ giễu cợt nhìn Trần Bì: "Trần A Tứ, tôi cũng không lừa ông đâu, mục đích chính của ông đến Vân Thiên Cung lần này chắc là vì con gái phải không?

Mạng của cô ta sẽ kết thúc tại Vân Thiên Cung.

Tôi làm một giao dịch nhé, giao toàn bộ tài sản gần trăm năm của Trần gia cho tôi, tôi bảo đảm con gái ông bình an vô sự, ông thấy sao?" Băng!

Nghe xong, cơ thịt trên mặt Trần Bì run lên bần bật.

Những người khác lại càng cau mày, vẻ mặt kinh hãi.

Một câu nói mà đòi lấy hết tài sản trăm năm của Trần gia, tộc trưởng Sở gia điên rồi sao? "Cậu trai trẻ, cậu có biết mình đang nói gì không?" Trần Bì trầm giọng, ngữ khí có phần lạnh lẽo. "Trần A Tứ,

ông cũng không cần thử thách tôi làm gì, tình trạng của cô ấy thế nào chắc ông hiểu rõ nhất.

Nếu không tin, ông có thể hỏi Trương Khải Linh xem tôi có đủ tư cách nói câu đó không?

Đối với tôi, Xà Mi Đồng Ngư chỉ là thứ bỏ đi, nhưng tôi không tùy tiện giao cho người khác.

Vừa hay dùng nó để cứu mạng con gái ông, đổi lấy một giao dịch.

Nếu đồng ý thì đôi bên cùng vui, nếu không tôi cũng chẳng sao cả." Sở Hoang nhún vai, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Thực tế ngay từ đầu anh đã định bụng như vậy mới ngồi đối diện Trần Bì.

Từ khi mang Xà Mi Đồng Ngư ra khỏi mộ Chiến quốc Tây Chu, nó vẫn luôn vô dụng.

Giờ gặp đúng người cần, tự nhiên phải tối đa hóa lợi ích.

Dùng đồng ngư cộng thêm mạng của Trần Văn Cẩm đổi lấy tài sản tích lũy của Trần gia mới là hời nhất.

Trần Văn Cẩm tuy uống phải Thi Miết Đan, đối với người khác là vô phương cứu chữa, thậm chí chỉ có thể trốn tránh rồi chui vào trong Vẫn Ngọc mới sống nổi, nhưng chỉ cần Sở Hoang muốn thì anh có thể cứu cô ấy dễ dàng.

Đó chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, dùng nó đổi lấy tài sản trăm năm của Trần gia thì tội gì không làm?

Trần Bì sắc mặt u ám và nặng nề, tình trạng cơ thể hiện tại chỉ có lão mới rõ.

Năm xưa lão cũng từng ăn Thi Miết Đan, giờ đại hạn sắp đến, một khi chết đi chắc chắn sẽ biến thành quái vật.

Còn con gái lão bao nhiêu năm nay luôn trốn trong bóng tối, không dám lộ diện.

Vì con gái, trước khi chết lão mới phải đến Vân Thiên Cung đánh cược một lần.

Nhưng hy vọng đó lão thấy rất mong manh.

Nếu Sở Hoang thật sự làm được thì lão sẽ không từ chối, chút tài sản tích lũy trăm năm chẳng là gì cả.

Nhưng trong thâm tâm lão luôn cho rằng nhân tính là thứ không đáng tin nhất.

Lão không tin nổi liệu Sở Hoang có làm được không, và liệu anh có chắc chắn sẽ giúp con gái lão không.

Trong thoáng chốc, sắc mặt Trần Bì thay đổi thất thường, cuối cùng lão ngẩng đầu nhìn Trương Khải Linh cách đó không xa: "Tiểu Ca, anh thấy lời của Sở tộc trưởng, lão già này có nên đồng ý không?" "Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không từ chối!" Trương Khải Linh lạnh lùng nói.

Nhưng ngay khi anh mở miệng, tảng đá trong lòng Trần Bì đã rơi xuống.

Lão biết tính cách Trương Khải Linh, anh ta tuyệt đối không nói dối.

Ngay cả Trương Khải Linh cũng cho rằng không nên từ chối thì lão còn lý do gì để khước từ?

Nghĩ vậy, vẻ u ám trên mặt Trần Bì nhạt đi bớt.

Lão chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói: "Sở tộc trưởng, vậy theo lời anh, tôi dùng toàn bộ tài sản trăm năm của Trần gia đổi lấy Xà Mi Đồng Ngư và mạng sống của con gái tôi - Văn Cẩm, mong anh hãy

nhớ kỹ lời hứa của mình." Nói xong, Trần Bì trực tiếp tháo chiếc nhẫn phỉ thúy trên tay đưa cho Sở Hoang: "Sau chuyến đi Vân Thiên Cung, Sở tộc trưởng có thể cầm nhẫn này hiệu lệnh toàn bộ Trần gia, thu nhận mọi tài sản, ai không đồng ý cứ tùy ý xử lý!" Lời này của Trần Bì không thể không nói là tàn độc.

Nghĩa là sau này trong Trần gia có ai ngăn cản thì cứ giết thẳng tay, lão chẳng bận tâm.

Trên thế giới này, ngay cả đám con cháu hậu bối lão cũng chẳng màng.

Những người thực sự khiến lão bận tâm chỉ có ba người: sư phụ, sư nương năm xưa và đứa con gái hiện giờ.

Ngoài ba người đó ra, những kẻ khác sống chết thế nào chẳng liên quan gì đến lão. "Trần A Tứ, ông đúng là tâm ngoan thủ lạt, nhưng đôi khi đúng là nên như thế." Sở Hoang cười nhẹ, vung tay thu chiếc nhẫn phỉ thúy vào không gian hệ thống, sau đó đưa Xà Mi Đồng Ngư cho Trần Bì.

Làm xong mọi việc, Sở Hoang đứng dậy dẫn Sở Vân và mọi người lên phòng ở tầng hai nhà nghỉ.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử nhìn cảnh đó với vẻ mặt phức tạp, cuối cùng cũng chỉ biết bất lực lắc đầu rời đi.

Còn nhóm A Ninh lúc này là ngượng ngùng nhất, thấy chẳng ai đoái hoài nên cũng tạm thời lánh đi.

Riêng Diệp Thành, Hoa Hòa Thượng, Lang Phong thì đứng ngẩn ra đó không biết làm sao.

Trần Bì sau khi cầm được đồng ngư liền bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng.

Không lâu sau, trên mặt lão lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Sáng hôm sau!

Bão tuyết sắp đến nhưng mọi người đều không đợi được nữa, dưới sự dẫn dắt của một người dẫn đường tên là Thuận Tử, cả đoàn đội mưa tuyết leo núi.

Cùng lúc đó, ở một phía khác của núi Trường Bạch, một đoàn khoảng ba bốn mươi người đàn ông vũ trang đầy đủ cũng đang ngược gió tuyết tiến về phía núi tuyết.

Trên đỉnh núi Trường Bạch, bão tuyết bắt đầu ập đến!

Thời tiết vốn đã giá rét nay càng thêm lạnh lẽo.

Nhưng đoàn người Sở Hoang, Trần Bì không hề bận tâm, vẫn tiếp tục tiến lên.

Những cơn gió lạnh và bão tuyết gột rửa, bao phủ cả rừng núi.

Cả đoàn đi ngang qua hồ A Cái Tây, nhìn làn nước trong vắt như gương, lòng ai nấy bỗng thấy bình yên lạ thường.

Một chiếc hồ lớn phản chiếu toàn bộ núi Trường Bạch, mang lại cảm giác thanh lọc tâm hồn.

Sau gần nửa ngày di chuyển, bão tuyết cuối cùng cũng ngớt, mọi người thở phào nhẹ nhõm. "Nhìn kìa, đằng xa có năm ngọn núi tuyết, chẳng lẽ là Ngũ Thánh Sơn trong truyền thuyết?" Đột nhiên, Vương Bàn Tử chỉ tay về phía xa, nơi năm ngọn núi tuyết ẩn hiện đầy kinh ngạc.

Năm ngọn núi đó, ba ngọn ở giữa liền nhau, hai bên mỗi bên một ngọn, được thế gian gọi là Ngũ Thánh Sơn.

Nhưng cũng có người cho rằng chỉ ba ngọn ở giữa mới thật sự là Tam Thánh Sơn.

Đúng lúc này, Trương Khải Linh mặt mày bình tĩnh, bước lên một

triền tuyết rồi quỳ sụp xuống, thành kính chắp tay bái lạy Tam Thánh Sơn.

Ngay khoảnh khắc đó, trên bầu trời dường như có vầng thái dương hiện ra, tỏa xuống một luồng hào quang bao phủ lấy anh.

Thành kính!

Nguyện cầu!

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Trương Khải Linh, Vương Bàn Tử và Ngô Tà định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Họ biết núi Trường Bạch có mối liên hệ mật thiết với nhà họ Trương.

Họ cũng đoán xem trong Vân Thiên Cung liệu có người hay sự việc nào liên quan đến họ Trương không, nếu không với tính cách của Tiểu Ca, sao anh ta có thể cam tâm quỳ lạy như vậy? "Tộc trưởng..." Sở Vân quay lại nhìn Sở Hoang.

Sở Hoang phất tay, khẽ nói: "Hiện giờ tuy cậu ta là tử sĩ của Sở gia tôi, nhưng tôi không cần quản những việc cậu ta làm.

Nhưng dù sao cậu ta cũng đã là người của Sở gia, ai muốn xâm hại cậu ta tức là đối đầu với cả gia tộc này." "Em hiểu rồi!" Sở Vân gật đầu, ánh mắt lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Về những chuyện rắc rối xưa cũ của nhà họ Trương, giờ anh cũng đã biết không ít.

Anh thấy không đáng cho Trương Khải Linh!

Chương 149

Tại sao?

Tại sao mọi thứ đều phải đổ lên vai anh ta?

Từ khi sinh ra, đời anh ta đã là một bi kịch.

Bị người ta ép lên đài thần, rồi lại từ đài thần rơi xuống, mọi người đều lừa dối anh ta.

Thật là một chữ "thảm" không sao tả xiết. "Họ Trương... họ Uông...

Cửu Môn... chẳng có ai tốt lành cả." Sở Vân hừ lạnh. "Mẹ kiếp, hình như chúng ta gặp rắc rối lớn rồi." Bỗng nhiên, Vương Bàn Tử cầm ống nhòm nhìn về một hướng khác, dường như thấy gì đó khiến lão thốt lên kinh ngạc. "Anh Sở Hoang, A Ninh, cụ Tứ, chúng ta gặp rắc rối rồi." "Chuyện gì vậy?" Ngô Tà nhíu mày, vội vàng lấy ống nhòm ra.

Khi thấy cách đó không xa có khoảng ba bốn mươi người vũ trang đầy đủ đang tiến lại, tim anh nảy lên một cái, mặt cắt không còn giọt máu.

Lang Phong, Diệp Thành thấy vậy cũng vội lấy ống nhòm ra quan sát.

Một cái nhìn khiến họ đại kinh thất sắc, vội quay sang Trần Bì: "Cụ Tứ, có rất nhiều người đang tiến về phía mình, họ được trang bị tận răng, ai cũng cầm súng trường tấn công, súng tiểu liên, thậm chí con còn thấy mấy khẩu súng phóng lựu nữa." "Đám người này là ai mà điên thế?

Dám nghênh ngang như vậy trong lãnh thổ đại Việt sao?" Vương

Bàn Tử mặt mày khó coi, mấy chục người đó trông không phải hạng xoàng, hỏa lực đó đủ để đánh một trận chiến nhỏ rồi. "Chắc là nhắm vào tôi." Sắc mặt A Ninh cũng rất tệ, lần này cô không mang theo hỏa lực mạnh đến thế. "Hoảng cái gì?" Trần Bì hừ lạnh, ba bốn mươi tay súng tinh nhuệ thì đã sao?

Lão là hạng người chưa đánh đã hàng à?

Đừng thấy lão già rồi mà khinh, thực lực lão vẫn chưa giảm sút bao nhiêu đâu.

Với tuyệt kỹ bi sắt và gông chín móng, lão tự tin có thể giết một vòng ra vào. "Nhìn kìa, hai bên cũng có người, chúng ta bị bao vây rồi." Tuy nhiên, khi mọi người tưởng chỉ có ba bốn mươi người đó, thì ở hai hướng khác lại xuất hiện thêm hai đội quân, mỗi đội vài chục người.

Tổng cộng là hơn một trăm kẻ vũ trang tận răng, trông đều là hạng đã qua huấn luyện bài bản.

Với chừng đó súng ống và mười mấy khẩu súng phóng lựu, ai mà cản nổi?

Thậm chí trên núi tuyết có khi còn ẩn giấu cả lính bắn tỉa nữa.

Đây rõ ràng là muốn hốt trọn ổ đây mà.

Khoảnh khắc này, sắc mặt Trần Bì cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Sức chiến đấu của lão tuy chưa giảm nhưng dù sao lão cũng đã già, thể lực không thể bì được với thời trẻ.

Thậm chí thời đỉnh cao, lão cũng chẳng thể nào một mình giết xuyên qua hơn một trăm kẻ trang bị hỏa lực mạnh như thế này. "Họ Uông?

Hay là Tổ chức?" Trần Bì trầm tư suy nghĩ.

Trong giới đổ đấu, kẻ có thể một lúc điều động chừng này nhân thủ, ai nấy đều là tay súng thiện xạ, lại còn nhắm chuẩn xác vào lão mà tin tức không hề bị rò rỉ, thế lực đó tuyệt đối không phải tầm thường.

Ngoài nhà họ Uông và Tổ chức ra, lão không nghĩ tới ai khác. "Tộc trưởng, đám người này có vẻ nhắm vào chúng ta?" Nhìn người từ ba phía tiến lại, Sở Vân khẽ nhíu mày, nói nhỏ với Sở Hoang.

Không phải anh hạ thấp A Ninh hay Trần Bì, nhưng hơn một trăm kẻ trang bị tận răng với mười mấy khẩu súng phóng lựu thì việc dùng để phục kích mấy người kia chẳng khác nào dùng đại bác bắn muỗi.

Ngay cả Trần Bì hay Trương Khải Linh có liên thủ thì cũng chỉ có nước bỏ chạy.

Nhưng giờ đối phương lại phái ra nhiều tay súng tinh nhuệ như vậy, chỉ có một khả năng: nhắm vào họ. "Có kẻ muốn chết, vậy thì thành toàn cho họ thôi." Sở Hoang bình thản nói.

Trong mắt anh, hơn một trăm kẻ kia chẳng khác gì kiến hôi.

Tưởng cầm súng phóng lựu là giết được tôi chắc? "Tiểu Vân, phát vũ khí cho Địa Nhị và mọi người, chuẩn bị chiến đấu!" "Vâng, tộc trưởng!" Mắt Sở Vân lóe lên hàn quang, lập tức lấy ra từ nhẫn không gian hai chiếc thùng lớn. "Mọi người nghe đây, phát vũ khí đi, đối phó với đám địch nhân trang bị tận răng này thì mấy khẩu súng săn, súng lục của các anh chẳng có tác dụng gì đâu." Sở Vân vừa nói vừa mở thùng.

Khi thấy hai thùng vũ khí lớn đó, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc không thôi. "Ha ha ha...

Phải nhờ Tiểu Vân gia rồi, vung tay một cái là có bao nhiêu vũ khí,

giống hệt lần ở quỷ thuyền trước, hôm nay Bàn gia tôi sẽ cho chúng có đi không có về." Vương Bàn Tử sướng rơn, vội tiến lên lấy một khẩu súng phóng lựu và một khẩu súng tiểu liên.

Ngô Tà, A Ninh cũng không chần chừ, chọn vũ khí vừa tay rồi tản ra chuẩn bị.

Giờ đám người kia chưa biết họ đã lộ vị trí, đây là cơ hội tốt để phản phục kích. "Sở tộc trưởng quả là có thủ đoạn cao cường." Trần Bì nhìn Sở Hoang với ánh mắt phức tạp, không nhịn được mà cảm thán.

Chỉ là một quản sự của Sở gia mà đã có bản lĩnh như phép Ngũ Quỷ vận chuyển hay không gian chứa đồ, vậy vị tộc trưởng này còn mạnh đến nhường nào? "Trần A Tứ, tôi càng mạnh, Sở gia càng mạnh thì ông càng nên vui mừng mới phải, bởi vì chỉ có thực lực mạnh mẽ mới giữ được mạng cho con gái ông." Sở Hoang chắp tay sau lưng, thản nhiên cười nói. "Ha ha ha...

Sở tộc trưởng nói đúng lắm, lão già tôi giờ chỉ mong anh có bản lĩnh như thần tiên đây." Trần Bì sững người một lát rồi cười lớn. "Tộc trưởng, Tiểu Vân gia, hình như đối phương có mấy tên bắn tỉa đang tìm vị trí, để tôi giải quyết chúng trước." Địa Tam cầm một khẩu súng bắn tỉa, thân hình lao nhanh về phía triền tuyết không xa.

Trước khi thành tử sĩ Sở gia, anh ta vốn là một trong những tay súng bắn tỉa chiến lược mạnh nhất.

Giờ đây khi bước lên con đường siêu phàm, sức mạnh, tốc độ, thị lực, cảm giác và phản xạ đều có sự biến đổi về chất, khiến kỹ thuật bắn tỉa của anh đạt tới mức không tưởng.

Mấy tên bắn tỉa của địch trong mắt anh chỉ là hạng gà đất chó sành.

Địa Tam nằm rạp trên tuyết, sau khi căn chỉnh súng một chút liền bóp cò về một hướng.

Phập!

Viên đạn sắc bén từ nòng súng gắn giảm thanh lao vút đi.

Cách đó hai ngàn mét, một gã vừa nằm xuống tuyết chưa kịp định thần đã bị nổ tung đầu, chết không kịp ngáp.

Vì tiếng súng rất nhỏ cộng với tiếng gió, đám người kia thậm chí còn chưa phát hiện ra một tay súng bắn tỉa đã tử trận.

Phập!

Phập!

Phập!

Liên tiếp ba tiếng nữa vang lên, ba tên bắn tỉa khác cũng bỏ mạng không kèn không trống.

Cùng lúc đó, Vương Bàn Tử và mọi người cũng chọn xong vũ khí, mỗi người chọn một hướng.

Khi kẻ địch tiến vào khoảng cách tám trăm mét, liên tiếp mấy phát đạn lựu pháo được phóng ra.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Những tiếng nổ rền trời vang lên, những cột khói hình nấm nhỏ bốc lên.

Những phát đạn bất ngờ này khiến đám người kia chết mất hai ba mươi mạng, cả đám ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Nhưng dù sao cũng là hạng đã qua huấn luyện, chúng nhanh chóng

phản ứng và xác định vị trí lộ diện. "Bắn cho tôi!" Cùng với tiếng gào thét tức giận, đám người kia nấp sau các triền tuyết rồi xả súng về phía Sở Vân.

Chương 150

Đoành đoành đoành...

Súng nổ liên hồi, hai bên giao tranh dữ dội!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Cùng lúc đó, phe địch cũng bắn ra mười mấy phát lựu pháo về phía nhóm của họ. "Cẩn thận!" Thấy cảnh này, mọi người đại kinh thất sắc.

Bởi hỏa lực đó cực kỳ khủng khiếp, xác thịt phàm trần không ai đỡ nổi. "Tìm chết!" Ngay lúc đó, Sở Vân quát lạnh một tiếng, chín con phi đao lập tức hiện ra giữa không trung, hóa thành những luồng sáng lao về phía mười mấy quả đạn pháo kia.

Vút vút vút...

Phi đao xé gió, va chạm trực tiếp với các quả đạn giữa không trung.

Ầm ầm ầm...

Một chuỗi tiếng nổ kinh hoàng vang lên.

Những luồng khí nổ khủng khiếp quét xuống bên dưới.

Lớp băng tuyết tích tụ bị nung chảy nhanh chóng, thậm chí có kẻ bị sóng xung kích hất văng đi.

Vút vút vút...

Tiếng nổ đáng sợ không hề ảnh hưởng đến những con phi đao.

Dưới sự điều khiển của Sở Vân, chúng lao thẳng về phía đám người cách đó vài trăm mét.

Những con phi đao này nhanh như chớp, bọn chúng căn bản không kịp phản ứng đã bị chém đứt cổ hoặc đâm nát tim.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, dưới sự truy sát của phi đao, đám địch nhân chỉ còn lại chừng hai ba mươi người.

Những tên cầm đầu đều đã chết sớm dưới lưỡi đao. "Ha ha ha...

Tiểu Vân gia uy vũ bá khí, đám tạp chủng này dám phục kích tôi, đúng là chán sống rồi." Vương Bàn Tử thấy vậy liền cười lớn, hào khí ngất trời đứng dậy, bắn thêm một phát lựu pháo khiến hai ba tên nữa tan xương nát thịt.

Những người khác thấy vậy cũng xông lên truy sát đám tàn quân.

Phập!

Phập!

Phập!

Cách đó không xa, Địa Tam nằm trên triền tuyết vẫn bình thản điểm danh từng tên một.

Mỗi lần đạn ra khỏi nòng là một mạng người nằm xuống.

Thêm vài phút nữa, mấy chục tên kia cơ bản đã chết sạch.

Chỉ còn lại một gã bị nổ đứt hai tay đang rên rỉ đau đớn trên tuyết. "Chậc chậc...

Chút bản lĩnh này mà cũng đòi phục kích Bàn gia sao?" Vương Bàn Tử vác súng lựu pháo, mặt đầy đắc ý bước đến trước mặt gã kia, vừa chửi vừa đá cho hắn một cái cho bõ ghét.

Lúc này, mọi người cũng tiến lại gần.

Xoạt ~ Sở Vân và những người khác thành thục xé lưng áo của mấy cái xác, kình lực trong lòng bàn tay rung lên, hơi nóng bốc ra, trên lưng những cái xác đó hiện lên hình xăm phượng hoàng. "Đúng là lũ chuột cống này, đánh mãi không hết." Sở Vân cười lạnh, nhưng sát ý trong lòng càng thêm nồng đậm.

Từ sau lần Sở Hoang hạ lệnh truy tìm tổng bộ và phân bộ của nhà họ Uông, họ đã dốc toàn lực điều tra.

Tuy chưa tìm được tổng bộ nhưng đã triệt phá được mười mấy phân bộ.

Những phân bộ đó nằm ở các thành phố lớn và vùng biên giới.

Khi đó Sở Phong, Sở Vân đích thân dẫn đội xóa sổ hết.

Số người nhà họ Uông chết dưới tay họ ít nhất cũng vài trăm.

Cứ ngỡ họ sẽ im hơi lặng tiếng một thời gian, không ngờ nay lại phái nhiều người đến phục kích thế này. "Sở Hoang!

Sở Vân!

Cả Trương Khải Linh nữa!

Các ngươi nhất định phải chết, sớm muộn gì cũng chết thôi!

Tao sẽ đợi dưới địa ngục." Biết mình không thoát nổi, tên thuộc hạ họ Uông gào lên đầy phẫn nộ rồi định cắn lưỡi tự tử.

Bốp!

Ngay lúc đó, Sở Vân đá mạnh một cái khiến hắn văng đi rồi ngã phịch xuống đất. "Muốn tự tử trước mặt tôi sao?" Sở Vân cười khẩy khinh bỉ: "Lũ chuột cống mà cũng đòi giết tôi?

Chẳng qua tôi chưa rảnh tìm đến tổng bộ các ngươi thôi, nếu không đã sớm bị xóa tên rồi.

Chết ư?

Tôi sẽ không để anh chết dễ dàng thế đâu.

Địa Nhị!" "Tiểu Vân gia!" Địa Nhị lập tức tiến lên. "Lôi thằng tạp chủng này xuống tùng xẻo cho tôi, chẳng phải hắn trung thành với nhà họ Uông lắm sao?

Vậy cứ để hắn tận trung trong tuyệt vọng đi." "Rõ!" Địa Nhị nắm lấy cổ hắn lôi đi xềnh xệch về phía xa.

Chứng kiến cảnh này, không ít người không khỏi rùng mình.

Đặc biệt là nhóm Trần Bì, trong lòng đầy kinh hãi.

Dù biết quản sự Sở gia không đơn giản nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Lúc nãy trong chiến đấu, Sở Vân chỉ dùng ý nghĩ điều khiển phi đao giết địch từ cách xa vài trăm mét.

Thủ đoạn thần quỷ khó lường đó họ chưa bao giờ nghe thấy hay nhìn thấy bao giờ.

Thực lực cá nhân mạnh mẽ đã đành, thủ đoạn lại còn tàn độc như vậy.

Ngay cả Trần Bì cũng thấy tim mình đập nhanh. "Sở gia...

đúng là thần bí khôn lường!" Trần Bì thầm cảm thán trong lòng, lại càng nể phục Sở Hoang - người từ đầu đến cuối vẫn thản nhiên như đang xem kịch, rốt cuộc anh còn mạnh đến nhường nào?

“Tộc trưởng, tôi vừa mới biết từ người nhà họ Uông, lần này bọn họ đã phái gần ba trăm người đến.

Số người bị chúng ta bắt chỉ là một phần nhỏ trong số đó.

Có gần hai trăm người hiện đang ở Vân Thiên Cung để đối phó

với tôi.” Địa Nhị trình bày vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh như băng khi báo cáo thông tin vừa nhận được.

Người nhà họ Uông tuy rất trung thành, nhưng dưới sự tra tấn của anh ta, vẫn lộ ra một số tin tức.

Đáng tiếc, tổng bộ Uông gia, trừ những người cấp cao thật sự, những người khác căn bản không biết nó ở đâu.

Mỗi lần đến tổng bộ, dù là người của Uông gia cũng phải bịt mắt, bịt tai.

Nếu không, nếu có thể ép ra được địa điểm tổng bộ Uông gia, vậy thì đã có thể một lần vĩnh viễn giải quyết xong xuôi.

Sở Vân cười lạnh một tiếng, nhưng lời nói lại đầy vẻ khinh thường: “Thú vị thật, để đối phó với tôi mà phái ra ba trăm người, Uông gia muốn một mẻ hốt trọn tôi sao?” Chỉ bằng Uông gia mà cũng muốn diệt Sở gia?

Chương 151

Thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Sở Hoang cười nhạt, không hề để tâm: "Được rồi, binh đến tướng chặn, nước dâng đất ngăn, đợi vào Vân Thiên Cung rồi sẽ giải quyết." Một lũ kiến hôi mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của Chân Long?

Nhanh chóng, đoàn người lại tiếp tục lên đường tới Vân Thiên Cung.

Sau một đêm nghỉ ngơi, đến giữa trưa ngày hôm sau, mọi người cuối cùng cũng đến được một trong những ngọn núi tuyết của Tam Thánh Sơn.

Sau khi phá vỡ lớp băng dày, mọi người phát hiện ra một cung điện khổng lồ bên dưới.

Theo dây thừng đi vào cung điện, mọi người mới chính thức bước vào Vân Thiên Cung.

Đát đát đát...

Tuy nhiên, ngay khi mọi người vừa xuống cung điện, một trận tiếng súng dữ dội bất ngờ vang lên.

"A..." "Tứ bá công..." "..." "Đoàng!" Tiếng súng đột ngột vang lên, trừ Sở Hoang và những người khác, những người còn lại căn bản không kịp phản ứng.

Chỉ trong khoảnh khắc, những thuộc hạ của A Ninh, cùng với Lang Phong, Diệp Thành và những người dưới trướng Trần Bì, đều trúng vài chục phát đạn, tại chỗ bị đánh thành cái sàng, chết không thể chết hơn.

Mắt Sở Vân bùng lên sát ý đáng sợ: "Khốn kiếp!" Chín thanh phi

đao xé gió lao đi.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Trong khoảnh khắc, mấy chục người trực tiếp bị phi đao đâm xuyên tim, ngay cả súng ống cũng bị chặt đứt.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Lúc này, cùng với một giọng nói lạnh lùng vang lên, ngay sau đó, một người đàn ông trung niên bước ra từ một góc trong đại điện bên dưới, vừa đi vừa vỗ tay: "Quả nhiên không hổ là chủ sự của Sở thị gia tộc, quả thực mạnh đến mức khó tin." "Sớm đã nghe nói Sở thị gia tộc có năng lực thần quỷ khó lường, hôm nay tận mắt thấy, quả thực khiến người ta kinh ngạc." Đằng sau người đàn ông trung niên đó, lúc này còn có hơn một trăm người đàn ông cường tráng, trang bị vũ khí đầy đủ.

Thậm chí, giữa cửa, Ngô Tam Tỉnh lúc này toàn thân đầy thương tích, đang bị khống chế.

Chân Sở Hoang nhẹ nhàng nhón lên không trung, từ từ đáp xuống không xa người đàn ông trung niên đó.

Sở Hoang khẽ nhíu mày khi nhìn người đàn ông trung niên đó: "Người nhà họ Uông?" Người đàn ông trung niên đó, cũng là Uông Đạo Thành, chỉnh lại cổ áo, sau đó nở nụ cười nhìn Sở Hoang: "Tôi tự giới thiệu, hạ quan Uông Đạo Thành, một trong mười hai thủ lĩnh Uông gia, chắc hẳn ngài là tộc trưởng Sở gia, Sở Hoang?" Sở Hoang khẽ nhíu mày, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười thú vị: "Uông Đạo Thành?" "Một trong mười hai thủ lĩnh Uông gia?" "Uông gia có mười hai thủ lĩnh, quả thực có chút đáng ngạc nhiên." Uông Đạo

Thành cười lớn một tiếng, sau đó sắc mặt lại trở nên cực kỳ nghiêm túc nhìn Sở Hoang, nghiêm túc nói: "Hahahah...

Sở tộc trưởng cười rồi, Uông gia chúng tôi truyền thừa đến nay, mười hai thủ lĩnh có gì lạ sao?

Đối với Sở gia, Uông gia chúng tôi trên dưới đều đã tìm hiểu.

Khác với Trương gia và Cửu Môn, các ngài không cùng một phe, thậm chí ngay cả Giải gia trong Cửu Môn cũng vì thế mà bị diệt.

Đối với việc Sở gia diệt hơn mười phân bộ của Uông gia, tôi không hề để tâm.

Sở gia có sức mạnh vượt xa người thường, chi bằng gia nhập Uông gia chúng tôi thì sao?

Sức mạnh có mạnh đến đâu thì sao?

Rốt cuộc cũng sẽ sinh lão bệnh tử.

Gia nhập Uông gia, chúng ta cùng nhau tìm kiếm bí ẩn của sự trường sinh, tôi tin rằng chỉ cần chúng ta liên thủ, trên đời này không có gì có thể ngăn cản chúng ta." Đột nhiên, Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng giận dữ, giọng nói phẫn nộ vang vọng khắp đại điện: "Mày nói cái đ*o gì thế, chỉ bằng mày mà cũng xứng chỉ trỏ, muốn Sở gia gia nhập Uông gia?

Mày không tự đi tè mà soi gương xem mày có xứng không?" Vừa rồi trận tiếng súng đột ngột suýt nữa đã lấy mạng hắn, lúc này trong lòng hắn vô cùng phẫn nộ.

Giờ nghe đối phương lại chiêu mộ Sở Hoang, lập tức không nhịn được mà mắng chửi.

Sở Vân liếc Vương Bàn Tử một cái đầy bực bội: "Béo à, người ta đang chiêu mộ Sở gia mà, anh tức giận làm gì?" Tên béo này trông còn

kích động hơn cả mình.

Vương Bàn Tử khinh thường phun một tiếng về phía đám người Uông gia, sau đó lại cười tủm tỉm giơ ngón cái lên với Sở Vân: "Tiểu Vân, anh đang tức giận thay cho cậu đó, Uông gia cái thá gì, Sở gia mới là nhất." Sở Hoang cười nhạt, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Cậu cũng nghe rồi đó, trong mắt Sở gia tôi, Uông gia là cái thá gì?

Lại dám chiêu mộ chúng tôi?" Nụ cười trên mặt Uông Đạo Thành dần biến mất, thay vào đó là sát ý lạnh lẽo: "Ồ, Sở gia cố chấp muốn đối địch với Uông gia chúng tôi sao?" Sở Vân cười lạnh, trong đôi mắt bùng lên sự lạnh lẽo đáng kinh ngạc: "Đối địch?

Uông gia cũng xứng đối địch với Sở gia tôi sao?

Thật sự nghĩ rằng chỉ cần hơn một trăm người trang bị vũ khí đầy đủ là có thể uy hiếp được tôi sao?" Uông Đạo Thành lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười trêu tức: "Không không không, tôi biết người của Sở gia ai nấy chiến lực đều mạnh mẽ, đặc biệt là ngài Sở Vân, lại có thể điều khiển vật thể từ xa, nhưng thì sao chứ?

Tôi đã sớm bố trí rất nhiều thuốc nổ ở đây, chỉ cần kích hoạt, toàn bộ Vân Thiên Cung sẽ trực tiếp sụp đổ.

Khi đó, trời sập đất nứt, núi tuyết lở, dù thực lực có mạnh đến đâu thì sao?

Tất cả mọi người đều phải chết ở đây, vĩnh viễn chôn vùi tại nơi này." Sở Hoang cười nhẹ nói: "Ồ?

Nếu vậy thì, e rằng anh cũng phải chết ở đây chứ?

Chẳng lẽ anh không sợ chết?" Uông Đạo Thành dang hai tay, trên mặt lộ ra một nụ cười ngông cuồng, dường như nếu có thể cùng chết thì thật sự là kiếm được một món hời lớn vậy: "Chết?

Cái chết không đáng sợ, nếu có thể kéo tộc trưởng Sở gia và một

chủ sự cùng chết, cái chết của tôi chẳng phải đáng giá sao?" Sở Hoang lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối: "Thật là một đám người điên cuồng.

Đáng tiếc..." Nhìn cảnh tượng này, Uông Đạo Thành nhíu mày, trong lòng không khỏi có một dự cảm chẳng lành: "Đáng tiếc?" Sắc mặt Sở Hoang dần trở nên lạnh lẽo, đôi mắt càng lạnh lùng như băng vạn năm: "Đáng tiếc là Uông gia các người hoàn toàn không biết gì về sức mạnh của tôi." Bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm, Uông Đạo Thành chỉ cảm thấy một luồng hàn khí từ tận xương tủy, lập tức lan khắp toàn thân.

Sở Hoang lạnh giọng quát: "Đã chọn cái chết, vậy thì tôi tiễn anh một đoạn nhé?" Oong!!

Cùng với lời nói của Sở Hoang vừa dứt, ngay lập tức, một luồng niệm lực tinh thần bùng phát từ cơ thể Sở Hoang.

Luồng niệm lực tinh thần này vô hình vô sắc, hùng hậu đến mức khó tưởng tượng.

Cùng với luồng niệm lực tinh thần này tuôn ra, không gian xung quanh dường như cũng tạo ra từng gợn sóng nhỏ.

Uông Đạo Thành vừa định nói, nhưng giọng nói của hắn đột ngột dừng lại, như thể bị bóp nghẹt cổ họng, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa: "Ách..." Thậm chí, hơn một trăm người đàn ông trang bị vũ khí đầy đủ lúc này cũng đều mặt đỏ bừng.

Luồng niệm lực tinh thần vô hình đó đã bóp nghẹt cổ họng của họ.

Sở Hoang vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt nhìn chằm chằm Uông Đạo Thành, lạnh giọng quát: "Đã là một trong những thủ lĩnh của Uông gia, vậy chắc chắn phải biết tổng bộ Uông gia ở đâu mới phải.

Vì vậy, trước khi chết, hãy cống hiến cho tôi điểm cuối cùng.

Sưu hồn!” Oong!

Lời vừa dứt, một luồng niệm lực tinh thần trực tiếp thâm nhập vào não hải đối phương, bắt đầu lục soát linh hồn hắn.

Sưu hồn!

Một thủ đoạn như vậy, ở bất cứ nơi đâu, cũng được coi là một bí thuật cấm kỵ.

Tuy nhiên, trong Đại Diễn Thần Quyết, lại có ghi chép rõ ràng về phương pháp tu luyện bí thuật này.

Chỉ là để thi triển bí thuật này, cần có niệm lực tinh thần cực kỳ mạnh mẽ.

Ít nhất cũng phải sở hữu niệm lực tinh thần cảnh giới cấp ba, nếu không thì ngay cả Sở Hoang cũng không thể sử dụng.

Quan sát thông tin linh hồn của Uông Đạo Thành, Sở Hoang khẽ nhắm mắt, không lâu sau, khóe miệng khẽ cong lên: “Thì ra là vậy, tổng bộ Uông gia ở đó sao?

Đã không còn tác dụng gì nữa, vậy thì... chết đi!” Oong oong oong...

Cùng với lời nói của Sở Hoang vừa dứt, luồng niệm lực tinh thần hùng hậu lập tức tuôn ra, trực tiếp hủy diệt linh hồn đối phương.

Trong nháy mắt, nghiền nát linh hồn hơn một trăm người.

Năng lực đáng sợ như vậy, e rằng trên thế giới này, trừ những vị Cổ Thần kia ra, cũng chỉ có Sở Hoang mới có thể làm được.

Sở Hoang ra lệnh: “Tìm xem, Uông Đạo Thành có thực sự cài đặt thuốc nổ không, và điều khiển từ xa được đặt ở đâu?” Nghe mệnh lệnh của Sở Hoang, Sở Vân, Địa Nhị và những người khác lập tức nhanh chóng tiến lên, kiểm tra thi thể của những người này: “Vâng,

tộc trưởng!" Không lâu sau, Địa Ngũ vẻ mặt ngưng trọng đi tới nói: "Tộc trưởng, Uông Đạo Thành không nói dối, hắn thực sự đã cài đặt rất nhiều thuốc nổ ở đây.

Một khi những quả thuốc nổ này phát nổ, toàn bộ Tam Thánh Sơn đều có khả năng sụp đổ hoàn toàn, khi đó, e rằng không ai có thể sống sót..." Lúc này, giọng nói của Sở Vân lại vang lên từ không xa, thấy hắn trực tiếp rút phi đao ra, "xé" một tiếng, một lượng lớn máu tươi liền tuôn ra: "Tộc trưởng, bộ điều khiển từ xa hình như ở trong người Uông Đạo Thành, giấu kỹ thật đấy.

Tôi đã lấy ra rồi." Thấy nguy hiểm đã được giải quyết, Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên, vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng: "Được cậu đó Hoang ca, nếu không có cậu, hôm nay chúng ta e rằng đều phải chết ở đây." Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chân và Phan Tử hai người cũng nhanh chóng tiến lên, đỡ Ngô Tam Tỉnh đang bị trọng thương hôn mê dậy: "Tam thúc!" "Tam gia!" Lúc này, A Ninh tiến lên, cúi người thật sâu hành lễ với Sở Hoang: "Sở tộc trưởng, hôm nay đa tạ ngài ra tay cứu giúp, nếu không e rằng tôi cũng đã chết dưới làn đạn lúc ban đầu." Sở Hoang khẽ cười, nhàn nhạt nói: "À...

Dù sao cũng đã nhận một ngàn vạn của ông chủ, những người khác thì không nói, nhưng mạng của cô tôi đương nhiên phải bảo vệ tốt." "Bất kể thế nào, cảm ơn Sở tộc trưởng đã ra tay." "Được rồi, cũng đừng cảm ơn nữa, chúng ta cũng nên tiếp tục lên đường thôi." Sau khi Sở Vân cầm bộ điều khiển thuốc nổ trong tay, Sở Hoang và đoàn người lại tiếp tục lên đường.

Về phần những quả thuốc nổ đó, và trang bị của hơn một trăm người kia, đã sớm bị Sở Vân âm thầm cất vào nhẫn thân phận gia tộc.

Dù sao thì nhiều thuốc nổ và súng ống, bazooka như vậy, về sau có thể dùng đến, đương nhiên không thể lãng phí.

Đoàn người đi xuyên qua cung điện, lại xuyên qua từng đường hầm và hào nước.

Lại ở trong một đường hầm khác, họ phát hiện ra mấy mật thất chứa đồ tùy táng, sau khi thu gom xong những đồ tùy táng đó, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Sau đó, mọi người mới thực sự đi sâu vào Đông Hạ Hoàng Lăng.

Suốt dọc đường, nguy hiểm thực sự bắt đầu xuất hiện.

Chương 152

Một lượng lớn Du Diên, cùng với đám Người Diện Điểu bắt đầu tấn công mọi người.

Nhưng trước mặt Sở Vân và những người khác, chúng chẳng qua chỉ là một đám dê đợi làm thịt mà thôi.

Số lượng Du Diên chết dưới tay mọi người có thể nói là hàng vạn, có một số Du Diên thậm chí dài hơn mười mét.

Những Người Diện Điểu đó thì cái nào cũng có móng vuốt sắc bén, mỏ nhọn, lực sát thương kinh người.

Nhưng cuối cùng vẫn chết không thể chết hơn.

Chỉ riêng điểm tích lũy thu hồi được đã đạt hơn hai vạn điểm.

Đi đến bước đường này, Trần Bì và Trương Khải Linh muốn rời khỏi nơi này, nhưng bước chân của mọi người không hề dừng lại.

Mãi đến khi mọi người xuống dưới Đông Hạ Hoàng Lăng, họ mới nhìn thấy sự tồn tại đáng sợ thực sự bên trong Vân Thiên Cung.

Chỉ thấy phía trước, dựng đứng từng cột đá khổng lồ, trên những cột đá đó buộc từng sợi xích sắt, nối liền với một chiếc quan tài khổng lồ.

Chiếc quan tài bằng đồng lớn còn xuyên qua chín con rồng đá bách túc.

Đồng thời, không xa đó, một lượng lớn Hầu Miệng bắt đầu tấn công mọi người.

Và, ở vị trí phía trước nhất, có một cánh cửa đồng khổng lồ.

Cánh cửa đồng cực kỳ cao lớn, nhìn có lẽ cao hơn mười mét, trông

cực kỳ thần bí, cổ kính, thậm chí hùng vĩ vô cùng.

Oanh long long...

Đột nhiên, chiếc quan tài đồng khổng lồ đó không ngừng rung lên ầm ĩ, như thể có thứ gì đó muốn bò ra khỏi quan tài.

Uô...

Lúc này, một tiếng trống chiến vang lên như từ thời viễn cổ.

Ngay sau đó, một đội âm binh mặc giáp, toàn thân phát ra ánh sáng xanh lục u tối, đôi mắt vô hồn đi về phía cánh cửa đồng.

Và, mọi người cực kỳ tinh mắt nhìn thấy, giữa những âm binh đó, không biết từ lúc nào Trương Khải Linh, đang cầm một Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, đi về phía bên trong cánh cửa đồng.

Oanh long long...

Dường như cảm ứng được sự đến gần của âm binh, cánh cửa đồng khổng lồ đó bắt đầu từ từ mở ra.

Oong...

Cùng với cánh cửa đồng mở ra, ánh sáng chói chang như ban ngày, lập tức chiếu sáng toàn bộ không gian.

Sở Hoang vỗ vỗ vai Sở Vân: "Tiểu Vân, chuyện bên ngoài, em cứ tự quyết định là được, lát nữa anh sẽ vào cửa đồng xem xét một chút, nếu mấy ngày sau anh không ra, thì mau dẫn mọi người rời đi." Sở Vân đáp: "Vâng, tộc trưởng, anh yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Nhìn Sở Vân trước mặt, Sở Hoang vỗ vỗ vai hắn, sau đó thân hình như điện, nhanh chóng đến bên cạnh Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh vẻ mặt cung kính, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng!" Sở Hoang lạnh lùng cười nói: "Đi, tôi muốn xem một lần, bên trong cánh cửa đồng rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì." Nhìn cánh cửa

đồng khổng lồ phía trước, Sở Hoang lạnh lùng cười nói.

Nhanh chóng, Sở Hoang liền đi theo những âm binh đó, bước vào cánh cửa đồng.

"...Phía sau cánh cửa đồng?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Sở Hoang nhíu chặt mày, đồng tử không khỏi khẽ co lại, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng phía sau cánh cửa đồng, sẽ là Cổ Thần Kỳ Lân có thân hình khổng lồ, đã chết từ lâu, nhưng không ngờ lại có những sự tồn tại khó tin này.

"Thế giới phía sau cánh cửa đồng?" Nhìn mọi thứ trước mắt, Sở Hoang nhíu chặt mày, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Trương Khải Linh không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh hắn, vẻ mặt không biểu cảm nói: "Không giống lắm với những gì mình tưởng tượng nhỉ?" Sở Hoang cười lạnh một tiếng: "À...

Quả thực có chút không giống lắm, nhưng mọi thứ đều nằm trong dự liệu, không phải sao?

Thế giới cuối cùng,... thế giới cuối cùng?" Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào thế giới phía sau cánh cửa đồng trước mắt.

Chỉ thấy một không gian rộng lớn trắng xóa, cách chỗ hắn đứng mấy trăm mét, đang đặt một chiếc quan tài khổng lồ.

Chiếc quan tài đó ngay cả Sở Hoang cũng không biết được làm bằng vật liệu gì.

Chỉ riêng một chiếc quan tài thôi mà đã lớn bằng một tòa nhà.

Trên đó có những vết loang lổ do thời gian để lại, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng rồi.

Trên chiếc quan tài khổng lồ đó, buộc từng lớp từng lớp xích sắt

trấn giữ, trông cực kỳ thần dị.

Và, ở hai bên chiếc quan tài đó, lúc này đang đứng hơn một trăm âm binh mặc áo giáp, tay cầm binh khí.

Những âm binh vừa cùng hắn bước vào cửa đồng lúc này đã về vị trí.

Mỗi âm binh này đều khiến Sở Hoang cảm thấy có thực lực không hề yếu, ít nhất cũng đã bước vào cảnh giới cấp một, thậm chí trong số đó, có không ít tồn tại cấp hai.

Rõ ràng, hơn một trăm âm binh này, căn bản là để bảo vệ chiếc quan tài khổng lồ đó.

Ở bên trong cùng, thì là một con vật khổng lồ thực sự.

Kỳ Lân!

Kỳ Lân thực sự!

Đầu rồng, sừng hươu, móng ngựa, đuôi bò, trán sói, toàn thân phủ vảy.

Đó không phải là Kỳ Lân thì là gì?

Con Kỳ Lân này chỉ riêng chiều dài đã hơn ngàn mét, ngay cả khi nó nằm sấp, chiều cao cũng hơn trăm mét.

Nếu không tận mắt chứng kiến, ai có thể tin được, trên thế giới này, lại có một con Kỳ Lân lớn đến vậy?

Chỉ là, lúc này con Kỳ Lân đó dường như đã chết, toàn thân không có bất kỳ hơi thở nào, cứ thế lặng lẽ nằm đó, bất động.

Đôi mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng: "Cổ Thần, Kỳ Lân!

Chết rồi sao?

Không, một Cổ Thần có lẽ thân thể sẽ chết, nhưng linh hồn tuyệt

đối sẽ không dễ dàng bị hủy diệt." Sở Hoang lắc đầu, thân thể con Kỳ Lân đó có lẽ thực sự đã chết, nhưng ngay cả linh hồn Xà Thần còn chưa hoàn toàn bị hủy diệt, đồng là Cổ Thần, hắn cũng sẽ không tin Cổ Thần Kỳ Lân lại dễ dàng hoàn toàn ngã xuống như vậy.

"Chỉ là... linh hồn của nó đi đâu rồi?" Sở Hoang khẽ nhíu mày, không hề cảm nhận được một chút dao động linh hồn nào trên con Kỳ Lân đó.

Chắc chắn không phải đối phương ẩn giấu, với thực lực Tam Cảnh tiểu thành của hắn hiện tại, ngay cả cường giả Cổ Thần Ngũ Cảnh đỉnh phong, cũng tuyệt đối không thể không cảm nhận được một chút hơi thở nào.

Vì vậy, chỉ có một khả năng, linh hồn con Kỳ Lân đó, lúc này tuyệt đối không ở trong thân thể.

Nhưng linh hồn đối phương đã đi đâu?

Sở Hoang suy tư, ánh mắt không ngừng quan sát thế giới phía sau cánh cửa đồng.

Rất lâu sau, đột nhiên ánh mắt hắn lại một lần nữa rơi vào chiếc quan tài khổng lồ đó, vẻ mặt có chút kinh ngạc, ánh mắt thậm chí trở nên kinh hãi.

"Không lẽ nào... linh hồn con Kỳ Lân đó, bị phong tỏa bên trong chiếc quan tài đó sao?

Chiếc quan tài khổng lồ đó, là để phong ấn linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân sao?

Những sợi xích khổng lồ đó cũng là để ngăn chặn linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân trốn thoát sao?

Nhưng...

đối phương là Cổ Thần Kỳ Lân mà, theo phân loại thực lực, đó là cường giả cấp Ngũ Cảnh, ai có thể giết chết nó ở đây, rồi dùng quan tài và xích sắt phong ấn linh hồn nó bên trong quan tài?" Nội tâm Sở Hoang chấn động, ngay cả lúc này cũng không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Những cường giả mạnh nhất thế giới này, chính là những Cổ Thần.

Giữa các Cổ Thần cũng có mạnh yếu, nhưng tuyệt đối sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Xà Thần, Kỳ Lân, Cửu Đầu Trùng, Thương...

Những Cổ Thần này có lẽ thực lực khác nhau, nhưng tuyệt đối đều thuộc về tầng cấp Ngũ Cảnh.

Thêm vào đó, mỗi người đều có vị cách khác nhau, muốn giết chết đối phương hoàn toàn căn bản là không thể.

Thậm chí cuối cùng chỉ có thể là kết quả lưỡng bại câu thương, vậy thì làm sao có khả năng, sau khi giết chết Cổ Thần Kỳ Lân, lại phong ấn linh hồn nó vào quan tài, dùng xích sắt khóa lại?

Lúc này, Trương Khải Linh đột nhiên lại lên tiếng, đôi mắt nhìn chằm chằm chiếc quan tài và Kỳ Lân với vẻ sùng kính, vẻ mặt thành kính nói: "Là do nó tự nguyện!

Chương 153

Năm xưa Cổ Thần Kỳ Lân dường như đã đại chiến với một vị Cổ Thần khác, trong trận chiến đó Cổ Thần Kỳ Lân bị trọng thương.

Để không bị chìm đắm, không để thân thể bị mục nát, nó đã chọn tổ tiên của Trương gia.

Dung nhập huyết mạch Kỳ Lân vào trong thân thể tổ tiên Trương gia, sau đó cứ cách một khoảng thời gian, tổ tiên Trương gia sẽ vào cửa đồng để thay máu.

Làm như vậy, không những có thể duy trì hoạt tính của máu Cổ Thần Kỳ Lân, mà còn có thể khiến huyết mạch Kỳ Lân của tổ tiên Trương gia trở nên mạnh mẽ hơn.

Sau đó, Cổ Thần Kỳ Lân liền phong ấn linh hồn vào trong quan tài, chờ đợi một khoảng thời gian nhất định sau khi linh hồn hồi phục, liền có thể dung nhập vào thân thể, thu hồi tất cả huyết mạch Kỳ Lân, khôi phục lại trạng thái đỉnh phong." Nói đến đây, ánh mắt Trương Khải Linh trở nên có chút mờ mịt, lại xen lẫn một chút bi thương.

"Đáng tiếc, Cổ Thần Kỳ Lân rốt cuộc đã đánh giá thấp bản tính tham lam của con người.

Trong hai trăm năm sau khi Cổ Thần Kỳ Lân phong ấn linh hồn vào quan tài để ngủ say, các đời tổ tiên Trương gia đều tuân theo mệnh lệnh của Cổ Thần Kỳ Lân, cứ cách một khoảng thời gian lại thay máu Kỳ Lân.

Nhưng sau hai trăm năm, tổ tiên Trương gia không còn thay máu nữa, ngược lại mỗi lần vào cửa đồng, đều mang một ít máu Kỳ Lân về.

Thậm chí còn muốn phân giải Kỳ Lân, và để đề phòng một ngày nào đó Cổ Thần Kỳ Lân trở lại, thậm chí còn dùng xích sắt trấn giữ để khóa chặt toàn bộ quan tài.

Sau khi có được tất cả huyết mạch Kỳ Lân, người Trương gia ai nấy đều trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhập thế, giúp đỡ các vương hầu tướng quân, và có được danh vọng và lợi lộc cực lớn trong thế tục.

Sau đó, trong quá trình phát triển của Trương gia, họ đột nhiên phát hiện ra rằng, nếu sinh con với người ngoài, huyết mạch Kỳ Lân sẽ không còn thuần khiết nữa.

Từ thời điểm đó trở đi, Trương gia một luật không được thông hôn với người ngoài.

Thời gian trôi đi, thậm chí còn liên quan đến Tây Vương Mẫu Mộ, cùng với một số tồn tại cổ xưa.

Trương gia liên thủ, muốn đánh cắp vị cách Cổ Thần Kỳ Lân, muốn khiến nó hoàn toàn vĩnh viễn ngã xuống.

Đáng tiếc, Cổ Thần Kỳ Lân, nào có dễ đối phó như vậy.

Trong quá trình đó, Tây Vương Mẫu Mộ đã bị phản phệ, vẫn luôn ẩn mình trong Trấn Ngọc để hồi phục, có mấy vị tồn tại cổ xưa, trực tiếp bị hồn phi phách tán.

Trương gia trong trận chiến đó, cũng trực tiếp tử vong gần chín phần mười tộc nhân.

Kể từ đó, Trương gia không còn dám có nửa phần ác ý với Cổ Thần Kỳ Lân nữa.

Để Kỳ Lân một lần nữa tin tưởng Trương gia, Trương gia thậm chí còn đặt tên cho tộc trưởng mỗi đời là Khải Linh.

Ý nghĩa là: Khải Kỳ Lân chi linh!

Và để trừng phạt Trương gia, mỗi đời Khải Linh của Trương gia, đều sẽ vì huyết mạch quá mạnh mẽ, dẫn đến trí nhớ bị tổn hại nghiêm trọng, thậm chí linh hồn cũng sẽ bị ảnh hưởng, dẫn đến tình trạng mất trí nhớ." Nhìn Trương Khải Linh trước mặt, Sở Hoang nhíu mày, kinh ngạc nói: "Vậy nên... sau khi vào cửa đồng, anh lại khôi phục được trí nhớ của mình?" Trương Khải Linh khẽ lắc đầu: "Chỉ là tạm thời có được tất cả trí nhớ thôi, sau khi ra khỏi cửa đồng, tôi sẽ lại quên mất." Sở Hoang cười lạnh một tiếng: "À...

Rốt cuộc thì tổ tiên Trương gia quá tham lam." Nhưng không nhanh, trong mắt lại bùng lên một tia sáng rực rỡ: "Nhưng trên đời này ai mà chẳng tham lam?

Ngay cả tôi... cũng vậy!

Một thân thể Cổ Thần Kỳ Lân, đừng nói tổ tiên Trương gia, ngay cả tôi cũng hận không thể đóng gói mang đi." Trương Khải Linh sắc mặt biến đổi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Hoang: "Đối phó với nó sao?" Sở Hoang hỏi ngược lại: "Sao?

Không được sao?" Một thân thể Kỳ Lân có thực lực đạt cấp Ngũ Cảnh như vậy, xét về cường độ thân thể, e rằng đủ để sánh ngang với thân thể của hung thú cấp bốn.

Vảy Kỳ Lân, xương Kỳ Lân dùng để luyện chế thần binh lợi khí, e rằng còn mạnh hơn cả binh khí chuyên dụng, chiến y hiện tại của hắn.

Phải biết rằng, cấp độ vũ khí trong cửa hàng hệ thống từ thấp đến cao, có thể chia thành: Hạ, Trung, Thượng, Cực bốn phẩm.

Cao hơn nữa, thì là những vũ khí thực sự có linh tính.

Linh, Bảo, Đạo, Thánh, Đế, Tiên...

Sau khi cấp độ gia tộc thăng cấp lên cấp hai, binh khí chuyên

dụng, chiến y của hắn, hiện tại xét về cấp độ, gần như có thể sánh ngang với cấp độ Linh Khí.

Thân thể con Kỳ Lân khổng lồ trước mắt này, nếu có thể luyện chế tất cả vảy và xương thành vũ khí.

Ít nhất cũng có thể luyện chế ra hàng trăm thanh Linh Khí, đó là một khoản tài sản khổng lồ đến mức nào chứ?

Thậm chí máu thịt, tủy xương, gân Kỳ Lân, v.v., có thể luyện chế thành đan dược, đối với toàn bộ Sở thị gia tộc mà nói, đều là một niềm vui lớn.

Ngay cả khi thu hồi cho hệ thống, cũng chắc chắn sẽ thu được một lượng lớn điểm tích lũy.

Một thi thể Kỳ Lân cấp Ngũ Cảnh, Sở Hoang không thể tưởng tượng được, có thể thu hồi bao nhiêu điểm tích lũy.

Lần trước một đoạn di cốt Xà Thần, đã thu được mười vạn điểm tích lũy.

Giờ một thi thể Kỳ Lân hoàn chỉnh, chẳng lẽ phải nhân lên gấp mười, thậm chí vài chục lần sao?

Bất kể lựa chọn nào, Sở Hoang đều có cảm giác mình sẽ kiếm được một món hời lớn.

Dù sao, nếu thu hồi cho hệ thống, ít nhất cũng có thể trị giá hàng triệu điểm tích lũy, thậm chí đạt vài triệu cũng không phải là không thể.

Nếu không thu hồi, giữ lại cho gia tộc sử dụng, hoàn toàn có thể cung cấp cho gia tộc hàng trăm thanh Linh Khí, thậm chí luyện chế thành đan dược, khiến thực lực tộc nhân gia tộc, được nâng cao đáng kể.

Suy nghĩ một chút, Sở Hoang cuối cùng quyết định, mỗi bên dùng một nửa.

Một nửa thu hồi cho hệ thống, một nửa giữ lại.

Thực lực hiện tại tuy đã đạt Tam Cảnh tiểu thành, nhưng chủ yếu là thực lực niệm lực tinh thần, xét về thể chất, vẫn dừng lại ở Nhị Cảnh.

Nếu dùng máu Kỳ Lân để tắm thuốc, rồi tu luyện Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, chắc chắn có thể khiến thể chất, cũng thăng lên Tam Cảnh.

Thể chất thăng cấp, cũng đồng thời sẽ khiến niệm lực tinh thần được biến đổi.

Ít nhất, cũng có thể trở thành cường giả Tam Cảnh vô địch.

Đợi thêm một thời gian nữa, liền có thể thông qua cửa hàng hệ thống mua Thảo Mộc Chi Tâm, khiến niệm lực tinh thần trực tiếp đột phá, bước vào hàng ngũ cường giả Tứ Cảnh.

Nói đến đây, ánh mắt Sở Hoang càng thêm rực rỡ.

Lúc này, Trương Khải Linh lên tiếng cảnh báo: "Tộc trưởng, linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân tuy bị phong tỏa trong quan tài, nhưng nó vẫn có thể bùng phát sức mạnh kinh người, nếu một khi ra tay với thân thể nó, e rằng không tránh khỏi một trận tử chiến." Sở Hoang cười lạnh một tiếng: "À...

Tôi sẽ sợ sao?" Nếu ở thời kỳ toàn thịnh, Sở Hoang tự nhiên không thể là đối thủ của Cổ Thần Kỳ Lân.

Nhưng hiện tại đối phương chỉ có thể vận dụng sức mạnh linh hồn, thậm chí linh hồn còn bị phong tỏa, dù có thể bùng phát thực lực Tứ Cảnh thì sao?

Sở Hoang không hề sợ hãi!

Nếu chỉ là thực lực Tam Cảnh, vậy thì càng không sợ hãi gì.

Sở Hoang vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn chiếc quan tài trước mặt nói: "Nhưng tôi tò mò, đã vậy năm xưa Trương gia đã nhận sai, lại thần phục Cổ Thần Kỳ Lân, tại sao lại dùng xích sắt trấn giữ trói buộc quan tài?" Trương Khải Linh lắc đầu nói: "Xích sắt trấn giữ là thứ do Tây Vương Mẫu Mộ và những người khác tạo ra, trên đó dường như còn tàn lưu sức mạnh của họ, tổ tiên Trương gia không ai có thể tháo ra được." Sở Hoang nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia sáng: "Ồ?

Vậy thì xem ra là một món bảo bối rồi." Đợi đến khi thực lực đủ mạnh, chắc chắn sẽ lại vào cửa đồng, không những có thể thu hồi chiếc quan tài và xích sắt trấn giữ, mà còn có thể nuốt chửng linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân, giúp thực lực của hắn tiến thêm một tầng nữa.

Nghĩ vậy, Sở Hoang trực tiếp bước đi về phía bên trong cùng, nơi thân thể con Kỳ Lân đó nằm.

Tuy nhiên, ngay khi vừa định đến gần, hắn đã thấy hơn một trăm âm binh đó, ai nấy đều cầm binh khí, nhìn chằm chằm Sở Hoang với vẻ hung dữ.

Nghe lời Trương Khải Linh nói, Sở Hoang gật đầu, sau đó vẻ mặt lạnh lùng, tay phải vung lên, hai mươi bốn thanh phi đao cực phẩm, trực tiếp xé gió lao ra.

Với niệm lực tinh thần Tam Cảnh tiểu thành hiện tại của hắn, đủ để điều khiển hai mươi bốn thanh phi đao cùng lúc, xét về cường độ niệm lực tinh thần dưới cùng cảnh giới, tuyệt đối vượt xa nhân vật chính mệnh trong Thôn Phệ Vũ Trụ.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Hai mươi bốn thanh phi đao lóe lên sức mạnh sát phạt đáng sợ,

trong nháy mắt đã xuyên thủng lớp giáp, xuyên qua đầu của hai mươi bốn âm binh.

Niệm lực tinh thần đáng sợ bao phủ trên lưỡi đao, khiến hai mươi bốn âm binh đó trực tiếp vỡ vụn thành từng luồng ánh sáng xanh lục u tối bắt đầu từ từ tiêu tan.

Nhìn cảnh tượng này, Sở Hoang vô thức vung tay, chuẩn bị để hệ thống thu hồi.

Nhưng hắn không quên, lần này vào cửa đồng, hắn đang lợi dụng lỗi "bug" để vô hạn "quét" âm binh mà.

"Đinh, ký chủ thu hồi hai mươi bốn thi thể âm binh cấp một sắp tiêu tán, nhận được 24000 điểm tích lũy." Nghe giọng nói của hệ thống, mắt Sở Hoang lập tức sáng lên, những âm binh này lại đáng tiền vậy sao?

Một âm binh cấp một, trị giá 1000 điểm tích lũy, vậy nơi này có hơn trăm âm binh, chẳng phải có thể đạt mười vạn điểm sao?

Nghĩ vậy, Sở Hoang lập tức điều khiển phi đao, lại một lần nữa dễ dàng xuyên thủng ba mươi sáu âm binh.

"Đinh, ký chủ thu hồi ba mươi sáu thi thể âm binh cấp một sắp tiêu tán, nhận được 36000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi ba mươi thi thể âm binh cấp một sắp tiêu tán, nhận được 30000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi mười thi thể âm binh cấp hai sắp tiêu tán, nhận được 20000 điểm tích lũy." Khi Sở Hoang đã chém giết tất cả âm binh và thu hồi, nghe giọng nói của hệ thống truyền đến trong não hải, nụ cười trên mặt hắn, cũng không thể kiềm chế được.

Mười một vạn!

Trọn vẹn mười một vạn điểm tích lũy!

Lần này đã kiếm lớn rồi.

Chương 154

Đáng tiếc, vốn định lợi dụng lỗi "bug" này, nhưng sau khi những âm binh này được thu hồi, trong không gian đó, lại không còn một âm binh nào được sinh ra nữa.

"Giờ những âm binh chặn đường đã được giải quyết hết, vậy thì cũng đến lúc xử lý thi thể Cổ Thần Kỳ Lân rồi." Nhìn con Kỳ Lân khổng lồ không xa, Sở Hoang không giấu được sự kích động trong lòng, bước đi về phía trước.

Khi đứng trước thi thể Kỳ Lân, như thể đang đối mặt với một ngọn núi khổng lồ, khí thế hùng vĩ, đáng sợ vô cùng.

Chỉ riêng một miếng vảy, lại gần bằng kích thước của hắn.

Vốn tưởng rằng chỉ có thể luyện chế ra hàng trăm kiện Linh Khí, giờ nhìn lại, có lẽ có thể gấp đôi cũng không chừng.

Oanh long long...

Đột nhiên, lúc này, một luồng uy áp đáng sợ kinh thiên động địa, lập tức truyền ra từ chiếc quan tài khổng lồ đó, sau đó trong nháy mắt bao trùm toàn bộ không gian, và áp xuống Sở Hoang.

"Kiến hôi!" "Dám mạo phạm thần linh!" Cùng với một giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp không gian, ngay lập tức, một luồng uy áp khủng khiếp chưa từng có, từ bên trong chiếc quan tài khổng lồ tràn ra, trong nháy mắt bao trùm lên hai người.

Phịch!

Đối mặt với luồng uy áp đáng sợ đó, Trương Khải Linh trực tiếp thổ huyết, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, dưới sự run rẩy của cơ thể, hai chân hắn bị áp sụm xuống, quỳ rạp trên đất.

Oong...

Cùng với không gian nổi lên từng gợn sóng, một luồng sương khói hư ảo, trực tiếp bay ra từ bên trong quan tài, sau đó ngưng tụ thành một bóng Kỳ Lân hư ảnh cao mười mét.

Con Kỳ Lân này lơ lửng giữa không trung, đôi mắt phát ra vẻ uy nghiêm đáng sợ khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nó từ trên cao nhìn xuống Trương Khải Linh và Sở Hoang, như thể nhìn xuống một con kiến hôi.

Ánh mắt Cổ Thần Kỳ Lân lạnh lùng, nhìn chằm chằm Trương Khải Linh bên dưới, giọng nói như đang phán xét một tội nhân thiên cổ: "Hậu nhân Trương gia, cách mấy ngàn năm, các ngươi lại muốn phản bội bản thần sao?" Đôi mắt Sở Hoang khẽ híp lại, một luồng niệm lực tinh thần trực tiếp bùng phát từ cơ thể, chống lại uy áp của Cổ Thần Kỳ Lân: "...

Linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân?" Bước đến bên cạnh Trương Khải Linh, kéo hắn dậy, lạnh giọng nói: "Đứng dậy!

Hiện tại anh không phải tộc trưởng Trương gia, mà là tử sĩ của Sở gia tôi, trừ Sở gia tôi ra, không cần phải quỳ gối trước bất kỳ ai, ngay cả nó!" Giọng nói lạnh lùng của Cổ Thần Kỳ Lân lại vang lên: "Ngu xuẩn!

Đã truyền thừa huyết mạch của bản thần, vậy thì là phó nhân của bản thần, còn ngươi... dị số, không nên tồn tại ở thế giới này, đáng giết!" Sở Hoang nghe vậy, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Hahahah...

đáng giết?

Ai có thể giết được tôi?

Thật sự cho rằng thần, có thể nhìn xuống vạn vật chúng sinh sao?

Hôm nay nếu không giết được tôi, ngày nào đó tôi nhất định sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán.” Nghe lời Sở Hoang nói, mắt Cổ Thần Kỳ Lân trở nên lạnh lùng hơn, cùng với lời nói của nó vừa dứt: “Kiến hôi!

Dị số mạnh đến đâu, rốt cuộc cũng chỉ là kiến hôi, hãy bị bản thần diệt đi!” Ngay lập tức, một luồng lực linh hồn hùng hậu, như sóng dữ cuồn cuộn, trong nháy mắt cuộn về phía Sở Hoang.

Đối mặt với luồng lực linh hồn tinh thần mạnh mẽ đó, nếu là người bình thường, ngay cả Trương Khải Linh, cũng sẽ lập tức bị nghiền nát linh hồn, trực tiếp chết thảm ở đó.

Tuy nhiên, hôm nay nó lại gặp phải Sở Hoang!

Sở Hoang lạnh lùng hừ một tiếng, niệm lực tinh thần trong não hải lập tức ngưng tụ thành một thanh chiến đao: “Tụ!” Thanh chiến đao trong suốt vô hình đó, mang theo sức mạnh sát phạt đáng sợ, ngay lập tức va chạm với lực linh hồn của Cổ Thần Kỳ Lân.

Vụ va chạm đáng sợ tuy không gây ra tiếng động nào, nhưng lại khiến không gian xung quanh, nổi lên rất nhiều gợn sóng.

Thanh chiến đao tinh thần đó sắc bén không gì sánh bằng, trực tiếp xé nát sức mạnh linh hồn đối phương.

Linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân tuy cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Sở Hoang cũng nhìn ra được, đối phương bị quan tài và xích sắt trấn giữ phong ấn, tối đa chỉ có thể phát huy ra thực lực Tam Cảnh đại thành.

Tuy vẫn mạnh hơn Sở Hoang, nhưng nào có thể chặn được đủ loại thuật tấn công tinh thần của Sở Hoang.

Cùng với chiến đao ngưng tụ từ niệm lực tinh thần nghiền nát một phần linh hồn Kỳ Lân, Sở Hoang không hề có ý định dừng tay, thanh chiến đao niệm lực tinh thần trên không trung, lại một lần nữa chém

về phía đối phương.

Phụt!

Một nhát đao sau, linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân, trực tiếp bị chém thành hai nửa, sau đó hóa thành từng luồng khói xanh, nhanh chóng chạy về bên trong chiếc quan tài khổng lồ đó.

Dưới niệm lực tinh thần và sức mạnh sát phạt nuốt chửng linh hồn, Cổ Thần Kỳ Lân cảm nhận được một cơn đau dữ dội chưa từng có.

Cơn đau đó khiến nó không thể nhịn được, phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Chiếc quan tài rung động dữ dội, bên trong còn truyền ra một tiếng gào thét phẫn nộ: "Hú...

Kiến hôi!

Đợi bản thần linh hồn hồi phục, nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn." Sở Hoang nghe vậy, cười lạnh một tiếng, sau đó nhảy vọt lên, hai tay cầm đao, một nhát chém xuống đầu lâu Kỳ Lân khổng lồ đó: "Chết không có chỗ chôn, lát nữa tôi sẽ khiến ngươi thực sự chết không có chỗ chôn." Tuy lực phòng ngự thân thể Kỳ Lân cực kỳ mạnh mẽ, nhưng binh khí chuyên dụng trong tay hắn cũng không kém, đã đạt cấp Linh Khí.

Một nhát đao chém xuống, đầu lâu Kỳ Lân khổng lồ đó trực tiếp bị chặt đứt, lăn lông lốc xuống đất.

Cùng với đầu lâu đứt lìa, một lượng lớn máu tươi tuôn ra, thậm chí trên đất còn vỡ mấy miếng vảy.

Sở Hoang vung tay một cái, lập tức xuất hiện một cái thùng lớn, bắt đầu hứng lấy những máu tươi đó.

Dù sao đây là máu Kỳ Lân, mỗi giọt đều là bảo bối quý giá, tự nhiên không thể lãng phí.

Tận mắt nhìn Sở Hoang ra tay, chặt đứt đầu lâu của nó, linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân, gào thét phẫn nộ không ngừng, hận không thể lại xông ra chiến đấu một trận với Sở Hoang: "Hú...

Kiến hôi, dám đối xử như vậy với thân thể bản thần, bản thần thề, nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết." Sở Hoang khinh thường cười một tiếng, sau đó không hề để ý đến linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân, lại bắt đầu cầm đao dài, phân giải con Kỳ Lân đó: "Hừ, ngươi có ra được không?" Cùng với từng miếng vảy được gỡ ra, một lượng lớn máu thịt bắt đầu tách rời khỏi xương.

Máu Kỳ Lân, thì được đựng vào từng thùng gỗ lớn.

Vảy Kỳ Lân, gân Kỳ Lân, sừng Kỳ Lân, xương Kỳ Lân... lần lượt bị Sở Hoang phân tách ra, nhìn Sở Hoang làm tất cả những điều này, linh hồn Kỳ Lân trong quan tài phẫn nộ đến cực điểm, nhưng căn bản không dám tiến lên ngăn cản.

Trương Khải Linh đứng một bên, nhìn cảnh tượng này, còn bị kinh hãi đến mức suýt rớt hàm.

Một con Kỳ Lân khổng lồ dài cả ngàn mét, cao trăm mét, Sở Hoang chỉ riêng việc phân giải thôi đã mất cả một ngày trời, mới cuối cùng hoàn thành.

Máu Kỳ Lân đều được đựng vào mười mấy thùng gỗ lớn, sau đó lại giữ lại một phần máu thịt, một cặp sừng Kỳ Lân, một nửa vảy Kỳ Lân, xương Kỳ Lân, gân Kỳ Lân, v.v.

Sau đó, Sở Hoang trực tiếp thu hồi tất cả nội tạng, cùng với nửa còn lại cho hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi một nửa thân thể Cổ Thần Kỳ Lân Ngũ

Cảnh đại thành, nhận được một triệu điểm tích lũy!" Nghe giọng nói của hệ thống truyền đến trong não hải, khóe miệng Sở Hoang không thể nào che giấu được nụ cười vui sướng đó.

Một triệu điểm tích lũy!

Từ khi có hệ thống đến nay, Sở Hoang lần đầu tiên nhận được nhiều điểm tích lũy hệ thống như vậy, chỉ vì một nửa thân thể Cổ Thần Kỳ Lân.

Nếu là cả một con hoàn chỉnh, vậy thì sẽ trị giá bao nhiêu điểm tích lũy?

"Đinh, ký chủ, thi thể Kỳ Lân Ngũ Cảnh đại thành hoàn chỉnh, trị giá một ngàn vạn điểm tích lũy." Nghe lời hệ thống nói, Sở Hoang lập tức nhíu mày, vội vàng hỏi: "Ơ?

Không đúng hệ thống, cả con hoàn chỉnh trị giá một ngàn vạn, tôi một nửa mà chỉ nhận được một triệu điểm tích lũy?" "Đinh, Kỳ Lân tuy toàn thân là bảo bối, nhưng quý giá nhất chính là nội đan Kỳ Lân, một viên nội đan đã trị giá năm triệu điểm tích lũy.

Kế đến là máu Kỳ Lân và cặp sừng Kỳ Lân đó, ký chủ đã chọn giữ lại toàn bộ, phần còn lại của một nửa thân thể Kỳ Lân, cũng chỉ có thể trị giá một triệu điểm tích lũy." Nghe vậy, Sở Hoang mới bàng hoàng hiểu ra, nhìn viên châu màu vàng lớn gần bằng cái chậu rửa mặt bên cạnh, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sáng: "Ách..." Nội đan Kỳ Lân chứa đựng năng lượng cực kỳ đáng sợ, còn quý giá hơn cả Giao Long Châu mà hắn đã có trước đây.

Dù sao, chủ nhân của viên Giao Long Châu đó, bản thân cũng chỉ tương đương với cường giả cấp Nhị Cảnh.

Còn viên nội đan Kỳ Lân này, lại là của Cổ Thần Kỳ Lân Ngũ Cảnh đại thành.

Vốn dĩ Sở Hoang định tìm cơ hội, dùng máu Giao Long, Giao Long Châu để biến đổi thể chất, nhưng giờ có máu Kỳ Lân, nội đan Kỳ Lân rồi, đâu cần Giao Long đó nữa?

Nhìn chiếc quan tài khổng lồ không ngừng rung động, cùng với giọng nói phẫn nộ xen lẫn hơi thở dồn dập truyền ra, Sở Hoang không hề để tâm: "Hú...

Kiến hôi!

Kiến hôi!

Bản thần nhất định phải giết ngươi... nhất định phải giết ngươi!" Giữa lúc vung tay, hắn đã cất tất cả những thứ đó vào không gian hệ thống, sau đó Sở Hoang mới nhìn Trương Khải Linh nói: "Việc chúng ta cần làm trong cửa đồng cũng đã xong, anh có biết làm thế nào để rời đi không?" Trương Khải Linh nghe vậy, lắc đầu: "Lần này vào cửa đồng dựa vào Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ mới có thể vào, tôi không thể ở trong đó lâu, không bao lâu nữa, cửa đồng sẽ mở ra, khi đó chúng ta có thể đi ra ngoài rồi." Nghe lời nói đó, Sở Hoang gật đầu, đã vậy tạm thời không ra được, cũng không sao.

Hắn đứng trước cánh cửa đồng khổng lồ, tỉ mỉ quan sát cánh cửa đồng đó.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, trên cánh cửa đồng này, ngoài khí âm hàn cực độ ra, còn ẩn chứa một loại năng lượng.

Loại năng lượng này có chút đặc biệt, tạm thời hắn cũng không thể hiểu rõ, nhưng dường như nó có cùng nguồn gốc với xích sắt trấn giữ đó.

Sở Hoang khẽ lẩm bẩm: "Năng lượng ẩn chứa trong vũ trụ bên ngoài sao?" Sau đó cũng không quản nữa.

Bất kể cánh cửa đồng này là thứ gì, đợi lần sau khi thu thập linh

hồn Cổ Thần Kỳ Lân, sẽ đóng gói thu hồi tất cả cho hệ thống.

Nhìn Trương Khải Linh đang đứng ngây người ở nguyên tại không xa, Sở Hoang không khỏi lắc đầu: “Trương Khải Linh, tôi sẽ dạy anh một loại bí pháp, rồi đưa anh một ít máu Kỳ Lân, lát nữa anh hãy tự mình biến đổi đi!

Chương 155

Đợi sau khi biến đổi thành công, thực lực không những có thể nâng cao đáng kể, huyết mạch Kỳ Lân của bản thân cũng có thể hoàn thành biến đổi, thậm chí chứng mất trí nhớ cũng có thể chữa khỏi." Tên này dù sao cũng là tử sĩ của gia tộc, nhàn rỗi cũng nhàn rỗi, chi bằng cứ chữa khỏi bệnh mất trí nhớ cho hắn trước đã.

Nói rồi, hắn trực tiếp lấy ra một thùng gỗ lớn, lại đổ đầy nước nóng vào, đổ một ít máu Kỳ Lân vào, rồi cho thêm một ít dược liệu.

Sở Hoang vỗ vỗ vai Trương Khải Linh: "Ngọc giản này, lát nữa dán lên trán, anh sẽ biết bí thuật bên trong, hãy tu luyện cho tốt nhé." Sau đó hắn đi sang một bên khác của không gian, cũng lấy ra một thùng gỗ lớn, đổ đầy nước nóng, rồi đổ một phần ba thùng máu Kỳ Lân, và một thùng nhỏ tủy Kỳ Lân vào.

Đồng thời, Sở Hoang nhanh chóng cởi bỏ quần áo, thoa một lượng lớn máu Kỳ Lân lên người, sau đó vội vàng chui vào trong thùng gỗ.

Xì ~ Một luồng cảm giác châm chích, lập tức lan khắp toàn thân Sở Hoang, mỗi lỗ chân lông dường như đều được mở ra.

Một lượng lớn năng lượng trong máu Kỳ Lân và tủy Kỳ Lân, theo lỗ chân lông bắt đầu dung nhập vào tứ chi bách hài.

Đồng thời, Sở Hoang bày ra tư thế ngũ tâm hướng thiên, âm thầm vận chuyển Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh.

Cùng với công pháp vận chuyển, năng lượng trong máu tủy Kỳ Lân, càng cực tốc dung nhập vào thân thể Sở Hoang.

Cùng với thời gian trôi đi từng chút một, không biết đã bao lâu, mãi đến khi nước trong thùng gỗ hoàn toàn biến thành nước trong, Sở

Hoang mới từ từ mở mắt.

Cảm nhận sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể hiện tại, mắt Sở Hoang lập tức lóe lên một tia sáng.

Lúc này, thể chất của hắn có thể nói là đã có một sự biến đổi kinh thiên động địa.

Trước khi đột phá, thể chất đại khái ở cấp Chiến Tướng trung cấp, tức là cảnh giới Nhị Cảnh tiểu thành.

Nhưng hiện tại, thể chất lại trực tiếp vượt qua cấp Chiến Tướng, đạt đến cấp Chiến Thần.

Thậm chí không phải Chiến Thần sơ cấp, mà là Chiến Thần trung cấp.

Tức là, hiện tại hắn bất kể là thể chất, hay niệm lực tinh thần, đều đã đạt cấp Chiến Thần, thậm chí niệm lực tinh thần đã bước vào cảnh giới Chiến Thần vô địch.

Đặt trong cảnh giới do hệ thống tạo ra, thân thể Tam Cảnh tiểu thành, niệm lực tinh thần Tam Cảnh vô địch.

Có thể nói, hiện tại hắn, thực sự đã Tam Cảnh viên mãn, cộng thêm đủ loại lực tấn công, ngay cả cường giả Tứ Cảnh, cũng chưa chắc không thể chiến thắng.

Đương nhiên, cũng chỉ giới hạn ở Tứ Cảnh mới nhập, hoặc Tứ Cảnh tiểu thành mà thôi.

Còn như linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân trong quan tài, vẫn đang không ngừng gào thét, nếu thực sự thoát ra khỏi quan tài, ít nhất cũng có thực lực Tứ Cảnh đại thành, thậm chí Tứ Cảnh viên mãn, lúc đó hắn thực sự không phải đối thủ.

Mắt Sở Hoang lóe lên một tia sáng: “Tu vi Tam Cảnh vô địch, đợi

lát nữa luyện hóa nội đan Kỳ Lân đó, chắc chắn có thể khiến tôi bước vào Tứ Cảnh, không chừng có thể nhập Tứ Cảnh đại thành thậm chí viên mãn." Nhưng trước khi sử dụng nội đan Kỳ Lân, hắn phải dùng Thảo Mộc Chi Tâm, khiến niệm lực tinh thần tiên đột phá Tứ Cảnh trước.

Đương nhiên, vừa mới đột phá, không thích hợp lại bắt đầu đột phá, ít nhất cũng phải củng cố tu vi hiện tại, đợi khoảng mười ngày nửa tháng sau, thì là lúc bắt đầu đột phá lần thứ hai rồi.

Oanh long long...

Đột nhiên, lúc này, một trận tiếng động ầm ĩ kịch liệt truyền đến.

Chỉ thấy cánh cửa đồng không xa bắt đầu từ từ mở ra...

Xoẹt!

Sở Hoang lập tức lật người ra khỏi thùng gỗ, nhanh chóng mặc quần áo xong, liền chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh, người mặc áo choàng đen, nhanh chóng đến trước mặt hắn: "Tộc trưởng!" Cảm nhận hơi thở Nhị Cảnh viên mãn trên người Trương Khải Linh, Sở Hoang nhíu mày nói: "Đột phá rồi sao?

Bệnh mất trí nhớ đã khỏi chưa?" Trương Khải Linh vẻ mặt cung kính nói: "Tộc trưởng, bệnh mất trí nhớ của tôi đã khỏi rồi, và toàn bộ huyết mạch Kỳ Lân trên người cũng đã hoàn toàn biến đổi." Sở Hoang vỗ vỗ vai Trương Khải Linh, vẻ mặt tươi cười nói: "Hahahah...

Tốt, biến đổi rồi là tốt, giờ cửa đồng mở rồi, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi." Nhìn Cổ Thần Kỳ Lân vẫn đang không ngừng gào thét trong chiếc quan tài đó, mắt Sở Hoang lóe lên hàn quang: "Kiến hôi...

Kiến hôi...

Bản thần sẽ không buông tha ngươi!

Lão già, lần tới đợi tôi lại vào cửa đồng, cũng là lúc ngươi hồn phi phách tán rồi.” Nói rồi, hắn cũng không quản tiếng gào thét của Cổ Thần Kỳ Lân, trực tiếp cùng Trương Khải Linh bước ra khỏi cửa đồng.

“Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!” “Tộc trưởng!” Bên ngoài cửa đồng, khi nhìn thấy cửa đồng mở ra, các tử sĩ Sở gia vẫn luôn canh gác bên ngoài cửa đồng, lập tức mắt sáng rực, vội vàng xông lên.

Nhìn Địa Nhị, Địa Tam hai người trước mặt, Sở Hoang nhíu mày nói: “Đã đợi bao lâu rồi.” Địa Nhị đáp: “Bẩm tộc trưởng, từ khi ngài vào cửa đồng, Sở Vân đã liên tiếp chém giết Vạn Nô Vương, cùng với rất nhiều Người Diện Hầu Tử rồi quay về Kinh Đô.

Sở Vân đặc biệt sai hai chúng tôi ở đây đợi tộc trưởng, đến nay đã hơn hai mươi ngày rồi.” Nghe lời Địa Nhị nói, Sở Hoang lập tức nhíu mày: “Hơn hai mươi ngày?” Ở bên trong cửa đồng, hắn không cảm thấy, thoáng chốc đã qua hơn hai mươi ngày.

Nhìn tộc trưởng sắc mặt có chút thay đổi, Địa Nhị vội vàng lên tiếng hỏi: “Tộc trưởng, bây giờ chúng ta về sao?” Lúc này, Trương Khải Linh lên tiếng nói: “Tộc trưởng, e rằng tôi phải đi Tô Hàng một chuyến, trước đây Ngô Tam Tỉnh đã dặn tôi, sau khi ra khỏi cửa đồng, hãy liên hệ với hắn trước.” Sở Hoang nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái: “Tô Hàng?” Nếu không nhầm thì, tiếp theo hắn là Viện Điều Dưỡng Cách Nhĩ Mộc, sau đó thì phải đi đến Tây Vương Mẫu Mộ Cổ Quốc rồi nhỉ?

Đối với điều này, Sở Hoang không hề để tâm.

Tất cả đều là những chuyện Trương Khải Linh cần phải trải qua, cũng là nơi hắn không thể không đi.

Đã vậy hắn muốn đi, Sở Hoang cũng không có lý do gì để ngăn cản, càng không ngăn cản.

Dù sao, Tây Vương Mẫu Mộ Cổ Quốc đó, hắn cũng muốn đi một chuyến.

Đối với Thi Miết Đan, cùng với phương pháp luyện chế Thi Miết Đan, Sở Hoang đang rất thèm thuồng.

Hắn muốn bắt Tây Vương Mẫu Mẫu, để bà ta chuyên môn luyện chế Thi Miết Đan cho hắn.

Một viên Thi Miết Đan trị giá hai nghìn điểm tích lũy!

Nếu có hàng trăm hàng ngàn viên Thi Miết Đan, vậy thì đã kiếm lớn rồi.

Sở Hoang vỗ vỗ vai Trương Khải Linh, vẻ mặt thản nhiên nói: "Đi đi!

Cẩn thận trên đường!" Trương Khải Linh gật đầu thật mạnh, sau đó liền trực tiếp quay người rời đi: "Ân!" Hiện tại trí nhớ đã hoàn toàn khôi phục, đối với mọi chuyện trước đây, hắn đều biết rõ như lòng bàn tay.

Nhưng ngay cả như vậy, thân là tử sĩ của Sở gia, hắn vẫn lấy lợi ích của Sở thị gia tộc làm trọng.

Nhìn bóng lưng Trương Khải Linh rời đi, Sở Hoang không khỏi cười nhạt, sau đó nhìn Địa Nhị hai người nói: "Đi thôi, ở trong cửa đồng gần một tháng, nếu không trở về nữa, e rằng những tên gia hỏa trong Kinh Đô thành sẽ thực sự nghĩ rằng tôi đã gặp chuyện." "Tộc trưởng nói không sai, ngài ở Vân Thiên Cung hơn hai mươi ngày chưa về, Hoắc gia, Tân Nguyệt Quán, Giải gia, Tề gia và những người khác, không chỉ một lần đã thăm dò tin tức của tộc trưởng rồi." Sở Hoang nghe vậy, cười nhạt nói: "Ồ?

Vậy còn Uông gia thì sao?

Có động tĩnh gì không?" Địa Nhị đáp: "Kể từ khi tộc trưởng diệt một trong mười hai thủ lĩnh Uông gia là Uông Đạo Thành, cùng với ba trăm tinh nhuệ Uông gia ở Vân Thiên Cung, không quá một ngày, tổng bộ Uông gia liền bắt đầu di chuyển.

Trước đó sau khi Sở Vân rời đi, liền trực tiếp dẫn dắt tử sĩ gia tộc, đi đến tổng bộ Uông gia.

Vốn dĩ muốn một lần diệt sạch toàn bộ Uông gia, nhưng không ngờ, khi Sở Vân đến nơi, tổng bộ Uông gia đã di chuyển được quá nửa.

Sở Vân chỉ diệt mấy trăm tinh nhuệ Uông gia, cùng với hai thủ lĩnh Uông gia, còn lại các thủ lĩnh Uông gia khác, cùng với các bộ phận vận hành của Uông gia, đều đã di chuyển đến nơi khác." Nghe lời Địa Nhị nói xong, Sở Hoang như có điều suy nghĩ gật đầu.

Người nhà họ Uông quả thực có ý thức nguy cơ cực kỳ nhạy bén, xem ra từ khi Uông Đạo Thành dẫn một phần tinh nhuệ Uông gia đi tìm báo thù, Uông gia đã chuẩn bị sẵn sàng cho hậu quả khi tổng bộ bị người khác biết đến.

Cũng chính vì vậy, tốc độ di chuyển của tổng bộ Uông gia nhanh đến mức khó tin.

Tuy không thể một lần tiêu diệt hàng trăm tinh nhuệ Uông gia, cùng với hai thủ lĩnh Uông gia, nhưng cũng không uổng chuyến đi này, chắc chắn có thể khiến Uông gia chịu một vết thương nặng chưa từng có.

Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng, sau đó hai tay chắp sau lưng, bước đi về phía trước: "Đi thôi!

Chuyện Uông gia, sau này tính, đám chuột cứ trốn trong cống rãnh,

chỉ cần có một chút nguy hiểm, liền sẽ lại trốn đi.

Nhưng chuột rốt cuộc vẫn là chuột, sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ diệt sạch đám chuột đó.” Địa Nhị, Địa Tam thấy vậy, cũng vội vàng đi theo.

Đối với Sở Hoang mà nói, Uông gia căn bản không phải là mối đe dọa, chẳng qua là một đám kiến hôi đáng cười mà thôi, khi rảnh rỗi.

Chỉ là đám kiến hôi này chạy trốn quá nhanh, Sở Hoang cũng lười biếng không muốn liên tục tìm kiếm.

Như vậy cũng tốt, giữ lại đám người Uông gia, cũng có thể thỉnh thoảng rèn luyện tộc nhân Sở gia, tránh việc họ cứ nghĩ rằng mình là nhất.

Uông gia, chính là một hòn đá mài dao mà Sở Hoang đặc biệt giữ lại.

Hy vọng đám người Uông gia này có thể tiếp tục phát triển lớn mạnh, nếu không các tiểu bối Sở gia không có gì để rèn luyện, hòn đá mài dao này sẽ bị mài mòn mất.

Đoàn ba người nhanh chóng rời khỏi địa cung, lên đến đỉnh núi tuyết.

Theo con đường cũ, mấy người đi với tốc độ cực nhanh, không lâu sau đã đến chân núi.

Ở đó đã đậu sẵn hai chiếc xe việt dã mạnh mẽ, sau khi lên xe, động cơ xe việt dã kêu “oong oong” và trực tiếp hướng về phía Kinh Đô thành.

Sau chưa đầy nửa ngày, họ đã đến Kinh Đô thành, bên ngoài Sở phủ.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc Sở Hoang xuống xe, các thám tử

của các thế lực lớn trong Kinh Đô thành, những người vẫn luôn theo dõi động tĩnh của Sở phủ, đều vẻ mặt kinh ngạc, sau đó vội vàng báo cáo về gia tộc, thế lực của mình.

Sau chưa đầy nửa canh giờ, tin tức tộc trưởng Sở thị gia tộc, Sở Hoang trở về, đã truyền khắp toàn bộ Kinh Đô thành.

Trong Sở phủ, nhìn Sở Hoang an toàn trở về, Hoắc Tú Tú, người vẫn luôn lo lắng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Phu quân!" Nhìn Hoắc Tú Tú vẻ mặt lo lắng, Sở Hoang không khỏi cười nhạt, đưa tay ôm cô vào lòng, vẻ mặt cưng chiều an ủi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoắc Tú Tú, không tự chủ lộ ra vẻ lo lắng, đôi mắt trong khoảnh khắc đã đỏ hoe, từng hạt lệ vàng óng lập tức bắt đầu rơi xuống: "Phu quân, thiếp cứ nghĩ chàng đã xảy ra chuyện, thiếp..." Trong suốt khoảng thời gian này, cô vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của Sở Hoang, nghĩ rằng Sở Hoang thực sự đã gặp bất trắc, nếu không phải Sở Vân, Sở Phong và những người khác, vẫn luôn ngăn cản không cho cô ra ngoài, và đảm bảo một trăm phần trăm rằng Sở Hoang không sao, e rằng cô đã sớm đi đến Vân Thiên Cung rồi.

Năm xưa dì Hoắc Linh đi mà không trở lại, từ đó mất tích không thấy, giờ cô thực sự sợ Sở Hoang cũng sẽ như vậy.

Chương 156

Nhìn Hoắc Tú Tú mắt đỏ hoe, lệ như mưa rơi, Sở Hoang không khỏi thở dài một tiếng bất lực, ngay lập tức ôm eo cô bế lên, đi về phía căn phòng phía trước.

Ba giờ sau!

Sau một trận chiến kịch liệt, Hoắc Tú Tú bị đánh tan tác, chỉ có thể giơ cờ trắng đầu hàng.

Sở Hoang thì thần thanh khí sảng, ngồi xuống lương đình trong sân, vẻ mặt nhàn nhã uống trà.

Lúc này, một tiếng gọi từ không xa vang lên: "Tộc trưởng...

Tộc trưởng..." Ngay cả khi không thấy người, chỉ nghe tiếng, Sở Hoang cũng có thể đoán được, tên này chắc chắn là Sở Vân không nghi ngờ gì nữa.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" Trong lương đình ở sân viện, Sở Hoang vừa ngồi xuống đã nghe thấy một tràng âm thanh dồn dập truyền đến từ không xa.

Ngay sau đó, anh thấy Sở Vân, Sở Phong và những người khác lần lượt đi tới.

"Tộc trưởng, cuối cùng anh cũng về rồi!

Em cứ nghĩ nếu anh không về, hai ngày nữa em sẽ đi Trường Bạch Sơn một chuyến, phá tung cái Cổng Đồng đó lên!" "A Tộc trưởng, sau này anh xuống xe thì ngàn vạn lần đừng biến mất lâu như vậy nữa, cũng chẳng nói một lời nào." Nhìn Sở Phong, Sở Vân và những người khác đang tỏ vẻ sốt ruột, oán giận trước mặt, Sở Hoang không khỏi khẽ cười lắc đầu.

Anh nhấc chén trà trên bàn đá lên, nhấp một ngụm nhỏ rồi cười nói: “Giờ đây gia tộc Sở đã vững vàng rồi, tôi là tộc trưởng có ở đây hay không thì có liên quan gì đâu ~?

Giờ các cậu cũng đã trưởng thành rồi, nên tự mình làm mọi việc, chứ không phải lúc nào cũng vây quanh tôi.” “Tộc trưởng, nói vậy thì nói vậy, nhưng anh không có ở đây thì lòng tụi em cứ có cảm giác hoang mang bất an.” Sở Vân cười khổ nói.

“Được rồi, đừng nói mấy chuyện đó nữa, sau này nhớ suy nghĩ mọi việc nhiều hơn, đừng có vấn đề gì là hỏi tôi.” “Vâng, Tộc trưởng!” Nghe Sở Hoang nói vậy, mấy người cũng chỉ có thể gật đầu đáp lời.

“Nào, nghe nói sau khi tôi vào Cổng Đồng, các cậu đã về phát động tấn công vào nhà họ Uông?” Sở Hoang đặt chén trà xuống, bình tĩnh nhìn mấy người nói.

Nghe vậy, tinh thần Sở Vân lập tức phấn chấn, vội vàng tỏ vẻ hưng phấn nói: “Tộc trưởng, anh không biết đâu, ngày thứ hai sau khi anh vào Cổng Đồng, em đã dẫn người trực tiếp đến tổng bộ nhà họ Uông.

Trời ạ, anh không biết đâu, tổng bộ nhà họ Uông lại tọa lạc trong một ngọn núi lớn gần khu vực biên giới.

Tổng bộ nhà họ Uông canh phòng nghiêm ngặt, có nhiều loại trận pháp phong thủy che chắn, nếu không nhờ tin tức từ Uông Đạo Thành, e rằng em thật sự khó tìm được.

Chỉ tiếc là nhà họ Uông dường như đã sớm có chuẩn bị, em chỉ diệt được hơn ba trăm người, cùng với hai thủ lĩnh.

Những người khác của nhà họ Uông đều bỏ trốn, ngay cả bộ phận vận chuyển cũng đã bị chuyển đi, giờ muốn tìm vị trí tổng bộ mới của

nhà họ Uông, e rằng lại phải tốn rất nhiều thời gian.” Nói đến đây, trên mặt Sở Vân không khỏi lộ ra vẻ tiếc nuối bất lực.

“Chỉ là một lũ chuột chỉ biết sống trong cống rãnh thôi, có chạy thì chạy đi đâu được chứ?” Sở Hoang cười nhạt, đối với việc tổng bộ nhà họ Uông di dời, anh cũng không quá bận tâm.

Có một viên đá mài dao ở đó, cũng có thể khích lệ và rèn luyện những người trong gia tộc Sở phía dưới.

“À đúng rồi, Tộc trưởng, trong hai chiếc nhẫn không gian, một chiếc chứa rất nhiều quan tài, quái vật trong Vân Thiên Cung và thi thể Vạn Nô Vương.

Chiếc nhẫn không gian còn lại do Sở Trường Thọ mang về, nghe nói bên trong có rất nhiều quan tài và thi thể quái vật ở khu vực Cây Đồng Thần Tần Lĩnh.

Trong đó có không ít thứ mang khí âm từ các lần chúng ta hạ đấu trong một khoảng thời gian, biết Tộc trưởng cần nên tất cả đều được đặc biệt cất giữ cùng nhau.” Lúc này, Sở Phong lấy ra hai chiếc nhẫn thân phận gia tộc từ trong lòng, đưa cho Sở Hoang.

“Ồ?” Sở Hoang nghe vậy, lông mày không khỏi khẽ nhướn, sau đó nhận lấy nhẫn và kiểm tra một chút.

Chỉ thấy trong hai chiếc nhẫn không gian đó, lại có rất nhiều du diên, điểu mặt người, hầu miệng, chiết la khuê, tang thi lông đen trắng… thậm chí có mấy con đại tang thi ngàn năm.

Chỉ riêng những thứ trong hai chiếc nhẫn này, nếu thu hồi cho hệ thống, chắc chắn sẽ mang lại rất nhiều điểm tích lũy.

Sở Hoang tâm niệm vừa động, trong nháy mắt đã thu hồi tất cả những thứ này cho hệ thống.

“Đinh, ký chủ thu hồi tám mươi sáu con điểu mặt người, nhận

được 8600 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi năm mươi tám con hầu miệng, nhận được 11600 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi…" "Đinh…" "Đinh, ký chủ thu hồi mười chín xác tang thi, nhận được 5700 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi ba con đại tang thi ngàn năm, nhận được 3500 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi Vạn Nô Vương, nhận được 6000 điểm tích lũy." Chậc chậc… giá trị nhiều như vậy sao?

Khi tiếng hệ thống trong đầu hoàn toàn im lặng, khóe miệng Sở Hoang không khỏi khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười.

Sau khi thu hồi tất cả đồ vật trong hai chiếc nhẫn không gian, anh lại thu hoạch được hơn bốn vạn điểm tích lũy.

Thật là một bất ngờ không tồi.

Sau khi đưa lại hai chiếc nhẫn cho Sở Phong, Sở Hoang mỉm cười nói: "Không tồi, lần này Trường Thọ đã cống hiến không ít cho gia tộc, đài công huân gia tộc chắc cũng đã ghi lại điểm công huân thuộc về cậu ấy rồi.

Dựa vào điểm công huân, có thể đổi lấy tất cả những thứ hữu ích trên đài công huân.

Sau khi về, nói với Trường Thọ, và tất cả mọi người trong gia tộc, rằng hãy nỗ lực cống hiến nhiều hơn cho gia tộc." "Vâng, Tộc trưởng, em sẽ nói chuyện với họ thật kỹ ạ." Sở Phong gật đầu, thần sắc cung kính nói.

"À đúng rồi, trên đài công huân, tôi đã đặt một viên Giao Long Châu, một lượng lớn huyết nhục giao long, và huyết nhục, vảy của Cổ Thần Kỳ Lân thần kỳ, nếu cần, các cậu cũng có thể đổi lấy trên đài công huân.

Ngoài ra, chọn ra một số người trong gia tộc, chuyên trách ghi chép

công huân cho những tử sĩ đó, nếu công huân đủ, cũng có thể ban thưởng một số thứ cho họ.” Nghe Sở Hoang nói vậy, trên mặt Sở Phong, Sở Vân và mấy người khác đều lộ ra vẻ hưng phấn và kích động.

Những thứ trên đài công huân, họ đã xem qua rồi.

Khi nhìn thấy huyết nhục, vảy của Cổ Thần Kỳ Lân, mọi người đều không khỏi kích động.

Dù sao, đó cũng là huyết nhục của một Cổ Thần, đặc biệt đối phương lại là một con Kỳ Lân.

Kỳ Lân vốn là thần thú, có thể nói toàn thân đều là bảo vật.

Đặc biệt là Cổ Thần Kỳ Lân, một cường giả Đại Thành cảnh giới Ngũ Cảnh, toàn thân huyết nhục của nó đối với họ, tuyệt đối có tác dụng khó mà tưởng tượng được.

Không chỉ vậy, vảy, sừng kỳ lân, gân kỳ lân, xương kỳ lân, đó đều là những dược liệu cực phẩm để chế tác binh khí, cơ quan.

Ngoài con Kỳ Lân đó, còn có con Hắc Giao mà Sở Hoang đã chém giết trước đó, cũng toàn thân là bảo vật.

Đặc biệt là Giao Long Châu, một khi được luyện hóa, đủ để tăng cường thực lực đáng kể cho người sử dụng.

“Tộc trưởng, lát nữa em cũng sẽ lập tức đi đổi lấy tủy huyết Kỳ Lân, để tôi luyện nhục thân.

Giờ đây niệm lực tinh thần của em tuy đã đạt đến Nhị Cảnh Đại Thành, nhưng thể chất mới chỉ vừa bước vào Nhị Cảnh thôi.

Một khi thể chất đột phá, tiến vào Nhị Cảnh Tiểu Thành, thậm chí Đại Thành, niệm lực tinh thần của em nhất định sẽ tiến giai Nhị Cảnh Viên Mãn, thậm chí Tam Cảnh cũng không chừng.” Sở Vân hưng

phấn nói, càng nói càng hăng, cứ như thể lúc này đã trở thành một Niệm Sư Tinh Thần Tam Cảnh vậy.

"Em thì tạm thời không định đổi tủy huyết Kỳ Lân hay gì đó, thể chất của em giờ đã bước vào Nhị Cảnh Đại Thành, em định dùng Giao Long Châu trước để giúp em đột phá Nhị Cảnh Viên Mãn, đợi một thời gian nữa, rồi dùng tủy huyết Kỳ Lân để dược dục, trực tiếp phá vỡ bình cảnh, bước vào ngưỡng cửa Tam Cảnh." Nghe Sở Vân nói, Sở Phong bên cạnh cũng đang lên kế hoạch cho mình.

Tiếp đó, Sở Huyền và những người khác cũng lần lượt mở lời, với sự trợ giúp của huyết nhục Kỳ Lân và huyết nhục giao long, họ tự tin có thể trong thời gian ngắn nhất, đạt đến Nhị Cảnh Viên Mãn, sau đó bước vào ngưỡng cửa Tam Cảnh.

"Được rồi, tất cả về đi, nỗ lực nâng cao thực lực." Nhìn mấy người ồn ào, Sở Hoang xua tay, trực tiếp bảo mấy người rời khỏi đây.

Hết tiếng ồn ào, Sở Hoang một lần nữa thảnh thơi nằm trên ghế bập bênh, nhắm hờ hai mắt, yên tĩnh tận hưởng khoảnh khắc bình yên này.

Thời gian từng chút một trôi qua, thoáng chốc đã qua nửa tháng.

Nửa tháng qua, Sở Hoang ngoài việc ra ngoài một lần, còn lại luôn ở trong Sở Phủ.

Lần ra ngoài đó, anh đặc biệt đi Tần Lĩnh dạo một vòng.

Trước Vân Thiên Cung, anh đã chuẩn bị sẵn sàng, đợi lát nữa sẽ đi Tần Lĩnh, thu hồi Cây Đồng Thần.

Sau đó từ Cổng Đồng ra ngoài, anh luôn không có thời gian ra ngoài.

Mãi cho đến mấy ngày trước, sau khi ở Sở Phủ chán nản, anh một

mình đi Tần Lĩnh một chuyến.

Không thể không nói, cái cây thần Tần Lĩnh đó quả thực vô cùng thần dị, cao đến mấy trăm mét, ngang ngửa một tòa nhà chọc trời.

Sau khi Sở Hoang thu hồi nó, đã mang lại tám mươi vạn điểm tích lũy, có thể nói là bùng nổ điểm tích lũy.

Tám mươi vạn điểm tích lũy, cho dù so với giá trị của một nửa thân thể Kỳ Lân, cũng chỉ kém hai mươi vạn điểm mà thôi.

Nhưng phải biết, đó là một nửa thân thể của Cổ Thần Kỳ Lân Ngũ Cảnh Đại Thành, giá trị của một Cây Đồng Thần lại đạt đến tám mươi vạn điểm, có thể thấy Cây Đồng Thần kỳ dị đến mức nào.

Sau khi thu hồi Cây Đồng Thần, anh liền trực tiếp trở về Sở Phủ ở Kinh Đô, ở đó cho đến tận hôm nay.

Từ ghế bập bênh trong sân viện đứng dậy, Sở Hoang trực tiếp đi vào trong phòng.

"Giờ căn cơ đã vững chắc, cũng đến lúc để niệm lực tinh thần biến hóa, bước vào cảnh giới thứ tư." Sở Hoang lẩm bẩm, sau khi vào phòng, anh khoanh chân ngồi trên giường, tâm thần thì chìm vào cửa hàng hệ thống.

"Hệ thống, mở cây cỏ chi tâm…" Bụp!

Cùng với một trận biến hóa trước mắt, giây tiếp theo, trên thanh cửa hàng trước mắt anh, lập tức hiện ra từng vật phẩm liên quan đến cây cỏ chi tâm. [Thiên Niên Liễu Mộc Chi Tâm] Giá bán: 1000 điểm tích lũy. [Vạn Niên Liễu Mộc Chi Tâm] Giá bán: 5000 điểm tích lũy. [Thập Vạn Niên Liễu Mộc Chi Tâm] Giá bán: 15000 điểm tích lũy. … [Thiên Niên Đào Mộc Chi Tâm] Giá bán: 1000 điểm tích lũy. [Vạn Niên Đào Mộc Chi Tâm] Giá bán: 5000 điểm tích lũy. … [Thập Vạn Niên Ngô Đồng Chi Tâm] Giá bán: 15000 điểm tích lũy.

Chương 157

Nhìn các loại cây cỏ chi tâm có thể nâng cao niệm lực tinh thần trên đó, Sở Hoang khẽ nhíu mày, cuối cùng chọn Thập Vạn Niên Liễu Mộc Chi Tâm.

Dù sao nó cũng chỉ có giá trị mười lăm ngàn điểm tích lũy, tác dụng lại tốt hơn Vạn Niên Thảo Mộc Chi Tâm rất nhiều, ít nhất cũng cao hơn mấy lần.

Có lẽ sau khi dùng, có thể giúp niệm lực tinh thần của anh được nâng cao đáng kể hơn.

"Hệ thống, mua Thập Vạn Niên Liễu Mộc Chi Tâm." "Đinh, đã trừ 15000 điểm tích lũy, đang mua… mua thành công, ký chủ có muốn lĩnh nhận vật phẩm không?" "Lĩnh nhận!" Sở Hoang gật đầu nói.

"Đinh, vật phẩm đang phát phóng…" Bụp!

Cùng với lời nói của hệ thống kết thúc, giây tiếp theo, một vật không quy tắc, to bằng quả bóng đá, toàn thân phát ra ánh sáng màu xanh vàng, lập tức rơi vào tay anh.

"Thập Vạn Niên Liễu Mộc Chi Tâm?" Nhìn Liễu Mộc Chi Tâm trong tay, Sở Hoang nhướng mày, có cảm giác chỉ cần cầm nó trong tay, lại có một luồng hương thơm mát lạnh, trong nháy mắt tràn ngập khắp phòng.

"Liễu Mộc Chi Tâm dường như phải bóc lớp vỏ bên ngoài ra, sau đó mới dùng dịch thuốc bên trong." Sở Hoang lẩm bẩm, sau đó dùng sức trong tay, trong nháy mắt bóc lớp vỏ ngoài ra.

Phụt!

Lập tức, Sở Hoang bắt đầu dùng dịch sáng màu vàng của Liễu

Mộc Chi Tâm.

Liễu Mộc Chi Tâm to bằng quả bóng, nhanh chóng được Sở Hoang dùng hết.

Ong… Sau khi dùng Thập Vạn Niên Liễu Mộc Chi Tâm, Sở Hoang chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới, đều trào ra một luồng sức mạnh khó tả.

Luồng sức mạnh này dâng trào từ tứ chi bách hài, sau đó lại nhanh chóng xông thẳng vào đại não.

Oanh!

Khi luồng sức mạnh này tràn vào đại não, thức hải của anh dường như bị kích thích, hạt nhân niệm lực tinh thần ban đầu ầm ầm nổ tung, hóa thành vô tận ánh sáng vàng, tràn ngập toàn bộ thức hải.

Những ánh sáng vàng đó không ngừng cuộn trào trong thức hải, cuối cùng lại ngưng tụ thành một tinh cầu nhỏ màu vàng.

Tinh cầu nhỏ màu vàng này không ngừng xoay tròn trong thức hải.

Mỗi lần xoay tròn, những ánh sáng vàng đó sẽ cực nhanh hòa tan vào, khiến thể tích của nó đều lớn hơn một chút.

Tinh cầu nhỏ màu vàng này không phải cái gì khác, chính là biểu tượng được ngưng tụ khi cấp bậc Niệm Sư Tinh Thần đột phá cấp Hành Tinh.

Khoảnh khắc này, cấp bậc Niệm Sư Tinh Thần của Sở Hoang, đã hoàn toàn bước vào cấp Hành Tinh, cũng chính là cảnh giới thứ tư.

Đồng thời, cùng với việc đột phá cảnh giới thứ tư, dịch thuốc của Thập Vạn Niên Liễu Mộc Chi Tâm vẫn chưa tiêu hao hết, vẫn tiếp tục nâng cao niệm lực tinh thần.

Nghĩ đến đây, tâm Sở Hoang động, viên nội đan Kỳ Lân lập tức

xuất hiện lơ lửng trước mặt anh.

Cùng với sự vận chuyển của Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, một lượng lớn năng lượng từ nội đan Kỳ Lân thoát ra, hòa vào Sở Hoang.

Ong ong ong… Khoảnh khắc này, niệm lực tinh thần và nhục thân của Sở Hoang cùng đột phá.

Mật độ cơ bắp của anh tiến lên cấp cao hơn, ngũ tạng lục phủ không ngừng được cường hóa, mật độ xương cốt cũng đang nâng cao, thậm chí không biết từ lúc nào đã phát ra một luồng ánh sáng vàng yếu ớt.

Đồng thời, máu của anh lưu động cực nhanh, màu sắc cũng bắt đầu biến đổi, dần dần chuyển sang màu tím vàng.

Cùng với khí tức trên người Sở Hoang không ngừng mạnh lên, toàn bộ căn phòng tràn ngập một luồng uy áp khó tả.

Cùng với thời gian từng chút một trôi qua… Oanh… Xung quanh Sở Hoang đột nhiên bùng nổ một luồng khí thế khủng bố, luồng khí thế này trực tiếp biến thành cuồng phong, hất bay tất cả vật phẩm trong phòng, sau đó nghiền nát thành bột.

Khoảnh khắc này, tu vi trên người Sở Hoang đang cực nhanh nâng cao.

Tam Cảnh Tiểu Thành… Tam Cảnh Đại Thành… Tam Cảnh Viên Mãn… Thậm chí cuối cùng, trực tiếp vượt cấp, bước vào cảnh giới thứ tư.

Phải biết, một cảnh giới như vậy trong Thôn Phệ Vũ Trụ, chính là cấp Hành Tinh.

Một khi bước vào cấp Hành Tinh, không cần bất kỳ sự trợ giúp nào, chỉ cần dựa vào sức mạnh nhục thân, là có thể tự do bay lượn, thậm chí có thể bay ra ngoài vũ trụ.

Thêm vào đó, Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh mà Sở Hoang tu luyện, không chỉ dung hợp Thôn Phệ Tinh Không Pháp, còn có Đại Diễn Thần Quyết, Tiên Thiên Càn Khôn Công, Thái Cực Huyền Thanh Đạo, Hồn Thiên Bảo Giám và rất nhiều công pháp khác.

Mặc dù vừa mới đột phá Tứ Cảnh, nhưng luận về cường độ nhục thân hoàn toàn không yếu hơn Tứ Cảnh Đại Thành.

Đồng thời, cùng với việc tu vi võ giả đột phá, niệm lực tinh thần cũng theo đó đột phá, trực tiếp đạt đến Tứ Cảnh Đại Thành.

Dựa vào công pháp đã tu luyện, cùng với các loại sát phạt chi thuật, giờ khắc này anh thậm chí có thể hoàn toàn xưng là Tứ Cảnh vô địch.

Không thể không nói, tu vi của Sở Hoang đột phá thật sự quá nhanh, quá nhanh.

Khoảnh khắc trước, anh chỉ là Tam Cảnh vô địch, nhưng giờ một khi đột phá, lại trở thành Tứ Cảnh vô địch.

Võ giả, chưởng khống giả niệm lực tinh thần, song song đột phá cảnh giới thứ tư.

Đồng thời, khi võ giả Sở Hoang đột phá cảnh giới thứ tư, tại đan điền của anh, lúc này ngưng tụ ra một tinh cầu nhỏ màu tím vàng.

Tinh cầu nhỏ màu tím vàng này đang chậm rãi xoay tròn, mỗi lần xoay tròn, đều phát ra từng đạo sức mạnh kỳ dị.

Luồng sức mạnh này có lẽ là năng lượng gen, nhưng trên đó dường như ẩn chứa sức mạnh chân khí, huyền lực.

Không hoàn toàn thuộc về năng lượng gen, nhưng cũng không thể gọi là chân khí, hoặc nguyên lực.

Nhưng Sở Hoang cũng không quá bận tâm, chỉ cần không có hại

cho anh, gọi là gì cũng được.

Cùng với tâm niệm vừa động, từng tia năng lượng gen tím vàng, trong nháy mắt hòa vào tứ chi bách hài, sau đó lại hóa thành một luồng hỗn độn hư vô.

Đồng thời, trong lúc động niệm, luồng năng lượng hỗn độn hư vô đó, lại hóa thành một tia sét màu tím, nhanh chóng lại hóa thành ánh sáng vàng tràn ngập toàn thân.

"Người ta đều nói sau khi võ giả đột phá cấp Hành Tinh, sẽ có tất cả các loại năng lực đặc biệt.

Nhưng năng lực đặc biệt của tôi dường như không thuộc một trong tám loại đó?

Không, hình như bất kể là tám loại nào, tôi đều có thể tự do chuyển đổi?" Lách tách… Trong phòng, Sở Hoang ngồi khoanh chân trên giường, quanh thân đột nhiên lóe lên từng tia sét màu tím.

Tia sét này cực kỳ đáng sợ, chỉ thấy anh chỉ một ngón tay ra, một luồng điện lực, trong nháy mắt bắn ra, trực tiếp xé nát một chiếc bàn gỗ phía trước thành vô số mảnh vụn.

Thậm chí, trên những mảnh vụn đó, không ngừng có từng tia điện xẹt qua.

Ong!

Giây tiếp theo, luồng điện lực quanh thân biến mất, anh giơ bàn tay lên, một luồng cuồng phong đột ngột nổi lên, và trong chớp mắt hóa thành một cơn lốc xoáy, càn quét khắp căn phòng.

Bụp!

Lại một giây sau, cơn lốc xoáy biến mất, quanh thân anh trong nháy mắt bùng nổ một luồng ánh sáng cực kỳ rực rỡ.

Ánh sáng này chói mắt vô cùng, trong nháy mắt, toàn bộ căn phòng lại chìm vào bóng tối vô tận.

Hô ~ Sở Hoang trong một niệm, lấy bản thân làm trung tâm, nhiệt độ xung quanh có thể giảm cực nhanh, dưới chân anh thậm chí kết thành từng lớp băng giá, và không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Tay trái giơ lên, một luồng lửa nóng bắt đầu ngưng tụ, nhiệt độ cực cao đó khiến những lớp băng giá kia trực tiếp tan chảy thành nước.

Sét, ánh sáng, gió, lửa… Tám loại năng lực đặc biệt trong năng lượng gen, trong khoảnh khắc này đều lần lượt thể hiện ra trên người anh.

Hơn nữa, người khác cho dù chỉ sở hữu một loại năng lực nguyên tố trong đó, cũng chỉ là một phân nhánh nhỏ trong nguyên tố đó, nhưng anh lại có thể tự do chuyển đổi, bất kỳ phân nhánh năng lực đặc biệt nào.

Đáng sợ!

Không thể tin nổi!

Hoàn toàn không ngờ, sau khi tu vi võ giả đột phá cấp Hành Tinh cảnh giới thứ tư, lại đồng thời sở hữu tám loại năng lực đặc biệt.

Không!

Dường như không chỉ giới hạn ở tám loại, năng lượng hỗn độn màu sắc được sinh ra trong năng lượng gen của anh, có lẽ sẽ cùng với việc nâng cao thực lực, có thể biến hóa thành bất kỳ loại nào.

Ngay cả những thứ không tồn tại, cũng có thể hiển hóa ra.

Chờ đến khi thực lực đủ mạnh, những năng lực thời gian, không gian này chắc chắn đều sẽ được sinh ra.

“Không ngờ, một lần đột phá tu vi, tất cả những năng lực đặc biệt có được lại thần dị đến vậy.” “Hỗn độn hư vô mà… dường như quả thực là tổng cương dung hợp của tất cả các phân loại nguyên tố.” Cảm nhận năng lượng ẩn chứa trong cơ thể lúc này, Sở Hoang nhướn mày, không nhịn được lẩm bẩm.

“Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc của tôi!” Sở Hoang thầm nói với hệ thống.

“Đinh, đang mở bảng thông tin gia tộc…” Cùng với lời nói của hệ thống kết thúc, một màn sáng vô hình, trong nháy mắt hiện ra trước mắt anh. [Gia Tộc: Vĩnh Hằng Sở Gia] [Cấp Độ: 2 cấp] [Tộc Trưởng: Sở Hoang; Vợ: Ô Thiền Na Già Hải] [Cấp Bậc: Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô (Chưa thức tỉnh)] [Trang Bị: Chiến Y Độc Quyền (2 cấp), Vũ Khí Độc Quyền (2 cấp)] [Tu Vi: Võ giả sơ nhập Tứ Cảnh, Chưởng Khống Giả Tứ Cảnh Đại Thành.] [Năng Lực: Hỗn Độn Hư Vô (có thể biến hóa bất kỳ năng lực nào trong tám loại)] [Công Pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh] [Chức Năng: Chức năng cộng hưởng tu luyện gia tộc đã kích hoạt, hào quang trung thành gia tộc đã kích hoạt, chức năng đa tử đa phúc đã kích hoạt.] [Thành Viên Gia Tộc: 684 người; Công Pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc Thuật, Võ Đạo Tu Luyện Pháp, Tiên Hiệp Huyền Huyễn Tu Luyện Pháp.] [Tử Sĩ: 480 người; Công Pháp: Quốc Thuật Tử Sĩ Bản.] [Thế Lực: Gia tộc trải rộng thương giới, quân giới, thế giới ngầm, danh chấn Kinh Đô, một thế lực cường đại mà toàn bộ Đại Việt không ai dám coi thường.] [Kỹ Năng Gia Tộc: Bá đạo cơ quan thuật, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, Cổ vật bách khoa…] [Cổng Thế Giới: Thế Giới Cấp Hai: Đại Đường Song Long, Khánh Dư Niên; Thế Giới Cấp Một: Xạ Điêu, Ỷ Thiên, Tiếu Ngạo, Long Xà, Sinh Hóa, Thần Thoại] [Điểm Tích Lũy: 1140000] [Không Gian Hệ Thống: Trầm Thụy Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền Na Già Hải, Quan Tài Côn Luân

Thần Mộc, Gia Tộc Lệnh Bài Độc Quyền, Chiến Y Độc Quyền Của Tộc Trưởng, Binh Khí Độc Quyền Của Tộc Trưởng, Kim Lũ Ngọc Y, Tùy Hầu Châu, Côn Ngô Kiếm, Mục Thiên Tử Ti, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, Xà Mi Đồng Ngư, Tam Túc Thanh Đồng Trọng Đỉnh, Quỷ Mẫu Quyền Trượng…] Nhìn bảng thông tin gia tộc hiện tại, Sở Hoang không khỏi khẽ nhếch khóe miệng.

Giờ đây, anh đã hoàn toàn bước vào tu vi Tứ Cảnh, luận về chiến lực có thể xưng là Tứ Cảnh vô địch.

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, cho dù Cổ Thần thật sự sống lại, Sở Hoang tôi cũng không sợ hãi chút nào.

Chương 158

"Nhưng giờ niệm lực tinh thần của tôi đã đột phá, bước vào Tứ Cảnh Đại Thành, vậy cũng đã đến lúc phải mua một món binh khí càng thêm thích hợp." Sở Hoang khẽ nhíu mày, thầm suy nghĩ trong lòng.

Cùng với việc tu vi đột phá, những phi đao mà anh đã mua trước đây, không còn thích hợp để sử dụng nữa.

Chưởng khống giả, nên mua một số binh khí thực sự thích hợp cho chưởng khống giả sử dụng.

Mặc dù có một binh khí độc quyền, nhưng binh khí độc quyền đó được đặc biệt chuẩn bị cho cận chiến.

Chưởng khống giả, lại thiếu một món binh khí.

Đương nhiên, quan trọng hơn, một cường giả thực sự, càng có nhiều con át chủ bài, thì tự nhiên càng tốt.

Sau khi mở lại cửa hàng hệ thống, Sở Hoang cẩn thận lật xem.

Đột nhiên, mắt anh sáng lên, nhìn thấy trên cột vật phẩm, một cây đại thương màu hỗn độn có hình dáng đẹp mắt, nhưng lại trông cực kỳ cổ xưa, trong mắt anh lóe lên tinh quang. [Hỗn Độn Thần Binh]: Cấp Linh Khí, hình thái phổ thông là đại thương màu hỗn độn, là Thần Binh Chưởng Khống Giả có thể trưởng thành, thích hợp cho bất kỳ người sở hữu năng lực đặc biệt nào sử dụng, kèm theo Hỗn Độn Thần Binh Pháp. [Hỗn Độn Thần Binh Pháp:] Đệ Nhất Trọng: Phong Thiên Tuyệt Địa!

Có thể phân tách thành 10081 phi đao màu vàng đen, ẩn chứa bất kỳ loại pháp tắc nào trong tám loại Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Quang

Tuyến, Hắc Ám, Lôi Điện, tạo thành phong tỏa đối với trời đất bốn phương, tuyệt sát mọi kẻ địch. [Trước Lục Cảnh, nếu thuần thục nắm giữ, có thể quét ngang tất cả kẻ địch dưới Lục Cảnh.] [Nâng cấp Bảo Khí, có thể nhận được Hỗn Độn Thần Binh Pháp Đệ Nhị Trọng.] Giá bán: 100000 điểm tích lũy.

Nâng cấp Bảo Khí cần 500000 điểm tích lũy… Nhìn cây Thần Binh Chưởng Khống Giả có thể trưởng thành trong cửa hàng hệ thống, mắt Sở Hoang không khỏi càng ngày càng sáng.

Món đồ này lại là một cây Thần Binh có thể trưởng thành.

Mặc dù giá của cây Thần Binh này cực kỳ đắt, thậm chí đạt đến giá của Bảo Khí.

Nhưng vẫn khiến Sở Hoang động lòng không thôi.

Nâng cấp Thần Binh, mặc dù cũng cần tốn một lượng lớn điểm tích lũy, nhưng đối với anh, lại không đáng là gì.

Bảo Khí trong cửa hàng hệ thống, giá thấp nhất cũng khoảng mười vạn, giá cao thậm chí có thể đạt mấy chục vạn.

Nâng cấp Hỗn Độn Thần Binh lên Bảo Khí, cũng chỉ năm mươi vạn mà thôi.

Hơn nữa, tạm thời anh hoàn toàn không cần nâng cấp lên Bảo Khí, chỉ riêng cấp độ Linh Khí hiện tại, đã đủ để sử dụng trong một thời gian dài rồi.

Điều khiến Sở Hoang coi trọng nhất, là món Thần Binh Chưởng Khống Giả này, lại kèm theo Hỗn Độn Thần Binh Pháp.

Đặc biệt là Đệ Nhất Trọng: Phong Thiên Tuyệt Địa!

Nếu có thể thuần thục sử dụng bộ Thần Binh Pháp này, lại có thể quét ngang vô địch dưới Lục Cảnh.

Thật là một bộ công phạt Thần Binh mạnh mẽ đến mức nào?

Binh khí độc quyền mà hệ thống tặng, mặc dù cấp độ binh khí cũng có thể nâng cao khi cấp độ gia tộc thăng cấp.

Nhưng cũng chỉ là binh khí mà thôi, không có bất kỳ bộ công phạt Thần Binh nào kèm theo.

Sở Hoang quyết định, sau này sẽ sử dụng các sát phạt chi thuật trong công pháp tu luyện bằng binh khí độc quyền.

Còn Hỗn Độn Thần Binh thì chuyên dùng để thi triển bộ công phạt Thần Binh này.

"Hệ thống, mua cho tôi cây Hỗn Độn Thần Binh này!" "Đinh, đang mua… đã trừ 100000 điểm tích lũy, mua thành công…" "Đinh, đang phát phóng vật phẩm… vật phẩm đã được phát phóng vào không gian hệ thống, ký chủ có thể lấy ra sử dụng bất cứ lúc nào." Nghe hệ thống nói, Sở Hoang lật tay, giây tiếp theo, một cây đại thương màu hỗn độn, trong nháy mắt xuất hiện trong tay anh.

Trên cây đại thương màu hỗn độn đó, khắc một hoa văn rồng cuộn hỗn độn, đầu thương càng thêm sắc bén cực độ.

Cho dù chỉ nhìn một cái, cũng mang lại cho người ta một cảm giác lạnh thấu xương.

Ong!

Sở Hoang vung tay, cất nó vào không gian hệ thống, rồi mới chậm rãi đứng dậy, thu bảng thông tin, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trong lương đình ở sân viện, Hoắc Hữu Tuyết đang chờ ở không xa thấy vậy, liền nhanh nhẹn bắt đầu pha trà.

Ừm?

Sở Hoang vừa ngồi xuống đã nhướn mày, vừa nãy, anh đột nhiên

nhận thấy trong không gian hệ thống, gia tộc lệnh bài có chút dị động.

Lấy gia tộc lệnh bài ra, nhìn ánh sáng yếu ớt đang lóe lên trên đó, trong mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc.

"Lại có người trong gia tộc chuẩn bị đi thế giới khác lịch luyện sao?" "Sáu thế giới cấp một đều có người đi?

Hai thế giới cấp hai lại cũng có người đi sao?" "…Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Phàm, Sở Nghị bốn người?" Cảm nhận được tất cả, Sở Hoang không khỏi khẽ cười gật đầu.

Giờ đây cánh cổng thế giới đã mở, những người trong gia tộc này đi lịch luyện, cũng không tồi.

Nửa tháng qua, thực lực của bảy người Sở Phong đã tăng cường đáng kể, mỗi người yếu nhất cũng đã có tu vi Nhị Cảnh Viên Mãn.

Đặc biệt là Sở Vân và Sở Nghị, niệm lực tinh thần của hai người thậm chí đã bước vào Tam Cảnh sơ nhập, cộng thêm các loại thủ đoạn, tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với người bình thường mới bước vào Tam Cảnh.

Với thực lực đó, đi vào hai thế giới cấp hai kia thì vừa vặn.

Nếu có thể nhân cơ hội này, toàn bộ đột phá Tam Cảnh, chắc chắn sẽ nâng cao đáng kể thực lực của gia tộc Sở.

Còn về những người trong gia tộc tiến vào thế giới cấp một, thực lực cũng đều đã bước đầu đạt đến Nhất Cảnh, thậm chí có người sở hữu thực lực Nhất Cảnh Đại Thành.

Những người này bao gồm Sở Trường Thọ, Sở Thanh Nhi, Sở Trường Văn và những người khác.

"Đinh, kiểm tra thấy có thành viên gia tộc ký chủ đi vào các thế giới thông qua cánh cổng thế giới, hiện đang phát bố nhiệm vụ thế

giới.” “Đinh, tiến vào thế giới Xạ Điêu, nhiệm vụ chính tuyến thế giới được phát bố: đánh bại tất cả anh hùng tứ phương, trở thành cường giả số một đương thời, hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được mười vạn điểm tích lũy.” “Đinh, tiến vào thế giới Ỷ Thiên, nhiệm vụ chính tuyến thế giới được phát bố: xua đuổi Thát Lỗ, khôi phục sơn hà của ta, nhiệm vụ thành công, nhận được mười vạn điểm tích lũy.” “Đinh, tiến vào thế giới Thần Thoại, nhiệm vụ chính tuyến thế giới được phát bố:…” “….” “Đinh, tiến vào thế giới Sinh Hóa, nhiệm vụ chính tuyến thế giới được phát bố: tận thế tang thi, vạn linh băng liệt, đồ sát tất cả tang thi, nhiệm vụ thành công, nhận được mười vạn điểm tích lũy.” “Đinh, tiến vào thế giới Đại Đường Song Long, nhiệm vụ chính tuyến thế giới được phát bố: tìm được Điện Chiến Thần, thu thập đủ Tứ Đại Kỳ Thư, đăng đỉnh thiên hạ đệ nhất, nhiệm vụ thành công, nhận được ba mươi vạn điểm tích lũy.” “Đinh, tiến vào thế giới Khánh Dư Niên, nhiệm vụ chính tuyến thế giới được phát bố: san bằng Thần Miếu, chém giết Khánh Đế, diệt quốc, kiến lập vương triều mới!

Nhiệm vụ thành công, nhận được ba mươi vạn điểm tích lũy.” [Lưu ý: Tốc độ thời gian thế giới 1:10, trong thời gian nhiệm vụ, có thể xuyên không bất cứ lúc nào, ngoài nhiệm vụ chính tuyến, đều có nhiệm vụ ẩn, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, có thể nhận được điểm tích lũy thưởng.] Nghe hệ thống đột nhiên truyền đến một đống nhiệm vụ thế giới trong đầu, Sở Hoang không khỏi khẽ nhíu mày.

Những nhiệm vụ thế giới này, không phải là đánh bại tất cả anh hùng tứ phương, trở thành thiên hạ đệ nhất, thống nhất thiên hạ sao?

Sở Hoang bất lực lắc đầu, đã là nhiệm vụ thế giới được phát bố, thì tự nhiên sẽ không từ chối, dù sao nếu hoàn thành những nhiệm vụ chính tuyến thế giới này.

Thì có thể nhận được một trăm hai mươi vạn điểm tích lũy.

Nếu lại hoàn thành một số nhiệm vụ ẩn, số điểm tích lũy nhận được sẽ còn nhiều hơn.

Đương nhiên, những nhiệm vụ này, cuối cùng vẫn là do những người trong gia tộc kia hoàn thành, anh sẽ không can thiệp nhiều.

Dù sao, vào những thế giới này, bản thân là để rèn luyện những người trong gia tộc.

Nhiệm vụ có thể hoàn thành thì tốt nhất, nhiệm vụ không hoàn thành, Sở Hoang cũng sẽ không quá thất vọng.

Chỉ cần cứ theo từng bước tu luyện xuống, gia tộc Sở sớm muộn gì cũng sẽ trở thành gia tộc vĩnh hằng bất hủ.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ thế giới, điểm tích lũy sẽ càng nhiều, thành viên gia tộc cống hiến cho gia tộc càng lớn, nhận được điểm công huân càng nhiều, thì tốc độ trưởng thành tự nhiên sẽ càng nhanh.

"Vậy thì… hãy truyền những nhiệm vụ này cho họ đi!" Sở Hoang lẩm bẩm trong lòng, sau đó chỉ một ngón tay ra.

Bụp!

Giây tiếp theo, gia tộc lệnh bài đó, lập tức phát ra từng tia thần quang vàng.

Cùng lúc đó, trong thế giới Xạ Điêu!

Trong một khu rừng núi nọ, một nhóm sáu người đột nhiên xuất hiện từ hư không.

Chỉ thấy sáu người đó, người dẫn đầu không ai khác chính là một thiếu niên khoảng mười bảy tuổi.

Thiếu niên môi hồng răng trắng, mặc trang phục bó sát màu xanh trắng, phía sau anh ta, đi theo năm nam tử mặc áo choàng bó sát màu

đen.

Sáu người đó không ai khác chính là Sở Trường Thọ vừa mới tiến vào thế giới này, cùng với năm tử sĩ gia tộc.

Đối với việc tiến vào một thế giới khác, chỉ cần thành viên gia tộc đồng ý, tự nhiên có thể mang theo tử sĩ gia tộc cùng đi vào.

Năm tử sĩ gia tộc, đều là cường giả Minh Kình Viên Mãn Quốc Thuật.

Hơn nữa, vì từng lập công không nhỏ cho gia tộc Sở, gia tộc Sở đặc biệt ban thưởng cho năm người một công pháp tu luyện võ hiệp. [Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm].

Giờ đây năm người không chỉ sinh ra nội lực, kiếm pháp lại càng thành thục vô cùng.

Cộng thêm sức mạnh nhục thân của Quốc Thuật, thực lực của năm người giờ đây cho dù chưa đạt đến Nhất Cảnh, cũng tuyệt đối là cường giả đỉnh cao dưới Nhất Cảnh.

Cảnh giới tu luyện của thế giới Xạ Điêu, không phức tạp, tổng cộng chỉ có hai cảnh giới.

Hậu Thiên, Tiên Thiên!

Chương 159

Hậu Thiên lại chia thành chín trọng, trọng thứ nhất yếu nhất, trọng thứ chín mạnh nhất.

Tiên Thiên, thì là cao thủ đỉnh cao thực sự trong giang hồ, đồng thời người chiến thắng ở cấp độ đó, cũng đã bước vào Nhất Cảnh.

Sở Trường Thọ tuy giờ mới mười bảy tuổi, nhưng đã thành công bước vào vị trí võ giả, nhờ những cống hiến đã làm cho gia tộc trước đây.

Anh ta đã thành công mua một công pháp tu luyện võ hiệp trên đài công huân, cùng với một số máu hắc giao, thành công giúp thực lực của anh ta đạt được sự thăng tiến vượt bậc.

Giờ đây anh ta, đã thành công bước vào Nhất Cảnh.

Mặc dù chỉ vừa mới bước đầu bước vào Nhất Cảnh, nhưng luận về thực lực đặt trong thế giới này, cũng tuyệt đối là cường giả đỉnh cao.

Thậm chí, rất có thể là cường giả mạnh nhất cũng không chừng.

"Đinh, phát bố nhiệm vụ chính tuyến thế giới: đánh bại tất cả anh hùng tứ phương, trở thành cường giả số một đương thời.

Nhiệm vụ thành công, có thể nhận được một lượng lớn điểm công huân, thế giới đa biến, cho dù biết cốt truyện, cũng phải cẩn thận, xin hãy cẩn thận hoàn thành nhiệm vụ." Ừm?

Cảm nhận tin tức nhiệm vụ truyền đến từ gia tộc lệnh bài, Sở Trường Thọ lập tức nhíu mày.

"Không ngờ lại có nhiệm vụ?

Đánh bại tất cả anh hùng tứ phương, trở thành thiên hạ đệ nhất sao?" "Hít… nhiệm vụ gì mà kích thích vậy?" Hai mắt Sở Trường Thọ sáng lên, trở thành thiên hạ đệ nhất ư, trong thế giới võ hiệp này, anh ta đã xem thế giới Xạ Điêu từ nhỏ rồi.

Hồi nhỏ ai mà không muốn tung hoành giang hồ, khoái ý ân cừu?

Giờ đây, lại có cơ hội trở thành thiên hạ đệ nhất sao?

Hơn nữa, nếu hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được một lượng lớn điểm công huân, có điểm công huân, có thể đổi lấy nhiều thứ hơn để nâng cao thực lực.

Nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt Sở Trường Thọ, trở nên càng thêm rực rỡ.

"Trước đây Phong thúc đã bảo em phải bắt ngay Hoàng Dung, Mục Niệm Từ, dùng để dâng lên Tộc trưởng làm thị nữ." "Chuyện này xem ra phải suy tính kỹ." Sở Trường Thọ xoa cằm, trong mắt lộ ra vẻ suy tư, nhưng anh ta không thật sự đi bắt đối phương.

Nếu không, vạn nhất đối phương thực sự trở thành thiếp của Tộc trưởng, lại được Tộc trưởng yêu thích, rồi lại thổi gió bên gối, cho dù Tộc trưởng sẽ không như vậy, cũng không nên như thế.

Vì vậy, phương pháp đầu tiên của Sở Trường Thọ, tự nhiên là lấy thuyết phục làm chính.

Nếu thực sự không được, thì mới dùng đến thủ đoạn sấm sét cũng không muộn.

Thế giới Khánh Dư Niên!

Phía tây Kinh Thành, cách trăm dặm!

Đây là một thung lũng, bình thường hiếm ai đến!

Nhưng hôm nay, giữa không trung của thung lũng này, không gian

đột nhiên phát ra từng gợn sóng.

Ngay sau đó, hơn hai mươi bóng người xuất hiện giữa không trung.

Những người này vừa xuất hiện giữa không trung, cũng không hề hoảng sợ hay mất bình tĩnh, một người trong số đó lật tay ném ra một chiếc phi diên dài hơn mười mét.

Chiếc phi diên đó không phải gỗ cũng không phải đồng, không phải sắt cũng không phải sắt, được chế tác từ dược liệu đặc biệt kết hợp với khung xương của một loài phi cầm hung thú.

Chiếc phi diên dài hơn mười mét vừa xuất hiện, trực tiếp xuất hiện bên dưới mọi người, vừa vặn đỡ lấy họ.

Chiếc phi diên có hệ thống động lực độc đáo, có thể bay liên tục hơn một giờ.

Cưỡi chiếc phi diên, đoàn người nhanh chóng đáp xuống đất.

"Sở Phàm ca, đây là thế giới cấp hai sao?

Tộc trưởng nói thế giới này có tồn tại cường giả Tam Cảnh, bảo chúng ta nhất định phải cẩn thận một chút." Sở Nghị mặc bộ bó sát màu vàng đen, tò mò nhìn xung quanh cảnh vật, sau đó nhìn về phía Sở Phàm bên cạnh nói.

"Tam Cảnh thì sao?" "Với chiến lực hiện tại của em, chưa chắc đã sợ cường giả Tam Cảnh." "Niệm lực tinh thần của anh không phải đã đột phá, đạt đến Tam Cảnh rồi sao?" Sở Phàm thần sắc đạm mạc, mặc một bộ bó sát màu trắng, cộng thêm khí chất vốn lãnh đạm của anh, lại khiến cho cả người trông càng thêm xa cách người khác.

"Haha… nói vậy thì nói vậy, nhưng em có cái này!" Nghe Sở Phàm nói, Sở Nghị cười lớn một tiếng, rồi vỗ vỗ cái hộp gỗ sau lưng.

Trong hộp gỗ đó chứa hơn vạn con Hỏa Biểu Trùng.

Sau một thời gian được nuôi dưỡng bằng linh tính, những con Hỏa Biểu Trùng này giờ đây trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Không chỉ thể tích lớn hơn, ngay cả hai hình thái vốn có của chúng, đều trở nên càng cường đại hơn.

Ngay cả cường giả Tam Cảnh Đại Thành, cũng phải cẩn thận đối phó, nếu không rất có thể sẽ bị trọng thương.

Đặc biệt, trong đám Hỏa Biểu Trùng này, có một số con, lại bắt đầu có dấu hiệu biến hóa sang hình thái thứ ba.

Một khi biến hóa sang hình thái thứ ba, thực lực của những con Hỏa Biểu Trùng này, nhất định sẽ được nâng cao đáng kể.

Khi đó, cho dù là cường giả Tam Cảnh Viên Mãn, cũng không dám đụng vào.

Nhìn hộp gỗ phía sau Sở Nghị, trong ánh mắt lạnh lùng của Sở Phàm, cũng không khỏi hiện lên một tia tán thán.

Uy lực của Hỏa Biểu Trùng, anh đã chứng kiến tận mắt, tự nhiên khiến anh không khỏi tán thán.

"Nhiệm vụ thế giới được phát bố: san bằng Thần Miếu, chém giết Khánh Đế, diệt quốc, kiến lập vương triều mới.

Nhiệm vụ hoàn thành, có thể nhận được một lượng lớn điểm công huân." Đột nhiên, đúng lúc này, một âm thanh đột nhiên hiện lên trong đầu hai người.

Hai người lập tức nhíu mày, không hẹn mà cùng lấy ra gia tộc lệnh bài.

Chỉ thấy gia tộc lệnh bài trong tay hai người, lúc này đang lóe lên ánh sáng yếu ớt.

Rõ ràng, âm thanh vừa rồi phát ra từ gia tộc lệnh bài.

"Có nhiệm vụ sao?" "Dường như là nhiệm vụ thế giới do Tộc trưởng phát bố." Sở Nghị nhíu chặt mày, nhưng trong mắt lại mang theo vẻ háo hức muốn thử sức.

"San bằng Thần Miếu, chém Khánh Đế, diệt quốc, kiến lập vương triều mới." "Tộc trưởng bảo chúng ta làm thế giới này đảo lộn trời đất đây mà." Trong mắt Sở Phàm lóe lên tinh quang, những nhiệm vụ này mỗi cái nghe đều cực kỳ không đơn giản.

Mặc dù không biết Thần Miếu, Khánh Đế là ai, nhưng chỉ riêng việc diệt quốc, kiến lập vương triều mới, cũng đủ để nói lên độ khó của nhiệm vụ lần này rồi.

Bất kể ở đâu, thay đổi triều đại, đều tuyệt đối không phải là một chuyện đơn giản.

Trong số những thế giới mà Tộc trưởng đã mở ra, tuy rằng anh hiểu rõ các thế giới như Xạ Điêu, Ỷ Thiên, nhưng đối với các thế giới như Khánh Dư Niên, Long Xà, anh thật sự không biết chút nào về tình hình cụ thể.

Vì vậy, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ do Tộc trưởng phát bố, việc đầu tiên, chính là nhanh chóng tìm hiểu kỹ tình hình cụ thể của thế giới này.

"Sở Phàm ca, xem ra trong thời gian tới, chúng ta sẽ rất bận rộn đây." Sở Nghị nhe răng cười, nhưng trong mắt lại lộ ra sự hưng phấn nồng đậm.

San bằng gia quốc, thống nhất thế giới này, kiến lập một vương triều mới.

Thật là một kỳ công vĩ đại đến mức nào?

"May mắn là lần này chúng ta vì phòng ngừa vạn nhất, đã mang

theo hai mươi tử sĩ, và trong nhẫn không gian, cất giữ một lượng lớn vũ khí nóng." Nói rồi, hai người không khỏi vô thức nhìn về phía hai mươi tử sĩ gia tộc Sở phía sau.

Hai mươi tử sĩ gia tộc Sở, đều mặc áo choàng bó sát màu đen, mỗi người đều đeo Đường Đao bên hông, khí tức nội liễm, mỗi người đều là một trong những người có thực lực mạnh nhất trong số tử sĩ gia tộc Sở.

Để đối phó với những nguy hiểm có thể tồn tại trong thế giới cấp hai, hai mươi tử sĩ gia tộc Sở đều được chọn lọc kỹ càng.

Trước khi trở thành tử sĩ gia tộc Sở, mỗi người đều là vua lính bách chiến, tinh thông các loại năng lực chiến đấu tay đôi, sử dụng súng, theo dõi, trinh sát và phản trinh sát.

Sau khi gia nhập tử sĩ gia tộc Sở, thực lực của từng người càng tăng trưởng nhanh chóng, đặc biệt là tu vi Quốc Thuật, lại bước vào Ám Kình.

Hơn nữa, giờ đây đã tu luyện công pháp võ hiệp, thực lực càng đột phá mạnh mẽ.

Mỗi người, đều đã là cường giả Nhất Cảnh.

Đương nhiên, ngoài ra, nếu cộng thêm các loại vũ khí nóng được cất giữ trong không gian nhẫn gia tộc của họ, thực lực của họ, thậm chí có thể được nâng cao đáng kể.

Dù sao, ở thế giới này động dùng vũ khí nóng, sẽ không có chút e ngại nào.

Súng bắn tỉa cỡ lớn, súng phóng hỏa tiễn cá nhân, thuốc nổ uy lực lớn… đều không phải là số ít.

"Đi, chúng ta rời khỏi đây trước, đến thị trấn gần đó, tìm hiểu tình hình thế giới này rồi nói." Sở Phàm nói với vẻ mặt vô cảm, hai người

trực tiếp chọn một hướng, rồi dẫn hai mươi tử sĩ gia tộc Sở rời đi.

Tuy nhiên, điều họ không biết, là hướng họ đang đi, vừa vặn là Kinh Thành.

Cùng với sự xuất hiện của gia tộc Sở, một trận đối đầu gió nổi mây vần, sẽ hoàn toàn diễn ra trong toàn bộ Kinh Thành… Cùng lúc đó, trong Sở Phủ!

Sở Hoang khá thoải mái nhấm nháp trà Long Tỉnh Vũ Tiền cực phẩm, bên cạnh anh, Hoắc Tú Tú có vẻ muốn nói lại thôi nhìn Sở Hoang.

"Có chuyện gì thì nói đi, cứ muốn nói lại thôi làm gì?" Sở Hoang thản nhiên liếc Hoắc Tú Tú một cái, khẽ nói.

"Tộc trưởng tôi…" "Đã nói bao nhiêu lần rồi, giờ em là người của tôi, không cần gọi Tộc trưởng nữa, cứ gọi tôi là Hoang ca đi." Nghe cách xưng hô của Hoắc Tú Tú, Sở Hoang bất lực lắc đầu nói.

Chương 160

“Vâng, Tộc… Hoang ca, em có chuyện muốn nhờ anh giúp ạ.” Hoắc Tú Tú nghe vậy vội vàng sửa miệng, sau đó cười cầu xin nói.

“Ồ?

Chuyện gì?” Sở Hoang có chút kinh ngạc nhìn Hoắc Tú Tú, lẽ nào cô ấy muốn Sở gia giúp đỡ Hoắc gia?

Nhưng cũng không đúng, đã là người của Sở Hoang, đã gia nhập Sở gia, dưới hào quang trung thành gia tộc, Hoắc Tú Tú trung thành nhất chắc chắn là Sở Hoang, là gia tộc Sở mới đúng.

Không có lý nào, lại mở lời với anh, dùng tài nguyên của Sở gia để đổ vào Hoắc gia.

“Hoang ca, anh có biết cô cô của em không?” “Hoắc Linh?” Sở Hoang nhướng mày.

“Đúng vậy, Hoắc Linh cô cô là con gái mà bà nội yêu thương nhất, đồng thời cũng là người có năng lực nhất trong Hoắc gia thế hệ đó, tất cả mọi người trong Hoắc gia đều tin rằng, cô cô chắc chắn sẽ tiếp quản Hoắc gia.” “Nhưng nhiều năm trước cô cô không rõ vì sao lại mất tích, mấy năm nay bà nội vẫn luôn điều tra chuyện này, đôi khi em lén nhìn bà nội vừa xem ảnh cô cô vừa khóc, trong lòng em cũng rất khó chịu.” “Vì vậy, em muốn nhờ Hoang ca có thể giúp điều tra, cô cô của em rốt cuộc đã đi đâu, hoặc là chết ở đâu, cho dù chết rồi, ít nhất cũng phải mang thi thể về.” Nghe Hoắc Tú Tú nói xong, Sở Hoang mới bừng tỉnh gật đầu.

“Hoắc Linh à…” Sở Hoang mắt thất thần, khẽ trầm ngâm, ngón tay vô ý gõ nhẹ trên bàn đá.

Đối với Hoắc Linh, anh cũng quả thực có chút hiểu biết.

Từng là người tham gia khảo cổ ở Ba Nãi, Vân Thiên Cung, Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ, dường như đều có sự tồn tại của cô ấy.

Nhưng lần đầu tiên Hoắc Linh cùng Ba Nãi khảo cổ, toàn bộ đội khảo cổ đều bị người ta giết chết, sau đó lại được người ta sắp xếp thay thế một đội khác.

Hoắc Linh thật sự có chết trong trận sát phạt đó hay không, không ai biết.

Sau này Hoắc Linh là thật hay giả, cũng không ai biết.

Hoặc là, có người biết, nhưng không nói.

Hoắc Linh bị ép ăn Thi Miết Đan trở thành Cấm Bà đó, rốt cuộc có phải vẫn luôn bị phong tỏa trong viện điều dưỡng ở Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ không?

Hai Hoắc Linh ai là thật, ai là giả?

Hay là, cả hai đều là giả?

Đối với Cửu Môn, nhà họ Uông, Tổ chức… những thế lực thích chơi âm mưu quỷ kế này, Sở Hoang thật sự lười đi đoán mò.

Nhưng vì Hoắc Tú Tú đã cầu xin anh, cũng không phải chuyện gì to tát, Sở Hoang cũng không quá bận tâm, chỉ khẽ gật đầu, liền đồng ý.

Điều tra về Hoắc Linh, nếu có thể điều tra ra thì tốt nhất, nếu không điều tra ra, thì cũng không có gì đáng nói.

Đương nhiên, trong lòng Sở Hoang cũng có chút suy đoán, Hoắc Linh trong viện điều dưỡng kia, e rằng là thật.

Dù sao, trong thời không nguyên bản, Tiểu Ca đáng thương Trương Khải Linh cũng gật đầu, và đối phương khi ra tay với Hạo

Thiên Chân, ngay cả tay cũng không hạ sát thủ.

Thời trẻ, người Hoắc Linh thích nhất chính là Trương Khải Linh, nếu Trương Khải Linh không có chút xúc động nào, e rằng không thể nào.

Nếu không, có tang thi, cấm bà gì đó, sau khi dám ra tay với Hạo Thiên Chân, không bị Trương Khải Linh trực tiếp giết chết sao?

"Tú Tú, chuyện này tôi sẽ giúp điều tra, nhưng tốt nhất em nên chuẩn bị tâm lý, mất tích nhiều năm như vậy, cho dù còn sống, e rằng cũng sống không bằng chết." Hoắc Tú Tú nghe vậy, có chút ảm đạm gật đầu.

Trên thực tế cô ấy cũng biết, khả năng cô cô còn sống e rằng không lớn, nhưng chết thì cũng phải thấy thi thể.

"Hoang ca, hôm qua em vừa làm một mẫu sườn xám mới, anh có muốn thử không?" Đột nhiên, Hoắc Tú Tú ngẩng đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ đó, không khỏi hiện lên một nụ cười, đặc biệt là đôi mắt như làn nước mùa xuân đó, lúc này càng phát ra một loại khí chất quyến rũ mê hồn.

"Chậc… sườn xám mới sao?

Vậy thì phải thử xem rồi." Nhìn cảnh này, Sở Hoang tặc lưỡi, không nhịn được cảm thán một tiếng.

Không nói đâu xa, Hoắc Tú Tú thật sự có dung nhan tuyệt mỹ, đặc biệt là sau khi cấp độ hiện tại, khí chất vốn đoan trang ưu nhã, lại càng tăng thêm vài phần mị lực, khiến cả người cô ấy trở nên càng hấp dẫn hơn.

Nhanh chóng, hai người liền đứng dậy, đi về phía phòng ở.

Lại một trận chiến đấu kinh tâm động phách, giết đến kẻ địch quỷ khóc sói gào, càng nghe tiếng gió đã sợ mất mật.

Ngày hôm sau!

Hôm qua đã chiến đấu gần hết đêm, hôm nay Sở Hoang vốn định ngủ nướng, nghỉ ngơi thật tốt, nhưng không ngờ sáng sớm tinh mơ, đã có một vị khách không mời mà đến.

Phòng khách!

Sở Hoang ngồi ở vị trí chủ tọa, có chút kinh ngạc nhìn Ngô Tam Tỉnh đang ngồi trên ghế bên tay phải.

Tên này không có chuyện gì đột nhiên đến đây làm gì?

"Nào, Ngô lão tam, ông chưa từng đến chỗ tôi, hôm nay đột nhiên đến thăm, e rằng có chuyện muốn cầu xin chứ gì?" "Sở tộc trưởng có tuệ nhãn, hôm nay Ngô Tam Tỉnh này quả thực có chút chuyện muốn nhờ ngài giúp đỡ." Nghe Sở Hoang nói, Ngô Tam Tỉnh trên mặt lập tức nở nụ cười, vội vàng mở lời nói.

"Ồ?" "Quả nhiên vô sự bất đăng tam bảo điện (không có việc gì thì không đến cửa tam bảo)." Sở Hoang nghe vậy, thản nhiên cười nói: "Ngô lão tam, chúng ta không thân không quen, tôi hà tất phải giúp đỡ?" "Sở tộc trưởng nói đùa rồi, đã là hôm nay Ngô Tam Tỉnh tôi đã đến đây, vậy tự nhiên sẽ có một phần hậu lễ." Ngô Tam Tỉnh vừa cười, vừa lấy ra một tờ giấy từ trong túi.

Tử sĩ gia tộc Sở đứng bên cạnh thấy vậy, bước lên phía trước nhận lấy tờ giấy, cung kính đưa cho Sở Hoang.

Mở tờ giấy ra, nhìn những dòng chữ liệt kê trên đó, Sở Hoang không khỏi khẽ nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Mười cửa hàng, giá trị năm trăm triệu cổ vật, cùng với năm mươi triệu tiền mặt?" "Chậc chậc… Ngô lão tam, thủ bút của ông cũng lớn thật đấy, những thứ này chắc là toàn bộ gia tài của ông rồi chứ?" Sở Hoang có chút kinh ngạc nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh không giống Ngô Nhị Bá, Ngô Nhị Bá đã tiếp nhận toàn bộ nội tình của Ngô gia, và mấy năm nay phát triển trong bóng tối quả thực rất tốt.

Ngô Tam Tỉnh quanh năm hạ mộ, tuy kiếm được không ít, nhưng những nơi cần tiêu tiền lại nhiều hơn.

Có thể lấy ra nhiều thứ như vậy, e rằng thật sự đã lấy hết gia tài của Ngô Tam Tỉnh ra rồi.

"Sở tộc trưởng, hôm nay tôi mang theo thành ý lớn nhất đến, chỉ cần Sở tộc trưởng bằng lòng giúp đỡ, ngoài những thứ đã viết trên tờ giấy này, Ngô gia tôi còn có trọng lễ." Ngô Tam Tỉnh sắc mặt nghiêm túc, vô cùng trịnh trọng nói.

"Ồ?

Trọng lễ?" "Không biết Sở tộc trưởng đã từng nghe nói về Thập Nhất Thương chưa?" "Thập Nhất Thương?" Sở Hoang nghe vậy, hai mắt lập tức híp lại.

"Không sai, sau khi mọi chuyện thành công, Ngô gia tôi nguyện ý nhượng một nửa quyền quản lý Thập Nhất Thương, giao cho Sở gia." Thập Nhất Thương!

Sở Hoang khẽ rơi vào trầm tư.

Thập Nhất Thương đó chính là nơi mà Trương Đại Phật Gia năm xưa đã xây dựng, chuyên dùng để cất giữ hàng hóa của Cửu Môn.

Đương nhiên, những hàng hóa này đa phần không phải là những món đồ minh khí đắt tiền, mà là các loại vật phẩm kỳ dị mà Cửu Môn đã tìm thấy trong mộ nhiều năm qua.

Đồng thời, rất nhiều thi thể của những người chết oan, cũng được cất giữ bên trong đó.

Hơn nữa, địa hình bên trong nơi đó rất kỳ dị, thậm chí có một kho nước ngầm.

Ngay cả sau khi Trương Đại Phật Gia và vợ qua đời, cũng được cất giữ trong kho nước ngầm của Thập Nhất Thương.

Nhưng cùng với việc Thập Nhất Thương giao vào tay Ngô Nhị Bá, nó lại được phát triển mạnh mẽ thành kho hàng của các thế lực lớn.

Không ít thế lực, cũng lần lượt gửi những vật phẩm quý giá mà họ cho là quý giá vào Thập Nhất Thương.

Nói một câu, chỉ cần cần, ngay cả người cũng có thể được cất giữ trong Thập Nhất Thương.

Đối với quyền quản lý Thập Nhất Thương này, Sở Hoang trên thực tế cũng không bận tâm, nhưng những vật phẩm kỳ dị được khai quật từ trong mộ của Thập Nhất Thương, anh lại có hứng thú.

Dù sao, những thứ này chắc chắn đã nhiễm rất nhiều âm sát chi khí, nếu có thể thu hồi cho hệ thống, có thể kiếm được không ít điểm tích lũy.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang mới ngước mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Thôi được rồi Ngô lão tam, quyền quản lý Thập Nhất Thương tôi không cần, nhưng sau khi mọi chuyện thành công, tôi cần đi một chuyến Thập Nhất Thương, và từ đó chọn ra mười món đồ mang đi, ông thấy thế nào?" "Được, thành giao!" Nghe Sở Hoang nói, Ngô Tam Tỉnh không hề do dự, lập tức gật đầu đồng ý.

Đối với việc chỉ là mười món hàng hóa mà thôi, mặc dù có chút không đúng với những chủ nhân cất giữ, nhưng vì kế hoạch an toàn tuyệt đối, bất kỳ sự hy sinh nào cũng đáng giá.

Thấy Ngô Tam Tỉnh đồng ý, Sở Hoang cũng không khỏi lộ ra một

nụ cười.

Sau khi đến Thập Nhất Thương, anh tự nhiên sẽ chọn ra mười món đồ có âm sát chi khí nồng đậm nhất, tin rằng trong gần trăm năm qua, những vật phẩm bên trong đó, tuyệt đối có những thứ khiến anh để mắt tới.

"Nào, Ngô lão tam tốn nhiều công sức như vậy, rốt cuộc muốn tôi giúp gì?" "Tôi xin Sở tộc trưởng phái một vị chủ sự gia tộc Sở, cùng với cháu trai Hạo Thiên Chân của tôi, đi một chuyến Tháp Mộc Đà, tìm kiếm Tây Vương Mẫu Cổ Quốc." "Tháp Mộc Đà?" Nghe Ngô Tam Tỉnh nói, Sở Hoang nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Đến lúc đi tìm Tây Vương Mẫu Cổ Quốc rồi sao?

"Không sai!" "Tháp Mộc Đà, Tây Vương Mẫu Cổ Quốc!" Ngô Tam Tỉnh ánh mắt kiên định, sắc mặt nghiêm túc trầm giọng nói.

"Lần này tôi cũng sẽ đi một chuyến đến đó, sự an toàn của tôi thì không cần lo lắng, nhưng Thiên Chân dù sao cũng còn trẻ, sự an toàn của cậu ấy mới là quan trọng nhất." "Tôi đã mời Tiểu Ca và Vương Bàn Tử, cộng thêm Phan Tử, có ba người ở đó, Thiên Chân sẽ an toàn hơn nhiều." "Nhưng phòng ngừa vạn nhất, sự phát triển của mọi chuyện biến hóa khôn lường, ai cũng không biết cuối cùng sẽ xuất hiện biến hóa gì, vì vậy tôi mới mời Sở gia ra tay." "Người trong gia tộc Sở ai nấy đều thực lực cường đại, mỗi vị chủ sự đều là người tài kiệt xuất, nếu có họ ra tay bảo vệ, Thiên Chân mới có thể thực sự vạn vô nhất thất (không có gì sai sót)." "Vì vậy, chỉ cần Sở tộc trưởng bằng lòng cử người, những thứ đã nói trước đó, Ngô gia tôi tuyệt đối sẽ không thất hứa." Sở Hoang nghe vậy, trầm tư gật đầu.

Tháp Mộc Đà, Tây Vương Mẫu!

Thật sự càng ngày càng thú vị rồi.

Anh không định từ chối Ngô Tam Tỉnh, dù sao ngay từ đầu bản thân anh cũng đã định đi Tây Vương Mẫu Cổ Quốc một chuyến.

Dù sao, ở đó có không ít Thi Miết Đan, có một khối vẫn ngọc khổng lồ và chính Tây Vương Mẫu.

Bất kể là thứ nào, đều đáng để Sở Hoang đi một chuyến.

Chương 161

Hơn nữa, nếu anh không nhầm, trong Tây Vương Mẫu Cung, còn tồn tại một con xà mẫu đã sống mấy ngàn năm.

Thực lực của con xà mẫu đó tuyệt đối cực kỳ mạnh mẽ, bất luận thu hồi cho hệ thống, hay phân giải dùng cho người trong gia tộc, tuyệt đối sẽ không lỗ.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: "Ngô lão tam, yêu cầu của ông tôi đã đồng ý, nhưng lần này đi không phải chủ sự gia tộc Sở, mà là tôi." "?" "Sở tộc trưởng, ngài muốn tự mình đi sao?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, lập tức kinh ngạc lớn.

"Không sai!" "Đối với Tây Vương Mẫu Cổ Quốc tôi cũng rất tò mò, giờ đã có cơ hội, thì dù thế nào cũng phải đi xem một lần." "Lần này tôi sẽ dẫn theo mấy người đi Tháp Mộc Đà, sự an toàn của Hạo Thiên Chân không cần lo lắng nữa, có tôi ở đây, sẽ không chết đâu." Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói.

"Hahaha… không ngờ lần này Sở tộc trưởng tự mình ra tay, vậy thì xem ra, Thiên Chân thật sự sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa rồi." Thấy Sở Hoang gật đầu xác nhận, Ngô Tam Tỉnh cũng lập tức đại hỉ.

Dù sao, thực lực của chủ sự gia tộc Sở có mạnh đến đâu, cũng không thể mạnh bằng chính Sở Hoang.

Có Sở Hoang chiếu cố suốt chặng đường, Hạo Thiên Chân sao có thể gặp chuyện được?

"Đã vậy Sở tộc trưởng muốn tự mình đi một chuyến, vậy tôi có thể yên tâm hơn nhiều rồi." "Được rồi, đừng nói những chuyện linh tinh đó nữa, Ngô lão tam, tôi không quan tâm ông là Ngô Tam Tỉnh

thật, hay Ngô Tam Tỉnh giả, nhưng tôi cảnh cáo ông một câu.

Những kế hoạch, những ván cờ mà ông đang bày ra, tất cả những chuyện đó, tốt nhất đừng dây dưa đến Sở gia, nếu không…" Nhìn Ngô Tam Tỉnh lại định cất lời cung phụng, Sở Hoang xua tay, trên mặt lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Ngô Tam Tỉnh nghe lời đó, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, khóe mắt khẽ giật giật, đồng tử càng co rút, nội tâm càng kinh ngạc không thôi.

Từ lời nói của Sở Hoang, hiển nhiên ông ta đã hiểu rõ tất cả.

Tất cả kế hoạch, đối phương lại đều biết?

Ngay cả việc ông ta và người giải liên hoàn dùng chung một thân phận, đối phương lại cũng biết?

Ngô Tam Tỉnh trong lòng sóng gió vạn trượng, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi.

Mặc dù không biết Sở Hoang này rốt cuộc biết tất cả như thế nào, nhưng ông ta sẽ không vì thế mà có hành động gì.

Dù sao, ông ta và Sở gia không có ân oán gì, Sở Hoang đã biết tất cả, nhưng lại không nói ra ngoài, điều đó chứng tỏ anh ta không xen vào mọi chuyện.

Huống hồ, bất kể là nhà họ Uông hay Tổ chức, cũng đều là kẻ địch của Sở gia.

Chuyện Vân Thiên Cung lần trước, nhà họ Uông có không ít người, thậm chí có một thủ lĩnh, đều chết trong tay người của Sở gia.

Cũng chính vì giữa ông ta và Sở gia không có bất kỳ ân oán nào, hôm nay ông ta mới đến tận cửa, bỏ ra cái giá lớn như vậy, mời Sở gia ra tay.

Ngô Tam Tỉnh đứng dậy, cung kính cúi chào Sở Hoang, trên mặt tuy mang theo nụ cười, nhưng thần sắc lại vô cùng trịnh trọng nói: "Lần này đa tạ Sở gia chủ tự mình ra tay, bất kể sau này thế nào, Ngô gia vĩnh viễn sẽ không là kẻ địch của Sở gia." "Ngô Tam Tỉnh à Ngô Tam Tỉnh, đôi khi đeo mặt nạ lâu quá, ngay cả bản thân cũng không phân biệt được ai là ai rồi, chuyến đi Tháp Mộc Đà này, tôi sẽ bảo vệ tốt Hạo Thiên Chân, chỉ là chuyến đi này, có lẽ sẽ có người chết." Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, ngón tay gõ trên mặt bàn, ngữ khí đạm mạc nói.

"Cái chết không đáng sợ, có vài người cuối cùng vẫn phải chết." "Được rồi, vậy tôi cũng không làm phiền Sở tộc trưởng nữa, xin cáo từ!" Ngô Tam Tỉnh chắp tay, trực tiếp quay người rời khỏi phòng khách.

Đã đạt được mục đích, vậy thì quả thực không cần thiết phải ở lại nữa.

Ông ta chuẩn bị đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tìm Trương Nhật Sơn thương lượng một số chuyện.

Thời gian càng ngày càng gấp, có vài chuyện cũng không thể không nhanh chóng.

Nhìn bóng dáng Ngô Tam Tỉnh rời đi, Sở Hoang hai mắt híp lại, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Tháp Mộc Đà… Tây Vương Mẫu… "Người đâu!" "Tộc trưởng!" Một tử sĩ gia tộc, trong nháy mắt đi vào phòng khách, cung kính cúi chào Sở Hoang.

"Đi sắp xếp mấy người, ngày mai theo tôi đi sa mạc một chuyến." "Vâng, Tộc trưởng!" Sau khi sắp xếp xong một số việc, Sở Hoang liền chuẩn bị về nội viện nghỉ ngơi, nhưng không ngờ sau khi Ngô Tam Tỉnh đi không lâu, lại có người tìm đến tận cửa.

“Cô Ninh tiểu thư…” Trong lương đình ở sân viện, Sở Hoang có chút kinh ngạc nhìn A Ninh, người mặc một bộ váy dài màu đen.

A Ninh tuy rằng có dung nhan tuyệt mỹ, nhưng luôn mặc đồ da, hoặc đồ tác chiến, mang lại cho người ta một cảm giác cực kỳ nhanh nhẹn và mạnh mẽ.

Hôm nay A Ninh mặc một bộ váy dài, lại khiến cô ấy trông càng thêm rạng rỡ động lòng người.

“Sở tiên sinh, hôm nay tôi có chuyện muốn nhờ ngài ạ.” A Ninh khẽ cười, ngồi đối diện Sở Hoang nói.

“Thú vị, nói đi!” Sở Hoang thản nhiên cười nói.

“Sở tiên sinh, ông chủ của tôi bằng lòng bỏ ra cái giá lớn mời Sở tiên sinh ra tay, cùng tôi đi Tháp Mộc Đà một chuyến, trên đường cần Sở tiên sinh chiếu cố nhiều hơn.” “Ồ?

Tháp Mộc Đà?” Sở Hoang lắc đầu cười: “Cô Ninh tiểu thư, ông chủ Khưu Đức Khảo của cô e rằng đã tìm nhầm người rồi, cô nghĩ tôi là ai?

Dùng chút tiền có thể khiến tôi ra tay sao?” “Nhưng Sở tiên sinh, đâu có ai lại không thích tiền chứ?

Ông chủ của tôi ra giá một trăm triệu, chỉ cầu Sở tiên sinh có thể tìm một loại đan dược ở Tháp Mộc Đà mang về, có thể kiếm một trăm triệu, chuyện mua bán như vậy, Sở tiên sinh không có lý do gì để không đồng ý đúng không?” Nghe Sở Hoang trực tiếp từ chối, A Ninh lập tức sốt ruột, vội vàng lại mở lời nói.

Đan dược?

Sở Hoang híp mắt lại, Khưu Đức Khảo e rằng không phải muốn anh ra tay, mang Thi Miết Đan trong Tây Vương Mẫu Cung về sao?

“A… Cô Ninh tiểu thư không cần đâu, tiền… Sở Hoang tôi không thiếu, đừng nói một trăm triệu, mười tỷ thì sao?

Huống hồ Khưu Đức Khảo chỉ là một người Tây, lại có tư cách gì mà nhòm ngó đồ của Đại Việt tôi?

Nhưng Tháp Mộc Đà tôi cũng sẽ đi một chuyến, đối với Tây Vương Mẫu Cổ Quốc tôi cũng rất tò mò, nhưng về đan dược gì đó, Cô Ninh tiểu thư đừng nói nữa.” Sở Hoang lắc đầu cười lạnh một tiếng, quả thực không định đồng ý yêu cầu của A Ninh.

Thi Miết Đan chính là vật trong túi của anh, sao có thể nhượng cho Khưu Đức Khảo?

Ngay cả một viên cũng không được!

Huống hồ, Khưu Đức Khảo ra giá một trăm triệu để anh ra tay, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.

Lý do anh đồng ý Ngô Tam Tỉnh, ngoài việc bản thân cũng muốn đi Tháp Mộc Đà, lý do quan trọng hơn, không phải đối phương ra bao nhiêu tiền, mà là những thứ trong Thập Nhất Thương.

Tiền đơn thuần, anh lại bận tâm sao?

Nhìn vẻ lạnh lùng trên mặt Sở Hoang, A Ninh trong lòng có chút thất vọng, mặc dù không hiểu vì sao đối phương rõ ràng cũng muốn đi Tháp Mộc Đà, lại không muốn tiện tay giúp đỡ một chút, có thể kiếm một trăm triệu, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Dù sao, Sở Hoang không phải người bình thường, thế lực của Sở gia giờ đây càng ngày càng lớn, thậm chí đã vượt ra ngoài Đại Việt, có danh tiếng không nhỏ ở nước ngoài.

“Được rồi!” “Đã vậy Sở tiên sinh không muốn, vậy A Ninh tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng tôi có thể bí mật làm một giao dịch với Sở tiên sinh không?” “Ồ?

Giao dịch?" Sở Hoang nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn A Ninh.

"Trước khi tìm ngài, tôi đã đi tìm Trương Khải Linh, anh ấy đã đồng ý lần này sẽ đi cùng tôi, nhưng khi rời đi, anh ấy đã nói một câu, khiến tôi luôn bất an." A Ninh nhíu chặt mày, trên khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn đó, cũng hiện lên vẻ bất an.

"Chuyến đi Tháp Mộc Đà lần này vô cùng nguy hiểm, Trương Khải Linh nói tôi có huyết quang chi tai.

Vốn dĩ tôi không tin những điều này, nhưng một thời gian qua tiếp xúc với những chuyện đó, khiến tôi không thể không tin.

Câu nói của Trương Khải Linh, người trong giới đều biết, có thể khiến anh ấy nói ra câu đó, có thể thấy lần này tôi thực sự lành ít dữ nhiều.

Tôi tuy không sợ chết, nhưng cũng không muốn chết.

Đây là mười đồng tiền liên, tổng cộng bảy chuỗi tiền xu thập đồng, mỗi chuỗi đều có giá trị hơn một trăm vạn, tôi nguyện lấy đây làm cái giá, chỉ xin Sở tiên sinh trong chuyến đi này, có thể ra tay giúp tôi một lần." Vừa nói, A Ninh vừa tháo chuỗi tiền xu thập đồng trên cổ tay đưa cho Sở Hoang, hai mắt chăm chú nhìn Sở Hoang nói: "Đây là tất cả gia tài quý giá nhất của tôi, xin Sở tiên sinh ra tay giúp tôi một lần, cũng chỉ có một lần duy nhất, nếu tôi vẫn mệnh yểu, vậy tôi cũng không còn gì phải hối tiếc." Sở Hoang nhíu mày, chậm rãi nhận lấy chuỗi tiền xu thập đồng, khẽ rơi vào trầm tư.

Lời của Trương Khải Linh cũng không tồi, chuyến đi Tháp Mộc Đà lần này, A Ninh quả thực có huyết quang chi tai, sẽ có tai họa chết chóc.

Chết đột ngột, nhưng lại bình yên.

Đối với yêu cầu giao dịch của A Ninh, Sở Hoang sau khi trầm tư,

cuối cùng cũng gật đầu: "Được!" Nghe Sở Hoang đồng ý yêu cầu của mình, sắc mặt vốn căng thẳng của A Ninh, lập tức nở một nụ cười vui vẻ.

Cô ấy không sợ chết, nhưng không ai lại thực sự muốn chết.

Chỉ cần Sở Hoang bằng lòng ra tay một lần, cũng đủ rồi.

Nếu sau lần đó, vẫn sẽ chết, thì cũng là mệnh yểu rồi.

A Ninh cũng không ở lại lâu, sau khi nhận được câu trả lời của Sở Hoang, liền trực tiếp rời đi.

Trong lương đình, nhìn chuỗi tiền xu thập đồng trong tay, Sở Hoang không khỏi khẽ cười nhạt.

Ngày hôm sau!

Sở Hoang dẫn theo năm tử sĩ gia tộc, trực chỉ phía Tây Hải.

Chuyến đi lần này, Sở Hoang không dẫn theo bất kỳ người thân nào, chỉ dẫn theo mấy tử sĩ gia tộc.

Hai chiếc xe địa hình đã được cải trang không ngừng nghỉ trên đường, thẳng tiến cách Nhĩ Mộc.

Trước khi đi Tháp Mộc Đà, phải đi đến viện điều dưỡng.

Anh không quên, ở đó có một cấm bà tám chín phần là Hoắc Linh tồn tại.

Đã hứa với Hoắc Tú Tú, giúp điều tra tin tức của Hoắc Linh, vậy tự nhiên sẽ không thất hứa.

Nếu cấm bà đó thật sự là Hoắc Linh, vậy thì bất kể thế nào, cũng phải mang cô ấy về.

Nếu có thể cứu được, anh cũng không ngại ra tay một lần, nhưng nếu không cứu được, thì cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Chương 162

Sau hơn hai ngày, mấy tử sĩ luân phiên lái xe, đoàn người cuối cùng vào lúc trời tối, dừng lại bên ngoài một viện điều dưỡng trông có vẻ bị bỏ hoang.

"Đây là viện điều dưỡng Cách Nhĩ Mộc sao?" Nhìn tòa nhà phía trước tối đen như mực, cỏ dại mọc um tùm, thậm chí phủ đầy rêu phong loang lổ, Sở Hoang không khỏi lắc đầu.

"Các cậu cứ chờ ở đây, tôi vào một chuyến." "Vâng, Tộc trưởng!" Vượt qua hàng rào, Sở Hoang chậm rãi đi theo lối cửa lớn vào tòa nhà viện điều dưỡng.

Mặc dù giờ là buổi tối, bên trong viện điều dưỡng cũng tối đen như mực, nhưng với tu vi hiện tại của Sở Hoang, đêm tối và ban ngày trong mắt anh cũng không có gì khác biệt.

Ừm?

Vừa mới bước vào tòa nhà, Sở Hoang đã nhướn mày, nhìn trên nền đất phủ đầy bụi bặm, lúc này có thêm một dấu chân rõ ràng, khóe miệng anh không khỏi khẽ nhếch.

Theo cầu thang, Sở Hoang đi thẳng lên trên.

Cùng với việc niệm lực tinh thần dẫn đường, Sở Hoang trực tiếp đến một căn phòng bị mở.

Bên trong căn phòng cũng bẩn thỉu không thôi, theo cầu thang trong tủ quần áo, đi thẳng xuống, nhanh chóng lại đến một mật thất rộng lớn không đáy.

Lúc này, bên trong mật thất lại sáng trưng, đèn trên tường đều sáng.

“A…” Đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ không xa.

Ngay sau đó, anh thấy một thanh niên đang hoảng loạn chạy ra từ một căn phòng.

Có lẽ vì quá hoảng sợ, thanh niên đó phịch một tiếng ngã lăn ra đất.

Vừa mới đứng dậy, phía sau anh ta đã xuất hiện một bóng người toàn thân rách nát, tóc tai bẩn thỉu không chịu nổi, da dẻ trắng bệch cực độ, lao về phía anh ta.

“A…” Nhìn thấy thứ đó lại xuất hiện, thanh niên sợ hãi kêu lớn một tiếng, lại chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của thứ kỳ dị đó thật sự quá nhanh, thanh niên căn bản không kịp phản ứng.

Nhưng giây tiếp theo, chỉ nghe thấy một tiếng “phanh”, bóng người kỳ dị đó, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào tường.

Nhìn cảnh này, thanh niên lập tức sững sờ, sau đó đột nhiên cảnh giác nhìn xung quanh.

Khi quay đầu nhìn Sở Hoang phía sau mình, thanh niên đầu tiên sững sờ, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng cuồng loạn.

“Sở tộc trưởng!” “Hạo Thiên Chân, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Sở Hoang thản nhiên cười, chậm rãi đi đến trước mặt Hạo Thiên Chân.

“Sở tộc trưởng, ngài đến đây làm gì?” “Tôi đến đây làm gì thì cậu đừng quản, bây giờ quan trọng nhất là thứ này.” Sở Hoang cười cười, ánh mắt ra hiệu về phía đối diện, nơi cấm bà đang bò dậy từ dưới đất.

“Sở tộc trưởng, đây là cấm bà, tôi đã gặp lúc trước ở Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ, thứ này rất có thể là Hoắc Linh.” “Hoắc Linh…”

Sở Hoang hai mắt híp lại, ánh mắt không ngừng đánh giá trên người cấm bà, niệm lực tinh thần của anh phóng ra ngoài, cảm nhận tất cả mọi thứ trên người cấm bà.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng một luồng âm khí nồng đậm trên người đối phương, và… tại vị trí trái tim của cô ta, có một con Thi Miết Vương, đang chìm vào trạng thái ngủ đông.

Nhưng trên người Thi Miết Vương đang ngủ đông đó, lại phát ra một luồng âm lực kỳ dị, theo mạch máu chảy vào tứ chi bách hài của cấm bà.

"Đây chính là nguyên nhân cô ấy trở thành cấm bà sao?" Sở Hoang trầm tư gật đầu, nếu chỉ đơn giản như vậy, chỉ cần niệm lực tinh thần bao bọc lấy con Thi Miết Vương đang ngủ đông đó, sau khi thu hồi nó cho hệ thống.

Cùng với sự biến mất của luồng sức mạnh kỳ dị đó, có lẽ Hoắc Linh có thể từ trạng thái cấm bà trở lại hình dáng con người bình thường.

Nhưng cơ thể của Hoắc Linh đã bị âm khí xâm thực quanh năm, đã tàn phá không chịu nổi, e rằng ngay cả khi trở lại trạng thái con người bình thường, cũng không sống được bao lâu.

"U, còn có một Trương ách bá (anh câm họ Trương) và hai người nữa ở đây sao?" "Ơ, Câm Ba Trương, sao lại có thêm hai người vậy?" Khi Sở Hoang và Hạo Thiên Chân đang nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trông giống cấm bà Hoắc Linh, một giọng nói đột nhiên vang lên.

"Ai?" Hạo Thiên Chân vội vàng quay người nhìn về phía sau.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên cầu thang cách đó không xa đã xuất hiện hai bóng người.

Một người trong số đó mặc áo khoác có mũ màu đen, lưng đeo cổ đao đen vàng, không phải Trương Khải Linh thì là ai?

Người vừa mở miệng nói chuyện là một người đàn ông đeo kính râm, trông khá cà lơ phất phơ.

"Cậu em, cậu cũng ở đây à?

Có phải các cậu vừa từ Cổng Đồng ra không?" Vừa nhìn thấy Trương Khải Linh, Hạo Thiên Chân lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng tiến lên phía trước, có vẻ kích động nói.

Nghe vậy, Trương Khải Linh kỳ lạ liếc nhìn Sở Hoang một cái.

Cùng tộc trưởng rời khỏi Cổng Đồng đã lâu rồi, Hạo Thiên Chân lại không biết sao?

"Nói đi, có phải cậu bị Sở tộc trưởng bắt nạt không?" Hạo Thiên Chân kéo tay Trương Khải Linh, vẻ mặt đầy phẫn nộ nói.

"Ách… Nếu thông tin tôi có được không sai, hình như Câm Ba Trương và vị Sở tộc trưởng kia cùng nhau tiến vào Cổng Đồng mà?" Lúc này, người đàn ông cà lơ phất phơ đeo kính râm bên cạnh mỉm cười nói.

"……" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức im lặng.

Hình như… đúng là Sở tộc trưởng đã vào Cổng Đồng?

Nhìn Hạo Thiên Chân đang im lặng, Trương Khải Linh vỗ vai cậu ta, sau đó đi đến bên cạnh Sở Hoang, thấp giọng nói: "Tộc trưởng!" "Ừm, rốt cuộc có phải Hoắc Linh không?" Sở Hoang thản nhiên gật đầu, sau đó chỉ tay về phía cấm bà phía trước.

Nếu đối phương là Hoắc Linh, anh sẽ chuẩn bị đưa về, cũng hoàn thành việc Hoắc Tú Tú nhờ.

Nhưng nếu không… một cấm bà và thi miết vương, thu hồi cho hệ

thống, có thể nhận được không ít điểm tích lũy.

“Phải!” Ánh mắt Trương Khải Linh có chút phức tạp nhìn cấm bà phía trước.

Hoắc Linh năm đó với vẻ ngoài xinh đẹp, lanh lợi, giờ lại thành ra bộ dạng này.

Thật khiến người ta cảm khái không thôi.

“Được!” Sở Hoang gật đầu, với nhãn lực của Trương Khải Linh, một khi đã nhìn thấy Hoắc Linh thật sự thì chắc chắn sẽ không nhận nhầm, càng không thể là giả mạo.

Lúc này, cấm bà đang tựa sát vào tường, nhìn Sở Hoang và Trương Khải Linh, tỏ ra cực kỳ bạo táo, thậm chí từ thần thái của bà ta có thể thấy một chút sợ hãi.

“Thôi vậy!” “Vì đã đồng ý với Tú Tú, tôi sẽ đưa Hoắc Linh về cho cô ấy.” Sở Hoang khẽ thở dài, sau đó vung tay phải, một sợi dây xích sắt đen bắn ra tức thì, bay về phía Hoắc Linh.

Nhìn thấy cảnh này, Hoắc Linh đã biến thành cấm bà, lập tức hung hăng lao về phía sợi dây xích sắt đen.

Tuy nhiên, sợi dây xích sắt đen lại như điện xẹt, nhanh chóng trói chặt Hoắc Linh.

“Thứ cậu cần tìm đã tìm thấy chưa?” Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn Trương Khải Linh, vừa nói vừa kéo Hoắc Linh.

Anh biết, hai người Trương Khải Linh và Hắc Nhãn Kính chủ yếu là để tìm khối từ bàn bị giấu.

“Chậc chậc, Sở tộc trưởng à, anh biết cả thứ chúng tôi muốn tìm luôn.

“Lúc này, Hắc Nhãn Kính đeo kính râm mặt mày cười toe toét đi

tới, vừa nói vừa đẩy một cỗ quan tài bên cạnh ra, thò tay lấy ra một cái hộp bên trong.

"Đây này, không phải đã tìm thấy đồ rồi sao?

Đơn giản biết bao nhiêu chứ?" Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, giơ cái hộp trong tay lên lắc lư.

"Hắc Nhãn Kính?" Nhìn người đàn ông đeo kính râm trước mặt, Sở Hoang không khỏi mỉm cười thản nhiên nói.

"Ơ?

Khó khăn lắm Sở tộc trưởng lại biết một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi sao, so với Câm Ba Trương, tôi yếu quá trời.

Nghe nói Câm Ba Trương giờ theo Sở tộc trưởng, ngay cả thực lực cũng mạnh lên vô cùng.

Sở tộc trưởng có thể thương hại tôi một chút, thu nhận tôi luôn được không?" Hắc Nhãn Kính vẻ mặt đáng thương nhìn Sở Hoang, vừa nói vừa oán hận liếc nhìn Trương Khải Linh.

Hai hôm trước khi đi tìm Trương Khải Linh, vốn định đùa một chút, ai ngờ tên đó lại đánh thật, khiến anh ta không có chút sức phản kháng nào.

"À…" Nghe vậy, Sở Hoang không khỏi khẽ cười một tiếng.

Hắc Nhãn Kính đâu phải vô danh tiểu tốt.

Thân thế bí ẩn, được xưng là Tề, có chút liên quan đến nhà họ Tề của Cửu Môn, nhưng lại không phải người nhà họ Tề.

Hơn nữa, tên này cũng là một lão già sống hơn trăm năm, thực lực cực kỳ mạnh, thậm chí so với Trương Khải Linh trước đây cũng không hề kém cạnh.

Trên đạo thượng, còn có câu nói "Nam Hạt Bắc Câm".

Đương nhiên, đó là chuyện trước đây.

Hiện giờ Trương Khải Linh, không chỉ chữa khỏi hoàn toàn chứng mất hồn, huyết mạch Kỳ Lân đã được thuế biến, bản thân thực lực còn bước vào Nhị Cảnh Viên Mãn.

Thực lực như vậy, Hắc Nhãn Kính làm sao có thể là đối thủ?

Không phải Hắc Nhãn Kính yếu, mà là Trương Khải Linh quá mạnh.

Còn về lời Hắc Nhãn Kính nói muốn được anh thu nhận, Sở Hoang cũng không để tâm.

Chương 163

Bởi vì anh biết, Hắc Nhãn Kính chỉ đang đùa mà thôi.

Không, nếu thu nhận Hắc Nhãn Kính trở thành một trong các gia tộc tử sĩ, cũng không phải là không được.

Thiên phú của tên này chắc chắn không hề yếu, nếu được bồi dưỡng, thực lực tương lai tuyệt đối sẽ không thua kém Trương Khải Linh.

Nhưng Sở Hoang không mở miệng nói về việc này, hiện tại Sở thị gia tộc đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo, việc Hắc Nhãn Kính có trở thành gia tộc tử sĩ hay không, cũng không còn quá quan trọng.

"Được rồi, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi." Sở Hoang lắc đầu, sau đó kéo Hoắc Linh, liền đi về phía cầu thang.

Trương Khải Linh thấy vậy, liền vội vàng đi theo, khi đi qua Hạo Thiên Chân, không quên kéo cậu ta một cái.

"Ấy, đợi đã, Hắc gia tôi với!" Thấy mấy người không để ý, Hắc Nhãn Kính liền hét lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Bên ngoài viện điều dưỡng!

Sở Hoang và mấy người nhanh chóng đi ra.

"Tộc trưởng!" Mấy gia tộc tử sĩ lập tức tiến lên, cung kính nói.

"Ừm, cử một người, mang cô ta về kinh đô, nhớ tìm một nơi chắc chắn, nhốt cô ta vào trước, đừng để cô ta chạy thoát." Sở Hoang đưa Hoắc Linh trong tay cho một gia tộc tử sĩ và phân phó.

"Vâng, tộc trưởng!" Một gia tộc tử sĩ gật đầu, nhận lấy Hoắc Linh, lái một chiếc xe địa hình đã được cải tạo, liền biến mất dưới

ánh trăng.

"Sở tộc trưởng, thuộc hạ của nhà anh sao?

Chậc chậc… Thật sự mạnh đến mức thái quá." Nhìn mấy gia tộc tử sĩ còn lại, Hắc Nhãn Kính vừa tặc lưỡi, vừa kinh ngạc không thôi trong lòng.

Lần đầu tiên nhìn thấy gia tộc tử sĩ nhà họ Sở, nhưng anh ta có thể cảm nhận rõ ràng từ trên người mấy người đối phương một mối đe dọa tử vong cực hạn.

Những người này, mỗi người đều không hề thua kém anh ta, thậm chí ngay cả anh ta, e rằng cũng không phải đối thủ.

Không phải Hắc Nhãn Kính tự khen mình, trên đạo thượng có thể sánh ngang với anh ta, gần như là phượng mao lân giác.

Nhưng thuộc hạ của nhà họ Sở, lại mạnh đến mức từng người đều như vậy sao?

Đến khi nào Hắc Nhãn Kính tôi lại trở thành đơn vị đo lường vậy?

"Sở tộc trưởng, cậu em, hai người xuất hiện ở đây khi nào?

Từ lúc nào từ trong Cổng Đồng ra?

Sao không ai nói với tôi một tiếng vậy." Lúc này, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng hoàn hồn, đi đến trước mặt hai người, có chút vô ngữ nói.

"Ra ngoài cũng được một thời gian rồi, cậu ở Tô Hàng xa như vậy, lại không ai nói với cậu, không biết là chuyện bình thường thôi." Sở Hoang vỗ vai cậu ta, sau đó chuẩn bị quay lại xe.

"Tít ~" Lúc này, cách đó không xa truyền đến một tiếng còi, ngay sau đó, một chiếc xe van từ phía xa lao tới.

Chiếc xe van dừng lại cách mấy người không xa, ngay sau đó, một

cô gái tóc ngắn xinh đẹp tuyệt trần, bước xuống từ ghế phụ lái.

"Hạo Thiên Chân, không phải cậu nói không biết gì sao?

Nhanh thật đấy, lại tìm đến đây rồi." A Ninh mỉm cười nhìn Hạo Thiên Chân, không kìm được mỉa mai.

"Cũng vậy thôi!" Nhìn A Ninh, Hạo Thiên Chân không kìm được đảo mắt trắng dã, có phụ nữ xen vào chuyện thì không có chuyện tốt.

"Hắc Nhãn Kính, thứ tôi cần đâu?" "Đây này, ông chủ, ở đây." Hắc Nhãn Kính vội vàng cười đưa chiếc hộp gỗ trong tay.

Mở hộp ra xem, thấy đúng là một cái từ bàn, A Ninh hài lòng gật đầu: "Được rồi, đã tìm thấy đồ, vậy chúng ta đi thôi." Vừa nói, A Ninh liếc nhìn Sở Hoang bên cạnh, lộ ra một nụ cười rạng rỡ nói: "Sở tộc trưởng, vì mọi người đều đến tháp Mộc Đà, chi bằng chúng ta đi cùng nhau, tôi có một doanh trại bên ngoài sa mạc, vừa hay có thể đến đó hội họp trước." "Được!" Sở Hoang gật đầu, không từ chối.

Lần này, ngoài chuyện của bản thân, tự nhiên anh cũng phải bảo vệ Hạo Thiên Chân, cũng như ra tay giúp A Ninh một lần.

Hiện đã gặp nhau, vậy thì đi cùng nhau tiện hơn một chút.

"Không!" "Tháp Mộc Đà?

Tháp Mộc Đà ở đâu?

Đi đó làm gì?" Lúc này, Hạo Thiên Chân bên cạnh không kìm được hỏi.

Về điều này, A Ninh chỉ khẽ mỉm cười, sau đó quay người lên xe.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khải Linh thấy vậy, cũng nhanh chóng đi theo.

"Không, đợi tôi với, tôi cũng muốn đi." Nhìn Hạo Thiên Chân chạy lên xe van, Sở Hoang không kìm được lắc đầu cười, sau đó cũng lên

chiếc xe địa hình đã được cải tạo.

Hiện giờ tuy thiếu một chiếc xe, nhưng không gian của chiếc xe địa hình được cải tạo lớn, động lực đủ, ngay cả Sở Hoang cộng thêm bốn gia tộc tử sĩ là năm người, cũng không hề cảm thấy chật chội.

Hai chiếc xe trước sau, chạy trong đêm tối, một đường đi về phía xa.

Sau một đêm hành trình, đến giữa trưa ngày thứ hai, đoàn người mới dừng lại ở một doanh trại bên ngoài sa mạc.

"Xem ra A Ninh mang theo không ít người nhỉ." Nhìn số người đang di chuyển trong doanh trại, Sở Hoang nhướng mày.

Ước chừng, trong doanh trại e rằng có ít nhất hơn hai mươi người của công ty A Ninh. 【Cầu đặt mua!

Cầu tự đặt!

Cầu nguyệt phiếu!

Cầu dữ liệu!!】 "Sở tộc trưởng, doanh trại của tôi được chứ?" "Các loại vật tư sinh hoạt cơ bản đã được trang bị đầy đủ ở đây rồi." Trước doanh trại, A Ninh mỉm cười đi về phía Sở Hoang, vừa đi vừa giơ tay xoay một vòng, nói với Sở Hoang.

"Quả thực không tồi!" Sở Hoang gật đầu, sau đó khẽ cười một tiếng nói: "Nhưng chuyến đi Tháp Mộc Đà này, cô mang theo nhiều người như vậy, có chắc là không cho họ đi chịu chết không?

Cổ Quốc Tây Vương Mẫu, đó không phải là nơi tốt đẹp gì, không cần nghi ngờ, tuyệt đối vô cùng hiểm ác, những người này có thể sẽ chết hết ở đó." Nghe lời Sở Hoang nói, A Ninh mặt không đổi sắc, thần thái cực kỳ bình tĩnh nói: "Những người này là do ông chủ sắp xếp, vì muốn tìm được đan dược trường sinh, ông chủ sẽ không tiếc bất cứ giá nào, có sự hy sinh cũng là điều khó tránh khỏi." "À… Cửu

Đức Khảo lão già đó quả thực sắp chết rồi, muốn vật lộn một cách khổ sở trước khi chết sao." Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười mỉa mai.

Đôi khi, đấu đá không phải cứ đông người là thành công, có khi ngược lại, chết còn nhiều hơn.

Nhưng những chuyện này đều không liên quan đến anh, vừa rồi anh cũng chỉ nói tùy tiện một câu mà thôi.

"Được rồi Sở tộc trưởng, tôi đã chuẩn bị cho anh hai cái lều mới, tôi đưa anh đi xem." Theo A Ninh, Sở Hoang nhanh chóng thấy, cách đó không xa, đã có hai cái lều lớn được dựng sẵn.

"Đây này, đã đến rồi, lều cũng đã đưa anh xem rồi, hành lý các thứ thì để thuộc hạ của Sở gia giúp anh sắp xếp đi, tôi đưa anh đi xem Định Chủ Trác Mã, năm đó Trần Văn Cẩm khi vào cung Tây Vương Mẫu ở Tháp Mộc Đà, bà ấy làm người dẫn đường." "Định Chủ Trác Mã?" Sở Hoang nhướng mày, thản nhiên gật đầu.

Hai người một đường xuyên qua mấy cái lều, thẳng đến một cái lều màu xanh đậm ở vị trí trung tâm.

Rõ ràng, A Ninh hiển nhiên không yên tâm về Định Chủ Trác Mã, cố ý sắp xếp lều của bà ấy ở vị trí này.

Như vậy, nếu Định Chủ Trác Mã muốn chạy trốn khỏi nơi này, căn bản không thể thoát khỏi tầm mắt của cô ta.

Bước vào trong lều, lúc này đã tụ tập không ít người.

Hạo Thiên Chân, Trương Khải Linh, Hắc Nhãn Kính ba người đều ở đó.

Ở một chiếc bàn ở trong cùng, đang ngồi một bà lão sáu mươi mấy tuổi mặc trang phục của người Tạng.

Bên cạnh bà, đứng một nam một nữ, có vẻ là cháu trai và cháu dâu của bà.

"Hắc Hạt Tử, đã đưa đồ cho bà ấy xem chưa?" A Ninh vừa bước vào, liền trực tiếp nhìn về phía Hắc Nhãn Kính hỏi.

"Ông chủ, xem thì xem rồi, nhưng Định Chủ Trác Mã nói, từ bàn bị thiếu mất một mảnh, bản đồ không được hoàn chỉnh lắm." Hắc Nhãn Kính nhún vai, bất lực nói.

"Thiếu mất một mảnh?" A Ninh lập tức nhíu mày: "Có hỏi mảnh bị thiếu đó ở đâu không?" "Lam Thố!" "Bà nội nói mảnh vỡ bị thiếu đó… ở Lam Thố." Lúc này, cháu trai của Định Chủ Trác Mã mở miệng nói.

"Ồ?" "Hắc Hạt Tử, vậy cậu đi một chuyến, mang mảnh từ bàn đó về." "Vâng, ông chủ, đương nhiên là nghe lời ông chủ rồi." Hắc Nhãn Kính cười hắc hắc, quay người ra khỏi lều.

"Sở tộc trưởng, tôi có một số việc cần sắp xếp, không làm phiền anh nữa." Thấy tiếp theo cũng không có chuyện gì, A Ninh nói với Sở Hoang một câu rồi cũng quay người rời đi.

Lúc này, trong lều trừ Định Chủ Trác Mã cùng cháu trai, cháu dâu của bà ra, chỉ còn lại Sở Hoang, Trương Khải Linh, Hạo Thiên Chân ba người.

Nhìn mọi người trong lều, Sở Hoang không khỏi khẽ cười thản nhiên, ánh mắt khẽ liếc nhìn cháu dâu của Định Chủ Trác Mã vẫn luôn đứng phía sau bà.

Ngay cả khi hai người cách nhau vài mét, Sở Hoang vẫn có thể ngửi thấy rõ ràng từ trên người cô ta một mùi hương khác lạ.

Mùi hương này cực kỳ kỳ quái, hình như không phải mùi nước hoa, nhưng lại mang theo một luồng hương thơm thoang thoảng, mà

trong luồng hương thơm thoang thoảng đó lại xen lẫn từng làn khí tức mục nát.

Nếu không phải khứu giác đặc biệt nhạy bén, và quan sát kỹ lưỡng, người bình thường căn bản không thể phát hiện ra.

"Trần Văn Cẩm!" Sở Hoang thản nhiên cười, mùi hương này trên người Hoắc Linh cũng có, chỉ là không nồng đậm bằng đối phương.

Rõ ràng, vị cháu dâu của Định Chủ Trác Mã, thực chất chính là Trần Văn Cẩm vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối.

Lúc này, cảm thấy ánh mắt của Sở Hoang vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mình, trong lòng Trần Văn Cẩm không khỏi chùng xuống.

Chương 164

Ngụy trang tốt như vậy, lại bị phát hiện rồi sao?

Về Sở Hoang, Trần Văn Cẩm lúc này cũng đã thu thập được một số thông tin.

Những năm này, tuy vẫn luôn trốn đông trốn tây, nhưng không có nghĩa là không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian gần đây, khi thời gian càng ngày càng gấp gáp, càng cần phải tìm hiểu mọi thông tin.

Về Sở Hoang, tuy biết thông tin không nhiều, nhưng cũng biết đối phương là tộc trưởng của một gia tộc.

Sở gia!

Giống như Trương gia của Trương Khải Linh, cũng vô cùng thần bí.

Mỗi thành viên của gia tộc đều sở hữu thực lực cực kỳ mạnh mẽ, xét về sức chiến đấu cá nhân, thậm chí còn mạnh hơn người Trương gia.

Thời gian quật khởi của họ rất ngắn ngủi, nhưng trong thời gian ngắn ngủi đó, liên tiếp làm ra hết chuyện lớn này đến chuyện lớn khác, làm chấn động toàn bộ kinh đô, khiến cả Đại Việt đều kinh ngạc.

Gây náo loạn Tân Nguyệt Phạm Điếm, uy hiếp hội trưởng Cửu Môn Hiệp Hội Trương Nhật Sơn, đến nỗi ông ta chỉ có thể tự chặt hai chân quỳ xuống phục tùng.

Diệt Lý gia, áp Hoắc gia!

Thành lập Sở thị tập đoàn, lĩnh vực kinh doanh bao gồm đồ cổ, trang sức, trò chơi, bất động sản, internet, an ninh và nhiều lĩnh vực khác.

Tương truyền, người của Sở gia có ảnh hưởng cực lớn trong quân đội, những nhân viên công ty an ninh, cũng như thuộc hạ của Sở gia, đều là những cựu binh xuất ngũ.

Với tư cách là tộc trưởng của một thế lực hùng mạnh như vậy, Sở Hoang không nghi ngờ gì đã trở thành tâm điểm chú ý của tất cả các thế lực trong Đại Việt.

Có người nói, Sở Hoang mạnh hơn Trương Khải Linh, không thuộc về phàm nhân, là chân thần đang đi lại trên nhân gian.

Đương nhiên, về những lời đồn đại đó, Trần Văn Cẩm không hề tin tưởng.

Chân thần nhân gian, so với những cổ thần kia, con người đơn giản là quá nhỏ bé, như hạt bụi, căn bản không đáng kể.

Ngay cả Trương Khải Linh được thổi phồng lên thần đàn, trong mắt cô cũng chỉ là một bi kịch mà thôi.

Trần Văn Cẩm thông minh, thừa hưởng sự tàn nhẫn của cha mình là Trần Bì A Tứ, hành sự quyết đoán vô cùng, xét về đầu óc trong thế hệ thứ hai của Cửu Môn, gần như không ai có thể sánh kịp.

Năm đó, những nhân tài như Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn đều nghe theo sự chỉ huy của cô.

Toàn bộ thế hệ thứ hai của Cửu Môn, cô xứng đáng là đại tỷ đại.

Nhưng nhiều năm như vậy, lại chỉ có thể luân lạc thành chó nhà có tang.

Những trải nghiệm của những năm đó, khiến cô không dám dễ

dàng tin tưởng bất cứ ai, bởi vì căn bản không thể xác định đối phương là người hay quỷ.

Ánh mắt của Sở Hoang, tộc trưởng Sở gia, trong khoảnh khắc đó khiến cô như ngồi trên đống lửa, lạnh gáy.

Cô không biết phải phán đoán thế nào, Sở gia rốt cuộc đứng về phía nào.

Dù nghe nói Uông gia bí ẩn đã đối địch với họ, bị diệt vài trăm người, trụ sở chính cũng bị diệt, chết mấy thủ lĩnh, Trần Văn Cẩm vẫn không dám dễ dàng tin tưởng.

Tổ chức rốt cuộc là ai?

Sở gia có phải là một thành viên của tổ chức không?

Hay Sở gia, giống như tổ chức và Uông gia, đều là những gia tộc truy tìm trường sinh.

Bí ẩn, không biết, mạnh mẽ… Từ ánh mắt của Sở Hoang lúc này, khiến Trần Văn Cẩm đứng ngồi không yên, trong lòng vô cùng lo lắng.

"Khụ khụ…" Lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên khẽ ho khan mấy tiếng.

Chỉ thấy cậu ta vẻ mặt lúng túng nhìn Sở Hoang, sau đó thấp giọng nói: "Sở tộc trưởng, chú ý một chút đến hình ảnh." Vừa rồi cậu ta đã chú ý thấy, từ lúc Sở Hoang bước vào đã luôn nhìn chằm chằm vào cháu dâu của Định Chủ Trác Mã.

Tuy cháu dâu của Định Chủ Trác Mã quả thực rất đẹp, mang theo một khí chất và vẻ đẹp đặc biệt, nhưng dù sao cũng đã có chồng.

Một tộc trưởng mà cứ nhìn chằm chằm vào người ta như vậy, lại còn nhìn lâu như vậy trước mặt chồng người ta, người khác không

lúng túng thì Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy có chút lúng túng.

"À… trải qua nhiều chuyện như vậy, lại vẫn ngây thơ như vậy." Sở Hoang lắc đầu cười thất vọng một tiếng, vốn dĩ anh nghĩ hiện giờ Hạo Thiên Chân sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể trở nên thông minh hơn, cảnh giác hơn.

Nhưng bây giờ nhìn lại, cậu ta rốt cuộc còn quá xa mới có thể trở thành Tà Đế tương lai.

Nghe Sở Hoang nói vậy, Hạo Thiên Chân đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức phản ứng lại.

Tuy ngây thơ, nhưng lúc này rốt cuộc đã thông minh hơn rất nhiều.

Sở Hoang đã nói vậy, vậy chắc chắn có ẩn tình.

Chẳng lẽ cháu dâu của Định Chủ Trác Mã có vấn đề?

Hạo Thiên Chân vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía cô gái đó.

Lúc này, Sở Hoang thì khẽ cười một tiếng, tiếp tục nói: "Tôi từng hứa với một người, sẽ bảo vệ mạng sống của một người, lời nói của Sở Hoang tôi, tuyệt đối không có chuyện thất hứa." Vừa nói, anh ý vị thâm trường liếc nhìn cháu dâu của Định Chủ Trác Mã, sau đó chậm rãi quay người rời đi.

Theo sau Sở Hoang rời đi, Hạo Thiên Chân có chút nghi ngờ nhìn cô gái kia, nhưng cuối cùng vẫn không thể phát hiện ra điều gì, cuối cùng cũng chỉ có thể cùng Trương Khải Linh rời đi.

Về lều của mình, Sở Hoang trực tiếp ngồi khoanh chân trên giường, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Nhanh chóng, theo màn đêm buông xuống, trời cũng dần tối.

Ở một góc lều gần rìa, hai bóng người đang lặng lẽ tụ tập lại một chỗ.

Hai người đó không ai khác, chính là Trương Khải Linh và Trần Văn Cẩm.

"Trương Khải Linh, tại sao tên Sở Hoang đó lại đi theo?

Hình như… không, chắc chắn đã phát hiện ra thân phận của tôi rồi, để đề phòng vạn nhất, phải giải quyết hắn ta." Trần Văn Cẩm thần thái lạnh lùng, giọng nói mang theo sát ý cực hạn.

Vì đạt được mục đích, cô có thể hy sinh bất cứ ai.

"Cô có thể hoàn toàn yên tâm, tôi là do Ngô Tam Tỉnh mời đến, còn về thân phận của cô, trước mặt anh ấy vốn dĩ không có bí mật gì cả." "Hơn nữa, tôi cảnh cáo cô đừng đối địch với anh ấy, không ai có thể giết được anh ấy, ngay cả thần… cũng không được, tất cả những người đối địch với anh ấy, cũng sẽ là kẻ thù của tôi." Trương Khải Linh thần thái lạnh nhạt, đặc biệt là khi nghe Trần Văn Cẩm nói muốn giải quyết Sở Hoang, vẻ lạnh lẽo trong mắt anh càng trở nên đậm đặc và sắc bén hơn.

Với tư cách là gia tộc tử sĩ của Sở gia, bất cứ ai có địch ý với tộc trưởng, đều sẽ là mục tiêu tấn công.

Cũng may Sở Hoang từng có dặn dò, nếu không dù có mối quan hệ không tồi, thậm chí liên quan đến một số kế hoạch không tốt, anh cũng sẽ lập tức ra tay sát thủ, chém giết cô ta tại chỗ.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nghe những lời Trương Khải Linh nói xong, lập tức nhíu chặt mày, thần thái cũng trở nên cực kỳ cảnh giác, thân hình vô thức lùi lại hai bước.

Vừa rồi cô quả thực cảm nhận rõ ràng từ trên người Trương Khải Linh một tia sát ý như có như không, hơn nữa, đối phương vừa rồi hình như thật sự đã động sát tâm.

Từ lúc nào Trương Khải Linh, có mối quan hệ tốt đẹp như vậy

với Sở Hoang tộc trưởng của Sở gia?

Vì một Sở Hoang, lại đối với cô mà sinh ra sát ý?

Lại nói không ai có thể giết được Sở Hoang, ngay cả thần cũng không được?

Đột nhiên, cô chợt nhớ ra, chuyến đi Vân Thiên Cung lần trước, Sở Hoang và Trương Khải Linh đã cùng nhau vào Cổng Đồng?

Hít!

Chung Cực!

Chung Cực của thế giới!

Cô cũng từng vào Cổng Đồng, cũng chính vì ở trong Cổng Đồng mà cô mới biết thế gian lại có cổ thần tồn tại.

Cổ thần là Chung Cực của thế giới!

Nhưng Chung Cực, lại không phải cổ thần!

Cổ thần, là thần linh tồn tại từ thuở khai thiên lập địa.

Bất lão bất tử, vĩnh sinh bất diệt!

Ngay cả khi thể xác chìm xuống, linh hồn tiêu tan, vô số năm sau cũng sẽ tái sinh trở lại.

Kỳ Lân cổ thần trong Cổng Đồng, là ví dụ điển hình nhất.

Nhưng cô lại bất ngờ biết được từ miệng Kỳ Lân cổ thần rằng, không bao lâu nữa, tất cả các cổ thần giữa trời đất đều sẽ tỉnh lại từ giấc ngủ sâu.

Ngay cả những cổ thần đã từng ngã xuống, cũng sẽ tái sinh trở lại.

Khi đó, sẽ là lúc trời đất diệt vong, mặt trời mặt trăng sụp đổ.

Nhưng bây giờ Trương Khải Linh lại nói, ngay cả cổ thần cũng không thể giết được Sở Hoang?

Chương 165

Chẳng lẽ những lời đồn đại đó đều là thật?

Chân thần đi lại trên nhân gian, chẳng lẽ thật sự là thần của nhân gian?

"...

Sau khi vào Cổng Đồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trần Văn Cẩm thần thái phức tạp, có chút không chắc chắn thấp giọng nói.

"Không cần biết, cô chỉ cần biết một chuyện, Sở Hoang có thể hoàn toàn tin tưởng, ngay cả thần cũng không thể làm gì anh ấy." "Tôi từng hứa với cha cô, cha cô đã dùng toàn bộ tài sản trăm năm của Trần gia, đổi lấy việc bảo vệ mạng sống cô cả đời." Trương Khải Linh thần thái lạnh nhạt, giọng nói lạnh lùng nói.

"Cha tôi…" Trần Văn Cẩm rùng mình, suýt nữa ngã xuống đất.

"Chết rồi!" "Chết ở Vân Thiên Cung, cô lẽ ra phải biết rồi chứ." "Tôi đề nghị cô chủ động đi liên hệ với Sở Hoang tộc trưởng, đối với anh ấy, những vấn đề trên người cô căn bản không đáng kể, có lẽ thậm chí không cần phải vào Vẫn Ngọc mà vẫn có thể sống sót." Cuối cùng, Trương Khải Linh nhìn sâu vào Trần Văn Cẩm, sau khi nói một câu cuối cùng, liền quay người rời khỏi nơi này.

"Đi chủ động tìm anh ấy?" Trần Văn Cẩm thần thái phức tạp, nếu Sở Hoang thật sự có năng lực đó, có thật sự nên đi tìm không?

Nhưng cô đã uống đan dược thi miết, thi miết vương đã sớm chui vào tim, Sở Hoang lại có thể dùng cách nào?

Nếu thật sự có năng lực đó, có thể tiếp tục trường sinh không?

Trường sinh à… Vô số người trên thế gian này đều đi tìm kiếm sự

tồn tại đó.

Tuy sau này sẽ biến thành quái vật, nhưng rốt cuộc cũng đạt được trường sinh… không phải sao?

Nếu không thể trường sinh, sau khi lấy thi miết vương ra, e rằng trong khoảnh khắc sẽ già đi mấy chục tuổi, nếu đã như vậy, thì sống có ý nghĩa gì nữa?

Trần Văn Cẩm đứng tại chỗ rất lâu, cuối cùng lựa chọn tiến vào Vẫn Ngọc.

Có lẽ ở đó, cả đời này cô không thể bước chân ra thế giới bên ngoài một bước, nhưng không chỉ không biến thành quái vật, thậm chí còn có thể tiếp tục đạt được khả năng trường sinh.

Có lẽ phải ngủ say mấy ngày, mấy vạn năm, nhưng vô số năm sau cuối cùng cũng có thể thoát khỏi sự hạn chế của Vẫn Ngọc, thực sự trường sinh ở thế giới bên ngoài.

Hơn nữa, Chung Cực của thế giới sắp đến, trời đất sẽ diệt vong, tồn tại trong Vẫn Ngọc, có sự che chở của Tây Vương Mẫu, có lẽ có thể sống sót qua Chung Cực.

Nếu đi tìm Sở Hoang, biến số quá lớn, cô cũng không tin đối phương thật sự có năng lực để vượt qua Chung Cực của thế giới.

Trong một cái liếc!

Sở Hoang và Trương Khải Linh ngồi đối diện nhau.

"Cô ấy sẽ không đâu." Chậm rãi thu hồi tinh thần lực, Sở Hoang thản nhiên cười nói.

"Là lựa chọn của cô ấy, mạng sống đó, điều tôi có thể làm, cũng chỉ là đưa ra một lời nhắc nhở mà thôi." Trương Khải Linh mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại khá tiếc nuối.

“Vậy tiếp theo, anh sẽ giúp cô ấy vào Vẫn Ngọc?” Trương Khải Linh lắc đầu: “Không chỉ giúp cô ấy, tôi cũng phải vào Vẫn Ngọc một chuyến, năm đó có một nhóm tổ tiên đã phản bội cổ thần Kỳ Lân, theo Tây Vương Mẫu cùng nhau vào Vẫn Ngọc.

Tôi bây giờ với tư cách là tộc trưởng Trương gia, tự nhiên phải thanh lý môn hộ, ngay cả tổ tiên… cũng phải chết.” Nói xong, trong mắt Trương Khải Linh không khỏi bùng phát một tia hàn quang lạnh lẽo.

“Hơn nữa, chứng mất hồn của tôi trước đây không nghiêm trọng đến vậy, nhưng lại bị Tây Vương Mẫu cố tình chặt đứt một tia.

Một tia linh hồn, tôi nhất định phải lấy lại, tôi không hoàn chỉnh, đối với việc tu hành sau này, có ẩn họa cực lớn.” 【Cầu đặt mua!

Cầu tự đặt!

Cầu nguyệt phiếu!

Cầu dữ liệu!!】【Chúc mọi người Tết Đoan Ngọ an khang, vui vẻ!!】 “Hả?” Nghe Trương Khải Linh nói, Sở Hoang lập tức nhíu mày.

Tinh thần lực phóng ra, tức thì bao trùm toàn thân Trương Khải Linh, và trực tiếp thâm nhập vào não hải của anh ta.

Quả nhiên!

Trong cảm nhận tinh thần của anh, linh hồn Trương Khải Linh quả thực có một chút khuyết điểm, tuy không rõ ràng, nhưng nó thực sự tồn tại.

Bị chặt đứt một tia linh hồn!

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên hàn quang, lạnh giọng nói: “Con đường tu hành, phải là con đường vạn sự viên mãn, thiếu mất một tia linh

hồn, tuy giai đoạn đầu không ảnh hưởng lớn, nhưng giai đoạn giữa sẽ bị phóng đại vô hạn.

Tia linh hồn đó nhất định phải lấy lại, nếu không con đường tu hành của anh sẽ vô cùng gian nan." "Vậy nên lần này tôi nhất định phải vào Vẫn Ngọc, nếu Tây Vương Mẫu nguyện ý trả lại tia linh hồn đó, thì mọi chuyện đều tốt, nếu không nguyện… thì chỉ có thể khai chiến!" Trương Khải Linh trầm giọng lạnh nhạt nói.

"Yên tâm, tôi sẽ giúp anh đòi lại tia linh hồn đó, nếu bà ta cam tâm làm nô, luyện chế đan dược thi miết cho tôi, thì có thể giữ lại một mạng, nếu không nguyện… chỉ có thể để bà ta chết." Sở Hoang thản nhiên cười, trên mặt anh tuy nở một nụ cười, nhưng lời nói lại toát ra sát ý chưa từng có.

"Vậy còn Trần Văn Cẩm thì sao, tộc trưởng thật sự không quản nữa?" Trương Khải Linh đột nhiên hỏi ngược lại.

"À… Cô ta đã chọn con đường tuyệt vọng, vậy thì không thể trách tôi, tôi tuy đã hứa với Trần A Tứ bảo vệ cô ta một mạng, nhưng đó cũng phải là Trần Văn Cẩm phối hợp thì mới được.

Không nguyện để tôi giúp đỡ, tôi đâu thể cứ thế mà đi làm bảo mẫu được chứ?" Sở Hoang lắc đầu cười, nếu Trần Văn Cẩm vừa rồi lựa chọn tiến lên, chủ động nói chuyện với anh, thì anh quả thực sẽ bảo vệ cô ta cả đời.

Chỉ tiếc… Trương Khải Linh nghe vậy, im lặng gật đầu và không tiếp tục mở miệng nữa.

Cùng lúc đó, Hắc Nhãn Kính mang theo một mảnh từ bàn khác trở về doanh trại.

Chỉ là lần này, trở về không chỉ có anh ta, mà còn có một người nữa đi cùng.

Gia chủ Giải gia của Cửu Môn, Giải Ngữ Thần!

Ngày hôm sau!

Trời tờ mờ sáng, tất cả mọi người trong doanh trại đã thức dậy và bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Có được bản đồ đến Tháp Mộc Đà, mọi người tự nhiên không nán lại nữa, nhanh chóng chuẩn bị xuất phát.

Tất cả mọi người sau khi thu dọn hành lý xong, liền lái xe hướng về bồn địa Sài Đạt Mộc bắt đầu tiến về phía trước.

Đoàn người gần mười chiếc xe, tạo thành một đội xe, hùng dũng đi giữa sa mạc.

Khi mặt trời lên cao, thời tiết cũng càng ngày càng nóng.

Sở Hoang cùng bốn gia tộc tử sĩ, ngồi trong một chiếc xe, nằm ở phía sau đội xe.

Đến giữa trưa, đột nhiên trên không trung mây đen giăng kín, trong sa mạc nổi lên một trận cuồng phong.

Cuồng phong hoành hành, cuốn theo cát vàng bay khắp trời, tạo thành một trận bão cát đáng sợ, ập về phía đội xe.

Cát vàng bay mù mịt, thậm chí che khuất tầm nhìn của mọi người, gần như không thể nhìn rõ bóng dáng chiếc xe phía trước.

"Dừng xe… dừng xe… gió cát lớn quá…" "Chú ý khoảng cách, giảm tốc độ nhanh lên!" Trong xe, bộ đàm truyền đến giọng nói có vẻ sốt ruột của A Ninh.

"Tộc trưởng?" Thiên Nhất, gia tộc tử sĩ đang lái xe, quay đầu nhìn Sở Hoang, trong giọng nói mang theo một chút thắc mắc.

Bão cát tuy có chút đáng sợ, nhưng đối với họ, lại căn bản không ảnh hưởng gì.

Đặc biệt là chiếc xe địa hình đang lái, là loại mãnh cầm đã được cải tiến đặc biệt, bất kể lốp xe, gầm xe, hay động cơ, đều không bị ảnh hưởng bởi thời tiết khắc nghiệt.

"Không sao, dừng lại!" Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh gật đầu, nếu chỉ có người của Sở gia, thì tự nhiên không sợ gì, nghênh đón bão cát mà tiến lên, cũng không ảnh hưởng gì.

Chỉ tiếc, anh đã đồng ý với Ngô Tam Tỉnh, cũng đồng ý với A Ninh, sẽ bảo vệ Hạo Thiên Chân, và ra tay giúp A Ninh một lần.

Nên không thể không chú ý một chút.

Sau khi chiếc xe dừng lại, mơ hồ thấy, phía trước tuy có chiếc xe đã dừng lại, nhưng hình như có mấy chiếc xe vẫn tiếp tục đi về phía trước, nghênh đón bão cát.

Sở Hoang và những người khác sau khi xuống xe, nhanh chóng hội họp với một số người, và tìm một nơi rộng rãi an toàn phía sau một ngọn đồi gần đó.

Một giờ sau… A Ninh, Trương Khải Linh và những người khác đều tụ tập ở đây.

Nhưng trong số hơn ba mươi người lúc đó, hiện giờ đã có gần mười người bị lạc.

"Tộc trưởng, Thiên Chân mất tích rồi, tôi phải đi tìm." Trương Khải Linh tiến lên phía trước, vẻ mặt hiếm khi lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Sẽ không sao đâu, không đi tìm cũng được." Sở Hoang thản nhiên gật đầu, đường đường là một trong những nhân vật chính thiên mệnh, một trận bão cát không thể lấy mạng cậu ta được.

Nhưng vì Trương Khải Linh lo lắng, anh cũng không ngăn cản đối phương đi tìm.

Dù hiện giờ Trương Khải Linh đã trở thành gia tộc tử sĩ của Sở gia, nhưng mối quan hệ với Hạo Thiên Chân, vẫn không khác gì trong không gian ban đầu.

Ở một bên khác, A Ninh cũng lo lắng cho những người của mình, liền dẫn một số người đi tìm.

Sau hơn hai giờ đồng hồ, Hạo Thiên Chân và Giải Ngữ Thần đã được Trương Khải Linh kéo về thành công.

A Ninh cũng tìm thấy mấy người, chỉ tiếc trong đội vẫn còn mấy người mất tích, khiến A Ninh và đoàn người thần thái vô thức trở nên sốt ruột.

Một trong số đó là tên Ô Lão Tứ, thậm chí suýt chút nữa đã xung đột với cháu trai của Định Chủ Trác Mã.

Thấy trời đã không còn sớm, mọi người liền nghỉ ngơi một đêm tại đây, chuẩn bị ngày thứ hai lại xuất phát.

Chương 166

Buổi tối, sao trời lấp lánh!

Đặc biệt là giữa sa mạc, sao trời đêm nay càng trở nên sáng rõ.

Cách đó không xa, Hạo Thiên Chân và Trương Khải Linh đứng trên một cồn cát, không biết đang nói gì, chỉ thấy Trương Khải Linh trầm mặc ít nói, và Hạo Thiên Chân vẻ mặt phẫn nộ, rõ ràng hai người nói chuyện không mấy vui vẻ.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Nhãn Kính suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng heo.

Anh ta không có sở thích gì, nhưng đối với chuyện bát quái, thì lại rất thích.

Nhìn cảnh này, giống như một cặp tình nhân đang cãi nhau vậy.

Ngay cả khóe miệng A Ninh cũng không tự giác cong lên một nụ cười.

"Tộc trưởng, tôi cảm thấy mối quan hệ giữa Hỏa Thống Lĩnh và Hạo Thiên Chân, có chút… có chút phức tạp?" Thiên Nhất khẽ nhíu mày, vẻ mặt có chút bối rối hỏi.

Cùng là gia tộc tử sĩ của Sở gia, hai người đều là thống lĩnh trong số các tử sĩ, Thiên Nhất tự nhiên không thể không biết Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh trong số gia tộc tử sĩ Sở gia, có biệt danh là Hỏa Nhất.

Bởi vì anh ta mang huyết mạch Kỳ Lân, khi bùng nổ hết sức, có hình ảnh Kỳ Lân lửa thiêu đốt quỷ, nên Trương Khải Linh liền lấy Hỏa làm họ.

Vì vậy, đã là gia tộc tử sĩ, dù số lần gặp mặt bình thường ít ỏi, nhưng cũng có vài lần chạm mặt.

Về thực lực của Trương Khải Linh, Thiên Nhất khá khâm phục, nhưng vạn lần không ngờ rằng, Trương Khải Linh lại là một… Thiên Nhất có chút ngập ngừng lắc đầu, bốn người Thiên Nhị, Thiên Tam, Thiên Tứ bên cạnh cũng đều kìm nén cười không dám lên tiếng.

"Được rồi!" "Chuyện của người khác, xen vào làm gì?" Sở Hoang xua tay, không vui vẻ nói.

Sau đó trực tiếp đi đến một bên ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, trời sáng!

Đoàn người lại một lần nữa hướng về cái gọi là Ma Quỷ Thành xuất phát.

Tương truyền, chỉ khi đến đó, mới có thể phát hiện ra con đường sông cổ đã biến mất, từ đó tiến vào Cổ Quốc Tây Vương Mẫu.

Sau gần nửa ngày, đoàn người cuối cùng cũng dừng lại bên ngoài Ma Quỷ Thành.

Nhìn ngọn núi hình dáng Yakdan phong lớn trước mặt, Sở Hoang không khỏi nhướng mày.

Nhìn qua, có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong Ma Quỷ Thành lớn này, ẩn chứa đại hung.

Mờ mịt giữa hư vô, hình như cảm nhận được sức mạnh Kỳ Môn Độn Giáp mãnh liệt, và sâu hơn nữa, hình như có một nơi, hội tụ phong thủy bảo địa chưa từng có.

"Nơi đó hẳn là, trung tâm thực sự của Cổ Quốc Tây Vương Mẫu." Sở Hoang vừa suy nghĩ, vừa xuống xe, trong lòng thầm trầm tư.

Nhanh chóng, đoàn người liền dựng xong doanh trại, trong lúc đó, Hạo Thiên Chân và những người khác, cuối cùng cũng phát hiện ra, một thành viên của đội A Ninh bị chôn vùi trong cát vàng.

Dưới sự chỉ dẫn của người này, mọi người mới biết được, mấy thành viên khác bị mất tích, không biết vì sao lại đi vào Ma Quỷ Thành.

Vì sự an toàn của mấy thành viên đó, A Ninh chỉ có thể lựa chọn dẫn mấy người vào Ma Quỷ Thành, chuẩn bị cứu người về.

"Sở tộc trưởng, tôi thấy anh rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, chi bằng cùng tôi đi một chuyến được không?" Lúc này, A Ninh cười tươi đi tới, đôi mắt đẹp khẽ nheo lại nói.

"Cô coi tôi là bùa hộ thân sao?" Sở Hoang lắc đầu cười, A Ninh rõ ràng cũng sợ những lời đồn về Ma Quỷ Thành, nên mới muốn kéo anh đi cùng, để tăng thêm một chút bảo hiểm.

"Sở Hoang tộc trưởng là một vị đại thần như vậy, vậy tự nhiên là bùa hộ thân của tôi rồi sao?" "Hơn nữa, anh đã hứa với tôi, sẽ ra tay cứu tôi một lần khi tôi gặp nguy hiểm." "Chuyến đi Ma Quỷ Thành này, tôi luôn có một cảm giác bất an, có anh đi cùng tôi chắc chắn sẽ thấy thoải mái hơn nhiều." Về việc Sở Hoang đã nói thẳng ra ý đồ của mình, A Ninh cũng không giận, ngược lại còn nói với vẻ đường hoàng: Dù sao Sở Hoang cũng đã nhận lời giao dịch giữa hai bên, vậy tự nhiên phải ôm chặt cái đùi lớn này rồi.

"À… quả thực không che giấu gì cả." Nhìn thấy cảnh này, Sở Hoang không khỏi lắc đầu cười nói: "Thôi vậy, nếu đã như vậy, thì tôi sẽ đi cùng cô một chuyến." Có được lời đáp khẳng định của Sở Hoang, nụ cười trên mặt A Ninh, vô thức càng trở nên đậm nét, ngay cả đôi mắt đẹp kia, lúc này cũng không kìm được nheo lại, lộ ra hai hình trăng khuyết.

Về điều này, trong lòng Sở Hoang lại thản nhiên cười.

Thật sự nghĩ rằng chỉ vì A Ninh nói vậy, anh mới đồng ý đi cùng một chuyến sao?

Thực tế, anh chỉ có hứng thú với những thi miết vương trong những chiếc chum trên con thuyền cổ đó, nên mới đồng ý với A Ninh.

Nếu A Ninh không nói, anh cũng sẽ tự mình đi một chuyến.

Nếu trí nhớ không sai, những thi miết vương trong những chiếc chum trên con thuyền cổ đó, ít nhất cũng có vài trăm đến hàng ngàn con.

Thậm chí đã hình thành một quần thể thi miết vương!

Mỗi con thi miết vương đều có giá trị điểm tích lũy không nhỏ, nếu thu hồi tất cả, số điểm tích lũy có thể nhận được, tuyệt đối tính bằng vạn.

Hơn nữa, nếu có thể bắt được quần thể thi miết vương đó, đợi sau khi có được phương pháp chế tạo đan dược thi miết từ Tây Vương Mẫu, luyện chế thành đan dược thi miết, thì số điểm tích lũy có thể nhận được, càng là một con số thiên văn.

Một viên đan dược thi miết, giá trị hai nghìn điểm tích lũy.

Mười viên, tức là hai vạn!

Một trăm viên, tức là hai mươi vạn!

Những thi miết vương đó e rằng đủ để chế tạo ra hàng ngàn viên đan dược thi miết, vậy số điểm tích lũy có được, thậm chí có thể đạt hai trăm vạn thậm chí còn nhiều hơn.

Lúc này, trong mắt anh, những thứ đó đâu phải những thi miết vương kịch độc vô cùng?

Căn bản là một lượng lớn điểm tích lũy biết bay, Sở Hoang làm

sao có thể thờ ơ được.

Nhanh chóng, Sở Hoang, A Ninh, Hạo Thiên Chân, cùng hai thuộc hạ của A Ninh, cộng thêm cháu trai Trát Tây của Định Chủ Trác Mã, tổng cộng sáu người, liền đi về phía Ma Quỷ Thành.

Trát Tây ban đầu không muốn đi, nhưng sau khi A Ninh vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, lại không thể không đi theo.

Chỉ là, trên đường đi Trát Tây, ở mỗi ngã rẽ, đều sẽ chất một số đá, chồng thành hình tháp đá, nói là để không bị lạc đường.

Về điều này, bất kể A Ninh hay Hạo Thiên Chân, đều nhìn ra Trát Tây này có chút vấn đề.

Nhưng hai người họ cũng không nói nhiều, mà tiếp tục đi sâu vào Ma Quỷ Thành.

Sở Hoang chán nản cõng chiếc ba lô của mình, đi bên cạnh Trát Tây, ánh mắt có chút kỳ lạ nhìn đối phương.

Trong mắt anh, Trát Tây quả thực không có dấu vết luyện tập, nhìn cũng quả thực là một người bình thường.

Chỉ là, tên nhóc này hình như có chút thiên phú về Kỳ Môn Độn Giáp, những tháp đá được chất trên đường đi, chẳng phải là đang bố trí một số thuật Kỳ Môn Độn Giáp sao.

"Chậc chậc… Thú vị, thật sự càng ngày càng thú vị rồi, theo thời gian trôi đi, những yêu ma quỷ quái đều xuất hiện rồi." Sở Hoang khẽ cười, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Thời gian từng chút trôi qua, nhanh chóng mọi người đã đi được gần một giờ đồng hồ, đột nhiên nhìn thấy phía trước, giữa hai ngọn núi không nhỏ, đang kẹt một con thuyền cổ.

Con thuyền cổ đó nằm gọn giữa hai ngọn núi, hình như khi va

chạm năm xưa, nó đã trực tiếp lao vào, nhưng lại bị kẹt cứng.

Rõ ràng, không biết từ bao nhiêu năm trước, nơi này vốn dĩ là một con đường sông cổ, nếu không con thuyền cổ đó cũng sẽ không xuất hiện ở đây.

"Xì xì…" Đột nhiên, lúc này, bộ đàm trong tay A Ninh truyền ra một tiếng chói tai.

"Cứu tôi!" Kèm theo giọng nói có chút mơ hồ vang lên, A Ninh và những người khác nhíu mày cực độ.

"Bộ đàm vừa rồi không có tín hiệu, bây giờ lại đột nhiên có tiếng?

Lão Cao chắc ở gần đây." "Thuyền cổ!" "Vừa rồi tín hiệu hình như từ hướng thuyền cổ truyền đến, Lão Cao không phải ở trong thuyền cổ chứ?" Lúc này, có người thần thái có chút không chắc chắn bắt đầu nói.

U u u… Đột nhiên, một tiếng động quỷ dị từ cách đó không xa, trên con thuyền cổ đó truyền đến, khiến Trát Tây bên cạnh, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch cực độ.

"Ác đồng!" "Ác đồng!" "Ác đồng ba nghìn năm, đoạt mệnh trong chớp mắt." Trát Tây thần thái hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch cực độ, một tay kéo Sở Hoang sốt ruột nói: "Chúng ta nhanh chóng đi thôi, nơi này không thể ở lại được, trên con thuyền cổ đó có ác đồng, một khi đến gần sẽ không còn dấu vết." Nhìn Trát Tây nói chắc như đinh đóng cột như vậy, cứ như trên con thuyền cổ đó thật sự có ác đồng vậy, khiến hai thuộc hạ của A Ninh bên cạnh, cũng không kìm được dựng tóc gáy, trong lòng nổi lên một trận rợn người.

"Ác đồng, vừa rồi tiếng gió rít trên con thuyền cổ đó, là âm thanh truyền ra sao." "Tôi nói cho Trát Tây biết, nếu cậu dám đi, hậu quả tự gánh lấy!" A Ninh một tay túm lấy cổ áo Trát Tây, nghiệt ngã nói.

Thành viên của cô ta ở trong con thuyền cổ đó, nhất định phải đi cứu, không ai có thể ngăn cản.

“A Ninh, buông cậu ta ra đi, cậu ta nói không sai, trên con thuyền cổ đó quả thực có thứ gì đó.” Lúc này, Sở Hoang vỗ vai A Ninh, ánh mắt có chút kỳ lạ đánh giá con thuyền cổ đó.

“Sở tộc trưởng, không… không phải thật sự có ác đồng chứ?” Hạo Thiên Chân trong lòng giật thót, có chút không dám tin nói.

“À… không phải ác đồng, nhưng cũng gần như vậy.

Chỉ là một vong hồn đã chết mấy nghìn năm mà thôi.” Sở Hoang đôi mắt khẽ nheo lại, dưới cảm nhận tinh thần của anh, có thể cảm nhận rõ ràng, trên con thuyền cổ đó, quả thực tồn tại một thể cộng sinh âm sát khí tức mạnh mẽ.

Đối phương tương tự như Thủy Ngân Đồng Tử của Mộ Kim Quốc Tướng Quân, một vong hồn!

Nhưng lại không phải loại vong hồn đã mất đi lý trí, tràn đầy oán khí, sát khí.

Thực lực của đối phương không yếu, e rằng dù chưa đạt Nhị Cảnh, thì cũng có thực lực Nhất Cảnh Đại Thành.

Nếu người bình thường gặp phải, e rằng ngoài con đường chết, căn bản không có đường sống nào khác.

Nghe Sở Hoang nói, A Ninh và Hạo Thiên Chân trong lòng đều không khỏi kinh hãi, trên mặt hiện lên một chút kinh sợ.

Chương 167

Đối với lời nói của Sở Hoang, họ sẽ không đi nghi ngờ, đã Sở Hoang nói, thì e rằng thật sự không sai được.

"Đi thôi!" "Chỉ là một vong hồn nho nhỏ mà thôi, diệt là được." Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên để lại một câu, liền tiếp tục đi về phía con thuyền cổ đó.

Òm ọp ọp… Tuy nhiên, có lẽ cảm nhận được một mối nguy hiểm cực độ đang ập tới, vong hồn ẩn mình trong con thuyền cổ đó, đột nhiên bùng phát một luồng âm sát khí tức cực kỳ khủng bố, ập thẳng vào mặt mọi người.

Luồng âm sát khí tức này cực kỳ khủng bố, khí tức vừa thoát ra, thậm chí cả trời đất cũng lập tức trở nên u ám, một luồng âm phong dữ dội trực tiếp hoành hành.

"Nghiệt súc, đang tìm chết!" Nhìn thấy cảnh này, Sở Hoang lập tức lạnh lùng hừ một tiếng. 【Cầu đặt mua!

Cầu tự đặt!

Cầu nguyệt phiếu!

Cầu dữ liệu!!】 【Các vị đại lão, Tết Đoan Ngọ an khang nhé!!】 "Tìm chết!" Trong Ma Quỷ Thành, nhìn luồng âm sát khí tức kinh khủng và đáng sợ ngưng tụ trên con thuyền cổ không xa, Sở Hoang thần thái lạnh lùng đến cực điểm.

Vong hồn trên con thuyền cổ đó, đã cảm nhận được nguy hiểm, muốn ra tay trước với anh.

Hành động này, chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Nhưng không thể không nói, thực lực của vong hồn trong con

thuyền cổ đó quả thực rất mạnh.

Luồng âm sát khí tức kinh khủng đó ngưng tụ lại một chỗ, thậm chí cả sắc trời cũng đã thay đổi.

Bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, lúc này lại bị mây đen hoàn toàn bao phủ.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người có mặt đều không khỏi rùng mình sợ hãi.

"Sở… Sở tộc trưởng, rốt cuộc là chuyện gì?" Hạo Thiên Chân trong mắt lóe lên một tia kinh sợ, vội vàng mở miệng hỏi.

"Một vong hồn đã chết mấy nghìn năm, muốn giữ tôi lại đây." Sở Hoang cười lạnh một tiếng, nếu đổi lại là người khác, hôm nay e rằng thật sự lành ít dữ nhiều rồi.

Chỉ tiếc, hôm nay lại gặp phải Sở Hoang.

"Diệt!" Kèm theo một tiếng hét lạnh lẽo sắc bén, từ miệng Sở Hoang truyền ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng niệm lực tinh thần vô hình, hóa thành một thanh kiếm sát phạt tuyệt thế, ầm ầm chém về phía con thuyền cổ phía trước.

Một nhát kiếm này, lấy linh hồn làm cơ sở, lấy niệm lực tinh thần làm lưỡi kiếm, tuy không làm tổn thương thân xác và huyết nhục của con người, nhưng đối với các sinh vật thuộc loại tinh thần linh hồn lại có sức sát phạt siêu tưởng.

Òm ọp ọp… Kiếm này vừa xuất ra, không gian cũng không khỏi nổi lên từng trận gợn sóng, dường như muốn chém đứt không gian phía trước thành hai đoạn vậy.

Luồng âm sát khí tức vốn đang cực tốc tụ lại về phía mọi người,

trong khoảnh khắc liền bị nghiền nát thành hư vô.

"A…" Trong cõi hư vô, hình như có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Khí tức vong hồn trên con thuyền cổ đó giảm sút đột ngột, thậm chí dưới một nhát kiếm này, nó đã bị nghiền nát thành bụi phấn, hóa thành từng làn khói trắng, tràn ngập khắp con thuyền cổ.

"Đi!" Một đòn thành công, Sở Hoang vẻ mặt lạnh nhạt, bước chân về phía con thuyền cổ đó.

Mọi người thấy vậy, tuy trong lòng có chút do dự và kinh sợ, nhưng vẫn vội vàng đi theo.

Nhanh chóng, mọi người đã ở dưới con thuyền cổ, khi mọi người bước vào trong con thuyền cổ mới phát hiện, bên trong không hề có chút ấm áp nào, mà mang đến một cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Trong con thuyền cổ cũ nát đã bị bỏ hoang không biết bao nhiêu năm, ván gỗ cũng gần như mục nát, một mùi hôi thối và ẩm mốc khó chịu, tràn ngập khắp mũi mọi người.

Cẩn thận đánh giá con thuyền cổ này, mọi người nhanh chóng phát hiện ra Lão Cao và những người khác bị chôn vùi dưới cát vàng.

Chỉ tiếc, trừ Lão Cao chỉ bị hôn mê, mấy người còn lại đều đã mất tích.

Về điều này, mọi người tuy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không nói nhiều.

Đã bước chân vào con đường này, cái chết là điều khó tránh khỏi.

Việc cần làm là mang theo thi thể của đồng đội trở về.

"Sở tộc trưởng, những chiếc chum được niêm phong bên trong này, đựng thứ gì vậy?" Đột nhiên, Hạo Thiên Chân chỉ vào những

chiếc chum được đặt trên các giá hàng hai bên khoang thuyền, có chút kinh ngạc nói.

"Ồ?" Sở Hoang nghe vậy nhìn qua, sau đó đi đến trước một chiếc chum, cẩn thận đánh giá.

Từ cảm nhận tinh thần lực của anh, bên trong chiếc chum lúc này đang ngưng tụ, từng luồng thể cộng sinh âm sát khí tức mạnh mẽ.

"Nhiều chum như vậy, không biết số lượng thi miết vương trong một lần, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào." Sở Hoang phất tay, thu tất cả vào không gian hệ thống.

Những thi miết vương này tạm thời căn bản không cần thiết phải thả ra, dù sao nếu thả ra, lát nữa cũng phải từng con từng con thu hồi vào không gian hệ thống, hà tất phải làm thêm một bước thừa thãi này chứ?

"Sở tộc trưởng, anh…?" Nhìn thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân có chút kỳ lạ nhìn Sở Hoang.

Những chiếc chum này lại không phải đồ quý giá gì, cũng không đến mức để Sở Hoang phải thi triển thủ đoạn giới tử nạp tu di chứ?

"Nhóc con hãy lấy làm may mắn đi, cậu có biết vừa rồi những chiếc chum đó có gì không?" "Thi miết vương, trong một chiếc chum ít nhất có hơn mười con thi miết vương, nơi này ít nhất có vài chục đến hàng trăm chiếc chum, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dẫn đến chum vỡ, vài trăm đến hàng ngàn thi miết vương bay ra, nhóc con chết cũng không biết chết thế nào đâu." Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, mỉm cười như không mỉm cười nhìn Hạo Thiên Chân, những lời anh nói ra, lại khiến cậu ta giật mình một trận.

Thi miết vương!

Thứ đó cậu ta làm sao có thể không biết!

Bất cứ con thi miết vương nào, cũng tuyệt đối là cực độc trong cực độc, một khi dính phải không chỉ chắc chắn phải chết, mà còn rất có khả năng sẽ bị nhiễm thành huyết thi.

Một con thi miết vương đã đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía, hàng trăm đến hàng ngàn con thi miết vương thì sao?

Nhìn Hạo Thiên Chân bị dọa đến ngây người tại chỗ, Sở Hoang thản nhiên cười, vỗ vai cậu ta nói: "Yên tâm đi, những chiếc chum đó đều đã bị tôi dùng thuật giới tử nạp tu di thu đi rồi, một con thi miết vương cũng không thoát ra được đâu." "Sở tộc trưởng, cái sự khủng bố của thi miết vương đâu phải tôi không biết, tôi làm sao có thể không cẩn thận được chứ?" Về điều này, Sở Hoang chỉ lắc đầu cười, rồi lại tiếp tục quan sát con thuyền cổ.

"Nhanh nhìn, bên trong có một cỗ quan tài, nhưng hình như bị dùng keo tre nối liền lại với nhau." Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng kinh hô.

Khiến mọi người vô thức bắt đầu đi về phía có tiếng động đó.

Nhanh chóng, mấy người đã nhìn thấy cỗ quan tài đó.

Cỗ quan tài này không lớn, nhưng hình như bị dùng một thủ đoạn nào đó, nối liền quan tài và nắp quan tài lại với nhau.

"Cỗ quan tài này e rằng không dễ mở, Sở tộc trưởng, anh có cách nào không?" A Ninh nhíu chặt mày, có chút khó xử nói.

"À… tránh ra đi, tôi thử xem." Sở Hoang lắc đầu, sau đó bàn tay phải lực lượng dũng động, một chưởng nặng nề vỗ lên một bên phía trên cỗ quan tài đó.

Rầm!

Dưới sự bùng nổ của lực lượng khủng khiếp, nắp quan tài vốn dĩ đã bị keo tre nối liền hoàn toàn, trong khoảnh khắc liền bị đánh bay ra.

Hít!

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi trừng lớn hai mắt, thần thái kinh hãi đến cực điểm.

Phải biết rằng, cỗ quan tài này vừa rồi mấy người đã thử rồi, mấy người hợp sức cũng không nhấc lên được chút nào, ngay cả chỉ là một nắp quan tài, cũng tuyệt đối không phải sức lực của một người có thể lay chuyển được.

Đặc biệt là nắp quan tài và quan tài đã sớm bị keo tre nối liền lại với nhau.

Nhưng bây giờ Sở Hoang một chưởng đã đánh bay nắp quan tài, sức mạnh như vậy con người làm sao có thể sở hữu được?

Tuy đã sớm biết thực lực của vị tộc trưởng Sở gia này khủng bố, nhưng thật sự không ngờ lại đáng sợ đến mức này.

Tuy nhiên, Hạo Thiên Chân và A Ninh, những người đã sớm chứng kiến thực lực của Sở Hoang, về điều này thì đã sớm thấy quen không lạ, trong khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, liền đặt sự chú ý vào chủ nhân thực sự bên trong quan tài.

Vừa rồi họ đã tận mắt nhìn thấy, khoảnh khắc quan tài mở ra, thi thể vốn dĩ như sống sờ sờ, trong khoảnh khắc đã phong hóa thành một thi thể khô héo, khiến họ tưởng là thi biến rồi.

"Ơ?

Không đúng lắm, thi thể khô héo và quần áo mặc hình như không hợp lắm thì phải?" Đột nhiên, Hạo Thiên Chân nhíu mày, có chút nghi ngờ nói.

"Không đúng, quần áo rõ ràng lớn hơn không ít, ai khi hạ táng lại mặc quần áo không vừa người chứ?" A Ninh gật đầu, trong lòng cũng không hiểu.

“Nhìn hoa văn trên quan tài.” Lúc này, Sở Hoang bên cạnh nhắc nhở một câu.

Hoa văn?

Hai người nghe vậy, vô thức nhìn qua.

Chỉ thấy trên quan tài, in rõ ràng hình ảnh một loài chim kỳ dị.

“Tam Thanh Điểu?

Đồ đằng của Cổ Quốc Tây Vương Mẫu sao?” Hạo Thiên Chân kinh hô một tiếng nói.

“Xem ra chủ nhân trong quan tài, có liên hệ không nhỏ với Tây Vương Mẫu, năm đó khi hạ táng, con thuyền cổ này cũng nhất định từ Cổ Quốc Tây Vương Mẫu trôi dạt đến đây.” Nhìn hai người phân tích hết câu này đến câu khác, Sở Hoang không khỏi thản nhiên cười nói: “Con thuyền cổ này rõ ràng là một ngôi mộ chôn dưới nước bị đắm, còn nhớ đan dược thi miết không?

Chương 168

Thứ đó là một loại đan dược trường sinh do Tây Vương Mẫu nghiên cứu ra, không phải trước đó, Tây Vương Mẫu chắc chắn đã thử nghiệm không ít lần.

Chủ nhân trong quan tài này, e rằng đã ăn một loại đan dược nào đó, chỉ tiếc không những không thể trường sinh, mà ngược lại cơ thể còn thoái hóa thành hình dạng trẻ con.

Vừa rồi tôi từng nói, trên con thuyền cổ này có một vong hồn thực lực không tồi, chính là chủ nhân trong quan tài này." Đùng!

Đùng!

Đùng!

Lời nói này của Sở Hoang vừa thốt ra, tất cả mọi người đều không khỏi chấn động trong lòng, sau đó khi nghe nói vong hồn đó là chủ nhân trong quan tài, tất cả mọi người đều bị dọa đến vội vàng lùi lại, căn bản không dám đến gần chút nào.

"Sở… Sở tộc trưởng, vong hồn đó chắc… chắc đã bị diệt rồi chứ?" Hạo Thiên Chân thử thăm dò hỏi.

Sở Hoang lắc đầu: "Không có, chỉ là bị thương mà thôi." Hít!

Không chết?

Nhận thức được vong hồn đó vẫn còn trong con thuyền cổ, tất cả mọi người có mặt đều không khỏi cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, một luồng khí tức rợn người, nhất thời tràn ngập trong tâm trí mọi người.

Thấy thái độ như vậy của mọi người, Sở Hoang cũng không khỏi lắc đầu cười, sau đó ánh mắt lướt qua bốn phía, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, bàn tay phải đột nhiên vươn lên phía trên.

Rắc ~ Ván thuyền cổ vỡ nát, bàn tay phải của Sở Hoang hình như đã nắm lấy thứ gì đó, trực tiếp kéo xuống.

Vụt!

Khi nhìn rõ thứ trong tay Sở Hoang, Hạo Thiên Chân và A Ninh trong lòng vừa kinh vừa sợ, trong ánh mắt mang theo vài phần bàng hoàng.

Chỉ thấy trong tay phải của Sở Hoang, lúc này lại đang nắm một người đàn ông thân hình hư ảo, mặt mũi hung tợn.

Người này quanh thân bao phủ âm sát và oán khí kinh khủng, đôi mắt càng lộ ra vẻ khát máu và hung dữ cực độ.

Bị Sở Hoang một tay nắm trong tay, thậm chí còn muốn ra tay với Sở Hoang, chỉ tiếc bàn tay phải của Sở Hoang bùng phát từng tia điện rắn màu tím, tức thì khiến anh ta kêu thảm một tiếng không dám có chút phản kháng nào nữa.

Cảnh tượng này, càng khiến mấy người kinh ngạc không thôi.

Điều khiển lôi điện?

Sở tộc trưởng lại có năng lực thần kỳ như vậy sao?

Trên đạo thượng đều đồn, Sở Hoang là chân thần đi lại trên thế gian, chẳng lẽ là thật?

Dù sao, làm gì có ai có thể điều khiển lôi điện được chứ?

"Thu hồi!" Nhìn vong hồn âm sát oán khí trong tay, Sở Hoang lắc đầu, trực tiếp thu hồi cho hệ thống.

Chỉ là một vong hồn oán khí Nhất Cảnh Đại Thành nho nhỏ mà thôi, đối với anh thực sự không có tính thử thách gì.

"Đinh, ký chủ thu hồi một vong hồn oán khí Nhất Cảnh Đại Thành, nhận được 4000 điểm tích lũy." Được!

Lại bốn nghìn điểm tích lũy vào tài khoản!

"Đi thôi, đã cứu được người rồi, chúng ta cũng nên ra ngoài thôi, một ngôi mộ chôn dưới nước bị đắm nát như vậy, không có gì đáng ở lại." Vẫy tay gọi những người vẫn còn đang ngây người, Sở Hoang trực tiếp khoanh tay sau lưng, đi ra ngoài.

"Sở tộc trưởng, anh đợi tôi với…" Hạo Thiên Chân hoàn hồn vội vàng kêu lên, sau đó lập tức chạy nhỏ theo.

"Chúng ta cũng ra ngoài đi, lát nữa sẽ mang Lão Cao và mấy thi thể kia về." A Ninh vẻ mặt phức tạp thở dài một tiếng, cũng dẫn mọi người rời khỏi đây.

Sau khi rời khỏi thuyền cổ, mọi người cũng không đi quá xa, A Ninh sắp xếp mấy thuộc hạ của mình mang Lão Cao và mấy thi thể, đi thông báo trước cho những người khác bên ngoài Ma Quỷ Thành, để họ cũng nhanh chóng đến.

Sở Hoang, Hạo Thiên Chân và A Ninh, thì tìm một nơi trống trải, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Khoảng hai giờ sau, tất cả người của A Ninh đều đã đến.

Trương Khải Linh thì cùng Thiên Nhất và những người khác, cũng đã đến đây.

Tuy nhiên, điều Hạo Thiên Chân không ngờ tới là, trong số đoàn người anh ta lại nhìn thấy Phan Tử và Vương Bàn Tử.

"Tiểu Tam Gia!" Phan Tử vẻ mặt vui mừng lại xen lẫn chút quan tâm, nhìn Hạo Thiên Chân chào hỏi.

"Phan Tử, cậu đến rồi à?" Có thể lần nữa nhìn thấy Phan Tử, Hạo Thiên Chân hiển nhiên cũng rất vui.

"Tam Gia nhờ tôi đến, nói chuyến này có chút nguy hiểm." Phan

Tử cười toe toét nói.

Nhưng lời nói đó, lại khiến Hạo Thiên Chân lập tức khó chịu.

"Tôi biết Tam thúc là người không đáng tin cậy, chắc chắn cũng đã đến Tháp Mộc Đà đúng không?

Phan Tử, nhanh nói cho tôi biết ông ấy ở đâu?" Nhìn Phan Tử vẫn cứ cười mà không nói gì, Hạo Thiên Chân không vui vẻ quay đầu: "Lại giở trò, đợi tôi tìm thấy ông ấy, nhất định phải dạy dỗ một trận mới được." Vừa nói, lại hung hăng trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử nói: "Tôi ở Tô Hàng, sau khi xem xong từ đái, nhận được một cuộc điện thoại, vội vàng bỏ đi sao?

Hóa ra là nhận việc làm ăn của Tam thúc tôi sao?" "Ái u uy Thiên Chân của tôi ơi, thật sự không trách tôi, thật sự là Tam thúc đưa ra một cái giá không thể từ chối mà." Thấy Hạo Thiên Chân thật sự giận, Vương Bàn Tử lập tức mặt mày tươi cười, vẻ mặt nịnh nọt nói.

"Hừ!" "Mấy tên này, hết đứa này đến đứa khác không nhận việc của Tam thúc thì nhận việc của A Ninh, đứa nào cũng có tiền, còn tôi thì cứ thế mà đi theo." Hạo Thiên Chân thần thái uất ức vô cùng, nhưng khi nhìn thấy Sở Hoang đang ngồi không xa, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười.

"Sở tộc trưởng, hiện tại chúng tôi ở đây, nhưng tôi và anh ấy không nhận việc, từng người một, thật sự khiến người ta cạn lời." Sở Hoang khẽ mỉm cười: "Tôi cũng đã nhận việc của người khác." "Ách…" Nghe vậy, sắc mặt Hạo Thiên Chân lập tức cứng đờ.

"Không, anh là tộc trưởng của Sở thị gia tộc mà, chân thần đi lại trên nhân gian, ai có thể khiến anh nhận việc được chứ?" Hạo Thiên Chân có chút không dám tin nói.

"À Sở tộc trưởng, Bàn Tử tôi cả đời sùng bái nhất là anh đó,

chẳng lẽ có người còn lợi hại hơn Sở tộc trưởng sao?" Vương Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, cũng vẻ mặt kinh ngạc tiến lên.

"Tam thúc và A Ninh hai người đều đã mời tôi." Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: "Vốn dĩ tôi cũng chuẩn bị đến Tháp Mộc Đà một chuyến, tên Tây Vương Mẫu đó tôi có hứng thú.

Vừa hay Tam thúc lại bỏ ra cái giá cực lớn, để tôi đi một chuyến, người nào đó cũng đã bỏ ra cái giá không nhỏ, để tôi ra tay một lần.

Vậy nên, không phải đã xuất hiện ở đây rồi sao?" Lời nói này của Sở Hoang vừa thốt ra, A Ninh không xa, khóe miệng không tự chủ khẽ cong lên, khóe mắt cũng không kìm được khẽ cong lại.

Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử cùng những người khác mới chợt hiểu ra.

Đúng vậy!

Tuy Sở Hoang chủ yếu cũng đến Tháp Mộc Đà, nhưng hiện tại đã nhận việc của Ngô Tam Tỉnh, vậy Ngô Tam Tỉnh chắc chắn đã bỏ ra cái giá không tưởng.

Rầm rầm rầm… Đột nhiên, lúc này, trên bầu trời chín tầng mây, vang lên từng tiếng sấm, mây đen tụ tập, thậm chí bắt đầu nổi gió.

"Sắp mưa rồi!" "Thời gian không còn nhiều nữa!" Trương Khải Linh vẻ mặt ngưng trọng nhìn bầu trời.

"Được rồi, Cổ Quốc Tây Vương Mẫu thực chất là một bồn địa rộng lớn, nơi này tuy quanh năm là sa mạc, nhưng một khi vào mùa mưa, trong phạm vi mấy chục đến hàng trăm dặm.

Tất cả nước đều sẽ chảy về phía Cổ Quốc Tây Vương Mẫu, cũng vì vậy mà nơi Cổ Quốc Tây Vương Mẫu tọa lạc nhất định là một nơi phong thủy cực tốt.

Tàng phong tụ thủy, hội tụ gần như tất cả nguồn nước của vùng sa mạc này.

Hướng dòng nước chảy, chính là con đường sông cổ năm xưa, tôi vừa rồi đã dùng thuật phong thủy, xác định được nơi phong thủy tốt nhất của vùng sa mạc này.

Nơi đó, chắc chắn là Cổ Quốc Tây Vương Mẫu rồi.

Vậy nên, tranh thủ thời gian bây giờ còn sớm, chúng ta nhanh chóng lên đường đi." Sở Hoang đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh nhìn mọi người, chậm rãi nói.

Đối với Sở Hoang, những người có mặt tự nhiên sẽ không đi nghi ngờ năng lực của anh.

Đã Sở Hoang tìm được địa điểm Cổ Quốc Tây Vương Mẫu, vậy tự nhiên sẽ không sai.

Nhất thời, tất cả mọi người đều nhanh chóng thu dọn hành lý, bắt đầu đi theo phía sau Sở Hoang.

Nhanh chóng, đoàn người hơn ba mươi người hùng dũng đi, chỉ tiếc Hắc Nhãn Kính và Giải Ngữ Thần hai người, không biết đã đi đâu rồi. 【Cầu đặt mua!

Cầu tự đặt!

Cầu nguyệt phiếu!

Cầu dữ liệu!!】 "Hít... làm sao có thể?

Trong một vùng sa mạc rộng lớn như vậy lại có một ốc đảo khổng lồ thế này?" "Quỷ thật, lẽ nào đúng như lời Tộc trưởng Sở nói, toàn bộ nguồn nước trong sa mạc đều hội tụ ở đây?" "Một ốc đảo khổng lồ như vậy, quả là công trình của quỷ thần, một kỳ tích của tự nhiên!" "..." Trên một vách đá cheo leo, hơn ba mươi người tập trung ở đó,

nhìn xuống lòng chảo rộng lớn bên dưới với những cây cổ thụ và thảm thực vật xanh tươi, ai nấy đều không khỏi cảm thán, trong lòng vô cùng chấn động.

Lòng chảo này cực kỳ rộng lớn, tựa như một thị trấn, cho dù cách vách đá trăm mét, mọi người vẫn có thể thấy rõ những cây cối xanh tốt, cành lá sum suê.

"Tộc trưởng Sở, bên dưới... là Tây Vương Mẫu Cung sao?" Hạo Thiên Chân khẽ nuốt nước bọt, có chút chấn động hỏi.

"Đúng vậy, nhưng khu rừng bên dưới nhiều nước, nhiều rắn, ai muốn xuống thì phải cẩn thận.

Chương 169

Nếu không may chết ở đó, đừng trách ai cả.” Sở Hoang lướt mắt nhìn mọi người, thản nhiên cười nói.

“Xuống!” “Nhất định phải xuống!” “Dù nguy hiểm đến mấy, tôi cũng phải xuống.” A Ninh kiên định nói, dứt khoát.

“Tôi cũng phải xuống, Tam thúc chắc chắn ở bên dưới, tôi phải tìm ông ấy.” Giọng Hạo Thiên Chân cũng cực kỳ kiên quyết.

Nghe Hạo Thiên Chân nói, Vương Bàn Tử và Phan Tử không khỏi cười cười.

Mấy người kia đương nhiên muốn đi cùng Hạo Thiên Chân, nếu không sao yên tâm được.

Những người đi theo A Ninh cũng quyết tâm xuống.

Còn về Định Chủ, Trác Mã thì không đi theo.

Dù sao nhiệm vụ của họ đã hoàn thành, không cần thiết phải đi theo tìm chết.

Chẳng mấy chốc, đoàn người đã chuẩn bị dây thừng, bắt đầu xuống phía dưới.

Thấy vậy, Sở Hoang vung tay phải, một chiếc phi diên lập tức xuất hiện giữa không trung.

Sở Hoang cùng Thiên Nhất và ba người còn lại ngồi lên phi diên, cực kỳ nhẹ nhàng bay qua độ cao trăm mét, lao xuống phía dưới.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, A Ninh và những người khác đều há hốc mồm, trong lòng vô cùng kinh hãi.

“Cái quái gì vậy?

Trông như gỗ mà lại bay được?" "Đùa à?

Dùng hệ thống động lực gì vậy?" "Không thể tin được, lại là một thứ kỳ lạ và thần kỳ!" "Tộc trưởng Sở quả không hổ là Tộc trưởng Sở, luôn có thể mang đến những thứ bất ngờ nhưng vô cùng thần dị." "..." "Tôi từng nghe Tiểu Ca nói, Sở gia có một môn bí pháp tên là Cơ quan thuật bá đạo, có thể chế tạo ra rất nhiều thứ cực kỳ thần dị.

Từng thấy Phá Thổ Thất Lang, Phá Thổ Tứ Lang, có Cơ quan tán bá đạo, phi diên này e rằng cũng là một trong số đó.

Những thứ này thậm chí không thể gọi là cơ quan nữa, mà là công nghệ đen, thật đáng sợ." Hạo Thiên Chân vô cùng ngưỡng mộ nhìn chiếc phi diên đang bay lượn giữa không trung.

"Sở thị gia tộc lợi hại thật, không chỉ mỗi người đều có thân thủ phi phàm, mà còn có cả cơ quan thuật thần kỳ sánh ngang với công nghệ đen." Vương Bàn Tử thở dài một tiếng, trong lòng cũng cực kỳ ghen tị.

Dù sao, thế gian chưa từng nghe nói đến sự tồn tại của những thứ như vậy.

Dưới chân vách đá, phi diên đáp xuống đất, Sở Hoang và những người khác lần lượt bước xuống.

Sau khi thu phi diên, không lâu sau, A Ninh, Trương Khải Linh, Phan Tử và những người khác cũng bám vào rễ cây trên vách đá mà trượt xuống.

Chẳng mấy chốc, gần ba mươi người đã tập trung ở đây, trừ Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử.

"A...

Tiểu Ca, cứu tôi với..." "Trời ạ..." Đột nhiên, phía trên đỉnh đầu truyền đến hai tiếng kêu kinh hãi, mọi người theo bản năng ngẩng đầu

nhìn lên, chỉ thấy Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử đang rơi thẳng xuống từ phía trên.

Sắc mặt Trương Khải Linh hơi đổi, bước một bước, lập tức đỡ lấy Hạo Thiên Chân, sau đó chân phải lăng không đá một cái, một lực khéo léo đưa Vương Bàn Tử an toàn xuống đất.

"Trời ạ, Tiểu Ca, anh cũng bất nghĩa quá rồi đó, Thiên Chân thì đỡ bằng tay, còn tôi thì dùng chân đá." Vương Bàn Tử đứng vững trên mặt đất, một vẻ mặt u oán nhìn Trương Khải Linh, giọng điệu có chút hờn dỗi.

"Nặng!" Trương Khải Linh liếc nhìn Vương Bàn Tử, thản nhiên nói.

"Không phải chứ?" "Tôi nặng à?" Lời nói của Trương Khải Linh như một con dao đâm thẳng vào tim, khiến Vương Bàn Tử tức giận đến mức mặt mày tái mét.

"Hừ, nếu không phải không đánh lại, tôi nhất định sẽ so tài với anh vài chiêu." Vương Bàn Tử hừ một tiếng nói.

"Thôi được rồi Bàn Tử, mau chuẩn bị xuống thôi." Hạo Thiên Chân tươi cười đi tới, vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử nói.

"Được rồi, mọi người đã tập hợp đông đủ rồi, vậy chúng ta bắt đầu lên đường thôi." Lúc này, A Ninh đi tới, nói với mọi người.

Chẳng mấy chốc, mọi người lại lấy lại tinh thần, bắt đầu đi theo dòng nước về phía trước.

Sở Hoang cùng Thiên Nhất và những người khác đi ở phía sau.

Lần này, vì thực lực của Trương Khải Linh trở nên mạnh hơn rất nhiều, nên Vương Bàn Tử không hề chạm vào trứng rắn, tự nhiên cũng không có chuyện nấm mọc trên người hai người.

Đoàn người gần ba mươi người đi không nhanh, quả thực khu rừng này quanh năm ít người qua lại, căn bản không có đường, phải dựa vào người mở đường.

Dưới chân đầy đá, cùng với những hố sâu lồi lõm, muốn đi nhanh căn bản là không thể.

Đương nhiên, vài người Sở Hoang tự nhiên sẽ không bị ảnh hưởng gì, đối với họ, đây chỉ là một chuyến dạo chơi mà thôi.

Càng đi sâu, họ đột nhiên phát hiện phía trước bị một tảng đá khổng lồ chắn ngang đường đi.

“Tránh ra!

Tránh ra!” “Suốt chặng đường Bàn Gia tôi chưa ra tay, cuối cùng cũng đến lúc Bàn Gia tôi thể hiện tài năng.” Nhìn tảng đá khổng lồ chắn phía trước, Vương Bàn Tử không những không chút nản lòng, ngược lại còn cực kỳ phấn khích đi lên.

Lấy từ trong túi ra một quả bom đặc chế, đặt nó dưới tảng đá, sau đó đắc ý lấy ra một cái điều khiển từ xa nói: “Mọi người nhìn cho kỹ đây, bom nhãn hiệu Bàn Gia, uy lực không hề tầm thường đâu.” Nói xong, ngón tay liền dùng sức ấn xuống.

Thế nhưng, điều khiển từ xa chỉ “tích tích” hai tiếng, quả bom căn bản không hề có động tĩnh gì.

“Ha ha...

Này Bàn Tử, có được không vậy?” Thấy cảnh này, Phan Tử không nhịn được cười trào phúng một câu.

“Không được á?

Bom nhãn hiệu Bàn Gia tốt không cần nghi ngờ gì nữa.” Vương Bàn Tử cãi lại, lại ấn điều khiển từ xa.

Chỉ là, quả bom vẫn không hề có phản ứng.

Anh ta không tin tà liên tục ấn hơn mười lần, ngay cả Hạo Thiên Chân cũng bắt đầu cạn lời, nhưng quả bom vẫn không động tĩnh.

"Tôi không tin!" Vương Bàn Tử lẩm bẩm trong miệng định tiến lên kiểm tra, cho rằng quả bom đã gặp vấn đề.

Rầm rầm rầm...

Ngay lúc đó, quả bom vốn không hề có động tĩnh, đột nhiên nổ tung.

Tiếng nổ dữ dội trực tiếp làm tảng đá khổng lồ vỡ tan tành, một luồng khói đặc bốc lên trời, sóng xung kích kinh hoàng thậm chí hóa thành một luồng khí, thổi tóc và vạt áo của mọi người bay phần phật.

"Trời ơi!" Đợi sau khi luồng khí biến mất, Vương Bàn Tử đưa tay phẩy phẩy bụi trước mắt, vẻ mặt sợ hãi nói: "May mà lúc nãy Bàn Gia không đi tới đó, nếu không e rằng Bàn Gia tôi đã nát xương tan thịt rồi." "Được rồi, đã thông đường rồi thì chúng ta mau đi thôi." Hạo Thiên Chân đẩy đẩy Vương Bàn Tử, vẻ mặt chán ghét nói.

Lúc này, sau khi khói đặc và bụi tan đi, mọi người mới nhìn rõ phía trước đột nhiên xuất hiện một con đường.

Ở hai bên đường, sừng sững vài pho tượng chim mặt người.

Thấy cảnh này, lông mày của Vương Bàn Tử và những người khác lập tức nhíu chặt.

"Trong Vân Đỉnh Thiên Cung chúng ta đã gặp chim mặt người rồi mà?

Hóa ra Tây Vương Mẫu Cung có liên quan đến Vân Đỉnh Thiên Cung sao?" Nhìn những pho tượng chim mặt người đó, Vương Bàn Tử nhíu mày không ngớt, khi ở Vân Đỉnh Thiên Cung, anh ta suýt chết

dưới tay chim mặt người.

"Chim mặt người và Tam Thanh Điểu nhất định có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ, bây giờ tượng chim mặt người xuất hiện ở đây, cũng không có gì đáng ngạc nhiên." A Ninh lắc đầu, dẫn người đi về phía trước.

Nhưng khi nhìn thấy những hoa văn khắc trên các bức tượng đó, cô ấy không khỏi dừng bước.

"Lạ thật, những hoa văn này dường như đang tiến hành một loại tế tự nào đó, chỉ là từ bức tượng tiếp theo trở đi, trên những hoa văn đó luôn thiếu vài người." Hạo Thiên Chân hơi nhíu mày, cũng đang cẩn thận đánh giá những pho tượng chim mặt người, dường như muốn lĩnh hội được một vài thông tin từ những hoa văn này.

Thấy cảnh này, Sở Hoang không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh không thích đấu đá cùng nhóm nhân vật chính có thiên mệnh này, bởi vì ai nấy cũng đều muốn khám phá mọi thứ chưa biết, nhưng luôn tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Nếu chỉ có người Sở gia, lúc này hoàn toàn có thể nhanh chóng đi thẳng đến Tây Vương Mẫu Cung, sao lại phải lãng phí nhiều thời gian như vậy?

Để đẩy nhanh tiến độ của mọi người, Sở Hoang vung tay chém ra một đạo kiếm khí.

Rầm rầm rầm!

Kiếm khí khủng bố, ngưng tụ sát phạt chi lực mạnh mẽ, vắt ngang vài chục mét, trực tiếp chém những pho tượng chim mặt người thành vô số mảnh đá vụn.

Cảnh này khiến mọi người trong sân ai nấy đều kinh ngạc, trong lòng vừa khó hiểu vì sao Sở Hoang lại làm như vậy, lại vừa kinh thán

thực lực của anh.

Một tay vung lên lại bộc phát ra sát phạt chi lực khủng bố như vậy, căn bản đã vượt quá nhận thức của họ.

“Mấy bức tượng rách nát này có gì hay ho mà xem, không phải mọi người đều muốn tìm Tây Vương Mẫu Cung sao?

Nghiên cứu mấy thứ này làm gì?

Thật lãng phí thời gian.” Sở Hoang không vui liếc nhìn mấy người, sau đó trực tiếp dẫn các tử sĩ Sở gia đi về phía trước.

Thấy vậy, mọi người cũng cười gượng gạo, vội vàng đi theo.

Chương 170

Có Sở Hoang và các tử sĩ Sở gia dẫn đường, tốc độ của đoàn người cuối cùng cũng nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, trên bầu trời mây đen kéo đến dày đặc, đổ mưa lớn.

Để tránh mưa, mọi người lại tìm một gốc cây đại thụ chọc trời, chuẩn bị trú mưa một lúc.

Ai ngờ, trên đại thụ đột nhiên tuôn ra vô số ve sầu thảo, không ít người ít nhiều đều bị ve sầu thảo chui vào da thịt, khiến mọi người ngứa ngáy không chịu nổi.

Thấy cảnh này, Trương Khải Linh bước một bước, uy áp huyết mạch Kỳ Lân quanh người lập tức phóng thích.

"Ong!" Trong nháy mắt, vô số ve sầu thảo trên cây cổ thụ đó lũ lượt bỏ chạy, ngay cả ve sầu thảo trên vài cây cổ thụ gần đó cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Có thể nói, trong phạm vi vài chục mét, tất cả côn trùng đều biến mất không dấu vết.

Thấy không ít người lén lút trốn vào rừng giúp nhau gỡ ve sầu thảo ra, Sở Hoang thì vung tay, thả ra một lượng lớn vật tư từ không gian hệ thống.

Anh tiện tay lấy ra một chiếc ghế dựa ngồi lên, rồi nhàn nhã nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Thiên Nhất và những người khác thì từ trong đống vật tư đó, lấy ra một cái bếp nướng, rồi từ một cái túi lớn lấy ra không ít thịt hung thú, chuẩn bị nướng ăn.

Mấy người bọn họ đã bận rộn cả một ngày trời, bây giờ còn chưa ăn gì cả.

Thấy cảnh này, không ít thủ hạ của A Ninh ở bên cạnh đều ngưỡng mộ nhìn sang.

Dù sao, có thể ăn thịt nướng tươi ngon như vậy trong nhiệm vụ, đó không phải là một chuyện đơn giản.

Cùng với hương thơm thịt nướng dần dần lan tỏa, mọi người càng không kìm được nuốt nước bọt, từng đôi mắt nhìn chăm chú như muốn xuyên qua.

Chỉ tiếc là, thịt hung thú mà Sở Hoang chuẩn bị, tự nhiên không thể đem ra chia sẻ với người khác.

"...Tộc trưởng, thịt chín rồi!" Nghe tiếng Thiên Nhất, Sở Hoang từ từ mở mắt, cầm miếng thịt hung thú mà Thiên Nhất đưa, cẩn thận nhìn hai lần.

Miếng thịt dường như là sườn của một loại hung thú giống bò, có một mùi thơm thoang thoảng.

Thấy thịt nướng đã chín, Trương Khải Linh tự giác đi đến bên cạnh, lấy một miếng thịt nướng ăn.

"Trời ạ, thịt thơm thế à?

Nhanh đưa tôi một miếng." Vương Bàn Tử vừa gỡ ve sầu thảo xong quay lại, ngửi thấy mùi thịt thơm lừng, lập tức thèm rỏ dãi, vội vàng đi tới, thò tay lấy một miếng thịt nướng từ trên giá.

"Bốp!" Thế nhưng, cây gậy trong tay Thiên Tứ ở bên cạnh lập tức đánh vào mu bàn tay của anh ta.

"Trời ơi!" Vương Bàn Tử đau điếng, vội vàng rụt tay lại, vẻ mặt uất ức và ngơ ngác nhìn Thiên Tứ: "Không... không, anh ơi, chúng ta

đâu cần phải như vậy?

Một miếng thịt thôi mà, cần gì phải đánh tôi chứ?" Nói rồi, Vương Bàn Tử lại cực kỳ uất ức nhìn Sở Hoang đang ăn thịt nướng: "Tộc trưởng Sở, làm ơn đi mà, cho Bàn Tử tôi ăn một miếng thịt nướng đi." "Không thể cho cậu ăn được, thịt nướng này ẩn chứa năng lượng cực lớn, người bình thường không thích hợp ăn." Sở Hoang lắc đầu, thịt hung thú này đều là của hung thú cấp hai, năng lượng bên trong nếu người bình thường ăn vào, nhất định sẽ gây ra khí huyết dâng trào, thậm chí chảy máu mũi và nhiều triệu chứng khác.

"Đúng vậy!" "Cậu và Thiên Chân không thể ăn!" Trương Khải Linh đang ăn ở bên cạnh ngẩng đầu lên, vẻ mặt tán đồng gật đầu nói.

Nghe vậy, Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân trong lòng vô cùng thất vọng, A Ninh ở bên cạnh vốn định lấy một ít thịt ăn, cũng đành gác lại ý định đó.

"Thôi được!" "Tôi ăn bánh quy nén của tôi vậy!" "Thiên Chân, hai chúng ta cứ coi bánh quy nén là thịt nướng đi, giòn tan thơm ngon!" Vương Bàn Tử bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi xuống dưới một gốc cây, nói rồi lại lấy ra một miếng bánh quy nén đưa cho Hạo Thiên Chân.

Nhìn vẻ mặt tủi thân của hai người, Sở Hoang không khỏi cười lắc đầu.

Sau khi mọi người ăn no uống đủ, mưa cũng tạnh, họ không tiếp tục lên đường.

Bây giờ trời cũng không còn sớm, nhanh chóng sẽ tối đen, tiếp tục đi đường quả thực không cần thiết, chi bằng nghỉ ngơi một đêm.

Khi mọi người dần chìm vào giấc ngủ, Sở Hoang cũng khoanh chân ngồi thiền, bắt đầu tu luyện.

Đến nửa đêm, Sở Hoang đột nhiên mở mắt, hơi nhíu mày, ánh mắt

nhìn về phía A Ninh đang ngủ gục dưới gốc cây.

"Kỳ lạ!" Sở Hoang nhìn chằm chằm A Ninh, lông mày vẫn nhíu chặt, vừa rồi rõ ràng anh cảm nhận được một luồng tinh thần lực đặc biệt, trong nháy mắt quét qua mọi người, sau đó nhanh chóng bao trùm lấy cơ thể A Ninh.

Sở Hoang khẽ nhắm mắt, tinh thần lực lập tức bùng phát quét ra ngoài, không ngừng lan tỏa về phía xa.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ trong khu rừng xung quanh đều không thoát khỏi sự cảm nhận của anh.

Rắn gà rừng, các loại côn trùng độc, thậm chí có không ít mãng xà khổng lồ đang luồn lách trong các bụi cây.

Cho đến khi, dưới lòng đất sâu, anh nhìn thấy một con cự xà!

Con cự xà này đơn giản là vượt quá nhận thức của con người, kích thước của nó khổng lồ đến mức ngay cả Sở Hoang cũng không khỏi kinh ngạc.

Thân hình nó dài ít nhất hàng nghìn mét, thậm chí còn to lớn hơn, chỉ riêng cơ thể cự xà đã rộng vài mét, đầu lâu của nó thậm chí còn to bằng cả một tòa nhà chọc trời.

Xà mẫu!

Khi nhìn thấy con cự xà đó, Sở Hoang biết rằng con cự xà này, nhất định chính là con xà mẫu ở Tây Vương Mẫu Cung!

Luồng tinh thần lực đặc biệt vừa rồi, chính là do con xà mẫu này phát ra!

Xà mẫu!

Con cự xà dài ít nhất hàng nghìn mét, thậm chí đạt tới vài nghìn mét.

Toàn thân con cự xà đó màu trắng bạc, vảy rắn trên người nó thậm chí còn lấp lánh ánh sáng màu lam.

Chỉ riêng cái đầu lâu của nó đã khổng lồ như một tòa nhà chọc trời.

Kinh khủng!

Không thể tin được!

Xét về thể tích, ngay cả Kỳ Lân cổ thần cũng không lớn bằng con xà mẫu này.

Đương nhiên, xét về thực lực, con xà mẫu này tự nhiên không thể sánh bằng Kỳ Lân cổ thần.

Nhìn khí tức phát ra từ con xà mẫu đó, thực lực của nó chưa đạt đến cảnh giới thứ năm.

Nhưng dù vậy, e rằng nó cũng có thực lực cảnh giới thứ tư đại thành, thậm chí viên mãn.

Có lẽ, trên thế gian này, trừ cổ thần ra, hiếm có tồn tại nào mạnh hơn xà mẫu.

Luồng tinh thần lực mà Sở Hoang cảm nhận được vừa rồi, chính là do con xà mẫu này phát ra.

"Cũng thú vị thật...

Một con xà mẫu có thực lực ít nhất là cảnh giới thứ tư đại thành, vậy mà lại có tinh thần lực mạnh mẽ đến thế." "Trí tuệ của xà mẫu, e rằng còn thông tuệ hơn không ít yêu thú." "Nhưng tại sao nó lại muốn bao trùm tinh thần lực lên A Ninh chứ?" Sở Hoang khẽ nhíu mày, trong lòng chìm vào suy tư.

Lẽ nào vận mệnh của A Ninh đã được định đoạt ngay từ đầu?

Ngay cả khi không chết dưới miệng rắn gà rừng, sau này vẫn sẽ

chết?

Tây Vương Mẫu Cung, là nơi số mệnh đã định sẵn để chôn vùi sao?

Sở Hoang trong lòng suy nghĩ, cách suy đoán này không phải là vô căn cứ, cần biết rằng anh luôn có thế giới cổ thần.

Những cổ thần đó sở hữu thiên địa vị cách, mỗi một cổ thần đều có năng lực riêng của mình.

Biến ảo cảnh giới, không gian số ảo... linh hồn tiêu diệt, vặn vẹo thời gian, đoạt hồn mượn xác... tận diệt âm dương, khai mở thế giới...

Thậm chí còn có những cổ thần lấy thời gian và không gian làm thức ăn, những cánh cửa có thể vặn vẹo thời không!

Các loại năng lực quỷ dị mà những cổ thần này sở hữu, đơn giản là khiến người ta rợn tóc gáy.

Bây giờ một con xà mẫu ít nhất có thực lực cảnh giới thứ tư đại thành, lại sở hữu một số năng lực liên quan đến vận mệnh, dường như cũng không có gì đặc biệt đáng ngạc nhiên?

"Xem ra xà mẫu đã quyết định sẽ giữ A Ninh lại Tây Vương Mẫu Cung rồi." "Chỉ với một lần tôi ra tay, e rằng tính mạng của A Ninh cũng khó giữ được." Sở Hoang âm thầm lắc đầu, nếu anh đoán không sai, tiếp theo A Ninh sẽ giống như ở thời không nguyên bản, bị rắn gà rừng cắn chết.

Khi đó, Sở Hoang nhất định sẽ ra tay.

Mặc dù tạm thời cứu được mạng A Ninh, nhưng xà mẫu nhất định sẽ ra tay lần nữa.

Khi đó, A Ninh chắc chắn sẽ chết.

"Xem ra là số mệnh của cô ấy rồi!" Sở Hoang nhìn sâu vào A Ninh

đang say ngủ, sau đó lại chìm vào tu luyện. ...

Chương 171

"A..." Một tiếng kêu kinh hãi đột nhiên truyền đến, chỉ thấy Hạo Thiên Chân đột nhiên bừng tỉnh từ trong giấc ngủ.

"Sao vậy Thiên Chân, gặp ác mộng à?" Thấy Hạo Thiên Chân tỉnh lại, Vương Bàn Tử không khỏi trêu chọc và cười đùa hỏi.

Nhìn xung quanh, thấy A Ninh, Trương Khải Linh, Sở Hoang và những người khác đều không có ở đó, Hạo Thiên Chân vội vàng đứng dậy hỏi: "A Ninh, Tiểu Ca và Tộc trưởng Sở đâu rồi?" "À, vừa nãy Tiểu Ca dường như phát hiện ra một bộ xương rắn, nên đã đi xem rồi." Vương Bàn Tử vừa ăn vừa nói.

"Tôi cũng đi xem thử." Hạo Thiên Chân nói rồi, đi về hướng mà Vương Bàn Tử chỉ.

Lúc này, Sở Hoang đang hứng thú đánh giá cảnh tượng trước mắt.

Vài thủ hạ của A Ninh đang nhanh chóng đào bới, không lâu sau, họ đã đào được một bộ xương rắn khổng lồ.

Nhìn mức độ hóa thạch của bộ xương rắn, con rắn này đã chết khoảng hơn mười năm.

Chỉ thấy Trương Khải Linh và Phan Tử, đang lần lượt lấy ra từng món đồ từ bụng bộ xương rắn.

Đèn pin hai mươi năm trước, một số quả lựu đạn đã hỏng...

Có một số xương người vỡ nát...

Những thứ này đều cho thấy rõ ràng, con rắn này trước khi chết, chắc chắn đã ăn không ít người.

"Ơ?" Đột nhiên, Phan Tử kinh ngạc thốt lên, từ trong bụng bộ

xương rắn, anh ta phát hiện ra một khẩu súng được bảo vệ bằng giấy dầu.

Là một người lính đã từng trên chiến trường, Phan Tử chỉ cần sờ vài cái, đã xác định được khẩu súng này có thể sử dụng được, trong giấy dầu thậm chí còn có không ít đạn, khiến Phan Tử trong lòng vô cùng vui mừng.

"Tiểu Ca, A Ninh, Tộc trưởng Sở, Phan Tử, mọi người đều ở đây cả sao." Lúc này, Hạo Thiên Chân vừa đi tới, lập tức lên tiếng chào hỏi.

"Tiểu Tam Gia, mau xem cái này, không ngờ đã hơn hai mươi năm mà vẫn dùng được?" Phan Tử như khoe khoang, vẻ mặt tươi cười chạy đến chỗ Hạo Thiên Chân, đưa khẩu súng được bảo vệ bằng giấy dầu trong tay cho Hạo Thiên Chân xem.

"Không, A Ninh..." Thế nhưng, thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân lập tức nhớ lại những gì đã trải qua trong giấc mơ trước đó, sợ hãi vội vàng lên tiếng phủ nhận.

Thế nhưng, những tiếng kinh ngạc và sững sờ, khiến mấy người kia đều bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Đột nhiên!

Sở Hoang nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng ngẩng đầu nhìn lên một cây cổ thụ khổng lồ phía trên.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, phía trên cây đại thụ đó, đang cuộn mình một con cự mãng vàng bạc.

Con cự mãng vàng bạc này có một đôi mắt đỏ máu, lúc này đang nhìn chằm chằm Sở Hoang và những người khác, luồng khí tức hung tàn đó, trực tiếp ập đến.

Lúc này, Trương Khải Linh và những người khác cũng phát hiện

ra sự tồn tại của cự mãng vàng bạc.

Vốn dĩ định nhìn chằm chằm cự mãng vàng bạc, buộc đối phương phải rút lui.

Ai ngờ một thủ hạ của A Ninh, căn bản không chịu được sự kinh hãi đó, ngay khi nhìn thấy cự mãng vàng bạc, lập tức sợ hãi kêu lên.

"A... rắn, có rắn!" Tiếng la hét kinh hoàng truyền ra từ miệng người đó, trong tình thế tuyệt vọng, anh ta càng vội vàng đứng dậy chạy về phía sau.

Chỉ một hành động chạy trốn, lại lập tức chọc giận con cự mãng vàng bạc đó.

"Vút!" Cự mãng vàng bạc ngửa mặt lên trời gầm giận một tiếng, trực tiếp há cái miệng lớn như chậu máu về phía người đó.

"A..." Cự mãng vàng bạc cắn một cái, người đó trực tiếp bị nó nuốt chửng.

Cảnh tượng như vậy, khiến mọi người trong sân ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Sau khi nuốt một người, bản tính hung tàn của con cự mãng vàng bạc hoàn toàn thức tỉnh.

Chỉ trong một thời gian ngắn, lại có vài người nữa, trở thành bữa ăn của cự mãng vàng bạc.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ doanh trại trở nên hỗn loạn.

"Gầm..." Cự mãng ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó lao mạnh về phía Hạo Thiên Chân.

Thấy cảnh này, sắc mặt Trương Khải Linh hơi đổi, bước chân chợt lóe, thân hình vọt lên không trung, chân phải như thần tiên, trong nháy mắt đá vào đầu cự mãng vàng bạc.

“Rầm!” Lực lượng kinh khủng bùng phát, đầu cự mãng vàng bạc tuy không nổ tung trực tiếp, nhưng vẫn bị đá bay xa hơn mười mét.

“Keng!” Đột nhiên, cùng với tiếng lưỡi đao rút ra khỏi vỏ, chỉ thấy Trương Khải Linh hai tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, chân phải điểm vào thân cây bên cạnh, cả người lăng không nhảy vọt, sau đó giáng mạnh xuống con cự mãng vàng bạc vừa lăn vài vòng trên mặt đất.

“Xoẹt!” Lưỡi Hắc Kim Cổ Đao trong nháy mắt xuyên thủng đầu cự mãng vàng bạc, sau đó sức mạnh cường đại, lại dùng sức cố định nó xuống đất, căn bản không thể giãy giụa.

“Tộc trưởng!” Con cự mãng vàng bạc dài mười mấy, hai mươi mét, vậy mà lại dễ dàng bị Trương Khải Linh dùng Hắc Kim Cổ Đao đâm thẳng xuống đất.

Cảnh này, khiến mọi người ở gần đó, ai nấy đều thốt lên không thể tin được.

“Trời ạ, Tiểu Ca càng ngày càng biến thái rồi, con cự mãng lớn như vậy, bị giải quyết trong ba, bốn chiêu.” Vương Bàn Tử trừng lớn mắt, đi đến trước mặt cự mãng vàng bạc, dùng chân đá đá đầu nó rồi kinh ngạc nhìn Trương Khải Linh nói.

Anh ta nhớ Trương Khải Linh tuy cũng mạnh mẽ đáng sợ, nhưng xưa kia còn lâu mới có thể bá đạo đến vậy.

Con cự mãng dài mười mấy, hai mươi mét lại bị giải quyết trong chớp mắt.

Dường như kể từ khi Trương Khải Linh gia nhập Sở thị gia tộc, thực lực của anh ta đã tiến bộ vượt bậc.

Chỉ tiếc là Vương Bàn Tử muốn trở thành tử sĩ Sở gia nhưng người ta không muốn, khiến Vương Bàn Tử trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

A Ninh nhìn Trương Khải Linh thật sâu, những thủ hạ phía sau cô ấy cũng không khỏi chấn động.

"Tộc trưởng!" Trương Khải Linh rút Hắc Kim Cổ Đao ra, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Hoang ở không xa.

Anh biết Sở Hoang thích thu thập những thứ này, bây giờ cự mãng vàng bạc đã chết, thi thể tự nhiên phải dâng lên Sở Hoang.

Sở Hoang thản nhiên gật đầu, chậm rãi bước tới, cẩn thận đánh giá con cự mãng vàng bạc.

Con cự mãng vàng bạc này dài gần hai mươi mét, thậm chí đã sản sinh ra một chút linh trí, thực lực của nó tuyệt đối không dưới cảnh giới thứ nhất, thậm chí còn có thực lực mới bước vào cảnh giới thứ hai.

Nhưng đối mặt với Trương Khải Linh, nó lại như một con kiến bị chém giết, có thể thấy thực lực của Trương Khải Linh bây giờ mạnh mẽ đến nhường nào.

Đối với con cự mãng vàng bạc này, Sở Hoang không có ý định giữ lại, toàn bộ huyết nhục của nó đối với anh và Sở thị gia tộc mà nói, không có tác dụng gì, chi bằng thu hồi cho hệ thống để đổi lấy một ít điểm tích lũy thì hơn.

"Vút!" Sở Hoang vung tay một cái, con cự mãng vàng bạc đang nằm trong vũng máu, trực tiếp biến mất dưới mí mắt mọi người.

Mọi người vốn đã biết thuật "giới tử nạp tu di" nên cũng không có phản ứng quá lớn.

"Đinh, ký chủ thu hồi một con cự mãng vàng bạc mới bước vào cảnh giới thứ hai, nhận được 5000 điểm tích lũy." Lại năm nghìn điểm tích lũy vào tài khoản!

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Hoang thản nhiên

cười, sau đó nhìn mọi người nói: "Đi thôi, cự mãng vàng bạc đã chết, chúng ta cũng nên bắt đầu lên đường rồi." Nghe Sở Hoang phân phó, đoàn người lần lượt bắt đầu thu dọn hành lý, rồi tiếp tục đi theo sau Sở Hoang và những người khác.

Suốt chặng đường, họ phát hiện nơi nào Sở Hoang đi qua, lại không hề có bất kỳ rắn rết hay côn trùng nào.

Có người đoán rằng, có thể con cự mãng vàng bạc vừa rồi là bá chủ một phương trong khu rừng này, nơi nó chiếm cứ, không có bất kỳ sinh vật nào dám bén mảng.

Khoảng vài giờ sau, mọi người phát hiện cách đó không xa lại có một thác nước.

Dưới thác nước có một con suối nhỏ, dòng suối trong vắt nhìn thấy đáy, thậm chí thỉnh thoảng còn thấy một vài con cá, tôm đang bơi lội trong nước.

"Tộc trưởng Sở, chúng ta đã đi ba, bốn tiếng rồi, chi bằng nghỉ chân ở đây một lát đi." Lúc này, A Ninh không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Sở Hoang, lên tiếng đề nghị.

Nghe vậy, Sở Hoang theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử và những người thủ hạ của A Ninh đang thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại.

Đường rừng hiểm trở khó đi, liên tục đi bộ vài tiếng đồng hồ, quả thực không dễ dàng chút nào.

Sở Hoang gật đầu nói: "Nếu đã vậy, vậy thì nghỉ ngơi một lát đi." Nghe Sở Hoang nói, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, thậm chí có người mệt đến mức thở hổn hển ngã phịch xuống đất.

"Mọi người ăn chút gì đó, uống chút nước, nghỉ ngơi một lát rồi

chúng ta sẽ tiếp tục xuất phát.” Đoàn người lần lượt lấy từ trong ba lô ra lương khô hoặc thịt khô đã chuẩn bị sẵn, đã vài tiếng rồi, họ thực sự đói bụng.

“Tộc trưởng Sở, tôi đi rửa mặt cho mát mẻ, cũng tiện nghỉ ngơi luôn.” A Ninh cười nói với Sở Hoang một câu, sau đó đi về phía con suối cách đó mười mấy mét.

Rửa mặt?

Thấy cảnh này, lông mày Sở Hoang lập tức nhíu chặt.

Nếu anh đoán không sai, vận mệnh nguyên bản của A Ninh là bị rắn gà rừng cắn một nhát ở đây, sau đó chết ngay lập tức.

Vì đã định ra tay một lần vì A Ninh, Sở Hoang tự nhiên sẽ không nuốt lời.

“Đi thôi, tiện thể tôi cũng xuống suối rửa tay.” Chẳng mấy chốc, hai người đã đến bờ suối.

Nhìn A Ninh đang cúi xuống rửa mặt bằng nước, Sở Hoang không nhanh không chậm rửa tay, nhưng tinh thần niệm lực của anh trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ con suối.

“Hửm?” Đột nhiên, Sở Hoang hơi nhíu mày, dưới sự cảm nhận của tinh thần niệm lực, trong con suối có vài con rắn gà rừng đầu mọc mào, toàn thân đỏ như máu, đang bơi về phía hai người.

Chương 172

Không!

Không phải về phía hai người, từ đầu đến cuối mục tiêu của những con rắn gà rừng đó, dường như đều là A Ninh.

Để ngăn A Ninh không chết, xà mẫu đã bố trí thêm vài hậu thủ sao?

Mắt Sở Hoang lóe lên một tia lạnh lẽo, xem ra xà mẫu thật sự đã tốn không ít công sức để giết A Ninh.

Nhưng tại sao xà mẫu lại cứ chằm chằm vào một mình A Ninh chứ?

Lẽ nào thật sự là cái gọi là số mệnh?

Sở Hoang lắc đầu, trong lòng cực kỳ không tin, xem ra A Ninh chắc chắn có thứ gì đó khiến xà mẫu để mắt đến, nên mới phải tìm mọi cách để đẩy cô ấy vào chỗ chết.

"Vút!" Đột nhiên, ngay lúc đó, một con rắn gà rừng trực tiếp lao ra khỏi mặt nước, há cái miệng lớn, lao về phía A Ninh để cắn.

Tốc độ của con rắn gà rừng này cực nhanh, mắt thường của người bình thường thậm chí không thể nhìn rõ, nó đã ở ngay trước mặt A Ninh.

Lúc này, A Ninh cũng phát hiện ra điều bất thường.

Vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy một con rắn gà rừng cách mình chưa đầy một mét.

Cảnh tượng này khiến A Ninh gần như hồn xiêu phách lạc.

Chắc chắn chết rồi!

Đây là lời độc thoại cuối cùng trong lòng A Ninh.

Ở cự ly gần như vậy, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Trong khoảnh khắc đó, từng cảnh tượng trong quá khứ như đèn chạy ngựa kéo, lần lượt hiện lên trong tâm trí cô.

Cuối cùng, trong đầu chỉ còn lại hình bóng của một người.

Sở Hoang.

"Vút!" Đột nhiên, một luồng ánh sáng trắng chói lòa lóe lên, ngay sau đó một thanh phi đao không ngừng xoay tròn giữa không trung, cuối cùng rơi vào tay Sở Hoang.

Con rắn gà rừng đó, lúc này đã bị một đao cắt thành hai nửa, rơi xuống đất chết không thể chết hơn được nữa.

"Vút!

Vút!

Vút!" Cùng với cái chết của con rắn gà rừng đó, A Ninh còn chưa kịp thoát khỏi nguy hiểm, trong dòng suối lại một lần nữa phóng ra ba con rắn gà rừng khác.

Ba con rắn gà rừng đó, từ các hướng khác nhau, há cái miệng rắn nanh ác, từng đôi nanh độc dưới ánh nắng mặt trời, thậm chí còn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ.

"Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!" Thấy cảnh này, sắc mặt Sở Hoang chợt lạnh đi, phi đao dưới sự điều khiển của tinh thần niệm lực, lướt qua hư không như điện chớp.

Ba con rắn gà rừng đó, trực tiếp bị chém thành mười mấy khúc,

rơi xuống đất.

Đến đây, tất cả rắn gà rừng trong nước hoàn toàn chết hết, nguy cơ của A Ninh cũng bước đầu được giải trừ.

Ngay lúc đó, A Ninh mới giật mình hoàn hồn, đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt kinh hãi nhìn những con rắn gà rừng đã chết trên đất, rồi lại không kìm được quay đầu nhìn về phía một bên là Sở Hoang.

Đồng thời, những sự việc xảy ra ở đây, những người ở không xa cũng lần lượt phát hiện ra, vội vàng đi tới.

"Đội trưởng, cô không sao chứ?" "Đội trưởng, chuyện gì vậy?

Tình huống của những con rắn quái dị này là sao?" "..." Những thủ hạ của A Ninh, từng người một vẻ mặt quan tâm nhìn về phía A Ninh.

Đặc biệt khi nhìn những con rắn gà rừng trên đất, ai nấy đều sợ hãi không thôi.

"Rắn gà rừng, là một loài rắn độc duy nhất của Tây Vương Mẫu Cung, mỗi con rắn gà rừng đều cực kỳ độc, một khi bị cắn trúng, trong vòng ba hơi thở nhất định sẽ chết!" Lúc này, Trương Khải Linh với vẻ mặt lạnh lùng, lên tiếng nói.

"Hít!" Khi nghe Trương Khải Linh nói, những người có mặt đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Một khi trúng độc, trong vòng ba hơi thở nhất định sẽ chết?

Rắn độc đáng sợ như vậy, thật kinh khủng!

Lúc này A Ninh đã hoàn hồn, cũng vội vàng nhìn về phía Sở Hoang, khuôn mặt tươi cười vừa cảm kích lại vừa chân thành tràn đầy tình yêu nói: "Cảm ơn Tộc trưởng Sở, nếu không phải vừa rồi, e rằng bây giờ tôi đã trở thành một thi thể, hoàn toàn bị chôn vùi trong

đầm rắn rồi." "A Ninh, tôi có một giao dịch với cô, chuyến đi Tháp Mộc Đà này, tôi sẽ ra tay vì cô một lần, bây giờ cô gặp nguy hiểm chết người, tôi tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Nghe A Ninh nói, Sở Hoang không khỏi thản nhiên cười nói.

"Lời tuy nói vậy, nhưng tính mạng của tôi dù sao cũng là anh cứu, sau này anh có bất kỳ nhu cầu gì, đều có thể tìm tôi, tôi tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng." Đôi mắt đẹp của A Ninh nhìn chằm chằm Sở Hoang, trong lời nói, mấy chữ "bất kỳ nhu cầu gì" lại được nhấn rất mạnh.

Vừa rồi, trước khi chết, A Ninh đã hồi tưởng lại cả cuộc đời, lại phát hiện mình dường như thật sự đã yêu Sở Hoang trước mắt.

Cô ấy cũng không biết từ khi nào bắt đầu, nhưng tình yêu đó lại chân thật sâu sắc.

Thoát chết trong gang tấc, cô ấy cũng không có ý định che giấu tâm tư của mình, cô ấy cũng biết rằng kiếp này nếu không hoàn thành nhiệm vụ của ông chủ, e rằng vĩnh viễn không thể ở bên Sở Hoang.

Vì vậy, vừa rồi cô ấy mới nói ra những lời như vậy, nếu sau này Sở Hoang thật sự có yêu cầu, cô ấy căn bản sẽ không từ chối, cũng không thể từ chối.

Ý nghĩa trong lời nói, và ánh mắt gần như muốn dính chặt vào người anh, Sở Hoang sao có thể không biết?

Khiến trong lòng anh cảm thấy cạn lời, đồng thời cũng chỉ có thể lắc đầu cười, nhưng lại không lên tiếng.

Chỉ là, Vương Bàn Tử ở bên cạnh lại tiến lên một bước, vẻ mặt cười gian trêu chọc nói: "Ôi cô A Ninh của chúng ta, đã phải lòng Tộc trưởng Sở rồi sao?

Nhìn ánh mắt đó kìa, thật khiến người ta nổi da gà.

Nhưng Bàn Gia tôi thấy không được đâu, Tộc trưởng Sở của chúng ta là nhân vật như thế nào chứ?

Muốn trở thành Tộc trưởng phu nhân của Sở gia e rằng không khả thi lắm, nhưng chỉ làm một tiểu thiếp, có lẽ Tộc trưởng Sở có thể cân nhắc đó." "Đồ Bàn Tử chết tiệt, một tiểu thiếp tôi cũng bằng lòng, nói gì thì nói đó cũng là tiểu thiếp của Tộc trưởng Sở, đến lúc đó tôi sẽ cắt lưỡi anh đấy." A Ninh không vui trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử một cái, sau đó quay người rời khỏi bờ nước, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nghe lời A Ninh nói, Vương Bàn Tử lập tức sợ hãi che miệng, vẻ mặt sốt ruột nói: "Không, A Ninh sẽ không làm thật đâu chứ?

Tộc trưởng Sở, A Ninh nhìn là biết người lòng dạ độc ác, ngài không thể trúng mỹ nhân kế đâu." "Đồ Bàn Tử chết tiệt, mau tranh thủ thời gian lên đường." Sở Hoang liếc nhìn đối phương, sau đó cũng quay người rời đi.

Nhưng trước khi đi, anh cũng không quên thu hồi những thi thể rắn gà rừng trên đất vào hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi bốn con rắn gà rừng, nhận được 40 điểm tích lũy." Trung bình một con rắn gà rừng 10 điểm tích lũy sao?

Nhớ rằng những con rắn gà rừng trong rừng này, gần như lúc nào cũng xuất hiện thành đàn, cho dù không có mấy chục vạn thì ít nhất cũng phải có vài vạn con chứ?

Vậy thì, nếu có thể thu hồi tất cả những con rắn gà rừng này, số điểm tích lũy có thể nhận được, ít nhất cũng phải mấy chục vạn điểm?

Chậc...

Với mấy chục vạn điểm tích lũy đó, Sở Hoang cũng không khỏi bắt đầu nghiêm túc.

Bất kể là của ai, chỉ cần gặp rắn gà rừng, Sở Hoang tuyệt đối sẽ không bỏ qua mà giết hết.

Dù sao đi nữa, cũng không thể từ chối điểm tích lũy chứ?

"Thiên Chân, Bàn Gia tôi phải làm sao đây?

Nếu A Ninh thật sự trở thành tiểu thiếp của Tộc trưởng Sở, muốn trả thù Bàn Gia tôi, Bàn Gia tôi chẳng phải chết chắc rồi sao?" Lúc này, nhìn bóng lưng Sở Hoang rời đi, Vương Bàn Tử vẫn vẻ mặt sốt ruột nhìn Hạo Thiên Chân.

"Đáng đời!" Hạo Thiên Chân không vui nói, rồi cũng quay người rời đi, để lại cho anh ta một cái gáy.

Trương Khải Linh và Phan Tử ở bên cạnh cũng lắc đầu bỏ đi, chỉ còn lại một mình Vương Bàn Tử.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử lập tức tức giận chửi bới ầm ĩ, cái gì mà "đều là những kẻ trọng tình nghĩa"...

Càng đi sâu vào khu rừng, mọi người phát hiện, trên đường đi rắn rết côn trùng bắt đầu càng ngày càng nhiều.

Đặc biệt là những con rắn gà rừng đã phát hiện trước đó, thỉnh thoảng lại tấn công mọi người.

Mặc dù đoàn người đều cảnh giác cao độ, nhưng vẫn có vài người bị rắn gà rừng cắn trúng, trực tiếp bỏ mạng tại chỗ.

Khi trong đội ngũ bắt đầu có người tử vong, một bầu không khí nặng nề, căng thẳng ngay lập tức bao trùm lấy tâm trí tất cả mọi người.

Thế nhưng, họ không hề biết rằng, phía trước đang có hàng vạn con rắn gà rừng, đang tụ tập lại theo thế vây hãm.

Sở Hoang và bốn người Thiên Nhất đi ở phía trước nhất của đoàn

người, bốn người Thiên Nhất mỗi người đều cầm một thanh đường đao, mặc trang phục bó sát màu đen, chân đi giày chiến đấu.

Mặc dù cả bốn người đều đã bước vào cảnh giới thứ nhất, nhưng lúc này vẫn cảnh giác nhìn xung quanh.

Dù sao, những con rắn gà rừng này thực sự quá độc, dù thực lực mạnh mẽ, trên người mặc quần áo, giày dép có lực phòng ngự đáng kinh ngạc, nhưng vẫn không thể lơ là.

Chương 173

"Vút!

Vút!

Vút!" Ngay lúc đó, từ trong bụi cây và trên một cây đại thụ bên cạnh, trực tiếp bắn ra mười mấy con rắn gà rừng, mục tiêu trực chỉ Thiên Nhất và những người khác.

Thấy cảnh này, bốn người Thiên Nhất cầm đường đao, vung tay, đao quang lóe lên chói mắt, chỉ trong vài hơi thở, đã chém chết tất cả mười mấy con rắn gà rừng đó.

"Đinh, ký chủ thu hồi mười lăm con rắn gà rừng, nhận được 150 điểm tích lũy." "Rắn!

Nhiều rắn quá!" "Tiểu Tam Gia, chúng ta bị bầy rắn bao vây rồi!" "Nhiều rắn gà rừng như vậy, lại còn biết dùng chiến thuật, muốn tiêu diệt chúng ta một mẻ sao?" "Đội trưởng, làm sao đây?

Ít nhất cũng phải có vạn con rắn gà rừng chứ?" "Mấy con rắn gà rừng đáng chết, lão tử liều mạng với chúng!" "..." Trong rừng, hơn hai mươi người hoàn toàn bị bầy rắn bao vây.

Trước, sau, trái, phải đều là rắn, ngay cả những cây đại thụ xung quanh cũng treo đầy rắn gà rừng.

Những con rắn gà rừng này nhìn chằm chằm mọi người, hiển nhiên đã hoàn toàn coi họ là con mồi.

Nhìn bầy rắn này, tất cả mọi người đều không khỏi hoảng sợ trong lòng, dù sao, bầy rắn dày đặc này, e rằng có tới hàng vạn con rắn gà rừng.

Chỉ cần nhìn thôi, đã mang lại cảm giác rợn người, nếu một khi

bầy rắn lao tới, làm sao có thể chống đỡ được?

"Nhanh, nhanh, nhanh lên, những con rắn này sợ lửa, mau đốt đuốc lên cho tôi, rồi đốt cả những thứ không dùng đến nữa!" Khi mọi người phát hiện rắn gà rừng sợ lửa, ai nấy đều vội vàng đốt đuốc lên, không có đuốc thì đốt cả áo khoác không dùng đến, thậm chí những thứ khác trong ba lô cũng đốt hết.

Quả nhiên, khi ngọn lửa bùng lên, những con rắn gà rừng đó rõ ràng không dám đến gần nữa, khiến mọi người trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Những ngọn đuốc này không thể duy trì được bao lâu, những thứ có thể đốt nhanh chóng sẽ cháy hết, chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi bầy rắn này mới được." Nhìn cảnh tượng trước mắt, A Ninh nhíu mày chặt, trầm giọng nói.

"Mẹ kiếp, liều mạng thôi, Đội trưởng, tôi mở đường!" Một người đàn ông vạm vỡ vẻ mặt hung tợn, một tay cầm đuốc, trực tiếp đi lên phía trước nhất của đội hình.

Đối mặt với những con rắn gà rừng dày đặc, anh ta liều mạng vung vẩy ngọn đuốc "thất tam tam", sau đó lập tức tiến về phía trước.

Chỉ tiếc là, mọi người còn chưa đi được mười mấy mét, những con rắn gà rừng đó từng con một như thiêu thân lao vào lửa, xông thẳng về phía ngọn đuốc.

Cùng với việc từng con rắn gà rừng lao vào, ngọn đuốc trực tiếp bị dập tắt.

Không còn ngọn lửa, những con rắn gà rừng đó càng thêm ngang ngược, trực tiếp há nanh độc về phía người đàn ông vạm vỡ.

"A..." Cùng với một tiếng kêu thảm thiết, người đàn ông vạm vỡ đó chỉ trong ba hơi thở, liền mặt mày đen sạm trực tiếp ngã xuống đất

không còn hơi thở.

"Vút vút vút..." Lúc đó, những con rắn gà rừng ở các hướng khác dường như cũng nhận được một tín hiệu nào đó, lũ lượt lao về phía mọi người.

Mặc dù mọi người cố gắng hết sức chống đỡ, nhưng vẫn có không ít người chết dưới nanh độc của rắn gà rừng.

"Xông lên!" Trương Khải Linh vung vẩy Hắc Kim Cổ Đao, vừa mở đường ở phía trước, vừa bảo vệ Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Phan Tử ba người tiến hành, mấy người họ nhanh chóng đến trước mặt Sở Hoang.

"Tộc trưởng!" Trương Khải Linh nhìn về phía Sở Hoang, bầy rắn gà rừng thực sự quá nhiều, với thực lực của anh ta tự nhiên không sợ, nhưng Hạo Thiên Chân và những người khác thì khó rồi.

Ngay cả huyết Kỳ Lân, lúc này cũng không còn tác dụng lớn như vậy.

Rắn gà rừng là do Tây Vương Mẫu nuôi dưỡng, tự nhiên đã nghiên cứu về huyết Kỳ Lân của Trương gia.

Mặc dù huyết Kỳ Lân có tính khắc chế nhất định đối với rắn gà rừng, đặc biệt là Trương Khải Linh sau khi thuế biến, hiệu quả của huyết Kỳ Lân càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng số lượng rắn gà rừng thực sự quá lớn, trừ khi không màng bất kỳ hậu quả nào, không ngừng vung vãi huyết Kỳ Lân, khi đó mới thực sự có thể dẫn Hạo Thiên Chân và những người khác thoát khỏi vòng vây của bầy rắn.

Nhưng làm như vậy, trận chiến đối mặt với Tây Vương Mẫu sau này, e rằng sẽ không còn sức để ra tay nữa.

Nhìn Hạo Thiên Chân và Trương Khải Linh đang nhìn mình đầy

mong đợi, lại nhìn A Ninh ở không xa, Sở Hoang bất đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Thôi vậy!

Đã nhận lời Ngô Tam Tỉnh, tự nhiên không thể để Hạo Thiên Chân xảy ra chuyện.

Còn về A Ninh...

Thôi vậy, dù sao anh cũng muốn giết những con rắn gà rừng này để thu hồi cho hệ thống, coi như cứu cô ấy một mạng vậy.

Nghĩ rồi, Sở Hoang lật tay phải, giây tiếp theo binh khí chuyên dụng hóa thành một thanh chiến đao rơi vào tay anh.

"Trảm!" Cùng với một tiếng sát phạt lạnh lẽo truyền ra từ miệng Sở Hoang, giây tiếp theo, chỉ thấy anh đột nhiên vung đao.

"Ong ong ong..." Trong nháy mắt, những vi tinh cầu ở đan điền của anh lập tức dũng động từng đạo gen nguyên năng, cuồn cuộn đổ vào thanh chiến đao trong tay.

Khi luồng năng lượng đó vừa nhập vào chiến đao, chiến đao trong khoảnh khắc bùng phát ra thần quang rực rỡ, sau đó phóng ra từng đạo kim sắc đao khí.

Những đao khí này dày đặc, bao trùm phạm vi hơn trăm mét, và tất cả đều phát ra sát phạt chi khí lạnh lẽo thấu xương.

Bất kỳ một con rắn gà rừng nào, trước những đao khí này, đều dễ dàng bị xé nát thành nhiều đoạn.

Chỉ một đao, đã bộc phát ra hàng trăm, hàng nghìn đạo kim sắc đao khí.

Những đao khí này bao trùm phạm vi hơn trăm mét, sát phạt chi khí hoành hành không ngừng.

Trước một đao, rắn gà rừng, đều bị nghiền nát thành nhiều đoạn.

Ngay cả cỏ cây đá sỏi, cũng dưới một đao này, trực tiếp bị nghiền nát thành tro bụi.

Một đao xuất ra, phạm vi trăm mét hoàn toàn được dọn sạch.

Hàng vạn con rắn gà rừng đó, cũng dưới một đao này, chết không còn một con.

Kinh khủng!

Không thể tin được!

Cảnh này khiến mọi người ai nấy đều há hốc mồm, mãi không thể bình tĩnh lại.

Mặc dù trước đó cũng từng thấy Sở Hoang ra tay, nhưng đây là lần đầu tiên thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy.

Một đao xuất ra, kim sắc đao khí dày đặc, quét ngang phạm vi trăm mét.

Thủ đoạn không thể tin được sao?

Đó đâu phải là chân thần đang đi lại trên nhân gian?

Căn bản chính là một vị thần chân chính, bất kể trời cao đất rộng!

Lúc này, Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác, đối với Sở Hoang càng trở nên kính sợ hơn, thậm chí căn bản không dám nhìn thẳng vào Sở Hoang.

Đối với điều này, Sở Hoang căn bản không để ý, chậm rãi thu chiến đao, cất nó vào không gian hệ thống.

Đừng thấy một đao vừa rồi trông như thần tiên, thực tế chỉ là anh tùy tiện dùng gen nguyên năng mà thôi.

Với chiến lực hiện tại có thể gọi là vô địch cảnh giới thứ tư, nếu

thật sự bộc phát toàn lực, thì lực phá hoại kinh khủng tạo thành, e rằng thật sự đáng sợ như hủy thiên diệt địa.

Nhìn ánh mắt kính sợ của mọi người xung quanh, Sở Hoang lắc đầu, sau đó vung tay lớn, trực tiếp thu hồi tất cả những con rắn gà rừng bị chém thành nhiều đoạn đó vào hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi 8500 con rắn gà rừng, nhận được 85000 điểm tích lũy." Chỉ có hơn tám nghìn con rắn gà rừng sao?

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Hoang nhíu mày.

Vừa rồi bầy rắn gà rừng đó tuyệt đối có hơn vạn con, nhưng bây giờ thu hồi cho hệ thống, lại chỉ có hơn tám nghìn con.

Rõ ràng, những con rắn gà rừng còn lại đã bị một đao vừa rồi của anh, trực tiếp nghiền nát thành tro bụi, hệ thống cũng không thể thu hồi.

Mặc dù không thể thu hồi hết, nhưng thu hồi được hơn tám nghìn con rắn gà rừng, nhận được hơn tám vạn điểm tích lũy, cũng là một bất ngờ.

Một lần thu hồi mà nhận được 85000 điểm tích lũy, quả thực không phải lúc nào cũng có thể gặp được.

"Đi thôi, tiếp tục lên đường!" Hoàn hồn sau đó, Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn mọi người, sau đó liền dẫn bốn người Thiên Nhất, tiếp tục đi về phía trước.

Để đảm bảo an toàn cho bản thân, Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và vài người khác, cứ bám chặt lấy phía sau Sở Hoang.

Dù sao, có một vị chân thần như vậy ở đây, mức độ an toàn của họ không nghi ngờ gì nữa sẽ được nâng cao rất nhiều.

Ngay cả A Ninh và những người khác, cũng dựa sát vào Thiên

Nhất và những người khác, suốt chặng đường chiến lực của bốn người Thiên Nhất đều được mọi người chứng kiến tận mắt.

Chỉ có thể nói, những người dưới trướng của chân thần, đó cũng tuyệt đối là những cường giả.

Có lẽ do một đòn vừa rồi của Sở Hoang đã chém giết hàng vạn con rắn gà rừng, nên tiếp theo đó vài người họ cũng không gặp nguy hiểm gì nữa.

Ngay cả khi thỉnh thoảng gặp một vài con rắn gà rừng, chúng nhân cũng có thể dễ dàng chém giết.

Khi trời dần tối, mọi người đến một khu phế tích bị nước ngập.

Chương 174

Nhìn những tảng đá và kiến trúc đổ nát trong khu phế tích này, nơi đây năm xưa chắc chắn là khu vực trung tâm thực sự của Tây Vương Mẫu Quốc.

Đến đây, trong lòng mọi người không khỏi trở nên phấn chấn hơn.

Mọi người định nghỉ ngơi một đêm thật tốt, ngày mai sẽ tiếp tục tiến lên.

Khi trời càng về khuya, mọi người cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, trời hơi hửng sáng!

Lông mày Sở Hoang lập tức nhíu chặt.

Trong cảm nhận của anh, lúc này từ bốn phương tám hướng lại có một lượng lớn rắn gà rừng đang tập hợp về phía này.

"Ha... lại một khoản điểm tích lũy lớn nữa vào tài khoản!" Khóe miệng Sở Hoang hơi cong lên, có lẽ chuyến đi Tây Vương Mẫu Cung lần này, có thể giúp anh nhận được một lần bùng nổ điểm tích lũy.

"Vút!

Vút!

Vút!" Cùng một lúc, Trương Khải Linh, Thiên Nhất và những người khác, cũng lần lượt phát hiện ra bầy rắn gà rừng đang tập kích, liên tục từ trong túi ngủ chui ra, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm xung quanh.

Cùng với động tĩnh của họ, những người khác cũng lần lượt tỉnh giấc.

Khi nhìn bầy rắn dày đặc từ bốn phương tám hướng, một lần nữa tập kích về phía mọi người, ánh mắt tất cả mọi người đều không khỏi một lần nữa nhìn về phía Sở Hoang.

Thế nhưng, Sở Hoang lại làm như không nghe thấy gì, vẫn khoanh chân ngồi yên ở đó, ngay cả mắt cũng không mở.

Trước đó đã cứu mạng mọi người một lần, cũng coi như đã làm hết nghĩa vụ rồi.

Chẳng lẽ cứ gặp nguy hiểm lại để anh ra tay sao?

Vậy thì thành cái gì?

Người bảo mẫu sao?

Lần này, Sở Hoang không ra tay, với thực lực của Trương Khải Linh và bốn người Thiên Nhất, những con rắn gà rừng đó căn bản không phải đối thủ.

Chỉ là không thể giống như Sở Hoang, một đao quét sạch bầy rắn trong phạm vi trăm mét.

Mấy người kia chỉ có thể từng đao từng đao chém ra, tốn thời gian để giết những con rắn gà rừng đó.

Thấy Sở Hoang không ra tay nữa, trong lòng mọi người tuy có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. ...

"Vút vút vút..." Ngay lúc đó, một lượng lớn rắn gà rừng nhảy vọt, phóng về phía mọi người.

Tốc độ của từng con rắn gà rừng nhanh như chớp, nhiều thủ hạ của A Ninh tránh né không kịp, trực tiếp bỏ mạng tại chỗ.

Bốn người Thiên Nhất đứng ở bốn vị trí, cầm đường đao, chém giết tất cả những con rắn gà rừng đang tấn công.

Trong chốc lát, số rắn gà rừng chết dưới tay bốn người, lại không

dưới vài trăm con.

Vương Bàn Tử thì gian xảo, trốn sau lưng Trương Khải Linh, thỉnh thoảng lại lấy ra một quả bom từ trong ba lô, ném về phía nơi có nhiều rắn gà rừng.

"Rầm!" Cùng với một tiếng nổ long trời lở đất, có một lượng lớn rắn gà rừng trực tiếp bị nổ tung nát xương tan thịt.

Phan Tử thì dũng cảm, hai tay cầm hai con dao chó chân, hung hăng chém giết những con rắn gà rừng đó.

Nhưng dù sao rắn gà rừng cũng quá nhiều, tốc độ lại nhanh, may mắn có Trương Khải Linh thỉnh thoảng bảo vệ, nếu không lúc này e rằng anh ta cũng đã chết tại chỗ.

Cùng với đó, khi rắn gà rừng càng ngày càng nhiều, tỷ lệ tử vong của những thủ hạ của A Ninh cũng tăng lên đáng kể.

Trong nháy mắt, trừ A Ninh ra, thủ hạ của cô ấy chỉ còn lại bốn, năm người.

Thậm chí nhìn tình hình, e rằng không cần bao lâu nữa, bốn, năm người đó cũng sẽ chết dưới miệng rắn gà rừng.

"Ong..." Đột nhiên, một luồng tinh thần lực quỷ dị quét ra từ dưới lòng đất sâu, những con rắn gà rừng đó dường như nhận được mệnh lệnh, không tiếp tục tấn công nữa, lũ lượt rút lui.

"Vút!" Sở Hoang trong nháy mắt mở mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

"Con xà mẫu đó lại để những con rắn gà rừng này rút lui sao?" Mặc dù hơi bất ngờ trước hành vi của xà mẫu, nhưng Sở Hoang không có ý định để những con rắn gà rừng này sống sót mà chạy thoát.

"Giết!" Cùng với một tiếng quát khẽ, chỉ thấy anh đột nhiên giơ

tay phải lên trời, quanh thân lóe lên từng đạo lôi điện màu tím.

"Tích lý ba lạp..." Từng đạo điện xà hiện ra từ lòng bàn tay, sau đó bùng nổ ầm ầm, hóa thành vô số đạo điện xà màu tím, quét về phía những con rắn gà rừng đó.

"Tích lý ba lạp...

Tích lý ba lạp..." Trước từng đạo điện xà, những con rắn gà rừng đang rút chạy trực tiếp bị điện giật thành than.

Một kích dưới, lại có hàng nghìn con rắn gà rừng chết thảm.

Thấy cảnh này, Vương Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác, không kìm được nuốt nước bọt, trong lòng đối với Sở Hoang kính sợ càng sâu.

Trước một đao vung ra, đao khí quét ngang trăm mét, bây giờ lại có thể điều khiển lôi điện, một tay vung lên điện xà bay múa, nghiền nát tất cả rắn gà rừng.

Đó không phải thần tiên sao?

So với ánh mắt kính sợ, trong mắt Trương Khải Linh, Thiên Nhất và những người khác, ngoài kính sợ ra, còn có sự sùng bái sâu sắc hơn.

Thực lực của tộc trưởng của họ càng mạnh, trong lòng họ càng thêm cuồng nhiệt.

"Vút!" Sở Hoang đứng dậy, vung tay thu hồi tất cả những con rắn gà rừng đó vào hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi 1205900 con rắn gà rừng, nhận được 120000 điểm tích lũy." Mười hai vạn điểm tích lũy!

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, khóe miệng Sở Hoang không khỏi hơi cong lên một nụ cười.

Nếu cộng thêm 85000 điểm tích lũy trước đó, tương đương với việc những con rắn gà rừng này, đã cung cấp cho anh hai trăm lẻ năm nghìn điểm tích lũy.

Có thể khiến điểm tích lũy của anh, lại một lần nữa được nâng cao đáng kể.

"Ai?" Đột nhiên, sắc mặt Thiên Nhất lạnh đi, lạnh lùng hét lên một tiếng.

Chỉ thấy từ đầm lầy không xa, một người toàn thân dính đầy bùn, vọt một cái, chạy về phía xa.

Thấy cảnh này, Thiên Nhất lập tức muốn xông lên đuổi theo.

Thế nhưng, Sở Hoang lại đưa tay ngăn anh ta lại.

"Tộc trưởng, tôi đi một chuyến." Trương Khải Linh thấy vậy, trầm giọng nói.

"Đi đi!" Sở Hoang gật đầu, nhìn bóng dáng Trương Khải Linh lao đi, không khỏi lắc đầu.

Anh tự nhiên biết người dính bùn đó là ai.

Trừ Trần Văn Cẩm vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối ra, còn có thể là ai?

Chỉ tiếc là đối phương đã chọn một con đường sai lầm, nếu không anh cũng không ngại hoàn thành lời hứa với Trần Bì, bảo vệ cô ấy bình an suốt đời.

Nhưng Trần Văn Cẩm lại cố chấp chọn bước vào Vẫn Ngọc, không nghi ngờ gì nữa, con đường này chỉ có thể là một con đường chết.

"Đáng tiếc thật!" Sở Hoang lắc đầu, cũng không đi để ý nữa.

"Tiểu Ca...

Tiểu Ca...” Cùng lúc đó, khi thấy Trương Khải Linh đuổi theo, Hạo Thiên Chân lập tức sốt ruột la lớn, thậm chí định đuổi theo, nhưng lại bị Vương Bàn Tử và Phan Tử hai người liên tục kéo lại.

“Thiên Chân của tôi ơi, cậu không ngốc chứ, tốc độ của Tiểu Ca, cậu có đuổi kịp không?” “Tộc trưởng Sở, chúng ta có cần đợi Trương Khải Linh không?

Tôi thấy e là một lát nữa anh ấy cũng chưa quay lại được đâu.” Nhìn Trương Khải Linh rời đi, gần như không còn thấy bóng dáng, A Ninh bước tới, ý vị thâm trường nói.

Cảnh tượng vừa rồi, rõ ràng con người bùn kia tuyệt đối cố ý xuất hiện ở đó.

Trong số mọi người có mặt, e rằng chỉ có Hạo Thiên Chân vì quá lo lắng cho Trương Khải Linh mà không nhận ra.

Ngay cả Phan Tử và Vương Bàn Tử cũng có thể nhìn rõ một chút, nên mới ra tay ngăn cản Hạo Thiên Chân đang định đuổi theo.

Chuyến đi Tháp Mộc Đà này, gần như ai cũng mang trong lòng những suy nghĩ khác nhau.

A Ninh tuyệt đối không phải một người đơn giản.

Chương 175

Về thân thủ, trong số người thường tuyệt đối là đỉnh cao, ngay cả Phan Tử cũng chưa chắc đã đánh lại.

Về tâm trí và thủ đoạn, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử càng bị cô ta xoay vòng vòng, mấy lần thậm chí còn ấm ức đến khóc.

Nếu không thì cô ta cũng sẽ không trở thành thuộc hạ được Khâu Đức Khảo tin tưởng nhất.

Vì vậy, tuy không rõ con người bùn kia rốt cuộc là ai, nhưng lại có thể nhận ra rõ ràng rằng đối phương tuyệt đối có mối quan hệ thiên ti vạn lũ với Trương Khải Linh.

Sở Hoang lướt nhìn A Ninh một cái, sau đó nhẹ giọng nói: "Đừng nói mấy chuyện không đâu, thu dọn đồ đạc rồi chúng ta tiếp tục xuất phát." "Tộc trưởng Sở, chúng ta không đợi Tiểu Ca nữa sao?" Nghe Sở Hoang nói, Hạo Thiên Chân biến sắc, vội vàng hỏi.

"Đợi làm gì?" "Anh ấy sẽ đuổi kịp thôi.

Với thực lực của anh ấy, mấy con rắn đó không cản được đâu." Sở Hoang bình tĩnh nói.

"A Thiên Chân, cậu không biết Tiểu Ca sao?

Luôn thoắt ẩn thoắt hiện, đúng là dân chuyên mất tích, anh ấy sẽ tự tìm được đường thôi." Vương Bàn Tử cũng lên tiếng khuyên nhủ.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cũng chỉ đành bất lực gật đầu.

Nhanh chóng, cả nhóm thu dọn đồ đạc, lại một lần nữa xuất phát.

Lúc này, cả đội ngũ cũng đã giảm từ gần ba mươi người xuống còn mười mấy người.

E rằng khi cuối cùng rời đi, không biết sẽ có bao nhiêu người chôn thân trong khu rừng rắn này.

Cùng lúc đó, khi Sở Hoang và những người khác tiếp tục tiến về cung điện Tây Vương Mẫu Mẫu, ở thế giới Khánh Niên, cũng đang xảy ra một sự kiện lớn.

Kinh thành!

Trong một sân viện!

Sở Phàm và Sở Nghị đang ngồi đối diện nhau bên một chiếc bàn đá.

Bên cạnh, mấy tên tử sĩ gia tộc lặng lẽ đứng đó.

"Sở Phàm ca, chúng ta đã ở thế giới này gần một tháng rồi nhỉ?" "Không biết Tộc trưởng lúc này đang làm gì nữa?" Sở Nghị nằm bò trên bàn đá, một tay cầm bầu rượu, vẻ mặt chán nản.

"Gần một tháng rồi, nhưng nhiệm vụ Tộc trưởng giao cho tôi vẫn chưa hoàn thành." Sở Phàm lắc đầu, vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Xùy, với tôi mà nói, tất cả mọi thứ ở thế giới này đều vô cùng xa lạ, muốn hoàn thành nhiệm vụ Tộc trưởng, chẳng phải phải tìm hiểu rõ tình hình thế giới này rồi mới đưa ra quyết định sao?" Sở Nghị đảo mắt trắng dã, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, cười hắc hắc nói: "Chỉ là tôi không ngờ, một thế giới cổ đại lại có muối tinh, đường trắng, thủy tinh… những thứ này ở thời cổ đại hoàn toàn không thể có.

Phải nói, Diệp Khinh Mi đúng là một nhân vật truyền kỳ, nhưng tôi cứ thấy cô ấy sao mà giống người hiện đại thế nhỉ?" Sở Nghị vô thức nhíu mày: "Anh đã đọc văn tự trên bia đá trước cửa Giám Sát Viện chưa?

Đại ý là theo đuổi sự công bằng, chính trực của pháp luật trên thế

gian, thậm chí theo đuổi sự bình đẳng giữa người với người.

Những thứ này, một người cổ đại làm sao có thể có được?" Sở Phàm im lặng gật đầu.

Bản thân anh cũng cực kỳ nghi ngờ, đối phương rốt cuộc có phải cũng giống mình, đến từ thế giới hiện đại không.

Dù sao có một số thứ, quả thực không phù hợp với lẽ thường cho lắm.

"Tộc trưởng từng nói, thế giới này có chút kỳ lạ, bảo tôi nếu phát hiện ra điều gì cũng đừng ngạc nhiên.

Nếu là người xuyên việt, Diệp Khinh Mi có thể chính là người xuyên việt mà Tộc trưởng nói, nhưng cũng không thể khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm." Sở Phàm gật đầu như có điều suy nghĩ, trong lòng phỏng đoán.

"Nhưng Sở Phàm ca, chúng ta đã mất gần một tháng để tìm hiểu tình hình chung của thế giới này, tiếp theo chúng ta phải tìm cách giết Khánh Đế, san bằng đất nước, xây dựng lại một vương triều." Sở Nghị lật mình, nhảy xuống khỏi bàn đá, vẻ mặt có chút phấn khích nói.

"Ừm, đã tìm hiểu rõ rồi, cũng đến lúc tôi ra tay rồi." Sở Phàm cười nhẹ, trong mắt cũng vô thức lộ ra một tia cười.

Gần một tháng qua, thông qua nhiều thủ đoạn dò la, cuối cùng đã biết quốc gia đang ở đây tên là Đại Khánh!

Thành phố đang ở chính là kinh thành, Hoàng đế đương nhiệm, chính là Khánh Đế cần phải giết theo yêu cầu nhiệm vụ.

Ngoài Đại Khánh, còn có Tề Quốc, và Đông Di Thành gần biển Đông.

Ngoài ra, còn có một số bộ lạc man di.

Thế giới này còn có bốn vị Đại Tông Sư.

Tương truyền, mỗi Đại Tông Sư đều là tồn tại được vô số người kính ngưỡng và sợ hãi, dưới Đại Tông Sư đều là lũ kiến hôi.

Ngay cả vạn người Cửu phẩm, cũng căn bản không phải đối thủ của một vị Đại Tông Sư.

Bốn Đại Tông Sư, Tề Quốc có một vị, Đông Di Thành có một vị, hai vị còn lại đều ở Đại Khánh.

Sau khi biết được sự tồn tại của Đại Tông Sư, anh liền hiểu ra, bốn Đại Tông Sư này, hẳn là chiến lực cao nhất của thế giới này.

Đồng thời cũng là Cường giả cảnh giới thứ ba mà Tộc trưởng nhắc đến.

"Sở Phàm ca, chúng ta bây giờ cộng thêm tử sĩ cũng chỉ có hai mươi hai người, muốn diệt Khánh Đế thì đơn giản, nhưng làm sao để diệt sạch quốc gia, xây dựng lại vương triều, đó mới là khó." Sở Nghị nhíu chặt mày, âm thầm suy nghĩ.

"Thật sự khó, nhưng dù khó đến mấy cũng phải tìm cách hoàn thành, nếu không làm sao báo cáo với Tộc trưởng?" Sở Phàm sắc mặt hơi trầm: "Tôi đề nghị chúng ta tốt nhất nên chia làm hai đường, tôi sẽ tách ra một người đến Tề Quốc.

Trước tiên gia nhập hai nước, sau đó tìm cách nắm giữ một số quyền hành, đồng thời từ tử sĩ gia tộc phân ra một số người, chiêu mộ một số dân lưu lạc, huấn luyện ra một đội quân lớn ẩn giấu trong bóng tối.

Làm như vậy, tôi không những có thể nắm rõ tình báo rõ ràng hơn của hai nước, có thể phòng bị bất trắc, thậm chí khống chế một số nhân vật quyền thế.

Đối với việc tôi san bằng quốc gia, tuyệt đối có sự giúp đỡ không nhỏ." Nghe Sở Phàm nói, Sở Nghị trầm tư một lát rồi đồng tình gật đầu: "Tôi nghe nói Thái tử đương triều là Tam hoàng tử, nhưng bây giờ đã là Thái tử, còn Nhị hoàng tử dường như cũng không phải nhân vật đơn giản.

Ở Đại Khánh, có thể lấy hai người đó làm điểm đột phá, sau đó mượn cơ hội bước vào triều đình, nếu có thể lợi dụng cuộc tranh giành Thái tử để khuấy động cục diện thiên hạ, thì càng tốt hơn." "Nếu đã như vậy, cậu ở lại Đại Khánh, tôi sẽ dẫn mười tên tử sĩ đi Tề Quốc.

Trong không gian nhẫn của chúng ta, không phải đã đặc biệt mang theo một ít vàng sao?

Trước tiên lấy ra một phần, cho tử sĩ gia tộc chiêu mộ những dân lưu lạc đó, sau đó dạy cho họ Quốc thuật bản tử sĩ.

Làm như vậy, không những có thể đảm bảo độ trung thành, mà còn có thể trong thời gian ngắn, nâng cao chiến lực của đội quân tử sĩ đó lên rất nhiều." "Được, vậy làm đi!" Sau khi Sở Phàm và Sở Nghị bàn bạc xong chưa đầy hai ngày, Sở Phàm liền dẫn mười tên tử sĩ gia tộc, đi về hướng Tề Quốc.

Sở Nghị thì ở lại Đại Khánh, còn phái mười tên tử sĩ, ở các nơi trong Đại Khánh, bí mật chiêu mộ dân lưu lạc.

May mắn thay, lần này để phòng vạn nhất, trước khi bước vào thế giới này, đã đổi không ít vàng.

Những số vàng đó, chính là vốn ban đầu.

Trong vòng hai tháng ngắn ngủi sau đó, Sở Nghị đã chiêu mộ được ba ngàn dân lưu lạc ở Đại Khánh.

Không phải không thể chiêu mộ nhiều hơn, chủ yếu là nếu nhiều

hơn nữa, số tiền mang theo có thể không đủ.

Ba ngàn dân lưu lạc được Sở Nghị dạy Quốc thuật Tấn Trạm Thung ngay lập tức.

Đồng thời, mua không ít thịt để bồi dưỡng thân thể cho họ.

Hai tháng sau, ba ngàn dân lưu lạc đó, đã hoàn toàn trở thành tử sĩ mới, và từng người đều tràn đầy tinh khí thần.

Để ba ngàn tử sĩ đại quân không bị người khác phát hiện, Sở Nghị thậm chí phái năm tên tử sĩ gia tộc, chia thành nhiều đợt ẩn giấu họ trong các thung lũng.

Trong hai tháng đó, Đại Khánh cũng có một trận phong vân biến ảo.

Cùng với việc một thanh niên bước vào kinh thành, cả Đại Khánh dường như trở nên càng thêm phức tạp và mờ mịt.

Cùng lúc đó, trong thế giới Đại Đường Song Long!

Trong một rừng trúc!

Ba bóng người đang giao chiến ác liệt tại đây.

Trong đó, một người mặc bộ váy dài màu trắng, dung mạo thanh tú, tay cầm một thanh trường kiếm, kiếm khí tung hoành, chém đứt ngang những cây trúc xanh xung quanh, ngay cả mặt đất cũng in hằn những vết kiếm.

Khi một kiếm chém ra, một người đàn ông trung niên mặc cẩm bào đối diện, một chưởng đẩy ngang, bộc phát ra một luồng chưởng kình màu xanh lam, nghiền nát những kiếm khí đó.

Đồng thời, người cuối cùng mặc bộ đồ bó sát màu đen, hai tay nắm chặt một thanh Đường đao.

Chỉ thấy anh ta một đao chém ra, bộc phát ra một đạo đao mang

đáng sợ, trên đao mang ngưng tụ ý đao sát lục cực hạn.

Một đao xuất ra, hai người kia không khỏi biến sắc, lùi lại mười mấy mét, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

"Thanh niên, tôi Vũ Văn Hóa Cập thừa nhận thực lực cậu mạnh, tuổi còn trẻ vậy mà đã bước vào cảnh giới Tông Sư, nhưng cậu phải hiểu, Trường Sinh Quyết là thứ Bệ hạ đương kim muốn, hành động này chẳng lẽ là muốn mưu phản sao?" Nhìn thanh niên mặc đồ bó sát màu đen, tay cầm chiến đao, người đàn ông trung niên mặc cẩm bào trầm giọng quát.

"Hừ!" "Tôi mặc kệ là ai, tốt nhất là giao Trường Sinh Quyết cho tôi, không thể có tất cả mọi thứ." Một bên khác, cô gái mặc váy dài trắng lạnh lùng nói, khuôn mặt xinh đẹp lúc này đầy vẻ băng sương.

Hai người đó không phải ai khác, người đàn ông trung niên mặc cẩm bào chính là Vũ Văn Hóa Cập, tộc trưởng Vũ Văn phiệt, một trong Tứ Đại Môn Phiệt của Đại Tùy đương kim.

Cô gái mặc váy dài trắng còn lại, chính là Phó Quân Sước, đệ tử của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thái Lâm! (Đọc tiểu thuyết sảng khoái, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) Thanh niên mặc đồ bó sát màu đen, chính là Sở Huyền.

Chương 176

Với thế giới này, Sở Huyền và Sở Vũ làm sao có thể không biết?

Dù sao, bất kể là phim ảnh hay tiểu thuyết, đều đã xem qua.

Chính vì vậy, sau khi biết nhiệm vụ Tộc trưởng ban bố, là thu thập Tứ Đại Kỳ Thư, cũng như tìm kiếm Chiến Thần Điện, và thậm chí là trở thành thiên hạ đệ nhất.

Sở Huyền và Sở Vũ liền tách nhau ra.

Sau khi tách ra, Sở Nguyên lập tức đi Dương Châu thành, đoạt lấy Trường Sinh Quyết từ tay Thạch Long.

Không ngờ lại bị Phó Quân Sước và Vũ Văn Hóa Cập chặn đứng ngay tại chỗ.

Vì Trường Sinh Quyết, ba người liền bắt đầu giao chiến ác liệt.

"Muốn Trường Sinh Quyết?" "Ha… thứ đã vào tay tôi, chưa bao giờ có lý do gì phải giao cho người khác cả." Sở Huyền cười lạnh một tiếng, ánh mắt thờ ơ nhìn Phó Quân Sước và Vũ Văn Hóa Cập.

"Cuồng vọng!" "Thanh niên, chẳng lẽ thật sự muốn chống lại thánh mệnh, làm địch với Đại Tùy sao?" Vũ Văn Hóa Cập hừ một tiếng giận dữ, hai mắt nhìn chằm chằm Sở Huyền.

Nghe vậy, Sở Huyền không khỏi cười khẩy một tiếng: "Chống lại thánh mệnh?

Vũ Văn Hóa Cập đúng là đội một cái mũ to thật.

Nhưng nếu như vậy thì sao?

Muốn Trường Sinh Quyết, thì ra tay cướp đi." Nói rồi lại nhìn Phó Quân Sước nói: "Cô, thật sự nghĩ rằng đeo khăn che mặt thì tôi không

biết cô là ai sao?

Đệ tử của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Thái Lâm, tôi nói không sai chứ, Phó Quân Sước?" "Đã biết rồi, vậy thì nên giao Trường Sinh Quyết cho tôi, Dương Quảng uy hiếp tôi không sợ, nhưng uy hiếp của sư phụ tôi lẽ nào cô cũng không sợ sao?" Phó Quân Sước lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Huyền, ngữ khí lạnh lẽo đến cực điểm như băng sương.

"Sợ?" "Cô thật sự nghĩ Phó Thái Lâm là vô địch sao?" "Ngày nào đó tôi nhất định sẽ đích thân đến Cao Câu Ly, lĩnh giáo uy lực của Dịch Kiếm thuật một phen." Sở Huyền khinh thường cười một tiếng, bây giờ tu vi của anh đã bước vào Nhị cảnh viên mãn.

Đặt ở thế giới này, đó là Tông Sư cảnh viên mãn, dù không bằng bốn Đại Tông Sư kia, nhưng cũng là cường giả hiếm có trên thế gian.

Huống chi, không cần bao lâu nữa, anh sẽ có thể bước vào cảnh giới thứ ba.

Lúc đó, bốn Đại Tông Sư thì sao?

"Xem ra cậu đã quyết tâm muốn đối đầu với tôi, Vũ Văn Hóa Cập rồi." Lúc này, sau khi nghe Sở Huyền nói, Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Nói rồi, quay đầu nhìn Phó Quân Sước nói: "Cô nương Phó, đã mục tiêu của chúng ta giống nhau, không bằng chúng ta liên thủ hạ gục hắn trước, rồi sau đó tranh đoạt Trường Sinh Quyết thuộc về ai, thế nào?" "Khinh!" "Một tên tay sai của hôn quân, cũng muốn liên thủ với tôi sao?" Tuy nhiên, đối mặt với đề nghị của Vũ Văn Hóa Cập, Phó Quân Sước lại lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt cực kỳ khinh thường.

Lần này vào Thăng Long, đoạt Trường Sinh Quyết là thứ yếu, ám

sát Dương Quảng mới là đại sự quan trọng nhất.

Làm sao có thể liên thủ với Vũ Văn Hóa Cập?

"Kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt, không có Phó Quân Sước, chẳng lẽ tôi không cướp được Trường Sinh Quyết sao?" Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt âm trầm, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Huyền, trầm giọng nói: "Thanh niên, hôm nay tôi sẽ cho cậu thấy, thế nào là sức mạnh của triều đình." Vút!

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy anh ta vung tay lên.

Rầm rầm rầm...

Lập tức, một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến từ không xa.

Ngay sau đó, liền thấy mấy trăm kỵ binh, mỗi người tay cầm binh khí, lưng đeo cung điêu, mặt lộ sát khí, lao về phía Sở Huyền.

"Thanh niên, đây là Kiêu Quả Vệ tinh nhuệ nhất của Đại Tùy ta, là cấm vệ quân của Bệ hạ đương kim, tuy chỉ có ba ngàn người, nhưng mỗi người đều là kỵ binh tinh nhuệ nhất." "Chỉ bằng một mình cậu, dưới làn tên bắn ra cùng lúc, làm sao có thể chống đỡ?" Sở Huyền khẽ nhíu mày, ánh mắt quét qua mấy trăm kỵ binh đang tỏa ra sát khí, trong lòng không khỏi cảm thán về thế giới này.

Chỉ khi thực sự đặt chân vào thế giới này, mới thực sự hiểu, vì sao những cường giả giang hồ cấp cao lại không thể chống lại đại quân triều đình.

Thực ra ở thế giới tu luyện này, đại quân triều đình đó, cũng không phải người thường, mỗi người đều đã bước vào con đường tu luyện.

Đặc biệt là Kiêu Quả Vệ tinh nhuệ nhất của Đại Tùy, mỗi người đều được chọn lọc kỹ càng, không những bản thân sức mạnh cường đại, mà sau khi bước vào con đường tu luyện, mỗi người đều có thực lực không hề yếu.

Con đường tu luyện của những kỵ binh này, rõ ràng không giống lắm với sự phân chia cảnh giới trên giang hồ.

Họ đi theo con đường quân võ sát phạt, dùng huyết khí ngưng luyện chiến khí, trải qua càng nhiều trận chiến ác liệt, thân thể sẽ càng trở nên cường đại.

Cũng hơi giống giai đoạn đầu của Thôn Phệ Tinh Không Pháp, nâng cao tố chất thân thể.

Mấy trăm kỵ binh trước mắt, chỉ riêng khí tức, mỗi người đều có thể sánh ngang cường giả Cảnh giới Hậu Thiên đỉnh phong.

Cộng thêm bộ giáp nặng nề đó, mấy trăm kỵ binh giáp nặng, ngay cả một cường giả Tông Sư cảnh một khi bị bao vây, dù không chết, cũng phải trọng thương.

"Đáng tiếc…" Sở Huyền lắc đầu, trong lòng không khỏi tiếc nuối.

"Hả?

Hối hận rồi sao?" "Nếu giao Trường Sinh Quyết ra, và từ nay về sau trung thành với ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Vũ Văn Hóa Cập lạnh lùng cười một tiếng nói.

"Không!" "Tôi chỉ tiếc cho mấy trăm kỵ binh giáp nặng, hôm nay phải bỏ mạng Hoàng Tuyền thôi." "Ha ha ha…" "Thanh niên, đang mơ à?" "Ta đây có mấy trăm kỵ binh giáp nặng, mỗi người đều có thể sánh ngang Hậu Thiên viên mãn." "Mấy trăm kỵ binh giáp nặng một lần xung kích, cường giả Tông Sư cũng không thể ngăn cản, lấy gì mà bảo sẽ khiến họ bỏ mạng Hoàng Tuyền?" Khi nghe Sở Huyền nói, Vũ Văn Hóa Cập lập tức không nhịn được ngửa mặt lên trời cười lớn, vẻ mặt đầy vẻ giễu cợt.

"Ồ?" "Ngươi nghĩ ta chỉ có một mình sao?" Khóe miệng Sở Huyền hơi cong lên, lộ ra một tia khinh thường.

“Sở gia tử sĩ đâu?” Ầm ầm ầm… Theo một tiếng quát lạnh, ngay lập tức, trong rừng trúc không xa, chín bóng người liền phóng ra như quỷ mị, và nhanh chóng chặn đứng trước mấy trăm kỵ binh giáp nặng kia.

Chín bóng người, mỗi người đều mặc bộ đồ bó sát màu đen và áo choàng che khuất khuôn mặt.

Đặc biệt trong tay họ, còn cầm ống phóng tên lửa cá nhân, và súng máy hạng nặng.

Đồng thời, trong rừng cây không xa, đang ẩn nấp một tên tử sĩ, tay cầm một khẩu súng bắn tỉa uy lực lớn.

Khi nhìn thấy chín người đột nhiên xuất hiện, Vũ Văn Hóa Cập đầu tiên sững sờ, nhưng sau đó lại không nhịn được chế giễu: “Thanh niên, chỉ dựa vào bọn chúng, ngươi nghĩ có thể chống lại mấy trăm kỵ binh giáp nặng sao?” Khí tức trên người chín người kia, Vũ Văn Hóa Cập cũng có thể cảm nhận được, chỉ là cảnh giới Tiên Thiên mà thôi.

Chín Tiên Thiên, tuy cũng là cường giả không tệ, nhưng đối mặt với mấy trăm kỵ binh giáp nặng, vẫn chỉ có một con đường chết.

Đối với điều này, Sở Huyền lại lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Lần này tiến vào thế giới Đại Đường Song Long, anh và Sở Vũ mỗi người đều dẫn theo mười tên tử sĩ gia tộc.

Và, đó là một trong số những người có thực lực nổi bật nhất trong tử sĩ gia tộc.

Mỗi người đều đã bước vào cảnh giới thứ nhất, tu vi có thể sánh ngang Tiên Thiên cảnh.

Nếu chỉ đơn thuần như vậy, quả thực không thể là đối thủ của mấy trăm kỵ binh giáp nặng.

Nhưng trong tay họ lại có ống phóng tên lửa cá nhân, cũng như súng máy hạng nặng, súng bắn tỉa uy lực lớn, lựu đạn, bom… số lượng lớn vũ khí nóng.

Những vũ khí nóng này, ngay cả Vũ Văn Hóa Cập nếu không cẩn thận, bị trúng đạn, e rằng dù không chết cũng phải trọng thương, huống chi là những Kiêu Quả Vệ chỉ có Hậu Thiên viên mãn kia?

Tuy là kỵ binh giáp nặng, nhưng đó cũng là thân thể phàm nhân, một phát súng bắn tỉa uy lực lớn bắn xuống, tuyệt đối có tử vô sinh.

Huống chi còn có ống phóng tên lửa cá nhân, thứ đồ chơi đó một phát đạn pháo, dưới Tông Sư, không ai có thể chống đỡ được.

Đặc biệt những vũ khí này, trong tay Sở gia tử sĩ càng có thể phát huy ra một ngàn phần trăm uy lực.

Dù sao, nếu người thường cầm những vũ khí này, có thể sẽ phải lo lắng tốc độ của tu luyện giả quá nhanh, căn bản không thể nhắm trúng, không bắn trúng.

Nhưng Sở gia tử sĩ đều là cường giả cảnh giới thứ nhất, bất kể tốc độ, sức mạnh, đều tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh được.

Đương nhiên, những vũ khí nóng này tạm thời cũng chỉ có thể uy hiếp dưới Đại Tông Sư cảnh giới thứ ba.

Một khi đạt đến Đại Tông Sư, những thứ này cơ bản là vô dụng.

Nhưng lúc đó Sở Hoang, lại hoàn toàn có thể mua những trang bị vũ khí khoa học viễn tưởng tiên tiến hơn từ cửa hàng hệ thống.

Vì vậy, Sở gia tử sĩ đã sớm xác định rõ hai con đường, thực lực bản thân phải nâng cao, tác dụng của các loại vũ khí nóng, cũng như chiến thuật tác chiến cũng phải thành thạo.

Đi bằng hai chân, như vậy mới có thể phát huy tối đa năng lực của mình.

"Giết!" Nhìn nụ cười lạnh lùng trên mặt Sở Huyền, Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt âm trầm, quát lớn.

Theo lệnh của Vũ Văn Hóa Cập, mấy trăm kỵ binh giáp nặng lập tức giương cung lắp tên, bắn về phía chín tên Sở gia tử sĩ.

Và, liên tục kéo cung ba lần, trong chốc lát có hàng ngàn mũi tên sắc nhọn xé gió bay đi.

Sau ba lần giương cung bắn tên, mấy trăm kỵ binh giáp nặng, lại lần lượt cầm binh khí, xung kích về phía Sở gia tử sĩ.

Nhìn cảnh này, Sở Hoang không khỏi lạnh lùng cười một tiếng, sau đó vung tay.

Đoàng!

Theo một tiếng súng nổ vang, trong số mấy trăm kỵ binh giáp nặng đó, lập tức có một người đầu trực tiếp nổ tung như dưa hấu, ngay cả mũ giáp cũng bị vỡ nát.

Oanh!

Oanh!

Chương 177

Oanh!

Tát tát tát… Trong chốc lát, từng phát đạn tên lửa trực tiếp oanh kích về phía những kỵ binh giáp nặng đó, súng máy hạng nặng càng bắn ra những tia lửa như sao băng, phóng ra từng viên đạn đủ sức xé toạc thép.

Một phát đạn tên lửa bắn xuống, ngay cả người và ngựa cũng trực tiếp bị oanh nát, máu tươi bắn tung tóe, tứ chi bay tứ tung.

Những viên đạn đó càng như mưa như trút, chỉ trong một thoáng, đã nghiền nát mấy người thành vô số mảnh thịt vụn.

Oanh long long… Tát tát tát… Một phút!

Mấy trăm kỵ binh giáp nặng trở thành bia thịt, chỉ trong một phút đồng hồ, đã hoàn toàn bị tàn sát không còn một ai!

Đúng vậy!

Một trận tàn sát!

Trong khi không biết cách né tránh, căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, những kỵ binh giáp nặng đó chỉ biết xung kích một cách mù quáng.

Nhưng một vòng xung kích, đã hoàn toàn chôn vùi tính mạng của họ ở đây.

Nhìn cảnh tượng đẫm máu nhưng lại không thể tin nổi này, Vũ Văn Hóa Cập, thậm chí cả Phó Quân Sước ở bên cạnh đều hoàn toàn kinh ngạc.

Căn bản không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Đó là mấy trăm kỵ binh giáp nặng, vậy mà lại dễ dàng bị mấy người tàn sát sao?

Hít!

Không thể tin nổi!

Khó có thể tin!

"Không thể nào!" "Không thể nào!" "Các ngươi rốt cuộc đã dùng phép thuật gì, làm sao có thể tàn sát mấy trăm kỵ binh giáp nặng của ta?" Vũ Văn Hóa Cập gầm thét liên tục, nhưng hai mắt lúc này lại nhìn chằm chằm vào những vũ khí trong tay Sở gia tử sĩ, ánh mắt cực kỳ cuồng nhiệt.

Tuy không hiểu vũ khí trong tay đối phương rốt cuộc là gì, nhưng cũng hiểu rằng loại vũ khí đó thực sự quá kinh khủng và đáng sợ.

Chỉ mấy người thôi, đã tàn sát mấy trăm kỵ binh giáp nặng.

Vũ khí cường đại như vậy, Vũ Văn Hóa Cập cũng muốn có.

Nếu anh ta cũng có được lô vũ khí này, thì thiên hạ rộng lớn, ai có thể cản được Vũ Văn phiệt?

Không chỉ có anh ta, đôi mắt của Phó Quân Sước không xa cũng lóe lên tinh quang, nhìn chằm chằm vào vũ khí trong tay Sở gia tử sĩ.

"Thứ vũ khí thần dị gì vậy?

Không bằng cho tôi mượn xem một chút." Giọng nói thanh lãnh của Phó Quân Sước vang lên, nói rồi, chân nhẹ nhàng nhón lên, thân hình lập tức lao về phía một tên Sở gia tử sĩ, vươn tay định cướp lấy một ống phóng tên lửa cá nhân.

Đoàng!

Tuy nhiên, đúng lúc đó, xạ thủ ẩn nấp trong bóng tối, không chút khách khí bắn một phát súng.

Lập tức, viên đạn uy lực lớn xé gió lao về phía Phó Quân Sước.

Ưm?

Phó Quân Sước nhíu chặt mày, trường kiếm trong tay lập tức chém ra một kiếm.

Keng!

Ngay lập tức, viên đạn đó trực tiếp bị một kiếm chém bay, kiếm khí cường đại còn chém viên đạn thành hai nửa.

Nhưng cũng đã thành công chặn đứng thân hình Phó Quân Sước, thậm chí khiến cô ta không khỏi lùi lại hai bước.

"Phó Quân Sước, không hỏi mà lấy, đó không phải là thói quen tốt đâu, tôi có cần phải cho cô mượn xem không?" Sở Huyền lạnh lùng nhìn chằm chằm Phó Quân Sước, lạnh giọng nói.

"Hừ!" Tự biết mình đuối lý, Phó Quân Sước lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi không nói gì nữa.

"Tôi khuyên hai vị tốt nhất là ngoan ngoãn rút lui, nếu không hôm nay e rằng sẽ cùng với mấy trăm kỵ binh giáp nặng kia, bỏ mạng tại đây." Giọng nói lãnh đạm của Sở Huyền vang lên, đôi mắt lạnh lùng quét qua hai người.

Cùng một lúc!

Trong địa cung Tây Vương Mẫu Mẫu… Lúc này, sau khi di chuyển gần nửa ngày, và phải trả giá bằng mấy mạng người, cả nhóm cuối cùng cũng đã rời khỏi khu rừng rắn, và sau khi hội hợp với Trương Khải Linh, đã ở trong địa cung Tây Vương Mẫu Mẫu.

Và, đã thành công gặp Ngô Tam Tỉnh, Hắc Kính và Giải Ngữ Thần cùng những người khác.

"Tam thúc… Tam thúc… cháu đã tìm được người rồi." Trong một

lối đi dưới địa cung, nhìn Ngô Tam Tỉnh không xa, Hạo Thiên Chân lập tức không kìm được vui mừng mà kêu lớn.

"Cái thằng nhóc thối này, bảo mày đừng đi theo, đừng đi theo, mày lại cứ đi theo." Vừa nhìn thấy Hạo Thiên Chân, Ngô Tam Tỉnh không nhịn được mắng một tiếng, thậm chí còn đánh đấm hai cái cho hả giận.

Hạo Thiên Chân lanh lợi né tránh mấy lần, vẻ mặt quật cường nói: "Người cứ bảo cháu đừng quản chuyện này, nhưng Tam thúc là người thân của cháu, cháu làm sao có thể không quản?

Cửu Môn chúng ta đều là đại gia tộc, thế hệ trước đều tham gia vào chuyện này, cháu làm sao có thể không quản?" "…" Nhìn Hạo Thiên Chân quật cường, Ngô Tam Tỉnh không mắng nữa, nhưng cuối cùng nặng nề thở dài nói: "Haizz, bảo ta phải nói gì đây?

May mà trên đường đi có Tộc trưởng Sở và Tiểu Ca bảo vệ, nếu không có mười cái mạng cũng không đủ chết." Nói rồi, bước đến trước mặt Sở Hoang, vẻ mặt cảm kích nói: "Tộc trưởng Sở, trên đường đi nhờ có ngài ra tay giúp đỡ, nếu không Thiên Chân e rằng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi." "Không cần cảm ơn, chỉ là một giao dịch thôi." Sở Hoang mỉm cười nhạt, vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Dù vậy, cũng phải cảm ơn Tộc trưởng Sở đã ra tay cứu giúp, tôi trên đường đi không biết gặp bao nhiêu nguy hiểm, có thể thấy những gì ngài gặp phải cũng không ít." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt nghiêm túc, thần tình trịnh trọng nói.

Đối với điều này, Sở Hoang chỉ mỉm cười nhạt, không nói thêm gì nhiều.

"Tam gia, đây chính là Tộc trưởng Sở gia đang được đồn thổi trên đạo sao?" Đúng lúc đó, một người đàn ông có cái mỏ nhọn và tai khỉ tiến lại gần, cẩn thận liếc nhìn Sở Hoang một cái, sau đó thấp giọng

hỏi Ngô Tam Tỉnh.

"Đúng vậy!" "Chính là Tộc trưởng Sở." Ngô Tam Tỉnh bình tĩnh liếc nhìn người đàn ông nói.

"Đúng là Tộc trưởng Sở, Tộc trưởng Sở, tôi tên Thả Ba, lần này được Tam gia thuê, nếu ngài không chê, gọi tôi một tiếng Thả Ba là được." Nghe thấy đó thực sự là Sở Hoang, Thả Ba lập tức nở nụ cười tươi roi rói, vẻ mặt như một tên chó chạy.

Nhìn đại ca nhà mình lại có thái độ như một tên chó chạy, ngay cả những thuộc hạ của hắn cũng có chút ngại ngùng mà quay mặt đi, mỗi người đều lộ vẻ khinh bỉ.

"Ồ… cũng có chút thú vị." Sở Hoang ý vị thâm trường nhìn Thả Ba một cái, sau đó quay đầu nhìn Ngô Tam Tỉnh nói: "Ngô lão Tam, bây giờ chúng ta cũng đã hội hợp rồi, có lẽ nên tiếp tục lên đường, đi về phía cung điện thực sự của Tây Vương Mẫu Mẫu rồi chứ?" "Vâng, Tộc trưởng Sở đã nói vậy, thì tự nhiên phải nghe theo ngài." "Đi thôi, để lâu lại phải chờ đợi." Nhanh chóng, mọi người thu dọn đồ đạc xong, tiếp tục đi theo lối đi.

Lối đi dưới lòng đất này là hệ thống tuần hoàn nước ngầm của cung điện Tây Vương Mẫu Mẫu, giống như lối thoát nước dưới lòng đất của một thành phố, xung quanh đều là bùn đất, dưới chân có mực nước nông đến mắt cá chân.

Nhưng đi được một lúc, mọi người đột nhiên phát hiện có điều không ổn, nước dưới lòng đất dường như càng lúc càng nhiều, bây giờ gần như đã ngập đến bắp chân.

Và, trong lối đi dường như có những âm thanh kỳ dị vang vọng, khiến tất cả mọi người không khỏi cảm thấy kinh hồn bạt vía.

"Tam gia, không ổn rồi, tôi cảm thấy có thứ gì đó đang đến gần

chúng ta.” Phan Tử nhíu chặt mày, tiến lại gần trầm giọng nói.

“Quả thực có thứ gì đó đang đến gần chúng ta, tôi nghĩ đó là những con rắn gà rừng, dù sao chúng ta sắp tìm thấy Tây Vương Mẫu Mẫu, những con rắn gà rừng này chắc chắn sẽ cản đường chúng ta.” Hắc Kính sau khi nghe nói, như có điều suy nghĩ nói.

“Không chỉ rắn gà rừng, còn có những thứ khác.” Nhưng lúc này, Trương Khải Linh lại vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thứ gì khác?

Ngô Tam Tỉnh quay đầu nhìn Trương Khải Linh, nhíu chặt mày hỏi: “Tiểu Ca, cậu có thể xác định được không?” Trương Khải Linh lắc đầu, nhìn về phía Sở Hoang phía trước.

“Tộc trưởng Sở, ngài có biết thứ gì đang đến gần chúng ta không?” Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Rắn, bầy rắn!” “Bầy rắn?” Mọi người nghe vậy, lập tức nhíu mày.

“Ừm!” “Ít nhất mấy vạn con rắn gà rừng, trong đó có cả cự mãng, những người này…” Sở Hoang thờ ơ liếc nhìn mọi người, sau đó lắc đầu nói: “Sẽ phải chết một nửa.” Loảng xoảng!

Lời Sở Hoang vừa thốt ra, mọi người không khỏi biến sắc kinh hãi, vẻ mặt đầy vẻ sợ hãi, trái tim không kìm được mà đập loạn xạ.

Sở Hoang là ai?

Đó chính là Tộc trưởng Sở gia!

Những người có mặt ở đây, trừ Thả Ba và những người khác không biết năng lực cụ thể của anh, những người còn lại làm sao có thể không biết?

Nhưng bây giờ ngay cả Sở Hoang còn nói, những người này phải chết một nửa, vậy còn đường sống nào để nói nữa?

“Tộc trưởng Sở… ngài nói cự mãng, sẽ không giống con cự mãng vàng bạc mà Tiểu Ca đã giết trước đó chứ?” Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, lấy hết can đảm hỏi.

“Có mạnh có yếu, những con cự mãng đó không chỉ có một con.” Sở Hoang mỉm cười nhạt nói.

“Nước đến chân mới nhảy, binh đến tướng cản, bây giờ đã đi đến đây, không thể rút lui được, chỉ có thể liều chết một trận.” Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

“Đúng vậy, chuẩn bị chiến đấu thôi!” “Nếu không muốn chết ở đây, thì chỉ có thể liều chết một trận.” “Mẹ kiếp, liều thôi!” “…” Không ai muốn chết, và cũng không ai không sợ chết.

Nhưng đã bầy rắn không cho đường sống, thì chỉ có thể liều mạng với chúng thôi.

“Tộc trưởng Sở, lát nữa xin ngài chiếu cố Thiên Chân một chút.” Ngô Tam Tỉnh quay đầu nhìn Hạo Thiên Chân, sau đó thấp giọng nói với Sở Hoang.

“Cứ yên tâm, tôi đã hứa rồi, sẽ an toàn đưa cậu ta về, tuyệt đối không thất hứa.” Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên gật đầu nói.

Nói rồi, liếc nhìn A Ninh không biểu cảm ở bên cạnh, sau đó không khỏi âm thầm lắc đầu.

Chương 178

Kiếp nạn chết chóc của A Ninh đã bị phá, nhưng Xà Mẫu e rằng sẽ không để cô ta sống sót quay về.

Trừ khi Xà Mẫu chết, nếu không nhất định sẽ nhắm vào cô ta.

Xoẹt xoẹt xoẹt… Đột nhiên, xung quanh lối đi truyền đến những âm thanh bò trườn của một loài sinh vật nào đó.

Và, có tiếng đất bùn bị nghiền nát mạnh mẽ, cùng với tiếng nước bắn tung tóe.

"Đến rồi!" Lúc này, nơi đang đứng, chính là trung tâm của bốn lối đi, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải đều có lối đi.

Và lúc này, ở những lối đi đó có dày đặc những con rắn gà rừng, đang tiến về phía mọi người.

Trong số những con rắn gà rừng này, có rất nhiều con có thân hình dài mấy mét, to bằng bắp chân.

Những con rắn gà rừng khổng lồ này, tuyệt đối đã sống không biết bao nhiêu năm.

Ngoài ra, còn có rất nhiều cự mãng, những con cự mãng này có đủ loại hoa văn, mỗi con ít nhất cũng dài mười mét, thậm chí trong đó không thiếu những con mười mấy hai mươi mấy mét, ngay cả cự mãng ba mươi mấy mét, lúc này cũng không chỉ có một con.

Cũng may lối đi đủ lớn, nếu không thực sự không thể chứa nổi nhiều rắn khổng lồ như vậy.

Không chỉ bốn lối đi, ngay cả những cái hốc ở hai bên trần cũng lúc này cũng treo đầy những con rắn gà rừng và cự mãng.

Nhìn thấy nhiều rắn và cự mãng như vậy, mọi người lúc này không khỏi kinh hồn bạt vía, da đầu tê dại.

Vút!

Đúng lúc đó, có một con rắn gà rừng to bằng cánh tay, lập tức từ trong nước nhảy lên, lao về phía mọi người cắn xé.

"A…" Một thuộc hạ của Thả Ba, trực tiếp ôm cổ kêu thảm một tiếng, ngã xuống nước rồi ngất đi.

Vút vút vút… Theo sự ngã xuống của người đó, những con rắn gà rừng kia như nhận được lệnh, lũ lượt phát động tấn công về phía mọi người.

Trong địa cung Tây Vương Mẫu Mẫu!

Dày đặc ít nhất mấy vạn con rắn gà rừng, đang há to cái miệng độc nanh nọc, lao về phía mọi người.

Những con rắn gà rừng này tốc độ cực nhanh, có con thậm chí ẩn nấp dưới nước, một cú nhảy, liền có thể trực tiếp cắn chết người.

Những con cự mãng kia càng một cú quét đuôi, lập tức hất người bay ra xa, va mạnh vào tường, khiến người ta gãy xương đứt gân, thổ huyết.

Chỉ trong chớp mắt, đã có bảy, tám người chết thảm tại chỗ.

"Tam gia cẩn thận!" Khi một con cự mãng lao về phía Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử vội vàng đẩy ông ta ra, nhưng lại bị nó trực tiếp hất bay đi, va mạnh vào tường, phun ra một ngụm máu lớn.

Trương Khải Linh tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, quanh thân ngưng tụ từng luồng ánh sáng huyết sắc, thường thường một đao vung ra, liền có thể chém chết mấy chục con rắn gà rừng.

Thậm chí lúc này có hai con cự mãng, bị chém đứt đầu.

Cùng lúc đó, bốn người Thiên Nhất không xa, cũng tay cầm Đường đao, dưới sự giao thoa của từng đạo đao khí tung hoành, khiến không biết bao nhiêu con rắn gà rừng chết thảm tại chỗ.

Ầm!

Đột nhiên, một con cự mãng quét đuôi mang theo sức mạnh cường đại, sức mạnh khủng khiếp đó thậm chí khiến bức tường bên cạnh cũng sụp đổ.

Đối mặt với cảnh này, Thiên Nhất sắc mặt lãnh đạm, phi thân nhảy lên, Đường đao trong tay lập tức đâm vào đầu cự mãng.

Phụt!

Máu rắn bắn tung tóe, cự mãng gầm lên giận dữ giãy giụa thân thể khổng lồ của mình.

Nhưng đúng lúc đó, Thiên Nhị nhảy lên, hai tay nắm chặt Đường đao, một đao chém mạnh xuống thất tấc.

Đao khí đáng sợ bao bọc lấy thân đao, dưới một đao đó, cự mãng trực tiếp bị chém làm đôi, lượng lớn máu rắn tuôn trào ra, nhuộm đỏ hoàn toàn cả lối đi.

Một trận chiến ác liệt, kéo dài gần một tiếng đồng hồ, trong một tiếng đồng hồ đó không biết bao nhiêu con rắn gà rừng và cự mãng chết thảm.

Xác chết của những con rắn gà rừng và cự mãng, càng chất đống khắp lối đi.

Chỉ là cho dù chiến đấu bây giờ, vẫn còn không ít cự mãng và rắn gà rừng, đang tấn công về phía mọi người, dường như không giết được thì sẽ không dừng lại.

Lúc này, cũng đã có gần một nửa số người chết trong miệng

những con rắn gà rừng và cự mãng này.

Toàn bộ thuộc hạ của Thả Ba đều chết thảm tại chỗ, không còn một ai.

Vài thuộc hạ của A Ninh, cũng chết trong trận chiến ác liệt đó.

Bây giờ chỉ còn lại chú cháu Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử, Giải Ngữ Thần, Hắc Kính, Trương Khải Linh, Vương Bàn Tử, A Ninh, và Sở Hoang cùng những người khác.

Còn những người còn lại, thực sự không thể chết thêm nữa.

Ngay cả Ngô Tam Tỉnh và những người khác, lúc này đều bị thương không nhẹ.

Đặc biệt là Phan Tử, vết thương càng cực kỳ nặng.

Ngay cả Hắc Kính và Giải Ngữ Thần cũng bị thương, nếu tiếp tục giao chiến nữa, ngay cả hai người họ có sống sót được hay không cũng là một ẩn số.

"Không được, không thể tiếp tục như thế này nữa, nếu không mấy anh em chúng ta hôm nay đều phải chết ở đây." Hắc Kính thở hổn hển lau vệt máu ở khóe miệng, giọng nói ngưng trọng.

"Thằng mù chết tiệt, toàn nói nhảm, nhưng chúng ta có cách nào sao?" Giải Ngữ Thần ở bên cạnh liếc nhìn anh ta toàn thân dính máu, bất lực đảo mắt trắng dã nói.

"Tộc trưởng Sở, bây giờ chỉ có ngài mới có thể cứu chúng tôi, xin Tộc trưởng Sở ra tay, nếu hôm nay chúng tôi có thể sống sót trở về, tôi sẽ nhường tất cả các cửa hàng trong tay tôi cho Sở gia." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt phức tạp, sự nghiệp bươn chải nửa đời người, hôm nay đều mất hết.

"Ồ?" "Ngô lão Tam, ông có cửa hàng sao?" Sở Hoang có chút ngạc

nhiên nhìn Ngô Tam Tỉnh, tưởng lần trước Ngô Tam Tỉnh đã dốc hết gia sản ra rồi, không ngờ vẫn còn giấu giếm.

Đúng là!

Lão già này là một con hồ ly già, chắc chắn còn có át chủ bài.

"Tộc trưởng Sở, tôi Giải Ngữ Thần với tư cách là đương gia của Giải gia xin hứa, chỉ cần ngài ra tay, đợi khi trở về kinh đô, Tam gia cho bao nhiêu, tôi cũng sẽ cho bấy nhiêu." Không xa, Giải Ngữ Thần cũng vội vàng lên tiếng.

Hiện tại, nếu ai có thể cứu họ, e rằng chỉ có Sở Hoang.

Thực lực của bốn người Thiên Nhất dưới quyền anh, vừa rồi mọi người đã tận mắt chứng kiến, tàn sát rắn gà rừng và cự mãng, như giết lợn giết chó vậy.

Đến bây giờ, cũng chỉ bị một số vết thương nhẹ mà thôi, tất cả đều do những con cự mãng hai mươi ba mươi mét kia để lại.

"Tộc trưởng!" Nghe Ngô Tam Tỉnh và Giải Ngữ Thần nói, Trương Khải Linh cũng không khỏi nhìn về phía Sở Hoang.

Mặc dù anh ta trong thời gian ngắn, với thực lực Nhị cảnh viên mãn, cũng có thể chém giết tất cả những con rắn gà rừng và cự mãng này.

Nhưng những người khác thì không thể đợi lâu như vậy.

Hơn nữa, trong số những con cự mãng đó, có mấy con có thực lực đáng sợ, cũng sở hữu thực lực cảnh giới thứ hai.

Đối mặt với ánh mắt kỳ vọng của mọi người, Sở Hoang trầm tư một lát, cuối cùng gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, vậy để tôi ra tay giải quyết vậy." Đối với anh mà nói, đằng nào cũng phải ra tay chém giết những con cự mãng và rắn gà rừng này, dù sao đây đều là điểm tích

lũy, không có lý do gì để để chúng rời đi.

Sở dĩ vừa rồi vẫn luôn không ra tay, một là vì muốn nhân cơ hội mài giũa Thiên Nhất và những người khác, hai là cũng muốn xem con Xà Mẫu vẫn ẩn nấp dưới lòng đất có xuất hiện hay không.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, Xà Mẫu e rằng sẽ không xuất hiện.

Nếu đã như vậy, không bằng giải quyết đám côn trùng này sớm hơn, sau đó nhanh chóng đến chỗ Vẫn Ngọc.

Lúc này, nghe thấy Sở Hoang cuối cùng cũng ra tay, mọi người đều lộ vẻ mừng rỡ.

Dù sao, chỉ cần Sở Hoang bằng lòng ra tay, thì kiếp nạn hôm nay đã qua.

Đối với biểu cảm mừng rỡ trên mặt mọi người, Sở Hoang thu vào đáy mắt, vẻ mặt bình tĩnh, không hề để lộ bất kỳ cảm xúc nào, chỉ đơn giản là ánh mắt quét qua những con rắn gà rừng và cự mãng gần đó.

"Tru diệt!" Theo một từ từ chậm rãi thốt ra từ miệng Sở Hoang, ngay lập tức, quanh thân anh bỗng nhiên ngưng tụ thành từng đạo phong nhận.

Những phong nhận này không ngừng xoay tròn quanh thân, sau đó dưới vẻ mặt trố mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, những phong nhận đó nhanh chóng bay vút đi bốn phương tám hướng.

Phụt phụt phụt!

Từng đạo phong nhận cắt xé, rắn gà rừng trực tiếp bị chém đứt đầu, ngay cả những con cự mãng thân hình khổng lồ, trước mặt những phong nhận này, cũng như giấy vụn, dễ dàng bị chém đứt ngang thân.

Chỉ trong mấy hơi thở, theo sự càn quét của phong nhận, tất cả

rắn gà rừng và cự mãng, đều chết thảm tại chỗ.

Lượng lớn máu tươi bắn tung tóe, hòa vào nước, nước trong lối đi lúc này hoàn toàn biến thành huyết thủy.

Mùi máu tanh nồng và nồng nặc đó, tràn ngập trong tâm trí mọi người, khiến nội tâm họ càng thêm kinh hãi.

Nếu Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử và những người khác trước đây đã từng thấy Sở Hoang ra tay thì không sao, còn Giải Ngữ Thần, Hắc Kính và mấy người khác, từ lâu đã bị cảnh tượng này làm cho trái tim gần như ngừng đập.

Ngưng gió thành nhận?

Chương 179

Thủ đoạn thần tiên?

Những con rắn gà rừng và cự mãng dày đặc, suýt chút nữa đã lấy mạng họ, vậy mà trong mấy hơi thở đã chết sạch?

Có cần phải kinh khủng đến thế không?

Đối với sự kinh ngạc của mấy người đó, Sở Hoang không để tâm, lúc này điều thực sự khiến anh chú ý, là sau khi ra tay chém giết những con rắn gà rừng và cự mãng đó, Xà Mẫu ẩn sâu dưới lòng đất, dường như đã ngẩng đầu nhìn một cái?

Từ đôi mắt linh động của Xà Mẫu, anh rõ ràng đã thấy một chút ngạc nhiên và khó hiểu.

Nhưng Xà Mẫu không hề hành động, sau khi nhìn Sở Hoang một cái, liền lại tiếp tục nhắm mắt không có động tĩnh gì nữa.

"Ồ… Xà Mẫu xem ra thực sự đã sinh ra linh trí, linh trí không hề thấp, muốn trở thành Xà Thần thứ hai sao?" Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia tinh quang, sau đó ánh mắt lại đặt trên xác những con rắn gà rừng và cự mãng đó.

Lúc này, xác những con rắn gà rừng đó, tuyệt đối có mấy vạn, những con cự mãng đó cũng có giá trị không nhỏ, nếu thu hồi toàn bộ, nhất định có thể khiến điểm tích lũy tăng vọt.

Nghĩ vậy, Sở Hoang trực tiếp vung tay, thu hồi toàn bộ chúng về cho hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi 36000 con rắn gà rừng, nhận được 360000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi bốn mươi ba con cự mãng cảnh giới thứ nhất, nhận được 107500 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu

hồi mười sáu con cự mãng cảnh giới thứ hai, nhận được 72000 điểm tích lũy." Hít! (Đọc tiểu thuyết sảng khoái, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) Nghe hệ thống nói, Sở Hoang lập tức nhíu mày.

Năm mươi ba vạn chín ngàn năm trăm điểm tích lũy!

Một con số đáng kinh ngạc đến nhường nào?

Nếu cộng thêm số điểm tích lũy đã có trước đó, chuyến đi Tháp Mộc Đà này, lại nhận được gần tám mươi vạn điểm tích lũy.

Hơn nữa, trong không gian hệ thống, còn cất giữ một lượng lớn vại Thi Miết Vương.

Một khi có được kỹ thuật luyện chế Thi Miết Đan từ Tây Vương Mẫu Mẫu, luyện chế những Thi Miết Vương đó thành Thi Miết Đan, thì số điểm tích lũy có thể nhận được sẽ càng nhiều hơn.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc của tôi!" Sở Hoang nói với hệ thống một câu, bây giờ đã nhận được nhiều điểm tích lũy như vậy, cũng nên xem điểm tích lũy hiện tại rốt cuộc đã đạt đến một con số khoa trương đến mức nào rồi.

"Đinh, đang mở bảng thông tin gia tộc…" Theo lời hệ thống vừa dứt, một màn quang mạc mà người thường không thể nhìn thấy, lập tức hiện ra trước mắt anh.

Gia tộc: Sở gia Vĩnh hằng.

Cấp độ: Cấp 2.

Tộc trưởng: Sở Hoang; Thê tử: Ô Thiền Na Già Hải; Thiếp thất: Hoắc Tú Tú.

Vị cách: Hỗn Độn Hư Vô Vĩnh Hằng [Chưa thức tỉnh].

Trang bị: Chiến y chuyên dụng (cấp 2), Vũ khí chuyên dụng (cấp 2), Thần binh Hỗn Độn.

Tu vi: Võ giả sơ nhập Tứ cảnh, Chưởng khống giả Tứ cảnh đại thành.

Năng lực: Hỗn Độn Hư Vô [Có thể diễn hóa bất kỳ năng lực nào trong tám loại lớn].

Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh.

Chức năng: Tính năng Cộng hưởng tu luyện gia tộc đã mở, Hào quang trung thành gia tộc đã mở, Tính năng Đa tử đa phúc đã mở.

Tộc nhân: 690 người; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật, Pháp tu luyện võ đạo, Pháp tu luyện tiên hiệp huyền huyễn.

Tử sĩ: 8480 người; Công pháp: Quốc thuật bản tử sĩ, Pháp tu luyện võ hiệp.

Thế lực: Gia tộc trải rộng qua nhiều thế giới cấp một, cấp hai, uy danh của Sở gia, đã thành công vang dội khắp nhiều thế giới, khiến cường giả của các thế giới đó phải kinh ngạc.

Kỹ năng gia tộc: Cơ quan thuật bá đạo, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, Bách khoa cổ vật… Cửa thế giới: Thế giới cấp hai [Đại Đường Song Long], [Khánh Niên], Thế giới cấp một: [Xạ Điêu], [Ỷ Thiên], [Tiếu Ngạo], [Long Xà], [Sinh Hóa], [Thần Thoại].

Điểm tích lũy: 1794500.

Không gian hệ thống: Ô Thiền Na Già Hải, nữ vương tuyệt sắc đang ngủ say, Quan quách Thần Mộc Côn Luân, Yêu bài chuyên dụng của Tộc trưởng, Chiến y chuyên dụng của Tộc trưởng, Binh khí chuyên dụng của Tộc trưởng, Vại Thi Miết Vương mấy cái… "Ồ?" "Bảng thông tin gia tộc đã có sự thay đổi sao?" Nhìn thông tin trên bảng thông tin gia tộc hiện tại, Sở Hoang không khỏi nhướng mày, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Không chỉ thêm tên của thiếp thất Hoắc Tú Tú, ngay cả số lượng tộc nhân và tử sĩ, cũng đã được nâng cao.

Đặc biệt là số lượng tử sĩ, vốn chỉ có mấy trăm người, bây giờ đã đạt đến hơn tám ngàn người.

Ngay cả mô tả thế lực gia tộc cũng đã thay đổi, trở thành gia tộc siêu nhiên trải rộng qua nhiều thế giới cấp một, cấp hai.

"Xem ra số lượng tử sĩ gia tộc sở dĩ tăng lên nhiều như vậy, chắc chắn có liên quan đến Sở Huyền và Sở Nghị." Sở Hoang trong lòng mỉm cười nhạt, chuyện này không khiến anh để tâm, nhưng số lượng tộc nhân lại tăng lên mấy người.

Ban đầu Sở gia chỉ có 684 tộc nhân, cộng thêm Ô Thiền Na Già Hải và Hoắc Tú Tú, cũng chỉ có 686 người mà thôi.

Nhưng bây giờ số lượng tộc nhân lại tăng lên 690 người.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là trong gia tộc đã có trẻ sơ sinh mới chào đời sao?

Còn về việc tộc nhân đã kết hôn, đó hoàn toàn là không thể.

Dù sao, hiện tại với tư cách là Tộc trưởng, một khi tộc nhân kết hôn, nhất định phải thông báo cho anh biết.

Cộng thêm trước đó trong tộc có một số nữ tử mang thai, bây giờ đã qua một thời gian dài như vậy, cũng đúng là lúc sinh nở.

Sự ra đời của những đứa trẻ sơ sinh trong gia tộc, khiến Sở Hoang trong lòng cực kỳ vui mừng, bởi vì đây là những đứa trẻ đầu tiên được sinh ra sau khi Sở gia bước vào gia tộc siêu phàm.

Chỉ khi có càng nhiều tộc nhân, gia tộc mới có thể càng thêm hưng thịnh.

Nhìn bảng thông tin gia tộc hiện tại, Sở Hoang trong lòng không

khỏi vô cùng vui mừng.

Trong gia tộc lại có tộc nhân mới chào đời, đối với anh, tự nhiên vô cùng kích động.

Ngoài ra, số điểm tích lũy hiện tại anh có, lại đạt đến hơn một triệu bảy trăm nghìn điểm.

Với số điểm tích lũy nhiều như vậy, đợi sau khi chuyến đi cung điện Tây Vương Mẫu Mẫu này kết thúc trở về kinh đô, tự nhiên sẽ mua một số thứ có tác dụng cực lớn trong việc nâng cao thực lực gia tộc từ cửa hàng hệ thống.

Sau khi thu lại bảng thông tin gia tộc, Sở Hoang mới nhìn về phía những người vừa mới hoàn hồn.

Nhìn thấy mọi người vẫn còn vẻ mặt kinh ngạc, Sở Hoang không khỏi mỉm cười nhạt nói: "Đi thôi, bây giờ bầy rắn và cự mãng đều đã được giải quyết, cũng đến lúc chúng ta tiếp tục xuất phát rồi." "Đúng đúng đúng, nên tiếp tục xuất phát rồi, phải nói là Tộc trưởng Sở hôm nay thật sự đã khiến chúng tôi mở rộng tầm mắt." "Đúng vậy, đúng là Tộc trưởng Sở là chân thần hành tẩu trên nhân gian, theo tôi thấy, thật sự không sai, thủ đoạn vừa rồi, không phải thần tiên thì không ai tin." "…" Ngô Tam Tỉnh, Giải Ngữ Thần và những người khác, vẻ mặt phức tạp, nhìn sâu vào Sở Hoang, giọng nói đầy vẻ kinh ngạc.

Đối với những lời khen ngợi của mọi người, Sở Hoang không nói nhiều, chỉ mỉm cười nhạt, sau khi mọi người thu dọn xong, liền tiếp tục xuất phát.

Chặng đường tiếp theo lại giống như không gian thời gian ban đầu, Trần Văn Cẩm xuất hiện, Ngô Tam Tỉnh kể lại chuyện của Giải Liên Hoàn.

Và, vì Giải Liên Hoàn bị thương một chút, mọi người đi trước

một bước, nhanh chóng đến được cung điện Tây Vương Mẫu Mẫu thực sự.

Ở đó, họ phát hiện ra mấy chục cái xác mặc kim lũ ngọc y, và trong những cái xác đó, có rắn đen khống chế.

Sau khi chém giết những cái xác và rắn đen đó, họ lại phát hiện ra một cái lò luyện đan lơ lửng.

Phía dưới lò luyện đan lơ lửng, có một trận đồ lục mang tinh, trên đó có bảy viên Thi Miết Đan.

Bảy viên Thi Miết Đan đã cung cấp cho Sở Hoang 14000 điểm tích lũy.

Cộng thêm mấy chục cái xác và rắn đen đó, lại khiến anh kiếm được mấy vạn điểm tích lũy.

Sau khi phá vỡ trận đồ lục mang tinh dưới lò luyện đan, lộ ra một lối đi ngầm, mọi người đi dọc theo đó, lại phát hiện ra một cái quan tài Huyền Nữ.

Chỉ tiếc là trong quan tài Huyền Nữ, lại không có gì, khiến Sở Hoang trong lòng có chút thất vọng.

Vượt qua quan tài Huyền Nữ, mọi người càng phát hiện ra một cái xác giả của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Nhìn xác Tây Vương Mẫu Mẫu như còn sống động trước mắt, tất cả mọi người không khỏi vẻ mặt kinh ngạc.

Dù sao, đó là Tây Vương Mẫu Mẫu trong truyền thuyết, cho dù là giả, cũng đủ khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Phía sau đó đã không còn đường đi nữa, xuất hiện trước mắt mọi người, là một khối vẫn ngọc khổng lồ.

Phía trên có một cái động khẩu, thì thông vào bên trong vẫn ngọc.

“Ở đó… ở đó rồi…” “Thời gian không còn nhiều nữa, tôi nhất định phải vào.” Nhìn lối đi trên vẫn ngọc, Trần Văn Cẩm vẻ mặt kích động, miệng không ngừng lặp lại.

Nói rồi, nhảy lên một cái, trực tiếp chui vào động khẩu vẫn ngọc, trong nháy mắt đã biến mất.

Nhìn cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

“Tây Vương Mẫu Mẫu thực sự ở bên trong vẫn ngọc, tôi cũng nhất định phải vào.” Lúc này, Trương Khải Linh ở bên cạnh vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

“Không được!” “Tiểu Ca, bên trong không biết có nguy hiểm gì, làm sao có thể vào được?” Vừa nghe Trương Khải Linh cũng muốn đi vào, Hạo Thiên Chân lập tức lo lắng, vội vàng nói.

“Đúng vậy Tiểu Ca, quá nguy hiểm rồi.” Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng gật đầu, vẻ mặt cũng đầy lo lắng.

“Tôi nhất định phải vào.” Trương Khải Linh vẻ mặt kiên định nhìn hai người, ánh mắt kiên quyết đó, khiến Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử hai người, đều không khỏi trong lòng thở dài.

Chương 180

"Tiểu Ca, đã kiên quyết muốn vào, tôi và Bàn Tử sẽ đi cùng anh." "Không được vào, nếu không chỉ có một con đường chết." Trương Khải Linh lắc đầu, trực tiếp từ chối.

"Thôi được rồi, lát nữa tôi sẽ cùng Trương Khải Linh đi vào trong vẫn ngọc, mấy người đừng vào nữa." "Lát nữa nhất định sẽ có một trận đại chiến nổ ra, tôi khuyên các người hãy nhanh chóng rời khỏi địa cung Tây Vương Mẫu Mẫu, nếu không chỉ sợ sẽ xảy ra những tình huống không hay." Nhìn Hạo Thiên Chân, Trương Khải Linh và mấy người đang tranh cãi, Sở Hoang không vui trừng mắt nhìn mấy người, cắt ngang lời họ.

"Đại chiến?" Nghe Sở Hoang nói, trên mặt mấy người không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

"Có một số chuyện không nên biết, không cần phải tìm hiểu nhiều, cứ quay về theo đường cũ đi." Sở Hoang lắc đầu, sau đó lại nhìn về phía A Ninh ở bên cạnh nói: "Cô cũng quay về đi, bên trong cô cũng không thể bước vào được đâu." "Tôi biết!" A Ninh gật đầu, tuy muốn hoàn thành nhiệm vụ của ông chủ, nhưng rõ ràng lúc này đã không còn là tình huống có thể nhúng tay vào nữa.

"Đi thôi!" Vỗ vỗ vai Trương Khải Linh, Sở Hoang trực tiếp dẫn anh ta, nhảy vọt vào động khẩu vẫn ngọc.

Hai bên động khẩu cực kỳ trơn nhẵn, thậm chí ẩn ẩn phát ra những tia sáng màu xanh lục.

Động khẩu hẹp, ban đầu thậm chí xuất hiện một số bậc thang tương tự như bậc thềm.

Càng đi vào trong, càng tối đen như mực, nhanh chóng đến mức

không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Ngay cả đèn pin cường quang trong tay, cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Dường như vẫn ngọc này có thể hấp thụ ánh sáng vậy, ánh đèn ở đó hoàn toàn mất đi tác dụng.

May mắn thay, tu vi của Sở Hoang đã đạt đến cảnh giới đó, cho dù tối đen như mực, không nhìn thấy năm ngón tay, đôi mắt anh cũng có thể nhìn rõ mồn một.

Theo hai người dần dần đi sâu vào, nhanh chóng phía trước liền xuất hiện một ngã rẽ.

"Tộc trưởng, chúng ta chia nhau ra đi." Nhìn hai ngã rẽ trước mắt, Sở Hoang trầm tư một lát rồi nói: "Được, cẩn thận một chút, nếu gặp phải tồn tại không thể chống lại, thì hãy cố gắng gọi tôi, tôi nếu có chút cảm giác, sẽ lập tức chạy đến." "Vâng, Tộc trưởng!" Trương Khải Linh gật đầu, nhanh chóng đi về phía động khẩu bên phải.

Thấy vậy, Sở Hoang cũng đi về phía động khẩu bên trái.

Đi không lâu, đột nhiên phát hiện lối đi dường như đã rộng hơn một chút, trên bức tường vẫn ngọc xung quanh, thỉnh thoảng xuất hiện một số cái hố không đáy, trên đó nằm một số thi thể đã hòa làm một với vẫn ngọc.

Và, trên mặt đất có thể nhìn thấy một số xương trắng, nhìn thời gian phong hóa, ít nhất cũng đã có hàng ngàn năm.

Càng đi vào trong, ánh sáng màu xanh lục nhạt phát ra từ vẫn ngọc, lúc này càng trở nên rực rỡ hơn.

Đi được một lúc, đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một vệt sáng, khi đến gần vệt sáng, lại phát hiện phía trước lại là một không gian không nhỏ.

Không gian đó lớn bằng mấy sân bóng đá, trên bức tường xung quanh lóe lên ánh sáng màu trắng.

Ở trung tâm không gian, đặt một chiếc giường băng phát ra hơi lạnh thấu xương.

Lúc này, trên chiếc giường băng đó đang khoanh chân ngồi một nữ tử mặc y phục trắng, tóc xõa tung.

Nhìn dung mạo nữ tử, lại giống hệt cái xác Tây Vương Mẫu Mẫu đã thấy trước đó.

"Vút!" Đột nhiên, đúng lúc đó, nữ tử dường như phát hiện ra anh, bỗng nhiên mở to hai mắt, ánh mắt lạnh lẽo và đầy sát ý nhìn chằm chằm Sở Hoang.

Một ánh mắt, như mãnh thú hồng thủy, mang theo một luồng sức mạnh tinh thần áp bức cực hạn, trực tiếp bao trùm lấy anh, dường như muốn trực tiếp tiêu diệt tâm thần anh vậy.

"Lũ kiến hôi!" "Thấy bản tọa vì sao không quỳ?" Giọng nói của Tây Vương Mẫu Mẫu lạnh lẽo, dường như đến từ vực sâu Cửu U huyền băng địa ngục, lạnh buốt đến cực điểm, khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc.

Nghe vậy, Sở Hoang không khỏi cười khẩy một tiếng, sau đó thân hình lóe lên, lập tức vượt qua mấy trăm mét khoảng cách, đến trước mặt Tây Vương Mẫu Mẫu.

"Tây Vương Mẫu Mẫu?" Sở Hoang đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một lượt, cái gọi là Tây Vương Mẫu Mẫu này và nhân vật tồn tại trong tiềm thức của anh, quả thực khác biệt quá lớn.

Anh nghĩ rằng, Tây Vương Mẫu Mẫu cũng là một nữ tử dung mạo cao quý, khí thế hùng vĩ, bẩm sinh có phong thái vương giả.

Dù sao, bất kể là trong truyền thuyết nào, Tây Vương Mẫu Mẫu

cũng là một tồn tại mang màu sắc thần thoại.

Tuy không thể sánh bằng những nhân vật thần thoại thực sự, nhưng cũng không đến mức như người thường chứ?

Nhưng bây giờ nhìn thấy, Sở Hoang thất vọng không thôi.

Nữ tử trước mắt đâu phải Tây Vương Mẫu Mẫu trong truyền thuyết?

Căn bản chỉ là một nữ tử trung niên mà thôi.

Cùng lắm là một nữ tử trung niên, khí thế trên người mạnh mẽ hơn một chút, thực lực mạnh mẽ hơn một chút, còn lại… chẳng có gì cả.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt của Sở Hoang, Tây Vương Mẫu Mẫu lập tức đại nộ, chỉ thấy vẻ mặt cô ta lạnh lùng cực điểm, ngữ khí âm lãnh nói: "Lũ kiến hôi, lại còn dám mạo phạm thần linh, bản tọa là Tây Vương Mẫu Mẫu, một phàm nhân như ngươi, sao dám dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm bản tọa?

Nếu quỳ xuống phủ phục, bản tọa có lẽ có thể tha cho ngươi một mạng, ban thưởng thuật trường sinh bất lão, nếu không nhất định sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán." Nghe những lời Tây Vương Mẫu Mẫu nói, khóe miệng Sở Hoang hơi cong lên, lộ ra một nụ cười giễu cợt: "Lão hóa, tôi cho bà mặt mũi sao?" Oanh!

Lời vừa dứt, Sở Hoang căn bản không hề do dự và kiêng kỵ, trực tiếp một tát quật bay.

Một tát không hề nương tay, sức mạnh bản thân mang theo tố chất cơ thể, đã đạt đến mấy trăm vạn cân.

Một chưởng xuất ra, kình lực cường đại trực tiếp làm không khí nổ tung, dưới sự bộc phát sức mạnh vô cùng vô tận, Tây Vương Mẫu Mẫu trực tiếp bị một tát quật bay.

Oanh!

Lực lượng kinh khủng khiến Tây Vương Mẫu Mẫu va mạnh vào tường, sau đó mới ngã lăn ra đất.

Một tát nhanh, chuẩn, mạnh, Tây Vương Mẫu Mẫu thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp bị oanh bay ra.

"Lão hóa, bà thật sự nghĩ mình là Tây Vương Mẫu Mẫu, thì có thể tự xưng là thần linh sao?" (Đọc tiểu thuyết sảng khoái, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) "Chẳng qua chỉ là thực lực Tứ cảnh đại thành mà thôi, cách xa so với cổ thần thực sự." Nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu không xa, bị quật bay ngã mạnh xuống đất, rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn, Sở Hoang không khỏi lên tiếng chế giễu một tiếng.

Với thực lực hiện tại của anh, tự nhiên chỉ cần một ánh mắt đã nhìn ra thực lực hiện tại của đối phương.

Khí tức Tứ cảnh đại thành không sai, nhưng về thực lực e rằng chỉ có Tứ cảnh tiểu thành, hẳn là đã từng bị trọng thương, đến nay vẫn chưa hồi phục.

Chỉ là một Tứ cảnh nhỏ nhoi, Sở Hoang thậm chí chỉ cần một chiêu, đã đủ sức oanh sát.

Vậy mà lại dám trước mặt anh tự xưng là thần linh, quỳ xuống phủ phục?

Chẳng lẽ thật sự nghĩ trên thế gian này, Tây Vương Mẫu Mẫu là vô địch sao?

Lúc này, Tây Vương Mẫu Mẫu cuối cùng cũng hoàn hồn, đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi, nhìn chằm chằm Sở Hoang với vẻ không thể tin nổi.

"Ngươi là ai?" "Tuyệt đối không phải phàm nhân, phàm nhân làm sao có thể có được thực lực như vậy?" "Chẳng lẽ ngươi cũng giống

ta, từ thời viễn cổ, là một lão già nào đó sống đến bây giờ?" Tây Vương Mẫu Mẫu dù thế nào cũng không dám tin, người thường làm sao có thể có được thực lực như vậy?

Ngay cả Trương Khải Linh, cũng tuyệt đối sẽ không có thực lực như vậy.

Trừ khi giống như cô ta, là một tồn tại tồn tại từ thời viễn cổ đến nay, nếu không làm sao có thể mạnh mẽ đến vậy?

Một tát đã quật bay cô ta?

Chỉ có cùng đẳng cấp với cô ta, hoặc cổ thần mới có thể làm được.

Sở Hoang nghe vậy, không khỏi cười khẩy một tiếng: "Tây Vương Mẫu Mẫu, tôi là ai, dù bà có nghe, cũng sẽ không hiểu, bây giờ tôi cho bà một cơ hội, giao ra phương pháp luyện chế Thi Miết Đan, có lẽ tôi có thể tha cho bà một mạng, nếu không kết cục hôm nay chỉ có một… chết!" Nói rồi, sắc mặt Sở Hoang, lập tức trở nên lạnh lẽo vô cùng, trong lời nói càng tràn ngập sát ý chưa từng có.

"Ha ha ha… bản cung mặc kệ ngươi là ai, muốn kỹ thuật Thi Miết Đan, cứ mơ đi." Nghe Sở Hoang nói, Tây Vương Mẫu Mẫu lập tức cười lớn, thần thái càng hiện ra vẻ điên cuồng vô cùng.

Sở Hoang sắc mặt lạnh lẽo, giọng nói lạnh nhạt nói: "Tây Vương Mẫu Mẫu, bà thực sự không giao sao?!" "Hừ!" "Thi Miết Đan liên quan đến bí mật thành cổ thần của bản cung, làm sao có thể giao cho ngươi?" Tây Vương Mẫu Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng, nhanh chóng trong mắt lóe lên một tia tinh quang, lời nói chuyển hướng: "Không bằng ngươi giúp bản cung một việc, bản cung cũng không phải không thể đồng ý." "Ồ?" Sở Hoang nhướng mày, anh muốn xem xem, Tây Vương Mẫu Mẫu lại đang bày ra chủ ý quỷ quái gì.

“Ta thiếu hai thứ, là có thể trở thành cổ thần thực sự, ngươi hãy đến Thôn Trùng Cốc ở Điền Nam, lấy Mộ Trần Châu cho ta, sau đó tìm cách lấy được một chút huyết nhục, răng nanh của Cửu Đầu Trùng hoặc Quỷ Phương Thụ.

Nếu ngươi có thể làm được điều đó, bản cung tuyệt đối sẽ không giữ lại gì mà dạy cho ngươi phương pháp luyện chế Thi Miết Đan, ngươi thấy thế nào?” Nghe xong lời Tây Vương Mẫu Mẫu, khóe miệng Sở Hoang lập tức hơi cong lên, lộ ra một nụ cười giễu cợt.

“Tây Vương Mẫu Mẫu, bà thật sự coi tôi là đồ ngốc sao?” “Cái Mộ Trần Châu đó là mắt của Xà Thần hóa thành, Cửu Đầu Trùng và Quỷ Phương Thụ cũng đều là cổ thần.” “Bà muốn tôi cùng lúc đắc tội ba vị cổ thần, sau đó thúc đẩy bà lên ngôi cổ thần, để tôi trở thành vật hy sinh sao?” “Thật là một kế hoạch trắng trợn, bà thật sự nghĩ tôi sẽ nghe theo bà sao?” Tây Vương Mẫu Mẫu đúng là có kế hoạch hay, tuy không biết cô ta rốt cuộc có phương pháp gì để trở thành cổ thần, nhưng đối phương lại muốn anh trở thành vật hy sinh, căn bản là coi anh là đồ ngốc.

Đó là ba vị cổ thần!

Mỗi vị cổ thần, đều sở hữu năng lực vị cách khác nhau.

Tuy hiện tại Sở Hoang không sợ, nhưng cổ thần ở thời kỳ toàn thịnh, hiện tại anh thực sự không phải đối thủ.

Dù sao trên con đường tu luyện, đến giai đoạn hậu kỳ, dù chỉ là một chút chênh lệch nhỏ bé, cũng giống như một con hào lớn vậy.

Huống chi, hiện tại tuy sở hữu thực lực Tứ cảnh vô địch, nhưng muốn so với cổ thần cảnh giới thứ năm, đó căn bản là không thể.

Tuy nhiên Tây Vương Mẫu Mẫu lại vẻ mặt tự tin nói: “Ngươi sẽ đi, trừ khi ngươi không muốn phương pháp luyện chế Thi Miết Đan

của bản cung, nếu không chỉ có thể đi làm những việc nguy hiểm đó.

Huống hồ, một khi bản cung thành cổ thần, nhất định sẽ bảo toàn mạng sống cho ngươi, đối phương dù có ba vị cổ thần, bản cung cũng không sợ gì." "Đồ ngốc!" Sở Hoang cười lạnh một tiếng: "Làm như vậy không phải quá phiền phức sao?

Chỉ cần giết bà, rồi sưu hồn, tôi cũng đâu phải không thể có được phương pháp luyện chế Thi Miết Đan." "Giết ta ư?" "Hừ, ngươi thật sự nghĩ ta không thể Niết Bàn sao?" "Vừa nãy nhân lúc ta không đề phòng, để ngươi làm ta bị thương, ngươi sẽ không cho rằng mình thật sự là đối thủ của ta đấy chứ?" Khi nghe Sở Hoang lại dám tuyên bố muốn chém giết mình, Tây Vương Mẫu liền cười lạnh một tiếng, coi thường lời nói của anh.

Ai chứ?

Tây Vương Mẫu đấy!

Sống sót từ thời viễn cổ đến nay, ngay cả cổ thần cũng không e ngại!

Thậm chí ngày xưa còn liên thủ với vài người, suýt chút nữa đã tiêu diệt được sự tồn tại của Kỳ Lân cổ thần.

Dù cho bây giờ không thể phát huy hết thực lực thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng không phải ai muốn giết là giết được.

Chương 181

Chỉ là một thằng nhóc không biết từ đâu ra, thật sự nghĩ có chút thực lực là dám nói ra những lời ngông cuồng như vậy sao?

"Nếu đã tự tin như vậy, vậy hôm nay Sở mỗ sẽ đánh gãy trụ cột, đạp nát chỗ dựa của ngươi!" "Tây Vương Mẫu hôm nay tất chết, không ai có thể cứu được!" Nhìn Tây Vương Mẫu với vẻ mặt không sợ hãi, thậm chí cực kỳ khinh thường, Sở Hoang cười lạnh một tiếng, sau đó quát khẽ: "Giết!" Theo một tiếng lạnh lẽo đầy sát khí vang lên, khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Sở Hoang lập tức lao về phía Tây Vương Mẫu.

Xoẹt!

Tốc độ của anh nhanh đến mức mắt thường gần như không thể bắt kịp, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không khỏi co đồng tử lại, trong lòng nảy sinh một dự cảm không lành.

Oanh!

Chỉ một thoáng, Tây Vương Mẫu chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, cơ thể càng không khống chế được, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Phụt!

Một đòn, Tây Vương Mẫu bị trọng thương.

Khí huyết toàn thân đều cuồn cuộn, từng tấc trên người truyền đến đau đớn kịch liệt, miệng còn phun ra một ngụm máu tươi.

"...

Sao có thể?" Tây Vương Mẫu mặt trắng bệch, vẻ mặt cực kỳ khó tin.

Lần này cực kỳ cảnh giác, tự tin sẽ không như lần trước.

Nhưng dù đã cảnh giác đến cực điểm, vẫn không nhìn rõ động tác của Sở Hoang, càng không thể bắt kịp tốc độ của anh.

Đặc biệt là sức mạnh cường đại kia, chỉ một đòn đã khiến cô bị trọng thương.

Oanh!

Lúc này, trên người Sở Hoang đột nhiên bùng phát ra từng luồng khí tức cực kỳ kinh khủng và đáng sợ, cỗ uy áp không thể tin nổi này gần như hóa thành thực chất, giống như cuồng phong, không ngừng vờn quanh thân anh, càn quét về bốn phương tám hướng.

Cỗ khí thế uy áp kinh thiên động địa này bao trùm toàn bộ không gian, giống như thiên uy, đè nén tâm thần Tây Vương Mẫu.

Khoảnh khắc đó, vẻ mặt Tây Vương Mẫu càng trở nên kinh hãi, không dám tin.

Từ trên người Sở Hoang, cô lại cảm nhận được một tia ảo giác từng đối mặt với cổ thần.

Cổ sức mạnh này, dù ở thời kỳ toàn thịnh, cô cũng không thể sở hữu.

"...

Ngươi rốt cuộc là ai!" Tây Vương Mẫu da đầu nổ tung, vẻ mặt kinh hoàng kêu lên.

Người có loại thực lực này, tuyệt đối không thể là một kẻ vô danh tiểu tốt, vào thời viễn cổ cũng tuyệt đối không thể không được biết đến.

Nhưng bây giờ, khí tức của đối phương lại xa lạ như vậy.

"Sở Hoang!" Sở Hoang mặt lạnh lùng, nhàn nhạt thốt ra hai chữ,

sau đó nhìn sâu vào Tây Vương Mẫu rồi tiếp tục nói: "Ngươi sống sót lay lắt từ thời viễn cổ đến nay, cũng coi như đã có được thuật trường sinh chân chính.

Hôm nay ta đã đến đây, lại từ chối yêu cầu của ta, cho nên... chỉ có đường chết." "Không!

Không thể giết ta!

Nếu giết ta, Mục Vương sẽ không bỏ qua đâu!" Tây Vương Mẫu hoảng sợ, thật sự cảm nhận được khí tức tử vong từ trên người Sở Hoang, lớn tiếng gào thét, thậm chí đến khoảnh khắc này, cô ta cũng không quên uy hiếp Sở Hoang.

"Mục Vương?" "Chu Mục Vương?" Sở Hoang nhíu mày, cười khẩy nói: "Ta đoán hắn chưa chết, nhưng thì sao?

Nếu muốn báo thù, cứ việc đến tìm ta, lúc đó cùng lắm là ta chém thêm một người nữa thôi." Từng ở ngôi mộ Chiến Quốc Tây Chu, con huyết thi vương đầu tiên kia, theo suy đoán của anh, rốt cuộc có phải Chu Mục Vương thật sự hay không.

Dù sao một vị thiên tử của Chu, một thiên tử Chu truyền thuyết mang chút màu sắc thần thoại, lăng mộ của hắn không nên chỉ có quy mô như vậy.

Huống chi, làm sao có thể dễ dàng bị Lỗ Vương và Thiết Diện Sinh Quân chiếm lấy chứ?

Ngay cả hai người kia cũng không phải nhân vật đơn giản, cũng không nên như thế.

Nhưng hiện tại từ trong miệng Tây Vương Mẫu, anh đã nhìn ra, Chu Mục Vương thật sự chưa chết, còn việc đối phương đang ở đâu, anh cũng không quan tâm.

Nếu đối phương không biết sống chết mà đến tìm anh báo thù cho

Tây Vương Mẫu, vậy thì anh sẽ chém giết hắn.

Ong ong ong...

Sở Hoang vươn tay phải, một cỗ hấp lực kinh khủng lập tức ngưng tụ từ lòng bàn tay anh.

Tây Vương Mẫu như một cánh quạt giấy, đầu cô ta lập tức bị anh tóm chặt.

"Sưu hồn!" Sở Hoang quát lạnh một tiếng, tinh thần lực cường đại trực tiếp bao trùm lên người cô ta, sau đó càn quét vào não hải.

Sưu hồn!

Một môn bí thuật không quá cao siêu, chỉ là một thủ đoạn trong Đại Diễn Thần Quyết mà thôi.

Chẳng qua người bị sưu hồn, sau này linh hồn sẽ có khuyết thiếu, thậm chí rất có khả năng biến thành kẻ si ngốc.

Vốn dĩ anh không hành sự tàn nhẫn và quyết tuyệt như vậy, nhưng vì Tây Vương Mẫu cố chấp như thế, vậy thì cũng không thể trách được.

Ong ong ong...

Theo thuật sưu hồn được thi triển, vô số ký ức bí ẩn trong não hải Tây Vương Mẫu lần lượt hiện ra nhanh chóng, rõ ràng xuất hiện trước mắt Sở Hoang.

Thời viễn cổ, Trái Đất ra đời...

Cổ thần giáng lâm...

Chém giết...

Thiên địa diệt vong...

Thiên thạch giáng lâm...

Nghiên chế thuốc trường sinh...

Âm mưu giết Kỳ Lân...

Quá nhiều quá nhiều bí mật, lần lượt hiện lên trước mắt Sở Hoang, mãi một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi buông lỏng đầu Tây Vương Mẫu.

"Cổ thần?

Là thần ngoại vực, lại còn chiếm cứ vị trí thần linh ở thế giới này..." Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia sát ý, từ trong não hải Tây Vương Mẫu, anh đã hiểu quá nhiều thông tin và bí mật.

Thậm chí vài lần đại diệt chủng sinh vật thời viễn cổ, đều là do những cổ thần kia và những lão già như Tây Vương Mẫu gây ra.

Sự tồn tại của chúng, không có một ai là thứ tốt.

"Sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ chém giết hết các ngươi." Sở Hoang cười lạnh một tiếng, sau đó giơ tay lên, hóa chưởng thành đao chém đứt đầu Tây Vương Mẫu.

Vì đã biết được kỹ thuật luyện chế Thi Mị Đan từ trong não hải cô ta, nên cũng không cần thiết phải giữ cô ta lại nữa.

Huống hồ, cô ta lại không phải bản thể Tây Vương Mẫu!

Sở Hoang phất tay, thu hồi thi thể cô ta cho hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi phân thân Tây Vương Mẫu tiểu thành cảnh giới tứ cảnh, nhận được một triệu điểm tích lũy." Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong não hải, khóe miệng Sở Hoang không khỏi khẽ nhếch lên một tia lạnh lẽo.

Phân thân!

"Lão cổ vật sống lay lắt đến nay, thật là biết ẩn mình a, khó trách có thể sống sót dưới mí mắt cổ thần." Sở Hoang cười lạnh một tiếng,

tinh thần lực càn quét toàn bộ Vẫn Ngọc, thậm chí còn càn quét ra bên ngoài.

Nhìn con Xà Mẫu vẫn luôn ẩn mình dưới lòng đất sâu, sát ý trong mắt anh càng đậm.

Trên thực tế, cái gọi là Xà Mẫu, chính là bản thể Tây Vương Mẫu.

Điểm này, e rằng không ai có thể biết được.

Từ trong linh hồn phân thân Tây Vương Mẫu, anh biết được, từ rất sớm thời viễn cổ, phân thân Tây Vương Mẫu quả thực là bản thể Tây Vương Mẫu.

Nhưng cô ta đã dùng một thủ đoạn nào đó, cưỡng chế chuyển một nửa linh hồn của mình sang một con rắn nhỏ màu trắng.

Kể từ đó, con rắn nhỏ màu trắng chính là Tây Vương Mẫu thật sự, còn bản thể nhân loại của cô ta lại trở thành phân thân.

Hơn nữa, điểm này căn bản không ai biết, ngay cả Chu Mục Vương, người yêu cô ta, cũng hoàn toàn không hay biết.

Chỉ cần bản thể cô ta không chết, dù phân thân chết, Tây Vương Mẫu cũng có thể tạo ra nhiều phân thân hơn.

Chương 182

"À... một phân thân đã có giá trị một triệu điểm tích lũy, ta muốn xem, thu hồi bản thể của cô ta, có thể có giá trị bao nhiêu điểm tích lũy." Sở Hoang cười lạnh lùng, sau đó giơ tay phải lên.

Ong!

Khoảnh khắc tiếp theo, tảng băng giường không xa trực tiếp nổ tung, một luồng linh hồn mỏng manh từ đó bay ra.

Luồng linh hồn hư ảo trong suốt kia, chính là linh hồn Trương Khải Linh bị chém giết lúc trước.

Sau khi thu nó vào không gian hệ thống, thân hình Sở Hoang cực nhanh, lập tức biến mất tại chỗ, bay về phía Trương Khải Linh.

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc phân thân Tây Vương Mẫu ngã xuống, sâu dưới lòng đất, con Xà Mẫu khổng lồ kia, cũng là bản thể Tây Vương Mẫu, đột nhiên mở mắt.

Đôi đồng tử rắn xanh lam lóe lên một tia lạnh lẽo nhân tính hóa, sau đó lại nhắm mắt, trở nên hoàn toàn tĩnh lặng.

Trong một không gian nào đó của Vẫn Ngọc!

Lúc này Trương Khải Linh, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đang chiến đấu với hàng chục bóng người mặc Kim Lũ Ngọc Y.

Những người này mỗi người đều có thực lực không hề yếu, ít nhất đều đã bước vào cảnh giới thứ nhất.

Trong đó thậm chí có vài cường giả cảnh giới thứ hai.

Với tu vi cảnh giới thứ hai viên mãn của Trương Khải Linh hiện giờ, theo lý mà nói, lẽ ra anh đã có thể chém giết hết bọn họ.

Nhưng hiện giờ, khi ra tay, anh vẫn luôn giữ lại.

Nguyên nhân là vì những người mặc Kim Lũ Ngọc Y này, đều là những người của gia tộc Trương từng theo Tây Vương Mẫu vào Vẫn Ngọc.

Cũng chính vì niệm tình tiền bối cùng tộc, nên Trương Khải Linh mới không ra tay giết người.

Nhưng rõ ràng, những tiền bối gia tộc Trương này đã mất hết thần trí, chỉ biết bản năng chém giết tất cả những kẻ ngoại lai.

Đối mặt với cảnh tượng này, Trương Khải Linh hết lần này đến lần khác kiềm chế, nhưng từ khí tức ngày càng tàn nhẫn và sắc bén của anh có thể thấy, nếu cứ tiếp tục, anh nhất định sẽ dùng thủ đoạn lôi đình sát phạt.

Ong!

Đột nhiên, lúc này, một tiếng xé gió truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy một tiền bối gia tộc Trương trực tiếp nổ tung, ngay cả Kim Lũ Ngọc Y cũng vỡ nát...

Khoảnh khắc tiếp theo, tại vị trí ban đầu của anh ta, đang đứng một nam tử trẻ tuổi.

"Tộc trưởng!" Thấy người đến, vẻ mặt Trương Khải Linh lập tức trở nên cực kỳ cung kính.

Nam tử trẻ tuổi không ai khác, chính là Sở Hoang vừa kịp đến.

"Ừ!" Sở Hoang gật đầu, nhìn hình xăm Kỳ Lân trên lưng thi thể vỡ nát kia, lập tức hiểu ra.

"Những người này đều đã trở thành khôi lỗi, giữ lại tình cảm thì có ích gì?" Sở Hoang nhàn nhạt nhìn Trương Khải Linh một cái, sau đó mặt lạnh lùng nói: "Giết hết đi!" "Vâng, Tộc trưởng!" Nhận được

mệnh lệnh của Sở Hoang, Trương Khải Linh lập tức cung kính gật đầu, sau đó ánh mắt lạnh lẽo, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lập tức bao phủ bởi đao mang đỏ máu lao về phía một người gia tộc Trương.

Phụt!

Đao mang đỏ máu đáng sợ, trực tiếp chém đứt đầu người gia tộc Trương kia.

Ngay sau đó, Trương Khải Linh vọt lên, hai chân lập tức đá bay hai người gia tộc Trương.

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Hắc Kim Cổ Đao xoay tròn trong lòng bàn tay anh, khí tức sát phạt đáng sợ, kèm theo đao mang đỏ máu trong khoảnh khắc chém đứt đầu vài người gia tộc Trương.

Thực lực Trương Khải Linh hiện giờ cực kỳ đáng sợ, tu vi cảnh giới thứ hai viên mãn, nếu toàn lực bùng nổ, thậm chí có thể chiến đấu với cường giả cảnh giới thứ ba.

Một khi anh ta thật sự nổi điên, những tiền bối gia tộc Trương này, nhiều nhất chỉ mới bước vào cảnh giới thứ hai, làm sao có thể là đối thủ của anh ta được?

Vài phút sau, hàng chục người gia tộc Trương mặc Kim Lũ Ngọc Y, đều thảm tử dưới tay anh ta.

"Đinh, ký chủ thu hồi ba mươi hai thi thể người gia tộc Trương cảnh giới thứ nhất, nhận được 64000 điểm tích lũy." "Đinh, ký chủ thu hồi mười hai thi thể người gia tộc Trương cảnh giới thứ hai, nhận được 48000 điểm tích lũy." Lại hơn mười vạn điểm tích lũy vào tài

khoản, không thể không nói, chuyến đi Tam Mộc Thác lần này, số điểm tích lũy thu hoạch được, tuyệt đối là nhiều nhất từ trước đến nay.

Ngay cả khi thu hồi nhục thân Kỳ Lân cổ thần ở Cổng Đồng, cũng không nhiều bằng lần này.

Dù sao nhục thân Kỳ Lân cổ thần, trong đó có hơn một nửa, đều bị giữ lại.

"Tộc trưởng, đã tìm thấy Tây Vương Mẫu chưa?" Trương Khải Linh tra kiếm vào bao, vẻ mặt lạnh lùng lại cung kính nhìn Sở Hoang hỏi.

"Tìm thấy rồi, lão già kia khá ranh mãnh, vẫn luôn trốn trong Vẫn Ngọc nhưng lại phải phân thân ra ngoài, bây giờ thì bị ta chém rồi." Sở Hoang gật đầu, cười lạnh một tiếng.

"Vậy... vậy linh hồn của tôi?" Ông!

Nghe vậy, Sở Hoang cười không nói, vẫy tay.

Lập tức, một luồng linh hồn trong suốt xuất hiện giữa không trung, vào khoảnh khắc luồng linh hồn kia xuất hiện, dường như bị bản thân Trương Khải Linh hấp dẫn, lập tức dung nhập vào cơ thể anh ta.

Khi linh hồn dung hợp vào nhục thân, linh hồn hoàn mỹ, tu vi Trương Khải Linh lại đột phá, bước vào cảnh giới thứ ba.

Dù chỉ mới bước vào cảnh giới thứ ba, nhưng so với cảnh giới thứ hai trước đó, lại có sự khác biệt trời vực.

"Chậc chậc... không hổ là thế giới Đạo Tống, được mệnh danh là bản mẫu chiến lực thiên hoa của nhân vật chính Thiên Mệnh, tốc độ đột phá như vậy, quả thực khiến người ta kinh ngạc." Sở Hoang không nhịn được tặc lưỡi, mỉm cười nói.

Đương nhiên, tốc độ đột phá của Trương Khải Linh tuy nhanh, nhưng nhiều nhất đạt đến cảnh giới thứ năm, sẽ chậm lại.

Dù sao, sức mạnh khí vận ngưng tụ trên người anh ta, chỉ đủ để anh ta đột phá cực nhanh trong cảnh giới thứ năm.

Đến khi đạt đến cảnh giới thứ năm, tốc độ tu luyện của anh ta tuy nhanh hơn thiên tài bình thường, nhưng tuyệt đối sẽ không còn tốc độ như vậy nữa.

"Đa tạ Tộc trưởng!" Tu vi đột phá, thu liễm khí tức Trương Khải Linh lập tức quỳ một gối, vẻ mặt cung kính cảm ơn Sở Hoang.

"Đứng dậy đi, tử sĩ Sở gia ta, thực lực càng mạnh, đối với Sở gia ta chỉ có lợi chứ không có hại." Sở Hoang nhàn nhạt cười, sau đó liếc nhìn xung quanh, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Đi thôi, Vẫn Ngọc cũng không có gì hay hoài niệm, bây giờ phân thân Tây Vương Mẫu đã chết, cũng đến lúc chém bản thể của cô ta rồi." "Vậy Trần Văn Cẩm..." Trương Khải Linh muốn nói lại thôi.

"Hả?" "Trở thành một khôi lỗi, rơi vào trạng thái ngủ say." Sở Hoang cười lạnh một tiếng, vừa rồi khi tinh thần lực quét toàn bộ Vẫn Ngọc, tự nhiên đã phát hiện ra Trần Văn Cẩm, nhưng sống chết của cô ta, không còn liên quan đến Sở Hoang nữa.

Nghe vậy, Trương Khải Linh thở dài trong lòng, sau đó chỉ có thể đi theo Sở Hoang rời khỏi Vẫn Ngọc.

Đó là con đường Trần Văn Cẩm đã chọn, dù kết quả cuối cùng thế nào, cũng chỉ có thể tự trách mình, không thể oán trách bất kỳ ai...

Bên ngoài Vẫn Ngọc!

Lúc này Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, A Ninh, và Thiên Nhất cùng những người khác đều tề tựu ở đây.

Họ không làm theo lời Sở Hoang, rời khỏi địa cung Tây Vương

Mẫu, mà vẫn luôn chờ đợi Sở Hoang và Trương Khải Linh ở đây.

Nhìn cửa động Vẫn Ngọc vẫn trống rỗng, không có ai bước ra, sắc mặt Hạo Thiên Chân không khỏi càng ngày càng sốt ruột.

"Bàn Tử, Sở tộc trưởng và Tiểu Ca đã vào đó gần một tuần rồi, sao vẫn chưa ra?

Sẽ không gặp chuyện gì chứ?" Một tuần!

Đúng vậy, đúng thật là một tuần.

Bên trong Vẫn Ngọc ẩn chứa một loại vật chất năng lượng đặc biệt, thời gian trôi qua không giống với bên ngoài.

Sở Hoang và những người khác ở bên trong không chỉ vài giờ, nhưng bên ngoài đã trôi qua gần một tuần.

Một tuần trôi qua, thức ăn mà họ mang theo đã ăn hết, ngay cả một giọt nước cũng không còn.

Nếu cứ tiếp tục ở lại, e rằng Sở Hoang và Trương Khải Linh chưa gặp chuyện, họ đã chết đói, chết khát trước.

"Thiên Chân, đừng lo lắng quá, anh không biết thực lực của Tiểu Ca sao?

Trên đời này có mấy người có thể làm anh ấy bị thương?" "Hơn nữa, chẳng phải có Sở tộc trưởng sao?

Sở tộc trưởng là nhân vật cỡ nào chứ?

Đó là thần tiên mà, vẫy tay giữa kiếm khí tung hoành, lôi đình bay múa của thần nhân, có anh ấy ở đó chắc chắn sẽ không có chuyện gì." Nhìn Hạo Thiên Chân với vẻ mặt sốt ruột, Vương Bàn Tử vỗ vai anh ta, an ủi nói.

Dù nói vậy, nhưng trong mắt Vương Bàn Tử, cũng lộ ra sự lo lắng đậm đặc.

Chương 183

A Ninh bên cạnh tuy không nói gì, gương mặt tươi cười không chút biểu cảm, nhưng sâu trong đáy mắt cũng lóe lên một tia lo lắng.

Sở Hoang tuy cường đại, nhưng sự tồn tại trong Vẫn Ngọc kia, lại là Tây Vương Mẫu đã sống sót từ thời viễn cổ đến nay.

Một nhân vật trong truyền thuyết mang màu sắc thần thoại như vậy, ai biết sẽ mạnh đến mức nào, và rốt cuộc có bao nhiêu át chủ bài?

Biết đâu lại là một vị thần tiên khác?

"Thiên Nhất huynh đệ, mấy người các cậu nhìn một chút cũng không lo lắng sao?

Sở tộc trưởng đã vào gần một tuần rồi, bây giờ bặt vô âm tín, lẽ nào không có chút cảm giác nào?" Nhìn bốn người Thiên Nhất đứng đó, từ đầu đến cuối đều không chút biểu cảm, sắc mặt lạnh lùng, Vương Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi.

"Tộc trưởng sẽ không xảy ra chuyện!" Thiên Nhất mặt không đổi sắc trả lời.

"Ai bảo chắc chắn chứ?

Sở tộc trưởng tuy là thần tiên, nhưng Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết thần thoại cũng là thần tiên mà." Thiên Nhị nhàn nhạt liếc nhìn Vương Bàn Tử, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Trên đời không ai có thể là đối thủ của Tộc trưởng, ngay cả thần cũng không được.

Vì Tộc trưởng sẽ không xảy ra chuyện, chúng ta tại sao phải lo lắng?

Ta chỉ cần ở đây yên tĩnh chờ Tộc trưởng xuất hiện, còn mọi

chuyện khác, căn bản không cần nói nhiều.” Nghe lời Thiên Nhất, Thiên Nhị nói, Vương Bàn Tử nhún vai: “Được rồi, trong mắt các cậu Sở tộc trưởng là vô địch, mà cũng đúng, Sở tộc trưởng dường như quả thực là vô địch, ngay cả tử sĩ Sở gia cũng từng người một cường đại biến thái.” Nói rồi, Vương Bàn Tử không nhịn được liếc nhìn Thiên Nhất và mấy người kia, có một câu nói giấu trong lòng chưa nói ra.

Đó là trong lòng anh ta, không chỉ tộc nhân Sở gia, ngay cả tử sĩ Sở gia cũng từng người một cường đại đến kinh ngạc.

Suốt chặng đường Thiên Nhất và những người khác đã thể hiện thực lực, dù một trăm Vương Bàn Tử, e rằng cũng không đủ cho một người tùy tiện đánh.

Ong!

Ong!

Đột nhiên, lúc này, một tiếng xé gió truyền đến.

Ngay sau đó, liền thấy hai bóng người, từ trong động Vẫn Ngọc lập tức vọt ra.

“Tộc trưởng!” “Sở tộc trưởng!” “Tiểu Ca!” “...” Nhìn hai người đó, Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, A Ninh và những người khác, đều lộ vẻ kinh hỉ, vội vàng tiến lên chào hỏi.

“Vào lâu vậy sao?

Đã gần một tuần rồi, nếu còn không ra, tôi e rằng thật sự phải đi rồi.” A Ninh vẻ mặt khá lo lắng nhìn Sở Hoang từ trên xuống dưới một lượt, xác nhận anh không sao, mới âm thầm thở phào một hơi.

“A Tiểu Ca, ở trong đó lâu như vậy, rốt cuộc bên trong Vẫn Ngọc có gì?

Đã gặp Tây Vương Mẫu chưa?" "Tôi cũng muốn hỏi, rốt cuộc đã gặp Tây Vương Mẫu chưa, kẻ đó rốt cuộc trông như thế nào?" Vương Bàn Tử và Hạo Thiên Chân bên cạnh, cũng vội vàng tò mò hỏi.

"Tây Vương Mẫu?" Sở Hoang nhàn nhạt cười nói: "Bên trong Vẫn Ngọc chỉ có phân thân của cô ta mà thôi, bây giờ đã bị ta chém giết, ta phải nhanh chóng đi ra ngoài, bản thể Tây Vương Mẫu ở sâu dưới lòng đất, lát nữa sẽ có một trận chém giết càng hung hiểm hơn, nếu còn dừng lại ở đây, e rằng sẽ bị ảnh hưởng bởi trận chiến." "Cái... cái gì?

Phân thân Tây Vương Mẫu?

Bị Sở tộc trưởng giết rồi?" "Bản thể Tây Vương Mẫu?

Ở sâu dưới lòng đất?" Nghe lời Sở Hoang nói, Hạo Thiên Chân và vài người bên cạnh, lập tức kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, tâm thần cũng không nhịn được chấn động.

Thực sự những lời Sở Hoang nói, hoàn toàn vượt qua nhận thức của họ.

Tây Vương Mẫu kia thật sự là thần tiên sao?

Lại còn có thuật phân thân trong truyện thần thoại?

Phân thân, bây giờ bị Sở Hoang chém giết rồi sao?

"Mau đi!" Nhìn Hạo Thiên Chân và vài người đang kinh ngạc, Trương Khải Linh mặt lạnh lùng, vội vàng dẫn Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử, nhanh chóng chuẩn bị rời đi.

Trận chiến sắp tới, tuyệt đối không phải là thứ mà vài người có thể tham gia, ngay cả dư âm của trận chiến, vài người cũng có thể trực tiếp bị ảnh hưởng mà chết.

Nếu còn không đi, e rằng thật sự có khả năng phải chôn thân trong địa cung Tây Vương Mẫu.

"A Ninh, em cũng đi đi, chuyện tiếp theo không thể tham gia." Sở Hoang nhìn sâu vào A Ninh, nói.

A Ninh gật đầu, cũng hiểu sự thật mà Sở Hoang nói.

"Yên tâm, tôi sẽ rời đi, anh cẩn thận một chút, Tây Vương Mẫu kia đã có thể sống sót từ thời viễn cổ đến nay, tuyệt đối không đơn giản, đừng có mà chết đấy." A Ninh một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào Sở Hoang, ngữ khí kiên định nói.

Về điều này, Sở Hoang nhàn nhạt gật đầu, sau đó nhìn bốn người Thiên Nhất bên cạnh nói: "Bốn người các ngươi đi theo cô ấy rời đi, nếu không lát nữa chết cũng uổng, mà cũng căn bản không giúp được gì." "Vâng, Tộc trưởng!" Nghe lệnh của Sở Hoang, bốn người Thiên Nhất không chút do dự, lập tức cung kính nói.

Dù là tử sĩ Sở gia, lẽ ra phải xông lên phía trước Tộc trưởng Sở Hoang mới đúng, nhưng điều đó cũng phải tùy theo tình huống.

Giống như cuộc đối đầu với Tây Vương Mẫu sắp tới, xông lên căn bản là nộp mạng, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Sở Hoang để họ rời đi, cũng là vì không muốn xảy ra những hy sinh vô ích.

Dù sao bốn người Thiên Nhất đều là một trong những nhóm mạnh nhất trong số tử sĩ Sở gia, sau này chỉ cần cố gắng tu luyện, thêm vào tài nguyên của Sở gia, nhất định có thể làm được những việc lớn hơn.

Lúc đó, mới có thể bảo vệ Sở gia tốt hơn, tận trung vì Sở gia.

Nhìn mọi người lần lượt rời đi, ngay cả Trương Khải Linh cũng đi rồi, Sở Hoang mới quay người lại, nhìn lại Vẫn Ngọc khổng lồ phía sau.

“Hệ thống, Vẫn Ngọc có thể thu hồi không?” Nhìn Vẫn Ngọc khổng lồ đã hoàn toàn dung hợp với địa cung Tây Vương Mẫu, Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia tinh quang, âm thầm hỏi hệ thống.

Chuyến đi địa cung Tây Vương Mẫu lần này, anh mới biết, vì hệ thống có thể thu hồi tất cả những thứ ngưng tụ và chứa đựng âm sát chi khí, vậy thì những lăng mộ kia, chôn sâu dưới lòng đất quanh năm, theo lý mà nói cũng nên có thể thu hồi.

Nếu thật sự có thể thu hồi, vậy e rằng anh thật sự phải quay lại những lăng mộ đã từng xuống trước đây, thu hồi tất cả chúng cho hệ thống, như vậy, có thể tăng thêm không ít điểm tích lũy cho anh.

“Đinh, Vẫn Ngọc là một loại thiên thạch đặc biệt từ ngoài vũ trụ, khi giáng lâm thế giới này, bắt đầu hóa ngọc, chất liệu của nó đặc biệt, không chứa âm khí.

Nhưng hiện nay, sau hàng ngàn năm, bên trong nó đã chôn vùi không biết bao nhiêu sinh linh, cho nên chứa đựng một lượng lớn âm sát chi khí, ký chủ có thể thu hồi nó.

Nhưng những lăng mộ khác không phải được chế tạo từ chất liệu đặc biệt, âm sát chi khí lại phần lớn nằm trong thi thể và vật thể trong lăng mộ, cho nên không thể thu hồi.” Nghe lời hệ thống nói, Sở Hoang Hoang như có điều suy nghĩ gật đầu.

Cũng đúng, trừ phi lăng mộ đó, giống như Vẫn Ngọc, được chế tạo từ chất liệu đặc biệt, và chứa đựng một lượng lớn âm sát chi khí, mới có thể thu hồi cho hệ thống.

Nếu đã như vậy, thì những lăng mộ trước đây như Kim Quốc Tướng Quân Mộ, Tây Chu Chiến Quốc Mộ, Vân Thiên Cung, Hải Đáy Trầm Thuyền Mộ, v.v., thật sự không thể thu hồi.

Nhưng những thứ tương tự như Cổng Đồng, và Vẫn Ngọc thì đều

có thể thu hồi sao?

Sở Hoang nheo mắt, nếu anh không nhầm, trên thế gian này có vài nơi tồn tại những thứ như vậy, xem ra phải tìm cơ hội, thu hồi tất cả chúng mới được.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang lại nhìn Vẫn Ngọc khổng lồ kia, sau đó nói với hệ thống: "Thu hồi!" Ông!

Theo tiếng Sở Hoang nói dứt, một cỗ sức mạnh thần bí, lập tức càn quét toàn bộ địa cung Tây Vương Mẫu, sau đó bao phủ toàn bộ Vẫn Ngọc.

Xoẹt!

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới cỗ sức mạnh kia, Vẫn Ngọc trực tiếp biến mất không thấy.

Thay vào đó là một hố sâu khổng lồ xuất hiện, gần như chiếm một nửa địa cung Tây Vương Mẫu.

"Đinh, ký chủ thu hồi một khối Vẫn Ngọc, nhận được 500.000 điểm tích lũy." Hít...

Năm mươi vạn?

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong não hải, Sở Hoang trong lòng lập tức kinh ngạc.

Lần này thu hồi Vẫn Ngọc, kiếm được năm mươi vạn điểm tích lũy?

Phải biết, một phân thân Tây Vương Mẫu có thực lực tiểu thành cảnh giới tứ cảnh, cũng chỉ có giá trị một triệu điểm mà thôi.

Bây giờ một khối Vẫn Ngọc, lại có giá trị năm mươi vạn điểm tích lũy, khiến Sở Hoang vừa kinh vừa mừng.

Nhưng Sở Hoang trong lòng cũng hiểu rõ, đại khái cũng là vì, dù

sao đây là nơi Tây Vương Mẫu cư ngụ quanh năm, bên trong chôn vùi một lượng lớn thi thể.

Hơn nữa, Vẫn Ngọc này tuyệt đối là khối Vẫn Ngọc lớn nhất trong tất cả các Vẫn Ngọc, nếu là Vẫn Ngọc khác, e rằng giá trị sẽ bị giảm đi rất nhiều.

"Năm mươi vạn điểm tích lũy, Vẫn Ngọc!" "Tây Vương Mẫu, bây giờ hang ổ cũ của ngươi đã không còn, ta xem ngươi nhịn được đến bao giờ." Nhìn hố sâu khổng lồ không thấy đáy trước mắt, khóe miệng Sở Hoang khẽ nhếch lên, cười lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc Vẫn Ngọc biến mất, sâu dưới lòng đất, Xà Mẫu lại một lần nữa mở mắt.

Một cỗ sát ý kinh khủng, lộ ra trong đôi đồng tử rắn khổng lồ.

Cỗ sát ý đáng sợ đó lan tràn khắp không gian dưới lòng đất, trong đôi đồng tử rắn, ngoài sát ý, còn ẩn chứa sự phẫn nộ chưa từng có.

"Gào!" Đột nhiên, Xà Mẫu khổng lồ gầm lên một tiếng giận dữ, thân thể to lớn trực tiếp giãy giụa chuyển động.

Rầm rầm rầm...

Chương 184

Theo sự chuyển động của thân thể, toàn bộ địa cung Tây Vương Mẫu bắt đầu chấn động kịch liệt.

Đặc biệt là khi Xà Mẫu bắt đầu từ sâu dưới lòng đất, hướng lên mặt đất, địa cung Tây Vương Mẫu khổng lồ càng không ngừng rung chuyển.

Từng khối đá rơi xuống, mặt đất bắt đầu nứt vỡ, nước ngầm không ngừng cuộn trào.

Cảm nhận địa cung Tây Vương Mẫu đang chấn động kịch liệt, Trương Khải Linh đang dẫn Hạo Thiên Chân và những người khác bỏ chạy ở một nơi nào đó, thân thể lập tức ngừng lại, nhíu mày thật chặt, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

"Tiểu Ca, sao vậy?" Hạo Thiên Chân vẻ mặt lo lắng hỏi.

"Đi!" "Tất cả mau đi, Xà Mẫu sắp ra rồi!" Trương Khải Linh trầm giọng quát khẽ, một lần nữa dẫn vài người lao nhanh về phía lối ra.

Cùng lúc đó, trong địa cung Tây Vương Mẫu, một cung điện nhanh chóng sụp đổ, hóa thành một đống phế tích.

Rầm rầm rầm...

Đột nhiên, vô số phế tích trực tiếp vỡ vụn, một phần thân thể Xà Mẫu màu trắng xanh xen kẽ, trực tiếp nhô cao, làm mặt đất hoàn toàn nứt vỡ.

Lúc này, Sở Hoang từ từ hạ xuống đài cao nơi Tây Vương Mẫu giả ở, hai tay chắp sau lưng, yên lặng đứng đó chờ đợi.

Dù cho tiếng địa cung rung chuyển không ngừng, từng cột đá đổ sập xuống đất, vỡ thành vô số mảnh đá, mặt đất nứt vỡ, trên đỉnh đầu

có những tảng đá khổng lồ rơi xuống, cũng không ảnh hưởng chút nào đến Sở Hoang.

"Gào!" Đột nhiên, một tiếng gầm gừ giận dữ, vang vọng khắp địa cung Tây Vương Mẫu.

Tiếng gầm này cực kỳ hung tợn, uy nghiêm, dường như vượt qua dòng sông thời gian, từ thời viễn cổ truyền đến, khiến người ta kinh hãi đến cực điểm.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, vị trí ban đầu của Huyền Nữ Quan dưới đài cao, trực tiếp vỡ vụn thành đá vụn, sâu dưới lòng đất dường như có thứ gì đó lao ra.

Chỉ thấy một phần đầu lâu khổng lồ, dù chỉ là những gai nhọn sắc bén trên đầu lâu, cũng khiến toàn bộ đại điện bắt đầu không ngừng sụp đổ.

"Xà Mẫu?" Nhìn cảnh tượng này, Sở Hoang không khỏi cười lạnh một tiếng, lập tức trên người ngưng tụ ra một cỗ sức mạnh đáng sợ, lập tức bay vút lên trên.

Oanh!

Thân thể anh như được đúc bằng vàng sắt, nhanh chóng làm nứt vỡ phiến đá, đá, mặt đất trên đỉnh đầu, toàn bộ cơ thể anh trực tiếp xông ra khỏi địa cung Tây Vương Mẫu.

Ông!

Sở Hoang đạp hư không, lơ lửng trên không trung, nhìn xuống địa cung Tây Vương Mẫu đang không ngừng sụp đổ bên dưới, trên mặt không có một tia cảm xúc nào thay đổi.

Anh yên lặng lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt không buồn không

vui, ánh mắt tĩnh lặng không gợn sóng, cực kỳ bình thản.

Với cảnh giới của anh hiện giờ, lướt đi giữa không trung, đạp không hành, đã không còn là điều gì khó khăn nữa.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chân và những người khác vừa mới bò ra khỏi địa cung Tây Vương Mẫu, đang ở trong rừng, chưa kịp thở phào, vô thức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nhìn thấy Sở Hoang đang lơ lửng trên bầu trời.

Trong phút chốc, tất cả mọi người trong lòng đều vừa kinh vừa sợ, lại vừa không thể tin nổi.

Đạp không hành, lướt đi giữa không trung!

Lại là một thủ đoạn nữa chỉ nghe thấy trong truyền thuyết thần thoại.

Bây giờ nếu có người nói với họ, Sở Hoang không phải thần tiên, đánh chết họ cũng không thể tin.

Rầm rầm rầm...

Lúc này, địa cung Tây Vương Mẫu rộng lớn, hoàn toàn sụp đổ, hóa thành một đống phế tích, vĩnh viễn chôn sâu dưới lòng đất.

Oanh!

Lúc này, một bóng dáng khổng lồ từ sâu dưới lòng đất trỗi dậy, vọt thẳng lên trời.

Khi nhìn thấy vật khổng lồ đó, tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, vẻ mặt cực kỳ kinh hoàng.

Đã thấy sao?

Chỉ thấy một con rắn khổng lồ màu trắng xanh, gần như không thấy điểm cuối, toàn thân cuộn mình ở vị trí địa cung Tây Vương Mẫu

ban đầu, đầu lâu ngẩng cao, lạnh lùng lại đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Sở Hoang.

Con rắn khổng lồ này không chỉ dài hơn một nghìn mét, mà đã đạt đến hơn hai nghìn mét.

Thân rắn rộng ngang một tòa nhà, đầu rắn còn như một tòa nhà chọc trời.

Vảy trên thân rắn màu bạc, nhưng xen kẽ không ít vảy màu xanh lam sáng.

Ở đầu rắn, có hai xúc tu nhô cao, lóe lên ánh sáng đặc biệt.

Chỉ một đôi đồng tử rắn, đã to vài mét, đơn giản có thể gọi là kỳ tích.

Chính là Xà Mẫu, bản thể Tây Vương Mẫu!!

"Tây Vương Mẫu... cuối cùng cũng xuất hiện rồi!" Nhìn vật khổng lồ trước mắt, con rắn khổng lồ dài hàng ngàn mét, toàn thân vảy như được đúc bằng vàng sắt, Sở Hoang đứng giữa hư không, vẻ mặt lạnh lùng nói.

"Gào!" Xà Mẫu đôi đồng tử lóe lên ánh sáng xanh lam, đột nhiên há to miệng, gầm lên một tiếng hung tợn về phía Sở Hoang.

"Nhân loại!" "Làm sao ngươi biết Xà Mẫu là bản thể của ta?" Theo sau tiếng gào thét, con Xà Mẫu, cũng là bản thể Tây Vương Mẫu, đã phát ra tiếng người từ thân rắn.

Rõ ràng, lúc này Tây Vương Mẫu cũng không che giấu nữa, trực tiếp biểu lộ thân phận của mình.

"Trong Vẫn Ngọc, phân thân kia của ngươi trước bị ta sưu hồn, sau lại bị ta chém giết, cho nên bây giờ bất kỳ bí mật nào của ngươi đối với ta mà nói, đều vô nghĩa." Sở Hoang nhàn nhạt cười, vẻ mặt

bình tĩnh chậm rãi nói.

“Phân thân chết dưới tay ngươi, ta đã sớm biết, chỉ là điều khiến ta không ngờ tới, ngươi lại có thủ đoạn sưu hồn như vậy.” “Nếu chỉ chém giết phân thân của ta, ta có lẽ sẽ không làm khó ngươi quá, nhưng bây giờ ngươi lại không biết dùng phương pháp gì, lại lấy đi Vẫn Ngọc của ta.” “Ta cho ngươi một cơ hội, trả Vẫn Ngọc cho ta, ta có thể thả ngươi đi, nếu không hôm nay ngươi sẽ vĩnh viễn nằm lại nơi đây!” Tây Vương Mẫu đôi đồng tử rắn khổng lồ lóe lên ánh sáng xanh lam kỳ dị, miệng há nhỏ, giọng nói lạnh băng nói.

“Ha ha ha...” “Tây Vương Mẫu, ai cho ngươi ảo giác, khiến ngươi nghĩ rằng có thể giết được ta?” “Ta không chỉ giết phân thân của ngươi, cướp đi Vẫn Ngọc của ngươi, hôm nay bản thể của ngươi, cũng khó thoát kiếp nạn.” Nghe lời Tây Vương Mẫu nói, Sở Hoang lập tức ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, vẻ mặt lạnh lẽo, trên người đột nhiên bùng phát ra từng luồng sát ý đáng sợ.

“Giết ta?” “Nhân loại, ngươi thật sự nghĩ đã tiêu diệt phân thân của ta, thì có thể giết được bản thể của ta sao?” “Một nhân loại cuồng vọng ngu xuẩn, đơn giản là đang tìm chết!” Cảm nhận sát ý đáng sợ phát ra từ người Sở Hoang, lại nghe anh nói ra lời cuồng ngôn muốn chém giết mình, khiến đôi đồng tử rắn của Tây Vương Mẫu trở nên càng thêm âm lãnh.

“Nếu đã cố chấp tìm đường chết, vậy thì vĩnh viễn nằm lại nơi đây đi!” Tây Vương Mẫu ngữ khí âm lãnh, sau đó chỉ thấy đuôi rắn của cô ta lập tức nhấc lên, như một con sông dài mất kiểm soát, trực tiếp lao thẳng về phía Sở Hoang.

Oanh!

Đuôi rắn khổng lồ kia mang theo sức mạnh, đơn giản là kinh thiên động địa, hư không dường như cũng bị đánh nát, trực tiếp truyền đến

một tiếng nổ lớn.

Sức mạnh kinh khủng đó, thậm chí trực tiếp hình thành một trận cuồng phong, làm cho khu rừng trong phạm vi hàng trăm đến hàng nghìn mét, đều bị san bằng thành bình địa.

"Trò vặt!" Nhìn cảnh tượng này, Sở Hoang không khỏi cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia châm biếm.

Không thể không nói, bản thể Tây Vương Mẫu quả thực cường đại, tu vi cảnh giới thứ tư đại thành, xét về chiến lực thậm chí cực kỳ có khả năng ngang sức với cảnh giới tứ cảnh viên mãn.

Nhưng anh có thể được gọi là tồn tại vô địch cảnh giới thứ tư, dưới cảnh giới thứ năm ai có thể chiến đấu với anh?

Đối mặt với đuôi rắn quét ngang như một con sông dài mất kiểm soát kia, Sở Hoang mặt lạnh lùng.

Tay trái chống trời, khi đuôi rắn quét ngang, khí huyết lực cuồn cuộn trên người, sức mạnh kinh khủng ngưng tụ vào tay trái, lập tức ngưng tụ thành một bàn tay vàng khổng lồ cao hàng trăm mét.

Bàn tay khổng lồ đó lơ lửng trên hư không, một tay tóm chặt đuôi rắn dài như một con sông mất kiểm soát.

Sức mạnh cường đại kia mang theo sự cuồng dũng càn quét, chỉ thổi làm y phục anh bay phần phật, nhưng thân hình anh lại không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

"Lại đây!" Sở Hoang vẻ mặt lạnh lùng, tay trái điều khiển bàn tay vàng khổng lồ cao hàng trăm mét, trực tiếp vung con Tây Vương Mẫu dài hàng ngàn mét.

Cảnh tượng này cực kỳ chấn động, đặc biệt là Trương Khải Linh, Hạo Thiên Chân và những người khác đang bỏ chạy ở xa, lúc này càng trợn mắt há mồm, nếu không tận mắt chứng kiến, căn bản không

dám tin tất cả.

Chỉ thấy trên hư không xa xôi, một bóng người nhỏ bé, ngưng tụ ra một bàn tay vàng khổng lồ, không ngừng vung một con rắn khổng lồ dài hàng ngàn mét.

Một vòng!

Hai vòng!

Ba vòng!

Hơn nữa tốc độ vung càng ngày càng nhanh, thậm chí hình thành một cơn lốc xoáy, làm cho khu rừng trong phạm vi hàng ngàn mét xung quanh, đều bị tàn phá hoàn toàn thành phế tích.

Mãi hàng chục đến hàng trăm vòng sau, Sở Hoang đột nhiên ném mạnh nó đi, hung hăng đập xuống giữa khu rừng.

Rầm rầm rầm...

Thân rắn khổng lồ đè bẹp một mảng lớn khu rừng, đá cũng bị sức mạnh kinh khủng đó nghiền nát, mặt đất còn bốc lên một mảng khói bụi lớn, trên mặt đất còn bị đập ra một cái hố sâu khổng lồ.

"Nhân loại~!" "Ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!" Tây Vương Mẫu đột nhiên bò ra từ hố sâu, ngẩng đầu lâu khổng lồ lên, đôi đồng tử chết chóc nhìn chằm chằm vào Sở Hoang đang ở giữa hư không xa xôi, giọng nói lạnh lẽo thấu xương.

Chương 185

Ông!

Theo tiếng Tây Vương Mẫu nói dứt, trên hai xúc tu nhô ra ở trán cô ta, bùng phát ra một luồng ánh sáng màu xanh lam nhạt.

Ngay sau đó, toàn bộ lòng chảo khu rừng bốc lên một trận bão tố kịch liệt.

Cơn bão đó càn quét khắp trời đất, thậm chí trên chín tầng trời còn bị mây đen che phủ, trời đất trong khoảnh khắc đó đều hoàn toàn tối sầm.

Ong ong ong...

Từng cơn lốc xoáy khổng lồ ngưng tụ quanh Tây Vương Mẫu, lốc xoáy dưới nối liền mặt đất, trên nối liền mây đen trên trời xanh, giống như từng cột gió nối liền trời đất, trông cực kỳ chấn động thị giác.

Hơn nữa, không chỉ là lực chấn động thị giác đáng kinh ngạc, từng cơn lốc xoáy khổng lồ đó, mỗi luồng gió đều cực kỳ lạnh lẽo, giống như từng lưỡi dao sắc bén, đủ sức phá kim liệt đá.

Bây giờ vô số lưỡi dao gió ngưng tụ thành từng cơn lốc xoáy khổng lồ, dưới sự điều khiển của Tây Vương Mẫu, trực tiếp càn quét và tấn công về phía Sở Hoang.

U u u...

Lưỡi dao gió gào thét, lạnh lẽo như đao!

Nơi lốc xoáy cuồng phong đi qua, mặt đất trở nên hoang tàn, bất kể hoa cỏ cây cối, đá bùn trên mặt đất, đều hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa trời đất.

“À... không ngờ ngươi lại có năng lực điều khiển gió, nếu thật sự để ngươi trở thành vị cổ thần, chắc sẽ có danh hiệu Phong Thần.” Nhìn cảnh tượng này, Sở Hoang nheo mắt, cười lạnh lùng nói.

Giữa trời đất, mỗi vị cổ thần đều có năng lực đặc biệt của riêng mình.

Bây giờ, Tây Vương Mẫu lại có năng lực điều khiển các nguyên tố thiên địa như vậy, quả thực khiến Sở Hoang có chút ngạc nhiên.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy, thế nào là sức mạnh nguyên tố thiên địa chân chính.” Sở Hoang cười lạnh một tiếng, sau đó hai tay vẫy, khí huyết lực cuồn cuộn trên người, vi hành tinh đan điền bùng phát ra từng luồng năng lượng gen cường đại.

Trong tích tắc, một cỗ sức mạnh cực hàn, sinh ra quanh người anh, và nhanh chóng càn quét về bốn phương trời đất.

“Tuyệt Đối Linh Độ!” Ong ong ong...

Theo tiếng Sở Hoang nói dứt, khoảnh khắc tiếp theo, không khí xung quanh anh bắt đầu kết thành từng hạt băng sương.

Hơn nữa, một cỗ sức mạnh cực hàn chưa từng có, lấy anh làm trung tâm, không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Mặt đất, đá, hoa cỏ cây cối, tất cả đều hoàn toàn bị cỗ sức mạnh này đóng băng.

Ngay cả khí thể trong không khí, trong khoảnh khắc đó cũng trực tiếp kết thành vô số bông tuyết.

Mười mét, trăm mét, nghìn mét, ba nghìn mét...

Chỉ trong tích tắc, trong phạm vi vạn mét, tất cả sinh vật đều bị đóng băng.

Ngay cả những cơn lốc xoáy cuồng phong đang càn quét về phía Sở Hoang, trong khoảnh khắc đó cũng đồng dạng bị đóng băng.

Những cơn lốc xoáy cuồng phong lúc này lại như từng cột băng trong suốt, nối liền trời đất.

Thậm chí, ngay cả Tây Vương Mẫu, thân thể khổng lồ hàng ngàn mét kia, dưới Tuyệt Đối Linh Độ, cũng đồng dạng bị đóng băng hoàn toàn.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ khu vực lòng chảo rừng rậm, dường như hoàn toàn hóa thành một thế giới băng tuyết.

Kỳ quan không thể tin nổi như vậy, khiến Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử, A Ninh và những người khác vừa mới leo lên vách đá, càng kinh ngạc đến mức câm nín.

"...

Đây là thực lực của Sở tộc trưởng sao?

Đóng băng cả thế giới sao?" Vương Bàn Tử dụi mắt, sợ mình nhìn thấy ảo giác, khi xác định tất cả đều là thật, lập tức không nhịn được kinh hô.

"Nếu không tận mắt chứng kiến, tôi thật sự không dám tin tất cả những gì mình thấy trước mắt.

Tây Vương Mẫu kia có thể ngưng tụ ra từng cơn lốc xoáy cuồng phong nối liền trời đất, thậm chí ngay cả thiên tượng cũng bị thay đổi.

Sở tộc trưởng lại vẫy tay giữa không trung, đóng băng tất cả.

Khu vực địa cung Tây Vương Mẫu kia, hoàn toàn hóa thành vùng đất băng tuyết, thực sự khiến người ta khó tin." Hạo Thiên Chân hít một hơi thật sâu, vẻ mặt vừa phức tạp vừa phấn khởi.

Không ngờ Hạo Thiên Chân cũng có một ngày, có thể quen biết

được một vị thần tiên như vậy, tổ tiên Ngô gia thật sự đã bốc khói xanh rồi.

A Ninh vẻ mặt phức tạp, nhưng đôi mắt khi nhìn bóng người lơ lửng giữa hư không xa xôi kia, lại càng trở nên ngưỡng mộ.

Một nhân vật thần tiên như vậy, dù chỉ làm một trong những người phụ nữ của anh, đó cũng là phúc khí tu luyện mười đời.

Cùng lúc đó, trên hư không, Sở Hoang yên lặng đứng đó.

Một bước đạp ra, vượt qua quãng đường hàng ngàn mét, lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu Tây Vương Mẫu đang bị đóng băng.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" "Tại sao lại có sức mạnh không thể tin nổi như vậy?" "Chẳng lẽ ngươi cũng là một vị cổ thần?" "Không!

Không đúng!" "Giữa trời đất, cổ thần có giới hạn, ngươi tuyệt đối không phải cổ thần, nhưng tại sao lại có sức mạnh có thể sánh ngang với cổ thần." Dưới lớp băng, tiếng Tây Vương Mẫu lại truyền đến.

Dù Tuyệt Đối Linh Độ đã đóng băng cơ thể cô ta, nhưng linh hồn cô ta không bị đóng băng, vẫn có thể phát ra âm thanh.

Chỉ là lúc này, không còn vẻ cao ngạo, sát khí tung hoành như trước nữa, mà ngược lại lộ ra một tia kinh hoàng và bất an.

"Cổ thần?" "À... ta không phải những sinh linh ngoại vực chiếm đoạt vị trí thần linh của thiên địa." "Tây Vương Mẫu, hôm nay ngươi sẽ chết." Sở Hoang đứng chấp tay giữa hư không, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tây Vương Mẫu bên dưới, giọng nói băng lạnh nói.

"Không!" "Ngươi không thể giết ta, ta là một trong những thủy tổ của Đại Hạ, nếu không có sự che chở của ta, nhân loại đã sớm bị cổ thần tiêu diệt vào thời viễn cổ." Thấy Sở Hoang dường như thật sự muốn giết mình, ngữ khí Tây Vương Mẫu lập tức trở nên hoảng loạn và kinh hãi vô cùng.

“Thủy tổ của Đại Hạ sao?” “Bằng ngươi cũng xứng?” Sở Hoang cười châm biếm: “Tam Hoàng Ngũ Đế, Phục Hy Nữ Oa, mới là thủy tổ của Đại Hạ, vào thời viễn cổ che chở nhân tộc, đối kháng với cổ thần.

Vì điều này thậm chí không tiếc một trận chiến với cổ thần, dù bản thân ngã xuống, nhưng cũng đã thành công khiến cổ thần suy yếu.

Công đức sáng tỏ trời đất, Tây Vương Mẫu ngươi lại chỉ biết trốn trong góc tối, làm kế hoạch chiếm đoạt vị trí thần linh của thiên địa.

Ngươi cũng xứng là thủy tổ của Đại Hạ sao?

Huống hồ thắng làm vua thua làm giặc, hôm nay đã thất bại, thì sớm nên biết sẽ có ngày chết.” Đối với Tây Vương Mẫu trước mắt, Sở Hoang trong lòng cực kỳ khinh thường.

Nếu là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết thần thoại, thì dù thế nào, anh thật sự cũng phải kính trọng ba phần.

Nhưng từ ký ức của phân thân Tây Vương Mẫu trước đó biết được, từ viễn cổ đến nay, Tây Vương Mẫu căn bản chỉ là một người phụ nữ ích kỷ, độc ác mà thôi.

Nếu chỉ có vậy, Sở Hoang sẽ không khinh bỉ.

Dù sao, con người đều có tư tâm.

Ích kỷ, độc ác chỉ là tính cách cá nhân, tâm tính mà thôi.

Nhưng từ thời viễn cổ đến nay, không biết bao nhiêu nhân kiệt, bị cô ta mê hoặc một cách công khai và bí mật, dẫn đến thiên hạ chúng sinh lầm than.

Năm xưa Thủy Hoàng Đế theo đuổi trường sinh, đúc mười hai kim nhân, sắp thành công trong tầm với.

Kết quả lại là Tây Vương Mẫu bí mật dùng âm mưu quỷ kế,

khiến Thủy Hoàng Đế thất bại.

Sau này, vào những năm cuối đời của Hán Vũ Đế, cô ta cũng dùng độc kế, khiến ông ta tạo ra một bi kịch không thể cứu vãn.

Thậm chí những sự kiện như Ngũ Hồ loạn Hoa, ba trăm năm Trung Hoa chìm đắm, Nguyên Mông nhập chủ, Mãn Thanh nhập quan, đều có bóng dáng cô ta trong đó.

Tất cả những điều đó, Sở Hoang không biết thì thôi, đã biết rồi, thêm vào bản thân đã có ý định giết, vậy thì Tây Vương Mẫu càng phải chết không có đất chôn.

"Chém!" Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia hàn quang, tay phải giơ lên, binh khí độc quyền lập tức hóa thành một thanh trường kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

Ong ong ong...

Theo một kiếm chém ra, trong tích tắc một đạo kiếm mang khổng lồ trực tiếp ngưng tụ.

Kiếm mang đáng sợ đó tỏa ra thần quang màu tím vàng, mang theo sức mạnh sát phạt đáng sợ đủ để băng điền liệt địa, ầm ầm chém xuống.

Phụt!

Kiếm mang dường như một kiếm chém đôi trời đất, Tây Vương Mẫu bị đóng băng bởi Tuyệt Đối Linh Độ, trực tiếp bị một kiếm cắt thành hai nửa.

Ngay cả linh hồn Tây Vương Mẫu, cũng trong khoảnh khắc đó hoàn toàn bị tiêu diệt.

Hơn nữa, kiếm mang cường đại đó, thậm chí còn để lại trên mặt đất một vết kiếm khổng lồ dài hàng ngàn mét, sâu hàng chục mét.

Chương 186

Một vết kiếm không thể tin nổi như vậy, hoàn toàn là một khe nứt đại hạp cốc a.

"Thu hồi!" Nhìn thân thể Tây Vương Mẫu khổng lồ kia, Sở Hoang không chút do dự, trực tiếp phất tay, thu hồi nó cho hệ thống.

"Đinh, ký chủ thu hồi bản thể Tây Vương Mẫu đại thành cảnh giới tứ cảnh, nhận được ba triệu điểm tích lũy." Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong não hải, Sở Hoang vẻ mặt hiểu rõ gật đầu, sau đó thu trường kiếm lại, nhìn những cột lốc xoáy khổng lồ vẫn đứng giữa trời đất, bị đóng băng.

Ông!

Chỉ thấy anh vẫy tay, trong khoảnh khắc, những cột lốc xoáy bị đóng băng đó, trực tiếp vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh băng rải rác giữa hư không.

Những thứ bị đóng băng trong khu rừng trên mặt đất, cũng dần dần tan chảy, khôi phục lại hình dáng ban đầu.

"Bây giờ chuyến đi Tam Mộc Thác cũng đã kết thúc, cũng nên trở về rồi." Sở Hoang thì thầm, sau đó một bước đạp ra, lập tức xuất hiện trước mặt Hạo Thiên Chân và những người khác trên vách đá.

"Sở tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "Sở tộc trưởng!" "Tộc trưởng!" "..." Khi nhìn thấy Sở Hoang vào khoảnh khắc đó, Hạo Thiên Chân, Vương Bàn Tử hai người, vừa kính sợ vừa cuồng nhiệt, ánh mắt A Ninh bên cạnh gần như muốn khắc sâu vào người anh.

"Đi thôi, đến lúc trở về rồi!" Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

“À, đúng là nên trở về rồi, chúng ta đã ra ngoài quá lâu rồi.” Kinh đô!

Trong Sở phủ đại viện!

Sở Hoang thần thái khá nhàn nhã nằm nửa người trên ghế bành, hai mắt khẽ nhắm, miệng khẽ ngân nga một khúc nhạc, ai nhìn cũng biết lúc này tâm trạng anh rất tốt.

Bên cạnh anh, Hoắc Tú Tú với nụ cười trên gương mặt, vừa pha trà xanh, vừa đầy yêu thương nhìn Sở Hoang.

Từ khi trở về từ Tam Mộc Thác, đã gần ba ngày.

Ba ngày qua, Sở Hoang cũng không làm gì, chỉ ở trong Sở phủ đại viện nghỉ ngơi.

Nhưng ngay trong ngày trở về, anh đã lấy Thi Mị Vương từ tim Hoắc Linh ra, và thu hồi nó cho hệ thống.

Không còn Thi Mị Vương, Hoắc Linh cũng đã thoát khỏi trạng thái kìm hãm.

Dù sức mạnh trường sinh tàn khuyết trong Thi Mị Đan đã biến mất, Hoắc Linh lập tức biến thành một phụ nữ trung niên, nhưng dù sao cũng đã khôi phục thành người bình thường rồi phải không?

Sau khi biết chuyện này, Hoắc tiên cô mừng rỡ bật khóc, vì thế thậm chí cam nguyện quỳ xuống tạ ơn đại ân đại đức của Sở Hoang.

Hoắc Tú Tú mấy ngày qua càng vắt óc nghĩ cách lấy lòng Sở Hoang, chăm sóc anh như một vị hoàng đế cổ đại.

Hiện tại, Hoắc Linh đã khôi phục thành người bình thường, trở về Hoắc gia, và Hoắc tiên cô đã nhường cho Hoắc Linh trở thành đương gia thế hệ tiếp theo của Hoắc gia, về điều này Hoắc gia không ai dám nói nửa lời không.

Luận về tâm cơ thủ đoạn, Hoắc Linh tuy không bằng Ngô Tam Tỉnh, Trần Văn Cẩm, nhưng tuyệt đối không yếu.

Nắm giữ một Hoắc gia, cũng đủ rồi.

Đương nhiên, những chuyện này đều không liên quan đến Sở Hoang.

Khoảng thời gian trước đi Tam Mộc Thác, trở về thì nên nghỉ ngơi vài ngày.

Nhưng trong lúc rảnh rỗi, anh đã truyền kỹ thuật chế tác Thi Mị Đan cho tộc nhân, và giao những bình chứa Thi Mị Vương trong không gian hệ thống cho tộc nhân.

Phương thức chế tác Thi Mị Đan không khó, chỉ là quy trình hơi phức tạp, một tháng nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện chế ra một trăm viên Thi Mị Đan.

Về điều này, Sở Hoang cũng không để tâm.

Dù sao, đây có thể là một nguồn thu điểm tích lũy liên tục sau này.

Một viên Thi Mị Đan có giá trị hai nghìn điểm tích lũy.

Một trăm viên, vậy là hai mươi vạn điểm tích lũy.

Một năm xuống, đó là hai trăm bốn mươi vạn điểm tích lũy.

Chỉ cần Thi Mị Vương đủ, mỗi năm sau này đều có thể kiếm được hai trăm bốn mươi vạn điểm tích lũy.

Hơn nữa, đợi tốc độ chế tác Thi Mị Đan tăng nhanh, số điểm tích lũy có thể nhận được, cũng có thể nhiều hơn.

Chỉ tiếc là, số Thi Mị Vương thu hoạch được từ thuyền cổ, chỉ có hai nghìn con, nhiều nhất một năm, sẽ tiêu hao hết.

May mắn thay, từ trong linh hồn phân thân Tây Vương Mẫu, anh

đã biết được phương pháp nuôi dưỡng Thi Mị Vương.

Thi Mị Vương khác với Thi Mị bình thường, chúng không ăn thịt thối, mà là hút máu sinh trưởng, đồng dạng cũng phân công mẫu.

Có được những Thi Mị Vương đó, chỉ cần nuôi dưỡng tốt, hoàn toàn có thể sinh ra nhiều Thi Mị Vương hơn.

Vì vậy, điểm này, Sở Hoang cũng không hề lo lắng một chút nào.

Nằm trên ghế bành, Sở Hoang khẽ nheo mắt, trong lòng lại để hệ thống mở bảng thông tin gia tộc.

Chuyến đi Tam Mộc Thác lần này rốt cuộc đã thu được bao nhiêu điểm tích lũy, sau khi trở về anh chưa xem kỹ, lần này vừa hay xem một chút, rồi suy nghĩ xem nên mua gì từ cửa hàng hệ thống.

"Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" "Đinh, bảng thông tin gia tộc đang mở..." Xoẹt!

Theo tiếng hệ thống nói dứt, khoảnh khắc tiếp theo, một màn hình quang học mà người khác không thể nhìn thấy, lập tức xuất hiện trước mắt anh.

Gia tộc: Sở gia Vĩnh Hằng Cấp độ: Cấp 2 Tộc trưởng: Sở Hoang; Vợ: Ô Thiền Na Già Hải; Thiếp: Hoắc Tú Tú Vị cách: Hỗn Độn Hư Vô Vĩnh Hằng [Chưa thức tỉnh] Trang bị: Chiến y độc quyền (Cấp 2), Vũ khí độc quyền (Cấp 2), Hỗn Độn Thần Binh.

Tu vi: Võ giả Tứ cảnh tiểu thành, Chưởng khống giả Tứ cảnh viên mãn.

Năng lực: Hỗn Độn Hư Vô [Có thể diễn hóa tám loại năng lực bất kỳ] Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh Chức năng: Chức năng tu luyện cộng hưởng gia tộc đã kích hoạt, vầng sáng trung thành gia tộc đã kích hoạt, chức năng đa tử đa phúc đã kích hoạt.

Tộc nhân: 690 người; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật, Võ đạo tu luyện pháp, Tiên hiệp Huyền huyễn tu luyện pháp.

Tử sĩ: 10000 người; Công pháp: Quốc thuật bản tử sĩ, Võ hiệp tu luyện pháp Thế lực: Gia tộc trải rộng vài thế giới cấp một, cấp hai, uy danh Sở gia, đã thành công vang dội vài thế giới, khiến cường giả các thế giới đó phải kinh ngạc.

Kỹ năng gia tộc: Bá đạo cơ quan thuật, Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật, Cổ vật bách khoa...

Cổng thế giới: Thế giới cấp hai [Đại Đường Song Long], [Khánh Dư Niên], Thế giới cấp một: [Xạ Điêu], [Ỷ Thiên], [Tiếu Ngạo], [Long Xà], [Sinh Hóa], [Thần Thoại] Điểm tích lũy: 6.395.000 Không gian hệ thống: Nữ vương Tinh Tuyệt đang ngủ say Ô Thiền Na Già Hải, Quan tài Thần Mộc Côn Luân, Thẻ bài độc quyền của tộc trưởng, Chiến y độc quyền của tộc trưởng, Binh khí độc quyền của tộc trưởng, Nội đan Kỳ Lân...

Nhìn bảng thông tin gia tộc hiện giờ, Sở Hoang không nhịn được khóe miệng khẽ nhếch.

Điểm tích lũy, lại đạt đến hơn sáu trăm vạn.

Nếu đặt ở trước đây, anh không dám nghĩ đến.

Hơn nữa, tử sĩ gia tộc, lại đạt đến quy mô một vạn người.

Mấy ngày qua, tu vi của anh, cũng lại đột phá, tuy chỉ là một tiểu cảnh giới thăng cấp, nhưng cũng đã khiến chiến lực của anh, được tăng cường cực lớn.

“Hơn sáu trăm vạn điểm tích lũy, xem ra phải lựa chọn kỹ càng, nên mua gì đây.” Sở Hoang thì thầm, chuẩn bị trong cửa hàng hệ thống cẩn thận tìm kiếm một số tài nguyên tu luyện, không chỉ có thể

có lợi cho anh, mà đồng thời cũng có thể giúp đỡ tộc nhân, thậm chí cả tử sĩ.

Mở cửa hàng hệ thống, Sở Hoang từ từ tìm kiếm trong cửa hàng.

Không lâu sau, anh đã chi vài chục vạn điểm tích lũy, mua một lượng lớn công pháp tu luyện thế giới võ hiệp, tiên hiệp, huyền huyễn.

Trong đó, không thiếu công pháp tu luyện Nhân Tiên Võ đạo, Nho đạo, Dương Thần, Âm Thần.

Thậm chí cả cái gọi là Đấu Khí, Ma Pháp, v.v., cũng đều có.

Ngoài ra, các loại chiến trận hợp kích, thậm chí cả công pháp tu luyện sát phạt binh gia, cũng đều có.

Tuy những công pháp tu luyện này đủ loại, nhưng Sở Hoang cũng chỉ mua đến cảnh giới thứ năm mà thôi, còn về công pháp tu luyện cảnh giới cao hơn, anh định đợi sau này có nhu cầu thì sẽ mua.

Dù sao, hiện tại đối với anh mà nói, giới hạn cảnh giới của những công pháp tu luyện này, đủ để Sở thị gia tộc phát triển rồi.

Anh ném tất cả những công pháp tu luyện, chiến trận, v.v., vào đài công huân gia tộc, sau này khi tộc nhân có đủ công huân, thì để họ đến đổi.

Còn về công huân của tử sĩ gia tộc, đều sẽ có tộc nhân chuyên trách ghi chép, một khi công huân đủ, cũng sẽ ban thưởng công pháp, chiến kỹ, v.v.

Sau khi mua công pháp tu luyện, chiến trận, v.v., Sở Hoang lại mua không ít đan dược, dược phương, cũng như một số linh dược không tồn tại ở thế giới này, đặt lên đài công huân.

Ngoài ra, các loại vũ khí trang bị, vũ khí lạnh, vũ khí nóng, cái gì cũng có, tất cả đều được đặt trên đài công huân.

Trong cửa hàng hệ thống, vũ khí bình thường, bất kể vũ khí nóng hay vũ khí lạnh, đều cực kỳ rẻ.

Chỉ khi đạt đến phẩm cấp, thì bất kỳ món nào, cũng đều cần hàng trăm, thậm chí hàng trăm điểm tích lũy.

Ví dụ như một khẩu súng bình thường, chỉ cần vài chục điểm tích lũy.

Một khẩu súng trường bắn tỉa hạng nặng, cũng nhiều nhất chỉ cần hàng trăm điểm tích lũy.

Nhưng nếu mua súng trong thế giới Thôn Phệ Vũ Trụ, số điểm tích lũy cần thiết sẽ rất nhiều.

Dù sao, ở thế giới đó, ngay cả súng bình thường, xét về uy lực cũng đủ sức sánh ngang với súng hạng nặng.

Chương 187

Thậm chí một phát đạn tên lửa, uy lực đủ sức sánh ngang với tên lửa có sức công phá lớn.

Đối với vũ khí bình thường, Sở Hoang không mua, dù sao ở thế giới Đạo Tống này, thế lực Sở thị gia tộc càng ngày càng lớn, mở rộng ra nước ngoài.

Súng bình thường, chỉ cần có tiền hoàn toàn có thể mua được.

Cho nên, những vũ khí nóng được tải lên đài công huân, cơ bản đều là vũ khí nóng có phẩm cấp, loại đặc biệt.

Còn về vũ khí lạnh, đồng dạng cũng chỉ mua vũ khí đạt phẩm cấp, nếu không nếu dùng để mua vũ khí bình thường, chẳng phải lãng phí điểm tích lũy sao?

Việc mua một lượng lớn vũ khí, lại tiêu hao khá nhiều điểm tích lũy.

Dù sao cùng với sự gia tăng của tộc nhân và tử sĩ gia tộc, tu vi thăng cấp, nhu cầu vũ khí ngày càng nhiều, số điểm tích lũy cần thiết tự nhiên cũng ngày càng nhiều.

Vì điều này, anh đặc biệt mua một số kỹ thuật và kiến thức chế tạo vũ khí nóng của thế giới như Thôn Phệ Vũ Trụ, đều ném lên đài công huân.

Không chỉ vậy, anh còn mua không ít cơ giáp công nghệ, phương pháp chế tác khôi lỗi loại tiên hiệp huyền huyễn.

Tộc nhân và tử sĩ ngày càng nhiều, tổng sẽ có những người đặc biệt hứng thú với một loại đồ vật nào đó.

Có lẽ, sau này Sở thị gia tộc hoàn toàn có thể tự cung tự cấp

những thứ này, căn bản không cần phải tốn điểm tích lũy để mua.

Một khi đã mua sắm, điểm tích lũy có thể nói là tiêu tiền như nước.

Không lâu sau, đã mất hơn một trăm vạn điểm tích lũy.

"Đinh, ký chủ gia tộc đã trở thành gia tộc xuyên đa vị diện, cấp độ gia tộc thăng cấp lên 3, thưởng một gói quà lớn thăng cấp gia tộc, ký chủ có muốn mở không?" Khi Sở Hoang chuẩn bị tiếp tục mua đồ trong cửa hàng hệ thống, tiếng hệ thống đột nhiên vang lên trong não hải.

"Cấp độ gia tộc lại thăng cấp rồi?" Sở Hoang trong lòng mừng rỡ.

Hai lần thăng cấp gia tộc trước, đã ban thưởng không ít đồ tốt, lần này gia tộc trở thành gia tộc xuyên đa vị diện, hệ thống nhất định sẽ ban thưởng những thứ tốt hơn.

"Hệ thống, mở gói quà lớn thăng cấp gia tộc." Sở Hoang không chút do dự, lập tức nói với hệ thống.

"Đinh, gói quà lớn thăng cấp gia tộc đang mở..." "Đinh, chúc mừng ký chủ không gian nhẫn gia tộc tăng gấp mười lần, thẻ bài gia tộc cung cấp một lần chức năng miễn nhiễm sát thương chí mạng, chiến y độc quyền của ký chủ, binh khí, v.v., cấp độ thăng cấp lên 3." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được một Gia tộc Tổ địa Động Thiên, động thiên này là một tiểu thế giới, bên trong linh khí thiên địa dồi dào, tu luyện ở đây sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.

Tộc nhân của ký chủ, có thể dựa vào thẻ bài gia tộc để tiến vào, tử sĩ gia tộc có thể được tộc nhân dẫn dắt tiến vào.

Cấp độ gia tộc càng cao, không gian tổ địa động thiên sẽ càng lớn, linh khí cũng sẽ càng nồng đậm." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được mạng lưới ảo gia tộc, có thể đăng nhập bằng thẻ bài gia tộc, có

thể vận hành đăng nhập xuyên thế giới, để tộc nhân của ký chủ có thể liên lạc bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Cấp độ gia tộc càng cao, sau này có thể nâng cấp thành vũ trụ giả lập gia tộc, xin ký chủ cố gắng nâng cấp gia tộc." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được Tứ Thánh Thú Hộ Tộc, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Tu vi của Tứ Thánh Thú Hộ Tộc, tùy theo tu vi của ký chủ mà định, vĩnh viễn thấp hơn ký chủ một đại cảnh giới, ký chủ càng mạnh, Tứ Thánh Thú Hộ Tộc càng mạnh, hiện tại Tứ Thánh Thú Hộ Tộc là cảnh giới thứ ba viên mãn, chiến lực vô địch cảnh giới thứ ba." "Đinh, ký chủ có muốn bắt đầu nhận thưởng không..." Nghe tiếng hệ thống truyền đến liên tiếp trong não hải, Sở Hoang càng nghe, mắt càng sáng.

Gia tộc Tổ địa Động Thiên!

Mạng lưới ảo gia tộc!

Tứ Thánh Thú Hộ Tộc!

Ba thứ này mỗi thứ đều khiến anh vô cùng kinh ngạc, ban đầu khi anh từ bỏ ý định mua một không gian bí cảnh để làm tổ địa gia tộc, anh đã đoán rằng, sau khi cấp độ gia tộc thăng cấp, hệ thống rất có khả năng sẽ ban thưởng một không gian tương tự.

Không ngờ lần này cấp độ gia tộc thăng cấp lên 3, hệ thống lại thật sự ban thưởng một không gian tổ địa.

Có không gian tổ địa gia tộc, từ nay về sau, Sở thị gia tộc cũng đã thoát khỏi sự phụ thuộc vào thế giới này.

Chỉ cần tộc nhân cầm thẻ bài gia tộc, bất kể ở thế giới nào, đều có thể lập tức trở về không gian tổ địa gia tộc, tương tự từ không gian tổ địa cũng có thể trở về bất kỳ thế giới nào đã được mở.

Đối với Sở thị gia tộc mà nói, tuyệt đối có ý nghĩa phi thường.

Mạng lưới ảo gia tộc, đồng dạng cũng có ý nghĩa phi phàm.

Thứ này hoàn toàn có thể coi là thiết bị liên lạc xuyên thế giới a.

Thậm chí đợi sau này cấp độ gia tộc thăng cấp, mạng lưới ảo gia tộc có thể nâng cấp thành vũ trụ giả lập.

Phải biết vũ trụ giả lập trong Thôn Phệ Vũ Trụ đáng kinh ngạc đến mức nào sao?

Hoàn toàn không thể phân biệt được hư ảo và chân thực với vũ trụ hiện thực.

Thậm chí đợi đến một trình độ nhất định, vũ trụ giả lập chưa chắc không thể hóa thành vũ trụ chân thực.

Cuối cùng là Tứ Thánh Thú Hộ Tộc, lại không có.

Vĩnh viễn thấp hơn một đại cảnh giới, chiến lực bản thân của Tứ Thánh Thú còn mạnh hơn phần lớn cường giả cùng cảnh giới.

Coi như cho Sở thị gia tộc, đột nhiên tăng thêm bốn tồn tại có thực lực cường đại.

Có thể nói, hiện tại ngoài tộc trưởng ra, toàn bộ Sở thị gia tộc thì Tứ Thánh Thú Hộ Tộc có thực lực mạnh nhất.

Ngoài ba phần thưởng ra, còn có không gian nhẫn gia tộc lớn hơn, cấp độ binh khí độc quyền thăng cấp, nhưng điều khiến anh vui nhất, là trong thẻ bài gia tộc, cung cấp một cơ hội miễn nhiễm sát thương chí mạng một lần.

Có thứ đó, vậy thì sau này sự an toàn của tộc nhân gia tộc, cũng có thể được nâng cao cực lớn.

"Hệ thống, nhận thưởng!" Sở Hoang nói với hệ thống.

“Đinh, đang phát thưởng...” “Đinh, không gian tổ địa gia tộc đã được ràng buộc với ký chủ...” “Đinh, mạng lưới ảo gia tộc đã được tộc trưởng thẻ bài kích hoạt...” “Đinh, Tứ Thánh Thú Hộ Tộc đã được đặt vào không gian tổ địa...” “...” Nghe tiếng hệ thống lại truyền đến trong não hải, Sở Hoang quả thật cảm giác được, có một không gian đã trực tiếp ràng buộc với anh.

Sở Hoang khẽ nhắm mắt, lập tức biến mất tại chỗ.

Không gian tổ địa!

Thân hình Sở Hoang lập tức xuất hiện giữa không trung.

Chỉ thấy bên dưới, lại là một khối lục địa khổng lồ, nhìn quy mô của nó, có kích thước bằng cả Trái Đất.

Trên khối lục địa này, núi sông hồ suối, cái gì cũng có, bên ngoài khối lục địa, là biển cả mênh mông.

Không gian tổ địa gia tộc, lại còn lớn hơn toàn bộ thế giới Đạo Tống.

Hơn nữa, trong không gian tổ địa quả thật tràn ngập linh khí thiên địa cực kỳ nồng đậm, tu hành ở thế giới này, quả thật có thể như hệ thống đã nói, có tác dụng gấp đôi.

Ở bốn cực của không gian thiên địa này, chính là Tứ Thánh Thú Hộ Tộc đang trấn thủ.

Ngoài Tứ Thánh Thú Hộ Tộc ra, trong không gian tổ địa, không có bất kỳ sinh linh nào.

“Ngao~” “Gầm...” “Lí~” “Gầm...” Dường như cảm nhận được khí tức của Sở Hoang, Tứ Thánh Thú ở bốn cực thiên địa lập tức phát ra một tiếng hoan hỉ, ngay sau đó, trực tiếp bay về phía nơi này.

Không lâu sau, liền thấy hình dáng của bốn vật khổng lồ hiện ra từ

bốn phương hướng.

Phương Đông, một con Thanh Long dài ba trăm trượng, cưỡi mây đạp gió.

Phương Bắc, giữa biển cả, một con Huyền Vũ dài khoảng hai trăm trượng, phát ra một trận gầm gừ.

Phương Nam, một con Chu Tước đỏ rực cháy lửa, ngửa mặt lên trời kêu, vô cùng phấn khích.

Phương Tây, trên lục địa một con Bạch Hổ dài hàng trăm trượng, vọt vào hư không, không ngừng gầm thét kích động về phía Sở Hoang. "Chủ nhân...

Ta Thanh Long!" "Chủ nhân, ta Chu Tước!" "Chủ nhân, ta Huyền Vũ!" "Chủ nhân, ta Bạch Hổ!" Trong không gian tổ địa, trên hư không, Sở Hoang nhìn bốn Thánh thú không ngừng bay lượn xung quanh, khóe môi bất giác nở nụ cười.

Bốn Thánh thú dù tu vi chỉ Tam cảnh viên mãn, nhưng trời sinh thần dị, có thể nói tiếng người.

Hơn nữa, chúng nó ai nấy đều vô cùng vui mừng, kích động không thôi. "Bốn ngươi là hộ tộc Tứ Thánh thú, sau này hãy bảo vệ tốt không gian tổ địa của gia tộc, hiểu chưa?" Sở Hoang nhìn Tứ Thánh thú trước mặt, dặn dò. "Chủ nhân cứ yên tâm, Tứ Thánh thú bọn ta nhất định sẽ không để gia tộc chịu bất kỳ thương tổn nào." Sở Hoang hài lòng gật đầu, sau đó phất tay, ý bảo Tứ Thánh thú rời đi.

Hộ tộc Tứ Thánh thú quyến luyến không rời, bay về bốn cực không gian tổ địa để thủ vệ.

Nhìn Tứ Thánh thú rời đi, Sở Hoang lại tỉ mỉ đánh giá không gian tổ địa của gia tộc. "Trống trải như vậy, có vẻ quá tĩnh lặng.

Nơi này sau này là tổ địa của gia tộc, đương nhiên phải tràn đầy

sinh cơ, vạn vật cùng phát triển mới phải." Sở Hoang lẩm bẩm, sau đó hỏi hệ thống: "Hệ thống, tôi có thể mua một số sinh linh từ cửa hàng hệ thống và đặt chúng vào không gian tổ địa không?" "Đinh!

Tổ địa gia tộc, ký chủ được hưởng mọi quyền lợi.

Chỉ cần ký chủ sẵn lòng trả điểm tích lũy, đều có thể." "Vậy thì cứ thả một số động vật bình thường vào sông núi, ao hồ và biển cả đi.

Hệ thống cứ tự động trừ điểm." "Đinh!

Đã trừ một triệu điểm tích lũy, bắt đầu đặt thiên địa vạn linh." Theo tiếng hệ thống, ngay lập tức, trong không gian tổ địa rộng lớn hơn cả Trái Đất, vô số sinh vật đã xuất hiện.

Chương 188

Côn trùng, rắn, chuột... hổ, sói, sư tử, voi, hươu cao cổ, thỏ... gà, vịt, ngỗng, heo, bò, dê... cùng với các loại cá, tôm, cua, lươn...

Thậm chí ở biển cả, còn có nhiều sinh vật biển hơn nữa.

Cá voi, cá mập, cá heo...

Trên trời, cũng xuất hiện đủ loại chim chóc.

Chỉ trong chốc lát, các loài chim và thú gần như đã đầy đủ.

Tuy những sinh linh này chỉ là bình thường, nhưng vì chủng loại và số lượng vô cùng phong phú, Sở Hoang vẫn tốn đúng một triệu điểm tích lũy.

Nhưng nhìn không gian giữa trời đất trở nên tràn đầy sức sống hơn, Sở Hoang cảm thấy một triệu điểm này rất đáng giá. "Đinh!

Thiên địa vạn linh đã được đặt xong.

Cùng với sự phát triển của thời gian, những loài chim và thú này do hấp thu linh khí trời đất, rất có khả năng sẽ sinh ra linh trí, trở thành yêu thú." Ồ?

Nghe hệ thống nói, Sở Hoang nhướng mày, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc. "Những thiên địa vạn linh này lớn lên trong không gian tổ địa, nên sẽ tuyệt đối trung thành với người của Sở thị gia tộc." "Thú vị thật.

Như vậy, những yêu thú tồn tại trong không gian tổ địa sau này, có thể bồi dưỡng thật tốt một phen." Lời của hệ thống khiến Sở Hoang trong lòng vui mừng.

Cứ như vậy, thiên địa vạn linh trong không gian tổ địa chính là

một loại tử sĩ đặc biệt của gia tộc.

Ở lại không gian tổ địa một lúc, Sở Hoang lại bắt đầu nghiên cứu mạng lưới ảo của gia tộc.

Mạng lưới ảo khá giống với Internet phát triển ở thế giới trước đây.

Mỗi người đều có một tài khoản.

Với thẻ gia tộc, sau khi đăng nhập có thể thêm bạn bè, cũng có thể tạo nhóm chat.

Ngoài ra, còn có thể tạo các loại diễn đàn hoặc trao đổi mọi thứ trên đó.

Thậm chí có thể truyền vật phẩm từ thực tế cho người khác qua mạng lưới ảo, ngay cả khi truyền qua các thế giới cũng được.

Đương nhiên, những thứ có sinh mệnh thì không thể truyền.

Là tộc trưởng Sở thị gia tộc, khi dùng thẻ tộc trưởng đăng nhập mạng lưới ảo, anh đã tự động tạo một nhóm chat gia tộc ngay lập tức.

Có thể nói, mạng lưới ảo của gia tộc hiện tại vẫn chưa có gì, nhưng theo thời gian phát triển, trên đó sẽ xuất hiện đủ loại thứ.

Sở Hoang lật bàn tay, ngay sau đó, thẻ tộc trưởng xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

Với một cái chạm nhẹ, thẻ tộc trưởng lóe lên ánh sáng thần kim, một tin tức lập tức truyền theo thẻ đến các thẻ gia tộc khác.

Trong nháy mắt, tất cả tộc nhân, dù là ở Sở Gia Thôn hay ở các thế giới khác, đều nhận được tin tức truyền từ thẻ gia tộc ngay lập tức.

Thế giới Xạ Điêu!

Đảo Đào Hoa!

Sở Trường Thọ đang cười như không cười nhìn Hoàng Dược Sư trước mặt.

Không xa, Hoàng Dung, Chu Bá Thông, Quách Tĩnh, Hồng Thất Công mấy người đều căng thẳng nhìn hai người.

Vốn dĩ, rừng đào chiếm gần nửa Đảo Đào Hoa lúc này đã hoàn toàn bị san phẳng, biến thành vô số cành cây gãy nát rải đầy mặt đất. "Hoàng Dược Sư, tôi Sở Trường Thọ không đùa đâu.

Chỉ cần Hoàng Dung cô nương bằng lòng làm thị nữ cho tộc trưởng Sở gia chúng tôi, hầu hạ tộc trưởng thật tốt, phu nhân Phùng Hành tự nhiên sẽ có khả năng chết đi sống lại.

Đương nhiên, nếu tộc trưởng thích Hoàng Dung cô nương, nạp cô ấy làm thiếp thất, tộc trưởng vừa cao hứng, không phải quý phu nhân có thể lập tức sống lại sao.

Tôi đang bàn bạc tử tế với ông, nếu không đồng ý, vậy tôi đành phải dùng biện pháp mạnh.

Với thực lực của tôi, Hoàng Dược Sư e rằng không cản được tôi." Sở Trường Thọ khẽ cười, ánh mắt vô thức liếc nhìn Hoàng Dung, người đang mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt, có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành không xa.

Nghe lời Sở Trường Thọ, sắc mặt Hoàng Dược Sư xanh mét.

Hoàng Dung, Hồng Thất Công và những người khác không xa ai nấy đều phẫn nộ.

Sở Trường Thọ này có lai lịch bí ẩn, tự xưng là người của Sở thị gia tộc, nhưng căn bản không ai điều tra được thế lực của Sở thị gia tộc mà đối phương nói rốt cuộc là gì.

Kể từ khi hắn xuất hiện trên giang hồ mấy tháng trước, hắn đã khiêu chiến các cao thủ lớn, và cho đến nay vẫn chưa từng bại trận.

Bản thân hắn thực lực mạnh mẽ, ngay cả những cao thủ dưới trướng hắn cũng đều thực lực cường hãn.

Ngay cả Tây Độc Âu Dương Phong cùng cảnh giới cũng đã chết trong tay đối phương.

Trong mấy tháng qua, Đại Tống, Kim Quốc, không biết bao nhiêu cao thủ đã bị chôn vùi.

Sự thật đúng là như vậy, khi vừa đặt chân vào thế giới này, Sở Trường Thọ chỉ mới nhập Đệ nhất cảnh, mười tên gia tộc tử sĩ thậm chí còn chưa có tu vi Đệ nhất cảnh.

Nhưng giờ đây, Sở Trường Thọ đã có tu vi Đệ nhất cảnh đại thành, ngay cả mười tên gia tộc tử sĩ cũng đã sơ nhập Đệ nhất cảnh.

Đặt ở thế giới này, đó chính là Tiên Thiên đại thành, và sơ nhập Tiên Thiên.

Người mạnh nhất ở thế giới này, không phải chỉ có Ngũ Tuyệt sao.

Vương Trùng Dương năm xưa đã sớm ngã xuống, chỉ còn Tứ Tuyệt là những người mạnh nhất đương thời.

Nhưng bốn người đó cũng chỉ mới Tiên Thiên tiểu thành, làm sao có thể là đối thủ của Sở Trường Thọ?

Thậm chí, mười tên gia tộc tử sĩ kia cũng đủ sức ngang ngửa với họ.

Trong vài tháng, Sở Trường Thọ tung hoành giang hồ võ lâm, đánh bại các cao thủ lớn.

Tây Độc Âu Dương Phong, Cửu Thiên Xích của Thiết Chưởng Bang, thậm chí cả cao thủ Tây Vực cũng đã chết trong tay hắn.

Có thể nói, uy danh của Sở Trường Thọ và cả Sở thị gia tộc hiện

nay đã vang dội khắp giang hồ thiên hạ, khiến vô số người phải ngưỡng mộ, chấn động.

Nhưng đối với Hoàng Dược Sư, Sở Trường Thọ và cả Sở thị gia tộc, căn bản chỉ là một tồn tại cường thủ hào đoạt, bá đạo vô lối.

Mấy ngày trước, Sở Trường Thọ lại muốn uy hiếp Hoàng Dung làm thị nữ cho tộc trưởng Sở thị gia tộc, làm sao Hoàng Dược Sư có thể chấp nhận được?

Ai?

Một trong Thiên hạ Ngũ Tuyệt, Đông Tà Hoàng Dược Sư.

Nhưng giờ đây Sở Trường Thọ lại muốn con gái ông làm thị nữ, chẳng phải là chuyện cười lớn nhất thiên hạ sao?

Nhưng Hoàng Dược Sư không đồng ý, Sở Trường Thọ lại dùng thủ đoạn sấm sét, muốn mạnh mẽ uy hiếp.

Thế là giữa hai bên đã xảy ra một trận tử chiến.

Trận chiến đó, Hoàng Dược Sư đã thất bại không chút nghi ngờ.

Nhưng dù thất bại, Hoàng Dược Sư cũng chưa từng đồng ý chuyện này.

Thế nhưng Hoàng Dược Sư đưa con gái chạy về Đảo Đào Hoa, giờ đây lại bị người ta tìm đến tận cửa.

Dù có sự giúp đỡ của một vị khác trong Thiên hạ Ngũ Tuyệt, Bắc Cái Hồng Thất Công, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Sở Trường Thọ.

Hoàng Dược Sư vốn đã định chiến đấu, dù ngọc đá cùng tan cũng phải giết chết Sở Trường Thọ và những người khác.

Nhưng giờ đây đối phương lại nói, chỉ cần Hoàng Dung đồng ý làm thị nữ cho tộc trưởng Sở thị gia tộc, thì sẽ có cơ hội hồi sinh

Phùng Hành, khiến Hoàng Dược Sư trong lòng kinh nghi bất định.

Chết đi sống lại!

Chỉ là một truyền thuyết mà thôi, làm sao có thể tin là thật?

Nhưng vạn nhất thì sao?

Nhưng nếu phải hy sinh con gái để đổi lấy sự hồi sinh của Phùng Hành, nội tâm Hoàng Dược Sư lại vô cùng không muốn.

Chương 189

Không xa, Hoàng Dung với khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành lúc này cũng lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Mẫu thân Phùng Hành đối với cô mà nói, là một nhân vật vô cùng phức tạp.

Cô chưa từng gặp mẹ, nhưng từ nhỏ đã vô cùng khao khát có thể tận mắt nhìn thấy mẹ. "Ăn nói hồ đồ!

Sở Trường Thọ, trên đời làm sao có thuật chết đi sống lại?" Lúc này, Hồng Thất Công không xa với vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn Sở Trường Thọ, quát lớn. "À...

Chưa thấy không có nghĩa là không tồn tại." Sở Trường Thọ cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn Hoàng Dược Sư và Hoàng Dung nói: "Sở thị gia tộc chúng tôi há có thể là một tồn tại như của các người?

Chết đi sống lại chẳng phải là chuyện dễ dàng sao!

Nếu nhục thân được bảo tồn nguyên vẹn, độ khó hồi sinh không quá lớn.

Ngay cả khi nhục thân không còn, tộc trưởng của chúng tôi cũng có thể hồi sinh.

Các người..." Khi Sở Trường Thọ định nói tiếp, lông mày hắn đột nhiên nhíu lại, bàn tay lật một cái, thẻ gia tộc lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nhìn thẻ gia tộc lóe lên thần quang, từng luồng tin tức theo thẻ gia tộc hiện lên trong đầu hắn, khiến trên mặt Sở Trường Thọ lập tức lộ ra vẻ cuồng hỉ. "Không gian tổ địa gia tộc, mạng lưới ảo gia tộc, hộ tộc Tứ Thánh thú?" "Tộc trưởng quả nhiên cường đại đến mức khó

mà tưởng tượng được, lại có thể tạo ra những thứ này." Sở Trường Thọ lẩm bẩm, sau đó nhìn các gia tộc tử sĩ bên cạnh nói: "Các ngươi đợi ở đây, tôi đi một lát." Nói xong, Sở Trường Thọ nắm chặt thẻ gia tộc, tâm niệm vừa động, lập tức biến mất tại chỗ.

Vút!

Nhìn cảnh này, Hoàng Dược Sư, Hồng Thất Công, Hoàng Dung và những người khác đều kinh hãi thất sắc, thần tình một trận hoảng sợ.

Một người sống sờ sờ, đột nhiên biến mất?

Thế giới Khánh Niên!

Kinh thành!

Sở Nghị trong bộ kình trang đen đang đi bộ trên đường phố.

Anh không mang theo vũ khí.

Ở kinh thành Đại Khánh, một người bình thường nếu dám ngang nhiên mang đao kiếm đi trên đường, e rằng không cần bao lâu sẽ có người của Giám Sát Viện bao vây và bắt về tra tấn nghiêm ngặt.

Việc có mang vũ khí hay không, Sở Nghị cũng không bận tâm, bởi vì tất cả mọi thứ bây giờ đều được đặt trong không gian nhẫn gia tộc.

Nếu cần dùng, chỉ cần tâm niệm vừa động, là có thể lấy vũ khí ra.

Kể từ lần trước chia tay Sở Phàm, khi đối phương đã đi Tề Quốc, đã được hơn ba tháng rồi.

Trong hơn ba tháng qua, Sở Nghị đã phái gia tộc tử sĩ đi khắp nơi ở Đại Khánh, tổng cộng chiêu mộ bốn nghìn dân lưu vong trẻ tuổi khỏe mạnh, và huấn luyện họ thành gia tộc tử sĩ.

Trong đó, ba nghìn người còn lấy gia tộc tử sĩ làm huấn luyện viên, hoàn toàn huấn luyện theo tiêu chuẩn chiến sĩ Đại Việt.

Hiện tại, ba nghìn người này không chỉ ai nấy đều thân cường thể tráng, mà còn dưới sự giúp đỡ của chế độ ăn nhiều thịt, đã thành công bước vào Minh Kình.

Đồng thời, ngoài việc tu luyện võ hiệp tu luyện pháp, họ còn bắt đầu huấn luyện các phương thức tác chiến với vũ khí nóng.

Có thể nói, chỉ với ba tháng huấn luyện, ba nghìn người này đã trở thành một đội quân kỷ luật, thực lực cường đại không kém gì đội quân chính quy.

Nhưng vẫn chưa đủ!

Ngoài ba nghìn người đó, một nghìn người khác sau khi tu luyện quốc thuật của tử sĩ, Sở Nghị đã đặc biệt đổi từ Công Huân Đài một môn võ hiệp tu luyện pháp cực kỳ đặc biệt.

Tịch Tà Kiếm Pháp!

Một môn tu luyện pháp tốc thành.

Hoàn toàn có thể trở thành cường giả thực sự trong thời gian ngắn nhất.

Chỉ là, tu luyện môn pháp này cần phải trả một cái giá cực kỳ lớn.

Đó chính là tự cung!

Một người đàn ông bình thường, cái giá "thiến" như vậy tuyệt đối không thể đồng ý.

Nhưng đối với những dân lưu vong kia, có đồ ăn, có thể ăn no, vậy là đủ để làm bất cứ điều gì.

Huống chi, sau khi trở thành tử sĩ, họ càng không kháng cự mệnh lệnh của Sở Nghị.

Vì vậy, cả nghìn người, không một ai do dự, trực tiếp tự cung, bắt đầu tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp.

Trong ba tháng qua, tốc độ tu luyện của nghìn người này, đơn giản là kinh người.

Đặc biệt là sau khi Sở Nghị bỏ ra lượng lớn tài nguyên, tốc độ tu luyện của những người này càng nhanh hơn.

Trong ba tháng ngắn ngủi, họ đã sắp bước vào Đệ nhất cảnh.

Phải biết, cảnh giới tu luyện ở thế giới này khá kỳ lạ.

Từ Nhất phẩm đến Cửu phẩm, sau Cửu phẩm là trực tiếp Đại Tông Sư.

Dưới Cửu phẩm thì không nhập cảnh.

Chỉ khi bước vào Cửu phẩm, mới coi là nhập Đệ nhất cảnh.

Đặt ở các thế giới khác, Cửu phẩm chính là Tiên Thiên cường giả.

Cửu phẩm thượng thì là Tiên Thiên viên mãn.

Theo lý mà nói, trên Tiên Thiên có Tông Sư, sau cảnh giới Tông Sư mới đến Đại Tông Sư cường giả.

Nhưng ở thế giới này, sau Cửu phẩm thượng căn bản không có Tông Sư, trực tiếp đạt cảnh giới Đại Tông Sư.

Cũng chính vì việc đột phá Đại Tông Sư từ Cửu phẩm thượng quá khó, cho nên ở thế giới này, Đại Tông Sư chỉ có bốn người, độ khó đột phá đơn giản là khó mà tưởng tượng được.

Ba nghìn Tịch Tà Vệ, hiện tại mỗi người đều sánh ngang cường giả Bát phẩm, trong đó thậm chí không ít Cửu phẩm.

Tịch Tà Vệ hiện đã được Sở Nghị phân tán, bố trí khắp Đại Khánh, giám sát các nơi ở Đại Khánh, thu thập mọi tin tức tình báo.

Đặc biệt là kinh thành Đại Khánh, Tịch Tà Vệ còn ngấm ngầm, len lỏi vào văn võ bá quan, thậm chí cả hoàng cung, trở thành tai mắt của

hắn.

Có thể nói, hiện tại Sở Nghị, chỉ cần muốn, hoàn toàn có thể biết bất kỳ chuyện gì xảy ra trong vòng một ngày của toàn bộ văn võ bá quan kinh thành.

Cũng là vì hiện tại quân đội trong tay hắn không đủ đông, nếu không đã sớm lật đổ cả Đại Khánh.

Nhưng hiện trong tay hắn chỉ có khoảng bốn nghìn người, dù có giết chết Khánh Đế, e rằng cũng không thể diệt được cả Đại Khánh trong thời gian ngắn, thậm chí còn có thể khiến thiên hạ đại loạn.

Trong kế hoạch của Sở Nghị, trước tiên là tích lũy và huấn luyện thêm nhiều quân đội.

Khi đủ nhân lực, sẽ chém Khánh Đế trước, trong một đêm khiến Đại Khánh đổi triều thay đổi.

Khi đó, dù thiên hạ có biến động, cũng có thể bình định trong thời gian cực ngắn. "Ồ, không phải Sở công tử sao?" "Sở huynh, hôm nay có rảnh rỗi dạo phố à?

Tôi định đến Phong Tuyết Lâu kia để thưởng thức món ngon." Khi Sở Nghị đang thong dong đi trên đường phố, đột nhiên một giọng nói mang chút trêu chọc truyền đến từ không xa.

Sở Nghị ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không xa một nam tử trẻ tuổi khí vũ hiên ngang, đang chắp tay sau lưng, vẻ mặt mỉm cười nhìn anh.

Bên cạnh hắn, có một thiếu niên trông như trẻ lang thang, cùng với một thiếu nữ mặc váy dài, khí chất thoát tục, dung mạo xinh đẹp.

Khi nhìn ba người, lông mày Sở Nghị lập tức nhướng lên, khẽ cười nói: "Thì ra là Phạm Nhàn công tử, đã lâu không gặp, Phạm công tử vẫn khỏe chứ?" Nói xong, Sở Nghị lại nhìn hai người kia, chắp tay chào: "Chào Phạm nhị công tử, Phạm tiểu thư." Không sai!

Ba người không ai khác, chính là Phạm Nhàn, Phạm Tư Triết và Phạm Nhược Nhược.

Đối với Phạm Nhàn, Sở Nghị thực sự không xa lạ.

Hai người quen nhau từ một bữa tiệc ở Tĩnh Vương Phủ hai tháng trước.

Lúc đó, Phạm Nhàn cũng mới đến kinh thành không lâu, nhưng bữa tiệc đó đã khiến tên tuổi Phạm Nhàn vang dội khắp kinh thành.

Đặc biệt là bài thơ mà hắn làm, cho đến nay vẫn còn lưu truyền khắp Đại Khánh.

Không lâu trước, hắn còn một mình say làm trăm bài thơ, chấn động cả Đại Khánh và Tề Quốc.

Thế nhân đều gọi hắn là đương đại Thi Tiên.

Chương 190

Nhưng người khác coi là Thi Tiên, nội tâm Sở Nghị lại một trận kinh ngạc.

Bởi vì những bài thơ đó, không phải là những bài thơ của các nhà thơ Đại Việt lịch đại sao?

Thơ Đại Việt lại xuất hiện ở thế giới này, làm sao Sở Nghị có thể không kinh ngạc?

Nhanh chóng, anh hiểu ra.

Phạm Nhàn rất có khả năng chính là một "người xuyên việt" mà người ta nói đến.

Đối với người xuyên việt, chỉ có hai con đường: một là thần phục Sở thị gia tộc, hai là chết, tuyệt đối không có bất kỳ điều kiện nào khác để đàm phán. "Chủ nhân của Phong Tuyết Lâu à?" Lúc này, Phạm Tư Triết khi biết Sở Nghị là chủ nhân Phong Tuyết Lâu, đôi mắt đảo liên tục, không biết đang nghĩ gì. "Không sai, Phong Tuyết Lâu đích thực là do tôi mở.

Hôm nay đã có duyên gặp gỡ, vậy Sở mỗ xin mời các vị dùng bữa, Phạm công tử thấy thế nào?" Sở Nghị khẽ cười gật đầu, mời mấy người.

Phong Tuyết Lâu là tửu lầu được mở đặc biệt để che mắt thiên hạ.

Tất cả các món ăn trong tửu lầu đều được cải biên dựa trên tám đại hệ ẩm thực của Đại Việt, thêm vào đó lại có nhiều loại gia vị, hương vị tự nhiên tốt hơn rất nhiều so với thế giới này.

Sau khi Phong Tuyết Lâu khai trương, nhanh chóng nổi tiếng khắp kinh thành, vô số quan lại quý tộc đều muốn thưởng thức món ngon

của Phong Tuyết Lâu.

Vì vậy, Sở Nghị đã mở rộng Phong Tuyết Lâu ra khắp Đại Khánh chỉ trong hai tháng ngắn ngủi.

Hiện tại, chỉ riêng một ngành nghề này, mỗi tháng đã có thể mang lại lượng lớn tiền tài cho hắn.

Có tiền tài, vậy thì có thể chiêu binh mãi mã tốt hơn, khiến thế lực của hắn phát triển càng nhanh chóng. "Sở huynh đã mời, tôi sao có thể từ chối?

Dù sao hương vị của Phong Tuyết Lâu đến nay vẫn khiến tôi khó mà quên được." Phạm Nhàn nhìn Sở Nghị với vẻ đầy thâm ý.

Người khác không biết các món ngon của Phong Tuyết Lâu được làm ra như thế nào, nhưng tin tức trong ký ức lại mách bảo hắn.

Tất cả đều tựa như ở hiện đại.

Trứng gà xào cà chua, trên đời này làm gì có cà chua?

Khoai tây thái sợi xào chua ngọt, trên đời này làm gì có khoai tây?

Sườn heo kho tàu, sườn heo, trên đời này làm gì có thịt heo một chút mùi vị cũng không có?

Thịt heo thời cổ đại, vì mùi quá nặng, chưa từng có ai ăn thứ này.

Tất cả những điều đó đều mách bảo rằng, Sở Nghị e rằng cũng giống hắn, cũng là một "người xuyên việt".

Trong một thời gian ngắn, Phạm Nhàn cũng đã trăm phương ngàn kế điều tra Sở Nghị, nhưng lại phát hiện không thể tìm ra thông tin cụ thể nào về người này.

Hơn nữa, hắn luôn cảm giác Sở Nghị này không hề đơn giản, căn bản không thể nhìn thấu.

Một nhóm người đi qua ba con đường lớn, cuối cùng cũng đến Phong Tuyết Lâu.

Phong Tuyết Lâu chiếm diện tích không nhỏ, lúc này bên trong đã chật kín khách.

Sở Nghị đưa Phạm Nhàn và mấy người lên lầu hai, vào một phòng riêng cười nói: "Mấy vị cứ tùy ý ngồi, hôm nay đã có duyên gặp gỡ, vậy để tôi sắp xếp." Nói xong, Sở Nghị liền quay người rời khỏi phòng riêng.

Vừa sắp xếp xong xuôi mọi thứ, đang chuẩn bị quay lại phòng riêng thì sắc mặt Sở Nghị đột nhiên biến đổi.

Hắn lật tay, nhìn thẻ gia tộc đang lóe sáng, lập tức biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong không gian tổ địa gia tộc!

Lúc này, từng tộc nhân lần lượt xuất hiện tại đây.

Sở phụ, Sở mẫu!

Đại bá, Tam thúc, Ngũ thúc.

Cùng với hàng trăm tộc nhân Sở thị gia tộc, tất cả không một ngoại lệ, đều đứng trên một khoảng đất trống khá bằng phẳng, vẻ mặt tò mò và hân hoan đánh giá xung quanh.

Từ tin tức được truyền trên thẻ gia tộc trước đó, họ đã hiểu nơi này là đâu.

Động thiên tổ địa gia tộc!

Từ nay về sau, đây mới là tổ địa thật sự của Sở thị gia tộc.

Linh khí trong không gian tổ địa nồng đậm, có trợ giúp rất lớn cho việc tu luyện.

Không gian tổ địa rộng lớn, còn bao la hơn cả toàn bộ Trái Đất, làm sao một đám tộc nhân lại không kích động, vui mừng? "Tộc trưởng thực sự ngày càng thần thông quảng đại, lại có thể tạo ra một không gian tổ địa như vậy." "Không gian tổ địa còn to lớn hơn cả Trái Đất, thực sự khiến người ta khó mà tin được, chẳng phải là một thế giới mới sao?" "Ha, một thế giới mới, nhưng thế giới mới này từ nay về sau thuộc về Sở thị gia tộc chúng ta, và cũng chỉ có Sở thị gia tộc chúng ta... " "Vì đây sau này là động thiên tổ địa gia tộc của chúng ta, vậy chúng ta phải quy hoạch thật tốt." "Đúng là phải quy hoạch thật tốt.

Là tổ địa gia tộc, sau này tộc nhân cơ bản đều sẽ cư trú trong không gian tổ địa, vậy phải xây dựng một số nhà cửa kiến trúc mới được." "Không sai, không chỉ nhà cửa, mà các loại căn cứ thí nghiệm, trường huấn luyện thực chiến, cũng như khu vực nuôi dưỡng hung thú, đều phải xây dựng." "... " Nhìn một đám tộc nhân trong không gian tổ địa lần lượt lên tiếng đề xuất vấn đề xây dựng không gian tổ địa, Sở Hoang không khỏi mỉm cười nhạt.

Là không gian tổ địa của gia tộc, nếu không xây dựng tốt một phen, thực sự là không nên.

Sau một hồi bàn bạc kỹ lưỡng, các tộc nhân cuối cùng cũng đưa ra một kế hoạch đại khái.

Đầu tiên, sẽ xây dựng một từ đường khổng lồ trong không gian tổ địa!

Trong từ đường, thờ cúng tổ tiên Sở thị gia tộc.

Đồng thời, lấy Sở Hoang làm người đứng đầu, biên soạn lại một bản tộc phả.

Từ nay về sau, tất cả tộc nhân đều lấy tộc trưởng Sở Hoang làm nhánh.

Sau đó, sẽ xây dựng một trang viên rộng lớn, trong trang viên xây dựng từng dãy nhà.

Bên trong đó, núi cao suối chảy, đình đài lầu gác, không thứ gì có thể thiếu.

Khi tộc nhân tăng lên sau này, trang viên sẽ tiếp tục được mở rộng.

Đồng thời, ở những nơi khác, sẽ xây dựng một bãi nuôi dưỡng hung thú khổng lồ, để cung cấp cho tộc nhân và tử sĩ gia tộc tu luyện.

Sẽ khai hoang lượng lớn linh điền, trồng các loại dược viên, linh mễ, hoặc rau củ quả có linh tính.

Đồng thời, căn cứ huấn luyện tử sĩ ở thế giới thực cũng sẽ được di dời vào không gian tổ địa.

Ngoài ra, còn có vô số công trình xây dựng đang chờ các tộc nhân từng bước thực hiện.

Sau khi quy hoạch xong xuôi, không ít tộc nhân không thể ngồi yên, lập tức bắt đầu sắp xếp các gia tộc tử sĩ tiến vào không gian tổ địa, bắt đầu xây dựng.

Về phần gỗ, gạch đá, đương nhiên sẽ lấy từ trong không gian tổ địa.

Đặc biệt là những tộc nhân và tử sĩ tinh thông thuật cơ quan bá đạo, càng chuẩn bị trổ tài, xây dựng tổ địa gia tộc hùng vĩ tráng lệ.

Ngoài ra, nhiều tộc nhân cũng đang mò mẫm cách sử dụng mạng lưới ảo gia tộc.

Trên đỉnh một ngọn núi.

Sở Hoang chắp tay sau lưng đứng trên vách đá cheo leo, nhìn xuống những dãy núi trùng điệp phía trước.

Đằng sau anh, Sở Phong, Sở Huyền, Sở Nghị và những người khác đều tề tựu tại đây, vẻ mặt cuồng nhiệt và cung kính nhìn bóng lưng Sở Hoang.

Một làn gió nhẹ thổi qua, khiến mái tóc Sở Hoang khẽ bay. "Nói xem, mấy cậu bây giờ ở thế giới kia có quen không?" Sở Hoang quay người lại, ánh mắt nhìn Sở Huyền, Sở Nghị, Sở Phàm, Sở Trường Thọ và những người khác, mỉm cười nhạt nói. "Tộc trưởng, mấy thế giới ngài mở ra thì quen hay không quen không quan trọng.

Có không ít thế giới đều là thế giới trong phim ảnh hoặc tiểu thuyết, nhiệm vụ ở những thế giới đó đối với em thì không khó lắm." "Không sai, Xạ Điêu, Ỷ Thiên, Đại Đường Song Long, đích thực đều là những phim ảnh hoặc tiểu thuyết mà em đã xem từ nhỏ đến lớn." "He he, tộc trưởng, đợi một thời gian nữa, bọn em sẽ cho ngài một bất ngờ." "... " Sở Huyền, Sở Vũ, Sở Trường Thọ mấy người ai nấy đều cười đáp.

Sở Hoang nghe vậy, chỉ khẽ gật đầu, về phần bất ngờ mà họ nói, anh cũng không để tâm. "Còn hai cậu thì sao?" Nhìn Sở Nghị và Sở Phàm hai người vẫn luôn im lặng, Sở Hoang trong lòng khẽ động nói. "Tộc trưởng, thế giới Khánh Niên quá lạ lẫm.

Chương 191

Nhiệm vụ thế giới ngài giao, lại muốn em đạp diệt gia quốc, tái lập một vương triều, cho nên muốn hoàn thành nhiệm vụ, e rằng cần một khoảng thời gian." Sở Nghị lắc đầu, vẻ mặt cười khổ nói. "Tộc trưởng, không biết ngài có thể nói kỹ hơn về thế giới đó không?

Em trong một thời gian ngắn luôn cảm thấy thế giới này có chút không đúng.

Con đường tu luyện của nó, dường như có điểm khác biệt với chúng ta, ngay cả trong không khí dường như cũng tồn tại một loại vật chất có hại." Sở Phàm nhíu mày chặt, có chút thắc mắc hỏi.

Trong thời gian ở Tề Quốc, anh ta thực sự cảm nhận được một số điểm khác biệt.

Vật chất có hại trong không khí, tuy không ảnh hưởng đến anh ta, nhưng nếu là người bình thường ở thế giới thực, ở thế giới đó, e rằng chỉ cần hít thở thôi, không bao lâu sẽ chết.

Sở Nghị bên cạnh cũng tiếp lời: "Thế giới Khánh Niên đích thực không đúng.

Thế giới này dường như tồn tại người xuyên việt.

Hai mươi năm trước có Diệp Khinh Mi, nếu không một thế giới cổ đại làm sao có thể có diêm tinh, đường trắng, xà phòng, thủy tinh những thứ này?

Cách đây không lâu, em lại gặp một người xuyên việt, hắn ta lại có thể làm thơ từ của những nhà thơ cổ đại Đại Việt chúng ta, thậm chí còn viết cả Hồng Lâu Mộng ra.

Nếu không phải người xuyên việt, ai có thể là người xuyên việt?"

Nghe lời hai người nói, Sở Hoang không khỏi bật cười, lắc đầu nói: "Thế giới Khánh Niên không phải cổ đại, mà là vị lai." "Vị lai?" "Vị lai?" Khi nghe Sở Hoang nói ra hai từ đó, Sở Nghị và Sở Phàm hai người lông mày lập tức nhíu lại, thần tình đều có chút ngây ngốc.

Làm sao có thể là thế giới vị lai?

Rõ ràng là một thế giới võ hiệp lấy bối cảnh cổ đại, vì sao tộc trưởng lại nói đó là thế giới vị lai?

Nhìn vẻ mặt của hai người, Sở Hoang mỉm cười nhạt nói: "Không sai, vị lai!" "Đó là một thế giới khá đặc biệt.

Vô số năm trước, nó cũng giống như thế giới hiện tại của chúng ta, mọi thứ đều lấy khoa học kỹ thuật làm chủ đạo." "Chỉ là sau đó, cùng với sự phát triển khoa học kỹ thuật ngày càng mạnh mẽ, một cuộc chiến tranh đã bùng nổ trên thế giới." "Cuộc chiến tranh đó cuối cùng, thậm chí đã sử dụng vũ khí hạt nhân, trong chốc lát cả thế giới đều hoàn toàn bị hủy diệt trong cuộc chiến tranh đó." "Chỉ có một số ít người sống sót, và tất cả đều bị đóng băng." "Khắp nơi trên thế giới đều bị phóng xạ hạt nhân bao phủ và lan tràn.

Cùng với kỷ băng hà và thời đại cũ bị hủy diệt, nhân loại mới bắt đầu xuất hiện." "Những nhân loại mới này lớn lên dưới phóng xạ hạt nhân, cơ thể dần dần có khả năng miễn dịch và đồng hóa, nhưng văn minh nhân loại lại bắt đầu thoái hóa thành văn minh phong kiến chế độ nô lệ." "Cái gọi là tu luyện, chính là hấp thu phóng xạ hạt nhân mà thôi." "Diệp Khinh Mi mà các cậu nói, chính là nhân loại cũ đã từng sống sót... " "Còn về Phạm Nhàn, nhục thân của hắn đích xác là nhân loại thời đại mới, nhưng linh hồn lại giống như từ thời đại cũ.

Hơn nữa, thế giới đó có thể coi là một không gian song song của Trái Đất, cho nên mới có những bài thơ từ của các nhà thơ vĩ đại trong lịch sử Đại Việt của chúng ta." "... " Nghe xong tất cả những gì Sở

Hoang nói, Sở Nghị và Sở Phàm hai người thần tình không khỏi biến sắc cực kỳ kinh ngạc, ngay cả Sở Phong và những người khác đang lắng nghe bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao, ai cũng không ngờ sự thật về bối cảnh thế giới đó lại là tình huống như vậy.

Không gian song song của Trái Đất!

Chiến tranh hủy diệt nhân loại cũ, văn minh nhân loại mới thoái hóa.

Tu luyện, lại là hấp thụ phóng xạ hạt nhân! ...

Nếu không phải Sở Hoang nói, căn bản không thể tin tất cả những điều này, bởi vì nó quá phi thường. "Trong Thần Miếu của thế giới đó, không ít robot tồn tại.

Thực lực của những robot này không yếu, thậm chí có những robot có thể sánh ngang cường giả Đệ Tam cảnh.

Hai cậu muốn hoàn thành nhiệm vụ thế giới, đích xác cần phải tốn một chút thời gian.

Nhưng một khi hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn sẽ nhận được lượng lớn điểm công huân.

Tôi đã đặt không ít đồ tốt trên nền tảng công huân, đến lúc đó các cậu có thể mua sắm một chút." Vỗ vỗ vai Sở Phàm và Sở Nghị, Sở Hoang không khỏi cười nói. "Tộc trưởng cứ yên tâm, nhiệm vụ thế giới khó cũng không khó, chỉ là bồi dưỡng đại quân cần tốn thời gian thôi.

Hiện tại em đã huấn luyện và bồi dưỡng ba nghìn đại quân, có một nghìn Tịch Tà Vệ.

Những Tịch Tà Vệ này ai nấy đều tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp,

hiện thực lực hầu hết đều đã bước vào Bát phẩm." Sở Nghị tự tin cười, ưỡn ngực nói.

Một nghìn Tịch Tà Vệ Bát phẩm, trong đó thậm chí không ít Cửu phẩm, lực lượng này tuyệt đối không yếu. "Tịch Tà Vệ?" "Tiểu Nghị, để họ tự cung thật sự tốt sao?" Sở Vân bên cạnh nghe vậy, lập tức rùng mình.

Một nghìn người tự cung, tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp, đều khiến anh ta cảm thấy lạnh sống lưng. "Không có gì không tốt cả." "Sau khi tự cung, đợi tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp viên mãn, rồi chuyển sang tu luyện công pháp khác.

Khi công huân đủ, sẽ thưởng một số Sinh Mệnh Chi Thủy." "Sinh Mệnh Chi Thủy có thể giúp đoạn chi trọng sinh, đến lúc đó sẽ hoàn hảo như ban đầu, cũng không có tổn thất gì." Sở Nghị vẻ mặt bình tĩnh, tự nhiên nói. "Ách... " Nghe Sở Nghị nói một cách nhẹ nhàng như vậy, Sở Vân và những người khác cũng một trận bất lực.

Đây không hẳn là một phương pháp nhanh chóng nâng cao thực lực tử sĩ.

Hậu kỳ có hơi tốn Sinh Mệnh Chi Thủy mà thôi.

Sinh Mệnh Chi Thủy, chính là thứ tồn tại trong Thôn Phệ Vũ Trụ.

Sở Hoang đặc biệt mua từ cửa hàng hệ thống, giá cả cũng không đắt, chỉ cần hai trăm điểm tích lũy là có thể mua một phần.

Nhưng nếu mua số lượng lớn Sinh Mệnh Chi Thủy từ cửa hàng hệ thống, căn bản không đáng.

Cho nên, anh đã dùng một vạn điểm tích lũy, trực tiếp mua công thức Sinh Mệnh Chi Thủy từ đó, rồi tải lên Công Huân Đài.

Có những tộc nhân thích luyện chế các loại đan dược, dược thủy, thích nghiên cứu những thứ này. "Được rồi, nếu không có chuyện gì

nữa, vậy thì mọi người về đi." "Hai ngày nữa tôi sẽ mở thêm một số thế giới, đến lúc đó nếu có tộc nhân muốn tiến vào các thế giới đó để lịch luyện, cũng có thể giúp thực lực tộc nhân được nâng cao." Sở Hoang lắc đầu, sau khi cho mọi người rời đi, anh cũng trở về thế giới thực.

Hai ngày sau!

Sở Hoang ngồi khoanh chân trên giường, nói với hệ thống: "Hệ thống, mở thêm cho tôi mười thế giới cấp một, năm thế giới cấp hai." "Đinh!

Đã trừ ba trăm năm mươi nghìn điểm tích lũy, đang chọn thế giới cấp một... " Theo tiếng hệ thống, ngay lập tức, ý thức Sở Hoang lại một lần nữa đến bên bờ biển Hỗn Độn vũ trụ kia.

Cùng với từng đạo từng đạo hào quang bảy màu tuôn trào, từng giọt từng giọt nước từ biển Hỗn Độn vũ trụ bay ra, bị hào quang bảy màu bao bọc mang đi. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp một [Tiếu Ngạo]!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp một [Thiên Long]!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp một [Thần Điêu]!" "... " "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp một [Tiêu Thập Nhất Lang]." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp một [Đại Kỳ Anh Hùng]!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp một [Tuyệt Đại Song Kiêu]." "... " "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp hai [Dị Nhân Chi Hạ]." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp hai [Biên Hoang Truyện]." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp hai [Phá Toái Hư Không]." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp hai [Phúc Vũ Phiên Vân]." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp hai [Bất Lương Nhân]" (Chú: Một số thế giới đã đạt bán bộ cấp ba, tồn tại cường giả Đệ Tứ cảnh.)" Nhìn mười lăm thế giới đã mở khóa, sắc mặt Sở Hoang bình tĩnh.

Mười lăm thế giới, trong mười thế giới đầu, cường giả mạnh nhất cũng chỉ Tam cảnh viên mãn mà thôi.

Năm thế giới cấp hai sau, cơ bản mỗi thế giới đều tồn tại cường giả Đại Tông Sư Đệ Tam cảnh.

Thậm chí trong đó có vài thế giới, còn đạt bán bộ cấp ba, trong thế giới tồn tại cường giả Đệ Tứ cảnh.

Đặc biệt, Bất Lương Soái Viên Thiên Cương kia, tuyệt đối không chỉ Đệ Tam cảnh Đại Tông Sư.

Theo phân chia cảnh giới tu luyện võ hiệp, e rằng còn cao hơn Đại Tông Sư một cảnh giới.

Đã nhập Lục địa Thần Tiên, nằm ở Đệ Tứ cảnh.

Chương 192

Không chỉ vậy, trong mấy thế giới kia, Yến Phi, Truyền Ưng, Bàng Ban và những người khác cuối cùng, e rằng đều đã nhập Đệ Tứ cảnh.

Về số lượng Đại Tông Sư Đệ Tam cảnh, e rằng cũng nhiều hơn không ít so với Khánh Niên, Đại Đường Song Long. "Mấy thế giới này cũng khá thú vị, nhưng tiếc là đối với tôi thì không có tác dụng lớn." Sở Hoang lắc đầu, sau đó lại nói với hệ thống: "Hệ thống, mở cho tôi ba thế giới cấp ba, tôi muốn xem thế giới cấp ba rốt cuộc có những gì." "Đinh!

Đã trừ sáu trăm nghìn điểm tích lũy, đang chọn thế giới... " Sáu trăm nghìn điểm tích lũy?

Mỗi khi mở một thế giới cấp ba, lại cần hai trăm nghìn điểm tích lũy sao?

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Hoang không khỏi thầm suy nghĩ.

Thế giới cấp một, một vạn điểm tích lũy.

Thế giới cấp hai, năm vạn điểm tích lũy.

Thế giới cấp ba, hai mươi vạn điểm tích lũy.

Theo logic này mà suy đoán, mở một thế giới cấp bốn, chẳng phải ít nhất cũng cần năm mươi vạn điểm tích lũy sao?

Thậm chí có lẽ còn gấp đôi, đạt một triệu điểm tích lũy?

Trong khi Sở Hoang đang suy nghĩ, tiếng hệ thống lại vang lên. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp ba [Tuyết Trung].

Lực chiến mạnh nhất của thế giới này là Đệ Ngũ cảnh tiểu thành." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp ba [Thiếu Ca Hệ Liệt].

Lực chiến mạnh nhất của thế giới này là Đệ Ngũ cảnh đại thành." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã mở khóa thế giới cấp ba [Tru Tiên]!

Lực chiến mạnh nhất của thế giới này là Đệ Ngũ cảnh viên mãn." (Chú: Thế giới cấp ba cũng có mạnh yếu, mỗi hệ thống khác nhau, dẫn đến tu vi lực chiến khác nhau.) Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Hoang không khỏi nhíu mày, có chút kinh ngạc nhìn ba thế giới cấp ba vừa được mở khóa.

Thế giới cấp ba đích thực cũng có phân chia mạnh yếu.

Trong đó, thế giới Đạo Tông mà anh đang ở, tuyệt đối là thế giới cấp ba đỉnh cấp nhất.

Thời kỳ đỉnh phong của những Cổ Thần đó, tu vi có thể đạt Đệ Ngũ cảnh viên mãn.

Trong ba thế giới cấp ba vừa mở khóa, cũng chỉ có Tru Tiên có thể sánh với nó.

Về phần [Tuyết Trung], thế giới này đích xác không yếu.

Lục địa Thần Tiên và Lục địa Thiên Nhân, tuy nhìn có vẻ là hai cảnh giới, thực chất đều thuộc về Đệ Tứ cảnh.

Chỉ có Thiên Nhân Đại Trường Sinh cuối cùng, mới có thể coi là vừa đột phá Đệ Ngũ cảnh mà thôi.

Chỉ là cường giả võ đạo từng bước một đi lên, lực chiến có lẽ sẽ

mạnh hơn tu vi bản thân một chút, cho nên mới có lực chiến Đệ Ngũ cảnh tiểu thành.

Còn về việc Thiên Môn đại khai, các Tiên Nhân giáng lâm, đó lại là sự tồn tại của một thế giới mạnh mẽ hơn, tạm thời không nói đến.

Lực chiến của [Thiếu Ca Hệ Liệt] thậm chí còn mạnh hơn [Tuyết Trung] một chút.

Dù sao, thế giới này không chỉ có Lý Trường Sinh, Mặc Y, mà còn có Tô Tinh Hà, Lữ Huyền Thủy và các cường giả khác.

Thần Du Huyền Cảnh có thể tương đương với Lục địa Thần Tiên và Lục địa Thiên Nhân, Tô Tinh Hà, Lữ Huyền Thủy và những người khác, ai mà không phải là tồn tại trên Thần Du Huyền Cảnh? "Tuyết Trung, Thiếu Ca Hệ Liệt, Tru Tiên!" Sở Hoang ngồi khoanh chân trên giường, nghe tiếng hệ thống trong đầu, lông mày khẽ nhíu lại.

Ba thế giới cấp ba, cường giả mạnh nhất cũng chỉ Đệ Ngũ cảnh viên mãn mà thôi.

Thực lòng mà nói, có lẽ đối với tộc nhân gia tộc có chút giúp ích, nhưng đối với Sở Hoang thì thật sự không có ý nghĩa quá lớn.

Dù sao, tu vi võ giả hiện tại của anh đã bước vào Đệ Tứ cảnh tiểu thành, còn Chưởng Khống Giả lại đạt Đệ Tứ cảnh viên mãn.

Về lực chiến, dưới Đệ Ngũ cảnh, không ai có thể sánh vai với anh.

Ngay cả cường giả Đệ Ngũ cảnh, cũng không phải là không thể chiến một trận.

Lực chiến thử thách của những thế giới này đối với anh thực sự quá thấp, quá thấp.

Trước khi đi đến các thế giới khác, anh phải chém giết một hai vị Cổ Thần, khi đó, tu vi của anh chắc chắn sẽ đạt Đệ Ngũ cảnh.

Như vậy, những thế giới cấp ba với tu vi lực chiến cao nhất cũng chỉ Đệ Ngũ cảnh viên mãn, đối với anh thật sự không có tác dụng. "Thật đáng tiếc!" Sở Hoang lắc đầu, sau đó lại nói với hệ thống: "Hệ thống, mở cho tôi một thế giới cấp bốn." "Đinh!

Giới hạn lực chiến của thế giới cấp bốn là Đệ Thất cảnh, ký chủ có xác nhận mở khóa không?" "Đệ Thất cảnh sao?" Sở Hoang nhướng mày.

Theo cách quy đổi lực chiến của Thôn Phệ Vũ Trụ, Đệ Tứ cảnh tương đương với cấp Hành Tinh, Đệ Ngũ cảnh là cấp Hằng Tinh, Đệ Lục cảnh sánh ngang cấp Vũ Trụ.

Vậy Đệ Thất cảnh, tương đương với cấp Vực Chủ.

Khi thực lực đạt cấp Vực Chủ, lực chiến ở đỉnh phong nhất, có thể thực sự đạt đến cấp độ Bạo Tinh.

Những hành tinh như Trái Đất, cường giả Đệ Thất cảnh hoàn toàn có thể đánh nổ chúng thành bụi trong vũ trụ.

Ngay cả một Hằng Tinh, e rằng cũng không mất bao lâu, sẽ có thể hoàn toàn hủy diệt nó.

Cường giả đạt đến cấp độ đó, ai mà không phải là tồn tại uy chấn đương thời, chấn động bát phương tinh không? "Mở khóa!" Sở Hoang híp đôi mắt, trầm giọng nói với hệ thống.

Theo tiếng Sở Hoang, ngay lập tức, anh lại một lần nữa đến trong biển Hỗn Độn vũ trụ vô biên vô tận kia.

Ầm!

Hào quang bảy màu tỏa sáng, một giọt nước lớn hơn ngay lập tức được dẫn ra, bay theo đạo hào quang bảy màu kia. "Đinh!

Đã trừ một triệu điểm tích lũy, mở khóa thế giới cấp bốn [Siêu

Thần]!" Siêu Thần?

Nghe tiếng hệ thống, trong mắt Sở Hoang lập tức lóe lên một tia tinh quang.

Nếu anh đoán không sai, thế giới này hẳn là thế giới Khoa Huyễn Tạo Thần kia?

Quả nhiên, cùng với thông tin thực tế tràn vào trong đầu anh, anh lập tức hiểu ra đó rốt cuộc là thế giới nào.

Văn minh Thiên Sứ, văn minh Ác Ma, Tử Ca Thư Viện... cùng với một không gian song song khác của Trái Đất.

Trong thế giới này, người mạnh nhất không phải Cơ Lan, Sở Hoang không thể xác định, nhưng Thiên Sứ Chi Vương Khải Toa, Lôi Na ở trạng thái cực hạn, đích xác sở hữu năng lực hủy diệt cấp Hằng Tinh.

Tuy năng lực này không phải do bản thân họ sở hữu, mà là năng lượng được cung cấp bởi vật chất ám vị diện, lực chiến được phóng đại lên.

Nhưng dù thế nào, người khác đích xác có thể làm được. "Chiến sĩ siêu cấp đời thứ nhất, thứ hai, thứ ba.

Sau khi khống chế năng lượng vật chất ám vị diện, lại có thần thể đời thứ ba, thứ tư, thậm chí đời thứ năm." "Thế giới như vậy, về lực chiến e rằng chắc chắn đã đạt đến cảnh giới Đệ Thất cảnh viên mãn." Sở Hoang lẩm bẩm, Đệ Thất cảnh viên mãn, cảnh giới đầu tiên khủng bố đến nhường nào?

Thậm chí, không biết một ngày nào đó, thế giới này có thể sinh ra cường giả đỉnh cấp Đệ Bát cảnh hay không, cũng không phải là không thể. "Hệ thống, mở thêm một thế giới cấp bốn." "Đinh!

Đã trừ một triệu điểm tích lũy, đang chọn thế giới... " "Đinh!

Chúc mừng hợp nhất mở khóa thế giới cấp bốn [Đấu Phá Thương Khung]!" (Chú: Thế giới này là bán bộ thế giới cấp năm, tồn tại cường giả Đấu Đế Đệ Bát cảnh.) "Thế giới Đấu Phá Thương Khung sao?" Sở Hoang híp mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Anh không ngờ, lần này mở khóa thế giới, lại là thế giới này. "Một thế giới Siêu Thần, một thế giới Đấu Phá Thương Khung, hai thế giới cấp bốn này đều thuộc về thế giới cấp bốn đỉnh cấp nhất, khá thích hợp cho tôi." Sở Hoang lẩm bẩm, không định tiếp tục mở khóa thế giới mới nữa.

Lần này tổng cộng mở khóa hai thế giới cấp bốn, ba thế giới cấp ba, cùng với năm thế giới cấp hai, mười thế giới cấp một.

Chương 193

Chỉ riêng điểm tích lũy đã tốn gần ba triệu điểm.

Sau khi tải các thế giới đã mở khóa lên thẻ gia tộc, Sở Hoang mới chậm rãi bước xuống giường.

Trước khi tiến vào thế giới cấp bốn để lịch luyện, anh phải đi Trường Bạch Sơn một chuyến, vào Thanh Đồng Môn, triệt để chém giết Cổ Thần Kỳ Lân, thôn phệ linh hồn nó.

Như vậy, tu vi Chưởng Khống Giả chắc chắn sẽ đột phá, bước vào Đệ Ngũ cảnh. "Thằng nhóc Sở Vân kia hình như đã đi Điền Nam, chuẩn bị giành lấy Mù Trần Châu rồi." Sở Hoang vừa mở cửa phòng, vừa suy tư.

Hai ngày trước, thằng nhóc Sở Vân khi nghe Hồ Bát Nhất và những người khác muốn đi Hiến Vương Mộ ở Điền Nam tìm Mù Trần Châu, lại nổi hứng dẫn theo mấy gia tộc tử sĩ cùng đi.

Hiến Vương Mộ Điền Nam, Lăng Vân Tiên Cung!

Mức độ nguy hiểm của Hiến Vương Mộ, không hề kém Vân Thiên Cung.

Thực lực của các loại quái vật bên trong, e rằng cũng đạt đến Đệ Tam cảnh.

Nếu chỉ Hồ Bát Nhất ba người đi, e rằng mười phần chết cả mười.

Nhưng lần này có Sở Vân đi cùng, tính an toàn đã nâng cao không ít.

Dù sao, thằng nhóc Sở Vân hiện tại tu vi Chưởng Khống Giả đã đạt Đệ Tam cảnh tiểu thành, tu vi võ giả cũng đã bước vào Đệ Nhị

cảnh viên mãn.

Có lẽ sau trận chiến Hiến Vương Mộ lần này, tu vi của anh ta có sự đột phá. "Đợi thằng nhóc đó giành được Mù Trần Châu, đến lúc đó đi Côn Luân Ma Quốc, vừa hay nhân cơ hội này thử xem có thể đánh thức Xà Thần, giải quyết nó luôn một thể." Đối với đám Cổ Thần, trong mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia hàn quang.

Đám sinh vật ngoại vực này, lợi dụng vị trí thần linh của Trái Đất, không chỉ tạo ra một thế giới chung cực, lại còn chờ sau khi tỉnh lại từ giấc ngủ say để diệt thế.

Tà Thần như vậy, Sở Hoang tất sát.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi, Sở Hoang lại một lần nữa lên đường đi Trường Bạch Sơn.

Lần này anh không mang theo bất kỳ tộc nhân nào, chỉ mang theo Trương Khải Linh.

Dù sao, Cổ Thần Kỳ Lân bên trong Thanh Đồng Môn, liên quan đến vận mệnh của toàn bộ Trương gia.

Lần này đi tiêu diệt Cổ Thần Kỳ Lân, Trương Khải Linh làm sao có thể không đi cùng?

Hai người lên máy bay, bay thẳng đến sân bay gần Trường Bạch Sơn, sau đó trực tiếp đi đến Trường Bạch Sơn.

Trước Tam Thánh Sơn!

Sở Hoang đứng trên một đỉnh núi tuyết, nhìn Trường Bạch Sơn hùng vĩ tráng lệ ở đằng xa. "Mấy nghìn năm rồi, vận mệnh Trương gia ta, hôm nay cũng nên kết thúc rồi." Trương Khải Linh hai mắt mê mang, nhìn ngọn núi tuyết phía trước, trong mắt mang theo chút vui mừng, lại có chút u sầu.

Vận mệnh của Trương gia, sẽ kết thúc trong tay anh ta!

Từ nay về sau, Trương gia sẽ hoàn toàn trở thành một gia tộc tự do, không còn bất kỳ ràng buộc nào.

Anh ta cũng sẽ hoàn toàn buông bỏ mọi chuyện liên quan đến Trương gia, từ bỏ chức tộc trưởng, chuyên tâm trở thành tử sĩ Sở gia. "Đi thôi, không cần cảm khái.

Từ nay về sau, bất kể thế nào, toàn bộ Trương gia, hoàn toàn tự do rồi." Nhìn Trương Khải Linh vẻ mặt vừa vui mừng vừa u sầu, mang theo chút phức tạp, Sở Hoang vỗ vỗ vai anh ta, mỉm cười nhạt nói.

Nghe lời này, tinh thần Trương Khải Linh chấn động, trịnh trọng gật đầu.

Dù thế nào, lần này Cổ Thần Kỳ Lân phải chết, cánh cổng Thanh Đồng Môn kia cũng phải biến mất.

Ầm!

Đột nhiên, lúc đó, lông mày Sở Hoang nhíu lại.

Hắn lật tay, thẻ tộc trưởng lập tức xuất hiện trong tay.

Nhìn thẻ tộc trưởng đang lóe lên ánh sáng vàng kim, Sở Hoang tâm niệm vừa động, lập tức đăng nhập mạng lưới ảo gia tộc. "Tộc trưởng cứu mạng a, tên Hiến Vương chó chết chưa chết, đã bước vào Đệ Ngũ cảnh, trở thành vị Cổ Thần!" Trong nhóm chat gia tộc, Sở Vân điên cuồng gửi tin nhắn khẩn cấp.

Đồng thời, đính kèm mấy đoạn video.

Mở video ra, chỉ thấy trong video, xuất hiện một ngọn núi cao đứng sừng sững giữa biển mây.

Trên đỉnh núi, có một cung điện khổng lồ và hùng vĩ.

Đó chính là Lăng Vân Tiên Cung.

Chỉ thấy lúc này trong video, trên bầu trời bị mây đen vô tận bao phủ, từng đạo từng đạo sấm sét màu tím từ cửu thiên giáng xuống.

Trong hư không, còn đứng sừng sững một nam tử khí thế hùng vĩ, thân hình vĩ ngạn, đeo mặt nạ vàng, giữa trán mọc một con mắt vàng.

Lúc này, nam tử đang chịu đựng kiếp Thiên Lôi, sau mỗi đạo lôi kiếp, khí tức trên người hắn lại mạnh hơn một phần. "Kiếp Cổ Thần!" Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia tinh quang.

Nam tử mắt vàng đang độ Kiếp Cổ Thần.

Kiếp Cổ Thần, là một loại thiên kiếp đặc hữu của thế giới này.

Một khi độ qua Kiếp Cổ Thần, liền có thể trở thành vị Cổ Thần thiên địa.

Hiển nhiên, nam tử thân hình vĩ ngạn không ai khác, chính là Hiến Vương! "Lạ thật, Hiến Vương dù có lợi hại đến mấy, cũng không nên có tư cách trở thành Cổ Thần mới phải, giờ lại đang độ Kiếp Cổ Thần sao?" Sở Hoang khẽ nhíu mày, trong lòng có chút khó hiểu.

Tây Vương Mẫu kia sống lâu mấy nghìn năm, từ thời cổ đại sống đến hiện tại, tu vi bản thân cũng chỉ Đệ Tứ cảnh đại thành mà thôi.

Còn một vị tiểu quốc chi vương ở vùng biên cương, làm sao có tư cách trở thành vị Cổ Thần?

Ừm?

Không đúng!

Đột nhiên, lông mày Sở Hoang nhíu chặt, ánh mắt chăm chú nhìn Hiến Vương đang đứng trong hư không trong video.

Trên người hắn, Sở Hoang dù xuyên qua video cũng có thể cảm nhận được một luồng năng lượng kỳ lạ.

Luồng năng lượng vô cùng đặc biệt đó, nằm giữa hư ảo và chân

thực, sức mạnh dường như đến từ... con mắt vàng trên trán hắn?

Mắt Xà Thần, Mù Trần Châu? "...

Chẳng lẽ là quỷ kế của Xà Thần?" Sở Hoang trầm tư, chẳng lẽ Xà Thần thông qua Mù Trần Châu đưa sức mạnh vào cơ thể Hiến Vương, cố ý để hắn trở thành vị Cổ Thần?

Nhưng làm như vậy, đối với Xà Thần lại có lợi ích gì? "Xà Thần...

Hiến Vương...

Mù Trần Châu...

Hồ Bát Nhất...

Sở Vân... " "Xà Thần không lẽ cố ý như vậy, muốn để Hiến Vương thử dò xét Sở gia chúng ta?" Sở Hoang thần tình cổ quái, tuy không biết suy đoán này có đúng hay không, nhưng hiện tại dường như cũng chỉ có một cách giải thích. "Nếu Hiến Vương thật sự trở thành vị Cổ Thần, với sức mạnh của Sở Vân thật sự không thể chống lại, chênh lệch giữa hai bên quá lớn, chỉ có một con đường chết." "Xem ra, trước khi giải quyết Cổ Thần Kỳ Lân, phải chém tên Hiến Vương kia trước đã." Sở Hoang lẩm bẩm, sau khi gửi một tin nhắn cho Sở Vân, Sở Hoang mới thoát khỏi mạng lưới ảo gia tộc, sau đó nhìn Trương Khải Linh bên cạnh nói: "Trước tiên anh đến ngoài Thanh Đồng Môn đợi tôi, tôi đi một lát." "Vâng, Tộc trưởng!" Tuy không biết Sở Hoang muốn làm gì, nhưng Trương Khải Linh cũng không hỏi nhiều, chỉ cung kính hành một lễ rồi quay người rời đi. "Hiến Vương!

Xà Thần!" Sở Hoang híp đôi mắt, sau đó phất tay, Hỗn Độn Thần Binh lập tức xuất hiện lơ lửng trong hư không.

Ông!

Anh nhảy lên, đạp Hỗn Độn Thần Binh, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, lập tức phá không bay đi.

Hiện tại tình thế của Sở Vân nguy cấp, tự nhiên không thể quy củ ngồi chuyến bay thương mại để đến Điền Nam, nếu không đợi đến nơi, e rằng ngay cả xương cốt của Sở Vân cũng không còn.

Chương 194

Tuy Hỗn Độn Thần Binh tạm thời không thể an toàn khống chế, thi triển thuật sát phạt, nhưng với tư cách là binh khí của Chưởng Khống Giả, việc đơn giản điều khiển bay lượn trên trời, có thể dễ dàng làm được.

Từ cực Bắc Đại Việt, bay về cực Nam, bình thường ngay cả máy bay cũng phải bay mười mấy tiếng đồng hồ.

Nhưng Sở Hoang điều khiển Hỗn Độn Thần Binh, chỉ trong vòng ba bốn tiếng đồng hồ ngắn ngủi, đã thành công đến địa giới Điền Nam.

Cũng là vì tốc độ bay hiện tại quá nhanh, cộng thêm hệ thống radar Đại Việt chưa đạt đến trình độ hai mươi mấy năm sau, nếu không chắc chắn sẽ phát hiện vật thể bay không xác định trên không trung.

Lúc này, Hiến Vương Mộ Điền Nam, trên một đỉnh núi.

Sở Vân, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương, cùng với mấy gia tộc tử sĩ của Sở gia, đang vẻ mặt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên, nam tử thân hình vĩ ngạn không ngừng chịu đựng lôi kiếp kia. "Ôi trời, Lão Hồ, Dương tiểu thư, có tiểu Sở Vân nhà ta đi cùng, vận khí của chúng ta sao mà tốt thế!

Hiến Vương lại sắp thành Cổ Thần, hôm nay chúng ta e rằng đều phải chôn cùng ở đây rồi." Vương Bàn Tử tặc lưỡi, nhìn cảnh tượng trên bầu trời, vội vàng uống một ngụm nước, vẻ mặt vừa căng thẳng vừa chán nản nói. "Cổ Thần!" "Tôi từ nhỏ đã nghe tiểu Sở Vân nhà ta nói trên đời lại có tồn tại như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên thấy Cổ Thần, chúng ta chết chắc ở đây rồi." Hồ Bát Nhất vẻ mặt cười khổ, trong lòng cũng cảm thấy bi ai cho mấy người.

Trong thời gian ngắn đi xuống mộ, anh ta chưa kiếm được thứ gì đáng tiền, giờ lại sắp chết ở đây, làm sao Hồ Bát Nhất có thể cam tâm?

Nhưng dù không cam tâm thì có thể làm gì?

Dù mạnh như Sở Vân, trước mặt vị Cổ Thần kia, cũng chỉ như kiến hôi mà thôi.

Tuyết Lỵ Dương bên cạnh hít sâu một hơi, vẻ mặt áy náy nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, tôi xin lỗi hai người.

Nếu còn sống, tôi nhất định sẽ báo đáp hai người thật tốt." "Thôi đi!" "Nói nhảm gì thế?

Ai nói chúng ta nhất định sẽ chết?" Nghe mấy người nói qua nói lại, Sở Vân không hài lòng trừng mắt nhìn mấy người, quát. "Tiểu Sở Vân gia, chẳng lẽ có cách đối phó Cổ Thần?" Nghe lời nói, mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng lên, trong lòng dâng lên một tia hy vọng, vội vàng mở miệng hỏi. "Không có!" Sở Hoang lắc đầu, trả lời dứt khoát.

“Không!” Sở Hoang dứt khoát đáp.

Anh lại không phải đồ ngốc.

Tuy trước đó sau một trận giao chiến, tu vi võ giả của anh đã đạt đến cảnh giới thứ ba, tu vi chưởng khống giả đạt đến Đại Thành cảnh giới thứ ba, nhưng đối mặt với Cổ Thần cảnh giới thứ năm, vẫn là đường chết, thậm chí muốn chạy trốn cũng là mơ ước xa vời.

Hiện giờ Hiến Vương tuy đang độ Cổ Thần kiếp, nhưng đã sớm phong tỏa toàn bộ Trùng Cốc, chỉ có thể vào không thể ra, nếu không đã sớm chạy rồi.

Khi thấy Sở Vân lắc đầu, Vương Bàn Tử vừa mới dấy lên một tia

hy vọng, lại một lần nữa rơi vào tuyệt vọng.

“Không, tôi tuy không có cách đối phó Cổ Thần, nhưng Tộc trưởng nhà tôi có mà.” Đúng lúc này, Sở Vân lại lên tiếng.

Chỉ thấy trên mặt cậu ta hiện lên một nụ cười lạnh, đặc biệt là khi nhìn về phía Hiến Vương đang độ Cổ Thần kiếp trên bầu trời, ánh mắt càng tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

“Lão già này muốn tôi chết ở đây, liệu tiểu gia có thể để ông ta toại nguyện không?

Tôi đã thông báo cho Tộc trưởng, với thực lực của Tộc trưởng, nhất định có thể chém chết lão già này.

Cổ Thần ư?

Tộc trưởng nhà tôi đã giết không ít cái gọi là Cổ Thần rồi.

Đợi Tộc trưởng đến, sau khi làm thịt Hiến Vương, tôi nhất định sẽ biến Lăng Vân Tiên Cung thành phế tích.” Nghe những lời của Sở Vân, Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất, Shirley Dương ba người đều lộ vẻ kinh hỉ, thần sắc không còn chút tuyệt vọng nào.

Sở Hoang!

Tộc trưởng Sở gia!

Lời đồn trên giang hồ đoạn thời gian trước, vị đã có thể chém giết Tây Vương Mẫu kia.

Đó là một vị Chân Thần đang đi lại trên nhân gian!

Nếu vị đó chịu ra tay, có lẽ họ thực sự có thể sống sót trở về?

“Tiểu Sở, Tộc trưởng Sở hiện giờ còn ở Kinh Đô thành sao?

Có kịp đến không?” Shirley Dương có chút lo lắng hỏi.

“Cứ yên tâm đi!

Tộc trưởng nhà tôi sẽ không mất nhiều thời gian để đến đây đâu, lão già Hiến Vương này muốn độ Cổ Thần kiếp thì cần một khoảng thời gian đấy.” Sở Vân tự tin cười một tiếng, chưa bao giờ nghi ngờ thực lực của Tộc trưởng nhà mình.

Ầm ầm ầm… Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm sét kinh thiên động địa.

Mây đen vô tận che kín bầu trời, từng tia điện xà màu tím bay lượn, sau đó ngưng tụ thành một đạo lôi đình khổng lồ, ầm ầm giáng xuống thân thể Hiến Vương.

Thế nhưng, đối mặt với kiếp lôi của trời đất, Hiến Vương thậm chí còn không bị rách y phục, cứ thế cứng rắn chịu đựng lôi đình kiếp.

Tách tách tách… Điện xà bay lượn, lôi điện màu tím không ngừng lóe lên trên mây đen.

Bầu trời u ám, tựa như một ngọn núi nặng nề, đè nặng lên lòng Sở Vân và những người khác.

Ong ong ong… Sau khi Hiến Vương cứng rắn chịu đựng chín đạo thiên địa lôi kiếp, mây đen tan đi, ánh sáng lại xuất hiện giữa trời đất.

Khí thế quanh Hiến Vương không ngừng tăng vọt, bùng nổ đến một cảnh giới khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Ầm!!

Áp lực đáng sợ đó quét sạch toàn bộ Trùng Cốc, thậm chí không ngừng lan ra bên ngoài, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ Điền Nam.

Vô số động vật khi cảm nhận được khí thế đó trong khoảnh khắc, đều quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy, sợ hãi đến cực độ.

Thậm chí có không ít người chỉ cảm thấy tim ngừng đập, suýt chút

nữa không thở nổi.

Toàn bộ nhân loại ở Điền Nam căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn vô thức hoảng sợ trong lòng, như thể cảm nhận được một nỗi sợ hãi vô hình nào đó.

"Hahahahaha… Hai ngàn năm, đúng hai ngàn năm, bản vương cuối cùng cũng thành công rồi, hahahaha…" Cùng lúc đó, trên không Trùng Cốc, Hiến Vương khoác áo bào vàng ròng, ngửa mặt lên trời cười lớn, toàn thân khí tức lan tỏa, không gian xung quanh không khỏi gợn sóng.

Gần hai ngàn năm mưu đồ, hôm nay một lần đặt chân lên vị trí Cổ Thần.

Giữa trời đất này, ai có thể là địch của ta?

"Lũ kiến hôi!" Đột nhiên, ánh mắt Hiến Vương lập tức rơi xuống Sở Vân và những người khác trên một đỉnh núi không xa phía dưới.

"Các ngươi đã giết thú cưng của bản vương, dám nhòm ngó bảo bối của bản vương, đáng phải tru diệt.

Chỉ là bản vương niệm tình các ngươi không dễ tu luyện, nếu quỳ xuống quy phục, thề trung thành với bản vương, bản vương có thể tha cho một mạng, nếu không nhất định sẽ khiến các ngươi hồn phi phách tán." Theo lời Hiến Vương, một luồng áp lực khí thế ngút trời lập tức bao trùm lên Sở Vân và những người khác.

Dưới luồng khí tức cổ xưa đó, Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Shirley Dương ba người trực tiếp bị trấn áp đến mức hai chân muốn khuỵu xuống quỳ.

Các tử sĩ Sở gia bên cạnh cũng cong lưng, hai chân muốn quỳ xuống.

"Lão già chết tiệt này, muốn Bàn gia quỳ ư?

Đi mà nằm mơ ban ngày đi, cho dù có chết, tôi cũng sẽ không quỳ bất cứ ai.

Cổ Thần thì sao, Bàn gia không quỳ!" Vương Bàn Tử nghiến chặt răng, cố gắng chống đỡ không để quỳ xuống, dưới áp lực đáng sợ đó, hoàn toàn dựa vào ý chí mà chống chọi.

Răng cậu ta đều chảy máu, xương hai chân bắt đầu nứt gãy, xương vụn trực tiếp xuyên qua da thịt, lộ ra ngoài.

Hồ Ba Nhất bên cạnh mắt đỏ bừng, nhưng lại bất lực, cũng đang cố hết sức chống đỡ luồng áp lực cổ xưa đó.

"Lão già Hiến Vương chết tiệt, muốn chúng tôi thần phục ông ta, đúng là chuyện nực cười lớn nhất thiên hạ." Sở Vân mặt đầy phẫn nộ, cho dù luồng áp lực đó có mạnh đến mấy thì sao chứ?

Không phục!

Dù có chết không có chỗ chôn cũng không sợ!

Đợi Tộc trưởng đến, nhất định sẽ báo thù, chém giết Hiến Vương.

"Có khí phách!" Trên không trung, Hiến Vương chắp tay sau lưng, thần sắc lạnh nhạt, nhìn xuống những người phía dưới.

Ánh mắt lạnh lùng và thờ ơ, lấp lánh sát cơ.

Chỉ thấy ánh mắt ông ta lóe lên.

Ong!

Một luồng sức mạnh cường đại, khiến một tử sĩ Sở gia thân thể nổ tung, hóa thành một làn sương máu lớn, tiêu tán trong không trung.

"Hiến Vương!

Chương 195

Đồ chết tiệt!" Chứng kiến cảnh này, Sở Vân hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi gào thét.

Bành!

Bành!

Bành!

Thế nhưng, khi lời Sở Vân vừa dứt, phía sau cậu ta lại có thêm ba tử sĩ Sở gia lần lượt nổ tung thân thể, chết thảm ngay lập tức.

Mỗi khi một tử sĩ Sở gia chết đi, lòng Sở Vân lại không ngừng kịch liệt run rẩy, sát ý trong lòng gần như hóa thành thực chất, trong lòng cậu ta càng đau khổ không thôi, đôi mắt thậm chí trong cơn phẫn nộ tột độ đã chảy ra hai hàng lệ máu.

Mỗi một tử sĩ Sở gia đều được coi như người trong tộc, ngày thường còn được gia tộc cung cấp một lượng lớn vật tư để trưởng thành.

Đặc biệt là những tử sĩ theo cậu ta đến Trùng Cốc lần này, đều là tinh nhuệ của tử sĩ gia tộc, mỗi người đều đã đạt đến cảnh giới thứ nhất, tương lai nhất định sẽ càng mạnh hơn.

Thế nhưng hiện giờ, trước mắt cậu ta, có bốn tử sĩ Sở gia chết thảm, làm sao Sở Vân có thể không phẫn nộ, không đau buồn chứ?

"Lũ kiến hôi, hãy có nhận thức của lũ kiến hôi đi, ta bảo các ngươi quỳ xuống quy phục, thề trung thành với bản vương, ta nhân từ, các ngươi nghĩ bản vương đang thương lượng với các ngươi sao?" Trên không trung, giọng Hiến Vương lạnh nhạt, tiếng nói của ông ta vang vọng khắp Trùng Cốc, như tiếng sấm nổ.

Ong… Thế nhưng, đúng lúc này, không gian xa xa dường như bị xé rách, vang lên từng tiếng nổ chấn động.

Ngay sau đó, một luồng sáng lướt qua giữa trời, khoảnh khắc tiếp theo, một thân ảnh lập tức xuất hiện trên đầu Sở Vân và những người khác.

Người đó đạp trên một cây thương lớn màu vàng sẫm, cây thương đó tựa như một cây cột đá khổng lồ, sừng sững lơ lửng trên không trung.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng Sở!" "Tộc trưởng Sở!" "…" Khi nhìn thấy người đó trong khoảnh khắc, Sở Vân, Vương Bàn Tử và những người khác đều lộ vẻ kinh hỉ.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Sở Vân không khỏi hiện lên một vẻ dữ tợn, nửa khóc nửa cười, hai mắt chảy lệ máu gào lớn: "Tộc trưởng, giết Hiến Vương đi!

Nhất định phải giết ông ta!

Lão già chết tiệt này đã giết bốn tử sĩ Sở gia của tôi, mối thù này không đội trời chung!" "Xin Tộc trưởng, tru sát Hiến Vương!" Cùng lúc đó, mấy tử sĩ Sở gia còn lại đều quỳ xuống đất, lớn tiếng gào thét.

Tiếng nói vang dội, thù hận rõ ràng!

Hiến Vương không chết, làm sao họ có thể đối mặt với đồng bào?

Dù có tan xương nát thịt cũng phải tru sát Hiến Vương.

Vút!

Trong không trung, sắc mặt Sở Hoang đột nhiên lạnh xuống, thần sắc lạnh nhạt đến cực điểm, quanh thân lập tức ngưng tụ ra từng luồng sát ý gần như hóa thành thực chất.

Một luồng khí tức sát phạt đáng sợ, không ngừng quanh quẩn xoay

tròn quanh thân anh, khí tức kinh người đó còn hóa thành một trận cuồng phong, hoành hành giữa trời đất.

"Hiến Vương, ông có biết tội của mình không?" "Hahahahaha… Tiểu tử, ngươi dám hỏi tội bản vương?" Nghe lời Sở Hoang nói, Hiến Vương cứ như nghe thấy câu chuyện hoang đường nhất thế gian.

Ai cơ chứ?

Hiến Vương!

Trong thời đại này, là tồn tại duy nhất đặt chân lên vị trí Cổ Thần.

Hiện giờ một con kiến hôi lại dám hỏi tội ta, đúng là chuyện nực cười lớn nhất thiên hạ.

"Tiểu tử, bản vương không biết rốt cuộc ngươi là ai, bản vương cũng không có hứng thú muốn biết.

Trên đời này, Cổ Thần vô địch!

Dưới Cổ Thần, đều là kiến hôi!

Nếu ngươi quỳ xuống thần phục bản vương, bản vương có thể miễn cho ngươi tội chết, nếu không hôm nay Trùng Cốc chính là nơi chôn thân của ngươi!" Hiến Vương chắp tay sau lưng, thần sắc ngạo nghễ, ánh mắt khinh thường, quanh thân bùng phát ra một phong thái cái thế vô địch độc tôn thiên hạ.

Thực tế Hiến Vương có phong thái vô địch này cũng là hợp lý.

Dù sao vị trí Cổ Thần cảnh giới thứ năm, là cảnh giới mà cường giả mạnh nhất thế giới này mới có thể đạt được.

Một khi nhập Cổ Thần, nếu không có bất ngờ, bất tử bất diệt!

"Ồ… Quỳ xuống thần phục ư?

Thôi được, hôm nay ta sẽ thử xem Cổ Thần rốt cuộc có mấy phần

thực lực.” Sở Hoang nheo mắt, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, vung tay lên, Hỗn Độn Thần Binh biến mất khỏi dưới chân, một thanh Đường đao lập tức xuất hiện trong tay anh.

“Hôm nay, ta sẽ giết thần!” Ầm ầm ầm… Khi lời Sở Hoang vừa dứt, quanh thân anh lập tức bùng phát ra từng luồng áp lực khí tức đáng sợ kinh thiên động địa.

Áp lực cổ xưa vừa xuất hiện, không gian xung quanh chấn động, khí tức vô hình đó còn ngưng tụ thành cuồng phong, gào thét hoành hành trên bầu trời.

“Ừm?” Khi cảm nhận được luồng khí tức đó, sắc mặt Hiến Vương lập tức biến đổi, thần sắc trở nên kinh ngạc.

“Áp lực khí tức như vậy, suýt nữa không kém gì ta.” “Hôm nay, ta sẽ giết thần!” Trên không Trùng Cốc, cùng với một giọng nói lạnh lẽo vang vọng khắp bầu trời, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Đường đao trong tay phải Sở Hoang chấn động.

Thân đao lập tức bùng phát ra từng luồng đao khí đáng sợ, hàn quang lạnh lẽo chiếu sáng bầu trời, khí tức sát phạt đáng sợ quét ngang không trung.

“Khẩu khí thật lớn!

Giết thần?

Muốn đồ sát bản vương?

Tuy bản vương có chút ngạc nhiên, trong thời đại này lại có thể sinh ra cường giả như vậy, nhưng Cổ Thần là vô địch, ai có thể giết bản vương?” Hiến Vương khinh thường cười một tiếng, trong mắt lóe lên sát ý.

Một thời đại, chỉ có thể có một người vô địch.

Bản vương Hiến Vương đã đặt chân lên vị trí Cổ Thần, tự nhiên là vô địch trên thế gian này.

Sự xuất hiện của Sở Hoang khiến ta cảm thấy một tia uy hiếp, vậy thì uy hiếp này phải bóp chết ngay.

"Diệt!" Chỉ thấy tay phải Hiến Vương từ từ vươn ra, một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, trực tiếp hiện lên trên bầu trời, mang theo khí tức ngút trời, trấn áp xuống Sở Hoang.

"Giết!" Sở Hoang không nói lời thừa, trong miệng nhẹ nhàng thốt ra một chữ, Đường đao trong tay phải lập tức chém về phía bầu trời.

Ong!

Một đao chém ra, một luồng đao mang màu vàng lập tức ngưng tụ, sau đó đón gió bùng lên cao đến ba trăm trượng, tỏa ra ý chí sát phạt chưa từng có.

Đồng thời, trên luồng đao mang đó, còn ngưng tụ nguyên tố kim sắc sắc bén vô song.

Xoẹt!

Bầu trời dường như bị xé nát, khí tức sát phạt cực hạn quét ngang không trung.

Khi luồng đao mang màu vàng và bàn tay khổng lồ che trời lấp đất đó va chạm vào nhau trong khoảnh khắc, lập tức bùng phát ra một loạt tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ầm ầm ầm… Tiếng nổ đáng sợ vang vọng khắp trời đất, vô số đao khí và luồng kình khí tản ra, hóa thành một trận cuồng phong cổ xưa hoành hành khắp không gian xung quanh.

Ong!

Thân hình Sở Hoang nhanh như tia chớp biến mất tại chỗ, sau đó

lập tức xuất hiện trên đầu Hiến Vương.

"Trảm!" Sở Hoang khẽ quát một tiếng, hai tay nắm chặt Đường đao, ầm ầm chém xuống.

Ong ong ong… Đao khí đáng sợ bay loạn, mang theo lực sát phạt ngút trời, dường như ngay cả không gian cũng sẽ bị một đao này trực tiếp hủy diệt.

Đối mặt với đòn sát phạt như vậy, Hiến Vương vẫn cười lạnh không thôi, cũng tung ra một quyền.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong khoảnh khắc, trong không gian lại một lần nữa bùng phát ra từng tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tốc độ giao chiến của hai người cực nhanh, nhanh đến mức tất cả mọi người thậm chí không thể nhìn rõ tàn ảnh của hai người.

Trong mắt họ, trên không trung hai người hóa thành hai luồng sáng, không ngừng va chạm, thi triển ra thuật sát phạt kinh thiên.

Mỗi lần va chạm, trên bầu trời đều vang lên một tiếng nổ lớn.

Từng luồng dư ba chiến đấu đó, thậm chí hóa thành thực chất, hình thành từng trận cuồng phong sóng lớn, quét sạch trời đất, lan ra khắp Trùng Cốc.

Ong!

Một luồng đao khí xông thẳng lên trời, trực tiếp khiến một đỉnh núi bị băng nát, hóa thành vô số đá vụn đổ sập.

Chương 196

Lại có kình khí kinh thiên quét qua, nghiền nát vô số hoa cỏ cây cối thành tro vụn.

"Bản vương lấy danh nghĩa Cổ Thần, ra lệnh cho linh khí thảo mộc trời đất!!" Đột nhiên, chỉ thấy trên không trung Hiến Vương hai tay kết ấn, giọng nói lạnh lùng vang vọng khắp bốn phương trời.

Ầm ầm ầm… Khi lời Hiến Vương vừa dứt, khoảnh khắc tiếp theo, Trùng Cốc phía dưới lập tức rung chuyển dữ dội.

Mặt đất nứt toác, từng luồng dây leo khổng lồ như cây cổ thụ phá đất mà chui lên, trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ Trùng Cốc.

Những dây leo này vô cùng to khỏe, mỗi một dây leo đều dài hơn trăm trượng, trên đó lóe lên thần quang màu xanh lục.

Hơn trăm dây leo dài trăm trượng, từ dưới lòng đất phá đất mà chui lên, không ngừng vươn dài bay lượn trong không trung, cuối cùng hung hăng quất về phía Sở Hoang.

Ầm ầm ầm… Không gian nổ tung, không gian xung quanh dường như muốn vỡ nát.

Từng dây leo màu xanh lục khổng lồ lóe lên thần quang, dường như muốn trực tiếp phong tỏa mọi đường sống của Sở Hoang.

Hiến Vương đạp trên một dây leo, hai tay khoanh lại, thần sắc khinh thường nhìn chằm chằm Sở Hoang ở phía xa trên không trung, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Mỗi một vị Cổ Thần đều có năng lực đặc thù.

Sau khi đặt chân lên vị trí Cổ Thần, ta cũng nắm giữ một năng lực đặc thù.

Ra lệnh cho linh khí thảo mộc!

Giữa trời đất này, phàm là thuộc về phạm trù thực vật, đều có thể định đoạt bằng một lời.

Đối mặt với những dây leo đáng sợ này, trong lòng Sở Hoang lại không hề có chút sợ hãi nào.

"Đây là thực lực chân chính của Cổ Thần sao?

Dường như cũng không mạnh mẽ như mình tưởng tượng nhỉ?" Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng, Hiến Vương tuy đã đặt chân lên vị trí Cổ Thần, nhưng cũng chỉ mới nhập cảnh giới thứ năm thôi.

Tuy tu vi của tôi chưa đạt đến cảnh giới thứ năm, nhưng nhờ vào công pháp tu luyện cường đại, cùng với các loại thần thuật sát phạt, lại đủ sức nghịch cảnh chém giết cảnh giới thứ năm.

Đừng nói chỉ là Hiến Vương mới nhập cảnh giới thứ năm, ngay cả Đại Thành cảnh giới thứ năm cũng giết không tha.

Có lẽ chỉ có cường giả cấp Viên Mãn cảnh giới thứ năm mới có thể ngang sức ngang tài với tôi.

"Hiến Vương đã xưng là đặt chân lên Cổ Thần, vậy hôm nay ta sẽ chém ngươi ngay lúc ngươi đạt đỉnh phong nhất.

Ta ngược lại muốn xem, thu hồi thi thể của ngươi, có thể nhận được bao nhiêu điểm tích lũy." "Giết!" Sở Hoang lạnh giọng quát, vi hình tinh cầu ở đan điền trong khoảnh khắc bùng phát ra từng luồng năng lượng gen, và cực nhanh dũng động đến tứ chi bách hài.

Ong ong ong… Chỉ thấy anh một đao chém ra, trên chiến đao lóe lên hồng quang đáng sợ, sau đó ầm ầm chém ra một luồng đao mang lửa lớn dài trăm trượng.

Ngọn lửa rực cháy hừng hực, đao mang lửa lớn sừng sững trên

không, tỏa ra lực sát phạt cực hạn.

Dưới một luồng đao mang lửa lớn đó, các dây leo màu xanh lục xung quanh đang tấn công, lập tức bị đốt cháy, sau đó trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Ngũ hành trời đất, tương sinh tương khắc!

Hỏa khắc Mộc!

Một đao chém ra, hơn trăm dây leo màu xanh lục dài trăm trượng, trong khoảnh khắc đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, biến mất trong không trung.

"Cái gì?" Chứng kiến cảnh này, Hiến Vương lập tức kinh hãi, đã không còn vẻ bình thản và lạnh nhạt như trước.

"Trảm!" Đúng lúc này, Sở Hoang trên không trung lại gầm lên một tiếng, hai tay cầm đao giận dữ chém xuống.

Ầm ầm ầm… Một đao này, Sở Hoang không hề lưu thủ.

Một đao chém ra, giữa trời đất trực tiếp ngưng tụ ra một luồng đao mang lửa lớn dài ba trăm trượng, sau đó dưới sự thao túng của tinh thần niệm lực, còn hình thành một vòng xoáy lửa, trực tiếp vây khốn Hiến Vương bên trong.

Ong ong ong… Đúng lúc này, Hỗn Độn Thần Binh hiện ra, sau đó phân giải thành hơn trăm thanh phi đao màu vàng sẫm, với thế trận Lục Mang Tinh trời đất, chém giết về phía Hiến Vương.

Phi đao màu vàng sẫm cứng rắn không thể phá hủy, dưới sự thao túng của tinh thần niệm lực còn nhanh hơn cả tia chớp, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt Hiến Vương.

Đối mặt với đòn tấn công này, Hiến Vương vẫn cười lạnh không thôi, phàm khí thế gian làm sao có thể làm tổn thương thân thể Cổ

Thần được?

"Trấn áp!" Hiến Vương lạnh lùng quát, một tay vươn ra, muốn phá nát hơn trăm thanh phi đao đó.

Thế nhưng, một chuyện đáng sợ đã xảy ra.

Hơn trăm thanh phi đao vốn tưởng rằng một đòn có thể phá nát, lại không hề hấn gì, hơn nữa còn đâm xuyên qua tay phải của ông ta.

Đồng thời, dưới sự xoay tròn cực nhanh của hơn trăm thanh phi đao, da thịt và máu xương tay phải của ông ta trực tiếp bị tước sạch sẽ.

Chỉ trong vài nhịp thở, tay phải của ông ta chỉ còn lại xương, không còn một chút da thịt nào.

"A… Lũ kiến hôi, bản vương sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn." Cơn đau kịch liệt khiến Hiến Vương không ngừng gầm lên giận dữ.

Tay trái giơ lên trời, liền muốn thi triển ra thuật sát phạt tuyệt thế một lần nữa, muốn khiến lũ kiến hôi kia cầu sống không được, cầu chết không xong!

Thế nhưng, khi tay trái của ông ta vừa vươn ra, hơn trăm thanh phi đao màu vàng sẫm kia lại dùng chiêu cũ, nghiền nát da thịt tay trái của ông ta đến mức chỉ còn lại xương trắng trơ trụi.

Tốc độ phi đao nhanh đến mức vượt qua cả tia chớp, ngay cả Hiến Vương cũng không thể theo kịp.

"Chết!" Trên không trung, Sở Hoang chứng kiến cảnh này, thần sắc không hề thay đổi, chỉ có sự lạnh lẽo và sát ý vô tận.

Ầm ầm ầm… Khi lời Sở Hoang vừa dứt, vòng xoáy lửa kia lập tức lại hóa thành một luồng đao mang lửa lớn, mang theo lực sát phạt

ngút trời, chém về phía Hiến Vương.

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ lớn vang vọng, cả người Hiến Vương bị một đao này đánh thẳng xuống lòng đất.

Ngọn lửa rực cháy khiến vô số cây cỏ phía dưới trực tiếp bị thiêu rụi thành tro bụi, mặt đất cũng bị thiêu cháy thành một vùng đất cằn cỗi, đá dường như cũng muốn tan chảy.

Cảnh tượng này quả thực đáng sợ đến cực điểm.

Khi ngọn lửa tan đi, chỉ thấy toàn thân Hiến Vương đã biến thành một đống than cốc, tóc và y phục hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Ông ta vẫn chưa chết, từ trong hố đất cháy đen khổng lồ từ từ đứng dậy, làn da như than cốc nứt ra từng vết máu dữ tợn, trông vô cùng đáng sợ.

"Trấn áp cho ta!" Chứng kiến cảnh này, tinh thần niệm lực của Sở Hoang khẽ động, hơn trăm thanh phi đao màu vàng sẫm, như từng luồng tia chớp đen, nhanh chóng bao trùm quanh thân Hiến Vương, không ngừng chém giết bay lượn.

Mỗi lần xoay tròn, đều mang theo một làn sương máu, trong khoảnh khắc, Hiến Vương bị nghiền nát đến mức chỉ còn lại một bộ xương đầy máu.

Ong… Đột nhiên, một luồng sức mạnh thần bí bao trùm Hiến Vương, một tia thần quang màu đỏ máu từ đỉnh đầu ông ta bắn ra, chạy trốn về phía chân trời xa xăm.

"Chạy trốn ư?

Ngươi chạy thoát được sao?" Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng, tay phải vẫy một cái, tinh thần niệm lực lập tức bao phủ lấy luồng

thần mang màu đỏ máu đó.

Ong!

Luồng thần mang màu đỏ máu đó dưới sự thao túng của tinh thần niệm lực, trực tiếp hóa thành một viên châu tử lớn bằng hai nắm tay, rơi vào trong tay anh.

Trên viên châu tử màu đỏ máu đó, khắc một minh văn hình con mắt, trên đó có từng luồng dao động tinh thần lực quỷ dị.

"À… ta biết nguyên nhân rồi." Nhìn hạt Mỗ Trần Châu trong tay, Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng, Đại Diễn Thần Quyết khởi động, lập tức thôn phệ một tia tinh thần lực của Xà Thần trên Mỗ Trần Châu.

Sau đó tinh thần niệm lực quét ra, bao trùm quanh thân Hiến Vương phía dưới, thuật thôn phệ linh hồn của Đại Diễn Thần Quyết một lần nữa tác dụng lên người ông ta.

"A…" Cùng với tiếng kêu thảm thiết của Hiến Vương vang lên, linh hồn Cổ Thần của ông ta trực tiếp bị thôn phệ luyện hóa.

"Hệ thống, thu hồi thi thể Hiến Vương cho tôi." "Đinh, đang thu hồi… Thu hồi thành công, chúc mừng ký chủ nhận được ba triệu điểm tích lũy." Ba triệu?

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Hoang nhíu mày, nhưng rất nhanh đã giãn ra.

Cũng phải!

Hiến Vương hiện giờ đã bị nghiền nát, không còn chút da thịt nào, thi thể thực ra cũng chỉ còn lại một bộ xương, ngay cả hộp sọ cũng hóa thành tro bụi.

Nếu là Hiến Vương nguyên vẹn, e rằng có thể trị giá hơn mười

triệu điểm tích lũy.

Đối với điều này, Sở Hoang cũng không thấy đáng tiếc, dù sao trong tay anh còn có một vật.

Mỗ Trần Châu, Mắt Xà Thần.

"Nếu thu hồi nó, lại có thể trị giá bao nhiêu điểm tích lũy?" Nhìn Mỗ Trần Châu trong tay, Sở Hoang nheo mắt, sau đó trực tiếp thu hồi nó vào hệ thống.

"Đinh, chúc mừng ký chủ thu hồi Mắt Xà Thần, nhận được năm triệu điểm tích lũy." Năm triệu điểm tích lũy?

Nghe vậy, trong mắt Sở Hoang lập tức lóe lên một tia tinh quang, một viên Mắt Xà Thần đã có thể trị giá năm triệu điểm tích lũy, vậy nếu là Xà Thần hoàn chỉnh, e rằng ít nhất cũng có thể trị giá hơn hai mươi triệu điểm tích lũy.

Ong… Đúng lúc này, linh hồn Sở Hoang chấn động, sau khi thôn phệ luyện hóa một tia tàn niệm của Xà Thần và linh hồn Hiến Vương, linh hồn anh cũng trực tiếp bắt đầu biến đổi, phá vỡ bình chướng cảnh giới thứ tư, bước vào cảnh giới thứ năm.

Chương 197

Cảm nhận được linh hồn đột phá, Sở Hoang lật tay một cái, nội đan Kỳ Lân lập tức hiện ra trước mặt anh.

Một lượng lớn năng lượng màu vàng bùng phát từ nội đan Kỳ Lân, bị anh hấp thu luyện hóa.

Trong chớp mắt, toàn bộ nội đan Kỳ Lân, trực tiếp co nhỏ lại bằng mắt thường có thể thấy, cho đến khi biến mất không còn dấu vết.

Cùng với tia năng lượng cuối cùng của nội đan Kỳ Lân được luyện hóa, thân thể Sở Hoang cũng bắt đầu đột phá.

Ầm ầm ầm… Áp lực khí tức đáng sợ bùng nổ trong cơ thể anh, sau đó hóa thành từng luồng sức mạnh kinh người, xoay tròn quanh thân.

Cùng với sự đột phá tu vi võ giả, tu vi chưởng khống giả của anh lại một lần nữa bắt đầu đột phá.

Hôm nay, tu vi chưởng khống giả của anh liên tiếp phá hai trọng cảnh.

Võ giả Đại Thành cảnh thứ tư, tu vi Chưởng Khống giả Tiểu Thành cảnh thứ năm.

Trùng Cốc Điền Nam!

Sở Hoang từ từ mở mắt, luồng khí tức hùng dũng, bàng bạc quanh thân anh dần dần được thu liễm.

Trận chiến hôm nay, quả thực thu hoạch cực lớn!

Không những chém giết Hiến Vương vừa mới đặt chân lên vị trí Cổ Thần, ngay cả tu vi của tôi cũng đạt được đột phá cực lớn.

Tu vi võ giả đạt Đại Thành cảnh thứ tư, tu vi chưởng khống giả còn bước vào Đại Thành cảnh thứ năm, xét về tu vi võ giả thì cao hơn hẳn một đại cảnh giới.

Tinh thần niệm sư xét về tu vi võ giả cao hơn một đại cảnh giới, nếu đặt ở thế giới Thôn Phệ Tinh Không, e rằng đủ sức khiến vô số cường giả trong vũ trụ phải kinh ngạc.

Dù sao, từ xưa đến nay, chưa từng có tiền lệ như vậy.

"Lần này thôn phệ một tia tàn niệm của Xà Thần, cùng với linh hồn Cổ Thần Hiến Vương, đã khiến linh hồn của tôi đạt đến cảnh giới này, cũng không biết khi tôi thôn phệ linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân xong, liệu có thể đột phá một lần nữa không." Trong khoảnh khắc đó, vừa mới kết thúc một trận chém giết, Sở Hoang liền lại nhớ đến linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân đang ở trong Thanh Đồng Môn xa xôi trên Trường Bạch Sơn.

"Hiện giờ chuyện Trùng Cốc đã tạm kết thúc, cũng nên đi đến Trường Bạch Sơn." Sở Hoang khẽ tự lẩm bẩm, sau đó thân hình lóe lên, lập tức xuất hiện trên đỉnh núi xa xa, đáp xuống trước mặt Sở Vân và những người khác.

"Tộc trưởng!" "Tộc trưởng Sở!" "Tộc trưởng Sở!" "…" Khi nhìn thấy Sở Hoang trong khoảnh khắc đó, Sở Vân, Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đều vội vàng lộ vẻ kinh hỉ.

"Tộc trưởng Sở, hôm nay thực sự rất cảm ơn ngài, nếu không ngài kịp thời đến, ra tay chém giết Hiến Vương kia, e rằng tôi, Bàn Tử, và lão Hồ, đều đã phải chết trong tay lão già đó rồi." Vương Bàn Tử mặt đầy cảm kích, liên tục cúi người cảm tạ Sở Hoang.

Hồ Ba Nhất và Shirley Dương bên cạnh cũng thần tình cảm kích, ánh mắt cuồng nhiệt và sùng kính nhìn về phía Sở Hoang.

“Không cần cảm ơn, Hiến Vương tự tìm đường chết, chỉ có thể trách ông ta thôi.” Sở Hoang lắc đầu, cười nhạt, sau đó nhìn về phía Sở Vân mắt đỏ hoe, ánh mắt mang theo vài phần đau thương nói: “Tiểu Vân, hôm nay cậu hẳn đã thấy được, cường giả chân chính đáng sợ đến mức nào rồi phải không?” “Tộc trưởng, sau khi trở về lần này, tôi sẽ cố gắng tu luyện gấp bội, nhất định phải nhanh chóng nâng cao tu vi, cảm giác như hôm nay, tôi tuyệt đối sẽ không trải qua lần thứ hai nữa.” Sở Vân nghiến chặt răng, thần tình kiên định lại phẫn nộ đáp.

Nhưng chưa nói hết câu, cậu ta lại xì hơi, mặt lộ vẻ buồn bã và đau thương nói: “Đáng tiếc cho bốn tử sĩ Sở gia của tôi, thiên phú không tồi, ý chí lực còn vượt xa người thường, nếu được bồi dưỡng tốt, tương lai nhất định sẽ là trụ cột của tử sĩ Sở gia, vậy mà hôm nay lại ngã xuống ở Trùng Cốc này.” Nhìn Sở Vân mặt đầy bi thương, Sở Hoang không khỏi khẽ thở dài, vỗ vai cậu ta trầm giọng nói: “Sau khi trở về, hãy lập một ngôi mộ y quan cho họ đi, gia đình họ từ nay về sau sẽ do Sở gia tôi chu cấp, có bất cứ nhu cầu gì, Sở gia tôi đều không từ chối.

Đồng thời, trong không gian tổ địa, hãy thiết lập một ngôi Anh Linh Trủng, phàm là tử sĩ gia tộc đã hy sinh vì Sở gia tôi, đều có thể an táng ở đó, để hậu nhân ghi nhớ.” “Vâng, Tộc trưởng!” Sở Vân mắt đỏ hoe, lập tức lớn tiếng nói.

Chỉ đáng tiếc, bốn tử sĩ gia tộc đã chết hôm nay, trực tiếp bị lão già Hiến Vương nghiền nát thành sương máu, ngay cả một giọt máu hay mảnh vụn xương cũng không còn.

Sau khi lại vỗ vai Sở Vân, Sở Hoang lại lên tiếng nói: “Tôi cũng nên trở về rồi, lần này tôi từ Trường Bạch Sơn vội đến đây, Trương Khải Linh bên kia đang đợi tôi vào Thanh Đồng Môn, chém giết Cổ Thần Kỳ Lân đây.” “Tộc trưởng, ngài có việc thì cứ đi làm đi, hiện

giờ Hiến Vương đã chết, trong Trùng Cốc không còn bất cứ thứ gì có thể uy hiếp chúng tôi nữa.” Nghe Tộc trưởng nhà mình lại từ Trường Bạch Sơn vội đến đây, Sở Vân cũng hiểu ra gật đầu, vội vàng nói.

Đối với chuyện có gì bên trong Thanh Đồng Môn dưới Trường Bạch Sơn, Sở Vân trong lòng hiểu rõ.

Chắc chắn lần này Tộc trưởng chuẩn bị đi giải quyết cái gọi là Cổ Thần Kỳ Lân kia, đúng lúc gặp phải chuyện ở đây, nên mới vội vã đến.

Hiện giờ Hiến Vương đã giải quyết, vậy tự nhiên cũng nên đi đối phó Cổ Thần Kỳ Lân rồi.

“Được, vậy mọi thứ cẩn thận.” Vỗ vai Sở Vân, Sở Hoang cũng không nói nhiều, thân hình lóe lên, liền trực tiếp bay lên trời, hóa thành một luồng sáng biến mất ở chân trời.

Nhìn bóng lưng Sở Hoang rời đi, Vương Bàn Tử không khỏi cảm khái nói: “Bàn Tử tôi thật sự chưa từng thấy, trên đời này lại có tồn tại thần tiên như Tộc trưởng Sở, vốn dĩ tôi tưởng rằng việc trộm mộ, tìm long lầu bảo điện là chuyện thần bí quỷ dị nhất thế gian, nhưng so với Tộc trưởng Sở thì quá đỗi tầm thường.” “Này Bàn Tử, không phải cậu nói thừa sao?

Từ khi chúng ta vào nghề đến giờ, đã từng thấy ai như Tộc trưởng Sở chưa?” Hồ Ba Nhất không thèm khách khí liếc cậu ta một cái, mặt đầy khinh thường nói.

“Được rồi, Tộc trưởng hiện giờ đã tiêu diệt Cổ Thần Hiến Vương, vậy cũng đến lúc chúng ta báo thù rửa hận rồi.” Đúng lúc này, Sở Vân bên cạnh mặt nghiêm lại, trầm giọng nói.

“Chết tiệt, muốn báo thù rửa hận thì phải làm, lão già Hiến Vương suýt chút nữa giết chết chúng ta rồi, giờ ông ta chết rồi, Bàn gia cũng

tuyệt đối không thể để ông ta yên ổn.” “Không sai, lão già Hiến Vương đã hóa thành tro bụi, tôi cũng phải lật tung sào huyệt của ông ta lên.” “…” Hễ nhắc đến Hiến Vương, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cả hai đều nghiến răng nghiến lợi căm hận.

Hôm nay nếu không phải Sở Hoang đến cứu, e rằng lúc này họ đã chết đến mức không còn một mảnh vụn nào rồi.

“Hiến Vương hiện giờ tuy đã chết, nhưng Lăng Vân Tiên Cung vẫn còn đó.” “Đi, chúng ta đi nổ tung cái Tiên Cung chết tiệt của lão ta, để ông ta muốn thành tiên, đặt chân lên Cổ Thần, thì cứ làm thần tiên đến đủ đi.” Ánh mắt Sở Vân lạnh lẽo, lạnh giọng quát, dẫn đầu đi về phía đỉnh núi cao nhất ở phía xa.

Hôm nay, vì Hiến Vương mà bốn tử sĩ Sở gia chết thảm, mối thù này không báo, thề không làm người.

Cùng lúc đó, sau khi rời khỏi Trùng Cốc Điền Nam, thân hình Sở Hoang như luồng sáng, cực nhanh phá không đi về phía Trường Bạch Sơn.

Với tu vi Đại Thành cảnh thứ năm của chưởng khống giả hiện giờ, nếu điều khiển binh khí chưởng khống giả mà bay, tốc độ của anh còn nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Khi đến đây mất hơn ba giờ đồng hồ, nhưng khi trở về, chỉ mất vỏn vẹn hai giờ đồng hồ, liền trực tiếp từ Trùng Cốc Điền Nam đến Trường Bạch Sơn.

Khi đến Trường Bạch Sơn, anh cũng không hề chần chừ, nhanh chóng đi vào Vân Thiên Cung, hướng về phía Thanh Đồng Môn.

Không lâu sau, anh đã đến nơi ban đầu Sở Hoang từng bước vào Thanh Đồng Môn.

Từ xa, anh đã thấy Trương Khải Linh mặc áo hoodie đen, đội mũ,

vác Hắc Kim Cổ Đao, nửa dựa vào một tảng đá, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vút!

Dường như cảm nhận được khí tức của Sở Hoang, Trương Khải Linh đột nhiên mở mắt, trực tiếp đứng dậy đi về phía Sở Hoang.

"Kính chào Tộc trưởng!" Trương Khải Linh cung kính nói.

"Ừm, đi thôi, chúng ta nên vào Thanh Đồng Môn lần nữa." Vỗ vai Trương Khải Linh, Sở Hoang cười nhạt nói.

"Vâng, Tộc trưởng!" Trương Khải Linh gật đầu, sau đó từ trong túi lại lấy ra một khối Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, muốn bước tới ấn nó lên cơ quan mở Thanh Đồng Môn.

Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ thực ra là khối ngọc tỷ mà lần trước anh đã lấy từ tay Sở Hoang.

Khi hai người ban đầu bước vào Thanh Đồng Môn, Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ đã không bị mất, vẫn luôn nằm trên người Trương Khải Linh.

Ong!

Cùng với sự xuất hiện của Quỷ Nữu Long Ngư Ngọc Tỷ, một luồng năng lượng đặc biệt lập tức bùng phát từ đó, sau đó nhanh chóng hòa vào cánh Thanh Đồng Môn kia.

Ầm ầm ầm… Ngay sau đó, cùng với một luồng sáng trắng chói lọi truyền đến, cánh Thanh Đồng Môn khổng lồ, lúc này cuối cùng cũng từ từ mở ra lần nữa.

Chỉ là so với lần trước hai người vào Thanh Đồng Môn, xung quanh có rất nhiều âm binh, lần này Thanh Đồng Môn mở ra, ngoại trừ hai người họ ra, căn bản không có bất kỳ bóng dáng nào khác.

Ầm ầm ầm… Cùng với hai thân ảnh bước vào Thanh Đồng Môn,

cánh Thanh Đồng Môn khổng lồ lại một lần nữa bắt đầu đóng lại.

Trong khoảnh khắc, Đông Hạ Hoàng Lăng, trong Vân Thiên Cung, lại một lần nữa rơi vào sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Trong Thanh Đồng Môn!

Nhìn chiếc quan quách khổng lồ trước mặt, bị xích sắt to lớn khóa chặt, trong mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Nhân loại!

Ngươi dám!

Ngươi thực sự nghĩ bản thần dễ bị bắt nạt sao?" Khi Sở Hoang vừa đến gần chiếc quan quách đó, quan quách lập tức rung chuyển dữ dội, xích sắt loảng xoảng vang lên, bên trong truyền ra tiếng gầm thét phẫn nộ của Cổ Thần Kỳ Lân.

"À… Lão Kỳ Lân vẫn nhớ ta ư?" Nghe tiếng gầm thét cực kỳ phẫn nộ của Cổ Thần Kỳ Lân, Sở Hoang không khỏi lạnh lùng cười một tiếng, sau đó vỗ vỗ quan quách, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười trêu tức.

"Nhân loại, ngươi đã cướp đi thân thể bản thần, dù có hóa thành tro tàn bản thần cũng có thể nhận ra ngươi.

Hừ, ngươi cứ đợi đấy, đợi khi linh hồn bản thần khôi phục, trùng tố nhục thân xong, nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn." Cổ Thần Kỳ Lân liên tục gầm lên giận dữ, sát ý trong lời nói đối với Sở Hoang gần như hóa thành thực chất.

"Đáng tiếc!" Sở Hoang lắc đầu, lạnh lùng cười một tiếng nói: "Lão Kỳ Lân, giết ta ư, e rằng đời này ngươi không có cơ hội đó rồi, sau hôm nay trên đời này sẽ không còn Cổ Thần Kỳ Lân nữa." "… Ý gì?" Nghe lời Sở Hoang nói, ngữ khí Cổ Thần Kỳ Lân lập tức trở nên kinh nghi bất định, thậm chí còn mang theo chút bất an.

“Ý gì ư?

Ý của ta rất đơn giản, lần trước ta đến đây, đợi ta quay lại lần nữa thì ngươi sẽ chết, bây giờ chính là lúc ngươi chết…!” Lời vừa dứt, tay phải Sở Hoang đột nhiên vỗ xuống, dưới sự dũng động của sức mạnh đáng sợ, trực tiếp khiến từng sợi xích sắt to lớn đang khóa chặt chiếc quan quách trước mặt vỡ vụn.

Ầm ầm ầm… Ngay sau đó, anh lại tung ra một chưởng nữa, nắp quan tài khổng lồ kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, truyền ra một trận tiếng nổ ầm ầm.

Ong… Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc nắp quan tài bị đánh bay, trong quan quách lập tức bay ra một luồng thần quang màu đỏ rực.

Luồng thần quang đó vừa xuất hiện, liền hóa thành một hư ảnh Kỳ Lân cao hàng trăm mét.

Hư ảnh Kỳ Lân đó lơ lửng trên không trung, một đôi mắt khổng lồ kinh nghi bất định đánh giá xung quanh, khi nhìn thấy Sở Hoang và Trương Khải Linh phía dưới, trong đồng tử nó lập tức ngưng tụ ra sát ý và phẫn nộ chưa từng có.

“Nhân loại!” Hư ảnh Kỳ Lân ngửa mặt lên trời gầm thét, sau đó hai mắt chết chóc nhìn chằm chằm Sở Hoang phía dưới, sát ý đáng sợ đó trực tiếp bùng phát từ trong linh hồn, bao trùm lên thân Sở Hoang.

“Lão Kỳ Lân, chuẩn bị chết đi?” Nhìn linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân trước mặt, Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng nói.

“Gầm… Muốn giết bản thần ư, bản thần sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán trước.” Cổ Thần Kỳ Lân liên tục gầm lên giận dữ, sau đó dữ dội xông về phía Sở Hoang.

Chương 198

"Tìm chết!" Chứng kiến điều đó, Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng, đồng thời tinh thần niệm lực linh hồn, lập tức ngưng tụ thành từng thanh phi đao, chém giết về phía linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân.

Ong ong ong… Từng thanh phi đao tinh thần niệm lực, không ngừng vung vẩy chém giết trên linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân.

"Gầm…" Lại có tiếng gầm rống phẫn nộ và kinh hoàng truyền đến, Cổ Thần Kỳ Lân cảm nhận được một cơn đau kịch liệt từ sâu trong linh hồn, khiến nó gần như phát điên.

"Nhân loại, làm sao ngươi có thể có thực lực mạnh mẽ như vậy, không thể nào!" Cổ Thần Kỳ Lân liên tục gầm thét, trong hư ảnh linh hồn một đôi mắt khổng lồ, càng hiện lên sự không thể tin được đậm đặc.

"Không thể nào ư?

Trên đời này không có gì là không thể, giống như ngươi chưa từng tin rằng mình cũng sẽ có ngày hoàn toàn ngã xuống vậy.

E rằng ngay cả ngươi cũng không thể tin, sau hôm nay ngươi sẽ hoàn toàn tan thành mây khói phải không?" Sở Hoang vẫn cười lạnh không thôi, sau đó vung tay lên, trực tiếp khiến từng thanh phi đao linh hồn kia tiêu tán.

Đại Diễn Thần Quyết khởi động, một luồng lực thôn phệ tinh thần linh hồn ngút trời, lập tức hung dũng tràn về phía Cổ Thần Kỳ Lân.

"Gầm…" Khi luồng lực thôn phệ cổ xưa dũng hiện trong khoảnh khắc đó, Cổ Thần Kỳ Lân gầm rống gào thét, thần tình không cam lòng lại cực kỳ kinh khủng.

Trong khoảnh khắc đó, nó thực sự cảm nhận được, cái chết chân chính lại gần đến thế.

Là Cổ Thần trên thế gian, lại cũng sẽ ngã xuống, điều đó căn bản là không thể.

Thế nhưng dù có bao nhiêu điều không thể, cùng với linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân ngày càng suy yếu, nỗi kinh hoàng trong lời nói của nó càng trở nên đậm đặc.

Ong ong ong… Cùng lúc đó, cùng với hư ảnh linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân bị thôn phệ từng chút một, tinh thần linh hồn lực của Sở Hoang lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi âm thanh của Cổ Thần Kỳ Lân chìm vào sự tuyệt vọng và không cam lòng cuối cùng, tia linh hồn cuối cùng của nó cũng hoàn toàn bị Sở Hoang thôn phệ.

Ong!

Trong Thanh Đồng Môn, khi Sở Hoang hoàn toàn thôn phệ linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân, trong khoảnh khắc đó linh hồn anh cũng bắt đầu biến đổi.

Vi hình tinh cầu trong não hải anh trở nên càng thêm rực rỡ, thần quang màu tím vàng không ngừng lóe lên trong não hải anh.

Thậm chí vi hình tinh cầu cũng lớn hơn một chút, tinh thần lực bàng bạc đó cũng trở nên càng thêm cường đại.

Chỉ đáng tiếc, tu vi chưởng khống giả linh hồn hiện giờ của tôi đã đạt Đại Thành cảnh giới thứ năm, sau khi thôn phệ linh hồn Cổ Thần Kỳ Lân, vốn tưởng rằng có thể một lần bước vào Viên Mãn cảnh giới thứ năm, ai ngờ chỉ tăng cường một chút, cũng không đạt đến trình độ đột phá Viên Mãn.

“Hù…” Sở Hoang từ từ mở mắt, thở ra một hơi trọc khí, trong

mắt không khỏi lóe lên một tia thất vọng.

Nhưng rất nhanh, anh đã lấy lại tâm trạng, trên mặt lại hiện lên một nụ cười nhạt.

Tuy thất vọng vì tu vi chưởng khống giả không đột phá Viên Mãn cảnh giới thứ năm, nhưng có thể có chút đề thăng cũng tốt rồi.

Dù sao, sau khi tu vi đạt đến cảnh giới thứ năm, mỗi chút đề thăng đều cực kỳ quan trọng.

Tin rằng, sẽ không mất nhiều thời gian, tôi có thể đột phá một lần nữa.

Nhìn chiếc quan quách khổng lồ và xích sắt to lớn trên mặt đất, Sở Hoang vung tay một cái, thu hồi chúng vào hệ thống, thành công nhận được gần hai vạn điểm tích lũy, có thể thấy quan quách và xích sắt cũng có giá trị không nhỏ.

"Đi thôi, hiện giờ Cổ Thần Kỳ Lân đã hoàn toàn bị tiêu diệt, Trương gia từ nay về sau, cũng sẽ hoàn toàn tự do rồi." Nhìn Trương Khải Linh vẫn đang ngây người bên cạnh, Sở Hoang cười nhạt nói.

"Tự do!" Ánh mắt Trương Khải Linh mê mang, sau đó lại lập tức trở nên kiên định và mang theo chút hỉ sắc: "Tự do rồi, Trương gia đã hoàn toàn thoát khỏi gông cùm xiềng xích trước đây." "Đi thôi!" Vỗ vai Trương Khải Linh, Sở Hoang chậm rãi đi về phía Thanh Đồng Môn.

Lần này anh không định đợi Thanh Đồng Môn tự động mở ra, mà trực tiếp thu hồi Thanh Đồng Môn.

Hiện giờ Cổ Thần Kỳ Lân đằng sau Thanh Đồng Môn đã bị chém giết thôn phệ, cánh Thanh Đồng Môn kia cũng không còn cần thiết phải giữ lại nữa.

Trước cánh Thanh Đồng Môn khổng lồ, Sở Hoang đánh giá một

lượt, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, thu hồi cánh Thanh Đồng Môn trước mắt cho tôi." "Đinh, đang thu hồi… Thu hồi thành công, chúc mừng ký chủ nhận được một triệu điểm tích lũy." Hả?

Nghe tiếng hệ thống truyền đến trong đầu, Sở Hoang lập tức nhíu mày, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Cánh Thanh Đồng Môn này vậy mà trị giá một triệu điểm tích lũy?

Lúc trước thu hồi nửa thân thể máu thịt của Cổ Thần Kỳ Lân, cũng chỉ nhận được một triệu điểm tích lũy, vậy mà bây giờ thu hồi một cánh Thanh Đồng Môn lại nhận được nhiều điểm tích lũy như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng hợp lý.

Thanh Đồng Môn là thứ xuyên suốt một tuyến cốt truyện lớn, từ đầu đến cuối đều lấy nó làm trung tâm mà kéo dài ra.

Vật liệu để đúc Thanh Đồng Môn, nhất định cực kỳ hiếm có, lại thêm việc chôn sâu trong Đông Hạ Hoàng Lăng mấy ngàn năm, sớm đã không biết nhiễm bao nhiêu âm sát chi khí.

Huống chi nó còn tương đương với mộ táng của Cổ Thần Kỳ Lân, có thể nhận được nhiều điểm tích lũy như vậy, dường như cũng không có gì là ghê gớm.

Đồng thời, trong khoảnh khắc Thanh Đồng Môn biến mất, toàn bộ không gian vốn có phía sau Thanh Đồng Môn, cũng nhanh chóng tiêu biến, cuối cùng hoàn toàn hòa làm một với thế giới bên ngoài.

Nhìn không gian đột nhiên biến thành bộ dạng hiện tại, thần tình Trương Khải Linh hơi ngây người, sau đó trên khuôn mặt lạnh lùng đó, không khỏi hiện lên một nụ cười.

"Đi thôi!" Sau một tiếng hô, hai người lập tức bước đi, rất nhanh đã ra khỏi Đông Hạ Hoàng Lăng, đến trên ngọn núi tuyết bên ngoài.

Lúc này sắc trời dần tối, hai người ở dưới Trường Bạch Sơn, sau khi trọ lại một đêm trong khách sạn, định ngày hôm sau sẽ trở về Kinh Đô thành.

Ngày hôm sau vào buổi trưa, Sở Hoang và Trương Khải Linh hai người, lại một lần nữa trở về Sở phủ đại viện!

Chỉ là Trương Khải Linh không ở lại Sở phủ lâu, liền trực tiếp rời đi, dường như đã đi đến Tô Hàng, Hạo Thiên Chân muốn anh đi tranh đoạt gì đó.

Còn về Sở Hoang, thì lại ở trong phủ nghỉ ngơi vài ngày, chuẩn bị đợi khi nghỉ ngơi đủ rồi, sẽ đi đến thế giới cấp bốn mới được mở ra.

Hai thế giới cấp bốn được mở ra là Siêu Thần và Đấu Thiên Khung, đều không phải là thế giới cấp bốn bình thường, chúng đều thuộc loại đỉnh cấp trong số các thế giới cấp bốn, thậm chí thế giới Đấu Thiên Khung còn có thể đạt đến cấp độ thế giới cấp năm nửa bước.

Thế giới trước, là con đường thành thần bằng công nghệ gen, thế giới đó xét về lực chiến đấu có mạnh đến đâu, Sở Hoang thực sự không dám khẳng định, nhưng công nghệ thì tuyệt đối có thể nói là đáng sợ.

Lấy Ám Vị Diện làm hạt nhân, biến chiến sĩ gen thành thần thể.

Với những phương pháp mạnh mẽ, có thể dự đoán mọi quỹ tích và xu thế được gọi là tất cả, thậm chí đạt đến trình độ định nghĩa lại quy tắc và khái niệm.

Đương nhiên, cái gọi là định nghĩa quy tắc và khái niệm, cũng chỉ có thể trong thế giới đó, và với những gì vũ trụ đã biết, nếu thực sự xuất hiện những thứ vượt ra ngoài phạm vi vũ trụ đã biết, cái gọi là định nghĩa lại quy tắc và khái niệm, cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Nhưng dù sao đi nữa, trong thế giới Siêu Thần, lực chiến đấu và lực phá hoại của thế giới này, tuyệt đối cực kỳ đáng sợ.

Thậm chí lực chiến đấu đơn thể mạnh nhất, có thể đạt đến trình độ đáng sợ hủy diệt một hằng tinh.

Trong định nghĩa của hệ thống, giới hạn của thế giới này, chính là cảnh giới thứ tám, hàng triệu năm nay, lại chưa từng có ai đạt đến cảnh giới này.

Cường giả mạnh nhất đã biết, cũng chỉ là cảnh giới thứ bảy mà thôi.

Đương nhiên, bởi vì thế giới này không có hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, chỉ dựa vào chiến sĩ gen, cùng với Ám Vị Diện và trình độ phát triển công nghệ, mà đạt đến khái niệm công nghệ thành thần.

Vì vậy, định nghĩa cảnh giới của hệ thống đối với thế giới này, cũng chỉ là quy đổi dựa trên lực chiến đấu.

So với thế giới Siêu Thần, thế giới Đấu Thiên Khung lại là một thế giới cấp năm nửa bước chân chính, một thế giới huyền huyễn có hệ thống tu luyện hoàn chỉnh.

Thế giới này từng là một thế giới cấp năm chân chính, chỉ đáng tiếc sau đó không biết vì sao lại bị giáng cấp thành cấp năm nửa bước.

Cường giả cảnh giới thứ tám (Đấu Đế) đã hơn vạn năm chưa từng xuất hiện.

Thế giới quan của hai thế giới này cực kỳ rộng lớn, không chỉ Sở Hoang thích hợp để đi rèn luyện, mà còn thích hợp cho tất cả tộc nhân và tử sĩ Sở gia rèn luyện.

Thế giới trước, có thể rèn luyện ở mức độ khá lớn, làm quen với vũ khí trang bị tiên tiến hơn của thế giới vị lai, cùng với sự tôi luyện của chiến tranh khoa huyễn.

Những chiến dịch mà Trái Đất đã trải qua trong giai đoạn đầu, cũng có thể khiến một người nhanh chóng hoàn thành sự biến đổi trong thời gian ngắn.

Nếu có thể học hỏi các loại công nghệ của thế giới này, tương lai Sở gia có thể chế tạo các loại chiến hạm vũ trụ.

Tuy đối với việc công nghệ thành thần, Sở Hoang không thích, nhưng những kỹ thuật Ám Vị Diện, kỹ thuật động cơ thứ sinh vật, những thứ này nếu có thể được nâng cấp gia cường, tương lai sẽ có ích cho Sở gia.

Thế giới Đấu Thiên Khung, thì có thể rèn luyện tu vi bản thân tốt hơn, cùng với việc chứng kiến sự tàn khốc của giới tu luyện chân chính.

Đồng thời, thế giới này có không ít cơ duyên cực kỳ hữu ích cho việc nâng cao tu vi, nếu có thể có được, cũng có thể giúp thực lực gia tộc tăng lên không nhỏ.

"Xem ra phải để các tộc nhân và tử sĩ đã vào các thế giới đó, đẩy nhanh tiến độ nhiệm vụ thế giới rồi." Sở Hoang lười biếng nằm trên ghế bập bênh, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, khẽ tự lẩm bẩm.

Thế giới Đấu Thiên Khung!

Ma Thú Sâm Lâm!

Cùng với không gian gợn sóng, khoảnh khắc tiếp theo, một thân ảnh lơ lửng xuất hiện giữa không trung.

Người này mặc một bộ trang phục võ sĩ màu đen, bên ngoài khoác áo choàng dài, mái tóc đen nửa dài tùy ý bay tán loạn, dung mạo tuấn lãng phi phàm, lông mày kiếm mắt sáng, đôi mắt sâu thẳm như tinh thần vũ trụ.

Sau khi xuất hiện, nhìn khu rừng xung quanh bốn phía, trong mắt

anh không khỏi lộ ra một tia hiếu kỳ.

Người này không ai khác, chính là Sở Hoang vừa mới đến thế giới này.

Sau khi nghỉ ngơi một tuần trong Sở phủ đại viện ở Kinh Đô thành, Sở Hoang liền chuẩn bị đi vào một thế giới cấp bốn, rèn luyện một phen, tiện thể xem tu vi của mình có thể đột phá lần nữa không.

Chương 199

Nhưng về việc rốt cuộc nên vào thế giới Siêu Thần hay Đấu Thiên Khung, Sở Hoang từng một thời gian phân vân.

Sau khi trải qua một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, anh quyết định trước tiên đến thế giới Đấu Thiên Khung xem sao.

Với tu vi võ giả Đại Thành cảnh thứ tư, chưởng khống giả Đại Thành cảnh thứ năm hiện giờ, nếu đặt ở thế giới Đấu Thiên Khung, đó có thể tương đương với cường giả Đấu Hoàng và Đấu Tông.

Thậm chí, xét về lực chiến đấu, dưới Đấu Tôn, có thể xưng là vô địch.

Ngay cả cường giả Đấu Tôn, cũng chưa chắc không thể đánh một trận với anh.

Dù sao, những gì anh tu luyện có thể dung hợp với Thôn Phệ Tinh Không Pháp làm cốt lõi, cùng với vô số công pháp võ hiệp, huyền huyễn tu tiên.

Ngay cả ở cùng một cảnh giới, lực chiến đấu của anh cũng mạnh hơn không ít so với thế giới này.

"Đinh, xét thấy ký chủ lần đầu tiên vào thế giới này rèn luyện, hệ thống đặc biệt phát hành nhiệm vụ.

Đinh, phát hành nhiệm vụ chính tuyến: Trở thành cường giả mạnh nhất thế giới này.

Nhiệm vụ thành công có thể nhận được phần thưởng: Hồng Mao Tam Thế công pháp tu luyện hoàn chỉnh.

Thời gian nhiệm vụ không giới hạn.

Đinh, phát hành nhiệm vụ phụ tuyến: Chém giết hoặc thu phục nhân vật chính thiên mệnh.

Nhiệm vụ thành công có thể nhận được phần thưởng: 【Hỗn Độn Phần Diễm Quyết】" 【Hỗn Độn Phần Diễm Quyết】: Phiên bản nâng cấp cực hạn của Phần Quyết, có thể thôn phệ mọi loại hỏa diễm của chư thiên, nâng cao tu vi, lĩnh ngộ Hỏa Chi Đại Đạo, trở thành Hỏa Chi Đạo Tổ!

Đột nhiên, đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu, khiến Sở Hoang lập tức nhíu mày.

"Nhiệm vụ chính tuyến là trở thành cường giả mạnh nhất thế giới này, phần thưởng là Hồng Mao Tam Thế công pháp tu luyện ư?

Chẳng lẽ là Hoàn Mỹ Tu Hành Pháp, Nhân Thể Bí Cảnh Tu Hành Pháp, Nhân Thể Tiến Hóa Tu Hành Pháp?" Trong mắt Sở Hoang lóe lên tinh quang, ba loại tu hành pháp đó đều không hề đơn giản, đặc biệt là ba loại tu hành pháp hoàn chỉnh, tu luyện đến cuối cùng, có thể trở thành tồn tại siêu việt Đạo.

Còn về việc siêu việt Đạo rốt cuộc mạnh đến mức nào, Sở Hoang thực sự không có khái niệm, nhưng anh biết một điều, ba loại tu hành pháp hoàn chỉnh, tuyệt đối không kém gì Thôn Phệ Tinh Không Pháp.

Nếu có thể dung hợp ba loại tu hành pháp, nhất định có thể khiến Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, đạt đến một cấp độ mạnh mẽ hơn.

Thậm chí, tộc nhân và tử sĩ gia tộc, cũng có thể tu luyện ba loại tu hành pháp, từ đó sinh ra nhiều tộc nhân và cường giả có thực lực mạnh mẽ hơn.

"Nhiệm vụ chính tuyến thì dễ hoàn thành, dù sao không có giới hạn thời gian, cũng không nhất thiết phải lần này đặt chân vào thế giới này, nhất định phải trở thành cường giả mạnh nhất, sau này cũng có

thể đi đến các thế giới khác, sau đó quay lại thế giới này để hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến." Sở Hoang khẽ tự lẩm bẩm, nhiệm vụ chính tuyến trở thành cường giả mạnh nhất thế giới này, đối với tôi mà nói, đích thực không khó khăn, chỉ cần một chút thời gian mà thôi.

Dù sao, cường giả mạnh nhất thế giới này cũng phải là Đấu Đế cảnh giới thứ tám, hiện giờ tôi chỉ tương đương với Đấu Tông mà thôi.

Muốn trong thời gian ngắn trở thành cảnh giới thứ tám, tự nhiên cũng có cách, nhưng làm như vậy, đối với căn cơ của tôi tuyệt đối sẽ có không ít tổn hại.

Nếu thực sự làm vậy, thì chẳng khác nào vứt dưa hấu nhặt hạt vừng, không có nửa điểm ý nghĩa.

"Nhiệm vụ phụ tuyến thì có chút thú vị, chém giết hoặc thu phục nhân vật chính thiên mệnh?

Thật thú vị…" Khóe miệng Sở Hoang khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Nhân vật chính thiên mệnh của thế giới này là ai?

Tự nhiên là thiếu niên từng hô lên "ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây".

Đối với người này, kiếp trước có người thích, tự nhiên cũng có người ghét.

Nhưng không thể không nói, thiếu niên đó đối xử với huynh đệ, bằng hữu, người thân, thì thật sự không có gì để chê.

Chỉ là luôn thích xuất hiện vào lúc quan trọng để cứu vãn tình thế, thích ra vẻ!

Nói chung, Sở Hoang khá là thưởng thức cậu ta.

Nếu có thể thu phục cậu ta, trở thành một thành viên tử sĩ Sở gia, sẽ rất có lợi cho Sở gia.

Dù sao, thực sự chém giết đối phương, cũng không có bất kỳ lợi ích nào.

Dù sao, bất kể chém giết hay thu phục, đều có thể nhận được phần thưởng.

Là Tộc trưởng Sở gia, tự nhiên phải lấy lợi ích gia tộc làm đầu.

Có thêm một vị Viêm Đế trở thành tử sĩ Sở gia, đối với Sở gia chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhiệm vụ còn có một cách khá thú vị.

Đó là thu hoạch vô số nhân vật chính thiên mệnh của chư thiên, trở thành tử sĩ Sở gia.

Bất kể là Thiên Đế, Đạo Tổ, Võ Tổ, Thánh Nhân… nếu đều có thể trở thành tử sĩ Sở gia, thì đối với Sở gia mà nói, lợi ích tuyệt đối không phải là một hai điểm.

"Chậc chậc… Cách này, sau này đúng là có thể thực hiện tốt." Sở Hoang tặc lưỡi, khẽ cười một tiếng nói.

Rõ ràng, lúc này anh đã quyết định, muốn thu phục nhân vật chính thiên mệnh của thế giới này, để cậu ta trở thành tử sĩ Sở gia.

Đợi nhiệm vụ hoàn thành, liền có thể nhận được 【Hỗn Độn Phần Diễm Quyết】.

Công pháp tu luyện này, có thể thôn phệ mọi loại hỏa diễm của chư thiên, nếu tu luyện đến cực hạn, có thể trở thành Hỏa Chi Đạo Tổ.

Chỉ riêng cách này thôi, đủ để chứng minh công pháp này rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Dù sao, bất kỳ một Đại Đạo nào tu luyện lĩnh ngộ Viên Mãn, đó đều là tồn tại đứng sừng sững trên chư thiên.

Đạo Tổ!

Chỉ có tồn tại đã đi hết con đường của một Đại Đạo, mới có thể sở hữu danh xưng đó.

Kiểu Đạo Tổ này, với cái kiểu tự phong Đạo Tổ kia, là hai khái niệm khác nhau.

"Công pháp này cũng nhất định phải dung nhập vào Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, đến lúc đó thôn phệ mọi loại hỏa diễm của chư thiên, cũng có thể nhanh chóng tăng cường tu vi của tôi." Sở Hoang khẽ tự lẩm bẩm, công pháp này mạnh mẽ như vậy, có lẽ tương lai trong Sở gia, có thể xuất hiện không ít cường giả trên Hỏa Chi Đại Đạo.

Sau khi thu liễm tâm thần, Sở Hoang ngẩng mắt đánh giá xung quanh, tinh thần lực lập tức quét ra.

Cảm nhận được rất nhiều ma thú gần đó, lúc này anh đại khái đoán được, hiện giờ có lẽ mình không ở Ma Thú Sâm Lâm, mà ở một nơi có môi trường tương tự.

Ầm ầm ầm… Đột nhiên, đúng lúc này, không xa truyền đến một trận tiếng nổ lớn.

Luồng khí lãng dư ba cuồn cuộn đó, dù cách hơn mười dặm, cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

"Thú vị thật, có cường giả đang chém giết ở đó sao?" Sở Hoang nhíu mày, sau đó thân hình lóe lên, lập tức hóa thành một luồng sáng, đi về phía nơi giao chiến.

Không lâu sau, anh đã cách nơi giao chiến chỉ vài trăm mét.

Sở Hoang đáp xuống trên một cây cổ thụ, hai tay chắp sau lưng,

đầy hứng thú đánh giá phía trước.

Chỉ thấy trong không trung không xa phía trước, một nhân loại đang chém giết với một đầu ma thú.

Con ma thú đó có hình dáng kỳ lạ, vừa như sư tử vừa như hổ lại như báo, thân dài mấy mét, toàn thân màu tím, đầu mọc sừng nhọn, sườn sinh ra hai cánh.

Đừng nói thể hình của nó so với Cổ Thần Kỳ Lân, Xà Thần, Xà Mẫu trong thế giới Đạo Mộ thì cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng tu vi thực lực của con ma thú đó lại vô cùng cường đại.

Trong cảm nhận của Sở Hoang, con ma thú đó vậy mà có tu vi cảnh giới thứ tư, nếu đặt ở thế giới này, đó có thể là tồn tại cấp Đấu Hoàng.

Người đang chiến đấu chém giết với nó, vậy mà là một nữ tử.

Nữ tử này mặc một bộ váy dài màu xanh lục nhạt, ở cổ tay và vai, đeo giáp y màu xanh lục nhạt viền vàng.

Cô ấy tay cầm một thanh trường kiếm, đang ra sức chém giết với con ma thú đó.

Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, Sở Hoang cũng sẽ không có bất kỳ ngạc nhiên nào, điều khiến anh cảm thấy hứng thú, là nữ tử này vậy mà sở hữu dung nhan tuyệt thế.

Đối phương rõ ràng toát ra khí chất thanh nhã thoát tục, nhưng khi chém giết chiến đấu, lại như một vị nữ chiến thần, khí phách ngút trời.

“Chậc chậc… Chẳng lẽ đây chính là Ma Thú Sơn Mạch, trước mắt đang chém giết nhau, là Vân Vận và Tử Tinh Sư Vương sao?” Sở Hoang nheo mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt.

"Cực Vẫn Sát của Gió!" Sâu trong Ma Thú Sơn Mạch, Vân Vận, một cô gái khoác trên mình bộ váy lụa màu xanh nhạt, tay cầm một thanh trường kiếm, toàn thân tràn ngập khí tức kinh khủng, chỉ thấy nàng lạnh lùng quát lớn.Ngay sau đó, khí tức toàn thân nàng bỗng bùng nổ, quanh người phát ra từng luồng cuồng phong.

Nàng vung kiếm chém ra một luồng kiếm mang mạnh mẽ, kiếm mang lấp lánh thần quang màu xanh nhạt, cuốn theo từng đợt cuồng phong.Cuồng phong lạnh lẽo, thổi bay từng cây cổ thụ khổng lồ xung quanh, nghiền nát chúng thành vô số cành cây và lá rụng.

Luồng kiếm mang màu xanh nhạt đáng sợ đó, mang theo sức mạnh vô song, lao thẳng về phía Tử Tinh Sư Vương.Đối mặt với thuật sát phạt mạnh mẽ như vậy, Tử Tinh Sư Vương gầm lên giận dữ: "Nhân loại, thật sự cho rằng bản vương dễ bắt nạt sao?

Chết đi cho bản vương!"Theo tiếng gầm của Tử Tinh Sư Vương vừa dứt, ngay lập tức, chiếc sừng nhọn màu tím trên trán nó lóe lên ánh sáng chói lọi, sau đó bộc phát ra một luồng thần quang, lao thẳng về phía luồng kiếm mang đáng sợ kia.Oanh long long...Khi hai luồng sức mạnh va chạm vào nhau, không trung lập tức vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Âm thanh bùng nổ khủng khiếp vang vọng khắp Ma Thú Sơn Mạch, vô số dư chấn khí kình nghiền nát tất cả hoa cỏ, cây cối, đá núi, vách đá xung quanh thành bột mịn.Những luồng khí kình khó tin đó thậm chí hóa thành từng đợt cuồng phong, sóng lớn, không ngừng quét về bốn phía.

Trong phạm vi hơn nghìn mét, tất cả mọi thứ đều bị dư chấn của trận chiến san bằng thành bình địa, hóa thành một đống đổ nát.Cuồng phong thậm chí còn lan xa hàng nghìn mét, cuốn theo vô số mảnh gỗ vụn, lá cây và bụi bặm trong không trung.Nhìn cảnh tượng đang diễn

ra không xa, Sở Hoang khẽ nhíu mày, lập tức nhảy vọt lên, chân đạp hư không đứng thẳng.

Chương 200

Cây cổ thụ nơi anh vừa đứng, dưới dư chấn của cú đánh vừa rồi, đã trực tiếp bị nghiền nát thành vô số mảnh gỗ vụn, bay lả tả trong không trung.Lúc này, trên không trung không xa, Vân Vận mặt mày trắng bệch, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi, thân hình lùi xa hàng trăm mét, sau đó mặt mày lạnh lùng, hai cánh xanh nhạt sau lưng vẫy một cái, lập tức quay người rời đi.Vừa rồi, một người và một thú đều bộc phát ra đòn sát phạt mạnh nhất của mình, chỉ tiếc Vân Vận cuối cùng vẫn kém một chiêu, chịu một chút thương thế.

Nếu tiếp tục tử chiến, e rằng tình huống tốt nhất cũng là lưỡng bại câu thương, thậm chí có khả năng chết thảm ở đây.Vì vậy, nàng không chần chừ, lập tức rời khỏi nơi này.

Còn những thứ nàng cần, chỉ đành chờ xem tình hình rồi tranh đoạt sau.Nhìn Vân Vận rời đi, Tử Tinh Sư Vương cũng không truy kích.

Không phải là không muốn, mà thực sự cú đánh vừa rồi khiến nó cũng có chút khí tức quay cuồng, cho dù có đuổi theo cũng chưa chắc đã giết được đối phương."Hừ!" Nhìn hướng Vân Vận rời đi, Tử Tinh Sư Vương hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng quay người chuẩn bị trở về hang ổ của mình.Nhìn cảnh tượng này, trong mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia tinh quang.Thực lực của Tử Tinh Sư Vương quả thực không tệ, thân là cường giả Đấu Hoàng cảnh giới thứ tư, tuyệt đối là một trong những bá chủ của Ma Thú Sơn Mạch.Không biết nếu thu hồi một ít thi thể ma thú, hệ thống có thưởng điểm tích lũy không nhỉ?Nếu được thì toàn bộ ma thú trong Ma Thú Sơn Mạch, tôi sẽ không bỏ qua.

Ở trong Ma Thú Sơn Mạch, số lượng ma thú cường giả Đấu Hoàng cảnh tuyệt đối không dưới mười con, thậm chí ngay cả ma thú cấp bậc Đấu Tông cảnh giới thứ năm cũng có ít nhất một hai con.Nếu có thể chém giết và thu hồi tất cả những ma thú này cho hệ thống, chắc chắn có thể khiến điểm tích lũy đột phá mốc hàng vạn."Đinh, xin ký chủ từ bỏ ý nghĩ không thực tế này.

Từ bây giờ trở đi, ký chủ thu hồi thi thể cường giả ở thế giới khác sẽ không nhận được bất kỳ điểm tích lũy nào."Nghe hệ thống nói, Sở Hoang lập tức nhíu mày, nói: "Hệ thống, nếu không thể thu hồi thi thể cường giả để kiếm điểm tích lũy, vậy sau này tôi làm sao có thể kiếm điểm?""Đinh, trừ thế giới Đạo Tông ra, ở các thế giới khác ký chủ kiếm điểm tích lũy sẽ dựa vào việc hoàn thành nhiệm vụ thế giới để nhận được các điểm tích lũy khác nhau.

Vì vậy, đề nghị ký chủ mở thêm nhiều thế giới khác, để tộc nhân hoàn thành nhiều nhiệm vụ thế giới hơn, mới có thể kiếm được lượng lớn điểm tích lũy."Những lời hệ thống nói khiến Sở Hoang nhíu mày càng sâu.Cứ như vậy, độ khó để kiếm điểm tích lũy từ nay trở đi, e rằng sẽ tăng lên rất nhiều.Dù sao, việc thu hồi các loại thi thể, cũng như những thứ chứa âm sát chi khí để kiếm điểm tích lũy, vốn là phương pháp kiếm điểm quan trọng nhất.Nhưng bây giờ, các thế giới khác sẽ không thể thu hồi để kiếm điểm nữa, nguồn điểm tích lũy trực tiếp biến mất gần một nửa."May mà thế giới Đạo Tông không nằm trong danh sách này, nếu không..." Sở Hoang lẩm bẩm một mình.

Vì cần hoàn thành nhiệm vụ thế giới mới có thể kiếm điểm tích lũy, xem ra chỉ có thể mở thêm nhiều thế giới hơn, đó mới là cách tốt nhất.Anh lắc đầu, sau đó thân hình lóe lên, trực tiếp đuổi theo hướng Vân Vận vừa biến mất.Tôi cần đến Ô Đàm Thành để hoàn thành nhiệm vụ phụ, thu nhận nhân vật chính định mệnh về dưới trướng.Nhưng hiện tại mới đến, thực sự không biết phải đi hướng

nào, vì vậy chỉ có thể đi tìm Vân Vận hỏi đường...Trong Ma Thú Sơn Mạch, bên bờ suối dưới một thác nước, đôi cánh xanh nhạt sau lưng Vân Vận vẫy một cái, sau đó từ từ biến mất."Các hạ đã đi theo lâu như vậy, lẽ nào không định lộ diện sao?" Vân Vận đối mặt với thác nước, thần sắc lạnh lùng, nhàn nhạt nói.Dưới thác nước, dòng nước đập vào vách đá, tạo nên một trận sóng gió, làm mái tóc đen dài của Vân Vận bay tán loạn, váy áo cũng phấp phới.Vù!Ngay khi tiếng Vân Vận vừa dứt không lâu, một bóng người lập tức xuất hiện cách nàng không xa.Nhìn thanh niên tuấn tú đột nhiên xuất hiện trước mắt, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng của Vân Vận không khỏi hiện lên một vẻ dị sắc.Không ngờ nàng lại không thể cảm nhận được tu vi của đối phương?Có hai cách giải thích cho tình huống này: hoặc là thực lực đối phương cao hơn nàng rất nhiều, hoặc là đối phương có một bí thuật đặc biệt để thu liễm khí tức của bản thân, không cho người khác nhận ra.Dù là cách nào, cũng đều cho thấy đối phương không hề đơn giản.Nhưng dựa vào tốc độ xuất hiện của thanh niên tuấn tú vừa rồi, Vân Vận rõ ràng nghiêng về khả năng thứ nhất hơn."Ngươi là ai, vì sao lại đi theo ta?" Vân Vận lạnh lùng với khuôn mặt xinh đẹp, không chút biểu cảm hỏi."Cô nương đừng trách, vừa rồi trùng hợp thấy cô nương và con ma thú kia tử chiến, tôi lại không quen thuộc nơi này, nên tìm cô nương để hỏi đường." Sở Hoang cười nhạt, đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Vân Vận, cũng không để tâm, khẽ cười một tiếng rồi trực tiếp mở miệng hỏi.Đúng là hỏi đường, nhưng lại không muốn che giấu.

Đối với người phụ nữ lạnh lùng nhưng thanh nhã thoát tục này, Sở Hoang quả thực có chút toan tính riêng.Nhưng dù sao đi nữa, tôi cũng không đến mức vì một chút chuyện nhỏ mà nói dối. "Không quen thuộc nơi này, muốn hỏi đường?" Khi nghe Sở Hoang nói, trên mặt Vân Vận lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc và khó tin.Ma Thú Sơn Mạch là một nơi cực kỳ nổi tiếng trong toàn bộ Gia Mã đế quốc, nhưng đối

phương lại không biết nơi này sao?Nhìn nụ cười chân thành trên mặt đối phương, dường như cũng không giống đang nói dối.Hơn nữa, đối phương còn trẻ như vậy, lại có thực lực không kém, thậm chí còn mạnh hơn nàng.Khiến Vân Vận vô thức cho rằng, đối phương e rằng không phải người của vùng Tây Bắc này."Lẽ nào là đến từ Trung Châu?" Vân Vận khẽ nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng.Tuy nhiên, trên mặt nàng vẫn không chút biểu cảm, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Sở Hoang, lạnh lùng nói: "Muốn hỏi đường đến đâu?""Ô Đàm Thành!" Sở Hoang cười nhạt nói."Ô Đàm Thành?" Nghe ba chữ này, trong mắt Vân Vận lập tức hiện lên một vẻ dị sắc.Địa danh này hình như đã nghe ở đâu đó rồi?Đúng rồi!Vị hôn phu của Yên Nhiên hình như ở Ô Đàm Thành.Nhưng Yên Nhiên dường như không thích cuộc hôn nhân này, chuẩn bị đi hủy hôn rồi phải không?Đối với chuyện nhỏ này, Vân Vận không để trong lòng.

Hôn sự hủy cũng hủy rồi, nàng cũng có thể chuyên tâm tu luyện.Vốn dĩ đã suýt quên chuyện này, bây giờ bị Sở Hoang nhắc đến Ô Đàm Thành, thì lại nhớ ra.(Xem truyện sảng văn, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!)Nơi đó hình như ở... phía tây bắc Ma Thú Sâm Lâm thì phải?Đang suy nghĩ, Vân Vận liền lắc đầu nói: "Tôi không rõ vị trí cụ thể của Ô Đàm Thành ở đâu, nhưng hình như là ở phía tây bắc, có thể thử đến đó xem có tìm thấy không.""Ồ?

Vậy thì đa tạ cô nương." Sở Hoang nghe vậy, cười nhạt, sau đó khẽ hỏi: "Tôi tên Sở Hoang, không biết phương danh của cô nương là gì?""Sở Hoang?" Vân Vận khẽ nhíu mày, Trung Châu có gia tộc họ Sở lớn nào sao?Hay đối phương đến từ một tông môn thế lực mạnh mẽ nào đó ở Trung Châu?Mặc dù nàng là cường giả Đấu Hoàng, tu vi có thể hoành hành khắp Gia Mã đế quốc, nhưng đối với Trung Châu, nàng hiểu biết quá ít.Đối với việc Sở Hoang hỏi tên, Vân Vận hơi chần chừ, sau đó mở miệng nói: "Vân Vận, tôi là tông chủ đương

nhiệm của Vân Lam Tông.""Ừm?" Nghe Vân Vận nói, Sở Hoang lập tức nhíu mày, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.Cứ tưởng Vân Vận sẽ không nói thật tên của mình, không ngờ đối phương không chỉ nói ra tên thật, mà còn nói cả thân phận.Dường như tình huống khi gặp nhân vật chính định mệnh có chút khác biệt?Đối với điều này, mặc dù Sở Hoang có chút thắc mắc, nhưng cũng không để tâm. "Không ngờ Vân cô nương tuổi trẻ như vậy, lại có thể làm tông chủ một tông, thật sự khiến người ta bội phục." Sở Hoang chắp tay, cúi người cười nói với Vân Vận.Tiếp theo, chỉ thấy anh đánh giá đối phương một lượt, sau đó đổi giọng nói: "Tôi thấy Vân cô nương có thương tích trong người, nếu cô nương không chê, trong người tôi có một loại đan dược, có thể nhanh chóng giúp cô nương hồi phục thương thế."Nói rồi, Sở Hoang lật tay, một bình sứ bạch ngọc xuất hiện trong tay anh, sau đó ném về phía Vân Vận.Nhìn thấy cảnh tượng này, Vân Vận vô thức đưa tay ra đón.

Đợi khi hoàn hồn chuẩn bị từ chối, thì thấy Sở Hoang lại mở miệng nói: "Hôm nay đa tạ Vân cô nương đã chỉ đường cho Sở mỗ, bình đan dược này coi như lễ tạ, Sở mỗ có việc, xin cáo từ trước."Nói xong, không đợi Vân Vận mở miệng nói chuyện, liền thấy Sở Hoang bước chân một cái, trực tiếp bay lên không trung, trong nháy mắt hóa thành một luồng sáng biến mất ở chân trời.Nhìn cảnh tượng này, đồng tử Vân Vận co rút kịch liệt, khuôn mặt vốn lạnh lùng, lúc này cũng không khỏi lộ ra một tia kinh hãi.Đi bộ trên không, lướt trên không trung!Cường giả Đấu Tông cảnh giới?Hít!Sở Hoang lại có thực lực đáng sợ như vậy?Phải biết rằng, ở thế giới này, chỉ có cường giả đạt đến Đấu Tông cảnh giới mới có thể tự do đi bộ trên không.Ngay cả cường giả Đấu Hoàng, cũng chỉ có thể dựa vào Đấu Khí ngưng tụ thành một đôi cánh để bay lượn trên không trung.Nhưng việc đó và việc Đấu Tông cảnh giới đi bộ trên không có sự khác biệt về bản chất.Vốn dĩ Vân Vận chỉ nghĩ rằng Sở Hoang dù mạnh hơn nàng,

cũng vẫn nằm trong Đấu Hoàng cảnh giới, không ngờ đối phương lại đã bước vào Đấu Tông cảnh giới.Trong toàn bộ Gia Mã đế quốc, dường như cường giả mạnh nhất cũng chỉ là Đấu Hoàng cảnh mà thôi.Nhưng bây giờ, lại có một cường giả Đấu Tông cảnh giới giáng lâm, không biết là chuyện tốt hay xấu, liệu có ảnh hưởng đến Vân Lam Tông hay không.Ngay lập tức, Vân Vận vô cùng khẳng định, Sở Hoang tuyệt đối đến từ Trung Châu.Có thể ở độ tuổi hai mươi mà có tu vi Đấu Tông cảnh giới, hoặc là đệ tử cốt lõi của một gia tộc lớn nào đó ở Trung Châu, hoặc là thiên tài đệ tử của một thế lực mạnh mẽ nào đó. "Đối phương muốn đến Ô Đàm Thành, lẽ nào Ô Đàm Thành tồn tại điều gì đó khiến một cường giả Đấu Tông cảnh giới cũng phải để tâm, hoặc là người nào đó?" Vân Vận thầm suy đoán, sau đó cúi đầu nhìn bình sứ bạch ngọc trong tay.Vừa rồi nghe Sở Hoang nói, nàng vô thức mở bình sứ ra.Lập tức, một luồng hương thuốc tươi mát xông vào mũi.Chỉ cần ngửi một chút, đã khiến tinh thần Vân Vận chấn động, thương thế ẩn sâu trong người cũng có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.Thần dược!Chỉ cần mùi hương thuốc đã có hiệu quả mạnh mẽ như vậy, vậy nếu thật sự dùng thuốc, e rằng thương thế trên người sẽ không mất bao lâu mà có thể hoàn toàn lành lặn.Suy nghĩ, Vân Vận cuối cùng không nhịn được, trực tiếp đổ ra một viên đan dược, sau đó dùng.Ong!Đan dược vừa vào miệng đã tan chảy, lập tức hóa thành một luồng dược lực nồng đậm lưu chuyển khắp tứ chi bách hài của nàng.Chỉ trong chốc lát, nàng lại phát hiện thương thế trên người đã hồi phục đến bảy tám phần, nhiều nhất là ngày mai có thể hoàn toàn lành lặn rồi sao?"Haiz...

Đây là nội tình của cường giả Trung Châu sao?

Tùy tiện một viên đan dược lại có kỳ hiệu như vậy, ngay cả Đan Vương Cổ Hà, e rằng cũng không thể luyện chế ra được đan dược như vậy đâu?" Vân Vận vô thức cười khổ một tiếng.

So với Trung Châu, Gia Mã đế quốc giống như một vùng quê hẻo lánh, căn bản không thể so sánh được. "Sở Hoang!" Nhìn hướng Sở Hoang vừa rời đi, Vân Vận vô thức thất thần, thần sắc phức tạp.Đối với tâm trạng phức tạp của Vân Vận lúc này, Sở Hoang đương nhiên không biết, cho dù có biết e rằng cũng không để ý.Lúc này, anh đang lướt không trung, bay về phía tây bắc Ma Thú Sơn Mạch.Sở dĩ vừa rồi đưa cho Vân Vận một bình đan dược, đương nhiên là có chút toan tính riêng.Ân tình tặng thuốc!Hơn nữa lại ở một cảnh giới như vậy, Vân Vận trong thời gian ngắn, sẽ không thể nào quên được.Thêm nữa, cuối cùng anh lại bay đi trên không trung, Vân Vận chắc chắn sẽ kinh hãi.Nếu không thể để lại một ấn tượng đủ sâu sắc trong lòng đối phương, lần sau gặp lại, làm sao có thể khiến trái tim nàng triệt để loạn nhịp được?...Ô Đàm Thành!Là một thành phố nhỏ hẻo lánh của Gia Mã đế quốc, toàn bộ Ô Đàm Thành không lớn.Quy mô thành phố, thậm chí còn không bằng một huyện nhỏ tùy tiện ở thế giới Đạo Tông.Nhưng trong thành phố nhỏ hẻo lánh này, lại có ba gia tộc lớn.Đồng thời, vì rất gần Ma Thú Sơn Mạch, nên Ô Đàm Thành trở nên khá phồn hoa trong toàn bộ Gia Mã đế quốc.Lúc này, Tiêu gia, một trong ba gia tộc lớn của Ô Đàm Thành, đang tiến hành một cuộc kiểm tra đệ tử gia tộc. "Đấu Khí xoáy, ba đoạn, sơ cấp!" Trên quảng trường, kèm theo ánh sáng yếu ớt lóe lên trên một tấm bia đá.Người đàn ông trung niên bên cạnh vẻ mặt lãnh đạm, cất tiếng nói.Trước bia đá, một thiếu niên không chút biểu cảm, nhưng sâu trong đáy mắt không khỏi lộ ra một tia tự giễu và bất lực, hai tay càng nắm chặt, móng tay dường như đã đâm vào lòng bàn tay.Dưới đài, đông đảo tộc nhân Tiêu gia, không ai là không lộ vẻ chế giễu, vẻ mặt coi thường nhìn thiếu niên trên đài.Thiên tài thiếu niên năm xưa, nay lại sa sút thành phế vật như vậy, thật sự khiến người ta tiếc nuối."Người tiếp theo, Tiêu Huân Nhi!" Theo thiếu niên từ từ bước xuống đài đá, người đàn ông trung niên tiếp tục cất tiếng gọi.Ngay sau đó, liền thấy một

thiếu nữ tuy còn hơi non nớt, nhưng lại có dung mạo khuynh thành khuynh quốc bước lên đài đá.Khi nhìn thấy thiếu nữ này, đông đảo tộc nhân Tiêu gia xung quanh, không ai là không lộ vẻ si mê nhìn thiếu nữ kia. "Đấu Khí xoáy, chín đoạn!" Khi thiếu nữ kiểm tra xong, tin tức hiển thị trên bia đá khiến mọi người dưới đài không khỏi xôn xao.Đấu Khí xoáy chín đoạn!Chỉ còn một bước nữa là trở thành một Đấu Giả thật sự.Phải biết rằng, Tiêu Huân Nhi cũng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi mà thôi, lại có thực lực như vậy, sau này chắc chắn có thể trở thành một trong những trụ cột của Tiêu gia.Trong chốc lát, không ít ánh mắt thiếu niên, trở nên càng thêm si mê.Đối với ánh mắt của những người đó, Tiêu Huân Nhi không để ý, chỉ với khuôn mặt lạnh nhạt từ từ bước xuống đài đá.Khi đi ngang qua thiếu niên phế vật lúc trước, Tiêu Huân Nhi dừng bước, sau đó khẽ nói: "Viêm ca, đừng để tâm đến cách nhìn của người khác, chỉ có nỗ lực đề thăng, mới không bị người khác giẫm đạp và coi thường như vậy."Nói xong, Tiêu Huân Nhi liền không chút biểu cảm rời khỏi quảng trường.Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, thiếu niên phế vật tự giễu cười một tiếng.Thiếu niên phế vật không ai khác, chính là nhân vật chính định mệnh Tiêu Viêm!Khác với cốt truyện gốc, Tiêu Viêm ở thế giới này khi còn nhỏ không dùng năng lượng Đấu Khí để ôn dưỡng kinh mạch cho Tiêu Huân Nhi, mối quan hệ giữa hai người tuy không tệ, nhưng còn xa mới đạt đến mức độ yêu thích lẫn nhau.Màn đêm buông xuống!Hậu sơn Tiêu gia!Tiêu Viêm thần sắc suy sụp nằm nghiêng trên đất, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, một lúc lâu sau, mới nặng nề thở dài một tiếng."Ông trời khốn kiếp, đã để ta xuyên không đến thế giới này rồi, vì sao lại còn để ta trở thành một phế vật?" Tiêu Viêm bất lực thở dài, trên mặt không khỏi lộ ra một tia quật cường, lập tức ngồi dậy, khoanh chân tiếp tục tu luyện.Ong!Không lâu sau, chỉ thấy khí thế trên người anh dường như đã tăng lên một mức độ nhất định.Ngay lập tức, Đấu Khí xoáy đột phá, đạt đến bốn đoạn.Thế nhưng, chưa kịp

vui mừng, khí tức toàn thân lại đổ xuống, lại rớt xuống ba đoạn."Lại như vậy!""Đan điền của mình rốt cuộc bị làm sao vậy, vì sao không thể tích trữ năng lượng Đấu Khí?" Tiêu Viêm thần sắc đau khổ, trong lòng lại phẫn nộ đến cực điểm.Lẽ nào sau này, cả đời mình chỉ có thể làm một phế vật sao?Tiêu Viêm nội tâm suy sụp, lại ngửa người ra sau, nằm trên đất yên lặng nhìn trăng sáng trên bầu trời.Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương!Đối với câu thơ này, trước đây anh không hiểu!Nhưng bây giờ, lại thực sự cảm nhận được, rốt cuộc là ý nghĩa gì.Cũng không biết mặt trăng này, có giống mặt trăng ở kiếp trước không.Thế nhưng, khi Tiêu Viêm đang thất thần nhìn trăng sáng trên bầu trời, bỗng nhiên nhíu mày, dụi dụi mắt cẩn thận, lại nhìn về phía mặt trăng.Chỉ thấy, trong tầm mắt của anh, trên mặt trăng trong sáng kia, xuất hiện một chấm đen nhỏ.Sau đó, chấm đen nhỏ kia càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một bóng người, đạp trăng, lướt không trung, xuất hiện trước mắt anh.Cảnh tượng này, khiến đồng tử Tiêu Viêm co rút kịch liệt, thần sắc hoảng hốt, sợ hãi đến mức vội vàng bò dậy khỏi đất, rồi liên tục lùi về phía sau.Đạp trăng, lướt không trung!Thủ đoạn khủng bố này, chưa từng nghe nói đến."Tiêu Viêm?" Trên không trung, Sở Hoang từ từ hạ xuống, hai tay chắp sau lưng, có chút hứng thú đánh giá Tiêu Viêm một lượt, thần sắc trêu tức nói."Tiền... tiền bối là ai, vãn bối là Tiêu Viêm của Tiêu gia." Đối mặt với cường giả trước mắt, Tiêu Viêm biết rõ không thể trêu chọc, trong lòng tuy căng thẳng, nhưng cố gắng kìm nén sự sợ hãi, chắp tay cúi người hành lễ nói. "Thú vị!" Biết được thiếu niên trước mắt, đúng là Tiêu Viêm mà mình đang tìm, khóe miệng Sở Hoang không khỏi khẽ cong lên."Cậu nhóc, có muốn trở nên mạnh hơn không?" Sở Hoang mỉm cười, nhìn Tiêu Viêm trực tiếp thẳng thắn mở miệng hỏi. (Xem truyện sảng văn, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!)Lần này đến đây, ý định ban đầu của tôi đương nhiên là thu phục Tiêu Viêm, làm tử sĩ cho Sở gia.Vì vậy, tôi cũng lười nói những lời thừa thãi.

Nếu cậu ta bằng lòng, vậy sau này sẽ là tử sĩ của Sở gia, có tài nguyên tu luyện của gia tộc, tương lai chắc chắn có thể quật khởi nhanh chóng hơn.Nhưng nếu cậu nhóc không biết điều, vậy tôi cũng đành ra tay giết chết.Một nhân vật chính định mệnh chưa trưởng thành mà thôi, nếu tự tìm đường chết, tôi lật tay là có thể diệt. "Gì... gì cơ, ý gì vậy, vãn bối không hiểu ý tiền bối, xin tiền bối nói rõ." Lúc này, khi nghe Sở Hoang đột ngột nói ra một câu như vậy, Tiêu Viêm lập tức ngẩn người. "Ý mặt chữ, có muốn trở nên mạnh hơn không!" Sở Hoang lại cất tiếng nói. "Mạnh hơn?" Tiêu Viêm nghe vậy, trong mắt không khỏi lộ ra một tia sáng, nhưng nhanh chóng tia sáng đó liền dập tắt, thần sắc suy sụp tự giễu nói: "Tiền bối đừng đùa với tôi, đã biết tên tôi, cũng nên hiểu rõ tình trạng của tôi.

Tôi bây giờ không phải chỉ là một phế vật sao, cho dù có muốn mạnh hơn thì làm sao được, phế vật làm sao có thể trở nên mạnh hơn?" "Thú vị..." Lời nói của Tiêu Viêm khiến Sở Hoang không khỏi khẽ cười một tiếng.

Quả nhiên không hổ là người xuyên không sao, cho dù bây giờ là một phế vật không thể tu luyện, cũng không đơn giản như vậy.Trong lời nói liền suy đoán và xác nhận mục đích của tôi."Vấn đề không thể tu luyện, theo tôi thấy căn bản không phải là chuyện gì to tát, chỉ cần tôi bằng lòng ra tay, không chỉ có thể tu luyện lại, thậm chí tốc độ tu luyện cũng sẽ vượt xa tưởng tượng của người thường." Sở Hoang nhìn sâu vào Tiêu Viêm một cái, sau đó từ từ mở miệng nói.Nghe lời đó, cơ thể Tiêu Viêm lập tức chấn động, đôi mắt nhìn chằm chằm Sở Hoang, trong mắt có kinh ngạc, có khó tin, nhưng càng nhiều hơn là sự khó tin. "Tiền... tiền bối thật sự có cách sao?" "Nếu tiền bối có thể giải quyết vấn đề này, vãn bối nhất định sẽ không quên ơn lớn của tiền bối." Tiêu Viêm trực tiếp cúi người hành lễ, giọng nói kích động. "Không đủ!" Sở Hoang thần sắc lạnh lùng lắc đầu, ánh mắt nhìn

chằm chằm Tiêu Viêm, từ từ mở miệng nói: "Nếu trở thành tử sĩ của Sở gia tôi, tôi không chỉ có thể giúp cậu tu luyện thành công, mà thành tựu tương lai của cậu còn vượt xa tưởng tượng của người khác.

Còn nếu không chọn trở thành tử sĩ của Sở gia tôi, quyền lựa chọn nằm trong tay cậu, hãy nắm bắt lấy!"..."Tử sĩ!" Khi nghe Sở Hoang nói, sắc mặt Tiêu Viêm kịch biến, thần sắc đều mang theo chút kinh ngạc và thất vọng.Ban đầu cứ tưởng vị tiền bối trước mắt này muốn thu mình làm đệ tử, đồng thời giải quyết vấn đề không thể tu luyện.Ai ngờ lại muốn mình trở thành tử sĩ của gia tộc đối phương.Đường đường là người xuyên không, thiếu tộc trưởng Tiêu gia, sao lại cam tâm tình nguyện trở thành tử sĩ của gia tộc người khác?Thế nào là tử sĩ?

Là muốn sống thì sống, muốn chết thì không thể không chết!Từ nay về sau, tính mạng sẽ không thuộc về mình, mà thuộc về gia tộc của đối phương.Khiến nội tâm Tiêu Viêm vừa phẫn nộ lại vừa bất lực, mang theo chút không cam lòng.Nhưng nếu không đồng ý điều kiện của đối phương, cả đời này e rằng chỉ có thể làm một phế vật.Không chỉ cả đời bị người đời chế giễu, châm chọc, vĩnh viễn sống dưới sự áp bức của người khác, thậm chí không bao lâu nữa, vị trí tộc trưởng của cha mình e rằng cũng sẽ bị các trưởng lão tước đoạt.Phế vật thì thôi đi, còn muốn liên lụy cha mình cũng phải chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của người khác.Khiến nội tâm anh càng thêm vô cùng đau khổ.Trong chốc lát, sắc mặt Tiêu Viêm lúc xanh lúc trắng, trong thời gian ngắn, sắc mặt tối sầm không xác định.Không cam lòng, phẫn nộ, châm chọc, đau khổ...

đủ loại cảm xúc, tại khoảnh khắc đó, không ngừng hiện lên trong lòng.Vị tiền bối trước mắt nói quyền lựa chọn nằm trong tay mình, nhưng có thể lựa chọn sao?Vì cha, vì bản thân, chỉ cần có thể tu luyện, thì trở thành tử sĩ của gia tộc người khác, cũng không còn cách

nào khác.Bởi vì không có sự lựa chọn nào khác!Phịch ~Chỉ thấy Tiêu Viêm thần sắc đau khổ nhắm hai mắt lại, hai đầu gối khuỵu xuống, trực tiếp quỳ trên đất, trầm giọng nói với Sở Hoang: "Văn bối Tiêu Viêm, nguyện làm tử sĩ cho gia tộc tiền bối, chỉ cầu tiền bối giải quyết nỗi khổ không thể tu luyện của văn bối.""Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ, thu phục nhân vật chính định mệnh, nhận được phần thưởng [Hỗn Độn Phần Diễm Quyết]."Tại khoảnh khắc Tiêu Viêm quỳ xuống, trong đầu Sở Hoang lập tức vang lên âm thanh của hệ thống.Nhiệm vụ phụ, đã hoàn thành rồi sao?"Đinh, ký chủ có muốn nhận phần thưởng ngay bây giờ không?""Nhận!""Đinh, đang phát phần thưởng..."Theo lời hệ thống vừa dứt, ngay sau đó, một luồng thông tin khổng lồ lập tức tràn vào não Sở Hoang.Nếu không phải cường độ linh hồn của Sở Hoang đã đạt đến cảnh giới đáng sợ, e rằng luồng thông tin này đã đủ để khiến anh choáng váng.Sở Hoang khẽ nhắm mắt, cảm ngộ một chút về công pháp tu luyện, sau đó mới lại nhìn về phía Tiêu Viêm."Thằng nhóc, không cần bi phẫn như vậy, cảm thấy chịu đựng sự sỉ nhục nào đó, cậu tưởng tử sĩ của Sở gia tôi ai cũng có thể làm sao?" Sở Hoang vừa nói, vừa vẫy tay, một luồng lực lượng vô hình trực tiếp đỡ Tiêu Viêm đứng dậy khỏi đất."Tiền bối, vì bây giờ tôi đã là tử sĩ của gia tộc ngài, vậy bây giờ ngài có thể giải quyết vấn đề không thể tu luyện của tôi không?" Tiêu Viêm vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Hoang, trầm giọng nói."Đó là đương nhiên!""Lời tôi nói, đương nhiên sẽ làm." Sở Hoang gật đầu, đối với việc Tiêu Viêm hiện tại còn không cam tâm tình nguyện, anh cũng không để ý.Đợi khi đối phương tu luyện "Quốc thuật bản tử sĩ" xong, tự nhiên sẽ làm tất cả vì Sở gia, trung thành tuyệt đối với Sở Hoang.Nghe Sở Hoang nói xong, trên mặt Tiêu Viêm lập tức hiện lên vẻ mong đợi.Chỉ cần có thể khiến mình tu luyện lại thành công, thì tất cả những gì bỏ ra đều đáng giá.Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đặt trên chiếc nhẫn trên ngón tay Tiêu Viêm.Ong!

Chỉ thấy anh chỉ một ngón tay, ngay sau đó, một luồng thần quang màu tím vàng, lập tức bao bọc lấy chiếc nhẫn kia.Vù!Tiếp theo, một linh hồn hư ảo, dưới sự kéo ra của luồng thần quang màu tím vàng kia, trực tiếp bị kéo ra khỏi chiếc nhẫn.Nhìn cảnh tượng này, Tiêu Viêm bên cạnh sắc mặt kịch biến, thần sắc kinh hãi, hoàn toàn không dám tin tất cả.Chiếc nhẫn này là do mẹ anh để lại, vạn vạn lần không ngờ bên trong lại có một linh hồn người. "Lão già, ẩn náu trong chiếc nhẫn, hút lấy tu vi của người ta mấy năm để dưỡng bản thân, kế hoạch thật hay." Nhìn linh hồn hư ảo kia, Sở Hoang thần sắc lạnh lùng nói."?""Tiền bối, tôi ba năm không thể tu luyện, tất cả đều là do ông ta giở trò sao?" Khi nghe Sở Hoang nói xong, sắc mặt Tiêu Viêm trở nên cực kỳ khó coi, đôi mắt càng như phun lửa, trừng mắt nhìn linh hồn hư ảo kia giận dữ gầm lên: "Lão già!""Tất cả rốt cuộc là ông ta giở trò gì, vì sao lại trốn trong chiếc nhẫn của mẹ tôi, vì sao lại hấp thụ năng lượng Đấu Khí của tôi?""Ông có biết tôi ba năm nay sống như thế nào không?

Cả ngày chịu đựng ánh mắt khinh bỉ của người khác, tu vi đình trệ không tiến, thậm chí còn rớt xuống Đấu Khí xoáy ba đoạn.""Ông rốt cuộc muốn làm gì...

A!" Khi hiểu ra nỗi khổ ba năm mình phải chịu đựng, tu vi rớt xuống đình trệ không tiến, tất cả đều do linh hồn hư ảo kia gây ra, Tiêu Viêm hoàn toàn bùng nổ.Thậm chí anh giật phắt chiếc nhẫn ra, ném mạnh xuống đất, vung nắm đấm lao về phía đối phương đánh.Chỉ tiếc đối phương lúc này chỉ là một linh hồn, một quyền hoàn toàn đánh vào khoảng không....Lúc này, linh hồn hư ảo kia, đối mặt với lời mắng chửi và giận dữ của Tiêu Viêm, cũng không khỏi lộ ra chút xấu hổ. (Xem truyện sảng văn, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!)"Tiểu hữu... tiểu hữu, đừng vội a, lão phu cũng là tình thế bắt buộc.""Lão phu vẫn luôn ở trong chiếc nhẫn, ba năm trước linh hồn

vừa vặn tỉnh lại từ giấc ngủ say, linh hồn của lão phu bị thương, vì vậy chỉ có thể hấp thụ năng lượng Đấu Khí của tiểu hữu để chữa thương.""Lão phu đã quyết định, vài ngày nữa sẽ thu tiểu hữu làm đệ tử, truyền thụ công pháp mạnh mẽ, để bù đắp cho tiểu hữu.""Ba năm tuy tiểu hữu chịu đủ ánh mắt khinh bỉ, nhưng chẳng phải cũng vừa vặn rèn luyện tâm tính của tiểu hữu, cũng khiến tiểu hữu nhận rõ bộ mặt của những người đó sao?"Nghe lời linh hồn hư ảo kia nói, Tiêu Viêm hai nắm tay nắm chặt, giận dữ gầm lên: "Rèn luyện bà nội nhà ông, tôi có cho ông rèn luyện không hả?

Nếu không phải ông, với thiên phú tu luyện của tôi, ba năm thời gian đủ để tôi bước vào đỉnh phong Đấu Giả.

Thậm chí bây giờ đột phá Đấu Sư cũng không chừng.

Ba năm đó!

Đời người được mấy cái ba năm?""Được rồi!" Khi Tiêu Viêm định tiếp tục gầm lên giận dữ, Sở Hoang bên cạnh lại vẫy vẫy tay, ngăn lại."Tiền bối, lão già này đã hại tôi ba năm không thể tu luyện, thậm chí tu vi rớt xuống, chịu đủ sự sỉ nhục, tôi nhất định phải khiến ông ta phải trả giá." Tiêu Viêm nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn linh hồn hư ảo kia, trầm giọng nói."Là tử sĩ của Sở gia tôi, tôi đương nhiên sẽ khiến ông ta phải trả cái giá và bồi thường xứng đáng." Sở Hoang vỗ vai Tiêu Viêm, sau đó vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía linh hồn hư ảo kia, từ từ mở miệng nói: "Tôi biết thân phận của ông, ông từng là luyện dược sư số một Đấu Khí Đại Lục, Đan Tôn Giả phải không?"Vù!Nghe lời đó, linh hồn hư ảo kia, sắc mặt lập tức biến đổi, thần sắc kiêng kỵ và ngưng trọng nhìn chằm chằm Sở Hoang."Ai?""Chúng ta không quen biết, làm sao ngươi biết ta?" Sở Hoang không chút biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Tôi không chỉ biết Đan Tôn Giả, tôi còn biết ông bị đồ đệ phản bội dẫn đến thân tàn ma dại, thậm chí Hồn Điện còn đang truy bắt ông khắp nơi.""Ngươi... rốt

cuộc là ai!" Đan Tôn Giả thần sắc nghiêm túc, nhìn chằm chằm Sở Hoang."Tôi là ai?" Sở Hoang cười nhạt: "Tôi là tộc trưởng Sở gia, Sở Hoang!

Đan Tôn Giả, có muốn báo thù không?

Có muốn tái tạo thân thể không?

Nếu bằng lòng nhập vào Sở gia tôi, trở thành tử sĩ của gia tộc, tất cả đều không phải là mơ."...Sở gia?Nghe Sở Hoang nói, Đan Tôn Giả nhíu chặt mày, trong lòng suy nghĩ một lúc lâu, nhưng vẫn không nhớ ra, ở thế giới này, có một gia tộc họ Sở nào.Nhưng người đàn ông tên Sở Hoang trước mắt này, lại thực sự cho ông một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.Mặc dù bây giờ không còn thân thể, linh hồn bị trọng thương, nhưng về bản chất ông vẫn là một cường giả Đấu Tôn cảnh giới.Trong cảm nhận linh hồn của ông, khí tức của vị Sở Hoang này, ít nhất cũng là cường giả Đấu Tông cảnh giới.Một tộc trưởng mà có thể sở hữu tu vi như vậy, đủ để chứng minh thế lực gia tộc phía sau anh ta không hề nhỏ.Nhưng đối với ông mà nói, điều đó vẫn chưa đủ.Đối phương rốt cuộc dựa vào cái gì mà dám nói ra, vì để báo thù, có thể tái tạo thân thể cho ông, để ông thần phục làm tử sĩ cho gia tộc của anh ta?Nhìn Đan Tôn Giả đang nhíu chặt mày, trong ánh mắt mang theo chút nghi ngờ, Sở Hoang cười nhạt.Biết Đan Tôn Giả đang nghi ngờ, nhưng tôi không hề sốt ruột.Anh hỏi ngược lại một câu: "Đan Tôn Giả, không cần vội vàng đồng ý, tôi tin rằng sau này nếu ông thông minh, hẳn sẽ đưa ra quyết định đúng đắn."Nghe vậy, Đan Tôn Giả như có điều suy nghĩ gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Vì ngươi đã biết danh tính của Đan Tôn Giả ta, vậy hẳn ngươi cũng biết trước khi ta gặp chuyện, ta là luyện dược sư số một của giới tu luyện, càng nên hiểu rõ tu vi ban đầu của ta là Đấu Tôn cảnh giới.

Nhưng vì ngươi vẫn có thể nói ra lời lớn như vậy, ta tuy không biết ngươi đã trải qua những gì, nhưng cũng không đơn giản.

Nếu ngươi có thể giúp ta báo thù rửa hận, tái tạo thân thể, vậy ta sẽ thần phục Sở gia, làm tử sĩ của họ, ta đương nhiên sẽ không bao giờ từ chối.

Nhưng ngươi phải chứng minh trước, bản thân ngươi, và cả Sở gia phía sau ngươi, rốt cuộc có thực lực đó hay không.""Vậy tôi... cứ chờ xem." Sở Hoang nghe vậy, cười nhạt, sau đó nhìn về phía Tiêu Viêm bên cạnh.Lúc này Tiêu Viêm, đã bị lời nói vừa rồi của hai người khiến cho ngây người tại chỗ.Cái linh hồn ẩn mình trong chiếc nhẫn của mẹ, đã hấp thụ năng lượng Đấu Khí ba năm, từng là luyện dược sư số một của giới tu luyện, một cường giả Đấu Tôn cảnh giới?Đấu Tôn cảnh giới!Đó là cảnh giới khủng khiếp đến mức nào?Cường giả mạnh nhất được biết đến trong toàn bộ Gia Mã đế quốc, cũng chỉ là Đấu Hoàng cảnh mà thôi.Nhưng cường giả Đấu Hoàng cảnh đã đủ để hoành hành khắp Gia Mã đế quốc, vậy Đấu Tôn cảnh, mạnh hơn Đấu Hoàng cảnh mấy cảnh giới, lại khủng khiếp đến mức độ nào?Đặc biệt đối phương lại là luyện dược sư số một của giới tu luyện.Chỉ riêng cái danh xưng đó thôi, đã khiến anh hoàn toàn bị chấn động.Dù sao đó là luyện dược sư mà!Trong toàn bộ giới tu luyện, luyện dược sư là cực kỳ hiếm có, dù đi đến đâu, cũng đều được thế nhân kính trọng.Một cách tự nhiên, địa vị của luyện dược sư mạnh hơn không ít so với tu luyện giả bình thường.Cái linh hồn trước mắt này, lại có thể xưng là số một trong giới luyện dược sư, đó là khái niệm gì?"Tiêu Viêm, bây giờ Đan Tôn Giả đã ra khỏi chiếc nhẫn, vấn đề không thể tu luyện của cậu cũng sẽ được giải quyết hoàn toàn.

Nhưng dù sao cậu cũng đã lãng phí ba năm thời gian, nếu muốn bù đắp nhanh chóng ba năm đó, vậy cậu phải tu luyện công pháp mạnh mẽ, có như vậy mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Bây giờ tôi sẽ truyền cho cậu công pháp tu luyện của Sở gia tôi, nếu cậu tu luyện theo công pháp này, không mất bao lâu, cậu sẽ có thể

trở thành một Đấu Giả thật sự."Nói rồi, Sở Hoang lật tay phải, ngay sau đó, một ngọc giản phát sáng màu xanh nhạt, xuất hiện trong tay anh.Ngọc giản khẽ bay lượn, từ từ rơi vào lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Thấy anh còn đang ngây người, Sở Hoang lại mở miệng nói: "Ngọc giản công pháp của Sở gia tôi, bên trong có hai môn công pháp tu luyện, hãy dán nó lên trán, công pháp sẽ truyền vào trong đầu cậu.""Ngọc giản công pháp?" Trong mắt Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên, cái tên này nghe quen thuộc làm sao.Đây chẳng phải là ngọc giản công pháp mà giới tu tiên ở thế giới mạng kiếp trước vẫn luôn truyền tai nhau sao?Ở thế giới này, những tông môn thế lực mạnh mẽ kia, lại cũng có thứ này sao?Trong lòng Tiêu Viêm có chút nghi ngờ, nhưng vẫn vội vàng cầm ngọc giản công pháp, dán nó lên trán mình.Ong!Ngay sau đó, ngọc giản công pháp phát ra ánh sáng xanh nhạt chói mắt, lập tức từ giữa lông mày của anh, dung nhập vào trong đầu, Tiêu Viêm cũng vô thức nhắm chặt hai mắt.Không lâu sau, chỉ thấy Tiêu Viêm đột nhiên mở choàng hai mắt, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, lại khó tin nhìn về phía Sở Hoang."Tiền... tiền bối ngài..." Chưa đợi Tiêu Viêm mở miệng, Sở Hoang vung tay nói: "Trong ngọc giản công pháp có hai môn công pháp, trong đó một môn là Quốc thuật Bát Cực Quyền.

Nếu cậu có thể bước vào Minh Kình, sẽ sở hữu chiến lực của Đấu Giả.

Nếu đạt đến Hóa Kình, sẽ có chiến lực của Đấu Sư. (Xem truyện sảng văn, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) Thậm chí, nếu cậu có thể tu luyện môn Quốc thuật này đến cảnh giới cao nhất, phá vỡ hư không, kiến thần bất hoại, chiến lực sẽ càng khủng khiếp hơn.

Đương nhiên, trong trường hợp không tu luyện công pháp khác, Quốc thuật Bát Cực Quyền dù sao cũng là thuật sát phạt cận chiến, lực sát phạt kinh người, thực lực càng mạnh, chiến lực phát huy ra

đương nhiên cũng càng mạnh.

Môn công pháp còn lại trong ngọc giản, tên là [Hỗn Độn Phần Diễm Quyết], có thể hấp thu bất kỳ hỏa diễm nào của chư thiên để đề thăng thực lực, tu luyện cực hạn của công pháp này, có thể trở thành Hỏa Chi Đạo Tổ.

Nhưng cấp bậc của công pháp này quá cao, tôi không truyền thụ toàn bộ công pháp hoàn chỉnh cho cậu, chỉ khắc ghi công pháp tu luyện giai đoạn Đấu Tông vào trong ngọc giản công pháp.

Nếu muốn công pháp tiếp theo, vậy cậu hãy tích lũy thêm công huân, đến Đài Công Huân của Sở gia tôi để đổi lấy công pháp tiếp theo.

Đương nhiên, trên Đài Công Huân của Sở gia tôi, ghi chép rất nhiều công pháp, đan dược, thần binh, và các loại bảo vật khác nhau.

Nếu muốn, tất cả tiền đề, đương nhiên là phải cống hiến nhiều công huân cho Sở gia mới được."Nghe những lời Sở Hoang nói, toàn bộ Tiêu Viêm đều bị chấn động, thần sắc ngây dại đứng ngẩn ra đó.Quốc thuật Bát Cực Quyền!Chẳng phải là thứ vẫn luôn được đồn đại trên mạng ở kiếp trước sao?Quốc thuật, chỉ để giết địch, không phải công phu biểu diễn!Công pháp tu luyện như vậy, có thể tồn tại ở thế giới này sao?Đó là Quốc thuật được lưu truyền từ Long Quân Nhất Mạch mà.Nhưng Sở Hoang lại có?Lẽ nào, đối phương cũng giống mình, cũng là người xuyên không?Lại có cả [Hỗn Độn Phần Diễm Quyết]!Nuốt chửng tất cả hỏa diễm của chư thiên, tu luyện đến cực hạn, có thể trở thành Hỏa Chi Đại Đạo Đạo Tổ 727.Công pháp nghịch thiên, khó tin như vậy, lại được mình sở hữu sao?Hỏa Chi Đạo Tổ!Chẳng phải mạnh hơn Đấu Đế cảnh giới vô số lần sao?Lúc này, không chỉ Tiêu Viêm kinh ngạc, ngay cả Đan Tôn Giả lúc này cũng kinh ngạc đến cực điểm.Nuốt chửng tất cả hỏa diễm của chư

thiên, để thăng tu vi.Giống "Phần Quyết" đến vậy sao?Chỉ là "Phần Quyết" hình như cũng không bá đạo đến mức đó?"Tiền... tiền bối, dám hỏi ngài có nghe đến Địa Cầu không?" Lúc này, Tiêu Viêm cuối cùng cũng hoàn hồn, vẻ mặt cẩn thận nhìn Sở Hoang, thăm dò hỏi."Địa Cầu?" Sở Hoang nghe vậy, ý vị thâm trường nhìn đối phương một cái, sau đó mới cười nhạt nói: "Tiêu Viêm, tôi biết cậu muốn hỏi gì, không sai, tôi đích xác đến từ Địa Cầu.

Nếu không phải biết cậu và tôi đến từ cùng một nơi, cậu nghĩ tôi sẽ truyền cho cậu công pháp nghịch thiên mạnh mẽ như vậy sao?""Thật... thật sao!""Địa Cầu!

Tiền bối cũng đến từ Địa Cầu!" Khi nhận được lời khẳng định của Sở Hoang, toàn bộ linh hồn Tiêu Viêm đều đang run rẩy, cơ thể càng không nhịn được mà run lên bần bật, thần sắc kích động đến cực điểm.Thật sự là Địa Cầu!Hơn mười năm rồi, không ngờ lại gặp được một vị tiền bối đồng hương!Vì tiền bối có thể xuyên không đến nơi này, vậy chẳng phải đại diện cho việc đối phương có khả năng xuyên không trở về sao?Nghĩ đến việc trở về Địa Cầu, nội tâm Tiêu Viêm càng thêm kích động.Trong đôi mắt, tràn đầy cuồng hỉ, hưng phấn, căng thẳng và đủ loại cảm xúc...."Tiền... tiền bối, ngài có thể về Địa Cầu không?

Chương 201

Ngài có thể dẫn tôi về Địa Cầu xem không?" Khi nghe Sở Hoang cũng đến từ Địa Cầu, toàn bộ Tiêu Viêm đều ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, kích động.Ở thế giới này đã sống hơn mười năm, nhưng anh chưa bao giờ quên rằng mình đến từ Địa Cầu.Địa Cầu!Đó là cội nguồn mà!Làm sao có thể quên được?Nhìn Tiêu Viêm vẻ mặt kích động, Sở Hoang cười nhạt nói: "Tiêu Viêm, cậu có nghe đến không gian song song không?""Không gian song song?" Tiêu Viêm nghe vậy ngẩn người."Không sai!""Tuy tôi và cậu đều đến từ Địa Cầu, nhưng có lẽ căn bản không phải cùng một Địa Cầu.

Chư thiên vạn giới, rộng lớn vô bờ, Địa Cầu từ trước đến nay không chỉ có một, Địa Cầu mà tôi đang ở, e rằng cũng không phải Địa Cầu trong ký ức của cậu." Sở Hoang gật đầu, từ từ mở miệng nói.Nghe lời đó, sự hưng phấn và kích động trong lòng Tiêu Viêm cũng không khỏi nguội lạnh lại.Aiz!Kiếp trước anh cũng từng nghe nói về không gian song song, Địa Cầu có lẽ không phải là duy nhất.Địa Cầu mà tiền bối đang ở, e rằng cũng không phải Địa Cầu mà mình biết ở kiếp trước.Trong chốc lát, trong lòng Tiêu Viêm cũng có chút thất vọng, nhưng đối với Sở Hoang, rõ ràng đã thân cận hơn rất nhiều.Dù sao, cho dù không phải cùng một Địa Cầu, nhưng chung quy cũng là Địa Cầu mà?"Cậu cũng không cần phải thất vọng, nếu có thể ngang dọc chư thiên, tìm kiếm Địa Cầu trong ký ức, tương lai khi thực lực đủ mạnh, đương nhiên có thể làm được." Nhìn Tiêu Viêm thần sắc khá thất vọng, Sở Hoang cười nhạt, vỗ vai anh nói."Ngang dọc chư thiên..." Mắt Tiêu Viêm sáng lên, ngang dọc chư thiên, chỉ bốn chữ, còn khủng khiếp hơn cảnh giới Đấu Đế ở thế giới này rất nhiều.Nếu là trước đây, e rằng anh không có chút tự tin nào, nhưng

trong công pháp mà Sở Hoang vừa truyền cho anh, "Hỗn Độn Phần Diễm Quyết" một khi tu luyện đến cực hạn, có thể trở thành Hỏa Chi Đại Đạo Đạo Tổ.Sở hữu tu vi như vậy, nhất định có thể ngang dọc chư thiên.Khi đó, có lẽ thật sự có thể tìm thấy Địa Cầu trong ký ức.Mặc dù biết rằng để đạt được cảnh giới đó, nhất định sẽ phải trải qua không biết bao nhiêu năm tháng và khổ nạn, nhưng chỉ cần có mục tiêu, có hy vọng, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ.Suy nghĩ, Tiêu Viêm lại "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, cung kính nói với Sở Hoang: "Đa tạ tiền bối truyền pháp chi ân, Tiêu Viêm sau này nguyện vì tiền bối xông pha lửa đạn, không từ nan bất cứ điều gì.""Ha ha...

Thằng nhóc!

Bây giờ là tử sĩ của Sở gia tôi, hơn nữa lại là đồng hương Địa Cầu, tôi đương nhiên sẽ tận tâm bồi dưỡng.

Cậu muốn nhận được nhiều tài nguyên tu luyện hơn của Sở gia tôi, thì hãy làm tốt việc cống hiến cho gia tộc!" Nhìn Tiêu Viêm cơ bản đã được thu phục, Sở Hoang cũng khá vui vẻ cười nói.Sở dĩ trực tiếp truyền thụ "Hỗn Độn Phần Diễm Quyết" cho Tiêu Viêm, chẳng phải là vì khoảnh khắc này sao?

Tiêu Viêm là nhân vật chính định mệnh, ở thế giới này cũng có không ít thứ tốt, dù sao tôi cũng lười đi thu thập.Chẳng bằng để Tiêu Viêm trưởng thành nhanh chóng, đi thu thập những công pháp mạnh mẽ, đan dược, dược phương, cùng với vô số thiên tài địa bảo kia.Tên Tiêu Viêm này ở mặt luyện đan, lại có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.Nếu anh ta trưởng thành, lợi ích đối với Sở gia, tuyệt đối không phải là một chút ít. "Đan Tôn Giả!" Lúc này, ánh mắt Sở Hoang chuyển động, lại một lần nữa đặt lên người Đan Tôn Giả."Hấp thụ năng lượng Đấu Khí của Tiêu Viêm ba năm, khiến cậu ta trở thành phế vật ba năm.

Tôi muốn ông đi theo bên cạnh cậu ta, dạy dỗ thuật luyện đan cho

cậu ta, có bằng lòng không?"Ừm?Nghe Sở Hoang nói, mắt Tiêu Viêm bên cạnh lập tức sáng lên.Thuật luyện đan!Lão già kia đã là luyện dược sư số một của thế giới này, vậy thuật luyện đan, luyện dược của ông ta, nhất định vượt xa người thường.Nếu có thể dạy cho mình thuật luyện đan, vậy chẳng phải mình cũng có thể trở thành luyện dược sư sao?Nhìn ánh mắt Tiêu Viêm, Đan Tôn Giả hơi suy nghĩ một chút, sau đó liền trực tiếp gật đầu đồng ý nói: "Dạy dỗ cậu nhóc này thì không vấn đề gì.

Lão phu vốn dĩ đã định thu cậu ta làm đệ tử, dù sao cũng vì lão phu mà cậu ta đã trở thành phế vật ba năm.""Aiz...

Bây giờ cậu ta đã là tử sĩ của Sở gia tôi, chỉ cần cống hiến đủ, tương lai sẽ không thiếu bất kỳ tài nguyên tu luyện nào.

Còn việc có bái ông làm thầy hay không, đó là chuyện của hai người bọn họ." Sở Hoang gật đầu, đối với việc Tiêu Viêm và Đan Tôn Giả sau này, rốt cuộc có trở thành thầy trò hay không, anh không để ý. (Xem truyện sảng văn, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!)Dù sao đều sẽ trở thành tử sĩ của Sở gia, dù là thầy trò hay không, thì có quan hệ gì đâu?"Được rồi, Tiêu Viêm, bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi định ở lại Tiêu gia vài ngày, cậu thấy sao?"Nghe Sở Hoang nói muốn ở lại Tiêu gia vài ngày, sắc mặt Tiêu Viêm lập tức vui mừng, vội vàng gật đầu nói: "Tiền bối, vậy thì còn gì bằng nữa, tôi sẽ đi chuẩn bị phòng cho ngài.""Ừm...

đi thôi!""Vậy tiền bối..." Tiêu Viêm có chút chần chừ nhìn Đan Tôn Giả một cái."Đan Tôn Giả, ông cứ tiếp tục ở trong chiếc nhẫn kia đi, sau này hãy đi theo Tiêu Viêm thật tốt.""Được!" Đan Tôn Giả nghe vậy gật đầu, không hề có ý từ chối, trực tiếp hóa thành một làn khói xanh lại dung nhập vào chiếc nhẫn.Thấy vậy, nội tâm Tiêu Viêm cũng vui vẻ tiến lên, nhặt chiếc nhẫn từ dưới đất lên, sau đó đeo lại vào tay.Còn về ngọn lửa giận dữ ban đầu vì Đan Tôn Giả, bây giờ đã biến

mất không còn dấu vết. "Tiền bối, xin mời đi theo tôi." Theo Tiêu Viêm, hai người vừa trò chuyện, vừa rời khỏi hậu sơn, đi về phía Tiêu gia.Nhưng chưa đi được bao lâu, đã thấy phía trước xuất hiện một bóng người."Viêm nhi, Viêm nhi..."Bóng người đó nhìn quanh, vẻ mặt khá sốt ruột.Nhìn người đó, sắc mặt Tiêu Viêm cũng biến đổi, vội vàng mở miệng gọi: "Cha, con ở đây!""Viêm nhi, con chạy ra hậu sơn làm gì, con yên tâm cha nhất định sẽ có cách giúp con hồi phục cơ thể." Vừa nhìn thấy Tiêu Viêm, người đàn ông trung niên kia vội vàng tiến lên, vẻ mặt lo lắng nói.Người này không ai khác, chính là cha của Tiêu Viêm, Tiêu Chiến!"Viêm nhi, vị..." Dường như nhìn thấy Sở Hoang bên cạnh, Tiêu Chiến nhíu mày."Cha, con xin giới thiệu, vị này là Sở tiền bối, vừa rồi Sở tiền bối đã chữa lành cơ thể cho con, con có thể tu luyện lại rồi.""Thật sao?"..."Viêm nhi, ... cơ thể con đã hồi phục rồi sao?

Có... có thể tu luyện rồi sao?" Khi nghe Tiêu Viêm nói, toàn bộ Tiêu Chiến lập tức ngẩn người, tiếp theo thần sắc trở nên cực kỳ kích động, đôi mắt thậm chí còn mang theo chút hoảng sợ.Sợ!Thật sự sợ Tiêu Viêm nói dối, chỉ để an ủi mình.Ba năm trước, sau khi Tiêu Viêm trở thành phế vật, không chỉ toàn bộ Tiêu gia trong tối ngoài sáng chế giễu, coi thường con trai ông, thậm chí tất cả mọi người trong Ô Đàm Thành, đều chế giễu.Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ ảm đạm buồn bã của Tiêu Viêm, trái tim ông như bị dao nhọn cắt vào da thịt, đau đớn vô cùng.Ông thề nhất định phải tìm kiếm linh dược, để Tiêu Viêm có thể tu luyện lại, nhưng ba năm qua lại không thu hoạch được gì.Bây giờ đột nhiên nghe Tiêu Viêm nói cơ thể đã tốt rồi, có thể tu luyện lại rồi, làm sao Tiêu Chiến có thể không kích động, không hoảng sợ.Thật sự sợ tất cả đều là giả.Nhìn Tiêu Chiến vẻ mặt kích động, nội tâm Tiêu Viêm cũng vô cùng cảm động.

Mặc dù xuyên không đến thế giới này, nhưng tình cha con giữa họ,

lại không có chút giả dối nào.Ngay cả Sở Hoang bên cạnh, cũng không khỏi thầm gật đầu, lòng cha mẹ thiên hạ thật đáng thương.Tiêu Chiến đối với con trai, thật sự không có gì để nói. "Cha!""Con trai thật sự đã khỏi rồi, tất cả đều nhờ ơn tiền bối.

Nếu không phải tiền bối, e rằng con cả đời này chỉ có thể làm một phế vật mà thôi." Nghe Tiêu Viêm nói vậy, Tiêu Chiến mới lại nhìn về phía Sở Hoang, chỉ thấy ông hơi lùi lại hai bước, sau đó trịnh trọng hành một lễ, thân thể còn cúi gập người, hành một đại lễ. "Tiêu Chiến đa tạ công tử đã giúp con trai tôi tu luyện lại, ơn lớn của công tử, Tiêu Chiến không bao giờ quên, nếu công tử có yêu cầu Tiêu Chiến làm gì, nhất định vạn chết không từ." "Tiêu tộc trưởng nghiêm trọng rồi, chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi, hà tất phải như vậy." Sở Hoang lắc đầu, cười nhạt nói."Không!""Có lẽ đối với công tử chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng đối với cha con tôi mà nói, đó thực sự là chuyện trời lớn." Tiêu Chiến vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói."Được rồi cha, ân đức của tiền bối, con sẽ ghi nhớ trong lòng.

Tiền bối định ở đây vài ngày, con phải đi sắp xếp phòng cho ngài." Thấy Tiêu Chiến muốn tiếp tục nói, Tiêu Viêm bên cạnh thấy vậy, vội vàng mở miệng chuyển chủ đề."Ồ?

Công tử đã bằng lòng ở lại Tiêu gia tôi, đó là vinh hạnh của Tiêu gia tôi.

Tôi sẽ tự mình chọn một căn phòng cho ngài." Thấy Sở Hoang muốn ở lại đây một thời gian, Tiêu Chiến cũng vẻ mặt vui mừng, vội vàng dẫn Sở Hoang đi về phía Tiêu gia.Tiêu Chiến quả thực vô cùng kính trọng Sở Hoang, cố ý chọn một sân viện tốt nhất, sắp xếp chỗ ở cho Sở Hoang, thậm chí còn sắp xếp vài thị nữ hầu hạ.Đối với điều này, Sở Hoang cũng không từ chối, trực tiếp trở về phòng, bắt đầu nghỉ ngơi.Còn về Tiêu Viêm, lúc này đương nhiên không có chút buồn ngủ nào, sau khi trở về sân viện của mình, liền háo hức khoanh chân

tu luyện.Khi không còn Đan Tôn Giả hấp thụ năng lượng Đấu Khí, chỉ trong vòng một nén hương, Tiêu Viêm liền trực tiếp đột phá Đấu Khí xoáy bốn đoạn, và không hề có dấu hiệu tụt cảnh giới trở lại.Khiến nội tâm Tiêu Viêm kích động đến cực điểm.Và, Tiêu Viêm dựa theo Quốc thuật trong đầu, bắt đầu đứng tấn.Cũng sau khi tu luyện Quốc thuật bản tử sĩ, Tiêu Viêm triệt để trở thành tử sĩ của Sở gia....Sáng hôm sau!Mặt trời đông mọc!Sở Hoang từ từ bước ra khỏi phòng.

Các thị nữ đã chờ sẵn ngoài cửa, vội vàng tiến lên hầu hạ anh rửa mặt, sau đó dâng bữa sáng thịnh soạn. "Tộc trưởng!" Khi Sở Hoang vừa dùng bữa sáng xong, liền thấy một người bước vào sân, và cực kỳ cung kính nhìn về phía Sở Hoang.Người này không ai khác, chính là Tiêu Viêm!Thấy vậy, Sở Hoang không khỏi cười nhạt, vẫy tay ra hiệu cho các thị nữ xung quanh đều lui xuống. "Đêm qua tu luyện thế nào?" Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh hỏi.Tiêu Viêm cúi mình cung kính, mở miệng xưng tộc trưởng, đương nhiên đã triệt để tu luyện Quốc thuật bản tử sĩ."Tộc trưởng thần uy, Quốc thuật Bát Cực Quyền kia thật sự là thần thuật sát phạt cận chiến, đối với việc tôi tu luyện năng lượng Đấu Khí, cũng có sự giúp đỡ cực kỳ lớn.""Chỉ trong một đêm, tôi lại đột phá Đấu Khí xoáy năm đoạn.

Tin rằng đợi tôi bước vào Đấu Giả cảnh giới, tu vi Quốc thuật liền có thể bước vào Minh Kình." Tiêu Viêm thần sắc cực kỳ cung kính nhìn Sở Hoang, nhất nhất đáp lại. (Xem truyện sảng văn, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!)"Đã có tác dụng thì tốt!" Sở Hoang gật đầu, sau đó nhìn về phía chiếc nhẫn trong tay Tiêu Viêm nói: "Đan Tôn Giả, không biết có thể giao linh hỏa đang nắm giữ trong tay cho tôi không?"Vù!Nghe Sở Hoang nói, chiếc nhẫn trong tay Tiêu Viêm, lập tức dũng xuất một làn khói trắng, sau đó hóa thành một linh hồn hư ảo."Muốn linh hỏa trong tay lão phu?" Đan Tôn Giả vẻ mặt có chút

khó coi nhìn Sở Hoang.

Phải biết rằng linh hỏa ở thế giới này có rất nhiều, mỗi một đóa linh hỏa đều cực kỳ quý giá, đặc biệt đối với những luyện dược sư mà nói, nếu có linh hỏa phụ trợ, càng có thể sự bán công bội (làm ít công mà được nhiều việc).Bây giờ, Sở Hoang lại muốn linh hỏa trong tay mình, làm sao Đan Tôn Giả có thể không tức giận. "Đan Tôn Giả, tôi phải nhắc nhở ông một chuyện, tôi không phải đang thương lượng với ông, mà là đang thông báo." Nhìn Đan Tôn Giả vẻ mặt hơi khó coi, sắc mặt Sở Hoang cũng lạnh dần."Ngay cả khi ông ở thời kỳ toàn thịnh, tôi cũng không sợ chút nào, huống hồ là trạng thái lúc này của ông, tôi lật tay là có thể diệt.""Nếu ông thức thời, thì hãy chủ động giao linh hỏa ra, nếu không...

đừng nói đến việc tái tạo thân thể, báo thù rửa hận, hôm nay ông sẽ phải chết ở đây."Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đan Tôn Giả cuồng biến, trở nên khó coi đến cực điểm.Ông cũng không thể không thừa nhận sự thật mà Sở Hoang nói, ở trạng thái hiện tại, Sở Hoang thật sự có thể lật tay giết chết ông.Huống hồ, linh hỏa dù quý giá đến mấy, lúc này ông cũng căn bản không dùng được. "Thôi đi!""Cốt Linh Băng Hỏa đã theo lão phu mấy chục năm, hôm nay thì giao cho ngươi." Đan Tôn Giả than thở một tiếng, vẫy tay, trong lòng bàn tay ông ta hiện lên một đóa hỏa diễm màu trắng lạnh lẽo.Ong!Cốt Linh Băng Hỏa lạnh lẽo lặng lẽ rơi vào tay Sở Hoang, từ từ cháy trong lòng bàn tay anh, nhưng xung quanh không những không có chút nhiệt độ hỏa diễm nào, mà ngược lại còn trở nên cực kỳ băng giá."Cầm lấy!" Sở Hoang lật tay phải, chia Cốt Linh Băng Hỏa thành hai phần, phần lớn hơn trực tiếp dung nhập vào cơ thể anh, phần còn lại chỉ lớn bằng ngón tay khẽ dao động, dường như có thể dập tắt bất cứ lúc nào."Một nhúm hỏa diễm nhỏ này, là một nửa bản nguyên của Cốt Linh Băng Hỏa.

Hãy chăm sóc tốt, tương lai có thể lại thai nghén ra nó."Sau khi

ném nhúm hỏa diễm bản nguyên nhỏ đó cho Đan Tôn Giả, Sở Hoang cẩn thận cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể.Vừa rồi, phần lớn Cốt Linh Băng Hỏa đã bị triệt để nuốt chửng và luyện hóa.Mặc dù không khiến anh đột phá, nhưng lại thành công giúp tu vi của anh lại có một sự đề thăng không nhỏ."Nuốt chửng vô tận hỏa diễm của chư thiên, đề cao tu vi bản thân...

Nếu có thể nuốt chửng tất cả hỏa diễm ở thế giới này một lần, e rằng đủ để khiến tu vi của tôi, tăng vọt lên cảnh giới thứ tám.""Như vậy, cũng không mất đi một cách nhanh chóng đề thăng tu vi." Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia tinh quang, anh lẩm bẩm một mình.Còn về việc mua thêm nhiều loại hỏa diễm khác nhau từ cửa hàng hệ thống, Sở Hoang lại không có ý định đó.Dù sao, trong cửa hàng hệ thống, mỗi một linh hỏa đều có giá trị không nhỏ, bây giờ vì đã có thể kiếm được một số ở thế giới Đấu Khí Đại Lục này, đương nhiên sẽ không đi mua. "Tiêu Viêm thiếu gia, tộc trưởng có việc gọi ngài đến hội khách sảnh, vị hôn thê của ngài đã đến cùng người của Vân Lam Tông rồi."Trong lúc đó, ngoài sân vang lên một giọng nói. "Vị hôn thê?" Tiêu Viêm nghe vậy, lông mày lập tức nhíu lại.

Từ khi nào mình lại có thêm một vị hôn thê vậy?

Hôm nay, người của Vân Lam Tông đã đến Tiêu gia.

Dù không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng Tiêu Viêm cũng không nghĩ nhiều, cung kính hành lễ với Sở Hoang rồi nói: "Tộc trưởng, ngài cứ nghỉ ngơi, thuộc hạ đi một lát rồi về." "Không cần, tôi đi cùng cậu xem sao." Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi đứng dậy.

Anh không quên rằng, vị hôn thê được nhắc đến của Tiêu Viêm hôm nay sẽ đến đòi hủy hôn. "Tiêu Viêm, tốt nhất cậu nên chuẩn bị tâm lý đi, vị hôn thê đó của cậu, e rằng hôm nay đến đây không có ý tốt, nếu không thì chẳng cần mang theo người của Vân Lam Tông làm

gì." Nhìn Tiêu Viêm bên cạnh, Sở Hoang khẽ cười, vỗ vỗ vai cậu ta rồi nói.

Vân Lam Tông là tông môn mạnh nhất Gia Mã Đế Quốc, giờ vị hôn thê kia lại mang theo người của Vân Lam Tông đến đây một cách phô trương, e rằng thật sự không có ý tốt.

Tiêu Viêm lông mày nhíu chặt, cậu ta cũng không phải đồ ngốc, sau khi được Sở Hoang nhắc nhở, trong lòng cũng có chút suy đoán. "À...

Nếu vị hôn thê của tôi hôm nay thật sự vì hủy hôn mà đến, tôi sẽ chấp thuận." Tiêu Viêm lắc đầu.

Đối với chuyện hủy hôn, cậu ta cũng không cảm thấy khó chịu, dù sao thì vị hôn thê kia, cậu ta cũng không hề quen biết.

Để trở thành vợ chồng với một cô gái chưa từng gặp mặt, trong lòng cậu ta cũng không muốn.

Nhìn Tiêu Viêm vẻ mặt không hề để tâm, Sở Hoang không khỏi khẽ cười.

Nếu chỉ là hủy hôn bình thường thì đúng là không có gì.

Đáng tiếc, đối phương tâm khí kiêu ngạo, lại còn trẻ tuổi, lần này lại mang theo người của Vân Lam Tông đến Ô Thản Thành một cách phô trương, rồi lại công khai hủy hôn trước mặt tất cả người của Tiêu gia.

E rằng sau chuyện hôm nay, cả Tiêu gia sẽ trở thành trò cười của Ô Thản Thành.

Đồng thời còn chà đạp và sỉ nhục cả Tiêu gia và Tiêu Viêm!

Cũng chính vì chuyện này mà mới có câu nói 'Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!' Cũng vì

chuyện hôm nay mà mới có 'ba năm ước hẹn' và là nguồn gốc của sự diệt vong của Vân Lam Tông sau này. "Đáng tiếc..." Sở Hoang lắc đầu, cùng Tiêu Viêm rời khỏi sân, theo một tỳ nữ đi về phía phòng khách.

Không lâu sau, hai người đến phòng khách.

Lúc này, trong đại sảnh đã đông nghịt người, trên hai hàng ghế, những người chủ chốt của Tiêu gia đều đã ngồi vào chỗ.

Trên vị trí cao nhất, tộc trưởng Tiêu Chiêm và mấy vị trưởng lão Tiêu gia cũng đang ngồi đó.

Xung quanh, không ít đệ tử Tiêu gia đều tò mò nhìn ra ngoài cửa, dường như đang chờ đợi điều gì.

Khi bóng dáng Tiêu Viêm xuất hiện, không ít người Tiêu gia đều lộ vẻ ghen tị, khinh thường và khinh bỉ.

Còn về Sở Hoang đi cạnh Tiêu Viêm, lúc này lại không ai chú ý tới.

Trong góc đại sảnh!

Cổ Huân Nhi trong bộ váy dài màu xanh nhạt chợt ngừng ánh mắt, có chút kinh ngạc nhìn Sở Hoang bên cạnh Tiêu Viêm. "Tiểu thư, không đúng rồi!" Lúc này, một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Cổ Huân Nhi, thì thầm nói. "Người đàn ông bên cạnh Tiêu Viêm, tôi chưa từng thấy ở Tiêu gia, vậy mà tôi không thể nhìn thấu tu vi của hắn.

Hơn nữa tu vi của Tiêu Viêm hình như không còn ở Đấu Khí Tuyền tam đoạn nữa, mà đã đạt đến ngũ đoạn rồi?" Đôi mắt đẹp của Cổ Huân Nhi không tự giác lóe lên một tia sáng tinh ranh: "Đi điều tra!

Tu vi của Viêm ca lại không hề giảm sút, mọi chuyện e rằng có liên quan đến người đàn ông thần bí kia, ngay cả ta cũng không nhìn

thấu tu vi của hắn, người này e rằng không hề đơn giản.

Một cường giả như vậy đột nhiên đến Tiêu gia, e rằng mưu đồ không nhỏ, đi điều tra xem rốt cuộc là người thế nào." "Vâng, tiểu thư!" Theo tiếng nói dứt lời, bóng đen kia lại vô thanh vô tức biến mất tại chỗ.

Hửm?

Trong đại sảnh, Sở Hoang nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn về phía góc không xa.

Chỉ thấy ở đó đang đứng một thiếu nữ mặc váy dài màu xanh nhạt, dù thiếu nữ còn hơi non nớt, nhưng đã có dung mạo khuynh thành khuynh quốc.

Chẳng qua, thiếu nữ lúc này lại đang tò mò nhìn về phía anh. "...Cổ Huân Nhi đúng không?

Chương 202

Còn người vừa biến mất kia hình như là Lăng Ảnh?" Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, anh đã biết từ Tiêu Viêm rằng, mối quan hệ giữa hai người bây giờ hình như không còn như thanh mai trúc mã ở nguyên thời không nữa.

Tuy hai người quan hệ không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi, giữa hai bên không hề có chút tình cảm nào.

Đối với điều này, Sở Hoang tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao đây cũng không phải chuyện quan trọng.

Điều thật sự khiến anh quan tâm là trên người Cổ Huân Nhi, hình như cũng có một đóa Thiên Địa Linh Hỏa.

Kim Đế Phần Thiên Viêm!

Đóa Thiên Địa Linh Hỏa này, trên bảng linh hỏa của thế giới này, lại nằm trong top đầu.

Nếu có thể thôn phệ luyện hóa được đóa linh hỏa này, có lẽ có thể khiến tu vi của anh thật sự đột phá, tu vi võ giả trực tiếp bước vào cảnh giới thứ tư Viên Mãn cũng không chừng. "Có ý tứ, Cổ Huân Nhi bây giờ e rằng đã để mắt đến tôi rồi, chỉ mong đừng làm chuyện ngu xuẩn, nếu không tôi sẽ không nương tay đâu." Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng. "Sở công tử, cậu cũng đến rồi." Lúc này, trên vị trí cao nhất, Tiêu Chiêm nhìn Sở Hoang, sắc mặt chợt mừng rỡ, vội vàng đứng dậy nói với vẻ vui mừng.

Cảnh tượng này khiến tất cả người Tiêu gia trong đại sảnh đều tò mò nhìn Sở Hoang.

Dù sao, người đàn ông trẻ tuổi trước đó không đi cùng Tiêu Viêm,

mà trước đó không ai để ý, bây giờ lại khiến tộc trưởng nhà mình cung kính như vậy. "Tiêu tộc trưởng, Sở mỗ không mời mà đến, sẽ không làm phiền chứ?" Sở Hoang khẽ cười, sắc mặt bình tĩnh nói. "Ha ha ha...

Không đâu, Sở công tử có thể đến đây là vinh hạnh của Tiêu gia tôi.

Nào, Sở công tử ngồi đi." Tiêu Chiêm ha ha cười lớn, một tay kéo Sở Hoang, để anh ngồi vào vị trí đầu tiên bên trái.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt mấy vị trưởng lão Tiêu gia chợt biến đổi.

Từ xưa đến nay, lấy bên trái làm tôn!

Vị trí này, chỉ có khách quý nhất mới được ngồi.

Người trẻ tuổi trước mắt này, có tư cách gì mà ngồi vào vị trí này? "Tộc trưởng, không biết vị này là ai...?" Đại trưởng lão Tiêu gia lông mày khẽ nhíu lại, mở miệng hỏi. "Ha ha ha...

Mấy vị trưởng lão có điều không biết, Viêm nhi nhà ta đã khôi phục thân thể rồi, tất cả đều nhờ Sở công tử giúp đỡ, từ nay về sau, thiên tài của Tiêu gia ta lại trở về rồi." Tiêu Chiêm lãnh đạm liếc nhìn mấy vị trưởng lão, sau đó ha ha cười lớn nói. "Cái gì?

Tiêu Viêm có thể tu luyện trở lại?" "Sao có thể?" "Ba năm dùng vô số linh dược đều không được, bây giờ thiên phú của Tiêu Viêm lại khôi phục?" "..." Nghe lời Tiêu Chiêm nói, tất cả người Tiêu gia đều không khỏi biến sắc, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tiêu Viêm và Sở Hoang.

Đặc biệt khi nhìn Sở Hoang, ánh mắt mọi người đều mang theo sự kinh ngạc và tìm tòi.

Chàng thanh niên này, lại có bản lĩnh như vậy sao? "Đấu Khí Tuyền, ngũ đoạn?" Lúc này, ánh mắt của Đại trưởng lão Tiêu gia chợt

ngừng lại, ông ta nhìn chằm chằm vào Tiêu Viêm.

Hôm qua khi Tiêu Viêm kiểm tra, chỉ mới ở Đấu Khí Tuyền tam đoạn, chỉ sau một đêm, lại liên tục đột phá hai trọng cảnh giới, đạt đến ngũ đoạn? "Không tệ!" "Đúng là Đấu Khí Tuyền ngũ đoạn, từ hôm nay, Tiêu Viêm thật sự đã trở lại!" Tiêu Viêm vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt quét qua tất cả người Tiêu gia trong đại sảnh.

Trong nhất thời, không hề có bất kỳ tộc nhân Tiêu gia nào dám trực tiếp nhìn vào ánh mắt cậu ta.

Từng là thiên tài số một của Tiêu gia, Tiêu Viêm, chưa đầy mười hai tuổi, đã đạt đến Đấu Khí Tuyền cửu đoạn, sắp bước vào cảnh giới Đấu Giả.

Trong nhất thời, ngay cả cả Gia Mã Đế Quốc cũng có vô số người ca ngợi, cho rằng cậu ta có tiềm lực đạt đến cảnh giới Đấu Hoàng.

Nhưng ba năm nay, Tiêu Viêm hoàn toàn trở thành một phế vật, vô số người coi thường, khinh bỉ, ngay cả người Tiêu gia cũng vậy.

Nhưng bây giờ thiên phú của Tiêu Viêm lại khôi phục, chỉ sau một đêm, liên tục đột phá hai trọng cảnh giới.

Với thiên phú mạnh mẽ như vậy, e rằng không cần bao lâu, cậu ta có thể trở lại đỉnh phong như xưa, bước vào cảnh giới Đấu Giả thật sự.

Những tộc nhân từng chế giễu, cười nhạo, khinh thường Tiêu Viêm, lại nên tự xử lý thế nào đây?

Đùng đùng đùng...

Lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân gấp gáp vang lên, ngay sau đó có một tộc nhân Tiêu gia vội vàng chạy vào đại sảnh, vẻ mặt căng thẳng nói: "Tộc trưởng, mấy vị trưởng lão, người của Vân Lam Tông đã đến rồi." "Ha ha ha...

Mau mau mời vào!" Tiêu Chiêm ha ha cười lớn, vội vàng nói.

Bây giờ thiên phú của con trai đã khôi phục, hôm nay vị con dâu tương lai cũng đến thăm, đúng là song hỉ lâm môn mà. "Gia gia, từ khi nào cháu có thêm một vị hôn thê, mà cháu lại không biết?" Tiêu Viêm thì thầm hỏi. "Gia gia con lúc trước đã định hôn ước với người ta, là Nạp Lan gia ở Đế Đô Thành, nghe nói vị hôn thê Nạp Lan Yên Nhiên bây giờ đã bái nhập Vân Lam Tông." "Nạp Lan...

Yên Nhiên?" Tiêu Viêm nghe vậy, lông mày nhíu lại.

Lúc này, ngoài cửa có một hàng ba người bước vào đại sảnh.

Một trong số đó là một lão giả mặc trường bào màu trắng ngà, hai người còn lại, một là thanh niên có dung mạo tuấn tú, một là thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ.

Thiếu nữ không ai khác, chính là Nạp Lan Yên Nhiên! "Ha ha ha...

Cát trưởng lão, lần này lại để ngài đích thân cùng cháu gái Nạp Lan đến đây, Tiêu mỗ đã thất lễ không ra đón xa, xin hãy bỏ qua!" Nhìn thấy người, Tiêu Chiêm cười lớn một tiếng, cùng mọi người Tiêu gia đều đứng dậy.

Thấy vậy, Cát trưởng lão chỉ khẽ cười, trong mắt thanh niên phía sau ông ta càng lóe lên vẻ khinh thường và kiêu ngạo.

Khi nhìn thấy Sở Hoang vẫn đang ngồi trên ghế, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt thanh niên chợt lộ vẻ khó chịu. "Nghe nói Tiêu gia cũng là một đại tộc ở Ô Thản Thành, nhưng hôm nay thấy người Tiêu gia hình như cũng không hiểu lễ nghi gì cả." Thanh niên sắc mặt khó chịu, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Hoang, mọi người xung quanh nghe vậy đều không khỏi nhíu mày. "Vị tiểu huynh đệ này sợ là hiểu lầm rồi, vị Sở công tử đây là khách quý của Tiêu gia tôi, chứ không phải tộc nhân của Tiêu gia tôi, cho nên không hiểu lễ nghi cũng không sao." Tiêu

Chiêm lông mày khẽ nhíu lại, Sở Hoang là ân nhân lớn nhất của ông, nếu không có anh ấy, con trai ông làm sao có thể khôi phục tu vi, bây giờ lại bị người ta chỉ trích không hiểu lễ nghi, nếu không phải e ngại Vân Lam Tông, ông ta nhất định sẽ lật mặt. "Hóa ra không phải người Tiêu gia, vậy thì chuyện hôm nay cũng không có tư cách ngồi ở đây mà nghe rồi." Thanh niên cười lạnh một tiếng, khinh thường nói. "Ngông cuồng!

Khách quý của Tiêu gia ta, không đến lượt ngươi chỉ trỏ.

Chẳng lẽ ngươi nghĩ mình là đệ tử Vân Lam Tông thì Tiêu Chiêm ta sợ sao?" Khi nghe lời thanh niên nói, Tiêu Chiêm lập tức lạnh giọng quát, khí tức quanh thân cuồn cuộn, một con sư tử hư ảo chậm rãi ngưng tụ sau lưng ông ta.

Khí tức mạnh mẽ uy áp quét về phía thanh niên, khiến sắc mặt hắn chợt biến đổi, trên trán càng toát ra những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu. "Tiêu tộc trưởng xin bớt giận, chỉ là mâu thuẫn giữa đám tiểu bối mà thôi, hà tất phải làm thật như vậy?" Lúc này, Cát trưởng lão phất tay, khí cơ mạnh mẽ lập tức ngăn chặn uy áp của Tiêu Chiêm, sau đó vội vàng lên tiếng cười nói. "Hừ!" Tiêu Chiêm lạnh hừ một tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm Cát trưởng lão, khí tức quanh thân không những không giảm đi chút nào, mà còn trở nên mạnh mẽ hơn. "Cát trưởng lão, đệ tử Vân Lam Tông các ngươi sỉ nhục khách quý của Tiêu gia ta như vậy, không phải nên cho ta một lời giải thích sao?

Chẳng lẽ các ngươi thật sự nghĩ Tiêu gia ta dễ bắt nạt sao?" "Giải thích?" Cát trưởng lão khẽ cười: "Vân Lam Tông ta là tông môn số một của Gia Mã Đế Quốc, tuy vừa rồi đệ tử của tông ta có chút lỗ mãng, nhưng lời hắn nói cũng không phải không có lý.

Trong Gia Mã Đế Quốc, ngay cả hoàng thất tử đệ, đối mặt với Vân Lam Tông ta cũng phải đứng dậy đón tiếp, tuy Tiêu gia có khách

quý, nhưng cũng nên đứng dậy để thể hiện sự tôn trọng." "À...

Có ý tứ, Vân Lam Tông phô trương lớn như vậy, tông chủ Vân Vận của các ngươi có biết không?

Ngay cả bản thân cô ta trước mặt tôi cũng không dám nói như vậy, thứ đồ như ngươi, cũng dám bảo tôi đứng dậy đón tiếp?" Trong đại sảnh Tiêu gia, khi nghe lời Sở Hoang nói, sắc mặt Cát trưởng lão chợt lạnh, ánh mắt lộ sát cơ, đôi mắt nhìn chằm chằm Sở Hoang, lạnh giọng quát.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người Tiêu gia đều không khỏi biến sắc, kinh hãi nhìn Sở Hoang.

Thậm chí không ít người Tiêu gia trong lòng còn oán trách Sở Hoang không thôi, dù sao đó là tông chủ Vân Lam Tông, một cường giả cảnh giới Đấu Hoàng.

Một nhân vật như vậy, Sở Hoang sao có thể nói ra những lời ngông cuồng như vậy được? "Tộc trưởng, đây có phải khách quý của Tiêu gia ta không?

Lời nói như vậy đang gây họa cho Tiêu gia ta đấy." "Hừ!

Khách quý gì chứ, đó là khách quý của Tiêu Chiêm, không liên quan gì đến Tiêu gia ta." "Đúng vậy!

Cát trưởng lão, tên tiểu tử này không có bất kỳ quan hệ nào với Tiêu gia ta, lần này sỉ nhục tông chủ quý tông, đương nhiên phải bị trừng phạt nặng." "..." Ba vị trưởng lão Tiêu gia lạnh lùng liếc nhìn Sở Hoang, sau đó cung kính nói với Cát trưởng lão. "Đủ rồi!" Tiêu Chiêm giận dữ hừ một tiếng: "Hôm nay có ta ở đây, ai cũng không thể động vào Sở công tử!" "Tiêu tộc trưởng, ông có biết hành động này sẽ mang lại họa diệt tộc cho Tiêu gia không?" Cát trưởng lão lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu Chiêm, quát lớn. "Ta nói rồi, hôm nay có ta ở đây,

không ai có thể động vào Sở công tử, nếu Cát trưởng lão không phục, cứ việc chiến!" Cát trưởng lão uy hiếp, Tiêu Chiêm sao có thể không biết?

Chương 203

Nhưng Tiêu Chiêm vẫn vẻ mặt quyết tuyệt, Sở Hoang có ân lớn với Tiêu Viêm, dù trong hoàn cảnh nào, ít nhất ở Tiêu gia, Tiêu Chiêm nhất định sẽ bảo vệ anh. "À...

Một con kiến hôi nhỏ bé, cũng dám cuồng ngôn trước mặt ta sao?" Lúc này, Sở Hoang đang ngồi trên ghế không xa không khỏi cười lạnh một tiếng.

Sau đó, anh chậm rãi đứng dậy, bước đi về phía đây.

Oanh!

Trong chốc lát, ngay khoảnh khắc Sở Hoang nhấc chân, một cỗ uy áp khí tức cực kỳ khủng bố bỗng chốc bùng phát từ quanh thân anh, sau đó quét khắp đại sảnh Tiêu gia, và nhanh chóng lan rộng ra bên ngoài, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ Tiêu phủ.

Khí thế uy áp này vừa xuất hiện, tất cả mọi người trong sân đều không khỏi biến sắc, vẻ mặt kinh hãi nhìn Sở Hoang.

Đạp!

Sở Hoang mỗi bước chân bước ra, uy áp khí thế trên người anh lại càng trở nên mạnh mẽ và khủng bố hơn.

Khi anh đứng trước mặt mấy người kia, uy áp trên người anh gần như hóa thành thực chất, khiến không gian xung quanh dường như đều xảy ra biến dạng.

Không xa, Cổ Huân Nhi lông mày nhíu chặt, trước cỗ uy áp này, ngay cả cô cũng không khỏi run sợ trong lòng, ánh mắt kinh hãi tột độ. "Sao...

Có thể chứ, người này rốt cuộc là ai, vì sao lại có khí tức đáng sợ

như vậy, khí tức này tuyệt đối trên cảnh giới Đấu Tông." Lông mày Cổ Huân Nhi nhíu chặt, trong lòng kinh hãi thầm nghĩ, nội tâm càng thêm nghi ngờ về thân phận của Sở Hoang.

Lúc này, Cát trưởng lão và những người Tiêu gia khác càng sợ hãi không thôi.

Thậm chí không ít tộc nhân Tiêu gia, trực tiếp hai chân mềm nhũn quỵ xuống đất, run rẩy bần bật. "Sở công tử..." Tiêu Chiêm vẻ mặt kinh ngạc, tuy cỗ uy áp kia đã cố ý tránh khỏi ông ta, nhưng ông ta vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự khủng bố của nó.

Khí tức uy áp như vậy, căn bản không phải là tồn tại mà con người có thể tưởng tượng được.

Phịch!

Phịch!

Phịch!

Theo ba tiếng động vang lên, Cát trưởng lão, cùng với Nạp Lan Yên Nhiên và thanh niên kia, đều bị áp lực quỵ xuống đất, toàn thân toát mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hoàng vạn phần. "...Ngươi rốt cuộc là ai!" Cát trưởng lão ánh mắt kinh hãi nhìn Sở Hoang, nội tâm càng hối hận không thôi.

Uy áp như vậy, thậm chí vượt qua cả tông chủ của mình, hóa ra vừa rồi đối phương không phải cuồng ngôn, mà là sự thật. "Vừa rồi lão hủ hồ ngôn loạn ngữ, xin công tử thứ tội!" Cát trưởng lão vội vàng cúi đầu, giọng nói run rẩy.

Nếu sớm biết đối phương mạnh mẽ như vậy, thì ông ta đâu dám nói ra những lời như thế. "Thứ tội?" Sở Hoang vẻ mặt lạnh lùng: "Vốn dĩ tôi không muốn xen vào chuyện này, nhưng các ngươi lại không nghe..." "Chuyện hôm nay, hai người các ngươi không đến nỗi

chết, nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó tránh." Ong!

Sở Hoang một ngón tay điểm ra, hai đạo thần quang trực tiếp đánh vào thân thể Cát trưởng lão và thanh niên kia. "A..." "A..." Theo hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, sắc mặt hai người kia chợt trở nên cực kỳ tái nhợt, toàn thân mồ hôi lạnh chảy ròng, thân thể đều không nhịn được mà run rẩy. "...Thật độc ác, đã phế tu vi của chúng ta." Cát trưởng lão cười thảm một tiếng, ánh mắt cực kỳ oán hận nhìn chằm chằm Sở Hoang.

Trong giới tu luyện, tu vi tương đương với tất cả.

Bây giờ toàn bộ tu vi bị phế, còn thống khổ hơn cả việc trực tiếp giết chết.

Huống hồ, một khi chuyện tu vi bị phế truyền ra ngoài, những kẻ thù trước đây, liệu có bỏ qua sao?

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, mấy vị trưởng lão Tiêu gia bên cạnh cũng trong lòng chấn động, vẻ mặt lộ rõ sự kinh hãi và hối hận.

Vừa rồi họ cũng đã nói ra một số lời khó nghe, chẳng lẽ tu vi của họ cũng sẽ bị phế sao?

Đồng thời, mấy người trong lòng cũng hối hận vô cùng, sớm biết Sở Hoang là một tồn tại mạnh mẽ như vậy, thì chắc chắn sẽ không nói những lời đó, mà sẽ trực tiếp bám víu vào anh, lúc đó Tiêu gia chưa chắc đã không thể trở thành một trong những thế lực mạnh mẽ nhất Gia Mã Đế Quốc. ... "Tiêu tộc trưởng, chuyện tôi làm, ông không có ý kiến gì chứ?" Sở Hoang lãnh đạm nhìn Tiêu Chiêm một cái, lên tiếng hỏi. "Sở công tử nói đùa rồi, tôi làm gì có ý kiến gì, chỉ là dù sao đây cũng là người của Vân Lam Tông, nếu Vân Lam Tông biết chuyện này, e rằng Sở công tử sẽ gặp không ít phiền phức đó." Tiêu Chiêm vội vàng lắc đầu, vừa bực bội vừa có chút lo lắng nhìn Sở Hoang, vẻ mặt do dự nói. "À...

Vân Lam Tông?" "Nếu tôi muốn, trở tay là có thể diệt!" "Ở Gia Mã Đế Quốc thì Vân Lam Tông không tệ, nhưng đổi sang nơi khác, chẳng khác gì một con kiến hôi." "Nếu là những gia tộc cổ xưa ở Trung Châu, có lẽ tôi sẽ hơi e ngại một chút, nhưng Vân Lam Tông thì đáng là gì?" Sở Hoang cười lạnh một tiếng, trong lời nói, ánh mắt hữu ý vô ý liếc nhìn Cổ Huân Nhi ở góc không xa.

Khiến cơ thể mềm mại của Cổ Huân Nhi chợt chấn động, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Hắn biết!

Hắn biết thân phận của mình sao?!

Cổ Huân Nhi khẳng định, ý tứ lộ ra trong ánh mắt vừa rồi, tuyệt đối là thân phận của cô đã bị bại lộ.

Lúc này, khi nghe Sở Hoang nói đến những gia tộc cổ xưa ở Trung Châu, mọi người trong sân càng kinh hãi vạn phần.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều cho rằng, Sở Hoang là người của một đại tộc hoặc thế lực tông môn mạnh mẽ nào đó ở Trung Châu, nếu không sao dám nói ra những lời như vậy?

Nếu Sở Hoang thật sự là người của đại tộc hay tông môn mạnh mẽ ở Trung Châu, thì một Vân Lam Tông, hình như thật sự không thể uy hiếp được anh. "Sở công tử, hai người kia đã đắc tội với ngài, cũng là tội đáng phải chịu, chỉ là Nạp Lan Yên Nhiên là vị hôn thê của con trai tôi, xin Sở công tử giơ cao đánh khẽ." Tiêu Chiêm có chút kính sợ nhìn Sở Hoang, ông ta nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang bị uy áp khí thế mạnh mẽ của Sở Hoang đè quỵ xuống đất, không khỏi mở miệng cầu xin. "Yên tâm đi!" "Tôi sẽ không giận chó đánh mèo với cô ta đâu." Sở Hoang ánh mắt bình tĩnh lắc đầu, sau đó lãnh đạm nói: "Chẳng qua Tiêu tộc trưởng à, vị con dâu này của ông, hôm nay đến đây là để hủy hôn đó, chuyện riêng giữa hai người, tôi sẽ không quản nữa." Nói rồi,

Sở Hoang trực tiếp quay người, đi về phía ngoài đại sảnh.

Chuyện tiếp theo, đúng là không cần phải tiếp tục xem nữa.

Dù Nạp Lan Yên Nhiên có hủy hôn hay không, cũng không quan trọng.

Còn về Cát trưởng lão và thanh niên kia, bây giờ tu vi đã bị phế, cũng đã bị trừng phạt rồi.

Còn hai người có sống sót trở về Vân Lam Tông được hay không, thì không liên quan gì đến anh.

Lúc này, khi nghe Sở Hoang nói đến chuyện hủy hôn, toàn thân Tiêu Chiêm chợt cứng đờ, nhưng ngay sau đó liền tức giận bùng nổ. ...

Trong sân!

Sở Hoang ung dung ngồi trên ghế, sắc mặt bình tĩnh nâng chén trà, nhẹ nhàng thưởng thức trà của thế giới này.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh chợt ngừng lại, sau đó thản nhiên cười nói: "Đã đến rồi, hà tất phải do dự không tiến chứ?" Lời này vừa nói ra, không khí chợt trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Ngay sau đó, chỉ thấy một bóng dáng chậm rãi bước vào từ ngoài sân.

Người này mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, tuy chỉ khoảng mười lăm tuổi, nhưng đã có dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

Người đó không ai khác, chính là Cổ Huân Nhi.

Sau khi Sở Hoang rời khỏi đại sảnh, Cổ Huân Nhi cũng không còn tâm trí để ý đến chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, cô liền theo dõi đến bên ngoài sân.

Mọi chuyện vừa xảy ra trong đại sảnh đều còn rõ mồn một.

Đặc biệt là ánh mắt cuối cùng của Sở Hoang, đã rõ ràng nói cho cô biết, 'ta đã biết thân phận của ngươi rồi'.

Cổ Huân Nhi lớn lên ở Tiêu gia từ nhỏ, sở dĩ cô đến Tiêu gia, chỉ có một mục đích.

Đó chính là để có được cổ ngọc của Tiêu gia.

Chỉ khi tập hợp đủ cổ ngọc của Tám Gia Tộc Cổ Xưa, mới có thể mở ra cổ mộ của cường giả Đấu Đế cảnh ngày xưa.

Lúc đó, phụ thân của cô mới có thể bước vào cảnh giới Đấu Đế mà vạn năm nay chưa từng có ai đặt chân tới.

Chuyện này, người biết thì rất ít, Tiêu gia ngoài phụ thân ra, càng gần như không ai biết.

Nhưng Sở Hoang lại làm sao biết được?

Vừa khiến Cổ Huân Nhi không hiểu trong lòng, đồng thời càng khiến cô cảnh giác Sở Hoang đến cực điểm. "Cổ Huân Nhi tiểu thư đến đây có chuyện gì vậy?" Sở Hoang nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, lãnh đạm liếc nhìn Cổ Huân Nhi một cái, sau đó khóe miệng khẽ cong lên cười thản nhiên nói. "Các hạ rốt cuộc là ai?" Cổ Huân Nhi vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Sở Hoang, lạnh giọng nói.

Chương 204

"À...

Huân Nhi tiểu thư có vẻ hơi căng thẳng quá rồi, tôi tên Sở Hoang, không phải là một người bình thường, chỉ là ân nhân đã giúp Tiêu Viêm giải quyết vấn đề không thể tu luyện mà thôi." Đối với sự cảnh giác của Cổ Huân Nhi, Sở Hoang không hề để ý, ngược lại khẽ cười, nhìn chằm chằm vào mắt cô rồi nói. "Hừ!" "Sở công tử không phải ân nhân bình thường đâu, e rằng ít nhất cũng là một cường giả Đấu Tông cảnh phải không?" "Ở tuổi này mà đã có tu vi như vậy, thì ngay cả ở Trung Châu, đó cũng là thiên tài hiếm có." "Một thiên chi kiêu tử như vậy, vì sao lại đến vùng biên viễn phía Tây Bắc này, lại còn giúp đỡ Tiêu gia?" "Tuy Viêm ca thiên phú không tệ, ở Gia Mã Đế Quốc có thể nói là tuyệt thế thiên tài, nhưng đối với ngài mà nói, không đến nỗi khiến ngài coi trọng đến thế, càng không cần đích thân giúp cậu ấy giải quyết khó khăn không thể tu luyện phải không?" Vẻ mặt tươi cười của Cổ Huân Nhi càng lúc càng cảnh giác, trong lời nói thậm chí không tự giác mang theo chút ý châm biếm, dường như đang chế giễu Sở Hoang có phải đang làm kẻ ngốc không?

Thấy vậy, Sở Hoang cũng không tức giận, khẽ cười, cũng không định tiếp tục vòng vo nữa, chuẩn bị trực tiếp nói thẳng. "Cổ Huân Nhi tiểu thư, là nữ nhi của tộc trưởng Cổ tộc, là công chúa của cả Cổ tộc, điều này tôi rất rõ ràng, nhưng bây giờ tôi có một chuyện không rõ." "Chúng ta làm một giao dịch thế nào, tôi nghe nói trên người cô có một trong những Thiên Địa Linh Hỏa là Kim Đế Phần Thiên Viêm, giao nó cho tôi, tôi có thể đáp ứng một yêu cầu của cô." Sở Hoang đôi mắt khẽ híp lại, tĩnh lặng nhìn Cổ Huân Nhi, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nghe lời anh nói, trong lòng Cổ Huân Nhi chợt kinh hãi.

Người này quả nhiên biết thân phận của cô.

Chẳng qua hắn lại làm sao biết được, phụ thân đã giao Kim Đế Phần Thiên Viêm cho cô?

Chuyện này chỉ có hai cha con biết, nhưng bây giờ Sở Hoang lại cũng biết chuyện này, đối phương rốt cuộc biết bao nhiêu bí mật? "Sở công tử, đã biết tôi là công chúa Cổ tộc, vậy thì nên biết, muốn làm giao dịch với tôi, ít nhất cũng phải đưa ra được cái giá xứng đáng.

Kim Đế Phần Thiên Viêm là một tồn tại nằm trong top bốn Thiên Địa Linh Hỏa, uy lực vô cùng.

Chỉ một yêu cầu mà muốn tôi giao nó, e rằng quá sức phiến diện rồi." Ánh mắt Cổ Huân Nhi hơi lóe lên, sau đó cười lạnh một tiếng nói. "Cổ Huân Nhi tiểu thư, có một chuyện cô phải làm rõ, tôi không phải đang thương lượng, mà là đang thông báo." Sở Hoang sắc mặt không đổi, vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Cổ Huân Nhi chợt trắng bệch, trở nên cực kỳ khó coi.

Ong!

Ngay sau đó, một bóng người chợt xuất hiện trước mặt cô, vẻ mặt cảnh giác, ngưng trọng nhìn chằm chằm Sở Hoang, sợ rằng Sở Hoang đột nhiên ra tay, gây bất lợi cho Cổ Huân Nhi. "Sở công tử, có biết có một số ý niệm tuyệt đối không thể có, một khi ngài ra tay, toàn bộ thế giới Đấu Phá Thương Khung sẽ không còn chỗ đứng cho ngài nữa." Cổ Huân Nhi mặt lạnh như băng, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Hoang, trầm giọng nói. "Cổ Huân Nhi tiểu thư có vẻ quá đề cao Cổ tộc, đồng thời cũng quá xem thường tôi Sở Hoang rồi.

Đối với tôi mà nói, ngay cả phụ thân cô đích thân đến, cũng không thể tạo thành mối đe dọa chết người đối với tôi.

Tôi khẳng định, hôm nay một khi Cổ Huân Nhi tiểu thư từ chối, vậy thì tôi chỉ có thể ra tay cướp lấy, lúc đó Cổ tộc nhất định sẽ phát sinh mâu thuẫn và ân oán với tôi.

Một khi hai bên xảy ra xung đột, Cổ tộc cũng nhất định sẽ có không ít thương vong, có lẽ những cường giả cấp cao của Cổ tộc, hiện tại tôi không phải đối thủ.

Nhưng không cần bao lâu, Sở mỗ nhất định sẽ khiến toàn bộ Cổ tộc, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục." Sở Hoang vẻ mặt bình tĩnh, như giếng cổ không gợn sóng, không hề có chút cảm xúc dao động nào, thản nhiên mở miệng nói.

Trong giọng điệu của anh không chứa một chút tình cảm nào, dường như đang tự thuật một chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

Trên thực tế, mọi điều Sở Hoang nói đều là sự thật.

Hiện tại, anh đúng là không thể so sánh với cảnh giới Đấu Thánh cảnh thứ bảy, càng không phải đối thủ.

Nhưng sau khi luyện hóa thôn phệ Kim Đế Phần Thiên Viêm, tu vi võ giả của anh, nhất định sẽ đạt đến cảnh giới thứ tư Viên Mãn, thậm chí cảnh giới thứ năm cũng không chừng.

Lúc đó, tu vi Chưởng Khống Giả của anh cũng sẽ theo đó mà bạo tăng.

Nhưng Cổ tộc muốn đến tìm phiền phức, lại tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Một đòn đoạt lấy Kim Đế Phần Thiên Viêm, rồi rời khỏi Ô Thản Thành, sau đó trong thời gian ngắn, đi đến sa mạc tìm kiếm Thanh Liên Địa Tâm Viêm, và lại đoạt lấy một đóa Thiên Địa Linh Hỏa khác từ đệ tử Đan Tôn Giả.

Thậm chí, anh còn không quên, ở Hắc Vực nơi đệ tử Đan Tôn Giả ở, còn có một đóa Thiên Địa Linh Hỏa.

Vẫn Lạc Tâm Viêm!

Ba đóa Thiên Địa Linh Hỏa, đủ để giúp anh nâng tu vi võ giả lên cảnh giới thứ năm Đại Thành, thậm chí là Viên Mãn.

Lúc đó, tu vi Chưởng Khống Giả của anh cũng sẽ đạt đến cảnh giới thứ sáu Đại Thành hoặc Viên Mãn, có thể sánh ngang với cường giả đỉnh phong Đấu Tôn cảnh.

Lực chiến của anh, cũng nhất định sẽ càng thêm khủng bố, ngay cả cường giả Đấu Thánh cảnh đích thân đến, Sở Hoang cũng không sợ hãi chút nào.

Một khi Cổ tộc thật sự kết thù sâu hận lớn với anh, với tính cách của anh, Cổ tộc chắc chắn sẽ diệt vong, tuyệt đối không có chút thương lượng nào.

Đáng tiếc, lời vừa rồi của anh, lúc này lại khiến Cổ Huân Nhi trong lòng vô cùng tức giận.

Cũng e ngại thực lực của Sở Hoang, nếu không đã sớm ra lệnh Lăng Ảnh ra tay, trấn áp anh ta. "Sở công tử, có biết Cổ tộc ta tối không sợ uy hiếp." "Cường giả Đấu Tôn cảnh, có thể tiến hành không gian na di xuyên toa, với tu vi của phụ thân ta, nhiều nhất không quá nửa canh giờ, là có thể từ Cổ tộc giáng lâm Ô Thản Thành." "Nếu dám động vào ta, tuyệt đối không có đường sống." Cổ Huân Nhi vẻ mặt lạnh băng, ánh mắt bắn ra hàn quang lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Sở Hoang.

Cả đời chưa từng bị ai uy hiếp như vậy, bây giờ Sở Hoang lại uy hiếp cô như vậy, làm sao cô có thể không tức giận chứ? "Sao?" Oanh long long...

Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, sau đó khí tức khủng bố kinh thiên động địa chợt bùng phát từ quanh thân anh, trong chốc lát bao trùm lên Cổ Huân Nhi và Lăng Ảnh.

Cỗ uy áp không thể tin nổi này vừa xuất hiện, hai người chỉ cảm thấy mình đang ở giữa biển rộng mênh mông, như một chiếc thuyền nhỏ đang chao đảo trong sóng gió cuồn cuộn.

Vẻ mặt kinh hãi, tim đập dữ dội.

Cỗ uy áp đáng sợ đó, thậm chí khiến hai người trực tiếp bị đè quỵ xuống đất, căn bản không thể động đậy chút nào. "Cổ Huân Nhi tiểu thư, Cổ tộc quả thật mạnh mẽ, điều này không cần phải nghi ngờ, chỉ là nước xa không cứu được lửa gần, bây giờ cô chỉ có hai lựa chọn." "Một là giao Kim Đế Phần Thiên Viêm ra, hai là trực tiếp chết ở đây, cô nghĩ sao?" Sở Hoang sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Cổ Huân Nhi, thản nhiên nói. ... "Sở công tử thật sự không có bất kỳ chỗ nào để thương lượng nữa sao?" Cổ Huân Nhi vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói. "Chỉ có hai lựa chọn, Cổ Huân Nhi tiểu thư hãy suy nghĩ kỹ." Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, lãnh đạm liếc nhìn Lăng Ảnh đang cố gắng thoát khỏi uy áp, khẽ cười nói: "Đừng mong cô ta có thể cứu cô rời đi, trước mặt tôi, một Đấu Hoàng cảnh nhỏ bé, chẳng khác nào một con kiến hôi." Nghe lời anh nói, sắc mặt Cổ Huân Nhi càng trở nên u ám.

Hiện tại, thế mạnh hơn người, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Đối với Cổ Huân Nhi mà nói, Sở Hoang thật sự quá thần bí, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, chỉ riêng uy áp khí thế đã khiến cường giả Đấu Hoàng cảnh Lăng Ảnh không thể động đậy chút nào.

Nếu cô ta kiên trì không đồng ý, e rằng hôm nay thật sự có thể chết ở đây.

Nghĩ đến đây, Cổ Huân Nhi trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, cuối cùng chỉ đành gật đầu, vẻ mặt tươi cười cúi xuống nói: "Sở công tử, ngài thắng rồi, Kim Đế Phần Thiên Viêm là của ngài." Ong!

Lời nói dứt lời, bàn tay ngọc như bạch ngọc của Cổ Huân Nhi vung lên, một đạo hỏa diễm màu vàng kim trực tiếp lơ lửng trước mặt cô.

Đạo hỏa diễm màu vàng kim này vừa xuất hiện, không gian xung quanh chợt trở nên nóng bỏng vô cùng, dường như ngay cả không gian cũng sắp bị thiêu đốt chảy ra vậy. "Kim Đế Phần Thiên Viêm!" Nhìn đóa hỏa diễm trước mắt, mắt Sở Hoang chợt sáng lên.

Hỏa diễm đứng thứ tư trên bảng Thiên Địa Linh Hỏa của thế giới này!

Uy năng của nó có thể nói là vô cùng! "Sở công tử, Kim Đế Phần Thiên Viêm là của ngài rồi, chỉ cần luyện hóa nó là được." Cổ Huân Nhi vẻ mặt có chút không cam lòng, giọng nói lạnh lùng. "Cổ Huân Nhi tiểu thư quả quyết thật, đã vậy thì Sở mỗ cũng không khách khí nữa." Sở Hoang khẽ cười, sau đó hữu thủ vung lên, trực tiếp thu đóa Thiên Địa Linh Hỏa này vào không gian hệ thống.

Khi linh hỏa bị thu đi, uy áp hùng vĩ đáng sợ ban đầu của Sở Hoang cũng trong chốc lát biến mất không còn dấu vết.

Phịch!

Khi uy áp biến mất, Lăng Ảnh vẫn luôn gắng gượng, lập tức thở phào một hơi, cơ thể theo bản năng mềm nhũn quỵ xuống đất, sắc mặt trở nên trắng bệch cực độ. "Tiểu thư..." Lăng Ảnh có chút không cam lòng nhìn Cổ Huân Nhi, trong lòng hổ thẹn không thôi.

Một cường giả Đấu Hoàng cảnh đường đường, bây giờ đối mặt

với một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi, ngay cả uy áp khí thế của đối phương cũng không thể chống đỡ, khiến Thiên Địa Linh Hỏa trên người tiểu thư bị mất đi. "Được rồi Lăng lão, không trách cô đâu, cô cứ lui xuống đi." Cổ Huân Nhi phất tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói. "Vâng!" Lăng Ảnh khẽ gật đầu, vội vàng đứng dậy biến mất tại chỗ. "Cổ Huân Nhi tiểu thư không đi sao?" Nhìn Cổ Huân Nhi vẫn đứng trong sân, Sở Hoang nhướng mày, có chút kinh ngạc hỏi. "Sở công tử không phải nói là một giao dịch sao?

Bây giờ Kim Đế Phần Thiên Viêm đã giao rồi, ngài đã hứa đáp ứng tôi một yêu cầu, không biết ngài có nuốt lời không?" Cổ Huân Nhi vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Sở Hoang, vẻ mặt trịnh trọng nói. "Ồ?" Nghe lời cô nói, mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia tinh quang, vẻ mặt nói: "Lời Sở mỗ đã nói ra, tự nhiên tuyệt đối không có lý do gì nuốt lời, chẳng lẽ Cổ Huân Nhi tiểu thư bây giờ muốn thực hiện yêu cầu đó?" "Không sai!" "Tôi không biết Sở công tử rốt cuộc là ai sau lưng, lại vì sao đến Tiêu gia, nhưng bây giờ thật sự có một chuyện e rằng phải phiền Sở công tử đi làm." Nghe lời này, Sở Hoang không khỏi đôi mắt khẽ híp lại, giọng nói lãnh đạm nói: "Nói đi, Cổ Huân Nhi tiểu thư muốn tôi làm gì." "Cái tên Đà Xà Cổ Đế, Sở công tử chắc hẳn đã nghe qua, tôi muốn Sở công tử đi tìm kiếm một chút, động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế rốt cuộc ở đâu." Cổ Huân Nhi đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Sở Hoang, lạnh giọng nói. "Động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế?" Sở Hoang nghe vậy, lông mày chợt nhíu lại, sau đó cười lạnh một tiếng nói: "Cổ Huân Nhi tiểu thư quả là thông minh, đó là vị Đấu Đế cuối cùng của thế giới này vạn năm trước, động phủ mộ táng của ông ta lưu truyền trên đời, nhưng chưa từng có ai tìm thấy.

Dùng một đóa Thiên Địa Linh Hỏa, để tôi đi giúp cô tìm động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế, Cổ Huân Nhi tiểu thư không cảm thấy hơi

làm khó người khác rồi sao?" "Khó hay không khó, không liên quan gì đến tôi, dù sao Sở công tử đã nói ra rồi, Sở công tử chắc hẳn sẽ không không thừa nhận chứ." Khóe miệng Cổ Huân Nhi khẽ cong lên, vừa rồi vẻ mặt tự tin của Sở Hoang, khiến cô trong lòng cực kỳ khó chịu.

Một công chúa Cổ tộc đường đường, lại bị anh công khai uy hiếp, ngay cả người đất sét cũng có ba phần hỏa khí mà.

Chương 205

Nếu không tìm một chuyện khó khăn, khiến anh đau đầu một phen, trong lòng cô cũng không thoải mái.

Bây giờ thấy Sở Hoang nhíu mày, trong lòng Cổ Huân Nhi, như thể giữa ba ngày nắng nóng uống một ly nước đá lạnh, trong lòng vô cùng vui sướng. "À...

Cổ Huân Nhi tiểu thư quả thật có kế sách hay!" Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng, trầm giọng nói: "Tôi Sở Hoang ngôn xuất tất hành, đã hứa chuyện của cô, tuyệt đối sẽ không hối hận, nhưng động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế ư?

Một tin tức như vậy, chỉ bằng một đóa Thiên Địa Linh Hỏa, e rằng không thể sánh bằng phải không?

Trừ phi Cổ Huân Nhi tiểu thư lại đưa ra một đóa Thiên Địa Linh Hỏa nữa, nếu không thì dù có tìm thấy động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế, Sở mỗ hà cớ gì phải nói cho cô biết?" Hửm?

Nghe lời anh nói, Cổ Huân Nhi đại mi khẽ nhíu lại, sau đó cười lạnh một tiếng nói: "À...

Sở công tử quả thật tính toán giỏi, nếu thật sự có thể tìm thấy động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế, thì đưa cho ngài một đóa Thiên Địa Linh Hỏa nữa thì sao chứ?" "Tốt!" "Cổ Huân Nhi tiểu thư là người sảng khoái, vậy thì cứ thế định đoạt!" Được Cổ Huân Nhi đồng ý, Sở Hoang lập tức tự tin cười nói.

Có lẽ đối với người khác, động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế cực kỳ thần bí, nhưng đối với anh mà nói, thật sự không phải bí mật.

Hơn nữa, nếu có thể nhân cơ hội này lại lấy được một đóa Thiên

Địa Linh Hỏa từ tay Cổ Huân Nhi, thì nói cho cô biết động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế thì có gì không được chứ?

Hơn nữa, một khi động phủ mộ táng của Đà Xà Cổ Đế được mở ra, những thứ bên trong rốt cuộc thuộc về ai, lúc đó thì ai nấy tự dựa vào bản lĩnh của mình. "Sở công tử, tôi chờ tin tốt của ngài." Cổ Huân Nhi nhìn sâu vào Sở Hoang một cái, sau đó quay người rời khỏi tiểu viện.

Nhìn bóng lưng Cổ Huân Nhi rời đi, Sở Hoang không khỏi khẽ cười.

Trong mười mấy ngày tiếp theo, Sở Hoang vẫn luôn ở Tiêu gia, những lúc bình thường không có việc gì, tiện thể chỉ dạy Tiêu Viêm về vấn đề tu luyện.

Mười mấy ngày qua, Tiêu Viêm khổ luyện, tiến bộ cực lớn.

Phải nói, thân là nhân vật chính thiên mệnh của thế giới này, thiên phú tu luyện của Tiêu Viêm quả thật không tệ.

Chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, cậu ta đã bước vào cảnh giới Đấu Giả thật sự, vì điều này mà toàn bộ Tiêu gia đều kinh ngạc không thể tin nổi.

Trong mười mấy ngày qua, Sở Hoang cũng đã thành công thôn phệ luyện hóa Thiên Địa Linh Hỏa Kim Đế Phần Thiên Viêm.

Kim Đế Phần Thiên Viêm không hổ là tồn tại đứng thứ tư trên bảng Thiên Địa Linh Hỏa.

Năng lượng mạnh mẽ ẩn chứa bên trong nó, đã giúp tu vi võ giả của Sở Hoang đột phá thành công, trực tiếp vượt qua cảnh giới thứ tư Viên Mãn, đạt đến cảnh giới thứ năm Sơ Nhập.

Như vậy, tu vi Chưởng Khống Giả của anh cũng đạt đến cảnh giới thứ sáu Sơ Nhập.

Với tu vi và lực chiến mạnh mẽ như vậy, ngay cả cường giả Đấu Thánh cũng có thể tự tin chiến đấu với anh.

Đồng thời, sau khi tu vi của Sở Hoang đột phá, anh liền trực tiếp rời khỏi Tiêu gia, chuẩn bị đi đến sa mạc một chuyến, để lấy Thanh Liên Địa Tâm Viêm. ...

Tháp Cách Nhĩ Đại Sa Mạc!

Trên hư không, một đạo lưu quang chợt xẹt qua bầu trời, xuyên qua sa mạc mênh mông vô tận.

Oanh long!

Đột nhiên, đạo lưu quang đó lóe lên ánh sáng vàng thần thánh, chợt rơi xuống đất, khiến mặt đất chấn động tạo ra một hố sâu khổng lồ.

Cát vàng vô tận bị hất tung lên, rồi rơi xuống không trung.

Khi tất cả khói bụi tan đi, mới hiện ra một bóng người.

Người này mặc một bộ trang phục bó sát màu đen đỏ, khoác ngoài áo choàng đen, dáng người thẳng tắp, dung mạo cực kỳ tuấn lãng. "Đây...

Nên là gần đóa Thanh Liên Địa Tâm Viêm rồi phải không?" Sở Hoang ánh mắt nhìn quanh bốn phía, thì thầm tự nói.

Từ khi rời khỏi Ô Thản Thành, Sở Hoang liền một đường thẳng tiến đến Tháp Cách Nhĩ Đại Sa Mạc.

Tuy không có bản đồ cụ thể của Thanh Liên Địa Tâm Viêm, nhưng sau khi liên tiếp thôn phệ hai đóa Thiên Địa Linh Hỏa, lại căn cứ vào đặc tính bẩm sinh cảm ứng linh hỏa trong quá trình tu luyện Hỗn Độn Phần Viêm Quyết, anh lại có thể cực kỳ dễ dàng tìm kiếm vị trí của Thiên Địa Linh Hỏa.

Toàn bộ thế giới Đấu Phá Thương Khung cực kỳ rộng lớn, ngay

cả chỉ một Gia Mã Đế Quốc cũng có diện tích bằng gần nửa Trái Đất ở thế giới hiện thực.

Toàn bộ vùng đất Tây Bắc rộng lớn, càng có thể sánh ngang với mấy Trái Đất.

Ngay cả với tốc độ hiện tại của anh, từ Ô Thản Thành đến Tháp Cách Nhĩ Đại Sa Mạc, cũng mất gần hai ngày thời gian.

Nhìn hang động tự nhiên bên cạnh cồn cát không xa, mắt Sở Hoang không khỏi sáng lên, sau đó bước đi về phía đó.

Khi bước vào hang động, anh có thể cảm nhận rõ ràng, nhiệt độ không khí xung quanh, cao hơn bên ngoài không ít.

Đặc biệt càng vào sâu bên trong, nhiệt độ càng cao.

Hang động đi xuống theo một góc nghiêng, càng đi sâu vào, càng cách xa mặt đất.

Không lâu sau, khi xuyên qua hang động, đập vào mắt là một không gian không nhỏ.

Toàn bộ không gian dường như rộng bằng mấy sân bóng đá, trên các bức tường xung quanh đều là nham bích màu đỏ lửa.

Ở trung tâm, là một hồ nham thạch, nham thạch đó toàn thân màu đỏ lửa, thỉnh thoảng lại nổi lên một hai bọt nham thạch.

Nhiệt độ xung quanh cực kỳ cao, nếu một người bình thường xuất hiện ở đây, e rằng không bao lâu sẽ trở thành một xác khô.

Ở trung tâm hồ nham thạch, là một đài sen lớn bằng chậu rửa mặt.

Đài sen toàn thân màu xanh bích, trên đó lóe lên những tia sáng trong suốt tinh xảo.

Rễ của đài sen, vẫn luôn sinh trưởng trong hồ nham thạch.

Đương nhiên, nếu chỉ có vậy, thì không thể thu hút sự chú ý của anh, điều thật sự khiến anh quan tâm, là trên đài sen đó, đang có một đóa hỏa diễm màu xanh lục, lơ lửng ở phía trên.

Trên đài sen lơ lửng một đóa hỏa diễm.

Vòng ngoài của hỏa diễm toàn thân màu trắng, càng vào sâu bên trong thì càng gần màu xanh lam lục. "Thanh Liên Địa Tâm Viêm?" Nhìn đóa Thiên Địa Linh Hỏa đó, Sở Hoang không khỏi nhướng mày, vẻ mặt lộ rõ sự vui mừng.

Có đóa Thiên Địa Linh Hỏa này, tu vi của anh nhất định sẽ trong thời gian ngắn, lại có sự đề thăng.

Ong!

Sở Hoang một bước chân bước ra, chân dẫm lên nham thạch nóng bỏng, vậy mà không hề có chút phản ứng nào, thậm chí hồ nham thạch nhiệt độ cực cao đó, ngay cả quần áo, giày của anh cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Khi đến trước mặt Thanh Liên Địa Tâm Viêm, anh hữu thủ giơ lên.

Ong!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thanh Liên Địa Tâm Viêm trực tiếp từ đài sen, chậm rãi rơi vào tay anh. "Không tệ!" "Lại một đóa Thiên Địa Linh Hỏa nữa đã vào tay." Nhìn đóa hỏa diễm màu xanh lam trắng nóng bỏng trong lòng bàn tay, Sở Hoang không khỏi khẽ cười, sau đó hữu thủ lật một cái, liền thu hỏa diễm vào không gian hệ thống. "Ể?" Đột nhiên, Sở Hoang vẻ mặt kinh ngạc, có chút kỳ lạ nhìn đài sen trước mắt.

Chỉ thấy trên đài sen có mấy cái lỗ nhỏ, trong mỗi cái lỗ nhỏ đó, đều có một hạt sen xanh.

Những hạt sen xanh đó ẩn chứa năng lượng nồng đậm, nếu tu luyện giả dùng, tuyệt đối có thể cực lớn đề thăng tu vi bản thân.

Hơn nữa, hạt sen xanh có thể phối hợp với các linh dược khác, luyện chế ra không ít đan dược có dược hiệu mạnh mẽ.

Đáng tiếc, những thứ này đối với Sở Hoang lại không có tác dụng, nhưng nếu mang về đặt ở đài công huân, thì có thể để một số tộc nhân sử dụng được.

Vung tay giữa không trung, sau khi thu hết hạt sen xanh, anh liền chuẩn bị rời khỏi hồ nham thạch.

Oanh!

Nhưng, lúc này, từ trong hồ nham thạch chợt bay ra một con Hỏa Mãng hai đầu.

Con Hỏa Mãng hai đầu đó quanh thân bao phủ khí tức nóng bỏng đáng sợ, là một ma thú tự chủ sinh ra trong hồ nham thạch.

Chỉ riêng khí tức, Sở Hoang đã có thể cảm nhận được, đối phương tuyệt đối là một ma thú mạnh mẽ không thua kém Đấu Hoàng cảnh.

Hơn nữa, Hỏa Mãng hai đầu còn là thú hộ vệ của Thanh Liên Địa Tâm Viêm. "Đi tìm cái chết!" Nhìn con Hỏa Diễm Song Đầu Mãng lao thẳng về phía mình, mắt Sở Hoang chợt lóe lên hàn quang.

Ong!

Chương 206

Chỉ thấy anh hữu thủ kết ấn thành kiếm, trong chốc lát chém ngang ra.

Phụt!

Kiếm khí mạnh mẽ bắn ra, trực tiếp chém đứt ngang con Hỏa Diễm Song Đầu Mãng có thể sánh ngang Đấu Hoàng cảnh đó. "Tên trộm khốn kiếp, ngươi dám cướp linh hỏa của ta, hôm nay bản vương sẽ khiến ngươi chết không toàn thây!" Đột nhiên, lúc này, ngoài hang động chợt truyền đến một tiếng nói, ngay sau đó, chỉ thấy một cỗ uy áp khí tức mạnh mẽ, quét về phía đây. "Cái gì, Xà Nhân tộc Nữ Vương, Mỹ Đỗ Toa?!" Mắt Sở Hoang tinh quang chợt lóe lên, ánh mắt nhìn chằm chằm hang động không xa.

Ong! ...

Kèm theo lời nói của Nữ Vương Medusa vừa dứt lời, một đạo khí kình sát phạt đáng sợ chợt quét về phía Sở Hoang.

Là Xà Nhân tộc Nữ Vương, tu vi của Mỹ Đỗ Toa quả thật là một cường giả đỉnh phong Đấu Hoàng cảnh.

Ngay cả cách cảnh giới Đấu Tông, cũng chỉ còn nửa bước mà thôi.

Tu vi của cô ta cao như vậy, nhìn khắp toàn bộ vùng đất Tây Bắc, cũng tuyệt đối là một cường giả.

Để có thể đột phá cảnh giới Đấu Tông, Mỹ Đỗ Toa đã sớm tìm kiếm Thanh Liên Địa Tâm Viêm, hy vọng đóa Thiên Địa Linh Hỏa này có thể giúp cô ta tiến hóa.

Một khi bước vào cảnh giới Đấu Tông, Mỹ Đỗ Toa liền có thể dẫn dắt toàn bộ Xà Nhân tộc khai chiến với Gia Mã Đế Quốc.

Dựa vào đâu mà Xà Nhân tộc chỉ được sống trong Tháp Cách Nhĩ Đại Sa Mạc, còn những sơn hà tươi đẹp tráng lệ kia, phải nhường lại cho Gia Mã Đế Quốc?

Để có thể khiến Xà Nhân tộc trở nên mạnh mẽ hơn, Mỹ Đỗ Toa có thể không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng khi ban đầu tìm kiếm Thanh Liên Địa Tâm Viêm, đóa Thiên Địa Linh Hỏa này chưa trưởng thành, cho nên cô ta liền ở lại đây chờ đợi.

Một khi chờ đợi, liền qua nhiều năm thời gian.

Cách đây không lâu, khi phát hiện Thanh Liên Địa Tâm Viêm sắp trưởng thành hoàn toàn, cô ta liền trực tiếp ở lại gần đó, đợi linh hỏa trưởng thành, trực tiếp tiến hóa.

Nhưng chỉ một chút sơ suất, lại để người khác nhanh chân chiếm trước, Mỹ Đỗ Toa làm sao có thể không tức giận?

Hơn nữa, vừa nhìn thấy Sở Hoang, Mỹ Đỗ Toa liền bùng phát ra một đòn sát phạt của mình, thề sẽ chém giết anh tại chỗ, để giải mối hận trong lòng.

Tuy nhiên, đối mặt với đòn sát phạt của Mỹ Đỗ Toa, Sở Hoang tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không coi là gì, hữu thủ giơ lên, nhẹ nhàng một cái ngăn cản, đạo khí kình sát phạt đủ để khiến cường giả Đấu Hoàng cảnh cũng phải trọng thương, trực tiếp tan vỡ thành tro bụi. "..." Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Mỹ Đỗ Toa chợt biến đổi, vẻ mặt trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Một đòn sát phạt mạnh mẽ của cô ta, bây giờ lại bị đối phương tùy tiện ngăn cản?

Chẳng lẽ đối phương là một cường giả Đấu Tông cảnh sao? "Ngươi rốt cuộc là ai?" Mỹ Đỗ Toa đôi mắt nhìn chằm chằm Sở

Hoang, trầm giọng quát.

Lúc này, Sở Hoang cũng cuối cùng đã nhìn rõ đối diện, vị Xà Nhân tộc Nữ Vương Mỹ Đỗ Toa, rốt cuộc trông như thế nào.

Một bộ váy dài màu đỏ mang đậm phong cách dị vực, đội vương miện, sắc mặt quyến rũ lại lạnh lùng, thân hình càng kiều diễm quyến rũ khó có thể tưởng tượng được.

Đứng ở đó, lại mang đến cho Sở Hoang một vẻ đẹp thị giác cực hạn.

Vẻ đẹp này, khác với Vân Vận và những người khác, lại có vài phần tương tự với Ô Thiền Na Già Hải. "Xà Nhân tộc Nữ Vương, Thải Lân?" Sở Hoang không trực tiếp trả lời đối phương, ngược lại nhướng mày, thản nhiên cười nói. "Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao lại biết khuê... tên của bản vương?" Nghe Sở Hoang đột nhiên gọi ra danh húy của mình, Mỹ Đỗ Toa hay Thải Lân chợt kinh hãi, trong lòng càng vừa xấu hổ vừa tức giận.

Hai chữ Thải Lân chỉ là tên của cô ta mà thôi, toàn bộ Xà Nhân tộc cũng hiếm có ai biết, người đời chỉ biết danh húy Mỹ Đỗ Toa mà thôi.

Nhưng người trước mắt này lại một hơi nói ra cái tên Thải Lân đó, làm sao cô ta có thể không tức giận, không kinh hãi, không xấu hổ? "Sở mỗ tên Sở Hoang, Thải Lân nữ vương hôm nay đến đây, nhìn bộ dạng cũng vì Thanh Liên Địa Tâm Viêm sao?" Sở Hoang khẽ cười, phản ứng của đối phương đã nằm trong dự liệu của anh.

Nhắc đến Thanh Liên Địa Tâm Viêm, Thải Lân lúc này cũng không có thời gian để so đo chuyện tên gọi với Sở Hoang nữa, trực tiếp lạnh giọng trầm quát: "Nhân loại Sở Hoang, giao Thanh Liên Địa Tâm Viêm ra, nếu không hôm nay bản vương sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn." "Ồ?

Tôi nói Thải Lân nữ vương, với tâm trí của cô, chắc hẳn cũng có thể nhận ra được, thực lực của Sở mỗ còn xa mới tới đỉnh phong, cô xác định có thể đoạt được Thanh Liên Địa Tâm Viêm từ tay Sở mỗ sao?" Sở Hoang khẽ cười, khóe miệng khẽ cong lên. "Thì sao chứ?" "Thanh Liên Địa Tâm Viêm liên quan đến cơ hội đột phá Đấu Tông cảnh của bản vương, dù thế nào bản vương cũng phải tranh giành một phen." Thải Lân lạnh giọng quát. "Sao?" Sở Hoang nghe vậy, khẽ cười một tiếng, như có điều suy nghĩ gật đầu, đối với vị Thải Lân nữ vương này, Sở Hoang trong lòng đã quyết phải có được.

Một nữ vương quyến rũ và lạnh lùng cùng tồn tại, dung mạo có thể nói là hoàn mỹ như vậy, Sở Hoang sao có thể không động lòng?

Đã vậy thì giúp đỡ một tay, cũng không phải là không được.

Chẳng qua để anh giao Thanh Liên Địa Tâm Viêm cho Thải Lân, thì hoàn toàn không cần thiết phải như vậy.

Nghĩ rồi, Sở Hoang ngẩng mắt nhìn Thải Lân, khẽ trầm ngâm nói: "Thải Lân nữ vương, hay là thế này đi, cô muốn Thanh Liên Địa Tâm Viêm, không ngoài việc mượn sức mạnh của linh hỏa để tiến hóa huyết mạch của bản thân, từ đó khiến tu vi của bản thân bước vào cảnh giới Đấu Tông.

Thanh Liên Địa Tâm Viêm bản thân đối với cô, trên thực tế cũng không có tác dụng gì, bây giờ Thanh Liên Địa Tâm Viêm đang trong tay Sở mỗ, tôi có thể cho cô mượn một lần, giúp cô tiến hóa huyết mạch của bản thân.

Đợi huyết mạch tiến hóa xong, tôi sẽ thu hồi Thanh Liên Địa Tâm Viêm, cô thấy sao?" "Vậy thì ngươi hãy giao Thanh Liên Địa Tâm Viêm cho bản vương trước, đợi bản vương tiến hóa xong rồi sẽ trả lại." Thải Lân lạnh giọng nói. "Không không không, tôi không có cách nào tin tưởng Thải Lân nữ vương, tiến hóa huyết mạch, Sở mỗ tôi

phải ở bên cạnh mà xem, nếu không thì sau này cô không chịu giữ lời hứa, vậy Sở mỗ tôi chẳng phải chịu thiệt lớn sao?" "Hừ!" "Vậy bản vương làm sao có thể tin tưởng ngươi?" Nghe lời anh nói, Thải Lân cũng lạnh hừ một tiếng, hai người chưa từng gặp mặt, làm sao có thể tin tưởng Sở Hoang được.

Huống hồ thân là Xà Nhân tộc, tiến hóa huyết mạch tuyệt đối không thể bị người khác quấy rầy, nếu không nhẹ thì trọng thương, hóa thành nguyên hình, nặng thì trực tiếp bạo thể tại chỗ cũng không phải không có khả năng.

Tuy nhiên, đối với điều này, Sở Hoang lại lắc đầu cười nói: "Thải Lân nữ vương, cô hình như đã nhầm một chuyện, bây giờ cô không còn lựa chọn nào nữa.

Hãy hiểu rõ, với thực lực của cô tuyệt đối không phải đối thủ của Sở mỗ, một khi tôi ra tay, kết cục của cô chỉ có một, đó là chết.

Một khi cô ngã xuống, Xà Nhân tộc không có nữ vương, Xà Nhân tộc vốn đã gian nan e rằng sẽ trong chốc lát tan rã.

Cô chỉ có thể chọn tin tưởng tôi, như vậy, đợi huyết mạch tiến hóa tu vi bước vào cảnh giới Đấu Tông, nhất định sẽ khiến Xà Nhân tộc trở thành tộc quần đỉnh cao nhất vùng đất Tây Bắc.

Cô cũng nên tin tưởng Sở mỗ mới phải, dù sao Sở mỗ nếu muốn gây bất lợi cho cô, vừa rồi khi ra tay, cô đã chết rồi, không phải sao?" Lời nói này của Sở Hoang vừa thốt ra, Thải Lân im lặng.

Sự thật đúng là như lời Sở Hoang nói.

Hiện tại, cô còn lựa chọn nào nữa sao?

Tuy có ý muốn ra tay cướp đoạt, nhưng cô cũng hiểu, đó tuyệt đối không phải là một hành động sáng suốt.

Chuyện đã đến nước này, cô cũng chỉ đành thử tin tưởng Sở

Hoang một lần.

Chỉ thấy Thải Lân vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Hoang, trầm giọng nói: "Nhân loại, bản vương có thể tin ngươi một lần, nhưng tiến hóa huyết mạch nhất định phải ở trong lãnh địa Xà Nhân tộc của ta mới được." "À...

Xem ra nữ vương đang tạo một sự bảo đảm à?

Không chắc chắn Sở mỗ nếu thật sự có ý đồ xấu, có thể nhân cơ hội này san bằng Xà Nhân tộc không?" Bốp!

Lời nói này vừa thốt ra, sắc mặt Thải Lân chợt biến đổi!

Vừa rồi cô thật sự đã không xem xét kỹ, nếu Sở Hoang thật sự có ý đồ gây họa, với thực lực của đối phương, toàn bộ Xà Nhân tộc e rằng thật sự sẽ bị anh ta tàn sát không còn một mống.

Nếu thật sự như vậy, thì đó tuyệt đối sẽ là tai họa của toàn bộ Xà Nhân tộc.

Nghĩ đến đây, Thải Lân lập tức phản bác: "Nhân loại quả nhiên quỷ kế đa đoan, tâm địa độc ác, ngươi nói đúng, tuyệt đối không thể để ngươi đến lãnh địa Xà Nhân tộc, hai ngày nữa ta sẽ tìm một nơi an toàn." "Tôi không sao, mọi việc cứ theo ý nữ vương là được." Sở Hoang khẽ cười một tiếng, không hề để tâm nói. "Hửm?" Đột nhiên, Sở Hoang nhướng mày, ánh mắt nhìn ra ngoài hang động.

Trong cảm ứng tinh thần của anh, hình như đang có mấy đạo khí tức mạnh mẽ, đang tiến đến gần đây.

Những khí tức này, yếu nhất cũng chỉ là Đấu Vương cảnh, còn lại không có ai dưới Đấu Hoàng cảnh, thậm chí trong đó còn có hai cường giả Đấu Tông cảnh. "Có ý tứ..." Khóe miệng Sở Hoang khẽ cong lên, thì thầm tự nói.

Hình như ở nguyên thời không, không có nhiều cường giả đến đây

như vậy, chẳng lẽ vì sự xuất hiện của anh, đã xảy ra một số sai lệch sao?.

Thế giới Đấu Phá Thương Khung!

Tại thế giới này, tôi không ở lại quá lâu, từ lúc đặt chân đến cho đến khi rời đi cũng chỉ vỏn vẹn nửa năm.

Nhưng trong nửa năm này, thực lực của tôi đã thăng tiến vượt bậc chưa từng có.

Tất cả đều phải kể đến công lao của pháp môn tu luyện 【Hỗn Độn Phần Diễm Quyết】.

Pháp môn này có thể thôn phệ mọi loại ngọn lửa trong chư thiên để nâng cao tu vi.

Chương 207

Thật trùng hợp, thế giới Đấu Phá lại có rất nhiều thiên địa linh hỏa.

Sau khi đoạt được Thanh Liên Địa Tâm Diễm ở sa mạc Tháp Cách Nhĩ, tôi tiếp tục đến Hắc Vực lấy đi Hải Tâm Diễm và Vẫn Lạc Tâm Viêm.

Ba đóa linh hỏa này đã giúp tu vi võ giả của tôi từ sơ nhập Đệ Ngũ cảnh đạt tới Đệ Ngũ cảnh đại thành, đồng thời tu vi Chưởng Khống Giả cũng bước vào Đệ Lục cảnh đại thành.

Trong thời gian ở vùng đất Tây Bắc, tôi đã thôn phệ và luyện hóa tổng cộng năm đóa linh hỏa, tu vi võ giả từ Đệ Tứ cảnh thăng lên Đệ Ngũ cảnh đại thành, mức tăng tiến vô cùng lớn.

Đồng thời, khi lấy Thanh Liên Địa Tâm Diễm, tôi lại tình cờ gặp được Vân Vận.

Lúc đó Vân Vận đang cùng mấy vị cường giả Đấu Hoàng cảnh được Dược Vương Cổ Hà nhờ vả đến sa mạc Tháp Cách Nhĩ tìm kiếm linh hỏa.

Trong đám người đó còn có hai tôn Hộ pháp của Hồn Điện.

Vì Thanh Liên Địa Tâm Diễm, hai bên đã nổ ra một trận tử chiến.

Chỉ tiếc là đối mặt với tôi, những kẻ đó chẳng khác gì gà nhà chó đất, bị trấn áp dễ dàng.

Ngoại trừ Vân Vận, không một ai sống sót.

Sau đó, Nữ vương Thải Lân của Xà Nhân tộc cũng nhờ Thanh Liên Địa Tâm Diễm mà tiến hóa huyết mạch thành công, đạt tới Đấu Tông cảnh.

Trong thời gian đó, giữa Vân Vận, Thải Lân và tôi đã nảy sinh một vài vướng mắc tình cảm.

Dù tình cảm giữa ba người có chút trắc trở nhưng cuối cùng vẫn đi đến hồi kết.

Sau khi ở bên hai nàng gần một tháng, tôi lên đường tới Trung Châu.

Tại vùng đất có thực lực đáng sợ nhất thế giới Đấu Phá này, tôi chỉ mất ba tháng đã trở thành một huyền thoại đương đại.

Tôi lần lượt lấy được hơn mười đóa linh hỏa, khiến tu vi võ giả nhảy vọt từ Đệ Ngũ cảnh đại thành lên Đệ Thất cảnh, và tu vi Chưởng Khống Giả đạt tới Đệ Bát cảnh.

Sau đó, các thế lực lớn như Hồn tộc, Dược tộc trong Viễn Cổ Bát Tộc đã liên thủ vây sát tôi.

Trận chiến đó khiến trời long đất lở, vùng đất bán kính hàng vạn cây số gần như tan tành.

Sau trận chiến, ngoại trừ Cổ tộc, các tộc khác trong Viễn Cổ Bát Tộc đều lần lượt bỏ mạng dưới tay tôi.

Ngay cả Hồn Thiên Đế cũng tử trận tại chỗ, hồn phi phách tán.

Trận chiến này đã hoàn toàn khẳng định vị thế đệ nhất cường giả thế gian của tôi.

Sau khi trở thành người mạnh nhất thế giới này, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống và nhận được phần thưởng: Pháp tu luyện Hồng Mao Ba Đời.

Ba môn pháp này đã được tôi dung hợp thành công vào Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, khiến kinh văn trở nên mạnh mẽ, thâm sâu và huyền diệu hơn.

Khi đã là đệ nhất đương thế, tôi vào trong động phủ Đà Xá Cổ Đế, hấp thụ vạn hỏa trong thiên hạ, trực tiếp nâng tu vi lên Đệ Bát cảnh.

Ngay khoảnh khắc tu vi đột phá Đệ Bát cảnh, trên bầu trời chín tầng mây đột nhiên hiện ra một lối thông đạo phi thăng.

Rõ ràng là sau khi đạt tới Đệ Bát cảnh 【Đấu Đế cảnh】, tôi sắp phải phi thăng lên thượng giới.

Về thế giới sắp tới, tôi không phải không biết đó là nơi nào.

Đại Thiên Thế Giới!

Thế giới này tuyệt đối là một thế giới cấp 5, thậm chí cấp 6 không chừng.

Đại Thiên Thế Giới cực kỳ bao la, là nơi hội tụ của vạn thiên hạ vị diện phi thăng giả.

Đừng nhìn Đấu Đế cảnh là mạnh nhất ở thế giới Đấu Phá, nhưng ở Đại Thiên Thế Giới, những tồn tại mạnh hơn Đấu Đế chắc chắn không ít.

Tuy nhiên tôi không có ý định đến đó.

Thay vào đó, tôi có thể để tộc nhân Sở gia đến thế giới Đấu Phá, sau khi đạt tới Đấu Đế cảnh thì thuận thế phi thăng vào Đại Thiên Thế Giới để phát triển.

Biết đâu sau này khi khai thông đường hầm thế giới đến Đại Thiên Thế Giới, sẽ có những chuyện bất ngờ xảy ra.

Sau khi từ chối phi thăng, tôi đưa hai nàng Vân Vận và Thải Lân trở về không gian tổ địa gia tộc.

Tôi dự định để hai nàng tu luyện thật tốt tại đây, đồng thời chuyển sang tu luyện công pháp của Sở gia.

So với pháp môn của Sở gia, công pháp họ từng tu luyện thực sự

quá yếu.

Tuy nhiên, tôi không biết rằng sau khi rời khỏi thế giới Đấu Phá, nơi đó vẫn còn vài vị tuyệt thế giai nhân luôn thương nhớ tôi, trong đó có Cổ Huân Nhi!

Sau khi sắp xếp xong cho Vân Vận và Thải Lân, tôi trực tiếp trở về phủ đệ Sở gia ở thế giới chính.

Tuy đã ở thế giới Đấu Phá nửa năm, nhưng ở thế giới chủ mới chỉ trôi qua chưa đầy một tháng.

Với sự trở lại của tôi, ánh mắt của các thế lực lớn trong giới đổ đấu lại một lần nữa tập trung lên người tôi.

Là thế lực số một hiện nay, việc tộc trưởng Sở gia biến mất một tháng không tin tức tự nhiên khiến các bên vô cùng tò mò.

Mọi người đều muốn biết thời gian qua tôi đã đi đâu.

Đồng thời, những người dưới trướng Sở gia như Sở Phong, Sở Huyền và bảy vị chủ sự khác giờ cũng bặt vô âm tín, như thể bốc hơi khỏi thế gian.

Những kẻ đó cũng đầy nghi hoặc, không biết Sở gia định làm gì.

Nhưng họ không biết rằng đám người Sở Phong đã sớm đến các thế giới khác để rèn luyện.

Giờ đây tu vi của mỗi người đều tăng vọt, thực lực thăng tiến cực lớn.

Đặc biệt là Sở Phong, Sở Huyền, Sở Vân, Sở Phàm, người thấp nhất cũng đạt Đệ Tam cảnh viên mãn, thậm chí có người đã bước vào Đệ Tứ cảnh, chiến lực vô cùng đáng sợ.

Có lẽ qua quá trình rèn luyện, huyết mạch Sở gia tiềm ẩn trong cơ thể họ bắt đầu có xu hướng thức tỉnh.

Hiện tại chiến lực của mỗi người đều vượt xa trước đây, thậm chí ai cũng có khả năng vô địch cùng cấp.

Về việc này, tôi đoán rằng khi số lần thực chiến tăng lên, huyết mạch Sở gia sẽ dần thức tỉnh.

Một khi thể chất huyết mạch thức tỉnh hoàn toàn, tu vi và chiến lực của họ chắc chắn sẽ tăng cường mạnh mẽ.

Ngoài ra, thiên phú tu luyện của không ít tộc nhân Sở gia cũng bắt đầu tăng tiến.

Có người bộc lộ thiên phú đặc biệt với Kiếm đạo, Đao đạo, ngộ tính cực cao.

Có người tin vào đôi nắm đấm có thể phá tan bát phương, đã tu luyện quốc thuật đến cảnh giới cao nhất là 'phá vỡ hư không, kiến thần bất hoại', từ đó đốn ngộ ra cảnh giới võ đạo thực sự.

Cũng có người mê đắm luyện đan, dù tu vi không cao nhưng vẫn luyện chế được nhiều đan dược bất phàm.

Tương tự, có người có thiên phú phi thường về công nghệ, cơ quan thuật, khôi lỗi thuật, bắt đầu dung hợp những thứ khác nhau để tạo ra những tồn tại mạnh mẽ hơn.

Có thể nói, Sở gia hiện nay đã bước vào thời kỳ phát triển thần tốc chưa từng có.

Nửa tháng sau khi tôi trở về, đám người Sở Phong bắt đầu tiến vào các thế giới cấp 3 để rèn luyện.

Thậm chí có vài tiểu bối to gan như Sở Trường Thọ, Sở Thanh Nhi trực tiếp vào thế giới cấp 4 Đấu Phá để rèn luyện.

Đám nhóc này rõ ràng muốn đi đường tắt để vượt mặt tiền bối.

Tôi cũng không ngăn cản.

Dù sao thiên phú của Trường Thọ và Thanh Nhi thực sự không tệ, giờ đều đã có tu vi Đệ Nhị cảnh.

Ở thế giới Đấu Phá, nếu có đủ cơ duyên, biết đâu họ thực sự có thể vượt qua đám người Sở Phong.

Khả năng này tuy hiện tại nhỏ nhoi nhưng không phải không thể thực hiện được.

Tại phủ đệ Sở gia!

Tôi ngồi xếp bằng trên giường, thầm gọi hệ thống: "Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc!" "Đinh, đang mở bảng thông tin gia tộc..." Xoạt!

Một màn sáng mà người thường không thấy được hiện ra trước mắt.

Gia tộc: Vĩnh Hằng Sở gia.

Cấp độ: 3.

Tộc trưởng: Sở Hoang.

Vợ: Ô Thiền Na Già Hải.

Thiếp thất: Hoắc Tú Tú, Vân Vận, Thải Lân.

Chương 208

Vị cách: Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô (Chưa thức tỉnh).

Trang bị: Chiến y chuyên dụng (Cấp 3), Vũ khí chuyên dụng (Cấp 3), Hỗn Độn Thần Binh.

Tu vi: Võ giả Đệ Bát cảnh, Chưởng khống giả Đệ Cửu cảnh.

Năng lực: Hỗn Độn Hư Vô (Có thể diễn hóa bất kỳ năng lực nào trong tám loại lớn).

Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh.

Chức năng: Cộng hưởng tu luyện gia tộc (Đã mở), Hào quang trung thành (Đã mở), Đa tử đa phúc (Đã mở).

Tộc nhân: 695 người.

Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc thuật, Võ đạo tu luyện pháp, Tiên hiệp huyền huyễn tu luyện pháp.

Tử sĩ: 100.000 người.

Thế lực: Gia tộc trải dài qua hàng chục vị diện, danh tiếng lẫy lừng một phương giới vực.

Ở những thế giới dưới cấp 5, Sở gia được coi là bá chủ.

Hộ tộc Thánh thú: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Thế giới chi môn: Cấp 5: 【Già Thiên】, 【Chúa Tể】.

Cấp 4: 【Siêu Thần】, 【Đấu Phá】.

Cấp 3: 【Tuyết Trung】, 【Thiếu Ca】, 【Tru Tiên】.

Cấp 2: 【Đại Đường Song Long】, 【Khánh Dư Niên】...

Điểm tích lũy: 15 triệu.

Không gian hệ thống: Tinh Tuyệt Nữ vương đang ngủ say, Quan quách gỗ thần Côn Luân, Yêu bài tộc trưởng, Chiến y, Binh khí, Nội đan Kỳ Lân...

Nhìn bảng thông tin hiện tại, khóe miệng tôi khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt.

Nửa năm ở thế giới Đấu Phá đã giúp tu vi võ giả của tôi nhảy vọt lên Đệ Bát cảnh, tu vi Chưởng Khống Giả đạt Đệ Cửu cảnh.

So với nửa năm trước đúng là một trời một vực, không thể so sánh nổi.

Tất cả là nhờ vào pháp môn thôn phệ hỏa diễm đáng sợ 【Hỗn Độn Phần Diễm Quyết】.

Giờ đây không chỉ tu vi của tôi tăng lên, mà thực lực của tộc nhân Sở gia cũng thăng tiến vượt bậc.

Đội quân tử sĩ cũng đang ổn định nâng cao, không ít tử sĩ thiên phú trác tuyệt đã đạt tới Đệ Tam cảnh.

Số lượng tử sĩ cũng tăng nhanh lên tới 10 vạn người.

Về điểm tích lũy, con số đã đạt tới 15 triệu điểm.

Số điểm này ngoài việc thu hồi bảo vật từ mộ Hiến Vương và hạt Mộc Trần Châu, còn có không ít điểm từ các tộc nhân hoàn thành nhiệm vụ thế giới.

Hơn 10 triệu điểm khiến tôi nảy ra ý định mở thêm các thế giới cấp cao hơn.

Ban đầu tôi định rèn luyện ở Đấu Phá xong sẽ qua thế giới Siêu Thần một chuyến.

Nhưng giờ tu vi võ giả đã là Đệ Bát cảnh, Chưởng Khống Giả là

Đệ Cửu cảnh, chiến lực dưới Đệ Thập cảnh gần như vô địch, vào Siêu Thần cũng chẳng có ích gì.

Thay vào đó, mở thêm thế giới cấp 5 hay cấp 6 thì hơn.

Nghĩ vậy, tôi hỏi hệ thống: "Hệ thống, mở thế giới cấp 5 và cấp 6 cần bao nhiêu điểm?" "Đinh, mở thế giới cấp 5 cần 5 triệu điểm, cấp 6 cần 10 triệu điểm." "Nhiều vậy sao?" Nghe hệ thống báo giá, tôi hơi nhíu mày.

Mở thế giới cấp 4 chỉ mất 1 triệu, lên cấp 5 vọt lên 5 triệu, cấp 6 tận 10 triệu.

Có lẽ sau này mở thế giới cấp cao hơn sẽ cần hàng trăm triệu, thậm chí hàng tỷ điểm.

"Chậc... cũng đúng thôi, cấp độ thế giới càng cao thì chi phí càng đắt." Tôi tặc lưỡi cảm thán.

Sau một hồi suy nghĩ, tôi quyết định: "Hệ thống, mở cho tôi một thế giới cấp 5." "Đinh, đang chọn lựa thế giới..." Theo tiếng thông báo, tầm mắt tôi lại bị kéo vào biển giới vũ trụ vô tận.

Một giọt nước khổng lồ từ biển giới bay lên theo đường hầm thất thải rồi biến mất.

"Đinh, đã chọn định thế giới, khấu trừ ký chủ 5 triệu điểm." "Đinh, chúc mừng ký chủ mở thông thế giới cấp 5 【Chúa Tể】." 【Chúa Tể】: Thế giới cấp 5, là một phương Đại Thiên Thế Giới, nơi giao thoa của vô số vị diện, hội tụ anh hùng cổ kim.

Tôi khẽ cau mày, không ngờ lần này lại mở ra thế giới Chúa Tể.

Chẳng phải đây là thượng giới của Đấu Phá sao?

Lúc đạt tới Đấu Đế cảnh ở Đấu Phá, tôi đã có thể đến đây nhưng tôi đã từ chối, giờ lại mở ra nó.

Phải thừa nhận thế giới này xứng đáng là cấp 5, Đấu Đế ở Đấu Phá sang đây cũng chỉ vừa mới bước vào Linh phẩm Thiên Chí Tôn mà thôi.

Trên Linh phẩm còn có Tiên phẩm, Thánh phẩm, và trên cả Thánh phẩm là cảnh giới Chúa Tể vạn năm không ai đạt tới.

Theo thiết lập của hệ thống, Linh phẩm Thiên Chí Tôn tương đương Đệ Bát cảnh, Tiên phẩm là Đệ Cửu cảnh, Thánh phẩm là Đệ Thập cảnh, còn Chúa Tể cảnh tương đương Đệ Thập Nhất cảnh.

Có thể thấy thế giới này mạnh đến nhường nào.

"Hệ thống, mở thêm cho tôi một thế giới cấp 5 nữa." "Đinh, đang chọn lựa...

đã khấu trừ 5 triệu điểm." "Đinh, chúc mừng ký chủ mở thế giới cấp 5 【Già Thiên】." 【Già Thiên】: Thế giới cấp 5, là một thế giới tàn khuyết nhưng đặc biệt, ẩn chứa những tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, cường độ thế giới thậm chí không thua kém một số thế giới cấp 6.

"【Già Thiên】?" Mắt tôi nheo lại, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Làm sao tôi có thể không biết thế giới này?

Đại Đế!

Cực Đạo Đế Binh!

Hồng Trần Tiên!

Sinh Mệnh Cấm Khu!

Và những vị Đế, Hoàng xuyên suốt lịch sử!

Thế giới này chắc chắn còn đáng sợ hơn thế giới Chúa Tể.

Theo phân cấp, Chúa Tể cảnh chỉ tương đương với Đế và Hoàng, nhưng trong thế giới Già Thiên, Đại Đế chưa phải là mạnh nhất.

Phía trên còn có Hồng Trần Tiên.

Thậm chí nếu tôi nhớ không nhầm, Đế Tôn sống từ thời Thần Thoại đến tận cuối truyện, lúc mưu toan luyện hóa cả thế giới, tu vi đã gần đạt tới cấp Tiên Vương.

Theo hệ thống phân chia, Tiên Vương có thể đối kháng với tồn tại Đệ Thập Tam cảnh.

"Một thế giới Chúa Tể, một thế giới Già Thiên, cả hai thế giới cấp 5 này đều không đơn giản." Ngồi trong phòng, tôi thầm tính toán.

Tiêu tốn 10 triệu điểm mở hai thế giới này, chẳng cái nào dễ ăn cả.

Cái trước thì ổn, kẻ mạnh nhất cũng chỉ tầm Đệ Thập Nhất cảnh, nhưng cái sau thì kinh khủng.

Tuy Già Thiên là cấp 5 nhưng nó rất đặc thù, hoàn toàn không kém cạnh cấp 6.

Ngoài các Đại Đế, Cổ Hoàng Đệ Thập Nhất cảnh, còn có Hồng Trần Tiên Đệ Thập Nhị cảnh, thậm chí giai đoạn sau còn xuất hiện Tiên Vương Đệ Thập Tam cảnh.

Với thực lực vô địch Đệ Cửu cảnh hiện tại, tôi vào thế giới Già Thiên cũng chỉ tương đương cảnh giới Thánh Nhân Vương mà thôi. 【Đệ Bát cảnh: Thánh Nhân; Đệ Cửu cảnh: Thánh Nhân Vương; Đệ Thập cảnh: Đại Thánh; Đệ Thập Nhất cảnh: Đại Đế】.

Khoảng cách giữa Đệ Thập cảnh và Đệ Thập Nhất cảnh là một ranh giới khổng lồ, dưới Đệ Thập Nhất cảnh đều là kiến hôi.

Bán bộ Đệ Thập Nhất cảnh là Chuẩn Đế, Chuẩn Hoàng, tương đương với Bán bộ Chúa Tể ở thế giới Chúa Tể.

Tất nhiên, Đệ Cửu cảnh Thánh Nhân Vương ở giai đoạn giữa và cuối Già Thiên thực sự không bằng cả kiến hôi, nhưng ở giai đoạn

đầu, tuyệt đối có thể coi là cường giả đỉnh cấp.

Sau khi cân nhắc, tôi định nghỉ ngơi vài ngày rồi mới tiến vào thế giới Già Thiên.

Tuy thế giới đó nhiều kẻ mạnh nhưng bảo vật cũng vô số, nếu mang về được sẽ giúp thực lực gia tộc tăng vọt.

Tôi thu bảng hệ thống, định bước ra ngoài.

Chương 209

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

“Tộc trưởng, vừa rồi Tân Nguyệt Phạn Điếm phái người gửi thiệp mời.” Giọng của Hoắc Hữu Tuyết vang lên từ ngoài cửa.

Tôi mở cửa, nhìn Hữu Tuyết đang cung kính đứng đó, bình tĩnh hỏi: “Thiệp mời?

Tân Nguyệt Phạn Điếm định làm gì?” “Tộc trưởng, hậu thiên Tân Nguyệt Phạn Điếm có một buổi đấu giá, họ muốn mời ngài đến xem có thứ gì hợp mắt không.” “Đấu giá sao?” Tôi nhướng mày, rồi lắc đầu: “Giúp tôi từ chối đi, chỉ là một buổi đấu giá, cần gì tôi phải đích thân đi?” Nếu theo đúng dòng thời gian, đây chính là lúc 'Thiết Tam Giác' đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chỉ là giờ Trương Khải Linh đã trở thành tử sĩ Sở gia, tu vi đạt Đệ Tam cảnh, Cổng Thanh Đồng đã bị phá hủy, ngay cả Kỳ Lân cổ thần cũng bị tôi thu phục.

Thế nên cái gọi là ngọc tỷ Quỷ Nữu Long Ngư giờ chẳng còn tác dụng gì.

Còn chuyến đi đến Trương Gia Cổ Lâu và núi Tứ Cô Nương, tuy vẫn đang diễn ra và có thể nguy hiểm với Ngô Tà, nhà họ Hoắc, nhưng với Trương Khải Linh thì chẳng có chút đe dọa nào.

Huống hồ, với tu vi Võ giả Đệ Bát cảnh, Chưởng khống giả Đệ Cửu cảnh như tôi, mấy trò vặt vãnh này chẳng bõ dính răng, bảo vật phàm tục có quý giá mấy cũng chỉ như sắt vụn.

Vì vậy, tôi chẳng mấy hứng thú với cuộc đấu giá đó.

“Vâng, tộc trưởng!

Tôi sẽ đi từ chối ngay.” “Cũng không cần từ chối thẳng, cứ hỏi xem có tộc nhân nào hứng thú không, nếu họ muốn đi thì cứ để họ đi xem thử.” “Rõ, tộc trưởng!” Hai ngày sau!

Sau khi dặn dò mọi người xong, tôi ngồi xếp bằng trên giường, gọi hệ thống: “Hệ thống, mở cổng vào thế giới Già Thiên.” “Đinh, cổng thế giới đang mở...” Một luồng thần quang thất thải ngưng tụ trước mặt tôi, rồi hóa thành một cánh cổng màu hỗn độn.

Tôi bước vào và biến mất ngay lập tức.

Cánh cổng cũng tan biến như chưa từng xuất hiện.

Thế giới Già Thiên!

Huỳnh Hoặc Cổ Tinh!

Giữa một cánh cổng hỗn độn hiện ra, một bóng người bước tới hành tinh đã nhiều năm không có dấu chân con người này.

Nhìn cảnh tượng hoang lương, không khí nóng rực xung quanh, tôi khẽ nhíu mày.

“Nơi này có vẻ không giống Bắc Đẩu tinh cho lắm?” Tôi liếc nhìn xung quanh rồi bay lên không trung.

Hửm?

Tôi sững lại khi thấy một tấm bia đá cổ xưa, loang lổ đứng sừng sững trên mặt đất.

Trên đó khắc mấy chữ lớn.

“Huỳnh Hoặc...

Cổ Tinh?” “Mình đang ở trên sao Hỏa?” Tôi hơi ngạc nhiên.

Không ngờ lần này vào thế giới Già Thiên lại đáp xuống hành tinh

Huỳnh Hoặc này, hèn gì nơi đây hoang vu tịch mịch đến vậy.

“Nếu mình nhớ không nhầm, năm xưa A Di Đà Phật Đại Đế từng xây dựng chùa Đại Lôi Âm ở đây, trấn áp không ít đại yêu dưới tầng địa ngục của chùa?” “Trong đó có một con Ngạc Tổ tương đương với Đệ Bát cảnh Thánh Nhân?” Tôi quan sát xung quanh, khi thấy một công trình kiến trúc ẩn hiện phía xa, trong lòng trào lên sự tò mò.

Với chùa Đại Lôi Âm và Ngạc Tổ, tôi rất muốn xem thử.

Dù sao đây cũng là thử thách đầu tiên mà 'nhân vật thiên mệnh' gặp phải trên đường đến Bắc Đẩu.

“Không biết lúc này vị thiên mệnh đó đã lên đường tới Bắc Đẩu chưa.” Tôi tò mò bay về phía đó.

Cùng lúc đó, ở đầu kia của Huỳnh Hoặc Cổ Tinh, một tế đàn năm màu đột ngột tỏa sáng rực rỡ.

Ngay sau đó, một chiếc quan tài cổ phác thần bí được kéo bởi chín xác rồng đen khổng lồ xuất hiện trên tế đàn.

Nắp quan tài mở ra, một nhóm người hoảng loạn chạy ra ngoài, sau một hồi trấn tĩnh, họ cũng hướng về phía chùa Đại Lôi Âm mà đi.

Hửm?

Tôi đang bay thì chợt nhướng mày, cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía tế đàn đằng xa.

“Thú vị đấy, hóa ra mình đến đúng lúc cốt truyện bắt đầu!” “Chùa Đại Lôi Âm?” Nhìn ngôi chùa cổ kính loang lổ trước mắt, tôi không khỏi cảm thán.

Dù là A Di Đà Phật Đại Đế cường đại năm xưa xây dựng nên thì đã sao?

Theo dòng thời gian, nơi từng trấn áp vô số đại yêu giờ cũng tàn tạ

không chịu nổi.

Những dấu vết của năm tháng in hằn trên vách tường, bụi bặm và tơ nhện giăng đầy.

Ngay cả tấm biển khắc bốn chữ 'Đại Lôi Âm Tự' cũng xiêu vẹo, như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng dù sao đây cũng là nơi do một vị Cổ Chi Đại Đế lập nên, tuy vẻ ngoài tàn tạ nhưng trong mắt tôi, nó vẫn phảng phất phật tính.

Từ tấm biển, chân đèn cho đến những chiếc dùi hàng ma, đệm bồ đoàn rơi vãi trên đất, do từng ở bên cạnh Đại Đế lâu ngày nên vẫn còn vương lại một chút đế ý.

Dù chỉ là một chút, nhưng cũng đủ khiến yêu ma bình thường không dám chạm vào.

“Kia là cây Bồ Đề cổ thụ sao?” Nhìn cái cây khô héo như sắp mục nát bên ngoài chùa, tôi khẽ thở dài.

Truyền thuyết kể rằng A Di Đà Phật Đại Đế đã ngộ đạo dưới gốc cây này, nay Đại Đế đã mất, cây cũng đi đến hồi kết.

“Ồ...” Ánh mắt tôi chợt dừng lại ở một hạt Bồ Đề đầy bụi bặm nằm trên mặt đất.

Tôi lật tay, hạt Bồ Đề lập tức nằm gọn trong lòng bàn tay.

“Chắc đây chính là hạt Bồ Đề đã giúp ích rất nhiều cho nhân vật chính.” Tôi mỉm cười nhạt.

Nếu được nuôi dưỡng đúng cách, nó có thể mọc lại thành cây cổ thụ, nhưng với tôi hiện tại thì nó không có tác dụng lớn lắm.

Dù vậy, đã thấy thì không có lý do gì để bỏ qua.

Cất hạt Bồ Đề vào không gian hệ thống, tôi lại nhìn về phía chùa.

Đúng lúc này, tiếng hệ thống vang lên: "Đinh, giám định ký chủ lần đầu tiến vào thế giới cấp 5, bắt đầu phát nhiệm vụ thế giới." "Đinh, nhiệm vụ chính tuyến: Bình định các vùng Sinh Mệnh Cấm Khu, giết hoặc thu phục Bất Tử Thiên Hoàng, Đế Tôn.

Phần thưởng: Sức mạnh, tinh thần và chiến đấu pháp vô thượng của Quá khứ, Hiện tại, Vị lai." "Đinh, nhiệm vụ phụ 1: Thu phục hoặc giết nhân vật thiên mệnh Diệp Phàm (Diệp Hắc).

Phần thưởng: Pháp môn luyện thể vô thượng 【Chân Ma Vạn Kiếp Bất Phôi Thể】 (Chú thích: Hệ thống đã loại bỏ hai nhược điểm lớn)." "Đinh, nhiệm vụ phụ 2: Đột phá Đệ Thập Nhất cảnh Đại Đế trong vòng trăm năm.

Phần thưởng: Một tấm 【Thẻ xuyên việt thế giới cấp 10】." Nghe thông báo, tôi nhướng mày ngạc nhiên.

Không ngờ lần này lại kích hoạt cùng lúc ba nhiệm vụ.

Nhiệm vụ chính tuyến bình định các cấm khu và xử lý Bất Tử Thiên Hoàng, Đế Tôn không hề đơn giản.

Để làm được điều đó, tu vi Chưởng Khống Giả của tôi phải đạt tới Đệ Thập Nhất cảnh.

Bởi lẽ trong các cấm khu đó vẫn còn hàng chục, hàng trăm vị Cổ Hoàng từ xưa tới nay đang lẩn trốn.

Dù họ đã tự chém một đao để kéo dài hơi tàn, không còn ở đỉnh cao, nhưng khi bị dồn vào đường cùng, họ chắc chắn sẽ cực tận thăng hoa để tìm lại chiến lực đỉnh phong.

Ngay cả một Đại Đế ở thời kỳ đỉnh cao cũng không thể bình định hết các cấm khu, trừ khi chiến lực vượt xa cảnh giới Đại Đế như Diệp Phàm sau này.

Còn việc giết hay thu phục Bất Tử Thiên Hoàng và Đế Tôn thì độ

khó còn cao hơn nữa.

Bất Tử Thiên Hoàng là một Hồng Trần Tiên, thực lực sao Đại Đế, Cổ Hoàng có thể so bì?

Đế Tôn còn đáng sợ hơn, ít nhất cũng là Chuẩn Tiên Vương, thậm chí là Tiên Vương.

Với thực lực Đệ Cửu cảnh hiện tại của tôi, đối đầu với họ chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Trừ nhiệm vụ chính tuyến ra thì hai nhiệm vụ phụ có vẻ dễ thở hơn nhiều.

Việc thu phục Diệp Phàm không quá khó, chỉ cần để hắn tu luyện bản quốc thuật dành cho tử sĩ, thì dù hắn có muốn hay không cũng sẽ trở thành tử sĩ của Sở gia.

Tất nhiên, nếu hắn không biết điều thì giết cũng chẳng sao.

Nhưng hiện tại chắc chắn là không thể giết.

Diệp Phàm đến Bắc Đẩu bằng Cửu Long Lạp Quan là do nữ đế sắp đặt, biết đâu bà ấy đang quan sát từ nơi nào đó.

Nếu tôi ra tay lúc này, e là chỉ còn nước chạy trối chết khỏi thế giới này.

"Trăm năm chứng đạo Đại Đế, đạt tới Đệ Thập Nhất cảnh sao?" Tôi nheo mắt đầy quyết tâm.

Với tốc độ tu luyện của tôi, việc này không khó, chỉ là tốn chút thời gian thôi.

Chương 210

Tôi thực sự thèm muốn phần thưởng của nhiệm vụ phụ 1 – tấm thẻ xuyên việt thế giới cấp 10.

Thế giới cấp 10!

Đó là nơi mạnh mẽ đến mức nào, tôi thực sự không thể hình dung nổi.

Thế giới Già Thiên đặc thù cấp 5 này mà kẻ mạnh nhất đã đạt tới Đệ Thập Tam cảnh Tiên Vương rồi.

Dù Già Thiên rất đặc biệt, có thể sánh ngang cấp 6, nhưng so với cấp 10 thì vẫn còn kém xa.

Nếu gộp cả ba phần truyện về thế giới này lại, chắc cũng chỉ đạt tới cấp 8 là cùng.

Tiên Vương Đệ Thập Tam cảnh, Chuẩn Tiên Đế Đệ Thập Tứ cảnh, Tiên Đế Đệ Thập Ngũ cảnh, Tế Đạo Đệ Thập Lục cảnh, và trên cả Tế Đạo là Đệ Thập Thất cảnh.

Những cảnh giới đó tối đa cũng chỉ ở mức thế giới cấp 8.

Vậy thế giới cấp 10 sẽ ra sao?

Đệ Thập Bát cảnh?

Đệ Thập Cửu cảnh?

Hay là Đệ Nhị Thập cảnh?

Càng về sau tu luyện càng khó, chỉ một khoảng cách nhỏ cũng như vực thẳm, chênh lệch giữa các đại cảnh giới là khoảng cách giữa trời và đất.

Dù không tưởng tượng nổi sự đáng sợ của thế giới cấp 10, nhưng

tôi biết chắc một điều: bất cứ thứ gì từ đó mang về đều là trân bảo vô giá.

Nếu may mắn có được công pháp hay bảo vật ở đó, cả tôi và Sở gia sẽ thăng tiến đến mức không thể tin nổi.

"Trăm năm chứng đạo Đại Đế..." Tôi lẩm bẩm.

Chợt tôi quay đầu nhìn về phía xa.

Một nhóm nam nữ mặc quần áo hiện đại đang đi bộ trên đồi cát hoang mạc hướng về phía này.

"Diệp Phàm đến rồi sao?

Đúng là cơ hội tốt để hoàn thành nhiệm vụ phụ 1." Hiện tại Diệp Phàm chưa bắt đầu tu hành, dù tâm cơ sâu sắc hơn Tiêu Viêm nhưng vẫn chỉ là người phàm, dễ thu phục.

U u u...

Đột nhiên, những luồng sóng năng lượng vô hình từ dưới chùa Đại Lôi Âm trào ra.

Dù rất mờ nhạt nhưng tôi vẫn cảm nhận rõ ràng.

"Ngạc Tổ?" Rõ ràng là con Ngạc Tổ đã đánh hơi thấy đám người Diệp Phàm và chuẩn bị săn mồi.

"Thú vị!" Tôi mỉm cười.

"Đinh, chúc mừng tộc nhân Sở gia có 5 người đột phá Đệ Tứ cảnh, đẳng cấp gia tộc bắt đầu thăng cấp." "Đinh, gia tộc thăng lên cấp 4, tặng ký chủ một gói quà thăng cấp, có mở không?" Tôi hơi bất ngờ.

Đẳng cấp gia tộc lại tăng sao?

Đã có 5 người đạt Đệ Tứ cảnh.

Trước đó chỉ có Sở Phong và Sở Vân, giờ có thêm 3 người nữa.

Tôi không rõ là ai, có thể là Sở Huyền, Sở Phàm hoặc mấy đứa nhỏ như Trường Thọ, Thanh Nhi.

Dù là ai thì đây cũng là tin vui lớn cho Sở gia.

Quan trọng nhất là đẳng cấp gia tộc giờ đã là cấp 4.

"Hệ thống, mở gói quà thăng cấp." "Đinh, đang mở...

Chúc mừng ký chủ, các chức năng yêu bài, nhẫn gia tộc, phòng huấn luyện đều được nâng cấp." "Đinh, chúc mừng chiến y và binh khí chuyên dụng nâng lên cấp 4." "Đinh, chúc mừng không gian tổ địa thăng cấp." "Đinh, chúc mừng ký chủ mở chức năng săn bắn chuyên dụng, giết kẻ địch sẽ nhận được điểm tích lũy." "Đinh, chúc mừng ký chủ nhận được một Thẻ trải nghiệm Đệ Thập Nhất cảnh." Thẻ trải nghiệm Đệ Thập Nhất cảnh: Hiệu lực một giờ, giúp tu vi tăng lên Đệ Thập Nhất cảnh.

Chức năng săn bắn: Giết Đệ Nhất đến Đệ Tam cảnh nhận dưới 10k điểm; Đệ Tứ đến Đệ Lục cảnh dưới 100k điểm; Đệ Thất đến Đệ Cửu cảnh dưới 1 triệu điểm; Đệ Thập đến Đệ Thập Nhị cảnh dưới 10 triệu điểm; Đệ Thập Tam đến Đệ Thập Ngũ cảnh dưới 100 triệu điểm...

Tôi nhướng mày thú vị.

Gói quà lần này tuy không nhiều nhưng lại rất hữu ích.

Chức năng săn bắn sẽ giúp tôi bù đắp lượng điểm tích lũy đang thiếu hụt.

Thẻ trải nghiệm Đệ Thập Nhất cảnh cũng là một lá bài tẩy quan trọng khi tôi hiện tại mới chỉ tương đương Thánh Nhân Vương ở thế giới này.

“Đinh, bắt đầu nhận thưởng?” “Nhận!” Trong cảm tri của tôi, không gian tổ địa Sở gia rung chuyển mạnh mẽ.

Bốn phương trời đất mở rộng thần tốc, linh khí trở nên đậm đặc đến mức hình thành triều tịch.

Chỉ trong chốc lát, không gian này đã phình to gấp mười lần, lớn hơn cả một hằng tinh.

Các vật phẩm và chức năng gia tộc cũng mạnh mẽ hơn hẳn.

“Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc của tôi.” Gia tộc: Vĩnh Hằng Sở gia.

Cấp độ: 4.

Tộc trưởng: Sở Hoang.

Trang bị: Cấp 4.

Tu vi: Võ giả Đệ Bát cảnh, Chưởng khống giả Đệ Cửu cảnh.

Chức năng mới: Săn bắn dành riêng cho tộc trưởng.

Thế giới chi môn: Đã thêm các thế giới cấp 5.

Điểm tích lũy: 5 triệu.

Không gian hệ thống: Có thêm Thẻ trải nghiệm Đệ Thập Nhất cảnh.

Sau khi đóng bảng thông tin, tôi lại nhìn về phía ngôi chùa tàn nát.

Dưới chùa trấn áp nhiều đại yêu, nhưng qua thời gian, hầu hết đã chết, chỉ còn con Ngạc Tổ là sống sót.

Ngay cả tu vi của nó cũng giảm sút đáng kể.

Ở thời đỉnh cao, nó là một Thánh Nhân Vương, nhưng giờ chắc chỉ còn ở mức Thánh Nhân (Đệ Bát cảnh).

Với chức năng săn bắn mới mở, tôi có thể dùng con Ngạc Tổ này

để thí nghiệm, chắc cũng thu được ít nhất vài trăm ngàn điểm.

Uỳnh!

Một luồng tinh thần lực từ dưới chùa quét ra, nhắm thẳng vào tôi.

Nó không quá mạnh nhưng đủ để làm nát linh hồn những kẻ dưới Đệ Ngũ cảnh.

"Muốn chết sao!" Ánh mắt tôi lạnh lẽo.

Tôi chưa tìm nó mà nó đã dám ra tay trước.

Sức mạnh tinh thần của tôi hóa thành lưỡi dao sắc lạnh, nghiền nát luồng linh hồn đó rồi lao thẳng xuống địa ngục 18 tầng.

"A..." Một tiếng hét thảm thiết vang lên trong hư không.

Thân hình tôi lóe lên, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, đám người Diệp Phàm vừa đến nơi.

Nhìn ngôi chùa cổ, ai nấy đều bàng hoàng, sợ hãi lẫn kích động.

Chùa Đại Lôi Âm trong truyền thuyết hiện ra trước mắt những con người hiện đại khiến họ không khỏi mất phương hướng.

Nhưng Diệp Phàm đúng là nhân vật thiên mệnh, hắn định thần lại rất nhanh và dẫn mọi người vào trong.

Trong khi đó, tại tầng địa ngục thứ 18, tôi đã xuất hiện.

Nơi này không rộng như 18 tầng địa ngục trong thần thoại nhưng cũng là một không gian độc lập bao la.

Đi qua các tầng, tôi thấy vô số bộ hài cốt của những đại yêu hay cường giả cổ tộc từng lừng lẫy một thời, không ai có tu vi thấp hơn Tiên Đài cảnh.

Càng xuống sâu, kẻ bị giam giữ càng mạnh.

Chương 211

Ba tầng cuối cùng đều là những tồn tại Thánh Nhân cảnh.

Tầng thứ 18 chính là nơi giam giữ Ngạc Tổ.

Trong bóng tối tịch mịch, một bóng hình khổng lồ như ngọn núi bị xích sắt khóa chặt tứ chi.

Những sợi xích tỏa ra ánh sáng u lạnh, rõ ràng là vật liệu không tầm thường mới xích được Thánh Nhân Vương.

"U Hàn Tinh Kim?" Tôi nhướng mày.

Dù không bằng các loại thần kim đúc đế binh, nhưng đây là vật liệu cực phẩm để đúc thánh binh.

Bốn sợi xích kia thực chất là bốn món thánh binh.

Ở thế giới này, thánh binh là vũ khí mạnh nhất dưới đế binh.

Theo hệ thống, binh khí cấp 4 của tôi cũng tương đương với thánh binh cực phẩm.

"Nhân loại!" Ngạc Tổ gầm lên, hai con mắt khổng lồ như những vì sao tỏa ra sát ý hung bạo.

"Bản tổ thật nhìn lầm, không ngờ lại là một tôn Cổ Chi Thánh Hiền của nhân tộc!" Cổ Chi Thánh Hiền là cách gọi những người đạt cấp Thánh Nhân trở lên.

Từ thời Hậu Hoang Cổ, nhân tộc chưa từng có ai đạt tới cảnh giới này, ngay cả ở các thánh địa hay thế gia lớn.

"Nhân tộc Thánh Hiền, sao ngươi lại ở đây?" Ngạc Tổ nhìn chằm chằm tôi rồi nói tiếp: "Ta cứ tưởng chỉ là một lũ kiến hôi, không ngờ lại có một món mồi ngon thế này.

Máu thịt của ngươi sẽ giúp bản tổ trở lại đỉnh phong và phá tan xiềng xích.

Mau hiến dâng thân mình làm thức ăn cho bản tổ đi!" Tôi bật cười lạnh lẽo: "Một con sâu bọ bị xích cả vạn năm mà cũng đòi ăn thịt ta?

Ngươi bị nhốt đến hỏng não rồi sao?

Đã biết ta là Thánh Hiền mà còn dám mạnh miệng.

Ngươi tưởng ta không giết nổi ngươi à?" "Ha ha ha!" Ngạc Tổ cười vang như sấm dội: "Tu vi của bản tổ dù có sụt giảm, nhưng không phải kẻ vừa mới bước vào cấp Thánh Nhân như ngươi có thể so sánh được.

Nếu không chịu nộp mạng, bản tổ sẽ tự tay lấy!" Uỳnh uỳnh!

Những luồng thần quang đen kịt từ người Ngạc Tổ tỏa ra, mang theo sát khí kinh người bao trùm cả tầng địa ngục.

"Chút tài mọn mà cũng đòi khoe khoang." "Chết đi!" Tôi quát lớn, sức mạnh trong đan điền tuôn trào ra lòng bàn tay.

Một bàn tay khổng lồ màu tử kim dài hàng ngàn trượng ngưng tụ, tỏa ra khí thế áp đảo.

Bàn tay đó vỗ xuống, đánh tan mọi sát khí của Ngạc Tổ rồi trấn áp lên người nó.

"Cái gì?" Ngạc Tổ kinh hãi hét lên: "Ngươi là một Thánh Nhân Vương?

Không thể nào, thời đại này làm sao có Thánh Nhân Vương xuất hiện?" Nó hoàn toàn hoảng loạn.

Nếu đối thủ là Thánh Nhân thì nó không sợ, nhưng Thánh Nhân Vương thì lại là chuyện khác.

Ngay cả lúc đỉnh cao nó cũng chỉ ở mức đó, huống chi giờ đang bị

xích.

“Nhân tộc Thánh Hiền, vừa rồi có chút hiểu lầm, chúng ta thương lượng chút được không?” Ngạc Tổ xuống giọng cầu hòa, vì nó biết hôm nay mình gặp đại họa rồi.

“Chết!” Tôi lạnh lùng thốt ra một chữ.

Bàn tay tử kim mang theo lực sát phạt vô biên nghiền xuống.

“Hống...” Ngạc Tổ đau đớn gầm rú, thân thể nó bắt đầu nứt vỡ dưới áp lực kinh hoàng.

“Hống...

Bản tổ không cam lòng, xin tha mạng, tha cho ta một lần!” Trước cái chết, sự kiêu ngạo của nó biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại sự van xin hèn mọn.

Nhưng tôi không hề có ý định nương tay.

Bùm!

Dưới bàn tay khổng lồ, thân hình đồ sộ như ngọn núi của Ngạc Tổ tan nát thành muôn vàn mảnh sáng.

Cả thần hồn của nó cũng bị nghiền vụn.

Chỉ trong vài giây, một con đại yêu mạnh mẽ đã biến thành tro bụi.

“Đinh, chúc mừng ký chủ giết đại yêu cấp Thánh Nhân, nhận được 300.000 điểm tích lũy.” “300.000 điểm sao!” Mắt tôi sáng lên.

Giết một con Cổ Thánh được 300k, vậy giết mười con, trăm con thì số điểm sẽ khổng lồ đến mức nào.

Mà thế giới Già Thiên này thì không bao giờ thiếu những kẻ như vậy.

“Ba mươi vạn điểm tích lũy!” Nghe tiếng của hệ thống trong đầu,

khóe miệng Sở Hoang không khỏi nhếch lên.

Một con Cá Sấu Tổ cấp Thánh Nhân, lại cung cấp ba mươi vạn điểm tích lũy.

Trong thế giới này, những Cổ Vương và Tổ Vương cấp Thánh Nhân trở lên của Thái Cổ Vạn Tộc không thiếu.

Tuy rằng Cá Sấu Tổ có thể cung cấp nhiều điểm tích lũy như vậy là vì nó từng là cường giả cấp Thánh Nhân Vương.

Nhưng dù một Cổ Vương đại yêu cấp Thánh Nhân bình thường, cũng có thể cung cấp trên mười vạn điểm tích lũy.

Nếu chém giết hết tất cả Cổ Vương, Tổ Vương của Thái Cổ Vạn Tộc trong thế giới này, vậy số điểm tích lũy có được chẳng phải tính bằng trăm triệu sao?

"Chậc chậc... xem ra không chỉ phải bình định các Sinh Mệnh Cấm Khu lớn, mà những Thái Cổ Vạn Tộc kia cũng phải trấn áp hết thôi." Sở Hoang lẩm bẩm, trong mắt không tự chủ toát ra một nụ cười.

Ong ong ong...

Đột nhiên, lúc này, toàn bộ mười tám tầng địa ngục rung chuyển dữ dội.

Vô số cá sấu nhỏ bằng ngón tay chạy loạn trong mười tám tầng địa ngục, thậm chí có một lượng lớn cá sấu nhỏ hướng lên Đại Lôi Âm Tự.

"..." Nhìn cảnh này, Sở Hoang lập tức nhíu mày.

Sau khi chém giết Cá Sấu Tổ, những cá sấu con cháu này bắt đầu bạo động ư?

Nếu không phải thực lực đủ cường đại, vừa rồi lại chém giết Cá Sấu Tổ, chỉ sợ những cá sấu con cháu này nhất định sẽ xông lên tấn

công.

Nhưng giờ những con cá sấu nhỏ này tuy không dám ra tay với tôi, nhưng nhóm người Diệp Hắc bên ngoài, e rằng sẽ chịu không ít thiệt thòi rồi. *** Bên ngoài Đại Lôi Âm Tự!

Sau khi điều tra một hồi, phát hiện Đại Lôi Âm Tự đã hoàn toàn đổ nát, Diệp Hắc và những người khác lần lượt chuẩn bị rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, không ít người trong tay đều cầm một số đồ vật lấy từ Đại Lôi Âm Tự, như đèn dầu, bồ đoàn, gậy, chuông linh, v.v.

Xoẹt!

"A..." Đột nhiên, một tiếng xé gió truyền đến, ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tiếng kêu thảm thiết bất ngờ khiến mọi người giật mình.

Khi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào, một nữ sinh đang nằm trên mặt đất, trên trán có một lỗ máu, máu tươi không ngừng tuôn ra.

"Chết... chết người rồi!" "Chết người rồi... chết người rồi..." "Chuyện gì thế này, sao lại đột nhiên chết?" "..." Nhìn bạn học nằm trong vũng máu, mọi người hoảng loạn, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Sống trong thời hiện đại, bao giờ mới thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy?

Vốn đã sụp đổ khi bị Cửu Long Kéo Quan đưa đến Huỳnh Hoặc Cổ Tinh, giờ lại tận mắt thấy bạn học chết ngay trước mặt, càng khiến mọi người hoảng sợ, bất an.

Trong đám đông, Diệp Hắc cau chặt mày, nhìn thi thể kia, lại nhìn

xung quanh, trong lòng cũng không yên.

“Diệp Tử, chúng ta phải làm sao?” Bên cạnh anh, một thanh niên thân hình khá vạm vỡ, trầm giọng hỏi.

Người này tên là Bàng Bá, là huynh đệ thân thiết nhất của Diệp Hắc.

“Cẩn thận một chút, ở đây e rằng không đơn giản.” Diệp Hắc khẽ nói, hai người càng cảnh giác nhìn Đại Lôi Âm Tự trước mặt, chậm rãi lùi về phía sau.

Ầm ầm ầm...

Chương 212

Đúng lúc này, Đại Lôi Âm Tự đột nhiên rung chuyển dữ dội, như thể sắp sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhìn cảnh này, sắc mặt mọi người biến đổi đột ngột, đều vội vàng quay người bỏ chạy.

Nếu không, một khi Đại Lôi Âm Tự sụp đổ, những người ở gần như vậy, e rằng sẽ bị chôn vùi trong chốc lát.

Còn về bạn học nằm trong vũng máu, lúc này đương nhiên cũng không ai bận tâm nữa.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Nhưng, khi mọi người đang chạy trốn, phía sau lại truyền đến từng tiếng xé gió, ngay sau đó, lại thấy từng thân ảnh ngã thẳng xuống đất, sau gáy xuất hiện từng lỗ máu.

Bốp ~ Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng chấn động vang lên, chỉ thấy trước người Diệp Hắc đột nhiên lóe lên một trận kim quang, ngay sau đó thấy một con cá sấu nhỏ bằng ngón tay, trực tiếp bị kim quang đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất không còn động đậy.

Ngay sau đó, những người trong tay cầm đồ vật của Đại Lôi Âm Tự, trước người đều hiện ra từng đạo kim quang, sau đó lại có những con cá sấu nhỏ bị bật bay ra ngoài.

Khi nhìn thấy những con cá sấu nhỏ bằng ngón tay ngã trên mặt đất, ngay lập tức tất cả mọi người đều hiểu ra.

Cái chết của những bạn học vừa rồi, tất cả đều là do những con cá sấu nhỏ này gây ra.

"Nhanh lên!" "Đồ vật của Đại Lôi Âm Tự mà chúng ta cầm trong tay, ẩn chứa một số Phật tính, cho nên mới có thể ngăn cản những con cá sấu nhỏ kia." "Những bạn học không có Phật khí trong tay, đều đứng sau tôi." Diệp Hắc sắc mặt nghiêm nghị, vội vàng nói với mọi người.

Mọi người ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cũng không phản bác.

Nhanh chóng, những bạn học không có Phật khí trong tay lần lượt đứng vào giữa, Diệp Hắc và những người khác cầm Phật khí, đứng bên ngoài.

Mọi người vây thành một vòng tròn, một mặt cảnh giác nhìn xung quanh, một mặt chậm rãi lùi về phía sau.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Không ngừng, có một lượng lớn cá sấu nhỏ xông tới, nhưng đều bị Phật quang chặn lại và đánh bay ra ngoài.

Thấy cuối cùng cũng thành công ngăn cản được những con cá sấu nhỏ kia, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, cùng với việc cá sấu nhỏ ngày càng nhiều, Phật quang tỏa ra từ Phật khí trong tay mọi người lại càng ngày càng yếu, e rằng không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn mất tác dụng.

Và, cùng với sự trôi qua của thời gian, những con cá sấu nhỏ trước mặt mọi người lúc này gần như vô biên vô hạn, trên sa mạc cát

vàng, khắp nơi đều là cá sấu nhỏ màu đen, khiến tất cả mọi người không khỏi kinh hãi.

Đối mặt với số lượng cá sấu nhỏ nhiều như vậy, Phật quang tan vỡ, cái chết của mọi người gần như đã ở ngay trước mắt.

Trong lòng tất cả mọi người, không khỏi vô cùng lo lắng.

Nhưng đúng lúc này, có hai thanh niên cầm Phật khí, trực tiếp hoảng loạn chạy về hướng Ngũ Sắc Tế Đàn, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của mọi người.

Nhìn cảnh này, trong lòng Diệp Hắc và những người khác vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không thể làm gì được.

Cùng với sự rời đi của hai người, vòng tròn bị phá vỡ, ngay lập tức một lượng lớn cá sấu nhỏ đã tấn công.

"A..." "Tôi không muốn chết, tôi muốn về nhà..." "Cứu tôi, cứu tôi!" "A..." Trong thời gian ngắn ngủi, ít nhất có hơn mười người thảm chết dưới tay những con cá sấu nhỏ này.

Đối mặt với tình huống này, trong lòng mọi người bi phẫn không thôi, nhưng cũng chỉ có thể dốc toàn lực chạy về phía Ngũ Sắc Tế Đàn.

Một đoàn hơn ba mươi bạn học, lúc này đã chết chỉ còn lại chưa đến mười người, cảnh tượng bi thảm như vậy, khiến tất cả mọi người không khỏi nảy sinh cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Chạy!

Chạy thoát thân!

Phía sau mọi người, những con cá sấu nhỏ vô biên vô tận gần như hóa thành thủy triều cá sấu, thậm chí còn nổi lên cuồng phong vô tận, cuốn bay cả cát vàng sa mạc.

Ong!

Nhưng, đúng lúc này, hư không xung quanh đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ chống trời từ trên trời giáng xuống trấn áp.

Ầm ầm ầm...

Trong chốc lát, cát vàng trong phạm vi vài trăm đến ngàn trượng hóa thành bột mịn, đại địa sụp lún, vô số cá sấu nhỏ màu đen trực tiếp tan thành tro bụi.

Làn sóng khí khủng bố, thậm chí trực tiếp cuốn bay Diệp Hắc và những người đang chạy trốn, khiến họ ngã mạnh xuống đất.

Nhưng lúc này mọi người hoàn toàn không bận tâm đến đau đớn trên người, tất cả đều kinh ngạc đến ngây người trước cảnh tượng không thể tin nổi như vậy.

Một chưởng san bằng vài trăm đến ngàn trượng đất, những con cá sấu nhỏ không thể tin được như ma quỷ kia, lại càng trực tiếp tan thành tro bụi.

Sao họ có thể không kinh hãi được chứ?

Ong!

Trong chốc lát, cùng với không gian chấn động, một thân ảnh lập tức xuất hiện trước mặt mọi người. *** Ong!

Trên bầu trời, vạn đạo thần quang màu tím vàng chiếu rọi xuống, bàn tay khổng lồ đáng sợ vừa hủy diệt vô số cá sấu nhỏ trong chốc lát từ từ tiêu tán.

Một thân ảnh cùng với thần quang màu tím vàng rải khắp bầu trời, từng bước một chậm rãi bước đi trên không.

Mỗi bước đi, dưới chân anh ta lại hiện ra một đóa sen màu tím vàng, như thể cầu thang sen vậy.

Thân ảnh đó mặc một bộ áo bó màu đen viền vàng, bên ngoài khoác áo choàng đen, một mái tóc dài buộc gọn sau gáy, khẽ bay theo gió.

Khuôn mặt anh tuấn, lông mày như kiếm, mắt sáng như sao, mũi cao, đôi mắt sâu thẳm như tinh thần.

Cảnh tượng kinh người và không thể tin nổi như vậy, khiến Diệp Hắc, Bàng Bá và những người khác hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, trong lòng hồi lâu không nói nên lời.

Bước đi trên không, hư không sinh sen!

Lại còn kèm theo hào quang ngút trời, khí chất phiêu dật lại uy nghiêm.

Nhân vật như vậy, chẳng phải thần tiên trong truyền thuyết sao?

Lúc này, Sở Hoang từng bước một chậm rãi hạ xuống từ không trung, khi chân chạm vào sa mạc, những đóa sen trong hư không và thần quang màu tím vàng cũng cuối cùng từ từ tiêu tán.

Giờ đây anh ta mặc một thân cổ trang, tóc đã sớm mọc dài ra, cảnh tượng vừa rồi, trong mắt nhóm người hiện đại như Diệp Hắc, e rằng đã bị coi là thần tiên rồi.

Mà với tu vi và chiến lực lúc này, có khác gì thần tiên trong truyền thuyết đâu?

"Vãn bối Diệp Hắc, đa tạ tiên trưởng vừa rồi đã cứu mạng." Cuối cùng cũng hoàn hồn, Diệp Hắc vội vàng bò dậy từ mặt đất, cúi người hành lễ với Sở Hoang, vẻ mặt đầy cảm kích nói.

Bàng Bá bên cạnh thấy vậy, cũng vội vàng đứng dậy, tương tự cúi

người cảm ơn.

Thấy hai người như vậy, những bạn học còn sống sót cũng lần lượt mở miệng cảm ơn.

Nhưng từ ánh mắt của họ, lại có thể phát hiện sự vui mừng tột độ, nhiệt huyết, hoảng sợ và các cảm xúc khác.

Rõ ràng, lúc này họ đã hoàn toàn coi Sở Hoang là thần tiên.

Bàn tay khổng lồ vừa rồi có thể thấy rõ ràng, một bàn tay vài trăm đến ngàn trượng, hủy diệt vô số cá sấu nhỏ, lại còn đánh sụp cả đại địa tạo thành một cái hố khổng lồ.

Khi xuất hiện, lại còn có vạn đạo hào quang bao quanh, bước đi trên không, mỗi bước một đóa sen.

Nếu không phải thần tiên, thì ai có thể là thần tiên?

Sống hơn hai mươi năm, thật sự chưa từng có ngày nào được thấy thần tiên.

Nếu được thần tiên thu làm đệ tử, chẳng phải cũng có thể trường sinh bất lão sao?

Nghĩ đến việc có cơ hội học tiên pháp, thậm chí trường sinh bất lão, trong lòng mọi người càng thêm kích động.

Đối với thần sắc trong ánh mắt của mọi người, Sở Hoang đương nhiên nhìn thấy, nhưng trên mặt lại không chút biểu cảm gật đầu, sau đó sắc mặt bình tĩnh nhìn Diệp Hắc mở miệng nói: “Mấy cậu từ Địa Cầu tới?” Phập!

Nghe lời Sở Hoang nói, Diệp Hắc và những người khác lập tức ngẩng đầu lên vẻ mặt kinh hỉ, thần tình vừa lo lắng vừa vui mừng nói: “Tiên trưởng biết Địa Cầu ư?

Chẳng lẽ đây thật sự là Hỏa Tinh sao?” “À tiên trưởng, đây chẳng

lẽ thật sự là Hỏa Tinh sao?

Những con cá sấu nhỏ vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì?" "Tiên trưởng, ngài có thể đưa chúng tôi về Địa Cầu không?" "..." Nhìn mọi người vẻ mặt vừa lo lắng vừa vui mừng, Sở Hoang không khỏi khẽ cười nói: "Nơi này quả thật là Hỏa Tinh, thời thượng cổ còn gọi là Huỳnh Hoặc Cổ Tinh, việc các cậu có mặt ở đây hôm nay cũng là một loại duyên phận, còn về việc về Địa Cầu, đừng nhắc nữa." Sở Hoang không khỏi ngước mắt nhìn về phía Ngũ Sắc Tế Đàn không xa, nơi có chín cái xác rồng kéo quan tài, sắc mặt bình tĩnh tiếp tục nói: "Cửu Long Kéo Quan đã khởi động, Huỳnh Hoặc Cổ Tinh chỉ là một trạm trung chuyển thôi.

Chương 213

Chuyến này tuy không thể quay về Địa Cầu, nhưng nếu các cậu có thể bước lên tiên duyên, tiếp xúc với con đường tu luyện, đó cũng là một tạo hóa." Nghe lời Sở Hoang nói, sắc mặt mọi người đều không khỏi hoảng sợ.

Chẳng lẽ thật sự không thể quay về sao?

Nhưng cha mẹ thì phải làm sao?

Cơ hội bước lên con đường tu luyện đương nhiên khiến họ vui mừng, nhưng nếu không thể về nhà, trong lòng mọi người cuối cùng vẫn buồn bã không thôi.

Ong!

Đúng lúc này, Ngũ Sắc Tế Đàn không xa đột nhiên bùng phát một trận hào quang vàng.

Ngay sau đó, quan tài khổng lồ của Cửu Long Kéo Quan lại một lần nữa mở ra.

Ngũ Sắc Tế Đàn đã khởi động, e rằng Cửu Long Kéo Quan lại sắp bay đi rồi.

"Các cậu không đi sao?" "Một khi Cửu Long Kéo Quan rời đi, các cậu sẽ phải vĩnh viễn ở lại Huỳnh Hoặc Cổ Tinh." Sở Hoang lãnh đạm nhìn Diệp Hắc và những người khác, nói một câu bằng giọng điệu bình thản, sau đó trực tiếp bước đi về phía Ngũ Sắc Tế Đàn.

Điểm đến của Cửu Long Kéo Quan là Bắc Đẩu, mục đích chuyến đi này của tôi cũng tương tự, đương nhiên tôi định ngồi Cửu Long Kéo Quan mà đi.

Nếu không, cho dù giờ tôi có thể dùng nhục thân vượt vũ trụ,

nhưng không biết đường đến Bắc Đẩu thì cũng vô ích.

Nhìn bóng lưng Sở Hoang rời đi, Diệp Hắc hít sâu một hơi, túm lấy Bàng Bá nhanh chóng đi về phía Ngũ Sắc Tế Đàn.

"Diệp Tử, chúng ta thật sự không về được nữa sao?" Bàng Bá thần sắc có chút chán nản, lại mang theo chút không cam lòng hỏi.

"Đến đâu thì hay đến đó thôi!

Đã không về được Địa Cầu, chi bằng đi tìm tiên duyên, có lẽ sau này chúng ta có thể về cũng không chừng." Diệp Hắc trầm giọng nói, nếu có lựa chọn, anh đương nhiên sẽ về Địa Cầu ngay lập tức, lần này đi rồi không biết bao giờ mới quay lại Địa Cầu được.

Cùng với việc mọi người một lần nữa bước vào trong quan tài, nắp quan tài 'rầm' một tiếng đóng lại.

Ong...

Cùng với việc Ngũ Sắc Tế Đàn lóe lên từng đạo hào quang, chín cái xác rồng mạnh mẽ nhảy vọt lên, kéo quan tài biến mất tại chỗ. *** "Tam Thế Đồng Quan sao?" Nhìn cảnh tượng bên trong quan tài trước mắt, trong mắt Sở Hoang không khỏi lóe lên một tia tinh quang.

Quan tài của Cửu Long Kéo Quan, không phải quan tài bình thường.

Nếu không nhầm, đây chính là Tam Thế Đồng Quan mà Hoang Thiên Đế đã để lại từ vạn cổ tuế nguyệt trước.

Còn về việc Tam Thế Đồng Quan này có phải là Tam Thế Đồng Quan của quái vật lông đỏ bí ẩn gây ra đại dịch hắc ám khắp chư thiên từ xa xưa hơn hay không, thì Sở Hoang không rõ.

Nhưng dù có phải là cùng một Tam Thế Đồng Quan hay không, cũng không hề ảnh hưởng đến sự thần bí và cường đại của Tam Thế

Đồng Quan trước mắt.

"Tiên trưởng, ngài... ngài là vị thần tiên nào vậy?" Trong quan tài, Bàng Bá không xa cẩn thận nhìn Sở Hoang, lên tiếng hỏi.

Với anh ta mà nói, trên Huỳnh Hoặc Cổ Tinh trước đó đã có Đại Lôi Âm Tự, vậy thì chắc chắn những truyền thuyết thần thoại đều là thật.

Vị thần tiên trước mắt này, e rằng rất có thể là một trong những tồn tại có tên tuổi trong truyền thuyết thần thoại.

Không chỉ Bàng Bá nghĩ như vậy, Diệp Hắc, Lý Tiểu Mạn, Lưu Vân Chí và những người khác bên cạnh cũng có suy nghĩ tương tự.

Sở Hoang lãnh đạm nhìn Bàng Bá một cái, sau đó sắc mặt bình tĩnh nói: "Ta tên Sở Hoang!" "Sở Hoang?" Nghe hai chữ này, trong mắt mọi người đều không khỏi hiện lên một tia, trong lòng cố gắng hồi tưởng trong truyền thuyết thần thoại có vị thần tiên nào tên là Sở Hoang không.

Nhưng nửa ngày, mọi người cũng không nghĩ ra được.

Ngay cả Diệp Hắc, người cực kỳ hiểu biết về truyền thuyết thần thoại, cũng không tìm ra được bất kỳ thần tiên nào liên quan đến Sở Hoang.

Cuối cùng, mọi người cũng chỉ có thể cho rằng, có lẽ trong truyền thuyết thần thoại không có ghi chép nào về vị thần tiên này.

"Tiên trưởng, những thứ tấn công chúng tôi trước đó rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ thật sự là yêu ma sao?" Nhớ lại những con cá sấu nhỏ đã tấn công trước đó, khiến một nửa số bạn học thiệt mạng, Diệp Hắc không khỏi trầm mặc.

“Yêu ma?” Sở Hoang nghe vậy, khẽ dừng lại, sau đó gật đầu nói: “Cũng có thể hiểu là yêu ma, Đại Lôi Âm Tự kia là do A Di Đà Phật ngày xưa tạo ra, chuyên dùng để trấn áp mười tám tầng địa ngục bên dưới.” “Mười tám tầng địa ngục?” “Hít!

Vừa mới có Đại Lôi Âm Tự, giờ lại xuất hiện mười tám tầng địa ngục?

Chẳng lẽ các truyền thuyết thần thoại đều trở thành hiện thực, thần thoại thượng cổ ngày xưa sắp tái xuất giang hồ sao?

Mười tám tầng địa ngục, truyền thuyết là nơi giam giữ vô số quỷ quái yêu ma.” “...” Khi nghe Sở Hoang nói rằng bên dưới Đại Lôi Âm Tự trấn áp mười tám tầng địa ngục, mọi người lại lần nữa không kìm được mà kinh hô thành tiếng, thần tình vừa kinh vừa sợ, tâm thần không khỏi run rẩy.

Nhìn thần tình của mọi người, Sở Hoang bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó tiếp tục nói: “Mười tám tầng địa ngục không giống với những gì các cậu hiểu, bên trong đó chỉ có một số yêu ma và cường giả vạn tộc mà A Di Đà Phật ngày xưa đã bắt giữ mà thôi.

Cùng với sự thay đổi của năm tháng, sự trôi đi của thời gian, rất nhiều yêu ma và cường giả vạn tộc đều đã mục nát.

Chỉ có một con Cá Sấu Tổ, vẫn còn sống.

Những con cá sấu nhỏ tấn công các cậu, chính là con cháu của Cá Sấu Tổ đó.” Cá Sấu Tổ!

Trong các truyền thuyết thần thoại cổ đại, phàm là những thứ dính đến chữ 'Tổ', bất kể là yêu ma quỷ quái, không có kẻ nào đơn giản, tất cả đều là những tồn tại có thực lực đáng sợ.

Không ngờ, những con cá sấu nhỏ kia lại là con cháu của Cá Sấu Tổ.

Vậy mà giờ đây những con cá sấu nhỏ đã chết hết không còn một mống, nếu Cá Sấu Tổ biết được, bọn họ còn đường sống sao?

Trong chốc lát, sắc mặt mọi người đều trở nên tái nhợt, ngay cả Diệp Hắc với tâm tính trầm ổn, lúc này sắc mặt cũng không khỏi trở nên u ám.

"Yên tâm đi, con Cá Sấu Tổ đó đã bị tôi trấn sát rồi, không cần quá lo lắng." Sở Hoang lãnh đạm liếc nhìn mọi người một cái, đối với tâm tư của họ, sao anh ta lại không biết?

"Tiên... tiên trưởng, ngài đã chém giết con Cá Sấu Tổ đó rồi ư?" Nghe lời nói đó, Diệp Hắc kinh ngạc nhìn Sở Hoang.

Một tồn tại xưng tổ trong số yêu ma, lại bị vị tiên trưởng trước mắt này chém giết, vậy thì người này phải đáng sợ đến mức nào?

"Cậu tên Diệp Hắc phải không?" Sở Hoang hơi nheo mắt, nhìn sâu vào Diệp Hắc một cái, sau đó sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí lạnh nhạt mở miệng nói: "Cậu có nguyện ý trở thành tử sĩ của Sở gia tộc tôi không?

Nếu đồng ý, việc trở thành tiên làm tổ, cũng không phải chuyện tầm thường." *** "Tử sĩ của Sở gia tộc?" Lời của Sở Hoang khiến mọi người rơi vào im lặng ngắn ngủi, mỗi người đều có những suy tính riêng trong lòng.

Diệp Hắc cau chặt mày, rõ ràng đang cân nhắc lợi hại, trong mắt Bàng Bá lóe lên một tia tinh quang, cảm thấy đây là một cơ hội ngàn năm có một.

"Diệp Hắc, tôi thấy cậu có thể đồng ý đề nghị của Sở tiên nhân đấy." Bàng Bá nghiêm túc nói, "Được một tồn tại cấp tiên nhân như ngài ấy nâng đỡ, cơ hội hiếm có lắm!" Mấy người khác đứng một bên, sắc mặt phức tạp.

Trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, nhưng nhiều hơn là cảm giác

bất lực và không cam lòng.

Sở Hoang lúc này, trong mắt họ tuyệt đối là thần tiên, đáng tiếc, người được thần tiên chọn lại không phải họ!

"Diệp Hắc, cậu đã suy nghĩ thế nào rồi?

Có nguyện ý gia nhập Sở gia, trở thành tử sĩ của tôi không?" Sở Hoang lãnh đạm mở miệng.

Diệp Hắc đón lấy ánh mắt của Sở Hoang, cảm nhận áp lực mà một cường giả khó lòng tưởng tượng được mang lại.

Trong lòng tuy có chút bất an, nhưng ánh mắt Diệp Hắc lại mang theo suy tư.

Đây là một lựa chọn quan trọng trong đời, liên quan đến con đường và vận mệnh tương lai của anh.

Ở thời điểm này, đối với thế giới này, anh chẳng biết gì cả, nên không dám tùy tiện quyết định.

"Sở tiên nhân, cảm ơn ngài đã coi trọng." Diệp Hắc hít sâu một hơi, trầm giọng nói, "Nhưng, tôi không thể đồng ý trở thành tử sĩ của Sở gia.

Tôi có con đường riêng mình muốn đi, có nguyên tắc và theo đuổi của riêng tôi." Tuy không hiểu nhiều về thế giới tu hành, nhưng anh cũng hiểu ý nghĩa của tử sĩ, một khi đã trở thành tử sĩ, ngay cả sống chết cũng không do mình quyết định.

Diệp Hắc đương nhiên sẽ không dễ dàng đồng ý.

Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Trong lòng thầm suy nghĩ, Diệp Hắc quả nhiên không phải hạng người dễ dàng, nhưng càng như vậy, càng có thể chứng minh giá trị của anh ta.

Nếu có thể thu phục người này, chắc chắn sẽ trở thành một trợ lực lớn cho Sở gia tôi!

"Diệp Hắc, cậu phải suy nghĩ kỹ rồi đấy." Giọng nói của Sở Hoang lộ ra một tia uy hiếp, "Từ chối lời mời của Sở gia tôi, không phải là một lựa chọn sáng suốt đâu." Diệp Hắc từ chối, trong lòng Sở Hoang nảy sinh một tia sát ý.

Anh ta không dễ dàng từ bỏ cơ hội thu phục, nhưng nếu Diệp Hắc thật sự không biết điều, vậy thì anh ta cũng chỉ có thể xuống tay giết chết.

Nếu đắc tội với vị kia, cùng lắm là dùng một tấm thẻ trải nghiệm cảnh giới mười một, bảo toàn mạng sống rời đi không thành vấn đề.

Nhưng quan trọng là, có đáng không?

Hoàn thành một nhiệm vụ phụ tuyến, cũng không được một môn công pháp, với thực lực hiện tại, nếu đi rồi, e rằng cũng nguy hiểm trùng trùng.

Chương 214

Huống hồ, một Diệp Hắc đã chết thì không có giá trị, thu phục anh ta, nên là ưu tiên hàng đầu.

Nghĩ đến đây, Sở Hoang quyết định thử lại một lần nữa.

Anh ta thay đổi ngữ khí, ôn hòa nói: "Diệp Hắc, tôi hiểu những lo lắng và kiên trì của cậu.

Nhưng cậu phải biết, trên thế giới này không có tự do tuyệt đối.

Trở thành tử sĩ của Sở gia, không có nghĩa là cậu sẽ mất đi bản thân.

Ngược lại, cậu sẽ có được nhiều tài nguyên và cơ hội hơn, để nâng cao thực lực." Dừng một chút, tiếp tục nói: "Đây, không phải thế giới mà cậu tưởng tượng, không có một gia tộc để dựa vào, có lẽ cậu còn chưa bước ra khỏi đây đã chết rồi." Vừa đe dọa vừa dụ dỗ!

Trong lòng Diệp Hắc hiểu rõ ý Sở Hoang.

Nhìn xung quanh, anh hiểu rằng lời Sở Hoang nói không phải là hư.

Tuy chưa chính thức bước vào con đường tu hành, nhưng lúc này anh đã cảm nhận được một tia sát cơ từ Sở Hoang.

Tử sĩ có lẽ sẽ mất đi tự do, nhưng nếu không đồng ý, trực tiếp chết ở đây, thì có ý nghĩa gì?

Ở một bên, thấy Diệp Hắc đang do dự, Bàng Bá vội vàng nói.

"Diệp Hắc, cậu còn do dự gì nữa?

Chúng ta mới đến đây, chẳng biết gì về nơi này, giờ có tiên nhân nguyện ý thu nhận, là chuyện tốt trời cho mà!

Nhanh chóng đồng ý đi, đừng bỏ lỡ cơ hội này!" anh ta sốt ruột nói.

Diệp Hắc nghe lời Bàng Bá nói, trong lòng cũng thực sự có chút lay động.

Anh biết mình và Bàng Bá ở một thế giới xa lạ cần một chỗ dựa vững chắc, Sở Hoang không nghi ngờ gì là một lựa chọn cực kỳ tốt.

Hơi suy nghĩ, Diệp Hắc thăm dò hỏi: "Sở tiên nhân, tôi có thể đưa Bàng Bá đi cùng không?" Sở Hoang lắc đầu: "Tôi chỉ cần một người, cậu ta không đủ tư cách trở thành tử sĩ của Sở gia tôi.

Nhưng, tôi có thể sắp xếp cho cậu ta một nơi tốt, để cậu ta có thể đi con đường thuộc về mình." "Tôi chỉ hỏi, cậu có đồng ý không?" Sở Hoang nhìn chằm chằm Diệp Hắc trước mặt.

Diệp Hắc biết, hôm nay, đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý, cũng phải đồng ý!

"Đa tạ tiền bối nâng đỡ," Diệp Hắc bước lên một bước, cúi người hành lễ, trầm giọng nói: "Diệp Hắc, nguyện ý làm tử sĩ của Sở gia!" Nghe câu nói đó, ý cười hài lòng trong mắt Sở Hoang lan đến khóe miệng.

"Tốt, tốt!" Sở Hoang khẽ gật đầu.

Đồng thời, trong đầu, tiếng của hệ thống cũng vang lên.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến một, thu phục nhân vật chính thiên mệnh Diệp Hắc, nhận được phần thưởng pháp môn nhục thân vô thượng [Chân Ma Vạn Kiếp Bất Hoại Thể] (Chú thích: Hai khuyết điểm vốn có đã được hệ thống loại bỏ)." "Đinh, ký chủ có muốn nhận phần thưởng ngay bây giờ không?" "Nhận!" "Đinh, đang phát phóng phần thưởng..." Lời nhắc của hệ thống đơn giản gọn gàng, cùng với âm thanh nhắc nhở, một lượng lớn

thông tin lại tràn vào trong đầu Sở Hoang.

Cẩn thận cảm thụ sự huyền diệu của Chân Ma Vạn Kiếp Bất Hoại Thể, trong lòng Sở Hoang lóe lên một tia sáng.

Chân Ma Vạn Kiếp Bất Hoại Thể, là thần thông luyện thể vô thượng do Vô Thượng Chân Ma đặc biệt sáng tạo ra để khắc chế Thần Tượng Trấn Ngục Kính.

Có thể hóa vạn kiếp thành văn, từ đó tôi luyện bản thân!

Sau khi tu hành đến cực hạn, có thể vạn kiếp bất hoại, biến mọi thứ trên thế gian, trong vô thanh vô tức, hóa thành kiếp văn, không ngừng rèn luyện bản thân!

Nhưng, công pháp nguyên bản có hai khuyết điểm lớn: một là vạn kiếp không ngừng diễn sinh, không ngừng luyện thể, nếu không chịu nổi, sẽ tẩu hỏa nhập ma, thân tử đạo tiêu; hai là nhục thân không ngừng tăng cường, nếu thần hồn không chống lại được, sẽ phản phệ thần hồn, trở nên điên điên khùng khùng.

Hệ thống quả là chu đáo, đã loại bỏ cả hai khuyết điểm lớn này rồi.

Thu lại suy nghĩ, Sở Hoang mới nhìn về phía Diệp Hắc trước mặt.

"Ừm, tôi biết tâm tính cậu, trở thành tử sĩ, đối với cậu, sợ rằng trong lòng có chút không cam lòng.

Nhưng, cậu sẽ biết, đây là con đường tốt nhất.

Trong thế giới này, thể chất của cậu vô cùng đặc thù, công pháp bình thường căn bản không thể tu hành, nếu không có tôi chỉ đường, cậu cũng chỉ có thể là người bình thường, sống một đời vô vị mà thôi." Trong lúc nói, Sở Hoang giơ tay, một đạo kim quang tuôn vào trong cơ thể Diệp Hắc.

Thuận theo sự vận động của kim quang, Diệp Hắc có thể nội thị Luân Hồi Sinh Mệnh.

Nơi kim quang đi qua, phù văn huyền ảo hiện ra, truyền sức mạnh vào đó.

“Luân Hồi Sinh Mệnh của người bình thường, như đất đai, sinh sôi không ngừng.

Còn Luân Hồi Sinh Mệnh của cậu, lại giống như sắt lạnh, một tấc cỏ cũng không mọc nổi.” Sở Hoang lạnh nhạt nói: “Tôi dùng thần lực trợ giúp cậu, để cậu có thể bước vào con đường tu hành.” *** Lúc này!

Diệp Hắc cảm nhận được sức mạnh mới sinh trong cơ thể, trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Anh ta nhìn sâu vào Sở Hoang, trong mắt đầy vẻ cảm kích, ngay lập tức cúi người hành lễ, trong giọng nói lộ ra sự kính trọng từ tận đáy lòng: “Đa tạ gia chủ ban cho tôi tân sinh, Diệp Hắc đời này nguyện vì Sở gia mà cống hiến sức chó ngựa!” Sở Hoang khẽ gật đầu, khá hài lòng với phản ứng của Diệp Hắc.

Anh ta chậm rãi mở miệng, trong giọng nói toát ra một sự uy nghiêm không thể nghi ngờ: “Thể chất cậu đặc thù, pháp môn tu hành bình thường khó mà nhập môn.

Quốc thuật Bát Cực Quyền, là thuật luyện thể đặc hữu của Sở gia tôi, có thể giúp cậu đặt nền móng vững chắc.

Cần phải siêng năng tu luyện, không được lười biếng.” Nói rồi, Sở Hoang vươn một ngón tay, nhẹ nhàng điểm vào trán Diệp Hắc.

Một luồng sức mạnh ấm áp tuôn vào trong đầu Diệp Hắc, cùng với một lượng lớn thông tin và pháp môn tu luyện.

Diệp Hắc chỉ cảm thấy trong đầu mình như thể mở ra một cánh

cửa hoàn toàn mới, nhận thức về tu luyện lập tức tăng lên rất nhiều.

Lại lần nữa cúi người, giọng nói kiên định: "Gia chủ cứ yên tâm, Diệp Hắc nhất định không phụ kỳ vọng của ngài, siêng năng tu luyện, để báo đáp ân tri ngộ của gia chủ!" Sở Hoang nhìn Diệp Hắc trước mặt, hài lòng gật đầu: "Cửu Long Kéo Quan còn cần một thời gian nữa mới đến đích, cậu đi tu hành đi." Với thiên phú của Diệp Hắc, trước khi đến Hoang Cổ Cấm Địa, việc bước vào Minh Kình hẳn sẽ không thành vấn đề.

Đến lúc đó, đối với Sở gia và nữ đế trung thành kia, thì cũng không còn cách nào khác.

Diệp Hắc nghe xong, thần tình kiên định gật đầu, đáp: "Vâng, gia chủ!

Tôi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của ngài, sẽ tu luyện thể thuật thật tốt." Nói xong, anh ta quay người đi sang một bên, bắt đầu chuyên tâm tu luyện Bát Cực Quyền mà Sở Hoang đã truyền thụ.

Chỉ thấy!

Bóng dáng Diệp Hắc nhanh chóng di chuyển trên khoảng đất trống, quyền cước xen kẽ, khí thế như hồng.

Sở Hoang thì đứng một bên, lặng lẽ quan sát tình hình tu luyện của Diệp Hắc, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Lúc này, Cửu Long Kéo Quan vẫn đang chậm rãi tiến về phía trước.

Bàng Bá và những người khác đều tò mò vây quanh, cân nhắc hỏi một vài điều.

Bàng Bá cuối cùng không kìm được sự tò mò trong lòng, mở miệng nói: "Sở tiên nhân, Cửu Long Kéo Quan của ngài, rốt cuộc là sẽ đưa chúng tôi đi đâu?

Mục đích của hành trình này rốt cuộc là gì?" Những người khác cũng lần lượt hưởng ứng, bày tỏ sự khó hiểu và tò mò về hành trình chưa biết.

Sở Hoang quay người, lãnh đạm quét mắt nhìn một lượt mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Bàng Bá, khẽ mỉm cười nói: "Không cần quá lo lắng, đến đích các cậu tự nhiên sẽ hiểu.

Hiện tại, chỉ cần yên tâm chờ đợi là được." Trong hư không mênh mông, Cửu Long Kéo Quan, chậm rãi tiến về phía trước.

Nhiệm vụ chính tuyến mà hệ thống giao, là bình định các Sinh Mệnh Cấm Khu lớn, chém giết hoặc thu phục Bất Tử Thiên Hoàng, Đế Tôn!

Bước đầu tiên, bình định các Sinh Mệnh Cấm Khu lớn, vốn dĩ là chuyện tôi không dám làm bây giờ, những tồn tại bên trong đó, khi liều mạng, mỗi người đều có cảnh giới Đại Đế, tương đương với cảnh giới mười một.

Trước khi tôi nắm giữ cảnh giới mười một, thì đừng hòng.

Còn về hai vị sau đó, quá xa vời rồi.

"May mắn thay, trong thế giới Nhất Diệp Già Thiên, có không ít tài nguyên có thể tìm kiếm." Sở Hoang trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải bước vào cảnh giới mười một trước.

Khẽ nhắm mắt, Sở Hoang cẩn thận cảm nhận sự huyền diệu bên trong Tam Thế Đồng Quan.

Một lúc lâu sau, bên ngoài đồng quan, hơi rung động.

"Tộc trưởng." Diệp Hắc đứng trước Sở Hoang, theo bản năng làm ra tư thế phòng vệ.

Sở Hoang trong lòng khẽ động, lộ ra một tia cười.

Xem ra, Diệp Hắc quả thật có thiên phú không tầm thường, đã bước vào tầng thứ Minh Kình, đồng thời, ảnh hưởng của Quốc thuật tử sĩ cũng khiến anh ta tuyệt đối trung thành với Sở gia.

Cho dù lúc này thực lực còn yếu kém, nhưng cũng sẽ theo bản năng muốn bảo vệ!

Ấy chính là tử sĩ, bất kể có năng lực hay không, dù phải dùng cả tính mạng, cũng phải bảo vệ tộc trưởng!

"Ừm." Sở Hoang lãnh đạm gật đầu, "Không cần hoảng sợ." Không lâu sau, nắp quan tài đột nhiên mở ra, Sở Hoang khẽ phất tay, dẫn dắt mọi người rời khỏi trong quan tài.

Ra khỏi quan tài đen kịt, trước mắt mọi người bỗng nhiên rộng mở.

Ánh dương xiên chiếu vào vùng cấm địa bị sương mù bao phủ, phản chiếu cái hố sâu phía trước, như thể một cái miệng động tối tăm không đáy, nuốt chửng mọi tia sáng.

Một bên, bia đá Hoang Cổ Cấm Địa lặng lẽ đứng sừng sững, trên đó khắc đầy dấu vết của thời gian.

Chương 215

"Đây là đâu?" Có người run rẩy nói, trong lời nói tràn đầy kính sợ và sợ hãi.

"Nhìn bia đá kia!" Bàng Bá trong lòng giật mình, "Hoang Cổ Cấm Địa, là cấm địa gì chứ?" Diệp Hắc không nói một lời, đứng bên cạnh Sở Hoang.

Sở Hoang ánh mắt sâu thẳm, nhìn bia đá bên cạnh, thần sắc bình thản, như thể mọi việc đều nằm trong dự liệu của anh ta.

Anh ta khẽ quét mắt nhìn một lượt môi trường xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cái hố khổng lồ sâu không thấy đáy kia.

Đột nhiên, một luồng khí tức đáng sợ quét ra từ vực sâu kia, như thể có một loại sinh vật cổ xưa mạnh mẽ đang thức tỉnh.

Tồn tại đó va chạm với khí tức của Sở Hoang, dường như không có ý định ra tay.

Đồng thời, Cửu Long Kéo Quan trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, rơi vào vực sâu, biến mất không còn dấu vết.

"Chẳng lẽ là một miệng núi lửa sao?" Bàng Bá nhìn xuống phía dưới.

"Kia... kia là gì?" Chưa đợi những người khác nói, lại có người kinh hãi chỉ lên trời, kinh hô.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một con đại bàng khổng lồ đang lượn lờ trên không trung, ánh mắt nó dường như đã khóa chặt những người phía dưới.

Đại bàng khổng lồ đột nhiên xuất hiện, khiến bầu không khí vốn đã căng thẳng càng thêm nặng nề.

Sở Hoang vẫn giữ vẻ bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào con đại bàng khổng lồ kia một cái.

Khoảnh khắc đó, thời gian dường như ngưng đọng.

Trong mắt đại bàng khổng lồ lóe lên một tia kinh sợ, dường như đã đọc được điều gì đó từ ánh mắt của Sở Hoang.

Nó đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai, sau đó nhanh chóng quay người, muốn chạy trốn.

"Đã đến rồi, thì đừng đi." Sở Hoang ngữ khí lãnh đạm nhưng đầy uy nghiêm, ngẩng đầu nhìn con đại bàng khổng lồ đang định bay đi trên không trung, trong tay làm một động tác bóp nhẹ hư không.

Chỉ thấy con đại bàng khổng lồ đó đột nhiên như bị một luồng lực lượng vô hình kéo lại, giãy giụa nhưng không thể thoát ra, cuối cùng bị Sở Hoang tóm gọn trong tay.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều lộ ra vẻ mặt khó tin, chưa từng thấy thủ đoạn thần kỳ đến vậy.

Sở Hoang khẽ cười, không chút để tâm mà luyện hóa con đại bàng khổng lồ trong tay, ngưng tụ thành một viên Linh Châu lấp lánh kim quang.

Tiện tay ném viên Linh Châu cho Diệp Hắc bên cạnh, nói: "Cầm lấy, bồi bổ thân thể." Diệp Hắc nhận lấy Linh Châu, mắt đầy cảm kích: "Đa tạ tộc trưởng!" Những người khác nhìn viên Linh Châu, tuy trong lòng nảy sinh sự hâm mộ, nhưng cũng biết đây là phần thưởng mà Diệp Hắc xứng đáng có được.

Sở Hoang không để tâm đến phản ứng của những người khác, tư duy của anh ta bay về phía xa.

Theo dòng thời gian, một thời gian nữa sẽ là ngày Yêu Đế Phần Trũng khai mở.

Ngôi mộ của Thanh Đế, vị Đại Đế cuối cùng của Yêu tộc, ẩn chứa vô tận bảo tàng và cơ duyên.

Đối với tôi, đây là một cơ hội không thể bỏ lỡ. *** Sau khi đã quyết định, Sở Hoang quay sang Diệp Hắc, nói: "Cậu có thể rời đi rồi!

Nơi này đầy rẫy nguy hiểm chưa biết, không nên ở lâu." Diệp Hắc nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, tha thiết nói: "Tộc trưởng, tôi có thể cầu xin một chuyện không?

Trước khi tôi rời đi, ngài có thể sắp xếp cho Bàng Bá một nơi an toàn để trú ngụ trước không?

Hoàn cảnh ở đây quá hiểm ác với cậu ấy, tôi lo cậu ấy không thể tự vệ." Sở Hoang nghe xong, khẽ nhíu mày, nhưng ngay sau đó gật đầu nói: "Lời thỉnh cầu của cậu hợp lý, tôi đồng ý." Sở Hoang dẫn mấy người, xuyên qua biên giới Hoang Cổ Cấm Địa, đến khu vực an toàn bên ngoài.

Lúc đó, một nhóm tu sĩ Linh Khư Động Thiên vừa hay đang nghỉ ngơi ở đây.

Họ trố mắt kinh ngạc nhìn Sở Hoang và đoàn người từ Sinh Mệnh Cấm Khu đi ra mà không hề hấn gì, vẻ mặt đầy khó tin.

"...Sao có thể đi ra từ Hoang Cổ Cấm Địa được?" Một tu sĩ dẫn đầu của Linh Khư Động Thiên kinh ngạc hỏi.

Sở Hoang mặt không biểu cảm, ngữ khí lãnh đạm: "Tôi đã ra rồi, thì sao?" Vị tu sĩ dẫn đầu hoàn hồn, trong mắt lóe lên một tia tham lam, thăm dò hỏi: "Ở trong Sinh Mệnh Cấm Khu, các vị có... thu hoạch đặc biệt nào không?" Sở Hoang nghe vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, "Tôi có thu hoạch ở cấm khu, chẳng lẽ cần phải báo cáo cho các ông sao?" Lời này vừa nói ra, các tu sĩ Linh Khư Động Thiên trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng đều cho rằng Sở Hoang và

đoàn người chắc chắn đã có được cơ duyên không nhỏ trong Sinh Mệnh Cấm Khu.

Từ vẻ ngoài mà xem, những người này, dường như đều không có tu vi!

Chỉ có Diệp Hắc trong số đó, dường như có tu vi thấp mà thôi.

Những người khác, nhìn không tệ, chỉ tiếc là, họ căn bản không thể nhìn ra được thực lực của Sở Hoang!

Trong chốc lát, tham lam và ghen tỵ nảy sinh trong lòng, có một số người thậm chí bắt đầu xoa tay, chuẩn bị ra tay cướp đoạt.

"Giao ra những thứ các ngươi có được trong cấm khu!" Một tu sĩ khá bốc đồng lớn tiếng quát, "Nếu không, hôm nay chắc chắn các ngươi sẽ chết không nghi ngờ gì." Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia hàn ý, chậm rãi quét mắt nhìn một lượt các tu sĩ xung quanh, ngữ khí lạnh băng: "Nếu tôi không giao, thì các ngươi có thể làm gì tôi?" Các tu sĩ Linh Khư Động Thiên bị thái độ của Sở Hoang chọc giận, lần lượt tế xuất pháp bảo của mình.

Trong chốc lát, không khí căng thẳng, một trận đại chiến dường như sắp bùng nổ.

Nhìn tình thế này, Bàng Bá và những người khác không khỏi cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Tuy rằng cũng từng trải qua một số sóng gió, nhưng trước mắt có nhiều tu sĩ có vẻ cường đại như vậy, khiến họ cảm thấy áp lực chưa từng có.

Ánh mắt của họ không tự chủ mà chuyển sang Sở Hoang, dường như đang tìm kiếm một tia hy vọng.

Nhưng, đối mặt với khí thế kiêu căng của các tu sĩ Linh Khư Động Thiên, Sở Hoang chỉ khinh miệt cười ha ha một tiếng.

Nụ cười đó, dường như ẩn chứa vô tận sự trào phúng và khinh thường.

Trong khoảnh khắc tiếng cười vang lên, một luồng lực lượng đáng sợ lặng lẽ được phóng ra, như một làn sóng khổng lồ vô hình, ngay lập tức quét qua toàn bộ khu vực.

Những tu sĩ Linh Khư Động Thiên vốn khí thế hung hăng, đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự ập đến.

Họ kinh hãi phát hiện, cơ thể mình như bị một lực lượng khổng lồ vô hình kéo lại, không kiểm soát được mà bay ngược ra sau.

Trong không trung truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, máu tươi chảy ra từ thất khiếu, nhuộm đỏ khuôn mặt và y phục của họ.

Bàng Bá và những người khác trố mắt kinh ngạc nhìn cảnh này, nỗi sợ hãi trong lòng ngay lập tức bị sự chấn động thay thế.

Chưa từng thấy sức mạnh cường đại đến vậy, chỉ một tiếng cười thôi, đã có thể khiến những tu sĩ có vẻ mạnh mẽ kia trở nên chật vật như thế.

Sở Hoang thì vẫn giữ nụ cười khinh miệt đó, như thể mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của anh ta.

Anh ta chậm rãi thu hồi sức mạnh của mình, cảnh tượng lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Những tu sĩ Linh Khư Động Thiên kia, lại mất đi vẻ kiêu căng trước đó, từng người một ngồi bệt xuống đất, kinh hãi nhìn Sở Hoang.

Khí thế ngang ngược kiêu căng vốn có đã biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là vẻ mặt đầy hoảng sợ và cầu xin.

Họ hiểu sâu sắc rằng hành vi vừa rồi của mình đã chọc giận tồn

tại đáng sợ trước mắt này, sống chết chỉ trong một ý niệm của Sở Hoang.

"Tiền bối tha mạng!

Vãn bối có mắt không tròng, đã mạo phạm tiền bối, cầu tiền bối ban cho vãn bối một cơ hội làm lại cuộc đời!" Vị tu sĩ dẫn đầu giãy giụa quỳ trên mặt đất, đầu đập xuống đất như giã tỏi, giọng nói run rẩy và yếu ớt.

Những tu sĩ còn lại cũng lần lượt bắt chước, trong chốc lát, tiếng cầu xin tha mạng vang lên không ngớt, cảnh tượng khá thê thảm.

Sở Hoang từ trên cao nhìn xuống, trên mặt không vui không buồn.

Giữa lúc giơ tay, một luồng lực lượng vô hình lập tức ngưng tụ, trực tiếp xóa sổ mấy người cầm đầu.

Cơ thể của họ hóa thành tro bụi dưới sức mạnh cường đại, tan biến trong không khí.

Cảnh tượng này khiến những người phía sau kinh hoàng vạn phần, mặt xám như tro, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Sở Hoang chậm rãi quét mắt nhìn mấy người còn lại một cái, ánh mắt như kiếm sắc, lạnh lùng nói: "Mấy kẻ các ngươi nếu muốn sống, giao ra hồn huyết, nhận Diệp Hắc làm chủ.

Tôi cho các ngươi cơ hội duy nhất." Mọi người nghe vậy, trong lòng tuy không cam lòng, nhưng dưới uy áp của Sở Hoang, lại không dám không tuân theo.

Họ lần lượt vận chuyển pháp môn, từ mi tâm ép ra một giọt hồn huyết.

Sở Hoang tâm niệm vừa động, một tia sức mạnh dẫn dắt, dung nhập những giọt hồn huyết đó vào trong cơ thể Diệp Hắc.

“Với cái này, cậu có thể khống chế họ.” Anh ta lãnh đạm nói.

Diệp Hắc là tử sĩ của Sở gia, tạm thời chưa tu hành, những người này, ngược lại có chút tác dụng với cậu ấy.

Cảm nhận tác dụng của hồn huyết, Diệp Hắc trong lòng cảm khái vạn phần, hiểu rõ sự sắp xếp mà Sở Hoang đã làm vì sự an toàn và tu hành của anh ta.

“Đa tạ tộc trưởng!” Anh ta vội vàng cung kính hành lễ với Sở Hoang.

Sở Hoang khẽ gật đầu, nói với Diệp Hắc: “Linh Khư Động Thiên tạm thời là nơi tu hành của cậu.

Tôi đi trước đây.” “Vâng, tộc trưởng!” Diệp Hắc đáp.

Chương 216

Bàng Bá và những người khác lúc này đối với Sở Hoang tràn đầy kính sợ và cảm kích, lần lượt gật đầu đáp, theo sát phía sau Sở Hoang đi về phía Linh Khư Động Thiên.

Những tu sĩ Linh Khư Động Thiên kia thì cẩn thận đi theo phía sau, sợ rằng sẽ chọc giận vị tiền bối đáng sợ này.

Đến Linh Khư Động Thiên sau đó, Sở Hoang đã sắp xếp cho mọi người một hang động tạm thời làm nơi nghỉ chân.

Tuy chỉ là một hang động đơn giản, nhưng hoàn cảnh u tĩnh, đủ để đáp ứng nhu cầu tạm thời.

Sở Hoang dẫn Diệp Hắc vào trong động phủ, hoàn cảnh u tĩnh, linh khí nồng đậm.

Anh ta ý bảo Diệp Hắc ngồi xuống, sau đó chậm rãi mở miệng.

"Quốc thuật tu hành của cậu đã có chút thành tựu, giờ là lúc cần tiến thêm một bước nữa." Giọng Sở Hoang bình hòa và sâu sắc, "Hôm nay, tôi sẽ truyền cho cậu pháp tu đạo, giúp cậu bước lên con đường tu hành chân chính." Nói rồi, Sở Hoang vươn ngón tay, nhẹ nhàng điểm vào trán Diệp Hắc.

Một luồng sức mạnh ấm áp mềm mại từ đầu ngón tay Sở Hoang tuôn vào trong đầu Diệp Hắc, cùng với luồng sức mạnh đó, [Đạo Kinh] thiên cơ sở, từ từ triển khai.

"[Đạo Kinh], là căn bản của tu đạo." Giọng Sở Hoang vang lên trong lòng Diệp Hắc, "Cần phải dụng tâm lĩnh ngộ, siêng năng tu luyện!

Nhưng phải nhớ kỹ, Thánh Thể tu hành khác với mọi người,

không thể nóng vội.” *** Diệp Hắc nhắm mắt ngưng thần, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào việc lĩnh ngộ [Đạo Kinh].

Anh ta có thể cảm nhận sự chỉ dẫn tận tình của Sở Hoang, mỗi một từ ngữ đều như khắc sâu vào tận đáy lòng mình.

“Đa tạ tộc trưởng truyền pháp!” Diệp Hắc mở mắt ra, vẻ mặt đầy cảm kích nói, “Tôi nhất định sẽ ghi nhớ lời dạy của ngài, ổn định tu hành.” Diệp Hắc từ biệt Sở Hoang, vào phòng tu hành.

Ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tu luyện theo pháp môn trong [Đạo Kinh].

Nhưng, anh nhanh chóng phát hiện, Khổ Hải trong cơ thể mình cực kỳ kiên cố, khó mà khai tịch.

Ngay lúc Diệp Hắc cảm thấy có chút chán nản, đột nhiên phát hiện, luồng sức mạnh mà Sở Hoang để lại đang chậm rãi lưu chuyển trong Khổ Hải, giúp đỡ anh ta trùng kích vào bức tường Khổ Hải.

Diệp Hắc trong lòng vui mừng, lập tức tự tin tăng mạnh.

Khổ Hải màu vàng, dần dần thành hình!

Khi Diệp Hắc đắm chìm trong thế giới tu hành, Sở Hoang đã rời đi, mục tiêu thẳng đến Yêu Đế Phần Trũng trong truyền thuyết.

Xuyên qua phế tích, Sở Hoang đến được quần thể kiến trúc cổ xưa ở sâu bên trong.

Quần thể kiến trúc này có niên đại xa xưa, lặng lẽ kể về sự huy hoàng một thời.

Tại trung tâm quần thể kiến trúc, một đại điện lặng lẽ sừng sững, như thể người bảo vệ vùng phế tích này.

Nhưng, vùng phế tích này không phải là nơi không người.

Một lượng lớn hung thú mãnh cầm, bình thường đều là bá chủ ở

đây, bảo vệ Yêu Đế Phần Trũng, không cho phép bất kỳ sinh linh nào xâm phạm.

Lúc này, thấy Sở Hoang là một kẻ xâm nhập xa lạ, chúng lần lượt gầm rống, nhào tới tấn công.

Sở Hoang thần sắc không đổi, anh ta hiểu rõ những hung thú mãnh cầm này tuy hung dữ, nhưng trước mặt mình lại như lũ kiến hôi vậy.

Anh ta khẽ vươn một tay, lòng bàn tay hướng lên, một luồng lực lượng vô hình lặng lẽ ngưng tụ.

Cùng với việc Sở Hoang lật bàn tay, luồng lực lượng kia lập tức bùng phát, như cuồng phong quét lá rụng mà đánh bay những hung thú mãnh cầm đang nhào tới.

Cơ thể của chúng vẽ thành từng đường cong trên không, sau đó ngã mạnh xuống đất, không còn động đậy.

Sở Hoang nhìn đầy đất hung thú mãnh cầm, trên mặt không chút dao động.

Tiếp tục tiến sâu vào phế tích, anh ta đến đỉnh một ngọn núi lửa nguy nga.

Miệng núi lửa bốc lên khói đặc cuồn cuộn, không khí xung quanh tràn ngập mùi lưu huỳnh.

Xung quanh núi lửa, rất nhiều đại yêu đã hóa hình đang nghiêm chỉnh chờ đợi, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm nhân tộc đột nhiên xuất hiện này.

“Nhân tộc, không nên đến đây.” Một thủ lĩnh yêu tộc thân hình cao lớn, dung mạo uy nghiêm bước lên một bước, trầm giọng nói.

Sở Hoang dừng bước, quét mắt nhìn một lượt các yêu tộc xung quanh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, “Nơi này tôi không

thể đến sao?" "Đây là đế đô cũ của yêu tộc chúng ta, là thánh địa của yêu tộc." Một lão giả yêu tộc khác tiếp lời nói, "Đừng động chạm đến bất cứ thứ gì ở đây." "Ồ?" Sở Hoang khẽ nhướng mày, dường như không để ý đến lời cảnh cáo của yêu tộc, "Đế đô của yêu tộc, thì sao?" "Đây là nhà của chúng ta, lịch sử của chúng ta, vinh quang của chúng ta đều nằm trên mảnh đất này." Thủ lĩnh yêu tộc ngữ khí kiên định nói, "Nhân tộc, mau chóng rút lui, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí." Sở Hoang lại chỉ khẽ cười một tiếng, chậm rãi giơ lòng bàn tay lên.

Một luồng sức mạnh cường hãn từ lòng bàn tay tuôn ra, trực tiếp xuyên vào lòng đất.

Bên dưới núi lửa, như thể có một vật thể khổng lồ đang rung động.

Đột nhiên, tại vị trí trung tâm miệng núi lửa, một đại điện cổ kính đã bị chôn vùi nhiều năm chậm rãi dâng lên, lộ ra hình dáng nguy nga của nó.

Cảnh tượng này khiến tất cả yêu tộc có mặt đều kinh ngạc đến ngây người.

"...Nhân tộc Đại Thánh?" Giọng thủ lĩnh yêu tộc mang theo một tia run rẩy.

Sở Hoang không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn những yêu tộc đó.

"Cho dù là Nhân tộc Đại Thánh, cũng đừng động vào Yêu Đế Phần Trũng!" Lão giả yêu tộc gầm lên một tiếng giận dữ, dẫn đầu tấn công Sở Hoang.

Những yêu tộc khác cũng lần lượt hưởng ứng, trong chốc lát yêu khí trên đỉnh núi lửa bốc lên ngút trời.

Nhưng, Sở Hoang chỉ khẽ vung tay áo, một luồng sức mạnh càng

thêm hùng vĩ tuôn ra, ngay lập tức trấn áp toàn bộ những yêu tộc đang tấn công xuống đất.

Bất kể là đại yêu cấp bậc nào, đều không thể giãy giụa, chỉ có thể kinh hãi nhìn Sở Hoang.

Sở Hoang không chút do dự bước vào đại điện đang dâng lên, bước chân kiên định trầm ổn.

Nhưng, các yêu tộc phía sau không vì thế mà bỏ cuộc, gào thét, bất chấp tất cả muốn ngăn cản nhân tộc cường đại này.

Nhưng trước thực lực sâu không lường được của Sở Hoang, nỗ lực của chúng trở nên thật vô ích.

Chỉ thấy Sở Hoang khẽ vung tay, một luồng lực lượng vô hình lập tức bùng phát, ngay lập tức trấn sát mấy tên yêu tộc xông lên phía trước nhất.

Máu tươi bắn tung tóe, khí tức sinh mệnh tan biến trong chớp mắt, trong đại điện tràn ngập một bầu không khí sát phạt.

Tuy nhiên, ánh mắt Sở Hoang không dừng lại trên những yêu tộc đó, tầm nhìn của anh ta xuyên qua bóng tối u ám của đại điện, dừng lại ở một góc khuất.

Ở đó, một trang kim thư lặng lẽ nằm, như thể đang chờ đợi anh ta.

Trang kim thư này tuy chỉ có một trang, nhưng lại tỏa ra kim quang rực rỡ, như thể ẩn chứa vô tận trí tuệ và sức mạnh.

Mỗi chữ trên đó đều lấp lánh ánh sáng chói mắt, như thể sống động, nhảy múa và biến hóa dưới cái nhìn của Sở Hoang.

Mỗi chữ đều như một thế giới, ẩn chứa vô tận sức mạnh và huyền bí.

Sở Hoang có thể cảm nhận năng lượng cường đại ẩn chứa trong

những văn tự này, như thể có thể lay động trời đất, nghịch chuyển thời không.

Anh ta chậm rãi đi đến gần kim thư, mỗi bước đi đều có thể cảm nhận được sự uy nghiêm và sức mạnh ập đến.

Sở Hoang khẽ cười, sau đó vươn tay chạm vào trang kim thư đó.

Khi ngón tay anh ta chạm vào kim thư, một luồng sức mạnh cường đại lập tức tuôn vào cơ thể anh ta, như thể muốn nuốt chửng cả người anh ta.

Nhưng anh ta vẫn đứng vững tại chỗ, mặc cho luồng sức mạnh kia trong cơ thể mình du tẩu, xuyên suốt.

Cho dù là cổ quyển [Đạo Kinh] của cảnh giới Hải, cũng không thể làm bị thương tôi.

Tuy không dùng được cho mình, nhưng ngược lại có thể truyền thụ pháp này cho Diệp Hắc và các tộc nhân Sở gia sau này.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên thiên quang bùng phát, mấy đạo khí tức cường đại nhanh chóng tiếp cận.

Bên ngoài phế tích, tiếng ồn ào hỗn tạp, rõ ràng có nhiều thế lực nghe tin kéo đến.

"Yêu Đế Phần Trũng đã khai mở sớm hơn rồi!

May mà tôi nhận được tin tức kịp thời, nếu không đã bỏ lỡ cơ duyên này rồi!" Một giọng nói vang dội vang lên bên ngoài, trong ngữ khí lộ ra sự vui mừng và may mắn.

"Hừ, tin tức của Dao Quang Thánh Địa đúng là linh thông thật, chạy cũng nhanh ghê!" Một giọng nói khác mang theo vài phần châm chọc nói.

"Ha ha, cũng thường thôi, Cơ gia cũng không chậm mà!" Người

của Dao Quang Thánh Địa đáp lại, hai bên dường như tồn tại một loại quan hệ cạnh tranh.

Cùng với việc những âm thanh này tiếp cận, có thể thấy từng cỗ chiến xa tiến vào phế tích, mỗi cỗ chiến xa đều chở những tu sĩ có khí thế bất phàm.

Họ mặc các loại trang phục màu sắc khác nhau, đại diện cho các thế lực khác nhau.

Trên một số chiến xa, thậm chí còn bố trí pháp trận cường đại, lấp lánh ánh sáng thần bí.

Sở Hoang khẽ nheo mắt lại, nhìn những thánh địa thế gia này, xung quanh Yêu Đế Phần Trũng đều đã bố trí trận pháp.

Việc Yêu Đế Phần Trũng khai mở sớm hơn lúc này, chắc cũng đã dẫn họ tới đây.

Nhưng, thì sao chứ?

Chương 217

*** Lúc này!

Các thế lực dừng bước tại phế tích, tiếng chiến xa ầm ầm dần dần lắng xuống.

Các tu sĩ từ trên chiến xa đổ xuống, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ cảnh giác và kỳ vọng.

Ở đây, tất cả đều vì cơ duyên hấp dẫn trong Yêu Đế Phần Trũng.

"Lần dị động này của Yêu Đế Phần Trũng, thật sự đã kinh động không ít người." Một tu sĩ trung niên mặc cẩm bào - nhìn quanh, cảm thán.

"À, dù sao cũng là Yêu Đế Phần Trũng, ai mà chẳng muốn thử vận may, xem có thể kiếm được lợi lộc gì không?" Một tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh tiếp lời, trong mắt lóe lên sự tham lam và kỳ vọng.

Trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, một lão giả tóc bạc của Cơ gia chậm rãi bước ra, ánh mắt ông ta khóa chặt vào lối vào đại điện.

Vị lão giả này tên là Cơ Huyền, là trưởng lão đức cao vọng trọng trong Cơ gia.

"Trong đại điện, dường như có vị khách không mời." Giọng Cơ Huyền trầm ổn mạnh mẽ, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

"Chẳng lẽ người của Dao Quang Thánh Địa đã đi trước một bước?" Có người nghi ngờ nói, trong ngữ khí mang theo một tia bất mãn.

"Hừ!

Dao Quang Thánh Địa chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện lén lút như vậy!" Trưởng lão Linh Quang Tử của Dao Quang Thánh Địa lập tức phản bác, trên mặt ông ta đầy vẻ tức giận.

"Hừ, điều đó chưa chắc đâu!

Dao Quang Thánh Địa vẫn luôn nhòm ngó Yêu Đế Phần Trũng, ai mà chẳng biết?" Một trưởng lão của gia tộc khác lạnh lùng hừ nói, rõ ràng không có thiện cảm với Dao Quang Thánh Địa.

Thấy hai bên sắp tranh cãi, Cơ Huyền kịp thời ngắt lời: "Đủ rồi!

Bây giờ không phải lúc cãi vã, chúng ta cần xác định người trong đại điện là ai trước đã, sau đó mới tính tiếp." Linh Quang Tử cũng bình tĩnh lại, gật đầu đồng ý nói: "Cơ trưởng lão nói đúng!

Chúng ta không thể tự tàn sát ở đây, để người trong đại điện chiếm tiện nghi." "Vậy chúng ta nên làm gì?" Có người hỏi, rõ ràng là đang tìm kiếm một phương án giải quyết.

Cơ Huyền trầm tư một lát, chậm rãi mở miệng: "Theo tôi thấy, chúng ta nên liên thủ trước, ép người trong đại điện ra ngoài.

Sau đó, chúng ta sẽ tự dựa vào bản lĩnh của mình để tranh giành bảo tàng trong phần mộ." "Tôi đồng ý đề nghị của Cơ trưởng lão." Linh Quang Tử lập tức bày tỏ sự ủng hộ, "Dao Quang Thánh Địa chúng tôi nguyện ý liên thủ với các vị, trước tiên giải quyết người bí ẩn trong đại điện." Các trưởng lão của gia tộc khác thấy vậy, cũng lần lượt bày tỏ sự đồng tình.

Sau khi mọi người đạt thành nhất trí, sát khí đằng đằng xông vào trong đại điện.

Ánh mắt sắc bén tìm kiếm từng ngóc ngách trong đại điện, nhanh chóng phát hiện ra Sở Hoang đang ở chính giữa, cùng với trang kim thư lấp lánh trong tay anh ta.

Sớm đã nghe đồn, ở đây, ẩn chứa cổ quyển [Đạo Kinh]!

"Tiểu tử, giao bảo vật trong tay ra!" Một tu sĩ thân hình vạm vỡ lớn tiếng quát, là trưởng lão của một gia tộc lớn, lúc này đầy vẻ tham lam trừng mắt nhìn kim thư trong tay Sở Hoang.

"Đúng vậy, giao bảo vật ra, chúng tôi có thể tha cho anh một mạng." Một trưởng lão của gia tộc khác cũng uy hiếp.

Trưởng lão Linh Quang Tử của Dao Quang Thánh Địa tiến lên, vẻ mặt kiêu ngạo mở miệng: "Tiểu tử, dâng bảo vật trong tay ra, tôi có thể cân nhắc thu cậu làm nô bộc của Dao Quang Thánh Địa, đó là vinh hạnh lớn lao." Trưởng lão Cơ gia cũng mở miệng nói: "Giao kim thư ra, Cơ gia chúng tôi có thể cho cậu một cơ hội làm nô, bảo đảm cả đời vinh hoa phú quý." Đối mặt với những tu sĩ kiêu căng đó, Sở Hoang lại chỉ khinh miệt cười: "Mấy thứ các người?

Cũng xứng ở đây mà kiêu căng ngang ngược sao?" Các tu sĩ đại nộ, bình thường ở đâu mà chịu loại vũ nhục này?

"Tiểu tử, anh có biết đang nói chuyện với ai không?

Chúng tôi là các trưởng lão của các Thánh Địa và gia tộc lớn đấy!" Một tu sĩ gầm lên.

"Đừng không biết điều!

Chúng tôi đại diện cho các thế lực đỉnh cao nhất đấy!" Một tu sĩ khác cũng hưởng ứng.

Sở Hoang lại chỉ lạnh lùng cười một tiếng: "Ngay cả gia chủ của các người, cũng không có tư cách nói chuyện với tôi." "Cuồng vọng!" Lúc này, một tu sĩ nghe vậy không thể nhịn nổi, trực tiếp ra tay tấn công Sở Hoang.

Nhưng, chưa kịp đến gần Sở Hoang, đã bị một luồng sức mạnh cường đại phản tay trấn sát!

Các tu sĩ kinh ngạc đến ngây người, không ngờ một tu sĩ nhìn có vẻ trẻ tuổi lại có thực lực cường đại đến vậy.

Trong chốc lát, trong đại điện im phăng phắc, không ai dám tùy tiện tiến lên nữa.

Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, vốn dĩ định trấn sát hết những tu sĩ kiêu căng này, để làm gương cảnh cáo.

Cảm nhận sát ý trên người Sở Hoang, các tu sĩ trong đại điện lập tức sợ hãi, bắt đầu hoảng loạn mò mẫm pháp khí trên người, chuẩn bị dùng đến những bảo vật bảo mệnh mà gia chủ và Thánh Chủ ban cho để liều mạng.

"Một lũ ngu xuẩn, sống cũng chỉ..." Giữa lúc Sở Hoang giơ tay, sát cơ tứ phía.

Nhưng đúng lúc này, trong đại điện đột nhiên truyền đến một trận dao động kịch liệt.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy một trái tim tỏa ra yêu lực cường đại phá không mà đi!

Đó là nguồn yêu lực của Thanh Đế đại đế yêu tộc!

Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng phản ứng, thân hình chợt lóe lên đã đuổi theo ra ngoài.

Đối với những tu sĩ trong đại điện này, anh ta thấy ngay cả nhìn thêm một cái cũng thấy phiền.

Sở Hoang một đường phi nhanh như gió, theo sát trái tim ẩn chứa vô tận yêu lực của Thanh Đế đại đế yêu tộc kia.

Tại biên giới phế tích, cuối cùng anh ta đã chặn được trái tim Yêu Đế đang náo động không yên kia.

Như thể có tự ngã ý thức, nó kịch liệt giãy giụa trong không trung,

phóng ra một luồng dao động yêu lực cổ xưa cường đại, như thể muốn thoát khỏi sự trói buộc của Sở Hoang.

Nhưng, Sở Hoang không thể nào thả nó đi được.

Hai tay anh ta vươn ra, một luồng sức mạnh cường đại từ trong cơ thể tuôn trào, tạo thành một lồng năng lượng khổng lồ, vững chắc giam giữ trái tim Yêu Đế.

Trái tim Yêu Đế trong lồng năng lượng đâm ngang xông dọc, nhưng không thể thoát ra được.

Sở Hoang hít sâu một hơi, bắt đầu cưỡng ép luyện hóa trái tim Yêu Đế này.

Anh ta vận chuyển Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh trong cơ thể, từng chút một dẫn sức mạnh của trái tim Yêu Đế vào cơ thể mình.

Quá trình này đầy rẫy hiểm nguy, bởi vì sức mạnh của trái tim Yêu Đế cực kỳ cuồng bạo, chỉ cần sơ sẩy một chút có thể phản phệ chủ nhân.

Nhưng, Sở Hoang dựa vào ý chí lực và tu vi cường đại, kiên cường áp chế luồng sức mạnh cổ xưa đó, và từ từ luyện hóa nó.

Cơ thể anh ta trở nên cường đại hơn dưới sự tôi luyện của luồng sức mạnh cổ xưa, cảnh giới võ giả cũng đang ổn định tăng lên.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, Sở Hoang cảm thấy như thể đã hòa làm một với trái tim Yêu Đế.

Anh ta có thể cảm nhận vô cùng sức mạnh ẩn chứa trong trái tim đó, hoàn toàn hóa thành sức mạnh của mình!

Sở Hoang đứng dậy, vặn vẹo gân cốt, cảm nhận toàn thân tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Giữa lúc giơ tay, hư không quanh Sở Hoang đều ẩn ẩn bị xé rách,

cảnh giới võ giả, thuận lợi bước vào hậu kỳ Bát Cảnh.

“Thứ trong thế giới cấp năm, quả nhiên phi phàm!” Sở Hoang cảm thán.

Cứ thế này, trong vòng trăm năm, bước vào cảnh giới mười một, không thành vấn đề!

Sau khi luyện hóa trái tim Yêu Đế, khí tức của Sở Hoang càng thêm cường đại và sâu không lường được.

Đang định quay về phía cổ điện, nhưng ánh mắt anh ta lại bị một đội nhân mã mới không xa thu hút.

Chỉ thấy!

Trong đội ngũ đó, đa số là những cô gái có thân hình thướt tha, dung mạo thanh lệ, mặc những bộ váy áo phiêu dật, dường như mang theo khí chất tiên tử, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ siêu phàm thoát tục.

Sở Hoang trong lòng khẽ động, nhận ra người của Dao Trì Thánh Địa.Xem ra, tin tức về việc Mộ Yêu Đế được mở sớm đã lan truyền, các thế lực lớn đồng loạt nghe tiếng mà kéo đến.Sở Hoang không hề hoảng sợ, quay người thong dong trở lại gần cổ điện, chuẩn bị lặng lẽ quan sát biến hóa.Trong cổ điện, những người vốn đang yên tĩnh bắt đầu xôn xao.

Họ tụ tập lại một chỗ, thì thầm bàn bạc đối sách.“Vị cường giả kia không biết khi nào sẽ trở về, tình cảnh của chúng ta hiện giờ đáng lo ngại quá.” Một người lo lắng nói.“Haiz, bây giờ lại có thêm nhiều người như vậy, chúng ta phải nhanh chóng tìm cách phá cấm chế, nếu không lợi ích sẽ bị người khác cướp mất hết.” Một người khác sốt ruột phụ họa.“Liên thủ đi, chúng ta hợp sức, chưa chắc không phá được cấm chế.” Có người đề nghị.“Đúng vậy, liên thủ mới có đường sống.

Chúng ta không thể cứ ở đây mà chờ đợi được.” Lại có người tán đồng.Mọi người đồng loạt gật đầu, bày tỏ nguyện ý liên thủ thử phá cấm chế.

Họ hy vọng có thể đi trước các thế lực khác, dẫn đầu tiến vào mộ để thám hiểm.Lúc này!Bên ngoài cổ điện, Sở Hoang lẳng lặng quan sát tất cả.Mọi người đồng tâm hiệp lực, bắt đầu phá giải cấm chế.

Mỗi người thi triển thủ đoạn riêng, có người dùng pháp bảo, cố gắng đột phá mạnh mẽ, có người thì lại cố gắng tìm hiểu huyền bí bên trong.

Có người dùng thủ pháp đặc biệt tìm kiếm cơ hội phá giải trên cấm chế, cố gắng tìm ra khe hở để đột phá.Thế nhưng, Sở Hoang đang đứng một bên lặng lẽ quan sát lại khinh thường bĩu môi, trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ đám người này tự tìm đường chết.Cấm chế này còn lâu mới đơn giản như họ nghĩ.Quả nhiên, không nằm ngoài dự liệu của Sở Hoang, từ sâu trong cổ điện đột nhiên dâng lên một luồng sức mạnh thần bí.Sức mạnh cổ xưa đó như dòng lũ cuồng bạo, lập tức phản kích, trực tiếp vồ lấy những cao thủ đang phá giải cấm chế.Dưới sự công kích của sức mạnh cổ xưa, mấy cường giả lập tức bị thiêu chết tại chỗ, thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết.Mọi người bị biến cố đột ngột này dọa sợ tới mức kinh hoàng tột độ.Một phần trong số họ hoảng hốt, muốn thoát khỏi nơi nguy hiểm này, một phần khác thì càng điên cuồng thúc giục pháp khí, cố gắng mạnh mẽ mở cấm chế sâu bên trong.Thế nhưng, mọi nỗ lực đều vô ích!Luồng sức mạnh thần bí kia dường như có uy lực vô tận, bất kỳ ai dám khiêu chiến đều sẽ phải trả giá đắt.Lúc đó, Sở Hoang lại nhìn về một hướng, dường như đang chờ đợi.Chỉ một lát, anh đã nhận được hồi đáp.Chỉ thấy mấy con kỳ lân kéo một cỗ chiến xa từ từ bay tới, lơ lửng trên không trung.Cũng không chờ đợi phản ứng của mọi người, lại một cỗ chiến xa hoàng kim nữa bay tới.Chỉ trong

vài hơi thở, năm vị tồn tại đáng sợ đã giáng lâm nơi đây!Sự xuất hiện của họ khiến toàn bộ khung cảnh trở nên trang nghiêm.Sự xuất hiện của những nhân vật lớn này chắc chắn đã mang đến chấn động cực lớn cho những người có mặt.Có người lộ vẻ mừng rỡ, dường như thấy được cứu tinh, có người lại lộ vẻ lo lắng, sợ hãi những nhân vật lớn này sẽ cướp đi thành quả phá giải cấm chế một cách vất vả.

"Tuyệt vời quá!

Cao thủ của gia tộc ta đã đến!" Một người phấn khích hét lên."Hừ, nghĩ rằng sẽ để lại đồ cho ngươi sao?

E rằng sẽ độc chiếm lợi ích thôi!" Một người khác bất mãn hừ lạnh."Dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải cẩn thận hành sự.

Những nhân vật lớn này không phải là người chúng ta có thể chọc giận." Có người nhắc nhở.Mọi người trong lúc nghị luận xôn xao dần dần trở nên yên tĩnh, ánh mắt đều tập trung vào cỗ chiến xa hoàng kim kia."Xem ra, mọi người đều có hứng thú với những thứ bên trong." Lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên."Hay là, chúng ta hãy cùng nhau phá giải cấm chế trước, thế nào?" Vị tồn tại phía sau chiến xa hoàng kim thản nhiên nói.Đề nghị này nhận được sự đồng tình của mọi người.Ngay sau đó, năm vị nhân vật lớn đồng loạt ra tay, mỗi động tác dường như đều ẩn chứa uy lực hủy thiên diệt địa.Họ tung ra các pháp bảo của mình, trong khoảnh khắc, trên bầu trời ngũ sắc rực rỡ, ánh sáng pháp bảo đan xen thành một bức tranh tráng lệ.Có nhân vật lớn điều khiển pháp khí lửa, có người điều khiển trường kiếm kỳ dị, có người dẫn dắt sấm sét, mỗi người thi triển thần thông, cùng nhau công kích cấm chế.Chỉ chốc lát sau, trên cấm chế đó, một vết nứt đã xuất hiện.Trong vết nứt, vô số luồng sáng lóe lên, như sao băng xé toạc màn đêm.Ngay sau đó, từng kiện thần binh đỉnh cấp lần lượt xuất thế, tỏa ra khí tức cường đại, dường như đều sở hữu sức mạnh xé rách trời đất.Mọi người kinh ngạc không thôi, sự xuất hiện của

những thần binh này không nghi ngờ gì đã khiến mỗi người có mặt đều khao khát.Năm vị nhân vật lớn thấy vậy, đồng loạt ra tay muốn thu những thần binh này về cho mình.Thế nhưng, ngay khi sắp chạm vào thần binh, một luồng sức mạnh cường đại hơn đột nhiên xuất hiện.Đó là Sở Hoang đã ra tay, với thế sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp thu gọn tất cả thần binh không sót một cái.Thấy cảnh này, mọi người đều ngây người.Họ không thể tin vào mắt mình, một người lại có thể trong một khoảnh khắc thu hết tất cả thần binh.Những nhân vật lớn kia càng tức giận không thôi, đồng loạt nhìn về phía Sở Hoang, trong mắt lóe lên ngọn lửa phẫn nộ.“Ngươi là ai?

Chương 218

Dám cướp đồ của ta?" Một trong số các nhân vật lớn giận dữ gầm lên.Sở Hoang cười nhạt một tiếng, không hề sợ hãi lời đe dọa của những nhân vật lớn này."Pháp khí bí bảo, kẻ có năng lực thì được.

Cướp sao, ngươi không có bản lĩnh, hiểu không?" Giọng điệu của anh thản nhiên, dường như là chuyện đương nhiên.Những nhân vật lớn kia nghe vậy, đại nộ!Chủ nhân của cỗ chiến xa hoàng kim dường như không thể nhịn được nữa, trực tiếp ra tay giết về phía Sở Hoang.Thế nhưng, Sở Hoang chỉ liếc nhìn một cái, tiện tay tùy ý vung một chưởng, đánh người kia bay ra ngoài.Người đó miệng phun máu tươi, ngã vật xuống đất, cỗ chiến xa hoàng kim cũng ánh sáng ảm đạm, không thể bay lên được nữa.Cảnh tượng này thực sự khiến mỗi người có mặt đều ngây người, trên mặt họ tràn đầy vẻ khó tin.Những nhân vật lớn bình thường tự cho mình là cao quý, giờ khắc này cũng bị thực lực của Sở Hoang chấn động sâu sắc, vẻ kiêu ngạo và tự tin trên mặt họ trong chớp mắt tan biến, thay vào đó là sự kinh ngạc và hoảng sợ."…Ngươi rốt cuộc là ai?" Một trong số các nhân vật lớn run rẩy hỏi, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi không thể che giấu.Câu nói này tuy đơn giản, nhưng lại lộ rõ sự kiêng kỵ và khó hiểu sâu sắc đối với Sở Hoang.Bình thường, họ đều là những nhân vật đứng trên đỉnh cao, bao giờ từng gặp phải tồn tại đáng sợ như vậy?Các nhân vật lớn khác cũng nhìn nhau, nhất thời không ai dám xông lên khiêu chiến.Trong ánh mắt họ tràn đầy kinh ngạc, chấn kinh và sợ hãi.Sở Hoang lạnh lùng liếc nhìn một cái, dường như một làn gió lạnh lướt qua, khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy áp lực chưa từng có.Trong khoảnh khắc đó, bên trong Mộ Yêu Đế, quang hoa cuộn trào.Lúc này!Hai chí bảo Yêu Đế Vũ Khí và Yêu Đế Tụ Bảo Bồn

đồng thời xuất thế, quang hoa bắn ra bốn phía, chấn động lòng người.Năm vị cao thủ trong mắt lộ ra vẻ tham lam và cuồng nhiệt, nhìn nhau, ngầm hiểu và đạt thành hiệp nghị: liên thủ đối phó Sở Hoang, cướp lấy hai chí bảo.Sở Hoang đứng sừng sững trên không trung, đôi mắt sâu thẳm dường như có thể thấu rõ mọi thứ.Anh cảm nhận được địch ý của năm vị cao thủ, nhưng chỉ khinh miệt cười một tiếng, giơ tay lên đã chuẩn bị thu Yêu Đế Vũ Khí và Tụ Bảo Bồn vào túi.Năm người thấy vậy, lập tức sốt ruột.Họ liên thủ phát động công kích, hung hăng lao về phía Sở Hoang, khí thế hùng hổ, dường như muốn nhấn chìm anh trong dòng linh lực cuồn cuộn vô tận.Sở Hoang nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.“Xem ra các ngươi thật sự tự tìm đường chết!” Lời còn chưa dứt, anh đột nhiên ra tay, một luồng sức mạnh cuồn cuộn từ lòng bàn tay tuôn ra, như núi lở bão bùng, thế không thể cản phá.Hai người đứng gần nhất chịu đòn đầu tiên, kinh hoàng nhận ra pháp lực của mình trước luồng sức mạnh này yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn.Trong chớp mắt, hai người đã tan thành tro bụi, hóa thành hư vô.Mấy người còn lại ngây người, trơ mắt nhìn đồng bạn biến mất dưới chưởng lực của Sở Hoang, trong lòng tràn đầy sợ hãi.“…Thánh nhân sao?” “Không, e rằng….” Họ ý thức được!Đó là sức mạnh của Thánh Nhân Vương cường giả sao?Họ lập tức muốn rút lui, nhưng Sở Hoang lại không cho cơ hội đó.“Tự tìm đường chết, đừng hòng chạy!” Sở Hoang lạnh lùng nói, trong giọng nói lộ ra sát ý vô tận.Những người đó kinh khủng vạn phần, lập tức lôi gia tộc hoặc Thánh Địa phía sau mình ra để uy hiếp Sở Hoang.“Gia tộc ta có Đại Thánh tọa trấn, đừng quá cuồng vọng!” Một người trong số đó sắc mặt tái mét quát lên.Sở Hoang cười ha hả, trong mắt đầy vẻ khinh thường.“Vậy thì cứ để ông ta đến đi!” Anh nói, rồi lại ra tay, trực tiếp xóa sổ người này.Một người khác thì thúc giục bí bảo trong tộc, cố gắng rời khỏi nơi này.

“Chạy sao?

Ngươi nghĩ dễ như vậy à?" Sở Hoang vươn tay ra, sống sượng kéo người đó từ trong hư không về, trấn sát tại chỗ!Vô số người và yêu tộc bên dưới chứng kiến cảnh này, đều bị sự cường thế của Sở Hoang chấn động.Giết hết rồi sao?Tồn tại này quá điên cuồng rồi! Không sợ đắc tội với năm đại thế lực sao?!Thế nhưng, vào khoảnh khắc này, không ai dám lên tiếng nghi ngờ quyết định của Sở Hoang.Họ chỉ có thể phủ phục trên mặt đất, thậm chí không dám thở mạnh một hơi.Sự trấn áp cường thế của Sở Hoang khiến họ thấu hiểu sâu sắc sức mạnh và uy nghiêm thực sự.Ánh mắt Sở Hoang như điện, đột nhiên, lông mày anh khẽ nhếch lên, ánh mắt lập tức khóa chặt một hướng.Một bóng người béo tròn ở đó lóe lên, cố gắng chạy trốn khỏi hiện trường với tốc độ cực nhanh."Hừ, chạy sao?" Khóe miệng Sở Hoang nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, thân hình anh khẽ động, lập tức nhanh chóng đuổi theo.Tên béo đó rõ ràng cũng không phải nhân vật đơn giản, động tác cực kỳ linh hoạt, mấy lần suýt chút nữa đã thoát khỏi sự khống chế của Sở Hoang.Thế nhưng, Sở Hoang đương nhiên sẽ không dễ dàng để hắn chạy thoát?Sau vài lần truy đuổi, Sở Hoang cuối cùng cũng đã vây được tên béo đó."Vô Lượng Thiên Tôn, bảo hữu ta, bảo hữu ta…" Tên béo bị Sở Hoang vây lại lẩm bẩm trong miệng, vẻ mặt hoảng sợ tột độ.Hắn mặc một bộ đạo bào cũ nát, tay cầm một cây phất trần, trông khá buồn cười.Sở Hoang đi đến trước mặt hắn, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt."Đạo hữu!" Tên béo căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: "Ta… ta chỉ là một nhà khảo cổ… đúng, khảo cổ!

Ta ở đây để nghiên cứu di tích cổ đại, không có hứng thú tranh đấu với các vị đâu." Nói rồi, hắn cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Sở Hoang, nhưng rõ ràng là vô ích.Thế rồi, hắn lại đổi sang một bộ mặt khác, bắt đầu cầu xin: "Đạo hữu, ta thật sự lạc đường, tha cho ta đi.

Ta còn có cha già mẹ yếu, cả nhà đang chờ ta nuôi sống đó.”Sở Hoang nhìn vẻ mặt buồn cười đó, không khỏi dở khóc dở cười.Anh nới lỏng tay, nhưng tên béo lại không dám động đậy, rõ ràng đã bị dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích.“Thấy bộ dạng đó, Sở Hoang cười lạnh một tiếng, nói: “Đoạn Đức, người khác không nhận ra ngươi, nhưng ta thì nhận ra.”“Đồ vật đâu, giao ra đây đi.” Sở Hoang tiếp tục nói.Đoạn Đức đột nhiên quay người, hai mắt trợn tròn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Hoang.Hắn không ngờ, một thanh niên lại nhận ra hắn? Nhưng hắn nhanh chóng thu liễm cảm xúc, lại giả vờ ngây thơ nói: “Ngài… ý gì vậy?

Ta không có lấy đồ gì đâu.”Nhưng Sở Hoang không hề lay động, sắc mặt anh trầm xuống, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Ta chỉ cho ngươi một cơ hội, những thứ không nên lấy, đừng lấy.”Đoạn Đức bắt đầu căng thẳng nghịch cây phất trần trong tay, ánh mắt lóe lên, rõ ràng đang suy nghĩ đối sách.Hắn ấp a ấp úng cố gắng tiếp tục cù nhây: “Ta… ta thật sự không có lấy mà, không tin thì lục soát xem.”Tuy nhiên, Sở Hoang không cho hắn cơ hội tiếp tục ngụy biện.Anh đột nhiên bước lên một bước, một chưởng trấn áp Đoạn Đức tại chỗ.Đoạn Đức chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại đè nặng khiến hắn không thể động đậy, sự kinh khủng hiện rõ trên nét mặt.Sở Hoang thì nhanh chóng lục soát trên người Đoạn Đức và tìm thấy một mảnh đồng vỡ.Đoạn Đức thấy vậy, sắc mặt đại biến, muốn giãy giụa nhưng không thoát được.Hắn thở dài một hơi, bất lực thừa nhận: “Được rồi, ta thừa nhận ta đã lấy mảnh vỡ đó.

Nhưng, ta thật sự quá thích những cổ vật này, không nhịn được….”Nghe vậy, Sở Hoang trong lòng cười lạnh.Tên này, trong miệng không có một lời thật!Nhưng, hắn cũng có chút cái hay riêng, một người sống qua năm kiếp, Độ Kiếp Thiên Tôn, Minh Hoàng… đều là tiền kiếp của hắn!Vì muốn chứng đạo ở thế giới Già Thiên,

bước vào cảnh giới thứ mười một, bình định các Sinh Mệnh Cấm Khu, thì hắn cũng có thể coi là một trợ lực.Ở đây, Sở Hoang thẳng thắn mở miệng: “Ta biết ngươi đã sống lại một đời, đã vậy, ta cho ngươi một cơ hội.”“Nhận ta làm chủ, ta sẽ đưa ngươi đến một thế giới rộng lớn hơn, nơi đó có tất cả những gì ngươi muốn theo đuổi.”Đoạn Đức vô cùng chấn kinh, không ngờ Sở Hoang lại đưa ra điều kiện như vậy.Hắn nhất thời có chút hoảng hốt, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, nói: “Mặc dù ngươi có thiên phú phi phàm, tuổi còn trẻ đã đạt đến cảnh giới này, nhưng chẳng phải hơi cuồng vọng quá sao?

Ngươi nghĩ rằng có thể đưa ta đến một thế giới rộng lớn hơn ư?”Sở Hoang cười thản nhiên, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát: “Ta đã dám nói, tự nhiên có nắm chắc.

Không cần nghi ngờ năng lực của ta, ngươi chỉ cần đưa ra lựa chọn.”Đoạn Đức cau mày, rõ ràng không cam tâm phục tùng như vậy: “Ngươi thật sự nghĩ có thể giữ được ta?” Hắn cố gắng dùng lời nói dò xét giới hạn của Sở Hoang, đồng thời cũng tìm kiếm cơ hội thoát thân.Tuy nhiên, Sở Hoang lại sắc mặt lạnh băng: “Ngươi có thể thử.

Nhưng cá nhân ta, xưa nay chỉ cho một cơ hội.

Nếu ngươi lãng phí cơ hội này, hậu quả tự chịu.”Chỉ thấy!Đoạn Đức nghe vậy, sắc mặt lúc âm lúc tình, hắn biết rõ thực lực của thanh niên trước mắt sâu không lường được, nếu thực sự động thủ, e rằng khó thoát.Trong lòng tuy có bất cam, nhưng lý trí mách bảo hắn, bây giờ không phải lúc cứng đối cứng.

“Hừ, đã tự tin như vậy, Đoạn Đức ta cũng không phải kẻ không biết thời thế.” Đoạn Đức cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên chuyển giọng, “Nhưng, muốn ta nhận ngươi làm chủ, tổng phải có chút thành ý chứ?

Ngươi phải cho ta thấy, theo ngươi, ta thực sự có thể đạt được những gì mình muốn.”Sở Hoang khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, “Đã vậy, ta sẽ cho ngươi kiến thức một phen, có lẽ có thể giải tỏa một số nghi ngờ trong lòng ngươi.”Nói xong, Sở Hoang từ từ nhắm mắt, quanh thân bắt đầu cuộn trào một luồng khí tức cổ xưa thần bí.Trong cơ thể anh dường như có vạn ngàn tinh thần đang xoay chuyển, mỗi một ngôi sao đều ẩn chứa sức mạnh bất hủ.Theo ý niệm khẽ động, luồng sức mạnh đó hóa thành một luồng quang mang rực rỡ, bao quanh anh và Đoạn Đức, hình thành một không gian kỳ ảo.Đoạn Đức trợn tròn mắt, nhìn cảnh tượng đột ngột này, trong lòng chấn động không thôi.Hắn chưa từng thấy sức mạnh huyền diệu đến vậy, sự huyền bí ẩn chứa trong luồng sáng khiến hắn không tự chủ nảy sinh lòng khao khát.Khoảnh khắc đó, hắn dường như có thể cảm nhận một loại sức mạnh nào đó đang ngủ yên trong cơ thể mình đang rục rịch, cố gắng cộng hưởng với luồng sức mạnh bất hủ cổ xưa kia.“…….” Giọng Đoạn Đức có chút run rẩy, ánh mắt nhìn Sở Hoang thêm vài phần kính sợ.Sở Hoang mở mắt, ánh mắt sâu thẳm như biển, “Đây chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm.

Nếu ngươi thực sự chân thành đi theo ta, tương lai sẽ có cơ hội tự mình trải nghiệm sức mạnh bao la vô ngần.”Đoạn Đức hít sâu một hơi, nén lại sóng lòng, hắn biết đây là thời khắc mấu chốt để đưa ra quyết định.Trầm mặc một lát, cuối cùng hắn cũng hạ quyết tâm.“Sở Hoang, ta nguyện ý hiến huyết hồn của mình, để bày tỏ lòng trung thành.”Sở Hoang khẽ gật đầu, đưa tay ra, lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng nhu hòa.Đoạn Đức nhắm mắt lại, không còn do dự, thúc giục sức mạnh trong cơ thể, một giọt tinh huyết chứa đựng ấn ký linh hồn từ mi tâm từ từ bay lên, cuối cùng hòa vào ánh sáng trong lòng bàn tay Sở Hoang.Theo sự dung nhập của huyết hồn, giữa hai người đã thiết lập một mối liên hệ vi diệu.Đoạn Đức có thể cảm thấy dường như bị một luồng sức mạnh vô hình trói buộc, nhưng trên mặt hắn không hề lộ ra

vẻ sợ hãi nào, ngược lại, khóe miệng hắn còn nhếch lên một nụ cười khó nhận ra.Trong lòng hắn thầm nghĩ, với nhiều thủ đoạn và trí tuệ như vậy, tương lai chưa chắc không tìm được cách giải thoát.Sở Hoang đương nhiên cảm nhận được sự biến hóa vi diệu trong lòng Đoạn Đức, nhưng anh không hề vạch trần.

Đoạn Đức quả thật có nhiều thủ đoạn, nhưng anh cũng vậy!

"Chủ nhân, đã vậy, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?" Đoạn Đức cung kính mở lời.Ánh mắt Sở Hoang lóe lên ánh sáng sâu thẳm, nhìn về phía xa, nói: "Mộ Yêu Đế Dương Phần chỉ là một ngôi mộ hoang thôi, kịch hay thực sự còn ở phía sau." Giọng điệu của anh bình tĩnh, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, "Tiếp theo, mục tiêu của ta đương nhiên là Âm Phần trong truyền thuyết.

Về điểm này, với tư cách là một đạo mộ… à không, một chuyên gia khảo cổ, ngươi chắc hẳn không xa lạ gì đâu nhỉ?"Đoạn Đức nghe vậy, trên mặt thoáng qua một tia ngượng nghịu, hắn xoa xoa mũi, cười nói: "Chủ nhân cười rồi, ta tuy có chút nghiên cứu về cổ mộ, nhưng bí mật của Âm Phần, ta cũng chỉ nghe nói qua, chứ chưa thật sự tìm hiểu sâu."Sở Hoang khẽ cười, không để tâm đến sự che giấu của Đoạn Đức."Không sao, ngươi cứ dẫn đường đi."Đoạn Đức gật đầu, trong lòng thầm suy tính, đồng thời dẫn dắt Sở Hoang nhanh chóng rời khỏi Yêu Đế Dương Phần, hướng về phía hàn đàm.Phía sau họ, những tu sĩ của các gia tộc và Thánh Địa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.Nhìn bóng lưng Sở Hoang và Đoạn Đức rời đi, trong mắt họ vừa có kính sợ vừa có may mắn.Kính sợ thực lực đáng sợ của Sở Hoang, còn may mắn vì anh đã không ra tay sát hại những người có mặt.

"Người này rốt cuộc là ai?

Sao lại cường đại đến vậy!" Lúc này, có người thì thầm nghị

luận.“Đúng vậy, ngay cả năm vị cao thủ kia cũng chết trong tay hắn, chúng ta e rằng cũng không đủ để hắn ra tay.” Một người khác phụ họa.“Phải lập tức báo chuyện này cho cao thủ trong tộc, để họ đối phó với tồn tại đáng sợ này!” Có người đề nghị.Mọi người đồng loạt gật đầu đồng ý, lập tức sắp xếp nhân sự quay về thế lực của mình, báo cáo chi tiết những gì đã xảy ra.Sở Hoang và Đoạn Đức nhanh chóng xuyên qua giữa phế tích núi non, gió lạnh gào thét, mang theo cái lạnh cắt da cắt thịt, nhưng bước chân họ lại vô cùng kiên định.Không lâu sau, một hàn đàm sâu thẳm hiện ra trong tầm mắt, xung quanh bao trùm khí tức âm lãnh nồng đậm, dường như cả không khí cũng đông cứng lại.

“Đến đây rồi.” Sở Hoang nhìn chằm chằm vào hàn đàm, trầm giọng nói.Đoạn Đức gật đầu, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng.“Lối vào Âm Phần thường cực kỳ ẩn mật và nguy hiểm trùng trùng, chúng ta phải cẩn thận hành sự.” Nói rồi, hắn từ từ tiếp cận hàn đàm, bắt đầu tìm kiếm kỹ lưỡng manh mối về lối vào.Lúc này, một tiếng kim loại ma sát trầm thấp đột nhiên vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh.Đoạn Đức đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy mấy cỗ chiến xa tàn phá từ từ bay lên từ hàn đàm, xung quanh bao vây bởi những Âm Binh mặc thiết giáp, tay cầm trường mâu, trong mắt lóe lên ánh sáng u lục, dường như là tử linh từ Cửu U.

“Chết tiệt, những Âm Binh này là lính canh giữ Âm Phần!” Đoạn Đức kêu lên một tiếng, nhanh chóng tung ra pháp bảo của mình, chuẩn bị ứng chiến.Tuy nhiên, số lượng Âm Binh rất đông, thực lực không tầm thường, Đoạn Đức nhanh chóng rơi vào khổ chiến.Hắn vừa vung pháp bảo chống đỡ công kích của Âm Binh, vừa cố gắng tìm kiếm cơ hội đột phá, nhưng mỗi lần thử đều bị những ngọn giáo dày đặc buộc phải lùi lại.Sở Hoang đứng một bên, không trực tiếp can thiệp vào trận chiến, bình tĩnh quan sát cục diện.Đoạn Đức nghiến răng kiên trì,

mồ hôi chảy dài trên má.“Không cần chủ nhân ra tay, ta có thể ứng phó.” Hắn biết rõ thực lực của Sở Hoang sâu không lường được, nhưng cũng không dễ dàng tỏ ra yếu thế.Lúc này, vài tiếng bước chân gấp gáp truyền đến, mấy tu sĩ rõ ràng bị biến cố ở đây hấp dẫn, vội vàng chạy tới.Họ thấy Đoạn Đức đang kịch chiến với Âm Binh, trong mắt lóe lên một tia tham lam và phấn khích.“Ha ha, xem ra có người đã đi trước ta tìm thấy lối vào rồi!” Một tu sĩ trong số đó lớn tiếng cười nói.“Đừng để hắn chạy thoát, chúng ta liên thủ đối phó hắn, sau đó cùng tiến vào tìm bảo vật!” Một tu sĩ khác phụ họa.Mấy tu sĩ nhanh chóng tiếp cận, vây công Đoạn Đức.Đoạn Đức bị địch cả trước lẫn sau, tình thế càng thêm nguy cấp.Nhưng hắn không hề hoảng loạn, ngược lại khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.“Đã tự tìm đường chết, vậy thì đừng trách ta.” Đoạn Đức khẽ quát một tiếng, đột nhiên thay đổi chiến thuật, không còn cứng đối cứng nữa, mà khéo léo dẫn dụ những tu sĩ đó về phía Âm Binh.Mấy tu sĩ không hiểu rõ ngọn ngành, chỉ lo truy sát Đoạn Đức, mà không hề nhận ra mình đã rơi vào vòng vây của Âm Binh.Khi họ ý thức được có gì đó không ổn, thì đã quá muộn rồi.Lúc này!Âm Binh không chút lưu tình phát động công kích, giáo mác như mưa, trong chớp mắt nhấn chìm mấy tu sĩ.Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi, nhưng nhanh chóng bị gió lạnh của hàn đàm nuốt chửng.Đoạn Đức nhân cơ hội thoát khỏi sự vướng víu của Âm Binh, quay về bên cạnh Sở Hoang.“Đám người này tự tìm đường chết, ngược lại đã tiết kiệm cho ta không ít phiền phức.” Hắn thở dốc nói, trong lòng có chút đắc ý vì sự cơ trí của mình.Lúc này, ánh mắt Sở Hoang xuyên qua sự hỗn loạn trước mắt, thẳng đến khu vực trung tâm Âm Phần, nơi huyết quang ngút trời.

“Chủ nhân, khí tức bên trong Âm Phần ngày càng quỷ dị, e rằng…” Lời Đoạn Đức nói có chút do dự.Sở Hoang khẽ gật đầu, cắt ngang lời Đoạn Đức, “Bên trong Âm Phần, quả thật ẩn chứa một sát cục kinh thiên động địa.

Nhưng chính vì vậy, ta càng muốn tìm hiểu rốt cuộc." Giọng điệu của anh bình tĩnh, dường như không hề để điều đó vào lòng.Trong thế giới Già Thiên, có rất nhiều bí bảo, trong đó cực kỳ nổi bật là Hoang Tháp, được gọi là chí bảo của Nhân tộc!

Nó nằm trong Âm Phần.

"Đoạn Đức, theo sát ta." Sở Hoang trầm giọng nói, rồi thân hình khẽ động, như một bóng ma lao về phía lối vào Âm Phần.Đoạn Đức thấy vậy, vội vàng theo sát phía sau, không dám lơ là một chút nào.Các tu sĩ ở xa bị cảnh tượng đáng sợ ở đây dọa cho không dám đến gần, chỉ có thể từ xa nghị luận xôn xao."Xem kìa, hai người đó dám xông vào, không muốn sống nữa sao?" "Trời ơi, đám Âm Binh vừa nãy, thật quá đáng sợ!" "Chúng ta mau rời khỏi đây đi, kẻo bị liên lụy."Đối với những lời bàn tán của các tu sĩ đó, Sở Hoang và Đoạn Đức đều không để tâm.Họ biết, mỗi giây mỗi phút lúc này đều vô cùng quan trọng, không thể xao nhãng dù chỉ một chút.Hai người vừa tiến vào bên trong Âm Phần, lập tức bị luồng khí tức sát lục nồng đậm bao vây.Xung quanh là bóng tối vô tận và máu tanh, tiếng kêu la đáng sợ vang lên liên hồi, khiến người ta dựng tóc gáy.Sở Hoang thần sắc vẫn như thường, quanh thân bao phủ linh lực cuồn cuộn, dường như là một Chiến Thần bất khả chiến bại.Ánh mắt anh sắc lạnh, quét khắp xung quanh.Âm Binh như thủy triều dâng, tay cầm trường mâu, thân mặc thiết giáp, trong mắt lóe lên ánh sáng u lục, mang theo sự tử tịch và sát lục vô tận.Nhưng trước mặt Sở Hoang, những Âm Binh này lại yếu ớt như lũ kiến hôi.Anh khẽ phẩy tay áo, một luồng phong bạo linh lực cường đại lập tức càn quét ra, từng Âm Binh xông tới đều bị chấn nát, hóa thành hư vô.Càng vào sâu hơn, mấy vị Yêu Tướng cường đại hiện thân, thân hình khôi ngô, quanh thân bao trùm yêu khí đen kịt, rõ ràng là những cường giả thủ vệ trong Âm Phần.Chúng gầm thét lao về phía Sở Hoang, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, cố gắng ngăn

cản vị khách không mời này tiến lên.Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ cười lạnh một tiếng, thân hình như bóng ma xuyên qua giữa các Yêu Tướng.Hai nắm đấm siết chặt, mỗi lần tung ra đều kèm theo tiếng nổ vang dội, không khí dường như cũng bị xé toạc.Yêu Tướng trước mặt anh căn bản không thể chống đỡ, đồng loạt bị đánh bay ra ngoài, đập vào vách đá Âm Phần, đá vỡ bay tứ tung, khói bụi mịt mù.Sở Hoang như một Chiến Thần vô địch, cường thế trấn áp mọi trở ngại bên trong Âm Phần.Những Âm Binh và Yêu Tướng vốn hung hăng ngang ngược, giờ khắc này trước mặt anh đều trở nên nhỏ bé và vô lực.Theo thời gian trôi đi, tiếng sát lục trong Âm Phần dần yếu đi, cuối cùng trở về tĩnh lặng.Sở Hoang đứng sâu trong Âm Phần, quanh thân bao phủ linh quang nhàn nhạt, ánh mắt anh xuyên qua tầng tầng bóng tối, nhìn thẳng về phía cuối con đường chưa biết.

"Chủ nhân, ……" Đoạn Đức trong lòng không khỏi có chút căng thẳng.Tuy nhiên, sự tĩnh lặng trước mặt không kéo dài quá lâu, một luồng khí tức cổ xưa, đáng sợ hơn nữa lặng lẽ lan tỏa.Trong màn sương mù mịt mờ, một tòa Hoang Tháp cổ kính tang thương ẩn hiện, dường như từ thời viễn cổ, gánh vác vô tận tuế nguyệt và bí mật.Sở Hoang nhìn chằm chằm vào tòa Hoang Tháp đó, trong lòng đã hiểu rõ."Thanh Đế, nguyên thần của ngươi quả nhiên ẩn náu ở đây." Giọng Sở Hoang vang vọng trong Âm Phần trống trải.Tuy nhiên, lúc này anh không hề hành động thiếu suy nghĩ.Hoang Tháp vào thời kỳ đỉnh phong, có khả năng chấn sát tiên nhân!Ngay cả hiện tại, có nguyên thần Thanh Đế trú ngụ bên trong, e rằng nếu không có tu vi cấp Đại Đế, cũng khó mà lấy đi được.Bên trong Hoang Tháp dường như có chút chấn động tinh vi, nhưng không có hồi đáp thực chất.

"Tâm nguyện của ngươi, không gì ngoài bước vào Tiên Vực, nếu ngươi hợp tác với ta, bình định Sinh Mệnh Cấm Khu, sát nhập Tiên Vực, không thành vấn đề." Sở Hoang tiếp tục nói.Hoang Tháp khẽ

rung chuyển, những đạo văn phức tạp hiện ra, trong hư không, hóa thành âm thanh kỳ dị.Chỉ mình Sở Hoang có thể nghe hiểu, những điều huyền ảo trong đó.Chưa bước vào Đế cảnh, Thanh Đế đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng.

"Đã vậy," Khóe miệng Sở Hoang nhếch lên một nụ cười, tiếp tục nói: "Trong vòng trăm năm, đến ngày ta bước vào Đế cảnh, khi đó Hoang Tháp sẽ về với ta."Hoang Tháp trong màn sương mù dường như có phản ứng, một luồng khí tức sâu thẳm hơn khẽ dao động, dường như đang đáp lại lời Sở Hoang.Sở Hoang khẽ cười, không nói thêm gì, quay người nhìn Đoạn Đức đang trợn mắt há hốc mồm bên cạnh, "Đoạn Đức, chúng ta đi thôi."Đoạn Đức lúc này mới hoàn hồn khỏi sự chấn kinh, vội vàng theo kịp bước chân Sở Hoang.Hai người thân hình khẽ động, trong chớp mắt biến mất trong Âm Phần, chỉ để lại tòa Hoang Tháp và màn sương mù ngút trời, tiếp tục bảo vệ giấc mộng Tiên Vực của Thanh Đế.Sau khi rời khỏi Âm Phần, tâm trạng của Đoạn Đức rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn bình phục sau sự chấn động vừa rồi, hắn nhanh chóng theo kịp bước chân Sở Hoang, không nhịn được mở miệng hỏi: "Chủ nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"Sở Hoang bước chân không dừng lại, chỉ từ trong tay áo lấy ra một trang giấy vàng cổ kính, đưa cho Đoạn Đức."Trang Kim Thư này, ngươi thay ta chuyển giao cho Diệp Hắc của Linh Khư Động Thiên." Giọng điệu của anh bình tĩnh không chút gợn sóng, dường như chỉ hoàn thành một việc nhỏ nhặt không đáng kể.Đoạn Đức nhận Kim Thư, trong mắt lập tức lóe lên một tia kinh ngạc và kích động.Hắn đương nhiên biết giá trị của trang Kim Thư này, đó là bảo vật đủ khiến toàn bộ Đông Hoang phải phát điên.Tuy nhiên, khi ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt thờ ơ của Sở Hoang, mọi sự kích động đều bị nén lại, thay vào đó là một sự kính sợ và phục tùng."Dạ, chủ nhân, ta sẽ an toàn đưa Kim Thư đến tay Diệp Hắc." Đoạn Đức vội vàng đáp lời, không dám chậm trễ chút nào.Hắn biết rõ, theo bên cạnh Sở Hoang,

không chỉ cần có thực lực, mà còn cần có đủ nhãn lực và biết chừng mực.Sở Hoang khẽ gật đầu, chấp nhận câu trả lời của Đoạn Đức.“Vậy chủ nhân tiếp theo…” Đoạn Đức tiếp tục mở lời.Sở Hoang liếc nhìn hắn một cái, “Những gì không nên hỏi, đừng hỏi nhiều.”Đoạn Đức nghe vậy, lập tức ngậm miệng.Hắn thầm ghi nhớ lời Sở Hoang, sau đó làm theo phân phó, mang theo Kim Thư rời khỏi hiện trường, chuẩn bị đi tìm Diệp Hắc.Sở Hoang thì một mình đi tới Yến Đô.Hai bên đường phố, cửa hàng san sát, những tấm biển hiệu đủ màu sắc dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh rực rỡ, thu hút ánh mắt của người qua đường.Lúc này!Các thương nhân thi nhau phô diễn tài năng, tiếng rao hàng vang lên liên hồi, vô cùng náo nhiệt.“Dưa quả tươi ngon đây, vừa ngọt vừa giòn!” “Lụa là thượng hạng đây, quý khách xem nào!” “Bánh bao nóng hổi, vừa ra lò!”Người đi đường hoặc vội vã, hoặc dừng chân nán lại, tận hưởng sự ồn ào và phồn hoa hiếm có này.Sở Hoang xuyên qua giữa dòng người tấp nập.Thế nhưng, ngay khi sắp rẽ vào một góc phố, một tiếng khóc thút thít yếu ớt đột nhiên truyền vào tai anh, phá v vỡ sự ồn ào xung quanh.Sở Hoang trong lòng khẽ động, lập tức đi theo tiếng khóc.Ở góc phố, anh nhìn thấy một bóng người gầy gò đang co ro ở góc tường, xung quanh là mấy người lớn với vẻ mặt không có ý tốt, chỉ trỏ, thậm chí còn động tay động chân.Đó chính là Tiểu Niếp Niếp, trên mặt cô bé còn vương vệt nước mắt, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi và bất lực.Sở Hoang khẽ nhíu mày, nhanh chóng bước tới, chắn trước Tiểu Niếp Niếp, ánh mắt sắc lạnh quét qua những kẻ xấu đang bắt nạt cô bé.“Dừng tay!” Giọng Sở Hoang lạnh lùng.Những kẻ xấu kia thấy vậy, đầu tiên ngớ người, sau đó khinh thường cười lên.“Thằng nhóc ranh con ở đâu ra, lo chuyện bao đồng!” Chúng la lối, dường như không coi Sở Hoang ra gì.Thế nhưng, Sở Hoang không nói nhiều, chỉ khẽ vung tay một cái, một luồng sức mạnh vô hình lập tức quét ra như gió lốc, đánh bay mấy người đó trong chớp mắt, ngã vật xuống đất ở

xa, kêu la không ngừng.Đám đông lập tức xôn xao, đồng loạt ném ánh mắt kinh ngạc và kính sợ.Tiểu Niếp Niếp thì ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Sở Hoang, đôi mắt trong veo như nước tràn đầy kinh ngạc và tò mò.Sở Hoang ngồi xổm xuống, cố gắng làm giọng mình trở nên nhẹ nhàng.“Không sao chứ, nhóc con?” Anh khẽ hỏi, đồng thời lấy ra một miếng lương khô từ trong ngực áo đưa cho cô bé.Tiểu Niếp Niếp nhận lấy lương khô, đầu tiên cẩn thận ngửi ngửi, sau đó lộ ra một nụ cười rạng rỡ.“Cảm ơn ca ca, em đói.” Giọng cô bé trong trẻo dễ nghe, như âm thanh thiên nhiên.Sở Hoang nhìn nụ cười trong sáng vô tà của Tiểu Niếp Niếp, trong lòng dâng lên một trận mềm mại.Anh đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu cô bé.“Ăn đi, sau này sẽ không còn ai bắt nạt em nữa.”Tiểu Niếp Niếp cảm kích gật đầu, bắt đầu ngấu nghiến ăn lương khô.Sở Hoang thì đứng một bên lẳng lặng quan sát.Mặc dù biết cô bé là đạo quả của Ngoan Nhân Đại Đế hóa thành, nhưng nhìn bộ dạng đáng yêu đó, khiến Sở Hoang trong lòng cảm thấy bùi ngùi.Ăn xong lương khô, Tiểu Niếp Niếp dùng tay áo lau lau khóe miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Sở Hoang.“Ca ca, huynh là người tốt, sau này em có thể đi theo huynh không?” Giọng cô bé mang theo một chút mong đợi và bất an.Sở Hoang nghe vậy, trong lòng khẽ động.“Đương nhiên có thể, Tiểu Niếp Niếp.” Sở Hoang mỉm cười đáp, “Sau này huynh là ca ca của em, huynh sẽ luôn bảo vệ em.”Tiểu Niếp Niếp nghe xong, trong mắt lóe lên một tia vui sướng, nắm chặt tay Sở Hoang, dường như đã tìm thấy chỗ dựa của mình.Sở Hoang nắm tay Tiểu Niếp Niếp, xuyên qua Yến Đô phồn hoa, một đường hướng về phía Tây, thẳng cho đến khi đến một trấn nhỏ yên tĩnh ở rìa Hoang Cổ Cấm Địa.Đây là chướng ngại cuối cùng thông đến Hoang Cổ Cấm Địa, lúc này đã tụ tập các cao thủ Nhân tộc từ các Thánh Địa và gia tộc lớn.Trên đường phố trấn nhỏ, người người qua lại, nhưng trên mặt mỗi người đều mang vẻ ngưng trọng và cẩn trọng.Trên các sạp hàng không còn bày bán những món đồ thường ngày, mà là đủ loại

pháp bảo, đan dược và phù lục, rõ ràng đều là để chuẩn bị cho những thử thách chưa biết sắp tới.Trong không khí tràn ngập sự căng thẳng và kỳ vọng, mỗi người đều thì thầm nói chuyện, chia sẻ đủ loại tin đồn về Hoang Cổ Cấm Địa.Tiểu Niếp Niếp tò mò nhìn xung quanh, đôi mắt to tròn lóe lên sự hiếu kỳ và khát khao khám phá vô tận đối với thế giới này.Cô bé nắm tay Sở Hoang, thỉnh thoảng chỉ vào những bộ trang phục kỳ lạ hoặc pháp bảo độc đáo ở xa, phát ra tiếng kêu tò mò.Đúng lúc Sở Hoang và Tiểu Niếp Niếp chậm rãi bước đi, quan sát cảnh tượng sôi động xung quanh thì một tiếng hỗn loạn đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh.Một lão điên rách rưới, tóc tai bù xù từ trong đám đông lao ra, vừa chạy vừa la hét, trong giọng nói tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi: “Tất cả sẽ chết!

Chết hết!

Hoang Cổ Cấm Địa, vào rồi không ra được đâu!”Đám đông bị biến cố đột ngột này dọa giật mình, đồng loạt tránh ra, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu và ghê tởm.Nhưng ánh mắt Sở Hoang lại khẽ biến đổi.Lão điên, ở đây.Anh không lập tức tiến lên, mà kéo Tiểu Niếp Niếp lùi lại một bên, lẳng lặng quan sát hành động của lão điên.

“Ca ca, người đó đáng sợ quá.” Tiểu Niếp Niếp siết chặt lấy Sở Hoang, khẽ nói, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.Theo những lời tiên tri đáng sợ của lão điên vang vọng trong đám đông, một bầu không khí bất an nhanh chóng lan tỏa.Không khí trên trấn nhỏ trở nên nặng nề hơn, biểu cảm trên mặt mọi người cũng ngày càng phức tạp, vừa có sợ hãi vừa có tham lam, vừa có khao khát đối với cái chưa biết.

“Ngươi nghe chưa?

Vừa nãy lại có một đội người đi thám hiểm, kết quả bây giờ đều chưa thấy về.” Một tu sĩ trung niên hạ giọng, nói với đồng bạn bên cạnh, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng.“Đúng vậy, nghe nói mấy người

của Thánh Địa kia vào xong, cũng không thấy ra nữa.” Một tu sĩ khác phụ họa, giọng điệu mang theo vài phần khó tin.“Mấy cao thủ của các gia tộc lớn cũng đã tổn thất không ít, bí mật ẩn chứa trong Hoang Cổ Cấm Địa lại hung hiểm đến thế sao?” Có người không nhịn được nghị luận, giọng nói đầy tò mò và kiêng kỵ.“Hừ, nơi nào càng nguy hiểm, thường lại càng ẩn chứa cơ duyên lớn.

Mấy Thánh Địa và gia tộc đó, ai mà không vì tranh đoạt bảo vật bên trong chứ?” Một lão tu sĩ trông có vẻ kinh nghiệm phong phú hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.“Lời tuy vậy, nhưng cũng phải có mệnh mà hưởng thụ chứ.

Ta thà không vì những bảo vật hư vô mờ mịt đó mà đánh đổi cái mạng nhỏ của mình.” Một tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh lắc đầu.Lúc này, trong đám đông đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.Chỉ thấy mấy đệ tử Thánh Địa vội vàng chạy tới, thần sắc vô cùng hoảng loạn.Nhiều tu sĩ thấy vậy, đồng loạt lộ vẻ kinh ngạc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Phía trước gặp phải một dị thú cường đại chưa từng có, khí thế như cầu vồng, một ngụm đã nuốt chửng một nửa kỵ sĩ của Diêu Quang Thánh Địa và Khương gia!” “Dưới một trảo, bảy tám cỗ chiến xa cổ bằng đồng hóa thành tro bụi, còn có tiếng gầm chấn động trời đất, trong chớp mắt đã cướp đi sinh mạng của tất cả những người trong phạm vi một dặm!”Lời này vừa dứt, đám đông xôn xao, tim gan run rẩy, khó tin vào sức mạnh đáng sợ của dị thú đó.Đúng lúc mọi người nghị luận xôn xao thì từ dãy núi xa xa đột nhiên truyền đến một luồng năng lượng dao động khiến người ta sợ hãi, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng của các tu sĩ, một lượng lớn tu sĩ hoảng hốt, tứ tán bỏ chạy.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Cảm xúc kinh khủng lan tràn trong đám đông.“Lại có tuyệt thế dị thú tái hiện, triệt để hủy diệt đội ngũ tiền tuyến nhất, nhân mã kế tiếp của Diêu Quang Thánh Địa và Khương

gia cũng không thoát khỏi, toàn bộ gặp nạn, không ai sống sót!”Trong lúc mọi người nghị luận xôn xao, bầu không khí căng thẳng tột độ, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng phượng ngâm thanh thúy dễ nghe, như âm thanh của thiên nhiên, nhưng lại mang theo một luồng khí tức cường hãn.Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không trung, thần quang lóe sáng!Chỉ thấy, một lão giả đạp không, toàn thân tỏa ra khí tức cường đại khiến người ta sợ hãi, dường như một vị tiên nhân bước ra từ truyền thuyết cổ xưa.“Mau nhìn!

Vị cao nhân của Diêu Quang Thánh Địa đó!

Chắc chắn là trưởng lão cấp đỉnh rồi!” Trong số các tu sĩ bên dưới có người kinh hô, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ.Tuy nhiên, sự kính sợ này nhanh chóng hóa thành kinh ngạc và sợ hãi.Khi vị trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa này chuẩn bị thi triển thủ đoạn, ổn định cục diện, một con Đại Bàng Kim Sí khổng lồ đột nhiên từ tầng mây sà xuống, tốc độ của nó nhanh như điện, đôi cánh mở rộng, che khuất trời đất, mang theo một trận cuồng phong, khiến cả trời đất đều đổi sắc.

“Cái gì?!” Các tu sĩ kinh hô, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.Con Đại Bàng Kim Sí đó vừa xuất hiện, đã trực tiếp tấn công mãnh liệt vào vị trưởng lão của Diêu Quang Thánh Địa.Đôi mắt nó như điện, móng vuốt sắc như đao, mỗi lần vung lên đều kèm theo tiếng nổ xé toạc không khí, thần quang và công kích của Đại Bàng Kim Sí va chạm vào nhau, bùng phát ra ánh sáng chói mắt và tiếng nổ đinh tai nhức óc.Nhưng điều đáng kinh ngạc là, mặc dù thực lực của vị trưởng lão kia phi phàm, nhưng lại yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn trước thế công của Đại Bàng Kim Sí.Sau vài hiệp giao chiến, theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, thần quang đột nhiên tiêu tán, bóng dáng vị trưởng lão kia cũng trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa trời đất.“…Làm sao có

thể?!" Các tu sĩ nhìn nhau, trong lòng tràn đầy sợ hãi và khó hiểu.Tuy nhiên, khi sự sợ hãi đó chưa kịp tiêu tan, chân trời lại xuất hiện dị tượng.Một cỗ chiến xa hoa lệ, từ xa đến gần, tốc độ nhanh đến kinh người, dường như vượt qua giới hạn không gian, trực tiếp bay tới.Trên chiến xa, tiêu chí của Khương gia hiện rõ mồn một, khiến mọi người trong lòng dâng lên một tia hy vọng."Trưởng lão Khương gia!

Cường giả Khương gia đã đến rồi, chúng ta nhất định có cứu rồi!" Có người phấn khích hét lên.Tuy nhiên, khi cỗ chiến xa đó đến gần, mọi người lại kinh ngạc phát hiện, trưởng lão Khương gia trên chiến xa mặt sắc ngưng trọng, thần sắc hoảng loạn, hoàn toàn không có ý định dừng lại, rõ ràng đang bỏ chạy."Chạy sao?

Trưởng lão Khương gia cũng đang chạy? …Rốt cuộc là chuyện gì?" Các tu sĩ ngạc nhiên, sự sợ hãi trong lòng càng sâu sắc, khó tin vào tất cả những gì đang xảy ra trước mắt.

"Mau chạy đi!

Ngay cả trưởng lão Khương gia còn không phải đối thủ, chúng ta ở lại đây chỉ là tự tìm đường chết!" Có người kinh khủng hét lên, rồi quay người định bỏ chạy."Đúng vậy, mau đi!

Phía sau chắc chắn có tồn tại đáng sợ mà chúng ta không biết!" Một người khác cũng phụ họa, đám đông bắt đầu xôn xao, cảm xúc sợ hãi nhanh chóng lan tràn.Trong ánh mắt nóng như lửa đốt của mọi người, ở một phía khác chân trời, mấy bóng người từ từ hiện ra, như những cứu tinh giáng lâm.

"Thái Thượng Trưởng Lão!

Chúng ta có cứu rồi!" "Tuyệt vời quá, cuối cùng cũng có người đến cứu chúng ta!"Mọi người đồng loạt kêu gọi, nhận ra đó là Thái Thượng Trưởng Lão của Khương gia và Diêu Quang Thánh Địa,

trong lòng dâng lên niềm vui sướng sống sót sau tai nạn, tưởng rằng cuối cùng đã đến lúc chuyển mình.Thế nhưng, những bóng người được kỳ vọng lớn đó lại không dừng bước như mọi người mong muốn, mục tiêu của họ dường như không phải cứu viện, mà thẳng tắp hướng về phía Sinh Mệnh Cấm Khu thần bí khó lường kia, đối với những tiếng kêu cứu xung quanh thì làm ngơ.“…Sao họ lại không để ý đến chúng ta?” “Chẳng lẽ, chúng ta cũng sẽ bị bỏ lại ở đây như những người trước sao?”Trái tim của mọi người trong khoảnh khắc chìm xuống đáy cốc, sự ngạc nhiên và tuyệt vọng đan xen.Lúc này, con Đại Bàng Kim Sí dường như cảm nhận được, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc, đôi cánh dang rộng, như mây đen che đỉnh, trực tiếp vồ lấy họ.“Không!

Mau chạy!” “A!” Tiếng thét chói tai, tiếng khóc thút thít vang lên liên hồi, kèm theo mùi máu tanh lan tỏa, vô số sinh mạng trong khoảnh khắc này đã ngã xuống, cảnh tượng thảm khốc tột cùng.Tiểu Niếp Niếp siết chặt áo Sở Hoang, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong mắt tràn đầy sợ hãi.“Sở Hoang ca ca, em sợ…” Giọng cô bé yếu ớt như tiếng muỗi kêu, nhưng lại lộ rõ sự bất lực sâu sắc.Ánh mắt Sở Hoang ngưng lại, nhìn về phía con Đại Bàng Kim Sí đang hoành hành, giọng điệu lạnh băng không chút tình cảm: “Ta vốn không có ý lấy mạng ngươi, nhưng nếu ngươi tự tìm đường chết, đừng trách ta vô tình.”Nói xong, thân hình anh không hề động, chỉ khẽ giơ tay lên, dường như ẩn chứa sức mạnh khai thiên tích địa, một chưởng đánh ra.Khoảnh khắc đó, không khí dường như bị xé toạc, một luồng dao động có thể nhìn thấy bằng mắt thường lập tức đánh trúng con Đại Bàng Kim Sí kia.Mọi người kinh ngạc nhìn thấy, con quái vật hùng vĩ đáng sợ kia, vậy mà dưới một chưởng, như bọt biển yếu ớt, nổ tung tan tành, hóa thành một đám huyết vụ bay đi.“…Làm sao có thể?!” “…Rốt cuộc hắn là ai?!”Những người còn sống sót nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.Ngay cả những Thái Thượng Trưởng

Lão cao cao tại thượng kia cũng không thể ngăn cản tồn tại đáng sợ này, vậy mà lại bị Sở Hoang nhẹ nhàng một đòn đoạt mạng, thực lực đó, thực sự vượt xa sức tưởng tượng của tất cả mọi người.Sở Hoang không hề để ý, chỉ kéo bàn tay nhỏ mềm mại của Tiểu Niếp Niếp, bước về phía trước.Ánh mắt anh bình tĩnh như nước, dường như vạn vật thế gian đều khó có thể tạo ra sóng gió trong lòng anh.Tiểu Niếp Niếp theo sát bên cạnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Sở Hoang, trong mắt tràn đầy sự tin tưởng và tò mò.“Sở Hoang ca ca, chúng ta muốn đi đâu vậy?” Giọng Tiểu Niếp Niếp trong trẻo dễ nghe, mang theo vài phần thơ ngây.Sở Hoang khẽ cười, ánh mắt dịu dàng nhìn cô bé: “Nơi chúng ta muốn đến, gọi là Sinh Mệnh Cấm Khu.

Ở đó có thể sẽ gặp một số nguy hiểm, nhưng em yên tâm, ca ca sẽ bảo vệ em, không cần sợ.”Tiểu Niếp Niếp nghe xong, trong mắt lóe lên một tia do dự, nhưng sau đó lại kiên định: “Em không sợ, có Sở Hoang ca ca ở đây, em không sợ gì cả!”Khi đến gần rìa Sinh Mệnh Cấm Khu, bước chân Tiểu Niếp Niếp đột nhiên trở nên nặng nề, dường như có thể cảm nhận một luồng khí tức khác thường đang lan tỏa trong không khí xung quanh.Sở Hoang nhạy bén nhận ra sự thay đổi của cô bé, dừng bước, quay đầu nhìn cô.“Tiểu Niếp Niếp, sao vậy?

Có cảm thấy không thoải mái không?” Sở Hoang quan tâm hỏi.Tiểu Niếp Niếp lắc đầu, rồi lại gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự rối rắm: “Sở Hoang ca ca, em cảm thấy ở đây rất kỳ lạ, dường như có gì đó đang gọi em, nhưng em lại hơi sợ.”Sở Hoang nghe vậy, trong lòng khẽ động.Tiểu Niếp Niếp rốt cuộc là hóa thân của Ngoan Nhân Đại Đế đạo quả, có lẽ sẽ cộng hưởng với nơi này.Anh khẽ vỗ vỗ đầu Tiểu Niếp Niếp, an ủi nói: “Tiểu Niếp Niếp, em đợi huynh ở đây được không?

Ca ca cần phải vào trong xem, ở đây, là an toàn nhất.”Tiểu Niếp

Niếp cắn môi, tuy có chút không nỡ, nhưng vẫn gật đầu: “Được, Sở Hoang ca ca, em sẽ đợi huynh ở đây.

Huynh nhất định phải cẩn thận, em sẽ đợi huynh về.”Lúc này!Sở Hoang cười xoa đầu cô bé: “Yên tâm, huynh sẽ nhanh chóng quay lại.”Tiểu Niếp Niếp mạnh mẽ gật đầu, tiễn biệt bóng dáng Sở Hoang dần biến mất trong màn sương mù của Sinh Mệnh Cấm Khu.Bên trong Sinh Mệnh Cấm Khu, sương mù lượn lờ, nguy hiểm rình rập, nhưng cũng có hàng chục cao thủ hàng đầu của Diêu Quang Thánh Địa và Khương gia đang tiến sâu vào, khám phá những bí mật chưa biết.Thế hệ trẻ của hai thế lực lớn cũng không chịu kém cạnh, đồng loạt đặt chân vào cấm địa này, khao khát tìm kiếm cơ duyên.Sở Hoang một mình bước đi, bước chân vững vàng, thần sắc thản nhiên.Không lâu sau, anh đụng phải một nhóm người của Khương gia.Nhóm người đó khí tức cuồng ngạo, thấy Sở Hoang, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.Họ không nhìn thấu tu vi của Sở Hoang, chỉ cho rằng anh là một người bình thường, vậy mà có thể tiến vào Sinh Mệnh Cấm Khu, chắc chắn đã lấy được bảo bối.

“Này, dừng lại!” Một đệ tử Khương gia quát lên, chặn đường Sở Hoang, thần sắc kiêu ngạo, “Chỗ này là địa bàn của Khương gia ta, bây giờ phải lục soát người ngươi, thức thời thì ngoan ngoãn hợp tác, nếu không đừng trách ta không khách khí!”Sở Hoang liếc nhìn một cái, thần sắc thản nhiên, dường như không để lời đe dọa vào lòng.Anh tiếp tục đi về phía trước, không có ý định dừng bước.“Hừ, ngươi nghĩ có thể chạy thoát sao?” Một cao thủ Khương gia khác hừ lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, định tiến lên ngăn cản Sở Hoang, “Trên địa bàn Khương gia ta, không đến lượt ngươi làm càn!

Ngoan ngoãn chấp nhận lục soát, nếu không đừng trách ta động thủ!”Thế nhưng, Sở Hoang há lại là kẻ dễ bị người khác sắp đặt?Ánh mắt anh ngưng lại, lạnh lùng nhìn đám người Khương gia một cái,

dường như đang nhìn một đám hề nhảy nhót.“Ánh mắt gì vậy?!” Một đệ tử Khương gia thấy vậy, giận dữ quát lên, thân hình khẽ động, liền lao về phía Sở Hoang.Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ tiện tay vung một chưởng, đã đánh bay hắn ra ngoài, sống chết không rõ.Đám người Khương gia phía sau ngớ người, đều kinh ngạc không thôi, sau đó đại nộ.“Dám giết người của Khương gia ta sao?” Một cao thủ Khương gia giận dữ gầm lên.Sở Hoang thản nhiên hỏi ngược lại: “Giết rồi thì sao?” Trong lời nói của anh lộ ra một loại uy nghiêm sắc bén, khiến không khí xung quanh dường như cũng đông cứng lại.Mấy người Khương gia thấy vậy, giận dữ quát lên một tiếng, đồng loạt tiến lên.Thế nhưng, chưa kịp đến gần, thân thể họ đã nổ tung, hóa thành từng đám huyết vụ.Ánh mắt Sở Hoang lóe lên một tia lạnh lẽo, từ từ nhìn về phía những người Khương gia còn lại.Khoảnh khắc đó, dường như cả trời đất đều tĩnh lặng, không khí cũng dường như đông cứng lại.Đám người Khương gia cảm nhận ánh mắt sắc như dao của Sở Hoang, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi chưa từng có.Họ muốn phản công, muốn bỏ chạy, nhưng lại phát hiện cơ thể mình không thể động đậy, dường như bị một luồng sức mạnh vô hình khóa chặt.“… Ngươi rốt cuộc là ai?” Một cao thủ Khương gia run rẩy hỏi, trong mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.Sở Hoang không trả lời, ánh mắt anh ngày càng lạnh lẽo, dường như có thể xuyên thấu mọi hư vọng, nhìn thẳng vào linh hồn con người.Đám người Khương gia chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự từ trong mắt Sở Hoang tuôn ra, trong chớp mắt bao trùm toàn bộ bọn họ.“Không… không được…” Họ phát ra tiếng kêu kinh hoàng, nhưng vô ích.Dưới ánh mắt tử thần của Sở Hoang, thân thể họ đồng loạt nổ tung, hóa thành từng đám huyết vụ, tiêu tán trong không khí.Sở Hoang thu lại ánh mắt, dường như đã làm một việc nhỏ nhặt không đáng kể.Anh tiếp tục đi về phía trước.Phía trước, chín ngọn thánh sơn sừng sững uy nghi.Khi Sở Hoang từng bước tiến gần, không khỏi chú ý đến những bộ hài cốt

loang lổ nằm rải rác trên mặt đất, đầy dấu vết của năm tháng.Nhưng đối với anh, thời gian không phải là kẻ thù.Kinh Vĩnh Hằng Bất Hủ trong cơ thể anh vận chuyển càng lúc càng trôi chảy trong luồng khí tức cổ xưa thần bí, dường như cộng hưởng với mạch động của vùng trời đất này.Đúng lúc Sở Hoang đang đắm chìm trong cảm ngộ độc đáo đó, một cô gái phong hoa tuyệt đại đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của anh.Một thân y phục trắng, phiêu dật như tiên, dung nhan tuyệt thế.Sở Hoang trong lòng khẽ động, lập tức nhận ra thân phận của cô gái này – Thánh Nữ Thiên Tuyền, Thánh Nữ số một danh chấn Đông Hoang sáu nghìn năm trước!Cùng lúc đó, từ phía bên kia, mấy bóng người lướt qua như điện, đều là những cao thủ đỉnh cấp tu vi thâm sâu.Họ lập tức nhận ra vị Thánh Nữ trong truyền thuyết này, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.“…Thánh Nữ Thiên Tuyền?

Sao cô lại xuất hiện ở đây?” Một người trong số đó kinh ngạc hỏi, giọng điệu mang theo vài phần kính sợ.“Kệ cô ta là ai, đã xuất hiện ở đây, chắc chắn có gì đó không tầm thường.

Chúng ta lên, trước tiên khống chế cô ta đã!” Một người khác đề nghị, ngay sau đó mấy người đồng loạt ra tay, công thế sắc bén.Thế nhưng, công kích của họ ngay khi chạm vào xung quanh Thánh Nữ Thiên Tuyền, dường như bị một loại sức mạnh vô hình ăn mòn, mấy người trong chớp mắt già đi, sinh mệnh lực nhanh chóng trôi đi, cuối cùng hóa thành xương khô, ngã trên mặt đất.Ngay sau đó, ánh mắt Thánh Nữ Thiên Tuyền như điện, khóa chặt Sở Hoang, hoang chi lực bao quanh cô bé trong khoảnh khắc đó dường như hưởng ứng ý chí của cô, trở nên càng thêm nồng đậm, cuồn cuộn như thực chất.Thân hình cô bé khẽ động, hóa thành một luồng sáng, trực tiếp tấn công Sở Hoang, tốc độ nhanh đến kinh người.Đối mặt với công thế đột ngột, Sở Hoang lại không hề sợ hãi, giơ tay lên, một luồng sức mạnh cuồn cuộn từ trong cơ thể tuôn ra, cùng với hoang chi lực xung quanh va

chạm vào nhau.Anh phản tay tung một quyền, mang theo sức mạnh ngút trời, nghênh đón phản kích của Thánh Nữ Thiên Tuyền.Cú đấm và công thế của Thánh Nữ va chạm trên không trung, trong chớp mắt bùng phát ra tiếng động long trời lở đất.Không gian dường như không chịu nổi sự va chạm của luồng sức mạnh này, bắt đầu đổ nát, từng vết nứt đen kịt lan tràn trong không trung, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.Thế nhưng, Thánh Nữ Thiên Tuyền lại không bị Sở Hoang một đòn đánh chết.Thân hình cô bé khẽ lay động, liền mượn sức mạnh của Hoang Cổ Cấm Địa, chỉ bị chấn động lùi lại vài bước.Cô bé nhìn Sở Hoang thật sâu, trong mắt lóe lên một tia thần sắc phức tạp, sau đó quay người rút lui, biến mất trong Hoang Cổ Cấm Địa mịt mờ.Sở Hoang không để tâm đến việc Thánh Nữ Thiên Tuyền rời đi, anh biết, những Hoang Nô này không thích giết chóc, cũng không có việc gì phải giết.Anh thu lại nắm đấm, ánh mắt chuyển sang một bên của thánh sơn, nơi đó chính là vị trí của một Thần Tuyền.Sở Hoang không chút khách khí, lập tức bắt đầu luyện hóa Thần Tuyền, hấp thụ nguồn sinh mệnh lực và linh lực dồi dào ẩn chứa bên trong vào cơ thể mình.Sức mạnh trong linh tuyền dường như bị dẫn dắt, hóa thành một luồng ấm áp cổ xưa dũng mãnh chảy vào cơ thể anh, tưới nhuần từng thớ thịt và xương cốt.Cùng lúc đó, Sở Hoang cũng không bỏ qua những Linh Quả trên những cây nhỏ kia.Anh khẽ bóp một cái, những Linh Quả trên cây lần lượt được hái xuống.Những Linh Quả này trong suốt, tỏa ra ánh sáng quyến rũ, mỗi một quả đều ẩn chứa linh lực nồng đậm.Sở Hoang lần lượt nuốt Linh Quả vào miệng, chỉ cảm thấy một luồng dịch ngọt ngào chảy vào cổ họng, hóa thành linh lực cuồn cuộn trong cơ thể.Anh vận chuyển công pháp, lần lượt luyện hóa những linh lực này, hấp thụ vào cơ thể mình.

Lúc này!

Sức mạnh trong Thần Tuyền dần tiêu tán!

Linh lực trong cơ thể Sở Hoang ngày càng nồng đậm, cảnh giới Võ giả cũng một lần nữa tăng lên, đạt đến Võ giả Bát cảnh đỉnh phong.

Khí tức của anh trở nên càng sâu sắc và mạnh mẽ hơn, như thể có thể rung chuyển cả trời đất.

Trong một thời gian ngắn, anh đã sắp bước vào Võ giả Cửu cảnh, Chưởng Khống Giả Thập cảnh.

"Với tốc độ này, trong vòng trăm năm, đạt đến cấp bậc Đại Đế chắc chắn không thành vấn đề." Sở Hoang thầm nghĩ.

Sau khi luyện hóa Thần Tuyền, Sở Hoang cảm thấy một sức mạnh chưa từng có cuồn cuộn trong cơ thể, như thể đã tạo ra một sự cộng hưởng vi diệu với sức mạnh cổ xưa của vùng đất hoang vu này.

Anh nhắm mắt ngưng thần, tỉ mỉ cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Bỗng nhiên, giữa luồng hoang lực dày đặc, anh bắt được một tia khí tức dị thường, khí tức ấy vừa cổ xưa vừa thần bí, dường như đang ẩn chứa một bí mật không ai hay biết.

Sở Hoang động lòng, theo hướng của tia khí tức ấy, chậm rãi bước đi.

Càng đi sâu, mặt đất dưới chân dường như bắt đầu hưởng ứng lời triệu hồi, một luồng sáng yếu ớt dần hiện ra phía trước, cuối cùng hóa thành một cánh cổng rực rỡ, đó chính là một con đường dẫn đến thế giới vô danh!

Anh không chút do dự bước vào, cảnh tượng trước mắt thay đổi ngay lập tức, và anh thấy mình đang đứng trước một đại điện cổ kính trang nghiêm – Thanh Đồng Tiên Điện!

Đại điện này đã trải qua vô tận năm tháng, nhưng vẫn sừng sững không đổ, trên đó khắc đầy những phù văn phức tạp, tỏa ra ánh sáng

đồng xanh mờ nhạt, toát lên một khí tức cổ xưa khiến người ta rợn người.

Sở Hoang trong lòng vui mừng, anh đã tìm thấy Thanh Đồng Tiên Điện!

Vừa bước vào đại điện, ánh mắt của anh đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Bên trong đại điện, rải rác vô số thi thể.

Chương 219

Mặc dù những thi thể này đã hóa thành xương khô, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại của họ khi còn sống từ uy áp còn sót lại.

Họ đều tồn tại trước thời Hoang Cổ, hoặc ngồi hoặc nằm, như thể đang bảo vệ một thứ gì đó quan trọng cho đến hơi thở cuối cùng của cuộc đời.

"Con đường thành tiên…" Sở Hoang thầm thở dài.

Lúc này, sáu khối đồng xanh mà anh có được trước đó, như thể bị một sức mạnh thần bí kích hoạt, tự động hiện ra từ trong lòng, lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng xanh mờ nhạt.

Trên sáu khối đồng xanh ấy lưu chuyển những phù văn cổ xưa, như thể ẩn chứa sự rung động của sinh mệnh.

Sở Hoang đi theo sự chỉ dẫn của sáu khối đồng xanh, tiến sâu vào Thanh Đồng Tiên Điện.

Vượt qua từng hành lang đổ nát, bước qua từng đống hài cốt từ thời Hoang Cổ, Sở Hoang cuối cùng đã đến một ngã ba.

Ở đó có hai cánh cửa, một là sinh môn, một là tử môn.

Trên mỗi cánh cửa đều khắc phù văn cổ xưa, tỏa ra khí tức khác nhau.

Trên sinh môn, phù văn lưu chuyển, toát ra khí tức tràn đầy sinh cơ, như thể dẫn đến bờ bên kia của sự sống; trên tử môn, phù văn tối tăm, toát ra khí tức tử tịch và hỗn độn, như thể dẫn đến bóng tối vô tận.

Đối mặt với hai cánh cửa, Sở Hoang không chút do dự, kiên quyết

chọn tử môn.

Xuyên qua tử môn, anh đến một vùng hỗn độn, trời đất tràn ngập bão năng lượng cuồng bạo, xung quanh mờ mịt, như thể cả thời gian và không gian đều bị vặn vẹo.

Tuy nhiên, giữa hỗn độn, Sở Hoang lại nhìn thấy một cảnh tượng khác thường, đó chính là một vết máu!

Vết máu ấy loang lổ cổ xưa, toát ra một uy nghiêm và sức mạnh không thể diễn tả, thần quang rực rỡ.

Vết máu của tiên nhân!

"Tìm thấy rồi." Sở Hoang tiếp tục tiến về phía vết máu, xuyên qua từng làn sương mù hỗn độn.

Nơi đây tràn ngập một khí tức cổ xưa cường đại, như thể huyền hoàng chi khí khi trời đất sơ khai.

Ở trung tâm của huyền hoàng chi khí ấy, chính là một đoàn Huyền Hoàng Mẫu Khí rực rỡ!

Đoàn Huyền Hoàng Mẫu Khí ấy như thể ẩn chứa bản nguyên của sinh mệnh và vạn vật, chậm rãi lưu chuyển, tỏa ra một loại dao động khiến người ta rợn người.

Đây chính là mục tiêu lớn nhất của Sở Hoang trong chuyến đi này.

Huyền Hoàng, chính là tinh hoa của trời đất, mẫu khí của vạn vật, là thánh vật để tôi luyện mọi vật chất hữu hình!

Ánh mắt Sở Hoang ngưng trọng, tâm thần trầm ổn, dẫn dắt đoàn Huyền Hoàng Mẫu Khí rực rỡ, chậm rãi tiếp cận sáu khối đồng xanh đã chỉ dẫn anh từ trước.

Sáu khối đồng xanh vừa tiếp xúc với Huyền Hoàng Mẫu Khí, như thể được kích hoạt, các đạo văn trên bề mặt bắt đầu lưu chuyển, tỏa

ra ánh sáng càng thêm chói mắt.

Sở Hoang động lòng, thử dung nhập Huyền Hoàng Mẫu Khí vào sáu khối đồng xanh để tôi luyện.

Tuy nhiên, anh nhanh chóng phát hiện ra rằng, sáu khối đồng xanh tuy thần bí khó lường, nhưng dường như chỉ hấp thu một phần nhỏ Huyền Hoàng Mẫu Khí rồi ngừng nuốt chửng, như thể đã đạt đến một trạng thái bão hòa.

Suy nghĩ một lát, Sở Hoang vẫn không từ bỏ.

Vì sáu khối đồng xanh không thể tiếp tục nuốt chửng Huyền Hoàng Mẫu Khí, vậy thì đoàn mẫu khí quý giá này, có lẽ có thể dùng để tôi luyện bản thân!

Nghĩ vậy, Sở Hoang không còn do dự, trực tiếp dẫn động Huyền Hoàng Mẫu Khí, bắt đầu tôi luyện nhục thân của mình.

Lấy thân làm khí, cưỡng ép luyện hóa!

Sức mạnh cường đại ẩn chứa trong Huyền Hoàng Mẫu Khí, như thể muốn xé nát cả thân thể và linh hồn của anh.

Trán Sở Hoang lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch như tờ, nhưng anh vẫn cắn chặt răng, kiên cường chịu đựng nỗi đau đớn ấy.

Anh vận chuyển Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh, dị hỏa trong cơ thể cũng nhanh chóng tham gia vào quá trình luyện hóa.

Theo thời gian trôi đi, Sở Hoang dần cảm thấy thân thể và linh hồn mình đang thay đổi, một sức mạnh chưa từng có cuồn cuộn trong cơ thể.

Huyền Hoàng Mẫu Khí đã trực tiếp đẩy cảnh giới Võ giả của anh lên đến Cửu cảnh!

Đồng thời, cảnh giới Chưởng Khống Giả của anh cũng bước vào Thập cảnh!

Khoảnh khắc này, như thể anh đã cảm nhận được những huyền bí của trời đất, và việc nắm giữ sức mạnh cũng trở nên thuần thục hơn.

Sở Hoang hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt.

"Đây… là sức mạnh của Đại Thánh sao?" Khóe môi Sở Hoang cong lên một nụ cười nhẹ.

Sau khi suy nghĩ một chút, Sở Hoang đã định ra mục tiêu tiếp theo của mình: Thái Huyền Môn!

Là một trong những môn phái lớn ở Đông Hoang, thực lực đương nhiên không tầm thường, nhưng trong mắt Sở Hoang, lại chẳng có nhân vật nào đáng chú ý.

Mục tiêu của anh là Chuyết Phong trong Thái Huyền Môn.

Không, trước đó, anh phải đi tìm tiểu Nghiệt Niếp.

"Hả?" Tuy nhiên, ở nơi họ chia tay trước đó, tiểu Nghiệt Niếp đã biến mất.

Suy nghĩ một lát, Sở Hoang cũng không sốt ruột, Nghiệt Niếp là hóa thân đạo quả của Hoang Thiên Đại Đế, đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm.

Vì tạm thời không thấy, anh cũng không nhất thiết phải đi tìm.

Đã hạ quyết tâm, Sở Hoang liền đi thẳng đến Chuyết Phong, không hề kinh động nhiều người, nhưng khí tức của anh lại khiến Lý Nhược Ngu, chủ Chuyết Phong, lập tức cảm nhận được.

Lý Nhược Ngu trong lòng chấn kinh, không ngờ lại có tiền bối cường đại như vậy đột nhiên giáng lâm Chuyết Phong.

Không dám chậm trễ, bà vội vàng tự mình ra nghênh đón, sau khi

gặp Sở Hoang, bà cẩn thận hỏi: "Tiền bối đại giá quang lâm, không biết có việc gì?

Nếu Thái Huyền Môn của chúng tôi có thể giúp được, nhất định sẽ tận lực." Sở Hoang ánh mắt đạm nhiên, liếc nhìn Lý Nhược Ngu, cảm nhận sự kính sợ trên người đối phương, liền thản nhiên nói: "Tôi đến đây không có việc gì, chỉ là muốn ngộ đạo ở Chuyết Phong một thời gian.

Chỉ cần đảm bảo tôi không bị quấy rầy là được." Lúc này!

Lý Nhược Ngu nghe vậy, trong lòng tuy có chút thắc mắc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Vội vàng đáp: "Tiền bối cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ sắp xếp thỏa đáng, đảm bảo tiền bối trong thời gian ngộ đạo ở Chuyết Phong sẽ không bị ai quấy rầy." Sở Hoang nhàn nhạt gật đầu, suy nghĩ một lát, lại nói: "Công pháp của Chuyết Phong, bản tọa có chút hứng thú." Lý Nhược Ngu ngẩn người, trong lòng không hiểu, nhưng cũng nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng nói: "Nếu được tiền bối yêu thích, tôi vô cùng hoảng sợ." Ngay sau đó, bà lấy ra linh ngọc cất giữ công pháp của Chuyết Phong, cung kính đưa tới.

Ý niệm Sở Hoang lướt qua, liền dễ dàng học được.

Anh không cần công pháp Chuyết Phong bản thân, mà cần lấy nó làm cái cớ, để có được thứ thực sự quan trọng.

"Được." Sở Hoang nhàn nhạt thốt ra một chữ, ngay sau đó, giữa ngón tay, một đạo dị hỏa chi lực tuôn ra.

Lý Nhược Ngu cảm nhận được sự đáng sợ của dị hỏa, không khỏi kinh hoàng trong lòng, nhưng dị hỏa chỉ lướt qua cơ thể bà, khiến tu vi của bà trực tiếp thăng cấp một tiểu cảnh giới.

"..." Lý Nhược Ngu mừng rỡ vạn phần, vội vàng hành lễ: "Đa tạ

tiền bối!" Sở Hoang nhàn nhạt gật đầu, ý bảo bà có thể lui xuống, Lý Nhược Ngu lại một lần nữa hành lễ rồi mới rời đi.

Sau khi Sở Hoang an tọa tại Chuyết Phong, liền bắt đầu ngộ đạo.

Chuyết Phong tuy bên ngoài nhìn có vẻ bình thường vô vị, nhưng trong mắt Sở Hoang, nơi đây lại ẩn chứa vô tận huyền bí và chí lý trời đất.

Quan trọng hơn, đây là nơi mà Diệp Phàm đã ngộ ra Cửu Bí!

Những tiền hiền đại năng của Chuyết Phong, trên đỉnh Chuyết Phong, không lưu lại một chữ, không lưu lại một lời, nhưng lại lấy cả ngọn núi chính làm kinh mạch, truyền xuống một trong Cửu Bí!

Thủ đoạn như vậy, thật sự quá siêu phàm.

Sở Hoang khoanh chân ngồi thiền, nhắm mắt ngưng thần, quanh thân anh bao phủ một luồng huyền hoàng chi khí nhàn nhạt.

Dấu vết còn lại sau khi luyện hóa Huyền Hoàng Mẫu Khí khiến toàn bộ con người anh trở nên siêu phàm thoát tục.

Theo thời gian trôi đi, Sở Hoang như hòa làm một với Chuyết Phong, anh có thể cảm nhận mạch đập của ngọn núi, tiếng gió khẽ ngâm, thậm chí cả từng tia linh lực lưu chuyển trong không khí.

Ý thức của anh dần đi sâu vào bản chất của trời đất, khám phá những huyền bí mà ngay cả Đại Đế cũng khó có thể chạm tới.

Thứ dung nhập vào tâm thần không phải là tiên thuật kinh thế hãi tục, mà là tinh túy công pháp truyền thừa của Chuyết Phong.

Công pháp này, chất phác vô hoa, nhưng lại ẩn chứa chí lý trời đất, là nền tảng của con đường tu hành, cũng là chìa khóa để nắm giữ "một trong Cửu Bí".

"Một trong Cửu Bí" không phải là pháp tu hành tầm thường, mà là

một bí thuật sâu xa khó lường, cần dung nhập vào công pháp, mới có thể phát huy uy năng vô thượng.

"Giai" Tự Bí, một khi vận chuyển liền có thể khiến chiến lực tăng gấp đôi, thậm chí gấp mười lần, là một bí pháp tuyệt thế mà ngay cả các Thánh Địa và Hoang Cổ Thế Gia cũng phải thèm muốn.

Nó không có công pháp cố định, không có chiêu thức đặc định, chỉ là tập hợp của chín loại bí thuật.

Nhưng nếu có thể dung hợp Cửu Bí vào một thân, giá trị của nó to lớn đến mức đủ để đổi lấy vài bộ kinh văn cổ xưa ở Đông Hoang, sự quý giá của nó có thể thấy rõ.

Chỉ khi tu luyện công pháp Chuyết Phong đến cảnh giới sâu sắc, khiến thực lực bản thân đạt đến một trình độ nhất định, bí thuật ấy mới có thể vận dụng như cánh tay điều khiển, tùy tâm sở dục.

Chương 220

Sở Hoang trong lòng lặp đi lặp lại suy ngẫm, đối chiếu với tu hành của bản thân, thu hoạch cũng không nhỏ.

Sắp tới, anh cần phải bình định Sinh Mệnh Cấm Khu, nếu có thể trong lúc đối địch mà kích hoạt bí thuật này, chiến lực sẽ tăng vọt ngay lập tức, chắc chắn sẽ trở thành át chủ bài chí mạng nhất.

Nếu có thể thành công dẫn động Huyền Hoàng Mẫu Khí lên song quyền, lại thêm bí pháp kích hoạt, uy lực của nó mạnh mẽ đến mức đủ để một quyền xuyên thủng vạn vật, dù pháp bảo có nhiều đến đâu, thần thông có cao cường đến mấy, đều khó có thể chống đỡ.

Sự tăng gấp bội chiến lực này, không chỉ giới hạn ở nhục thân, mà còn có thể tác dụng lên bất kỳ thủ đoạn nào, dù là thi triển thần thông, ngự khí phi hành, hay tăng tốc độ, đều có thể thu lợi không nhỏ.

Trong quá trình này, tu vi của Sở Hoang cũng ổn định tăng lên, sức mạnh cảnh giới Đại Thánh trong cơ thể ngày càng ngưng luyện và cường đại hơn.

Trong Thái Huyền Môn, từ khi Sở Hoang giáng lâm Chuyết Phong, tin tức cũng âm thầm lan truyền trong các đệ tử.

Nơi tu luyện vốn tĩnh lặng hàng ngày, giờ đây bị bao phủ bởi một bầu không khí thần bí khó tả.

“Mấy người nghe chưa?

Vị tiền bối mới trên Chuyết Phong, nghe nói thực lực thâm bất khả trắc, ngay cả Lý trưởng lão cũng đích thân ra nghênh tiếp đó!” Một đệ tử trẻ tuổi hạ thấp giọng, ánh mắt lóe lên sự hưng phấn và kính sợ, chia sẻ với các đồng môn những tin tức vỉa hè nghe được từ

sư huynh.

"À, tôi nhìn thấy từ xa, vị tiền bối đó quanh thân bao phủ một quầng sáng nhàn nhạt, như thể cùng trời đất hô hấp, khiến người ta vừa nhìn đã sinh lòng kính sợ." Một đệ tử khác tiếp lời, giọng điệu có chút run rẩy.

"Không chỉ vậy, tôi nghe nói linh khí gần Chuyết Phong cũng vì thế mà trở nên cực kỳ nồng đậm, như thể cả ngọn núi đang được một sức mạnh thần bí nuôi dưỡng." Một người khác mở lời, trong mắt lóe lên khao khát và ngưỡng mộ sức mạnh.

Tiếng bàn luận của các đệ tử vang lên không ngớt, tuy chưa từng tận mắt chứng kiến Sở Hoang ra tay, nhưng chỉ bằng khí tức siêu phàm cảm nhận được từ xa, cũng đủ khiến họ kính sợ trong lòng.

Ở một thánh địa tu hành như Thái Huyền Môn, quan niệm cường giả vi tôn đã ăn sâu vào lòng người, sự xuất hiện của Sở Hoang không nghi ngờ gì đã thiết lập một đỉnh cao mới trong lòng họ.

"Vị tiền bối đó có phải là đại năng của tông môn ẩn thế nào đó không?

Hay là một cường giả tán tu trong truyền thuyết, du ngoạn đến đây, chọn Chuyết Phong làm nơi ngộ đạo?" Lời nói này của người đó lập tức nhận được sự đồng tình và hưởng ứng của những người xung quanh.

"Dù là thân phận gì đi nữa, có thể được Trưởng lão đích thân tiếp đón, lại chọn ngộ đạo ở Thái Huyền Môn, vị tiền bối này tuyệt đối là một vị khách quý của Thái Huyền Môn." Một đệ tử khác nói.

Tin tức này cũng nhanh chóng truyền đến tai các trưởng lão của các đỉnh khác.

Một tháng sau, mang theo sự bất mãn và nghi ngờ của riêng mình,

các trưởng lão của các đỉnh núi khác lần lượt tụ tập trước nơi cư ngụ của Lý Nhược Ngu ở Chuyết Phong.

"Lý Nhược Ngu, bà có ý gì?

Để một người ngoài không rõ lai lịch tu hành ở nơi cốt lõi của Thái Huyền Môn, trong mắt bà có còn quy tắc của Thái Huyền Môn không?" Một vị trưởng lão sắc mặt xanh mét dẫn đầu gây khó dễ, giọng nói mang theo sự bất mãn và chất vấn rõ ràng.

Lý Nhược Ngu sắc mặt bình tĩnh: "Chư vị trưởng lão xin hãy bình tĩnh, vị tiền bối đó thực lực thâm bất khả trắc.

Chuyết Phong, chẳng qua là một nơi yên tĩnh để ngộ đạo.

Tại sao chúng ta không nhân cơ hội này, kết thiện duyên với cao nhân như vậy?

Đối với Thái Huyền Môn, đây không nghi ngờ gì là một đại phúc." "Hừ, kết thiện duyên?

Tôi thấy bà đã hồ đồ rồi, vạn nhất người này có dụng tâm khác, Thái Huyền Môn chẳng phải sẽ gặp họa sao?" Một vị trưởng lão khác cười lạnh một tiếng, hiển nhiên không coi lời của Lý Nhược Ngu là đúng.

"Đúng vậy, chúng tôi không thể để một người không rõ thân phận ở lại Thái Huyền Môn, như vậy là không có trách nhiệm với toàn bộ đệ tử!" Mọi người nhao nhao hưởng ứng, không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Lý Nhược Ngu thấy vậy, khẽ cau mày, định nói thêm, nhưng lại thấy mấy vị trưởng lão đã không thể chờ đợi, trực tiếp đi thẳng về phía Chuyết Phong, hiển nhiên là muốn đích thân đi "mời" Sở Hoang rời đi.

Lúc này!

Trên đỉnh Chuyết Phong, Sở Hoang vẫn nhắm mắt ngưng thần, chìm đắm trong ngộ đạo, hoàn toàn không nghe thấy mọi ồn ào bên ngoài.

Khi đám trưởng lão khí thế hung hăng đến trước mặt, tiếng la ó cuối cùng đã phá vỡ sự tĩnh lặng ấy.

"Kẻ nào?

Đây là địa bàn của Thái Huyền Môn, không phải nơi có thể tùy tiện tu hành!" Vị trưởng lão dẫn đầu lớn tiếng quát, giọng điệu đầy đe dọa.

Sở Hoang thậm chí không nâng mí mắt, như thể hoàn toàn không nghe thấy lời nói đó.

Thái độ coi thường này hoàn toàn chọc giận vị trưởng lão kia, ông ta mãnh liệt vung tay, điều khiển một pháp bảo, hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng về phía Sở Hoang, ý đồ trấn áp anh.

Tuy nhiên, ngay khi pháp bảo sắp chạm vào bề mặt cơ thể Sở Hoang, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên bùng nổ, làm pháp bảo vỡ tan tành, đồng thời vị trưởng lão kia cũng bị phản phệ chấn động đến mức thổ huyết, sắc mặt trắng bệch như tờ.

"!?" Các trưởng lão khác thấy vậy, đều kinh hãi không thôi, lần lượt lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn về phía Sở Hoang.

Đúng lúc đó, Sở Hoang chậm rãi mở hai mắt.

Ánh mắt anh sâu thẳm lạnh lẽo, như thể có thể xuyên thấu mọi thứ.

"Cút." Sở Hoang lạnh nhạt mở lời, chỉ thốt ra một chữ, nhưng lại như tiếng sấm nổ vang bên tai mọi người.

Theo tiếng nói của anh vừa dứt, một uy áp càng thêm cường đại

từ trong cơ thể Sở Hoang tuôn ra, chấn động khiến tất cả mọi người liên tục lùi lại, người có tu vi yếu hơn thậm chí trực tiếp phun máu ngã xuống đất, thân tử đạo tiêu.

Những trưởng lão có tu vi mạnh hơn, tuy miễn cưỡng đứng vững, nhưng tu vi cũng đã rớt xuống một đại cảnh giới, sắc mặt tái mét, trong lòng kinh hãi khôn tả.

"...Dám ở Thái Huyền Môn giết người sao!?" Một vị trưởng lão run rẩy hỏi, giọng nói vừa có phẫn nộ vừa có sợ hãi.

Sở Hoang cười lạnh một tiếng, giọng điệu đầy khinh thường: "Giết người?

Lũ sâu bọ các ngươi, không xứng để ta động thủ.

Ghi nhớ, chuyện hôm nay, chỉ là một bài học.

Nếu còn dám quấy rầy ta ngộ đạo, hậu quả tự gánh lấy." Nói xong, Sở Hoang lại nhắm mắt, như thể mọi chuyện vừa xảy ra đều chưa từng tồn tại.

Những trưởng lão đang phẫn nộ không thôi, trong lòng lửa giận bốc cao, sốt ruột thông qua trận pháp trong tông môn, phát ra tín hiệu cầu cứu đến chưởng giáo và vài vị Thái Thượng trưởng lão đang bế quan.

Không lâu sau, bầu trời Thái Huyền Môn bị vài đạo thân ảnh xé gió mà đến, Chưởng Giáo đại nhân và vài vị Thái Thượng trưởng lão tóc bạc phơ cùng nhau xuất hiện!

Trên mặt họ vốn mang theo chút uy nghiêm và lạnh lẽo, nhưng khi cảm nhận được khí tức thâm bất khả trắc của Sở Hoang, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng và hoảng sợ.

"...Khí tức khủng bố đến mức nào!" Chưởng giáo trong lòng thầm kinh hãi, vội vàng ra hiệu cho các Thái Thượng trưởng lão cùng tiến

lên.

Càng đến gần, sắc mặt họ càng cung kính, càng khúm núm!

Những trưởng lão ban đầu định lên tố cáo, thấy vậy lập tức ngây người tại chỗ, khó tin nhìn Chưởng giáo và Thái Thượng trưởng lão cung kính đi về phía Sở Hoang, trong lòng đầy khó hiểu và kinh ngạc.

"Tiền bối thứ tội, đệ tử môn hạ vô tri, nhiều lần mạo phạm, quấy rầy tiền bối ngộ đạo thanh tu, thực sự tội đáng vạn tử, xin tiền bối đại nhân đại lượng, rộng lượng tha thứ." Giọng nói của Chưởng giáo mang theo chút run rẩy, cúi người hành lễ, thái độ vô cùng khiêm tốn.

Các Thái Thượng trưởng lão cũng lần lượt làm theo, đồng thanh xin tội, toàn bộ Chuyết Phong trên đỉnh núi, một không khí trang nghiêm.

Những trưởng lão còn sống sót phía sau, chứng kiến cảnh tượng này, hoàn toàn choáng váng.

Họ nhìn nhau, trong mắt đầy khó tin.

"...Chuyện gì vậy?

Kẻ ngoại lai kia rốt cuộc là thân phận gì?" Họ không dám mở lời, chỉ có thể thầm đoán trong lòng.

Sở Hoang chậm rãi mở mắt, ánh mắt như băng giá quét qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Chưởng giáo, giọng điệu lạnh nhạt uy nghiêm: "Lần sau, nếu còn dám quấy rầy ta ngộ đạo, hậu quả tự gánh lấy." Theo lời nói của Sở Hoang vừa dứt, một luồng khí tức khủng bố vô hình lan tỏa ra, khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy da đầu tê dại, như thể đang đứng bên bờ vực tử vong.

Chưởng giáo Thái Huyền và các Thái Thượng trưởng lão càng thêm sắc mặt trắng bệch, vội vàng ứng tiếng vâng dạ, liên tục lùi lại vài bước, không dám có chút chậm trễ nào.

“Từ hôm nay, những trưởng lão không hiểu quy tắc này, tất cả đều bị phái đến cấm địa tu hành, để cảnh cáo mọi người.

Chưa được triệu tập, không được tự ý quay về tông môn.” Chưởng giáo Thái Huyền quay người, lạnh lùng quát những trưởng lão trước đó định tố cáo, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng và quyết tuyệt.

Những trưởng lão nghe vậy, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Cấm địa, đó là nơi nguy hiểm nhất trong Thái Huyền Môn, chín phần chết một phần sống, nhưng lúc này họ thậm chí không có cả dũng khí phản bác, chỉ có thể cúi đầu, im lặng chấp nhận hình phạt.

Đám đông dần tản đi, Chuyết Phong một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

Sở Hoang nhắm mắt, tiếp tục tìm hiểu những bí ẩn của “Giai” Tự Bí.

Một tháng sau, một loại đạo vận khó tả bắt đầu lưu chuyển trên đỉnh Chuyết Phong, so với công pháp cổ phác của Chuyết Phong, nó càng thêm thần bí khó lường.

Không có âm thanh, không có dao động, chỉ có một luồng thần vận kỳ dị, từ từ lan tỏa trên đỉnh núi.

Sở Hoang trong lòng tĩnh lặng, toàn tâm toàn ý nắm bắt luồng đạo vận thần bí ấy.

Cảm giác của anh như một mạng nhện tinh tế, từng chút một phân biệt, nắm bắt, và hội tụ những cảm ngộ cực kỳ vi diệu ấy từng chút một vào tâm hải.

Đây chính là truyền thừa “một trong Cửu Bí” mà anh đang theo đuổi, như giọt sương buổi bình minh, tuy nhỏ bé nhưng ẩn chứa tinh hoa của trời đất.

Anh lặng lẽ đứng đó, như hòa làm một với trời đất, cùng Chuyết Phong hô hấp.

Dưới sự tẩy lễ của tự nhiên, anh như hóa thành một tảng đá trên Chuyết Phong, một cây cỏ nhỏ lay động theo gió, một dây leo uốn lượn bám víu.

Chương 221

Những cảm ngộ nhỏ nhặt, vô tận thần vận, đều được khắc sâu vào lòng, trở thành một phần của linh hồn.

Cuối cùng, trên Chuyết Phong tĩnh mịch, mọi cảnh vật dường như đều biến mất trước mắt anh.

Chỉ còn lại một hạt giống và một mảnh đất màu mỡ, còn anh thì như một làn gió nhẹ, khẽ thổi qua, mang theo sự rung động của sinh mệnh.

Hạt giống tự nhiên kia, trong lòng đất đang rục rịch, cuối cùng phá đất vươn lên, tỏa ra một mầm xanh tràn đầy sinh cơ.

Tâm thần của Sở Hoang tĩnh lặng như ban đầu, không chút gợn sóng, cuối cùng hóa thành vài giọt nước ấm áp, khẽ rải xuống, tưới nhuần mảnh đất ấy, cũng nuôi dưỡng hạt giống vừa nảy mầm kia.

Tâm thần của anh như hoàn toàn hợp nhất với hạt giống ấy, trở thành một phần của mầm xanh kia!

Trên Chuyết Phong, một không khí yên bình, một mầm xanh tỏa ra sinh cơ vô hạn, như thể trở thành sự tồn tại duy nhất giữa trời đất.

"Ong!" Tâm Sở Hoang đột nhiên dâng lên một chấn động mãnh liệt, hai mắt anh ngay lập tức khôi phục sự thanh minh.

"Giai" Tự Bí, như hạt giống kia, đã khắc sâu vào tâm anh, phá đất mà vươn lên, hóa thành sinh cơ vĩnh hằng!

Bí thuật vô thượng được ấp ủ trong tự nhiên, cuối cùng đã được anh hoàn toàn lĩnh ngộ.

Sở Hoang giơ tay lên, một ngón tay khẽ điểm, hư không vỡ vụn, khí tức khủng bố lan tràn vô hạn, như xé rách vạn giới.

Đây chính là "Giai" Tự Bí, chính là sự bùng nổ chiến lực gấp mười!

Sở Hoang hài lòng thu ánh mắt lại.

Một lần nữa nhìn Chuyết Phong, núi vẫn là núi, nước vẫn là nước, cây cỏ vẫn là cây cỏ, mọi thứ đều không có gì đặc biệt thay đổi, như thể mọi thứ đều chưa từng thay đổi.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại không còn là Sở Hoang trước đây.

Anh như một đám mây trôi nổi, lại như một làn gió nhẹ thổi qua, thân tâm trống rỗng đến cực điểm.

Vô thượng bí pháp hiện lên trong tâm anh, như dòng suối nhỏ chảy xiết, mang đến vô tận cảm ngộ và sức mạnh.

Kết thúc ngộ đạo, huyền hoàng chi khí quanh thân Sở Hoang từ từ thu liễm, anh đứng thẳng người, khẽ thở ra một hơi trọc khí, tâm trạng đặc biệt sảng khoái.

Đang định rời Chuyết Phong, Sở Hoang bỗng nhiên động tâm niệm, cảm nhận được một luồng khí tức vừa quen thuộc vừa đặc biệt, chính là từ bên ngoài Thái Huyền Môn không xa bay tới.

"Lão phong tử..." Khóe môi Sở Hoang cong lên một nụ cười nhạt, trong lòng thầm suy tư.

Từ khi chia tay ở Sinh Mệnh Cấm Khu, vài tháng thời gian trôi qua như chớp mắt, nhưng sự chú ý của anh đối với lão phong tử chưa từng giảm bớt.

Lão phong tử, nắm giữ tàn thiên của "Giả" Tự Bí, một trong Cửu Bí.

Hiện tại, đây chính là cơ hội tuyệt vời để có được bí pháp hoàn chỉnh.

Ý niệm đã định, thân hình Sở Hoang chợt lóe lên, đã xuất hiện bên ngoài Thái Huyền Môn, theo luồng khí tức kia nhanh chóng tiếp cận.

Không lâu sau, anh đã tìm thấy lão phong tử ở rìa một khu rừng núi hoang vắng.

Chỉ thấy lão phong tử quần áo rách rưới, tóc tai bạc trắng, khi thì ngẩng đầu cười lớn, khi thì cúi đầu rơi lệ, thần sắc biến hóa khôn lường, như thể đang chìm đắm trong một dòng suy nghĩ khó tả.

Sự xuất hiện của Sở Hoang, dường như đã chạm đến sợi dây nhạy cảm nhất trong sâu thẳm nội tâm lão phong tử.

Lão phong tử trước tiên dùng ánh mắt phức tạp nhìn Sở Hoang, trong ánh mắt ấy vừa có niềm vui của cuộc hội ngộ sau bao ngày xa cách, lại có sự cảm khái vô hạn về những năm tháng đã qua.

Ông ta nheo mắt cười, nụ cười ấy xen lẫn vài phần chua xót và điên cuồng, sau đó mở lời, giọng nói trầm thấp kéo dài: “Năm ấy, mặt trời lặn như máu, Thiên Tuyền nhuốm máu...

Ngày ấy, vạn vật điêu linh, Thiên Tuyền vẫn lạc...” Theo lời tự thuật của lão phong tử, ánh mắt ông ta trở nên trống rỗng xa xăm, như thể xuyên qua giới hạn của thời không, trở về với quá khứ đau lòng ấy.

Sở Hoang lặng lẽ đứng một bên, lắng nghe những lời nói đứt quãng của lão phong tử, trong lòng không khỏi dâng lên một trận gợn sóng.

Anh khẽ thở dài, nói: “Người đã khuất thì thôi, tại sao không buông bỏ?

Hãy để quá khứ trở thành dưỡng chất nuôi dưỡng tâm hồn, chứ không phải gông xiềng trói buộc bước chân tiến lên.” Lão phong tử nghe vậy, thân hình đột nhiên chấn động mạnh, nụ cười trên mặt lập

tức ngưng đọng.

Ông ta ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nước mắt lăn dài trong khóe mắt, cuối cùng hóa thành một tiếng gào khóc xé lòng.

Trong tiếng khóc ấy vừa có nỗi nhớ vô tận đối với người đã khuất, lại có sự tự trách sâu sắc vì không thể xoay chuyển trời đất.

Tuy nhiên, sau khi khóc xong, lão phong tử lại đột nhiên cười lớn, tiếng cười ấy tràn đầy sự bất cần và siêu thoát, như thể vào khoảnh khắc ấy, cuối cùng ông ta đã đạt được một sự hòa giải với quá khứ.

Khi Sở Hoang tưởng rằng lão phong tử sẽ chìm đắm trong thế giới của riêng mình, thì lại thấy ông ta giữa hư không, lấy ngón tay làm bút, lấy khí làm mực, đường hoàng viết xuống một chữ "Đạo" khổng lồ.

Ngay sau đó, ông ta hô lớn một tiếng, lại viết ra một chữ "Tiên"!

Chữ "Tiên" ấy nét bút như rồng bay phượng múa, khí thế hùng vĩ, như thể ẩn chứa chí lý trời đất, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng kính sợ.

Ngay tiếp theo, thân hình lão phong tử chợt động, dùng một bộ pháp cực kỳ thần kỳ, tự do di chuyển quanh chữ "Tiên", mỗi bước chân đều đạp ra một quỹ tích huyền diệu, như thể đang dùng thân thể để lý giải một loại chân lý chí cao vô thượng.

Sở Hoang không chớp mắt nhìn chằm chằm vào từng động tác của lão phong tử, trong lòng chấn động không thôi.

Anh biết rõ, thứ lão phong tử đang thể hiện lúc này, chính là tàn thiên của "Hành" Tự Bí, một trong Cửu Bí.

Tuy chỉ là tàn thiên, nhưng uy lực và ảo diệu của nó đã đủ khiến người ta phải thán phục.

Sở Hoang nín thở ngưng thần, dốc toàn lực tìm hiểu từng động tác, từng chi tiết của lão phong tử, cố gắng dung nhập tinh túy của nó vào thân pháp của mình.

Theo thời gian trôi đi, Sở Hoang dần cảm thấy sự lý giải của mình về "Hành" Tự Bí ngày càng sâu sắc, như thể một mạch lạc vô hình đang âm thầm hình thành trong lòng.

Sau khi lĩnh ngộ tinh túy tàn thiên của "Hành" Tự Bí, Sở Hoang nhìn lão phong tử đang rơi vào trạng thái kỳ dị.

Quanh thân lão phong tử bao phủ một luồng ánh sáng quỷ dị, như thể một sức mạnh cổ xưa nào đó đang thức tỉnh trong cơ thể ông ta, toàn bộ khí tức của ông ta trở nên vừa quen thuộc vừa xa lạ, như thể sắp lột xác trọng sinh.

Khóe môi Sở Hoang cong lên một nụ cười lạnh nhạt, trong lòng đã hiểu rõ.

Trạng thái hiện tại của lão phong tử, chính là một loại dị tượng thường thấy khi đột phá cực hạn.

Dù sao lão phong tử cũng đã diễn hóa ra tàn thiên của "Hành" Tự Bí để anh tham ngộ, đã gặp phải rồi, Sở Hoang sẽ không bỏ đi ngay.

Anh khẽ vung tay áo, một luồng Huyền Hoàng Mẫu Khí nhàn nhạt từ trong cơ thể thoát ra, hóa thành một màn sáng dịu dàng, bao phủ toàn bộ lão phong tử.

"Vận khí không tệ." Sở Hoang nhàn nhạt mở lời.

Huyền Hoàng Mẫu Khí ẩn chứa sinh cơ và sức mạnh vô tận, chậm rãi lưu chuyển bên ngoài lão phong tử, tạo cho ông ta một môi trường trọng sinh ổn định.

Theo thời gian trôi đi, ánh sáng trên người lão phong tử dần thu liễm, khí tức cũng dần ổn định.

Sở Hoang thấy vậy, biết rằng lão phong tử đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm nhất, hy vọng trọng sinh tăng lên rất nhiều.

Trong lòng không chút gợn sóng, anh quay người định rời đi.

Theo ý niệm của Sở Hoang vừa động, một luồng sức mạnh hùng vĩ vô biên từ trong cơ thể bùng phát ra, toàn bộ không gian dường như đều vì thế mà rung chuyển.

Anh nhẹ nhàng nâng tay, ngón tay khẽ điểm vào hư không, một trận phù văn phức tạp đến cực điểm lơ lửng hiện ra giữa không trung.

Giữa sự lưu chuyển của phù văn, ánh sáng đại thịnh, như thể xé rách bức tường không gian, lộ ra cánh cổng dẫn đến một đại vực khác.

"Có người đang mở vực môn sao?" Mọi người trong Thái Huyền Môn đều kinh ngạc.

"Là vị tiền bối kia!" Lý Nhược Ngu trong lòng chấn động.

Khoảnh khắc vực môn mở ra, cảnh tượng khủng bố hiện ra trước mắt mọi người bên ngoài.

Bên trong cánh cổng, một vùng đen kịt, sâu thẳm vô cùng, như thể có thể nuốt chửng mọi ánh sáng và sinh mệnh.

Không gian vặn vẹo, thời gian hỗn loạn, các loại sức mạnh kỳ dị giao thoa va chạm trong đó, bùng phát ra tiếng gầm rít chói tai.

Cảnh tượng đó, ngay cả cường giả tu vi cao thâm cũng không khỏi sinh lòng kính sợ, kinh hãi không thôi.

Thân hình Sở Hoang chợt động, không chút do dự bước vào trong vực môn.

Theo anh tiến vào, vực môn chậm rãi khép lại, mọi thứ trở về tĩnh lặng.

Khi Sở Hoang một lần nữa mở mắt, anh đã ở Bắc Vực, đứng trên khu nguyên ở ngoại vi Thái Sơ Cổ Khoáng.

Ánh mắt Sở Hoang như đuốc, quét qua bốn phía, nhanh chóng nhận ra một luồng khí tức khác thường.

"Giết!" Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ như sấm xé rách bầu trời, chấn động từng tấc không gian.

Hàng chục người như u linh đột nhiên xuất hiện, ai nấy đều cưỡi những con mãnh thú hung dữ, vảy giáp lấp lánh, tiếng thú gầm vang xa hàng chục dặm, sát khí đằng đằng, xông thẳng lên trời.

Một đám kỵ sĩ cường đại, quanh thân bao phủ khí huyết sát nồng đậm, khiến người ta rợn người.

Trong khu nguyên!

Chương 222

Vô số người bị luồng sát ý ngút trời ấy hoàn toàn trấn áp, khí lạnh thấu xương, khiến họ run rẩy không thôi, căn bản không thể đứng vững.

Bảy tám mươi con mãnh thú cùng nhau gầm rít, móng sắt đạp nát hư không, như cuồng phong bão táp ập đến.

Ở giữa đội ngũ, một người đàn ông trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi, ngồi đoan trang trên một con Toan Nghê khổng lồ, thân mặc áo giáp sắt, thần võ phi phàm.

Sau lưng ông ta cõng mười tám cây đại kỳ, tung bay phấp phới, như thể có thể xé rách trời đất, mỗi cây đều đỏ rực như máu, sát khí ngút trời, dường như đã cướp đoạt tinh huyết của vô số sinh linh.

Khanh khanh!

Khanh!

Liên tục ném ra ba cây huyết sắc đại kỳ, cắm sâu vào đại địa, khí thế hùng vĩ.

Mặt cờ lay động, tiếng kim loại vang lên, huyết quang ngút trời, ngay lập tức phá vỡ đại thế trời đất nơi đây, đạo văn mất hiệu lực, mọi trật tự bị cắt đứt.

"Giết!" Những kỵ sĩ này như thiên thần giáng trần, điều khiển mãnh thú, như một dòng thép cuồng bạo không thể cản phá.

"Kẻ nào dám xâm phạm Diêu Quang Cấm Địa của ta?" Các tu sĩ Diêu Quang Thánh Địa lần lượt bay lên không, cố gắng ngăn cản.

Ba lão giả dẫn đầu, tóc tai bạc trắng, ánh mắt như đuốc.

“Ta là Khương Nghĩa, ai dám cản?” Người đàn ông trung niên cười Toan Nghê ở giữa, khí tức khủng bố.

Một mình ông ta, lao nhanh ra, tốc độ đạt đến cực hạn, cùng với một cây chiến kỳ hóa thành hư ảnh.

“Đệ Cửu Đại Khấu Khương Nghĩa!?” Các tu sĩ Diêu Quang Thánh Địa đại kinh thất sắc.

Đại khấu này dũng mãnh vô cùng, căn bản không thể ngăn cản.

Đại kỳ đen kịt trong tay ông ta mãnh liệt lay động, mười mấy tu sĩ Diêu Quang Thánh Địa thảm kêu một tiếng, tại chỗ bị tử vong chi khí xâm thực, hóa thành xương khô.

Từng đạo tử vong chi quang hội tụ về phía cây đại kỳ kia, mười mấy bộ xương khô từ trên cao rơi xuống.

“Khương Nghĩa, ngươi vốn là người của Hoang Cổ Thế Gia, tại sao lại tàn bạo như vậy?” Ba lão giả giận dữ quát.

“Ngươi không có tư cách hỏi!” Khương Nghĩa điều khiển mãnh thú sắt giáp chạy băng băng, tiếng thú gầm chấn động trời đất.

Cây huyết sắc đại kỳ kia vô kiên bất tồi, chém về phía một trong các lão giả.

“...” Lão giả kia để lại một tàn ảnh nhanh chóng lùi lại.

Tuy nhiên, tốc độ của ông ta căn bản không thể so với Khương Nghĩa.

Đại kỳ đen kịt chém tới, thậm chí xé rách hư không, trực tiếp chém giết ông ta.

“Phanh!” Khương Nghĩa lắc đại kỳ, lão giả bị cắm trên đại kỳ hóa thành tro bụi, vài sợi huyết sắc nhập vào mặt cờ.

Mấy người còn lại, đều kinh hoàng vạn trạng, khó có thể chống

đỡ.

Sở Hoang chỉ liếc nhìn một cái, cũng không để ý.

Lần này, vì Thần Nguyên, Đấu Tự Bí và Vô Thủy Đế Ngọc trong Thái Sơ Cổ Khoáng, anh đương nhiên lười để ý đến những trận chiến của những người này.

Tuy nhiên, mặc dù không có ý định can thiệp, những tên giặc cướp kia lại chú ý đến một cường giả có vẻ độc hành.

Chúng tưởng Sở Hoang là viện binh do Diêu Quang Thánh Địa mời đến, hoặc có thể nhân cơ hội cướp đoạt mục tiêu.

Vì vậy, vài tên giặc cướp táo tợn, cầm binh khí, cười nhe răng lao về phía Sở Hoang.

Đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ, thần sắc Sở Hoang không chút thay đổi.

Ánh mắt anh thậm chí còn chưa từng rời khỏi khu vực quỷ khoáng phía trước, chỉ khẽ vung tay, một luồng sức mạnh vô hình từ trong cơ thể tuôn ra, ngay lập tức bao phủ những tên giặc cướp đang lao tới.

Chưa kịp đến gần, những tên giặc cướp ấy thân thể như bị một bàn tay vô hình nghiền nát, hóa thành thịt nát, thậm chí còn chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người có mặt đều chấn động.

Thấy vậy, mấy vị trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa sắc mặt lo lắng, vội vàng tiến lên vài bước, cúi mình thật sâu trước Sở Hoang.

Giọng nói mang theo sự khẩn thiết và cấp bách: “Tiền bối, xin ngài ra tay tương trợ!

Nếu ngài có thể bức lui Khương Nghĩa, bảo vệ sự an nguy của Diêu Quang Thánh Địa, toàn thể Thánh Địa trên dưới nhất định sẽ

cảm kích vô cùng, nguyện dùng tất cả tài nguyên của Thánh Địa, thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của tiền bối." Một vị trưởng lão khác, tóc tai bạc trắng, trong mắt lóe lên ánh sáng thành khẩn, bổ sung: "Tiền bối, ngài có lẽ không biết, Khương Nghĩa là Đệ Cửu Đại Khấu khét tiếng, thủ đoạn tàn độc, không việc ác nào không làm.

Nếu để hắn đắc chí, không chỉ Diêu Quang Thánh Địa của chúng tôi sẽ gặp tai họa diệt đỉnh, mà toàn bộ khu nguyên cũng sẽ rơi vào hỗn loạn.

Tiền bối nếu có thể ra tay, không chỉ cứu Diêu Quang Thánh Địa của chúng tôi, mà còn cứu vô số sinh linh vô tội!" Sở Hoang nghe vậy, chỉ cười lạnh một tiếng: "Tai họa diệt đỉnh, có liên quan gì đến ta?" "Còn những thứ ta muốn, ta có thể tự mình lấy, việc gì phải cầu xin?" Trong mắt anh sự khinh thường càng thêm nồng đậm.

Những người Diêu Quang Thánh Địa này, khi chiếm cứ khu nguyên này đã dùng thủ đoạn gì, chẳng lẽ anh không biết sao?

Nói xong, Sở Hoang không nói thêm lời nào, thân hình khẽ nghiêng, như thể ngay cả nhìn thêm một cái cũng thấy thừa thãi.

Thấy dáng vẻ của Sở Hoang như vậy, mấy vị trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa lập tức ngây người, trên mặt đầy vẻ khó tin và tuyệt vọng.

Họ nhìn nhau, như thể nghe thấy tiếng hy vọng trong lòng tan vỡ.

"...Sao có thể chứ?" Một vị trưởng lão lẩm bẩm, giọng nói đầy bất lực và hoang mang.

Một vị trưởng lão khác thì nắm chặt hai nắm đấm, móng tay gần như cắm vào lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Sở Hoang rời đi, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng: "Tiền bối, chúng tôi là người của Diêu Quang Thánh Địa đó..." Nhưng Sở Hoang không hề

nể mặt Diêu Quang Thánh Địa.

Thân ảnh Sở Hoang dần đi xa, không để lại bất kỳ lời đáp nào.

Trong lòng các trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa một mảnh bi lương.

Đúng lúc đó, tiếng cười của Khương Nghĩa vang lên như sấm, đầy châm chọc và đắc ý.

"Ha ha, Diêu Quang Thánh Địa, xem ra cũng chẳng có mặt mũi gì cả!

Thật đáng buồn cười đến cực điểm!" Ông ta điều khiển Toan Nghê chậm rãi tiến lên, ánh mắt quét qua các trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa, như thể đang nhìn một đám cừu non chờ làm thịt.

"Vì vị tiền bối kia không muốn nhúng tay, vậy thì chuẩn bị đón nhận sự hủy diệt đi!" Ông ta hô lớn một tiếng, ra lệnh cho thủ hạ ra tay!

Một lát sau.

Sở Hoang đã đến quỷ khoáng, cũng chính là trước cửa vào khu mỏ thứ mười lăm.

Sự ồn ào và đại chiến bên ngoài hoàn toàn không liên quan đến anh.

Quanh thân anh bao phủ một luồng huyền hoàng chi khí nhàn nhạt, ánh mắt chăm chú nhìn vào động quỷ khoáng tối tăm thần bí phía trước.

Đột nhiên, trong khu mỏ truyền ra một trận tiếng bước chân gấp gáp hoảng loạn, ngay sau đó, vài người thợ mỏ quần áo rách rưới, mặt mũi kinh hoàng vấp ngã lao ra.

Trong mắt họ đầy vẻ sợ hãi, như thể phía sau có thứ gì đó đáng sợ

đang đuổi theo.

“Chạy mau!

Bên trong có quái vật!” Một người thợ mỏ lớn tiếng hét, giọng nói run rẩy vì sợ hãi.

“Đáng sợ quá, mấy chục người chúng tôi vào đó không ai ra nữa!” Một người thợ mỏ khác theo sát phía sau, sắc mặt trắng bệch như tờ, gần như muốn khóc.

“Cầu xin, cứu chúng tôi với!” Nhiều thợ mỏ hơn nữa lao ra, tụ tập lại một chỗ, như thể chỉ có vậy mới có thể giảm bớt chút sợ hãi trong lòng.

Sở Hoang khẽ cau mày, ánh mắt như đuốc, xuyên qua bóng tối của khu mỏ, cố gắng nắm bắt dấu vết của “quái vật” trong lời nói của những người thợ mỏ.

Tuy nhiên, ngoài tiếng kêu kinh hãi và tiếng thở gấp gáp của những người thợ mỏ, xung quanh một mảnh tử tịch, không có bất kỳ dị thường nào.

Bên ngoài khu mỏ!

Các tu sĩ Diêu Quang Thánh Địa đang kịch chiến với thủ hạ của Khương Nghĩa, chiến sự vô cùng kịch liệt.

Lúc này, Sở Hoang trong khu mỏ như đang ở một thế giới khác, bước chân anh vững vàng, từng bước tiến sâu vào khu mỏ thứ mười lăm.

Càng đi sâu, ánh sáng xung quanh càng mờ ảo, không khí tràn ngập một luồng khí tức khiến người ta rợn người.

Thần thức Sở Hoang như thủy triều lan tỏa, dễ dàng xuyên thấu sự ngăn cách của nguyên thạch, phát hiện ra những bộ hài cốt còn sót

lại bị bao bọc bởi nguyên.

Những khí tức yếu ớt tỏa ra từ những bộ hài cốt đó, ngay cả đối với tu sĩ bình thường cũng khó có thể chịu nổi.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trông như thợ mỏ từ trong bóng tối bước ra, thần sắc căng thẳng chặn đường Sở Hoang.

“Tiền bối, ngài không thể đi sâu hơn nữa!

Đây là quỷ khoáng, bên trong tràn ngập điều bất tường, người vào đó ít ai sống sót trở ra!” Giọng nói ông ta run rẩy vì sợ hãi, trong mắt đầy vẻ kính sợ đối với điều chưa biết.

Sở Hoang dừng bước, nhàn nhạt nhìn ông ta một cái, ánh mắt không chút ấm áp.

Chương 223

"Bất tường?" Anh khẽ cười một tiếng.

Càng bất tường, càng có nguyên chất lượng cao.

Người thợ mỏ kia định khuyên nữa, nhưng lại thấy Sở Hoang cất bước, tiếp tục đi sâu vào khu mỏ.

Ông ta sốt ruột, đưa tay muốn kéo Sở Hoang lại, nhưng lại phát hiện căn bản không thể chạm vào đối phương một chút nào.

Đúng lúc đó, một luồng khí tức khủng bố đột nhiên từ sâu trong khu mỏ ập đến, khiến người thợ mỏ kia lập tức sắc mặt tái nhợt, hai chân mềm nhũn, gần như muốn quỵ xuống đất.

Ông ta muốn chạy trốn, nhưng lại phát hiện ngay cả sức để đứng cũng không có.

Tuy nhiên, ngay khi luồng khí tức khủng bố ấy sắp nuốt chửng ông ta, một luồng sức mạnh ấm áp cường đại đột nhiên bao phủ lấy ông ta, thay ông ta đỡ lấy đòn tấn công chí mạng kia.

Người thợ mỏ kia kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Sở Hoang quay lưng về phía mình, thân hình không hề động, nhưng như có một hàng rào vô hình ngăn cách ông ta với nguy hiểm.

Ông ta ngây người vài giây, sau đó lập tức quỳ xuống đất, cảm kích rơi lệ: "Đa tạ tiền bối ân cứu mạng!

Đại ân đại đức của tiền bối, tiểu nhân không bao giờ quên!" Sở Hoang không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Đi ra ngoài đi." Nói xong, anh lại cất bước, tiếp tục đi sâu vào khu mỏ, chỉ để lại một bóng lưng.

Người thợ mỏ kia nhìn theo hướng Sở Hoang rời đi, trong mắt

tràn đầy sự kính sợ.

Sở Hoang tiếp tục tiến sâu vào khu mỏ.

Không khí xung quanh ngày càng nặng nề, như thể ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Dọc đường, thỉnh thoảng có thể thấy thi thể của một số thợ mỏ, hoặc ngồi hoặc nằm, tư thế khác nhau, nhưng không ngoại lệ, đều đã tắt thở.

Gió nhẹ thổi qua, những y vật và da thịt còn sót lại khẽ lay động, cuối cùng hóa thành từng hạt bụi, tiêu tán trong không khí.

Ánh mắt Sở Hoang lướt qua những thi thể này, không dừng lại lâu.

Càng đi sâu, cảnh tượng xung quanh bắt đầu trở nên càng quỷ dị.

Vài khối nguyên lớn bằng chậu rửa mặt rải rác trên đất, tỏa ra ánh sáng quyến rũ.

Những khối nguyên này chất lượng thượng thừa, chứa đựng nguyên lực phong phú, đủ để khiến bất kỳ tu sĩ nào cũng phải phát điên.

Tuy nhiên, dưới ánh sáng rực rỡ ấy, lại ẩn chứa một cảnh tượng khiến người ta rợn tóc gáy.

Sở Hoang đến gần xem xét kỹ, chỉ thấy trong những khối nguyên đó, xen lẫn một số thứ đáng buồn nôn: máu khô, đầu lâu vỡ nát, thậm chí là những cơ thể vặn vẹo.

Chúng giao thoa với nguyên thạch, như thể trở thành một phần không thể tách rời của khu mỏ.

Tiến xa hơn nữa, đó là một cảnh tượng vực sâu.

Sở Hoang thân hình chợt động, linh lực quanh thân bùng phát, như

sóng dữ cuồng nộ.

Đột nhiên, trong lòng bàn tay anh tia chớp lóe lên, như thể ngưng tụ sức mạnh của trời đất.

Theo một tiếng nổ trầm thấp, khu vực phía dưới như bị một sức mạnh vô hình nâng lên, đất đá vỡ vụn, bụi đất bay đầy trời, giống như cảnh tượng tận thế.

Đại địa trong sự chấn động kịch liệt từ từ nâng lên, hố chôn sâu thẳm ban đầu dần mất đi vẻ thấp trũng, như bị bàn tay vô hình san phẳng, lộ ra bí mật ẩn dưới lòng đất.

Đất đỏ trong sự động loạn càng thêm yêu dị, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa âm u, trực tiếp thấu vào lòng người, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Trong luồng khí tức cổ xưa ấy xen lẫn sự lạnh lẽo và sắc bén đặc trưng của kim loại, báo hiệu rằng phía dưới có thứ gì đó phi thường.

Theo mặt đất không ngừng nâng lên, từng tia kim loại sáng lạnh lẽo bắt đầu xuyên qua bụi trần, chiếu vào mắt Sở Hoang, ánh sáng ấy tuy nhạt, nhưng vô cùng kiên định, như thể đã trải qua vô số năm tháng tẩy lễ, vẫn rực rỡ tỏa sáng.

Cuối cùng, mọi bụi trần lắng xuống, hiện ra trước mắt Sở Hoang, là một tòa kim tự tháp chấn động lòng người.

Tòa kim tự tháp này được đúc từ một loại kim loại chưa biết, cao hơn trăm mét, nguy nga sừng sững.

Bề mặt nó phủ một lớp quầng sáng màu xanh nhạt, ánh kim loại dưới sự khúc xạ của ánh sáng biến hóa khôn lường, vừa thần bí vừa trang nghiêm.

Điều đáng kinh ngạc hơn, mặc dù đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm phong sương mưa tuyết, trên tòa kim tự tháp này lại không

hề có chút rỉ sét nào, vẫn giữ được vẻ hoàn mỹ và huy hoàng như lúc mới xây dựng.

Bốn mặt của kim tự tháp, khắc những họa tiết phức tạp tinh xảo: nhật nguyệt tinh thần, núi sông sông ngòi, chim bay thú chạy...

Mỗi nét vẽ đều ẩn chứa ý nghĩa sâu sắc.

Trong đó, họa tiết nhật nguyệt tinh thần đặc biệt thu hút sự chú ý, hội tụ trên đỉnh kim tự tháp thành một màn sáng rực rỡ, thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng kỳ dị.

Ánh sáng trên đỉnh kim tự tháp đột nhiên trở nên cực kỳ chói mắt, như một vòng xoáy xoay tròn, phóng thích ra một lực hấp dẫn khó cưỡng, như thể muốn nuốt chửng toàn bộ Sở Hoang vào trong.

Đối mặt với biến cố bất ngờ, Sở Hoang khẽ nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Anh không những không hề sợ hãi, mà còn chủ động bước tới một bước, thân hình ngay lập tức biến mất vào trong luồng sáng ấy, như thể đã bước vào một thế giới hoàn toàn mới.

Vừa tiến vào bên trong kim tự tháp, Sở Hoang liền động lòng.

Một không gian hoàn toàn khác biệt, vùng đất tươi tốt kéo dài đến tận chân trời, linh khí nồng đậm gần như hóa thành thực chất, khiến người ta sảng khoái tinh thần.

Trên vùng đất thần kỳ này, các chủng tộc kỳ dị thỉnh thoảng hiện ra, có những sinh vật hình người nhưng lại (có hình dạng) có cánh, có những sinh vật khổng lồ hình thú, tỏa ra khí tức cường đại.

Hoặc bay lượn trên bầu trời, hoặc xuyên qua rừng cây, tạo thành những bức tranh sinh động thần bí.

Tuy nhiên, Sở Hoang nhanh chóng nhận ra, tất cả những cảnh

tượng tươi đẹp này đều là do kim tự tháp mượn sức mạnh của nguyên để hiển hóa ra.

Sở Hoang không hề lay động, nhắm mắt ngưng thần, toàn thân linh lực cuồn cuộn, bắt đầu cưỡng ép luyện hóa tòa kim tự tháp này.

Theo ý chí kiên định của anh, một luồng sức mạnh nguyên khổng lồ từ mỗi góc của kim tự tháp bị tách ra, hóa thành dòng suối nhỏ tuôn vào cơ thể Sở Hoang.

Kim tự tháp dường như cảm nhận được sự đe dọa từ Sở Hoang, không gian bên trong bắt đầu chấn động kịch liệt, những chủng tộc kỳ dị và cảnh tượng hiển hóa cũng dần tiêu tán, như thể đang làm những cuộc giãy giụa cuối cùng.

Nhưng ý chí của Sở Hoang như tảng đá, không chút lưu tình tiếp tục nuốt chửng sức mạnh nguyên, cho đến khi kim tự tháp không thể chịu đựng được nữa, cuối cùng trong một tiếng nổ lớn đã phun ra Thần Nguyên!

Lúc này!

Sở Hoang một lần nữa đứng bên ngoài kim tự tháp, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh.

Lật bàn tay, một đạo linh lực thất luyện ngay lập tức bao phủ kim tự tháp, sau đó từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một con ấn kim loại màu xanh nhỏ nhắn rơi vào lòng bàn tay anh.

Con ấn này chính là kim tự tháp đã bị Sở Hoang cưỡng ép luyện hóa, giờ đây đã trở thành vật trong túi của anh.

Sở Hoang thân hình chợt động, như một bóng ma từ sâu trong khu mỏ bước ra, quanh thân bao phủ những dao động linh khí nhàn nhạt.

Lúc này, Thái Thượng trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa đã dẫn người đến, và đã đánh đuổi Khương Nghĩa cùng những người khác đi.

Thấy Sở Hoang xuất hiện, một vị trưởng lão Diêu Quang Thánh Địa lập tức chỉ vào anh, bất bình nói với Thái Thượng trưởng lão: "Thái Thượng trưởng lão, chính là người này!" "Vừa nãy tôi đang kịch chiến với Khương Nghĩa, hắn lại đứng ngoài cuộc, thậm chí tự ý xông vào khu mỏ.

Sự dị động vừa rồi, hiển nhiên là hắn đã thu được cơ duyên không nhỏ từ đó!" Ông ta nghiến răng nói tiếp.

Thái Thượng trưởng lão nghe vậy, ánh mắt như điện, lạnh lùng quét về phía Sở Hoang, giọng nói trầm thấp uy nghiêm: "Đạo hữu, hành động này, dường như trái với đạo nghĩa.

Vật của Diêu Quang Thánh Địa chúng ta, há dung người tùy tiện nhúng tay?" Khóe môi Sở Hoang cong lên một nụ cười nhạt, ánh mắt đầy khinh thường.

Anh chậm rãi mở lời, giọng nói tuy nhẹ nhưng từng chữ rõ ràng: "Khu mỏ, chẳng lẽ do Diêu Quang Thánh Địa tự tay tạo ra?

Theo tôi được biết, nơi này vốn vô chủ, là do trời đất tạo hóa mà thành.

Diêu Quang Thánh Địa có thể dựa vào thực lực để chiếm cứ, tôi Sở Hoang tại sao không thể dựa vào bản lĩnh mà lấy đi?" Sắc mặt Thái Thượng trưởng lão trầm xuống, nộ ý dâng lên trong lòng: "Thật lớn gan!

Dám nói vọng tưởng cướp đoạt từ tay Diêu Quang Thánh Địa của ta, quả thực không biết trời cao đất rộng!" Nói xong, thân hình ông ta chợt động, linh lực bừng bừng, hiển nhiên là muốn đích thân ra tay trấn áp Sở Hoang.

Tuy nhiên!

Sở Hoang chỉ khinh miệt cười một tiếng, thân hình không hề động,

chỉ nhẹ nhàng nâng tay, linh lực trong lòng bàn tay ngưng tụ, hóa thành một đạo chưởng phong vô hình, mãnh liệt đánh ra.

Một chưởng nhìn có vẻ nhẹ nhàng tùy tiện, thực chất lại ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

"Hừ, pháp?

Vậy ta ban cho ngươi pháp!" Theo một tiếng hừ nhẹ, chưởng phong như rồng, ngay lập tức xé rách bầu trời, trực kích Thái Thượng trưởng lão.

Thái Thượng trưởng lão dưới tình huống bất ngờ, lại bị một chưởng trực tiếp đánh bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, bụi đất tung bay, mọi người xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi không thôi.

Đối mặt với hành động bá đạo của Sở Hoang, sắc mặt mọi người trong Diêu Quang Thánh Địa xanh mét, sự phẫn nộ tràn ngập trên nét mặt, nhưng lại không dám động thủ với Sở Hoang.

Trong đám đông, một vị trưởng lão nghiến răng ken két, kiềm chế cơn giận, chỉ vào Sở Hoang quát: "Thằng nhãi ranh, quá ngông cuồng!

Không lẽ ngươi thực sự muốn đối địch với Diêu Quang Thánh Địa của ta sao?!" Giọng nói của ông ta mang theo ý đe dọa rõ ràng.

Sở Hoang nghe vậy, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh, trong mắt toát ra sự lạnh lùng và khinh thường cực độ.

Chương 224

"Diêu Quang Thánh Địa, họa sát thân đến nơi mà không tự biết." Giọng điệu của anh bình thản, nhưng từng chữ như kim châm, đâm vào dây thần kinh của mỗi người có mặt, "Tôi Sở Hoang, ở trong Thái Sơ Cổ Khoáng này, nếu tự cho rằng có bản lĩnh đó, cứ việc đến tìm." Nói đến đây, ánh mắt Sở Hoang đột nhiên trở nên sắc bén, một uy áp vô hình từ trên người anh tỏa ra, khiến không khí toàn bộ trường diện lập tức ngưng đọng.

"Nhưng hôm nay, bất kính với tôi, tội này khó thoát." Lời nói của anh như lưỡi dao băng giá, trực tiếp chỉ vào vị trưởng lão vừa nói lời lẽ bất kính kia.

Không đợi mọi người phản ứng, Sở Hoang đã bước ra một bước, thân hình như bóng ma xuất hiện trước mặt vị trưởng lão kia, một chưởng đánh ra, không chút do dự hay lưu tình.

Vị trưởng lão kia chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự ập đến, thân thể như diều đứt dây bay ra, ngã mạnh xuống đất, tắt thở thân vong.

Mọi người trong Diêu Quang Thánh Địa thấy vậy, vừa kinh vừa giận, có người nắm chặt hai nắm đấm, có người phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, nhưng nhiều hơn là sự sợ hãi và bất lực.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, vị Thái Thượng trưởng lão kia lại vung tay, ngăn cản sự bốc đồng của tất cả mọi người.

Ông ta biết rõ, thực lực của người trước mắt thâm bất khả trắc, tuyệt đối không phải ông ta có thể đối kháng.

"Tất cả dừng tay!" Thái Thượng trưởng lão trầm giọng quát, "Người này không phải vật trong ao, sỉ nhục ngày hôm nay, Diêu

Quang Thánh Địa của chúng ta đã ghi nhớ.

Nhưng hãy nhớ kỹ, không được hành động lỗ mãng, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." Sở Hoang đối với mọi chuyện dường như không thấy, thản nhiên quay người, chắp tay sau lưng, một bước đạp không mà đi.

Thân ảnh anh dần biến mất trong tầm nhìn của mọi người, để lại một mảnh tĩnh lặng và chấn động.

Thái Thượng trưởng lão nhìn về hướng Sở Hoang rời đi, trong mắt lóe lên một tia sáng phức tạp, sau đó nhanh chóng hoàn hồn, trầm giọng phân phó: "Nhanh chóng phái người đến Thánh Địa, báo cáo chi tiết sự việc này cho Thánh Chủ, đặc biệt là về hành động ngông cuồng của Sở Hoang và những biến hóa dị thường của Thái Sơ Cổ Khoáng.

Chúng ta phải chuẩn bị kỹ lưỡng, ứng phó với cơn bão sắp tới." Theo lệnh của Thái Thượng trưởng lão được ban ra, nội bộ Diêu Quang Thánh Địa nhanh chóng hành động, nhanh chóng truyền tin tức đến sâu trong Thánh Địa.

Đồng thời, ở một nơi bí ẩn khác, Khổng Tước Vương và Thanh Giao Vương đang đối diện ngồi, sắc mặt ngưng trọng bàn bạc.

Giọng Khổng Tước Vương mang theo chút lo lắng: "Sự dị động của Thái Sơ Cổ Khoáng, báo hiệu tình hình đã có sự thay đổi căn bản.

Diêu Quang Thánh Địa e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua, hành động của họ chỉ sẽ càng nhiều, càng kịch liệt." Thanh Giao Vương gật đầu, trong mắt lóe lên một tia hung ác: "Đúng vậy, chúng ta phải hành động sớm, không thể ngồi yên chờ chết.

Kế hoạch của chúng ta phải được khởi động sớm, đợi Thánh Chủ Diêu Quang đến, đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta phát động tấn công.

Lần này, ta muốn hoàn toàn tiêu diệt Diêu Quang Thánh Địa, để họ

biết, uy thế của Yêu Tộc chúng ta, không dung bị xâm phạm!" Khổng Tước Vương trầm ngâm một lát, bổ sung: "Nhưng hành động cần cẩn thận, Diêu Quang Thánh Địa nội tình sâu xa, không thể xem thường.

Chúng ta phải đảm bảo vạn vô nhất thất, để họ không còn ngày lật mình." Thanh Giao Vương nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt: "Yên tâm, ta đã bố trí chu đáo rồi.

Diêu Quang Thánh Địa, hãy để nó trở thành lịch sử đi!" Một bên khác.

Sở Hoang xuyên qua những nơi sâu thẳm của Thái Sơ Cổ Khoáng, chớp mắt đã đi xa vạn dặm.

Anh đến một sơn cốc bị năm tháng lãng quên, nơi đây núi non bao quanh, mây mù lượn lờ, trông vừa thần bí vừa hoang lương.

Dưới chân núi, một nhóm người quần áo rách rưới đang ngồi quây quần lại một chỗ, hiển nhiên là đã đi đường dài đến đây, vẻ mệt mỏi hiện rõ.

Một lão giả tóc tai bạc trắng, chính là Trương Ngũ Gia, đang nheo mắt, cẩn thận đánh giá ngọn núi hùng vĩ trước mặt, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường.

"Ở đây, quả thực ẩn chứa không ít nguyên." Giọng Trương Ngũ Gia trầm thấp đầy lực, phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh, "Chúng ta phải tìm cách khai thác ra, mang về thôn tử, như vậy cuộc sống của mọi người mới có chỗ dựa." Một thanh niên nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc, không nhịn được xen lời: "Trương Ngũ Gia, ông không nói đùa chứ?

Ngọn núi này đồ sộ như vậy, chúng ta làm sao có thể khai thác được?

Đơn giản là chuyện hoang đường!" Những người khác cũng nhao

nhao gật đầu, vẻ mặt khó xử, hiển nhiên đối với nhiệm vụ này cảm thấy vô cùng đau đầu và bất lực.

Trương Ngũ gia khẽ thở dài một hơi, ánh mắt lướt qua mọi người, trong mắt lóe lên vẻ bất lực và kiên quyết: "Tôi biết rất khó, nhưng tôi đã quá lâu không có thu hoạch gì rồi.

Nếu cứ kéo dài như vậy, già trẻ trong thôn biết làm sao?

Tôi phải liều một phen, dù hy vọng mong manh đến mấy cũng phải thử." Mọi người nghe vậy đều im lặng, cuối cùng chỉ đành bất lực gật đầu đồng ý.

Họ bắt đầu thử dùng đủ loại công cụ thô sơ để đục đá, nhưng rõ ràng, với một khối đá khổng lồ như vậy, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Ngay lúc đó, bất ngờ xảy ra!

Một khối nham thạch khổng lồ đột nhiên lung lay, mang theo tiếng ầm ầm lao thẳng về phía Trương Ngũ gia và vài thôn dân đang làm việc.

Khoảnh khắc đó, thời gian dường như ngưng đọng, tim mọi người đều nhảy thót lên cổ họng.

Tuy nhiên, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một luồng khí tức cường đại bất ngờ giáng xuống từ trên trời, quét qua như cuồng phong bão táp.

Một đạo hàn mang xé rách bầu trời, tốc độ nhanh đến kinh người, trực tiếp nghênh đón khối cự thạch đang rơi xuống.

Oanh!

Một tiếng động lớn vang lên, khối cự thạch trong chớp mắt bị lực lượng kia đánh nát, hóa thành vô số mảnh đá vụn bay tứ tán.

Ngay sau đó, đạo hàn mang vẫn không giảm thế, thậm chí trực tiếp chém thẳng vào ngọn núi tưởng chừng không thể phá vỡ kia!

"Rắc!" Một tiếng nứt gãy giòn tan vang lên, dường như trời đất cũng phải run rẩy trong khoảnh khắc đó.

Ngọn núi hùng vĩ kia bị đạo hàn mang chém làm đôi, để lộ ra những mạch nguyên phong phú ẩn chứa bên trong!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Sở Hoang tức thì, nhẹ nhàng đáp xuống!

Anh ngưng mắt nhìn khối núi bị chém đôi, vài khối nguyên tuôn ra từ vết nứt, lấp lánh ánh sáng mê hoặc.

Khẽ giơ tay, một luồng hấp lực mạnh mẽ từ lòng bàn tay phát ra, chậm rãi hút lấy những khối nguyên bên dưới vào trong cơ thể, động tác trôi chảy và tao nhã.

Cùng với nguyên lực không ngừng tuôn vào, trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia hài lòng, rõ ràng anh rất hài lòng với thu hoạch lần này.

Sau đó, anh chậm rãi xoay người, ánh mắt dừng lại trên Trương Ngũ gia và các thôn dân.

Các thôn dân thấy vậy, trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích, thậm chí có người còn rưng rưng nước mắt.

Lần lượt quỳ lạy xuống đất.

"Đa tạ tiên nhân cứu mạng!" "Tiền bối đại ân đại đức, chúng tôi không thể nào quên!" Sở Hoang nhàn nhạt gật đầu đáp lại, sau đó ánh mắt khóa chặt Trương Ngũ gia, giọng nói lạnh lùng và mạnh mẽ: "Ông có thể nhìn ra chỗ nào có nguyên, đúng không?" Trương Ngũ gia nghe vậy, trong lòng chấn động, vội vàng cúi người hành lễ, thái độ

cực kỳ cung kính: “Vâng, tiên nhân.

Lão hủ quả thực có chút phương pháp tìm nguyên, tuy không tinh thông, nhưng cũng có chút thành tựu.” Sở Hoang nghe vậy, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười khó nhận ra, hài lòng gật đầu: “Nếu ông có thể giúp tôi tìm kiếm nguyên mạch, tôi có thể hứa với ông một chuyện, bất kể là chuyện gì.” Lời này vừa nói ra, không chỉ Trương Ngũ gia mà cả các thôn dân xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt khó tin.

Trương Ngũ gia càng thêm kích động, nước mắt giàn giụa, quỳ rạp xuống đất, giọng run run: “Tiên nhân đại ân đại đức, tiểu nhân không thể nào quên!

Làng của chúng tôi đang bị một đám thổ phỉ quấy nhiễu, chúng yêu cầu phải gom đủ năm cân nguyên, nếu không sẽ giết sạch đàn ông trong thôn, cướp đi tất cả phụ nữ...

Tiểu nhân cả gan cầu xin tiền bối ra tay tương trợ, nếu có thể giải quyết được nguy nan này, tiểu nhân xin dâng cả tính mạng già nua này, tùy tiền bối sai khiến!” Sở Hoang nghe vậy, lại không hề bất ngờ.

Anh không nói nhiều, chỉ dùng tay ra hiệu, một luồng sức mạnh ôn hòa nhưng không thể chống cự nhẹ nhàng nâng Trương Ngũ gia đang quỳ dưới đất dậy, thản nhiên nói: “Dẫn đường đi, chuyện này tôi tự có chủ trương.” Sở Hoang cùng đoàn người Trương Ngũ gia, lên đường trở về làng.

Ánh nắng xuyên qua lớp mây mỏng, rải xuống mảnh đất bị thời gian bào mòn.

Tuy nhiên, sự yên bình đó không kéo dài quá lâu, trên đường đi, một đám khách không mời mà đến đã phá vỡ sự hài hòa này.

Bảy tám tên thổ phỉ cưỡi những con long lân mã cao lớn, từ trong rừng lao ra, bụi đất tung bay, khí thế hung hãn.

Ánh mắt chúng hung ác, khóe miệng treo nụ cười khinh miệt, rõ ràng là một đám ác đồ quen thói ức hiếp kẻ yếu.

Thấy Trương Ngũ gia và những người khác, chúng lập tức vây lại, tên đại ca cầm đầu quát lên thô lỗ: "Ê!

Có đào được nguyên không?

Giao ra hết!" Một thôn dân nhát gan trong đoàn run rẩy tiến lên một bước, giọng nói khẽ run: "Không có ạ, chúng tôi lần này thật sự không có chút thu hoạch nào cả..." Lời còn chưa dứt, đã bị một tên thổ phỉ thô bạo cắt ngang: "Mày cái đồ dân đen này, chưa bao giờ thành thật!" Nói rồi, hắn hung hăng trừng mắt nhìn mọi người.

Ngay lúc đó, một tên thổ phỉ dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt dừng lại trên người Sở Hoang một lát, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười tham lam.

Hắn cẩn thận cảm ứng một lượt, quả nhiên bắt được khí tức của nguyên trên người Sở Hoang, lập tức mắt sáng rỡ: "Ha ha, thằng nhóc này, nguyên lại ở trên người!

Mau giao ra đây, nếu không đừng trách ông đây không khách khí!" Nói rồi, hắn vung roi dài trong tay, làm động tác muốn quất vào Sở Hoang.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ khẽ giơ tay, chiếc roi dài đó liền như bị một lực lượng vô hình trói buộc, vững vàng dừng lại giữa không trung.

Ánh mắt anh lãnh đạm, dường như đang xem một vở kịch vô nghĩa, nhàn nhạt nói với Trương Ngũ gia và những người khác: "Mấy người đi trước đi, chỗ này giao cho tôi." Trương Ngũ gia và những người khác tuy trong lòng kinh sợ, nhưng vì tin tưởng Sở Hoang, cố nén sự bất an, chậm rãi lùi về phía sau.

Vừa đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ phía sau, ngay sau đó, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Khi họ lấy hết dũng khí quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sở Hoang vẫn đứng đó, thần sắc điềm nhiên, còn những tên thổ phỉ kia, thì như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không dấu vết.

Trong không khí, chỉ còn lại mùi máu tanh nhàn nhạt, nhắc nhở về những gì vừa xảy ra.

Trương Ngũ gia và những người khác nhìn nhau, trong lòng tràn đầy chấn động, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Sau một hồi đi đường dài vất vả, đoàn người Trương Ngũ gia cuối cùng cũng trở về làng.

Ánh hoàng hôn rải trên cổng làng, kéo dài bóng dáng của những người trở về.

Thôn dân đã chờ đợi từ lâu, thấy họ về, liền vây quanh, trên mặt đầy vẻ lo lắng và bất an.

Chương 225

“Ngũ gia, về rồi!

Bên chúng tôi cũng chẳng thu hoạch được gì, xem ra lần này thật sự không tránh được rồi.” Một người đàn ông trung niên lo lắng nói, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

“Ông ơi, bọn giặc cướp đó nói, nếu lần này không giao được nguyên, chúng sẽ tắm máu cả thôn, chúng tôi phải làm sao đây?” Một người phụ nữ khác giọng run run, mắt ngấn lệ.

Các thôn dân bàn tán xôn xao, nỗi sợ hãi và bất lực lan tỏa trong không khí.

Trương Ngũ gia thấy vậy, vội vàng an ủi: “Mọi người đừng sợ, chúng ta có quý nhân tương trợ.

Vị tiên nhân thật sự sẽ bảo vệ chúng ta.” “Tiên nhân?

Thật sao?” Các thôn dân nghe vậy, trước hết lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại nửa tin nửa ngờ: “Nhưng bọn giặc cướp đó đông người, thực lực cường hãn, tiên nhân thật sự có thể đối phó được không?” Lúc đó, một thôn dân trẻ tuổi đứng ra, phấn khích chen lời: “Các người không biết đâu, tiên nhân lúc trước trên đường gặp bọn giặc cướp, chỉ trong nháy mắt đã diệt sát mấy tên rồi!

Hơn nữa, còn có thể bổ đôi cả một ngọn núi, cảnh tượng đó thật sự chấn động lòng người!” Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, lần lượt nhìn nhau với ánh mắt chấn động.

Lúc này!

Hầu hết thôn dân đều nhìn về phía Sở Hoang, khí chất điềm đạm, không vội vã của anh lại khiến người ta không tự chủ được mà tin

phục.

Sở Hoang thần sắc bình thản, không hề để ý đến phản ứng của mọi người.

Anh quay sang Trương Ngũ gia, hỏi: "Trương Ngũ, ông có biết gần đây có cứ điểm nào của bọn giặc cướp lớn không?

Tôi định đánh một trận, giải quyết triệt để phiền phức này." Trương Ngũ gia nghe vậy, vội vàng gật đầu, sau đó ghé tai nói chuyện với vài thôn dân lớn tuổi, sau một lát bàn bạc, liền lần lượt báo cáo tình hình mà mình biết cho Sở Hoang.

"Tiên nhân, cách làng không xa có một Hắc Phong Trại, nơi đó bọn giặc cướp đông nhất, thực lực cũng mạnh nhất.

Ngoài ra, còn có vài cứ điểm quy mô nhỏ, tuy không bằng Hắc Phong Trại, nhưng cũng không thể lơ là." Sở Hoang nghe xong, trong lòng đã có tính toán.

Thân hình anh chợt lóe, như một bóng ma giáng xuống một cứ điểm thổ phỉ gần đó.

Nơi đó đèn đuốc sáng trưng, tiếng cười nói xen lẫn vài phần khí tức bất chính, rõ ràng là đám thổ phỉ này đang hưởng thụ "thành quả" cướp bóc.

Một bên trong nhà tù tối tăm, vài nữ thôn dân đang co ro thành một cục, trong mắt tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Bọn thổ phỉ nhận ra biến cố bất ngờ, lần lượt dừng động tác trong tay, kinh ngạc nhìn về phía bóng người cao lớn đang đứng ở cửa.

Sau một thoáng ngây người ngắn ngủi, chúng nhanh chóng hoàn hồn, gầm lên giận dữ xông về phía Sở Hoang, âm mưu dùng ưu thế số lượng để chém giết anh.

“Thằng điên nào dám làm càn ở đây!” Tên thổ phỉ cầm đầu cầm đại đao, gầm thét xông lên trước nhất.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ khẽ giơ tay, một luồng lực lượng vô hình trong chớp mắt bao trùm toàn bộ cứ điểm.

Những tên thổ phỉ đó như bị định thân, không thể động đậy, sau đó chỉ nghe thấy mấy tiếng “phanh phanh phanh” trầm đục, liền như diều đứt dây bay ngược ra, ngã mạnh xuống đất, khí tuyệt thân vong.

Sở Hoang quét mắt nhìn xung quanh, đối với trận chiến không chút hồi hộp này không hề có chút cảm xúc dao động.

Anh liếc nhìn những nữ tử bị giam cầm, trong lúc giơ tay, nhà tù liền tan rã.

Các nữ tử liên tục nói lời cảm ơn, vội vàng chạy thoát khỏi nơi ác mộng đó.

Sở Hoang không để ý, trực tiếp đi thu nguyên bên trong.

Nhưng kết quả lại khiến anh hơi nhíu mày, bên trong chỉ có vài cân nguyên, đối với anh mà nói, thực sự không đáng nhắc đến.

“Xem ra, mấy cứ điểm nhỏ này quả thực không béo bở gì.” Sở Hoang thầm nghĩ, ngay lập tức quyết định tiến đến mục tiêu tiếp theo.

Chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi, Sở Hoang như tử thần giáng lâm, liên tiếp diệt trừ mấy cứ điểm thổ phỉ.

Mỗi lần, anh đều giải quyết trận chiến gọn gàng, nhanh chóng, sau đó tìm kiếm nguyên mạch, nhưng thu hoạch lại lần sau còn thất vọng hơn lần trước.

Những nguyên mạch trong các cứ điểm thổ phỉ đó, hoặc là ít ỏi đáng thương, hoặc là phẩm chất kém cỏi, căn bản không thể đáp ứng nhu cầu của Sở Hoang.

“Xem ra, phải vào Tử Sơn xem sao.” Sở Hoang đứng trên phế tích của một cứ điểm đã bị san bằng, nhìn về phía Tử Sơn mây mù bao phủ ở đằng xa, trong lòng đã có quyết định.

Anh quay về làng, trực tiếp tìm Trương Ngũ gia.

Trương Ngũ gia vừa thấy Sở Hoang về, vội vàng tiến lên đón, thái độ cung kính khiêm tốn.

“Tiên nhân, ngài về rồi!

Có thu hoạch gì không?” Trương Ngũ gia quan tâm hỏi.

Sở Hoang khẽ gật đầu, sau đó chuyển giọng: “Trương Ngũ, tôi định đi vào Tử Sơn.” Lời này vừa nói ra, sắc mặt Trương Ngũ gia đột biến, ngoài kinh ngạc còn xen lẫn vài phần sợ hãi.

“Tử Sơn?

Tiên nhân, nơi đó không thể tùy tiện đi vào được đâu!

Quá nguy hiểm rồi, nghe nói có liên quan đến Đại Đế thời cổ đại, tràn ngập những điều không biết và kinh khủng.” Sở Hoang cười nhạt, đối với điều này đương nhiên là hiểu rõ: “Tôi tự có chừng mực.

Trong Tử Sơn, nhất định có thứ tôi cần.” Trương Ngũ gia thấy vậy, trong lòng tuy vạn phần không muốn, nhưng cũng biết không cách nào khuyên ngăn được vị tiên nhân này.

Do dự một lát, chỉ đành tiếp tục khuyên nhủ: “Tiên nhân, ngài có điều không biết.

Trong Tử Sơn, tuy có thần nguyên và các bảo vật vô thượng khác, nhưng đồng thời cũng tồn tại những sinh vật kinh khủng đang sống.

Ngay cả cường giả Thánh Nhân, bước vào đó cũng lành ít dữ nhiều!” “Về chuyện này, ông lại hiểu không ít nhỉ?” Sở Hoang khẽ nhướn mày.

Trương Ngũ gia hơi do dự, dường như đang ngập ngừng.

"Tôi biết, ông là hậu nhân của Nguyên Thiên Sư." Sở Hoang nhàn nhạt nói, "Tổ tiên của ông đã vào Tử Sơn như thế nào, và chuyện gì đã xảy ra, kể cặn kẽ cho tôi nghe." Nghe câu hỏi của Sở Hoang, Trương Ngũ gia trong lòng chấn động.

Ông nhìn Sở Hoang thật sâu một cái, kinh ngạc vô cùng.

Hít sâu một hơi, Trương Ngũ gia mới bắt đầu giải thích: "Thần nguyên, kỳ thực là một dạng tồn tại có sinh mệnh, được thai nghén sâu trong mạch nguyên.

Dù người đời có ngẫu nhiên phát hiện, cũng khó mà dễ dàng thu hoạch được." Sở Hoang không biểu cảm lắng nghe, ánh mắt sâu thẳm, dường như có thể xuyên thấu mọi bề ngoài.

"Theo lời tổ tiên dạy," Trương Ngũ gia tiếp tục nói, "sinh mệnh của thần nguyên, kỳ thực bắt nguồn từ sinh vật phong ấn bên trong nó...

Tổ tiên tôi từng tận mắt chứng kiến, một cổ nhân bước ra từ tuyệt thế thần nguyên, giơ tay lên, trời đất biến sắc." Đến đây, trong mắt Trương Ngũ gia lóe lên một tia kính sợ và tiếc nuối: "Đáng tiếc, giờ đây 《Nguyên Thiên Thư》 đã thất lạc, tôi không thể giao tiếp với thần nguyên như xưa nữa." Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhướng mày, giọng nói lạnh lùng nhưng đầy uy nghiêm: "Ông hẳn biết, lộ tuyến và mọi chi tiết của Nguyên Thiên Sư đời đó đã đi chứ." Trương Ngũ gia hơi trầm ngâm, gật đầu, từ trong nhà lấy ra một tấm bản đồ đã ố vàng, hai tay cung kính đưa cho Sở Hoang: "Đây là bản đồ tổ tiên để lại, trên đó ghi lại lộ tuyến hành tẩu của Nguyên Thiên Sư đời đó và một số chi tiết quan trọng." Sở Hoang nhận lấy bản đồ, cẩn thận xem xét.

Một lát sau, anh khẽ gật đầu, cất bản đồ đi, giọng nói vẫn lạnh

nhạt: “Sau khi giải quyết xong đám giặc cướp đó, tôi sẽ xuất phát.” Trương Ngũ gia nghe vậy, trong lòng cảm kích không thôi.

Ông hiểu sâu sắc sự cường đại của Sở Hoang, có thể nhận được sự giúp đỡ của anh, quả thực là phúc lớn của làng.

Ông cúi đầu thật sâu: “Đa tạ tiên nhân tương trợ, lão hủ vô cùng cảm kích.” Hơi suy nghĩ một chút, Trương Ngũ gia lại lấy ra một bộ y phục đá và một thanh đao đá.

“Tiên nhân, vật này là tổ tiên để lại, có thể chống lại điều bất tường, xin tiên nhân nhất định hãy nhận lấy!” Ông khẩn thiết nói.

Vì không thể khuyên được Sở Hoang, ông cũng chỉ có thể cố gắng thêm một chút sức lực cuối cùng.

Sở Hoang thấy vậy, khẽ gật đầu, nhận lấy.

Đêm dần khuya, trong trại đá đèn đuốc vẫn sáng trưng, thôn dân vây quanh đống lửa, tiếng cười nói rộn ràng.

Nhờ sự che chở của Sở Hoang, họ cảm thấy an tâm hơn bao giờ hết.

Tuy nhiên, sự yên bình đó không kéo dài quá lâu.

Đột nhiên, một luồng sát khí lan tỏa.

Các thôn dân lần lượt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đội thổ phỉ mặc giáp sắt không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở vòng ngoài trại đá.

Kẻ dẫn đầu chính là Trần Đại Hồ Tử, mặt đầy thịt ngang, ánh mắt hung ác.

Trần Đại Hồ Tử quát lạnh một tiếng: “Nguyên đã gom đủ chưa?” Trương Ngũ gia bước lên trước, cứng rắn trả lời: “Không có, nhưng xin hãy rời đi, chúng tôi có tiên nhân giúp sức.” Trần Đại Hồ Tử nghe vậy, liền ha ha cười lớn, tiếng cười của hắn vang vọng trong đêm tối,

khiến người ta dựng tóc gáy.

“Tiên nhân giúp sức?

Mấy người bị điên hết rồi à?” “Vậy thì gọi cái gọi là tiên nhân đó ra đây, tao muốn xem thử là nhân vật ghê gớm đến mức nào.” Nghe vậy, những tên thổ phỉ khác cũng cười rộ lên, rõ ràng không tin cái trại đá hoang tàn này lại có tiên nhân giúp đỡ.

Sắc mặt Trương Ngũ gia ngưng trọng, ông biết, chỉ bằng lời nói không thể khiến đám thổ phỉ hung ác này lùi bước.

“Nào, tiên nhân đâu?” Trần Đại Hồ Tử lại châm chọc mở miệng.

Nói rồi, hắn vung tay, bọn thổ phỉ giáp sắt lần lượt rút binh khí, chuẩn bị tấn công.

Trương Ngũ gia và các thôn dân cũng căng thẳng cầm vũ khí, chuẩn bị nghênh chiến.

Ngay lúc đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đêm tối: “Đã muốn tìm chết, vậy tôi sẽ thành toàn.” Lời còn chưa dứt, một bóng người từ trên trời giáng xuống, đáp xuống giữa trại đá.

Sở Hoang, không biểu cảm quét mắt nhìn một lượt đám thổ phỉ có mặt, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Chương 226

Trần Đại Hồ Tử và những người khác bị biến cố đột ngột làm cho giật mình, nhưng nhanh chóng khôi phục sự kiêu ngạo.

Trần Đại Hồ Tử vung đại đao trong tay, gầm lên giận dữ: "Giả thần giả quỷ!

Anh em, lên!" Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái, vươn lòng bàn tay, úp lên trên.

Đột nhiên, một đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt đánh thẳng vào tên thổ phỉ xông lên trước nhất.

Tên thổ phỉ đó thậm chí còn chưa kịp kêu thảm, đã hóa thành một làn khói xanh biến mất không dấu vết.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người, đặc biệt là Trần Đại Hồ Tử và thủ hạ của hắn.

Chúng kinh hãi nhìn Sở Hoang, dường như đang nhìn thấy tử thần.

"...Tiên nhân thật sự!" Có người run rẩy nói.

Nhưng Sở Hoang không cho bất kỳ ai cơ hội nào, thân hình anh chợt lóe, trong chớp mắt biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, mỗi tiếng kêu thảm đều đi kèm với sự biến mất của một tên thổ phỉ.

Trần Đại Hồ Tử trơ mắt nhìn thủ hạ của mình từng người một biến mất trong tay Sở Hoang, nỗi sợ hãi trong lòng dâng lên như thủy triều.

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra, lần này thật sự đã đụng phải sắt.

"Tiên nhân tha mạng!

Tiên nhân tha mạng!" Trần Đại Hồ Tử quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha mạng.

Nhưng Sở Hoang không hề dừng động tác trong tay, cho đến khi tên thổ phỉ cuối cùng cũng biến mất trong tay anh.

"Tiên nhân, tôi..." Trần Đại Hồ Tử cầu xin, nhưng ngay giây tiếp theo, thậm chí còn chưa kịp kêu thảm, đã hóa thành một làn khói xanh biến mất không dấu vết.

Trơ mắt nhìn những tên thổ phỉ hung ác đó từng tên một biến mất trong tay Sở Hoang, mọi người trong trại đá kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Khi Trần Đại Hồ Tử cũng biến mất, họ mới như tỉnh mộng, lần lượt quỳ xuống đất cảm tạ ơn cứu mạng của Sở Hoang.

"Cảm tạ tiên nhân cứu mạng!" "Tiên nhân bảo vệ trại đá của chúng tôi!" Tiếng cảm kích vang lên liên tục, nhưng Sở Hoang chỉ xoay người đi về phía Tử Sơn.

Trong phút chốc, các thôn dân lần lượt vây quanh Trương Ngũ gia, trên mặt đầy vẻ lo lắng và khó hiểu.

"Ngũ gia, tiên nhân đi đâu vậy ạ?

Chẳng lẽ lại đi Tử Sơn sao?" Một thôn dân vội vàng hỏi, trong giọng nói lộ rõ sự lo lắng sâu sắc: "Tử Sơn là nơi hiểm ác, tiên nhân một mình đi tới đó, liệu có nguy hiểm không?" Trương Ngũ gia nhìn về hướng Sở Hoang biến mất, hít sâu một hơi, chậm rãi lắc đầu nói: "Bản lĩnh của tiên nhân không phải phàm nhân chúng ta có thể tưởng tượng được.

Đã lựa chọn đi Tử Sơn, nhất định là có lý do và sự nắm chắc của ngài." "Nhưng..." Một thôn dân khác định nói lại thôi, rõ ràng là không yên tâm.

“Không có nhưng nhị gì cả.” Trương Ngũ gia cắt ngang lời họ, ánh mắt kiên định: “Chúng ta phải tin tưởng tiên nhân, đã có thể dễ dàng đánh bại bọn thổ phỉ kia, đương nhiên cũng có năng lực đối phó với nguy hiểm của Tử Sơn.” Nghe Trương Ngũ gia nói vậy, các thôn dân tuy trong lòng vẫn bất an, nhưng cũng đều lần lượt gật đầu bày tỏ sự đồng tình.

Không lâu sau.

Sở Hoang đến vòng ngoài Tử Sơn, ánh mắt sắc bén như chim ưng, nhanh chóng tìm kiếm lộ tuyến mà Nguyên Thiên Sư từng đi qua trong môi trường xung quanh.

Tầm nhìn của anh cuối cùng dừng lại ở một cửa động ẩn kín, nếu không đặc biệt chú ý, gần như khó mà phát hiện ra.

Sở Hoang hít sâu một hơi, bước vào cửa động, bóng tối trong chớp mắt bao trùm lấy anh.

Nhưng chưa đi được vài bước, đột nhiên anh cảm thấy một luồng khí tức sắc bén ập đến.

Trong bóng tối, một bóng người lặng lẽ xuất hiện, phát động công kích mãnh liệt về phía Sở Hoang.

Sở Hoang nhìn kỹ, kẻ tấn công là một sinh vật hình người, sau lưng mọc đôi cánh, mặt mũi hung tợn, rõ ràng là một tồn tại của cổ tộc dưới lòng đất.

Thấy bị tấn công, Sở Hoang tùy tay vung lên, một đạo chỉ kình trong chớp mắt xuyên thủng mi tâm của sinh vật cổ tộc dưới lòng đất.

Toàn bộ quá trình nhanh như chớp, sinh vật cổ tộc dưới lòng đất thậm chí còn không kịp phản ứng, liền mất đi sinh mệnh khí tức.

Không thèm nhìn thêm một lần nào nữa, Sở Hoang tiếp tục tiến lên.

Sâu trong động huyệt, có một bức bích họa.

Bức bích họa này màu sắc rực rỡ, tuy đã trải qua vô số năm tháng, nhưng vẫn còn rõ nét.

Trên bích họa miêu tả hình ảnh một tồn tại Đại Đế, uy nghiêm trang trọng, hưởng thụ sự quỳ lạy của gia tộc.

Xung quanh là các loại dị thú quý hiếm, hoặc nằm phủ phục trên đất, hoặc ngẩng đầu hướng lên trời, dường như đang kính cẩn với vị Đại Đế kia.

Sở Hoang đứng trước bích họa, nhanh chóng thu ánh mắt lại.

Không dừng lại lâu, anh lại tiếp tục khởi hành, đi sâu hơn vào động huyệt để thám hiểm.

Càng đi sâu vào, cảnh tượng phía trước bắt đầu thay đổi, mặt đất phủ đầy tro cốt, trắng xóa một vùng.

Những tồn tại này, có lẽ là để tìm hiểu bí mật trong động huyệt, hoặc có lẽ là để bảo vệ nơi này, nhưng cuối cùng đều không tránh khỏi tai ương.

Sở Hoang không dừng lại, nhanh chóng vượt qua mặt đất phủ đầy tro cốt, trước mắt anh bỗng trở nên rộng mở.

Một mảnh tịnh thổ hiện ra trước mắt anh, trong không khí tràn ngập khí tức tươi mới, tạo thành sự đối lập rõ rệt với môi trường u ám trước đó.

Sở Hoang có thể cảm nhận được nguyên lực cường đại ẩn chứa trong mảnh đất này, dường như mỗi tấc đất đều đang tuôn trào sức sống.

Tuy nhiên, trong mảnh tịnh thổ này, cũng ẩn chứa nguy cơ vô hình.

Xung quanh tràn ngập một luồng khí tức kinh khủng, dường như

có thứ gì đó đang rình rập trong bóng tối.

Những tồn tại bên ngoài có lẽ đã chết vì loại tấn công vô hình này.

Sở Hoang thần sắc bình tĩnh, từ không gian hệ thống lấy ra bộ y phục đá mà Trương Ngũ gia đã đưa.

Bộ y phục đá đó tản mát ánh sáng nhàn nhạt, dường như có thể chống lại mọi sức mạnh tà ác.

Anh nhanh chóng mặc y phục đá vào, dưới sự bảo hộ của nó, anh dễ dàng xuyên qua mảnh tịnh thổ này.

Anh có thể cảm nhận được những đòn tấn công vô hình xung quanh đều bị y phục đá hóa giải từng chút một, dường như có một lớp lá chắn vô hình đang bảo vệ anh.

Xuyên qua tịnh thổ, Sở Hoang đến được sâu trong động huyệt, trước mặt anh, chính là Âm Dương Thần Đồ!

Anh ngưng mắt nhìn Âm Dương Đồ phía trước, lặng lẽ chờ đợi, tìm kiếm thời cơ tốt nhất.

Cuối cùng, khi mặt trời cô độc vừa lên, toàn bộ thân hình Sở Hoang không chút do dự hóa thành một đạo điện quang, lao thẳng về phía trước với thế sét đánh không kịp bưng tai.

Chỉ thấy!

Linh lực tuyệt thế quanh thân anh cuộn trào, rực rỡ chói mắt, từ cực dương bắn về cực âm, như những đạo lưu tinh xẹt qua bầu trời, bao phủ toàn bộ Âm Dương Đồ.

Sức mạnh quỷ dị trong nguyên, như mưa bão trút xuống, dường như muốn chém Sở Hoang thành trăm mảnh.

Tuy nhiên, khi những sức mạnh này gặp y phục đá, lại như gặp phải khắc tinh.

Sức mạnh quỷ dị và bất tường trong chớp mắt hóa thành sóng nước, nhẹ nhàng lan tỏa đi, không xuyên thủng y phục đá mảy may.

Vỏ đá của thần nguyên quả nhiên có linh tính, vào thời khắc quan trọng phát ra ánh sáng thánh khiết dịu nhẹ, bao bọc chặt chẽ lấy Sở Hoang.

Dưới sự che chở của thánh quang, Sở Hoang an toàn vượt qua Âm Dương Đồ, không chút tổn hại xuyên qua màn sáng như sóng nước.

Tuy nhiên, khi đến đầu bên kia, lại bị ngăn cản.

Hóa ra, cổ khoáng đã đến cuối, phía trước bị một vách đá màu tím chắn cứng.

Sở Hoang biết mình đã đến được đáy Tử Sơn.

Anh nhìn quanh, cẩn thận dò xét môi trường xung quanh.

Sau khi xác định không có gì bất thường, anh giơ tay lên, linh lực bùng nổ, mạnh mẽ bổ xuống vách đá màu tím.

Vách đá dưới sức mạnh cấp Đại Thánh, như đậu hũ bị dễ dàng cắt đôi, một lối đi dần dần hiện ra trước mặt Sở Hoang.

Tuy nhiên, điều khiến Sở Hoang kinh ngạc là, cùng với việc anh tiến lên, lối đi phía sau đang nhanh chóng đóng lại.

Tử Sơn dường như là một tồn tại có sinh mệnh, những nơi bị phá vỡ đang nhanh chóng phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sở Hoang trong lòng thắt chặt, biết mình không thể dừng lại quá lâu.

Thế là, anh tăng tốc xuyên qua lối đi, cuối cùng cũng đến được nội bộ Tử Sơn.

Sau tiếng động lớn cuối cùng vang dội làm rung chuyển màng nhĩ,

trước mắt Sở Hoang trở nên mờ mịt, dường như bị một lớp sương mù thần bí bao phủ.

Chương 227

Khi anh mở mắt ra lần nữa, một cảnh tượng hùng vĩ hiện ra trước mắt.

Những bậc thang lát ngọc bích uốn lượn lên cao, mỗi khối ngọc bích đều phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, cánh cổng được điêu khắc từ bạch ngọc sừng sững phía trước, tinh xảo trong suốt, lưu chuyển ánh sáng huyền ảo như mơ.

Sở Hoang trong lòng chợt kích động, cuối cùng cũng đến được đích đến của chuyến đi này – nội bộ Tử Sơn.

Anh nhìn quanh, chỉ thấy những kiến trúc hoành tráng được sắp xếp có trật tự xung quanh, như những tòa cung điện cổ xưa, kể về sự huy hoàng của thời Thái Cổ.

Sở Hoang không vội hành động, anh lặng lẽ đứng tại chỗ, cảm nhận môi trường xung quanh.

Trong không gian tĩnh mịch này, không cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu dao động sinh mệnh nào, anh mới bước lên những bậc thang ngọc bích.

Mỗi bước đi, anh đều có thể cảm nhận sự ôn nhuận và cứng rắn của ngọc thạch dưới chân.

Động phủ này rõ ràng được chạm khắc tinh xảo trong Tử Sơn, bước lên bậc thang cuối cùng, Sở Hoang xuyên qua cánh cổng bạch ngọc hình mặt trăng, như thể bước vào một thế giới khác.

Bên trong cực kỳ tĩnh mịch, trong không khí tràn ngập một loại khí tức lạnh lẽo.

Sở Hoang nhìn quanh, chỉ thấy bên trong cung điện trống trải

không người, tất cả đồ đạc đều được điêu khắc từ ngọc cổ, tinh xảo và đẹp đẽ.

Tuy nhiên, bên trong không hề có bất kỳ văn tự hay ký hiệu nào, như thể một thế giới cổ xưa bị lãng quên.

Dựa trên những gì đã tìm hiểu trước đó, bên trong có tổng cộng chín long mạch, cũng có nghĩa là nên có chín lối vào thông đến sâu trong Tử Sơn.

Ở bên trong, nhất định có những sinh vật Thái Cổ còn sống sót, và khối thần nguyên được ghi lại trên các bức khắc trong cổ khoáng cũng rất có khả năng ẩn giấu trong một góc nào đó của cung điện này.

Anh xuyên qua các cung điện, mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận.

Giữa những lầu gác ngọc ngà này, dường như có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh thần bí đang âm thầm cuộn trào.

Sau một hồi tìm kiếm kỹ lưỡng, Sở Hoang cuối cùng cũng phát hiện một nơi bất thường ở cuối cung điện.

Ở đó có mười mấy bậc thang ngọc đá màu đỏ máu, dẫn vào một động phủ sâu thẳm.

Những bậc thang ngọc máu đó phát ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt, tạo thành sự đối lập rõ rệt với kiến trúc ngọc cổ xung quanh, khiến người ta không khỏi sinh lòng tò mò và mong muốn khám phá đến cùng.

Sở Hoang nhìn về phía lối vào, trên đó rõ ràng còn lưu lại không ít văn tự.

"Thần Vương Khương Thái Hư, ngộ nhập Ma Sơn, quyết tâm thám hiểm huyền bí bên trong!" Nét chữ mạnh mẽ và đầy khí khái, dường như mang theo một loại uy nghiêm vô hình, lộ ra khí tức thần linh, khiến người ta như thể cảm nhận được uy nghiêm của Thần Vương.

Sở Hoang bước tới, ánh mắt lại bị một hàng chữ khắc đá khác hấp dẫn: "Tán tu Lý Mục, thám Ma Sơn lưu." Hàng chữ này lộ ra dấu vết của thời gian khiến Sở Hoang kinh ngạc, lịch sử của nó ít nhất cũng đã vạn năm.

Vị tán tu này thực lực chắc chắn không tầm thường.

Đi thêm vài bước, một hàng chữ tươi mới như hoa sen trong nước hiện ra trước mắt, "Dao Trì Thánh Nữ Dương Di, vì tìm Trương Lâm, trước khi vào Ma Sơn đã lưu lại." Ánh mắt anh tiếp tục lướt qua, một chỗ khắc đá khiến ánh mắt anh dừng lại: "Hậu nhân của Nguyên Thiên Sư Trương Lâm, Trương Kế Nghiệp, trước khi vào Đế Sơn đã lưu lại." Chỉ có Trương Kế Nghiệp gọi ngọn núi này là Đế Sơn, không phải Ma Sơn.

Sở Hoang cẩn thận đếm, trong vô tận năm tháng, tổng cộng có ba mươi bảy người đã để lại dấu vết của mình ở đây.

Những người này, thực lực đều không tầm thường, nhưng, những người đạt đến cảnh giới Thánh Nhân cũng không có mấy, tự nhiên anh không quá để tâm.

Sở Hoang tiếp tục tiến lên, đi qua vài khu mỏ hoang, cảm thấy một lời triệu hoán khó cưỡng lại, dường như từ sâu trong Tử Sơn, một luồng sức mạnh đầy ma tính.

Vào lúc này, một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai: "Đừng sợ, bây giờ an toàn rồi..." Sở Hoang kinh ngạc nhìn quanh, giọng nói đó không phải từ sâu trong Tử Sơn, mà là từ một hướng khác, tuy yếu ớt, nhưng lại khiến lòng anh khẽ động.

"Là, Thần Vương Khương Thái Hư?" Sở Hoang đoán ra người đó.

Người này, chính khí hạo nhiên, nhưng lại vô cùng bi thương.

Vốn là một Thần Vương thể của Khương gia, hơn bốn ngàn năm trước, đã nổi danh, Thần Thể đại thành!

Chỉ là, anh ta yêu say đắm Thải Vân Tiên Tử, vốn định đưa nàng rời khỏi Vạn Sơ Thánh Địa, nhưng lại bị từ chối.

Sau đó, liền cuối cùng biến mất.

Trong thế giới Nhất Diệp Già Thiên, cũng là một kỳ nhân.

Vốn dĩ, sau khi Diệp Hắc thành Thiên Đế, sẽ tìm thấy tàn thể (triệu chứng trước đây) từ Hằng Vũ Lô đã vỡ nát, để phục sinh anh ta.

Chỉ là lần này, Sở Hoang đã gặp trước.

"Anh, biết tôi ư?" Khương Thái Hư nghe lời Sở Hoang nói, dường như cũng giật mình.

Hơn bốn ngàn năm rồi, lại có người có thể nghe ra giọng nói, khí tức quen thuộc của mình sao?

"Bốn ngàn năm trước, Thần Vương Khương Thái Hư thần thể đại thành, bổn tọa, tự nhiên biết." Sở Hoang nhàn nhạt mở miệng.

Bị giam cầm ở Tử Sơn bốn ngàn năm, Khương Thái Hư đã bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Nhưng, trong mắt Sở Hoang, vẫn chưa đủ.

Khương Thái Hư dường như cũng cảm nhận được tu vi của Sở Hoang, sâu không lường được, không khỏi kinh ngạc vô cùng.

"Tiền bối, chẳng lẽ..." Càng cố gắng cảm nhận, càng nhận ra Sở Hoang thâm sâu khó lường.

Ban đầu còn tưởng khí tức Sở Hoang trẻ tuổi, nhiều nhất cũng chỉ tương tự với mình năm đó.

Nào ngờ, sợ rằng phải gọi một tiếng tiền bối mất thôi!

Lúc này!

Sở Hoang bước một bước, đã đến vị trí của Khương Thái Hư.

Trước mắt là một vùng nguyên, Khương Thái Hư bị phong ấn trong đó, tuy bị giam cầm, nhưng cũng mượn đó để tồn tại.

Giọng nói của anh ta xuyên qua lớp nguyên ngăn cách, yếu ớt và đứt quãng truyền ra: "Tiền bối... cứu tôi...

Khương gia... nhất định sẽ trọng tạ..." Sở Hoang lặng lẽ đứng bên ngoài nguyên, trong đôi mắt sâu thẳm không lộ ra quá nhiều cảm xúc.

Anh nhàn nhạt mở miệng: "Ồ?

Khương gia định trọng tạ tôi thế nào?" Khương Thái Hư cố gắng tập trung tia sức lực cuối cùng, giọng run run: "Tiền bối... bất kể tiền bối cần gì...

Khương gia đều nguyện ý..." Sở Hoang khẽ cười, cắt ngang lời anh ta: "Sự báo đáp của Khương gia, tôi không coi trọng." Câu nói đó như gáo nước lạnh dội xuống đầu, Khương Thái Hư trong lòng chùng xuống, nhưng vẫn không bỏ cuộc: "Tiền bối..." Sở Hoang ánh mắt như lửa, nhìn thẳng vào Khương Thái Hư đang bị phong ấn: "Muốn tôi cứu, có thể.

Nhưng tôi muốn không phải sự báo đáp của Khương gia, mà là ông." "Tôi?" Trong mắt Khương Thái Hư lóe lên một tia mê mang.

"Đúng vậy.

Tôi muốn ông làm tử sĩ của tôi, theo tôi chinh chiến các Sinh Mệnh Cấm Khu, bình định cấm địa." Sở Hoang ngữ khí nhàn nhạt.

Khương Thái Hư chấn kinh, tin tức này đối với anh ta quá bất ngờ.

Chinh chiến Sinh Mệnh Cấm Khu?

Thật là cuồng vọng đến mức nào, vĩ đại đến mức nào?

Tuy yếu ớt, nhưng ánh sáng trong mắt anh ta lại sáng lên: "Tiền bối... chỉ cần ngài có thể cứu tôi... tôi xin dâng cả tính mạng này... theo ngài..." Sở Hoang gật đầu, trên mặt vẫn không có nhiều biểu cảm, chỉ nhàn nhạt nói: "Được.

Vậy thì, giao ra hồn hỏa của ông đi, từ nay về sau, ông là tử sĩ dưới trướng Sở Hoang tôi." Khương Thái Hư không chút do dự, lập tức bắt đầu ngưng tụ hồn hỏa.

Đám lửa nhỏ yếu ớt đó nhảy nhót ở giữa mi tâm anh ta, tượng trưng cho sinh mệnh và linh hồn của anh ta.

Anh ta cẩn thận đưa hồn hỏa ra.

Sở Hoang nhận lấy đám hồn hỏa yếu ớt đó, nhìn Khương Thái Hư thật sâu một cái.

Sau đó, anh vươn lòng bàn tay, lòng bàn tay phát ra ánh sáng dịu nhẹ, luyện hóa khối nguyên trước mặt.

Cùng với sự biến mất của nguyên, khí tức sinh mệnh của Khương Thái Hư tiêu tán, cũng trở nên nhanh hơn.

Nhưng ngay sau đó, anh ta liền cảm thấy một luồng sinh cơ đã lâu không gặp tuôn vào cơ thể, là sức mạnh của Sở Hoang.

Anh ta vật lộn đứng dậy, cúi đầu thật sâu trước Sở Hoang: "Đa tạ tiền bối cứu mạng." Sở Hoang không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Chương 228

Anh biết, từ khoảnh khắc này, Khương Thái Hư sẽ là một trong những tử sĩ trung thành nhất của anh.

Sở Hoang ánh mắt sâu thẳm, chắp tay đứng thẳng, đối mặt với Khương Thái Hư, trầm giọng nói: "Khương Thái Hư, tôi biết trong tay ông nắm giữ một trong Cửu Bí, Đấu Tự Bí, hôm nay tôi cần ông giao nó ra." Khương Thái Hư nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên.

Trong lòng anh ta kinh ngạc không thôi, không biết Sở Hoang làm sao biết được bí mật này.

Nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, khẽ mỉm cười nói: "Sở tiền bối, ngài làm sao biết tôi nắm giữ bí mật này?" Khóe miệng Sở Hoang cong lên một nụ cười đầy ẩn ý, nhưng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Khương Thái Hư, chỉ chậm rãi nói: "Bí mật thế gian, cuối cùng cũng sẽ có ngày bị hé lộ.

Khương Thái Hư, hôm nay tôi đến, không phải để tìm hiểu làm sao ông có được Đấu Tự Bí, tôi chỉ cần có nó." Khương Thái Hư nghe xong, chỉ đành gật đầu, nói: "Nếu tiền bối có ý muốn, tôi sẽ trình diễn bí thuật cho ngài xem." Nói rồi, Khương Thái Hư hít sâu một hơi, hai tay bắt đầu kết ấn, một luồng khí tức huyền ảo từ trên người anh ta tản mát ra.

Ngón tay lướt nhanh, dường như đang viết vẽ gì đó, trong không khí ẩn ẩn có phù văn nhanh chóng biến đổi.

Sở Hoang không chớp mắt nhìn chằm chằm từng động tác của Khương Thái Hư, trong lòng thầm tán thán.

"Đấu" Tự Bí quả nhiên danh bất hư truyền, mỗi một thủ ấn đều

ẩn chứa sức mạnh sâu không lường được.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, động tác tay của Khương Thái Hư càng lúc càng nhanh, cuối cùng, khi thủ ấn cuối cùng hạ xuống, trong không khí truyền đến một tiếng động nhẹ, dường như có thứ gì đó bị phá vỡ.

Sở Hoang xem xong, cũng chìm sâu vào sự lĩnh ngộ.

Toàn thân chuyên chú, anh dùng thân thể kết ấn, thử vận dụng bí thuật này.

Ngón tay anh lướt nhanh, trông thật tự nhiên, thật hài hòa.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, khí tức trên người Sở Hoang càng lúc càng mạnh, dường như có một luồng lực lượng vô hình đang ngưng tụ xung quanh.

Đột nhiên, hai tay anh hợp lại, một luồng lực lượng kinh khủng trong chớp mắt bùng phát ra, dường như muốn hủy diệt trời đất.

Tuy nhiên, dưới ý niệm của Sở Hoang, sức mạnh kinh khủng đó lại trong chớp mắt tiêu tán.

Thu phóng tự nhiên!

Khương Thái Hư nhìn Sở Hoang trước mắt, trong mắt tràn đầy sự chấn động.

Anh ta không ngờ Sở Hoang có thể trong thời gian ngắn như vậy nắm giữ và vận dụng "Đấu" Tự Bí, càng không ngờ uy lực của nó lại kinh người đến thế.

"Sở tiền bối, ngộ tính của ngài thật khiến người ta phải thán phục." Khương Thái Hư từ đáy lòng tán thán, "Chỉ trong chốc lát, ngài đã có thể lĩnh ngộ Đấu Tự Bí đến mức này, thực sự khiến người ta bội phục." Sở Hoang khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Nếu không có ông, tôi

cũng không thể nắm giữ bí thuật này." "Tiền bối khiêm tốn rồi." Khương Thái Hư nói, "Đấu Tự Bí tuy huyền ảo, nhưng trong tay tiền bối lại trở nên đơn giản đến thế.

Xem ra, tiền bối không chỉ ngộ tính cực cao, mà thực lực cũng sâu không lường được." Sở Hoang không nói nhiều về chủ đề này, ánh mắt anh hướng về phía trước, lại nói: "Ông hãy nghỉ ngơi ở đây, tôi muốn đi sâu hơn để thám hiểm." Trong mắt Khương Thái Hư lóe lên một tia lo lắng, anh ta không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Tiền bối, trong cấm địa nguy hiểm trùng trùng, có thể ẩn chứa đại nguy hiểm, đại quỷ dị!

Ngài không thể tùy tiện đi vào." Sở Hoang xoay người, nhàn nhạt nhìn Khương Thái Hư: "Tôi có cách ứng phó, ông chỉ cần tu chỉnh ở đây, chờ tôi trở về." Khương Thái Hư tuy trong lòng vẫn còn lo lắng, nhưng biết rõ thực lực của Sở Hoang xa vời không thể sánh kịp, chỉ đành gật đầu đáp: "Vâng, tiền bối, tôi sẽ ở đây đợi ngài bình an trở về." Sở Hoang khẽ gật đầu, sau đó xoay người tiếp tục đi sâu vào đại điện.

Trong lúc đi, thần sắc anh ngưng trọng nhưng không mất đi sự điềm đạm, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Không lâu sau, Sở Hoang xuyên qua lớp sương mù dày đặc, ánh mắt anh bị một nữ tử bị phong ấn trong nguyên thạch hấp dẫn, đó là Dao Trì Thánh Nữ năm xưa, dung mạo nàng vẫn xinh đẹp, nhưng không còn khí tức sinh mệnh.

Một nữ tử phong hoa tuyệt đại như vậy, lại phải chịu kết cục bi thảm này.

Vào lúc này, Sở Hoang đột nhiên cảm ứng được một luồng địch ý.

Anh nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy một đám sinh linh cổ tộc đang tấn công anh.

Tuy nhiên, đối với Sở Hoang, những sinh linh cổ tộc này không đáng nhắc tới.

Anh lạnh lùng nhìn chúng, khí thế toàn thân đột nhiên tăng vọt.

Vào khoảnh khắc sinh linh cổ tộc sắp chạm tới, Sở Hoang khẽ điểm một ngón tay, một đạo chùm sáng năng lượng cường đại trong chớp mắt bùng phát ra.

Đám sinh linh cổ tộc đó dưới sức mạnh cổ xưa này hiện ra yếu ớt đến thế, thậm chí còn chưa kịp kêu thảm, đã lần lượt hóa thành tro bụi dưới sự xung kích của chùm sáng.

Sở Hoang thần sắc khinh miệt, thậm chí còn không thèm liếc nhìn những sinh linh cổ tộc không còn tồn tại kia một cái, liền tiếp tục tiến lên.

Lúc này!

Sở Hoang thong dong tiến lên, ánh mắt như đèn lồng, dò xét trong sương mù.

Không lâu sau, anh loáng thoáng thấy phía trước hiện ra một bộ hài cốt trắng bệch, bên cạnh yên lặng nằm một cuốn sách bạc, toát ra một luồng khí tức thần bí cổ xưa.

Tuy nhiên, Sở Hoang không vội vàng tiến lên, anh chờ đợi một lát.

Quả nhiên, vào đúng lúc đó, một quái vật tám đầu sáu tay bất ngờ từ chỗ tối lao ra, nhe nanh múa vuốt tấn công anh.

Quái vật này rõ ràng đã được Tử Sơn không ngừng nuôi dưỡng, thực lực của nó đã không tầm thường, khí tức ẩn ẩn phát ra, thậm chí có tu vi tiếp cận cảnh giới Thánh Nhân!

Nhưng sức mạnh như vậy, trong mắt Sở Hoang lại không đáng kể.

Đối mặt với công kích mãnh liệt của quái vật, Sở Hoang thần sắc không đổi, thân hình khẽ động, liền dễ dàng tránh được cú vồ của đối phương.

Ngay sau đó, anh khẽ búng ngón tay, một đạo khí kình sắc bén trong chớp mắt xuyên thủng thân thể quái vật.

Quái vật tám đầu sáu tay đó thậm chí còn chưa kịp kêu thảm, đã hóa thành một làn khói xanh tiêu tán trong không khí.

Sở Hoang như thể chỉ phủi đi một hạt bụi, chậm rãi tiến lên, nhặt cuốn sách bạc đó lên.

Trên bìa sách, ba chữ lớn "Nguyên Thiên Thư" lấp lánh tỏa sáng, toát ra một luồng khí tức huyền ảo khó lường.

Có được Nguyên Thiên Thư, Sở Hoang mới lộ ra một tia ý cười.

Nhưng vào lúc này, sâu trong đại điện, dường như có thứ gì đó đã thức tỉnh.

Phía sau, Khương Thái Hư cũng vội vã đến, trên mặt mang theo vẻ ngưng trọng: "Sở tiền bối, tình hình không ổn rồi, tồn tại sâu trong bí cảnh dường như đã thức tỉnh.

Tôi e là khó mà ra ngoài được." Sở Hoang lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, khẽ cười: "Chuyện nhỏ thôi, không cần lo lắng." Anh xoay người nói với Khương Thái Hư: "Đi theo tôi, tôi biết một nơi, có lẽ có thứ tôi cần." Khương Thái Hư tuy nghi ngờ, nhưng vẫn chọn tin tưởng Sở Hoang, theo sát phía sau.

Xuyên qua con đường quanh co, không lâu sau, họ đến một thạch thất ẩn mình.

Ở giữa thạch thất, một cuốn kinh thư cổ điển nằm yên lặng trên đài đá, trên bìa sách rõ ràng viết 《Vô Thủy Kinh》.

Khương Thái Hư kinh ngạc nhìn cuốn kinh thư trước mắt, giọng run run: "Là, kinh văn Đại Đế để lại?" Anh ta cố gắng chạm vào cuốn kinh thư đó, nhưng phát hiện có một lớp bình chướng vô hình ngăn cản.

Anh ta nhìn sang một bên đài đá, nơi đó khắc một hàng chữ: "Tiên lộ tận đầu ai là phong, nhất kiến Vô Thủy đạo thành không." Khương Thái Hư hít sâu một hơi, cảm khái nói: "Cảnh giới Đại Đế, thật khiến người ta hướng về." Sở Hoang lại bình tĩnh nhìn, nhàn nhạt nói: "Đây chỉ là kinh văn Đại Đế mà thôi, nếu cứ khư khư muốn đi con đường của người khác, vậy thì vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi cái bóng của họ." Khương Thái Hư bị lời nói của Sở Hoang làm cho xúc động sâu sắc, anh ta quay đầu nhìn Sở Hoang, trong mắt lóe lên sự chấn động và kính phục: "Sở tiền bối, ngài nói đúng.

Tôi không thể bị kinh văn Đại Đế trói buộc, tôi phải đi con đường của chính mình." Sở Hoang gật đầu, sau đó quay sang cuốn 《Vô Thủy Kinh》, nhàn nhạt nói: "Kinh văn tuy hay, nhưng không phải mục đích chuyến này của tôi.

Tôi nên rời đi." Khương Thái Hư hoàn hồn, có chút lo lắng hỏi: "Nhưng, tôi phải làm sao để rời khỏi bí cảnh này đây?

Tồn tại sâu bên trong đã thức tỉnh, tôi e là khó mà quay lại đường cũ." Sở Hoang khẽ cười, vươn lòng bàn tay, lòng bàn tay hướng lên trên, sức mạnh cấp Đại Thánh chậm rãi ngưng tụ.

Anh khẽ quát một tiếng, lòng bàn tay đột nhiên nắm lại, hư không bị xé ra một lối đi.

"Đi thôi." Sở Hoang dẫn đầu bước vào hư không thông đạo, Khương Thái Hư theo sát phía sau.

Hai người biến mất trong lối đi.

Không lâu sau, Sở Hoang và Khương Thái Hư đứng trong một thung lũng rộng lớn, xung quanh là những ngọn núi trùng điệp và cây cối xanh tốt.

Ánh nắng xuyên qua tán cây rải trên người, mang theo một tia ấm áp.

Đối với Khương Thái Hư, đã bốn ngàn năm rồi anh ta không cảm nhận được sự tự do.

Sở Hoang xoay người nói với Khương Thái Hư: "Khương Thái Hư, bây giờ ông bị trọng thương, cần phải trở về nghỉ ngơi cho tốt." "Ngoài ra, hãy để Khương gia chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng nghe lệnh của tôi." Khương Thái Hư nghe vậy, lập tức nghiêm mặt nói: "Vâng, Sở tiền bối.

Tôi trở về sau nhất định sẽ khiến trên dưới Khương gia đều chuẩn bị sẵn sàng." "Sở tiền bối, hẹn gặp lại." Anh ta lại hành một lễ.

Ngay sau đó, anh ta xoay người hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Khương gia.

Sở Hoang đứng tại chỗ, nhìn theo Khương Thái Hư rời đi.

Ngay sau đó, thân ảnh Sở Hoang chợt lóe, liền trực tiếp đến Bình Nham Thành gần đó.

Vì đã có được Nguyên Thiên Thư, Sở Hoang đương nhiên phải nhân cơ hội này lấy một đợt nguyên, để nâng cao tu vi của mình.

Không lâu sau, Sở Hoang thong thả đi đến trước một sòng đá do Dao Trì Thánh Địa mở, chỉ thấy trước cửa xe cộ tấp nập, người người ồn ào.

Anh khẽ cười, trực tiếp đi vào.

Bên trong sòng đá vô cùng náo nhiệt, đủ loại đá nguyên liệu bày la

liệt, sắp xếp chỉnh tề.

Các khách cờ bạc hoặc ba năm người vây quanh các khối đá nguyên liệu bàn tán, hoặc một mình toàn tâm chuyên chú chọn lựa khối đá nguyên liệu ưng ý.

Sở Hoang xuyên qua đám đông, ánh mắt sắc bén lướt qua từng khối đá nguyên liệu.

Đột nhiên, bước chân anh dừng lại, ánh mắt khóa chặt vào một khối cự thạch nặng nghìn cân.

Khối cự thạch này bề ngoài bình thường, nhưng Sở Hoang lại cảm nhận được một luồng khí tức bất thường từ bên trong nó.

Chương 229

Anh đi đến trước cự thạch, cẩn thận quan sát một lượt, sau đó không chút do dự quyết định mua nó.

Hành động này lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, họ lần lượt vây lại.

"Vị đạo hữu này, khối đá này không rẻ đâu, ít nhất cũng phải một lạng nguyên đấy, ông nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động." Một khách cờ bạc tốt bụng nhắc nhở.

"Hừ, khối đá này nhìn là biết đá phế liệu rồi, bên trong chắc chắn không có gì, mua cũng vô ích." Một khách cờ bạc khác thì khinh thường châm chọc.

Mọi người bàn tán xôn xao, có người khuyên Sở Hoang từ bỏ, có người lại đứng một bên xem kịch vui.

Tuy nhiên, Sở Hoang vẫn thần sắc như thường, dường như không nghe thấy tiếng bàn tán xung quanh.

Anh trực tiếp móc ra một lạng nguyên từ trong lòng, ném cho người hầu sòng đá, sau đó chỉ vào khối cự thạch đó, ra hiệu bắt đầu cắt đá.

Mọi người đều tò mò vây quanh, muốn xem khối cự thạch được Sở Hoang chọn rốt cuộc có thể cắt ra bảo bối gì.

"Chẳng lẽ thật sự nhìn ra được sao?" "Biết đâu là một cao thủ cờ bạc đá ẩn dật thì sao!" "Hừ, tôi thấy là mèo mù vớ cá rán thôi." Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, công nhân bắt đầu cắt đá.

Cùng với động tác của công nhân, cự thạch được từ từ nâng lên, chuẩn bị cắt.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào khối cự thạch sắp được cắt ra.

Vào thời điểm quan trọng khi công nhân chuẩn bị cắt đá, Sở Hoang lại đột nhiên giơ tay ra hiệu dừng lại.

Hành động này khiến đám đông vây xem cảm thấy vô cùng bất ngờ, tiếng bàn tán theo đó lại nổi lên.

“Chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên dừng lại rồi?” “Chẳng lẽ vị đạo hữu này sợ rồi sao?

Bây giờ hối hận cũng không kịp nữa đâu!” “Ha ha, xem ra cũng là một tên nhát gan, thấy cảnh lớn thì sợ hãi rồi.” Lúc này!

Tiếng châm chọc và nghi vấn vang lên liên tục trong đám đông, nhiều người mang ánh mắt hóng hớt nhìn Sở Hoang, dường như dự đoán anh sắp bị bẽ mặt.

Tuy nhiên, Sở Hoang đối với những tiếng châm chọc đó làm ngơ, anh nhàn nhạt cười, từ trong lòng lấy ra một cái túi nặng trịch, loảng xoảng đổ ra mấy cân nguyên.

Hành động này lập tức khiến không khí tại hiện trường thay đổi, trong ánh mắt mọi người lộ ra sự tham lam và kinh ngạc.

“Các vị,” Sở Hoang giọng nói bình tĩnh tự tin, “Tôi chỉ muốn chơi một trò chơi với mọi người.

Có ai dám cá với tôi không?

Cá xem khối đá này có nguyên hay không.

Nếu thắng, tất cả nguyên này đều thuộc về người thắng.” Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức sôi sục.

Không ít người bắt đầu động lòng, lần lượt lấy nguyên ra, chuẩn bị đặt cược.

“Tôi cá là bên trong không có nguyên!” Một người đàn ông to lớn dẫn đầu hô lên, đặt một khối nguyên không nhỏ lên bàn cờ bạc.

“Tôi cũng cá là không có!” “Tôi một cái!” Mọi người tranh nhau đặt cược, đều kiên tin khối đá tưởng chừng bình thường này không thể nào có nguyên.

Trong mắt họ, đây đơn giản là một ván cờ bạc chắc thắng không lỗ.

Đợi đến khi mọi người đều đặt cược xong, Sở Hoang mới khẽ gật đầu, ra hiệu công nhân tiếp tục cắt đá.

Lúc này anh dường như đã nắm chắc trong lòng, hoàn toàn không bị tiếng bàn tán xung quanh ảnh hưởng.

Những người vây xem thì càng thêm mong đợi kết quả tiếp theo, muốn xem liệu chàng thanh niên đầy tự tin này rốt cuộc có thể tạo ra kỳ tích hay không.

Cùng với việc công nhân lần nữa bắt đầu cắt đá, không khí tại hiện trường trở nên càng lúc càng căng thẳng.

Mỗi lần mảnh đá bắn ra đều khiến tim người ta đập nhanh hơn vài nhịp.

Sở Hoang thì vẫn lặng lẽ đứng đó, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào khối cự thạch sắp được cắt ra.

Khối cự thạch được cẩn thận cắt ra, trong chốc lát, hiện trường yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng của công nhân.

Đột nhiên, một luồng khí tức nồng đậm từ khe đá tản mát ra, luồng khí tức đó tràn đầy sức sống và sinh lực, khiến người ta không tự chủ được mà cảm thấy chấn động.

“Trời ơi... khí tức nguyên!” Có người run rẩy kinh hô, dường như

không dám tin vào mắt mình.

Mọi người lần lượt vây lên, chỉ thấy trong khe nứt của cự thạch, ẩn hiện ánh nguyên quang rực rỡ đang lấp lánh.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, trừng to mắt, há hốc mồm, nhưng không nói được một lời nào.

"Thật sự có nguyên!

Sao có thể?!" Một lão giả run rẩy chỉ vào cự thạch, mặt đầy vẻ kinh ngạc và khó tin.

"Tôi... tôi chưa từng thấy khí nguyên nồng đậm đến thế, đơn giản là kỳ tích!" Một khách cờ bạc khác ấp úng nói, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam và ghen tị.

Tuy nhiên, Sở Hoang vẫn luôn giữ vẻ bình tĩnh.

Anh nhàn nhạt liếc nhìn đám đông đang kinh ngạc, sau đó vung tay một cái, thu hết số nguyên vừa đặt cược.

Động tác của anh nhẹ nhàng, điềm đạm, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

"Đã cá là phải chịu thua, các vị hẳn không có ý kiến gì chứ?" Sở Hoang giọng nói bình tĩnh, kiên định, khiến người ta không thể phản bác.

Những người đã đặt cược lúc này muốn khóc cũng không ra nước mắt, nhìn những khối nguyên trong tay Sở Hoang, trong lòng tràn đầy hối hận và không cam tâm.

Nhưng, ván cờ bạc đã kết thúc, họ chỉ đành bất lực chấp nhận kết quả này.

"Tôi... tôi đáng chết thật, sao lại mù mắt nhìn nhầm thế này chứ?" Một người đàn ông to lớn đấm ngực dậm chân, hối hận không thôi.

“Vị đạo hữu này quả là cao nhân, tôi tự thấy mình kém xa.” Vị lão giả trước đó cười khổ lắc đầu, chắp tay với Sở Hoang, rồi xoay người rời đi.

Khi mọi người vẫn còn chìm đắm trong sự chấn động trước đó, một thanh niên có khí chất phi phàm bước lên, mỉm cười nói với Sở Hoang: “Vị đạo hữu này, thủ pháp cao minh, khiến người ta bội phục.

Không biết có hứng thú chơi vài ván với tôi không?” Lời này vừa nói ra, những người xung quanh lập tức nhận ra thân phận của vị thanh niên này.

“Không phải Thiếu tông chủ Thiên Thanh Tông sao?

Lại muốn đích thân xuống sân chơi đá sao?” “Nhân vật lớn như vậy, lại muốn chơi với một thanh niên ư?” “Sắp có kịch hay để xem rồi, không biết chàng thanh niên này có dám nhận lời không.” Tiếng bàn tán vang lên liên tục, mọi người đều mong đợi nhìn Sở Hoang, muốn biết anh sẽ phản ứng thế nào.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Thiếu tông chủ Thiên Thanh Tông một cái, sau đó nói: “Ở một nơi lừa đảo như thế này, có gì mà chơi vui?” Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Không ngờ Sở Hoang lại dám công khai chỉ trích sòng đá thuộc Dao Trì Thánh Địa là lừa đảo.

“Dám sao?

Chẳng lẽ không muốn sống nữa à?” “Dao Trì Thánh Địa là cự đầu ở Đông Hoang, nói như vậy chẳng phải tự tìm đường chết sao?” Trong lúc mọi người bàn tán xôn xao, người phụ trách sòng đá cũng nghe tin chạy đến... mặt đầy vẻ giận dữ nhìn Sở Hoang, nói: “Chàng thanh niên này, đừng có nói bậy.

Vu khống Dao Trì Thánh Địa của tôi, tội đó không thể tha thứ!” Sở

Hoang lại lạnh lùng liếc nhìn một cái, sau đó trực tiếp giơ tay lên, dùng linh lực trong chớp mắt cắt đôi mấy chục khối đá ở một bên.

Bên trong các khối đá hiện ra dấu vết do con người tạo ra, rõ ràng là cố ý làm để che giấu tình hình thực tế.

"Chẳng lẽ không phải lừa đảo sao?" Sở Hoang chỉ vào những khối đá bị cắt ra, nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Mọi người lại lần nữa xôn xao, tận mắt thấy dấu vết bên trong các khối đá, rõ ràng là đã bị con người xử lý.

Tuy trước đó cũng có chút cảm nhận được, nhưng người dám công khai chỉ trích Dao Trì Thánh Địa thì không nhiều.

"Chàng thanh niên này lần này thật sự là tự tìm chết rồi!

Dao Trì Thánh Địa tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!" "Ôi, quá bốc đồng rồi.

Tuy là nói thật, nhưng cũng đã đắc tội với Dao Trì Thánh Địa." Mọi người bàn tán xôn xao, đều không khỏi lo lắng cho Sở Hoang.

Mấy người phụ trách thần sắc âm trầm trao đổi ánh mắt, sau đó nhanh chóng ra lệnh cho các tu sĩ Dao Trì Thánh Địa phụ trách bảo vệ nơi này.

Chúng quyết định trước tiên bắt giữ chàng thanh niên công khai khiêu khích này, sau đó sẽ thẩm vấn kỹ lưỡng.

"Dám vu khống Dao Trì Thánh Địa, bây giờ ta sẽ bắt ngươi lại, để ngươi phải đền tội cho lời nói và hành vi của mình!" Người phụ trách quát lên gay gắt, các tu sĩ Dao Trì Thánh Địa nghe tiếng liền hành động, nhanh chóng xông về phía Sở Hoang.

Tuy nhiên, Sở Hoang đối mặt với sự vây công của mọi người, lại tỏ ra điềm đạm, không chút vội vã.

Chương 230

Anh khẽ vung tay, liền đánh lui mấy tu sĩ xông lên trước nhất.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc vô cùng, không ngờ chàng thanh niên này thực lực lại sâu không lường được.

"Dám gây sự trên địa bàn của Dao Trì Thánh Địa sao?!" Người phụ trách giận dữ gầm lên, đồng thời ra hiệu cho người khác kích hoạt trận pháp của sòng đá, và gọi các cao thủ đến hỗ trợ.

Nhưng Sở Hoang dường như không hề để tâm, tùy ý phát lực, một chiêu liền phá vỡ trận pháp của sòng đá.

Ngay sau đó, anh vung tay ngược lại, bắt giữ tất cả mọi người của Dao Trì Thánh Địa.

"Hãy để Dao Trì Thánh Nữ đích thân đến, tôi muốn nói chuyện tử tế với cô ta một chuyện." Sở Hoang lạnh lùng nói, giọng nói của anh vang vọng trong sòng đá, khiến người ta cảm thấy một luồng áp lực mạnh mẽ.

Ngay lúc này!

Mọi người triệt để chấn động trước hành động của Sở Hoang.

"Để ai?

Dám làm càn như vậy trên địa bàn của Dao Trì Thánh Địa!" "Chẳng lẽ không biết hậu quả của việc làm đó sao?

Dao Trì Thánh Địa tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!" "Xem ra đại hội cá cược đá hôm nay sắp xảy ra chuyện lớn rồi!" Chốc lát sau, một bóng dáng xinh đẹp dưới sự vây quanh của vô số tu sĩ chậm rãi bước đến, đó chính là Thánh Nữ của Dao Trì Thánh Địa.

Nàng mặc bộ y phục trắng như tuyết, khí chất cao nhã, tựa như một tiên tử không vướng bụi trần.

Thấy Thánh Nữ đích thân đến, hiện trường lập tức xôn xao, sự kinh ngạc hiện rõ trên mặt mọi người.

"Trời ơi, Thánh Nữ Dao Trì đích thân đến rồi!" Có người kinh hô, giọng đầy vẻ không thể tin nổi.

"Thế nào?

Thật sự có thể kinh động Thánh Nữ hạ cố quang lâm!" Một người khác trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Mọi người bàn tán xôn xao, đều đang đoán thân phận của Sở Hoang và mối quan hệ giữa anh và Thánh Nữ.

Xem ra, người có thể khiến Thánh Nữ đích thân xuất hiện chắc chắn không phải kẻ tầm thường.

Thánh Nữ đi đến trước mặt Sở Hoang, thần sắc bình tĩnh đánh giá anh.

Sở Hoang cũng không hề yếu thế đối mặt với nàng, bầu không khí giữa hai người lập tức trở nên căng thẳng.

Mọi người đều nín thở, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Một lát sau, Thánh Nữ Dao Trì cuối cùng cũng mở lời, giọng mang theo chút chất vấn: "Các hạ vì sao lại gây sự trên địa bàn của Dao Trì Thánh Địa của tôi?" Sở Hoang cười lạnh, trong mắt thoáng qua vẻ khinh thường: "Gây sự?

Dao Trì Thánh Địa làm giả trước, sau đó còn muốn ra tay với tôi, ngược lại lại thành tôi gây sự?

Thánh Nữ Dao Trì, tôi không để vào mắt!" Thánh Nữ khẽ cau mày, không ngờ Sở Hoang lại phản bác thẳng thừng như vậy.

Ngay lúc định hỏi thêm, Sở Hoang lại đột nhiên ngắt lời nàng.

“Huống hồ, tôi muốn gây sự, Dao Trì Thánh Địa, lại có thể làm gì được tôi?” Giọng điệu Sở Hoang thản nhiên, mặc dù là lời khiêu khích, nhưng lại vô cùng đương nhiên.

Nói xong, anh nhấc tay lên, một sức mạnh cường đại tuôn trào ra, trực tiếp vỗ một chưởng về phía tiệm cá cược đá bên dưới.

Trong khoảnh khắc, tiệm cá cược đá cùng với trận pháp bên dưới đều tan thành mây khói, hóa thành một đống phế tích.

Cảnh tượng này khiến tim Thánh Nữ Dao Trì đập mạnh, cuối cùng cũng nhận ra, Sở Hoang trước mắt này, ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Thánh Nhân!

Với thực lực như vậy, nàng căn bản không thể dễ dàng đối phó.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thánh Nữ Dao Trì hít sâu một hơi, cố gắng bình phục sự xao động trong lòng.

Nàng chậm rãi hành lễ, giọng mang theo chút cung kính: “Tiền bối, tôi đã sai rồi, tiền bối ra tay là đương nhiên.

Nhưng hành vi của họ không đại diện cho thái độ của Dao Trì Thánh Địa.” Sở Hoang lạnh lùng nhìn nàng, chờ đợi lời tiếp theo.

“Dám hỏi tiền bối,” Thánh Nữ tiếp tục nói, “nếu ngài có yêu cầu, tôi nhất định sẽ đáp ứng!” Sở Hoang thản nhiên mở lời: “Một vạn cân nguyên thạch, chuyện này coi như bỏ qua!” Lời này vừa nói ra, hiện trường lập tức xôn xao.

Một vạn cân nguyên thạch?

Đó là khái niệm gì?

Đối với những người có mặt, đó đơn giản là một con số thiên văn!

“Tiền bối,.....” Thánh Nữ Dao Trì cũng tỏ ra có chút khó xử, “Một

vạn cân nguyên thạch, thật sự quá nhiều rồi…..” Nghe Thánh Nữ Dao Trì nói một vạn cân nguyên thạch là quá nhiều, Sở Hoang cười lạnh một tiếng, đôi mắt hơi híp lại, toát ra một luồng khí tức nguy hiểm: “Nếu đã như vậy, Dao Trì Thánh Địa, là muốn từ bỏ những người này sao?” Trong lời nói của anh lộ ra một sự uy hiếp không thể nghi ngờ.

Nói xong, anh nhấc tay lên, một sức mạnh cường đại ngưng tụ trong lòng bàn tay, làm ra vẻ muốn chém giết tất cả các đệ tử Dao Trì Thánh Địa đang bị bắt.

Thánh Nữ Dao Trì thấy vậy, sắc mặt chợt biến, những người này tuy phạm sai lầm, nhưng tính mạng dù sao cũng vô tội, nếu những người này thật sự bị giết, mặt mũi của Dao Trì Thánh Địa cũng mất hết rồi.

Trong lòng tuy không cam tâm, nhưng đối mặt với sự uy hiếp của Sở Hoang, nàng không thể không thỏa hiệp.

Hít sâu một hơi, cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe bình ổn: “Tiền bối, xin hãy hạ thủ lưu tình.

Những người này làm càn, Dao Trì Thánh Địa của tôi đã quản giáo không nghiêm.

Để bày tỏ sự xin lỗi, tôi nguyện ý chi trả một vạn cân nguyên thạch cho tiền bối.” Sở Hoang nghe vậy, dừng động tác trong tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Thánh Nữ Dao Trì.

Anh không thật sự muốn giết người, chỉ mượn cơ hội này để dằn mặt Dao Trì Thánh Địa, cho họ biết sự lợi hại của mình.

Nay mục đích đã đạt được, tự nhiên cũng vui vẻ mà biết điều dừng lại.

Vì vậy, anh thu hồi sức mạnh trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng: “Dao Trì Thánh Địa cũng thật hào phóng, tôi hài lòng.”

Thánh Nữ Dao Trì tuy sắc mặt khó coi, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận.

Nàng lập tức ra lệnh cho người đi lấy một vạn cân nguyên thạch, rồi đích thân giao cho Sở Hoang.

Sở Hoang kiểm tra không sai sót gì, gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

Lúc này, Thánh Nữ Dao Trì mới dám hỏi ra điều trong lòng: "Tiền bối thực lực cao cường, không biết quý danh là gì?" (Đọc truyện sảng khoái trên Phi Lư Tiểu Thuyết!) Mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng giọng điệu lại vô cùng cung kính, sợ chọc giận vị tiền bối cường đại trước mắt.

Sở Hoang liếc nhìn nàng, thản nhiên thốt ra cái tên của mình: "Sở Hoang, nếu muốn báo thù, cứ việc tìm tôi." Nghe lời đó, Thánh Nữ Dao Trì trong lòng rùng mình, vội vàng xua tay nói: "Tiền bối nói đùa rồi, tôi đâu dám tìm tiền bối báo thù." Giọng điệu nàng đầy vẻ kính sợ và kiêng dè, hiển nhiên đã bị thực lực và thủ đoạn của Sở Hoang trấn áp.

Sở Hoang không nán lại lâu, trực tiếp quay người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng.

Thánh Nữ Dao Trì nhìn theo bóng người khuất xa, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng thầm ghi nhớ cái tên này.

"Sở Hoang…..

Bắc Vực, từ khi nào lại có một tồn tại như vậy?" Nàng cũng không giải thích được.

Sau khi Sở Hoang rời đi, anh tìm một nơi ẩn giấu trong Thái Sơ Cổ Khoáng.

Ngồi khoanh chân xuống, bắt đầu luyện hóa một vạn cân nguyên

thạch trong tay.

Những nguyên thạch này tuy số lượng không ít, nhưng để thỏa mãn nhu cầu tu luyện của anh thì còn lâu mới đủ.

Cùng với quá trình luyện hóa, Sở Hoang có thể cảm nhận được năng lượng tinh thuần trong nguyên thạch không ngừng tràn vào cơ thể, nuôi dưỡng kinh mạch và đan điền của mình.

Ban đầu, hiệu quả luyện hóa rất rõ rệt, tu vi của anh đã có chút thăng tiến.

Tuy nhiên, khi luyện hóa càng nhiều nguyên thạch, hiệu quả lại dần giảm đi.

Sở Hoang hiểu rõ, vì cơ thể anh dần thích nghi với sự tràn vào của loại năng lượng này, muốn có thêm sự thăng tiến, cần năng lượng nguyên thạch tinh thuần và khổng lồ hơn nữa.

Nhưng, ngay cả như vậy, anh cũng không dừng động tác luyện hóa.

Dù sao những nguyên thạch này cũng không dễ có được, ít nhiều cũng có thể giúp ích cho tu vi.

Thời gian trôi qua từng chút một, Sở Hoang cuối cùng cũng luyện hóa xong toàn bộ một vạn cân nguyên thạch.

Anh chậm rãi mở mắt, cảm nhận sức mạnh dâng trào trong cơ thể, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng.

Mặc dù số nguyên thạch này còn xa mới đủ, nhưng ít nhất cũng giúp tu vi của anh tiến thêm một bước.

Để đạt cảnh giới Đại Đế trong trăm năm, nhất định phải nắm bắt mọi cơ duyên.

Sau khi luyện hóa xong, Sở Hoang đứng dậy rời khỏi nơi ẩn giấu

đó.

Chốc lát sau, Sở Hoang bước vào Nguyên Thành.

Thành trì này nổi tiếng với việc giao dịch nguyên thạch, trên đường phố tấp nập, tu sĩ và thương nhân qua lại không ngừng.

Muốn có được nhiều nguyên thạch hơn, cao cấp hơn, phải tiến vào sâu bên trong Thái Sơ Cổ Khoáng.

Sở Hoang tìm một người.

Chương 231

Lão Đao Bả Tử của Nguyên Thành.

Lão Đao Bả Tử sống trong một góc khuất không mấy bắt mắt ở khu Nam Thành của Nguyên Thành, nơi đó chỉ có năm căn nhà ngói xanh hơi cũ kỹ, những viên ngói trên mái nhà phản chiếu ánh nắng một màu xanh nhạt, nhưng khó che đi dấu vết của thời gian.

Những căn nhà thấp bé này, dưới sự tương phản của các kiến trúc cao lớn xung quanh, càng có vẻ nhỏ bé và đổ nát.

Lúc này, lão Đao Bả Tử đang ngồi ở cửa, một chút cũng không có vẻ uy phong lẫm liệt của lão đại vùng đất như trong truyền thuyết.

Ông ta trông như một lão nông chất phác bình thường, khuôn mặt nhăn nheo khắc họa sự tang thương của năm tháng, đôi tay thô ráp đầy vết chai sần, chứng kiến vô số thăng trầm.

Trong tay ông ta kẹp một điếu thuốc lá sợi, thỉnh thoảng lại rít "bàp bàp", trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

"Lão Đao Bả Tử?" Giọng Sở Hoang mang theo chút khinh thường, dường như giao du với hạng người như vậy là một sự sỉ nhục với anh.

Trong mắt lão Đao Bả Tử thoáng qua một tia khó chịu, nhưng nhanh chóng bị che giấu đi.

Ông ta đánh giá Sở Hoang, trong lòng thầm kinh ngạc.

Người này tuy trẻ tuổi, nhưng khí chất tỏa ra lại khiến ông ta cảm thấy một áp lực vô hình.

"Chính là lão phu, không biết các hạ có quý danh gì?" Lão Đao Bả Tử cố gắng làm cho giọng mình nghe bình ổn.

Sở Hoang không nói thừa, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn tiến vào sâu bên trong Thái Sơ Cổ Khoáng, nghe nói ông có đường tắt." Lão Đao Bả Tử trong lòng khẽ động, sâu bên trong Thái Sơ Cổ Khoáng, đó là một khu vực ngay cả ông ta cũng không dám dễ dàng đặt chân đến.

Ông ta đánh giá Sở Hoang, cố gắng nhìn ra manh mối từ ánh mắt đối phương.

Tuy nhiên, ánh mắt Sở Hoang sâu thẳm lạnh lùng, dường như mọi thứ đều không nằm trong mắt anh.

"Sâu bên trong Thái Sơ Cổ Khoáng, đó không phải nơi mà người bình thường có thể đến đâu." Lão Đao Bả Tử cố ý nói chậm lại, muốn thăm dò quyết tâm của Sở Hoang, "Nơi đó nguy hiểm trùng trùng, chỉ cần sơ sẩy một chút là mất mạng đấy ~" Sở Hoang khẽ cau mày, hiển nhiên cảm thấy khó chịu với sự thăm dò này.

Anh vẫy tay, một túi nguyên thạch nặng trịch rơi vào tay lão Đao Bả Tử, "Năm mươi cân nguyên thạch, đủ chưa?" Lão Đao Bả Tử nhón nhón cái túi trong tay, trong mắt thoáng qua một tia tham lam.

Chưa từng thấy một thanh niên có vẻ cao ngạo lại ra tay hào phóng như vậy.

Năm mươi cân nguyên thạch, đối với ông ta đã là một khoản tài sản không nhỏ rồi.

"Đủ rồi đủ rồi!" Lão Đao Bả Tử vội vàng gật đầu khom lưng nói, "Nếu các hạ đã có thành ý như vậy, vậy lão phu sẽ liều mình đi cùng quân tử, sáng mai chúng ta xuất phát!" Sở Hoang hài lòng gật đầu, không nói thêm lời nào, quay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng xuyên qua tầng mây, những tia sáng vàng rực rỡ chiếu xuống đội ngũ đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường.

Trong đội của lão Đao Bả Tử, mọi người xì xào bàn tán, ánh mắt không ngừng liếc nhìn Sở Hoang, vị thành viên mới gia nhập.

Trên mặt họ đầy vẻ tò mò, nhưng vì uy nghiêm của lão Đao Bả Tử, không ai dám trực tiếp tiến lên hỏi.

Lão Đao Bả Tử nhìn quanh một lượt, thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, vung tay lên, hô to: "Xuất phát!" Đội ngũ lập tức lên đường, tiến về phía khu vực trung tâm của Thái Sơ Cổ Khoáng.

Chẳng bao lâu, họ đã đến vùng rìa, một khu vực hoang vu và nguy hiểm song hành.

Lão Đao Bả Tử dừng bước, cau mày thật chặt, nhìn quanh một lát rồi trầm giọng nói: "Bên trong rất nguy hiểm, không phải những gì chúng ta có thể dễ dàng đối phó, tôi đề nghị chúng ta dừng lại ở đây." Trong đội ngũ lập tức vang lên những tiếng bất mãn.

"Chúng tôi đến đây để tìm kiếm nguyên thạch, bây giờ còn cách mục tiêu rất xa!" "Ở đây trông khá an toàn, lão Đao Bả Tử, có phải quá cẩn thận rồi không?" Khi mọi người đang tranh cãi không ngừng, đột nhiên, sắc trời chợt biến.

Gió lớn bất chợt nổi lên, cơn bão đen càn quét, dường như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Mấy người trong đội không kịp đề phòng, lập tức bị cuốn vào trong bão, chỉ trong chớp mắt đã thân tàn đạo tiêu, ngay cả thi cốt cũng không còn sót lại.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh hoàng, chỉ có Sở Hoang là thần sắc như thường.

Anh nhận ra địa hình trước mắt, đó là nơi giao thoa của "Hỏa Long Phần" và "Long Điệt Huyết", mức độ nguy hiểm cực kỳ cao.

Liếc nhìn xung quanh, Sở Hoang đi về một phía.

“Này, anh biết đường trong đó sao?” “Nhìn kìa, hình như anh ta không sợ hãi chút nào!” (Đọc truyện sảng khoái trên Phi Lư Tiểu Thuyết!) Mọi người trong đội thấy vậy, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng do dự một lát rồi cũng đi theo.

Sở Hoang không quay đầu lại, cũng không nói thêm gì, chỉ tiếp tục tiến về phía trước.

Anh biết, ở nơi nguy hiểm này, bất kỳ sự do dự và nhút nhát nào cũng có thể trở thành điểm yếu chí mạng.

“Huynh đệ, xác định con đường này đúng không?” Có người cuối cùng cũng không nhịn được mở lời hỏi.

Sở Hoang không ngừng bước chân, căn bản không để ý đến người đó.

Ngay lúc này, trong đội ngũ đột nhiên có người kinh hô thành tiếng, “Nhìn kìa, cái bóng đó?” Mọi người lũ lượt quay đầu lại, nhưng chỉ thấy một bóng đen mơ hồ lướt qua nhanh chóng, biến mất ở đường chân trời hoang vu.

Ngay sau đó, trong đội ngũ lại một trận xôn xao.

“Tam không thấy đâu rồi!” “Vừa nãy còn ở cạnh tôi, đột nhiên biến mất rồi sao?” Sự khủng bố như lửa cháy lan rộng trong đội ngũ, trên mặt mọi người đầy vẻ hoảng sợ.

Sở Hoang lại thần sắc bình tĩnh, không để ý đến sự xôn xao xung quanh, trái lại lấy ra hàng trăm cân nguyên thạch.

Những nguyên thạch này lấp lánh ánh sáng mê hoặc, dường như ẩn chứa sức mạnh vô tận.

Ngay sau đó, anh bắt đầu nhanh chóng và có trật tự bố trí trận pháp, mỗi khối nguyên thạch đều được đặt chính xác vào vị trí đặc biệt.

Bí pháp được ghi lại trong Nguyên Thiên Thư, lúc này vừa vặn có thể dùng đến.

Những người xung quanh nhìn thấy nguyên thạch trong tay Sở Hoang, đều trợn mắt há hốc mồm.

Có người nuốt một ngụm nước bọt, thèm thuồng nói: "Trời ơi, sao lại có nhiều nguyên thạch như vậy?" "Có nhiều nguyên thạch như vậy, sao còn mạo hiểm ở cái nơi quỷ quái này chứ?" Một người khác không hiểu lẩm bẩm.

Sở Hoang không để ý đến mọi người, chỉ tiếp tục thao túng trận pháp.

Trong trận pháp, sức mạnh của nguyên thạch nhanh chóng bùng cháy, hình thành một con đường sáng rực.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. (được) Tuy nhiên, sự kinh ngạc nhanh chóng bị phá vỡ bởi ba bóng người xuất hiện trên đường chân trời.

Mặc dù khoảng cách xa xôi, nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng đường nét mơ hồ.

Một người trong số đó rực rỡ chói mắt như mặt trời vàng, một người khác áo trắng như tuyết, như tiên tử hạ phàm, còn người ở giữa thì mang lại cảm giác hư ảo mờ mịt.

"Ba người đó là ai?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Có người kinh hãi hỏi.

Sở Hoang ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào ba bóng người đó, không trả lời.

Những người có thể xuất hiện trong Sinh Mệnh Cấm Khu, đều là những tồn tại có thực lực sâu không lường được.

Mấy người này, hiển nhiên là những thứ mà anh cần giải quyết trong cuộc chiến Sinh Mệnh Cấm Khu.

"Chúng ta phải làm gì đây?" Có người lo lắng hỏi, giọng mang theo chút run rẩy.

Sở Hoang trầm mặc một lát, chậm rãi mở lời: "Đi theo tôi." Giọng nói của anh tuy bình tĩnh, nhưng lại mang một cảm giác không thể nghi ngờ, mọi người tuy trong lòng sợ hãi, nhưng cũng dứt khoát đi theo.

Mọi người cẩn thận từng chút một tiến về phía trước, trong vùng đất hoang vu nguy hiểm, cảm giác như đang không ngừng đi vòng, nhưng may mắn thay, mấy bóng người bí ẩn kia đã không theo kịp.

Đi được một đoạn đường, lão Đao Bả Tử và những người khác không nhịn được bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Tôi nghe người ta nói, trong cổ khoáng có Thánh Linh tự sinh ra, loại tồn tại đó cường đại vô song, Đại Thành Thần Vương Đông Hoang tiến vào, e rằng cũng phải vẫn lạc." Lão Đao Bả Tử thần sắc ngưng trọng nói.

"À, tôi cũng nghe nói vậy.

Nghe nói Thánh Linh đó bảo vệ vô tận bảo tàng trong cổ khoáng, nhưng ai cũng chưa từng thấy diện mạo thật sự của nó." Một người khác tiếp lời.

"Có một lời đồn còn ly kỳ hơn," Lại có người thần bí hề hề mở lời, "bên trong tồn tại tiên tộc.

Xem kìa, nếu trong cổ khoáng thật sự có tiên nhân cư trú, vậy chẳng phải chúng ta có khả năng đạt được tiên duyên sao?" Mọi người nghe vậy, trong mắt đều lóe lên một tia sáng rực rỡ.

Tiên duyên a, đó chính là thứ mà những tu sĩ này mơ ước bấy lâu

nay.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại làm ngơ trước những lời bàn tán này.

Tiên duyên?

Ở đây chỉ có sát cơ.

Sở Hoang ngưng mắt nhìn về phía trước, kiến thức Nguyên Thiên Thư luân chuyển trong đầu, giúp anh giải thích các pháp tắc và trật tự của nơi này.

Anh khẽ cau mày, "pháp tắc" và "trật tự" của nơi này bị vặn vẹo một cách bất thường, dường như có một lực lượng vô hình đang thao túng mọi thứ.

"Đừng dừng lại." Sở Hoang thản nhiên mở lời.

Anh dẫn lão Đao Bả Tử và những người khác cẩn thận tiếp tục đi sâu vào vùng đất thần bí này.

Chương 232

Chẳng bao lâu sau, họ nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta chấn động.

Ánh sao khắp trời hội tụ thành sông, như thác nước đổ xuống, nhưng ánh sáng của những Thần Nguyên còn rực rỡ chói mắt hơn ánh sao, lúc bay lên không trung, lúc chìm xuống lòng đất, biến hóa khôn lường.

Nhưng trong vùng ánh sáng thần bí này, lại rải rác vô số thi thể, mỗi một thi thể đều phát ra ánh sáng yếu ớt, hiển nhiên là di hài của những cao thủ đỉnh cấp.

Mọi người trong lòng rùng mình, những cao thủ này e rằng đều đã bỏ mạng tại đây vì tìm kiếm Thần Nguyên.

Sở Hoang dẫn mọi người đi vòng qua khu vực này, đến trước một đại điện.

Bên trong đại điện, có rất nhiều ghi chép của Nguyên Thiên Sư về nguyên thạch, nhưng Sở Hoang lại không hề hứng thú với điều này, ánh mắt anh bị cái bóng đen cách đó một khoảng thu hút.

Đó là một cái bóng đen tóc tai bù xù, chiều cao tương đương người bình thường, tóc xám chấm đất, che khuất hoàn toàn khuôn mặt thật.

Mái tóc dày đặc khiến người ta rùng mình, đôi mắt trống rỗng dường như có thể nuốt chửng mọi ánh sáng, từng sợi ánh trăng len lỏi qua mái tóc xám rồi chìm vào đôi mắt trống rỗng, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Sở Hoang ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cái bóng đen tóc

tai bù xù đó, cảm nhận luồng khí tức bất thường càng lúc càng mạnh.

Anh không nói gì thêm, trực tiếp bước đi, cẩn thận tiếp cận cái bóng đen.

Những người phía sau thấy vậy, tuy trong lòng có chút nơm nớp lo sợ, nhưng cũng chỉ có thể bám sát bước chân Sở Hoang.

Họ biết, vào lúc này, chỉ có tin tưởng vào vị thanh niên cao ngạo bí ẩn này, mới có khả năng vượt qua khu vực nguy hiểm chưa biết này.

Cùng với việc rút ngắn khoảng cách, diện mạo thật sự của cái bóng đen dần hiện ra trước mắt mọi người.

Mái tóc dày đặc và đôi mắt trống rỗng sâu thẳm, khiến người ta rùng mình.

"Tiền bối, chúng, chúng ta rời đi đi?" "Cái thứ đó….." Lão Đao Bả Tử và những người khác, dường như đều có chút sợ hãi.

Sở Hoang lúc này, lại chủ động ra tay.

Anh lật lòng bàn tay, một sức mạnh cường đại lập tức ngưng tụ thành, trực tiếp đánh về phía cái bóng đen.

Cái bóng đen dường như cũng nhận ra nguy hiểm, phát ra một tiếng gầm rít, đối đầu với đòn tấn công của Sở Hoang.

Tuy nhiên, khi sức mạnh của cả hai va chạm, cái bóng đen lập tức bị chấn động bay ngược ra, những sợi tóc trên người đều bị chấn động dựng đứng.

Sở Hoang không dừng lại, thân hình như hình với bóng đuổi theo, đấm một quyền rồi lại một quyền về phía cái bóng đen.

Mỗi quyền đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, khiến cái bóng đen căn bản không thể chống đỡ.

Dưới những đòn tấn công liên tục của Sở Hoang, cái bóng đen dần

dần tan rã, cuối cùng hóa thành một khối đá màu đen rơi xuống đất.

Sở Hoang ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào khối đá đen kịt đó, trong lòng dâng lên một sự tò mò mạnh mẽ.

Khối đá này tuy chỉ lớn bằng nắm tay, nhưng ánh sáng thần thánh phát ra lại khiến người ta không thể bỏ qua.

Anh bước về phía khối đá, định nhặt nó lên để quan sát kỹ.

Tuy nhiên, khi Sở Hoang đưa tay ra nhặt khối đá đen đó, anh lại bất ngờ phát hiện nó nặng dị thường.

Lần thử đầu tiên không thể nhấc được khối đá, khiến anh kinh ngạc lớn.

Khối đá đen rơi xuống đất, phát ra một tiếng "loảng xoảng" vang dội, khiến cả đại điện cũng vì thế mà rung chuyển một trận.

Sở Hoang kinh ngạc nhìn khối đá trên đất, trong lòng tràn đầy.

Khối đá này tuy chỉ lớn bằng nắm tay, nhưng dường như có trọng lượng của hàng vạn cân!

Lúc này, những người khác cũng xúm lại, tò mò nhìn khối đá đen bí ẩn này. (Đọc truyện sảng khoái trên Phi Lư Tiểu Thuyết!) Dưới ánh mắt của mọi người, lớp vỏ đá đen đột nhiên rung động, sau đó lại bong ra một vài mảnh vỡ.

Một tia sáng đỏ rực rỡ từ trong khối đá bắn ra, chói lọi như cầu vồng, chói mắt đến mức mọi người không thể nhìn thẳng.

"Hoàng Huyết Xích Kim!" Có người kinh hô thành tiếng, giọng đầy vẻ chấn động và tham lam.

Sở Hoang thì nhíu mày, nhìn khối đá phát ra ánh sáng đỏ đó.

Điều phi phàm của khối đá này, là nó ẩn chứa Hoàng Huyết Xích Kim trong truyền thuyết!

Loại bảo vật quý hiếm này, chính là nguyên liệu đủ để luyện chế Đế Binh.

Anh trực tiếp đưa tay ra, thu nó vào, dung nhập vào Hắc Hoàng Mẫu Khí của mình.

Những người khác nhìn cảnh tượng này, tuy trong lòng khao khát, nhưng cũng căn bản không dám có ý nghĩ gì.

"Đi thôi." Sở Hoang thản nhiên mở lời.

Mấy người kia chỉ có thể đi theo.

Sau khi có được Hoàng Huyết Xích Kim, Sở Hoang cũng không định nán lại đó lâu, dẫn mấy người kia, nhanh chóng rời khỏi khu vực cổ điện.

"Ra rồi!

Thật sự ra rồi!" Chốc lát sau, họ đã trở lại vùng rìa.

Lão Đao Bả Tử và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi." Sở Hoang liếc nhìn mấy người kia.

Mấy người kia nghe vậy, đều hành lễ, sau đó nhanh chóng dưới sự dẫn dắt của lão Đao Bả Tử, đi về phía xa.

Sở Hoang lúc này, lại chậm rãi tiến gần đến rìa Thái Sơ Cổ Khoáng.

Ở đây, anh nhìn thấy một con chó đen lớn đang quanh quẩn xung quanh.

Đó, không phải Hắc Hoàng sao?

Anh khẽ cau mày, suy nghĩ về việc có lẽ mình đã đến sớm hơn dòng thời gian một chút, nên gặp Hắc Hoàng cũng không có gì lạ.

Hắc Hoàng đang chuyên tâm ngửi đất, dường như đang tìm kiếm

gì đó, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí tức cường đại khóa chặt mình.

Nó lập tức cảnh giác ngẩng đầu lên, đôi mắt chó trừng lớn, ngẩng đầu cảnh giác nhìn Sở Hoang.

Khi đối diện với đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng của Sở Hoang, nó trong lòng giật mình, quay người bỏ chạy.

Tuy nhiên, Sở Hoang hành động còn nhanh hơn.

Anh nhanh chóng vươn một tay, chính xác tóm lấy cổ Hắc Hoàng, nhấc bổng nó lên.

Hắc Hoàng giãy giụa, phát ra mấy tiếng chó sủa, nhưng căn bản không thể thoát khỏi sự kiềm chế của Sở Hoang.

"Yên tĩnh một chút." Sở Hoang lạnh lùng nói, trong mắt lộ ra vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Hắc Hoàng dường như bị khí thế của Sở Hoang trấn áp, nhưng nhanh chóng cũng có chút tức giận.

"Làm gì?

Sao lại bắt ta?

Ngươi có biết bản tôn là ai không?

Không, là chó?" Hắc Hoàng trừng mắt, cố làm ra vẻ hung dữ quay đầu đi, cố gắng duy trì uy nghiêm của mình.

Ngay cả Sở Hoang, cũng suýt chút nữa bị nó chọc cười.

Hắc Hoàng thấy vậy, càng thêm kiêu ngạo uy hiếp: "Tiểu tử, tốt nhất là mau thả ta ra, nếu không bản tôn nổi giận, thì thảm rồi đó!" Sở Hoang chỉ "a a" cười một tiếng, không để ý nói: "Con chó mà Thanh Đế nuôi, bây giờ Thanh Đế cũng chết rồi." Hắc Hoàng sững sờ, không ngờ Sở Hoang lại kiêu ngạo như vậy.

Nó trừng lớn mắt, không thể tin nổi nhìn Sở Hoang, nhất thời lại có chút nghẹn lời.

Mãi một lúc lâu, nó mới mềm nhũn xuống, đổi một bộ dạng đáng thương, cầu xin: "Cái đó, ta thật ra chỉ là một con chó hoang, cũng không ngon, cũng chẳng có tác dụng gì.

Thả ta đi mà, được không?" Nhìn bộ dạng khúm núm của Hắc Hoàng, Sở Hoang càng thêm cạn lời.

Lắc đầu, nói: "Thả?

Điều đó không được.

Không, tôi có một vấn đề muốn hỏi." "Vấn đề?" Hắc Hoàng cẩn thận hỏi.

"Ngươi có muốn thành tiên không?" Sở Hoang mỉm cười hỏi.

"Thành tiên?" Hắc Hoàng lập tức sững sờ, trong mắt thoáng qua vẻ kinh nghi bất định.

Chương 233

Nó nhìn chằm chằm vào Sở Hoang, cố gắng đọc ra manh mối từ biểu cảm của anh.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ bình tĩnh nhìn nó, chờ đợi câu trả lời của nó.

"…… Ngươi là ai?" Hắc Hoàng lắp bắp hỏi, hiển nhiên bị lời nói của Sở Hoang làm cho kinh ngạc.

Sở Hoang nhìn Hắc Hoàng, trong mắt lóe lên ánh sáng sâu thẳm, thản nhiên hỏi: "Đừng quan tâm tôi là ai, chỉ cần nói cho tôi biết, ngươi có muốn thành tiên không?" Hắc Hoàng trừng lớn mắt, đối mặt với vấn đề này, nó hầu như không do dự mà nghiến răng trả lời: "Có!

Chắc chắn!

Nhưng bằng cách nào?

Ngươi có biết cách thành tiên sao?" Giọng điệu của nó mang theo sự nghi ngờ đậm đặc.

Sở Hoang "a a" cười một tiếng, không để ý đến sự chất vấn của Hắc Hoàng.

Lại tung ra một vấn đề mê hoặc: "Vậy ngươi có muốn Yêu Tộc Đại Đế Cổ Kinh không?" Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức trừng lớn đôi mắt chó, khó tin nhìn Sở Hoang: "Sao, khẩu khí lớn vậy?

Một lát thì thành tiên, một lát lại muốn Đế Cổ Kinh, ngươi là ai vậy?

Ngươi tưởng Vô Thủy Đại Đế trọng sinh sao?" Đối mặt với một loạt câu hỏi của Hắc Hoàng, Sở Hoang không trực tiếp trả lời.

Anh nhấc tay lên, một sức mạnh kinh khủng đột nhiên hiện ra, không khí xung quanh dường như đều đông cứng lại.

Hắc Hoàng cảm nhận luồng sức mạnh đó, cả người, không, cả con chó đều ngây người.

Trong luồng sức mạnh đó, nó quả thực cảm nhận được khí tức khủng bố của Yêu Tộc Đại Đế, dường như trở về những năm tháng chinh chiến xưa kia.

Hắc Hoàng lắp bắp nói: "…Thật sự có sao?" Trong mắt nó tràn đầy sự chấn động và kính sợ, đối với thân phận và thực lực của Sở Hoang nảy sinh sự tò mò và kiêng dè sâu sắc.

Thấy Sở Hoang phô diễn thực lực, thái độ của Hắc Hoàng lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Nó chuyển sang bộ dạng chó con, vẫy đuôi nịnh nọt tiến đến gần Sở Hoang, trong mắt lóe lên sự tham lam và kỳ vọng: "Cái đó, Yêu Đế Cổ Kinh có thể cho ta xem được không?" Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng, thản nhiên nói: "Cổ Kinh có thể cho ngươi, tôi thậm chí có thể cho ngươi một giọt máu Yêu Đế.

Nhưng, có điều kiện." Hắc Hoàng nghe lời đó, tai lập tức dựng lên, trong mắt lóe lên ánh sáng phấn khích: "Điều kiện?

Mau nói mau nói!" "Điều kiện, ngươi phải nhận tôi làm chủ." Giọng Sở Hoang vẫn bình thản, nhưng lại toát ra một vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Hắc Hoàng vừa nghe phải nhận chủ, lập tức có chút không vui.

Nó ưỡn ngực, khinh thường nói: "Chủ nhân của ta, đó nhất định phải là nhân vật cấp bậc Đại Đế!

Khí tức của ngươi tuy cường thế, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một Đại Năng thôi chứ gì?

So với Đại Đế, còn kém xa.

Không được không được, ta không thể tùy tiện nhận chủ." Sở Hoang nghe vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh: "Nếu đã như vậy, vậy đừng mơ Yêu Đế Cổ Kinh.

Tôi cũng không thể giữ mạng chó của ngươi." Nghe lời đó, Hắc Hoàng lập tức có chút tức giận.

Nó nhe răng trợn mắt nói: "Cổ Kinh không cổ Kinh thì thôi, một Đại Năng, giết ta cũng không thể!" Sở Hoang sắc mặt chợt lạnh, đôi mắt hơi híp lại, hỏi ngược lại: "Sao?" Lời vừa dứt, anh đột nhiên ra tay, một sức mạnh cường đại trực tiếp dũng mãnh về phía Hắc Hoàng.

Hắc Hoàng chỉ cảm thấy một áp lực khủng bố ập đến, dường như bị một ngọn núi lớn đè nặng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Nó kinh hãi phát hiện, trước sức mạnh đó mình hoàn toàn không có sức chống cự, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nghiền nát.

"Ngươi, ngươi là ai?" Hắc Hoàng lắp bắp hỏi, trong mắt tràn đầy sự khủng bố và khó hiểu.

Thấy Hắc Hoàng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, Sở Hoang biết thời cơ đã chín muồi. (Đọc truyện sảng khoái trên Phi Lư Tiểu Thuyết!) Anh thản nhiên mở lời, hạ tối hậu thư cho Hắc Hoàng: "Cho ngươi cơ hội cuối cùng, nhận tôi làm chủ, hoặc chọn chết tại đây." Hắc Hoàng nghiến răng nghiến lợi, hiển nhiên nội tâm đang trải qua sự giằng xé kịch liệt.

Cuối cùng, dường như đã nhận ra tình thế, nó bất lực cúi đầu: "Không, ngươi ít nhất cũng là một Thánh Nhân Vương, được, ta nhận thua.

Ta nguyện ý nhận ngươi làm chủ!" Nghe Hắc Hoàng khuất phục,

Sở Hoang hài lòng gật đầu.

Anh đưa lòng bàn tay ra, Hắc Hoàng ngoan ngoãn nhả ra hồn hỏa.

Sở Hoang nhận lấy hồn hỏa, khẽ cười một tiếng, thu nó vào lòng bàn tay.

Hắc Hoàng chính thức trở thành linh thú của anh, sinh tử đều nằm trong một niệm của anh.

Nhìn Hắc Hoàng với vẻ không cam tâm nhưng lại bất lực, Sở Hoang thản nhiên nói: "Nếu đã là chó của tôi, vậy tôi cũng sẽ không bạc đãi.

Chỉ cần trung thành tận tâm, lợi ích tự nhiên sẽ không thiếu của ngươi." Nghe lời đó, trong mắt Hắc Hoàng lập tức lóe lên một tia kinh ngạc.

Nó vội vàng vẫy đầu vẫy đuôi, nịnh nọt nói: "Vậy thì ta cảm ơn chủ nhân trước!

Ta Hắc Hoàng nhất định sẽ trung thành tận tâm, tuyệt đối không phản bội!" Nhìn bộ dạng đó của Hắc Hoàng, Sở Hoang trong lòng không khỏi có chút cạn lời.

Khí phách của chó đen đâu rồi?

Sở Hoang lật lòng bàn tay, một giọt máu lấp lánh ánh sáng rực rỡ xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

Giọt máu này tuy chỉ nhỏ bé, nhưng khí tức phát ra lại khủng bố đến mức đó, dường như ẩn chứa uy năng và sức sống vô tận.

Đó là máu Thanh Đế được luyện hóa từ trái tim Yêu Đế, vô cùng quý giá.

Hắc Hoàng nhìn giọt máu đó trong khoảnh khắc, trong mắt lập tức bùng nổ ánh sáng vô cùng kích động và phấn khích.

Nó biết rõ sự quý giá của giọt máu này, đây không phải là một giọt máu bình thường, mà ẩn chứa vô tận đạo tắc và cảm ngộ của Thanh Đế.

Đối với một yêu tộc như nó, đây nghiễm nhiên là một tạo hóa cực lớn.

Hắc Hoàng há miệng không kịp chờ đợi, một ngụm nuốt giọt máu Thanh Đế đó xuống.

Tuy nhiên, nó lại không ngờ, uy năng của giọt máu này lại khủng bố đến vậy.

Sau khi máu vào cơ thể, lập tức hóa thành một luồng sức mạnh bàng bạc hoành hành đâm thẳng vào trong cơ thể, dường như muốn làm nổ tung cơ thể nó.

Hắc Hoàng nhảy tưng bừng, đau đớn kêu "ẳng ẳng", nhưng lại không thể đẩy luồng sức mạnh đó ra khỏi cơ thể.

Trong lòng nó kinh hoàng vạn phần, sợ rằng cứ như vậy sẽ bị nổ tung mà chết.

Sở Hoang nhìn bộ dạng nuốt chửng một cách cẩu thả của Hắc Hoàng, không khỏi cảm thấy có chút cạn lời.

Anh lắc đầu, đưa lòng bàn tay đặt lên đỉnh đầu Hắc Hoàng, một luồng sức mạnh dịu dàng dũng mãnh vào trong cơ thể Hắc Hoàng.

Dưới sự giúp đỡ của anh, luồng sức mạnh cuồng bạo đó dần trở nên ôn thuận, bắt đầu được cơ thể Hắc Hoàng hấp thu.

Cùng với thời gian trôi qua, cơ thể Hắc Hoàng dần thích nghi với luồng sức mạnh đó, và bắt đầu luyện hóa nó thành của riêng mình.

Thực lực của nó vào khoảnh khắc này đã được nâng cao đáng kể, khí tức tỏa ra từ toàn thân cũng trở nên cường đại và khủng bố hơn.

Khi Sở Hoang thu hồi lòng bàn tay, Hắc Hoàng đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nó cảm kích nhìn Sở Hoang, biết rõ lần này có thể thoát chết và thực lực tăng mạnh, tất cả đều nhờ vào sự giúp đỡ của vị chủ nhân mới này.

Nán lại một lát, Hắc Hoàng ngồi sang một bên, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Đột nhiên, nó ngẩng đầu lên, nhìn Sở Hoang, đuôi khẽ vẫy vẫy, mang theo chút nịnh nọt nói: "Chủ nhân, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta cũng có thứ có thể cho ngài." Sở Hoang nghe vậy, lông mày khẽ nhướng lên, nhìn Hắc Hoàng, ý bảo nó nói tiếp.

"Tây Hoàng Kinh, chủ nhân có hứng thú không?" Hắc Hoàng thần bí nói, dường như đang nắm giữ một loại bảo tàng không tầm thường.

Sở Hoang ánh mắt bình tĩnh lướt qua Hắc Hoàng, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, chỉ thản nhiên hỏi: "Vậy Tây Hoàng Kinh, không phải ở Dao Trì Cố Địa sao?" Hắc Hoàng sững sờ, hiển nhiên không ngờ Sở Hoang lại biết bí mật này, nó trừng lớn mắt, kinh ngạc nói: "Ngài đều biết sao?

Không hổ là người có thể làm chủ nhân của ta a!" Sở Hoang không đáp lại lời nịnh hót của Hắc Hoàng, chỉ thản nhiên nói một câu: "Đi thôi." Ngôn từ ngắn gọn, nhưng lại toát ra một khí thế không thể nghi ngờ.

Hắc Hoàng lập tức nhảy dựng lên, vẫy đuôi, phấn khích chạy quanh Sở Hoang vài vòng, sau đó ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Sở Hoang.

Một người một chó, không nói nhiều lời, cứ thế trực tiếp xuất

phát.

Bóng dáng của họ dần biến mất ở phía xa, chỉ để lại những hạt bụi mỏng manh bay lượn trong không trung.

Hai người nhanh chóng đến Dao Trì Cố Địa, một vùng đất cổ xưa thần bí, từng được mệnh danh là nơi phi tiên, lưu truyền rất nhiều truyền thuyết cổ xưa.

Hắc Hoàng nhìn quanh, trong mắt mang theo chút hồi ức, nói: "Chủ nhân, ta nhớ ở đây, có một kẽ hở ẩn giấu, có thể thông vào bên trong phong ấn." Nói xong, Hắc Hoàng bắt đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh, mũi sát đất, không ngừng ngửi.

Sở Hoang thì lặng lẽ đứng một bên, ánh mắt sâu thẳm, dường như đang suy tư.

Một lát sau, Hắc Hoàng đột nhiên phấn khích kêu lên: "Tìm thấy rồi!

Ở đây!" Nó chạy đến bên một cái giếng cổ, chỉ vào miệng giếng nói: "Cái kẽ hở đó, nhưng giếng cổ bị phong ấn rồi, ta phải tìm cách mở ra." Sở Hoang đi đến bên giếng cổ, cẩn thận quan sát phong ấn trên miệng giếng, sau đó thản nhiên nói: "Tôi thử xem sao." Nói xong, anh đưa lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ một sức mạnh cường đại, đột nhiên đánh mạnh vào phong ấn miệng giếng.

Chỉ thấy phong ấn dưới sức mạnh của Sở Hoang dần dần nứt ra, cuối cùng hoàn toàn vỡ nát.

Chương 234

Hắc Hoàng nhìn Sở Hoang dễ dàng phá giải phong ấn, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Nó cảm thán nói: "Chủ nhân, thực lực của ngài thật sự quá mạnh!

Ta vốn tưởng phong ấn này khó mà giải khai được." Sở Hoang khẽ cười, không nói gì, chỉ ý bảo Hắc Hoàng nhảy vào giếng cổ.

Hắc Hoàng gật đầu, nhảy vọt một cái, biến mất trong giếng cổ.

Sở Hoang theo sát phía sau, cũng nhảy vào giếng cổ.

Giếng cổ quả thực sâu không thấy đáy, dọc theo vách giếng đi xuống, đi bộ hơn hai nghìn mét mới chạm đất.

Đáy giếng không có nước, chỉ có một bãi bùn lầy lội.

Cái giếng cổ này dường như liên thông với sông ngầm dưới đất, chỉ là hiện tại nước sông đã cạn kiệt, chỉ có những vũng nước nhỏ thỉnh thoảng nhìn thấy ở xa chứng tỏ nơi đây từng có dòng nước chảy xiết.

Sở Hoang nhìn quanh, trên mặt lộ ra vẻ quái dị, quay đầu hỏi Hắc Hoàng: "Sẽ không phải chạy vào ổ chó của ngươi chứ?" Hắc Hoàng nghe vậy, trên mặt thoáng qua một tia ngượng ngùng, nó gãi gãi đầu, giả vờ không nghe thấy lời châm chọc của Sở Hoang, quay người vội vàng dẫn đường phía trước, cố gắng chuyển chủ đề.

Họ xuyên qua một vùng hồ lớn đã cạn khô, phần lớn khu vực xung quanh hồ đều hoang tàn chết chóc, chỉ có một số ít nơi vẫn giữ được sự sống.

Ở những khu vực tràn đầy sức sống này, cỏ xanh um tùm như người, hoa tiên nở rộ, tạo thành sự tương phản rõ rệt với sự hoang tàn

xung quanh.

Cùng với việc tiếp tục đi sâu vào, cảnh tượng trước mắt dần trở nên tráng lệ.

Liên tục đi qua mấy sườn núi, những cây cối xanh tươi một lần nữa hiện ra trước mắt.

Thác nước đổ từ vách núi xuống, tạo thành từng cột nước nhỏ dài, trong làn sương mù, thấp thoáng có thể nhìn thấy những cung điện sừng sững giữa không trung, như thể bước vào tiên cảnh vậy.

Tiếp tục tiến về phía trước, mỗi bước chân dường như đều đạp trên mây, cảnh sắc xung quanh đẹp đến nao lòng. (Đọc truyện sảng khoái trên Phi Lư Tiểu Thuyết!) Sở Hoang nhìn Hắc Hoàng, mở lời hỏi: "Vị trí chính xác của Tây Hoàng Kinh là ở đâu?" Trong lòng Sở Hoang kỳ thực không cần Tây Hoàng Kinh, công pháp tu hành của bản thân đã đủ cường đại.

Nhưng anh biết rõ, loại bí pháp tu hành cấp bậc Đại Đế này đối với tộc nhân của anh, nghiễm nhiên là một bảo vật vô giá.

Nếu có thể có được, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn cho việc tu hành của tộc nhân.

Tuy nhiên, Hắc Hoàng lại không trực tiếp trả lời câu hỏi của Sở Hoang, thần bí cười cười, nói: "Chủ nhân, đừng vội, bên đó có thứ tốt đấy.

Đi theo ta." Nói xong, Hắc Hoàng liền dẫn Sở Hoang đến bên một cái ao.

Cái ao này trông bình thường, nhưng Hắc Hoàng lại giới thiệu: "Chủ nhân, đừng xem thường cái ao này, đây chính là nơi Dao Trì tiên tử năm xưa từng tắm rửa.

Cảm nhận linh khí ở đây xem, dồi dào biết bao!" Sở Hoang lại

không bị lời nói của Hắc Hoàng làm lay động, anh thản nhiên liếc nhìn cái ao, sau đó nói: "Ngươi nhìn xem bên dưới có bao nhiêu thi thể?" Hắc Hoàng bị lời nói của Sở Hoang dọa giật mình, vốn định nhảy vào tắm rửa.

Nghe Sở Hoang nói vậy, vội vàng cẩn thận quan sát cái ao, quả nhiên phát hiện trong sâu thẳm có những cái bóng, trông như thi thể, mang lại một cảm giác kinh khủng.

"…Chuyện gì vậy?" Hắc Hoàng kinh ngạc hỏi.

Sở Hoang liếc nhìn cái ao trông có vẻ sâu thẳm đó, thản nhiên nói với Hắc Hoàng: "Thứ ở dưới đó, đã không còn từ lâu rồi, đừng nhìn nữa." Giọng nói của anh bình tĩnh và chắc chắn, dường như đã nhìn thấu mọi thứ dưới đáy ao.

Hắc Hoàng nghe vậy, tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng biết phán đoán của Sở Hoang thường không sai.

Nó hậm hực thu lại ánh mắt, nhưng tai lại đột nhiên động đậy, dường như đã bắt được tin tức.

Ngay lúc này!

Sở Hoang chuyển hướng sang một bên khác, ánh mắt như đèn lồng, dường như có thể xuyên thấu qua từng lớp sương mù, "Bên kia linh lực dao động mãnh liệt, có lẽ là vị trí dược điền.

Tôi đi xem sao." Nghe vậy, đôi mắt của Hắc Hoàng lập tức sáng rực.

Đối với sự yêu thích linh dược của nó, giống như sự say mê kẹo của một đứa trẻ vậy.

Vừa nghe hai chữ "dược điền", nó liền không kịp chờ đợi mà chạy lon ton đến, lòng đầy mong chờ tìm thấy những linh dược quý giá.

Chẳng mấy chốc đã đến vị trí dược điền.

Chỉ thấy từng mảnh dược điền xanh biếc hiện ra trước mắt, các loại linh dược dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh rực rỡ, tỏa ra hương thơm mê hoặc.

Những linh dược này đã sinh trưởng vô tận năm tháng, giờ đây trông đặc biệt cường tráng, dược hiệu cũng chắc chắn phi thường.

Sở Hoang nhìn những linh dược này, trong mắt lóe lên một tia sáng hài lòng.

Anh phất tay, một lực lượng vô hình liền nhổ tận gốc tất cả linh dược, sau đó gọn gàng thu vào không gian trữ vật.

Hắc Hoàng đứng một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ và thèm thuồng.

Nó nuốt một ngụm nước bọt, nhưng lại không dám nói gì.

Từ rìa dược điền nhìn ra, một rừng bia đá dày đặc hiện ra trước mắt, mỗi khối bia đá đều trông cổ kính thần bí.

Hắc Hoàng nhìn chằm chằm vào những bia đá đó, trong mắt lóe lên một tia sáng bừng tỉnh.

“Ta hiểu rồi!” Hắc Hoàng đột nhiên kêu lên, “Bên đó, là vị trí của Tây Hoàng Kinh!” Giọng điệu của nó lộ ra một sự phấn khích khó tả.

Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhướng mày, nhưng không lập tức hành động, lặng lẽ chờ đợi lời tiếp theo của Hắc Hoàng.

Hắc Hoàng tiếp tục nói: “Nhưng, Tây Hoàng Kinh khó lĩnh ngộ, nghe nói cần một loại vật dẫn nào đó mới có thể đạt được tinh túy thật sự.” Giọng điệu của nó trở nên có chút ngưng trọng, hiển nhiên đối với sự thâm sâu và thần bí của bộ kinh văn này có nhận thức sâu sắc.

Tuy nhiên, khi Hắc Hoàng đang lẩm bẩm những điều này, đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng từ trên người Sở Hoang dâng trào ra.

Luồng sức mạnh này rộng lớn như biển, sâu không lường được, dường như có thể hủy diệt mọi thứ.

Hắc Hoàng trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Hoang, "……Sức mạnh của Tây Hoàng Kinh? ……Ngài đã lĩnh ngộ rồi sao?" Giọng điệu của nó tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Sở Hoang lại chỉ thản nhiên gật đầu, dường như chỉ làm một việc không đáng kể.

"Ừm, đã lĩnh ngộ rồi." Giọng nói của anh bình tĩnh tự tin, dường như Tây Hoàng Kinh đối với anh không có độ khó nào.

Hắc Hoàng không thể hiểu được, Sở Hoang lại có thể dễ dàng lĩnh ngộ được sự huyền bí của Tây Hoàng Kinh như vậy.

Nó ngây ngốc nhìn Sở Hoang, trong lòng tràn đầy sự sùng bái.

Một lát sau, Sở Hoang chậm rãi mở mắt, ánh mắt anh sâu thẳm sáng ngời, dường như thấu suốt mọi huyền bí của thế gian.

Anh thản nhiên nói: "Không tệ, Tây Hoàng Kinh quả nhiên danh bất hư truyền." Hắc Hoàng đứng một bên nhìn Sở Hoang, trong lòng tràn đầy sự kính sợ.

Nó biết rõ, Sở Hoang có thể trong thời gian ngắn như vậy lĩnh ngộ Tây Hoàng Kinh, loại thiên phú và thực lực này thật sự khiến người ta phải thán phục.

Sở Hoang đứng dậy, phủi phủi bụi trên người, sau đó nói: "Tôi nên đi rồi." Nói xong, anh liền dẫn Hắc Hoàng đi ra ngoài.

Hắc Hoàng tò mò hỏi: "Chúng ta tiếp theo đi đâu?" Sở Hoang thản

nhiên mở lời: "Đi Lệ Thành." "Lệ Thành?" Hắc Hoàng có chút nghi hoặc, "Ở đó có điểm gì đặc biệt sao?" Nó chưa từng nghe nói.

Sở Hoang thản nhiên cười, nói: "Chẳng bao lâu nữa, ở đó sẽ có tin tức liên quan đến một trong Cửu Bí." Nghe lời đó, Hắc Hoàng lập tức kinh ngạc.

Cửu Bí!

Đó là thứ mà vô số người mơ ước bấy lâu nay!

Mỗi một bí đều ẩn chứa uy lực và huyền bí vô thượng, nếu có thể nắm giữ một trong số đó, liền đủ để hoành hành ngang dọc thiên hạ.

Hắc Hoàng kích động nói: "Thật sao?

Vậy chúng ta mau chóng đi Lệ Thành thôi!" Một người một chó, lại lần nữa xuất phát.

Cửa thành Lệ Thành nguy nga sừng sững, cổ kính trang nghiêm.

Vừa bước vào trong thành, Sở Hoang liền tâm niệm khẽ động, một luồng khí tức ẩn giấu nhanh chóng bắn ra, xuyên thấu sự phồn hoa và náo nhiệt của Lệ Thành. (Đọc truyện sảng khoái trên Phi Lư Tiểu Thuyết!) Chẳng bao lâu, một bóng người vội vã từ xa chạy đến, trên mặt mang theo chút lo lắng và bất lực.

"Chủ nhân à, ngài tìm ta, cũng không cần như vậy chứ, ghê quá." Người đó chính là Đoạn Đức, mặt mày cau có, hiển nhiên bị Sở Hoang triệu hồi bằng hồn hỏa làm cho có chút chật vật.

Ngay sau đó, ánh mắt của hắn cũng bị Hắc Hoàng thu hút, "Ồ?

Có một con chó đen lớn?" Hắc Hoàng trừng Đoạn Đức một cái, mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

Hiển nhiên đối với cái tên Đoạn Đức trông béo mập này không có thiện cảm.

Đoạn Đức cũng không hề yếu thế, gãi gãi đầu, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: "Ối chà, chó đen lớn biết trừng người kìa!

Không phải bụng đói rồi, muốn ăn xương thịt sao?" Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức nhe răng trợn mắt gào thét về phía Đoạn Đức.

"Yên tĩnh." Sở Hoang thản nhiên mở lời, sau đó liếc nhìn Đoạn Đức, giọng nói bình tĩnh: "Ở đây, không phải ngươi đã phát hiện ra rồi sao?" Đoạn Đức cười ngượng ngùng, sờ sờ mũi: "Quả thật có chút phát hiện.

Chương 235

Chẳng lẽ, chủ nhân cũng vì điều này?" "Không sai." Sở Hoang gật đầu, "Bây giờ đã điều tra ra chưa?" Trong mắt Đoạn Đức lóe lên một tia giảo hoạt, hắn cười hắc hắc: "Ta đã khóa chặt một khu vực, định tối nay đi đào một chút.

Khí tức ở đó bất thường, không chừng có thể đào ra bảo bối." Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhíu mày: "Vậy chuẩn bị đi." Đoạn Đức vừa nghe, lập tức tinh thần chấn động, vội vàng gật đầu đáp lời.

Hắn biết rõ thực lực và nhãn quan của Sở Hoang, đã Sở Hoang quan tâm đến chuyện này như vậy, vậy hành động tối nay không chừng thật sự sẽ có thu hoạch lớn.

Cùng với màn đêm buông xuống, đường phố trong thành dần trở nên yên tĩnh.

Sở Hoang, Hắc Hoàng và Đoạn Đức ba người, lại lặng lẽ rời khỏi khu vực thành, tiến về phía khu vực mà Đoạn Đức đã khóa chặt.

Trong màn đêm mông lung, ba người đứng trên một bãi đất trống hoang vu.

Đoạn Đức tay cầm xẻng sắt, hứng thú bừng bừng chuẩn bị đào, nhưng lại bị Sở Hoang ngăn lại.

"Vị trí của ngươi sai rồi." Giọng Sở Hoang bình tĩnh kiên định, anh lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ sâu sắc và trí tuệ.

Đoạn Đức sững sờ, không hiểu nhìn Sở Hoang: "Chủ nhân, ta ít nhất cũng là chuyên gia mà, dựa theo sự thăm dò của ta, nơi này hẳn là vị trí của cổ di chỉ, hẳn sẽ không sai đâu." Sở Hoang lại chỉ vào một hướng khác, giọng điệu khẳng định nói: "Đó mới là vị trí thật sự của

cổ di chỉ Lệ Thành.

Ở đó, mới có khả năng tìm thấy di tích của Hoa Cái Cửu U hoặc gia tộc kia." Đoạn Đức nhìn theo hướng Sở Hoang chỉ, trong lòng không khỏi dâng lên một sự kinh ngạc.

Mặc dù hắn quen Sở Hoang chưa lâu, nhưng cũng biết, kiến thức và trí tuệ của thanh niên này vượt xa hắn, nhưng lần này hắn vẫn cảm thấy khó tin.

"Chủ nhân, ngay cả điều đó ngài cũng biết sao?" Đoạn Đức kinh ngạc hỏi, giọng điệu tràn đầy sự kính phục và tôn kính.

Sở Hoang thản nhiên cười, không trực tiếp trả lời, nói: "Đi đi, đi bên đó đào một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ." Ngay lúc này!

Đoạn Đức triệt để phục tùng, thu lại sự nghi ngờ trong lòng, cung kính đáp một tiếng: "Vâng, chủ nhân." Sau đó vác xẻng sắt, đi về phía Sở Hoang đã chỉ.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng mờ ảo chiếu lên hai người một chó, mang theo chút ánh sáng.

Một đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng xẻng và đất chạm nhau vang vọng trong hầm mộ trống trải.

Đoạn Đức mệt đến toát mồ hôi đầm đìa, chiếc xẻng trên tay dường như cũng trở nên nặng nề.

Lớp đất bên dưới, dường như đã chịu một loại gia trì nào đó, ngay cả dùng linh lực cũng khó khai quật.

Hắn dừng công việc trong tay, lau một vệt mồ hôi, mang theo chút mệt mỏi và bất mãn nhìn về phía Sở Hoang đang đứng một bên quan sát.

"Chủ nhân, nơi này thật sự không có vấn đề gì chứ?" Đoạn Đức

thở hổn hển hỏi, giọng điệu mang theo chút nghi ngờ và hoang mang.

Sở Hoang liếc nhìn hắn, trên mặt giữ vẻ bình tĩnh, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Anh chậm rãi mở lời: "Cứ tiếp tục đào là được." Đoạn Đức tuy trong lòng không cam tâm, nhưng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Sở Hoang, hắn chọn tin tưởng, tiếp tục vung xẻng.

Sở Hoang thì vẻ mặt tự tin, trong lòng thầm cười.

Đào mộ, đó là nghề nghiệp của lão bản này, sao có thể sai sót được?

Lại tiếp tục đào sâu xuống ba trăm mét, đột nhiên vang lên một tiếng "ầm" lớn, nghe rất rỗng, hiển nhiên đã thông xuống lòng đất sâu thẳm.

Thật sự đã bị Sở Hoang đoán đúng, sâu dưới lòng đất có một lăng mộ cổ xưa, quy mô lớn, một luồng âm khí ngay lập tức xông lên.

Đoạn Đức đứng ở cửa động, cảm nhận luồng âm khí cổ kính ập vào mặt, trên mặt lộ ra biểu cảm kinh ngạc và phấn khích xen lẫn.

"Chủ nhân, ngài thật thần thông!" Hắn không nhịn được thán phục, trong mắt đầy vẻ kính trọng, "Sâu dưới lòng đất quả nhiên có lăng mộ, nhìn âm khí thì quy mô không nhỏ!" Sở Hoang đứng một bên, thần sắc thản nhiên, dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của anh.

Anh khẽ gật đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía lối vào lăng mộ đen ngòm.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Đoạn Đức đột nhiên cau mày, cảm nhận được một vài luồng khí tức khác đang đến gần.

Hắn quay đầu nhìn Sở Hoang, giọng điệu mang theo chút tức giận:

“Những người đó thật không biết xấu hổ, chúng ta vất vả đào mở lăng mộ, ~?” Sở Hoang lại không để ý, khẽ cười một tiếng, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo: “Những kẻ không nên đến, đến rồi cũng chỉ là tự tìm cái chết mà thôi.” Trong lời nói của anh lộ ra một sự tự tin và bá khí, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Đoạn Đức nghe xong, tuy trong lòng vẫn có chút bất mãn, nhưng cũng biết năng lực của Sở Hoang, liền không nói thêm gì.

Lúc này, khí tức bên ngoài lăng mộ càng lúc càng gần, hiển nhiên đã bị động tĩnh mở lăng mộ thu hút.

Cùng với tiếng “ầm ầm” vang vọng, bầu không khí xung quanh dần trở nên căng thẳng.

Chẳng bao lâu, chỉ thấy từng bóng người từ bốn phương tám hướng bay nhanh đến, khí tức cường đại, hiển nhiên đều là cao thủ một phương.

Dao Quang Thánh Địa, Cơ Gia và các cường giả của các Thánh Địa và gia tộc lớn khác lần lượt hiện thân, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào lối vào lăng mộ đen ngòm.

Đoạn Đức đứng một bên, nhìn những kẻ đến sau này, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh mỉa mai: “Thật là lợi hại a, không tìm thấy địa phương, vừa có người tìm thấy, đã ngửi thấy mùi rồi sao?

Mũi còn thính hơn cả chó đen lớn nữa!” Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức không vui, trừng Đoạn Đức một cái, hừ một tiếng: “Những kẻ đó có thể so với ta Hắc Hoàng sao?

Ta đây là thiên hạ vô song!” Lời châm chọc của một người một chó, khiến các cao thủ có mặt đều cảm thấy có chút tức giận.

Tuy đều là cường giả một phương, nhưng lúc này cũng không tiện hành động khinh suất.

Lúc này, một vị cao thủ bước lên, ánh mắt trầm ổn nhìn mọi người, chậm rãi mở lời: "Bảo vật, kẻ có năng lực sẽ có được.

Chỉ là chúng ta mới tìm thấy lối vào, tình hình bên trong vẫn chưa rõ." Những người khác cũng đều hưởng ứng, hiển nhiên không muốn vào lúc này xảy ra xung đột với Sở Hoang và Đoạn Đức.

Đối với thái độ này, Sở Hoang chỉ cười lạnh một tiếng, dường như không để ý.

Anh quay đầu nói với Đoạn Đức: "Tôi không vội vào, cứ đợi đi." Đoạn Đức tuy trong lòng kỳ lạ, không hiểu ý đồ của Sở Hoang, nhưng vì sự tin tưởng và tôn trọng đối với Sở Hoang, hắn gật đầu, không nói gì thêm, khoanh tay đứng sang một bên.

Bầu không khí tại hiện trường lập tức trở nên có chút vi diệu.

Các cao thủ đó nhìn nhau, tuy trong lòng nóng như lửa đốt, muốn khám phá tận cùng lăng mộ, nhưng lăng mộ sâu thẳm đen tối dường như là một cái miệng quỷ khổng lồ, khiến họ sinh lòng sợ hãi, chần chừ không tiến.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, bầu không khí căng thẳng lan tỏa trong không khí.

Đột nhiên, một đệ tử thế gia không nhịn được nữa, thân hình khẽ động, hóa thành một đạo lưu quang, xông về phía lối vào lăng mộ.

Mọi người kinh hô, nhưng cũng mang theo chút kỳ vọng, hy vọng có thể thăm dò ra một con đường an toàn.

Tuy nhiên, ngay trong khoảnh khắc đệ tử thế gia đó sắp tiến vào lăng mộ, bên dưới đột nhiên bùng phát ra một luồng khí tức quỷ dị.

Luồng khí tức đó âm u khủng bố, dường như đến từ địa ngục Cửu U, khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy một trận run sợ trong lòng.

Ngay sau đó, bên tai mọi người vang lên tiếng như vạn quân vạn mã đang lao đến, chấn động đến nhức tai, khiến người ta kinh hồn bạt vía. (Đọc truyện sảng khoái trên Phi Lư Tiểu Thuyết!) "Tiếng gì vậy?" Có người kinh hãi hỏi.

"Chẳng lẽ là thú hộ vệ trong lăng mộ?" Một người khác đoán.

Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng đúng lúc này, khí tức của đệ tử thế gia đã xông xuống trước đó đột nhiên biến mất, dường như bị luồng khí tức quỷ dị đó nuốt chửng.

Cảnh tượng này khiến mỗi người có mặt đều cảm thấy lạnh sống lưng, sự khủng bố lan rộng trong lòng.

Đột nhiên, lối vào lăng mộ lóe lên ánh sáng, ngay sau đó, một lượng lớn âm binh âm mã từ bên dưới xông ra.

Những âm binh âm mã này toàn thân tỏa ra âm khí nồng nặc, ánh mắt trống rỗng lạnh lẽo, khiến người ta rùng mình.

"Mau rút lui!" Có người hét lớn, quay người bỏ chạy.

Tuy nhiên, những âm binh âm mã này tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đuổi kịp không ít tu sĩ.

Những tu sĩ không kịp rút lui, dưới sự bao phủ của khí tức âm u lạnh lẽo, trực tiếp tan thành mây khói, bị tàn nhẫn sát hại.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng la hét kinh hoàng vang lên không ngừng, toàn bộ hiện trường chìm vào một cảnh hỗn loạn và hoảng sợ.

Sở Hoang và Đoạn Đức đứng một bên, lạnh lùng nhìn cảnh tượng này.

Đoạn Đức kinh ngạc nhìn Sở Hoang, hắn đã chứng kiến vô số đại cảnh, nhưng cảnh tượng trước mắt này vẫn khiến hắn cảm thấy run sợ trong lòng.

Hắn không nhịn được hỏi: “Chủ nhân, lẽ nào không định vào sao?

Vì sao lại bình tĩnh như vậy?” Sở Hoang khẽ cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Đoạn Đức.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía chiến trường hỗn loạn đó, thản nhiên nói: “Cứ để những người này mở đường là được rồi.” Quả nhiên, cùng với sự hoành hành của âm binh âm mã, các cao thủ của các Thánh Địa và gia tộc lớn cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa.

Lần lượt tế ra pháp bảo của mình, quyết tâm cưỡng chế khai phá một con đường.

Một vị cao thủ Thánh Địa nhảy vọt ra, tế ra một chiếc chiến thuyền vàng khổng lồ.

Nhìn kìa!

Chiến thuyền vàng rực rỡ, khí thế ngất trời, tựa hồ có thể nghiền nát tất cả.

Xung quanh thân thuyền bao phủ bởi những dao động năng lượng mạnh mẽ, khiến người ta khiếp sợ.

Dưới sự điều khiển của các cao thủ, chiến thuyền vàng hóa thành một đạo kim quang, lao thẳng về phía những âm binh âm mã kia.

Chương 236

"Ầm ầm ầm!" Nơi chiến thuyền vàng đi qua, âm binh âm mã đều bị hủy diệt, hóa thành từng trận âm phong tiêu tán trong không trung.

Cảnh tượng hùng vĩ ấy khiến lòng người chấn động, tựa như cảnh chiến tranh trong thần thoại tái hiện nơi nhân gian.

Một cao thủ thế gia khác cũng không cam chịu yếu thế, tế ra một chiếc chuông đồng khổng lồ.

Chiếc chuông đồng cổ xưa thần bí, khắc đầy những phù văn cổ lão, tản ra khí tức tang thương xa xăm.

Khi cao thủ thôi động pháp lực, chuông đồng phát ra tiếng ngân vang chấn động màng nhĩ, sóng âm như sóng biển cuồn cuộn trào ra, làm tan nát những âm binh âm mã kia.

Dưới sự liên thủ của các cao thủ, một con đường cuối cùng cũng được cưỡng chế mở ra.

"Chủ nhân, thật thần kỳ diệu!" Đoạn Đức thành tâm tán thán.

Sở Hoang chỉ khẽ mỉm cười, ánh mắt xuyên qua con đường vừa được khai mở, tựa như nhìn thấy sâu hơn bên trong.

Lúc này, mọi người như thủy triều ùn ùn đổ vào địa cung, kèm theo tiếng hò hét chém giết không ngừng, tạo thành một bức tranh thảm khốc.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, phía trước địa cung, xác chết như lá rụng mùa thu trải đầy khắp nơi, âm binh âm mã hoành hành trên chiến trường.

Những âm binh âm mã này tựa hồ từ địa ngục tuôn ra, vô tình giẫm đạp tất cả sinh linh dám cản đường.

Rất nhiều người dưới vó sắt của chúng bị giẫm thành vũng máu, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, hòa lẫn với bùn đất.

Trận chiến kéo dài trọn vẹn một canh giờ, tiếng hò hét chém giết mới dần dần yếu đi.

Trên chiến trường, sinh tử giao hòa, một vùng đất đỏ tươi, máu thịt và bùn đất hòa quyện vào nhau, nước máu chảy lênh láng.

Toàn bộ chiến trường tựa như biến thành một luyện ngục trần gian, mỗi tấc đất đều thấm đẫm máu tươi, không khí tràn ngập mùi tử vong.

Tuy nhiên, trong chiến trường hỗn loạn này, có ba bóng người có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Sở Hoang dẫn theo Đoạn Đức và Hắc Hoàng, thong thả đi phía sau, không hề vội vàng, tựa hồ trận đại chiến thảm khốc này không liên quan gì đến anh.

Sở Hoang thần sắc thong dong, tựa như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Đoạn Đức theo sát phía sau, tuy trên mặt có chút ngưng trọng, nhưng không hề lộ ra chút hoảng loạn nào.

Hắc Hoàng thì lặng lẽ đi bên cạnh, cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

Đoạn Đức mặt đầy sốt ruột, không nhịn được nói: "Chủ nhân, chúng ta cứ thong thả đi phía sau, tuy an toàn, nhưng vạn nhất Cửu Bí bị người ta lấy trước thì sao?

Chẳng phải chúng ta tranh giành vô ích à!" Sở Hoang lại chỉ nhàn nhạt nói: "Cửu Bí nếu dễ dàng bị người ta lấy được, vậy cũng không xứng được gọi là Cửu Bí." Đoạn Đức nghe vậy, tuy trong lòng có chút không cam, nhưng cũng biết Sở Hoang nói có lý, chỉ có thể âm

thầm đè nén sự sốt ruột trong lòng.

Ba người cứ thế đi tiếp, rất nhanh, một đại điện nguy nga đập vào mắt.

Đoạn Đức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trên đại điện treo một tấm biển đề bốn chữ lớn: Quang Minh Thần Điện.

"Đây là Quang Minh Thần Điện sao?" Đoạn Đức kinh ngạc nói.

Tuy nhiên, lúc này mặt đất liên tục chấn động, đều là từ Quang Minh Thần Điện bùng phát ra, nhưng nó vẫn đứng sừng sững không đổ.

Hắc Hoàng trong mắt lóe lên vẻ kinh nghi, lẩm bẩm nói: "Ta thấy tòa Quang Minh Thần Điện này hơi quen mắt…" Lúc này, ba người đã đi đến cuối đường, phía sau vùng tối có ba vật khổng lồ, lặng lẽ tọa lạc trong bóng tối, không hề phát sáng.

"Kia… ba cái quan tài!" Đoạn Đức kinh hô, giọng nói mang theo chút run rẩy.

Ba chiếc quan tài, chiếc nhỏ nhất cũng lớn bằng cả cung điện, ba chiếc quan tài lớn cái sau cao hơn cái trước, sừng sững trong bóng tối, mang đến một cảm giác áp bức vô hình.

Đột nhiên, "Ầm!" một tiếng động lớn, Quang Minh Thần Điện đột nhiên chấn động kịch liệt, nhưng rất nhanh lại yên tĩnh trở lại, đạo Tiên uy cực đạo giảm dần, từ từ trở lại bình thường.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng đều nhìn về phía Sở Hoang, dường như đang hỏi ý kiến của anh.

Sở Hoang lại ra hiệu đừng sốt ruột.

Bỗng nhiên, trong Quang Minh Thần Điện truyền ra một trận đại loạn, tựa hồ có người đang tranh giành đồ vật.

Đoạn Đức trong mắt lóe lên tia tinh quang, sốt ruột nói: "Chúng ta nhanh vào xem!" Nhưng Sở Hoang vẫn bình tĩnh nói: "Không cần vội, cứ để họ tranh giành một lát đi." Khi ba người sắp tiếp cận Quang Minh Thần Điện, Hắc Hoàng đột nhiên run lên, mặt đầy vẻ không thể tin được nói: "…Đây…" "Ngươi nhìn ra rồi à?" Đoạn Đức tò mò hỏi.

Hắc Hoàng khẽ chửi thề: "Đâu phải Quang Minh Thần Điện, rõ ràng là Tẩm cung Đại Đế ngày xưa!

Cũng không biết tại sao lại gọi là Quang Minh Thần Điện!" "Cái gì?!" Đoạn Đức kinh hô, "Tẩm cung Đại Đế?!" Hắc Hoàng không nói nhiều nữa, ba người tiến sâu vào bên trong Quang Minh Thần Điện.

Không khí bên trong trang trọng thần bí, tràn ngập một khí tức cổ lão uy nghiêm.

Ở trung tâm đại điện, một thần đài màu đen lặng lẽ lơ lửng, tựa hồ có một sức mạnh thần bí nào đó, khiến không khí xung quanh trở nên tĩnh mịch.

Từng đạo thụy khí từ thần đài rủ xuống, như thác nước chảy, rực rỡ và đẹp đẽ, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, tựa hồ mọi mệt mỏi và phiền não đều tan biến trong khoảnh khắc đó.

Một cuộn da thú đáng chú ý ngay trong tầm tay, lặng lẽ nằm trên thần đài, tựa hồ đang kể một bí mật cổ xưa.

Nhiều truyền nhân thánh địa vây quanh, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam và khát vọng, sẵn sàng ra tay tranh đoạt cuộn cổ thư quý giá.

Tuy nhiên, dù không khí đã căng thẳng đến cực điểm, nhưng không ai dám là người đầu tiên ra tay tranh giành.

Các cao thủ xung quanh đều giữ sự kiềm chế, họ biết rõ lúc này, ai ra tay trước có khả năng trở thành bia đỡ đạn.

Hắc Hoàng nhìn chằm chằm thần đài rất lâu, đột nhiên kinh hô:

"…Hỗn Độn Thạch!

Là chiếc giường mà Đại Đế ngày xưa dùng để ngủ!" Đoạn Đức nghe vậy, trợn tròn mắt, khó tin nhìn thần đài: "Hỗn Độn Thạch?

Ngươi chắc chắn chứ?" "Tuyệt đối không sai!" Hắc Hoàng kích động trả lời.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cao thủ yêu tộc đột nhiên bước ra, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thần đài Hỗn Độn Thạch lơ lửng trong không trung, khóe miệng nhếch lên nụ cười tham lam.

"Nếu mọi người đều không dám ra tay, vậy thứ này thuộc về ta." Giọng điệu của cao thủ yêu tộc đầy vẻ khiêu khích và đắc ý, tựa như nắm chắc phần thắng.

Hắn định thu thần đài Hỗn Độn Thạch, tuy nhiên, hành động của hắn lập tức khiến các cao thủ khác phản đối kịch liệt.

"Khoan đã!

Đừng có độc chiếm!" "Thứ này chúng ta cùng nhau phát hiện, sao có thể để một mình ngươi độc chiếm!" Mấy cao thủ liên tục gầm lên, trên người bùng phát ra khí thế mạnh mẽ, hiển nhiên không muốn để cao thủ yêu tộc dễ dàng đắc thủ.

Đoạn Đức nhìn về phía Sở Hoang, trong mắt lóe lên vẻ thăm dò.

Lúc này!

Sở Hoang khẽ mỉm cười, bước tới một bước, đối mặt với đông đảo cao thủ, nhàn nhạt mở miệng nói: "Đừng tranh nữa, thứ này, là của tôi." Giọng nói của anh tuy bình tĩnh, nhưng lại toát ra một áp lực cực mạnh.

Các cao thủ nghe vậy, đầu tiên ngẩn ra, sau đó liên tục bùng phát

ra khí thế mạnh mẽ, hiển nhiên không dễ dàng từ bỏ.

“Của ngươi?

Ngươi nghĩ ngươi là ai?” Cao thủ yêu tộc cười lạnh một tiếng, mặt đầy vẻ khinh thường nói.

Nghe lời chất vấn của cao thủ yêu tộc, Sở Hoang chỉ “À” một tiếng.

“Tôi là ai à?” Anh nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Cao thủ yêu tộc bị khí thế của Sở Hoang chấn nhiếp, nhưng vẫn cứng đầu, lại lần nữa khiêu khích nói: “Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Thần đài Hỗn Độn Thạch, không phải muốn là có thể lấy được.” Sở Hoang nghe vậy, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Không nói thêm nữa, trực tiếp ra tay, một chưởng mãnh liệt vỗ ra.

Chỉ thấy lòng bàn tay của Sở Hoang trong nháy mắt biến lớn như cối xay, mang theo khí thế sắc bén, trực tiếp vỗ về phía cao thủ yêu tộc kia.

Cao thủ kia thấy vậy, lập tức đại kinh thất sắc, muốn tránh né, nhưng không kịp.

“Bốp!” một tiếng động lớn truyền đến, cao thủ yêu tộc kia dưới một chưởng của Sở Hoang, trực tiếp hóa thành một làn sương máu.

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

“…Sao có thể?!” “Một chưởng đánh cao thủ yêu tộc thành sương máu?!” Mọi người liên tục kinh hô, nhìn ánh mắt của Sở Hoang tràn đầy sợ hãi và kính sợ.

Khoảnh khắc này, họ mới thực sự nhận ra, thực lực của Sở Hoang rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Các cao thủ vốn định tranh đoạt thần đài Hỗn Độn Thạch, lúc này cũng sợ hãi run rẩy như ve sầu gặp rét.

Họ nhìn Sở Hoang, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ rằng mình cũng sẽ đi theo vết xe đổ của cao thủ yêu tộc kia.

Sở Hoang lại như làm một chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, nhàn nhạt liếc nhìn mọi người một cái, sau đó nói: "Bây giờ, có ai muốn thần đài Hỗn Độn Thạch nữa không?" Mọi người nghe vậy, liên tục lắc đầu, biểu thị không dám tranh giành với Sở Hoang nữa.

Sở Hoang thần sắc bình tĩnh, bước tới một bước, đưa tay chuẩn bị thu lấy thần đài thần bí kia.

Chương 237

Thần đài cổ lão trang nghiêm, tựa hồ ẩn chứa vô tận huyền bí và sức mạnh.

Khi bàn tay Sở Hoang sắp chạm vào thần đài, Hắc Hoàng bên cạnh sốt ruột mở miệng.

"Chủ nhân, từ từ!" Hắc Hoàng hai mắt lóe lên ánh sáng cảnh giác, "Thứ này từng nhiễm khí tức của Đại Đế, phi thường bất phàm, tuyệt đối không phải vật tầm thường, chúng ta cần phải cẩn thận ứng phó." Sở Hoang nghe vậy, lông mày hơi nhếch lên, quay lại nhìn Hắc Hoàng, trong mắt lộ ra một tia không đồng tình.

"Vật này, tôi nhất định phải có được." Nói rồi, Sở Hoang không do dự nữa, bàn tay tiếp tục vươn về phía thần đài.

Tuy nhiên, khi chạm vào thần đài trong nháy mắt, một cỗ sức mạnh cường đại cuồng bạo đột nhiên phản kích, trực tiếp bức tới Sở Hoang.

Thân hình Sở Hoang hơi loạng choạng, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng nhanh chóng ổn định thân hình, hai mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Hừ, quả nhiên có chút mánh khóe." Sở Hoang lạnh lùng hừ một tiếng, hai tay kết ấn, bắt đầu thử trấn áp cỗ sức mạnh phản phệ này.

Anh không thể không phân ra một phần tâm lực, chuyên đối phó với sự phản phệ của thần đài, đồng thời phải tìm cách luyện hóa nó.

Hắc Hoàng thấy vậy, lo lắng quan sát bên cạnh, sẵn sàng ra tay tương trợ.

Sức mạnh của thần đài phi thường bất phàm, bất cứ lúc nào cũng

có thể xảy ra ngoài ý muốn.

Thấy Sở Hoang bị thần đài phản phệ quấy nhiễu, trong mắt các cao thủ xung quanh lóe lên một tia xảo quyệt và tham lam.

Họ trao đổi ánh mắt với nhau, ngầm đạt thành sự đồng thuận rằng đây là cơ hội tuyệt vời để đối phó Sở Hoang.

"Chư vị, lúc này Sở Hoang đang mất tập trung, chính là thời cơ tốt để chúng ta liên thủ tấn công." Một cao thủ bí mật truyền âm cho đồng bạn, trong giọng nói lộ ra sự phấn khích không thể che giấu.

"Đúng vậy, nếu có thể nhân cơ hội này chế phục hắn, vậy thần đài sẽ là vật trong túi của chúng ta." Một người khác đáp lại, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam.

Hai đại cao thủ trong nháy mắt hành động, thân hình như điện, mãnh liệt tấn công về phía Sở Hoang.

Khí thế như cầu vồng, tựa hồ muốn một đòn hạ gục Sở Hoang.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức thấy vậy đại kinh, đang định tiến lên giúp đỡ, lại bị các cao thủ khác đang rình rập nhanh chóng chặn lại.

"Cứ thành thật ở đó đi, Sở Hoang hôm nay chắc chắn phải chết." Một người chế giễu nói, đồng thời cảnh giác nhìn chằm chằm Hắc Hoàng và Đoạn Đức, đề phòng họ xen vào.

Tuy nhiên, khi mọi người cho rằng Sở Hoang sắp rơi vào tuyệt cảnh, hai đại cao thủ kia đã áp sát bên cạnh Sở Hoang.

Chỉ thấy Sở Hoang không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ nâng một tay, một cỗ sức mạnh bàng bạc trong nháy mắt bùng phát ra.

Hai đại cao thủ kia như bị búa tạ đánh trúng, thân hình đột nhiên dừng lại, sau đó liền vô lực rơi xuống, mất đi sinh cơ.

Cảnh tượng này khiến những người còn lại há hốc mồm kinh

ngạc, vốn tưởng Sở Hoang khi mất tập trung luyện hóa thần đài sẽ trở nên vô cùng yếu ớt, nhưng không ngờ lại vẫn có thực lực đáng sợ như vậy.

Trong chốc lát, trên sân một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở bình tĩnh của Sở Hoang và ánh sáng yếu ớt phát ra từ thần đài.

"…Sao có thể?!" Có người kinh ngạc phá vỡ sự im lặng, "Sao có thể trong tình huống mất tập trung lại có thực lực mạnh như vậy?!" "Chúng… chúng ta phải làm sao?" Một người khác lắp bắp hỏi, hiển nhiên bị thực lực của Sở Hoang chấn nhiếp.

Sở Hoang chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt như dao quét qua mỗi người có mặt.

Mọi người bị ánh mắt lạnh lẽo của Sở Hoang chấn nhiếp, trong lòng sinh ra sợ hãi, tuy nhiên một người trong số đó lại không cam lòng nắm chặt nắm đấm.

Trong mắt lóe lên một tia hung ác, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thằng nhóc này quá cuồng vọng, vừa rồi một kích kia tuyệt đối là nỏ mạnh hết đà!

Chúng ta không thể bị dọa sợ, liên thủ nhất định có thể giết chết hắn!" Bên cạnh có người phụ họa nói: "Đúng vậy, dù có lợi hại đến đâu cũng không thể vô hạn chế chống đỡ khí tức Đại Đế.

Lại không phải Thánh nhân, sao có thể mạnh mãi được?" "Đúng, hắn nhất định đang giả vờ.

Chúng ta không thể bị vẻ ngoài mê hoặc, cùng lên một lượt, nhất định có thể chế phục hắn!" Lại một người khác tự tin nói.

Mọi người dưới sự cổ vũ của những lời nói này, dần dần khôi phục lòng tin.

Họ trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó liên thủ tiến lên, chuẩn bị

cho Sở Hoang một đòn chí mạng.

"Mọi người cẩn thận, đừng cho hắn bất kỳ cơ hội nào!" Người cầm đầu dặn dò, đồng thời dẫn đầu xông về phía Sở Hoang.

Những người khác theo sát phía sau, khí thế hung hăng triển khai công thế.

Sở Hoang đối mặt với những người đang tấn công, trong mắt không hề có chút sợ hãi, ngược lại toát ra một vẻ lạnh lùng và thờ ơ.

Anh đứng yên ở đó, như một ngọn cô phong, mặc cho gió táp sóng đánh, nhưng vẫn vững vàng bất động.

"Xem ra, các ngươi muốn chết thật rồi." Giọng Sở Hoang trầm thấp lạnh lùng, mỗi chữ đều như được vớt ra từ băng đàm, mang theo hàn ý thấu xương.

Cùng với lời nói của anh, không gian xung quanh đột nhiên trở nên nặng nề hơn rất nhiều.

Lúc này!

Một cỗ áp chế lực khó diễn tả từ trên người Sở Hoang phát ra, tựa hồ có một bàn tay vô hình, nắm chặt không gian này.

Khí tức Đại Thánh, như dòng lũ cuồng bạo bùng phát ra, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ chiến trường.

Cỗ khí tức kia cường đại đến mức, tựa hồ ngay cả trời đất cũng phải vì nó mà biến sắc.

Tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó đều ngây người, trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin được.

Họ không ngờ rằng, Sở Hoang lại là cường giả cấp bậc Đại Thánh.

Thực lực như vậy, trong thế giới nhỏ này, gần như là sự tồn tại

vô địch.

"…Không thể nào!" Có người kinh hãi hét lên, trong giọng nói mang theo vô tận tuyệt vọng.

Tuy nhiên, không đợi họ kịp phản ứng, Sở Hoang đã hành động.

Anh nhẹ nhàng vung tay, cỗ khí tức Đại Thánh kia trong nháy mắt trở nên càng thêm cuồng bạo.

Chỉ thấy từng đạo năng lượng cuồng bạo từ trong tay Sở Hoang tuôn ra, như những con rồng hủy diệt lao về phía những kẻ tấn công kia.

Trước cỗ sức mạnh này, những kẻ tấn công kia yếu ớt như những con rối giấy.

Thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp tan thành mây khói, biến mất trong không gian này.

Toàn bộ quá trình diễn ra quá nhanh, đến nỗi Hắc Hoàng và Đoạn Đức cũng không kịp phản ứng.

Khi họ hoàn hồn, chỉ thấy Sở Hoang lạnh lùng đứng tại chỗ, còn những kẻ tấn công kia đã hóa thành một làn bụi trần.

Đồng thời, Sở Hoang luyện hóa thần đài đang lấp lánh kia, rồi nhẹ nhàng thu vào trong cơ thể.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức trong mắt đầy vẻ chấn động, chứng kiến toàn bộ quá trình Sở Hoang bùng phát khí tức Đại Thánh và dễ dàng luyện hóa thần đài.

"Đi theo." Sở Hoang nhàn nhạt phân phó, tựa hồ mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Hắc Hoàng lắc lắc đầu, cố gắng thoát khỏi sự kinh ngạc.

Nó tò mò hỏi: "…Chủ nhân tìm gì?

Chẳng lẽ thần đài này không phải thu hoạch lớn nhất chuyến này của chúng ta?" Sở Hoang không quay đầu lại, giọng nói bình tĩnh: "Nếu Cửu Bí thực sự tồn tại ở đây, vậy chắc chắn ở sâu hơn bên trong.

Thứ tôi muốn tìm, là Đế Văn." Đoạn Đức nghe vậy kinh hãi, không nhịn được hỏi: "Chủ nhân có thể đọc hiểu Đế Văn sao?" Trong nhận thức của hắn, những người có thể giải mã Đế Văn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, Sở Hoang không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, tiếp tục đi sâu vào di tích.

Bóng dáng anh dần khuất xa trong hành lang mờ tối, để lại Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhìn nhau.

"Xem ra, chủ nhân còn sâu không lường được hơn chúng ta tưởng." Hắc Hoàng lẩm bẩm, trong mắt lóe lên vẻ kính sợ và tò mò.

Đoạn Đức thì hít một hơi thật sâu, bình phục lại tâm trạng kích động: "Đi theo đi, có lẽ chúng ta có thể chứng kiến nhiều kỳ tích hơn." Một người một chó không nói thêm nữa, theo sát bước chân Sở Hoang, cùng nhau tiến sâu vào di tích.

Sở Hoang và đoàn người đi sâu vào tẩm cung Đại Đế, kèm theo khí tức cổ xưa thần bí, cuối cùng đã đến được nội bộ tẩm cung.

Bên trong tràn ngập dấu vết thời gian, tựa hồ mỗi tấc không gian đều gánh vác sự nặng nề của lịch sử.

Tuy nhiên, lúc này, Sở Hoang khẽ nhíu mày, cảm nhận được càng ngày càng nhiều khí tức nhanh chóng tiếp cận từ phía sau.

Anh nhàn nhạt liếc nhìn lối vào tẩm cung, khóe miệng nhếch lên một độ cong thờ ơ.

"Ồn ào quá!" Sở Hoang khẽ nói, tựa hồ có chút phiền chán với

những người sắp tới.

Ngay sau đó, anh tùy tiện vung tay, từng đạo văn lộ trận pháp lóe lên trong không trung, uốn lượn quanh co như linh xà.

Những văn lộ này tản ra ánh sáng mờ nhạt, dần dần đan xen thành một đại trận phong ấn phức tạp, khóa chặt toàn bộ tẩm cung.

Bố trí xong trận pháp, Sở Hoang quay người đi về một bên, tựa hồ những phiền nhiễu bên ngoài không liên quan gì đến anh.

Lúc này, bên ngoài tẩm cung, nhiều cao thủ đã đến.

Chương 238

Họ đến muộn hơn một chút, nhưng không ngoại lệ đều là những kẻ có thực lực cường hãn.

Đến đây, họ lại kinh ngạc phát hiện tẩm cung bị một trận pháp mạnh mẽ phong ấn.

"Chuyện gì vậy?

Ai đã bố trí trận pháp này?" Có người kinh ngạc hỏi.

"Không rõ, nhưng trận pháp này khá cao minh, chúng ta phải tìm cách phá giải." Một cao thủ khác trầm giọng nói.

Mọi người liên tục thử phá giải trận pháp, nhưng dù cố gắng thế nào, đều như công cốc.

Trận pháp kia vững như bàn thạch, không hề suy suyển.

"Cứ thế này không được, chúng ta liên thủ thử xem sao!" Có người đề nghị.

Thế là, đông đảo cao thủ liên thủ công kích trận pháp, cố gắng dùng sức mạnh cường đại cưỡng chế phá giải.

Tuy nhiên, ngay cả khi liên thủ, họ vẫn không thể lay chuyển chút nào trận pháp kiên cố kia.

"Rốt cuộc là ai đã bố trí trận pháp này?

Mạnh đến mức nào!" Có người kinh thán.

Mọi người bên ngoài bó tay chịu trận, chỉ có thể trơ mắt nhìn vào bên trong tẩm cung, trong lòng tràn ngập bất lực và không cam.

Trong tẩm cung, Sở Hoang nhắm mắt ngưng thần, toàn thân bao quanh bởi ánh linh quang mờ nhạt, tựa hồ cộng hưởng với một sức

mạnh huyền diệu nào đó giữa trời đất.

Cùng với việc anh từ từ mở mắt, một tia tinh quang lóe lên trong con ngươi, sự thong dong sau khi lĩnh ngộ sâu sắc về manh mối Cửu Bí.

Anh khẽ thở ra một hơi, đứng dậy, ý niệm vừa động, trận pháp ẩn giấu trước đó lặng lẽ tan rã, kết nối lại với thế giới bên ngoài.

Bước ra khỏi ngưỡng cửa tẩm cung, Sở Hoang phát hiện thế giới bên ngoài đã một mảnh ồn ào.

Một nhóm cao thủ từ các thế lực khác nhau, hoặc đứng hoặc ngồi, ánh mắt như đuốc, chăm chú khóa chặt trên người Sở Hoang, tựa hồ anh đã trở thành con mồi trong mắt mọi người.

Một đại năng của Thánh địa Dao Quang, mặc đạo bào hoa lệ, tay cầm một thanh trường kiếm rực rỡ sắc màu, đầu tiên lên tiếng gây khó dễ: "Tiểu tử, ngươi tiến vào tẩm cung rốt cuộc đã lấy được bảo vật gì?" Ánh mắt lạnh lẽo, hắn tiếp tục nói: "Có phải đã nắm giữ một trong Cửu Bí?

Nếu thức thời, nhanh chóng giao ra, ta có thể bảo toàn mạng sống cho ngươi!" Giọng nói của hắn hùng hồn mạnh mẽ, vang vọng khắp nơi.

Các cao thủ khác nghe vậy, trong mắt tham lam càng thêm mãnh liệt, liên tục phụ họa, có người thậm chí không kìm được, rục rịch muốn lao lên.

Sở Hoang đối mặt với thế công bất ngờ, sắc mặt không đổi, ánh mắt lạnh lẽo quét qua mọi người, cuối cùng nhàn nhạt hỏi: "Người của Khương gia có tới không?" Người Khương gia nghe vậy, lập tức trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Một tiểu bối trong số đó hơi do dự, nói: "Chúng… Khương gia

chúng tôi quả thật có mấy vị tiền bối ở đây, nhưng…" "Được rồi." Sở Hoang ngắt lời hắn, giọng điệu không hề mang chút tình cảm nào, "Trừ người Khương gia ra, tôi cho các ngươi ba hơi thở thời gian, tất cả rời khỏi nơi này, nếu không, hậu quả tự gánh lấy." Lời này vừa thốt ra, xung quanh một mảnh xôn xao.

Các cao thủ nhìn nhau, sau đó bùng phát ra từng trận mắng mỏ và chế giễu.

"Cuồng vọng!

Ngươi nghĩ ngươi là ai, dám nói lời ngông cuồng như vậy!" "Một mình ngươi, lại dám chống lại nhiều cao thủ như chúng ta, đơn giản là tìm chết!" Đối mặt với những lời chế giễu và uy hiếp này, Sở Hoang khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, linh lực quanh thân cuồn cuộn, một cỗ uy áp mạnh mẽ từ trong cơ thể phát ra, khiến không gian xung quanh cũng vì thế mà chấn động.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc, hoặc không cam lòng của mọi người, giọng Sở Hoang vang lên như băng giá: "Ba hơi thở đã hết, nếu các ngươi không muốn rời đi, vậy thì hãy theo gió mà đi đi." Nói xong, thân hình anh không hề động đậy, nhưng một cỗ sức mạnh mênh mông vô bờ từ trong cơ thể tuôn ra, như sóng thần cuồng nộ, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ hiện trường.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, những cao thủ đang chìm đắm trong kinh ngạc và không cam lòng kia, chưa kịp phản ứng, đã bị cỗ sức mạnh đó vô tình nuốt chửng.

Không khí tràn ngập, ngoài mùi máu tươi nồng nặc, còn có một cỗ uy áp khó diễn tả, khiến tất cả những người chứng kiến cảnh tượng này đều trong lòng sinh kính sợ.

Mấy cao thủ Khương gia, vốn dĩ cũng mặt mày mờ mịt, bị biến cố đột ngột này dọa cho ngây người như gỗ.

Đến khi ý thức được chuyện gì xảy ra, đều lộ ra vẻ kinh hãi, nương tựa vào nhau mới miễn cưỡng đứng vững.

Sau một khắc im lặng, họ gần như bản năng mà hành lễ về phía Sở Hoang.

"Đa tạ tiền bối không giết ơn, Khương gia chúng tôi trên dưới ghi nhớ trong lòng!" Một cao thủ Khương gia trông có vẻ lớn tuổi run giọng nói, những người còn lại cũng liên tục phụ họa, cảm kích không thôi.

Sở Hoang thần sắc đạm nhiên, ánh mắt thâm thúy, tựa hồ vừa rồi mọi chuyện đối với anh chỉ là chuyện nhỏ không tốn công sức.

"Khương Thần Vương, đã trở về Khương gia chưa?" Bỗng nhiên anh mở miệng hỏi, trong giọng nói toát ra một tia quan tâm khó nhận ra.

Người Khương gia nghe vậy, đầu tiên ngẩn ra, sau đó trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chuyện Khương Thái Hư trở về Khương gia, là bí mật nội bộ của Khương gia, ngay cả người hiểu rõ cũng không có mấy!

Vị tồn tại trước mắt này, sao lại biết được?

"Bẩm tiền bối, Thần Vương đại nhân đã an nhiên trở về Khương gia cách đây không lâu." Lão giả đứng đầu đáp.

Sở Hoang khẽ gật đầu.

"Vậy thì, vì là người của tôi, Khương gia các ngươi cũng có một cơ hội sống sót." Anh bình thản nói.

Nghe lời này, lão giả Khương gia dường như đã ý thức được điều gì đó.

"Ngài, ngài Sở…" Giọng nói của hắn đều đang run rẩy.

Thần Vương trở về, là trọng đại, từ nay về sau, Khương gia, sẽ lấy một vị Đại Thánh họ Sở làm tôn.

Chẳng lẽ, người trước mắt này… Nhưng chưa đợi hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, thân ảnh Sở Hoang, đã biến mất không thấy tăm hơi.

Rời khỏi nơi này, thân ảnh Sở Hoang gần như trong nháy mắt đã xuất hiện lại gần Tử Sơn.

Nhưng lúc này, không khí ở đây hiển nhiên không tầm thường, mấy đạo khí tức mạnh mẽ giao hội tại đây, một cuộc đối đầu vô hình đang diễn ra.

Hắc Hoàng ánh mắt lướt qua những khí tức này, trong giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc: "Những người này, đều là đại năng thực lực bất phàm a." Đoạn Đức thì tỏ ra thong dong hơn nhiều, khẽ cười một tiếng, lắc đầu: "Cao thủ cấp bậc này, trước mặt chủ nhân, e rằng ngay cả một ánh mắt cũng không chịu nổi." "Nhưng, họ tụ tập ở đây, rốt cuộc có mục đích gì?" Đoạn Đức khẽ nhíu mày, lẩm bẩm.

Sở Hoang không lập tức trả lời, ánh mắt anh xuyên qua sương mù Tử Sơn, rơi xuống trại đá dưới chân núi.

Những khí tức mạnh mẽ kia, chính là từ đó phát ra.

Anh chậm rãi đi đến gần, phát hiện mấy đạo khí tức mạnh mẽ kia đều là đại năng yêu tộc.

Người cầm đầu, hai mắt lóe lên ánh sáng vàng nhạt, cơ thể tựa hồ được bao phủ bởi một lớp da đồng, trông vô cùng rắn chắc và mạnh mẽ.

Hắn mặc một bộ đạo bào cổ xưa, tuy không có vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng lại phát ra một cỗ khí tức yêu vương bất hủ, khiến người ta khiếp sợ.

Dân làng trại đá hiển nhiên bị cỗ khí tức mạnh mẽ này chấn nhiếp,

từng người đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Trương Ngũ Gia, với tư cách là trưởng lão trong thôn, lấy hết can đảm bước tới, cố gắng hỏi ý của những đại năng yêu tộc này.

"…Trại đá của chúng tôi, có chuyện gì quý báu không?" Giọng Trương Ngũ Gia hơi run rẩy.

Vị đại năng yêu tộc cầm đầu liếc nhìn Trương Ngũ Gia một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: "Tất cả mọi thứ trong trại đá này, từ bây giờ thuộc về ta.

Còn ngươi, không cần phải sống nữa." Vừa nói, hắn vươn tay định bóp cổ Trương Ngũ Gia.

Tuy nhiên, tay hắn đột nhiên dừng lại giữa không trung, bởi vì hắn phát hiện cơ thể Trương Ngũ Gia tựa hồ biến thành xương sắt cứng rắn, căn bản không thể bóp nát.

Đại năng yêu tộc nhíu mày, đang định tăng thêm lực đạo, lại đột nhiên ý thức được có một cỗ sức mạnh cường đại từ bên cạnh tấn công tới.

Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy một bàn tay lớn do linh lực ngưng tụ thành đang nắm chặt lấy mình!

"Ai?!" Hắn gầm lên một tiếng, cố gắng thoát khỏi bàn tay lớn đó, nhưng dù cố gắng thế nào, bàn tay lớn đó vẫn không hề suy suyển.

Sở Hoang chậm rãi từ chỗ tối bước ra, sắc mặt bình tĩnh nhìn vị đại năng yêu tộc kia: "Nơi đây, do tôi bảo hộ, nếu đã dám phạm, không cần phải sống nữa." Đại năng yêu tộc trợn tròn mắt, hiển nhiên không ngờ sẽ gặp phải đối thủ mạnh như vậy ở đây.

Hắn giãy giụa muốn nói, nhưng lại bị bàn tay linh lực kia bóp đến mức gần như không thể thở.

“Ta… chỉ đi ngang qua đây… không có ác ý…” Hắn khó khăn lắm mới nặn ra mấy chữ.

“Không có ác ý?” Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia chế giễu.

Anh nhẹ nhàng nhấc tay, một cỗ lực lượng vô hình trong nháy mắt bao trùm toàn bộ trại đá.

Mấy vị đại năng yêu tộc kia lập tức cảm thấy một cỗ áp bức không thể chống cự, tựa hồ trọng lực của cả thế giới đều đè lên người họ, khiến họ không thể động đậy.

“Ngươi… rốt cuộc là ai…” Vị đại năng yêu tộc cầm đầu trong mắt tràn ngập sợ hãi và khó hiểu, cố gắng giãy giụa, nhưng cỗ sức mạnh vô hình kia lại như một ngọn núi không thể vượt qua, đè chặt hắn tại chỗ.

“Có ác ý hay không, bản tọa biết rõ.” Giọng Sở Hoang băng lạnh uy nghiêm, tựa hồ truyền ra từ tận Cửu U, khiến mỗi người có mặt đều trong lòng sinh kính sợ.

Những đại năng yêu tộc kia lúc này mới hiểu ra, họ đã chọc phải một sự tồn tại đáng sợ đến mức nào.

Họ muốn mở miệng cầu xin tha mạng, nhưng lại phát hiện cổ họng mình như bị thứ gì đó chặn lại, ngay cả một chữ cũng không thể thốt ra.

Sở Hoang không cho họ bất kỳ cơ hội nào, nhẹ nhàng vung tay, cỗ sức mạnh vô hình kia trong nháy mắt trở nên cuồng bạo.

Chương 239

Chỉ nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, cơ thể của những đại năng yêu tộc kia như bị xé nát giấy vậy, hóa thành từng mảnh vỡ tiêu tán trong không khí.

Toàn bộ quá trình cực kỳ ngắn ngủi, dân làng trại đá thậm chí còn chưa kịp phản ứng, những đại năng yêu tộc kia đã biến mất khỏi thế gian.

Trương Ngũ Gia hoàn hồn, vội vàng chạy đến trước mặt Sở Hoang, cúi đầu thật sâu.

"Tiên nhân, ngài đã trở lại!

Ngài lại một lần nữa cứu trại đá của chúng tôi, tôi thật sự cảm kích vô cùng!" Giọng nói của hắn kích động không thôi.

Sở Hoang khẽ gật đầu, không hề để tâm.

Nhưng trong lòng anh, sóng gió nổi lên, dòng thời gian vốn có dường như đã bị lệch lạc vì một số hành động, việc những đại năng yêu tộc này xuất hiện sớm hơn là một tín hiệu rõ ràng.

Chuyện Thánh Nhai, e rằng không thể trì hoãn nữa, nếu không sẽ khó mà chen chân vào.

Nhưng trước đó, trong trại đá, cũng cần phải sắp xếp một số việc.

Khẽ trầm tư một lát, Sở Hoang chậm rãi mở miệng: "Trương Ngũ, Tử Sơn e rằng sẽ có biến cố.

Vì sự an toàn của các ngươi, tôi định phong ấn trại đá này, một trăm năm sau mới mở lại." Lời này vừa thốt ra, dân làng trại đá nhìn nhau, nhất thời không thể hiểu được quyết định đột ngột này.

Tuy nhiên, sự tin tưởng và kính sợ đối với Sở Hoang khiến họ không đưa ra bất kỳ dị nghị nào.

Trương Ngũ Gia đầu tiên phản ứng, đại diện dân làng biểu thị: "Tiên nhân, trại đá chúng tôi có thể tự cung tự cấp, phong ấn trăm năm tuy dài, nhưng chúng tôi tin quyết định của tiên nhân là vì tốt cho chúng tôi.

Chúng tôi sẽ toàn lực phối hợp, không phụ lòng mong đợi của tiên nhân." Sở Hoang khẽ gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

Tiếp đó anh nói: "Trương Ngũ, trong trại đá, những dụng cụ tổ tiên để lại, tôi có chút việc cần dùng đến." Nghe lời này, Trương Ngũ Gia hiểu ý Sở Hoang.

Lập tức quay người phân phó dân làng: "Mau, mang những dụng cụ tổ tiên để lại ra đây, dâng lên tiên nhân!" Dân làng liên tục hành động, không lâu sau, từng món dụng cụ cổ xưa được cẩn thận bưng ra.

Những dụng cụ này tuy đã trải qua tang thương, nhưng vẫn tản ra một khí tức thần bí cổ xưa.

Sở Hoang lần lượt nhận lấy những dụng cụ này, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một thần thái khó tả.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức đứng bên cạnh, nhìn những nông cụ trông có vẻ bình thường trong tay Sở Hoang, trên mặt viết đầy vẻ khó hiểu.

"Chủ nhân, mấy thứ này, chẳng phải là nông cụ, cối đá các loại sao?

Ngài định làm gì?" Hắc Hoàng không nhịn được hỏi, cái đuôi vẫy vẫy, hiển nhiên tò mò về ý đồ của Sở Hoang.

Đoạn Đức cũng gãi đầu, phụ họa nói: "A, chủ nhân, mấy món đồ

này nhìn cũng không đáng tiền, ngài cầm có ích gì?" Sở Hoang nghe vậy, nhàn nhạt nói: "Mấy thứ này, nếu các ngươi biết được chân diện mục của chúng, e rằng sẽ liều mạng đi tranh giành." Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự tò mò càng thêm đậm đặc.

Hắc Hoàng không nhịn được nhảy lên phía trước, mũi gần như dán vào những nông cụ kia, cố gắng ngửi ra điều gì đó.

"Chủ nhân, ngài nói cho tôi biết đi, rốt cuộc đây là bảo bối gì vậy?" Hắc Hoàng van nài.

Sở Hoang không trực tiếp trả lời, tùy tiện cầm một cái cối đá, nhẹ nhàng khẽ vạch, cối đá liền vỡ ra.

Lập tức, thần quang bắn ra bốn phía, ánh sáng chói mắt khiến Hắc Hoàng và Đoạn Đức đều không nhịn được che mắt.

Khi ánh sáng tan đi, Hắc Hoàng đầu tiên kinh kêu: "…Thần Nguyên?!" Trong mắt nó tràn ngập kinh ngạc và tham lam.

Đoạn Đức cũng ngây người, trợn tròn mắt nhìn khối cối đá bị cắt ra, bên trong lộ ra Thần Nguyên đang lấp lánh ánh sáng mê hoặc.

"…Thần Nguyên lớn như vậy?!" Hắn lắp bắp nói, "Giá trị, lập tức cả trăm vạn cân nguyên thạch a!" Sở Hoang nhìn vẻ mặt kinh ngạc của họ, thần sắc lại vẫn đạm nhiên.

Lần này trở lại Tử Sơn, chính là vì những Thần Nguyên này.

Sở Hoang thuần thục lấy từng khối Thần Nguyên ẩn chứa trong nông cụ ra, mỗi khối đều tản ra ánh sáng lay động lòng người.

"Tôi sẽ bế quan một thời gian trước khi đến Thánh Nhai, chuyên tâm luyện hóa những Thần Nguyên này." Anh bình thản nói.

Nhiều Thần Nguyên như vậy, hẳn là đủ để anh tiến thêm một

bước rồi.

Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức ưỡn ngực, thề son sắt biểu thị: "Chủ nhân, ngài cứ yên tâm bế quan đi!

Có tôi và Đoạn Đức ở đây hộ pháp, bảo đảm sẽ không để bất kỳ ai quấy rầy ngài!" Đoạn Đức cũng gật đầu phụ họa: "Chủ nhân cứ yên tâm bế quan.

Tôi sẽ ở đây canh giữ, cho đến khi ngài xuất quan mới thôi." Sở Hoang nhàn nhạt gật đầu, sau đó liền tiến vào một hang động ở một bên Tử Sơn.

Trong hang núi, Sở Hoang tĩnh lặng khoanh chân ngồi giữa, xung quanh bày biện từng khối Thần Nguyên lấp lánh sinh huy.

Anh nhắm mắt khẽ, tâm thần chìm đắm trong nội thị, cảm nhận sức mạnh tinh thuần ẩn chứa trong Thần Nguyên chậm rãi chảy vào cơ thể mình.

Cùng với ý niệm của Sở Hoang, những Thần Nguyên kia bắt đầu từng khối sáng lên, tựa hồ được kích hoạt sự sống, phóng thích ra ánh sáng rực rỡ.

Những ánh sáng này như từng dòng chảy nhỏ bé, từ Thần Nguyên dật ra, chậm rãi hội tụ về phía cơ thể Sở Hoang.

Mỗi luồng ánh sáng đều ẩn chứa năng lượng tinh thuần vô tận, xoay quanh Sở Hoang, cuối cùng thông qua lỗ chân lông thẩm thấu vào cơ thể.

Sở Hoang cảm thấy những năng lượng này lưu chuyển trong cơ thể, như suối nguồn ấm áp, gột rửa kinh mạch của anh, bồi dưỡng đan điền của anh.

Sức mạnh của Thần Nguyên này thuần khiết và mạnh mẽ, không ngừng dung nhập vào linh lực của Sở Hoang, khiến linh lực của anh

trở nên càng thêm ngưng thực, càng thêm hùng hậu.

Những Thần Nguyên trong hang núi dần dần mờ đi, khí tức của Sở Hoang lại càng ngày càng mạnh.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ tộc nhân thức tỉnh huyết mạch: Hoang Cổ Thánh Thể!" "Huyết mạch tổng cương gia tộc truyền thừa, huyết mạch Thánh Thể dung nhập vào huyết mạch tổng cương, chúc mừng ký chủ thức tỉnh huyết mạch Thánh Thể!" Bỗng nhiên, thông báo hệ thống truyền đến, Sở Hoang không khỏi ngẩn ra.

Tộc nhân của anh, có người thức tỉnh Thánh Thể ư?

Huyết mạch dung nhập, kéo theo anh cũng có được thể chất Thánh Thể.

"…Cũng không phiền phức lắm." Sở Hoang trong lòng khẽ động.

Thánh Thể hiện tại, vấn đề lớn nhất là tu hành tốn quá nhiều tài nguyên, nhưng có nhiều Thần Nguyên như vậy, thì không sợ.

Hệ thống tu luyện, cũng không sợ Thánh Thể cản trở.

Thu lại suy nghĩ, Sở Hoang tiếp tục nuốt chửng sức mạnh của những Thần Nguyên này.

Khi sức mạnh của khối Thần Nguyên cuối cùng được hấp thu hoàn toàn, anh mới một lần nữa chậm rãi mở mắt.

"Đến lúc phải đi Thánh Nhai rồi." Sở Hoang khẽ tự nhủ.

Vì trong tộc nhân có người thức tỉnh Thánh Thể, càng phải đi một chuyến Thánh Nhai.

Sở Hoang rời khỏi hang động bế quan, thân ảnh lóe lên, liền đến trại đá dưới chân núi.

Đứng ở trung tâm trại đá, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi đưa tay ra.

Cùng với ý niệm vừa động, đại thần thông vận chuyển, không khí xung quanh tràn ngập một cỗ dao động lực lượng vô hình.

Cỗ dao động này như sóng nước lan ra, dần dần bao trùm toàn bộ trại đá trong một quầng sáng thần bí.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức vội vàng chạy đến, chứng kiến cảnh tượng này.

Nhìn trận pháp phong ấn bao phủ phía trên trại đá, trên mặt lộ ra vẻ tán thán.

"Trận pháp thật tinh diệu!" Hắc Hoàng không nhịn được kinh thán nói, "Thuật phong ấn của chủ nhân thực sự đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, e rằng ngay cả cường giả cấp bậc Đại Thánh cũng khó mà dễ dàng phá giải." Đoạn Đức cũng gật đầu phụ họa: "Quả thật như vậy, phong ấn không chỉ mạnh mẽ, mà còn tinh diệu vô cùng.

Thực lực của chủ nhân thật sự sâu không lường được, khiến người ta bội phục." Nghe một người một chó thổi phồng, Sở Hoang không để tâm, chỉ nhàn nhạt nói: "Đi thôi, chúng ta đến Trung Châu, nên thăm dò Bất Tử Sơn." Nghe lời này, Đoạn Đức và Hắc Hoàng đều giật mình.

Bất Tử Sơn, chính là một trong những Sinh Mệnh Cấm Khu đáng sợ nhất trong thế giới Già Thiên, nơi ẩn chứa nhiều Chí Tôn ngủ say.

Thạch Hoàng xuất thân từ Thánh Linh, lão cổ đổng thời loạn cổ Hoá Đạo Lão Nhân, đều ở trong đó, có thể nói là kẻ sau lớn hơn kẻ trước.

Chuyến này, không hề đơn giản!

Lúc này!

Bước xuyên hư không, đoàn người nhanh chóng đến địa giới Trung Châu.

Vùng Trung bộ địa vực, nằm ở trung tâm Đông Hoang rộng lớn, được tôn làm Tịnh Thổ bất hủ vạn thế.

Tử Phủ, Phong Tộc, Đạo Nhất, Vạn Sơ và các thánh địa nổi tiếng khác đều tọa lạc tại đây.

Ngoài ra, vùng Trung bộ địa vực còn hội tụ hơn vạn loại truyền thừa yêu tộc cổ lão.

Những truyền thừa này đều do các yêu tộc cự bá sống sót sau đại chiến thời Hắc Ám niên đại cách đây mấy chục vạn năm sáng lập.

Mặc dù được gọi là yêu tộc, nhưng những yêu tộc này vừa sinh ra đã có hình người, trời sinh cường đại vô song, mỗi tộc hình thành nên một yêu tộc cổ thế gia độc đáo.

Chương 240

Gió nhẹ thổi qua, cỏ hoang trên mặt đất lay động theo gió, đường nét Bất Tử Sơn ẩn hiện trên đường chân trời, toát ra một khí tức thần bí trang nghiêm.

Hắc Hoàng đột nhiên dừng bước, ánh mắt ngưng trọng nhìn Sở Hoang, giọng trầm thấp mang theo vài phần lo lắng: "Chủ nhân, Bất Tử Sơn tốt nhất đừng nên dễ dàng tiếp cận, nơi đó rất đáng sợ.

Đại động loạn đáng sợ xảy ra trong Hắc Ám niên đại, Bất Tử Sơn chính là một nguồn gốc quan trọng." Đoạn Đức cũng gật đầu phụ họa, trên mặt hắn lộ ra vẻ nghiêm túc hiếm thấy: "Chủ nhân, truyền thuyết từ xa xưa, một vị Đại Thành Thánh Thể đã dùng đại pháp lực vô thượng từ Bất Tử Sơn cắt đi một khối sơn nhai.

Trong thời kỳ đỉnh thịnh, không hề xảy ra dị thường, nhưng về sau lại không biết vì sao máu nhuộm Thánh Nhai." "Có người suy đoán, có liên quan sâu xa đến Bất Tử Sơn.

Tóm lại, cho dù là cao thủ cấp bậc Đại Thánh, ở đó e rằng cũng nguy hiểm trùng trùng." Giọng hắn đầy vẻ lo lắng.

Sở Hoang nghe lời họ nói, chỉ khẽ mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia sáng thâm thúy.

Anh thản nhiên nói: "Trong lòng tôi tự nhiên có tính toán.

Nếu sợ, có thể không đi." Hắc Hoàng và Đoạn Đức nghe vậy, lập tức biểu lộ lòng trung thành của mình.

Hắc Hoàng vẫy vẫy đuôi, kiên định nói: "Chủ nhân, Hắc Hoàng tôi sao có thể là kẻ tham sống sợ chết?

Bất kể ngài đi đâu, tôi cũng sẽ theo sát phía sau, thề chết bảo vệ an

toàn cho ngài.” Đoạn Đức cũng vội vàng biểu thái: “Chủ nhân, ngài đi đâu, tôi theo đó, tuyệt đối không lùi bước.” Sở Hoang nhìn họ, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

Trong khoảnh khắc này, một đĩa màu thanh kim từ phương xa bay nhanh đến, tốc độ nhanh đến kinh người, tựa hồ xuyên qua sự ràng buộc của thời không.

Nơi nó đi qua, không gian đều bị xé rách ra từng khe nứt màu đen, tựa hồ ngay cả trời đất cũng vì thế mà chấn động.

Hắc Hoàng là người đầu tiên phản ứng, trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được, sau đó lộ ra vẻ rục rịch muốn thử, tựa hồ muốn lao lên cắn nát cái đĩa kỳ dị kia.

“Gâu gâu!

Cái quái gì vậy?

Sao tốc độ lại nhanh thế?” Hắc Hoàng sủa vang, trong mắt lóe lên vẻ phấn khích và tò mò.

Đoạn Đức cũng trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cái đĩa thanh kim kia.

Hắn nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “…Khí tức, thật đáng sợ quá!

Đây là bảo bối gì vậy?

Chẳng lẽ là cực đạo binh khí của Đại Đế?” Sở Hoang ánh mắt thâm thúy chú ý đến hướng bay của cái đĩa, ngay sau đó, anh quay đầu nhìn về phía sau, khẽ nhíu mày.

Trên đường chân trời xa xăm, mấy đạo khí tức mạnh mẽ đang với tốc độ kinh người truy đuổi đĩa thanh kim, mục tiêu của họ hiển nhiên cũng là bảo vật thần bí kia.

“Những người đó, hình như đều là tồn tại trên cấp đại năng!”

Đoạn Đức kinh thán.

"Xem kìa, thứ đó chắc chắn là đồ vật không tầm thường." Hắc Hoàng trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam, "Chủ nhân, chúng ta có nên đuổi theo xem không?" Sở Hoang ánh mắt thâm thúy, chú ý đến hướng cái đĩa thanh kim biến mất, nhàn nhạt mở miệng: "Xem hướng đi, là vào sâu bên trong Bất Tử Sơn, không sợ sao?" Hắc Hoàng nghe vậy, tai hơi động, trong mắt lóe lên một tia do dự.

Nó khẽ hừ một tiếng: "Chủ nhân, Hắc Hoàng tôi không sợ chuyện gì, chỉ là Bất Tử Sơn kia…" Đoạn Đức cũng lộ vẻ khó xử, nuốt nước bọt, tiếp lời: "Truyền thuyết nói Bất Tử Sơn ẩn chứa đại khủng bố, những người đi vào ít ai sống sót trở ra." Sở Hoang khẽ cười: "Đã đến đây rồi, sao có thể tay trắng trở về?

Cái đĩa kia hiển nhiên là vật bất phàm, có lẽ có mối liên hệ thiên ti vạn lũ với bí mật của Bất Tử Sơn.

Nếu sợ, cứ ở đây chờ, tôi một mình đi." Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia ngượng ngùng.

Tuy đối với truyền thuyết Bất Tử Sơn trong lòng còn kiêng kỵ, nhưng lại càng không muốn mất mặt trước mặt Sở Hoang.

Hắc Hoàng vẫy vẫy đuôi, ưỡn ngực nói: "Chủ nhân, Hắc Hoàng tôi sao có thể là kẻ tham sống sợ chết?

Vì chủ nhân đã quyết định đi, Hắc Hoàng tự nhiên sẽ theo sát phía sau!" Đoạn Đức cũng nghiến răng, gật đầu nói: "Chủ nhân, Đoạn Đức tôi cũng không phải ăn chay.

Tuy Bất Tử Sơn nổi danh bên ngoài, nhưng chúng ta đã đến đây, không có lý do gì phải lùi bước." Sở Hoang khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

Anh không nói nhiều, quay người liền truy đuổi vào sâu bên trong

Bất Tử Sơn.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức thấy vậy, cũng không chút do dự theo sát phía sau.

Phía trước, những cao thủ kia vẫn đang tranh giành cái đĩa, nhưng cùng với thời gian trôi đi, họ dần nhận ra mình đã đi sâu vào nội bộ Bất Tử Sơn.

Xung quanh tràn ngập một sự quỷ dị và áp bức khó tả, tựa hồ có đôi mắt vô hình đang rình rập.

Một cao thủ từ Thánh địa Tử Phủ đột nhiên dừng tấn công, sắc mặt tái nhợt nhìn xung quanh, giọng nói run rẩy không thể kìm nén.

"Chúng ta… chúng ta đã tiến vào nội bộ Bất Tử Sơn rồi sao?" Với tư cách là trưởng lão của Thánh địa Tử Phủ, bình thường vị cao quyền trọng, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có.

Thánh chủ Thánh địa Vạn Sơ cũng phản ứng, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ sợ hãi sâu sắc.

"Truyền thuyết nói nơi đây đã chôn vùi vô số cao thủ, trong đó không thiếu tồn tại cấp bậc Đại Thánh, chúng ta… chúng ta thực sự muốn tiếp tục đi sâu vào sao?" Với tư cách là Thánh chủ một thánh địa, lẽ ra phải vô úy vô sợ, nhưng đối mặt với truyền thuyết Bất Tử Sơn, cũng khó tránh khỏi trong lòng sinh ra sợ hãi.

Tuy nhiên, sự do dự và sợ hãi không kéo dài quá lâu.

Khí tức thần bí và những bí mật kinh thiên có thể ẩn chứa trong đĩa thanh kim, sức hấp dẫn thực sự quá lớn.

Vì cái đĩa này mà đã bỏ ra quá nhiều, nhìn thấy cái đĩa sắp bay vào sâu bên trong Bất Tử Sơn, ai cũng không muốn bỏ cuộc lúc này.

Sau sự sợ hãi và do dự ngắn ngủi, những gia chủ, thánh chủ và yêu vương của các thế lực lớn vốn cao cao tại thượng kia, lại một lần nữa triển khai tranh đoạt kịch liệt.

Phía sau, những tu sĩ kia với sự tò mò và kỳ vọng, tụ tập ở rìa Bất Tử Sơn.

Họ nhìn chằm chằm vào những văn lộ đặc biệt như được hình thành tự nhiên trong dãy núi, những văn lộ này tựa hồ ẩn chứa một sức mạnh thần bí nào đó.

Có người thử bước vào những văn lộ này, kết quả sau một trận quang hoa lóe lên, bị sức mạnh thần bí truyền tống đến các ngóc ngách khác nhau của Bất Tử Sơn.

Sở Hoang tĩnh lặng đứng bên cạnh, Hắc Hoàng và Đoạn Đức theo sát phía sau.

Chứng kiến cảnh tượng này, trong mắt Hắc Hoàng lóe lên một tia sợ hãi, nhưng Sở Hoang lại vẫn giữ sự bình tĩnh.

Anh không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này!

Hắc Hoàng vội vàng nhắc nhở: "Tuyệt đối đừng động loạn, Bất Tử Sơn rất đặc biệt, có trận văn do Cổ Chi Đại Đế đích thân khắc xuống trong thời thượng cổ đại chiến.

Đi sai một bước, có thể sẽ bị truyền tống vào những khu vực thần bí và đáng sợ ở trung kỳ dãy Bất Tử Sơn." Lời vừa dứt, Hắc Hoàng lại không cẩn thận giẫm phải một phiến văn lạc cổ xưa.

Đột nhiên, một đạo quang mang lóe lên, mấy người chỉ cảm thấy một trận choáng váng, sau đó biến mất tại chỗ.

Khi họ xuất hiện trở lại, phát hiện mình đang đứng trên một ngọn

núi thấp màu đen.

Ngọn núi này tuy không cao, nhưng lại tản ra một khí thế hùng hồn và nguy nga, tựa hồ mỗi khối đá đều tràn đầy sức mạnh.

Đứng trên đỉnh núi, cảm nhận được cảm giác áp bức từ những ngọn núi xung quanh, những ngọn núi màu đen này tựa hồ là vua của các núi, hoàng của các nhạc, khiến người ta trong lòng sinh kính sợ, không nhịn được muốn cúi đầu lễ bái.

Xung quanh liên tiếp là những ngọn núi đen trùng điệp, mỗi ngọn đều trông khí thế bàng bạc.

Đứng trên ngọn núi thấp nhìn ra xa, không thể nhìn thấy những nơi xa xôi, bởi vì cây cối rậm rạp xung quanh đã che khuất tầm nhìn.

Không khí tràn ngập một bầu không khí thần bí trang trọng, khiến người ta vừa cảm thấy yên tĩnh lại vừa trang nghiêm.

Bầu không khí này khiến họ không dám dễ dàng phá vỡ sự tĩnh lặng này, chỉ có thể cẩn thận khám phá nơi thần bí này.

Phía trước, một trận động tĩnh bất ngờ phá vỡ sự tĩnh lặng.

Hàng chục bóng người đột nhiên thay đổi tốc độ, đó đều là những tu sĩ giống như họ, vô tình chạm vào những văn lộ đặc biệt của Bất Tử Sơn nên bị truyền tống đến đây.

Họ xuất hiện bên hồ nước, nhưng chưa kịp phản ứng, một sức mạnh thần bí đã kéo lấy họ, khiến họ không thể giãy giụa.

Các tu sĩ kinh hãi la hét, nhưng dù cố gắng thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc của sức mạnh thần bí kia.

Từng bóng người lặng lẽ chìm vào hồ nước, thậm chí ngay cả một gợn sóng cũng không nổi lên.

Chốc lát sau, chỉ có mười mấy dòng máu tươi từ trong hồ trào ra,

nhuộm đỏ mặt nước trong xanh, trông vô cùng kinh hãi.

Hắc Hoàng chứng kiến cảnh tượng này, da đầu một trận tê dại.

Nó kinh hô: "Vừa rồi mấy người đó, đều là tu sĩ bí cảnh Hóa Long a!

Sao lại chết hết rồi!" Lúc này, Đoạn Đức lại chỉ vào phía trước, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định: "Nhìn kìa, hình như có một cái cây, đó chẳng lẽ… Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ sao?!" Mọi người nghe vậy, đều thuận theo hướng Đoạn Đức chỉ mà nhìn.

Chỉ thấy ở sườn núi không xa, một cái cây cổ thụ lặng lẽ đứng sừng sững, cành lá sum suê, toát ra một khí tức tang thương thần bí.

Cây trà trông có vẻ ở ngay trước mắt, thân cây già cỗi, lá cây xanh biếc, dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh ánh sáng mê hoặc, tựa hồ chạm tay là đến.

Tuy nhiên, trên thực tế, lại như ảo ảnh, cách Sở Hoang một khoảng cách dài khó vượt qua.

"Sao nhìn gần, đi lại cảm thấy xa thế?" Đoạn Đức cảm nhận được áp lực xung quanh, có chút không kiên nhẫn oán giận.

Hắc Hoàng cũng mệt đến nỗi lè lưỡi, "Sợ là thủ đoạn của Hư Không Đại Đế năm xưa để lại, vô tận năm tháng trước, ngài ấy từng giết vào Bất Tử Sơn, nhưng không biết vì sao, lại rút lui." Sở Hoang chú ý nhìn phía trước, lông mày khẽ nhếch.

Chương 241

Ở đó, một nhóm tu sĩ hoảng loạn bỏ chạy, phía sau họ, một người đá nguy nga, tuy thân thể tàn khuyết, nhưng trong hành động lại lộ ra sức mạnh không thể địch nổi.

Mỗi một đòn, đều có tu sĩ ngã xuống, vô lực xoay chuyển tình thế.

"Đó là Cửu Khiếu Thạch Nhân sao?" Đoạn Đức trong lòng giật mình.

Đó là Thánh Linh trời sinh, thực lực cường đại!

Tuy nhiên, khi người đá dần dần tiếp cận Sở Hoang, đột nhiên dừng bước truy sát.

Tựa hồ cảm nhận được khí tức mạnh mẽ phát ra từ Sở Hoang, cỗ khí tức đó khiến nó cảm thấy một áp lực chưa từng có.

Người đá không tiếp tục phát động tấn công, quay người nhanh chóng bỏ chạy khỏi hiện trường.

Tựa hồ hiểu rõ, cá nhân loại trước mắt này không phải là kẻ có thể dễ dàng đối phó.

Hắc Hoàng trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam, nhìn Cửu Khiếu Thạch Nhân đang bỏ chạy, rục rịch muốn thử.

Nó không nhịn được hét lên: "Chủ nhân, trong người đá đó tuyệt đối có bảo vật, chúng ta đuổi theo xem sao đi!" Sở Hoang lại không hề lay động, ánh mắt bình tĩnh chú ý nhìn phía trước, nhàn nhạt mở miệng: "Đừng vội đuổi theo, nhìn phía trước." Hắc Hoàng nghe vậy, thuận theo ánh mắt Sở Hoang nhìn tới, lập tức kinh hô.

Không biết từ lúc nào, họ đã ở ngay cạnh Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ.

Cây trà cổ thụ kia đứng sừng sững phía trước, cành lá sum suê, tản ra khí tức thần bí.

Điều càng khiến Hắc Hoàng kích động hơn, dưới gốc cây trà, có một bóng người lặng lẽ ngồi ở đó, tựa hồ đang chờ đợi.

"Đại Đế!" Hắc Hoàng nhìn kỹ một cái, đột nhiên kích động hét lớn, "Ta đã đợi ngài rất lâu rồi, ngài chưa thành tiên sao?" Vừa nói, Hắc Hoàng lao tới, nhưng bị Đoạn Đức bên cạnh nhanh mắt nhanh tay túm lấy.

Đoạn Đức vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo: "Hắc Hoàng, ngươi không muốn sống nữa sao?

Ở đây, đi sai một bước, có thể sẽ tiến vào trung tâm Bất Tử Sơn, lúc đó chắc chắn phải chết!" Hắc Hoàng lập tức bình tĩnh lại, cũng biết vừa rồi mình có chút thất thố.

Nhưng vẫn không nhịn được kích động run rẩy giọng nói: "Đoạn Đức, ngươi nhìn thấy chưa?

Đó là Vô Thủy Đại Đế a!" Sở Hoang ngưng mắt nhìn tới, chỉ thấy bóng người kia lặng lẽ ngồi dưới Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, tựa hồ hòa làm một với cây trà cổ thụ.

Một chiếc đại chung lơ lửng quanh thân hắn, tiếng chuông du dương, mang theo một sức mạnh thần bí cổ xưa.

Bóng người kia dưới sự bao quanh của tiếng chuông, tựa như dung nhập vào thiên địa mênh mông, ẩn hiện, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất trong hư không này.

Sau một hồi lâu, bóng người kia dường như có điều cảm ngộ, chậm rãi đứng dậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên ánh sáng tư lự.

Sau đó, hắn bước đi, từng bước từng bước đi về phía xa, tựa hồ đã vượt qua vô tận thời gian và không gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Trước Ngộ Đạo Cổ Trà Thụ, cùng với thân ảnh trước đó biến mất trên chân trời, không khí dường như còn tàn lưu khí tức của hắn, quanh quẩn không tan.

Bỗng nhiên, lại một bóng người lặng lẽ xuất hiện, khiến bầu không khí vốn tĩnh mịch trong nháy mắt trở nên ngưng trọng.

Sắc mặt Đoạn Đức đột nhiên trở nên tái nhợt, run rẩy giọng nói: "Đó, chẳng lẽ là Ngoan Nhân Đại Đế sao?" Giọng nói của hắn tràn ngập kinh hãi và bất định.

Sở Hoang cũng nhìn tới, ánh mắt sắc bén bắn về phía bóng người kia.

Chỉ thấy bóng người này còn thần bí hơn người trước, toàn thân bị một lớp bóng tối sâu thẳm bao phủ, tựa hồ là u linh từ vực sâu bước ra.

Nơi hắn đứng, có một hố đen khổng lồ, hố đen đó tựa hồ thông tới một thế giới chưa biết khác, nuốt chửng tất cả ánh sáng và âm thanh xung quanh.

Một chiếc bình khắc mặt quỷ lơ lửng trong hố đen, tản ra khí cơ khiến người ta rợn tóc gáy.

Loại khí cơ đó, tựa hồ có thể xuyên thấu linh hồn con người, khiến người ta từ tận đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

Cái hố đen đó tựa hồ có sức mạnh nuốt chửng vô tận, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ nuốt chửng tất cả mọi người vào trong.

Chỉ một tia khí cơ dật ra từ hố đen, đã khiến thiên địa xung quanh cũng vì thế mà run rẩy, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ.

Lúc này, một bóng đen giống như vực sâu, vô cùng mờ ảo, khiến người ta không thể phân biệt nam nữ.

Nó lặng lẽ đứng trước cây trà cổ Ngộ Đạo, như đang suy tư.

Sự im lặng và thần bí đó khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực và bất an.

Mãi rất lâu sau, bóng đen cuối cùng cũng động đậy.

Nó chầm chậm xoay người, dường như đã đưa ra một quyết định nào đó.

Sau đó, bóng hình đó dần dần biến mất vào trong hắc động, như thể chưa từng xuất hiện.

Cùng với sự rời đi của bóng đen, không khí xung quanh lập tức trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đoạn Đức thở phào một hơi dài, như vừa thoát khỏi một áp lực khổng lồ.Sở Hoang nhìn chằm chằm bóng người đang dần biến mất, giọng điệu thờ ơ: "Đó chỉ là ảo ảnh do một vị Đại Đế thời xưa để lại sau khi ngộ đạo ở đây, không phải là sự tồn tại chân thực." Hắc Hoàng nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia buồn bã: "Chẳng lẽ, ngay cả những tồn tại như Vô Thủy Đại Đế cũng đã biến mất trong dòng chảy lịch sử sao?" Đoạn Đức hít sâu một hơi, cảm khái: "Ngay cả cường giả như Ngoan Nhân Đại Đế cũng khó lòng phá vỡ sự giam cầm của thời gian sao?

Thật khiến người ta phải thở dài."Sở Hoang không phản ứng nhiều trước những lời cảm thán này, ánh mắt kiên định, quay người bước về phía cây trà cổ Ngộ Đạo.

Cây trà cổ thụ ấy lặng lẽ đứng đó, toát ra khí tức tang thương và thần bí.

Đứng dưới gốc cây, tôi ngẩng đầu nhìn lên.

Vỏ cây trà Ngộ Đạo nứt nẻ, bung ra như vảy rồng, hé lộ một vẻ đẹp cổ xưa và kiên cường.

Thân cây tuy chưa tới nửa mét nhưng hình dáng lại như một con giao long đang cuộn mình, vươn lên trên.

Chỗ cao nhất cách mặt đất chưa đầy ba mét, nhưng dường như nó đang gánh chịu vô vàn năm tháng và trí tuệ.

Lá cây trong suốt như ngọc, mỗi chiếc một vẻ.

Chúng lưu chuyển ánh sáng của đạo, hình dáng khác lạ: có hình đỉnh nhỏ, thần hoàng, tiên nhân, chuông thần, sông núi, mây, bát quái...

Mỗi chiếc lá như một thế giới nhỏ, đại diện cho một loại đạo khác nhau, tỏa ra ánh sáng huyền ảo như mơ.

Những chiếc lá kỳ lạ đó đều ẩn chứa đạo vận độc đáo và quý giá.

Cả cây rực rỡ chói mắt, vô cùng rạng rỡ, như thể có thể khiến người ta lạc lối trong đó.

Thân cây trà Ngộ Đạo cổ kính và uy nghi, tràn đầy dấu vết của thời gian và vẻ cổ xưa; trong khi lá cây lại tự nhiên và sinh động, tràn đầy sức sống và đạo vận.

Cả hai hòa quyện vào nhau, tạo thành một vẻ đẹp thần bí và huyền ảo.Sở Hoang lặng lẽ đứng dưới gốc cây, cảm nhận khí tức đặc biệt tỏa ra từ cổ thụ.

Tôi đưa tay ra, định thu lấy những chiếc lá trà cổ đang lơ lửng trong không trung, nhưng những chiếc lá ấy như có sinh mệnh, trượt khỏi tay tôi, đồng thời truyền đến một luồng sức mạnh phản phệ kỳ lạ.

Sở Hoang trong lòng giật mình, loại phản phệ này không phải là sự bài xích vật lý đơn thuần, mà là một sự chấn động linh hồn sâu

sắc, như thể đang cảnh báo rằng đằng sau những chiếc lá này ẩn chứa những quy tắc thâm ảo hơn.

Rõ ràng, muốn hái được những lá trà này, cần phải tốn một chút tâm tư.

Mỗi chiếc lá trà đều chứa đựng chút đạo vận, muốn hái chúng xuống, nhất định phải thấu hiểu chúng.

Nhưng ngay cả với tu vi hiện tại của Sở Hoang, muốn thấu hiểu cũng cần không ít thời gian. "Xem ra, phải mất một lúc rồi." Sở Hoang thầm nghĩ, sau đó liền kiên nhẫn bắt đầu lĩnh ngộ.Trong khi Sở Hoang đang dồn hết tâm trí để lĩnh ngộ cây trà cổ Ngộ Đạo, không ít cao thủ bị sự dị động ở đây thu hút, ào ào kéo đến gần.

Nhìn thấy Sở Hoang đang ở dưới cây trà cổ Ngộ Đạo, trong mắt họ lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, dục vọng tham lam liền dâng lên trong lòng. "Hahaha, không ngờ lại tìm thấy cây trà cổ Ngộ Đạo thật, trời giúp ta rồi!" Một vị yêu vương cười lớn, trong mắt lóe lên ánh sáng xảo quyệt. "Bảo vật như vậy, sao có thể để một mình hắn độc chiếm?" Một vị thánh chủ khác cũng hùa theo, ngữ khí lộ rõ vẻ bá đạo không thể nghi ngờ.Hắc Hoàng và Đoạn Đức đứng một bên, sắc mặt khó coi.

Họ biết rõ thực lực của những yêu vương, thánh chủ này, biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của họ.

Nhưng Sở Hoang vẫn đang trong lúc lĩnh ngộ, họ không thể ngồi yên.

Hắc Hoàng đứng ra, nhe nanh múa vuốt gầm lên: "Mấy tên các ngươi, đừng coi thường ta!

Chủ nhân của ta đang lĩnh ngộ cơ mật quan trọng, nếu dám quấy rầy, đồng nghĩa với việc đối địch với ta!" Đoạn Đức cũng vội vàng bổ

sung: "Ta cũng không dễ chọc đâu, thực lực của chủ nhân ta càng thâm sâu khó lường.

Nếu biết điều thì mau rời đi, đừng rước họa vào thân!" "Ồ?

Dựa vào hai tên các ngươi mà cũng đòi dọa ta sao?" Vị yêu vương kia khinh thường cười nói, "Bản tọa ra tay, các ngươi làm gì được ta?"Hắc Hoàng và Đoạn Đức trong lòng đều rõ, thực lực của họ quả thực không bằng đối phương, nhưng lúc này nhất định phải làm mọi cách để bảo vệ Sở Hoang.

Thế là, Hắc Hoàng ưỡn ngực, cố tỏ ra trấn tĩnh nói: "Hừ!

Đừng có coi thường ta.

Một khi chủ nhân của ta hoàn thành lĩnh ngộ, mấy người các ngươi cũng không phải đối thủ đâu!" Đoạn Đức cũng hùa theo: "Đến lúc đó có khóc cũng không kịp!"Đột nhiên, một vị Thái Thượng Trưởng Lão trong số đó ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Sở Hoang đang lĩnh ngộ dưới cây trà cổ Ngộ Đạo, dường như đã nhận ra thân phận của anh ta.

Ông ta trầm giọng nói: "Người đang lĩnh ngộ kia, hình như là Sở Hoang đã gây ra đại sự ở Bắc Vực trước đây.

Chương 242

Ta đã xem chân dung của hắn, rất giống với người này!" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều kinh hãi.

Đương nhiên, họ từng nghe danh Sở Hoang, biết những gì anh ta đã làm ở Bắc Vực, cũng như thực lực cường đại và bảo vật quý giá anh ta sở hữu.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức thấy sắc mặt mọi người thay đổi, trong lòng mừng rỡ.

Vội vàng "thừa thắng xông lên", tiếp tục hù dọa những cao thủ tham lam này."Không chịu rút lui sao?

Đợi lát nữa chủ nhân của ta lĩnh ngộ xong, cái chết sẽ đến đầu các ngươi đó!" Hắc Hoàng hung ác nói.Tuy nhiên, những yêu vương, thánh chủ và thái thượng trưởng lão này không phải hạng dễ đối phó.

Họ nhìn nhau một cái, một vị thánh chủ trong số đó cười lạnh nói: "Thằng Sở Hoang này trên người có không ít đồ tốt, chi bằng chúng ta liên thủ, thừa lúc này giết hắn đi?

Đến lúc đó, bảo vật và cảm ngộ của hắn đều là của chúng ta!" Những người khác nghe vậy, nhao nhao phụ họa.

Họ tham lam nhìn chằm chằm Sở Hoang, như thể thấy những bảo vật trên người anh ta đang vẫy gọi mình.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức thấy vậy, lập tức ngẩn ra.

Không ngờ những kẻ này lại to gan lớn mật đến vậy, dám ra tay với Sở Hoang trong lúc anh ta đang lĩnh ngộ."…Mấy tên tìm chết!" Hắc Hoàng giận dữ gầm lên, "Đợi chủ nhân của ta tỉnh lại, không một kẻ nào sống sót đâu!" "Hừ, đợi hắn tỉnh lại sao?

E là không tỉnh nổi nữa rồi!" Một vị yêu vương chế nhạo nói.

Đoạn Đức cũng sốt ruột, vội vàng nói: "Các ngươi phải hiểu rõ, thực lực của chủ nhân ta thâm sâu khó lường, làm vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết!" Tuy nhiên, những kẻ tham lam này đã bị bảo vật và cảm ngộ làm cho mờ mắt.

Họ không còn để ý đến lời cảnh cáo của Hắc Hoàng và Đoạn Đức nữa, bắt đầu bàn bạc cách liên thủ đối phó Sở Hoang.

Nhìn thấy đám tu sĩ chuẩn bị liên thủ đối phó Sở Hoang, Hắc Hoàng và Đoạn Đức lòng nóng như lửa đốt.Tuy nhiên, khi vài tu sĩ thử phong tỏa xung quanh, họ đã vô tình dẫm phải những trận văn cổ xưa ẩn dưới mặt đất. "A!" Một tu sĩ đột nhiên kêu lên thảm thiết, cả người lập tức biến mất tại chỗ, như thể bị một loại sức mạnh thần bí nào đó nuốt chửng. "Chuyện gì vậy?!" Một tu sĩ khác kinh hãi hét lên, đồng đội của hắn cứ thế biến mất không một dấu vết trước mắt.

Ngay sau đó, lại có một tu sĩ khác chạm vào một trận văn khác, một đạo ánh sáng mạnh lóe lên, hắn thậm chí còn chưa kịp kêu thảm đã ngã xuống đất bất động, rõ ràng đã mất đi sinh khí.

Mọi người bị biến cố đột ngột này dọa cho hoảng loạn, đội hình vốn đang chặt chẽ cũng lập tức trở nên hỗn loạn. "Trận văn do Hư Không Đại Đế bố trí!" Hắc Hoàng trong mắt lóe lên một tia xảo quyệt, nhân cơ hội lớn tiếng hét lên: "Mấy tên ngốc này, ở đây đầy rẫy trận văn của Đại Đế, sơ ý một chút là sẽ kích hoạt đấy, các ngươi cứ tiếp tục lộn xộn đi!" Đoạn Đức cũng phản ứng lại, phối hợp với Hắc Hoàng hét: "Đúng vậy!

Đây là nơi mà Hư Không Đại Đế trấn áp, các ngươi nghĩ có thể dễ dàng xông vào sao?

Mau rời đi, nếu không kẻ tiếp theo biến mất chính là các ngươi đó!" Lời nói của cả hai khiến những tu sĩ vốn đã bất an càng thêm

hoảng sợ.

Họ đều dừng bước, không dám tùy tiện di chuyển nữa. "Tôi... tôi phải làm sao?" Một tu sĩ run rẩy hỏi.

Hắc Hoàng nhân cơ hội tiếp tục hù dọa: "Bây giờ con đường sống duy nhất là mau rời đi!

Tranh thủ lúc chưa kích hoạt thêm nhiều trận văn, mau chạy đi!" Đoạn Đức cũng bổ sung: "Muốn sống thì mau đi đi, đừng ở đây mà nộp mạng!"Dưới sự hù dọa của Hắc Hoàng và Đoạn Đức, một số tu sĩ nhát gan bắt đầu chầm chậm lùi lại, còn một số tu sĩ tham lam và to gan thì trong mắt lóe lên hung quang, dường như đang cân nhắc lợi hại.

Hiện trường nhất thời rơi vào bế tắc.Sở Hoang tuy đang chìm đắm trong lĩnh ngộ cây trà cổ Ngộ Đạo, nhưng mọi động tĩnh xung quanh đều không thể thoát khỏi tri giác của tôi.

Tôi cảm nhận rõ ràng ánh mắt tham lam của đám tu sĩ, cũng như sự hoảng loạn do trận văn của Hư Không Đại Đế gây ra.

Tuy nhiên, nội tâm Sở Hoang lại bình lặng như giếng cổ không gợn sóng, không chút dao động.

Với tu vi hiện tại của tôi, những "cao thủ" này căn bản không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Công kích của họ, đối với người đã nắm giữ tu vi thâm hậu như tôi, chẳng khác nào gãi ngứa, không thể lay chuyển dù chỉ một chút.

Trong mắt Sở Hoang chỉ có cây trà cổ Ngộ Đạo, chỉ có con đường tu hành sâu thẳm như biển cả.

Tôi như hòa làm một với rừng cây cổ thụ, cảm nhận sự rung động của từng chiếc lá, lắng nghe trí tuệ và sức mạnh ẩn chứa bên trong."Đinh!" "Chúc mừng ký chủ!

Thành viên gia tộc đã thức tỉnh huyết mạch thần thú Thanh Long!" "Chúc mừng ký chủ!

Thành viên gia tộc đã thức tỉnh huyết mạch thần thú Huyền Vũ!" "Chúc mừng ký chủ!

Thành viên gia tộc đã thức tỉnh huyết mạch thần thú Chu Tước!" "Chúc mừng ký chủ!

Thành viên gia tộc đã thức tỉnh huyết mạch thần thú Bạch Hổ!" "Chúc mừng ký chủ!

Thành viên gia tộc đã thức tỉnh hơn năm loại huyết mạch, cấp độ gia tộc bắt đầu thăng cấp!"Sở Hoang hơi sững người.

Không ngờ, sau khi huyết mạch Thánh Thể thức tỉnh trước đó, lại liên tiếp có người thức tỉnh huyết mạch thần thú.

Cẩn thận nghĩ lại, e là có hậu duệ của tộc nhân đã được thánh thú hộ tộc công nhận, vì vậy mà thức tỉnh huyết mạch. "Huyết mạch truyền thừa tổng cương đang dung nhập..." "Chúc mừng ký chủ!

Đã thức tỉnh huyết mạch thần thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ." Dưới sự phản hồi của Huyết Mạch Truyền Thừa Tổng Cương, huyết mạch mà tộc nhân thức tỉnh cũng bồi dưỡng lên chính bản thân Sở Hoang.

Trong khoảnh khắc, trước mặt Sở Hoang, nhiều ảo diệu của cây trà cổ Ngộ Đạo dường như đều tự động mở ra."Bản thân thần thú vốn có cảm ngộ về quy tắc thiên địa, điều này ngược lại cũng giúp ích cho mình." Sở Hoang thầm nghĩ. "Đinh!

Gia tộc ký chủ đã thăng cấp 5, ban thưởng một gói quà thăng cấp gia tộc cho ký chủ.

Có muốn mở không?" Huyết mạch thần thú thức tỉnh, mang đến sự thăng cấp gia tộc, liệu có mang đến cấp độ cao hơn nữa không?

"Hệ thống, mở gói quà thăng cấp gia tộc." "Đinh!

Đang mở gói quà thăng cấp gia tộc..." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ!

Gia tộc lệnh bài, gia tộc nhẫn, sân huấn luyện gia tộc và các năng lực khác đều đã được nâng cấp!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ!

Chiến y và binh khí chuyên dụng đã được nâng cấp lên cấp 5!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ!

Cấp độ không gian Tổ Địa gia tộc đã được nâng cấp!" "Đinh!

Chúc mừng ký chủ!

Đã mở khóa chức năng dung luyện, binh khí và dược liệu thu được có thể dung luyện vào chiến y và binh khí chuyên dụng." "Đinh!

Chúc mừng ký chủ!

Đã nhận được một Thẻ Sao Chép."Thẻ Sao Chép: Sao chép năng lực của một tồn tại cấp 11 trở xuống, hiệu lực một giờ.Những thứ mà sự thăng cấp gia tộc mang lại đều tập trung vào việc nâng cao các năng lực trước đó, và hiệu quả cũng vô cùng đáng kể.

Đặc biệt là hệ thống dung luyện, có thể giúp tôi nâng cấp vô hạn chiến y và vũ khí chuyên dụng mà không cần đột phá cấp độ gia tộc.

Trong thế giới Nhất Diệp Già Thiên, có không ít Cực Đạo Võ Khí, có những thứ như Vạn Vật Mẫu Khí, đều có thể dung nhập vào đó!

Còn về Thẻ Sao Chép, càng có thể giúp tôi sở hữu một số năng lực đặc biệt của Đại Đế.

Chỉ là cách sử dụng thế nào, cần có thời gian để suy nghĩ. "Đinh!

Ký chủ có muốn bắt đầu nhận thưởng không?" "Có!" "Đinh!

Đang phát thưởng..."Hệ thống bắt đầu vận hành.

Sở Hoang có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong không gian Tổ Địa gia tộc, đã xảy ra những biến đổi to lớn.

Không gian va chạm gia tốc, linh lực phong phú trực tiếp bị câu kéo từ hư không, như thể sinh ra từ hư vô, hội tụ thành từng dòng linh mạch.

Những linh mạch này bén rễ, tương hỗ gia trì, khiến toàn bộ không gian Tổ Địa hoàn toàn trở thành một thánh địa tu hành!

Ngoài ra, gia tộc lệnh bài, nhẫn và các vật phẩm khác đều đang nhanh chóng tiến hóa.

Không gian và hiệu quả đều đang được tăng cường.

Ngoài ra, còn có tấm thẻ sao chép kia nữa. "Đinh!

Phần thưởng đã phát xong, xin ký chủ hãy tích cực nâng cấp gia tộc, biến gia tộc thành một gia tộc Vĩnh Hằng Bất Hủ!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống biến mất.Lúc này, Sở Hoang một lần nữa nhìn về phía cây trà cổ Ngộ Đạo, cảm giác trong lòng đã hoàn toàn khác.

Chương 243

Trong không gian Tổ Địa gia tộc, dường như có vô số tinh quang đang hội tụ về phía tôi!

Hiệu quả cộng hưởng tu luyện của gia tộc, dường như cũng được nâng cao cùng với sự thăng cấp của Tổ Địa!

Những cảm ngộ này như những dòng chảy nhỏ bé, ôn hòa mà sâu sắc.

Chúng có quỹ tích hoàn toàn khác biệt với con đường tu hành của Sở Hoang, nhưng lại có thể tương hỗ chứng minh, giúp tôi suy một ra ba.

Những cảm ngộ bên ngoài này chính là trợ lực mà tôi cần vào lúc này.

Tôi nhắm mắt lại, chìm đắm trong những cảm ngộ đó, dần dần tìm thấy một điểm cân bằng hài hòa với sức mạnh phản phệ của cây trà cổ Ngộ Đạo.

Những chiếc lá của cây trà cổ Ngộ Đạo khẽ rung động trong tay tôi, như thể đang đáp lại sự chạm vào của tôi.Nhìn thấy Sở Hoang sắp hái được lá trà của cây trà cổ Ngộ Đạo, không khí xung quanh càng trở nên căng thẳng và sát khí đằng đằng.

Những thánh chủ vốn ngày thường cao cao tại thượng, lúc này trên mặt đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

Họ trao đổi ánh mắt với nhau, như thể đã đạt được một loại ăn ý nào đó."Không thể để hắn tiếp tục được nữa!" Lúc này, một vị thánh chủ trầm giọng nói, trong tay hắn pháp bảo lóe lên ánh sáng. "Đúng vậy, tên này dã tâm bừng bừng, nếu để hắn thành công, hậu quả khôn

lường!" Một vị thánh chủ khác phụ họa, đồng thời tế ra một kiện pháp khí uy lực cực lớn.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức đứng một bên, sắc mặt tái nhợt nhìn mọi thứ.

Họ biết, với thực lực của mình, căn bản không thể đối đầu với những thánh chủ này.

Nhưng họ không còn lựa chọn nào khác. "Chúng ta phải làm sao?" Đoạn Đức sốt ruột hỏi. "Làm được gì chứ?

Chỉ có thể liều mạng thôi!" Hắc Hoàng cắn răng, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt.Ngay lúc đó, các thánh chủ liên thủ tấn công, các loại pháp bảo mang theo sức mạnh hủy diệt gào thét lao về phía Sở Hoang.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức thấy vậy, cũng không chút do dự xông lên, cố gắng chia sẻ một phần áp lực cho Sở Hoang.

Tuy nhiên, chênh lệch thực lực rõ ràng.

Hắc Hoàng là người đầu tiên hứng chịu, bị một kiện pháp bảo đánh bay trực tiếp ra xa, ngã vật xuống đất nặng nề.

Vài tu sĩ ánh mắt lạnh lẽo, ăn ý liên thủ, ý đồ thừa cơ triệt để giết chết Hắc Hoàng.

Đoạn Đức lòng nóng như lửa đốt, trừng lớn mắt, sốt ruột muốn ra tay giúp đỡ, nhưng lúc này lại bị những người khác dây dưa, có lòng mà không có lực.Nhưng đúng lúc này, một luồng khí tức khủng bố khó tả đột nhiên ập đến, như cuồng phong bão táp khiến người ta không thể thở nổi.

Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai tồn tại cấp thánh chủ, ngay khoảnh khắc tấn công Hắc Hoàng, đột nhiên nổ tung như bị sét đánh, hóa thành một làn máu vụ thê mỹ, bay lả tả trong

không trung.

Đám đông xung quanh bị biến cố bất ngờ này làm cho choáng váng, trong khoảnh khắc, toàn bộ chiến trường chìm vào sự tĩnh lặng như chết.

Sở Hoang đứng thẳng người, bóng dáng dưới ánh hoàng hôn càng thêm cao lớn.

Ánh mắt tôi lạnh lùng như băng, quét một vòng xung quanh, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi. "Đánh chó phải nhìn mặt chủ, các ngươi đang tìm chết!" Vừa dứt lời, một luồng uy áp khủng bố tột cùng giáng từ trên trời xuống, như muốn trấn áp cả thế giới này dưới chân mình.

Mọi người chỉ cảm thấy ngực mình tức nghẹn, hô hấp cũng trở nên khó khăn.Ngay sau đó, một dị tượng chấn động lòng người xuất hiện trong hư không.

Chỉ thấy các tinh thần chư thiên chậm rãi lưu chuyển, như thể bao quát toàn bộ vũ trụ vào trong đó.

Hư không vô tận dưới sự hội tụ của những tinh thần này, hình thành một vùng tinh không mênh mông vô bờ, ánh sao lấp lánh, như trong mộng huyễn.

Mỗi vì sao đều tỏa ra ánh sáng thần bí, dường như đang kể về những bí ẩn của vũ trụ.

Và ở trung tâm của hư không vĩnh hằng, chính là Sở Hoang!"Dám động người bên cạnh ta, các ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng trả giá đắt." Giọng Sở Hoang lạnh lẽo.

Theo lời tôi vừa dứt, không khí xung quanh dường như đông cứng lại.

Những tu sĩ đó cảm nhận sát ý trên người Sở Hoang, từng người

đều run sợ, không dám động đậy chút nào.

Sở Hoang lúc này như một con mãnh hổ đã thức tỉnh, tùy thời chuẩn bị vồ lấy kẻ địch.

Bóng dáng tôi lóe lên, với tốc độ gần như không thể bắt kịp, xuyên qua đám đông.

Mỗi khi bóng dáng tôi thoắt ẩn thoắt hiện, lại có một tu sĩ đột nhiên bị một luồng lực lượng vô hình bao phủ, ngay sau đó, tu sĩ đó liền hóa thành hư vô.

Cảnh tượng này khiến các tu sĩ còn lại kinh hãi vô cùng.

Họ trơ mắt nhìn đồng bọn từng người một hóa thành huyết vụ trong tay Sở Hoang, nhưng căn bản không thể nhìn rõ động tác của tôi, chứ đừng nói đến việc chống đỡ công kích.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, mặt đất đã rải rác những mảng máu thịt mơ hồ.

Những tu sĩ còn lại không còn dám có ý phản kháng, đều nhao nhao lùi lại, cố gắng thoát khỏi người đàn ông khủng bố này.

Nhưng Sở Hoang không có ý buông tha, thân hình lóe lên, một lần nữa xuất hiện trước mặt một tu sĩ, tu sĩ đó còn chưa kịp cầu xin tha mạng đã theo gót đồng bọn, hóa thành một làn máu vụ.

Rất nhanh, trên toàn bộ chiến trường chỉ còn lại Sở Hoang và một vài tu sĩ còn sống sót, tất cả đều là cấp thánh chủ, yêu vương!

Những thánh chủ, yêu vương vốn cao cao tại thượng, lúc này trước mặt Sở Hoang lại như kiến hôi, không có chút sức chống cự nào.

Lúc này họ hoàn toàn bị nỗi sợ hãi bao trùm, chỉ có thể run rẩy quỳ trên mặt đất, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn Sở Hoang cũng không

có.

Họ biết, lúc này cầu xin tha mạng cũng vô ích, nhưng bản năng cầu sinh khiến họ không nhịn được mở miệng: "Sở đại nhân, xin tha mạng!

Tôi nguyện làm nô tỳ, chỉ cầu ngài tha cho tôi một mạng!" Sở Hoang lạnh lùng nhìn họ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: "Làm nô tỳ?

Các ngươi cũng xứng sao?" Nói xong, tôi không chút do dự tiếp tục ra tay, những tồn tại vốn ngày thường cao cao tại thượng này, trước mặt Sở Hoang lại như cỏ dại bị dễ dàng xóa sổ.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhìn cảnh tượng này, trong lòng tràn đầy kính sợ.

Sau khi giải quyết xong đám tu sĩ đó, chiến trường đẫm máu và hỗn loạn dần khôi phục lại sự yên tĩnh.

Sở Hoang quay người, ánh mắt sâu thẳm quét qua Hắc Hoàng và Đoạn Đức. "Lần này các ngươi biểu hiện không tệ." Giọng Sở Hoang bình tĩnh nhưng đầy uy nghiêm.

Giữa lúc tôi giơ tay lên, hai chiếc lá trà cổ Ngộ Đạo xanh biếc bay về phía Hắc Hoàng và Đoạn Đức.

Những lá trà cổ Ngộ Đạo tỏa ra hương thơm thoang thoảng, dường như ẩn chứa vô tận huyền ảo.

Hắc Hoàng hai mắt sáng rực, đứng thẳng người, cẩn thận tiếp lấy lá trà cổ Ngộ Đạo, hai mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ. "Đa tạ chủ nhân ban thưởng!" Giọng Hắc Hoàng kích động đến run rẩy, tràn đầy sự cảm kích và kính sợ đối với Sở Hoang.

Đoạn Đức cũng kích động không kìm được, hai tay nâng lá trà cổ Ngộ Đạo: "Đa tạ chủ nhân hậu thưởng!" Sở Hoang khẽ gật đầu, sau

đó liền thu lại tâm tư.Sở Hoang thong thả đứng dưới cây trà cổ Ngộ Đạo, bàn tay khẽ vung lên, Vạn Vật Mẫu Khí vờn quanh, dần dần ngưng tụ thành một cái lò luyện cổ xưa.

Lò luyện tuy do Mẫu Khí luyện hóa thành, nhưng nhìn qua lại như một đỉnh cổ ngàn năm, tràn đầy cảm giác tang thương của thời gian.

Từ nhẫn không gian, tôi lấy ra suối linh đã có được trước đó, nước suối trong veo thấy đáy, ẩn chứa sức sống mạnh mẽ.

Khi suối linh được đưa vào trong lò luyện, lập tức nổi lên từng vòng gợn sóng, như thể ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên trong lành hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, động tác của Sở Hoang khiến Hắc Hoàng và Đoạn Đức trừng lớn mắt.

Tôi tùy tay nắm một nắm lớn lá cây trà cổ Ngộ Đạo, nhẹ nhàng đặt vào trong lò luyện.

Những lá trà xanh biếc đó từ từ trải ra trong suối linh, tỏa ra một mùi hương thấm vào lòng người. "Chủ nhân, người..." Hắc Hoàng không nhịn được hỏi, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc và tiếc nuối. "Pha trà." Sở Hoang thờ ơ đáp lại, như thể đang làm một việc hết sức bình thường.

Đoạn Đức cũng há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, nhưng hắn biết rõ sự quý giá của cây trà cổ Ngộ Đạo.

Đó là báu vật vô giá, mỗi chiếc lá trà đều ẩn chứa vô vàn huyền ảo và đạo vận.

Bây giờ, Sở Hoang lại một lần pha một nắm lớn! "...Quá xa xỉ rồi phải không?" Đoạn Đức nuốt nước bọt, khó khăn nói.Lúc này!

Hương trà lan tỏa khắp không gian.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức không nhịn được tiến đến gần, hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy tâm hồn thư thái, tu vi dường như cũng được nâng cao dưới sự hun đúc của hương trà cổ. "Đúng là phí của trời!" Hắc Hoàng cảm thán, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng hưng phấn và tham lam.

Đoạn Đức hít sâu một hơi, như muốn giữ mãi hương trà cổ trong phổi.

Sở Hoang chỉ lặng lẽ đứng đó, ánh mắt sâu thẳm, như thể mọi thứ trên thế gian đều không thể lay động tôi.

Chương 244

Tôi giơ tay vung lên, nước trà trong lò luyện liền bay vào ba chiếc chén ngọc.

Tôi cầm một chén trong số đó, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, dường như rất hài lòng. "Thử xem." Sở Hoang thờ ơ nói.Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhìn nhau một cái, rồi mới dám tiến lên, mỗi người tự cầm một chén trà, cẩn thận thưởng thức.

Hương trà vừa vào cổ họng, họ như cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại đang cuồn cuộn trong cơ thể, tu vi trong khoảnh khắc đó có sự thăng tiến rõ rệt!

Sở Hoang lặng lẽ đứng đó, hai mắt nhắm nghiền, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào việc luyện hóa đạo tắc ẩn chứa trong lá trà của cây trà cổ Ngộ Đạo.

Tôi có thể cảm nhận rõ ràng, cùng với việc sức mạnh trong lá trà không ngừng được tinh luyện và hấp thu, tu vi của tôi đang tăng lên với tốc độ kinh người.

Linh khí thiên địa xung quanh như bị thu hút, không ngừng hội tụ về phía Sở Hoang, hình thành một cơn xoáy linh khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Linh khí này dưới sự khống chế của Sở Hoang, dung hợp với đạo tắc trong lá trà của cây trà cổ Ngộ Đạo, hóa thành năng lượng tinh thuần, bồi dưỡng cơ thể và linh hồn của tôi.

Cùng với thời gian trôi qua, Sở Hoang cảm nhận về quy tắc thiên địa xung quanh càng lúc càng rõ ràng.

Tôi như có thể chạm vào những sợi dây pháp tắc vô hình đó, cảm

nhận mối liên hệ vi diệu và sự tương tác giữa chúng.

Cảm giác này khiến lòng tôi tràn đầy vui mừng và mong đợi, bởi vì tôi biết, mình ngày càng gần đến cảnh giới Chuẩn Đế.Tuy nhiên, khi sức mạnh của lá trà cổ Ngộ Đạo cạn kiệt, Sở Hoang lại cảm thấy một chút thất vọng.

Tôi cảm nhận rõ ràng, tuy đã có tiến bộ vượt bậc, nhưng lại kém cảnh giới Chuẩn Đế chỉ một chút xíu.

Cảm giác đó như chạm tay là tới, nhưng lại xa vời không thể với.Sở Hoang hít sâu một hơi, điều hòa lại tâm tình.

Tuy nhiên, đúng lúc Sở Hoang cảm thấy một chút thất vọng, trong sâu thẳm ý thức của tôi đột nhiên vang lên một âm thanh. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ!

Thành viên gia tộc đã thành công bước vào Ngũ Cảnh!" "Cộng hưởng cảm ngộ đang tiến hành!" Cùng với âm thanh của hệ thống vang lên, Sở Hoang cảm thấy một luồng sức mạnh ấm áp và huyền diệu từ từ tràn vào tâm trí mình.

Luồng sức mạnh này chính là cảm ngộ tu hành mà thành viên gia tộc vừa bước vào Ngũ Cảnh chia sẻ.

Cảm ngộ này tuy không cao siêu, nhưng lại vừa vặn bổ sung những phần nhỏ bé mà Sở Hoang còn thiếu.

Tôi như nhìn thấy một thế giới mới, những quy tắc thiên địa vốn khó hiểu trước đây, trong khoảnh khắc này bỗng trở nên rõ ràng minh bạch.

Trong lòng Sở Hoang trào dâng một niềm vui sướng khó tả, dưới sự thúc đẩy của cảm ngộ này, tu vi trong cơ thể bắt đầu cuồn cuộn dâng trào.

Tôi nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý dẫn dắt luồng sức mạnh đó.

Cùng với thời gian trôi qua, tôi cảm thấy như hòa làm một với cả thiên địa, có thể cảm nhận rõ ràng từng chút linh khí thiên địa lưu động.

Cuối cùng, trong một khoảnh khắc, Sở Hoang cảm thấy tu vi trong cơ thể đột nhiên chấn động mạnh, như thể đã phá vỡ một loại xiềng xích nào đó.

Mở mắt ra, trong mắt tôi lóe lên ánh sáng chưa từng có.

Bán bộ cấp 11, cũng chính là cảnh giới Chuẩn Đế!Cùng với sự đột phá tu vi của Sở Hoang, một luồng khí tức cường đại từ trên người tôi phát ra, như một cơn bão vô hình, càn quét toàn bộ không gian.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức đứng một bên cảm nhận luồng khí tức đó, ánh mắt họ từ tò mò chuyển sang chấn kinh, như thể bị luồng sức mạnh đó làm cho chấn động sâu sắc. "...Biến động?" Hắc Hoàng lắp bắp nói, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Đoạn Đức cũng kinh ngạc, ngây người nhìn Sở Hoang, như thể không thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt. "...Có một chút cảm giác của Đại Đế rồi sao?" Hắc Hoàng hoàn hồn, kích động kêu lên. "Tôi sẽ không nhìn thấy chứng đạo chứ?" Giọng nói của hắn tràn đầy run rẩy, rõ ràng bị khí tức trên người Sở Hoang trấn áp.

Đoạn Đức nuốt nước bọt, lắc đầu, cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn một chút. "Không... không phải chứng đạo." Hắn khó khăn nói, "Nhưng đây là khí tức mà chỉ Chuẩn Đế mới có!" Một người một chó nhìn nhau không nói nên lời, trên mặt họ tràn đầy sự chấn kinh và khó tin.

Trong thời đại này, lại sinh ra một Chuẩn Đế sao?

Thật sự là một kỳ tích chưa từng có!Thấy Sở Hoang mở mắt, Hắc

Hoàng và Đoạn Đức lập tức tiến lên. "Chúc mừng chủ nhân đột phá đến cảnh giới Chuẩn Đế!" Hắc Hoàng phấn khích kêu lên, trong mắt lóe lên vẻ sùng bái và vui mừng.

Đoạn Đức cũng theo sát phía sau, cung kính hành lễ nói: "Chúc mừng chủ nhân, tu vi như vậy, hiếm thấy trên đời!" Sở Hoang khẽ gật đầu, coi như đáp lại. "Hệ thống, mở bảng thông tin gia tộc của tôi." Ngay sau đó, tôi thản nhiên nói. "Đinh!

Bảng thông tin gia tộc đang mở." Lập tức, một màn sáng mà chỉ Sở Hoang mới có thể nhìn thấy, hiện ra trước mặt tôi.Gia tộc: Sở Gia Vĩnh Hằng.

Cấp độ: 5.

Tộc trưởng: Sở Hoang; Thê tử: Ô Thiền Na Già Hải; Thiếp thất: Hoắc Tú Tú, Vân Vận, Thái Lân.

Vị cách: Vĩnh Hằng Hỗn Độn Hư Vô 【Chưa thức tỉnh】.

Trang bị: Chiến y chuyên dụng (cấp 5), vũ khí chuyên dụng (cấp 5), Hỗn Độn Thần Binh.

Tu vi: Võ giả cấp 9, Chưởng Khống Giả cấp 10.

Năng lực: Hỗn Độn Hư Vô 【Có thể diễn hóa tám loại năng lực bất kỳ】.

Công pháp: Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh.

Chức năng: Chức năng cộng hưởng tu luyện gia tộc đã mở, vòng sáng trung thành gia tộc đã mở, chức năng đa tử đa phúc đã mở, tộc trưởng chuyên dụng thú liệp đã mở, hệ thống dung luyện chuyên dụng đã mở.

Tộc nhân: 750 người; Công pháp: Thôn Phệ Tinh Không Pháp, Đại Diễn Thần Quyết, Quốc Thuật, Pháp tu luyện Võ Đạo, Pháp tu luyện

Tiên Hiệp Huyền Huyễn.

Tử sĩ: 110000 người; Công pháp: Quốc Thuật bản Tử Sĩ, Pháp tu luyện Võ Hiệp, Tiên Hiệp, Huyền Huyễn.

Thế lực: Gia tộc trải rộng mấy chục thế giới vị diện, uy danh Sở thị gia tộc vang vọng một phương giới vực, ở các thế giới cấp 5 trở xuống, Sở thị gia tộc xứng đáng là bá chủ.

Thánh thú hộ tộc: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Huyết mạch gia tộc: Hoang Cổ Thánh Thể, Tứ Thần Thú huyết mạch.

Cổng thế giới: Thế giới cấp 5: 【Nhất Diệp Già Thiên】, 【Chúa Tể】; Thế giới cấp 4: 【Siêu Thần】, 【Đấu Thiên Khung】; Thế giới cấp 3: 【Tuyết Trung Hành Đao Hành】, 【Thiếu Ca Hệ Liệt】, 【Tru Tiên】; Thế giới cấp 2: 【Đại Đường Song Long Truyện】, 【Khánh Dư Niên】, 【Biên Hoang Truyện】, 【Phá Toái Hư Không】...

Thế giới cấp 1: 【Xạ Điêu Anh Hùng Truyện】, 【Ỷ Thiên Đồ Long Ký】, 【Tiếu Ngạo Giang Hồ】, 【Long Xà Diễn Nghĩa】, 【Sinh Hóa Nguy Cơ】, 【Thần Thoại】...

Điểm tích lũy: Mười triệu.

Không gian hệ thống: Nữ vương xinh đẹp ngủ say Ô Thiền Na Già Hải, Quan Quách Thần Mộc Côn Luân, lệnh bài chuyên dụng của tộc trưởng, chiến y chuyên dụng của tộc trưởng, binh khí chuyên dụng của tộc trưởng, một thẻ trải nghiệm cấp 11, một thẻ sao chép cấp 11...Thu lại bảng thông tin gia tộc, tâm tình Sở Hoang tự nhiên không tồi.

Vốn định xem thử tộc nhân nào đã đột phá, nhưng đúng lúc này, Đoạn Đức đột nhiên kêu lên kinh hãi, sau đó cả người biến mất tại

chỗ.

Hắc Hoàng trừng lớn mắt, nhìn về phía Đoạn Đức biến mất, bĩu môi nói: "Tên này, quá chủ quan rồi.

Trận văn của Hư Không Đại Đế mà cũng dẫm phải, đúng là đáng đời." Sở Hoang liếc nhìn nơi Đoạn Đức biến mất, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm, chỉ thản nhiên nói: "Đi thôi." Tôi bước về phía trước, mỗi bước đi dường như đều ẩn chứa đạo lý huyền ảo, như hòa mình vào đại đạo thiên địa.

Hắc Hoàng theo sau tôi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, không nhịn được cất tiếng nói: "Cảnh giới Chuẩn Đế sao?

Đạo vận như vậy, thật là quá đáng sợ!"Đi theo quỹ tích phía trước, không lâu sau, tôi nhìn thấy một vài hang động cổ xưa do con người khai thác, trên những dấu vết cổ xưa khắc đầy dấu ấn của năm tháng.

Lúc này, Hắc Hoàng phát hiện một bộ xương như ngọc tinh xảo, dù đã trải qua vô số năm tháng, vẫn còn ánh sáng lưu chuyển. "...Di hài của thánh hiền cổ xưa?" Hắc Hoàng kinh ngạc nói.

Hắn nhanh chóng bước tới, từ dưới bộ xương phát hiện một cuộn trục cổ xưa.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Hắc Hoàng chạm vào cuộn trục, hắn lại như bị giật mình, lập tức ném nó ra xa, kinh hãi kêu lên: "Da người của thánh hiền cổ xưa!" Sở Hoang thản nhiên tiếp lấy cuộn trục, ánh mắt quét qua trên đó, bình tĩnh nói: "Trên đó ghi lại một loại bí pháp giết người, có một số điểm độc đáo." Hắc Hoàng vẫn còn kinh hoàng nhìn cuộn trục trong tay Sở Hoang, không khỏi cảm thán: "Chuẩn Đế đúng là Chuẩn Đế, ngay cả loại cuộn trục cổ này cũng có thể bình tĩnh xem xét như vậy." Sở Hoang thần sắc như thường, không nói gì, chỉ thu lấy mảnh da người.

Tôi biết rõ, bí pháp giết người trong đó chính là một phần của Bí thuật Hành, kết hợp nó với những phần đã có được trước đây, chính là Bí thuật Hành hoàn chỉnh.

Nhưng điều này, không cần nói cho Hắc Hoàng.Tôi một lần nữa tiến lên, nhặt một lệnh bài rơi bên cạnh thi thể.

Lệnh bài cổ xưa, trên đó khắc một chữ "Sát" nổi bật, toát ra một luồng khí tức sắc bén. "Chắc là người của Thiên Đình cổ đại." Giọng Sở Hoang bình tĩnh, "Thời gian trôi qua đã quá lâu rồi, tổ chức đó cũng sớm tan biến rồi." Hắc Hoàng trừng lớn mắt, không ngờ Sở Hoang lại biết nhiều bí mật về Thiên Đình cổ đại như vậy.

Đúng lúc này, trong không khí đột nhiên tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Mũi Hắc Hoàng không tự chủ co giật vài cái, ánh mắt trở nên sắc bén.

Chương 245

Đi sang một bên, liền có thể nhìn thấy phía trước có vài bộ thi thể tàn tạ. "Chết chưa lâu lắm," Hắc Hoàng nói khẽ, "Chắc là mấy thánh chủ, yêu vương vừa mới đuổi vào đây." Sở Hoang khẽ gật đầu, thần sắc bình tĩnh, trầm giọng nói: "Cái đĩa tròn Thanh Kim kia, chắc là ở phía trước."Đúng lúc đó, mũi Hắc Hoàng lại co giật lần nữa, lần này là vì ngửi thấy một mùi hương dược liệu linh thiêng thấm vào lòng người.

Mắt hắn lập tức sáng bừng, sốt sắng nói với Sở Hoang: "Chủ nhân, tôi có phát hiện!

Gần đây nhất định có linh dược quý hiếm." Nói xong, Hắc Hoàng nóng lòng chạy lên dẫn đường, bước chân nhẹ nhàng, như thể hoàn toàn quên mất sự căng thẳng và mệt mỏi trước đó.

Con đường của họ không hề suôn sẻ.

Vùng đất thần bí này như có mọi sinh mệnh, thỉnh thoảng có những thạch linh từ dưới đất hoặc vách đá trồi lên, cố gắng chặn đường họ.

Những thạch linh này, tuy chỉ được cấu thành từ đá, nhưng lại như có linh tính, hình thái khác nhau, có con giống hình người, có con như mãnh thú, mỗi con đều tỏa ra khí tức sắc bén.

Tuy nhiên, khi những thạch linh này đến gần Sở Hoang, tình huống lại xảy ra một cách kịch tính.

Khí tức uy nghiêm phát ra từ người Sở Hoang, như một ngọn núi cao vô hình, đè ép khiến những thạch linh này không thể thở nổi.

Ánh mắt sắc bén ban đầu của chúng, ngay khoảnh khắc tiếp xúc

với Sở Hoang, lập tức trở nên kinh hãi vô cùng.

Dưới sự áp bức của sức mạnh đó, các thạch linh đều lùi lại, không dám tiến gần nửa bước.Không lâu sau, cuối cùng họ cũng đến được đích, đó là một cánh đồng dược liệu được nuôi dưỡng bởi sức mạnh thần bí.

Ở đó, đang sinh trưởng vô số linh dược với hình thái khác nhau, rực rỡ muôn màu.

Mỗi cây đều xanh tươi mơn mởn, lá cây lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, tràn đầy sức sống.

Những linh dược này không chỉ có hình dáng đặc biệt, mà còn tỏa ra một mùi hương cổ xưa quyến rũ.

Có những linh dược, lá cây lấp lánh ánh sáng vàng, như thể ẩn chứa vô tận tinh hoa mặt trời.

Lại có những cây tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, như những vì sao rực rỡ trên bầu trời đêm, ám chỉ sức mạnh thần bí khó lường của chúng. "Oa!

Nhiều linh dược quá!" Hắc Hoàng không nhịn được kinh hô, giọng nói của hắn tràn đầy kinh hỉ và khát vọng...

Hắn suýt nữa thì lao lên, muốn ôm hết những linh dược này vào lòng.

Hắc Hoàng quay quanh linh dược hết vòng này đến vòng khác, dùng mũi cẩn thận ngửi từng cây linh dược, như thể đang thưởng thức mùi hương đặc biệt của chúng.

Sở Hoang đứng giữa dược điền, ánh mắt quét qua những linh dược quý giá này, trong lòng không khỏi thầm vui mừng.

Không chút do dự, tôi giơ tay vung lên, chỉ thấy một luồng lực

lượng vô hình lập tức quét qua toàn bộ dược điền.

Dưới tác dụng của luồng sức mạnh đó, một mảng lớn linh dược bị nhổ bật gốc, sau đó như bị một lực hút dẫn dắt, bay thẳng vào không gian trữ vật của Sở Hoang."Chủ nhân, những linh dược này..." Hắc Hoàng nuốt nước bọt, giọng nói lộ rõ sự phấn khích không thể che giấu, "Tôi không phát tài rồi sao?" "Yên tâm đi, sẽ không thiếu của ngươi đâu." Sở Hoang thản nhiên nói.

Hắc Hoàng vui mừng khôn xiết.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên ánh mắt lại động, như thể nhìn thấy gì đó, ánh mắt chăm chú khóa chặt một hướng.

Tuy nhiên, đúng lúc hắn chuẩn bị lao tới một cách bốc đồng, một luồng sức mạnh cường đại đột nhiên trói buộc hắn lại.

Đó là gông cùm vô hình do Sở Hoang dùng linh lực tạo thành, khiến Hắc Hoàng không thể động đậy. "Chỗ đó là nơi không thể đi." Giọng Sở Hoang thờ ơ và uy nghiêm, khiến Hắc Hoàng không khỏi rùng mình.

Hắc Hoàng cẩn thận nhìn chằm chằm khu vực đó, nhưng lại không thể nhìn ra điều gì, không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu.

Sở Hoang thấy vậy, khẽ lắc đầu: "Ngươi còn chưa chạm đến ngưỡng cửa Đại Đế, làm sao có thể thấu hiểu ảo diệu ở đó được?" Hắc Hoàng liên tục gật đầu, hắn biết rõ chủ nhân Sở Hoang là cường giả cấp Chuẩn Đế, lực động sát vượt xa hắn.

Sở Hoang có thể nhìn ra huyền diệu ở đó, còn hắn thì không, điều này quá đỗi bình thường.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại bước về phía khu vực đó.

Hắc Hoàng muốn đi theo, nhưng lại không dám, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Hoang từng bước tiếp cận vùng đất thần bí đó.

Hắn cẩn thận quan sát, phát hiện xung quanh dường như có một luồng lực lượng khủng bố đang cuồn cuộn, như muốn nghiền nát Sở Hoang thành mảnh vụn.

Nhưng quanh thân Sở Hoang dị tượng liên tục xuất hiện, đối kháng với luồng lực lượng kia, lại không hề hấn gì.

Hắc Hoàng kinh ngạc đến ngây người, hắn đã chứng kiến một trận va chạm pháp tắc chưa từng có.

Dưới sự khống chế của Sở Hoang, dị tượng và sức mạnh khủng bố tương hỗ va đập, như muốn xé toạc toàn bộ thời không.Sau một khắc, Sở Hoang thành công mở ra trận văn phía trước, một cây thần dược xuất hiện trước mắt tôi.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ lặng lẽ nhìn cây thần dược đó một lúc, sau đó quay người rời đi.

Hắc Hoàng đầy nghi hoặc đi theo, khó hiểu hỏi: "Chủ nhân, cây thần dược đó..." "Cây thần dược đó còn ít nhất năm nghìn năm nữa mới thành thục," Sở Hoang thản nhiên giải thích, "Ta không dùng được." Hắc Hoàng lập tức hiểu ra, đồng thời trong lòng cũng kính phục.

Sở Hoang lúc này đã có tính toán trong lòng, thần dược tuy tôi không dùng được, nhưng ngược lại, các tộc nhân Sở gia có thể dùng nó để lịch luyện và tranh đoạt. "Để ở đây, so với việc đưa vào Tổ Địa, còn thích hợp hơn." Sở Hoang nhìn vùng đất thần bí đó, lẩm bẩm một mình.

Ngay sau đó, Sở Hoang liền dẫn theo Hắc Hoàng, tiếp tục đi sâu vào Bất Tử Sơn.Không lâu sau, cuối cùng họ cũng đặt chân đến khu vực trung tâm của Bất Tử Sơn thần bí khó lường.

Trước mắt, hai mươi bảy ngọn núi hùng vĩ sừng sững từ mặt đất,

đâm thẳng lên trời xanh, như muốn so chiều cao với trời.

Các đỉnh núi này toàn thân đen kịt như mực, như thể bị màn đêm dày đặc vĩnh viễn bao phủ, mang lại cảm giác sâu thẳm và thần bí.

Giữa các đỉnh núi, sương mù đen kịt hình dải lượn lờ, như những con rồng đen khổng lồ đang lượn lờ giữa núi, lúc ẩn lúc hiện, càng tăng thêm vài phần quỷ dị và thần bí.

Làn sương đen này như có sinh mệnh, không ngừng biến đổi hình dạng, lúc tụ thành khối, lúc tản ra bay lượn, như đang kể những câu chuyện và bí mật cổ xưa.

Mỗi ngọn núi đều tỏa ra một khí thế vương giả, khiến người ta cảm thụ một sự áp bức khó tả.

Hùng vĩ và uy nghi, như những vị hộ vệ cổ xưa, lặng lẽ canh giữ vùng đất thần bí này.

Trên thân núi lưu chuyển khí tức khủng bố bất biến từ xa xưa, như thể có thể nuốt chửng mọi sinh mệnh dám đến gần.

Mặc dù trên những ngọn núi đen kịt này cổ thụ vươn cao ngút trời, xanh tốt um tùm, tràn đầy sức sống, nhưng cái cảm giác lạnh lẽo thấu xương và sự rợn người vẫn luôn không tan biến.

Mỗi chiếc lá, mỗi cành cây dường như đều đang kể về sự quỷ dị và bất tường của vùng đất này."Chủ nhân, nhìn kìa!" Hắc Hoàng lại một lần nữa kinh hô.

Ở phía trước, không ít thi thể thánh chủ và yêu vương rơi lả tả như mưa, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Một kỵ sĩ không đầu, toàn thân đen kịt, như Tử Thần đang tàn sát khắp nơi, khiến người ta lạnh gáy. "Có tồn tại trong Bất Tử Sơn xuất hiện sao?" Trong đám đông có người kinh hãi hét lớn, giọng nói tràn đầy sợ hãi.

Đoạn Đức đang ở giữa đám đông!

Hắn né tránh trái phải, chật vật tránh né công kích của kỵ sĩ không đầu, tình hình vô cùng hiểm nghèo.

Sở Hoang ánh mắt lạnh lùng, chú ý nhìn kỵ sĩ không đầu đang hoành hành đó, cảm nhận sức mạnh cấp Chuẩn Đế phát ra từ đối phương.

Đúng lúc kỵ sĩ không đầu giơ đao định chém giết Đoạn Đức, Sở Hoang quả quyết ra tay.

Thân hình tôi lóe lên, liền chặn giữa kỵ sĩ không đầu và Đoạn Đức, một luồng khí tức cường đại từ người Sở Hoang bộc phát, va chạm kịch liệt với kỵ sĩ không đầu.

Sự chấn động khí tức khủng bố khiến không gian xung quanh cũng bị vặn vẹo, Đoạn Đức nếu không có Sở Hoang bảo vệ, e rằng đã sớm tan thành tro bụi dưới luồng sức mạnh đó.Kỵ sĩ không đầu ánh mắt âm trầm chuyển sang Sở Hoang, một luồng khí tức lạnh lẽo ập vào mặt.

Tuy nhiên, Sở Hoang không hề sợ hãi, nghênh đón ánh mắt của kỵ sĩ không đầu, mạnh mẽ bức lui hắn.

Sở Hoang phản thủ một kích, ý đồ triệt để tiêu diệt kỵ sĩ không đầu.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, sâu trong Bất Tử Sơn dường như có một loại tồn tại cường đại nào đó sắp sửa thức tỉnh.

Sở Hoang khẽ cau mày, lúc này không phải là thời cơ để chính diện đối kháng với những tồn tại đó.

Tôi một tay túm lấy Đoạn Đức, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía sâu trong Bất Tử Sơn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt: "Trong vòng trăm năm, ta sẽ san bằng nơi này.

Ngươi cứ đợi đấy." Nói xong, Sở Hoang trực tiếp phá vỡ hư không, mượn trận văn do Hư Không Đại Đế để lại, mang theo Đoạn Đức và Hắc Hoàng biến mất ngay tại chỗ, chỉ để lại Bất Tử Sơn âm u và đám người đang kinh hoàng.Rời khỏi khu vực nguy hiểm của Bất Tử Sơn, Sở Hoang, Hắc Hoàng và Đoạn Đức đứng trên một thảo nguyên rộng lớn, nhìn lại dãy núi hùng vĩ và thần bí kia.

Đoạn Đức hít sâu một hơi, trên mặt lộ rõ vẻ may mắn và cảm kích. "Chủ nhân, ân cứu mạng của người, Đoạn Đức sẽ khắc ghi trong lòng!

Nếu không phải người ra tay tương cứu, tôi e rằng đã sớm mất mạng trong Bất Tử Sơn rồi." Sở Hoang khẽ gật đầu, không nói nhiều.

Hắc Hoàng thì đầy vẻ kinh ngạc, lắc đầu nguây nguẩy nói: "Chủ nhân, người thật sự quá lợi hại!

Vô Thủy Đại Đế năm đó, e rằng cũng chưa chắc có được khí phách như người!

Bất Tử Sơn hiểm địa như vậy, người lại có thể đưa tôi thoát ly dễ dàng, thật khiến người ta khâm phục sát đất!" Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhướng mày, ánh mắt tôi chuyển sang Hắc Hoàng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh khó nhận ra: "Vô Thủy Đại Đế?

Ngươi dường như rất quen thuộc với Vô Thủy Đại Đế?" Nghe vậy, Hắc Hoàng cười gượng, không dám nói nhiều.

Chương 246

Tuy nhiên, ánh mắt Sở Hoang đột nhiên chuyển sang một phía khác, trong mắt tôi lộ ra vẻ lạnh lẽo và khinh thường, lạnh lùng nói: "Tàn dư Thiên Đình?

Phế vật nhân gian?

Trốn ở đây, thật vô vị." Vừa dứt lời, tôi không hề có bất kỳ dấu hiệu nào trực tiếp ra tay, đột nhiên bóp mạnh vào hư không bên đó.

Chỉ thấy giữa lòng bàn tay tôi, hư không đều bị vặn vẹo, như thể bị một bàn tay khổng lồ vô hình thao túng, cảnh tượng quỷ dị mà chấn động.Cùng với động tác của Sở Hoang, bốn bóng người đột nhiên nổi lên từ hư không vặn vẹo.

Bốn người này mỗi người đều tỏa ra khí tức cấp Thánh Nhân, rõ ràng là những tồn tại cường đại ẩn mình ở đây.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức kinh ngạc không thôi, không ngờ ở đây lại ẩn giấu cao thủ như vậy.

Nhưng Sở Hoang lại không hề sợ hãi, thậm chí còn không thèm nhìn thẳng, trực tiếp ra tay trấn áp. "Bốn kẻ các ngươi, cùng lên đi." Giọng Sở Hoang lạnh lùng bình tĩnh, như thể đang làm một việc nhỏ nhặt không đáng kể.

Bốn người thấy vậy, trong lòng rùng mình, biết mình đã gặp phải cường địch chưa từng có.

Họ nhìn nhau một cái, ăn ý nhìn thấy sự quyết đoán và chiến ý trong mắt đối phương.

Người dẫn đầu khuôn mặt lạnh lùng, hai tay kết ấn, trong miệng lẩm nhẩm chú ngữ cổ xưa.

Trong khoảnh khắc, phía sau hắn hiện ra một hư ảnh khổng lồ, đó là một con mãnh thú hung tợn, tỏa ra khí tức cuồng bạo.

Người khác thì rút ra một thanh trường kiếm lóe lên hàn quang, trên thân kiếm khắc đầy phù văn phức tạp, rõ ràng là một thánh binh đỉnh cấp.

Hắn nắm chặt trường kiếm, kiếm khí tung hoành, mỗi nhát kiếm vung ra, như thể có thể xé rách hư không.

Người thứ ba gầm lên một tiếng giận dữ, toàn thân cơ bắp lập tức căng phồng, như biến thành một con bạo long hình người.

Vị nữ tử yêu kiều cuối cùng khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, hai tay khẽ vung lên, vô số cánh hoa bay ra từ tay nàng, mỗi cánh hoa đều ẩn chứa sát cơ trí mạng.

Hư ảnh mãnh thú gào thét lao về phía Sở Hoang, trường kiếm tỏa ra kiếm quang chói mắt, bạo long hình người xông thẳng tới, nữ tử yêu kiều thì thao túng những cánh hoa trí mạng tiến hành công kích từ xa.

Bốn người liên thủ, công kích góc độ xảo quyệt và uy lực cực lớn, một đòn đủ để khiến bất kỳ cường giả cấp Thánh Nhân Vương nào cũng phải đau đầu."Dựa vào cái này sao?" Sở Hoang khinh thường cười một tiếng.

Chỉ thấy Sở Hoang thần sắc không đổi, thậm chí còn không di chuyển nửa bước.

Tôi khẽ vung tay, một luồng sức mạnh vô hình lập tức tuôn ra, trực tiếp hủy diệt tất cả những đòn tấn công đó.

Công kích mạnh mẽ do bốn người liên thủ phát ra, trước mặt Sở Hoang lại yếu ớt đến vậy.

Sở Hoang chỉ dùng một phần nhỏ sức mạnh, liền dễ dàng hóa giải

công kích của bốn người vào hư vô.

Ngay sau đó, tôi vung bàn tay lên, bốn người liền như bị sét đánh bay ngược ra xa, ngã vật xuống đất nặng nề, máu tươi phun ra từ miệng, khí tức cũng lập tức suy yếu.

Họ nằm liệt trên đất, trên mặt tràn đầy kinh hãi và tuyệt vọng, như những con cừu chờ làm thịt, vô lực giãy giụa.

Một đòn tùy ý vừa rồi của Sở Hoang đã trực tiếp phế bỏ tu vi của họ, cảm giác suy yếu chưa từng có khiến họ sinh ra tuyệt vọng.

Đau khổ và phẫn nộ đan xen vào nhau, vài người không nhịn được gào thét, giọng nói tràn đầy bất cam và phẫn nộ vô tận.

Một trong số đó cố gắng giãy giụa đứng dậy, nhưng lại phát hiện ngay cả sức lực động đậy cũng không có.

Hắn muốn tự sát để giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, nhưng Sở Hoang đã sớm có chuẩn bị. "Chết sao?" Sở Hoang khinh thường cười một tiếng, giữa lúc tôi giơ tay lên, thân thể hắn đã bị phong tỏa.

Lúc này, hắn cầu sinh không được, cầu chết cũng không xong."Người của Thiên Đình, Nhân Gian sao?

Hang ổ của các ngươi ở đâu?" Giọng Sở Hoang lạnh lẽo.

Một người trong số bốn người đó, trên mặt lộ ra biểu cảm đau khổ vặn vẹo, trừng mắt nhìn Sở Hoang, giọng nói tràn đầy oán độc: "Đừng hòng lấy được bất kỳ thông tin nào từ chúng ta!" Sở Hoang khinh miệt cười một tiếng: "Không chịu nói sao?

Vậy để ta tự lấy." Nói xong, tôi đưa bàn tay ra, lòng bàn tay hướng lên, một luồng hấp lực cường đại từ lòng bàn tay tuôn ra.

Thuật sưu hồn, có thể trực tiếp thăm dò vào sâu trong ký ức của người khác.

Bốn người kinh hãi kêu thét, biết rằng bí mật của họ sắp sửa bị Sở Hoang nhìn thấu.

Tuy nhiên, ngay khi Sở Hoang sắp chạm vào vị trí hang ổ trong ký ức, thần hồn của bốn người đột nhiên tan rã, hóa thành mảnh vụn bay đi.

Sở Hoang khẽ cau mày, trong thần hồn của bốn người này đã bị thiết lập cấm chế, một khi có người cố gắng cưỡng chế thăm dò ký ức của họ, cấm chế sẽ kích hoạt, dẫn đến thần hồn tan vỡ. "Thủ đoạn khá đấy..." Sở Hoang lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia hàn ý. "Nhưng các ngươi nghĩ, như vậy là có tác dụng sao?" Sở Hoang không chút do dự, ra tay cưỡng chế câu kéo những mảnh thần hồn tan vỡ đó, nhanh chóng tra duyệt thông tin bên trong.

Mặc dù phần lớn thần hồn đã tiêu tán, nên không thể tìm thấy vị trí chính xác của hang ổ, nhưng một phát hiện bất ngờ khiến thần sắc tôi đột biến.

Tiểu Niếp Niếp đã bị bắt đi!

Tin tức này khiến lòng tôi đột nhiên chùng xuống, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo sắc bén.

Tôi nhanh chóng và cẩn thận tra duyệt những thông tin còn sót lại trong những mảnh thần hồn tan vỡ đó, cố gắng tìm địa điểm chính xác nơi Tiểu Niếp Niếp bị đưa đến.

Mỗi một tin tức, tôi đều lặp đi lặp lại suy xét, sợ bỏ lỡ bất kỳ manh mối nào.

Cuối cùng, tôi đã phát hiện ra hướng đi có thể của Tiểu Niếp Niếp, chính là bị đưa đến chỗ một vị thần y nào đó.

Mục đích của họ, rõ ràng cũng là để thăm dò bí mật trên người Tiểu Niếp Niếp.

Sau khi suy nghĩ một chút, Sở Hoang trong lòng đã có kết luận, vị thần y này, chắc hẳn là vị Vương Thần Y ẩn cư kia. "Xem ra, phải đến đó một chuyến trước đã." Đối với thế giới Nhất Diệp Già Thiên, tôi khá hiểu rõ, biết rằng chỉ có vị Vương Thần Y đó mới có thể có một số manh mối.

Trước khi lên đường, Sở Hoang quay lại nhìn Đoạn Đức và Hắc Hoàng vẫn đi theo.

Tôi trầm giọng hỏi: "Tiếp theo các ngươi có kế hoạch gì không?

Nếu có kế hoạch, không cần phải đi theo ta." Đoạn Đức nghe vậy, hơi chần chừ một lát.

Hắn hít sâu một hơi, nói: "Chủ nhân, tôi quả thực cần đến một vài nơi để thăm dò, vì vậy lần này tôi xin cáo từ người." Giọng nói của hắn mang theo vài phần lưu luyến.

Đi cùng nhau, Sở Hoang đối xử với hắn và Hắc Hoàng, quả thực là quá tốt.Sở Hoang thản nhiên gật đầu, bày tỏ sự thấu hiểu.

Sau khi suy nghĩ một chút, tôi đưa ngón tay ra, dùng lực Chuẩn Đế thi triển một cấm chế lên người Đoạn Đức. "Cấm chế này có thể bảo toàn mạng ngươi khi gặp nguy hiểm lớn, ngay cả Đại Thánh cũng không giết được." Sở Hoang trầm giọng nói.

Đoạn Đức cảm nhận một luồng sức mạnh thần bí đột nhiên xuất hiện trong cơ thể, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Hắn cúi người thật sâu, thành kính nói: "Đa tạ chủ nhân ban tặng cấm chế đạo, Đoạn Đức vô cùng cảm kích!" Sở Hoang thản nhiên gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt sang Hắc Hoàng.

Hắc Hoàng không chút do dự bày tỏ: "Chủ nhân, tôi sẽ đi theo người, không muốn đi đâu khác." Ánh mắt hắn kiên định và nghiêm túc.

Sở Hoang nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia hài lòng.

Tôi gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì đi theo ta đi." Ngay sau đó, Sở Hoang không chút chần chừ, trực tiếp dẫn theo Hắc Hoàng xuất phát, đi về khu vực trung bộ.

Tuy nhiên, khi đến nơi ẩn cư của Vương Thần Y, cảnh tượng trước mắt lại khiến Sở Hoang cảm thấy kinh ngạc.

Nơi ở vốn nên yên tĩnh lúc này lại hoang tàn đổ nát, rõ ràng đã trải qua một trận đại chiến kịch liệt.

Dấu vết của đại năng ra tay đã để lại những vết hằn sâu trên mặt đất, trong không khí vẫn còn vương vấn dư âm chiến đấu chưa tan.

Sở Hoang khẽ cau mày, ánh mắt như điện quét qua bốn phía.

Tôi cẩn thận cảm nhận những dấu vết xung quanh, cố gắng tìm kiếm manh mối.

Hắc Hoàng cũng căng thẳng ngửi mùi trong không khí, cố gắng phát hiện ra điều gì đó. "~Chủ nhân, khí tức cấp bậc gì vậy?

Mạnh quá!" Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, thản nhiên nói: "Dấu vết chiến đấu cấp Thánh Nhân." Hắc Hoàng nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kính sợ, "Cấp Thánh Nhân sao?

Chẳng trách lại như vậy!"Sở Hoang không nói thêm nữa, thuận theo dấu vết chiến đấu truy tìm, cố gắng tìm thêm manh mối.

Hắc Hoàng cũng bám sát phía sau tôi, cảnh giác quan sát xung quanh.

Tôi dừng bước, khẽ cau mày, dường như đang cố gắng phân biệt điều gì đó.

Hắc Hoàng bên cạnh thấy vậy, không khỏi tò mò hỏi: "Chủ nhân, người sao vậy?" Sở Hoang không lập tức trả lời, nhắm mắt lại, càng

chuyên chú cảm nhận những dao động xung quanh.

Sau một khắc, tôi mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, "Ở đây có một trận pháp ẩn giấu tinh vi." "Trận pháp?" Hắc Hoàng kinh ngạc hỏi, "Tôi không cảm nhận được?" Sở Hoang thản nhiên giải thích: "Trận pháp này vô cùng tinh xảo, được khéo léo ẩn giấu trong một đống phế tích.

Chương 247

Dưới cấp Thánh Nhân Vương, e rằng cũng khó mà phát hiện." Nói rồi, tôi đi đến một góc phế tích tưởng chừng bình thường, đưa tay khẽ chạm vào một tấm bia đá đổ nát.

Cùng với sự chạm vào của tôi, trên bia đá đột nhiên lóe lên một luồng sáng yếu ớt, như thể đã kích hoạt một cơ chế nào đó. "Ở đây rồi." Sở Hoang khẳng định nói.

Hắc Hoàng trừng lớn mắt, khó tin nhìn tấm bia đá, "...Thật sự là một trận pháp sao?

Không hề có dao động nào truyền ra?!" Sở Hoang không nói nhiều, bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu trận pháp.

Trận pháp này tất nhiên có liên quan đến trận chiến trước đó, có thể ẩn chứa những manh mối quan trọng.

Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng và suy đoán, Sở Hoang cuối cùng đã tìm ra sơ hở của trận pháp.

Anh hít sâu một hơi, ngưng tụ sức mạnh vào đầu ngón tay, rồi đột nhiên điểm vào một vị trí nào đó trên tấm bia đá.

Theo ngón tay hạ xuống, ánh sáng trên bia đá đột nhiên bùng lên, toàn bộ phế tích đều rung chuyển.

Ngay sau đó, một luồng sáng chói lọi từ bia đá bắn ra, thẳng tắp vọt lên tận trời.

Khi ánh sáng tan đi, cảnh tượng vốn bị che giấu trong trận pháp cuối cùng đã lộ ra.

Một thi thể tĩnh lặng nằm trên mặt đất, chính là Vương Thần Y.

Sở Hoang đi đến bên thi thể Vương Thần Y, phát hiện một thanh đoạn kiếm cắm trên người hắn.

Anh nhẹ nhàng rút đoạn kiếm ra, trong mắt lóe lên một tia sáng. "Thanh kiếm này..." Sở Hoang nhìn chằm chằm vào đoạn kiếm trong tay, cau mày. "Chủ nhân, thanh kiếm có vấn đề gì sao?" Hắc Hoàng tò mò hỏi. "Kiếm của Thiên Toàn Thánh Địa." Sở Hoang khẽ suy tư, "Xem ra trận chiến này có liên quan đến Thiên Toàn Thánh Địa." Nghe vậy, trong mắt Hắc Hoàng lóe lên một tia kinh ngạc, "Thiên Toàn Thánh Địa?

Sao lại tham gia vào trận chiến này?" "Tôi cũng không biết." Sở Hoang lạnh lùng nói, "Xem ra tôi cần phải đi đến Thiên Toàn Thánh Địa một chuyến rồi." Sau đó, Sở Hoang chậm rãi quay người, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía khối nguyên thạch ẩn chứa sức mạnh cường đại kia.

Bên trong nguyên thạch, Tiểu Niếp Niếp giống như một tinh linh nhỏ đang say ngủ, được phong ấn yên tĩnh.

Sở Hoang hít sâu một hơi, có thể cảm nhận được sinh lực cường đại ẩn chứa trong nguyên thạch.

Anh đưa hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên, một luồng sức mạnh dịu dàng từ lòng bàn tay tuôn ra, nhẹ nhàng bao bọc lấy nguyên thạch.

Anh cẩn thận sử dụng sức mạnh của mình, như thể sợ làm gián đoạn giấc mơ đẹp của Tiểu Niếp Niếp.

Theo sự dẫn dắt nhẹ nhàng của Sở Hoang, nguyên thạch dần nứt ra, một luồng ánh sáng dịu nhẹ phát ra từ bên trong.

Bóng dáng Tiểu Niếp Niếp dần hiện ra trong ánh sáng, giống như một tiểu thiên sứ vừa tỉnh dậy từ giấc mơ, trong mắt mang theo một chút mơ màng và tò mò.

Sở Hoang nhẹ nhàng ôm Tiểu Niếp Niếp ra khỏi nguyên thạch, cơ thể cô bé nhẹ nhàng ấm áp, như thể đang ôm một đám mây mềm mại.

Tiểu Niếp Niếp trong vòng tay Sở Hoang dần tỉnh lại, mở mắt ra nhìn khuôn mặt Sở Hoang. "Sở Hoang ca ca!" Tiểu Niếp Niếp nhận ra người trước mắt, trên mặt cô bé lập tức nở một nụ cười rạng rỡ, như gặp lại người thân sau bao ngày xa cách.

Sở Hoang nhìn nụ cười của Tiểu Niếp Niếp, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm áp.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Niếp Niếp, dịu dàng nói: "Tiểu Niếp Niếp, không sao rồi." Tiểu Niếp Niếp ôm chặt Sở Hoang, như thể ở bên anh, cô bé có thể cảm nhận được cảm giác an toàn vô tận.

Cô bé ngẩng đầu nhìn Sở Hoang, trong mắt lấp lánh sự thân cận và dựa dẫm, "Sở Hoang ca ca, em nhớ anh lắm." Sở Hoang trong lòng hiểu rõ, sự thân cận của Tiểu Niếp Niếp với anh không phải ngẫu nhiên.

Đặc biệt là sau khi thức tỉnh Hoang Cổ Thánh Thể, thể chất này tự nhiên khiến Tiểu Niếp Niếp cảm thấy vô cùng an tâm và thân cận, tạo nên một mối liên kết đặc biệt giữa anh và cô bé.

Sở Hoang liền hỏi: "Tiểu Niếp Niếp, em sao vậy?" Tiểu Niếp Niếp cau mày, cố gắng nhớ lại, nhưng lại có vẻ mơ hồ, "Sở Hoang ca ca, em không nhớ rõ nữa.

Em hình như đã quên rất nhiều chuyện, mỗi lần muốn nhớ lại, đầu em lại đau lắm." Sở Hoang nhẹ nhàng vuốt đầu cô bé, an ủi: "Không sao đâu, không nhớ rõ thì đừng cố nhớ." Anh biết Tiểu Niếp Niếp vì Dị Nhân Đại Đế mà thường xuyên quên mất một số chuyện.

Lúc này, ánh mắt Tiểu Niếp Niếp rơi vào thi thể Vương Thần Y cách đó không xa, đột nhiên nói: "Em nhớ rồi, đây là người tốt.

Trước đó có người muốn bắt em, chú ấy đã cứu em." Sở Hoang thuận theo ánh mắt của cô bé nhìn sang, trong lòng đại khái đã hiểu, xem ra muốn tìm đáp án, chỉ có thể đi tìm chủ nhân của thanh kiếm kia. "Đã là người tốt, vậy ta sẽ đi báo thù cho chú ấy." Sở Hoang trầm giọng nói.

Tiểu Niếp Niếp nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt lóe lên một tia kiên định, "Ừm, em muốn báo thù cho chú ấy." Lúc này, Hắc Hoàng cũng đi tới, tò mò đánh giá Tiểu Niếp Niếp trong vòng tay Sở Hoang.

Tiểu Niếp Niếp chú ý tới Hắc Hoàng, tò mò hỏi: "Sở Hoang ca ca, đây là chú chó lớn nào vậy?

Thật là vui!" Vừa nói, cô bé liền muốn thoát khỏi vòng tay Sở Hoang, trèo lên người Hắc Hoàng.

Hắc Hoàng chưa từng bị người khác cưỡi bao giờ, nhất thời có chút tức giận.

Với tính khí của nó, e rằng sẽ trực tiếp hất Tiểu Niếp Niếp ra.

Thế nhưng, khi Sở Hoang liếc nhìn nó một cái, nó lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Hắc Hoàng chủ động nằm rạp xuống, để Tiểu Niếp Niếp cưỡi lên lưng.

Tiểu Niếp Niếp phấn khích ngồi trên lưng Hắc Hoàng, như thể tìm được một người bạn mới.

Sở Hoang nhìn cảnh này, trong mắt lóe lên một tia cười. "Nó sẽ sớm biết thôi, được cưỡi nó sẽ không thiệt thòi." Sở Hoang thản nhiên nói.

Sau đó, anh quay người nhìn về hướng Thiên Toàn Thánh Địa, "Chúng ta xuất phát thôi." Hắc Hoàng cõng Tiểu Niếp Niếp, đi theo sát phía sau Sở Hoang.

Vừa đi vừa tò mò đánh giá Tiểu Niếp Niếp trên lưng.

Sau một lúc, cuối cùng nó không nhịn được hỏi Sở Hoang: "Chủ nhân, cô bé này là ai vậy?

Trên người hình như không có chút tu vi dao động nào, nhưng tôi lại cảm thấy có chút bất thường, lẽ nào là thể chất đặc biệt?" Tình huống kỳ lạ này khiến nó không thể hiểu nổi.

Thể chất đặc biệt, nó cũng đã tìm hiểu nhiều, nhưng cô bé này, thật sự quá kỳ dị!

Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, rồi lại nhìn Tiểu Niếp Niếp đang hưng phấn ngó nghiêng trên lưng nó.

Sau đó, anh mới chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi đã lang thang ngoài Hoang Cổ Cấm Địa hơn vạn năm, nghĩ xem, cô bé này có thể có quan hệ với ai?" Lời này vừa nói ra, Hắc Hoàng lập tức kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt, ngay cả bước chân cũng không tự chủ mà chậm lại rất nhiều, sợ rằng lỡ không cẩn thận làm tổn thương cô bé thoạt nhìn bình thường nhưng thực chất phi phàm này.

Lang thang ngoài Hoang Cổ Cấm Địa?

Chẳng lẽ, có quan hệ với tồn tại kia trong Hoang Cổ Cấm Địa?

Chẳng trách mình không nhìn thấu!

Nó nuốt nước bọt, thì thầm: "Chủ nhân, ngài thật sự quá lợi hại, bên cạnh ngài luôn tụ tập những nhân vật phi thường." Sở Hoang không để ý đến lời nịnh bợ của Hắc Hoàng, chỉ nghiêm túc căn dặn: "Nhớ kỹ, nhiệm vụ của ngươi, là bảo vệ an toàn cho Tiểu Niếp Niếp." Nói đến đây, ngữ khí lạnh lẽo thêm vài phần, "Nếu nó bị tổn hại dù chỉ một sợi tóc, ta cũng sẽ lấy mạng chó của ngươi." Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức rùng mình, vội vàng đáp lời đảm bảo: "Chủ nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết sức bảo vệ Tiểu Niếp Niếp an

toàn, tuyệt đối không để cô bé chịu bất kỳ tổn hại nào." Nhất thời, Hắc Hoàng càng thêm cẩn thận, luôn chú ý đến Tiểu Niếp Niếp trên lưng, sợ có bất kỳ sơ suất nào.

Lúc này!

Hắc Hoàng cõng Tiểu Niếp Niếp, đi theo sau Sở Hoang, men theo con đường núi gập ghềnh.

Tiểu Niếp Niếp ôm chặt cổ Hắc Hoàng trên lưng rộng lớn của nó, có vẻ rất vui. "Sở Hoang ca ca, chú chó này thật dễ thương." Tiểu Niếp Niếp cười híp mắt nói.

Sắc mặt Hắc Hoàng có chút kỳ lạ, nhưng nó chỉ có thể cẩn thận từng bước, sợ làm xóc nảy tiểu gia hỏa trên lưng.

Sở Hoang đi phía sau, trong mắt lóe lên một tia cười.

Anh liếc nhìn Hắc Hoàng, nói: "Hắc Hoàng, tôi không ngờ ngươi lại khéo đưa trẻ con đến vậy." Hắc Hoàng tuy cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng lại đắc ý cười vài tiếng, lắc đầu nguây nguẩy đáp: "Chủ nhân, ngài không biết đâu, tôi có thể làm tất cả.

Chuyện nhỏ như đưa trẻ con này, không làm khó được tôi đâu!" Một đoàn người vừa đi vừa nói chuyện, đã đến di chỉ Thiên Toàn Thánh Địa.

Cảnh tượng trước mắt khiến người ta xót xa, thánh địa từng huy hoàng, nay chỉ còn lại tường đổ gạch nát.

Hắc Hoàng dừng bước, trong mắt có vài phần khác lạ, cảm thán: "Thiên Toàn Thánh Địa, bị diệt vong mấy ngàn năm, thật không dám tưởng tượng, lại có thể dính dáng đến chuyện này." Sở Hoang nhìn quanh, ánh mắt bình tĩnh và sâu thẳm.

Anh nhìn không chỉ sự hoang tàn trước mắt, mà còn cả bí mật ẩn giấu sau sự hoang tàn đó.

Dây leo cổ thụ quấn quanh các sườn núi, tiếng vượn hót hổ gầm vang vọng bên tai, nơi đây đã trở thành thiên đường của dị thú. "Dù sao, nơi đây từng là một thánh địa." Sở Hoang thản nhiên mở miệng, "Mặc dù vì một biến cố lớn mà Thiên Toàn Thánh Địa bị diệt vong, nhưng Long mạch vẫn còn, vì vậy, nơi đây chắc chắn đã lưu lại một số thứ quan trọng." Anh dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Kẻ giết Vương Thần Y không nhất định là người của Thiên Toàn Thánh Địa, nhưng chuyện này nhất định có liên quan đến nơi đây.

Tôi cần phải điều tra kỹ lưỡng." "Vâng, chủ nhân." Hắc Hoàng gật đầu.

Trong khi tiếp tục tìm kiếm di chỉ, xa xa trên bầu trời dần xuất hiện vài luồng khí tức cường đại.

Hắc Hoàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy một số cao thủ cấp Đại Năng lần lượt giáng lâm, khiến khu di chỉ cổ kính này thêm phần thần bí và căng thẳng.

Chương 248

Hắc Hoàng trợn tròn mắt, kinh ngạc nói: "Chủ nhân, những người này cũng đến?

Lẽ nào cũng có liên quan đến chuyện mà chúng ta muốn điều tra?" Sở Hoang nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt lộ ra một vẻ lạnh nhạt: "Không phải vì chuyện đó.

Là vì một nơi khác." "Nơi khác?

Ý gì?" Hắc Hoàng khó hiểu hỏi, tai dựng đứng, rõ ràng rất hứng thú với câu hỏi này.

Thế nhưng lời nói vừa dứt, từ sâu trong Thiên Toàn Thánh Địa xa xa đột nhiên truyền ra một trận tiếng khóc thê lương xé ruột xé gan.

Tiếng khóc tràn đầy bi thương và tuyệt vọng, như xuyên qua thời không ngàn năm, vang vọng trên khu di chỉ này.

Những Đại Năng vừa giáng lâm đó, nghe tiếng khóc xong đều không nhịn được run rẩy.

Hắc Hoàng bị tiếng khóc đột ngột dọa giật mình, trợn tròn mắt, căng thẳng hỏi: "Cái gì đang khóc vậy?

Khí tức, quá đáng sợ!" Sở Hoang sắc mặt lại thản nhiên, nói: "Tương truyền Thiên Toàn Thánh Địa, cứ cách ngàn năm, liền sẽ có người khóc thảm thiết ở đây.

Mấy ngàn năm nay, truyền thống này chưa từng đứt đoạn.

Những người này tụ tập ở đây, là vì người đó." "Ngàn năm một lần?" Hắc Hoàng kinh ngạc lặp lại, trong đầu nó lóe lên một ý niệm khó tin. "Nếu là cùng một người, vậy người đó, chẳng phải ít nhất cũng là Thánh nhân, thậm chí là Thánh nhân Vương?" Nó đã căng

thẳng rồi.

Sở Hoang không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hắc Hoàng.

Anh quay người tiếp tục đi sâu vào di chỉ, để Hắc Hoàng ngẩn người tại chỗ, Tiểu Niếp Niếp thì bám chặt theo sau Sở Hoang, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo anh.

Những cao thủ Đại Năng kia lần lượt giáng lâm ở ngoại vi di chỉ Thiên Toàn Thánh Địa, nhưng lại không phát hiện ra Sở Hoang và những người khác ẩn nấp trong bóng tối.

Sở Hoang đã che giấu khí tức của mình, khiến những Đại Năng này hoàn toàn không thể phát giác. "Chư vị," một lão già tóc bạc phơ mở lời, là một tồn tại có uy vọng khá cao trong đám người.

Ông ta nhìn quanh, nói: "Chúng ta hôm nay tụ tập tại đây, mục đích rõ ràng, là để tìm kiếm Thần Thổ Thiên Toàn Thánh Địa cùng với kho báu của nó.

Biến cố ngàn năm trước, đã khiến vô số bảo vật của Thiên Toàn Thánh Địa bị thất lạc trong khu di chỉ này, hôm nay chúng ta nhất định phải có thu hoạch." "Không sai," một tu sĩ khác tiếp lời, "Tương truyền Thần Thổ Thiên Toàn Thánh Địa sở hữu sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, nếu có thể đạt được, tu vi của ta chắc chắn sẽ lên một tầng cao mới." "Còn có những công pháp, bí thuật thất truyền," một nữ tu xinh đẹp bổ sung, "Thiên Toàn Thánh Địa từng là đại phái đỉnh cấp của Đông Hoang, nếu có thể đạt được một bí thuật, cũng sẽ được hưởng lợi không nhỏ." Mọi người bàn luận sôi nổi, đều tràn đầy khao khát đối với kho báu Thiên Toàn Thánh Địa. "Đúng rồi," lão già tóc bạc tiếp tục nói, "Tồn tại quỷ dị kia cứ cách ngàn năm lại xuất hiện, hôm nay chính là ngày nó xuất hiện.

Tôi phỏng đoán, nhất định có liên quan đến việc bí cảnh bên trong Thiên Toàn Thánh Địa khai mở.

Chúng ta có lẽ có thể nhân cơ hội này, tìm hiểu tận cùng bí cảnh." "Lời tiền bối nói cực kỳ đúng," một tu sĩ gật đầu đồng tình, "Mỗi lần tiếng khóc quỷ dị kia xuất hiện, đều đi kèm với dao động năng lượng cường đại, không chừng là điềm báo bí cảnh khai mở." "Nghe nói sẽ có Thánh nhân đích thân đến đây, chúng ta phải nhanh lên!" Một người sốt ruột nói, trong giọng nói lộ rõ vẻ khẩn cấp. "Đã vậy, chúng ta còn chờ gì nữa?" Nữ tu xinh đẹp nôn nóng nói, "Mau tìm lối vào, tiến vào bí cảnh, giành lấy kho báu thôi!" "A, nghe nói có không ít cao thủ cũng đang gấp rút đến.

Chúng ta tuy là những người đầu tiên đến đây, nhưng không thể lơ là." Một người khác phụ họa, cau mày, hiển nhiên cũng nóng ruột như lửa đốt.

Lúc này, ở sâu trong di chỉ, Sở Hoang, Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp đang yên lặng thám hiểm.

Họ xuyên qua từng khu phế tích, ánh mắt dò xét xung quanh.

Hắc Hoàng ngửi ngửi mũi, tìm kiếm khắp nơi, "Đã nhiều năm trôi qua, những thứ tốt có thể nhìn thấy đều đã bị người ta lấy đi rồi.

Thật đáng tiếc a!" Tiểu Niếp Niếp chớp chớp đôi mắt to tròn, tò mò nhìn quanh, "Sở Hoang ca ca, nơi này thật sự có kho báu ẩn giấu sao?" "Có lẽ vậy." Sở Hoang thản nhiên nói, "Nhưng đã là người khóc thảm thiết đó sẽ xuất hiện, nơi đây hẳn sẽ có biến hóa.

Tôi chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi." Hắc Hoàng gật gật đầu, "Cũng chỉ có thể như vậy.

Hy vọng lần này sẽ có thu hoạch." Họ tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua các ngóc ngách của di chỉ.

Cùng với thời gian trôi qua, ngày càng nhiều người đến di chỉ.

Họ bàn tán xôn xao, đều đang suy đoán sự xuất hiện của người

khóc thảm thiết sẽ mang đến những biến hóa gì.

Sở Hoang, Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp thì yên lặng đứng một bên, chờ đợi sự phát triển của sự việc.

Đột nhiên, một luồng khí tức dị thường tràn ngập trong không khí.

Ánh mắt Sở Hoang ngưng lại, "Đến rồi." Chỉ thấy khu vực trung tâm di chỉ bắt đầu phát ra ánh sáng nhàn nhạt, kèm theo từng trận dao động kỳ dị.

Tiếng khóc vang vọng trong đêm tối, như tiếng kêu ai oán của quỷ mị, khiến người ta dựng tóc gáy!

Lúc này!

Nhiều cao thủ đều lần lượt chạy về phía tiếng khóc, trên mặt mang biểu cảm xen lẫn sự nghiêm trọng và tò mò.

Tuy nhiên, khi họ đến gần nguồn tiếng khóc, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, làm kinh động tất cả mọi người. "A!" Một cao thủ đột nhiên thân thể nổ tung, máu thịt văng tung tóe, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Đám đông phía sau kinh ngạc dừng bước, nhìn cảnh tượng xảy ra phía trước, trong lòng tràn đầy sợ hãi và khó hiểu. "Chuyện gì đã xảy ra?

Sao lại như vậy?" "Người đó... người đó là ai?" Dưới ánh trăng, họ thấy một lão già tóc xõa rối bù, đang ngồi giữa phế tích gào khóc.

Bóng dáng của lão ta dưới ánh trăng hiện lên vô cùng quỷ dị, như một vong linh bước ra từ địa ngục. "Mọi người xông lên, chúng ta cùng liên thủ đối phó!" Một cao thủ hét lớn, khích lệ sĩ khí của mọi người.

Tuy nhiên, khi họ dũng cảm tiến lên, chuẩn bị liên thủ tấn công,

lão già kia chỉ khẽ liếc một cái, trong một niệm, đã có vài người chết thảm tại chỗ.

Cơ thể của họ trong nháy mắt nổ tung, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập không khí. "...Thánh nhân!" Một cao thủ kinh hoàng hét lên trước khi chết.

Những người còn lại đều lùi lại, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Họ chưa từng nghĩ, sẽ gặp phải một tồn tại khủng bố như vậy ở đây.

Tiếng khóc của lão già kia dường như đã trở thành lời nguyền chết chóc, khiến họ sinh ra tuyệt vọng. "Chạy mau!" Không biết ai hét lên một tiếng, mọi người như tỉnh mộng, vội vàng quay người bỏ chạy.

Tuy nhiên, tiếng khóc của lão già lại như quỷ mị quanh quẩn bên tai họ, khiến họ không thể thoát khỏi vận mệnh khủng khiếp.

Trong đêm tối, mùi máu tanh càng lúc càng nồng, như báo hiệu sự thảm khốc của một tai nạn.

Từ xa, Sở Hoang, Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp lặng lẽ quan sát tất cả.

Sở Hoang đứng từ xa trong bóng tối, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào lão già đang khóc thảm thiết giữa phế tích.

Anh nhận ra đó chính là lão phong tử từng gặp mặt một lần ngày trước, lúc này đã bước vào cảnh giới Thánh nhân, hiển nhiên đã phá kén trùng sinh.

Thế nhưng, Sở Hoang cau mày chặt lại.

Anh mẫn cảm cảm nhận được vài luồng khí tức cường đại đang nhanh chóng tiếp cận.

Những luồng khí tức này, mỗi luồng đều không hề yếu hơn lão

phong tử, hiển nhiên là những tồn tại cấp bậc Thánh nhân.

Họ đến vì Thần Thổ Thiên Toàn Thánh Địa, ý đồ bất minh, nhưng Sở Hoang có thể cảm nhận được một luồng sát khí. "Xem ra, trận tranh đấu này là không thể tránh khỏi rồi." Sở Hoang khẽ tự nhủ, nhưng anh không vội vàng lộ diện, dẫn theo Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp lặng lẽ chờ đợi ở một bên, chuẩn bị hành động tùy cơ ứng biến.

Quả nhiên, không lâu sau, vài bóng người từ trên trời giáng xuống, đáp xuống trước mặt lão phong tử.

Khí tức của họ khủng bố, dường như khiến cả trời đất cũng phải biến sắc.

Một trong số đó lạnh lùng đánh giá lão phong tử, mở lời nói: "Thiên Toàn Thánh Địa, vẫn còn dư nghiệt tồn tại trên đời.

Thật không ngờ, lại ngoan cường đến vậy." Một người khác tiếp lời: "Càng không ngờ hơn, Thiên Toàn Thánh Địa bị diệt vong bao nhiêu năm, lại có thể đản sinh ra một Thánh nhân.

Đáng tiếc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi." "Tất cả mọi thứ của Thiên Toàn Thánh Địa, nên thuộc về chúng ta." Một người nữa lạnh lùng nói.

Rõ ràng, họ cũng vì những gì Thiên Toàn Thánh Địa để lại mà đến.

Lão phong tử chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt đục ngầu không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Ông ta không nói lời nào, nhưng khí thế trên người đột nhiên tăng lên, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Mấy người kia thấy vậy, đều cười lạnh một tiếng, lần lượt tế ra Thánh nhân binh khí, liên thủ tấn công lão phong tử.

Nhất thời, trên phế tích kiếm khí tung hoành, pháp lực ngút trời,

một trận đại chiến đột nhiên bùng nổ.

Chương 249

Trận chiến càng lúc càng kịch liệt, mỗi đòn tấn công đều đủ để hủy diệt sơn xuyên đại địa.

Lão phong tử tuy đã bước vào cảnh giới Thánh nhân, nhưng dù sao căn cơ chưa vững, chưa tế luyện ra Thánh binh.

Lúc này lại bị vây công, phải chịu áp lực rất lớn.

Thế nhưng lão phong tử lại như một chiến thần sừng sững không đổ, bóng dáng ông ta dưới ánh trăng càng thêm uy mãnh. "Vừa mới bước vào cảnh giới Thánh nhân, lại có chiến lực như vậy?" Mấy vị Thánh nhân kia thấy vậy cũng không khỏi sinh lòng đố kỵ, họ biết rằng nếu hôm nay không thể đánh giết lão phong tử tại đây, ngày sau nhất định sẽ để lại hậu họa vô cùng.

Dưới sự kiên cường chống cự của lão phong tử, mấy vị Thánh nhân dần cảm thấy bất an. "Không được, nếu kéo dài thời gian, e rằng sẽ bất lợi!" Họ trao đổi ánh mắt, quyết định sử dụng thủ đoạn mạnh nhất, một đòn trấn sát lão phong tử.

Một trong số đó từ trong lòng ngực lấy ra một món binh khí lấp lánh ánh sáng thần bí, đó là pháp bảo cấp bậc Đại Thánh, phát ra uy áp khiến người ta kinh sợ. "Nghiệt chướng, chịu chết đi!" Mấy Đại Thánh nhân liên thủ, thúc đẩy Đại Thánh binh khí, tấn công lão phong tử.

Áp lực khủng bố, trong nháy mắt khiến bề mặt cơ thể lão phong tử xuất hiện vô số vết thương.

Thế nhưng, vào thời khắc mấu chốt, một luồng khí tức càng thêm khủng bố đột nhiên giáng lâm.

Sở Hoang như quỷ mị xuất hiện giữa chiến trường, đưa một tay ra, dễ dàng nắm lấy món Đại Thánh binh khí kia.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, anh khẽ bóp một cái, món Đại Thánh binh khí đáng sợ kia liền như bùn đất bị bóp nát thành một đống sắt vụn! "...Ai?" Một Thánh nhân run rẩy hỏi, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Lão phong tử cũng sững sờ, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt người đó, trong mắt lóe lên một tia kinh hỉ.

Ông ta vội vàng tiến lên hành lễ, kích động nói: "Tiền bối, ngài đã đến!" Nghe xưng hô "tiền bối" này, những Thánh nhân kia càng như rơi vào hầm băng.

Có thể khiến một Thánh nhân cung kính xưng hô là tiền bối, có thể dễ dàng hủy diệt Đại Thánh binh khí, rốt cuộc là ai?

Ánh mắt Sở Hoang như lưỡi đao băng lạnh, quét qua từng khuôn mặt của mấy Thánh nhân kia.

Giọng nói của anh bình tĩnh lạnh nhạt, như thể đang nói một chuyện hết sức bình thường: "Muốn tự sát, lại muốn tôi ra tay sao?" Mấy vị Thánh nhân kia bị khí tràng của Sở Hoang áp bức đến mức khó thở, nhưng nghe lời nói của anh, họ cũng vô cùng tức giận.

Một người trong số đó nghiến răng nghiến lợi mở miệng: "Thánh nhân Vương, thậm chí Đại Thánh, ta cũng là Thánh nhân.

Lẽ nào ngươi cho rằng có thể tùy ý đồ sát ta sao?" Lời nói của hắn chưa dứt, đột nhiên thân thể run mạnh một cái, sau đó cả người như một quả bom bị sức mạnh vô hình kích nổ, trong nháy mắt hóa thành một đám huyết vụ.

Cảnh này xảy ra quá nhanh, các Thánh nhân khác căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng bạn chết thảm.

Trên mặt Sở Hoang không có chút gợn sóng nào, lạnh lùng mở miệng: "Thánh nhân?

Trước mặt ta, còn không bằng chó." Những Thánh nhân còn lại lúc này đã hoàn toàn bị thực lực của Sở Hoang chấn nhiếp, kinh hoàng phát hiện ra khoảng cách thực lực giữa họ và Sở Hoang lớn đến như vậy.

Nhưng Sở Hoang không cho họ quá nhiều thời gian suy nghĩ, trong lúc giơ tay lên, một luồng sức mạnh không thể chống cự đã bao trùm lấy những Thánh nhân còn lại.

Họ cố gắng phản kháng, nhưng luồng sức mạnh kia lại nặng nề như núi, đè ép họ không thể động đậy.

Sở Hoang nhẹ nhàng vẫy ngón tay, mấy vị Thánh nhân kia liền như bị cục tẩy nhẹ nhàng xóa đi vậy, lặng lẽ biến mất trên thế giới này.

Lúc này!

Lão phong tử trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nhìn quanh, cảm nhận khí tức dị thường tràn ngập trong không khí, giọng nói mang theo sự run rẩy khó che giấu: "Đây... chẳng lẽ là khí tức Cực Đạo?" Mặc dù ông ta chưa từng chạm đến tầng thứ này từ xa, nhưng cũng mơ hồ có chút cảm giác.

Sở Hoang yên lặng đứng một bên, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía lão phong tử, không trực tiếp trả lời câu hỏi của ông ta.

Anh cầm một thanh đoạn kiếm trong tay, nhẹ nhàng ném về phía lão phong tử, đồng thời hỏi: "Thanh kiếm này, có liên quan đến Thiên Toàn Thánh Địa không?" Đó chính là thanh đoạn kiếm đã giết chết Vương Thần Y.

Lão phong tử nhận lấy đoạn kiếm, hai tay run rẩy nhẹ nhàng vuốt

ve thân kiếm, tỉ mỉ quan sát.

Trong mắt ông ta lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó là sự hoài niệm sâu sắc và cảm xúc phức tạp đan xen. "...Đây là bội kiếm của Thiên Tuyền Thánh Nữ năm xưa!" Ông ta thì thầm, mỗi chữ đều lộ ra sự tang thương vô tận.

Ba kiệt Thiên Tuyền năm xưa, giờ chỉ còn lại một mình ông ta.

Sở Hoang nghe vậy, cau mày chặt lại. "Thiên Tuyền Thánh Nữ?

Không phải đã trở thành nô lệ hoang dã rồi sao?

Lẽ nào có thể thoát ra khỏi đó, thậm chí còn giết chết Vương Thần Y?" Hắc Hoàng mặt đầy vẻ khó hiểu. "Thanh kiếm, có thể rơi vào tay ai?" Sở Hoang tiếp tục truy vấn, cố gắng giải đáp bí ẩn này.

Lão phong tử chậm rãi lắc đầu, trong mắt tràn đầy mơ màng và bất lực. "Tôi cũng không biết." Ông ta thở dài, như thể đoạn kiếm đã gợi lại quá nhiều chuyện cũ không muốn nhắc đến.

Sở Hoang nhẹ nhàng gật đầu, đã vậy, chỉ có thể điều tra từ những con đường khác.

Anh nhìn quanh, nơi đây từng là Thiên Toàn Thánh Địa huy hoàng, nay chỉ còn lại một vùng phế tích. "Đã không có tin tức, Thiên Toàn Thánh Địa đã diệt vong, tôi cũng không cần tiếp tục ở lại đây nữa." Anh thản nhiên nói, như thể đang tuyên bố sự kết thúc của một thời đại.

Lão phong tử thở dài một tiếng, hai hàng lệ trong suốt chảy dài trên má.

Ông ta khẽ trầm ngâm, rồi nhìn về phía Sở Hoang. "Tiền bối, tại hạ nguyện dâng Thần Thổ Thiên Toàn Thánh Địa, hiến cho Sở tiền bối, làm quà tạ ơn." Ông ta thì thầm, trong giọng nói tràn đầy bi thương và dứt khoát, "Tôi cũng nên kết thúc tất cả rồi." Sở Hoang nhẹ

nhàng gật đầu, không nói nhiều.

Trong Thiên Toàn Thánh Địa, hẳn sẽ có vài thứ có thể dùng được.

Sau đó, lão phong tử hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, bắt đầu ngưng tụ tâm thần.

Giữa trán ông ta dần sáng lên một vệt sáng thần bí, như thể một luồng sức mạnh cổ xưa cường đại đang thức tỉnh.

Luồng sức mạnh này chính là năng lượng thần bí được truyền thừa qua các đời của Thiên Toàn Thánh Địa, ẩn sâu trong linh hồn lão phong tử, lúc này được đánh thức, là để mở ra Thần Thổ thần bí kia.

Cùng với thời gian trôi qua, ánh sáng giữa trán lão phong tử càng lúc càng sáng, như thể có một mặt trời nhỏ đang cháy trên trán ông ta.

Luồng ánh sáng này bắt đầu cộng hưởng với không gian xung quanh, trong không khí tràn ngập một loại dao động huyền diệu.

Loại dao động này, như tiếng vọng xuyên qua thời không, đánh thức Thần Thổ đang ngủ say dưới vùng phế tích này.

Đột nhiên, lão phong tử bỗng nhiên mở bừng mắt.

Dưới ánh sáng từ giữa trán chiếu rọi, toàn bộ phế tích dường như đều bị một luồng sức mạnh thần bí bao phủ.

Ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển, một luồng sức mạnh hùng vĩ từ dưới đất tuôn ra, như thể một tồn tại cổ xưa đang thức tỉnh.

Cùng với sự rung chuyển tăng mạnh, một vết nứt khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở vị trí trung tâm của phế tích.

Từ trong vết nứt này, phát ra ánh sáng rực rỡ, như thể kết nối với một thế giới khác.

Lão phong tử nắm chặt hai tay, trên mặt lộ ra biểu cảm thành kính

và trang nghiêm.

Thần Thổ Thiên Tuyền, sắp khai mở.

Cuối cùng, trong một tiếng nổ vang, vết nứt hoàn toàn mở ra, một không gian thần bí xuất hiện trước mắt mọi người.

Không gian này tràn ngập linh khí nồng đậm và dao động sức mạnh thần bí, như thể một kho báu bị phong ấn vô số năm cuối cùng đã nhìn thấy ánh mặt trời.

Mùi hương thảo dược nồng nặc, từ bên trong tràn ra.

Ở ngoại vi Thần Thổ, đã có những cánh đồng dược liệu rộng lớn. "Gào ô!" Hắc Hoàng kêu quái dị một tiếng, phấn khích lao vào trong Thần Thổ, luồng linh dược nồng đậm khiến nó tâm huyết dâng trào.

Nó không màng tất cả, há miệng nuốt chửng những linh dược quý giá kia, như thể quên mất tất cả xung quanh.

Lão phong tử đứng một bên, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Nhìn sự cuồng nhiệt của Hắc Hoàng, ông ta không khỏi mở miệng nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, bên trong tuy có không ít linh dược, nhưng cũng lẫn tạp độc thảo.

Đã nhiều năm trôi qua, dược tính có thể đã thay đổi..." Tuy nhiên, lời ông ta chưa dứt, Hắc Hoàng đột nhiên ngừng ăn, thân thể run rẩy dữ dội, trong miệng bắt đầu sùi bọt mép.

Nó đau đớn lăn lộn trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Chương 250

Tiểu Niếp Niếp thấy vậy, vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống quan tâm nhìn Hắc Hoàng.

Cô bé dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt đầu Hắc Hoàng, dịu dàng nói: "Chú chó lớn, chú sao vậy?

Đừng sợ, em ở đây với chú." Hắc Hoàng khó khăn mở mắt ra, nhìn Tiểu Niếp Niếp, trong mắt tràn đầy đau khổ và cầu cứu.

Tiểu Niếp Niếp đau lòng nói: "Chú nhất định đã ăn phải thứ không nên ăn rồi, Lão phong tử gia gia đã nhắc nhở mà." Lão phong tử cũng đi tới, ngồi xuống kiểm tra tình hình của Hắc Hoàng.

Ông ta thở dài, nói: "Xem ra là trúng độc rồi, dược tính của những độc thảo này cực mạnh, cần phải giải độc càng sớm càng tốt." Hắc Hoàng nằm trên mặt đất, sùi bọt mép, thân thể đau đớn vặn vẹo.

Nó cố hết sức cầu cứu Sở Hoang cách đó không xa: "Chủ nhân, cứu mạng a!

Tôi khó chịu quá!" Sở Hoang dừng bước, quay đầu liếc nhìn Hắc Hoàng đang đau đớn giãy giụa, nhưng lại không lập tức đi tới.

Anh thản nhiên nói với Tiểu Niếp Niếp bên cạnh: "Đáng đời, không phân biệt tốt xấu mà ăn bậy bạ.

Không cần để ý đến nó, một lát nữa sẽ ổn thôi." Nói xong, Sở Hoang liền cùng lão phong tử tiếp tục đi sâu vào Thần Thổ, dường như không mấy quan tâm đến tình cảnh khó khăn của Hắc Hoàng.

Hắc cẩu lớn, không phải là tồn tại bình thường, sẽ không đến nỗi ăn vài linh dược mà bị độc chết.

Tiểu Niếp Niếp nhìn bóng lưng Sở Hoang và lão phong tử rời đi,

rồi lại nhìn Hắc Hoàng đang đau khổ dưới đất, trong lòng do dự.

Cô bé tự nhiên tin lời Sở Hoang, Hắc Hoàng quả thật vì tham ăn mà chịu tội, nhưng lại thật sự không đành lòng nhìn Hắc Hoàng đau khổ như vậy. "Chú chó lớn, chú có ổn không?" Tiểu Niếp Niếp ngồi xổm xuống, quan tâm hỏi.

Hắc Hoàng khó khăn mở mắt ra, nhìn Tiểu Niếp Niếp, trong mắt lóe lên một tia biết ơn.

Nó có thể cảm nhận được sự quan tâm của Tiểu Niếp Niếp, cảm giác này, đã lâu rồi nó không có.

Hơn nữa, cô bé còn là người có liên quan đến tồn tại kia! "Tiểu Niếp Niếp, tôi khó chịu quá, em có thể giúp tôi không?" Nó yếu ớt mở miệng.

Tiểu Niếp Niếp cắn cắn môi, hạ quyết tâm.

Cô bé nhẹ nhàng vuốt đầu Hắc Hoàng, dịu dàng nói: "Đừng sợ, chú chó lớn, em sẽ ở bên chú.

Mặc dù Sở Hoang ca ca nói không cần để ý đến chú, nhưng em thấy chú cần được chăm sóc.

Em sẽ đợi chú khỏe lại." Hắc Hoàng nghe lời Tiểu Niếp Niếp nói, cảm động vô cùng.

Sở Hoang cảm nhận Tiểu Niếp Niếp ở phía sau, nhưng cũng không để tâm.

Ở đây sẽ không có nguy hiểm, Tiểu Niếp Niếp ở bên cạnh tên kia, cũng không sao.

Sau đó, anh liền cùng lão phong tử bước vào Thần Thổ thần bí.

Nhìn quanh, lão phong tử bị mảnh đất đầy dấu vết thời gian này tác động sâu sắc, thần sắc thê lương, như thể quay về quá khứ xa xôi.

Sở Hoang nhìn biểu cảm của lão phong tử, bình tĩnh mở miệng: "Ngươi có biết, ngoài ngươi ra, Thiên Tuyền còn có một người sống sót trên đời không?" Lão phong tử nghe vậy kinh hãi, đột nhiên quay đầu nhìn Sở Hoang, giọng nói run rẩy: "Ai?

Ai còn sống?" "Vệ Dịch." Sở Hoang thản nhiên thốt ra hai chữ. "Tiểu sư đệ?" Lão phong tử kinh ngạc kêu lên, "Cậu ấy còn sống?

Ở đâu?" "Ở Thiên Tuyền Thạch Phường." Sở Hoang trả lời ngắn gọn, rõ ràng.

Lão phong tử kích động vô cùng, tin tức này đối với ông ta không nghi ngờ gì là một sự an ủi lớn lao.

Ông ta vội vàng cúi mình tạ ơn Sở Hoang: "Đa tạ tiền bối đã cáo tri!

Tôi, tôi đi tìm cậu ấy!" "Tất cả mọi thứ ở đây, xin tiền bối cứ tùy ý sử dụng!" Nói xong, ông ta vội vã rời khỏi Thần Thổ, đi tìm tiểu sư đệ đã thất lạc nhiều năm.

Sở Hoang nhìn bóng lưng lão phong tử rời đi, khẽ mỉm cười.

Anh quay người, nhìn về phía sâu trong Thần Thổ.

Thiên Toàn Thánh Địa, tuy không ghi chép có Đại Đế truyền thừa, nhưng lại từng xuất hiện ba vị Đại Thánh!

Rất có khả năng có liên quan đến một thế nào đó của Dị Nhân Đại Đế.

Do đó, sáu ngàn năm trước, nó là Thánh địa số một không thể tranh cãi!

Như vậy, vô số bí bảo giữa trời đất, đương nhiên đã thu được không ít.

Trước mắt, nơi đây ẩn chứa vô số dược liệu luyện khí phong phú,

Hoàng huyết tiên kim, Tiên lệ lục kim và các dược liệu quý giá khác đều có không ít.

Đối với Sở Hoang, đây là một bảo địa thuộc về anh.

Anh đưa lòng bàn tay ra, một luồng sức mạnh cường đại từ lòng bàn tay tuôn ra, hút toàn bộ dược liệu luyện khí xung quanh.

Sau đó, anh lại triệu hoán ra binh khí độc quyền của mình.

Tiếp theo, pháp môn dung luyện do hệ thống cấp cũng vận chuyển.

Anh đặt một số khoáng thạch và dược liệu kim loại quý giá xung quanh binh khí độc quyền, hình thành một trận pháp.

Theo sự điều khiển của Sở Hoang, những dược liệu này bắt đầu dần tan chảy, hình thành từng luồng năng lượng tinh thuần, từ từ thấm vào binh khí độc quyền, tăng cường sức mạnh của nó.

Quá trình này đòi hỏi sự tập trung tinh thần cực cao và khả năng kiểm soát chính xác, Sở Hoang toàn tâm toàn ý dồn hết sức vào đó, không dám có chút lơ là nào.

Cùng với thời gian trôi qua, binh khí độc quyền bắt đầu biến đổi, hàn quang càng thêm sắc bén, phát ra một luồng khí thế cường đại.

Sở Hoang có thể cảm nhận sức mạnh trong binh khí không ngừng tăng trưởng, mối liên hệ với nó cũng trở nên càng thêm chặt chẽ.

Sau đó, Sở Hoang thêm một số linh thảo và linh dược quý hiếm vào quá trình dung luyện.

Những dược liệu này ẩn chứa linh lực cường đại, có thể tiếp tục nâng cao linh tính và uy lực của binh khí.

Cùng với sự dung nhập của dược liệu, binh khí độc quyền dường như có được sinh mệnh, phát ra một luồng khí tức càng thêm thần bí.

Toàn bộ quá trình dung luyện kéo dài rất lâu, Sở Hoang luôn duy trì

sự tập trung cao độ, không ngừng điều chỉnh tiết tấu dung luyện và tỷ lệ dược liệu.

Dưới sự điều khiển tinh xảo của Sở Hoang, binh khí độc quyền cũng đã hoàn thành sự biến đổi cuối cùng.

Lúc này, Hắc Hoàng cõng Tiểu Niếp Niếp chệnh choạng đi tới.

Tiểu Niếp Niếp ngồi trên lưng Hắc Hoàng, bàn tay nhỏ bé vui vẻ vỗ vào lông Hắc Hoàng, cười khúc khích. "Sở Hoang ca ca, nhìn xem, chú chó lớn đã khỏe rồi!" Tiểu Niếp Niếp nhảy xuống khỏi lưng Hắc Hoàng, chạy đến bên Sở Hoang, vui vẻ kéo vạt áo anh.

Hắc Hoàng có chút ngượng ngùng đi đến trước mặt Sở Hoang, cúi đầu nói: "Chủ nhân, tôi trước đó đã làm mất mặt ngài, thật sự xin lỗi." Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng đã hồi phục sức sống, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng thu binh khí độc quyền của mình lại.

Ánh hàn quang lấp lánh trên binh khí, khiến Hắc Hoàng không khỏi trợn tròn mắt. "Chủ nhân, đây...

đây là Đế binh của ngài sao?" Hắc Hoàng lắp bắp hỏi, hiển nhiên bị uy thế của món binh khí này chấn động.

Sở Hoang thản nhiên nhìn binh khí trong tay, nói: "Đã không chứng đạo, tự nhiên không tính là Đế binh." Hắc Hoàng nghe vậy, vội vàng nịnh nọt: "Chủ nhân chứng đạo là chuyện sớm muộn thôi, đến lúc đó, nó sẽ là Đế binh chân chính!" Sở Hoang khẽ mỉm cười, không đáp lại lời nịnh bợ của Hắc Hoàng.

Anh nhìn quanh, những thứ khác ở đây, đối với anh không có tác dụng lớn. "Tôi nên rời đi." Sở Hoang thản nhiên mở miệng nói.

Hắc Hoàng nghe vậy, tò mò hỏi: "Chủ nhân, chúng ta tiếp theo sẽ đi đâu?" "Đến Thánh Nhai một chuyến." Sở Hoang trả lời ngắn gọn. "Thánh Nhai?" Hắc Hoàng lặp lại một lần, khó hiểu hỏi, "Nơi đó có gì

đáng để chủ nhân đích thân đến vậy?" Sở Hoang không trực tiếp trả lời, chỉ nói: "Có người nên đến đó, tôi nên đi xem một chút." Giọng nói của anh bình tĩnh, không giải thích nhiều.

Thực tế, trong lòng Sở Hoang có tính toán.

Đã có người thức tỉnh Thánh Thể, anh nên đến Thánh Nhai xem xét, tìm hiểu sự bất tường của Đại Thành Thánh Thể đó.

Không lâu sau, Thánh Nhai hùng vĩ đã hiện ra trong tầm mắt.

Nó sừng sững ở ranh giới giữa Trung Vực và Bắc Vực, vị trí địa lý độc đáo, như một người gác đêm của đại địa, lặng lẽ nhìn ngắm sự biến đổi tang thương của thế gian.

Thánh Nhai nghe nói giống như một vách núi hiểm trở, nhưng khi thực sự đến gần, mới phát hiện sự hùng vĩ của nó vượt xa tưởng tượng.

Nó không chỉ là một vách núi, mà là một dãy núi liên miên, cao vút, khí thế trầm hùng.

Những ngọn núi này toàn thân màu đen, đen như mực, như thể bị bụi thời gian và lịch sử nhuộm màu.

Xung quanh Thánh Nhai, đám người dần tụ tập, đến từ các thế lực khác nhau, đều có chuẩn bị.

Chương 251

Tuy nhiên, họ không hề phát giác sự tồn tại của Sở Hoang, sức mạnh cấp bậc Chuẩn Đế, muốn che giấu khí tức, quá dễ dàng.

Sở Hoang sắc mặt lạnh nhạt, lặng lẽ quan sát tất cả. "Nghe nói chưa?

Đông Hoang bên kia đã thức tỉnh một Nhân Tộc Thánh Thể, thực lực phi phàm đó." Một lão già mặc áo xám thì thầm, trong mắt lấp lánh sự tò mò và mong đợi.

Bên cạnh, một hán tử trung niên tiếp lời: "Tôi cũng nghe nói rồi, Thánh Thể đó gần đây bị không ít người truy sát, không biết có đến đây tìm kiếm sự che chở không." "Tôi nghĩ Thánh Thể nên đến," một tu sĩ trẻ phân tích, "Những người truy sát hắn e rằng cũng sẽ theo sát phía sau, đến lúc đó ở đây sẽ náo nhiệt lắm." "Náo nhiệt thì tốt chứ sao, chúng ta cũng nhân cơ hội xem xem Thánh Thể rốt cuộc mạnh đến mức nào." Lão già áo xám cười nói.

Lúc này, một tu sĩ khác thần bí nói: "Các vị có biết không?

Gần đây có tin tức truyền ra, một trong Cửu Bí có thể sẽ xuất hiện ở đây." "Cửu Bí?

Đó là bí thuật vô thượng trong truyền thuyết a!" Hán tử trung niên kinh thán.

Trong mắt tu sĩ trẻ lóe lên một tia tham lam: "A, ai nếu có thể nắm giữ một trong Cửu Bí, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt." Lúc này!

Hắc Hoàng trợn tròn mắt, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc: "Đông Hoang, vậy mà thật sự xuất hiện một Thánh Thể?

Thật khó mà tin được.

Ngày nay con đường tu hành của Thánh Thể có thể nói là khó khăn trùng trùng, con đường gần như bị đoạn tuyệt." "Trên Thánh Nhai, tự nhiên ẩn chứa pháp môn tu hành của Thánh Thể," Sở Hoang dừng lại một chút, nói, "Vị Thánh Thể đó, là người của ta." Hắc Hoàng nghe lời Sở Hoang nói, trong nháy mắt kinh ngạc, giọng nói tràn đầy vẻ khó tin: "Người của ngài?

Vậy...

đó là Thánh Thể a!

Chủ nhân, ngài thật sự quá phi thường!

Vậy mà có thể thu phục tồn tại cường đại như vậy làm việc cho ngài!" Sở Hoang không nói nhiều, thân ảnh lóe lên, liền dẫn theo Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, đã ở trên đỉnh Thánh Nhai.

Lúc này Thánh Nhai, không khí đã căng thẳng đến cực điểm.

Một trận đại chiến kinh tâm động phách đang diễn ra, vô số cao thủ vây công Nhân Tộc Thánh Thể Diệp Hắc ở khu vực trung tâm.

Diệp Hắc mặc một bộ y phục đen, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường và bất khuất.

Đối mặt với sự vây công của nhiều cao thủ, hắn không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại chiến ý hừng hực. "Diệp Hắc, hôm nay ngươi khó thoát, sao không mau thúc thủ chịu trói!" Một yêu tộc thanh niên có đôi cánh hét lớn, giọng nói như sấm sét vang vọng trên không Thánh Nhai.

Diệp Hắc sắc mặt bình tĩnh, khinh thường nói: "Muốn ta Diệp Hắc thúc thủ chịu trói?

Thật là một trò cười lớn nhất thiên hạ!" Thân hình hắn như quỷ mị lóe lên, trong nháy mắt tránh được một đạo thương mang sắc bén.

Một cao thủ khác thấy vậy, hai tay kết ấn, ngưng tụ ra một chưởng ấn khổng lồ, hung hăng vỗ về phía Diệp Hắc.

Ánh mắt Diệp Hắc chợt lóe lên, thân hình không lùi mà tiến, một quyền tung ra, hung hăng va chạm với chưởng ấn.

Tiếng nổ vang vọng đến nhức tai, chưởng ấn trong nháy mắt tan nát, Diệp Hắc lại không hề hấn gì. "Cũng có chút thú vị, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi." Diệp Hắc khinh miệt cười nói, thân hình lóe lên, lại tránh được vài đòn tấn công chí mạng.

Quả không hổ là khí vận chi tử của thế giới Diệp Che Trời ban đầu, dù đã bị Sở Hoang thu phục, vẫn quật cường nhanh chóng!

Đại chiến, trong nháy mắt, bước vào giai đoạn quyết liệt, các cao thủ từ mọi phía lần lượt thi triển ra bí thuật trấn áp.

Có người thúc đẩy pháp trận cổ xưa, ngưng tụ ra sức mạnh hủy diệt.

Có người triệu hoán ra dị thú quỷ dị, xông về phía Diệp Hắc.

Có người dùng tâm huyết làm dẫn, tế luyện ra sát khí đáng sợ!

Thế nhưng Diệp Hắc lại như một giao long tự do bơi lội trong đại dương sóng gió dữ dội, mỗi lần đều có thể khéo léo tránh né vào thời khắc sinh tử, hóa nguy thành an. "Diệp Hắc, ngươi nghịch thiên hành, hôm nay nhất định phải trả giá!" Một lão già tóc bạc phơ gầm lên giận dữ, hai tay kết ấn, trên bầu trời đột nhiên ngưng tụ ra một đám mây đen, trong đó điện chớp sấm rền, như thể ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Diệp Hắc cười lạnh một tiếng, thân hình không lùi mà tiến, chủ động xông về phía đám mây đen kia. "Nghịch thiên?

Ai lại có thể thực sự nhìn rõ ý trời?" Lời nói chưa dứt, xung quanh hắn đột nhiên bùng phát ra kim quang chói lọi, như một vầng liệt nhật

chiếu sáng toàn bộ Thánh Nhai.

Kim quang và lôi điện đan xen vào nhau, bùng phát ra tiếng nổ vang vọng đến nhức tai.

Khi ánh sáng tan đi, Diệp Hắc vẫn sừng sững không đổ, đám mây đen kia lại đã tan biến không dấu vết. "Thủ đoạn của các ngươi?

Thật nực cười." Diệp Hắc châm biếm, ánh mắt quét qua những cao thủ còn lại, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Nhìn biểu hiện của Diệp Hắc, Sở Hoang hài lòng gật đầu.

Đã là tử sĩ của Sở tộc, vậy càng mạnh, đối với Sở Hoang mà nói, càng là chuyện tốt.

Hắc Hoàng thì kinh ngạc không thôi, liên tục tán dương: "Không hổ là Thánh Thể, trưởng thành đến bước này, thật sự khiến người ta kinh ngạc!" Tiểu Niếp Niếp ngẩng đầu nhìn Sở Hoang, trên mặt cô bé lộ ra thần sắc khó hiểu, dường như có gì đó, nhưng lại không biết phải diễn tả như thế nào.

Cô bé chỉ cảm thấy trên người Diệp Hắc này, dường như cũng có khí chất tương tự như Sở Hoang, nhưng lại không nói rõ được tại sao.

Tuy nhiên, lúc này, hư không phía trước đột nhiên nứt ra, vài vị Đại Năng từ bên trong bước ra, thậm chí còn có một vị Thánh nhân trấn áp trận thế.

Mục tiêu rõ ràng, là muốn tru sát Diệp Hắc. "Thánh Thể, dám giết Thánh tử Tử Phủ Thánh Địa, quả nhiên muốn chết!" "Thánh Thể bất tường, không nên lưu lại!" Vài vị Đại Năng nhìn những thi thể phía dưới, sắc mặt khẽ biến, sau đó liền lạnh lùng quát một tiếng, lần lượt ra tay.

Diệp Hắc tuy thực lực phi phàm, nhưng đối mặt với sự vây công

của những cao thủ tiền bối này, cũng dần cảm thấy lực bất tòng tâm.

Thân hình hắn lóe lên, dốc hết sức tránh né công kích của địch nhân, nhưng mỗi lần tránh né đều khiến hắn cảm thấy càng lúc càng khó khăn. "Diệp Hắc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Một vị Đại Năng lạnh lùng quát, bàn tay hắn lật một cái, một tảng đá khổng lồ như ngọn núi nhỏ xuất hiện giữa không trung, hung hăng đập về phía Diệp Hắc.

Ánh mắt Diệp Hắc chợt lóe lên, trong khi thân hình bạo lùi, hắn tung ra một quyền, cố gắng đập nát tảng đá khổng lồ.

Thế nhưng, lần này sức mạnh của hắn dường như có chút không đủ, tảng đá khổng lồ chỉ hơi rung chuyển một chút, sau đó tiếp tục đập về phía hắn. "Hừ, ngươi nghĩ có thể thoát được sao?" Một vị Đại Năng khác châm chọc, thao túng một biển lửa nóng rực quét về phía Diệp Hắc.

Diệp Hắc thân hình lóe lên, tuy tránh được công kích trực diện của ngọn lửa, nhưng vạt áo vẫn bị cháy sém một mảng.

Lúc này Diệp Hắc, hiển nhiên đã rơi vào tình thế khó khăn, trên người hắn nhiều chỗ bị thương, máu tươi đã nhuộm đỏ y phục. "Thánh Thể, chịu chết đi!" Thánh nhân cuối cùng cũng ra tay rồi.

Trên người Nhân Tộc Thánh Thể, có quá nhiều bí mật, quá nhiều trân bảo!

Tất cả, đương nhiên không thể nhường cho người khác.

Bàn tay lật một cái, một luồng sức mạnh khủng bố cuồn cuộn đổ về phía Diệp Hắc, như muốn triệt để hủy diệt hắn, sức mạnh của Thánh nhân, khủng bố đến nhường này.

Diệp Hắc cảm nhận được một cảm giác nguy cơ chưa từng có, khoảng cách cảnh giới quá lớn, khiến hắn gần như không thể dâng lên

dũng khí chống cự.

Hắn hít sâu một hơi, điều động chút sức mạnh còn lại trong cơ thể, chuẩn bị nghênh đón đòn tấn công chí mạng.

Tuy nhiên, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo kim quang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chắn trước mặt Diệp Hắc.

Một luồng uy áp vô hình từ trên người anh phát ra, khiến không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại.

Vị Thánh nhân kia cảm nhận khí tức của Sở Hoang, sắc mặt lập tức đại biến.

Hắn cố gắng điều động toàn thân sức mạnh để chống cự, nhưng trước mặt Sở Hoang, sức mạnh của hắn dường như như trâu đất xuống biển, biến mất không còn tăm hơi.

Sở Hoang nhẹ nhàng vỗ một chưởng, Thánh nhân kia liền như diều đứt dây bay ra ngoài, ngã vật xuống đất, máu tươi phun ra ồ ạt.

Các Đại Năng vây công Diệp Hắc thấy vậy, đều kinh khủng lùi lại.

Nhưng Sở Hoang không có ý định bỏ qua cho họ, thân hình lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt một vị Đại Năng, một chưởng vỗ xuống, trực tiếp đánh đối phương tan xác.

Các Đại Năng khác thấy vậy, càng sợ hãi hồn vía lên mây, quay đầu bỏ chạy.

Sở Hoang khẽ liếc một cái, dường như có một luồng sức mạnh vô hình quét ngang.

Những Đại Năng kia như bị búa tạ khổng lồ đánh trúng, từng người từng người ngã xuống đất, mất đi sức chiến đấu.

Thậm chí ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có, cứ thế dưới một

cái liếc mắt của Sở Hoang, hoàn toàn bại trận.

Chương 252

Đồng thời!

Vị Thánh nhân kia cố gắng giãy giụa bò dậy từ mặt đất, trong mắt lóe lên ánh oán độc.

Hắn cố gắng lần nữa điều động sức mạnh để phản kháng, nhưng Sở Hoang lại chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái.

Khoảnh khắc đó, tim của Thánh nhân chợt đập mạnh, như thể hắn đã nhìn thấy khuôn mặt của Tử thần.

Ánh mắt Sở Hoang như lưỡi kiếm sắc bén xuyên thủng giữa trán hắn, đạo pháp của hắn trong một khoảnh khắc bị triệt để hủy diệt, cả người như một cái xác rỗng bị rút cạn linh hồn mà đổ rạp xuống đất.

Toàn bộ chiến trường trong khoảnh khắc đó chìm vào tĩnh mịch.

Tất cả mọi người đều bị sự cường đại và bá đạo của Sở Hoang chấn động, dường như ngay cả hơi thở cũng trở nên cẩn thận.

Diệp Hắc nhìn cảnh này, trong mắt lóe lên ánh sáng sùng bái và cảm kích.

Hắn nhanh chóng đi đến trước mặt Sở Hoang, cúi đầu thật sâu: "Tộc trưởng, đa tạ ngài đã ra tay cứu giúp!" Sở Hoang khẽ gật đầu, giọng nói của anh bình tĩnh lạnh nhạt: "Là tử sĩ của Sở tộc ta, ta tự nhiên không thể ngồi yên nhìn cậu lâm vào hiểm cảnh." Diệp Hắc nghe xong càng thêm cảm kích không thôi: "Ân tình của Tộc trưởng, Diệp Hắc sẽ ghi nhớ trong lòng!

Sau này nếu có bất kỳ sai khiến nào, Diệp Hắc vạn tử bất từ!" Sở Hoang thản nhiên gật đầu.

Lúc này, dưới Thánh Nhai, khí tức hỗn độn quấn quanh, như thể

ẩn chứa một loại sức mạnh cổ xưa thần bí nào đó.

Các cao thủ từ mọi phía đều tụ tập tại đây, ánh mắt đều bị khí tức hỗn độn lưu chuyển kia hấp dẫn.

Sở Hoang dẫn Diệp Hắc và những người khác nhanh chóng tiếp cận, anh không gây quá nhiều chú ý.

Dưới sự che giấu khí tức của Sở Hoang, ngay cả cao thủ cấp Thánh nhân cũng không thể phát giác thân phận và thực lực thật sự của anh.

Diệp Hắc áp sát bên cạnh Sở Hoang, thì thầm: "Tộc trưởng, bên kia có không ít kẻ thù mà tôi vừa kết oán, tôi muốn đi chiến một trận." Trong mắt hắn lóe lên chiến ý.

Sở Hoang khẽ nghiêng đầu, liếc nhìn Diệp Hắc một cái, thản nhiên gật đầu nói: "Được, đi đi.

Nhớ kỹ, nếu có Thánh nhân ra tay với cậu, ta sẽ ra tay bảo vệ." Diệp Hắc nghe vậy, trong lòng ấm áp: "Đa tạ Tộc trưởng, có ngài ở đây, tôi không sợ gì cả." Nói xong, hắn hít sâu một hơi, cất bước đi về phía đám đông.

Cùng với sự xuất hiện của Diệp Hắc, xung quanh lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán. "Nhìn kìa, Thánh Thể Diệp Hắc còn sống, không phải bị truy sát suốt dọc đường sao?" "A, không ngờ hắn lại có thể thoát được đến đây.

Dưới Thánh Nhai, vốn dĩ thần bí khó lường, ở đây, e rằng sẽ có biến cố." "Hừ, vậy thì sao chứ?

Hết mạnh rồi, lần này nhất định phải triệt để diệt trừ hắn!" Diệp Hắc thính tai, những tiếng bàn tán này tự nhiên không lọt khỏi tai hắn.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười lạnh, ánh mắt quét qua đám đông, cuối cùng dừng lại trên vài bóng người quen thuộc.

Đó là những kẻ thù gần đây của hắn, lúc này đang dùng ánh mắt âm lạnh nhìn chằm chằm vào hắn. "Diệp Hắc, ngươi dám xuất hiện?

Lần này ta xem ngươi chết thế nào!" Một trong số đó nghiến răng nghiến lợi nói.

Diệp Hắc lại chỉ cười lạnh một tiếng, không đáp lại.

Lúc này, trên Thánh Nhai, dị biến đột ngột phát sinh.

Một cuộn cổ quyển vàng chói lọi hiện lên trên vách núi, như thể được sức mạnh thần bí khảm vào ngọn núi khổng lồ đen kịt.

Cuộn bảng vàng đó lưu chuyển khí tức huyền bí sâu không lường được, phát ra một luồng uy áp hùng vĩ, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Hắc Hoàng nhìn chằm chằm vào cuộn cổ quyển vàng đó, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Đây chẳng phải là Phong Thần Bảng của Vô Thủy Đại Đế sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Sở Hoang đứng một bên, khẽ nheo mắt lại, trên mặt lộ ra biểu cảm suy tư sâu sắc, nhưng lại không mở miệng nói gì.

Dưới đám đông, tiếng bàn tán nổi lên không ngừng, trên mặt mỗi người đều viết đầy khao khát và tham lam. "Trời ơi, cuộn cổ quyển vàng chói lọi kia?

Chẳng lẽ là một loại pháp bảo thần bí nào đó?

Nếu có thể đạt được, chẳng phải có thể một bước lên trời sao?" "Nhìn ánh kim quang lấp lánh kia, nhất định không phải vật phàm!

Ai mà có được bảo bối này, e rằng thực lực sẽ tăng vọt, lập tức có thể trở thành một phương bá chủ!" Có người đã rục rịch, muốn xông lên núi đoạt lấy Phong Thần Bảng kia.

Tuy nhiên, đúng lúc này, vài bộ thi thể đột nhiên xuất hiện trên sườn núi, cảnh tượng khiến người ta kinh hãi. "Những thi thể đó!" "Tôi... a!" Mọi người định thần nhìn lại, chỉ thấy những thi thể kia mặt mày méo mó, như thể đã trải qua sự sợ hãi và đau đớn tột cùng.

Có người chỉ vội vàng liếc mắt một cái, liền như chịu phải một cú sốc lớn, cả người trong nháy mắt phát điên, thậm chí tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Một vị Thánh nhân lạnh lùng đứng ngoài quan sát, trầm giọng nói: "Những thi thể đó đều là thi thể của Thánh nhân, người bình thường nhìn một cái cũng sẽ phải chịu phản phệ.

Nếu muốn chết, cứ thử đi." Mọi người nghe vậy, đều hít vào một hơi khí lạnh, sự tham lam và khao khát trong lòng trong nháy mắt bị sợ hãi thay thế.

Nhìn Phong Thần Bảng treo cao, trong mắt tràn đầy kính sợ và kiêng kỵ. "Ngay cả Thánh nhân cũng vẫn lạc ở đây, chúng ta những người này lại làm sao có thể dễ dàng chạm vào được?" "A, thứ đó tuy hấp dẫn, nhưng hiển nhiên không phải là thứ chúng ta có thể chạm vào." Không ít người đều lần lượt lùi bước.

Vài vị Thánh nhân, thì dẫn đầu bước lên con đường thông đến đỉnh Thánh Nhai, bóng dáng của họ trên vách núi đen kịt nhanh chóng bay lên, như muốn chạm vào cuộn trục vàng thần bí treo cao kia.

Sau đó, Diệp Hắc và một số thiên kiêu trẻ tuổi cũng kiên quyết đi theo.

Sở Hoang thì dẫn theo Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp không nhanh không chậm theo sau, không vội vàng cầu thành, với tâm thái của một người bàng quan quan sát tất cả mọi thứ phía trước.

Dọc đường đi, họ thấy một lượng lớn vết máu, những vết máu

này đã trải qua vô tận năm tháng, vẫn còn phát ra uy áp mãnh liệt.

Hắc Hoàng nhìn những vết máu đó, không khỏi cảm khái: "E rằng là máu của vị Thánh Thể kia, dù đã trôi qua bao nhiêu năm, vẫn ẩn chứa sức mạnh đáng sợ." Sở Hoang khẽ gật đầu, quả thật đó là vết máu do vị Đại Thành Thánh Thể để lại.

Cùng với việc không ngừng đi lên, áp lực phía trước cũng càng lúc càng lớn.

Các Thánh nhân cảm nhận được áp lực khổng lồ kia, trên mặt họ lộ ra biểu cảm nghiêm trọng.

Khi họ ngẩng đầu nhìn những bức khắc đá phía trước, lại càng kinh ngạc đến không nói nên lời.

Trên bức khắc đá đó chính là Thích Ca Mâu Ni và Lão Tử!

Hình tượng của họ sống động như thật, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bước ra từ bức khắc đá.

Khí tức đạo vận cổ xưa, khiến những Thánh nhân này dường như đều nhận được không ít cảm ngộ.

Nhưng điều quan trọng nhất, chính là Phong Thần Bảng trên đỉnh!

Treo cao trên Thánh Nhai, kim quang chói lọi, như thể tự mang theo một luồng sức mạnh thần thánh, xua tan toàn bộ sương mù xung quanh, khiến khu vực này trở nên rõ ràng và sáng sủa.

Ánh kim quang không chỉ khiến người ta sáng mắt, mà còn phát ra một loại khí tức Đại Đạo vô thượng, tràn ngập trong không khí, khiến người ta sinh lòng hướng về.

Khi mọi người đang đắm chìm trong bầu không khí thần bí trang nghiêm đó, một bóng người cao lớn đột nhiên hiện ra.

Thân hình của người đó hùng vĩ, như một ngọn núi sừng sững

không đổ, khuôn mặt sâu thẳm thần bí, điều đáng chú ý nhất là đôi mắt của hắn.

Đôi mắt đó không có đồng tử, chỉ có hai luồng thanh quang rực rỡ lấp lánh.

Khi ánh mắt của hắn quét qua mọi người, mỗi người đều cảm thấy một luồng hàn ý khó tả, như thể linh hồn của họ đều bị đôi mắt đó nhìn thấu, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác sợ hãi khó tả.

Ngay lúc này!

Mấy vị Thánh nhân đang chăm chú nhìn bóng người cao lớn phía trước, vẻ mặt lộ ra sự quái dị.

Họ nhìn nhau, trong mắt thoáng hiện chút bất an. "Dường như, chỉ là một cái xác thôi sao?" một vị Thánh nhân trầm giọng nói, giọng điệu đầy vẻ không chắc chắn. "Đúng vậy, từ khí tức mà nói thì không có dao động sinh mệnh." Một vị khác gật đầu phụ họa, "Nhưng lạ là, tại sao cái xác này trông vẫn sống động như thật, như thể có thể sống lại bất cứ lúc nào." "Tôi cũng cảm thấy vậy, cái xác dường như ẩn chứa một loại sức mạnh vô danh nào đó." Một vị Thánh nhân khác bổ sung, "Chúng ta phải cẩn thận." Phía sau, đám đông nghe các Thánh nhân thảo luận thì không dám thở mạnh, sợ làm kinh động đến cái xác bí ẩn kia.

Họ lùi lại vài bước, giữ khoảng cách nhất định vì sợ bị nó đột ngột làm bị thương.

Hắc Hoàng nhỏ giọng hỏi Sở Hoang: "Chủ nhân, thứ đó là gì vậy?

Nhìn đáng sợ thật.

Không lẽ là cái xác của Thánh Thể trong truyền thuyết để lại sao?" Sở Hoang thản nhiên lắc đầu: "Không xứng.

Cái xác này tuy mạnh nhưng vẫn chưa đạt đến cấp bậc Thánh Thể." Lúc này, mấy vị Thánh nhân phía trước dường như đã đưa ra quyết định.

Họ nhìn nhau rồi gật đầu, sau đó thận trọng vượt qua cái xác để xem nó có phản ứng gì không.

Chương 253

Mấy vị Thánh nhân thi triển thủ đoạn, hóa thành một con đường kim quang. "Nhất định phải cẩn thận, đừng chạm vào nó." Một vị Thánh nhân lên tiếng, "Nếu thật sự chỉ là một cái xác thì chúng ta sẽ đi qua an toàn." Mọi người theo sát phía sau, cẩn thận đi vòng qua cái xác, tiếp tục tiến lên với sự cảnh giác cao độ.

Chẳng mấy chốc, trước mắt họ hiện ra một vách đá bao la, giống như một thảo nguyên đen rộng lớn trải dài.

Vách đá này cực kỳ rộng, đủ sức chứa cả một thị trấn nhỏ.

Tuy nhiên, nơi này trông rất hoang vu, không một ngọn cỏ, toàn bộ mặt đất là một màu đen kịt, lốm đốm những vết máu đỏ thẫm, tạo cảm giác quỷ dị và thần bí.

Một số nơi còn đọng lại những vũng nước màu đỏ tươi đến chói mắt, như thể bị nhuộm bởi máu tươi.

Dù năm tháng đã trôi qua lâu như vậy, linh khí ở đây đã sớm tan biến, nhưng không hiểu sao những vũng máu đó vẫn chưa hề khô cạn, vẫn tỏa ra khí tức khiến người ta thót tim.

Tiến thêm một chút, ánh mắt của mọi người không tự chủ được mà bị thu hút về phía rìa vách đá Thánh Nhai.

Ở đó, một chiếc quan tài đá khổng lồ đang lặng lẽ treo lơ lửng, dài tới trăm trượng, khí tức nhiếp người.

Nhìn cảnh này, trong lòng ai nấy đều trào dâng sự kính sợ và tò mò khó tả. "Nơi đây chắc chắn là nơi an táng của Đại Thành Thánh Thể rồi!" có người cảm thán, mắt lóe lên sự tham lam và khát khao. "Đúng vậy, nhìn quy mô và khí thế của chiếc quan tài đá kia, tuyệt đối không

phải tầm thường.

Bên trong chắc chắn giấu vô số bảo bối!" Một người khác phụ họa, như thể đã nhìn thấy kho báu rực rỡ bên trong. "Một giọt máu, một mẩu xương của Thánh Thể đều là chí bảo!

Nếu có thể mang đi luyện chế thành Thánh binh, uy lực chắc chắn sẽ kinh người!" Lại có người hào hứng bổ sung, lời nói lộ rõ sự thèm khát vô hạn với vật báu bên trong.

Đại Thành Thánh Thể có thể sánh ngang với Đại Đế!

Những gì họ để lại, đối với một số người, đều là kho báu.

Tuy nhiên, khi họ thận trọng tiến lại gần quan tài đá, cảnh tượng trước mắt lại khiến họ kinh hãi dừng bước.

Chỉ thấy bên ngoài quan tài đá mọc đầy những sợi lông xanh thẳm, như những dây leo mảnh dài, tỏa ra ánh sáng xanh le lói.

Cảnh tượng này làm ai nấy đều rùng mình, nỗi sợ hãi vô danh dâng lên trong lòng. "Thứ... thứ gì vậy?" một người run rẩy hỏi, không dám tin vào mắt mình. "Đại Thành Thánh Thể không lẽ đã biến thành thi biến rồi sao?" Một người khác kinh hãi đoán, mặt trắng bệch như tờ giấy. "Tôi... tôi không dám lại gần đâu, vạn nhất nó thi biến thật thì nguy hiểm lắm!" Có người đề nghị, giọng nói run rẩy.

Ngay cả mấy vị Thánh nhân lúc này cũng giữ cảnh giác, không dám tùy tiện tiến lên.

Trong lúc mọi người đang kinh hãi nhìn chằm chằm chiếc quan tài đá đầy lông xanh, bên trong bỗng nhiên truyền đến động tĩnh mập mờ.

Tiếng động tuy nhỏ nhưng ai nấy đều nghe rõ mồn một, như thể có thứ gì đó đang thức tỉnh. "Nghe, nghe thấy gì không?

Trong quan tài có tiếng động!" Một người kinh hô, giọng không

giấu nổi sự sợ hãi.

Trái tim mọi người thắt lại, ngay cả những vị Thánh nhân ngày thường cao cao tại thượng lúc này cũng lộ vẻ hoảng hốt.

Quan tài Thánh Thể có dị động, điều này rốt cuộc có nghĩa là gì?

Ngay cả Thánh nhân, đối mặt với Đại Thành Thánh Thể cũng chỉ là kiến hôi! "E rằng... có liên quan đến Thánh Thể!" Một người run giọng lên tiếng, mọi người nhìn sang, lòng càng thêm hoang mang.

Trong bầu không khí căng thẳng đó, những Thánh tử Thánh nữ trẻ tuổi nhìn nhau, trong lòng đều có chung một ý nghĩ.

Một người trong số đó bỗng chỉ vào Diệp Hắc, lạnh lùng nói: "Thánh Thể điềm xấu, có lẽ sự biến cố ở đây chính là do hắn gây ra!" "Đúng vậy, không thể để hắn trưởng thành được!

Chúng ta nên liên thủ giết hắn để trừ hậu họa!" Những kẻ này đều là cao thủ hàng đầu của thế hệ trẻ, xuất thân danh môn, có Thánh nhân chống lưng nên ngày thường hành sự khá kiêu ngạo.

Lúc này, họ lấy lý do Thánh Thể biến cố để mưu đồ liên thủ đối phó Diệp Hắc.

Diệp Hắc lạnh lùng quan sát, sớm đã nhìn thấu ý đồ của đám người này.

Khóe miệng cậu nhếch lên một nụ cười lạnh, mỉa mai nói: "Cần gì phải tìm lý do?

Nếu các ngươi không có gan đối đầu một mình với tôi, vậy thì cùng lên đi!" Mấy cao thủ trẻ tuổi nghe vậy, mắt lóe lên sự xảo quyệt và tàn độc.

Họ chỉ chờ câu nói này của Diệp Hắc! "Được!

Đã không biết thời thế như vậy thì đừng trách tôi không khách

khí!" Một kẻ đại quát, cùng những người khác lao về phía Diệp Hắc.

Một Thánh tử của Tử Phủ Thánh Địa cầm thanh trường kiếm bạc, kiếm pháp sắc bén đâm thẳng vào ngực Diệp Hắc.

Thế nhưng Diệp Hắc không tránh không né, ánh sáng Kim Sắc Thánh Thể lóe lên, cậu dùng nhục thân trực tiếp đỡ lấy một kiếm.

Mũi kiếm chạm vào người Diệp Hắc phát ra tiếng keng vang giòn như chạm vào kim loại.

Thánh nữ Tử Tiêu Tông bay tới, vung tay tung ra một dải lụa tím quấn lấy Diệp Hắc.

Nhưng cậu chỉ cười lạnh, thân hình lóe lên né được đòn tấn công, đồng thời đấm một quyền vào bụng cô ta.

Thánh nữ thất sắc, vội vàng nghiêng người tránh né nhưng vẫn bị quyền phong quét trúng, cảm nhận được một luồng sức mạnh khổng lồ xâm nhập vào cơ thể, khiến khí huyết đảo lộn.

Lúc này, lại thêm vài Thánh tử, Thánh nữ nữa liên thủ công kích.

Họ hoặc thi triển pháp thuật mạnh mẽ, hoặc điều khiển linh thú, tấn công từ mọi góc độ.

Nhưng Diệp Hắc như hóa thân thành một vị Chiến Thần bằng vàng, nhục thân kiên cố không thể phá vỡ, mỗi đòn tấn công của đối phương đều như đánh vào đá cứng.

Những đòn phản công của cậu càng thêm lăng lệ, mỗi quyền mỗi cước đều chứa đựng sức mạnh kinh khủng khiến những kẻ bao vây phải liên tục lùi bước.

Càng đánh họ càng tâm kinh đảm chiến, phát hiện Thánh Thể của Diệp Hắc quá mạnh mẽ, như một con hung thú hình người khiến người ta kinh sợ.

Diệp Hắc thì chiến ý dâng cao, Thánh Thể rực rỡ trên chiến trường như một vị Chiến Thần vô địch.

Trong lúc trận chiến đang cao trào, Diệp Hắc bắt được một sơ hở, đang định giết chết một đối thủ thì đột nhiên, một luồng khí tức Thánh nhân mạnh mẽ giáng xuống, một luồng sức mạnh hùng hậu lập tức cắt đứt thế tấn công của cậu.

Một bóng người lão giả cấp bậc Thánh nhân hiện ra với vẻ mặt không hài lòng, rõ ràng là muốn ngăn cản Diệp Hắc.

Lão ta lật tay, ngưng tụ thánh lực cuồn cuộn định cho Diệp Hắc một bài học.

Nhưng vào thời điểm mấu chốt, bóng dáng Sở Hoang đột ngột xuất hiện.

Ánh mắt tôi khẽ ngưng tụ, đối mặt với đòn tấn công cấp Thánh nhân đó, tôi chỉ khẽ phất tay áo đã dễ dàng hóa giải luồng thánh lực mạnh mẽ kia.

Tôi lạnh lùng nhìn vị Thánh nhân đó, giọng nói băng giá: "Chuyện của đám trẻ con, một lão già như ngươi sao lại xen vào?

Muốn lấy lớn hiếp nhỏ sao?" Vị Thánh nhân kia bị khí thế của tôi trấn áp, mặt thoáng hiện vẻ tức giận nhưng phần nhiều là kiêng dè.

Lão cảm nhận được khí tức không tầm thường từ người tôi, biết tôi không phải hạng người dễ chọc vào nên không dám tùy tiện ra tay.

Dù chịu nhục nhưng lão cũng đành phải nhẫn nhịn.

Tôi không thèm để ý đến cơn giận của lão, chỉ lạnh lùng đảo mắt nhìn quanh mấy vị Thánh nhân tại đó, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo: "Tôi nhắc lại một lần nữa, đây là trận chiến của đám trẻ.

Nếu ai còn dám xen vào, đừng trách tôi không khách khí." Những

vị Thánh nhân đó bị khí tức của tôi ép cho không dám thở mạnh, không một ai dám lên tiếng phản bác.

Khí tức của tôi vượt xa họ, một sự áp chế tuyệt đối khiến họ buộc phải im lặng.

Thấy không ai dám nói gì nữa, tôi mới quay sang Diệp Hắc, nét mặt dịu đi một chút, thản nhiên nói: "Không cần để tâm, cũng không cần nương tay.

Giết được thì cứ giết hết đi!" Diệp Hắc nghe vậy, mắt lóe lên tia sáng lăng lệ, gật đầu thật mạnh tỏ ý nhận lệnh.

Có sự ủng hộ của Sở Hoang, cậu có thể buông tay chiến đấu mà không còn bất kỳ lo ngại nào.

Thấy tình hình hiện tại, vị Thánh tử của Tử Phủ Thánh Địa đột nhiên bước lên một bước, ánh mắt kiên định nhìn Diệp Hắc.

Chương 254

"Nếu ngươi cũng có người hộ đạo, vậy chúng ta hãy chiến một trận công bằng xem ai mạnh hơn!" Hắn nghiến răng: "Hôm nay tôi sẽ báo thù cho một vị Thánh tử khác của Tử Phủ Thánh Địa!" Lời vừa dứt, không khí toàn trường lập tức căng thẳng.

Diệp Hắc mắt lóe lên vẻ sắc sảo, không hề lùi bước mà đón lấy ánh mắt của vị Thánh tử kia, gật đầu: "Được, chiến một trận công bằng!" Lời còn chưa dứt, cả hai đã đồng thời chuyển động.

Bóng dáng họ như tia chớp đan xen vào nhau, linh lực khuấy động, đạo pháp tung hoành.

Mỗi lần va chạm đều gây ra những tiếng nổ chấn động trời đất, hư không rung chuyển. "Có thể chết dưới tay ta là vinh hạnh của ngươi!" Thần binh trước mặt Thánh tử Tử Phủ sẵn sàng bùng nổ.

Hắn vung tay, một ngọn chiến mâu tím bay ra trước tiên, đâm thẳng về phía Diệp Hắc.

Diệp Hắc cười lạnh, chỉ tay một cái, sức mạnh Thánh Thể bùng phát, va chạm kịch liệt với chiến mâu tím trên không trung, phát ra tiếng kim loại va chạm đinh tai nhức óc.

Tiếp sau đó, trường kiếm đỏ rực, đại ấn vàng, chiến kích đen kịt liên tiếp bay ra, nhưng mỗi đòn tấn công đều bị Diệp Hắc dùng vũ khí ngưng tụ từ tinh thần khéo léo ngăn chặn.

Trên không, thần binh giao chiến với tinh binh, mỗi lần va chạm đều dẫn đến những làn sóng năng lượng chấn động.

Diệp Hắc thể hiện tài năng chiến đấu kinh người, mỗi chiêu tung ra đều chuẩn xác và lăng lệ, ép đối thủ phải lùi bước từng chút một.

Vị Thánh tử kia cũng không chịu kém cạnh, dốc toàn lực phản công nhưng vẫn khó lòng cứu vãn thế trận.

Sau một hồi kịch chiến, Diệp Hắc bắt được sơ hở, tung một đòn trọng thương đối thủ.

Vị Thánh tử kia ngã xuống đất, khóe miệng rỉ máu, không thể chiến đấu tiếp.

Tuy nhiên, lúc này một vị Thánh nhân lại nhịn không được mà ra tay.

Rõ ràng là muốn bảo vệ hậu bối, một luồng linh lực mạnh mẽ quét về phía Diệp Hắc.

Nhưng làm sao tôi có thể để lão ta toại nguyện?

Ngay khoảnh khắc vị Thánh nhân đó ra tay, tôi đã nghiền nát đạo pháp của lão với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai.

Tiếp đó, tôi dùng linh lực ngưng tụ thành một bàn tay lớn trong hư không, bóp chặt cổ vị Thánh nhân đó, giọng nói lạnh lùng đến cực điểm: "Ngươi muốn phá quy tắc của tôi?

Vậy thì chỉ có con đường chết thôi!" Nói xong, tôi khẽ siết ngón tay, vị Thánh nhân kia liền hình thần đều diệt, hóa thành hư vô.

Mọi người bị biến cố đột ngột này làm cho ngây dại.

Một vị Thánh nhân mà lại bị giết một cách nhục nhã như vậy sao?

Đơn giản như giết một con chó vậy!

Tôi vẫn giữ thái độ điềm tĩnh thong dong, như thể vừa làm một việc nhỏ không đáng kể.

Tôi liếc nhìn đám đông, thản nhiên hỏi: "Có ai muốn thử nữa không?" Không ai dám lên tiếng!

Thấy vậy, tôi nói nhẹ một câu: "Vậy thì tiếp tục đi." Thế nhưng lúc này, những Thánh tử Thánh nữ vốn kiêu bạo tự mãn đã hoàn toàn bị khí phách của tôi và thực lực của Diệp Hắc trấn áp, nhìn nhau nhưng không một ai dám tiến lên đấu với Diệp Hắc nữa.

Tôi thu hết mọi chuyện vào mắt, không khỏi cười lạnh mỉa mai: "Đến cả chiến ý cơ bản nhất cũng mất sạch, còn bàn gì đến việc truy cầu cực đạo?

Thật nực cười hết chỗ nói." Giọng tôi tuy bình thản nhưng lộ rõ sự khinh miệt và không coi ai ra gì.

Đám Thánh tử Thánh nữ bị lời của tôi đâm trúng tim đen, mặt đỏ bừng nhưng không cách nào phản bác.

Họ cúi đầu như một lũ bại quân, không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Đúng lúc này, chiếc cổ quan bí ẩn kia đột nhiên chấn động dữ dội.

Trên nắp quan tài, một luồng sáng mạnh mẽ phóng lên trời, lập tức đánh tan sương mù xung quanh.

Luồng sáng ấy rực rỡ vô cùng, như một vầng mặt trời chói lọi khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Tiếp đó, một bức đạo đồ kỳ dị hiện lên trong ánh sáng.

Đạo đồ đó phức tạp huyền ảo, ẩn chứa vô tận đạo lý của trời đất và pháp tắc vũ trụ.

Tuy nhiên, mọi người dù phấn khích nhưng lại phát hiện ra mình căn bản không hiểu được ý nghĩa thực sự của bức đạo đồ kia.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, cổ quan lại chấn động một lần nữa.

Lần này, một luồng sát cơ tuyệt thế tràn ra từ trong quan tài, như

thể mùa đông giá rét đột ngột ập đến.

Luồng sát cơ ấy lạnh thấu xương, khiến người ta cảm thấy như đang ở giữa thế giới cực hạn đóng băng vạn dặm, tuyết rơi triệu dặm.

Cảm nhận được sát cơ này, mọi người đồng loạt biến sắc.

Diệp Hắc dốc hết toàn lực muốn nhìn thấu những bí ẩn ẩn giấu trong chiếc quan tài đang chấn động kia, nhưng cậu phát hiện ra dù tu vi không thấp cũng khó lòng thăm dò rõ ràng.

Chiếc cổ quan đó như bị bao phủ bởi một tầng sương mù thần bí, khiến người ta không thể nắm bắt.

Trong lúc Diệp Hắc đang lúng túng, tôi thản nhiên ném cho cậu một hạt Bồ Đề. "Hôm nay biểu hiện tốt, đáng được thưởng." tôi thản nhiên nói.

Diệp Hắc đón lấy hạt Bồ Đề, chỉ cảm thấy một luồng khí tức thanh mát lập tức tràn vào tim, khiến thần thức trở nên sáng suốt lạ thường.

Nhờ sự trợ giúp của luồng sức mạnh này, Diệp Hắc phát hiện mình có thể thăm dò sâu hơn vào những bí ẩn của chiếc cổ quan.

Hắc Hoàng đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, mắt lộ rõ vẻ thèm thuồng.

Nó không nhịn được mà sáp lại gần, nịnh nọt hỏi tôi: "Chủ nhân, có thể cho tôi một hạt được không?" Tôi thản nhiên liếc nhìn Hắc Hoàng, khóe miệng nhếch lên nụ cười trêu chọc: "Cho ngươi cũng phí, tám phần là ngươi sẽ nuốt chửng luôn." Hắc Hoàng ngẩn người, sau đó ngượng ngùng gãi đầu.

Tiểu Niếp Niếp nhìn thấy cảnh này thì không nhịn được mà cười lạc lạc.

Nghe tiếng cười của cô bé, Hắc Hoàng bỗng cảm thấy thót tim.

Tiểu Niếp Niếp không có khí tức tu vi, nhưng trước sự áp chế của Đại Thành Thánh Thể lại không hề có chút khó chịu nào! "Trong đó chắc chắn có bí bảo viễn cổ!" Mấy vị Thánh nhân kia nhìn chằm chằm đầy nhiệt huyết.

Họ nhìn nhau rồi đồng loạt ra tay, ngưng tụ sức mạnh Thánh nhân hướng về phía chiếc quan tài!

Ngay lập tức, một luồng năng lượng mạnh mẽ dao động lan tỏa.

Khi nắp quan tài mở ra, một luồng sát khí âm u tột độ phóng vọt ra, như muốn nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Sương mù đen như ác quỷ được giải phóng, cuồng loạn cuộn trào lên tận mây xanh, dìm toàn bộ khu vực vào bóng tối. "Sương mù...

đều là từ quan tài đá thoát ra!" một vị Thánh nhân kinh hô.

Lúc này, Hắc Hoàng bị luồng sức mạnh tỏa ra từ quan tài đá ép chặt, vùng vẫy nhưng không thể cử động nổi.

Ánh mắt nó tràn đầy đau đớn và bất lực, như thể bị những sợi xích vô hình trói chặt, cơ thể run rẩy nhưng khó lòng tự kiểm soát.

Thấy vậy, tôi tùy ý phất tay, một luồng sức mạnh từ lòng bàn tay tuôn ra, hóa giải hoàn toàn áp lực xung quanh.

Hắc Hoàng lập tức thấy áp lực trên người giảm bớt, thở phào nhẹ nhõm, mắt lộ vẻ cảm kích. "Đa tạ chủ nhân!" Hắc Hoàng cảm kích nói.

Những vị Thánh nhân và Diệp Hắc thì tập trung cao độ nhìn vào quan tài đá, như đang tham ngộ những kinh văn thần bí tỏa ra từ đó.

Những dòng kinh văn này dường như ẩn chứa trí tuệ và sức mạnh vô tận, khiến họ say mê. "Những bí ẩn chứa đựng trong kinh văn thật

sự sâu không lường được!" một vị Thánh nhân cảm thán.

Diệp Hắc và Hắc Hoàng cũng vội vàng nhìn sang, cẩn thận cảm nhận khí tức tỏa ra.

Đột nhiên, một vị Thánh nhân táo bạo xông lên phía trước, căng mắt ra muốn nhìn rõ mọi thứ bên trong quan tài đá.

Những người khác thấy vậy cũng lấy hết can đảm tiến lại gần quan sát.

Bên dưới đáy quan tài đá tích tụ một nửa ao nước huyết, màu đỏ tươi rói đến chói mắt, như thể vừa chảy ra từ cơ thể người sống.

Trong vũng máu đó, một lão già đang nằm đó, nhục thân không thối rữa, trải qua vô số năm tháng vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc còn sống.

Trong tay lão cầm chặt một cây quyền trượng vàng, cây quyền trượng đó tỏa ra sát cơ tuyệt thế, dường như có thể đâm xuyên qua linh hồn con người.

Mọi người chỉ nhìn một cái đã thấy thót tim, như bị một loại sức mạnh vô hình trấn áp. "Sức mạnh cấp độ nào thế này!" một vị Thánh nhân run giọng nói.

Chương 255

"Lão già này rốt cuộc là ai?

Tại sao lại ở đây?" một vị Thánh nhân khác hỏi. "Chẳng lẽ đây là di thể của Đại Thành Thánh Thể?!" Vị Thánh nhân ban đầu nói với giọng run rẩy.

Diệp Hắc bước tới, mày nhíu chặt, cẩn thận quan sát di thể rồi lắc đầu: "Không phải, đây không phải Thánh Thể." Bản thân cậu sở hữu Hoang Cổ Thánh Thể nên tự nhiên vô cùng quen thuộc với khí tức này.

Tôi thản nhiên bước tới, liếc nhìn cái xác rồi miệt thị nói: "Không phải di thể của Đại Thành Thánh Thể, mà là người khác." Nói rồi tôi đưa một bàn tay ra, lòng bàn tay hướng xuống rồi khẽ lật, cây quyền trượng vàng kia liền bay vào tay tôi.

Khi cầm quyền trượng, khí thế quanh người tôi thay đổi hẳn, cây trượng cổ màu vàng đó dường như tạo ra một sự cộng hưởng thần bí với tôi, từng luồng sát khí thoát ra từ quyền trượng như cơn gió lạnh thấu xương thổi qua toàn bộ Thánh Nhai.

Mọi người đều cảm nhận được luồng khí túc sát đó, như thể đang đứng giữa địa ngục sâm la. "Thiên Đình Quyền Trượng." tôi thản nhiên nói, "Cái xác này là một cổ chi thánh hiền của Thiên Đình." Nghe vậy, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc. "Thánh nhân của Thiên Đình?

Chẳng phải đã mất tích từ lâu sao?" "Cuối cùng lại chết ở đây..." Mấy vị Thánh nhân cảm thán khôn nguôi.

Ở đẳng cấp này mà tuổi thọ không còn nhiều, dù biết mạo hiểm cũng đành phải đánh cược.

Hắc Hoàng tò mò bước tới, đi quanh di thể mấy vòng rồi gãi đầu nói: "Thánh nhân này nhìn giống như bị vặn gãy cổ nhỉ?" Tôi cười lạnh, gật đầu: "Đúng thế, chính là do Đại Thành Thánh Thể ở bên dưới làm." Nghe câu này, mọi người càng thêm kinh ngạc.

Một Đại Thành Thánh Thể đã chết nhiều năm mà có thể vặn gãy cổ một Thánh nhân đang sống sờ sờ sao?

Thật quá vô lý.

Một vị Thánh nhân nhíu mày, rõ ràng khó mà chấp nhận cách nói này: "Thật là nói nhảm!

Một Đại Thành Thánh Thể chết bao năm sao có thể có sức mạnh như vậy?" Tôi cười khẩy, chỉ vào di thể: "Nếu không tin, ngươi cứ tự mình tới mà xem." Vị Thánh nhân kia đối mặt với sự mỉa mai của tôi thì lộ vẻ do dự.

Thực tế lão cũng sợ hãi và cảm thấy bất an trước di thể đó cũng như lời tôi nói.

Tuy nhiên, lời lẽ của tôi như một cái gai nhọn đâm trúng lòng tự tôn của lão. "Đến cái xác cũng không dám nhìn mà còn đòi đoạt bảo vật?" Tôi nhếch môi cười giễu cợt, "Thật nực cười hết chỗ nói." Vị Thánh nhân bị những lời này kích động mạnh, cảm thấy tôn nghiêm bị giẫm đạp. "Chỉ là một cái xác thôi, có gì mà phải sợ?" Lão lạnh lùng lên tiếng rồi bước tới.

Thế nhưng, ngay khi vừa tiếp cận di thể, một luồng khí tức khủng khiếp đột ngột giáng xuống.

Trong quan tài, một móng vuốt khổng lồ như cái cào sắt bất ngờ vươn ra, trên đó mọc đầy lông thi cốt dày đặc, máu tươi đầm đìa, tỏa ra khí tức khiến người ta rùng mình.

Vị Thánh nhân kinh hãi nhìn móng vuốt đó, nỗi sợ hãi tột độ trào

dâng.

Lão theo bản năng phản kích, bộc phát toàn bộ sức mạnh hòng ngăn chặn móng vuốt đáng sợ kia.

Thế nhưng sức mạnh của lão trước móng vuốt này lại nhỏ bé không đáng kể.

Móng vuốt nắm chặt lấy lão như kìm sắt, không cách nào thoát ra.

Ngay sau đó, một tiếng thảm thiết vang lên, cổ vị Thánh nhân kia đã bị móng vuốt mạnh mẽ vặn gãy!

Mọi người kinh hoàng lùi lại, chỉ thấy trong quan tài chậm rãi đứng lên một bóng người.

Thân hình vạm vỡ, cao hơn người thường tới hai ba cái đầu, uyển như một vị thần ma bất hủ giáng thế.

Hắn nhìn xuống chúng sinh như thể đang thống trị sự thăng trầm của đại đất và dòng chảy thời gian.

Đôi mắt hắn cực kỳ đáng sợ, như có thể nhìn thấu mọi lớp vỏ bọc để nhìn thẳng vào thâm tâm con người.

Mái tóc dày đẫm máu dính bết lại, nhưng lại có sức mạnh bất hủ lưu động bên trong.

Khắp người mọc đầy lông thi, tỏa ra khí tức bức người khiến tâm thần ai nấy đều muốn vỡ vụn!

Một tồn tại như vậy khiến lòng người tràn ngập sự kính sợ và sợ hãi! "Đại...

Đại Thành Thánh Thể?" một vị Thánh nhân run giọng nói.

Đại Thành Thánh Thể có thể sánh ngang với Đại Đế!

Tuy là Thánh nhân, nhưng trước mặt tồn tại này họ chẳng qua

cũng chỉ là kiến hôi!

Khi Đại Thành Thánh Thể khủng bố xuất hiện, trên người Diệp Hắc đột nhiên hiện lên ánh kim quang nhạt, dường như có sự cộng hưởng nào đó với khí tức của Đại Thành Thánh Thể.

Tuy nhiên, sức mạnh của Đại Thành Thánh Thể như ngọn lửa cuồng bạo nóng rực, suýt chút nữa khiến cả người Diệp Hắc tan chảy!

Hắc Hoàng thấy vậy liền kinh hô: "Diệp Hắc, cẩn thận!

Sức mạnh của Đại Thành Thánh Thể quá mạnh, Thánh Thể của cậu còn yếu, không chịu nổi sự cộng hưởng này đâu!

Sẽ bị luyện hóa mất!" Sắc mặt Diệp Hắc lúc này vô cùng nghiêm trọng, cậu có thể cảm nhận được luồng sức mạnh mạnh mẽ đó đang xâm thực cơ thể mình như muốn nuốt chửng cậu.

Cậu nỗ lực giữ bình tĩnh, cố gắng chống lại sức mạnh đó nhưng dù thế nào cũng khó lòng chống đỡ.

Thấy cảnh này, mấy vị Thánh nhân kia đều khoanh tay đứng nhìn.

Thậm chí có kẻ còn hả hê mỉa mai: "Hừ, Thánh Thể thật bi ai!

Thứ điềm xấu vốn dĩ không nên tồn tại!" "Phải đó, Thánh Thể chính là nguồn cơn của tai nạn, tự chuốc lấy thôi!" Một kẻ khác phụ họa với nụ cười khinh bỉ.

Thế nhưng ngay khi Diệp Hắc sắp bị Đại Thành Thánh Thể luyện hóa, khí tức của tôi đột ngột bùng phát, cơ thể tôi dường như biến thành một khối lưu ly thất sắc, thanh tịnh không chút tì vết, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Huyết khí vàng rực tuôn ra từ trong cơ thể như những tia nắng huy hoàng, chiếu rọi xung quanh như tiên cảnh.

Mọi người kinh ngạc nhìn tôi, chỉ thấy thánh huyết như đại hà cuồn cuộn chảy nhanh trong cơ thể, phát ra tiếng sấm rền vang, dường như ẩn chứa sức mạnh vô cùng tận. "Cũng là Thánh Thể sao?" một vị Thánh nhân run giọng hỏi, ánh mắt đầy kính sợ và kinh ngạc.

Tôi không trả lời, nhưng khí tức của tôi vẫn tiếp tục tăng lên, như muốn xuyên thủng bầu trời.

Lúc này tôi như một vị thần linh giáng thế khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Cùng lúc đó, xác của Đại Thành Thánh Thể như bị khí tức của tôi thu hút, bắt đầu giải phóng những đạo pháp huyền diệu.

Những đạo pháp đó đan xen với khí tức của tôi như thể đang tiến hành một cuộc luận đạo thâm sâu. "Họ đang luận đạo!" có người kinh hô, mọi người đồng loạt nín thở quan sát, sợ bỏ lỡ cảnh tượng nghìn năm có một này.

Trong quá trình tôi và Đại Thành Thánh Thể luận đạo, Diệp Hắc cũng nhận được ảnh hưởng to lớn.

Cậu cảm thấy từng luồng sức mạnh huyền diệu tràn vào cơ thể, khiến thực lực tăng lên rõ rệt một cách vô hình.

Cậu thầm mừng rỡ, biết đây là cơ duyên mà Sở Hoang và vị tiền bối Đại Thành Thánh Thể ban tặng. "Đa tạ Tộc trưởng và tiền bối đã chỉ dạy!" Diệp Hắc cung kính hành lễ.

Theo thời gian trôi qua, cuộc luận đạo giữa tôi và Đại Thành Thánh Thể dần tiến vào cao trào.

Khí tức của cả hai hòa quyện, tạo nên những làn sóng năng lượng mạnh mẽ chấn động tâm can mỗi người có mặt. "Rốt cuộc là cảnh giới gì đây?" có người lẩm bẩm tự hỏi, "Chẳng lẽ là cảnh giới trong truyền thuyết sao?" Nghi vấn trong lòng mọi người ngày càng nhiều,

nhưng họ biết lúc này mình chỉ có thể ngước nhìn hai tồn tại khủng bố đang luận đạo để chắt lọc lấy từng chút cảm ngộ.

Đại Thành Thánh Thể và tôi lúc này giống như hai vầng thái dương rực rỡ, khắp người bao quanh bởi vạn trượng hào quang, sức mạnh cuồn cuộn như sóng triều không gì cản nổi.

Từng tia thần lực từ trên người tỏa ra như những sợi chỉ vàng, đan xen ngang dọc, hoành hành điên cuồng giữa trời đất.

Những luồng sức mạnh vàng rực đó như có linh tính, nhảy múa linh động, hễ đi tới đâu là vô số ngọn núi hùng vĩ sụp đổ thành tro bụi.

Vùng đất rộng lớn này, trừ những nơi được trận văn của cổ chi Đại Đế bảo hộ là vẫn còn nguyên vẹn, còn lại hầu như đều biến thành sa mạc.

Những ngọn núi đen khổng lồ từng sừng sững không đổ giờ đây đã hóa thành bụi mịn tan biến trong không trung.

Đây là một màn phô diễn vô song, sức mạnh của Thánh Thể được thể hiện đến cực hạn, vượt xa lẽ thường của nhân gian, hầu như không ai có thể chống lại.

Lúc này, những Thánh nhân vốn cao cao tại thượng cũng không nhịn được mà quỳ phục xuống đất, trước thần lực không thể kháng cự này, họ chỉ có thể chọn cách phục tùng.

Những thiên tài thế hệ trẻ thì càng trực tiếp bị luồng sức mạnh đó chấn bay xuống chân núi, chỉ có thể bất lực nằm rạp dưới đất, ngay cả cử động cũng trở nên khó khăn.

Hắc Hoàng lúc này cũng nằm bò trên đất, không ngẩng đầu lên nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn luồng thần lực hoành hành.

Trong đám đông, Diệp Hắc nhờ có tôi che chở, tuy cảm thấy áp lực cực lớn nhưng cũng từ đó thu hoạch được không ít.

Chương 256

Tuy nhiên, giữa khung cảnh hỗn loạn này, Tiểu Niếp Niếp lại tỏ ra vô cùng nhẹ nhàng.

Cô bé tò mò nhìn Đại Thành Thánh Thể và tôi, đôi mắt trong trẻo đầy vẻ ngạc nhiên và hiếu kỳ, dường như không hề bị luồng sức mạnh mạnh mẽ kia áp chế, vẫn có thể tự do đi lại.

Nhìn Hắc Hoàng đang nằm rạp dưới đất, Tiểu Niếp Niếp đầy tò mò bước tới cạnh nó, khẽ hỏi: "Đại cẩu cẩu, bị sao vậy?" Hắc Hoàng nằm đó nghe vậy suýt chút nữa khóc không ra nước mắt, thầm than tiểu gia hỏa này thật đáng sợ.

Tuy nhiên, nó cũng phát hiện ra ở cạnh Tiểu Niếp Niếp, cảm giác áp bức ngạt thở kia dường như giảm bớt một chút.

Thế là nó khó khăn bò đến bên cạnh cô bé, nằm rạp xuống rồi ngẩng đầu nhìn Sở Hoang và Đại Thành Thánh Thể ở đằng xa.

Lúc này tôi đang đối đầu với Đại Thành Thánh Thể.

Trong cơ thể hắn có một luồng sức mạnh quỷ dị đang mưu đồ tấn công thần hồn của tôi. "Hậu duệ của ta tự nhiên nên giúp ta phục hồi." Một giọng nói âm lãnh truyền tới.

Tôi nghe vậy thì cười lạnh: "Ngươi cũng xứng sao?" Lời còn chưa dứt tôi đã mạnh mẽ ra tay, một luồng sức mạnh kinh thiên trấn áp về phía Đại Thành Thánh Thể.

Khí tức quỷ dị bên trong hắn lập tức cuộn trào hòng chống lại đòn tấn công của tôi.

Thế nhưng tôi không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, tiếp tục tung đòn với sức mạnh hung hãn hơn.

Khí tức quỷ dị bên trong Đại Thành Thánh Thể bắt đầu dao động dữ dội, đột nhiên một luồng khí tức Đại Đế truyền ra khiến toàn bộ chiến trường lặng ngắt như tờ.

Những Thánh nhân đang quỳ rạp dưới đất suýt chút nữa thì thần hình tan vỡ.

Tôi vẫn không hề hoảng loạn, hít sâu một hơi, hai tay kết ấn, triệu hoán ra bức Phong Thần Bảng vừa bay ra khi nãy.

Khí tức quỷ dị này hẳn là một tồn tại trong Bất Tử Sơn đang mưu đồ mượn xác hoàn hồn!

Phong Thần Bảng tỏa ra ánh sáng thần bí, chậm rãi trấn áp xuống Đại Thành Thánh Thể.

Luồng khí tức quỷ dị bên trong dưới sự trấn áp của Phong Thần Bảng dần dần tan biến, cuối cùng hóa thành vô hình.

Theo luồng khí tức quỷ dị đó tan đi, cơ thể Đại Thành Thánh Thể đứng yên lặng tại chỗ như một pho tượng đá, không còn động tĩnh gì nữa.

Môi trường xung quanh cũng dần khôi phục lại sự yên bình, chỉ còn lại những tảng núi bị chấn sập, cây cối bị tàn phá nằm lặng lẽ ở đó.

Lúc này Diệp Hắc cũng đã thoát ra khỏi trạng thái ngộ đạo sâu sắc.

Đôi mắt cậu lóe lên tia sáng khác lạ, cả người tỏa ra khí chất hoàn toàn khác trước.

Rõ ràng tu vi của cậu đã lên một tầm cao mới.

Tôi nhìn Diệp Hắc, mắt thoáng hiện vẻ hài lòng, khẽ gật đầu trầm giọng nói: "Tiến bộ của cậu rất lớn, không làm mất mặt nhà họ Sở tôi." Diệp Hắc nghe tôi khen ngợi thì lòng đầy phấn khởi.

Cậu vội vàng cúi người hành lễ, cảm kích nói: "Đa tạ Tộc trưởng đã truyền đạo thụ nghiệp, nếu không có sự chỉ điểm của người, e rằng tôi vẫn còn đang loay hoay trong sương mù.

Ân tình của Tộc trưởng, Diệp Hắc xin ghi tạc trong lòng." Ngay sau đó cậu hơi trầm ngâm rồi hỏi: "Chỉ là tôi không hiểu tại sao Đại Thành Thánh Thể lại sinh ra loại khí tức quỷ dị đó?" Cậu cũng biết Thánh Thể điềm xấu, nhưng tình cảnh vừa rồi khiến cậu vô cùng kiêng dè.

Ánh mắt tôi bình tĩnh, trầm giọng đáp: "Đại Thành Thánh Thể quả thực mạnh mẽ vô song, nhưng khí tức quỷ dị lúc nãy không phải của hắn." "Ý Tộc trưởng là tồn tại quỷ dị đó không phải thần hồn của chính Thánh Thể sao?" Diệp Hắc nhíu mày hỏi, lòng đầy thắc mắc. "Chính xác là như vậy." Tôi gật đầu, "Đó chỉ là một kẻ đi sau xâm nhập vào cái xác Thánh Thể này, chiếm giữ nó mà thôi." Câu nói này vừa thốt ra, bốn phía lập tức vang lên tiếng kêu đầy kinh ngạc.

Mọi người nhìn nhau, Đại Thành Thánh Thể có thể sánh ngang Đại Đế, là tồn tại cực đạo!

Sự thần thánh không thể xâm phạm đã ăn sâu vào lòng họ, giờ nghe nói có thứ gì đó có thể chiếm lấy thân thể hắn thì thật không thể tin nổi. "Chủ nhân, sao có thể như vậy được?" Hắc Hoàng là kẻ đầu tiên không nhịn được đưa ra nghi vấn, giọng đầy vẻ khó hiểu, "Đại Thành Thánh Thể dù có chết thì cũng phải bách tà bất xâm mới đúng chứ.

Tồn tại kiểu gì mà có thể xâm nhập vào trong đó được?" Ánh mắt tôi trở nên đặc biệt nghiêm trọng, chậm rãi nhìn về phía Thánh Nhai ở đằng xa. "Nếu là tồn tại trong Bất Tử Sơn thì sao?" tôi thản nhiên hỏi ngược lại. "Bất Tử Sơn?" Giọng Hắc Hoàng đột ngột cao vút, mắt đầy kinh hoàng, "Chẳng lẽ... là quỷ dị cấp bậc Đại Đế?" Sâu trong

Bất Tử Sơn có những thứ có thể sánh ngang với Đại Đế.

Ngay cả Hư Không Đại Đế và Đại Thành Thánh Thể lúc còn sống đánh vào đó cũng phải rút lui.

Nếu là tồn tại ở đó thì quả thực có khả năng chiếm giữ nhục thân của Đại Thành Thánh Thể.

Tôi không trực tiếp trả lời, nhưng sự im lặng đã quá đủ để khẳng định vấn đề.

Mọi người rùng mình, quỷ dị cấp bậc Đại Đế là sự tồn tại gần như không thể tưởng tượng nổi.

Trong phút chốc bầu không khí trở nên vô cùng nặng nề, ai nấy đều bị thông tin đột ngột này làm cho chấn động đến không nói nên lời.

Tồn tại như vậy mà lại bị Sở Hoang cấp đánh tan rồi sao? "Tộc trưởng, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Diệp Hắc lúc này ướm hỏi tôi.

Tôi không nói thừa, trả lời thẳng thừng: "Đến nơi thăng tiên, Tần Lĩnh Long Huyệt." Diệp Hắc ngẩn người, rõ ràng không ngờ tôi lại nhắc đến nơi thần bí như vậy.

Cậu nhanh chóng đáp lại: "Tộc trưởng, tôi..." "Cậu có muốn đi cùng tôi không?" tôi ngắt lời hỏi. "Tất nhiên rồi!" Diệp Hắc không chút do dự đáp, giọng có chút phấn khích, "Được theo chân Tộc trưởng là vinh hạnh của tôi." Tôi gật đầu, không biểu hiện gì thêm.

Tôi một tay vung lên, trực tiếp xé toạc hư không rồi bước vào.

Diệp Hắc vội vàng đi theo, cùng Hắc Hoàng và Tiểu Niếp Niếp tiến vào khe hở không gian đó.

Cảnh tượng này làm mấy vị Thánh nhân và thiên tài trẻ tuổi kia há hốc mồm.

Nhìn thủ đoạn xé toạc hư không nhẹ nhàng của tôi, họ chấn động vô cùng. "Đó...

đó là thủ đoạn của Chuẩn Đế sao?" một vị Thánh nhân run giọng hỏi. "Nếu không phải Chuẩn Đế thì sao có thể luận đạo với Đại Thành Thánh Thể, sao có thể diệt sạch thứ quỷ dị chiếm giữ xác Thánh Thể chứ?" một người thở dài. "Xem ra mảnh trời đất này sắp đón chào một vị Đại Đế thực thụ rồi." Một vị Thánh nhân khác lẩm bẩm.

Vị Thánh nhân trước đó thì lắc đầu bảo: "Thánh Thể không thể chứng đạo, người này là Thánh Thể, sợ rằng..." Lòng họ tràn đầy kinh ngạc và thắc mắc.

Lúc này trong hư không, Hắc Hoàng bám sát bên tôi, không hiểu hỏi: "Chủ nhân, sao vừa rồi người không giết sạch bọn chúng đi?

Để lại làm gì?" Tôi thản nhiên liếc nhìn nó, tùy ý nói: "Tôi muốn họ truyền tin tức của tôi ra ngoài, như vậy trò chơi mới càng thú vị." "Chỉ có những lão quái vật ẩn nấp trong bóng tối biết được động tĩnh của tôi, họ mới sớm xuất đầu lộ diện, khi đó tôi mới có cơ hội hốt trọn một mẻ." Tôi nói tiếp.

Tốc độ trưởng thành của Diệp Hắc không chậm, tôi đương nhiên sẽ ban cho cậu ta một số cơ duyên.

Hơn nữa ép những lão quái vật kia ra cũng giúp đẩy nhanh tiến độ dòng thời gian.

Hắc Hoàng nghe xong thì mắt hiện vẻ kính phục, tuy không hoàn toàn hiểu hết kế sách của tôi nhưng nó biết rõ tầm nhìn xa của tôi.

Không lâu sau, chúng tôi đã tới gần Hóa Tiên Trì.

Sương mù dày đặc bao phủ xung quanh, dường như ẩn chứa những nguy hiểm không tên.

Hắc Hoàng nhìn quanh rồi thắc mắc hỏi: "Hóa Tiên Trì được cho là nơi Thanh Đế sinh ra, nhìn chẳng giống có hồ hay vùng nước nào cả?" Thanh Đế vốn là một đóa sen trong vạn cổ thanh thiên, không có nước thì lấy đâu ra ao tiên, lấy đâu ra sen?

Tôi không trả lời ngay mà nhìn về một phía.

Ở đó có một bóng đen ẩn hiện trong sương mù.

Bóng đen đó tỏa ra khí tức quỷ dị khiến Tiểu Niếp Niếp sợ hãi, nép chặt sau lưng tôi.

Tôi xoa đầu an ủi cô bé, rồi một luồng kim quang từ tay tôi bắn ra, lập tức thiêu rụi bóng đen kia. "Chỉ là mấy sinh vật quỷ dị sinh ra quanh Hóa Tiên Trì thôi, không mạnh lắm, là dị vật do môi trường đặc thù tạo ra, không đáng ngại." Nói xong, tôi tiếp tục dẫn mọi người đi tới.

Phía trước sương mù ngày càng dày đặc như muốn nuốt chửng cả thế giới, bóng đen cũng xuất hiện nhiều hơn.

Tôi dừng bước, đôi mắt lóe lên tia sáng sâu thẳm, sau đó dùng sức mạnh Chuẩn Đế bộc phát một luồng năng lượng nóng rực.

Luồng sức mạnh đó như một con hỏa long hung dữ hoành hành trong sương mù, thiêu sạch đám sương trắng.

Khi sương tan, cảnh sắc xung quanh dần rõ nét.

Những dãy núi trập trùng sừng sững, thung lũng sâu thẳm hiện ra trước mắt, vừa rộng lớn vừa thần bí.

Những luồng khí lưu hình rồng lượn quanh các ngọn núi, toàn bộ cảnh tượng tráng lệ phi thường, khí tượng thiên biến vạn hóa khiến người ta phải thán phục. "Đây mới là diện mạo thực sự của nơi này." tôi thản nhiên nói, ánh mắt sâu thẳm quét qua từng tấc đất.

Chương 257

Lúc này Hắc Hoàng khịt khịt cái mũi linh mẫn như đang đánh hơi khí tức lạ trong không khí.

Đột nhiên mặt nó biến sắc, căng thẳng nói với tôi: "Chủ nhân, phía trước có khí tức lạ!" Mọi người nghe vậy lập tức cảnh giác nhìn về phía trước.

Chỉ thấy mặt đất phía trước nứt ra một khe lớn, một chiếc quan tài gỗ nát bươm lộ ra từ khe nứt, năm tháng đã khiến nó gần như mục rữa.

Đột nhiên một bàn tay khổng lồ đầy lông đỏ thò ra từ quan tài, tiếp đó một cái xác cao lớn bò ra ngoài.

Dưới ánh hoàng hôn, cái xác đó trông càng quỷ dị đáng sợ, đôi mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm nhóm chúng tôi rồi từ từ tiến lại gần.

Tôi không chút biểu cảm, khẽ giơ tay, một luồng khí tức cực đạo bùng phát.

Tiếp đó ngọn lửa vàng rực cháy trong lòng bàn tay, tôi vung tay một cái, ngọn lửa lập tức bao trùm lấy cái xác cao lớn kia.

Dưới ngọn lửa thiêu đốt, cái xác phát ra tiếng hú thảm thiết rồi hóa thành tro bụi.

Đằng xa, mười mấy con Ngân Sí Dạ Xoa lấp lánh ánh kim loại dưới nắng chiều, cả người như được đúc bằng bạc, sắc bén và thần bí.

Tuy nhiên, đối mặt với tôi, đám Ngân Sí Dạ Xoa đó lại không dám lại gần, chỉ đứng từ xa nhìn chằm chằm như đang kiêng dè điều gì.

Ở phía trước xa hơn chính là Hóa Tiên Trì trong truyền thuyết.

Dưới ánh hoàng hôn, mặt nước Hóa Tiên Trì lấp lánh ánh sáng huyền ảo khiến lòng người mê mẩn.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Hoàng không nhịn được mà mừng rỡ reo lên: "Chủ nhân, tôi thật sự tìm thấy Hóa Tiên Trì rồi!" Đó là nơi Thanh Đế sinh ra, nếu nó cũng có thể vào tắm một cái thì không lẽ sẽ thăng thiên sao?

Tôi cũng nhìn sang.

Hóa Tiên Trì cách đây khoảng mười mấy dặm, nằm trên đỉnh một ngọn núi khổng lồ hùng vĩ, địa thế nơi đó rộng mở, nước hồ trong vắt.

Hồ nước lấp lánh ánh sáng dưới nắng chiều, đầy rẫy những luồng hào quang rực rỡ, như thể có lửa trời phun trào, dương khí cực nặng, hơi nóng phả vào mặt khiến người ta cảm nhận được một luồng sức mạnh rực cháy.

Đồng thời, ở phía bên kia ngọn núi lớn, dưới chân núi có một hang động cổ xưa đang không ngừng phun ra khí tức.

Dù hang động tỏa ra khí tức thần thánh nhưng cũng có một luồng Thái Âm chân lực lưu động khiến người ta thấy hơi lạnh lẽo. "Nơi đó chẳng lẽ là Long Huyệt?" Diệp Hắc kinh ngạc nói.

Hắc Hoàng nhảy lên nhảy xuống, nhưng khi quan sát kỹ môi trường xung quanh, vẻ phấn khích của nó dần bình lặng lại.

Nó bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Hiện giờ nơi này có vẻ chưa mở ra hoàn toàn, muốn đi qua e là khó.

Ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng vượt qua dễ dàng." Lời vừa dứt, một tiếng vang lớn truyền tới từ chân trời.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy một lão già cao lớn chậm rãi bước tới.

Lão cao hơn hai mét, cao hơn hẳn người thường, thân hình hùng dũng, rõ ràng là sức mạnh vô song.

Mỗi bước chân của lão khiến mặt đất phải rung chuyển.

Lão già đó tóc vàng hoe như cỏ dại, đôi mắt lấp lánh như những hạt châu vàng.

Khi lão tiến lại gần, một áp lực như núi thái sơn đè nặng lên mọi người.

Diệp Hắc nhìn kỹ rồi kinh ngạc nói: "Dường như là một vị hoàng giả của tộc Cửu Lê, chết ở đây rồi hóa thành thứ này." Vị lão hoàng chủ hùng vĩ đó, đôi mắt vàng đượm một tầng tử khí, bước lớn tới gần, đưa một bàn tay lớn ra định chộp lấy.

Tôi khẽ nhíu mày, vung một chưởng ra đánh tan xác lão thành bụi phấn.

Chứng kiến cảnh đó, Hắc Hoàng ngây người ra, cảm thán: "Thực lực của chủ nhân quá mạnh!

Hay là người đưa tôi trực tiếp vào đó luôn đi?" Tôi thản nhiên cười nói: "Đương nhiên là được.

Nhưng tôi không vội." Hắc Hoàng thắc mắc hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta phải đợi ở đây sao?

Như vậy chẳng phải sẽ có thêm nhiều người tới sao?" Tôi cười khẩy đáp lại: "Nhiều người thì sao chứ?" Hắc Hoàng ngẩn ra rồi cũng hiểu ý.

Đúng vậy, có thêm bao nhiêu người đi nữa thì có ai đủ tư cách tranh đấu với Sở Hoang đâu?

Tôi quay người lại nói với mọi người: "Cứ đợi ở đây đã, Diệp Hắc, cậu cũng có thể nhân cơ hội này tham ngộ đạo vận xung quanh,

có lợi cho việc tu hành của cậu đấy." Diệp Hắc lập tức cung kính đáp: "Vâng, Tộc trưởng.

Tôi sẽ nắm bắt cơ hội này." Tôi gật đầu rồi quay sang Tiểu Niếp Niếp, mỉm cười ôn hòa: "Tiểu Niếp Niếp, anh đưa em đến một nơi, em có muốn đi cùng anh không?" Mắt Tiểu Niếp Niếp lập tức sáng lên, tò mò hỏi: "Anh Sở Hoang, chúng ta đi đâu vậy?

Em hào hứng quá!" "Đến rồi em sẽ biết, nơi đó có nhiều thứ thú vị và thần kỳ lắm." tôi bí ẩn cười nói.

Nói xong, tôi lấy ra từ trong lòng một tấm yêu bài cổ phác, chính là yêu bài của Tộc trưởng.

Tôi khẽ thúc động yêu bài, một luồng sức mạnh huyền diệu từ đó tuôn ra bao quanh tôi và Tiểu Niếp Niếp.

Dưới tác động của luồng sức mạnh cổ xưa đó, bóng dáng hai chúng tôi dần mờ đi rồi biến mất tại chỗ.

Chỉ để lại một vệt sáng nhạt dần tan biến dưới ánh hoàng hôn.

Trong quá trình rời đi, tôi nhạy bén cảm nhận được từ hướng Hoang Cổ Cấm Địa có một luồng khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng tiếp cận nhưng rồi lại nhanh chóng rút lui.

Trước sức mạnh của hệ thống, ngay cả Ngoan Nhân cũng không thể kháng cự.

Tôi chỉ nhếch môi cười lạnh một tiếng.

Chẳng mấy chốc, tôi nắm tay Tiểu Niếp Niếp trở về tổ địa họ Sở.

Nhìn cảnh tượng xa lạ mà hoành tráng trước mắt, Tiểu Niếp Niếp đầy tò mò và kinh thán, cái đầu nhỏ cứ xoay liên tục để ghi nhớ mọi thứ.

Các tộc nhân họ Sở xung quanh thấy tôi trở về đều vô cùng phấn

khích.

Họ liên tục hành lễ, hô vang: "Tộc trưởng đã về!" Tin tức này nhanh chóng lan khắp tổ địa họ Sở, nhiều tộc nhân nòng cốt nghe tin đã vội vàng chạy tới để gặp Tộc trưởng.

Sở Phong và Sở Vân cũng ở trong đám đông, thấy tôi liền lập tức đón tiếp.

Tôi nhìn hai người, khẽ nhíu mày tò mò hỏi: "Không phải hai người đột phá lên ngũ cảnh sao?" Trước đó tôi đã nhận được thông báo từ hệ thống rằng trong tộc có người thăng cấp lên ngũ cảnh.

Tôi vốn tưởng là Sở Phong hoặc Sở Vân, giờ xem ra không phải.

Sở Phong nghe vậy thì cười: "Tộc trưởng, người không biết đâu, người đột phá ngũ cảnh không phải chúng em mà là một tiểu bối của nhà họ Sở.

Hiện tại cậu ấy mới khoảng ba mươi tuổi mà đã đạt tới cảnh giới đó, thực sự là thiên phú dị bẩm." "Ồ?" Tôi cảm thấy hứng thú, "Vậy gọi cậu ta tới đây, tôi cũng muốn xem thiên tài trẻ tuổi của tộc mình thế nào." Sở Phong gật đầu đồng ý rồi đi sắp xếp.

Không lâu sau, Sở Phong dẫn một thanh niên đi vào.

Chàng thanh niên này dáng người cao ráo, gương mặt kiên nghị, lông mày toát lên khí chất phi phàm.

Ánh mắt sáng rực, cử chỉ thong dong đại phương, nhìn qua là biết không phải hạng tầm thường.

Khi nhìn thấy tôi, mắt cậu ta thoáng hiện sự kích động và sùng kính.

Cậu ta nhanh chóng bước tới trước mặt tôi, cúi đầu thật sâu, giọng run run: "Tộc trưởng, vãn bối Sở Hiên kiến kiến Tộc trưởng!" Tôi

mỉm cười, cẩn thận quan sát chàng thanh niên trước mắt.

Thấy được sự sùng kính và lòng trung thành với gia tộc trong mắt Sở Hiên, tôi thấy khá hài lòng. "Sở Hiên, tốt lắm.

Tôi ban cho cậu một hạt Bồ Đề và ít Nguyên Thạch để hỗ trợ tu hành.

Hy vọng cậu tiếp tục nỗ lực làm rạng danh gia tộc." Nói rồi tay tôi lóe sáng, một hạt Bồ Đề tinh khiết cùng vài viên Nguyên Thạch lấp lánh hiện ra.

Sở Hiên vội vàng dùng hai tay đón lấy, cảm kích nói: "Đa tạ Tộc trưởng ban thưởng!

Vãn bối nhất định không phụ kỳ vọng của Tộc trưởng, sẽ nỗ lực tu hành để cống hiến sức mình cho gia tộc!" Tôi gật đầu rồi nói tiếp: "Sở Phong, hãy chú trọng bồi dưỡng những tử đệ gia tộc đã thức tỉnh huyết mạch, điều này có tác dụng rất lớn trong việc tăng cường huyết mạch gia tộc." Sở Phong vội vàng cung thân lĩnh mệnh: "Vâng thưa Tộc trưởng!

Em nhất định sẽ dốc hết toàn lực bồi dưỡng.

Xin Tộc trưởng cứ yên tâm!" Đứng bên cạnh, Sở Vân nhìn tôi với ánh mắt đầy mong chờ.

Anh không nhịn được hỏi: "Tộc trưởng, tiếp theo chúng ta có kế hoạch gì không?

Có ngôi mộ lớn đặc biệt nào để khám phá không?" Tôi hơi cúi đầu suy nghĩ.

Ngước lên nhìn Sở Vân, tôi mỉm cười đáp: "Đừng vội, khi thời cơ đến, tôi sẽ đưa các anh đến Tiên mộ." Nghe vậy, Sở Vân không khỏi trợn tròn mắt kinh ngạc: "Tộc trưởng, ý người là mộ của tiên nhân sao?

Chẳng lẽ thế giới này thật sự có tiên nhân?

Liệu em có thể tìm thấy bí mật thành tiên ở đó không?" Các tộc nhân xung quanh nghe thấy cũng đồng loạt lộ vẻ chấn kinh và mong chờ.

Chưa bao giờ họ nghĩ mình có cơ hội tiếp xúc với ngôi mộ tiên nhân thần bí và đầy cám dỗ như vậy. "Tộc trưởng, người thực sự quá lợi hại!" một tộc nhân chân thành khen ngợi, "Đến cả mộ tiên nhân cũng tìm thấy được, em phục người sát đất luôn!" "Đúng thế, Tộc trưởng không chỉ mạnh mà còn có cái nhìn sắc bén và bản lĩnh như vậy, thật sự là niềm tự hào của họ Sở chúng ta!" một tộc nhân cao tuổi cảm thán.

Chương 258

Sở Phong cũng không nhịn được tán thưởng: "Tộc trưởng, có thể theo người khám phá Tiên mộ là vinh hạnh lớn lao của em!" Tiểu Niếp Niếp tuy không hiểu rõ mọi người đang nói gì nhưng cũng cảm nhận được không khí phấn khởi, cô bé nắm lấy tay tôi, mắt lấp lánh sự sùng bái: "Anh Sở Hoang lợi hại quá đi!" Nhìn dáng vẻ đó của Tiểu Niếp Niếp, tôi không khỏi mỉm cười. "Tộc trưởng, cô bé này là ai vậy ạ?" một tộc nhân cuối cùng cũng không nhịn được tò mò hỏi.

Những người khác cũng dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía cô bé, muốn biết danh tính của đứa trẻ đáng yêu đang đi cùng Tộc trưởng này.

Tôi cúi xuống nhìn Tiểu Niếp Niếp, ánh mắt thoáng hiện sự dịu dàng.

Ngước lên tôi nói với mọi người: "Cô bé tên là Tiểu Niếp Niếp, còn về thân phận thì có chút thần bí, không cần tìm hiểu sâu." Tôi không giải thích nhiều, mọi người tuy tò mò nhưng cũng không dám hỏi thêm.

Lúc này tôi dường như sực nhớ ra điều gì, nhìn quanh rồi hỏi: "Trong tổ địa chúng ta có khu vui chơi trẻ em hay thiết bị gì tương tự không?" Mọi người ngẩn ra nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu.

Tổ địa họ Sở tuy rộng lớn, trang thiết bị tu hành đầy đủ nhưng khu vui chơi trẻ em thì đúng là chưa ai nghĩ tới.

Thấy vậy tôi cũng không tỏ ra thất vọng.

Tôi mỉm cười nói: "Không có cũng không sao." Dứt lời, tôi điều động sức mạnh của lệnh bài Tộc trưởng.

Linh khí xung quanh bắt đầu hội tụ, trong ánh sáng nhấp nháy, một

khu vui chơi trẻ em hiện đại hiện ra ngay giữa tổ địa.

Mọi người nhìn mà đờ đẫn cả người, lòng càng thêm kinh ngạc.

Tộc trưởng lợi dụng sức mạnh tổ địa để trực tiếp xây dựng một khu vui chơi!

Dù thần kỳ nhưng chắc chắn cũng tiêu tốn không ít sức mạnh.

Cô bé này trong mắt Tộc trưởng quan trọng đến vậy sao.

Tiểu Niếp Niếp nhìn khu vui chơi đột ngột xuất hiện trước mắt, đôi mắt mở to đầy kinh kỳ và hiếu kỳ.

Trước đây làm sao cô bé thấy được khu vui chơi rực rỡ sắc màu với đầy đủ trò chơi thế này?

Cô bé không kìm được bước lên vài bước, dấn thân vào thế giới mộng mơ đó.

Tôi đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Tiểu Niếp Niếp, lòng bỗng thấy ấm áp.

Tôi mỉm cười rồi quay sang bảo tộc nhân bên cạnh: "Đi gọi hết lũ trẻ trong tộc tới đây chơi cùng Tiểu Niếp Niếp." Tộc nhân nhận lệnh đi ngay, chẳng mấy chốc đã dẫn về một đám trẻ con đang tò mò và phấn khích.

Chúng vây quanh Tiểu Niếp Niếp, cùng nhau khám phá thế giới mới lạ này.

Nhìn những thế hệ trẻ của gia tộc cười nói vui vẻ, tôi thấy rất an lòng.

Tôi bước lên bảo lũ trẻ trong tộc: "Hãy chơi cùng Tiểu Niếp Niếp, điều này có lợi ích vô cùng lớn cho các cháu.

Trên người cô bé có một loại năng lượng đặc biệt, có thể âm thầm ảnh hưởng giúp các cháu đột phá trong tu hành." Mọi người nghe vậy

đều kinh ngạc không thôi, nhìn Tiểu Niếp Niếp như nhìn thấy một kho báu lớn.

Tôi đi đến bên Tiểu Niếp Niếp, ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt cô bé, dịu dàng nói: "Tiểu Niếp Niếp, anh có việc phải đi xử lý, em ở đây chơi vài ngày nhé?

Chờ anh xong việc sẽ tới đón em." Dù có chút không nỡ rời xa tôi, nhưng nhìn những trò chơi hấp dẫn và các bạn nhỏ trước mắt, cô bé gật đầu ngoan ngoãn: "Dạ được ạ, anh Sở Hoang, em sẽ ở đây quai quai đợi anh đón em." Tôi xoa đầu cô bé rồi đứng dậy dặn dò tộc nhân: "Hãy chăm sóc cô bé thật tốt, đừng để em ấy chịu bất kỳ tổn thương nào." Mọi người liên tục hứa hẹn.

Tôi nhìn mọi người một lần nữa rồi quay người rời đi, để lại Tiểu Niếp Niếp cùng đám trẻ thỏa sức vui đùa trong khu vui chơi.

Tôi thúc động lệnh bài Tộc trưởng, thân hình lóe lên, trực tiếp xuyên qua hư không trở lại nơi Diệp Hắc và Hắc Hoàng đang ở.

Vừa hạ cánh, tôi đã thấy Diệp Hắc đang chìm sâu trong trạng thái tham ngộ, quanh người bao phủ một luồng khí tức huyền ảo, rõ ràng đã nhập vào trạng thái không màng thế sự.

Hắc Hoàng thì lộ vẻ buồn chán tột độ, đi vất vưởng xung quanh, cái đuôi uể oải quét dưới đất làm bụi bay mù mịt.

Thấy tôi trở về, nó lập tức phấn chấn, nhảy dựng lên reo hò: "Chủ nhân, người đã về!

Lúc người đi, tôi chán đến mức sắp mọc cỏ trên người luôn rồi đây." "À đúng rồi chủ nhân, gần đây xuất hiện mấy luồng khí tức lạ rất mạnh, đều ở tầm cấp Đại Năng.

Tôi đoán chắc đó chỉ là những kẻ đi tiên phong, phía sau không chừng có cấp bậc Thánh nhân, thậm chí là những lão quái vật mạnh

hơn đang thao túng." nó bổ sung thêm.

Nghe vậy tôi chỉ thản nhiên gật đầu rồi bảo: "Vậy thì đợi thêm hai ngày nữa." Nói xong tôi đi sang một bên, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hắc Hoàng thấy vậy cũng biết ý ngậm miệng lại, không dám làm phiền tôi nữa.

Lúc này tại Tần Lĩnh, các chủ nhân và cao thủ của các đại Thánh địa như Khương gia, Diêu Quang, Phong tộc cũng đã xé toạc không gian, tiến tới khu vực rìa Hóa Tiên Trì.

Chủ các Thánh Địa có khí thế mạnh mẽ, mỗi bước đi dường như đều khiến mặt đất rung chuyển, các cao thủ đi theo phía sau cũng có ánh mắt sắc bén, khí tức trầm ổn.

Gia chủ nhà Khương một thân bạch y như tuyết, nhìn quanh bốn phía, thản nhiên nói: “Chư vị, Hóa Tiên Trì và Long Huyệt tuyến ngày càng rõ ràng, lần này chúng ta liên thủ, nhất định sẽ tìm thấy bảo địa trong truyền thuyết.” Chủ Thánh Địa Diêu Quang thì khoác đạo bào, tiên phong đạo cốt, vuốt râu, tiếp lời nói: “Gia chủ Khương nói rất đúng, tôi đã chuẩn bị nhiều năm cho chuyến này, tuyệt đối không thể về tay không.” Tộc trưởng Phong tộc ánh mắt lóe lên vẻ dã tâm, nhưng không lên tiếng.

Lúc này, các Giáo chủ của Trung Châu Gia Tử Bách Giáo và Tứ Đại Bất Hủ Thần Triều cũng lần lượt xuất hiện, khiến cuộc hành trình tìm kiếm càng thêm biến số.

Một Giáo chủ mặc trường bào vàng, khí thế hùng vĩ, mở miệng nói: “Chủ Thánh Địa đến sớm thật đấy.

Không, Hóa Tiên Trì và Long Huyệt là vật vô chủ, ai có năng lực thì được, tôi cũng sẽ không khoanh tay nhượng bộ.” Một Giáo chủ

thần bí của Tứ Đại Bất Hủ Thần Triều, giọng khàn khàn nói: "Lời này chí lý, chúng ta đều đi tìm bảo địa trong truyền thuyết, ai nấy tự dựa vào bản lĩnh của mình đi." Các áo cà sa bay phần phật trong gió, một đám lão tăng từ xa chậm rãi đi tới, bước chân trầm ổn, mỗi bước dường như đều ẩn chứa thiền ý vô tận.

Phía sau một vài lão tăng, phật quang trùng trùng điệp điệp, thần hoàn bao phủ, tỏa ra khí tức uy nghiêm mà từ bi.

Khuôn mặt họ mang vẻ bi thiên mẫn nhân, khiến người ta vừa nhìn đã biết là cao thủ tuyệt đỉnh.

Cùng lúc đó, từ hướng chính đông, một cỗ chiến xa cổ kim sắc xé toạc bầu trời, lao nhanh tới.

Trên chiến xa, một nam tử trẻ tuổi đứng thẳng, chính là Bắc Đế Vương Đằng.

Tóc đen xõa vai, ánh mắt sắc như chim ưng, vóc dáng hùng tráng, giống như chiến thần giáng lâm.

Ánh mắt Vương Đằng gắt gao khóa chặt vào một bóng người phía trước, chính là bóng lưng của Khương Hoài Nhân.

Trong mắt anh ta lóe lên vẻ kiên định, như đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận quyết chiến.

"Khương Hoài Nhân, ngươi không thoát được đâu!" Vương Đằng quát lớn một tiếng, âm thanh vang vọng trên cánh đồng hoang vắng.

Khương Hoài Nhân khựng lại, chậm rãi quay người, đối mặt với Vương Đằng.

Trên mặt hắn nở một nụ cười trêu tức, dường như không hề coi lời đe dọa của Vương Đằng ra gì.

"Vương Đằng, theo tôi lâu như vậy, không mệt sao?" Khương

Hoài Nhân trêu chọc.

Vương Đẳng sắc mặt lạnh lùng, tu thành Võ Đạo Thiên Nhãn, lúc này trong đồng tử đen nhánh bắn ra hai đạo quang hoa thực chất, dường như có thể xuyên thủng mọi hư vọng.

Khương Hoài Nhân khẽ cười một tiếng, quay người tiếp tục đi tới.

Vương Đẳng thì điều khiển chiến xa cổ kim sắc, truy đuổi không ngừng.

"Trung Hoàng đã đến!" Đột nhiên lại một tiếng kêu nhẹ, như gợn sóng lan tỏa trong đám đông, gây ra không ít xôn xao.

Mọi người xì xào bàn tán, ánh mắt không tự chủ mà đổ dồn về cùng một hướng.

Chỉ thấy một nam tử tóc tai bù xù, với bước chân vững vàng, chậm rãi đi tới.

Dù thân ảnh nam tử còn trẻ, nhìn khoảng chừng chưa đến hai mươi tuổi, nhưng ánh mắt hắn lại sâu thẳm như biển, dường như ẩn chứa trầm tích của năm tháng và trí tuệ vô tận.

Sự xuất hiện của hắn khiến mỗi cao thủ có mặt đều cảm thấy một áp lực chưa từng có, đó là sự áp chế tuyệt đối về tu vi, là biểu tượng của thực lực.

Chín ngàn năm trước, hắn đã từng là một đời Hoàng Chủ, uy chấn tứ phương.

Nay, dù thời gian trôi chảy, nhưng tu vi của hắn lại càng tiến xa hơn, ngay cả các Giáo chủ khi thấy hắn cũng không khỏi cảm thấy rùng mình.

Tu vi của hắn đặt ở đó, không cần nói nhiều, chỉ cần một ánh mắt,

một động tác, cũng đủ để ngạo thị quần hùng.

Trong lúc mọi người xôn xao bàn tán về Trung Hoàng, đột nhiên có người kinh hô: "Thông đạo đã mở ra rồi, chúng ta có thể tiến vào Hóa Tiên Trì!" Một tiếng kinh hô lập tức gây ra sự hỗn loạn toàn trường, tất cả mọi người đều hăm hở, chuẩn bị bước lên con đường thần bí dẫn đến Hóa Tiên Trì.

Lúc này, Hắc Hoàng vẫn luôn yên tĩnh ngồi một bên, đột nhiên đứng dậy, quay đầu nhìn Sở Hoang và Diệp Hắc bên cạnh.

Diệp Hắc cảm nhận ánh mắt của Hắc Hoàng, chậm rãi mở đôi mắt.

Anh ta hành lễ với Sở Hoang trước, rồi cung kính hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta có nên xuất phát không ạ?" Sở Hoang thản nhiên gật đầu.

Đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Đã đến lúc rồi, chúng ta đi thôi." Một người một chó lập tức đi theo phía sau Sở Hoang, bước về phía trước.

Sở Hoang cố ý che giấu khí tức của mình, khiến anh ta không hề nổi bật trong đám đông, cũng không ai chú ý đến hành động của anh ta.

Đột nhiên, từ xa truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, dường như trời long đất lở, chấn động lòng người.

Hai đại cao thủ tuyệt đỉnh lúc này đã ra tay, phát ra những dao động năng lượng cực kỳ khủng bố, hất bay rất nhiều người xung quanh.

Trong đám đông vang lên những tiếng la hét kinh hoàng, không ít người vì lực xung kích mạnh mẽ mà mất thăng bằng, rơi vào khu vực nguy hiểm.

Chỉ thấy những người không may rơi vào khu vực nguy hiểm, khi

chạm vào "Thiên Tiệm" thì thân thể lập tức bị ăn mòn, hóa thành máu mủ, tiêu thất không còn dấu vết, ngay cả một sợi tóc cũng không còn.

Bắc Đế Vương Đằng và Trung Hoàng, ở một nơi nào đó đã xảy ra xung đột.

Chương 259

Không ai ngờ, họ lại giao chiến ở lúc này, tại đây.

Dưới một đòn, trời đất biến sắc, phong vân cuồn cuộn, ngay cả nhiều Giáo chủ cũng biến sắc mặt, lộ vẻ ngưng trọng.

Sự giao phong của hai đại cao thủ đã gây ra cảnh trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

Những người xung quanh vội vàng tránh xa ba xá, sợ bị dư âm chiến đấu làm thương.

Vương Đằng toàn thân tắm mình trong thần quang, ánh sáng rực rỡ dâng trào, chói mắt như liệt nhật, nhấn chìm cả một khu vực trong một vùng ánh sáng thần thánh.

Mỗi lần ra tay, đều có hư ảnh rồng phượng cùng xuất hiện, lượn lờ và kêu gầm trên đỉnh đầu, khí thế uy nghiêm tôn lên anh ta như Thiên Đế giáng trần, khiến người ta kinh sợ.

Những người có mặt không ai là không bị cảnh tượng này chấn động, ngay cả những Giáo chủ quyền thế ngập trời, chiến lực vô song kia, lúc này cũng cảm thấy một áp lực chưa từng có.

Trung Hoàng tóc đen bay tán loạn, anh tư bừng bừng, mỗi quyền mỗi thức đều đại khai đại hợp, dù không có thần quang ngút trời, nhưng mỗi đòn đều ẩn chứa sức mạnh hóa mục nát thành thần kỳ.

Động tác của hắn nhìn có vẻ đơn giản, nhưng mỗi lần đều có thể chính xác chặn đứng công kích mãnh liệt của Vương Đằng.

Mỗi lần hai người đối kích, đều gây ra sự chấn động mười phương.

Dao động năng lượng mạnh mẽ như sóng thần dâng trào, rất nhiều

người căn bản không thể đứng vững, bị cuốn lên không trung.

Ngay cả cao thủ Bán Bộ Đại Năng cũng chỉ có thể không ngừng lùi lại trước sức mạnh cổ xưa này, không cách nào chống cự nổi.

Nếu không phải nơi đây có đặc tính vĩnh hằng bất hủ đặc biệt, e rằng những dãy núi vô tận kia đã sớm hóa thành cát bụi trong cuộc giao phong của hai vị cao thủ.

Sở Hoang đang đi trên đường, lại bị một đám người đang xem chiến đấu chắn phía trước, ánh mắt lộ ra một tia không vui.

Anh ta thản nhiên liếc nhìn Diệp Hắc bên cạnh, mở miệng nói: "Mấy người này ồn ào quá, cậu dẹp loạn một chút." Diệp Hắc nghe vậy, lập tức cung kính đáp: "Vâng, Tộc trưởng." Lúc này!

Diệp Hắc bước về phía trước.

"Nhìn kìa, đó không phải Thánh Thể Diệp Hắc sao?" Trong đám đông có người nhận ra anh ta, tiếng xì xào bàn tán lập tức vang vọng trong thông đạo.

"Hừ, Diệp Hắc, mày cũng dám xông vào đây sao?

Thật tìm chết!" Một giọng nói quen thuộc đầy địch ý đột nhiên vang lên, chính là Vương Xung.

Giữa hắn và Diệp Hắc có không ít xung đột, lúc này nhìn thấy Diệp Hắc, trong mắt lập tức lóe lên một tia âm lãnh.

Diệp Hắc dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn đám đông xung quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vương Xung.

Khóe miệng anh ta cong lên một nụ cười khinh thường, lạnh giọng nói: "Cút ngay, đừng cản đường." Vương Xung nghe vậy đại nộ, bước ra một bước, lòng bàn tay ngưng tụ nguyên lực, đột nhiên đánh tới Diệp Hắc.

Tuy nhiên, thân hình Diệp Hắc không hề nhúc nhích, chỉ nhẹ nhàng vươn một tay, liền vững vàng đỡ lấy công thế của Vương Xung.

Ngay sau đó, anh ta nhẹ nhàng đạp xuống, liền dẫm Vương Xung dưới chân.

Những người khác thấy vậy đại kinh, mấy người thân cận với Vương Xung lập tức ra tay công kích Diệp Hắc, ý đồ giải cứu Vương Xung.

Tuy nhiên, công kích của họ trước mặt Diệp Hắc dường như chỉ là trò trẻ con, đều bị hóa giải từng cái một, thậm chí có vài người còn bị trực tiếp trấn sát tại chỗ.

Sở Hoang từ xa nhìn cảnh tượng này, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

Trong những ngày tu hành này, Diệp Hắc đã có tiến bộ.

Quả không hổ là con cưng khí vận của thế giới Diệp Che Trời, tuy bị chặn trước không ít thứ, nhưng trưởng thành vẫn rất nhanh!

Những người khác nhìn Diệp Hắc dễ dàng trấn áp Vương Xung và những người khác, càng thêm kinh ngạc.

"Thánh Thể mới xuất thế được bao lâu, mà đã có thực lực như vậy!" "Không hổ là Thánh Thể, quả thật lợi hại!" Không ít người không ngớt lời tán thán.

Tuy nhiên, cũng có một số cao thủ lộ vẻ không vui, cho rằng Diệp Hắc quá cuồng vọng, cần phải cho anh ta một bài học.

Huống hồ, thân phận của Vương Xung đâu phải tầm thường!

"Dám ra tay với đệ đệ của Bắc Đế sao?" "Tên tiểu tử này quá kiêu ngạo, nhất định phải có người đứng ra cho hắn chút sắc mặt xem sao." Một vị cao thủ tiền bối lạnh lùng hừ một tiếng, hiển nhiên bất

mãn với hành vi của Diệp Hắc.

Đồng thời, Vương Đằng đang giao chiến phía trên cũng chú ý đến động tĩnh phía dưới.

Nhìn thấy đệ đệ Vương Xung bị Diệp Hắc dẫm dưới chân, lập tức đại nộ: "Dám đối xử với đệ đệ của ta như vậy?

Ta muốn giết ngươi!" Vương Đằng không còn để ý đến Trung Hoàng nữa, thân hình lóe lên, lập tức giáng lâm trước mặt Diệp Hắc, khí thế mạnh mẽ đè ép những người xung quanh đến nỗi không thở nổi.

Vương Xung cũng thoát khỏi sự trói buộc, đứng cạnh Vương Đằng, hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Hắc.

Diệp Hắc mặt không biểu cảm nhìn họ, tuy biết thực lực Vương Đằng không tầm thường, nhưng lại không có chút ý lùi bước nào.

Sở Hoang vẫn luôn im lặng quan sát bên cạnh, nhìn Diệp Hắc đối mặt với cường địch, cũng không hề sợ hãi đứng trước mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng hài lòng với lòng trung thành của anh ta.

"Thánh Thể, chịu chết đi!" Vương Đằng điều khiển chiến xa vàng, trấn áp về phía Diệp Hắc.

Không chỉ vậy, mấy vị Đại Năng cũng đồng thời ra tay, muốn mượn cơ hội này giết chết Diệp Hắc.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Sở Hoang cuối cùng cũng ra tay.

Anh ta bước ra một bước, lạnh nhạt mở miệng: "Người của Sở Tộc ta, cũng dám động thủ, tìm chết!" Lời còn chưa dứt, Sở Hoang đột nhiên vung ra một chưởng, động tác của anh ta nhìn có vẻ tùy ý, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh khiến người ta khó có thể tin được.

Chưởng phong gào thét, nhất thời, không khí dường như ngưng

đọng lại, chưởng lực mạnh mẽ lập tức bao phủ Vương Đằng trong một không khí sát phạt.

Mấy vị Đại Năng đang bí mật ra tay xung quanh, càng lập tức tan thành tro bụi!

Khuôn mặt vốn tự tin của Vương Đằng thoáng chốc trở nên trắng bệch, cảm thấy một áp lực chưa từng có, dường như bị một lực lượng vô hình bóp nghẹt cổ họng.

Anh ta muốn tránh né, nhưng công thế của Sở Hoang quá nhanh, quá mãnh liệt, căn bản không kịp phản ứng.

Chưởng lực của Sở Hoang, nặng như núi, nhanh như sấm sét, chỉ dùng chưa đến một thành sức mạnh, đã khiến Vương Đằng cảm thấy áp lực cực lớn.

Trước sức mạnh cổ xưa này, Vương Đằng dường như biến thành một chiếc thuyền nhỏ yếu ớt, chao đảo sắp đổ trong sóng dữ dâng trào.

Trong lúc nguy cấp, Vương Đằng vội vàng thi triển thủ đoạn áp đáy hòm, muốn mượn đó để chống lại công kích của Sở Hoang.

Nhất thời, khắp người anh ta dâng trào sức mạnh thần bí, dường như xuyên qua thời không, tạo ra một mối liên hệ thần bí nào đó với Loạn Cổ Đại Đế thời cổ đại.

Những người xung quanh đều nhìn ngây người, cảm nhận được sự cổ xưa và mạnh mẽ của sức mạnh này, đây là truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế!

Tuy nhiên, đối mặt với phản kích của Vương Đằng, Sở Hoang chỉ khịt mũi cười lạnh một tiếng, dường như không hề bận tâm.

Anh ta khinh miệt nói: "Truyền nhân của Loạn Cổ Đại Đế, cũng chỉ có vậy thôi." Lời vừa dứt, anh ta tiếp tục tăng cường công thế,

buộc Vương Đằng phải sử dụng nhiều thủ đoạn hơn.

Vương Đằng dưới sự bức bách của Sở Hoang, không ngừng thi triển các loại tuyệt học, nhưng mỗi lần đều bị Sở Hoang dễ dàng hóa giải.

Cuối cùng, Vương Đằng cuối cùng cũng hiểu ra, trừng mắt nhìn Sở Hoang, gầm lên: "Ngươi đang đùa giỡn ta sao?" Sở Hoang cười ha ha một tiếng, thản nhiên thừa nhận: "Không sai!

Tôi đang đùa giỡn ngươi." Lời vừa dứt, anh ta giơ tay vung một chưởng, trực tiếp trấn sát Vương Đằng.

Sức mạnh của một chưởng này còn mạnh hơn trước rất nhiều, dường như vặn vẹo cả không gian.

Vương Đằng trước sức mạnh cổ xưa này, nhỏ bé như con kiến, lập tức bị đánh nát thành một đám huyết vụ.

Những người xung quanh đều ngẩn ngơ, vốn tưởng Vương Đằng có thể đỡ được công kích của Sở Hoang, nhưng không ngờ Sở Hoang chỉ đang trêu đùa mà thôi.

Sở Hoang này, rốt cuộc có thực lực thế nào?

Tuy nhiên, Sở Hoang không để ý đến phản ứng của những người xung quanh, dẫn Diệp Hắc và Hắc Hoàng tiếp tục đi về phía trước.

"...Sở Tộc là ai?

Chưa từng nghe nói có gia tộc này." Nửa ngày sau, mới có người khẽ nói.

Trong lúc mọi người đang khó hiểu, một nhân vật cấp bậc Thánh Chủ bình tĩnh mở miệng: "Từ hôm nay, cái tên Sở Tộc này, mỗi người, đều sẽ ghi nhớ." Giọng nói của ông ta tuy không lớn, nhưng lại truyền rõ ràng đến tai mỗi người.

Mọi người rùng mình, hiểu ý của vị Thánh Chủ này.

Cái Sở Tộc đột nhiên xuất hiện này hiển nhiên không thể trêu chọc, nhất định phải ghi nhớ trong lòng!

Sau một lúc lâu, sau khi suy ngẫm lại, mọi người mới vội vàng tăng tốc bước chân, nhanh chóng đi theo sau Sở Hoang và Hắc Hoàng.

Trong thông đạo, có một uy áp mạnh mẽ, đè ép khiến người ta khó mà bay được.

"Nhanh lên, đừng để họ chiếm tiên cơ!" Có người sốt ruột thúc giục bạn đồng hành, sợ bỏ lỡ cơ hội tốt.

Càng đến gần, hình dáng Hóa Tiên Trì dần trở nên rõ ràng.

Hắc Hoàng trừng lớn mắt, đuôi càng vẫy không ngừng, vẻ mặt hăm hở nhìn Sở Hoang, "Chủ nhân, bên trong nhất định có tuyệt thế bảo bối, nhìn màu nước hồ kia, nhìn linh khí bốc hơi kia, thật sự giống như có tiên vật ẩn chứa trong đó.

Chương 260

Chúng ta phải làm gì?" Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn nó, nói: "Vì đã có nhiều người đến như vậy, chúng ta việc gì phải vội?

Ngươi nghĩ trong số những người này, có ai có thể cướp trước ta sao?" Hắc Hoàng nghe vậy, hơi bình tĩnh lại, trong lòng hiểu rõ thực lực của Sở Hoang đủ để đánh bại tất cả mọi người ở đây.

"Chủ nhân nói đúng, có ngài ở đây, những bảo bối này sớm muộn gì cũng là của chúng ta." Nó cười hắc hắc.

Sở Hoang gật đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hóa Tiên Trì và những người xung quanh.

Trong Hóa Tiên Trì, lúc này hiện ra một bức tranh tuyệt đẹp.

Trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, năm sắc rực rỡ đan xen, nước hồ trong suốt như quỳnh tương, linh khí bốc lên, dường như là cảnh tiên vậy.

Mọi người vây chặt bên hồ, trên mặt lộ ra vẻ tham lam và mong đợi đan xen, đều tràn đầy khát vọng với những bảo bối có thể ẩn chứa trong hồ.

"Nghe kìa, có tiếng động!" Một tu sĩ đột nhiên kinh hô, phá vỡ sự tĩnh lặng xung quanh.

Mọi người đều lập tức yên tĩnh lại, nín thở lắng nghe.

Quả nhiên, bên tai truyền đến âm thanh sóng triều cuồn cuộn, âm thanh đó sâu lắng và hùng vĩ, dường như có người đang giảng đạo lý đại đạo trong hư không, khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

"Nhất định là mảnh vỡ Cực Đạo Đế Binh rơi ở đây, kinh văn đại đạo ẩn chứa bên trong đang vang vọng!" Có người phấn khích hét lớn,

trong giọng nói lộ ra sự kích động khó che giấu.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng, mỗi người đều trừng lớn mắt, sợ bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

"Xoẹt!" Đột nhiên, một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh ngắn ngủi.

Hóa ra, có tu sĩ không kiềm chế được lòng tham và sự bốc đồng, bắt đầu động thủ tranh giành, muốn chiếm một vị trí thuận lợi, để tiện tìm kiếm bảo bối hơn.

Mấy tu sĩ thân ảnh lóe lên, kiếm khí tung hoành, tranh đấu lập tức bùng nổ.

Động tác của họ nhanh như điện chớp, mỗi lần kiếm quang lóe lên, đều khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Những người khác thì căng thẳng chú ý đến trận chiến này, đồng thời cũng âm thầm cảnh giác động tĩnh xung quanh, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể gia nhập hàng ngũ tranh đoạt.

Dao động kịch liệt như cuồng phong bão táp truyền đến, hai nhân vật cấp Giáo chủ đã ra tay, mỗi lần công kích đều khiến nước Hóa Tiên Trì sóng trào cuồn cuộn, dường như muốn lật tung cả mặt hồ.

Trong tiên trì, sinh mệnh tinh khí tràn ngập, khí tức sinh mệnh nồng đậm đó khiến những người có mặt đều cảm thấy tim đập thình thịch.

"Hóa Tiên Trì và Thiên Cổ Long Huyệt, nếu có thể có được một trong hai, liền có một tia hy vọng chứng đạo." Có người trầm giọng nói.

Lúc này những người có mặt đều bị sức hấp dẫn này mê hoặc, mỗi người đều muốn có được thứ gì đó trong chuyến tìm kiếm này.

Trong chốc lát, dường như bị một loại triệu hoán thần bí nào đó, hàng chục người không chút do dự nhảy vào.

Thân ảnh của họ biến mất trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, chỉ còn lại những gợn sóng trên mặt nước.

"Ai nha, không có ai nổi lên sao?" Đột nhiên, có người kinh ngạc mở miệng.

Nước hồ trong xanh như ngọc bích, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, lấp lánh thứ ánh sáng mê hoặc lòng người.

Tuy nhiên, dưới vẻ đẹp đó ẩn chứa những nguy hiểm không lường.

Không có một ai nổi lên khỏi mặt nước, dường như những người nhảy vào hồ đều đã biến mất vào một thế giới khác.

Nhiều người bắt đầu cảm thấy lo lắng, và cũng nhận ra sự bất thường.

Đám đông vốn hăm hở đều dừng lại bước chân.

"Không đúng chút nào, vừa nãy có một vị Đại Năng cũng nhảy vào, nhưng giờ không thấy ai nổi lên..." Có người khẽ nói, giọng nói lộ rõ sự sợ hãi sâu sắc.

Mọi người trong lòng rùng mình, không dám manh động nữa.

Chẳng lẽ những người kia đều đã gặp chuyện, chết ở dưới đó rồi sao?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, tất cả mọi người đều cảm thấy một trận sởn gai ốc.

Trong mắt Hắc Hoàng lóe lên vẻ cảnh giác và bối rối, nó gắt gao nhìn chằm chằm vào khu vực thần bí đó, rồi quay sang Sở Hoang nói: "Chủ nhân, đây...

đây không phải là nơi hóa tiên sao?

Sao bây giờ lại quỷ dị như vậy?" Sở Hoang ánh mắt sâu thẳm, thản nhiên liếc nhìn nơi không phải tiên địa đó, rồi bình tĩnh mở miệng: "Đạo lý vật cực tất phản, tiên địa, vừa có đại bảo vật, lại đi kèm với đại hung hiểm." Nghe Sở Hoang giải thích, những người xung quanh đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng càng tràn đầy kinh hãi.

Mặt đối mặt nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Sở Hoang vừa rồi đã thể hiện ra thực lực đủ mạnh, lời nói của anh ta, mọi người tự nhiên tin tưởng.

"Tôi... chúng tôi phải làm sao?" Một người run rẩy hỏi.

Một vị Thánh Nhân thì thản nhiên phân phó: "Trước tiên hãy tìm kiếm xung quanh, nhớ kỹ, đừng tùy tiện đi xuống!" Mọi người ứng tiếng hành động, lần lượt tản ra tìm kiếm kỹ lưỡng xung quanh.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ long trời lở đất.

Tại một gốc núi lớn khác, Thiên Cổ Long Huyệt dường như bị đánh thức, phun ra Long Nguyên chân chính, một tiếng rồng ngâm vang vọng xuyên cửu thiên, thâm nhập cửu u.

"..." Mọi người đều bị biến cố đột ngột này làm cho ngây người.

"Xem ra có người còn sốt ruột hơn chúng ta." Một vị Thánh Nhân khẽ cười, trong mắt lại lóe lên một tia lạnh lẽo.

Phía trước, một đám nhân vật cấp Giáo chủ đã xông vào Thiên Cổ Long Huyệt, kích hoạt cơ quan bên trong, khiến Long Huyệt dường như sống lại vậy.

Mọi người bị hấp dẫn, đều đổ dồn về trước Vạn Cổ Long Huyệt.

Hang động cổ xưa dường như có sinh mệnh, lúc ẩn lúc hiện nuốt nhả Long Nguyên, giống như một trái tim đang đập, viên thần châu đỏ tươi trong vạn đạo nguyên khí chìm nổi.

Nhiều người vội vàng chạy tới, không ít người mắt bắt đầu đỏ lên, tràn đầy tham lam và khát vọng.

Như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó điều khiển, họ tranh nhau xông về phía trước, muốn cướp đoạt viên thần châu kia.

Thậm chí ngay cả mấy vị Thánh Nhân, lúc này cũng mất đi sự trầm ổn thường ngày, như bị sức hấp dẫn của thần châu mê hoặc, gia nhập hàng ngũ tranh đoạt.

Viên châu màu đỏ tươi rực rỡ kia, giống như một khối mã não khổng lồ, trong suốt tinh oánh, đường kính dài hơn một mét, tỏa ra màu sắc mộng ảo, khiến người ta say mê thần hồn.

Trước Vạn Cổ Long Huyệt, huyết mạch của tất cả mọi người đều sôi trào, nội tâm tràn đầy kích động và mong đợi.

Những nhân vật cấp lão quái vật đó, công tham tạo hóa, bình thường đều là những tồn tại cao cao tại thượng, nhưng lúc này lại tranh giành kịch liệt vì viên thần châu kia.

Long Nguyên như sóng biển cuồn cuộn, thần châu lóe lên rồi biến mất trong đó, dường như đang dụ dỗ người ta tiến sâu vào hang động.

Không ai có thể giữ được bình tĩnh vào lúc này, tất cả đều bị sức hấp dẫn của thần châu mê hoặc, không chút do dự xông vào hang động cổ xưa.

Trong mắt Hắc Hoàng lóe lên vẻ chiến đấu, nó nhìn Sở Hoang, sốt ruột hỏi: “Chủ nhân, chúng ta không ra tay sao?

Ngài xem, họ đều đã xông vào rồi.” Sở Hoang ánh mắt thản nhiên, liếc nhìn những bóng người kia, khóe miệng cong lên một nụ cười

lạnh: "Đi vào, chỉ là tìm cái chết mà thôi." Hắc Hoàng nghe vậy, vẻ mặt hoang mang, tiếp tục hỏi.

Nhưng đúng lúc này, một thân ảnh kỳ lạ từ xa phi nhanh tới, cắt ngang cuộc đối thoại của nó.

Đó là một gã béo, đội trên đầu một cái bát vỡ to như nồi sắt, cả người lơ lửng cách mặt đất một thước, dường như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó nâng đỡ, bay nhẹ nhàng tới.

Cách bay như vậy, trong khu vực bị sức mạnh thần bí này áp chế, lại càng thu hút sự chú ý.

"Hắn… hắn có thể bay ở đây!" Trong đám đông có người kinh hô.

Ở đây, có một áp lực mạnh mẽ, ngay cả Đại Năng cũng không thể bay được.

Gã béo này, chẳng lẽ là một Thánh Nhân?

Lúc này, gã béo như một khối đá đôn tử trực tiếp xông vào hồ, vươn tay về phía khối đồng xanh thần bí, trên mặt viết đầy sự kích động.

Tuy nhiên, ngay khi sắp chạm vào khối đồng xanh, mấy vị Giáo chủ khác cũng đồng thời ra tay, sức mạnh như núi đổ ập xuống gã béo.

Trong hồ lập tức nổi lên sóng trắng ngút trời, tuy nhiên, bất ngờ là, công kích liên thủ của mấy vị Giáo chủ không hề làm gã béo bị thương chút nào, chỉ khiến hắn "phịch" một tiếng rồi rơi vào hồ.

"Làm sao có thể?!" Mọi người kinh hô, khó tin nhìn cảnh tượng này.

Hóa ra, cái bát vỡ trên đầu gã béo vào thời khắc then chốt lóe ra một mảnh ô quang, chặn đứng tất cả công kích của các Giáo chủ.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, cái bát vỡ tưởng chừng tầm thường kia, lại là một pháp bảo không tầm thường.

Trong hồ, gã béo vùng vẫy nổi lên mặt nước, vẻ mặt lấm lem nhưng không che giấu được vẻ đắc ý trong mắt.

Hắn gạt một vệt nước trên mặt, quay sang đám đông trên bờ hét lớn: “Ha ha, muốn khối đồng xanh sao?

Trước hết hãy vượt qua cửa ải của Lão Tử đã!” Mấy vị Giáo chủ sắc mặt âm trầm, nhìn nhau, dường như đang bàn bạc về hành động tiếp theo.

Chương 261

Nhìn thân ảnh mập mạp của Đoạn Đức đùa giỡn trong nước, giống như một đứa trẻ hư đang khoe mẽ, Hắc Hoàng không nhịn được đảo mắt, không khí tốt nói: "Chủ nhân, ngài xem tên béo này, thật sự bất ngờ, nơi như thế này cũng có thể chơi vui như vậy." Sở Hoang nghe vậy, thản nhiên ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua mặt nước, dừng lại trên người Đoạn Đức, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Đoạn Đức đã đến rồi, vậy thời gian cũng gần đến lúc.

Có hắn ở đây, luôn có thể thêm chút thú vị." Hắc Hoàng hừ một tiếng, nói: "Tên béo này, mỗi lần đều chiếm tiện nghi của tôi.

Chủ nhân, ngài có muốn tôi gọi hắn không?" Sở Hoang xua xua tay, ánh mắt sâu thẳm nói: "Không cần, cứ để hắn chơi một lúc đi.

Hắn có chừng mực." Lúc này, trên bầu trời đột nhiên phong vân biến sắc, mấy vị Giáo chủ lăng không giáng xuống, khí thế như cầu vồng.

Trong đó một vị Giáo chủ tay cầm một cái bát vỡ, trong bát tỏa ra vạn đạo ô quang, như lưới trời lồng lộng rủ xuống, dường như muốn bao phủ cả vùng nước.

Tuy nhiên, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, thanh liên trên Lục Đồng Đỉnh đột nhiên khẽ rung lên, tỏa ra một luồng sức mạnh nhu hòa mà mạnh mẽ, phá tan vạn đạo ô quang kia, tiêu tán vào vô hình.

Thân ảnh Đoạn Đức lóe lên mấy cái trong đó, rồi lại không biết đã chạy đi đâu.

Hắc Hoàng nhe răng cười, nói: "Tên béo này, cũng biết tìm thời cơ đấy." Đồng thời, ở một gốc núi khác, trận chiến lại vô cùng thảm

khốc.

Một sinh vật hình người lông đỏ đột nhiên xuất hiện, đại khai sát giới.

Những cao thủ Tiên Đài tầng trời thứ nhất, trước mặt sinh vật lông đỏ giống như những con dê bị làm thịt, trong khoảnh khắc đã có mười tám vị cao thủ vẫn lạc.

Sinh vật lông đỏ xông tới, một chiếc móng vuốt lớn đầy lông đỏ, như lưỡi hái tử thần vung lên, hất tung cả sọ đầu, não tủy văng tung tóe, thảm không nỡ nhìn.

"A..." Cuối cùng, một vị Đại Năng cũng không tránh khỏi, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nửa bên thân thể bị sinh vật lông đỏ xé nát.

Hàng chục kiện binh khí uy lực mạnh mẽ trước đó được tế ra, trước mặt sinh vật lông đỏ như trò trẻ con bị nuốt chửng một hơi.

Trong miệng sinh vật phát ra tiếng "rắc rắc", dường như đang nhai đậu phộng, dễ dàng phá hủy những binh khí đó trong kẽ răng.

Những người xung quanh thấy vậy, không ai là không sởn gai ốc, lưng toát mồ hôi lạnh.

Sinh vật lông đỏ này, hình người, nhưng lại đáng sợ hơn bất kỳ ác quỷ nào, sát ý của nó cực kỳ nồng đậm, thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng.

"Thi Giải Tiên, chẳng lẽ sắp tu hành viên mãn rồi sao?

Đáng sợ quá!" Có người kinh hãi thì thầm.

"Đây là tồn tại gì?" Không ít người sinh lòng thoái ý.

Trong lòng mọi người tràn đầy sợ hãi, ngay cả tồn tại cấp bậc Đại Năng cũng vẫn lạc trước sinh vật này, kẻ địch như vậy, căn bản không thể địch nổi.

Trừ khi Thánh Nhân nhân tộc ra tay, nếu không tất cả mọi người đều có thể bỏ mạng tại đây.

Nhưng lúc này, ngay cả tồn tại cấp bậc Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Không ai dự liệu được, viên thần châu bảo vật được cho là đó, lại thai nghén ra một sinh vật như vậy.

Nó càng giống một ma châu, một khi vỡ nát, dường như đã mở ra cánh cửa địa ngục.

Các Giáo chủ lớn nhỏ đều lần lượt ra tay, binh khí bản mệnh lóe lên ánh sáng sắc bén, nhưng đối mặt với sinh vật lông đỏ, công kích của họ dường như đá chìm đáy biển, không thể gây thương tổn cho nó.

Cự chung vàng vỡ nát thành hàng chục mảnh, Bát Quái Lô bị phân giải trong lửa lớn, đại ma bàn màu đen bị vò thành một đống sắt vụn, tất cả binh khí đều hóa thành hư không trong tay sinh vật lông đỏ.

"A!" Một vị Đại Năng kêu thảm thiết, trái tim của ông ta bị sinh vật lông đỏ đào ra, đập thình thịch trong móng vuốt, rồi bị nó cắn nát một hơi, máu tươi văng tung tóe.

"Rắc!" Nó mạnh mẽ giật một cái, xé toạc cánh tay phải của một vị Đại Năng khác, bỏ vào miệng nhai nuốt, xương trắng lộ ra, máu tươi nhỏ giọt từ khóe miệng.

Cảnh tượng đẫm máu tàn bạo, Nguyên Thiên Sư đời thứ ba giống như ác thần từ địa ngục thoát ra, gặp người liền giết người, không ai có thể ngăn cản.

Ngay cả Thánh Nhân ra tay, cũng bị áp chế mà liên tục bại lui!

Đúng lúc này, từ sâu trong hang động dưới chân núi truyền ra một tiếng quát lớn, dường như có một tồn tại vô thượng nào đó từ trong

giấc ngủ bị đánh thức, phát ra một luồng dao động khủng bố như biển cả.

Một chiếc chiến xa cổ xưa lao ra, cao chưa đến một thước, do một con kỳ lân nhỏ màu tím kéo, một con rồng nhỏ màu xanh lượn lờ trên đó, thần hoàng đỏ máu bay lượn phía sau.

Bảy tám người tí hon cao nửa thước đi trước mở đường, giống như ngọc điêu vậy, chạy nhanh như gió.

Trên chiến xa đứng một sinh linh hình người cao hơn một thước, thần hoàn bao phủ, quát lớn: "Kẻ nào ở đây huyên náo, đánh thức Thượng Cổ Đại Đế bất hủ của tộc ta?!" Giọng nói của nó tràn đầy uy nghiêm và phẫn nộ, tuy chỉ cao hơn một thước, nhưng uy thế tỏa ra dường như muốn xé nát cả trời đất.

"Đại Đế?!" Mọi người kinh hô, "Có Đại Đế sống sót sao?!" Tất cả mọi người đều ngẩn người, không dám tin vào tai mình.

Ở thế hệ sau này, có một vị Cổ Đế đang ngủ say trong Tần Lĩnh Vạn Cổ Long Mạch, rốt cuộc là ai?!

Trên chiếc chiến xa đá đó, sinh vật hình người cao hơn một thước toàn thân bao phủ trong một trăm lẻ tám đạo thần hoàn rực rỡ, gầm lên một tiếng, âm thanh chấn động bốn phía.

"Nơi Đại Đế ngủ say, kẻ nào quấy rầy, chết!" Theo động tác vung tay của nó, từng chuỗi phù tự cổ xưa bay ra, khắc dấu vào hư không.

Mỗi một chữ cổ đều dường như mang theo một đạo lý sâu sắc, nặng như ngàn quân, giống như thần chùy đánh vào các Đại Năng khiến họ thổ huyết, thậm chí có người gãy xương đứt gân.

Trong đó hai vị Đại Năng thân thể trong sự va chạm mạnh của cổ tự lập tức vỡ vụn, hình thần câu diệt, ngay cả cơ hội trọng tổ cũng không có.

Mọi người trong nỗi kinh hoàng, đều lần lượt chọn cách thoát khỏi hang động cổ xưa này.

Đối mặt với tồn tại khủng bố như vậy, căn bản không có sức chống cự, mức độ đáng sợ của sinh vật này, thậm chí còn vượt qua sinh vật lông đỏ gặp trước đó.

Giữa núi thây biển máu, hồ nước tiên bỗng nhiên tung tóe nước, một vật thể màu đồng xanh từ từ nổi lên.

Đó là một khối đồng xanh, bên trên mọc một cây thanh liên nhỏ, thanh hoa rực rỡ, tràn đầy sinh cơ.

Đột nhiên, thanh liên nhỏ lóe lên ánh sáng, hóa thành hình dáng một nam tử anh vĩ.

Hắn từng bước từ trong hồ nước đi lên bờ, ánh mắt quét qua một lượt, thanh quang bắn ra, dường như trời đất đều vì thế mà biến sắc.

Sinh linh vốn kiêu ngạo không ai bì kịp trên chiến xa đá, dưới ánh mắt đó, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể lập tức đứt thành ba khúc.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều ngây người, chỉ một ánh mắt liếc qua, lại có sức mạnh khủng bố như vậy, quả thực khiến người ta tâm thần chấn động.

“Thanh Đế!” Có người kinh hô, giọng nói tràn đầy sự khó tin và kính sợ.

“Tuyệt đối là Thanh Đế!” Một Yêu Chủ trừng lớn mắt, mặt đầy khó tin.

“Thanh Đế?

Làm sao có thể!

Hắn còn sống sao?!” Một Thánh Nhân cũng không nhịn được kinh

hô.

Từng cho rằng Thanh Đế đã biến mất trong dòng sông lịch sử, nhưng bây giờ, vị Đại Đế trong truyền thuyết đó lại xuất hiện trước mắt.

"Lão tổ Yêu tộc!" "Quả thật là Đại Đế của Yêu tộc ta!" Thấy tình hình này, những Đại Năng Yêu tộc đó, đều lần lượt quỳ rạp xuống đất, thành kính dập đầu bái lạy vị nam tử áo xanh kia.

Trong mắt họ tràn đầy sự kính sợ và cuồng nhiệt, dường như đã tìm thấy tín ngưỡng đã mất từ lâu.

"...Quả thật là khí tức của Đại Đế!" Một Thánh Nhân Yêu tộc trong mắt lóe lên lệ quang, dường như vào khoảnh khắc này đã tìm thấy nơi nương tựa cho tâm hồn.

Nước hồ khẽ gợn sóng, phát ra tiếng nước rì rào nhẹ nhàng.

Trong sự tĩnh mịch, nam tử áo xanh đó, từ trong hồ chậm rãi đi lên bờ.

Thân ảnh của hắn anh vĩ thẳng tắp, sừng sững bất động như núi, sâu trong đáy mắt, dường như có cảnh tượng khai thiên tích địa, vũ trụ sơ sinh đang lóe lên, trong mỗi bước chân, lại dường như ẩn chứa một loại vận luật của trời đất.

Một khối đồng xanh rỉ sét lốm đốm, tĩnh lặng lơ lửng phía trên đỉnh đầu nam tử.

Khối đồng xanh này dường như có một mối liên hệ thần bí nào đó với hắn, theo bước chân của hắn khẽ lay động, tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí.

Nam tử đến gần mọi người, mỗi cử chỉ đều tự nhiên, thong dong đến lạ.

Mặc dù không tỏa ra bất kỳ uy áp bức người nào, cũng không có khí tức mạnh mẽ khiến người ta run rẩy, nhưng mọi người lại cảm thấy một nỗi kính sợ không tên.

Hắn đứng ở đó, giống như một tiên thể vĩnh hằng, siêu việt khỏi sự ràng buộc của trần thế.

Trong không khí thần thánh trang nghiêm, mỗi người đều cảm thấy một thôi thúc mạnh mẽ, muốn khấu bái xuống trước vị nam tử áo xanh kia.

Thôi thúc này không phải đến từ sự ép buộc hay uy áp bên ngoài, mà phát ra từ sâu thẳm nội tâm của sự thành kính và ngưỡng mộ.

Cuối cùng, Thánh Nhân nhân tộc phía sau, cũng không nhịn được quỳ xuống, chắp tay, dập đầu bái lạy nam tử áo xanh.

Ngay sau đó, từng người một lần lượt làm theo, thành kính quỳ lạy xuống đất, dường như đang đối mặt với một vị thần linh vô thượng.

Tuy nhiên, trong đám đông quỳ lạy, có một thân ảnh đặc biệt nổi bật.

Đó là Sở Hoang, tĩnh lặng đứng ở đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía nam tử áo xanh, nhưng không hề quỳ lạy như những người khác.

“Người đó...

Chương 262

dám không quỳ sao?" Có người xì xào bàn tán, giọng nói lộ rõ sự kinh ngạc và khó hiểu.

"Hắn đang tìm chết sao!

Đối mặt với Đại Đế, lại dám đứng thẳng?" "Hừ, người này vốn cuồng vọng tự đại, lần này e rằng phải chịu thiệt lớn rồi." Lại có người hả hê nói, dường như đã dự đoán trước kết cục bi thảm của Sở Hoang.

"Người này vốn thần bí khó lường, hành động hôm nay, chẳng lẽ có thâm ý?" "Hừ, tôi thấy hắn cố ý khoe mẽ, muốn thu hút sự chú ý của Đại Đế mà thôi." "Bất kể thế nào, làm như vậy thật sự quá mạo hiểm.

Vạn nhất chọc giận Đại Đế, e rằng tất cả mọi người đều sẽ gặp tai ương." Tiếng mọi người bàn tán sôi nổi, nhưng đều cố ý hạ thấp giọng, sợ làm kinh động nam tử áo xanh.

Hắc Hoàng thì trừng lớn mắt, mặt đầy kinh ngạc nhìn nam tử áo xanh kia, dường như không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Diệp Hắc thì không nhịn được hỏi Sở Hoang: "Tộc trưởng... lẽ nào thật sự có Cổ Chi Đại Đế trong truyền thuyết sống sót sao?" Sở Hoang nghe vậy, thản nhiên cười một tiếng, nhìn nam tử áo xanh kia, rồi chậm rãi mở miệng nói: "Không, không phải Đại Đế thật, chỉ là một đạo sát niệm (ý niệm giết chóc) mà Đại Đế để lại.

Đại Đế thật đã sớm không còn ở đây." Nghe Sở Hoang giải thích, Hắc Hoàng và Diệp Hắc đều ngẩn người, rồi lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Họ nhìn nam tử áo xanh kia, trong mắt tràn đầy kính sợ, nhưng

đồng thời cũng hiểu ra, đó không phải là Đại Đế thật sự sống lại, mà là một ý niệm mạnh mẽ còn sót lại.

Lúc này, ánh mắt nam tử áo xanh chuyển hướng về Sở Hoang, lộ ra một tia tò mò.

"Nhân tộc lại sinh ra một tồn tại như vậy, tu hành pháp thật kỳ lạ." Trong mắt hắn mang theo vài phần tò mò.

Sở Hoang thần sắc thản nhiên, nghênh đón ánh mắt nam tử áo xanh: "Kẻ đã chết rồi, hà tất phải lưu lại một đạo sát niệm?" Thanh Đế sát niệm nghe vậy, đột nhiên ha ha cười lớn: "Ngươi nói đúng, ta vốn nên tiêu tán trong trời đất.

Nhưng có một số việc, ta nhất định phải tự mình làm." Nói xong, Thanh Đế sát niệm đột nhiên ra tay, một đạo quang mang rực rỡ từ trong tay bắn ra, trực tiếp đánh trúng sinh vật lông đỏ khủng bố trước đó.

Sinh vật đó trong quang mang đau khổ giãy giụa, nhưng nhanh chóng hóa thành một làn khói xanh, tiêu tán trong không khí.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều ngây người, không ngờ Thanh Đế chỉ là một đạo sát niệm, vượt qua vạn năm, lại có thực lực mạnh mẽ đến vậy!

Sau khi giết chết sinh vật lông đỏ kia, Thanh Đế lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía Sở Hoang, trong mắt lóe lên ánh sáng khó hiểu.

Đột nhiên mở miệng nói: "Trên người ngươi, có khí tức quen thuộc của ta." Sở Hoang thần sắc bất biến, thản nhiên đáp lại: "Không sai, trái tim của ngươi đã bị ta luyện hóa rồi." Trong giọng điệu của anh ta lộ ra một sự tự tin và thong dong, dường như đó là một chuyện vô cùng bình thường.

Thanh Đế sắc mặt trở nên hơi kỳ lạ, khẽ nhắm mắt lại, dường như đang cảm nhận khí tức trên người Sở Hoang.

Sau một lúc, hắn chậm rãi mở mắt ra, trên mặt lộ ra một nụ cười thâm ý, nói: "Chinh chiến Sinh Mệnh Cấm Khu?

Nếu ngươi bằng lòng, hãy để ta thử thủ đoạn của ngươi xem sao?" Lời này vừa ra, mọi người chấn động.

Thanh Đế muốn giao thủ với Sở Hoang?

Ngay cả khi chỉ là một đạo sát niệm vượt qua vạn năm, nhưng dù sao cũng là do Đại Đế để lại!

Sở Hoang có dám chấp nhận khiêu chiến không?

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Sở Hoang, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Sở Hoang dưới ánh mắt của mọi người, thản nhiên cười một tiếng, nói: "Cầu còn không được." Đám đông lập tức sôi trào, không ngờ Sở Hoang lại dứt khoát chấp nhận khiêu chiến của Thanh Đế.

Lúc này!

Hai người đối lập nhau, không khí vô cùng căng thẳng.

Đột nhiên, Thanh Đế ra tay, lòng bàn tay lật bay, đánh ra từng đạo pháp ấn huyền ảo, công kích Sở Hoang.

Mỗi đạo pháp ấn đều ẩn chứa sức mạnh khủng bố, dường như có thể hủy diệt tất cả.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại như một ngọn núi sừng sững bất động, hít sâu một hơi, hai tay đối chưởng, nghênh chiến.

"Oanh!" Hai luồng sức mạnh kịch liệt va chạm trên không trung, bùng nổ tiếng nổ vang trời.

Sức mạnh của Thanh Đế như cuồng phong bão táp dâng trào, còn Sở Hoang thì như con sóng lớn sâu thẳm biển cả, trầm ổn mà mạnh mẽ.

Mọi người bị trận đối quyết này chấn động sâu sắc, nín thở tập trung, sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Vốn dĩ chỉ đứng từ xa quan sát, nhưng theo cấp độ chiến đấu thăng cấp, dư âm lan tỏa, rất nhiều người đều bị buộc phải lùi lại, để tránh bị dư âm chiến đấu làm thương.

"Trời ơi, đây là sát niệm của Đại Đế sao?

Sức mạnh khủng bố như vậy, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!" "Sở Hoang có thể giao thủ với sát niệm của Đại Đế mà không rơi vào thế hạ phong, quả là kỳ tích!" "Sở Hoang thật sự lợi hại, không dựa vào bất kỳ binh khí nào, chỉ bằng một đôi tay thịt có thể chống lại sát niệm của Đại Đế, tu vi và dũng khí này, quả thực hiếm thấy trên đời!" Mọi người xôn xao bàn tán, mỗi người đều bị sức mạnh và kỹ xảo được thể hiện trong trận đối quyết này chấn động.

Nhìn Sở Hoang và sát niệm của Đại Đế giao nhau, va chạm trong hư không, mỗi lần giao phong đều gây ra thiên địa dị tượng, dường như cả vũ trụ đều vì thế mà rung chuyển.

Theo thời gian trôi đi, công kích của Thanh Đế ngày càng sắc bén, nhưng Sở Hoang vẫn luôn giữ được sự bình tĩnh và trấn định.

Mỗi lần đều có thể khéo léo hóa giải công kích của Thanh Đế, và dần dần thể hiện ra ưu thế của mình.

Hai người không ngừng giao thủ, mỗi lần va chạm đều khiến không gian xung quanh vặn vẹo, chấn động.

Những tồn tại bên ngoài, ngay cả cao thủ cấp bậc Thánh Nhân,

cũng khó có thể nhìn rõ tình hình thực sự bên trong không gian bị vặn vẹo đó.

Cảnh tượng như vậy, không nghi ngờ gì nữa khiến tất cả mọi người cảm thấy vô cùng chấn động, các loại tiếng bàn tán thi nhau nổi lên.

"Bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi hoàn toàn không nhìn rõ." Một tôn Thánh Nhân nhíu mày, cố gắng dùng thần thức xuyên thấu không gian bị vặn vẹo đó, nhưng vô ích.

"Chẳng lẽ, Sở Hoang thật sự là đối thủ của sát niệm Đại Đế?

Thật không thể tin nổi!" Một tu sĩ khác kinh thán nói, giọng nói tràn đầy sự khó tin.

Mọi người xôn xao bàn tán, các loại suy đoán thi nhau xuất hiện.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trời đất đột nhiên biến sắc, một luồng dao động năng lượng mạnh mẽ từ không gian bị vặn vẹo tản ra, sau đó những dao động trước đó đột nhiên tiêu tán không còn dấu vết.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, thấy Sở Hoang thong dong từ không gian bị vặn vẹo đó bước ra.

Thân ảnh của anh ta trong mắt mọi người ngày càng trở nên cao lớn, thần bí.

Đồng thời, Thanh Đế sát niệm lại biến mất không còn thấy đâu.

Cảnh tượng này khiến mọi người hoàn toàn ngây người, khó tin nhìn Sở Hoang, dường như đang nhìn một nhân vật thần thoại.

"Sở...

Sở Hoang đã diệt sát niệm của Thanh Đế sao?" Một tu sĩ run rẩy giọng nói, trên mặt anh ta viết đầy sự kinh ngạc và kính sợ.

"...Làm sao có thể?

Sát niệm của Thanh Đế là tồn tại cấp bậc Đại Đế mà!" Một tu sĩ khác lắp bắp nói, hiển nhiên bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Mọi người nhất thời rơi vào im lặng, không dám nhìn vào mắt Sở Hoang nữa, dường như đôi mắt sâu thẳm đó có thể xuyên thủng nỗi sợ hãi và bất an trong nội tâm họ.

Hắc Hoàng lúc này cũng vội vàng chạy tới, trong mắt đầy kinh ngạc và tò mò.

Nó nhìn Sở Hoang, không nhịn được mở miệng hỏi: "Chủ nhân, ngài... ngài thật sự đã diệt sát niệm của Thanh Đế sao?" Diệp Hắc đứng bên cạnh, cũng vô cùng chấn động.

Anh ta biết rõ sức mạnh của Thanh Đế sát niệm, đó không chỉ là một ý niệm vượt qua vạn năm, mà còn ẩn chứa khí tức cực đạo, đủ để áp chế tất cả tu sĩ.

Tuy nhiên, Sở Hoang trước mắt dường như không bị ảnh hưởng quá lớn, điều đó khiến anh ta có nhận thức sâu sắc hơn về thực lực của Sở Hoang.

Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn Hắc Hoàng và Diệp Hắc, khẽ gật đầu nói: "Chỉ là một đạo sát niệm mà thôi, không đáng sợ." Ánh mắt sâu thẳm nhìn về một bên, chậm rãi mở miệng nói: "Có một thứ, cũng nên xuất hiện rồi." Giọng nói của anh ta tuy nhẹ, nhưng lại toát lên một uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Mọi người nghe vậy, đều kinh ngạc quay đầu, nhìn về hướng Sở Hoang chỉ.

Đột nhiên, một luồng thần quang ngút trời từ Vạn Cổ Long Huyệt lao lên không trung, ánh sáng rực rỡ đó khiến tất cả mọi người đều không nhịn được nheo mắt lại.

Dưới ánh thần quang đó, một chiếc long xa cổ xưa "ùng ùng" bay ra, dường như từ thời Thái Cổ xuyên không đến.

Trên long xa, một tồn tại toàn thân tỏa thần quang tĩnh lặng đứng đó, khí tức tỏa ra lại khiến người ta cảm thấy rùng mình.

Mọi người bị biến cố đột ngột này chấn động đến nỗi không nói nên lời, thậm chí có người mềm nhũn ngã xuống đất.

Long xa chậm rãi bay lại gần, tồn tại tỏa thần quang rực rỡ kia cũng dần dần lộ ra chân dung.

Đầu đội đế quan, thân khoác cổ hoàng thánh y, dường như một tôn thần linh từ đại địa Thái Cổ đi tới.

"Người này?" Mọi người kinh ngạc nhìn nhân vật thần bí trên long xa, trong lòng tràn đầy chấn động.

"...Không phải lại liên quan đến Đại Đế chứ?" Có người suy đoán.

Chương 263

Đại Đế, đó là tồn tại như thần linh, chỉ nghe nói trong những truyền thuyết cổ xưa, người đời sau làm sao có cơ hội tận mắt nhìn thấy?

Nhân vật trên long xa toàn thân tỏa ra khí tức uy nghiêm, lời nói của hắn càng khiến mọi người cảm thấy một áp lực không tên.

"Thần linh huyễn diệt, hằng hà sa số, ta là Bất Hủ chi Hoàng của Trung Châu." Giọng nói của hắn như hồng chung đại lữ, chấn động lòng người.

Long xa cổ xưa tang thương, bên trên đầy những vết đao kiếm, những vết tích này dường như đang kể về sự thảm khốc và huy hoàng của đại chiến Thái Cổ.

Những người xung quanh dưới uy nghiêm đó, đều lần lượt dập đầu bái lạy, ngây người tại chỗ.

Tồn tại mới xuất hiện này, khí tràng mạnh mẽ bá đạo, dường như muốn áp chế tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất.

Tuy nhiên, ngay khi áp lực đó sắp khiến mọi người khuất phục, Sở Hoang lại tùy ý ra tay, nhẹ nhàng hóa giải áp lực đó.

Tôn tồn tại tự xưng là Bất Hủ chi Hoàng của Trung Châu kia hiển nhiên cảm thấy phẫn nộ với hành động của Sở Hoang.

Hắn cẩn thận đánh giá Sở Hoang một lượt, kinh ngạc nói: "Thánh Thể nhân tộc?

Bên cạnh lại có một Thánh Thể?" Sở Hoang thản nhiên cười một tiếng, đáp lại: "Thì sao?

Một tên lừa đảo, có thể quản được ai?" Trong giọng điệu của anh

ta lộ ra một tia khinh thường và chế giễu.

“Dám lớn mật như vậy!” Đối phương bị lời nói của Sở Hoang kích động, khí thế cuồn cuộn.

Chỉ thấy vạn kiếm tề minh, từng đạo quang trụ khổng lồ trực xung tiêu hán, mỗi cột đều sừng sững hùng vĩ như núi lớn.

Những quang trụ này tỏa ra từng tia uy áp, khiến người ta cảm thấy một sức mạnh không thể chống lại.

Trong hồ, một thanh trường kiếm dần dần hiện ra.

Chỉ là những dao động năng lượng tự nhiên lưu chuyển khi nó phục hồi, nhưng dù vậy, nó cũng có uy thế phá vỡ trời đất.

Mọi người kinh hô: “Đế Binh!” “Chẳng lẽ, thật sự là Đại Đế?” “Nhưng vì sao Sở Hoang lại gọi là lừa đảo?” Mọi người vừa kinh ngạc, lại vừa khó hiểu!

Nhưng tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, đủ để chấn động.

Có thể tưởng tượng, một khi Đế Binh hoàn toàn phục sinh, sẽ có sức mạnh khủng bố đến nhường nào.

Ngay cả toàn bộ khí vận đại địa Trung Châu, e rằng cũng không thể chống lại nó.

Sự dị động của Thái Hoàng Kiếm, đều là do người tự xưng là Bất Hủ chi Hoàng của Trung Châu kia dẫn động.

Tuy nhiên, Thái Hoàng Kiếm dù sao cũng đã phục hồi một phần, có sinh mệnh và ý chí.

Mặc dù còn xa mới hoàn toàn sống lại, nhưng cũng không dễ dàng bị người khác thu phục như vậy.

Trên chiếc chiến xa cổ xưa đó, tồn tại thần bí như thần linh giơ tay gắt gao nắm chặt Thái Hoàng Kiếm, thoáng chốc, khí thế như cầu

vồng, dường như liên kết với trời đất, toàn bộ khí tràng của hắn tăng lên một cấp độ hoàn toàn mới.

Hàng triệu dãy Tần Lĩnh dưới khí thế đó đều run rẩy, dường như cảm nhận được một áp lực chưa từng có.

Chim muông thú dữ dưới uy nghiêm đó đều lần lượt kêu gào thảm thiết, ngay cả sinh vật ở tận chân trời cũng không ngoại lệ mà quỳ rạp xuống đất, không có chút sức phản kháng nào, chỉ có thể không ngừng dập đầu bái lạy, thể hiện sự thần phục đối với tồn tại thần bí kia.

Những người có mặt càng cảm thấy một nỗi kinh hoàng chưa từng có.

Gần trong gang tấc, tận mắt chứng kiến cảnh tượng chấn động lòng người, hầu hết tất cả mọi người đều quỳ xuống dưới áp lực đó.

Thân thể họ run rẩy kịch liệt, dường như tê dại không thể tự chủ, nỗi sợ hãi trong nội tâm khiến họ gần như quên cả thở.

Tuy nhiên, trong sự hỗn loạn và kinh hoàng này, chỉ có một vùng trời đất phía sau Sở Hoang vẫn yên tĩnh không gợn sóng.

Dường như trở thành bến cảng trú ẩn duy nhất trong cơn bão này, cho phép người ta tạm thời thoát khỏi uy áp đáng sợ kia.

Mọi nơi khác đều chấn động kịch liệt như biển bị sóng lớn cuốn, chỉ có phía sau Sở Hoang, mọi người mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Đồng thời, trong vùng tinh vực vĩnh hằng và khô tịch kia, một ngôi sao băng vừa vặn bay qua.

Tuy nhiên, dưới kiếm mang mạnh mẽ kia, nó lập tức bị đánh tan thành từng mảnh.

Một vùng tinh vực sao băng khác cũng bị ảnh hưởng, sau khi bị

kiếm mang quét qua đã hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến người ta há hốc mồm, uy lực của Thái Hoàng Kiếm khủng bố đến vậy!

"...Uy lực của Thái Hoàng Kiếm sao?

Thật sự không thể tin nổi!" Có người kinh thán nói.

"A, chỉ là bị người cầm trong tay thôi thúc, chưa hoàn toàn phục sinh, mà đã thể hiện ra uy năng đáng sợ đến vậy.

Nếu hoàn toàn thức tỉnh, thì sẽ khủng bố đến mức nào!" Một người khác phụ họa.

Tồn tại thần bí kia, dường như vô cùng phấn khích.

Hắn lại một lần nữa vung Thái Hoàng Kiếm, dùng sức chấn động, một đạo kiếm mang càng thô lớn hơn lập tức xuyên thủng vũ trụ tinh không.

Kiếm mang đó mạnh mẽ đến mức khiến người ta kinh hãi, dường như có thể xuyên phá thời không, trực đạt tận cùng vũ trụ.

Lúc này, một số nhân vật cấp hóa thạch sống trên đại địa Trung Châu đều bị kinh động.

Họ lần lượt mở đôi mắt tang thương, khó tin nhìn về phía thương khung bao la đó.

Cảm nhận được uy của Đại Đế, luồng sức mạnh kia khiến họ cảm thấy tim đập thình thịch, và cũng khiến họ hoài niệm về thời đại thuộc về Đại Đế kia.

"Uy của Đại Đế!" Có người kinh thán nói, giọng nói tràn đầy sự kính sợ và sùng bái.

"Có người đang toàn diện thôi động Đế Binh, một binh khí Đại Đế cổ xưa đã phục sinh.

Làm sao có thể?

Cần phải có sức mạnh mạnh mẽ đến nhường nào mới có thể làm được tất cả những điều này!?" Một hóa thạch sống khác từ trong giấc ngủ sâu tỉnh dậy, giọng nói tràn đầy sự khó hiểu và chấn kinh.

Thái Hoàng Kiếm bị một luồng sức mạnh vô thượng thôi động, dường như thật sự muốn phục sinh.

Nhóm người mạnh nhất Trung Châu đều cảm ứng được luồng sức mạnh này, tất cả đều bị kinh động.

Đặc biệt là Tứ Đại Bất Hủ Thần Triều, càng thêm bất an.

Họ biết rõ Thái Hoàng Kiếm đang phục sinh, nhưng ai đang chủ đạo tất cả?

Rốt cuộc là ai?

Bên bờ Hóa Tiên Trì, Sở Hoang vẫn không hề lay động.

Anh ta tĩnh lặng nhìn về phía trước, trong đôi mắt dường như có tinh thần diễn hóa, các loại huyền cơ vũ trụ sơ sinh đều lưu chuyển trong đó.

Ánh mắt sâu thẳm dường như có thể xuyên thủng mọi hư vọng, trực đạt bản chất.

"Tiểu tử, ngươi quá ngạo mạn rồi.

Ta tiễn ngươi đi giải thoát, vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này đi!" Trên chiến xa Thái Cổ, Bất Hủ chi Hoàng đột nhiên gầm lớn một tiếng.

Hắn vung Đế Binh trong tay, mạnh mẽ chém về phía trước.

Một kiếm tràn đầy khí tức diệt thế, dường như có thể hủy diệt tất cả.

Đối mặt với kiếm chiêu cực kỳ khủng bố đó, Sở Hoang thần sắc lại dị thường thản nhiên, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Khi kiếm quang sắp hạ xuống, anh ta lại trực tiếp vươn tay, cứng rắn nắm lấy đạo kiếm quang sắc bén kia.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi, phải biết rằng, đó là kiếm quang chém ra từ Thái Hoàng Kiếm, ẩn chứa uy của Đại Đế, nhưng lại bị Sở Hoang dễ dàng đỡ lấy như vậy.

Trên người Sở Hoang, tỏa ra một luồng khí tức vĩnh hằng bất diệt, dường như cùng trời đất đồng thọ, cùng nhật nguyệt đồng huy.

Dưới tác dụng của khí tức đó, đạo kiếm quang dần dần tiêu tán, dường như bị hóa giải vào vô hình.

"Ngươi không phải một Thạch Linh, tuy có tư chất Thánh Linh, nhưng đáng tiếc, không học được đạo pháp, chỉ học được những điều hoang dại." Sở Hoang thản nhiên nói, giọng điệu tràn đầy sự khinh thường.

Lời nói này triệt để chọc giận Bất Hủ chi Hoàng, hắn gào thét: "Ngươi không phải một Thánh Thể không thể thành đạo, dám nói ta như vậy sao?

Ta nhất định phải giết ngươi!" Sở Hoang lại chỉ lắc đầu thở dài: "Ngươi đã tự tìm đường chết, vậy ta đành phải tiêu diệt vật được trời đất nuôi dưỡng này thôi." Giọng nói của anh ta tuy bình tĩnh, nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh không thể chống lại.

Theo lời nói của anh ta hạ xuống, một luồng khí thế mạnh mẽ từ trên người Sở Hoang bùng phát, trực xung vân tiêu.

Vị Bất Hủ chi Hoàng kia cảm nhận luồng khí thế đó, lập tức biến sắc, điên cuồng ra tay, ý đồ cắt đứt khí thế của Sở Hoang.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại như một ngọn núi không thể lay chuyển, mặc cho cuồng phong bão táp ập tới, vẫn sừng sững không đổ.

Chương 264

“Vật được trời đất nuôi dưỡng, vốn nên thuận theo thiên đạo, vô tranh với đời.

Nhưng lại sinh lòng tham niệm, chấp mê bất ngộ.

Hôm nay, ta liền thay trời hành đạo, diệt Thạch Linh.” Sở Hoang nói xong, thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, anh ta xuất hiện phía sau vị Bất Hủ chi Hoàng kia, vung một chưởng.

Một chưởng này ẩn chứa sức mạnh vô tận, dường như có thể hủy diệt tất cả, lại dường như có vô tận hư không đang sinh ra trong đó.

Vị Bất Hủ chi Hoàng kia cảm nhận luồng sức mạnh đó, lập tức kinh hoàng tột độ, nhưng không kịp nữa rồi.

Trong ánh mắt kinh hoàng của vị Bất Hủ chi Hoàng kia, sức mạnh của Sở Hoang từ từ thẩm thấu vào cơ thể hắn, bắt đầu bóc tách linh thức.

Quá trình này không hề đau đớn, ngược lại còn có một cảm giác giải thoát.

Bất Hủ chi Hoàng cảm thấy ý thức của mình dần dần mơ hồ, cuối cùng hóa thành một mảng hỗn độn.

Tuy nhiên, trong mảng hỗn độn này, hắn dường như đã trở về điểm khởi đầu, biến thành một khối đá bình thường.

“Với tư chất của ngươi, làm một viên đá ngưỡng cửa cho Sở Tộc ta, cũng coi như thích hợp.” Sở Hoang thản nhiên mở miệng, lập tức thu nó vào không gian hệ thống.

Cảnh tượng này, khiến những tu sĩ xung quanh, đều không nói được lời nào.

Mọi thứ diễn ra trước mắt như một giấc mộng huyễn, biến đổi khó tin.

Các tu sĩ đứng sững tại chỗ, trong lòng tràn ngập kinh ngạc và kính sợ, như thể đang ở trong một truyền thuyết thần thoại.

Ai nấy đều kinh ngạc không thôi, nhìn khối đá vô tri vô giác trong tay Sở Hoang, thứ từng là Bất Hủ Chi Hoàng. "Một tồn tại có thể trở thành Thánh Linh mà tiền bối Sở lại muốn dùng làm đá lót đường sao?" Một người thì thầm, giọng đầy khó tin. "Đúng vậy, mặc dù linh hồn hiện tại đã bị Sở Hoang đánh tan, nhưng bản thân tư chất vẫn còn đó.

Nếu có thời gian, nhất định sẽ thức tỉnh linh trí trở lại, trở thành một tôn Thánh Linh không kém gì Chuẩn Đế!" Một người khác run rẩy nói.

Tuy nhiên, Sở Hoang dường như không hề nghe thấy những lời bàn tán.

Anh lại ra tay, một luồng sức mạnh hùng hậu tuôn ra từ lòng bàn tay, từ từ thu hồi Thái Hoàng Kiếm đang lơ lửng trên không.

Thái Hoàng Kiếm trong tay Sở Hoang dần dần thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một luồng tinh quang, biến mất trong lòng bàn tay anh.

Cảnh tượng này lại khiến mọi người chấn động, biết rằng Thái Hoàng Kiếm đã được Sở Hoang thu phục thành công. "...

Thật không thể tin nổi!" Một tu sĩ lẩm bẩm, ánh mắt đầy chấn động, "Có thể đánh bại Bất Hủ Chi Hoàng, thu phục Thái Hoàng Kiếm, đơn giản là tồn tại thần thoại!" Mọi người đều gật đầu, sự kinh ngạc trong lòng không thể diễn tả bằng lời.

Thái Hoàng Kiếm, một kiện binh khí Đại Đế viễn cổ, ẩn chứa uy lực và sự thần bí vô tận.

Giờ đây, nó lại bị Sở Hoang thu phục dễ dàng, khiến mọi người càng thêm kính sợ sức mạnh của Sở Hoang.

Hắc Hoàng cũng xáp lại gần, ánh mắt lấp lánh sự tò mò và khát vọng.

Là một con chó đi theo Vô Thủy Đại Đế, nó đương nhiên đầy ngưỡng mộ với binh khí Đại Đế. "Chủ nhân, Thái Hoàng Kiếm có thể cho tôi xem không?" Hắc Hoàng thử hỏi, giọng điệu lộ ra một tia mong chờ.

Tuy nhiên, Thái Hoàng Kiếm không phải vật tầm thường, uy lực và sự thần bí của nó ngay cả Hắc Hoàng cũng khó lòng chịu đựng nổi. "Với bản lĩnh hiện tại của ngươi, không nhìn ra được gì, ngược lại còn có thể bị chấn thương." Sở Hoang thản nhiên nói.

Hắc Hoàng nghe Sở Hoang nói vậy, lập tức hơi tự ti cụp đầu xuống.

Mặc dù tò mò, nhưng nó cũng biết lời Sở Hoang nói không sai.

Dù đã từng theo Vô Thủy Đại Đế, nó hiểu rõ những thứ này đáng sợ đến mức nào.

Một bên, mọi người càng không ngừng chấn động trong lòng. "Sức mạnh của tiền bối Sở Hoang thật sự quá đáng sợ, e rằng đã vượt xa tưởng tượng của tôi." Một tu sĩ cảm thán. "Haiz, ngay cả Bất Hủ Chi Hoàng cũng không phải đối thủ của anh ấy, thế gian này ai có thể chống lại?" Một tu sĩ khác phụ họa.

Lúc này, Đoạn Đức với ánh mắt tham lam lóe lên, chạy nhỏ đến trước mặt Sở Hoang, thần bí hề hề nói: "Chủ nhân, trong hồ nước kia giấu không ít bảo bối đấy!

Chúng ta có nên đi vớt một ít không?" Các tu sĩ xung quanh nghe vậy, nhất thời bất đắc dĩ.

Vốn dĩ họ còn ôm chút may mắn, hy vọng có thể vớt được vài bảo bối từ trong hồ, nhưng giờ nhìn lại, cơ hội này dường như vô cùng mong manh. "Thái Hoàng Kiếm đã rơi vào tay tiền bối Sở Hoang, vậy khối lục đồng kia tám phần cũng nằm trong tay anh ấy rồi." Một tu sĩ thì thầm, "Chúng ta tranh giành ư?

Hoàn toàn không có hy vọng!" "Haiz, tiền bối Sở Hoang có thực lực khủng bố như vậy, chúng ta sao có thể tranh giành?" Một tu sĩ khác than thở, "Bỏ đi, tuyệt vọng quá!" Mọi người bàn tán xôn xao, tâm trạng sa sút.

Nếu Sở Hoang ra tay, tất cả bảo vật trong đó đương nhiên đều thuộc về anh.

Tuy nhiên, lúc này, Sở Hoang lại thản nhiên mở miệng: "Mấy thứ trong hồ nước, phần lớn tôi không có hứng thú." Lời vừa nói ra, mọi người lập tức ngây người.

Họ nhìn Sở Hoang đầy khó tin, như thể đang xác nhận mình có nghe lầm hay không.

Đoạn Đức thì mắt sáng rỡ, mặt đầy vẻ vui mừng. "Chủ nhân, người nói thật sao?" Đoạn Đức thử hỏi. "Đương nhiên là thật." Sở Hoang khẽ gật đầu, "Nếu có hứng thú, cứ đi tranh đoạt đi.

Ai tranh đoạt được, đó là bản lĩnh của người đó." Nghe Sở Hoang nói vậy, Đoạn Đức, Hắc Hoàng và cả Diệp Hắc ở một bên đều lĩnh mệnh. "Đa tạ chủ nhân!" Đoạn Đức cung kính hành lễ. "Đi đi." Sở Hoang phất tay, "Chỉ cần không có nguy hiểm đến tính mạng, tôi sẽ không nhúng tay." Mọi người nghe vậy, càng phấn khích nhảy cẫng lên.

Ai nấy đều vội vàng hành lễ cảm tạ Sở Hoang, sau đó sốt ruột chạy về phía bờ hồ. "Đa tạ tiền bối!" Tất cả tu sĩ có mặt, không kể già trẻ, cũng đều cúi sâu hành lễ với Sở Hoang.

Trong hồ nước, khí tức khuấy động. "Kia là một kiện Thánh Nhân Vương Khí sao?" "Nhanh lên!" "Diệp Hắc, tiền bối Sở đã cho phép rồi, chỉ cần không giết người, tranh đoạt cũng không sao!" Thấy Diệp Hắc cũng chạy về phía đó, một tu sĩ lạnh lùng hét lên. "Vậy xem ngươi có bản lĩnh hay không!" Diệp Hắc giận dữ quát một tiếng, Hoàng Kim Thái Cực Viên sau lưng lơ lửng hiện ra, giao chiến kịch liệt với các cường giả khác.

Trong hồ nước, tiên quang không ngừng dâng trào, rót vào Diệp Hắc vô tận pháp lực.

Thái Cực Viên tựa như tấm khiên không thể phá hủy, vạn pháp khó xâm, một cường giả Bán Bộ Đại Năng bị Diệp Hắc đánh bay, hộc máu, thân hình run rẩy.

Đồng thời, một tuyệt thế cao thủ khác từ Nam Vực, Phong Vô Ngân, xuất hiện, ánh mắt sắc bén như đao, trường kiếm trong tay vung lên, kiếm khí tung hoành, như muốn xé rách hư không. "Tranh!

Tranh!" Kiếm khí của Phong Vô Ngân giống như kiếm hỗn độn, sắc bén vô song, một bảo tháp do một Đại Năng tế ra bị kiếm khí của hắn hủy diệt ngay lập tức, hóa thành mảnh vụn.

Phong Vô Ngân tóc đen bay phấp phới, mắt điện quang lấp lánh, một bước bước ra, trường kiếm trong tay chém ngang, một đạo huyết quang lóe lên, đầu của một Đại Năng bay đi, máu tươi phun tung tóe, nhuộm đỏ bờ Hóa Tiên Trì.

Một cường giả khác, Yêu Vương Tây Vực muốn đoạt lấy Thánh Nhân Vương Khí, lại bị thần quang vàng dưới chân Phong Vô Ngân đánh lui.

Ngồi trên một chiếc cổ chiến xa, bốn thần thú bao quanh, thần quang rực rỡ, chấn lui Yêu Vương Tây Vực.

Diệp Hắc hóa thân thành một con Thái Cực Thần Long, va chạm kịch liệt với chiến xa của Phong Vô Ngân, tiếng nổ vang vọng như muốn làm thủng màng nhĩ. "Tìm chết!" Phong Vô Ngân lạnh lùng giơ kiếm chém về phía Diệp Hắc, một đạo kiếm mang vàng xé toạc bầu trời.

Vài vị Tông chủ Đông Vực cũng tham gia tranh đoạt Thánh Nhân Vương Khí, các loại thần binh lợi khí cùng xuất hiện, cảnh tượng hỗn loạn đến cực điểm.

Đột nhiên, từ cổ huyệt long mạch, khói bụi bốc lên trời, một con dị thú thần bí hoành hành, đánh xuyên một long mạch, vài sinh linh kỳ lạ bay ra, hình thái khác nhau, có con nhanh nhẹn như ngựa con, có con linh động như chim yến. "...

Tủy Thánh Linh cấp thần thoại!" Mọi người kinh hô, mùi hương thấm tận tâm can khiến lòng người sảng khoái, ngay cả các cường giả cách xa chiến trường cũng có thể cảm nhận được mùi hương nồng nặc đó.

Yêu Vương Tây Vực mắt lóe lên một tia tham lam, vươn một bàn tay lớn, trong nháy mắt tóm lấy một sinh linh hình dạng như sóc, ngửa mặt lên trời gầm thét, luyện hóa nó thành một khối tủy Thánh Linh rực rỡ. "Trời ạ, tủy Thánh Linh cấp thần thoại!" Lúc này, tất cả cường giả đều biến sắc, nhiều người bỏ tranh đoạt Thánh Nhân Vương Khí, chuyển hướng xông về Vạn Cổ Long Huyệt, đối với các tu sĩ sắp hết thọ nguyên, đó không nghi ngờ gì là bảo vật quý giá nhất thế gian.

Trận chiến giữa Phong Vô Ngân và Diệp Hắc càng thêm kịch liệt, Hoàng Kim Thái Cực Viên và cổ chiến xa không ngừng va chạm, phát

ra tiếng nổ vang dội như muốn làm thủng màng nhĩ.

Chương 265

Mỗi lần va chạm đều khiến hư không run rẩy, như muốn xé rách.

Diệp Hắc không ngừng diễn hóa Đấu Chiến Thánh Pháp, bổ sung thần lực bằng tiên quang của Tiên Trì, quyết đấu sinh tử với bá chủ Nam Vực.

Hai bên đều muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, trận chiến vô cùng thảm liệt. "Phanh!" Một đồ án Thái Cực vàng từ trên trời giáng xuống, va chạm dữ dội với hư ảnh bốn thần thú, bùng phát ra tiếng động long trời lở đất.

Trên cổ chiến xa ẩn hiện một hư ảnh cổ Đế, phát ra những dao động khiến người ta kinh hãi.

Diệp Hắc trong lòng run lên, nếu không có tiên quang không ngừng tràn vào cơ thể, e rằng khó có thể chống đỡ uy lực của cổ chiến xa.

Hư ảnh Đế kia thật sự quá khủng khiếp, khiến anh cảm thấy từng trận bất an.

Trận chiến bước vào giai đoạn quyết liệt, Diệp Hắc thi triển Cấm Tiên Lục Phong và các tuyệt kỹ khác, mượn sức mạnh của Hóa Tiên Hồ.

Trong hư không, các ấn ký dày đặc, văn tự lượn lờ như rồng, như ẩn chứa vô tận huyền bí.

Cổ chiến xa cũng bùng phát thần quang rực rỡ, bốn thần thú như hộ vệ Tử Vi Cổ Đế Tinh, khiến người ta kính sợ. "Oanh!" Cuối cùng, hư ảnh cổ Đế kia mở mắt, phát ra một tiếng nổ vang vọng như vũ trụ sơ khai, xuyên thấu thiên địa.

Diệp Hắc toàn thân run lên, bị chấn động lùi lại vài bước.

Phía sau truyền đến một loạt tiếng kêu thảm thiết, vài tu sĩ cường đại bị sức mạnh của hư ảnh cổ Đế xuyên thủng, máu nhuộm hoàng thổ. "Diệp Hắc, chịu chết đi!" Phong Vô Ngân gầm lên, trường kiếm trong tay chém xuống.

Đồng thời vận dụng một loại sức mạnh thần bí để tấn công Diệp Hắc.

Diệp Hắc cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, trong lòng chấn động.

Kia... là khí tức Cửu Bí!

Đối phương cũng nắm giữ tuyệt học đáng sợ này!

Anh nhanh chóng thi triển Hành Tự Bí để né tránh công kích, đồng thời vận dụng các bí thuật khác để phản kích.

Nguyên thuật kích động lực lượng của Tiên Hồ, khiến mặt hồ sôi trào, tựa như một vùng biển mênh mông vô tận, triển khai đối quyết kinh thiên với bá chủ Nam Vực.

Ở một bên khác, Đoạn Đức cầm Thôn Thiên Ma Quán, đối mặt với cường địch trước mắt, một tán tu lừng danh ở Đông Hoang, người được mệnh danh là "Kiếm Ma" Độc Cô Cầu Kiếm.

Độc Cô Cầu Kiếm cầm một thanh trường kiếm màu đen, thân kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, hiển nhiên không phải vật tầm thường. "Béo tử, cái vò trong tay ngươi không tệ, đáng tiếc không phát huy được uy lực chân chính của nó." Độc Cô Cầu Kiếm lạnh lùng cười nói.

Đoạn Đức không để ý cười cười, nói: "Không phát huy được uy lực chân chính ư, thử một chút là biết ngay." Lời còn chưa dứt, hắn thôi động Thôn Thiên Ma Quán, miệng vò nhắm thẳng vào Độc Cô Cầu Kiếm, một luồng sức mạnh thôn phệ hùng hậu đột nhiên bùng

phát.

Độc Cô Cầu Kiếm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự ập tới, thân hình không tự chủ được bay về phía Thôn Thiên Ma Quán.

Hắn kinh hãi biến sắc, vội vàng vận chuyển toàn thân công lực, cố gắng thoát khỏi luồng sức mạnh thôn phệ này.

Tuy nhiên, Thôn Thiên Ma Quán dường như sở hữu năng lực thôn phệ vô tận, bất kể hắn giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra.

Đúng lúc này, Hắc Hoàng chớp cơ hội hành động.

Thân hình nó như điện, trong nháy mắt vọt vào chiến trường, ngậm lấy thanh trường kiếm màu đen mà Độc Cô Cầu Kiếm đánh rơi, sau đó quay người bỏ chạy.

Đồng thời, tiện tay dắt dê, mang luôn một gốc linh dược sắp chín gần đó đi. "Thằng khốn!" Độc Cô Cầu Kiếm tức giận mắng to, nhưng lúc này bản thân còn khó giữ, căn bản không thể đuổi theo.

Đoạn Đức thấy vậy cười ha hả, nói: "Tiểu tử, hôm nay ngươi nhận thua đi!" Trong khi nói, hắn gia tăng lực độ thôi động Thôn Thiên Ma Quán.

Chỉ thấy miệng vò hắc quang lóe lên, sức mạnh thôn phệ càng thêm hùng mạnh.

Độc Cô Cầu Kiếm chỉ cảm thấy chân khí toàn thân điên cuồng tuôn ra ngoài, bị Thôn Thiên Ma Quán không ngừng hấp thu.

Trong lòng kinh hoàng vạn phần, biết rằng hôm nay e rằng khó thoát kiếp nạn này.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, một tiếng trường khiếu phá vỡ sự tĩnh lặng.

Chỉ thấy thân hình Diệp Hắc như điện xẹt xông về phía Phong Vô Ngân, trong tay niết một ấn quyết thần bí, chính là áo nghĩa của "Binh" Tự Quyết!

Phong Vô Ngân lúc này đang chìm đắm trong niềm vui sướng khi có được Thánh Nhân Vương Khí, bỗng cảm thấy một luồng hấp lực mạnh mẽ ập tới.

Thánh Nhân Vương Khí trong tay thoát ra bay vút đi, thẳng đến Diệp Hắc. "Cái gì!" Phong Vô Ngân kinh hãi biến sắc, muốn đoạt lại Thánh Nhân Vương Khí nhưng đã không kịp.

Diệp Hắc một tay đỡ lấy Thánh Nhân Vương Khí đang bay tới, trên mặt lộ ra nụ cười chiến thắng. "Đa tạ ngươi tặng!" Anh châm chọc nói với Phong Vô Ngân.

Lúc này Phong Vô Ngân mặt xanh mét, nhưng lại không thể làm gì. ...

Ngay khoảnh khắc Diệp Hắc thành công đoạt được Thánh Nhân Vương Khí, không khí bên bờ Tiên Trì lập tức trở nên căng thẳng.

Trong mắt các Thánh Nhân đều lộ ra vẻ tham lam và đố kỵ, trong lòng họ đều rõ, thứ ẩn chứa trong Thánh Nhân Vương Khí có thể giúp họ bước vào cảnh giới Thánh Nhân Vương.

Trong số đó, một Thánh Nhân khoác hắc bào ánh mắt lóe lên một tia âm lãnh, tên là Dạ Thành.

Hắn thầm nghĩ, nếu có thể âm thầm ra tay, đoạt lại Thánh Nhân Vương Khí từ tay Diệp Hắc, đó sẽ là một thu hoạch khổng lồ không thể đo lường.

Tuy nhiên, liệu Sở Hoang có ra tay hay không?

Hắn có chút không nắm chắc, dù sao lúc này Sở Hoang vẫn chưa có bất kỳ động thái nào.

Dạ Thành trong lòng suy nghĩ, quyết định đánh cược một phen, giết chết Diệp Hắc, đoạt lấy Thánh Nhân Vương Khí, sau đó lập tức độn thổ!

Nhưng, ngay khi sát cơ vừa hiện, vài Thánh Nhân đột nhiên liên thủ tấn công Dạ Thành.

Họ gầm lên: "Dạ Thành, ngươi đơn giản là tìm chết!

Dám làm hại người của tiền bối Sở!" Vài Thánh Nhân này hiển nhiên muốn biểu hiện tốt trước mặt Sở Hoang, dùng cách này để lấy lòng anh.

Chỉ cần có thể được Sở Hoang thưởng thức, con đường tu hành sau này của họ sẽ càng thêm rộng mở.

Dạ Thành sắc mặt đại biến, không ngờ vài Thánh Nhân lại quả quyết ra tay với mình như vậy.

Thân hình hắn nhanh chóng né tránh, đồng thời tế ra pháp bảo của mình để chống đỡ.

Tuy nhiên, công kích liên thủ của đối phương, uy lực kinh người, Dạ Thành nhanh chóng rơi vào khốn cảnh.

Sở Hoang thấy vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Anh từ từ mở miệng nói: "Ai giết được người này, có thể nhận được ban thưởng của bản tọa." Giọng nói của anh tuy bình thản, nhưng lại khiến tất cả mọi người có mặt đều động dung.

Những Thánh Nhân đang vây công Dạ Thành càng mắt sáng rỡ, mặc dù Sở Hoang không nói rõ ban thưởng là gì, nhưng sự cám dỗ vô hình đó đủ để khiến họ phát điên. "Giết!" Một Thánh Nhân gầm lên, pháp bảo trong tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, hung hăng đập về phía Dạ Thành.

Các Thánh Nhân khác cũng không cam chịu kém cỏi, lần lượt thi triển tuyệt kỹ của mình.

Nhất thời, bờ Tiên Trì quang mang rực rỡ, năng lượng dao động cuồn cuộn mãnh liệt.

Dạ Thành dưới sự vây công trở nên chật vật, không ngừng thi triển bí pháp chống đỡ công kích, nhưng mỗi lần đều hiểm hóc né tránh một đòn chí mạng.

Trong lòng hắn tràn ngập tuyệt vọng và không cam lòng, nhưng đối mặt với đội hình vây công cường đại như vậy, hắn biết khó thoát kiếp nạn.

Lúc này!

Dạ Thành dưới sự vây công của vài Thánh Nhân, dần dần tỏ ra lực bất tòng tâm.

Pháp bảo của hắn dưới những va chạm liên tục đã mờ đi ánh sáng, mỗi lần chống đỡ đều khiến nguyên khí bị tổn thương nặng nề. "Hừ, kiến hôi bé nhỏ, cũng dám tơ tưởng những thứ không thuộc về ngươi." Giọng nói của Sở Hoang đột nhiên vang lên bên tai Dạ Thành, như tiếng thì thầm của tử thần, khiến hắn run rẩy toàn thân.

Dạ Thành liều mạng giãy giụa, nhưng rốt cuộc không địch lại được sự công kích liên thủ của vài Thánh Nhân.

Cuối cùng, sau một luồng sáng rực rỡ, thân ảnh của hắn bị nhấn chìm hoàn toàn, chỉ còn lại một vùng tro tàn và vài pháp bảo tàn phá.

Chương 266

Trận chiến kết thúc, mọi người nhìn về phía Sở Hoang, trong mắt vừa có kính sợ vừa có kỳ vọng.

Mỗi hành động của Sở Hoang đều chạm đến tâm can của họ, lúc này họ càng muốn biết, cái gọi là ban thưởng rốt cuộc là gì.

Sở Hoang khẽ cười, ánh mắt lướt qua từng người có mặt, cuối cùng dừng lại trên vài vị Thánh Nhân vừa tham gia vây công Dạ Thành.

Anh khẽ giơ tay, ngón tay nhẹ nhàng búng ra, vài đạo quang mang lập tức bắn về phía họ. "Ban thưởng của bản tọa dành cho các ngươi, tự làm mà hưởng đi." Quang mang rơi vào tay họ, hóa thành vài gốc dược liệu.

Những dược liệu này tỏa ra mùi hương thoang thoảng, chỉ cần ngửi một chút, các tu sĩ có mặt đã cảm thấy linh lực trong cơ thể cuồn cuộn, như thể có một sức mạnh thần kỳ đang đánh thức tiềm năng ngủ sâu. "...

Thánh Dược!" Một Thánh Nhân run rẩy nói, ánh mắt đầy khó tin.

Thánh Dược, ngay cả đối với Thánh Nhân cũng là bảo vật cực kỳ quý giá, có thể nâng cao tu vi đáng kể, thậm chí giúp đột phá bình cảnh.

Vài vị Thánh Nhân có được dược liệu kia kích động không thôi, lần lượt cúi mình hành lễ với Sở Hoang. "Đa tạ tiền bối ban thưởng!" Sở Hoang khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Ánh mắt anh lại chuyển sang các tu sĩ khác bên bờ Hóa Tiên Trì, nơi đó vẫn là một chiến trường hỗn loạn.

Các loại linh bảo và bí thuật đan xen vào nhau, sát cơ tứ phía.

Theo thời gian trôi qua, cuộc tranh giành bên bờ Hóa Tiên Trì dần lắng xuống.

Một số tu sĩ bội thu ra về, nhiều người hơn thì ra đi với sự tiếc nuối. "Chủ nhân, chúng ta tiếp theo đi đâu?" Hắc Hoàng chạy đến bên cạnh Sở Hoang, ve vẩy cái đuôi hỏi.

Lần này nó cũng thu hoạch không nhỏ, tâm trạng rất tốt.

Sở Hoang ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa, dường như đang suy tư.

Đột nhiên, không khí giữa trời đất biến đổi đột ngột, sự yên tĩnh vốn có dường như ngưng đọng, một cảm giác áp lực không tên bao trùm xung quanh.

Diệp Hắc sắc mặt ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía Sở Hoang, giọng nói mang theo một tia căng thẳng: "Tộc trưởng, chuyện gì vậy?

Lẽ nào nơi đây lại có biến cố?" Đoạn Đức cũng theo sát phía sau, mày nhíu chặt, hiển nhiên đối với sự biến đổi đột ngột trước mắt cảm thấy khó hiểu và lo lắng.

Hắc Hoàng không nói gì, chỉ gầm khẽ một tiếng, giọng nói lộ ra trực giác nhạy bén và bất an.

Sở Hoang từ từ ngẩng đầu, mũi khẽ hít hít, như thể đang bắt lấy thông tin trong không khí, sau đó trầm giọng nói: "Ta cảm nhận được khí tức của Đại Đế, không chỉ một luồng." Sở Hoang nghe vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, không hề tỏ ra hoảng loạn chút nào, ngược lại còn có một sự thong dong như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát. "Đã bố trí tốt mọi thứ, hà tất lãng phí thời gian?

Trực tiếp ra tay đi." Anh thản nhiên nói với hư không. "Sở Hoang!" Trong hư không, một giọng nói già nua vang lên. "Kia, kia

chẳng phải Lão Hoàng Chủ Cửu Lê Thần Triều sao?!" Mọi người nhìn một lão giả bước ra, có người nhận ra đối phương.

Ngay sau đó, Lão Thánh Chủ Vạn Sơ Thánh Địa, Lão Thánh Chủ Tử Phủ Thánh Địa, Thái Thượng Trưởng Lão Dao Quang Thánh Địa, Lão Tổ Tông Hoàng Kim Gia Tộc Bắc Nguyên, Yêu Thánh Nam Lĩnh, cùng vài vị Thần Tăng đức cao vọng trọng ở Tây Mạc, những siêu cấp cự đầu này, lần lượt xuất hiện!

Họ đạp hư không, áo bào bay phấp phới, tựa như tiên nhân hạ phàm.

Lúc này, ánh mắt của họ đều hội tụ trên người Sở Hoang, thần sắc khác nhau. "Sở Hoang, ngươi hành sự cuồng vọng, xem thường quy tắc, đã nghiêm trọng quấy nhiễu sự an ninh của nhiều gia tộc và thế lực." Lão Thánh Chủ Vạn Sơ dẫn đầu mở miệng, giọng nói uy nghiêm. "Không sai, tuy thực lực ngươi cường hãn, nhưng không thể ngông cuồng vô lối, hôm nay nếu không thu liễm phong mang, e rằng khó thoát khỏi thiên khiển." Lão Thánh Chủ Tử Phủ tiếp lời, trong giọng nói mang theo vài phần cảnh cáo.

Sở Hoang nghe vậy, không những không sợ hãi, mà còn cười lớn. "Ha ha, Thánh Nhân Vương bé nhỏ cũng dám ở trước mặt ta lớn tiếng?

Quy tắc?

Đó chẳng qua là gông xiềng mà kẻ yếu đặt ra cho kẻ mạnh mà thôi!" Lời này vừa ra, sắc mặt các cường giả đều xanh mét, lửa giận bùng cháy. "Sở Hoang, ta cũng không muốn đối địch với ngươi, nhưng nếu ngươi tiếp tục như vậy, tất sẽ gây ra biến động bất an." Lão Thánh Chủ Vạn Sơ nghiến răng nói, "Ta cho ngươi một lựa chọn, nếu ngươi nguyện ý thúc thủ chịu trói, tự nguyện chấp nhận trấn áp ở sâu trong hoang mạc Bắc Vực, ta hứa có thể tha cho ngươi một mạng,

cho ngươi cơ hội tự kiểm điểm bản thân, làm lại từ đầu." Sở Hoang nghe vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt đầy khinh thường và trêu chọc. "Thúc thủ chịu trói?

Tự nguyện chấp nhận trấn áp?

Một trò cười, có chút vô vị rồi." "Sở Hoang, hà tất phải cố chấp như vậy!" Lão Tổ Tông Hoàng Kim Gia Tộc Bắc Nguyên trầm giọng nói, "Nếu ngươi thật sự phản kháng, chỉ sẽ khiến ngươi rơi vào nơi vạn kiếp bất phục." "Vạn kiếp bất phục?

Ha ha, ta ngược lại muốn xem xem, ai có thể khiến Sở Hoang ta rơi vào vạn kiếp bất phục!" Sở Hoang cười lớn, "Ngươi cho rằng dựa vào vài kiện Đế Binh có thể khiến ta khuất phục?

Hôm nay, ta ngược lại muốn xem xem những cái gọi là siêu cấp thế lực này, rốt cuộc có năng lực gì!" "Sở Hoang, đã cố chấp như vậy, vậy đừng trách ta vô tình." Lão Hoàng Chủ Cửu Lê Thần Triều lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói đã không còn chút kiên nhẫn nào, "Nếu ngươi không muốn thúc thủ chịu trói, vậy ta chỉ có thể trấn sát ngươi, để duy trì sự ổn định của Đại Đạo." "Trấn sát ta?

Ha ha, vậy thì cứ ra tay đi!" Sở Hoang lạnh lùng cười nói. "Sở Hoang, ngươi quá kiêu ngạo!

Ta đã thỉnh ra Đế Binh, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!" Lão Hoàng Chủ Cửu Lê Thần Triều giận dữ quát. "Đế Binh?

Hừ, vậy thì sao?

Dựa vào vài người các ngươi, điều khiển chúng để đối phó với ta sao?" Sở Hoang lạnh lùng cười. "Tìm chết!" Theo lệnh của Lão Hoàng Chủ, ba kiện Đế Binh cổ xưa từ từ hiện ra trên bầu trời!

Long Văn Hắc Kim Đỉnh, trên đó long văn lưu chuyển, kim quang rực rỡ, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh hãi.

Cửu Lê Đồ trải ra, trên đó sơn hà tráng lệ, như ẩn chứa lịch sử và huy hoàng vô tận của Cửu Lê Thần Triều.

Hàng Ma Xử thì tỏa ra phật quang nhàn nhạt, lộ ra một sự trang nghiêm và thần thánh siêu thoát thế tục.

Những Đế Binh này dưới sự thúc đẩy của các cường giả, đột nhiên bùng phát khí thế kinh thiên động địa, hóa thành ba cái bóng khổng lồ che lấp trời đất, mang theo sức mạnh hủy diệt trời đất, nghiền ép về phía Sở Hoang.

Trời đất biến sắc, sấm sét vang dội, như thể cả thế giới đang run rẩy trong khoảnh khắc đó.

Ba kiện Đế Binh cùng lúc được thôi động, trời đất lập tức bị bao trùm bởi một luồng khí tức cổ xưa mạnh mẽ, như thể ba vị Đại Đế ngủ say trong khoảnh khắc đó thức tỉnh, giải phóng uy nghiêm khiến người ta kinh hãi.

Lúc này!

Năng lượng dao động như thủy triều cuồn cuộn, không ngừng va đập vào không gian xung quanh.

Cuối cùng, bầu trời tưởng chừng không thể phá hủy kia lại bị xé toạc, lộ ra một cái động lớn đáng sợ thông tới vực ngoại, tinh quang lấp lánh, sâu thẳm xa xăm.

Các Thánh Nhân xung quanh chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi, có người thất thanh kinh hô: "...

Sẽ dẫn phát tai họa sinh linh đồ thán sao?" Sợ hãi và chấn kinh đan xen trong lòng họ, khiến họ nhận ra, chuyện ngày hôm nay đã vượt xa phạm vi kiểm soát của họ.

Phía sau Sở Hoang, Hắc Hoàng, Diệp Hắc và Đoạn Đức ba người sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Hắc Hoàng mắt đầy cay đắng và lo lắng, thì thầm: "Xong rồi, chủ nhân e rằng không chống đỡ nổi. ...

Đây là ba tôn Đế Binh của Đại Đế đấy!" Đoạn Đức cũng mày nhíu chặt, mặt đầy vẻ lo âu. "Xong thật rồi, nếu chủ nhân có chuyện gì, tôi cũng phải theo đó mà gặp họa." Như thể đã dự đoán được kết quả tệ nhất.

Tuy nhiên, Diệp Hắc lại tỏ ra tương đối bình tĩnh, trầm giọng nói: "Tộc trưởng nhất định sẽ có cách thôi." Phía trước, đối mặt với ba kiện Đế Binh mang theo uy thế hủy thiên diệt địa hung hãn ập tới, Sở Hoang không những không hề lộ vẻ sợ hãi, ngược lại khóe môi nhếch lên một nụ cười thú vị. "Đã hào phóng như vậy, tặng ta ba món đại lễ, Sở Hoang ta đương nhiên không thể phụ lòng tốt của các ngươi." Lời này vừa nói ra, những cường giả vốn tràn đầy tự tin kia đều ngây người.

Sau đó có người giận dữ quát: "Cuồng vọng!

Chỉ một mình ngươi, dám vọng ngôn đoạt lấy Đế Binh, tìm chết!" Tuy nhiên, sự phẫn nộ không thể ngăn cản mọi thứ diễn ra tiếp theo.

Chỉ thấy thân hình Sở Hoang chưa động, trong cơ thể đã có một luồng sức mạnh hùng vĩ cuồn cuộn, tu vi Chuẩn Đế cấp bậc đó, trong khoảnh khắc này hoàn toàn bùng phát!

Bầu trời dường như cũng bị luồng sức mạnh này xé rách, hiện ra những vết nứt vụn vặt.

Những người vốn dĩ cho rằng Sở Hoang chỉ là cường giả cảnh giới Đại Thánh, lúc này trong mắt đầy vẻ khó tin, cuối cùng nhận ra, họ đang đối mặt với một cường giả Chuẩn Đế chân chính! "...

Chương 267

Không thể nào?

Lại là Chuẩn Đế sao?!" Ngoài chấn kinh, sợ hãi nhanh chóng lan tràn trong lòng họ.

Kế hoạch ban đầu chuẩn bị liên thủ trấn áp Sở Hoang lập tức sụp đổ tan tành, thay thế vào đó là một ý chí cầu sinh mãnh liệt, khiến họ không hẹn mà cùng muốn trốn khỏi nơi đáng sợ này.

Tuy nhiên, chính sự hoảng loạn này đã dẫn đến lỗ hổng trong việc kiểm soát Đế Binh.

Đế Binh tuy mạnh, nhưng cũng cần cường giả tâm thần hợp nhất mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Lúc này, mất đi sự chống đỡ của ý chí kiên định, ba kiện Đế Binh lại bắt đầu có chút mất kiểm soát, quang mang chớp động không ngừng, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ra khỏi tay.

Sở Hoang thấy vậy, mắt tinh quang lóe lên, áo nghĩa Binh Tự Bí lưu chuyển trên đầu ngón tay, như thể có một lực lượng vô hình đang dẫn dắt những Đế Binh mất kiểm soát kia.

Anh khẽ cười một tiếng, thân hình chợt lóe lên, đã xuất hiện trước ba kiện Đế Binh, bàn tay khẽ vung lên, Long Văn Hắc Kim Đỉnh, Cửu Lê Đồ, Hàng Ma Xử lại như gặp được chủ nhân, ngoan ngoãn rơi vào sự kiểm soát của anh. "Trời ạ!

Hắn thật sự đã làm được!

Ba kiện Đế Binh đều bị thu phục rồi!" Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt hoàn toàn chấn kinh.

Sau khi thu phục Đế Binh, Sở Hoang ánh mắt lại lướt qua những

cường giả đang cố gắng chạy trốn kia.

Chỉ thấy anh khẽ giơ tay, một luồng sức mạnh vô hình trong nháy mắt lan tỏa, phong tỏa chặt hư không xung quanh, khiến những kẻ muốn nhân cơ hội trốn thoát không nơi nào để ẩn náu. "Đi ư?

Đã hỏi ta chưa?" Sở Hoang thản nhiên mở miệng, khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình.

Những cường giả kia bị luồng sức mạnh đó trói buộc, không thể nhúc nhích, chỉ có thể kinh hoàng quỳ rạp trên đất, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ. "Chuẩn Đế tha mạng!

Chúng tôi có mắt không tròng, đã mạo phạm Chuẩn Đế, xin Chuẩn Đế giơ cao đánh khẽ, cho chúng tôi một con đường sống!" Sở Hoang không để ý đến những tiếng cầu xin, chỉ thản nhiên hỏi: "Vừa rồi, các ngươi nói gì?

Dường như muốn trấn áp ta ở đâu đó?" Giọng điệu của anh tuy nhẹ, nhưng lại như băng giá thấu xương, khiến những người đang quỳ rạp trên đất càng thêm run rẩy không ngừng.

Lúc này, Hắc Hoàng từ một bên vọt ra, trừng lớn đôi mắt, bắt chước giọng điệu của những người kia nói: "Đúng đúng đúng, vừa rồi bọn họ muốn trấn áp chủ nhân ngài ở nơi khổ hàn Bắc Vực, khiến ngài vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được!" Lời của Hắc Hoàng vừa dứt, sắc mặt của những cường giả kia lập tức trở nên trắng bệch như tờ.

Sở Hoang nghe vậy, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, nhưng trong nụ cười đó lại không hề có chút ấm áp nào. "Nơi khổ hàn Bắc Vực?

Nơi đó quả thật thích hợp để giam giữ tội nhân.

Không..." Anh cố ý kéo dài giọng, khiến trái tim tất cả mọi người

đều như bị treo ngược. "Không, tôi thấy nơi đó quá xa.

Hay là thế này, tôi ra tay, trấn áp các ngươi xuống long mạch phía dưới, thế nào?" Lời của Sở Hoang vừa dứt, một luồng sức mạnh càng thêm hùng vĩ từ trong cơ thể anh tuôn ra, trực tiếp cuốn lấy những cường giả kia, từ từ nhấn chìm họ xuống mặt đất, nơi đó chính là vị trí hạt nhân long mạch của Hóa Tiên Trì. "Không!

Đừng mà!

Chuẩn Đế tha mạng!" Những tiếng cầu xin kinh hoàng vang lên không ngớt, nhưng trước sức mạnh tuyệt đối của Sở Hoang, mọi sự giãy giụa đều vô ích.

Cùng với việc những cường giả đó lần lượt bị trấn áp xuống long mạch, cả bờ Hóa Tiên Trì lại chìm vào sự tĩnh mịch.

Đúng lúc này, từ xa trên bầu trời đột nhiên lướt qua một thân ảnh như sao băng, vội vã chạy về phía này.

Mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy thân ảnh kia tốc độ cực nhanh, toàn thân bao quanh bởi khí tức cường thịnh, hiển nhiên lại là một cường giả Thánh Nhân tu vi thâm hậu.

Điều đáng chú ý hơn là trong tay người đó đang nâng một kiện Thánh Binh tỏa ra ánh sáng cực đạo nhàn nhạt, khiến những người có mặt lại một trận xôn xao. "Lại là vị cao nhân nào vậy?" Trong đám đông có người thì thầm, ánh mắt đầy kính sợ.

Hắc Hoàng thấy vậy, không khỏi lẩm bẩm: "Hắc, thật sự có kẻ không sợ chết dám xông vào náo nhiệt sao?" Đoạn Đức thì bĩu môi, châm chọc nói: "Muộn rồi, đám đồng bọn kia đã nguội lạnh cả rồi!" Tuy nhiên, Sở Hoang lại khẽ giơ tay, ra hiệu mọi người giữ yên lặng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía thân ảnh đang nhanh chóng tiếp cận kia.

Khi thân ảnh dần rõ ràng, khóe môi Sở Hoang dường như nhếch

lên một nụ cười khó nhận ra.

Khi vị cường giả Thánh Nhân kia ổn định hạ xuống trước mặt mọi người, hắn đầu tiên quét mắt nhìn xung quanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Sở Hoang.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng tiến vài bước, cung kính hành một lễ, giọng nói mang theo vài phần vội vàng và xin lỗi: "Tiền bối Sở, tại hạ đến muộn một bước, cảm nhận được nơi đây có dao động dị thường, dường như có cường giả bất lợi cho tiền bối, đặc biệt vội vã mang Hằng Vũ Lô đến, hy vọng có thể giúp tiền bối một tay.

Không ngờ, vãn bối đã lo lắng thái quá." Sở Hoang nghe vậy, thản nhiên cười, ánh mắt lộ ra vài phần tán thưởng. "Khương Thái Hư, ngươi có lòng rồi." Anh khẽ nói.

Nghe Sở Hoang gọi thẳng tên và thể hiện thái độ như vậy, đám đông xung quanh lập tức xôn xao.

Vị cường giả Thánh Nhân vội vã đến đó lại chính là Thần Vương tuyệt đại của Khương gia, Khương Thái Hư! "Hóa ra là Thần Vương Khương gia!" Có người kinh hô, mắt đầy chấn kinh và kính sợ. "Quan hệ giữa Thần Vương Khương và tiền bối Sở quả là phi thường, thảo nào lại có thể kịp thời đến giúp như vậy." Một người khác lại trầm tư nói.

Sở Hoang khẽ vung tay, vài gốc Thánh Dược sáng lấp lánh xuất hiện giữa không trung trước mắt Khương Thái Hư.

Những Thánh Dược này linh quang tỏa ra, hiển nhiên không phải vật tầm thường, đủ để khiến bất cứ ai cũng phải động lòng. "Khương Thái Hư, trước đó ngươi tổn hao lớn, vài gốc Thánh Dược này ngươi cứ lấy đi, nghỉ ngơi điều dưỡng cơ thể thật tốt." Giọng Sở Hoang bình hòa nhưng tràn đầy uy nghiêm.

Các tu sĩ còn chưa rời đi xung quanh đều vô cùng hâm mộ.

Đó là Thánh Dược, ngay cả Thánh Nhân cũng khó mà cầu được!

Khương Thái Hư nhìn vài gốc Thánh Dược trong truyền thuyết trước mắt, trong mắt cũng đầy vẻ khó tin.

Hắn biết rõ sự quý giá của những Thánh Dược này, đối với người tu hành, không nghi ngờ gì là ân huệ to lớn. "Đa tạ tiền bối ban thưởng hậu hĩnh!" Khương Thái Hư cảm kích khôn xiết, cúi sâu một lễ.

Sở Hoang chỉ thản nhiên gật đầu, như thể ân huệ như vậy đối với anh không đáng kể.

Sau đó, anh quay đầu nhìn Diệp Hắc ở một bên, trầm giọng nói: "Diệp Hắc, ngươi nên luận đạo và giao lưu nhiều với Khương Thái Hư, đi theo ta chỉ sẽ ảnh hưởng đến con đường thành Đế của ngươi." Luôn ở bên cạnh anh, Diệp Hắc căn bản không có cơ hội lịch luyện nào.

Cái anh cần, là một chiến sĩ đủ mạnh, chứ không phải một thiên tài không trưởng thành.

Diệp Hắc nghe vậy ngây người, hiển nhiên không ngờ Sở Hoang lại muốn như vậy.

Anh cung kính đáp: "Tộc trưởng, đương thế có một mình ngài hoành tảo vạn cổ, nhất định sẽ chứng đạo thành Đế.

Diệp Hắc không dám có vọng tưởng viển vông." Một thời đại, chỉ có thể có một vị Đại Đế, đó là sự đồng thuận của tất cả mọi người!

Trong thời đại này, ngoài Sở Hoang, ai có thể đạt được thành tựu này?

Một khi Sở Hoang chứng đạo thành Đế, anh đương nhiên cũng không cần cố gắng nữa.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại lắc đầu.

Ánh mắt thâm thúy nhìn Diệp Hắc: "Một đại thế, thành Đế cũng chỉ là một khởi đầu mà thôi.

Phải có tâm thành Đế, mới có thể đi xa hơn." Diệp Hắc bị lời nói của Sở Hoang chấn động sâu sắc, ngây người một lúc, sau đó chợt tỉnh ngộ, kích động cảm tạ: "Đa tạ Tộc trưởng chỉ điểm!

Diệp Hắc nhất định ghi nhớ trong lòng!" Từ trước đến nay, anh chưa từng thấy Sở Hoang có cách nhìn như vậy.

Sở Hoang thản nhiên gật đầu, bước đi thong dong về phía trước.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng theo sát phía sau, trên mặt đầy vẻ tò mò. "Chủ nhân, người tiếp theo có dự định gì?" Đoạn Đức không nhịn được mở miệng hỏi, giọng nói mang theo vài phần cung kính.

Sở Hoang dừng bước, quay người, ánh mắt thâm thúy lướt qua hai người, sau đó thản nhiên nói: "Mấy kiện Đế Binh kia, ta định luyện hóa chúng." Lời này vừa ra, Đoạn Đức và Hắc Hoàng đều ngây người, ngay cả Khương Thái Hư ở một bên cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Luyện hóa Đế Binh?

Nghe điều này, quả thực là chuyện viển vông.

Hắc Hoàng là người đầu tiên hoàn hồn, trừng lớn đôi mắt, có chút khó tin hỏi: "Chủ nhân, người đang nói đùa phải không?" Sở Hoang khẽ nhướng mày, hỏi ngược lại: "Ngươi thấy ta giống đang nói đùa sao?" Giọng nói của anh bình thản vô cùng.

Hắc Hoàng bị hỏi đến á khẩu, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Sở Hoang, trong lòng nó như sóng cuộn biển gầm, nhưng không dám hỏi thêm một câu nào.

Đoạn Đức thì vẻ mặt đầy tò mò, gãi gãi đầu, hỏi: "Vậy chủ nhân

người định làm gì ạ?" Sở Hoang hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía xa, từ từ nói: "Ta muốn đi một nơi, ở đó tiến hành luyện hóa.

Chương 268

Đồng thời, cũng định đến đó để thám hiểm thêm." "Nơi nào?" Sự tò mò của Đoạn Đức hoàn toàn bị khơi gợi. "Tử Sơn." Sở Hoang thốt ra hai chữ, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Sở Hoang khẽ vung tay, hư không lập tức xé rách một vết nứt, anh mang theo Hắc Hoàng và Đoạn Đức một bước bước vào, trong nháy mắt đã đến ngoại vi Tử Sơn.

Trong Tử Sơn, núi sông tú lệ, tử khí lượn lờ, quả thực là một nơi tốt để tu luyện.

Tuy nhiên, nơi đây cũng từng có không ít người đến thám hiểm, để lại một số dấu vết.

Sở Hoang ánh mắt như đuốc, quét qua xung quanh, cuối cùng dừng lại trên một tảng đá ở phía trước.

Tảng đá đó dưới sự che chở của trận pháp mà anh đã bố trí trước đó, vẫn giữ được sự yên tĩnh và nguyên vẹn.

Sở Hoang bước đi thong thả vào trong trận pháp, Trương Ngũ Gia và những người khác thấy vậy, lập tức nghênh đón, trên mặt đầy vẻ cung kính. "Tiên nhân, ngài đã về!" Trương Ngũ Gia dẫn đầu mở miệng, giọng nói tràn đầy tôn kính và vui mừng.

Những người khác cũng lần lượt hành lễ, đồng thanh chào hỏi.

Sở Hoang khẽ gật đầu, đáp lại sự nhiệt tình của họ. "Ta muốn bế quan luyện khí một thời gian ở đây," Sở Hoang thản nhiên nói, "không cần quá bận tâm, chỉ cần duy trì sinh hoạt hàng ngày là được." Mọi người nghe vậy, đồng thanh đáp ứng, không dám có chút chậm trễ nào.

Sở Hoang quay sang nhìn Đoạn Đức và Hắc Hoàng, phân phó: "Trước tiên hãy đi thăm dò tình hình xung quanh Tử Sơn, sau khi ta xuất quan sẽ báo cáo lại." "Vâng, chủ nhân!" Đoạn Đức và Hắc Hoàng đồng thanh đáp, sau đó liền quay người rời đi, bắt đầu nhiệm vụ thăm dò.

Sở Hoang bước vào trận pháp bế quan, tâm thần vừa động, bốn kiện Đế Binh liền lơ lửng hiện ra, tỏa ra ánh sáng khiến người ta kính sợ.

Thái Hoàng Kiếm sắc bén vô song, trên thân kiếm lưu chuyển các đạo văn cổ xưa thần bí.

Long Văn Hắc Kim Đỉnh trầm ổn nặng nề, như thể đang gánh vác lịch sử và sức mạnh vô tận.

Cửu Lê Đồ ẩn chứa chư thiên vạn giới, đồ án phức tạp sâu sắc.

Hàng Ma Xử thì tỏa ra chính khí lẫm liệt, như thể có thể trấn áp tất cả tà túy.

Bốn kiện Đế Binh vừa xuất hiện, uy thế lập tức ngút trời, như thể bốn vị Đại Đế đã kích hoạt một phần đạo pháp, tỏa ra những dao động khiến người ta kinh hãi.

Tuy nhiên, những dao động này lại bị trận pháp do Sở Hoang cẩn thận bố trí chặt chẽ cách ly, không hề tiết lộ một chút nào.

Ngay sau đó, Sở Hoang vươn bàn tay, binh khí chuyên thuộc của anh liền từ từ hiện ra.

Kiện binh khí này khác biệt, như thể tâm ý tương thông với Sở Hoang, theo ý niệm của anh mà biến hóa thành các hình thái khác nhau.

Lúc này, nó hóa thành một cái lò luyện khổng lồ, miệng lò mở ra, như muốn thôn phệ tất cả.

Sở Hoang hít sâu một hơi, thôi động Pháp Môn Dung Luyện, bắt đầu thử thôn phệ bốn kiện Đế Binh vào trong binh khí chuyên thuộc của mình.

Tuy nhiên, Đế Binh của Đại Đế sao có thể dễ dàng bị luyện hóa?

Chúng như cảm nhận được nguy hiểm, bắt đầu kịch liệt phản kháng, tỏa ra khí tức cực đạo, cố gắng thoát khỏi sự kiểm soát của Sở Hoang.

Sở Hoang mặt không biểu cảm, tâm trí chìm đắm trong Pháp Môn Dung Luyện.

Anh cưỡng chế thôi động binh khí chuyên thuộc, bắt đầu đối kháng với bốn kiện Đế Binh.

Nhất thời, bên trong trận pháp quang mang chói lóa, năng lượng cuồn cuộn mãnh liệt.

Binh khí chuyên thuộc của Sở Hoang và bốn kiện Đế Binh triển khai giao phong kịch liệt, mỗi lần va chạm đều như muốn xé rách hư không.

Mặc dù Sở Hoang chưa bước vào cấp độ Đại Đế, nhưng bốn kiện Đế Binh, rốt cuộc cũng là vật vô chủ!

Chủ nhân của chúng tuy là Đại Đế, nhưng rốt cuộc đã biến mất.

Trận chiến vẫn đang tiếp diễn, Sở Hoang toàn tâm toàn ý thao túng binh khí chuyên thuộc của mình đấu với bốn kiện Đế Binh.

Một cuộc so tài im lặng, nhưng lại tràn ngập không khí căng thẳng đến nghẹt thở.

Dưới sự thao túng chính xác của Sở Hoang, binh khí chuyên thuộc của anh như có sinh mệnh, linh động bay múa trong không trung, xoay sở với bốn kiện Đế Binh có uy lực cường đại.

Nhờ lợi thế của Pháp Môn Dung Luyện mà hệ thống mang lại, Sở Hoang không ngừng điều chỉnh chiến thuật, khéo léo dẫn dắt binh khí của mình, từng chút từng chút tiêu hao sức mạnh phản kháng của Đế Binh.

Mỗi khi Đế Binh bùng phát khí tức cực đạo mạnh mẽ để cố gắng thoát khỏi trói buộc, anh đều có thể nhanh chóng phản ứng, lấy nhu khắc cương, hóa giải những công kích mãnh liệt của đối phương.

Đồng thời, Sở Hoang kết hợp với Binh Khí Quyết, một pháp môn tu luyện cổ xưa, có thể nâng cao độ khế hợp giữa binh khí và chủ nhân, khiến việc thao túng càng thêm thuận lợi.

Dưới sự gia trì của Binh Khí Quyết, Sở Hoang cảm thấy binh khí chuyên thuộc của mình như biến thành một phần cơ thể, có thể cảm nhận rõ ràng từng biến hóa nhỏ nhất của binh khí, hình thành một loại ăn ý khó tả.

Theo thời gian trôi qua, sự phản kháng của bốn kiện Đế Binh dần suy yếu.

Dưới sự thao túng khéo léo và sự giúp đỡ của Pháp Môn Dung Luyện, binh khí chuyên thuộc của Sở Hoang cuối cùng đã thôn phệ từng kiện Đế Binh một.

Chỉ là, thôn phệ, mới chỉ là bước đầu tiên của luyện hóa mà thôi.

Pháp Môn Dung Luyện do hệ thống mang lại vẫn tiếp tục vận hành, không ngừng luyện hóa bốn kiện Đế Binh, tăng cường binh khí chuyên thuộc của anh.

Khoảnh khắc Sở Hoang chuẩn bị xuất quan, một tiếng chuông cổ xưa du dương đột nhiên vang lên, vang vọng khắp cả Tử Sơn.

Tiếng chuông như chuông Vô Thủy, âm vang như tiếng gọi của lịch sử, xuyên qua vô tận năm tháng.

Trong Tử Sơn, Thái Cổ Tộc bị tiếng chuông đột ngột làm kinh động, như bầy chim vỡ tổ, tán loạn bỏ chạy, tìm nơi ẩn thân.

Hắc Hoàng tai động đậy, hai mắt lập tức sáng lên, kích động đến mức gần như muốn nhảy cẫng, "Lẽ nào Vô Thủy Đại Đế?

Còn sống?

Vì sao còn sống mà không gọi tôi đi?" Giọng Hắc Hoàng đầy nghi vấn, cái đuôi càng ve vẩy không ngừng, lộ rõ sự kích động và bất an trong lòng.

Đoạn Đức thì tỏ ra bình tĩnh hơn, tay nắm Thôn Thiên Ma Quán, thần sắc cảnh giác nhìn xung quanh. "Vô Thủy Đại Đế còn sống ư?

Tiếng chuông nhất định có vấn đề, khẳng định có chuyện." Hắn mày nhíu chặt.

Dù thế nào đi nữa, tiếng chuông Vô Thủy vang lên, đều là chuyện ngoài ý muốn.

Hắc Hoàng nghe vậy, đôi mắt chó lóe lên một tia hoang mang, "Vậy tôi phải làm sao?" Đoạn Đức trầm ngâm một lát, ánh mắt sâu thẳm, "Chờ chủ nhân xuất quan rồi tính." Đúng lúc đó, thân ảnh Sở Hoang từ từ xuất hiện.

Thần sắc bình tĩnh như nước, ánh mắt thâm thúy.

Thấy Sở Hoang, Hắc Hoàng và Đoạn Đức lập tức nghênh đón. "Chủ nhân, chúng ta phải làm sao?" Hắc Hoàng và Đoạn Đức đồng thanh hỏi.

Sở Hoang thản nhiên cười, "Tiến vào tự nhiên sẽ biết." Sau đó, ánh mắt chuyển sang Đoạn Đức, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, nói: "Đoạn Đức, ta cho ngươi một cơ hội, dùng kiến thức của ngươi, suy diễn con đường tiếp theo ta nên đi." Đoạn Đức nghe vậy, lập tức đắc ý cười, "Chủ nhân, người đã tìm đúng người rồi.

Đoạn Đức tôi đã xông pha vô số mộ táng, thậm chí cả huyệt mộ cấp Đại Thánh cũng đã thăm dò!

Nhiệm vụ suy diễn lộ tuyến này, cứ giao cho tôi đi!" Vừa nói xong, Đoạn Đức liền bắt đầu bận rộn tại chỗ.

Hắn nhìn trái nhìn phải, lúc cúi xuống quan sát mặt đất, lúc nhảy lên nhìn xa.

Tay hắn không ngừng vần vò một số quái tượng thần bí, miệng lẩm bẩm, dường như đang tiến hành một loại suy diễn phức tạp nào đó.

Hắc Hoàng ở một bên nhìn Đoạn Đức bận rộn, không nhịn được châm chọc: "Đoạn Đức, đó là cơ hội chủ nhân ban cho đấy, lần này mà suy diễn sai, xem ngươi giải thích thế nào!" "Cút cút cút, chó điên, đừng quấy rầy ta!" Đoạn Đức không vui nói.

Sở Hoang nghe vậy, chỉ cười mà không nói.

Một lúc lâu sau, Đoạn Đức cuối cùng cũng ngừng suy diễn, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng. "Tìm thấy rồi!

Hướng này, tuyệt đối là lộ tuyến phù hợp nhất của chúng ta!" Hắn chỉ vào một con đường nhỏ phía trước, tự tin nói.

Nhìn hướng Đoạn Đức chỉ, sự tò mò của Hắc Hoàng bị khơi gợi, nó quay đầu nhìn Sở Hoang, hỏi dò: "Chủ nhân à, lộ tuyến của thằng cha này có đúng không?" Sở Hoang thản nhiên cười, ánh mắt thâm thúy, "Đúng là một con đường không tệ, dọc theo hướng này, ta có thể đến một số nơi quan trọng.

Nhưng..." Lời nói chuyển hướng, "Con đường này chỉ có thể đi được một nửa, sau một nửa, nếu không kịp thời rút lui, chắc chắn sẽ chết." Nghe vậy, sắc mặt Đoạn Đức lập tức thay đổi, có chút khó tin nhìn Sở Hoang. "Thật sao?

Chủ nhân, ngài cũng hiểu điều này ư?" Hắc Hoàng thì vẻ mặt khinh thường xen vào nói: "Chủ nhân không hiểu ư?

Cái chút thủ đoạn mèo cào của ngươi, đừng có ở đây làm trò cười nữa!" Đoạn Đức bị lời của Hắc Hoàng chọc giận, trừng lớn mắt, giận dữ quát: "Chủ nhân lợi hại tôi biết, nhưng chó đen lớn, ngươi sủa lung tung cái gì?!" Một người và một con chó cứ thế cãi nhau, không ai nhường ai, cảnh tượng nhất thời vô cùng hỗn loạn.

Đúng lúc này, Sở Hoang thản nhiên mở miệng: "Đủ rồi, im lặng." Đoạn Đức và Hắc Hoàng bị dọa không nhẹ, lập tức im lặng, không dám nói thêm lời nào.

Chương 269

Không khí tại hiện trường lập tức trở nên ngưng trọng, như thể cả không khí cũng đông đặc lại.

Chuông Vô Thủy lại vang lên, tiếng chuông du dương trang trọng vang vọng trong sâu thẳm Tử Sơn, như thể đang triệu hoán ai đó.

Sở Hoang nhìn về phía sâu thẳm Tử Sơn, trong đôi mắt thâm thúy lấp lánh ánh sáng kiên định. "Đã đến lúc vào rồi." Sở Hoang khẽ nói.

Anh bước về phía trước, Đoạn Đức và Hắc Hoàng theo sát phía sau.

Đi trong Tử Sơn, mỗi bước đều tràn ngập sự không biết và nguy hiểm.

Con long mạch mà Sở Hoang đang đi uốn lượn quanh co, như một con cự long nằm vắt trong Tử Sơn.

Không ngừng phá vỡ trận văn, xuyên qua từng hiểm địa sinh tử, cuối cùng cũng đến được tận cùng.

Tuy nhiên, phía trước, một vùng tinh không rực rỡ hiện ra trước mắt.

Vô số tinh thần lấp lánh, như những viên ngọc quý được khảm trên màn đêm đen, tỏa ra ánh sáng mê hoặc.

Đoạn Đức trừng lớn mắt, mặt đầy khó hiểu, "Trong Tử Sơn, lại có một vùng tinh không?" Hắc Hoàng cũng khó hiểu gãi gãi đầu, nói: "Lẽ nào là trận pháp cao cấp?" Sở Hoang lắc đầu, bình tĩnh nói: "E rằng không phải trận pháp đơn giản, có thể là một tinh vực do Vô Thủy Đại Đế hoặc Bất Tử Thiên Hoàng luyện hóa ra." Trong nháy mắt, đột nhiên, một hố đen không tên xuất hiện trước mặt anh.

Hố đen đó sâu thẳm thần bí, như thể có thể thôn phệ tất cả.

Hố đen trong nháy mắt khuếch đại, nuốt chửng toàn bộ bọn họ.

Trước mắt tối sầm, chỉ cảm thấy cơ thể bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ kéo giật, như thể sắp bị xé toạc.

Sở Hoang thần sắc ngưng trọng, sau đó đột nhiên tung một quyền, quyền phong như sấm sét, trong nháy mắt phá nát hư vô phía trước.

Luồng khí mạnh mẽ cuốn theo Đoạn Đức và Hắc Hoàng, Sở Hoang mang theo họ như sao băng lao ra khỏi hố đen.

Sau khi đứng vững, Sở Hoang cẩn thận quan sát hố đen thần bí kia.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng cũng căng thẳng nhìn xung quanh, sợ hãi lại rơi vào nguy hiểm không rõ. "Đó hẳn là một lối ra." Sở Hoang thản nhiên nói, "Ta sẽ vào xem thử." Đoạn Đức và Hắc Hoàng nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự lo lắng trong mắt đối phương.

Mặc dù tin tưởng Sở Hoang, nhưng đối mặt với hố đen bí ẩn, trong lòng khó tránh khỏi có chút sợ hãi. "Chủ nhân, tôi..." Đoạn Đức mở miệng, muốn nói điều gì đó.

Sở Hoang giơ tay cắt ngang lời hắn, "Ta biết các ngươi đang lo lắng.

Sức mạnh của hố đen phi thường, có thể các ngươi không thể chống đỡ.

Vì vậy, ta cần các ngươi trước tiên tiến vào thế giới nội thể của ta, nơi đó sẽ an toàn hơn." Nói xong, Sở Hoang vươn bàn tay, lòng bàn tay hướng lên.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng không chút do dự, lập tức hóa thành hai luồng sáng bay vào lòng bàn tay Sở Hoang.

Sở Hoang khẽ khép lòng bàn tay, thu họ vào thế giới nội thể.

Sau đó, Sở Hoang hít sâu một hơi, toàn thân hoàng kim huyết khí cuồn cuộn, như thể một con cự long vàng đang lượn quanh cơ thể.

Cả người anh hóa thành một luồng sáng rực rỡ, hoàng kim huyết khí xông thẳng lên trời, giống như một cột sáng thẳng tắp xuyên mây xanh, thân ảnh chợt lóe lên, lao vào hố đen sâu thẳm.

Trong bóng tối dường như vô tận, anh cảm nhận được một cảm giác xuyên hành kỳ lạ, như thể thời gian và không gian đều bị bóp méo trong khoảnh khắc đó, nhanh chóng trôi đi.

Không biết đã bao lâu, trước mắt anh sáng lên, phát hiện mình xuất hiện trong một thung lũng núi màu tím tràn ngập khí tức thần bí.

Ánh sáng ở đây hơi mờ ảo, những điện vũ lầu đài bằng ngọc xung quanh cổ kính trang trọng, như phủ một lớp bụi thời gian, toát ra vẻ trầm lắng của năm tháng.

Từng con đường cổ khúc khuỷu, từng cái động cổ sâu thẳm, như mê cung nối liền tứ phía, dẫn dụ người ta muốn khám phá tận cùng.

Sở Hoang thả một người và một con chó ra ngoài.

Đoạn Đức nhìn mọi thứ trước mắt, kích động không thể kiềm chế, hai tay không ngừng xoa xoa, ánh mắt lấp lánh ánh sáng nóng bỏng.

Không lâu sau, hắn quay sang Sở Hoang, giọng run rẩy nói: "Chủ nhân, người có biết không?

Những người làm nghề như tôi, vẫn luôn theo đuổi một giấc mơ, đó là chinh phục huyệt mộ của Đại Đế thời cổ đại!" Hắc Hoàng thì tỏ ra có chút căng thẳng bất an, toàn thân lông dựng đứng, ánh mắt chăm chú khóa chặt vào một đài cao phía sau cung điện ngọc.

Đài cao đó vô cùng hùng vĩ, như thể đâm thẳng lên mây xanh, xung quanh bao phủ bởi sương mù dày đặc, mang lại cảm giác thần bí trang nghiêm.

Lờ mờ giữa sương mù, dường như có thể thấy một thân ảnh cao lớn đang ngồi khoanh chân trên đài cao, luồng khí tức uy nghiêm mạnh mẽ đó khiến nó không khỏi kinh hãi.

Đoạn Đức nhìn theo ánh mắt của nó, cũng nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí nói với Sở Hoang: "Chủ nhân, đài cao kia...

đó không phải nơi Vô Thủy Đại Đế tọa hóa sao?

Tôi cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ, như thể có thể xuyên thủng linh hồn của tôi." Giữa những cung điện ngọc đó, bụi bặm của lịch sử cùng với dòng chảy thời gian rơi xuống, khiến toàn bộ không gian tràn ngập khí tức cổ kính trang trọng.

Trong lòng núi tối mịt, một thân ảnh ẩn hiện trên đạo đài, như thể đã ngồi ở đó từ thời viễn cổ, chờ đợi điều gì đó.

Đột nhiên, từ trong sương mù bắn ra hai luồng tia chớp, như sự khải thị của trời cao, chiếu sáng vùng không gian mờ ảo đó.

Đôi mắt của thân ảnh kia trong khoảnh khắc đó đột nhiên mở ra, lộ ra một sự uy nghiêm và tang thương không thể diễn tả. "Hắn còn sống!" Giọng Đoạn Đức mang theo một tia run rẩy.

Đối mặt với một Đại Đế có thể còn sống, sự chấn động trong lòng hắn có thể tưởng tượng được.

Sở Hoang lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh.

Anh liếc nhìn nơi đó, sau đó thản nhiên mở miệng: "Chỉ là một vị vương giả của Thái Cổ Tộc mà thôi." Lúc này, thân ảnh trên đạo đài dần rõ ràng trong sương mù.

Thân thể cao lớn đó, lưng thẳng tắp, hai mươi bốn đôi cánh tuy da nhăn nheo vì tuổi già, nhưng vẫn tỏa ra sát khí khiến người ta khiếp sợ.

Ánh mắt hắn sắc bén lạnh lẽo, như thể sát ý đang lan tỏa.

Vị sinh linh Thái Cổ này tuy già nua tàn tạ, tóc rụng hết, nhưng lại tỏa ra một luồng yêu tà chi khí, như một ma thần cổ xưa giáng lâm.

Hắn nhìn chằm chằm ba người trước mắt, đột nhiên phát ra một tiếng ma khiếu trầm thấp, cả người hắn như điện xẹt lao tới.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức bị công kích bất ngờ làm cho tâm thần chấn động, Sở Hoang lại vẫn bình tĩnh như cũ.

Anh nghênh chiến, giao chiến kịch liệt với vị sinh linh Thái Cổ đó.

Nhất thời, khí tức Chuẩn Đế ngập trời, sức mạnh mênh mông như tinh vực cuồn cuộn trong không gian này.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức chỉ có thể trơ mắt nhìn cuộc chiến kịch liệt đó, trong lòng tràn ngập chấn động.

Họ nhìn Sở Hoang và sinh linh Thái Cổ va chạm vào nhau, bùng phát ra hỏa quang chói lọi, hư không dưới sức mạnh của họ vỡ vụn, đạo văn hóa thành tro bụi.

Tuy nhiên, chỉ sau một lần va chạm, sinh linh Thái Cổ đã bị Sở Hoang đánh tan, toàn bộ thân thể hóa thành một vùng máu sương trong hư không.

Vùng không gian đó cũng vì sức mạnh của họ mà hóa thành một vùng hóa đạo chi địa, hủy diệt mọi sinh cơ.

Sau khi trận chiến kết thúc, Hắc Hoàng và Đoạn Đức vẫn đứng sững tại chỗ, không thể hoàn hồn từ cảnh tượng trước mắt.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng đứng sau Sở Hoang, nhìn bóng lưng chủ

nhân, trong lòng tràn ngập kính sợ.

Đoạn Đức nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận từng li từng tí nói: "Chủ nhân, người thật sự quá mạnh!

Vị vương giả của Thái Cổ Tộc kia ở trước mặt người quả thực không chịu nổi một đòn!" Hắc Hoàng cũng liên tục gật đầu, trong mắt lấp lánh ánh sáng sùng bái: "Đúng vậy, chủ nhân!

Thực lực của người thật sự sâu không lường được!" Nghe hai người thổi phồng, Sở Hoang thần sắc như thường, không hề để tâm. "Đi thôi." Anh thản nhiên mở miệng.

Hai người và một con chó tiếp tục xuyên qua những cung điện ngọc phủ bụi đó. "Nơi này dường như không phải tận cùng của Tử Sơn." Đoạn Đức vừa đi vừa quan sát môi trường xung quanh, "Những kiến trúc này tuy hùng vĩ, nhưng hiển nhiên không phải nơi Vô Thủy Đại Đế tọa hóa." Hắc Hoàng ở bên cạnh lẩm bẩm: "Tôi phải tìm một hướng chính xác, không thể cứ đi lung tung như vậy." Nó dường như đang thúc giục, ánh mắt lóe lên ánh sáng thần bí.

Sở Hoang thì tĩnh lặng quan sát địa hình xung quanh, nói: "Hướng đi của nguyên mạch, có lẽ có thể cho ta một vài manh mối." Đột nhiên, anh nhíu mày, chỉ về phía trước: "Nghe kìa, có tiếng nước." Ba người lập tức tinh thần chấn động, theo hướng Sở Hoang chỉ mà lắng nghe kỹ.

Quả nhiên, lờ mờ có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, như một tiếng gọi từ thời viễn cổ. "Đi, đi xem thử!" Đoạn Đức sốt ruột nói.

Dọc theo một con đường cổ lát ngọc xanh tiến về phía trước, mỗi bước đi như thể vượt qua dòng sông dài của lịch sử.

Hai bên đường, đình đài di tích lờ mờ có thể nhìn thấy, những dây

leo khô héo và cây cỏ thụ càng làm tăng thêm vẻ tang thương.

Cuối cùng, họ đã đến nơi phát ra tiếng nước.

Chương 270

“Chắc chắn là tiên trì rồi!” Hắc Hoàng phấn khích nhảy cẫng lên, trực tiếp vọt vào trong ao.

Nó thỏa sức bơi lội trong nước, cảm nhận chút mát mẻ và linh khí dồi dào.

Đoạn Đức và Sở Hoang cũng đi đến bên ao, cẩn thận quan sát vùng nước này.

Họ phát hiện, nguồn nước của ao dường như bắt nguồn từ một suối nước lộng lẫy hơn ở sâu bên trong.

Sở Hoang nhìn về phía đó, nói: “Suối nước đó được đục từ ngọc ngũ sắc.

Tôi có lẽ có thể tìm thấy thêm manh mối ở đó.” “Thế thì còn chờ gì nữa?

Mau đi xem đi!” Đoạn Đức sốt ruột thúc giục.

Thế là, hai người một chó tiếp tục đi sâu vào, dọc theo dòng nước để thăm dò.Xuyên qua thung lũng mây mù bao phủ, vượt qua cầu đá cổ xưa, cuối cùng họ cũng đến bên suối nước được đục từ ngọc ngũ sắc.

Đột nhiên, trong không khí tràn ngập một mùi hương thanh khiết thấm vào tận tim gan, mùi hương này khiến lòng người xao xuyến, như muốn bay bổng thành tiên.

Cả ba đều bị mùi hương hấp dẫn sâu sắc, gần như đồng thời dừng bước, nhắm mắt lại, đắm chìm trong mùi hương cổ xưa đó.

“Mùi gì vậy?” Đoạn Đức là người đầu tiên hoàn hồn, nhìn quanh, cố gắng tìm ra nguồn gốc của mùi hương.

Hắc Hoàng cũng hít hít mũi, trong mắt lóe lên một tia sáng: “Mùi hương… sao lại đặc biệt đến thế?” Sở Hoang thì nhìn sâu xa về phía xa, trầm giọng nói: “Mùi của Bất Tử Thần Hoàng Dược.”Đúng lúc đó, một đạo hỏa quang xẹt ngang trời, một con phượng hoàng ngũ sắc rực rỡ bay qua đỉnh đầu.

Lông vũ của nó lấp lánh rực rỡ, đẹp đến nghẹt thở, như một thần điểu bước ra từ thần thoại.

“Phượng hoàng!” Đoạn Đức kinh hô, “Chẳng lẽ, mùi hương đó là do Bất Tử Thần Hoàng Dược tỏa ra?” Hắc Hoàng cũng kích động: “Chắc chắn rồi!

Bất Tử Thần Hoàng Dược ở gần đây!” Sở Hoang gật đầu, trầm giọng nói: “Tôi sẽ đuổi theo xem sao.” Thế là, ba người đuổi theo hướng phượng hoàng biến mất.Tuy nhiên, sau khi đuổi một đoạn đường, họ lại mất dấu phượng hoàng.

Đoạn Đức có chút thất vọng dừng lại: “Chết tiệt, lại mất dấu rồi.” Nhưng nhanh chóng lại hưng phấn: “Không, tôi có linh cảm, tôi nhất định sẽ tìm thấy Bất Tử Thần Hoàng Dược!

Loại thần dược này không dễ dàng từ bỏ con mồi đâu.”Lúc này, Hắc Hoàng đột nhiên dừng bước, nhíu chặt mày, như đang hồi tưởng.

Nó mở miệng nói: “Tôi cảm thấy nơi này quen thuộc, tôi biết một con đường, có lẽ có thể dẫn chúng ta tìm thấy Bất Tử Thần Hoàng Dược.” Đoạn Đức nghe vậy, lập tức cười khẩy: “Thôi đi!

Ngươi mà biết à?

Đừng có khoác lác nữa.” Anh ta rõ ràng không tin lời Hắc Hoàng.Tuy nhiên, Sở Hoang lúc này lại khẽ cười, chen lời nói: “Tôi nghe nói Vô Thủy Đại Đế chấn động cổ kim, uy hiếp cửu thiên thập địa, uy nghi như một tôn thần minh.

Nhưng thần minh cũng có mặt nhân tính, lúc cuối đời thấy một con chó hoang nhỏ sắp chết, liền dùng cổ thuật cứu sống rồi mang đi.

Con chó hoang nhỏ đó, không biết giờ đang ở đâu rồi nhỉ.”Sắc mặt Hắc Hoàng khẽ thay đổi, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Nó cười hì hì, không trực tiếp đáp lời Sở Hoang, nhưng cũng không phủ nhận.Trong khoảnh khắc đó, Đoạn Đức dường như nhận ra điều gì, kinh ngạc nhìn Hắc Hoàng, buột miệng hỏi: “Chẳng lẽ?” Hắc Hoàng không để ý đến Đoạn Đức, quay người chạy về phía trước.

Bóng dáng nó nhanh chóng xuyên qua rừng cây, như thể đã quen thuộc khu vực này như lòng bàn tay.Sở Hoang và Đoạn Đức nhìn nhau, không nói thêm lời nào, bám sát Hắc Hoàng đuổi theo.

Tuy nhiên, đi chưa được bao xa, trên người Đoạn Đức, Thôn Thiên Ma Quán lại tự động rung động mà không có bất kỳ ai thúc đẩy.

Nắp và thân quán tự động hợp lại, lơ lửng phía trên đỉnh đầu ba người, như một cảnh tượng kỳ diệu.

Đoạn Đức kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, khó hiểu hỏi: “Chuyện gì vậy?

Ma Quán động rồi?” Sở Hoang sắc mặt ngưng trọng quan sát xung quanh, trầm giọng nói: “Thôn Thiên Ma Quán khác với những Đế Binh khác, nó dường như vẫn có sinh mệnh, có thể cảm ứng được nguy hiểm mà tôi không thể nhận ra.” “Lúc này nó tự minh, chắc chắn là đã cảm nhận được điều gì đó.”Thôn Thiên Ma Quán cực kỳ quỷ dị.

Trong mắt Hắc Hoàng lóe lên một tia dị sắc, nó nói nhỏ: “Chủ nhân… tôi cảm thấy, khu vực này dường như ẩn giấu điều gì đó.” Ba người nhìn quanh, chỉ thấy phía trước là một quảng trường rộng lớn, bốn phía quảng trường bao quanh bởi những vách đá khổng lồ, quan

sát kỹ, vách đá lơ lửng phía trên hình như là một cái chuông lớn.

Đoạn Đức trợn tròn mắt, kinh thán nói: "Vô Thủy Chung!

Ẩn mình trong vách đá, lớn đến thế này!" Sở Hoang nhíu mày, nhắc nhở: "Chúng ta phải cẩn thận, Vô Thủy Chung tuy ẩn mình trong vách đá, nhưng vạn nhất chúng ta đi nhầm vào đó, kích hoạt tiếng chuông, thì hậu quả sẽ khó lường." Ông có thể đỡ được, nhưng Hắc Hoàng và Đoạn Đức, e rằng hoàn toàn không đỡ nổi!

Hắc Hoàng cũng gật đầu, phụ họa nói: "Chủ nhân nói đúng, uy lực của Vô Thủy Chung phi phàm, tiếng chuông của nó có thể trấn sát mọi thứ." Đoạn Đức nghe vậy, cũng thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, trở nên nghiêm túc.

Ba người cẩn thận đi vòng quanh quảng trường đó, tiếp tục tiến về phía trước.Thôn Thiên Ma Quán lúc này cũng yên tĩnh lại, như thể nguy hiểm đã qua.

Phía trước, trên một bãi đất trống rộng lớn, một quyển sách đá khổng lồ lặng lẽ nằm trên mặt đất, quyển sách đó dài hàng chục mét, dày một hai mét!

"Vô Thủy Kinh!" Hắc Hoàng kích động nói.

Ánh mắt nó nóng rực, như thể thấy được bảo tàng vô thượng, lao tới như bay.

Đoạn Đức đương nhiên cũng không chịu thua, lập tức theo sau.Tuy nhiên, trong quá trình tiếp cận sách đá, cả hai đều cảm thấy nguyên thần như muốn bị xé nát, loại sức mạnh ma tính đó dường như muốn phân rã họ, khiến họ tan biến vào hư vô.

Sắc mặt Đoạn Đức trắng bệch, trong mắt Hắc Hoàng cũng lóe lên một tia kinh hãi, chỉ có Sở Hoang sắc mặt không đổi, nhưng hai mắt lại chăm chú nhìn chằm chằm Vô Thủy Kinh phía trước.Khi cuối cùng

cũng đến gần sách đá, loại sức mạnh khó chịu đó mới dần dần tiêu tán.

Phía sau sách đá, trong đống đá lộn xộn mọc đầy dây leo và cây cổ thụ, loại sức mạnh đáng sợ đó đang phát ra từ những thực vật tưởng chừng bình thường này.

Lúc này, nguyên thần của họ đã ổn định, không còn bị quấy nhiễu.

Đại đạo văn lạc tỏa ra từ sách đá tuy vô hình, nhưng họ có thể thực sự cảm nhận được sự tồn tại của nó, như một loại sức mạnh trấn áp mọi thứ.

Đoạn Đức sốt ruột muốn mở Vô Thủy Kinh, nhưng dù anh ta dùng sức thế nào, sách đá vẫn không hề nhúc nhích.

Anh ta sốt ruột gãi tai, trong bất lực, đành gửi gắm hy vọng vào Sở Hoang.

Sở Hoang hít sâu một hơi, chậm rãi đưa hai tay ra, hai tay anh ta lóe lên ánh sáng thần bí, rõ ràng là đã vận dụng toàn lực.

Anh ta mạnh mẽ đẩy về phía sách đá, cố gắng mở nó ra.

"Ông!" Cùng với hành động của Sở Hoang, cả không gian hư không đều chấn động dữ dội.

Một luồng khí tức Đại Đế cổ xưa lan tỏa ra, như muốn chấn động chư thiên vạn giới.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc, một luồng khí tức Đại Đế khác cũng lan tỏa ra.

"Đang!" Phía trước lại truyền đến tiếng chuông Vô Thủy Chung khẽ.

Âm thanh đó tuy nhỏ bé, nhưng lại ẩn chứa uy lực khủng khiếp.

Một đạo sóng âm màu trắng như sóng biển xông tới, như muốn

hủy diệt cả đại thế giới này.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng đều kinh hãi lùi lại vài bước, chỉ có Sở Hoang vẫn đứng yên tại chỗ.

Nhưng Vô Thủy Kinh, không dễ dàng mở ra.

“Xem ra, phải có cách đặc biệt.” Đoạn Đức đoán.

Sở Hoang khẽ gật đầu.

Theo manh mối ban đầu, Diệp Hắc sẽ mang theo Đế Ngọc, nhưng Sở Hoang không thu thập những Đế Ngọc đó.Hơn nữa, bản thân Sở Hoang cũng không quá hứng thú với Vô Thủy Kinh, không hề bận tâm chút nào.

“Ở đây chắc chắn có chỗ kỳ lạ, tôi nghĩ chúng ta nên tiếp tục thăm dò sâu hơn.

Biết đâu phía trước có manh mối để mở Vô Thủy Kinh.” Hắc Hoàng nói.

Sở Hoang trầm tư một lát, gật đầu: “Cũng được.” Đoạn Đức nghe vậy, vội vàng phụ họa: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta tiếp tục đi thôi!” Thế là, họ bước lên một con đường nhỏ, dần dần tiếp cận nơi thần bí nhất của Tử Sơn.Cảnh tượng dọc đường dần thay đổi, dây leo cổ thụ lộn xộn biến mất, thay vào đó là cảnh tiên bồng lấp lánh ánh sáng, hương thơm ngào ngạt.

Tiên chi linh thảo, cổ dược phiêu hương, như đặt mình vào một mảnh thần thổ.

Phía trước, một thác nước đổ xuống, suối chảy róc rách, linh khí lượn lờ trong đó.

Ánh sáng ngũ sắc lấp lánh giữa thác nước, như một dòng thác thần kỳ.

“Nhìn kìa!

Gì đó?” Hắc Hoàng mắt tinh, phát hiện một khối Thần Nguyên lớn dưới thác nước.Ba người nhanh chóng lại gần, chỉ thấy một khối Thần Nguyên lớn hơn hai thước vuông trưng bày trên một bệ đá, tỏa ra thụy khí, khiến nơi đó càng thêm thần thánh.

“Oa!

Một khối Thần Nguyên lớn thế, phát tài rồi!” Hắc Hoàng phấn khích kêu lên, “Không ngờ, một khối Thần Nguyên như vậy là báu vật vô giá!” Đoạn Đức lại lộ ra vẻ ngưng trọng: “Không đúng nha, nhìn kìa, trên Thần Nguyên có vết nứt, sau đó được ai đó bịt kín.

Chứng tỏ có sinh linh từng thoát khỏi đó.” “Hoặc là, bị nhốt vào trong đó.” Sở Hoang lạnh nhạt nói.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng nhìn chằm chằm khối Thần Nguyên khổng lồ, trong lòng dâng lên nỗi bất an khó tả.

“Khí tức của Thần Nguyên… khiến tôi cảm thấy không ổn lắm.” Đoạn Đức nuốt nước bọt, giọng hơi run rẩy, “Chẳng lẽ gần đây có một Thái Cổ Vương cường đại?” Hắc Hoàng im lặng một lát, chậm rãi mở miệng: “Sinh vật bị phong ấn trong Thần Nguyên, không ai không phải là sinh linh đáng sợ cấp cao nhất.

Nếu bên trong thực sự ẩn chứa một Thái Cổ Vương, thì chúng ta…” “Không cần bận tâm.” Sở Hoang cắt ngang lời Hắc Hoàng.Hắc Hoàng sững sờ, rồi cũng hiểu ra, có Sở Hoang ở đây thì quả thật không cần bận tâm.

Nó nhìn quanh, dường như cảm nhận được một áp lực vô hình, khiến toàn thân lạnh toát, sau lưng nổi da gà.

“Không nên ở lâu đây.” Sở Hoang ra quyết định, “Tôi phải tiếp tục tiến lên, tìm cách phá giải nơi thần bí này.” Hắc Hoàng và Đoạn Đức

nhìn nhau, lặng lẽ gật đầu, sau đó cẩn thận tiếp tục đi.Họ luôn cảnh giác, sợ vô tình kích hoạt cơ quan nào đó.

Không lâu sau, phía trước đột nhiên xuất hiện một hàng quan tài pha lê, xếp dày đặc, mỗi cỗ đều cổ xưa thần bí, ánh sáng mờ ảo nhưng toát ra một vẻ uy nghiêm khó tả.

Chương 271

Trên quan tài khắc đầy văn tự phức tạp và Thái Cổ thần văn.

Đoạn Đức trợn tròn mắt, kinh thán nói: "Những quan tài này… đều là Thái Cổ thần văn!

Tôi miễn cưỡng nhận ra vài chữ." "Trên đó viết gì?" Hắc Hoàng vội hỏi.

Đoạn Đức nhíu mày cẩn thận nhận diện: "Bất Tử Thiên Hoàng khắc… Chẳng lẽ bên trong nằm những tồn tại có liên quan đến Bất Tử Thiên Hoàng?" Lời này vừa thốt ra, Hắc Hoàng lập tức rùng mình.Bất Tử Thiên Hoàng, một Đại Đế thời Thái Cổ, tên tuổi có địa vị cực kỳ quan trọng trong toàn vũ trụ.

Quan tài liên quan đến ngài xuất hiện ở đây, không nghi ngờ gì đã tăng thêm vài phần khủng bố và thần bí cho nơi này.

"Chúng ta bây giờ phải làm gì?" Hắc Hoàng hơi lưỡng lự hỏi.

"Không cần để ý, tiếp tục tiến lên." Sở Hoang lạnh nhạt nói.Nếu Bất Tử Thiên Hoàng còn sống ở đây, Sở Hoang sẽ phải rút lui.

Nhưng chỉ là vài quan tài có thể có liên quan, Sở Hoang sao có thể để vào mắt?Tiếp tục đi sâu vào, phía trước có rất nhiều quan tài pha lê, xếp ngay ngắn như một con đường dẫn đến địa ngục thần bí.

Trong mỗi quan tài đều nằm một thi hài khủng khiếp, khô quắt gân guốc, như lệ quỷ, tóc khô vàng, cơ thể đen kịt, tỏa ra khí tức âm u.

Đoạn Đức nhìn những quan tài pha lê này, trong lòng dâng lên nỗi bất an mạnh mẽ.

Là một đạo mộ giả, anh ta đã thấy vô số lăng mộ và thi hài, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến anh ta cảm thấy kinh hãi chưa từng

có.Anh ta tránh ra một chút, toàn thân lạnh lẽo, da nổi da gà.

"Nơi này, nếu đặt ở bên ngoài, đơn giản là một cái vò xác chết, vạn nhân hố." Đoạn Đức run rẩy nói, "Không biết phải chết bao nhiêu người mới lấp đầy nơi này." Hắc Hoàng cũng cảm nhận được sự âm u và khủng khiếp ở đây, nó nhìn quanh, mũi khịt khịt, cảnh giác với nguy hiểm tiềm tàng.

"Có hai cái quan tài bị mở rồi." Đoạn Đức đột nhiên nói, chỉ vào hai cái quan tài pha lê bị đẩy nắp ra.

Sở Hoang và Hắc Hoàng lập tức đi kiểm tra, phát hiện bên trong quan tài trống rỗng, không để lại gì.

"Không ổn!" Sắc mặt Đoạn Đức đột nhiên thay đổi, chỉ vào hai cái quan tài trống rỗng, lông tơ dựng đứng, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

Sở Hoang cũng nhận thấy điều bất thường, cẩn thận quan sát bên trong nắp quan tài, phát hiện dấu vân tay đen kịt!

Dấu vết của việc mở từ bên trong!

"Sinh linh cường đại thời Thái Cổ, có thể còn sống?" Đoạn Đức kinh hãi nói, "Trên những quan tài này có trấn thiên văn lạc do Bất Tử Thiên Hoàng khắc, lẽ ra đã phải hóa thành tro bụi từ lâu rồi!" "Ai?!" Sở Hoang đột nhiên quát lớn một tiếng, một quyền đánh tới một góc.Nơi đó lập tức hóa thành tro bụi, lộ ra một cái lỗ đen.

"Chủ nhân, người, người xem?" Hắc Hoàng căng thẳng hỏi, nó cũng cảm nhận được sự sợ hãi khó tả đó.

"Không có gì." Sở Hoang lắc đầu.

"Nơi này quá quỷ dị, tôi phải cẩn thận." Đoạn Đức nhìn những hàng quan tài pha lê tỏa ra khí tức âm u, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Không kìm được đề nghị: “Chủ nhân, ở đây quá quỷ dị, hay là chúng ta rút lui trước, tính kế lâu dài?”Nhưng Sở Hoang lại nhìn khối Thần Nguyên phía trước, lắc đầu nói: “Những khối Thần Nguyên này, để lại cho mấy thứ đó thì quá lãng phí.

Đã đến đây rồi, không thể về tay không.” Hắc Hoàng nghe vậy sững sờ, vội vàng nói: “Chủ nhân, người phải biết, ở đây phong ấn đều là sinh linh cường đại thời Thái Cổ, một khi đánh thức, hậu quả khó lường!”Sở Hoang vẫn không động lòng, lạnh nhạt nói: “Những Thần Nguyên này có ích với tôi.” Nói xong, anh trực tiếp ra tay, bắt đầu cưỡng ép luyện hóa.

Một luồng sức mạnh cường đại từ trên người anh tuôn ra, bao trùm lấy những khối Thần Nguyên đó.Đúng lúc đó, những thứ bị phong ấn trong quan tài pha lê và Thần Nguyên dường như cảm ứng được mối đe dọa từ bên ngoài, đồng loạt tỉnh lại.

Chúng phát ra tiếng gầm gừ và gào thét giận dữ, làm rung chuyển cả không gian.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng thấy vậy thì kinh hãi biến sắc, nhưng Sở Hoang lại không hề thay đổi.

Một luồng khí tức âm lạnh đột nhiên xuất hiện, hùng vĩ như biển rộng, như từ sâu trong Cửu U Địa Ngục tuôn trào ra, lập tức nhấn chìm toàn bộ khu vực.Luồng khí tức đó lạnh lẽo, tăm tối, mang theo một nỗi kinh hoàng không thể diễn tả, khiến người ta tuyệt vọng.

Cuộc tấn công bất ngờ, nhanh như chớp, khiến người ta gần như không kịp phản ứng.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Hắc Hoàng và Đoạn Đức thậm chí còn chưa kịp điều chỉnh khí tức của mình đã bị luồng khí tức âm lạnh đó khóa chặt.

Phía sau, một thân ảnh đáng sợ từ từ hiện lên.Toàn thân đen kịt, khô quắt như củi, như một ác quỷ bò ra từ vực sâu địa ngục.

Tôn ma ảnh này có chín cái đầu, đầu rồng, đầu hống, đầu người, đầu hoàng và các hình thái đầu lâu khác đứng cạnh nhau, mỗi cái đầu đều tỏa ra khí thế sắc bén, như có thể nuốt chửng mọi sinh linh.

Bên ngoài cơ thể nó bao phủ một đạo thần hoàn bất hủ màu đen, lấp lánh ánh sáng u lạnh, càng tăng thêm vài phần thần bí và khủng bố.

Khí tức tử vong vô tận từ nó phát ra, như một tinh hải bị đánh vỡ, hùng dũng cuồn cuộn va chạm với mọi thứ xung quanh.Dưới áp lực của luồng khí tức đó, Hắc Hoàng và Đoạn Đức không kìm được cảm thấy ngực khó chịu, cơ thể như muốn mục nát, lửa nguyên thần cũng chập chờn, như thể có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào.

Một con quỷ bò ra từ quan tài pha lê!

Ý niệm này lóe lên trong lòng, mang theo sự chấn động và kinh hãi vô tận.

Phía sau tôn ma ảnh đó, dường như có một điện vũ sâm la hiện ra, trấn áp thập phương, hủy diệt mọi sinh linh.Điện vũ đó nguy nga hùng vĩ, nhưng lại tỏa ra khí tức âm u khủng bố, khiến nguyên thần của người ta không kìm được run rẩy, như thể có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Nhưng, vào thời khắc nguy cấp, Sở Hoang bước ra một bước.

Khí tức toàn thân cuồn cuộn, như một ngọn núi không thể lay chuyển, vững vàng đứng trước tôn ma ảnh đó.Một luồng sức mạnh cường đại từ trên người anh tuôn ra, luồng sức mạnh đó như dòng sông cuồn cuộn không ngừng nghỉ, lại như ngọn lửa bùng cháy dữ dội, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa quét về phía tôn ma ảnh đó.

Ma ảnh dường như cũng cảm nhận được uy hiếp của Sở Hoang,

chín cái đầu lâu đồng thời phát ra tiếng gầm giận dữ, làm cả không gian run rẩy bần bật.Tuy nhiên, Sở Hoang vẫn không hề động lòng, thân hình như điện lao về phía ma ảnh, một quyền đánh thẳng vào thần hoàn màu đen đó.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn chói tai, cả không gian như run rẩy vì nó.

Nắm đấm của Sở Hoang va chạm với thần hoàn màu đen, bùng phát ra ánh sáng chói lọi.

Luồng khí tức âm lạnh đó dần tiêu tán dưới sự công kích của sức mạnh này, tôn ma ảnh cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết.Anh bước về phía trước một bước, toàn thân bùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đó là Vĩnh Hằng Bất Hủ Giới, một không gian đặc biệt được cấu thành từ vô tận pháp tắc và sức mạnh.

Trong không gian đó, Sở Hoang là chủ tể.

Tâm niệm vừa động, sức mạnh của Vĩnh Hằng Bất Hủ Giới liền tuôn ra như thủy triều, trực tiếp trấn sát những sinh linh Thái Cổ vừa tỉnh dậy kia.Tiếng gào thét của chúng đột ngột dừng lại, toàn bộ không gian một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

"Đi." Sở Hoang khẽ quát một tiếng, trực tiếp đạp nát hư không phía trước!

Cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi.

Khi Hắc Hoàng và Đoạn Đức hoàn hồn, họ đã thấy tận cùng con đường.

Trước mắt, một đạo đài khổng lồ hiện ra, sừng sững, như chứa đựng vô tận thần bí và sức mạnh.Dưới đạo đài, long thảo và thần lan xanh tươi um tùm, tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, khiến lòng người sảng khoái.

Trên đạo đài, khí hỗn độn lượn lờ, từng đạo chảy xuống, mỗi luồng đều như có thể áp chế vạn cổ chư thiên!

Cảnh tượng như vậy, khiến người ta không kìm được mà sinh lòng kính sợ.

Đôi mắt Âm Dương Thiên Nhãn của Đoạn Đức lúc này chảy ra hai đạo ánh sáng yêu dị, nhìn chằm chằm đạo đài, như muốn nhìn xuyên thấu bí mật đằng sau nó.Đột nhiên, anh ta kinh ngạc kêu lên: "Tôi thấy một tôn thần minh, đó… đó là Vô Thủy Đại Đế!" Sau đó, như bị một sức mạnh thần bí nào đó nhiếp hồn, cả người anh ta rơi vào trạng thái ngây dại.

Đôi mắt Âm Dương Thiên Nhãn của anh ta nhìn thẳng lên phía trên, như thể ở đó có cảnh tượng không thể tin nổi.

Cảnh tượng trước mắt quả thực khiến người ta phải trầm trồ.Hàng ngàn vạn luồng khí hỗn độn như thác nước thần kỳ đổ xuống, mỗi luồng đều chứa đựng sức mạnh khủng khiếp, như có thể hủy diệt mọi thứ.

Những luồng khí hỗn độn này tụ lại thành sương mù mịt mờ, nhấn chìm nửa đạo đài trong đó, chỉ lộ ra một phần đường nét, hiện lên vô cùng tráng lệ.Trong khung cảnh rung động lòng người, Sở Hoang thoáng liếc nhìn, lại thấy một thân ảnh mờ ảo.

Thân ảnh đó tỏa ra một luồng khí tức uy nghiêm và thần bí, khiến người ta không kìm được mà muốn cúi lạy.

Không biết là chân thân giáng lâm, hay lịch sử thời Hoang Cổ tái hiện, một cảnh tượng khiến người ta chấn động không nói nên lời.

Trong khoảnh khắc đó, thời gian như thay đổi, như đã trải qua một dòng sông năm tháng dài đằng đẵng.Bể dâu thay đổi, mấy phen chìm nổi, tất cả đều như trải qua một giấc mộng lớn.

Nhưng, khi thân ảnh thần minh đó biến mất, trung tâm đạo đài lại bị khí hỗn độn bao phủ, trở thành một vùng mê địa.

Hắc Hoàng cố gắng nhìn xuyên qua làn sương mù, nhưng vô hiệu, mọi thứ trở nên không thể dự đoán.

Ba người mất một thời gian dài mới hoàn hồn từ sự chấn động trước đó, bắt đầu cẩn thận quan sát lại đạo đài đầy khí tức thần bí này.Đạo đài đồ sộ cao lớn, như một ngọn núi nguy nga sừng sững trước mắt, lại như một ngôi mộ trang nghiêm, lặng lẽ kể về những thăng trầm của thời gian.

Những vết tích lốm đốm trên vách đá, vô thanh chứng kiến sự trôi chảy của năm tháng dài đằng đẵng.

Trong các khe nứt của vách đá, từng cây thuốc cổ xưa ngoan cường sinh trưởng, tỏa ra hương thơm ngào ngạt thấm vào tận tâm can.

Mùi hương này đi sâu vào xương tủy, khiến người ta cảm thấy một sự thoải mái và tĩnh lặng khó tả.Xuyên qua làn sương mù hỗn độn, mơ hồ có thể thấy trên vách đá một số cây thuốc đã khô héo.

Những cây thuốc này không biết đã trải qua bao nhiêu vạn năm mưa gió, trở thành từng cây Dược Vương.

Mặc dù khô héo, nhưng những hạt giống rơi xuống lại sinh trưởng trở lại, khiến vùng đất này tràn ngập hương thơm ngào ngạt.

Đột nhiên, Đoạn Đức kích động chỉ về phía trước reo lên: “Nhìn kìa, ở đó có một cây Dược Vương còn sống!”Ba người nhìn theo hướng ngón tay, chỉ thấy một cây thuốc cổ ẩn mình trong khí hỗn độn, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Dược Vương, loại thần dược kỳ diệu này cần phải sinh trưởng tám chín vạn năm mới có thể đạt được danh xưng như vậy.

Dược tính của nó cực kỳ tốt, tương truyền có thần hiệu cải tử hoàn sinh.

Trong truyện, thần nhân ở thế giới tiên phủ từng dùng tủy đất ngũ sắc làm vườn thuốc, hóa thành thần nê, mới chỉ bồi dưỡng được sáu cây Dược Vương.Ngày nay, tại nơi thần bí vừa giống cổ mộ vừa giống đạo đài này, lại có một cây Dược Vương mọc ra từ khe đá nền móng.

Sự đối lập này thực sự khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Một cây Dược Vương khó cầu trên đời, tương truyền có thể kéo dài tuổi thọ đến bốn trăm năm, sự quý giá của nó có thể hình dung.

Thậm chí có người đồn rằng, mười mấy cây Dược Vương cộng lại giá trị có thể sánh ngang với một cây Bất Tử Thần Dược.Lúc này, hai người một chó nhìn cây Dược Vương còn sống đó, trong lòng tràn đầy kích động và mong đợi.

Chương 272

"Ở đó còn một cây nữa!" Đoạn Đức mắt tinh, xuyên qua từng làn sương mù, lại phát hiện một cây Dược Vương trên vách đá cao hơn một chút.

Nụ hoa đó trong suốt óng ánh, lấp lánh sinh huy, tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, chỉ cần nhìn một cái là khiến người ta mê mẩn, không kìm được muốn hái lấy.

Dù sao, một cây Dược Vương đã có thể kéo dài tuổi thọ bốn trăm năm, sức hấp dẫn như vậy, ai có thể cưỡng lại?Đoạn Đức lẩm bẩm trong miệng, vừa đi tới vừa thành kính cầu nguyện: "Đại Đế ơi, người lòng dạ rộng lớn, hãy cho tôi hái một hai cây Dược Vương đi, dù sao những thứ này cũng vô dụng với người rồi, đều là thứ mọc trên đất…" Dược Vương, loại thần thảo này, con người gần như không thể bồi dưỡng.

Nó cần được linh nhũ đại địa tưới tắm không ngừng, cần dưỡng khí không gian, hơn nữa còn cần trải qua chu kỳ sinh trưởng tám chín vạn năm.Tuế nguyệt dài đằng đẵng như vậy, ai có thể đợi được đây?

Gần mười vạn năm, ngay cả hoàng triều bất hủ, lịch sử của nó cũng chỉ dài hơn một chút.

Nhưng, ngay khoảnh khắc Đoạn Đức bước ra một bước.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn, cả người anh ta bị một lực lượng vô hình chấn văng trở lại.Máu chảy ra từ mũi miệng, toàn thân co giật, xương cốt kêu răng rắc, cảnh tượng rất đáng sợ.

Một luồng khí tức đại đạo lan tỏa, như một vũ trụ cổ xưa đang chậm rãi vận chuyển, tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố.

Như một lời cảnh báo, nhắc nhở không được vượt qua giới hạn nửa bước.

Đoạn Đức không cam lòng nhìn cây Dược Vương gần ngay trước mắt, nhưng không thể đến gần.Lúc đó, Sở Hoang bước ra.

Anh ta bước tới một bước, toàn thân khí tức cuồn cuộn, như một ngọn núi không thể lay chuyển, vững vàng đứng đó, trực tiếp đối kháng với đạo tắc vô hình kia.

Đối kháng với pháp tắc, anh ta bước về phía trước, mỗi bước đều vô cùng kiên định và mạnh mẽ, như muốn dẫm nát mọi trở ngại dưới chân.

Luồng khí tức đại đạo càng lúc càng mạnh, nhưng Sở Hoang lại không hề sợ hãi.Anh hít sâu một hơi, hai tay kết ấn, một luồng sức mạnh cường đại từ trên người tuôn ra, va chạm kịch liệt với đạo tắc đó.

Theo thời gian trôi qua, khí tức của Sở Hoang càng lúc càng mạnh, như muốn áp chế luồng đạo tắc đó xuống.

Trong một tiếng nổ lớn, Sở Hoang thu cây Dược Vương vào tay.

"Uy lực của Chuẩn Đế đương thế sao…" Đoạn Đức và Hắc Hoàng, đều kinh thán không thôi.Ngay cả đạo tắc do Đại Đế tiền nhân để lại cũng không thể ngăn cản uy thế của Sở Hoang.

"Đi thôi, lên trên xem." Sở Hoang lạnh nhạt nói.

Anh chậm rãi đi vòng quanh tế đài, ánh mắt sắc bén tìm kiếm con đường có thể leo lên.

Khi chuyển sang một góc khác, trước mắt đột nhiên trở nên rộng mở, một đống khối Thần Nguyên rực rỡ lọt vào tầm mắt, ánh sáng chói lọi đến mức gần như không thể nhìn thẳng.

“Nhìn kìa, có một sinh linh đã thoát khỏi trói buộc thành công,… liệu nó có lảng vảng gần đây không?” Đoạn Đức đề xuất.

Hắc Hoàng tiếp lời: “Gần tế đài như vậy, sinh linh đó có khi đang ở ẩn quan sát chúng ta.”“Ơ, ở đây có chữ.” Đoạn Đức đột nhiên mắt tinh phát hiện.

Trước những khối Thần Nguyên bị nứt vỡ đó, chỉ thấy trên vách đá khắc một hàng chữ cổ: “Cổ Thiên Thư nguyện hộ lăng Vô Thủy Đại Đế một đời.” “Cổ Thiên Thư?

Chẳng phải là Thánh Nhân vô địch uy chấn Bắc Vực tám chín vạn năm trước sao?” Đoạn Đức kinh ngạc nói, anh ta khá am hiểu lịch sử Bắc Vực.

Một vị Thánh Nhân viễn cổ như vậy lại chọn bảo vệ lăng mộ Vô Thủy Đại Đế, quả thực khiến người ta chấn động.

“Ở đây có dấu vết chiến đấu!” Đoạn Đức lại kinh hô, phát hiện dấu vết chiến đấu còn lưu lại sâu sắc trên vách đá, dao động sức mạnh chưa tan hết khiến người ta phải kính sợ.Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng, sắc mặt ba người đều trở nên nghiêm trọng.

Những dấu vết chiến đấu này rõ ràng thuộc về cấp độ Thánh Nhân đối quyết, vậy mà lại diễn ra ở đây, quả thực không thể tin nổi.

Sở Hoang khẽ chạm vào vách đá, trầm ngâm một lát rồi nói: “Nhìn niên đại của những dấu vết này, trận chiến này diễn ra khoảng hai ngàn năm trước.” Trên vách đá lại xuất hiện một đoạn chữ khắc do Cổ Thiên Thư để lại: “Hôm nay cùng Đấu Chiến Thánh Viên một trận, không thể thắng.

Nghĩ đến việc hắn cầm Đế Ngọc, đành để hắn hái đi ba cây Dược Vương.”Đoạn đối thoại tiết lộ thông tin khiến ba người nhìn nhau, trong lòng chấn động không thôi.

“Cổ Thiên Thư sống cách đây hai nghìn năm, sự tồn tại của ông ta nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây sóng gió lớn!” “Nói Đấu Chiến Thánh Viên, chẳng lẽ là Đấu Chiến Thắng Phật nổi danh lẫy lừng ở Tây Mạc?

Ông ta cũng từng đặt chân đến Cổ Hoàng Sơn!” Một loạt phát hiện khiến trong lòng tràn đầy nghi vấn.Thánh Nhân viễn cổ Cổ Thiên Thư làm sao có thể sống đến thời đại này?

Dùng Thần Nguyên dịch phong ấn bản thân, chỉ có Đại Đế cổ xưa mới có thể luyện hóa, chẳng lẽ Vô Thủy Đại Đế vẫn còn tại thế?

Nhưng mặt khác, câu chữ Cổ Thiên Thư để lại lại nói rằng cam nguyện hộ lăng Vô Thủy Đại Đế cả đời, chẳng lẽ có nghĩa là Đại Đế trên đạo đài thực ra đã qua đời?Đấu Chiến Thắng Phật núi Tu Di cũng từng ghé thăm nơi này, thực sự nằm ngoài dự liệu của họ, dù sao đó cũng là một Đại Thánh pháp lực vô biên.

Hắc Hoàng hậm hực nói: “Con khỉ thối đó, đúng là chẳng phải thứ tốt lành gì.” Sở Hoang nghe vậy khẽ cười: “Ngươi, lúc trước không phải đã bị nó ‘sửa’ rồi sao?” Hắc Hoàng lập tức nghẹn lời, có vẻ hơi ngượng nghịu, chọn cách im lặng.May mắn thay, Sở Hoang không hỏi thêm, chỉ bước lên bậc thang dẫn lên đạo đài.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức vội vàng đi theo.

Chỉ cảm thấy mỗi bước chân như giẫm lên mây, khí tức hỗn độn trắng xóa xung quanh như thiên quân vạn mã xông tới, mang lại một cảm giác áp bách nặng nề gần như nghẹt thở.Sở Hoang nhíu chặt mày, cảm nhận được sức mạnh hỗn độn cường đại kia, như muốn nuốt chửng ba người.

Đoạn Đức và Hắc Hoàng bám sát phía sau Sở Hoang, đều có thể nhìn thấy những trận văn Đại Đế dày đặc trong hư không, phức tạp như mạng nhện, tỏa ra uy áp khiến người ta kinh sợ.

Những trận văn này là sát trận do Vô Thủy Đại Đế để lại, uy lực của nó đủ để khiến bất kỳ Thánh Nhân nào cũng phải khiếp sợ.

Nếu không có Sở Hoang đối kháng, e rằng họ đã bị áp chết rồi.

“Chủ nhân, như vậy có quá mạo hiểm không?” Hắc Hoàng không kìm được lo lắng hỏi, giọng nói hơi run rẩy.

Đoạn Đức cũng nuốt nước bọt, có chút sợ hãi nói: “Đế văn không tì vết, Thánh Nhân cũng khó thoát chết.

Tôi… tôi thực sự phải tiếp tục sao?”Sở Hoang lại vẻ mặt bình thản, trầm giọng nói: “Đã đến đây rồi, không thể bỏ cuộc giữa chừng.” Nói xong, anh thôi động Vĩnh Hằng Bất Diệt Giới Bát.

Một luồng sức mạnh cường đại từ trong cơ thể tuôn ra, đối kháng với uy áp do trận văn Đại Đế tạo ra.

Vĩnh Hằng Bất Diệt Giới của Sở Hoang như một tấm khiên kiên cố không thể phá vỡ, vững chắc bảo vệ ba người trong đó.Dưới sự che chở của Sở Hoang, Đoạn Đức và Hắc Hoàng cũng cảm thấy an tâm hơn một chút.

Họ bám sát bước chân Sở Hoang, từng bước từng bước leo lên.

Mỗi bước đi, như thể vượt qua một thời đại, cảm nhận sự tang thương và cô độc mà Vô Thủy Đại Đế để lại.

Cuối cùng, họ đã lên đến đỉnh đạo đài.Ở trung tâm đạo đài, họ thấy một thân ảnh hùng vĩ.

Người đó ngồi quay lưng lại, tóc đen rủ xuống như thác nước, tỏa ra một vẻ uy nghiêm và cô độc khó tả.

Tồn tại từng quét ngang cửu thiên thập địa, vô địch thiên hạ đó, lúc này lại cô độc ngồi ở đó, như đang trải qua sự tịch mịch và cô độc vạn cổ.

“Từ cả thế giới là địch, đến cả thế giới đều tịch mịch…” Sở Hoang lẩm bẩm, “Bi ai của Đại Đế cổ xưa sao?” Đoạn Đức và Hắc Hoàng đều im lặng, không thể tưởng tượng được cảm giác đứng trên đỉnh thế giới nhưng lại cô độc một mình là như thế nào.Trên đạo đài hùng vĩ, khí hỗn độn mờ mịt, như bao trùm nơi đó trong một bầu không khí thần bí.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhìn thân ảnh cao lớn đang ngồi đó, trong lòng tràn đầy kính ý vô tận.

Họ không hẹn mà cùng quỳ xuống, Hắc Hoàng thậm chí còn bật khóc.

“Bái kiến Vô Thủy Đại Đế!” Hắc Hoàng nghẹn ngào nói, Đoạn Đức cũng theo sát bày tỏ lòng sùng kính.Tuy nhiên, Sở Hoang lại đứng một bên, ánh mắt thâm thúy nhìn thân ảnh đó.

Anh khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Chỉ là một cái bóng mà thôi.” Hắc Hoàng và Đoạn Đức nghe vậy sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên phát hiện thân ảnh cao lớn đó đã biến mất.

Trên đạo đài một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh, chỉ còn lại khí hỗn độn lượn lờ trong làn sương mịt mờ.

Với tâm trạng phức tạp, họ đứng dậy, từng bước đi về phía trước, cẩn thận quan sát từng tấc đất.Trên đạo đài cổ kính khắc đầy dấu vết của thời gian, như đang kể về sự tịch mịch và cô độc cả đời của Đại Đế cổ xưa.

“Đại Đế… thực sự không còn nữa sao?” Đoạn Đức lẩm bẩm, giọng nói mang theo một chút mất mát khó che giấu.

Hắc Hoàng thì kiên định cho rằng Đại Đế đã vũ hóa phi tiên: “Đại Đế chắc chắn đã siêu việt phàm trần, phi thăng tiên giới!” “Không, tôi nghĩ Đại Đế đã hóa đạo.” Đoạn Đức lắc đầu nói, “Hòa nhập vào thiên

địa, trở thành một phần của vũ trụ.” Một người một chó tranh luận không ngừng, mỗi người một ý.

Sở Hoang thì lặng lẽ đi phía trước, ánh mắt thâm thúy kiên định, như đang tìm kiếm những manh mối quan trọng.Đột nhiên, ánh mắt anh bị một bộ tiên y phía trước thu hút.

Bộ tiên y đó nằm yên lặng ở vị trí trung tâm đạo đài, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, như đang kể về sự huy hoàng và vinh quang của chủ nhân cũ.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức đồng thời dừng tranh luận, cẩn thận đi đến bên cạnh tiên y, trong mắt tràn đầy kính sợ và tò mò.

“Có phải là tiên y Đại Đế để lại không?” Đoạn Đức khẽ hỏi, như sợ làm kinh động đến sự tĩnh lặng và trang trọng đó.Hắc Hoàng thì kích động nhìn tiên y: “Không sai, chắc chắn là bảo vật Đại Đế để lại trước khi phi thăng tiên giới!” Đoạn Đức lúc này lại tập trung sự chú ý vào những cây Dược Vương.

“Theo tôi thấy, chúng ta nên hái những cây thuốc này trước đã.” Đoạn Đức có chút mong đợi nói, đồng thời nhìn về phía Sở Hoang.

Sở Hoang khẽ gật đầu, dẫn Hắc Hoàng và Đoạn Đức xuyên qua giữa những đạo văn dày đặc.Những đạo văn này là sát trận không tì vết do Vô Thủy Đại Đế để lại, ẩn chứa uy lực vô thượng.

Tuy nhiên, có sự che chở của Sở Hoang, những đạo văn đó không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Hắc Hoàng và Đoạn Đức.

“Những đạo văn này thật thần kỳ, như thể có sinh mệnh vậy.” Đoạn Đức kinh thán nói, vừa nói vừa đưa tay chạm vào những đạo văn ẩn hiện.Hắc Hoàng thì căng thẳng nhìn tay Đoạn Đức: “Cẩn thận đấy, đừng kích hoạt cơ quan.” Sở Hoang thì có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, nhìn quanh, ánh mắt thâm thúy.

Ba người tiếp tục tiến lên, thác nước hỗn độn từ đạo đài đổ xuống, trong dòng chảy lẫn lộn khí tức hỗn độn vô tận, như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Tuy nhiên, bên cạnh thác nước, lại sinh trưởng từng cây Dược Vương xanh tươi.Nhiều hơn hẳn so với phía dưới!

“Trời ơi, nhiều Dược Vương cổ như vậy!” Đoạn Đức kích động la lớn.

Hắc Hoàng cũng phấn khích nhảy cẫng lên: “Tôi phát tài rồi!

Mỗi cây Dược Vương cổ này đều có thể kéo dài tuổi thọ bốn trăm năm, đơn giản là một kho tàng thần kỳ không thể ước lượng!” Sở Hoang che chở một người một chó, để họ đi hái.

Khi hái xong cây Dược Vương cổ cuối cùng, Đoạn Đức và Hắc Hoàng kích động đến run rẩy cả người.Nhìn những bảo vật đầy trong tay, họ như nhìn thấy hy vọng về tuổi thọ vô tận và sự thăng tiến tu vi.

“Tôi tổng cộng hái được mười ba cây Dược Vương cổ!” Đoạn Đức phấn khích tuyên bố.

Hắc Hoàng cũng kích động bổ sung: “Nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ chấn động thiên hạ!

Chương 273

Trừ Tử Sơn ra, e rằng cả thiên hạ cũng không tìm ra được nhiều Dược Vương cổ như vậy!" Sở Hoang đứng ở rìa đạo đài, ánh mắt thâm thúy nhìn xuống phía dưới.Anh quay đầu nhìn Đoạn Đức và Hắc Hoàng bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Các cậu nghĩ, bên dưới ẩn chứa điều gì?" Đoạn Đức nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi cẩn thận trả lời: "Chủ nhân, nếu Vô Thủy Đại Đế thật sự vẫn lạc, phía dưới có thể là mộ thất.

Nhưng muốn thăm dò bí mật trong đó, e rằng không dễ dàng." Sở Hoang khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, "Bây giờ không phải lúc, tôi sẽ rời khỏi đây trước." Anh quay người chuẩn bị dẫn Đoạn Đức và Hắc Hoàng rời khỏi nơi thần bí và nguy hiểm này.Tuy nhiên, khi chuẩn bị rút lui, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết, như thể cánh cửa địa ngục đã mở ra.

Từ bốn phương tám hướng, vô số thân ảnh đen kịt khô quắt xuất hiện, điên cuồng xông về phía họ.

Đoạn Đức nhìn một cái, kinh hãi kêu lên: "Chủ nhân, đây đều là bộ hạ của Bất Tử Thiên Hoàng!

Mỗi người đều là thần tướng thời thần thoại ngày xưa, tuy hiện tại không còn pháp lực, nhưng nhục thân vẫn cực kỳ khủng bố!" Hắc Hoàng cũng căng thẳng lại gần Sở Hoang: "Chủ nhân, chúng ta phải làm gì?" Sở Hoang giữ bình tĩnh, hít sâu một hơi, trên người bùng phát ra ánh sáng chói lọi, bao bọc ba người trong đó.Những thần tướng khô quắt đó dừng bước trước ánh sáng, như thể trong lòng sinh ra sự sợ hãi.

Sở Hoang sắc mặt không đổi, ngay sau đó, anh ta đẩy một chưởng

ra, trong lòng bàn tay bùng phát ra ánh sáng rực rỡ, ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Theo một chưởng được đẩy ra, những thần tướng phía trước như bị một lực lượng vô hình bao phủ, thân ảnh của chúng bắt đầu trở nên mờ ảo, như thể bị một năng lượng cường đại nuốt chửng.

Ngay sau đó, những thân ảnh thần tướng đó lần lượt biến mất, như thể bị Sở Hoang một chưởng trực tiếp xóa bỏ sự tồn tại.

Trong nháy mắt, đám thần tướng vốn dày đặc đã không còn tồn tại.Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Gió âm gào thét, trong đại điện như chìm vào đêm tối vĩnh hằng, oán khí như những xúc tu đen kịt, quấn quanh mọi ngóc ngách, khiến không gian vốn tĩnh lặng trở nên quỷ dị và áp bức.

Đột nhiên, một trận cười lạnh lẽo vang vọng trong đại điện trống trải, như tiếng gọi từ sâu trong địa ngục, khiến người ta rợn tóc gáy.

Phía sau thi thể khô đen đó, một thân ảnh nguy nga từ từ bước ra, mỗi bước đi dường như khiến nhiệt độ trong đại điện giảm đi vài phần, như thể ngay cả không khí cũng bị đóng băng.Khi hoàn toàn bước vào dưới ánh đèn, hình tượng đáng sợ đó khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Toàn thân bị bao phủ bởi những sợi lông đỏ dài, những sợi lông đó như vật sống, lấp lánh ánh sáng u lạnh dưới ánh đèn mờ ảo.

Trên mặt hắn cũng mọc đầy lông đỏ, chỉ lộ ra một đôi mắt âm u, lấp lánh sự oán độc và phẫn nộ.

Đôi mắt đó thâm sâu lạnh lẽo, như hai đầm nước lạnh, nhìn chằm chằm phía trước, toát ra một sự điên cuồng muốn hủy diệt mọi thứ.Hắc Hoàng và Đoạn Đức đứng một bên, bị cảnh tượng kinh khủng đột ngột này dọa cho run rẩy bần bật.

Hắc Hoàng răng va vào nhau lạch cạch, run rẩy hỏi: “Chủ… chủ nhân,… cái gì vậy?” Sở Hoang lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, nhìn sâu vào con quái vật lông đỏ đó một cái, chậm rãi nói: “Nguyên Thiên Sư Trương Lâm.” Tóc Trương Lâm điên cuồng bay trong gió, cùng với oán khí xung quanh, dường như tạo thành một cơn lốc màu đỏ.Cơn lốc đó mang theo tiếng “ù ù” đáng sợ, hoành hành trong đại điện, toàn bộ bên trong Tử Sơn đều bị bầu không khí âm u bao phủ, như thể thực sự biến thành âm phủ địa phủ.

Những lệ quỷ xung quanh dưới sự sai khiến của oán khí đó, gào thét xông về phía trước.

Giọng Trương Lâm lạnh lẽo khàn đặc, nhìn chằm chằm Sở Hoang, từng chữ từng câu hỏi: “Kẻ nào, dám làm chuyện như vậy!” Sở Hoang đối mặt với Nguyên Thiên Sư đáng sợ, nhưng sắc mặt không đổi, lạnh nhạt nói: “Ta là Sở Hoang, niệm tình ngươi cũng là một mạch Nguyên Thiên Sư, hôm nay tha cho ngươi một mạng.

Nhanh chóng lui đi, nếu không, chỉ có đường chết.”Trương Lâm nghe vậy đại nộ, lông đỏ trên người dường như càng thêm chói mắt, trong hai mắt lộ ra sát ý nồng đậm.

Hắn gầm lên một tiếng, xông về phía Sở Hoang, luồng oán khí và sát khí đó gần như ngưng tụ thành thực thể.

Sở Hoang nhìn Trương Lâm đang xông tới, khẽ lắc đầu, thở dài nói: “Cứng đầu không linh hoạt.” Nhưng, đối mặt với công kích điên cuồng của Trương Lâm, anh không chọn cách trực tiếp xóa sổ, hai tay kết ấn, điều động lực lượng đạo tắc của bản thân.Một luồng sức mạnh huyền ảo từ trên người Sở Hoang phát ra, dần dần hình thành một pháp trận khổng lồ, bao phủ Trương Lâm vào trong.

Công kích hung hãn ban đầu của Trương Lâm dần trở nên vô lực trong pháp trận, sắc điên cuồng trong mắt hắn cũng bắt đầu từ từ phai

nhạt, bị thay thế bằng một sự mê mang sâu sắc.

Sở Hoang chậm rãi mở miệng, giọng nói như xuyên thấu thời không, trực tiếp đi sâu vào tâm hồn Trương Lâm: "Trương Lâm, ngươi từng là Nguyên Thiên Sư, hẳn phải biết Thiên Đạo có thường, vạn vật có trật tự.

Giờ đây, ta giúp ngươi khôi phục thần trí, hy vọng ngươi có thể quay trở lại chính đạo."Theo lời Sở Hoang vừa dứt, sức mạnh trong pháp trận dần dần thấm vào cơ thể Trương Lâm, tẩy rửa oán khí và sự điên cuồng trong lòng hắn.

Ánh mắt Trương Lâm dần trở nên trong suốt, hắn chậm rãi quỳ xuống đất, dập đầu lạy Sở Hoang: "Đa tạ tiền bối không giết, giúp tôi khôi phục thần trí." Sở Hoang gật đầu, nói: "Tôi cũng tu hành Nguyên Thiên Thư.

Vì vậy, tôi không giết ngươi, cũng hy vọng ngươi có cơ hội quay lại chính đạo, tiếp tục con đường tu hành của mình." Trương Lâm nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia cảm kích.Im lặng một lát, hắn đột nhiên khẩn cầu: "Tiền bối, tôi có một việc muốn cầu.

Không biết tiền bối có thể nguyện ý giúp tôi một tay không?" Sở Hoang khẽ nhướn mày, hỏi: "Vì Dao Trì Thánh Nữ sao?" Trương Lâm kích động gật đầu: "Đúng vậy!

Cầu tiền bối cứu cô ấy!" Sở Hoang nhìn Trương Lâm thật sâu, trong tay đột nhiên xuất hiện ba cây Dược Vương lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt.Những cây thảo dược quý giá này ẩn chứa sức sống mạnh mẽ, có lẽ có thể giúp ích cho Trương Lâm.

"Ba cây Dược Vương, ngươi cầm lấy, có thể giúp cứu cô ấy." Sở Hoang bình tĩnh nói, đưa Dược Vương cho Trương Lâm.

Trương Lâm nhận lấy Dược Vương, trong mắt lóe lên một tia

cảm kích.

Hắn biết rõ sự quý giá của những Dược Vương này, càng hiểu rõ ý nghĩa của hành động này của Sở Hoang.

"Đa tạ tiền bối!" Trương Lâm trịnh trọng nói, sau đó cẩn thận thu lại Dược Vương.Sở Hoang khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Anh quay người ra hiệu cho Hắc Hoàng và Đoạn Đức, ba người liền chuẩn bị rời khỏi nơi thần bí này.

Lại một lần nữa xuyên qua tinh không Vô Thủy, rồi vượt qua long mạch, cuối cùng họ cũng rời khỏi cấm địa này.

"Khí tức của vùng đất này…" Hắc Hoàng khịt mũi, nói: "Chủ nhân, xem ra chúng ta đã ở đó không ít thời gian rồi."Đoạn Đức cũng gật đầu, nói: "Dù sao đó cũng có thể là nơi Vô Thủy Đại Đế tọa hóa, pháp tắc khác biệt, e rằng bên ngoài đã qua mấy năm rồi." "Đi trước đã." Sở Hoang lạnh nhạt nói.

Nhiệm vụ của anh là chứng đạo trong vòng trăm năm.

Bây giờ chỉ mấy năm đã bước vào cảnh giới Chuẩn Đế.

Nhưng một bước tiếp theo, không biết cần bao lâu!Hai người một chó nhanh chóng đến một thành trì gần đó.

Đi trên đường, loáng thoáng nghe thấy người qua đường bàn tán xôn xao, nói về những chuyện đại sự chấn động thiên hạ gần đây.

"Nghe nói gì chưa?

Thần Linh Cốc xuất thế rồi!" Một tu sĩ thần bí nói với bạn.

"Xuất thế thì xuất thế, có ảnh hưởng gì đến tôi đâu?" Một tu sĩ khác dường như không bận tâm.Tu sĩ trước đó vội vàng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Lần này không giống, họ đã ra lời, muốn nhân tộc giao ra đầu Thánh Thể, nếu không thì tuyên bố sẽ giết sạch đại tộc họ

Diệp.” Nghe vậy, bước chân Sở Hoang khẽ dừng lại, nhíu chặt mày.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức cũng nhận thấy sự khác thường của chủ nhân, nhìn nhau.

Hắc Hoàng chớp chớp mắt, vẻ mặt tò mò hỏi: “Chủ nhân, người Thần Linh Cốc sao đột nhiên muốn ra tay với Diệp Hắc vậy?

Thằng nhóc đó làm gì mà chọc phải phiền phức lớn thế?”Đoạn Đức cũng gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu: “À, tôi nhớ Diệp Hắc khá kín tiếng mà, lần này sao lại gây ra động tĩnh lớn thế?

Chúng ta có nên đi tìm xem có giúp được gì không?” Sở Hoang nghe lời hai người, trong lòng thầm suy tư.

Anh khẽ nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia sáng thâm thúy.

Quả nhiên, Diệp Hắc cuối cùng đã chọc giận người Thần Linh Cốc.Hơn nữa, điều đó cũng cho thấy mấy năm nay Diệp Hắc quả thực đã trưởng thành không ít, có thể thu hút sự chú ý của thế lực cấp bậc như vậy rồi.

Anh khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: “Không cần tìm.

Với tính cách của Diệp Hắc, cậu ta hẳn sẽ trực tiếp xuất hiện, cứng đối cứng với những người đó.” Hắc Hoàng và Đoạn Đức nghe vậy sững sờ.

Họ nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.Hắc Hoàng không kìm được hỏi: “Chủ nhân, người chắc chứ?

Diệp Hắc… có ứng phó được không?” Sở Hoang khẽ mỉm cười: “Nếu những người Thần Linh Cốc đó không biết xấu hổ, để một số cao thủ lão bối ra tay đối phó Diệp Hắc, tôi tự nhiên cũng sẽ ra tay.” Hắc Hoàng nghe xong, cười nói: “Ha ha!

Nếu mấy lão già Thần Linh Cốc đó thật sự dám lấy lớn hiếp nhỏ,

vậy thì để chủ nhân xử đẹp họ!" Tiếp tục đi, lại nghe thấy một số tu sĩ bàn tán."Thần Linh Cốc thật bá đạo, không chỉ yêu cầu nhân tộc tự tương tàn sát, còn đe dọa muốn diệt Nam Lĩnh Man Tộc." Một tu sĩ lớn tuổi thở dài nói.

"À, nghe nói dãy núi bên ngoài Thần Linh Cốc chỉ sau một đêm đã trở nên cây cối um tùm khắp nơi, quả thực là thần tích!" Một tu sĩ khác đầy kinh ngạc.

Lúc đó, một tu sĩ có tin tức linh thông thần bí nói: "Các ngươi có biết không?

Nghe nói Thần Linh Cốc sở dĩ chần chừ chưa ra tay với Nam Lĩnh Man Tộc là vì biết trong Man Tộc có một Tôn Chiến Thần tồn tại." "Chiến Thần?

Vậy chẳng phải càng không dám chọc vào sao?" Có người kinh hô.

"Không dám chọc cũng phải chọc!

Thần Linh Cốc đã ra lời rồi, muốn Nam Lĩnh Man Tộc đưa ra một lời giải thích.

Đơn giản là tín hiệu khai chiến!" Tu sĩ có tin tức linh thông vẻ mặt nghiêm trọng.Diễn biến của sự việc cũng nhanh chóng hơn.

Hành động truy sát của Thần Linh Cốc vẫn tiếp diễn, thế lực của chúng trải rộng khắp Bắc Vực, tìm kiếm mục tiêu.

Tuy nhiên, khi tiếng gió và tiếng hạc kêu khắp nơi, một thân ảnh bất ngờ đột nhiên xuất hiện ở Bắc Vực.

Ngày hôm đó, ánh nắng chiếu rọi đại địa Bắc Vực, trong một không gian yên tĩnh, đột nhiên bùng phát ra một trận dao động năng lượng kịch liệt.Một luồng hoàng kim huyết khí như rồng cuồn cuộn bay lên, chấn động tất cả tu sĩ có mặt.

Mọi người đều nhìn về phía đó, chỉ thấy một thanh niên mặc hắc bào kiêu ngạo đứng thẳng, ánh mắt kiên định, khí tức tỏa ra trên người khiến người ta phải kinh sợ.

"Đám cháu trai Thần Linh Cốc, ta, Nhân Tộc Thánh Thể Diệp Hắc, sẽ lấy mạng các ngươi ở Bắc Vực!" Giọng Diệp Hắc như sấm sét cuồn cuộn truyền đi, chấn động tâm linh mỗi người.Mọi người kinh ngạc, nhìn Diệp Hắc, cảm nhận khí tức cường đại tỏa ra trên người hắn, luồng hoàng kim huyết khí đó, sức sống tràn trề đó, tuyệt đối không sai, chính là dấu hiệu của Nhân Tộc Thánh Thể!

Cao thủ Thần Linh Cốc nghe tin vội vàng đến, nhìn Diệp Hắc trước mặt, trong mắt lóe lên một tia kinh sợ.

Nhưng dù sao cũng là cao thủ Thái Cổ Vương Tộc, họ nhanh chóng trấn tĩnh lại.

"Diệp Hắc, gan lớn thật, dám khiêu khích Thần Linh Cốc ta!" Một vị cao thủ Thần Linh Cốc lạnh giọng nói.Diệp Hắc lạnh lùng cười, trong mắt lộ ra sát ý vô tận: "Tôi không chỉ muốn khiêu khích, mà còn muốn diệt toàn tộc Thần Linh Cốc!

Bây giờ, ra một đứa, tôi giết một đứa, ra một đôi, tôi giết một đôi!" Cao thủ Thần Linh Cốc phẫn nộ, đồng loạt ra tay, công về phía Diệp Hắc.

Nhưng Diệp Hắc lại không hề sợ hãi, thân hình lóe lên, mỗi lần ra tay đều lấy đi sinh mạng một kẻ địch.Tin tức nhanh chóng lan truyền, toàn bộ Bắc Vực đều chấn động vì nó.

Mọi người bàn tán xôn xao, biết rằng trận chiến truy sát và phản truy sát này đã nâng lên một độ cao mới.

Vào thời khắc then chốt này, Nam Lĩnh Man Tộc cũng bày tỏ thái độ của mình.

Họ tuyên bố bảo vệ Diệp Hắc, đối đầu với Thần Linh Cốc.Tin tức này càng khiến toàn bộ Nam Vực chấn kinh không thôi.

Chương 274

“Man Tộc ta tuy không tranh chấp với thế gian, nhưng không có nghĩa là ta sợ chuyện!” Giọng tộc trưởng Man Tộc vang vọng trên không Bắc Vực, “Diệp Hắc là bằng hữu của Man Tộc ta, ai động đến hắn, chính là kẻ địch của Man Tộc ta!” “Đám nhóc Thần Linh Cốc, muốn đánh nhau, lão tử Man Tộc này sẽ phụng bồi đến cùng!” Giọng tộc trưởng Man Tộc như chuông đồng, lời nói toát ra sự vô úy và hào khí.Thần Linh Cốc sau khi biết phản ứng của Man Tộc thì rơi vào một mảnh tĩnh lặng.

Họ không hề dự liệu Man Tộc sẽ có phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Mặc dù vậy, Thần Linh Cốc vẫn giữ thái độ kiêu căng, gửi triệu tập đến tộc trưởng Man Tộc, yêu cầu ông ta đến Bắc Vực đối mặt giải thích.

Tộc trưởng Man Tộc không chút do dự từ chối: “Man Tộc ta hành sự luôn lỗi lạc, không cần giải thích với bất kỳ ai!

Ta thân là tộc trưởng, sao có thể vì một câu nói mà hạ mình đi đến đó?”Trong Thần Linh Cốc có người gầm lên giận dữ: “Cái đám man di này đúng là cứng đầu không linh hoạt!

Nếu không phải dựa vào một Thánh Nhân viễn cổ sắp hóa đạo, ta một trận có thể san bằng chúng!” Không khí căng thẳng không ngừng leo thang, Thần Linh Cốc càng cứng rắn hơn khi yêu cầu Nam Lĩnh Man Vương phải đích thân đến tạ tội, đồng thời giao ra Nhân Tộc Thánh Thể Diệp Hắc.Nếu không, sẽ đe dọa áp dụng hậu quả nghiêm trọng.

Man Tộc đối với điều này cười khẩy: “Muốn đánh thì đánh, chẳng lẽ Man Tộc ta lại sợ sao?” Cả tộc đoàn kết một lòng, chuẩn bị nghênh

đón một trận tử chiến sinh tử.

Cổ Vương Bắc Vực phát ra tiếng gầm chiến chói tai: “Ta muốn hủy diệt triệt để Nam Lĩnh Man Tộc, không để lại một kẻ sống sót!”Tiếng gào thét chấn động núi sông đại địa, khiến tất cả mọi người rợn người.

Chiến hạm Thần Linh Cốc bắt đầu bay lên không, chuẩn bị xuyên qua vực môn, thẳng tiến Nam Lĩnh.

Đại chiến sắp nổ ra, mọi người dường như có thể dự kiến Nam Lĩnh sắp diễn ra cảnh máu tanh và đồ sát.

Tin tức như gió, nhanh chóng lan truyền khắp vùng đất này, Sở Hoang bên này tự nhiên cũng nghe được tin tức chấn động.

Hắc Hoàng ve vẩy cái đuôi lớn, cảm thán: “Chuyện này đúng là làm lớn rồi nha, Diệp Hắc lần này gây ra động tĩnh không nhỏ.” Đoạn Đức vuốt cằm, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng: “Man Tộc, cũng khá trọng nghĩa khí, lúc này dám đứng ra giúp Diệp Hắc, không đơn giản.”Sở Hoang nghe vậy, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười đầy ẩn ý, anh nheo mắt nói: “Nếu chuyện đã làm lớn rồi, vậy chúng ta cũng đi hóng chuyện náo nhiệt đi.

Biết đâu, có thể gặp được vài chuyện thú vị.” Hắc Hoàng nghe vậy lập tức tinh thần, tai khẽ động: “Hóng chuyện náo nhiệt?

Ha ha, cái này tôi giỏi!

Chúng ta đi nhanh đi!” Đoạn Đức cũng gật đầu, trong mắt lấp lánh sự tò mò và mong đợi: “Chủ nhân nói không sai, cảnh tượng lớn như vậy, sao có thể thiếu tôi chứ?

Hơn nữa, tôi cũng muốn xem Man Tộc rốt cuộc có phong thái thế nào.”Sở Hoang đứng dậy, vung tay áo: “Vậy đừng chậm trễ nữa, chúng ta lập tức khởi hành, đi tới Man Tộc.” Rìa địa phận Man Tộc,

mây chiến giăng kín.

Số lượng lớn chiến thuyền như những quái thú thép khổng lồ, lặng lẽ neo đậu trong hư không, chờ đợi cơn bão sắp ập đến.

Các chiến sĩ Thái Cổ Tộc của Thần Linh Cốc, mỗi người đều bá khí ngút trời, sát khí tỏa ra trên người, như muốn nhuộm cả vùng trời đất này thành ý giết chóc.Bên phía Man Tộc, chiến sĩ mặc giáp, cầm binh khí, ánh mắt kiên định quyết tuyệt.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho trận tử chiến với Thần Linh Cốc, chỉ chờ một tiếng lệnh, sẽ bất chấp thân mình xông vào trận địch.

Tuy nhiên, vào thời khắc căng thẳng như dây cung sắp đứt, một Thánh Nhân hình dung khô gầy đột nhiên xuất hiện trên chiến trường.

Thân hình ông ta gầy yếu, như thể một cơn gió có thể thổi ngã, nhưng ánh mắt lại thâm thúy lạnh nhạt, như thể vạn vật thế gian không đủ để khiến cảm xúc của ông ta dao động.Ông ta lạnh nhạt mở miệng, giọng nói tuy khàn đặc, nhưng lại tràn đầy bá khí không thể xem thường: “Người Thần Linh Cốc, chịu chết đi!” Biến cố bất ngờ khiến mọi người đều kinh ngạc.

Hắc Hoàng từ xa nhìn vị Thánh Nhân kia, tò mò hỏi: “Ai thế?

Tự nhiên lại xuất hiện?” Đoạn Đức nheo mắt quan sát một lát, nhíu mày nói: “Khí tức này, có chút quen thuộc?” Sở Hoang cười nhạt, giải thích: “Diệp Hắc đó chiếm giữ một thi hài Thánh Nhân, mượn đó mà phát lực thôi.

Trông cũng được, màn kịch này càng ngày càng có ý nghĩa.” Nghe Sở Hoang giải thích, Hắc Hoàng và Đoạn Đức đều lộ vẻ bừng tỉnh.

Hắc Hoàng lẩm bẩm: “Thằng nhóc đó, cũng có chút thủ đoạn đấy, thảo nào dám khiêu khích Thái Cổ tộc.” “Mấy năm không gặp, tiến bộ không nhỏ nha.” Đoạn Đức cũng cười hì hì nói.

Họ không chớp mắt nhìn chằm chằm Diệp Hắc ở trung tâm chiến trường, mong đợi màn thể hiện tiếp theo.

Người của Thần Linh Cốc thì bị sự khiêu khích bất ngờ này chọc giận.

Các tồn tại Thái Cổ tộc liên tục tụ tập, sức mạnh của họ như tinh hải mênh mông, sâu không lường được.

Trong số đó, một cường giả cấp Tổ Vương của Thái Cổ tộc, mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Diệp Hắc, một luồng sát khí ngưng trọng tràn ngập không khí.

"Nhân tộc, lại dám khiêu chiến uy nghiêm của Thái Cổ tộc ta!" Cường giả Tổ Vương lạnh lùng nói, âm thanh như gió Bắc lạnh giá trong mùa đông, sắc bén thấu xương.

Thái Cổ Tổ Vương, chính là tồn tại cấp độ Thánh Nhân.

Diệp Hắc hóa thân thành Thánh Nhân sừng sững dưới bầu trời, ánh mắt kiên định sâu thẳm, như có thể nhìn thấu vạn cổ trường không.

"Sức mạnh của Thái Cổ tộc quả thực cường đại, nhưng tôi không phải đến khiêu chiến, mà là tìm kiếm con đường cùng tồn tại." "Hừ, Nhân tộc nhỏ yếu cũng xứng cùng Thái Cổ tộc ta cùng tồn tại sao?" Cường giả Tổ Vương khinh thường nói, vung bàn tay lên, nhất thời bầu trời tràn ngập ráng mây, mặt đất tuôn ra thần liên.

Các loại ánh sáng hội tụ thành một biển thần huy hoàng tráng lệ, hung hăng lao về phía Diệp Hắc.

"Vô lượng quang, vô lượng kiếp, vô lượng năng, vĩnh thế trấn áp!" Cường giả Tổ Vương quát lớn, sức mạnh trong biển thần trong nháy mắt ngưng tụ thành một chùm sáng, thẳng tiến về phía Diệp Hắc.

Diệp Hắc không hề sợ hãi, thôi động sức mạnh Thánh Nhân, đối đầu trực diện với chùm sáng đó, từng bước ép sát cường giả Tổ Vương.

Hư không dưới sức mạnh của hai người không ngừng đổ nát, ánh sáng hỗn độn ẩn hiện, như thể khai mở ra một thế giới nhỏ.

"Không phải Thánh Nhân thật sự, mà là Nhân tộc Thánh Thể nhập chủ!" Cường giả Tổ Vương nhìn ra thân phận thật sự của Diệp Hắc, cười lạnh một tiếng, "Hừ, chết đi!" "Dù tôi không phải Thánh Nhân thật sự, cũng có sức mạnh để chống lại ngươi." Diệp Hắc bình thản nói, ánh mắt lóe lên tia sáng kiên định.

Cường giả Tổ Vương lại lần nữa phát động công kích, biển thần cuồn cuộn, chùm sáng như rồng, thẳng tới Diệp Hắc.

Trận chiến của hai người làm rung chuyển cả trời đất, vô số Man tộc dưới cổ uy áp đều quỳ rạp xuống đất.

Nhưng Diệp Hắc lại như Chiến Thần sừng sững không đổ, dựa vào Thánh Thể Đạo Pháp và thân thể Thánh Nhân, bức lui cường giả Tổ Vương mấy bước.

"Không tệ, Nhân tộc." Ánh mắt cường giả Tổ Vương lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng vẫn không từ bỏ tấn công, "Nhưng ngươi không thể sống sót, hôm nay nhất định phải chết!" "Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã." Diệp Hắc cười lạnh một tiếng, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ, khoảnh khắc sau đã xuất hiện sau lưng cường giả Tổ Vương, tung ra một quyền.

Cường giả Tổ Vương phản ứng cực nhanh, xoay người vỗ ra một chưởng, va chạm với nắm đấm của Diệp Hắc.

Nhất thời trời đất vang lên một tiếng nổ lớn, thân ảnh hai người đồng thời bay ngược ra xa.

Bỗng nhiên, một bóng đen âm thầm tiếp cận, như quỷ mị đánh lén về phía Diệp Hắc.

"A!" Diệp Hắc rên lên một tiếng, lưng đột nhiên bị một luồng sức mạnh cường đại đánh trúng, cả người như diều đứt dây bay đi, ngã mạnh xuống đất.

"Đồ vô sỉ, đánh lén!" Chúng nhân tộc phẫn nộ gào thét, nhưng lại bó tay không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai vị Thái Cổ Tổ Vương liên thủ, chuẩn bị ra tay hạ sát Diệp Hắc trọng thương.

Cùng lúc đó, Thánh Nhân Man tộc cảm ứng được nguy cơ bên cạnh, thân hình vừa động, muốn ra tay tương trợ.

Nhưng, một vị Thái Cổ Tổ Vương khác lại xuất hiện giữa không trung, trực tiếp ngăn cản đường đi của ông ta.

"Đối thủ của ngươi là ta." Vị Thái Cổ Tổ Vương kia lạnh lùng nói, toàn thân phát ra khí tức cường đại, khóa chặt Thánh Nhân Man tộc.

Ánh mắt Thánh Nhân Man tộc lóe lên một tia phẫn nộ, "Thái Cổ tộc thật ti tiện vô sỉ, lấy đông hiếp ít, lại còn đánh lén!" Là Man tộc, bản thân họ cực kỳ khinh bỉ loại hành vi này!

"Thành vương bại khấu, yếu thịt mạnh ăn, đạo lý từ xưa đã vậy." Thái Cổ Tổ Vương khinh thường cười nói, "Hôm nay, ngoan ngoãn chịu chết đi!" Chúng nhân tộc phía dưới nhìn thấy cảnh này, trong lòng chấn kinh không thôi.

Chưa từng thấy nhiều cường giả cấp Thánh Nhân như vậy, thực lực của Thái Cổ tộc quả thực quá khủng bố.

"Làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt nhìn Thánh Nhân của tộc bị giết sao?" Có người sốt ruột hỏi.

“Điều chúng ta có thể làm bây giờ là tin tưởng vào vị Cổ Chi Thánh Hiền và Thánh Nhân Man tộc.

Nhất định sẽ tìm ra đột phá khẩu, đánh bại những kẻ Thái Cổ tộc vô sỉ này!” Một cường giả Nhân tộc khác nghiến răng nghiến lợi nói.

Các chiến sĩ Man tộc cũng cực kỳ phẫn khái.

“Giết!

Giết sạch những Thái Cổ tộc đó!” Các chiến sĩ Man tộc điên cuồng gầm lên, xông về phía trước.

Lúc này, Diệp Hắc trọng thương lại một lần nữa đứng dậy.

Lau vết máu khóe miệng, trong mắt lóe lên tia sáng kiên định, “Giết tôi ư?

Không dễ vậy đâu!” Hai vị Thái Cổ Tổ Vương nhìn nhau, đồng thời phát động công kích mãnh liệt về phía Diệp Hắc.

Nhưng, Diệp Hắc lại dựa vào thực lực kinh người, hết lần này đến lần khác hóa nguy thành an, cùng hai vị Tổ Vương triển khai tử đấu.

Hắc Hoàng trong mắt lóe lên vẻ sốt ruột và phẫn nộ, quay sang Sở Hoang, sốt ruột nói: “Chủ nhân, thấy Diệp Hắc khốn cảnh như vậy, chẳng lẽ ngài không ra tay sao?

Những Thái Cổ Tổ Vương đó thật sự quá vô sỉ rồi!” Đoạn Đức cũng sốt sắng phụ họa: “Đúng vậy, Chủ nhân, tình huống này chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hay là tôi đi giúp một tay?

Tuy tôi có thể không phải đối thủ của những Tổ Vương đó, nhưng ít nhất cũng có thể phân tán sự chú ý của họ.” Tay cầm Thôn Thiên Ma Quán, tuy không phải đối thủ, nhưng cũng có thể giúp một tay.

Sở Hoang lại chỉ cười nhạt, ánh mắt sâu thẳm nhìn về một hướng, chậm rãi nói: "Đừng vội, cứ xem đã." Mọi người theo ánh mắt Sở Hoang nhìn đi, chỉ thấy một thân ảnh phá vỡ hư không, như sao băng xẹt qua bầu trời, giáng xuống giữa chiến cục hỗn loạn.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thân ảnh bất ngờ này thu hút.

Đó là một thân ảnh trẻ tuổi anh vũ, dung mạo kiên nghị, nhưng vẻ tang thương trong đôi mắt lại cho thấy những trải nghiệm phi thường.

Mặc một bộ y sam trắng như tuyết, nhẹ nhàng bay theo gió, như một vị thần tiên bước ra từ trong mộng cảnh.

Bước đi trên ráng chiều, như mơ như ảo, khoảnh khắc phong hoa đó khiến người ta không kìm được mà muốn quỳ bái.

Chương 275

"…" Hắc Hoàng và Đoạn Đức đồng thời kinh hô.

Vẻ mặt vốn từ tốn của Thái Cổ Tổ Vương trong khoảnh khắc này trở nên ngưng trọng, cảm nhận được uy hiếp chưa từng có.

Ba vị Tổ Vương nhìn nhau, không cần nói nhiều, liền liên thủ xuất kích, muốn nhanh chóng giải quyết Diệp Hắc trước mắt.

Trên bầu trời, năng lượng hội tụ thành một dòng lũ hung mãnh, công kích của Thái Cổ Tổ Vương như cơn bão hủy thiên diệt địa, cuốn về phía Diệp Hắc.

Nhưng, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, kèm theo một tiếng nổ vang trời động đất, bầu trời như bị xé rách, một cái lò đỏ như máu xuất hiện giữa không trung, trên đó khắc họa những đồ án thần điểu và mặt trời cổ xưa bí ẩn.

Xung quanh cái lò, ráng mây như máu, rực rỡ chói mắt, các loại pháp tắc giao thoa kích động, phát ra tiếng đạo trời nổ vang.

Biến cố bất ngờ này khiến ba vị Thái Cổ Tổ Vương trở tay không kịp.

Chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể kháng cự từ trời giáng xuống, cưỡng ép đẩy lùi họ.

Trong đó, một vị Tổ Vương thậm chí còn bị trọng thương trực tiếp, thân thể gần như bị đánh nát, đau đớn ngã xuống đất.

Mọi người kinh ngạc nhìn lên bầu trời, thấy vị Thần linh tóc bạc trắng chậm rãi giáng xuống.

Thân hình oai vệ, phong thái tuyệt thế.

“Khương Thần Vương!” Diệp Hắc kinh hô thành tiếng, trong mắt tràn đầy kính ý và cảm kích.

Mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra đó chính là tồn tại trong truyền thuyết, tuyệt đại Thần Vương Khương Thái Hư!

“Khương Thần Vương!” Trong đám đông bùng nổ những tiếng hoan hô, nhiều người xúc động đến rơi lệ.

“Đa tạ Thần Vương cứu mạng!” Diệp Hắc cúi mình hành lễ với Khương Thái Hư.

Khương Thái Hư mỉm cười, xua tay nói: “Ngươi là niềm kiêu hãnh của Nhân tộc ta, cũng là hậu bối trong tộc, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn.” Ánh mắt ông chuyển sang ba vị Thái Cổ Tổ Vương kia, thần sắc trở nên lạnh lẽo: “Các ngươi, sinh vật Thái Cổ, hết lần này đến lần khác xâm phạm lãnh địa Nhân tộc ta, hôm nay nhất định phải trả giá!” Các Thái Cổ Tổ Vương nhìn nhau, cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Khí tức của vị Nhân tộc Thần Vương trước mắt quá cường đại, khiến họ nảy sinh e ngại.

Tuy nhiên, là cường giả trong số các sinh vật Thái Cổ, họ không định lùi bước.

“Hừ!

Nhân tộc Thần Vương thì đã sao?

Ba chúng ta liên thủ, chưa chắc đã sợ ngươi!” Một vị Thái Cổ Tổ Vương lạnh lùng hừ nói.

Khương Thái Hư khinh thường cười: “Vậy thử xem sao.” Thần Vương áo trắng Khương Thái Hư lơ lửng giữa không trung, thần sắc thong dong, đối mặt với sáu Đại Tổ Vương vây công, vẫn giữ vững phong thái siêu phàm thoát tục.

Trên bầu trời, tòa Thần Lô màu máu dường như trở thành trung tâm của trời đất, phóng ra ánh sáng vô lượng.

Giữa ráng mây đỏ rực, thần tắc vô tận, tiếng đại đạo nổ vang không ngớt bên tai.

Sáu Đại Tổ Vương tuy liên thủ, nhưng vẫn không chống đỡ nổi thế công của Khương Thái Hư, từng khúc xương trong cơ thể họ đều kêu răng rắc, như thể có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Đúng lúc đó, vị Cổ Vương thứ bảy cuối cùng cũng ra tay.

Hóa thành một luồng ánh sáng trắng mờ mịt vô lượng, như ngân hà đổ xuống, lấy thân hợp đạo, triển hiện khí tức cường đại vô song.

"Thiên thế bất hủ, vạn kiếp bất hoại, đạo pháp vô biên, khai thiên tích địa!" Cùng với lời chú niệm trong miệng, ông ta cầm một chiếc rìu thần khổng lồ, mạnh mẽ chém xuống chiếc Lô máu giữa hư không.

Một nhát rìu như muốn khai thiên tích địa, khí hỗn độn tuôn ra, hiện lên khí tức của một thế giới mới.

Mọi người kinh thán không ngớt, thực lực của vị Cổ Vương này cường đại đến mức như thể thật sự có thể khai thiên tích địa.

Nhưng, đối mặt với nhát rìu kinh thiên động địa, Thần Vương áo trắng Khương Thái Hư lại không hề sợ hãi.

Hai tay kết ấn, giữa ráng mây đỏ bốc hơi, Hằng Vũ Lô rực rỡ không ngừng bay lên, trực tiếp chặn đứng nhát rìu đó.

Trên Lô, chín con Thần Hoàng lao ra, một vầng mặt trời hiển hóa ngay tại chỗ, Đế uy cuồn cuộn, như thể binh khí Cực Đạo Đế chân chính giáng lâm.

Va chạm kịch liệt ngay sau đó, vầng mặt trời đó va chạm với rìu

thần, phát ra ánh sáng bất hủ.

Toàn bộ thiên địa đều sụp đổ, như muốn hủy diệt mọi thứ.

“Oanh!” Tiếng va chạm cực lớn vang dội trời đất, khiến tất cả mọi người đều mất thính giác trong chốc lát.

Khi mọi người khôi phục thính giác, bên tai vẫn vang vọng tiếng nổ chói tai.

Một cú va chạm khủng khiếp khiến mặt trời khắc trên Hằng Vũ Lô vỡ tan, chiếc rìu khổng lồ khai thiên kia cũng hóa thành lưu quang tiêu tán trong không trung.

Ba động do giao kích tạo thành đáng sợ như một cuộc đại phá diệt, như thể xuyên thủng cửu trọng thiên!

Trận văn bảo vệ của Man tộc cũng suýt bị xé rách, uy lực của trận chiến này quả thực quá khủng khiếp.

Sau trận chiến, trời đất một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn thân ảnh Thần Vương áo trắng Khương Thái Hư trên bầu trời, tràn đầy kính sợ và sùng bái.

Đúng lúc này, một luồng khí tức khủng bố đột nhiên tràn ngập giữa trời đất.

Luồng khí tức cổ xưa như cơn gió dữ trong đêm tối, mang theo bá khí hủy diệt mọi thứ, đột ngột quét về phía Khương Thái Hư.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tim mình thắt lại, như bị một lực lượng vô hình bóp nghẹt cổ họng.

Nguồn gốc của luồng khí tức đó, là một Đại Thánh!

Thân ảnh mờ ảo, nhưng uy áp phát ra từ toàn thân lại khiến người ta không thở nổi.

Ông ta ra tay, không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, chỉ đơn giản là một chưởng vỗ ra, nhưng chưởng đó lại như mang theo sức mạnh của cả vũ trụ, trực tiếp trấn sát về phía Khương Thái Hư.

Khương Thái Hư sắc mặt ngưng trọng, biết rõ thực lực của vị Đại Thánh này vượt xa mình, nhưng không hề lùi bước, toàn lực thao túng pháp tắc để đối kháng.

Hai tay ông ta nhanh chóng kết ấn, từng sợi dây pháp tắc liên tục bay ra từ tay, nghênh đón chưởng khủng bố đó.

Nhưng, chênh lệch thực lực thật sự quá lớn.

Dây pháp tắc của Khương Thái Hư trong nháy mắt tan rã dưới chưởng của vị Đại Thánh kia, như tờ giấy mỏng không chịu nổi một đòn.

Dư ba của luồng lực lượng kinh khủng đó trực tiếp đánh thẳng vào Khương Thái Hư, khiến ông ta như bị sét đánh, cả người bay ngược ra sau, trong miệng phun ra máu tươi.

Vị Đại Thánh kia lạnh lùng hừ một tiếng, âm thanh như băng giá: "Nhân tộc có thiên tài như vậy, thật nằm ngoài dự liệu của ta.

Nhưng đáng tiếc, không thể giữ lại, tất cả đều phải chết!" Trong một khoảnh khắc, mọi người đều ngẩn ra.

Trơ mắt nhìn Khương Thái Hư bị trọng thương, nhưng lại bất lực.

Trong một khoảnh khắc nghẹt thở đó, một giọng nói uy nghiêm và lạnh lùng khác đột nhiên vang lên trên bầu trời: "Ta thấy kẻ nên chết là ngươi!" Cùng với giọng nói đó hạ xuống, sức mạnh pháp tắc khủng bố từ trời giáng xuống, như sự phẫn nộ của thần linh, trực tiếp câu nạp vị Đại Thánh Thái Cổ Vương tộc đó từ trong hư không.

Sức mạnh đó cường đại đến mức như có thể xé rách trời đất,

khiến người ta nảy sinh kính sợ.

Vị Đại Thánh Thái Cổ Vương tộc đó bị luồng sức mạnh này trói chặt, không thể động đậy mảy may.

Trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên không ngờ sẽ có biến cố như vậy.

Chưa kịp để vị Đại Thánh kia phát ra bất kỳ âm thanh nào, thân ảnh Sở Hoang chậm rãi hiện ra.

Khí thế toàn thân như hồng, ánh mắt lạnh lẽo như băng, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Anh giơ tay vung lên, luồng sức mạnh pháp tắc câu nạp Đại Thánh kia trong nháy mắt siết chặt, trực tiếp trấn sát vị Đại Thánh Thái Cổ Vương tộc đó!

Một cường giả cấp Đại Thánh như vậy đã bị trấn sát dễ dàng!

"Sở tiền bối!" Khương Thái Hư nhìn về phía anh, kích động không thôi.

Lúc này!

Ánh mắt Sở Hoang ôn hòa lướt qua Khương Thái Hư, nhẹ nhàng giơ tay, đầu ngón tay lưu chuyển đạo văn huyền ảo, những đạo văn này như có sinh mệnh, từ từ hòa vào cơ thể Khương Thái Hư, chữa lành vết thương trong trận chiến của ông.

Khương Thái Hư chỉ cảm thấy một luồng ấm áp lan khắp toàn thân, vết thương lại khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ông không khỏi cảm kích nhìn về phía Sở Hoang, cúi đầu thật sâu: "Đa tạ Sở tiền bối." Sở Hoang chỉ khẽ gật đầu, sau đó, ánh mắt anh chuyển sang Diệp Hắc, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng.

Diệp Hắc thấy vậy, trong lòng rùng mình, vội vàng tiến lên mấy bước, quỳ một gối xuống, hai tay ôm quyền, cung kính nói: “Diệp Hắc tham kiến Tộc trưởng, trận chiến này tuy hiểm nguy, nhưng Diệp Hắc luôn ghi nhớ lời Tộc trưởng dạy bảo, không dám có chút lơ là.” Sở Hoang khẽ mỉm cười, đỡ Diệp Hắc dậy, ôn hòa nói: “Biểu hiện của cậu, tôi đều đã thấy.

Không hề lùi bước, quả thực không làm mất mặt danh tiếng của Sở tộc chúng ta.” Diệp Hắc nghe vậy, xúc động đến vành mắt đỏ hoe, liên tục nói lời cảm ơn.

Ngay sau đó, ánh mắt Sở Hoang chuyển sang những tồn tại Thái Cổ tộc của Thần Linh Cốc đang bị trói buộc tại chỗ, lộ vẻ kinh hãi.

Ánh mắt anh sâu thẳm lạnh lẽo, chỉ một cái nhìn lướt qua, những cường giả Thái Cổ tộc đó liền như bị sét đánh, từng người một đều bị trọng thương, thậm chí có người tại chỗ thảm thiết kêu gào ngã xuống đất, miệng thổ huyết, trong mắt tràn đầy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trước điều chưa biết.

Chương 276

"Thần Linh Cốc, nơi này không tồi, khá thích hợp làm tộc địa ngoại tộc của Sở tộc ta." Giọng nói của Sở Hoang không cao, nhưng lại rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

Ngừng một lát, ánh mắt anh lướt qua những vương giả Thái Cổ tộc kia, tiếp tục nói: "Tôi cho các ngươi ba ngày để rút khỏi Thần Linh Cốc.

Ba ngày sau, Sở tộc ta sẽ chính thức tiếp quản.

Khi đó, nếu tôi phát hiện trong Thần Linh Cốc vẫn còn Thái Cổ tộc lưu lại, giết không tha!" Lời nói chưa dứt, Sở Hoang nhẹ nhàng vung tay áo, một luồng lực lượng vô hình trong nháy mắt tác động lên những vương giả Thái Cổ tộc đó.

Chỉ thấy vẻ mặt kinh hãi của họ càng thêm thậm tệ, tu vi lại trong nháy mắt sụt giảm, từ cảnh giới Thánh Nhân cao cao tại thượng liền rớt xuống ngàn trượng, miệng phun máu tươi, từng người một ngất xỉu tại chỗ, bất tỉnh nhân sự.

Cảnh này khiến tất cả những người có mặt đều chấn động không thôi.

Lúc này, ánh mắt Sở Hoang rơi vào vị Thánh Nhân Man tộc với vẻ mặt tang thương kia.

"Lần này, ngươi bảo vệ Diệp Hắc, có công lao." Sở Hoang bình tĩnh nói.

Sau đó, anh khẽ khàng lấy ra từ trong tay áo một cây Dược Vương tinh oánh trong suốt, tỏa ra linh quang nhàn nhạt, đưa cho Thánh Nhân Man tộc.

“Vật tạ lễ, nhận lấy đi.” Giọng Sở Hoang trầm ổn hữu lực, từng chữ đều rõ ràng truyền vào tai mỗi người có mặt, “Cây Dược Vương này, tuy không thể cải tử hoàn sinh, nhưng cũng có thể giúp ngươi kéo dài tuổi thọ mấy trăm năm.” Thánh Nhân Man tộc run rẩy hai tay nhận lấy Dược Vương, trong mắt lóe lên tia sáng khó tin.

Ông ta nhìn chằm chằm vào thần thảo trong tay, cảm nhận khí tức sinh mệnh phả vào mặt, trong lòng kích động vô vàn.

Sau một lát, ông ta hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc, rồi cúi người thật sâu về phía Sở Hoang, trong giọng nói mang theo sự kích động và cảm kích khó che giấu: “Sở tiền bối, đại ân đại đức của ngài, Man tộc chúng tôi trên dưới không thể nào quên!

Dược Vương không chỉ cứu mạng tôi, mà còn ban cho Man tộc chúng tôi hy vọng và tương lai mới.

Tôi đại diện cho toàn thể Man tộc, xin gửi đến ngài lòng kính trọng cao cả nhất và sự cảm ơn sâu sắc nhất!” Chúng nhân Man tộc thấy vậy, cũng đều quỳ rạp xuống đất, thành kính hành lễ.

Trong lòng họ tràn đầy chấn động và cảm động, một cây Dược Vương đối với Man tộc, không chỉ là sự tiếp nối sinh mệnh, mà còn là hy vọng phát triển của cả tộc quần.

“Cảm ơn Sở Hoang tiền bối!

Cảm ơn Nhân tộc!” Các chiến sĩ Man tộc đồng thanh hô lớn, âm thanh vang vọng mây xanh, tràn đầy lòng cảm kích đối với Sở Hoang và Nhân tộc.

Sau khi Sở Hoang sắp xếp mọi việc thỏa đáng, ánh mắt anh chuyển sang Hắc Hoàng và Đoạn Đức, phân phó: “Hắc Hoàng, Đoạn Đức, hai ngươi đưa Diệp Hắc đi chuẩn bị, năm ngày sau, tôi sẽ tổ chức một thịnh yến tại Thần Linh Cốc, mời khách bốn phương, cùng

nhau chứng kiến thịnh cử này." Hắc Hoàng nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn, nhưng sau đó lại nhíu mày, có vẻ hơi lo lắng: "Chủ nhân, thế lực của Thái Cổ tộc rất lớn mạnh, trong đó từng sinh ra Bất Tử Thiên Hoàng và Đấu Chiến Thánh Hoàng các cường giả chí cường, vạn nhất họ để lại hậu thủ hoặc di tích trong Thần Linh Cốc, e rằng sẽ có phiền phức không nhỏ." Sở Hoang thản nhiên cười, như thể đã có kế hoạch sẵn trong lòng: "Không cần lo lắng, Đấu Chiến Thánh Hoàng cả đời cương liệt bá đạo, đạo tâm cao xa, không thèm để lại cạm bẫy ám hại.

Còn về Bất Tử Thiên Hoàng, bố cục của hắn thâm sâu, nhưng Thần Linh Cốc không phải trọng điểm của hắn, không cần quá lo lắng." Chuyển giọng, ngữ khí trở nên không thể nghi ngờ: "Ba ngày sau, nếu trong Thần Linh Cốc vẫn còn dư nghiệt Thái Cổ tộc lưu lại, bất kể tu vi cao thấp, ta nhất định sẽ đích thân ra tay, quét sạch tất cả, không để lại hậu hoạn." Hắc Hoàng nghe vậy, trong lòng chấn động, cảm nhận sự kiên định và quyết tâm trong lời nói của Sở Hoang, không khỏi rùng mình kính sợ, vội vàng gật đầu đáp lời: "Chủ nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ lo liệu chuyện này thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không để xảy ra bất kỳ sự cố nào." Đoạn Đức cũng bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, Chủ nhân, có tôi ở đây, đảm bảo sẽ không để bất kỳ gió thổi cỏ lay nào ảnh hưởng đến sự thuận lợi của thịnh yến." Sở Hoang khẽ gật đầu, bày tỏ sự công nhận đối với lòng trung thành và năng lực của hai người.

Sau đó, thân hình khẽ động, không gian quanh anh như bị một lực vô hình vặn vẹo, trong nháy mắt xuyên phá hư không, để lại một gợn sóng nhàn nhạt.

Trong hư không, Sở Hoang tay cầm Thẻ Tộc Trưởng, ánh sáng lóe lên, đã vững vàng hạ xuống trong Tổ Địa Sở tộc.

Nhìn quanh, chỉ thấy trong Tổ Địa mây mù lượn lờ, linh khí nồng

đậm, còn nồng hơn trước, như thể mỗi tấc đất đều ẩn chứa sinh cơ bừng bừng.

Sở Hoang trong lòng thầm gật đầu, rất hài lòng với việc Tổ Địa đang dần dần tiến hóa.

Không dừng lại lâu, Sở Hoang đi thẳng vào đại điện ở trung tâm Tổ Địa.

Đại điện nguy nga trang nghiêm, trên những cột đá cổ kính khắc họa những đồ đằng phức tạp, mỗi nét bút đều toát lên vẻ trầm mặc của thời gian và lịch sử huy hoàng của Sở tộc.

Bước vào đại điện, Sở Hoang quen thuộc đi đến vị trí chủ tọa ngồi xuống, nhắm mắt ngưng thần một lát, rồi từ từ mở đôi mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng quyết đoán.

"Triệu tập hậu duệ thế hệ mới của Sở tộc đến đại điện." Giọng Sở Hoang vang vọng trong đại điện, mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Chẳng bao lâu, mấy thân ảnh trẻ trung đầy khí thế vội vã bước vào đại điện, đều là những nhân tài kiệt xuất của thế hệ mới Sở tộc, mỗi người đều có vị trí quan trọng trong tộc.

Thấy Sở Hoang, họ đều hành lễ, thái độ cung kính.

"Tộc trưởng triệu kiến chúng tôi, không biết vì chuyện gì?" Trong đó, một hậu duệ sớm đã bước vào Tứ Cảnh là Sở Thiên Tiếu mở miệng hỏi.

Anh ta chưa đến ba mươi tuổi, nhưng đã bước vào Tứ Cảnh, là một trong những nhân vật dẫn đầu.

Sở Hoang khẽ mỉm cười, ánh mắt lướt qua mọi người, chậm rãi nói: "Hôm nay triệu các ngươi đến đây, là để nói cho các ngươi biết, Sở tộc chúng ta, muốn ở thế giới Nhất Diệp Già Thiên, kiến lập tộc

địa.

Các ngươi, có nguyện ý theo ta cùng nhau khai thác lãnh thổ không?" Mọi người nghe vậy, đều kích động vô vàn.

"Chúng tôi, nguyện ý đi theo Tộc trưởng!" "Có thể theo Tộc trưởng khai thác tộc địa, chúng tôi vô cùng vinh hạnh!" Mọi người đều hành lễ, lớn tiếng nói.

Sở Hoang nhìn những đại diện của thế hệ trẻ này, trong mắt lóe lên một tia cười hài lòng.

"Chư vị, tương lai của Sở tộc, đều ký thác vào các ngươi.

Hãy về chuẩn bị trước, ba ngày sau xuất phát, cùng nhau tạo nên vinh quang mới cho Sở tộc." Cùng với lời nói hạ xuống, mọi người đều cúi mình hành lễ.

"Vâng, Tộc trưởng!

Chúng tôi nhất định không phụ sự kỳ vọng, ba ngày sau, đúng giờ xuất phát!" "Được, đi đi." Sở Hoang lại lần nữa vẫy tay, ý bảo họ có thể rời đi.

Đợi đến khi đại điện một lần nữa trở về tĩnh lặng, Sở Hoang đứng dậy, đi xuyên qua đại điện, hướng về một phía.

Xuyên qua con đường nhỏ quanh co uốn khúc, Sở Hoang đến một nơi vô cùng đặc biệt trong Sở tộc, đó chính là sân chơi mà anh tự tay xây dựng trước đây.

Nơi này khác với sự trang nghiêm và cổ kính của Tổ Địa, các thiết bị giải trí đầy màu sắc lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, như thế giới cổ tích trong giấc mơ của trẻ thơ.

Không khí tràn ngập mùi kẹo bông và bỏng ngô, hòa lẫn với tiếng cười vô tư của trẻ nhỏ, tạo thành một bức tranh ấm áp và sống động.

Sở Hoang chậm rãi bước vào sân chơi, ánh mắt tìm kiếm trong đám đông, nhanh chóng khóa chặt thân ảnh quen thuộc của Tiểu Niếp Niếp.

Thời gian dường như đặc biệt khoan dung với cô bé, mặc dù lần cuối Sở Hoang trở về là chuyện của mười năm trước, nhưng dáng vẻ của Tiểu Niếp Niếp vẫn như xưa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn treo nụ cười ngây thơ vô tội, đang cùng một nhóm trẻ con ngồi trên ngựa gỗ quay tròn bảy màu, theo nhịp điệu âm nhạc lên xuống, tiếng cười trong trẻo dễ nghe.

Sở Hoang không kìm được mà chậm lại bước chân, sợ làm kinh động niềm vui thuần khiết này.

Không lâu sau, Tiểu Niếp Niếp trong một lần quay bất chợt ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua rào chắn bảy màu của ngựa gỗ quay tròn, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Sở Hoang.

Cô bé đầu tiên ngẩn ra, sau đó trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc mừng rỡ, như thể nhận ra "Đại ca ca" đã nhiều năm không gặp.

"Đại ca ca!" Tiểu Niếp Niếp từ trên ngựa gỗ quay tròn nhảy xuống, chạy nhanh về phía Sở Hoang, thân hình nhỏ bé nhảy nhót dưới ánh nắng mặt trời, như một chú chim nhỏ vui vẻ.

Sở Hoang cúi xuống, dang rộng vòng tay đón lấy cái ôm của Tiểu Niếp Niếp.

Tiểu Niếp Niếp lao vào lòng anh, như một chú mèo nhỏ cọ cọ má anh, giọng nói non nớt nói: "Đại ca ca, đã lâu không về, Niếp Niếp nhớ anh lắm!" Sở Hoang trong lòng trỗi dậy một luồng ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Tiểu Niếp Niếp.

Những đứa trẻ xung quanh cũng bị cảnh này thu hút, lũ lượt vây quanh, tò mò và hưng phấn đánh giá vị Đại ca ca đột nhiên xuất hiện

này.

“Tộc trưởng!” Mấy tộc nhân xung quanh nhận ra Sở Hoang, vội vàng tiến lên.

Sở Hoang gật đầu, ý bảo không cần để ý, cứ làm việc của họ.

Tiểu Niếp Niếp thì ngẩng đầu, dùng đôi mắt trong trẻo như nước nhìn Sở Hoang, trong giọng nói mang theo một tia chờ mong và bất an: “Đại ca ca, Niếp Niếp có thể đi cùng anh ra ngoài không?

Ở đây tuy vui, nhưng Niếp Niếp cũng muốn cùng anh đi xem thế giới bên ngoài.” Sở Hoang hơi suy nghĩ, nói: “Tiểu Niếp Niếp, thế giới bên ngoài có những điều tốt đẹp, nhưng cũng có rất nhiều người xấu.

Họ có thể làm hại Niếp Niếp, vì vậy Đại ca ca bây giờ không thể đưa Niếp Niếp đi.

Nhưng, đừng lo lắng, đợi Đại ca ca trở nên mạnh hơn, có thể đánh bại tất cả những kẻ làm hại Niếp Niếp, tôi nhất định sẽ đưa Niếp Niếp đi.” Sự tồn tại của Tiểu Niếp Niếp quá đặc biệt, để tránh ảnh hưởng của Hoang Cổ Cấm Địa đối với cô bé, anh phải để cô bé ở lại.

Đợi đến khi anh chứng đạo bước vào Thập Nhất Cảnh, đưa cô bé đi cũng không muộn.

Tiểu Niếp Niếp tuy có chút thất vọng, nhưng hiểu chuyện gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự tin tưởng đối với Sở Hoang: “Vậy Niếp Niếp sẽ ngoan ngoãn đợi Đại ca ca về.” Khí tức đặc biệt của Thánh Thể khiến cô bé sẽ không hoài nghi.

Lúc này, ánh mắt Sở Hoang chuyển sang một cậu bé khác bên cạnh, cậu bé đó giữa lông mày toát ra một luồng khí tức phi phàm.

Cẩn thận đánh giá cậu bé một lượt, rồi chậm rãi mở miệng: “Đã thức tỉnh Thánh Thể?” Cậu bé vừa nghe, trong mắt lóe lên một tia kiêu ngạo, ưỡn ngực trả lời: “Vâng, Tộc trưởng!

Con đã thức tỉnh Thánh Thể!" Sở Hoang hài lòng gật đầu, sau đó ngón tay khẽ vung, một luồng kim quang ấm áp từ đầu ngón tay bắn ra, chuẩn xác không sai lầm mà điểm vào giữa trán cậu bé.

Cậu bé chỉ cảm thấy một luồng thông tin khổng lồ dâng trào vào đầu óc, cả người trong nháy mắt ngây ra tại chỗ, bắt đầu chìm đắm trong luồng thông tin đó, tỉ mỉ tìm hiểu.

Bên cạnh, mẹ của cậu bé thấy vậy, kích động đến mức gần như muốn khóc.

Vội vàng chạy đến trước mặt Sở Hoang, quỳ rạp xuống đất, giọng nói run rẩy: "Đa tạ Tộc trưởng truyền đạo!" Sở Hoang khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Không cần như vậy, đều là hậu duệ của Sở tộc ta, ta tự nhiên sẽ dốc sức bồi dưỡng.

Mỗi một đứa trẻ có thiên phú, đều là tương lai của Sở tộc ta." "Trong vòng ba ngày, tôi sẽ ở lại trong tộc, truyền đạo thụ nghiệp.

Những đứa trẻ có thiên phú trong tộc, đều có thể đến đại điện, tôi sẽ đích thân dạy đạo tu hành." Lời này vừa nói ra, đám đông xung quanh lập tức sôi trào, bất kể là trẻ nhỏ hay người lớn, đều lộ ra vẻ kích động và chờ mong.

Họ biết, đây là cơ hội ngàn năm có một, có thể được Tộc trưởng đích thân chỉ điểm, không nghi ngờ gì là phúc khí lớn nhất.

Ba ngày thời gian trôi qua nhanh chóng, Sở Hoang vẫn luôn ở lại Tổ Địa Sở tộc, dốc hết ruột gan truyền thụ, vô tư chia sẻ tâm đắc tu hành và kinh nghiệm quý báu của bản thân cho thế hệ trẻ trong tộc.

Cùng với sự kết thúc của buổi giảng giải cuối cùng, Sở Hoang đứng dậy, nói với mọi người: "Ba ngày thời gian tuy ngắn, nhưng thấy sự trưởng thành và lĩnh ngộ của các ngươi, tôi cảm thấy rất vui mừng.

Bây giờ, đã đến lúc đưa những gì đã học vào thực tiễn.” Nói xong, Sở Hoang dẫn theo các cao thủ của thế hệ trẻ Sở tộc, xuyên thấu hư không.

Chương 277

Đến bên ngoài Thần Linh Cốc, chỉ thấy Hắc Hoàng, Đoạn Đức và Diệp Hắc đã đợi từ lâu.

Thấy Sở Hoang, họ đều hành lễ, Hắc Hoàng còn vẫy đuôi, hưng phấn nói: "Cung nghênh Tộc trưởng!

Mọi thứ trong Thần Linh Cốc đã chuẩn bị xong, đang đợi ngài phát lệnh đó." Sở Hoang khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua cửa vào Thần Linh Cốc trống trải không người, cười nhạt nói: "Xem ra những Thái Cổ tộc đó cũng biết điều, không làm ra sự phản kháng vô vị." Chúng nhân Sở tộc theo Sở Hoang bước vào Thần Linh Cốc, trong nháy mắt bị linh khí nồng đậm nơi đây làm chấn động.

Hít sâu một hơi không khí trong lành, chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể dâng trào, tu vi dường như cũng có một chút thăng cấp vi diệu.

Không ít người lộ vẻ kích động, đều cảm thán Thần Linh Cốc quả nhiên danh bất hư truyền.

Sở Hoang thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt, sau đó quay người ra lệnh cho mọi người: "Hai ngày sau, tôi sẽ tổ chức khánh điển tại đây, mời khách bốn phương, cùng nhau chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng của Sở tộc.

Các ngươi hãy nhanh chóng tiến vào các nơi trong Thần Linh Cốc, đảm bảo mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng, không được có sai sót." Chúng nhân Sở tộc nghe vậy, đều vâng mệnh rời đi, mỗi người đều bận rộn.

Hai ngày sau.

Thịnh yến lập tộc của Sở tộc như đã hẹn được tổ chức.

Toàn bộ phủ đệ Sở tộc đèn lồng giăng mắc, náo nhiệt phi phàm,

khắp nơi tràn ngập không khí vui mừng khánh hỉ.

Bên ngoài phủ đệ, từng tòa đại trận phát ra khí tức uy nghiêm cường đại, như thể bảo vệ vinh quang và tôn nghiêm của Sở tộc.

Sở Hoang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, thần sắc trang trọng uy nghiêm.

Hai bên trái phải, Hắc Hoàng và Đoạn Đức ngẩng cao đầu đứng thẳng, trên mặt một người một chó đều nở nụ cười đắc ý và tự hào, có thể sánh vai cùng Sở Hoang là vinh dự lớn lao.

Diệp Hắc thì cùng mấy thiếu niên tài tuấn Sở tộc bận rộn một bên, hoặc chỉ huy người hầu bố trí địa điểm, hoặc đích thân tiếp đón khách quý, bận đến không ngừng nghỉ.

Đột nhiên, một tiếng hô lớn phá vỡ sự bận rộn và náo nhiệt của khung cảnh: "Có khách!" Mọi người đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tuyệt Đại Thần Vương Khương Thái Hư dẫn theo một nhóm nhân vật quan trọng của Khương gia chậm rãi bước vào.

Sự xuất hiện của ông, không nghi ngờ gì đã tăng thêm vài phần trọng lượng cho thịnh yến này.

Khương Thái Hư thần sắc trang nghiêm, tiến lên một bước, cúi đầu thật sâu trước Sở Hoang: "Sở tiền bối, chúc mừng Sở tộc lập tộc.

Nguyện Sở tộc xương thịnh phồn vinh, trường tồn cùng thế giới." Giọng nói của ông hùng hồn kiên định, vang vọng khắp phủ đệ.

Sở Hoang khẽ mỉm cười, đáp lễ: "Đa tạ mỹ ý của Khương Thần Vương, Sở tộc nhất định sẽ nỗ lực, không phụ lòng mong đợi của mọi người." Khương Thái Hư gật đầu, sau đó dâng lên một phần hạ lễ hậu hĩnh.

Sở Hoang nhận lấy lễ vật, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Trong những lễ vật này, không chỉ có bảo vật luyện khí quý giá, mà còn có một số dị vật hiếm thấy khó tìm trên đời.

Anh cảm khái nói: "Khương Thần Vương thật sự quá khách khí, phần hậu lễ này Sở mỗ xin ghi nhớ trong lòng." "Sở tiền bối quá khách khí rồi!" Khương Thái Hư chịu sủng nhược kinh.

Sau đó, Sở Hoang giới thiệu mấy thiếu niên tài tuấn Sở tộc cho Khương Thái Hư.

Khi ánh mắt Khương Thái Hư rơi vào họ, trên mặt ông lộ ra vẻ khó tin.

Trong số những người trẻ tuổi này, lại có tồn tại Thánh Thể và Chân Long Bảo Thể!

Ông kinh thán nói: "Sở tộc quả nhiên nhân tài kiệt xuất, thảo nào có thể bồi dưỡng ra cao nhân như Sở tiền bối." Đúng lúc Sở Hoang và Khương Thái Hư đang trò chuyện, lại có khách mới đến.

Đó là đại diện Man tộc, do Thánh Nhân Man tộc đích thân dẫn đội.

Không chỉ đông đảo về số lượng, khí thế hùng hậu, thể hiện sự hào sảng và sức mạnh của Man tộc.

Thánh Nhân Man tộc đi đến trước mặt Sở Hoang, cúi đầu thật sâu, sau đó hai tay dâng lên một hộp gỗ cổ kính, trầm giọng nói: "Sở tiền bối, tộc chúng tôi trong một lần thám hiểm vô tình phát hiện một bảo vật do Chuẩn Đế Nhân tộc lưu lại.

Hôm nay đặc biệt dâng bảo vật này lên, để bày tỏ lòng kính trọng của tộc chúng tôi đối với Sở tiền bối và Sở tộc." Sở Hoang nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia hứng thú, nhận lấy hộp gỗ, khẽ gật đầu nói: "Đa tạ mỹ ý của bằng hữu Man tộc, phần hậu lễ này Sở mỗ xin nhận." Sau đó, đích thân mời Thánh Nhân Man tộc lên ghế trên.

Cùng với sự xuất hiện của Man tộc, không khí thịnh yến càng

thêm cao trào.

Ngay sau đó, các thế lực hàng đầu cũng lần lượt phái đại diện đến chúc mừng.

Đại diện các đại gia tộc và Thánh Địa như Cơ gia, Dao Trì Thánh Địa, đều mang theo những hạ lễ quý giá, bày tỏ lòng chúc mừng đối với việc Sở tộc lập tộc.

Sở Hoang thấy khách đông, liền phân phó Hắc Hoàng và Đoạn Đức tiếp đãi.

Hai người đắc ý nhận lấy nhiệm vụ này, đứng ở cổng phủ đệ đón khách.

Hắc Hoàng một thân áo bào đen, uy phong lẫm lẫm: "Cảm ơn các vị đã chiếu cố đến đây, đa tạ, đa tạ!" Bình thường tuy cậy thế Sở Hoang nên cực kỳ kiêu ngạo, nhưng hôm nay là ngày náo nhiệt, cũng không dám gào loạn.

Đoạn Đức thì một thân cẩm y hoa phục, bận rộn hướng dẫn khách vào chỗ, đồng thời không quên trưng bày nội hàm của Sở tộc.

"Các vị xin hãy xem, đây chính là phủ đệ Sở tộc chúng tôi, những trận pháp này, đều là cấp Chuẩn Đế!" Một người một chó, lúc này kẻ xướng người họa, khiến không khí hiện trường càng thêm nhiệt liệt.

Khách quý đều gật đầu khen ngợi, bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với nội hàm và thực lực của Sở tộc.

Dâng lên hạ lễ, có linh thảo tiên dược quý giá, có pháp khí bí tịch cổ xưa, mỗi phần lễ vật đều vô cùng quý giá.

Nhanh chóng, cùng với một tiếng lệnh của Sở Hoang, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Sở Hoang đứng dậy, nâng chén kính mọi người có mặt.

“Chư vị, hôm nay Sở tộc ta lập tộc tại Thần Linh Cốc, cảm ơn sự ủng hộ và chiếu cố của các vị.” Sở Hoang nói, trong mắt toát ra vẻ kiên định và tự tin, “Sở tộc ta tuy còn non trẻ, nhưng có sự trợ giúp hết mình của các vị, tôi tin tưởng chúng ta nhất định có thể bén rễ tại mảnh đất này, và lớn mạnh phồn vinh.” Mọi người nghe vậy, đều đồng loạt nâng chén đáp lại, trong miệng nói: “Sở tiền bối quá khách khí rồi, có thể chứng kiến sự quật khởi của Sở tộc, chúng tôi cũng cảm thấy vinh hạnh.” Sở Hoang khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: “Những người có mặt hôm nay, đều là bằng hữu.

Trong Thần Linh Cốc, chúng ta không phân biệt gì, mọi người cứ thoải mái uống rượu, nhất định phải tận hứng.” Cùng với lời Sở Hoang hạ xuống, mọi người đồng thanh hoan hô, nâng chén chúc mừng.

Không khí trên yến tiệc càng thêm cao trào, giữa chén rượu giao nhau, tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ.

Cùng với từng món trân tu mỹ vị được dọn lên bàn, ánh mắt mọi người đều bị thu hút.

Những món ăn này không chỉ sắc hương vị đầy đủ, mà còn ẩn chứa linh khí phong phú.

Không ít tu sĩ sau khi nếm một miếng, liền cảm thấy một luồng ấm áp dâng trào vào cơ thể, tu vi mơ hồ có sự thăng cấp.

“Trời ơi… Trong món ăn này lại ẩn chứa linh khí nồng đậm như vậy!” “Sở tộc thật là đại thủ bút, ngay cả những món ăn này cũng dùng linh dược để nấu.” “Ăn những món này, tôi cảm thấy tu vi của mình cũng thăng cấp không ít.” Mọi người bàn tán xôn xao, càng thêm ngưỡng mộ nội hàm và thực lực của Sở tộc.

Trong yến tiệc, Hắc Hoàng xuyên qua giữa các khách quý, thân ảnh màu đen trong đám đông đặc biệt thu hút sự chú ý.

“Chư vị đạo hữu, hôm nay tụ họp tại đây, thật là có duyên a!” Đoạn Đức cũng nâng chén, mỉm cười nói.

“Đoạn huynh nói đúng, có thể tham gia thịnh yến lập tộc của Sở tộc, tôi cũng cảm thấy vinh hạnh.” Một tu sĩ đáp lại.

Cùng với màn đêm buông xuống, thịnh yến cũng dần đi đến hồi kết.

Sau khi thịnh yến kết thúc, Sở Hoang và Diệp Hắc cùng tiễn Khương Thái Hư rời khỏi phủ đệ Sở tộc.

Ánh trăng mờ ảo, sao đêm lấp lánh, thân ảnh ba người kéo dài trong màn đêm.

Khương Thái Hư dừng bước, quay người đối mặt với Sở Hoang, thần sắc ngưng trọng nói: “Sở tiền bối, gần đây, tôi cảm giác dường như có huyết mạch của Hoàng Cổ xuất thế.” “Thái Cổ tộc tuy tạm thời rút lui, nhưng có thể là để bảo vệ mấy vị hậu duệ sở hữu huyết mạch cổ hoàng đó.

Vì vậy, e rằng họ sẽ có hành động, Sở tiền bối cần cẩn thận ứng phó.” Sở Hoang nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, nhưng chỉ cười nhạt, xua tay nói: “Lời nhắc nhở của ngài tôi đã ghi nhớ.

Nhưng, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, Sở tộc ta tự có đối sách.

Không cần quá lo lắng.” Khương Thái Hư gật đầu, vô cùng bội phục sự thong dong và tự tin của Sở Hoang.

Chắp tay cáo biệt: “Nếu đã như vậy, tôi liền yên tâm.

Sở tiền bối, hẹn gặp lại.” “Hẹn gặp lại.” Sở Hoang và Diệp Hắc cũng chắp tay đáp lễ, tiễn đưa thân ảnh Khương Thái Hư dần dần biến mất trong màn đêm.

Lúc này!

Hai người quay người về phủ đệ, xuyên qua con đường nhỏ quanh co và hành lang u tịch, đến trong sân.

Chỉ thấy Đoạn Đức và Hắc Hoàng say khướt nằm trên mặt đất, tay chân bành trướng ngủ say.

Đoạn Đức trong miệng lẩm bẩm những lời say không rõ ràng, Hắc Hoàng thì ngáy khò khò, thỉnh thoảng vẫy vẫy đuôi, như thể trong mơ cũng đang đuổi bắt gì đó.

Nhìn thấy cảnh này, Sở Hoang và Diệp Hắc không nhịn được nhìn nhau cười.

"Hai tên này, thật sự uống không ít." Sở Hoang lắc đầu cười nói.

"Đúng vậy, xem ra, e rằng sáng mai sẽ đau đầu dữ dội." Diệp Hắc cũng nín cười nói.

Hai người không làm phiền giấc mộng đẹp của Đoạn Đức và Hắc Hoàng, nhẹ nhàng đi vòng qua, tiếp tục tiến về phía trước.

Màn đêm dần buông, phủ đệ Sở tộc cũng dần trở nên yên tĩnh, chỉ có ánh trăng sáng vẫn rải rác trên mỗi góc khuất. … Mấy tháng sau, Sở Hoang tĩnh tâm tọa trấn trong Thần Linh Cốc, đồng thời chỉnh lý những gì đã thu được từ tu hành gần đây.

Muốn bước vào Thập Nhất Cảnh, không phải là điều dễ dàng.

Bên ngoài Thần Linh Cốc, cao thủ trẻ tuổi Sở Lăng của Sở tộc đang lịch luyện.

Chương 278

Mang trong mình huyết mạch Thần Long của Sở tộc, thiên phú dị bẩm, được tộc kỳ vọng rất cao.

Hiện tại, cậu đang truy tìm một yêu thú của Yêu tộc trong một khu rừng rậm mênh mông.

Sở Lăng trong mắt lóe lên tia sáng sắc bén, như một con báo săn nhẹ nhàng tiếp cận mục tiêu.

Con yêu thú Yêu tộc kia dường như cảm nhận được nguy hiểm, quay người muốn bỏ chạy, nhưng Sở Lăng nào sẽ cho nó cơ hội?

Thân hình như điện, trong nháy mắt đã đuổi kịp con yêu thú đó, trường kiếm trong tay vung ra kiếm quang sắc bén, một chiêu đánh giết nó.

Nhưng, khi Sở Lăng chuẩn bị thu hồi chiến lợi phẩm, bỗng nhiên một luồng sát khí lạnh lẽo từ phía sau ập đến!

Sở Lăng phản ứng nhanh chóng, quay người liền vung kiếm ra, nhưng chỉ thấy một bóng đen lóe lên, ngực cậu bị đánh mạnh trúng, cả người như bị sét đánh bay ngược ra xa.

"Phụt!" Sở Lăng ngã mạnh xuống đất, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông áo đen mặt mày âm trầm đang lạnh lùng nhìn cậu, trong mắt lóe lên sát ý.

"Ngươi là ai?

Vì sao lại đánh lén ta?" Sở Lăng chật vật đứng dậy, nắm chặt trường kiếm cảnh giác nhìn chằm chằm người áo đen.

“Hừ, ngươi không cần biết ta là ai.” Người áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, “Có người ra giá cao muốn mua mạng ngươi, ta chỉ hoàn thành nhiệm vụ của mình thôi.” Nói rồi, người áo đen lại lần nữa phát động công kích, thân hình như quỷ mị lao về phía Sở Lăng.

Sở Lăng cắn chặt răng, vung trường kiếm kịch chiến với người áo đen.

Tuy nhiên, trước đó đã bị trọng thương, thực lực bị giảm sút nghiêm trọng, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Thế công của người áo đen sắc bén, mỗi đòn đều nhắm thẳng vào yếu huyệt của Sở Lăng.

Sở Lăng dốc hết sức chống đỡ, nhưng vẫn liên tục thất bại.

Nếu không thể nhanh chóng xoay chuyển cục diện, e rằng hôm nay sẽ mất mạng tại đây.

Trong lúc nguy cấp, Sở Lăng bỗng nhiên nảy ra một kế.

Cố ý để lộ một sơ hở, dụ người áo đen mắc bẫy.

Người áo đen quả nhiên trúng kế, mạnh mẽ một đao chém về phía ngực Sở Lăng.

Nhưng, ngay trong khoảnh khắc lưỡi dao sắp chạm vào cơ thể Sở Lăng, cậu bé mạnh mẽ nghiêng người, tránh được đòn chí mạng.

Đồng thời, trường kiếm trong tay Sở Lăng như tia chớp đâm vào sườn người áo đen.

Người áo đen không kịp phòng bị, bị trường kiếm đâm xuyên qua cơ thể.

“A!” Hắn kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất.

Sở Lăng thở hổn hển, nhìn người áo đen nằm trên đất, thân tâm mệt mỏi, đang định rời đi.

Nhưng, đúng lúc đó, khóe mắt cậu liếc thấy lại có hai bóng đen khác nhanh chóng tiếp cận, trong lòng kinh hãi, lập tức cảnh giác.

Hai bóng đen tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến bên cạnh Sở Lăng.

Ánh mắt lạnh lùng, binh khí trong tay lóe lên hàn quang, hiển nhiên muốn lấy mạng Sở Lăng!

Sở Lăng nắm chặt trường kiếm, chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một khối ngọc bội đeo trên ngực cậu đột nhiên sáng lên.

Khối ngọc bội này do Tộc trưởng Sở Hoang tặng, luôn đeo trên người, lúc này lại phát ra ánh sáng dịu nhẹ, hình thành một lớp bảo hộ, che chở Sở Lăng ở bên trong.

Hai bóng đen công kích lên lớp bảo hộ, nhưng lại bị bật ngược trở lại.

Họ kinh ngạc nhìn cảnh này, hiển nhiên không ngờ Sở Lăng trên người lại có bảo vật như vậy.

Đúng lúc đó, hư không đột nhiên nứt ra một khe hở, thân ảnh Sở Hoang từ trong đó bước ra.

Lạnh lùng nhìn hai bóng đen, ngữ khí băng giá hỏi: "Ai phái các ngươi?" Hai bóng đen nhìn nhau, nhưng lại ngậm chặt miệng không chịu nói.

Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia hàn ý, đưa bàn tay ra, trực tiếp vuốt nhẹ lên đỉnh đầu hai người.

Chiêu sưu hồn, có thể trực tiếp dò xét ký ức của người khác.

Một lát sau, Sở Hoang thu tay lại, trong mắt lóe lên lửa giận.

Từ ký ức của hai bóng đen, anh biết được sự thật – đó là sát thủ

do Nhân Thế Gian và Địa Ngục phái đến, mục đích là để diệt sạch thiên tài thế hệ mới của Sở tộc!

"Tốt lắm Nhân Thế Gian, tốt lắm Địa Ngục!" Sở Hoang giận cực hóa cười, "Đã dám ra tay với thiên tài Sở tộc ta, vậy thì phải chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng cơn thịnh nộ của Sở tộc ta!" Nói xong, anh vung bàn tay, hai luồng quang thúc năng lượng cường đại trong nháy mắt xuyên thấu cơ thể họ.

Hai sát thủ trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy khó tin, sau đó cơ thể dần dần mất đi sinh cơ, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Sở Hoang thì quay người nhìn về phía Sở Lăng, trong mắt lóe lên tia sáng dịu dàng.

Anh đưa bàn tay ra, nhẹ nhàng vỗ vai Sở Lăng, nói: "Không sao chứ?" Sở Lăng lắc đầu, cảm kích nói: "Đa tạ Tộc trưởng cứu mạng." "Là thiên tài Sở tộc ta, ta tự nhiên không thể để ngươi chịu bất kỳ tổn hại nào." Sở Hoang nói, "Trước tiên hãy theo ta về tộc, chuyện này ta sẽ đích thân xử lý." Nói xong, anh vung tay áo, cuốn theo một cơn cuồng phong, mang theo Sở Lăng trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Sau khi về Sở tộc, Sở Hoang trước tiên để Sở Lăng bị thương đi nghỉ ngơi dưỡng thương.

Sau đó, triệu tập Hắc Hoàng và Đoạn Đức.

Hai người nhanh chóng hưởng ứng triệu hoán, đến trước mặt Sở Hoang.

Hắc Hoàng vẫy đuôi, tò mò hỏi: "Chủ nhân, có cần tôi làm gì không?" Đoạn Đức cũng nhìn Sở Hoang, chờ đợi phân phó.

Sở Hoang thần sắc đạm mạc, trong giọng nói toát ra quyết tâm không thể nghi ngờ: "Tôi muốn tìm căn cứ của Nhân Thế Gian và Địa Ngục.

Tôi muốn tiêu diệt hoàn toàn hai sát thủ thần triều này.” Nghe lời đó, Hắc Hoàng và Đoạn Đức đều ngẩn ra.

Họ nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắc Hoàng trầm giọng nói: “Chủ nhân, hai sát thủ thần triều đó không đơn giản đâu.

Họ ẩn mình trong bóng tối, thực lực sâu không lường được.

Nếu chúng ta một lần không tiêu diệt được họ, sau đó có thể sẽ bị họ điên cuồng trả thù.

Sở tộc hiện tại có rất nhiều người, tất cả đều sẽ trở thành mục tiêu của họ.” Đoạn Đức cũng gật đầu phụ họa: “Hắc Hoàng nói không sai, chúng ta phải hành sự cẩn thận.” Nhưng, Sở Hoang lại xua tay, ý bảo không cần lo lắng: “Những điều đó tôi đều đã cân nhắc rồi.

Ý của tôi đã quyết, nhất định phải hủy diệt triệt để!

Tôi không cho phép bất kỳ yếu tố nào đe dọa người Sở tộc của tôi tồn tại.” Hắc Hoàng và Đoạn Đức thấy vậy, biết Sở Hoang đã đưa ra quyết định, liền không nói thêm nữa.

Đồng thanh nói: “Vâng, Chủ nhân!

Tôi nhất định sẽ dốc toàn lực tìm căn cứ của họ!” Sở Hoang gật đầu, bày tỏ sự hài lòng: “Đi đi!

Có bất kỳ thông tin nào, hãy thông báo cho tôi ngay lập tức.” Hắc Hoàng và Đoạn Đức vâng lệnh rời đi, bắt đầu tìm kiếm căn cứ của Nhân Thế Gian và Địa Ngục.

Đúng lúc này, một bóng đen âm thầm bước vào đại sảnh, chính là Diệp Hắc.

Sắc mặt cậu hơi ngưng trọng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Trầm ngâm một lát, Diệp Hắc mới chậm rãi mở miệng: “Tộc trưởng, có một chuyện, tôi cảm thấy có lẽ cần phải báo cáo với ngài.” Sở Hoang trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Hắc: “Nói đi, có phát hiện mới sao?” Diệp Hắc gật đầu, thần sắc nghiêm túc nói: “Tộc trưởng, Nhân Thế Gian và Địa Ngục hai tổ chức này, đột nhiên lại đồng thời tập kích người Sở tộc chúng ta, chuyện này thật sự rất kỳ lạ.” “Hai tổ chức này đều làm nghề sát thủ, gần như chưa bao giờ chủ động tấn công, trừ khi có người ủy thác.

Vì vậy, tôi đoán, có thể có người đã thuê họ đối phó với chúng ta.” Cậu tiếp tục nói.

Sở Hoang nghe xong, hơi nhíu mày, trầm tư một lát, nói: “Quả đúng như vậy.

Phong cách hành sự của Nhân Thế Gian và Địa Ngục luôn ẩn mật, tiếp nhận nhiệm vụ cũng đều bảo mật nghiêm ngặt.

Muốn biết hung thủ đằng sau là ai, e rằng chỉ có thể trực tiếp tìm họ mới có thể hỏi ra chân tướng.” Diệp Hắc lại gật đầu, nhưng trên mặt lộ ra một tia do dự.

Sở Hoang nhạy bén nắm bắt được điều đó, hỏi: “Nói đi, có phỏng đoán gì không?” Diệp Hắc khẽ gật đầu, chậm rãi nói: “Gần đây, có người phát hiện Thiên Hoàng Tử và Thiên Hoàng Nữ của Thái Cổ tộc đều đang hoạt động thường xuyên.

Thái Cổ tộc có đủ động cơ và năng lực để ủy thác Nhân Thế Gian và Địa Ngục tấn công chúng ta.

Vì vậy, tôi nghi ngờ Thái Cổ tộc có thể là kẻ chủ mưu đằng sau.” Sở Hoang nghe xong, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc bén: “Phỏng đoán của cậu không hẹn mà hợp với tôi.

Thái Cổ tộc, quả thực có thể là hung thủ đằng sau.” Ngừng một

chút, sau đó tiếp tục phân phó: “Diệp Hắc, bản tọa quyết định để cậu ra ngoài lịch luyện một phen, tiện thể tìm phiền phức cho Thiên Hoàng Tử và Thiên Hoàng Nữ.

Ý cậu thế nào?” Diệp Hắc không chút do dự đáp: “Tộc trưởng có lệnh, Diệp Hắc há dám không theo?

Tôi nhất định không phụ sự tin tưởng của Tộc trưởng, điều tra rõ chân tướng, quét sạch chướng ngại cho Sở tộc!” Sở Hoang hài lòng gật đầu, từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội, đưa cho Diệp Hắc: “Trong khối ngọc bội này phong ấn một đạo ý thức của tôi.

Chuyến đi này hiểm nguy khó lường, nếu gặp nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần bóp nát khối ngọc bội này, tôi liền sẽ lập tức cảm ứng được vị trí của cậu, đến giúp.” Diệp Hắc nhận lấy ngọc bội, trong lòng cảm kích không thôi.

Chương 279

Cúi đầu thật sâu: "Đa tạ Tộc trưởng!

Diệp Hắc nhất định sẽ dốc hết sức lực, không làm nhục sứ mệnh!" Sở Hoang xua tay, ý bảo không cần đa lễ: "Đi đi." Diệp Hắc nắm chặt ngọc bội, quay người rời đi.

Ba ngày sau, Hắc Hoàng và Đoạn Đức vội vã trở về, trên mặt mang theo vài phần ngưng trọng và chờ mong.

Hắc Hoàng trầm giọng nói: "Chủ nhân, tôi đã có tin tức quan trọng.

Địa Ngục và Nhân Thế Gian dường như đều rất hứng thú với một địa điểm." Sở Hoang khẽ nhíu mày, nhìn họ, thản nhiên hỏi: "Ồ?

Địa điểm nào có thể đồng thời thu hút hai thế lực lớn?" Đoạn Đức bước lên một bước, cung kính trả lời: "Chủ nhân, họ dường như đều đang hướng đến Tổ Miếu của Vũ Hóa Thần Triều." "Tổ Miếu Vũ Hóa Thần Triều?" Sở Hoang trong lòng khẽ động.

Nơi đó, anh tự nhiên cũng quen thuộc.

Hắc Hoàng bổ sung: "Đúng vậy, Chủ nhân.

Nghe nói Tổ Miếu Vũ Hóa Thần Triều sắp mở ra, bên trong ẩn chứa vô số trân bảo và bí thuật.

Địa Ngục và Nhân Thế Gian đều đến đó để thử vận may, xem có thể thu được gì không." Sở Hoang khẽ gật đầu: "Vũ Hóa Thần Triều, quả thực phi thường.

Truyền thuyết Tổ Miếu bên trong ẩn chứa rất nhiều bích khắc quý giá, những bích khắc đó đều là cảm ngộ chân nghĩa về trường sinh của tiền hiền, mỗi một thiên đều giá trị vô lượng." Ngừng một chút,

anh tiếp tục nói: “Hai mươi mấy vạn năm trước, Vũ Hóa Thần Triều vì những bích khắc này, dốc hết tâm tư từ khắp thiên hạ, thậm chí vực ngoại sưu tập.

Những khắc đá này, vô cùng quý giá.” Đoạn Đức bày tỏ sự đồng tình: “Quả đúng như vậy, Chủ nhân.

Những khắc đá này đối với tu sĩ, đều là bảo vật vô giá.” Sở Hoang trầm tư một lát, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Vậy, các thế lực lớn phân chia danh ngạch vào Tổ Miếu như thế nào?” Đoạn Đức nhanh chóng trả lời: “Tứ Đại Thần Triều và Dao Quang liên thủ, cùng nhau chia bốn mươi phần trăm danh ngạch.” “Bốn thành?” Khóe miệng Sở Hoang khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, “Nực cười.

Sở tộc ta, muốn một nửa số danh ngạch, số còn lại, để họ tự tranh giành đi.” Trong lời nói của anh toát ra một giọng điệu không thể nghi ngờ.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhìn nhau, đều thấy sự kính sợ trong mắt đối phương.

Mở miệng đòi một nửa số danh ngạch, đối với các thế lực khác, quả thực là chuyện viển vông!

Sở Hoang tiếp tục nói: “Truyền tin tức ra ngoài, nếu ai dám tranh giành danh ngạch với Sở tộc ta, đừng trách Sở Hoang tôi không khách khí, trực tiếp đi diệt đạo thống của họ!” Đoạn Đức lập tức đáp: “Vâng, Chủ nhân!

Tôi sẽ lập tức đi làm.” Hắc Hoàng cũng gật đầu bày tỏ: “Hiểu rồi, Chủ nhân.

Tôi sẽ đảm bảo ý chí của ngài được truyền đạt chính xác.” Sở Hoang vẫy tay, ý bảo họ lui xuống.

Tin tức, nhanh chóng truyền ra ngoài.

Đại Việt Hoàng Triều.

Trong đại điện vàng son lộng lẫy, Đại Việt Hoàng Chủ ngồi trên long ỷ, lông mày nhíu chặt.

Phía dưới, mọi người bàn tán xôn xao.

"Hoàng Chủ, Sở Hoang này quá kiêu ngạo, lại dám yêu cầu một nửa số danh ngạch, quả thực là sỉ nhục Đại Việt Hoàng Triều chúng ta!" Một lão Thánh Nhân phẫn nộ nói.

Đại Việt Hoàng Chủ trầm giọng hỏi: "Chư vị, các ngươi nghĩ sao?" Trên mặt ông, không buồn không vui, dường như không vì chuyện này mà có cảm xúc đặc biệt.

"Hoàng Chủ, thực lực của Sở Hoang cường đại, chúng ta không nên đối đầu trực diện với hắn." Một Thánh Nhân khác cẩn thận đề nghị.

"Chẳng lẽ chúng ta cứ khuất phục dưới sự uy hiếp của hắn sao?" Vị Thánh Nhân trước đó không cam lòng phản bác.

Đại Việt Hoàng Chủ hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Nhan diện cố nhiên quan trọng, nhưng tương lai của Hoàng Triều càng quan trọng hơn.

Chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn của hắn, âm thầm tích lũy sức mạnh, chờ đợi thời cơ." "Vâng." Mọi người bất lực, chỉ có thể gật đầu.

Cửu Lê Hoàng Triều.

Cửu Lê Hoàng Chủ sắc mặt xanh mét, nghe tin tức mới nhất.

"Hoàng Chủ, Sở Hoang đã nói ra, muốn chúng ta nhường một nửa số danh ngạch, quả thực quá bắt nạt người khác!" Một trưởng lão giận dữ gầm lên.

Cửu Lê Hoàng Chủ lạnh lùng lướt nhìn ông ta một cái, nói: "Thực lực của Sở Hoang, chúng ta không phải không rõ.

Đối địch với hắn, đối với chúng ta có lợi gì?" "Nhưng, Hoàng Chủ, thể diện Cửu Lê Hoàng Triều chúng ta còn đâu?" Một Thánh Nhân khác lo lắng mở miệng.

Cửu Lê Hoàng Chủ trầm tư một lát, nói: "Thể diện cố nhiên quan trọng, nhưng tương lai Hoàng Triều càng quan trọng hơn.

Chúng ta tạm thời tránh mũi nhọn của hắn, âm thầm tích lũy sức mạnh, chờ đợi thời cơ." "Vâng." Mọi người bất lực, chỉ có thể gật đầu.

Tại Cổ Hoa hoàng triều.

"Hoàng chủ, Sở Hoang làm vậy, rõ ràng là đang thị uy với chúng ta." Một vị Thánh nhân nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức đi quyết chiến với Sở Hoang.

Hoàng chủ Cổ Hoa cũng có sắc mặt âm trầm, nhưng không nói gì.

"Hoàng chủ, chúng ta nên liên hợp các thế lực khác, cùng nhau chống lại sự kiêu ngạo của Sở Hoang." Lại một vị Thánh nhân khác mở miệng, "Nếu chúng ta liên thủ, dùng Cực Đạo Đế Binh, một người hắn thì làm được gì?" "Đừng quên, hắn là Chuẩn Đế." Hoàng chủ Cổ Hoa trầm mặc rất lâu, mới thở dài một tiếng.

Đối mặt với một vị Chuẩn Đế, có cách nào sao?

Cực Đạo Đế Binh tuy mạnh, nhưng cũng không thể hoàn toàn thúc đẩy được!Bên trong Thần Châu hoàng triều.

"Hoàng chủ, yêu cầu của Sở Hoang quá vô lý, tôi tuyệt đối không thể đồng ý!" Một vị Đại Thánh xuất hiện, vẻ mặt đầy nghĩa phẫn.

Hoàng chủ Thần Châu thản nhiên liếc nhìn, nói: "Vậy, Tộc thúc có

cao kiến gì?" Vị Đại Thánh kia nhất thời nghẹn lời, ấp úng nói: "Tôi... tôi có thể liên hợp các hoàng triều khác..." Hoàng chủ Thần Châu lạnh lùng hừ một tiếng: "Liên hợp?

Ngươi nghĩ các hoàng triều khác sẽ vì ta mà đối địch với Sở Hoang sao?

Chúng nó chỉ mong ta và Sở Hoang lưỡng bại câu thương thôi." Ngừng một lát, tiếp tục nói: "Truyền lệnh xuống, tạm thời đáp ứng yêu cầu của Sở Hoang.

Nhưng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, một khi có cơ hội, nhất định phải khiến hắn phải trả giá đắt!"Tại Diêu Quang Thánh Địa.

"Thánh chủ, yêu cầu lần này của Sở Hoang..." Một vị trưởng lão thở dài.

Diêu Quang Thánh chủ trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng: "Sở Hoang không thể địch lại, muốn thì cứ cho hắn đi." Ngay sau đó, liền nhắm mắt lại, không nói nữa.Bốn đại Thần triều, cùng với Diêu Quang Thánh Địa, trong chuyện này, đều không có một tiếng phản đối nào.

Tình hình này khiến toàn bộ Bắc Đẩu tinh vực vô cùng chấn động.Tại Thái Cổ tộc.

Trong một sơn động bí ẩn, hai vị Đại Thánh đối diện nhau, xung quanh tràn ngập khí tức cổ xưa thần bí.

Vị Đại Thánh có đôi cánh vàng lạnh lùng hừ một tiếng, phá vỡ sự trầm mặc: "Cái tên Sở Hoang này, thật là ngông cuồng đến cực điểm.

Dám kiêu ngạo như vậy đòi hỏi một nửa số danh ngạch, thật sự nghĩ mình thiên hạ vô địch rồi sao?" Một vị Đại Thánh khác có vẻ khẽ mỉm cười, ánh mắt lộ ra vẻ giảo hoạt: "Nhân tộc nội đấu, Thái Cổ tộc chúng ta vốn không cần quan tâm.

Nhưng, cái tên Sở Hoang này quả thật là một uy hiếp không nhỏ.

Nếu hắn thật sự nắm giữ nhiều danh ngạch như vậy, đối với chúng ta cũng là một phiền phức.” Đại Thánh cánh vàng gật đầu, cau mày: “Đúng là như vậy.

Nhưng hiện tại ta cũng không nên trực tiếp xung đột với hắn.

Dù sao, mục tiêu của Thái Cổ tộc chúng ta không phải tranh đấu với Nhân tộc, mà là tìm kiếm bí mật trường sinh.” Đại Thánh vảy nhẹ nhàng vuốt râu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta có thể tĩnh quan kỳ biến, chờ đợi thời cơ.

Có lẽ, sự kiêu ngạo của Sở Hoang sẽ tự rước họa vào thân.

Khi đó, chúng ta hành động cũng không muộn.” “Lời này rất có lý.

Vậy thì chúng ta hãy chờ xem, xem cái tên Sở Hoang này có thể kiêu ngạo đến bao giờ.” Đại Thánh cánh vàng cũng cười lạnh.Sắp tới ngày tổ miếu Vũ Hóa Thần triều khai mở.

Sở Hoang đứng ở phía trước nhất của Sở tộc, một luồng uy nghiêm tự nhiên phát ra, một ngón tay điểm ra, phá nát hư không, dẫn dắt tộc nhân băng qua hư không, thẳng tiến Vũ Hóa Thần triều.Khi đến nơi, xung quanh đã tụ tập rất nhiều tu sĩ, bao gồm người của Tứ đại Thần triều, Diêu Quang Thánh Địa, không ít tán tu và tu sĩ từ các đại vực khác.

Mọi người nhìn Sở tộc, đều lộ ra vẻ kiêng dè.Đúng lúc đó, một số tu sĩ Khương gia cũng vội vã chạy đến.

Vị Thánh nhân dẫn đội vừa nhìn thấy Sở Hoang liền bước nhanh tới, thần sắc cung kính.

“Sở tiền bối, đã lâu không gặp.” Thánh nhân Khương gia cúi người thật sâu, sau đó nói: “Thần Vương hôm nay không thể đích thân đến, đặc biệt dặn dò tôi đến hỏi thăm Sở tiền bối.” Sở Hoang ánh mắt

thâm thúy, khẽ gật đầu, đáp lại: "Ừm, Thần Vương có lòng rồi." Thánh nhân Khương gia lần nữa hành lễ: "Đa tạ Sở tiền bối.

Khương gia chúng tôi lần này cũng hy vọng có thể tiến vào tổ miếu, không biết tiền bối thấy thế nào?" Sở Hoang cười nhạt: "Có thể theo Sở tộc tôi cùng vào, có tôi ở đây, không ai dám cản." Nghe Sở Hoang chấp thuận, Thánh nhân Khương gia hiển nhiên thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đầy cảm kích: "Đa tạ Sở tiền bối, Khương gia vô cùng cảm kích." Sở Hoang phất tay, ý bảo không cần đa lễ.Đúng lúc này, có người kinh hô thành tiếng: "Mở rồi, thật sự mở rồi!" Tổ miếu thần bí nhất Trung Châu cuối cùng cũng khai mở.

Tổ miếu cổ xưa như một người bảo vệ trầm mặc, sừng sững trên mảnh đất thần bí, chứng kiến vô số năm tháng đổi thay, giờ khắc này, cánh cửa phong trần cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Cánh cửa lớn chậm rãi mở ra, để lộ bóng tối sâu thẳm bên trong, hệt như một lối vào dẫn đến thế giới vô định.

Ngoài cánh cổng chính cao lớn trang nghiêm, hai bên còn có vài cánh cửa nhỏ im lìm xếp hàng.

Mọi người tranh nhau xông vào, nhưng đúng lúc đó, dị biến đột ngột xảy ra.

Bên trong tổ miếu đột nhiên trở nên u tối hơn, như thể nuốt chửng mọi ánh sáng.

Ngay sau đó, từng đôi mắt xanh biếc sáng lên trong bóng tối, lóe lên ánh sáng u lạnh quỷ dị.

Những đôi mắt ấy như ác quỷ từ vực sâu đang rình mò đám kẻ xâm nhập không mời mà đến.

Chương 280

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp tổ miếu âm u trống trải, khiến người ta dựng tóc gáy.

Những cao thủ vốn tự tin ngút trời, giờ đây lại như những con cừu chờ làm thịt, hoảng sợ kêu la, chạy tán loạn khắp nơi.

Nhưng, sức mạnh bóng tối thần bí kia dường như vô hình vô ảnh, vô tình nuốt chửng mọi sinh mạng.

Chỉ trong chốc lát, hơn nửa số người tiến vào đã chết.

Thân thể họ nhanh chóng khô quắt lại, cuối cùng chỉ còn lại một lớp da người bám chặt lấy xương.

Những bộ xương đó cũng như bị một sức mạnh thần bí nào đó nuốt chửng, biến mất không dấu vết.

Toàn bộ bên trong tổ miếu tràn ngập một bầu không khí quỷ dị đáng sợ, như một con quỷ khổng lồ đang há to miệng máu, chờ đợi con mồi tiếp theo.

Những người còn lại hoảng loạn bỏ chạy khỏi tổ miếu, mặt xám như tro, như thể vừa thoát khỏi rìa địa ngục.

Những người không kịp thoát thân thì vĩnh viễn ở lại trong bóng tối ấy.Đoạn Đức trừng lớn mắt, nhìn tổ miếu âm u quỷ dị kia, không khỏi cảm thán: “Chủ nhân, nơi này toát ra một luồng tà khí kinh khủng, đã qua bao nhiêu năm rồi, đâu còn là tổ miếu nữa, rõ ràng là âm miếu, tà miếu rồi!” Hắc Hoàng cũng với vẻ mặt nghiêm trọng, gầm gừ trầm thấp: “Chủ nhân, tôi nghĩ chúng ta nên cẩn thận thì hơn, đừng vội vàng tiến vào.” Sở Hoang nghe vậy, khẽ cười nhạt, nói: “Những người kia, e là còn vội vàng hơn tôi.”Các tu sĩ của Tứ đại Hoàng triều

và Diêu Quang Thánh Địa lúc này quả thực nóng lòng như lửa đốt.

Họ tụ tập lại một chỗ, thì thầm bàn tán.

“Thực lực của Sở Hoang sâu không lường được, nếu chúng ta không hành động sớm, đợi hắn ra tay thì làm gì còn phần của chúng ta nữa?” “Nhưng nếu bây giờ mạo hiểm tiến vào, không chừng lại thành pháo hôi của Sở Hoang!” “Vậy phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây chờ sao?” Có người sốt ruột hỏi.

Người của Tứ đại Thần triều và Diêu Quang Thánh Địa đều rơi vào trầm mặc, ai cũng biết, lựa chọn lúc này liên quan đến tương lai và vận mệnh.Đúng lúc đó, Sở Hoang dẫn theo người Sở tộc chậm rãi bước đến trước tổ miếu.

Anh ấy ánh mắt thâm thúy nhìn tổ miếu âm u quỷ dị kia, trên mặt không hề có chút sợ hãi.

“Sở tiền bối, ngài thấy tổ miếu quỷ dị như vậy, chúng tôi nên làm gì đây?” Một vị Thánh nhân Thần triều thăm dò hỏi.

Sở Hoang lạnh nhạt liếc nhìn, không nói gì, trực tiếp đi thẳng tới tổ miếu.

Anh ấy đưa ngón tay ra, hư không điểm một cái, một đạo quang mang rực rỡ từ đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp xuyên thẳng vào cánh cửa lớn của tổ miếu.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn truyền đến, cánh cửa lớn của tổ miếu lập tức bị xuyên thủng, một luồng năng lượng mạnh mẽ từ bên trong dâng trào ra, thổi tung áo quần của mọi người, khiến họ gần như không thể đứng vững.

Tuy nhiên, luồng tà ác khí tức kia lại nhanh chóng tiêu tán theo sự phá vỡ của cánh cửa.

Sở Hoang thu tay lại, thản nhiên nói: “Bây giờ có thể vào được rồi.” Nói xong, anh ấy dẫn đầu bước vào tổ miếu.

Người Sở tộc đi theo sát phía sau, người của Tứ đại Thần triều và Diêu Quang Thánh Địa nhìn nhau, cuối cùng cũng cắn răng đi vào theo.

Bên trong tổ miếu, luồng khí tức âm u quỷ dị ban đầu đã tiêu tan không dấu vết, thay vào đó là một loại khí tức cổ kính thần bí.Trên tường khắc đủ loại đồ án và văn tự cổ xưa, dường như đang kể về lịch sử huy hoàng của Vũ Hóa Thần triều.

Nhưng, nơi này hiển nhiên chỉ là tầng thứ nhất mà thôi.

“Bên trong, dường như có rất nhiều tiểu thế giới.” Đoạn Đức do dự nói.

Những người khác cũng ý thức được điều này, biết rằng nơi đây không hề đơn giản.

Không ít tu sĩ đã rục rịch.“Người tu hành chúng ta, nếu muốn đạt được thành tựu chân chính, ắt phải ôm lòng vô úy, dũng mãnh tiến lên.” Một lão giả tóc bạc phơ dùng giọng trầm ổn nói, “Tổ miếu cổ xưa, dù thần bí khó lường, nhưng làm sao có thể ngăn cản quyết tâm khám phá của chúng ta!” Nói xong, ông ta cùng người bạn nhanh chóng đi sâu vào nơi u tối của cổ miếu.

Đối với những tu sĩ lão niên này, phần lớn đã đi đến cuối con đường tu hành và sinh mệnh, vì vậy chỉ có thể liều một phen.

Hành động của họ nhanh nhẹn, nhanh chóng xuyên qua sân viện thứ nhất của miếu vũ, thân ảnh dần ẩn vào bóng tối đậm đặc.Tòa cổ miếu này quả thật toát ra một luồng khí tức quỷ dị.

Khi tiến vào sân viện thứ hai, dường như bước vào một thế giới hoàn toàn cách biệt, bên ngoài không thể nhìn trộm bên trong, cũng không thể nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, như có một lớp màng vô

hình ngăn cách nội ngoại.

“Quả nhiên, ở đây e là có nguy hiểm lớn.” Đoạn Đức lại nói.

Người Sở tộc đều đang chờ đợi mệnh lệnh của Sở Hoang.Ở tầng thứ nhất của tổ miếu, rất nhiều tu sĩ với đủ loại tâm tư chú ý quan sát tòa cổ miếu, hy vọng có thể từ kinh nghiệm của những người đi trước mà phán đoán cát hung, rồi đưa ra lựa chọn của mình.

Tuy nhiên, lúc này lại không thể quan sát được bất kỳ dấu hiệu nào từ bên ngoài, chỉ có thể bất lực chờ đợi.

Nhưng, chờ đợi không phải là kế lâu dài.

Bởi vì một khi những người đi trước thành công khám phá và thu được bảo tàng, tất cả dược liệu quý giá sẽ bị càn quét sạch sẽ, người đến sau sẽ chẳng thu hoạch được gì.

“Tôi không thể chờ đợi nữa!” Có người không nhịn được cao giọng nói, “Đã đến đây rồi, nhất định phải tự mình đi thăm dò một phen.

Nếu không, tôi sẽ hối hận suốt đời!” Lời nói này khơi gợi sự đồng cảm của mọi người, càng ngày càng nhiều người chọn bước vào sâu hơn trong cổ miếu.

Dù sao, tổ miếu của Hoàng Triều Thần triều cổ xưa nhất, bên trong ắt hẳn ẩn chứa những thần khí pháp khí chấn động thế gian.

Không ai nguyện ý bỏ lỡ cơ hội như vậy!

“Đúng vậy!

Tôi không thể để người khác đi trước một bước!” Một tu sĩ trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào nói, “Đi thôi!

Tôi sẽ vào trong, tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình!”Đứng ở ngoại vi cổ miếu, nhìn thì chỉ là một tòa miếu vũ cổ kính, nhưng một khi

bước vào bên trong, người ta mới phát hiện ra một quần thể khổng lồ do vô số tiểu thế giới tạo thành.

Mỗi một sân viện đều như một thế giới độc lập, liên kết với nhau, cùng nhau kiến tạo nên một không gian vô cùng hùng vĩ.

Người ta không khỏi kinh thán, thủ bút của Vũ Hóa Thần triều năm xưa thật sự khiến người ta phải trầm trồ.

Có thể tưởng tượng, khi đó ắt phải có tồn tại pháp lực vô biên, không tiếc hao phí sức mạnh bản nguyên, diễn hóa ra nhiều tiểu thế giới tinh diệu tuyệt luân như vậy.

Tòa tổ miếu này, sự sâu thẳm và khó lường của nó, vượt xa mọi tưởng tượng của thế giới bên ngoài.“Tuy tôi chỉ cách sân viện bên cạnh một bức tường, nhưng nếu không đích thân đi vào, tôi căn bản không thể biết được chuyện gì đang xảy ra ở sân viện kia.” Đoạn Đức không nhịn được trầm giọng nói, “Bởi vì mỗi bức tường thực chất đều ngăn cách một tiểu thế giới.” Mọi người đều gật đầu, thử phi dược hoặc trèo tường, nhưng đều phát hiện hoàn toàn không được.

Mỗi một sân viện đều bị kết giới không gian bao phủ, trừ phi có thể phá nát chân không, cưỡng chế đánh tan những kết giới này.

Nhưng ở đây, không ai dám khinh cử vọng động.

Dù sao, Vũ Hóa Thần triều từng thống trị nửa Trung Châu, nếu phá hủy nơi thần thánh nhất của họ, ai cũng không thể lường trước sẽ gây ra biến cố kinh thiên động địa nào.“Tòa cổ miếu này phức tạp và thần bí hơn tôi tưởng tượng nhiều.” Một vị Thánh nhân Thần triều cảm thán, “Mỗi một tiểu thế giới đều có thể ẩn chứa vô tận huyền bí và nguy hiểm, tôi cần phải càng thêm cẩn thận.” “Không sai, nơi đây tuyệt đối không phải nơi tầm thường.” Một vị Thánh nhân khác phụ họa, “Uy thế còn sót lại của Vũ Hóa Thần triều vẫn còn, tôi không thể khinh địch.

Chỉ có từng bước vững chắc mới có thể đi xa hơn." Mọi người trong cổ miếu chậm rãi tiến lên, mỗi bước đều đi rất cẩn thận.

Dù là Thánh nhân, nhưng ở đây, cũng không dám làm càn."Chủ nhân, chúng tôi phải làm sao đây...?" Hắc Hoàng nhìn về phía Sở Hoang.

Sở Hoang liếc nhìn Đoạn Đức, nói: "Ngươi đi thử xem, mở cánh cửa tiểu thế giới bên kia." Đoạn Đức giật mình, lập tức lĩnh mệnh.

Giữ một khoảng cách an toàn, Đoạn Đức ngưng tụ thần lực, chậm rãi đẩy cánh cửa cổ xưa dẫn đến sân viện tầng thứ hai ra.

Khoảnh khắc cánh cửa hé mở, một luồng khí tức huyết tinh nồng nặc xộc thẳng vào mặt, như mang theo cái chết và sự sợ hãi nặng nề.

Bên trong cánh cửa, một mảnh bóng tối sâu thẳm, tĩnh mịch đến mức dường như thời gian cũng ngưng đọng, chỉ còn lại sự tĩnh lặng như chết.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, cảnh tượng trước mắt khiến người ta lạnh gáy.

Trong sân viện, khắp nơi rải rác da người, những mảnh xương trắng tinh dính chút máu, trông đặc biệt chói mắt.

Những mảnh thịt nát bươm và ruột gan chảy ra hòa quyện vào nhau, tạo thành một cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

"Trời ơi, những người vừa vào đã chết hết rồi!" Có người kinh hô thành tiếng, giọng nói tràn đầy sự khó tin và sợ hãi.

Quả thực, da thịt của những người có thực lực bình thường dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó lột ra, chỉ còn lại một lớp da người mỏng manh.

Những cường giả lão bối tuy từng cố gắng giãy giụa và chống cự,

nhưng cuối cùng đều bị một thứ đáng sợ xé thành từng mảnh vụn.Lúc này!

Đoạn Đức ánh mắt ngưng trọng, giữa các ngón tay khẽ cầm một đóa hoa đen nhánh như mực.

Đóa hoa như thể mọc ra từ Minh giới, tản ra một sức hút quỷ dị, thậm chí khiến người ta không tự chủ được muốn ném hồn phách vào trong đó.

Tử Linh Hoa, chỉ mọc trong vạn nhân khanh, âm khí cực nặng, là vật chí âm chí tà.

Đoạn Đức cẩn thận run tay, ném Tử Linh Hoa vào sân viện đen tối kia.

Đóa hoa rơi xuống đất, nằm im lìm ở đó, không có bất kỳ biến cố nào xảy ra.

Mọi người căng thẳng nhìn chằm chằm vào đóa Tử Linh Hoa, chờ đợi rất lâu, nhưng mọi thứ đều tĩnh lặng như vậy, như thể luồng sức mạnh thần bí kia đã rời đi, hoặc đang rình rập con mồi tiếp theo trong bóng tối.“Diệp Hắc, dẫn đường, dẫn tộc nhân đi thám hiểm.” Sở Hoang ra lệnh cho Diệp Hắc.

“Vâng!” Diệp Hắc lĩnh mệnh, dẫn theo các đệ tử Sở gia, tiến vào sâu bên trong cổ miếu để thám hiểm và tìm kiếm.

Tuy nhiên, vừa mới bước được vài bước, một tiếng kêu thảm thiết thê lương xé tan màn đêm tĩnh mịch.

Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một luồng khí tức vô cùng đáng sợ từ phía trên đỉnh đầu bao phủ xuống, như muốn xuyên thủng thiên linh cái.

Biến cố đột ngột này khiến lòng mọi người thắt lại, trước đó không hề có chút cảm ứng nào.

Lúc này, trên bức tường cao lớn và dưới mái hiên đen kịt, những thi thể vốn treo lủng lẳng đột nhiên sống dậy, tóc bay tán loạn, mắt mở to, lóe lên ánh sáng u lạnh như đèn xanh.

Những thi thể này đầu dưới chân trên, đồng loạt nhảy xuống, lao về phía họ.

"Âm Thần hậu nhân!" Đoạn Đức kinh hô một tiếng, sắc mặt còn khó coi hơn lúc trước khi thấy Thần Chi Niệm, "Sâu bên trong miếu vũ nhất định có đại hung vật tuyệt thế!" Mọi người nghe vậy, đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Chương 281

"Âm Thần hậu nhân là cái gì?" Hắc Hoàng sợ hãi không nhẹ, vội vàng hỏi, "Nơi quỷ quái này sao?" Đoạn Đức hít sâu một hơi, giải thích: "Những người có thực lực mạnh mẽ khi còn sống, sau khi chết thần nhục bất hủ, nếu được chôn cất trên địa mạch âm nhãn, trải qua vô tận năm tháng, thi thể có thể sẽ sống dậy." "Lúc đó nó không còn liên quan gì đến cá thể khi còn sống nữa, mà là một sinh mệnh thể hoàn toàn mới, một cấp độ thi biến cao nhất.

Loại tồn tại này nếu học được tu hành, sẽ dần dần trở nên vô địch." Ngừng một lát, tiếp tục nói: "Loại sinh mệnh thể hoàn toàn mới này cũng có thể sinh sôi nảy nở, tuy rằng lực huyết mạch hiếm hoi.

Những Âm Thần hậu duệ trước mắt chúng ta đây.

Khi gặp người hoặc sinh linh khác, chúng có thể trực tiếp cố định hành động của đối phương, sau đó một ngụm hút sạch tinh huyết xương thịt toàn thân đối phương, cực kỳ hung tàn đáng sợ!" Nghe đến đây, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Họ nhận ra, lần thám hiểm này còn hung hiểm hơn tưởng tượng rất nhiều.

Tuy nhiên, có Sở Hoang ở phía sau, họ cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, chấn chỉnh lại tinh thần, siết chặt binh khí trong tay, chuẩn bị nghênh đón những thử thách tiếp theo.Có một vị Chuẩn Đế tọa trấn, còn sợ gì nữa?Cổ miếu như một mê cung, nhiều tầng cổng, giữa các sân viện tiểu thế giới dường như đều có lối đi bí ẩn liên thông.

Khi dốc sức đẩy cánh cửa cổ xưa của sân viện thứ năm ra, trước mắt bỗng nhiên sáng bừng, một cảnh tượng rực rỡ và quang minh ập tới.

Có người dừng bước tại đây, ánh mắt bị những bia đá cổ xưa trong điện vũ thu hút.

Những bia đá này dường như có sinh mệnh, tự phát ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trong đại điện, các đồ án trên bia đá đều tỏa ra ánh sáng vô lượng, vài vị Đại Năng Vương giả có thực lực cường đại đứng ở đó, tâm thân dường như dung hòa với những bia đá này, như si như dại, toàn thân tản mát khí tức Đại Đạo.

"Ở đây có kinh văn cổ xưa hiếm có, lẽ nào do Đại Đế Nhân tộc đích thân khắc xuống?" Có người kinh thán, ánh mắt tràn đầy kính sợ.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, một trận gió nhẹ thổi qua, phía trước xảy ra biến cố kinh người.

Mấy vị cường giả đang hòa mình vào đạo, như si như dại kia, đột nhiên tan biến như pháo hoa, hóa thành một trận vũ quang lộng lẫy.

Thân thể của họ hóa thành những mảnh vụn ánh sáng, tiêu tán trong không khí.

"…Chuyện gì đã xảy ra?" Mọi người trợn mắt há hốc mồm, từ đầu đến chân lạnh toát, nhanh chóng dừng bước, sợ rằng mình cũng sẽ theo gót mấy vị cường giả kia.

"Chẳng lẽ vũ hóa thành tiên rồi sao?" Có người thất thần, toàn thân băng giá.

Tòa tổ miếu này quỷ dị và thần bí, vượt xa tưởng tượng của họ.

Đại điện lúc này trở nên vô cùng trống trải, những chữ cổ và phù văn trên tường đá lấp lánh rực rỡ, tỏa ra từng luồng thần hà, khiến nơi đây tràn ngập khí tức thần thánh quỷ dị.

Mấy vị hùng chủ cứ thế biến mất một cách khó hiểu, trong ánh hà

quang xán lạn mà hóa thành tro bụi, như thể thật sự vũ hóa vậy.

Thậm chí, có đạo âm vang vọng, như thể linh hồn của họ đang cất tiếng ca trong sự thăng hoa.

Lúc này, bên trong đại điện yên tĩnh đáng sợ, không ai dám lên tiếng, càng không ai dám tùy tiện bước lên phía trước.

Những bia đá rực rỡ kia dường như mang một ma tính nào đó, khiến người ta từ tận đáy lòng cảm thấy sợ hãi và lạnh lẽo.

Mỗi người đều âm thầm cảnh giác, sợ mình sẽ là người tiếp theo biến mất.“Một tiếng “kẽo kẹt”, cánh cửa cổ xưa của sân viện tầng trước lại bị đẩy ra, một lượng lớn tu sĩ lại xông vào không gian thần bí này.

Vừa bước vào, họ đã bị những bia đá trong đại điện thu hút, liên tục phát ra tiếng kinh hô.

Mấy vị lão nhân từ các đại giáo khác nhau, kích động xông về phía những bia đá đó, giáo chủ của họ không đích thân đến, đã để lại những danh ngạch quý giá này cho những vị thái thượng trưởng lão sắp đi đến cuối đời.

Những lão nhân này không phải hạng tầm thường, nhanh chóng vượt qua Diệp Hắc và những người khác, trực tiếp đứng trước bức tường đại điện huyền ảo khó lường.

Ánh mắt họ chăm chú nhìn những bia đá kia, như thể bị sự cảm ngộ của tiền nhân trong đó thu hút sâu sắc, trong nháy mắt, tất cả đều rơi vào trạng thái si mê, như hòa mình vào không gian thần bí này.

Tiếp đó, chuyện kỳ dị xảy ra.

Từng gợn sóng lan ra từ thân thể họ, mỗi người dường như hòa hợp với Đại Đạo, nhanh chóng tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất.

Toàn thân họ tỏa ra từng sợi thần liên huyết sắc như lông chim phượng hoàng, lấp lánh rực rỡ, thần bí khó lường.

Đại điện lúc này yên bình và tĩnh lặng đến cực điểm.

Không có chút sát cơ nào, vạn vật cùng tồn tại, thụy khí bốc lên.

Tuy nhiên, Diệp Hắc lại cảm thấy một tia bất an.

Anh ấy cảm thấy không gian này tuy thần thánh, nhưng quá trình nhập đạo của những lão nhân kia dường như quá thuận lợi, như có một sự quỷ dị khó tả.

"Không ổn, tất cả đều sắp hóa đi rồi!" Đoạn Đức đột nhiên kinh hô.

Quả nhiên, theo tiếng nói của ông ta, năm vị lão giả kia đều tan biến, hóa thành từng đốm sáng, rực rỡ thần bí.

Cảnh tượng này khiến Diệp Hắc và những người khác càng thêm chấn động, họ nhìn từ đầu đến cuối, nhưng vẫn không thể lý giải được chân tướng đằng sau tất cả.

"Đây thật sự là tổ miếu thần thánh sao?

Tôi cảm giác giống như một tòa ma điện vậy?" Diệp Hắc nghi ngờ không chắc, tay nắm chặt Nữ Thần Lô, trong lòng tràn đầy cảnh giác.Lúc này!

Tòa đại điện rực rỡ kia tuy thần thánh, nhưng lại mang theo vô tận quỷ dị và khủng bố.

Đoạn Đức thì nhanh chóng khắc vài phù hiệu xuống đất, đều là những phù hiệu sao chép từ trên tường đá.

Ông ta liếc xéo những bia đá kia, đỉnh Thôn Thiên Ma Cái trên đầu, như đang tìm kiếm manh mối nào đó.

"Một loại Đại Đạo phù văn!" Hắc Hoàng kiến thức rộng, vừa nhìn

đã nhận ra những phù hiệu này.

Tuy nhiên, giọng điệu của nó lại đầy vẻ bất an: "Không trách, những phù văn này cho tôi một dự cảm chẳng lành." Đúng lúc đó, lại có vài người khác xông vào.

Cũng là những danh túc của đại giáo, thực lực cường hãn, vừa vào cửa đã xông thẳng về phía những bia đá thần bí kia.

Diệp Hắc và những người khác căng thẳng nhìn, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tòa đại điện thần bí này dường như đã biến thành một ma quật nuốt chửng sinh mệnh, khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi và bất an.

"Không cần lo lắng." Sở Hoang vẫn giữ vẻ bình tĩnh và trấn định, ý bảo Đoạn Đức và những người khác không cần quá căng thẳng.

Ở vị trí trung tâm đại điện, một người đá im lìm được thờ phụng ở đó, cao chưa đến nửa xích, ngồi xếp bằng.

Hình tượng người đá này vừa giống một ông cụ lưng còng trang nghiêm, lại giống một lão nông chất phác, kỹ nghệ điêu khắc khá thô ráp, khiến dung mạo thật sự khó mà phân biệt được.

"Nơi quỷ quái này thật sự có chút tà môn." Hắc Hoàng lẩm bẩm trầm thấp, cho dù nó là tồn tại đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng, cũng chưa từng gặp tình huống quỷ dị như vậy, "Người đá sẽ không đột nhiên sống dậy chứ?!" Mọi người đều cảm thấy, những gì bia đá này thể hiện không giống như cảm ngộ của tiền nhân, mặc dù bề ngoài trông có vẻ yên bình, nhưng nếu đào sâu lại mang đến một cảm giác bất an.

Họ không ở lại đây lâu, mà tiếp tục tiến lên thám hiểm.Tuy nhiên, càng đi sâu vào trong, họ phát hiện mỗi tầng miếu vũ đều có một cái

thần hàm phát sáng, mỗi thần hàm đều thờ phụng cùng một pho tượng đá thô ráp cao nửa xích.

Đồng thời, cũng phát hiện không ít người đã ngã xuống ở nơi này.

"Tình hình không ổn, lần này không biết sẽ có bao nhiêu người bỏ mạng ở đây." Đoạn Đức sắc mặt ngưng trọng nói, "Trông có vẻ, sinh lực của những người này đều bị thứ trong thần hàm hấp thụ rồi." Mọi người bắt đầu cảm thấy run sợ, lẽ nào ở đây thật sự tồn tại thần linh nào đó?

Nhưng có Sở Hoang làm chỗ dựa, người Sở tộc đã vượt qua mười tầng khảo nghiệm khắc nghiệt của cổ miếu, bước vào tầng thứ mười một.

Nơi đây hoàn toàn khác biệt so với các tầng trước, như thể bước vào một tiểu thế giới độc lập được tạo thành từ miếu vũ, rộng lớn vô bờ, sâu thẳm khó lường.

Từ bên ngoài nhìn vào, miếu vũ này dường như chỉ là một trong số rất nhiều kiến trúc cổ xưa, nhưng một khi bước vào, người ta mới phát hiện đó như một thế giới vô tận.

Trong bóng tối xung quanh, từng đôi mắt thần bí lóe lên, như đang rình rập những vị khách không mời này.

Trong tiểu thế giới miếu vũ tầng thứ mười một, cổ thụ cao vút trời, núi non trùng điệp, cỏ cây tươi tốt.

Mặc dù ở đây không có ánh nắng mặt trời chiếu rọi, nhưng thực vật vẫn tràn đầy sinh cơ, khiến người ta không khỏi kinh ngạc trước sinh lực của thế giới thần bí này.

Đột nhiên, Diệp Hắc phát hiện vài đầu hung thú khổng lồ.

Những hung thú này toàn thân mọc đầy vảy, hình thái vừa giống kỳ lân, lại giống thần hống, trông quái dị hung tợn.

“Đây là hậu duệ của thần thú hộ miếu,” Hắc Hoàng giọng nói trầm thấp nghiêm túc, “Không ngờ lại có thể sống sót và sinh sôi nảy nở đời đời ở đây, mỗi con đều sở hữu sức mạnh khủng bố.” Tiểu thế giới miếu vũ này vô cùng rộng lớn, đã cung cấp môi trường sống lý tưởng cho những hậu duệ thần thú này.

Trong đó, vài đầu hung thú phát ra tiếng gầm rống chấn động, mang theo một luồng tinh phong, lao tới như muốn xẻ núi nứt trời.

“Hắc Hoàng, lên, cắn chúng nó!” Đoạn Đức hô lên, nhưng lời còn chưa dứt, ông ta đã bị một con hung thú xông tới dọa cho nhảy dựng.

Diệp Hắc thấy vậy, không nhịn được cười thành tiếng, nhưng ngay sau đó thu lại nụ cười, dẫn dắt các cường giả thế hệ trẻ của Sở gia xông lên.

“Mọi người cẩn thận, những hung thú này sức mạnh cường đại, đừng khinh địch.” Diệp Hắc dặn dò.

Những người trẻ của Sở gia đồng thanh đáp lời, mỗi người triển khai thần thông, giao chiến kịch liệt với hung thú.

Nhất thời, trong tiểu thế giới miếu vũ này tràn ngập tiếng chiến đấu dữ dội và tiếng gầm rống giận dữ.

“Con bên trái giao cho tôi!” Sở Lăng lớn tiếng hô, tay cầm trường kiếm, dũng cảm xông về phía một đầu hung thú.

“Được, cẩn thận đối phó!” Diệp Hắc trầm thanh nói, đồng thời cũng nghênh chiến với một đầu hung thú hung mãnh hơn.

Trận chiến diễn ra như lửa đổ dầu, mỗi đòn đánh đều là sự so tài sức mạnh và kỹ năng.

Các cường giả thế hệ trẻ của Sở gia không ngừng trưởng thành trong chiến đấu, dần dần tìm ra phương pháp chống lại những hung thú cường đại này.

Chương 282

“Đoạn Đức, đừng chỉ lo trốn, giúp công kích sườn bên kia!” Diệp Hắc trong chiến đấu không quên chỉ huy.

Đoạn Đức nghe xong, tuy có chút chật vật, nhưng vẫn dốc sức phát động công kích vào sườn một đầu hung thú.

Dưới sự hợp lực vây công của mọi người, những hậu duệ thần thú hộ miếu này tuy mạnh mẽ, nhưng cũng dần lộ vẻ mệt mỏi.

Nhưng đúng lúc này, phía trước, trong khu rừng rậm rạp, đột nhiên bùng phát tiếng thú rống chấn động trời đất.

Theo tiếng rống vang vọng, hàng chục đôi mắt sáng lên trong bóng tối, trong đó có vài đôi mắt đặc biệt rực rỡ, chói mắt như thần đăng, tản ra một luồng khí tức vương giả mạnh mẽ.

“Ối mẹ ơi, không xong rồi!” Đoạn Đức kinh kêu, vừa luống cuống thoát khỏi Hắc Hoàng đang quấn lấy mình, vừa nhanh chóng chạy trối chết, “Nhìn kìa, mấy đôi mắt sáng rực đáng sợ kia, chắc chắn là cấp bậc thú vương, không chừng đều đã tiên Tam Trảm Đạo rồi.” Ông ta vội vàng tiếp tục nói: “Chúng ta ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc, vạn nhất chọc ra thứ càng khủng bố hơn, chúng ta đều phải toi đời.

Mau chóng xuyên qua, đừng dừng lại!” Trong bóng tối, một luồng tinh phong ập tới, kèm theo tiếng chấn động của mãnh thú cuồng loạn lao tới.

Trong tiểu thế giới miếu vũ này, tiếng thú gào như sấm vang vọng khắp nơi, như thể toàn bộ thế giới đang run rẩy.

“Trời ơi, tiểu thế giới miếu vũ này cũng quá lớn rồi.” Sở Lăng kinh hô, “Nhìn cái thế này, giống như một đợt thú triều, những dã thú

này căn bản không giết hết được, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!" Mọi người cảm thấy một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, như có vô số hung thú từ sâu trong rừng xông ra, đen đặc một vùng, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên xé tan màn đêm, hiển nhiên một tu sĩ nhân loại đã gặp bất hạnh trong đại quân dã thú.

Trong cơn thủy triều dã thú cuồng dũng như lũ lụt, ngay cả một số cường giả cũng khó mà chống đỡ, lần lượt bị hung thú xé nát.

Người Sở tộc cũng phải đối mặt với sự công kích của dã thú.

Vài đầu yêu thú hung mãnh lao về phía họ, nhưng đều bị Sở Hoang nhẹ nhàng phất tay diệt sát.

"Mọi người cẩn thận một chút," Sở Hoang thản nhiên nhắc nhở, "Những dã thú này tuy số lượng đông đảo, nhưng thực lực đơn lẻ không quá mạnh.

Chỉ cần không khinh địch, không lơ là, hẳn là có thể an toàn vượt qua khu vực này." Lần này, là để tôi luyện hậu duệ Sở tộc, cho nên trừ khi bất đắc dĩ, Sở Hoang sẽ không ra tay.Mọi người đều gật đầu lĩnh mệnh, thần sắc ngưng trọng đối phó với những dã thú không ngừng xông tới từ bốn phía.

Đoàn người cẩn thận xuyên qua tầng miếu vũ thứ mười một, cánh cửa sắt phía sau đóng sập lại, mọi người đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn trái ngược với dự đoán của họ, ban đầu họ tưởng rằng sẽ gặp vô số quỷ binh, nhưng không ngờ sinh vật ở đây lại tràn đầy sinh cơ.

Khi bước vào tầng miếu vũ thứ mười hai, không gian rộng lớn đến kinh ngạc, nhìn một cái, cuối cùng như chìm trong mây mù.

Vừa mới đi được một đoạn không xa, Diệp Hắc đột nhiên tim đập thịch một cái.

"Cẩn thận, có tập kích!" Anh ấy lớn tiếng nhắc nhở mọi người, đồng thời thân hình chợt lóe, chắn trước Sở Lăng.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ đột nhiên thò ra từ hư không tan vỡ, mang theo sát khí sắc bén tấn công Sở Lăng.

Đó là một kẻ địch cực kỳ đáng sợ, nhìn từ khí tức Trảm Đạo, hiển nhiên là một lão vương giả khủng bố, đã mai phục trong bóng tối từ lâu, giờ khắc này cuối cùng cũng phát động một kích lôi đình.

Sở Lăng bị biến cố trước mắt làm cho trợn mắt há hốc mồm, nhưng Sở Hoang lại phản ứng thần tốc, lật tay một chưởng, chân khí bàng bạc cuồn cuộn tuôn ra, trực tiếp đánh tan bàn tay khổng lồ kia, đồng thời lập tức diệt sát kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối.

"Mọi người cẩn thận, ở đây có thể có nhiều sát thủ hơn nữa!" Đoạn Đức lúc này cảnh giác nhìn xung quanh, nhắc nhở mọi người.

Lời vừa dứt, trong bóng tối đột nhiên bùng phát vài đạo hàn quang, như sao băng trên bầu trời đêm, xé tan sự tĩnh mịch của miếu vũ.

Ngay sau đó, từng tia sét xé toạc bóng tối, chiếu sáng toàn bộ không gian, cũng chiếu rõ những kẻ địch ẩn nấp.

Người ra tay chính là Sở Hoang!

Thân hình anh ấy như quỷ mị xuyên qua giữa những tia sét, mỗi lần ra tay đều chính xác và tàn nhẫn, động tác nhanh như chớp, mỗi lần vỗ chưởng đều lấy đi một sinh mạng kẻ địch.

"Phụt!", "Phụt!" Liên tiếp ba tiếng động trầm đục, ba cái đầu người máu me đầm đìa bị ném xuống đất, giữa mi tâm đều có một lỗ thủng, nguyên thần bị Sở Hoang chính xác đâm xuyên.

Những sát thủ cấp bậc Thánh nhân này, dưới tay Sở Hoang lại như những cọng rơm bị bẻ gãy một cách dễ dàng.

"Dám ám sát thì phải chịu hậu quả!" Sở Hoang lạnh lùng nói, trong ánh mắt lộ ra sát khí lẫm liệt.

Một số khí tức cảm tri trong bóng tối nhanh chóng biến mất, hiển nhiên đã bị dọa sợ mà rút lui.

"Mọi người, chúng ta phải hành sự cẩn thận." Sở Lăng lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng nói, "Trong tổ miếu không chỉ ẩn chứa nguy hiểm thần bí chưa biết, mà giờ đây kẻ địch ẩn nấp cũng bắt đầu rục rịch.

Chúng ta phải hành sự cẩn thận, không thể lơ là." Mọi người đều gật đầu, thần sắc nghiêm túc bước vào điện vũ tầng thứ mười ba.

Khác với bóng tối trước đó, nơi đây quang minh rực rỡ, như một thế giới thần thánh quang minh, mang lại cảm giác tĩnh lặng và yên bình.

Phía trước, một pho tượng đá khổng lồ sừng sững, cao tới trăm trượng, toàn thân tản ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trên tượng đá khắc vài chục phù văn thần bí, mỗi phù văn đều như có thể cộng hưởng với Đại Đạo, tản ra khí tức huyền ảo.

Tiểu thế giới điện vũ này liên thông với các nơi khác, có không ít người đã đi theo các lối khác mà đến đây trước một bước.

Họ toàn tâm chú ý quan sát những phù văn cổ xưa kia, cố gắng ghi nhớ.

Mỗi phù văn đều cực kỳ phức tạp, do hàng trăm đến hàng ngàn đường nét tinh xảo cấu thành, dường như ẩn chứa chí lý của trời đất.

Mọi người đều có thể cảm nhận sức mạnh thần bí mà những phù

văn này phát ra, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác kính sợ.

Tổ miếu Vũ Hóa Thần triều quả nhiên phi phàm, những bia đá quý giá này khiến tất cả mọi người đều xúc động.

Diệp Hắc và những người khác cũng không bỏ lỡ cơ hội này, lần lượt tĩnh tâm, khắc từng phù văn thần bí đó vào thức hải của mình.Đột nhiên, vài bóng người bay vút lên, bay thẳng vào miệng bức tượng đá đang há ra.

Một người trong số đó dường như phát hiện ra huyền cơ, nhanh chóng thò tay vào bên trong đào bới.

Những người khác thấy vậy cũng chợt tỉnh ngộ, tranh nhau ra tay cướp đoạt.

"Mọi người mau nhìn, trong miệng người đá có thứ gì đó!" Có người kinh hô.

Khoảnh khắc thứ đó được đào ra, thụy quang tứ tán, cầu vồng bay lượn, ánh sáng chói mắt khiến tất cả mọi người đều không mở nổi mắt.

Đó là một cái bảo hòm hình vuông một xích, được đúc từ ngũ sắc thiết tinh, cùng cấp bậc thần liệu với Đại La Ngân Tinh.

"Trời ơi!

Thật sự có bảo bối xuất hiện." "Bản thân cái bảo hòm đã là một món trân bảo hiếm có trên đời rồi!" "Liên Thánh nhân cũng sẽ động tâm ra tay tranh đoạt bảo bối, bên trong rốt cuộc là thứ gì đây?" "Chẳng lẽ là Vũ Hóa Tiên Kinh trong truyền thuyết?" Mọi người bàn tán xôn xao, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam và khát vọng.

Họ điên cuồng xông về phía trước, cố gắng tranh đoạt món vô giá chi bảo này.

Tuy nhiên, người đầu tiên có được bảo hòm lại thảm thiết kêu lên một tiếng tại chỗ, bị những người khác liên thủ chém giết, hóa thành một làn sương máu.

Sở Hoang chứng kiến cảnh tượng này, thản nhiên nói với Diệp Hắc và những người khác: "Các ngươi cũng có thể đi tranh đoạt bảo vật, nhưng phải nhớ, tính mạng mới là quan trọng nhất.

Đừng vì bảo vật mà mất mạng." Diệp Hắc và những người khác nghe vậy gật đầu lĩnh mệnh, thân hình vừa động liền gia nhập vào trận chiến tranh đoạt.

"Ầm!" Trong tiếng nổ bất ngờ, một trận mưa bụi vàng óng như thác nước đổ xuống, lấp lánh rực rỡ, bao phủ toàn bộ tiểu thế giới miếu vũ.

"…Rốt cuộc là thứ gì vậy?" Mọi người trợn mắt há hốc mồm, kinh nghi bất định.

Hắc Hoàng lông tóc dựng đứng, kinh hãi gào thét: "Gâu gâu gâu!

Chạy mau!" Nó xé toạc bốn chân, điên cuồng bỏ chạy.

"Chủ nhân cứu tôi!" Nó rên rỉ.

Sở Hoang lại không vội ra tay.Những sợi mưa vàng óng đó, dường như được tạo thành từ vô tận phù văn, lóe lên ánh sáng thần bí, dày đặc rơi xuống trong tiểu thế giới tầng thứ mười ba.

Mỗi hạt mưa vàng đều như một ngọn thần đăng nhỏ, phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng, ánh sáng càng lúc càng thịnh.

Đoạn Đức ôm đầu chạy trốn khắp nơi, Diệp Hắc và những người khác cũng sắc mặt đại biến, lập tức nhận ra sự khủng bố của mưa vàng, đều quay người bỏ chạy.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi, mọi người tranh

nhau chạy trối chết, như thể đại nạn sắp tới.

Mưa vàng đó không chỉ có thể xuyên thấu thần lực, mà còn có thể nuốt chửng tinh khí thần của con người.

Vài lão hóa thạch tỉnh táo hiếm hoi kinh hoàng lớn tiếng: "Thí Thần Trùng, ngàn vạn lần đừng chạm vào!

Chạy mau!" Thí Thần Trùng, cái tên này như một lời nguyền, khiến tất cả những ai hiểu rõ đều kinh hồn bạt vía.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, hộ thể chân cương trước mặt mưa vàng như đồ sắt rỗng.

Những con trùng vàng óng đó như những con giao long nhỏ mặc giáp vàng, gặm nhấm huyết nhục và nguyên thần của con người, ngay cả Đại Năng cũng khó mà chống đỡ.

"Đừng dùng nhục thân để cản, phải dùng Đạo hạnh và pháp tắc để đối phó!" Có người lớn tiếng nhắc nhở, nhưng trước trận mưa vàng ngập trời, ai lại có thể tĩnh tâm đi luyện hóa những con trùng khủng bố này chứ?

Lúc này, mọi người kinh ngạc phát hiện, cái bảo hòm đúc từ ngũ sắc thiết tinh kia giống như một tổ ong khổng lồ, trên đó phủ đầy những lỗ nhỏ, càng nhiều Thí Thần Trùng đang từ bên trong chui ra.

Không gian bên trong bảo hòm còn lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, như một tiểu thế giới, trời biết bên trong ẩn chứa bao nhiêu loại trùng khủng bố nữa.Lúc này!

Một vị Chuẩn Thánh đau khổ hét lớn một tiếng, bị trận mưa vàng óng nuốt chửng.

Ông ta cố sức chống cự, nhưng cuối cùng không thể thoát khỏi số phận bị kim quang xuyên thấu, sinh lực của ông ta bị hút cạn hoàn toàn.

Chương 283

Bi kịch tương tự không ngừng diễn ra trong cơn tẩy rửa vàng óng, vô số sinh mệnh tan biến trong trận mưa quang rực rỡ.

Tiểu thế giới miếu vũ này dường như hóa thành một vùng đất bị nguyền rủa, mỗi luồng mưa vàng đều như tiếng gọi của tử thần.

Những con Thí Thần Trùng nhỏ bé, thân dài chưa bằng ngón tay cái, nhưng lại phủ đầy lớp vảy vàng óng ánh.

Trông thì nhỏ bé, nhưng lại như giao long, tuy không có sừng, nhưng tính hung mãnh lại hơn một bậc.

Vào thời khắc mấu chốt, Đoạn Đức có một hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ông ta lấy ra một pháp khí tràn ngập khí tức thần bí, hóa ra là một Tụ Bảo Bồn, quay người đi thu cái bảo hòm thần bí đúc từ ngũ sắc thiết tinh kia.

"Béo mập, làm cái trò quỷ gì vậy?!" Mọi người kinh ngạc kêu lên.

Đoạn Đức không quay đầu lại, chỉ đáp: "Thần trùng đổ ổ ra, trứng của chúng nhất định ở trong đó.

Chỉ cần từ trứng bắt đầu bồi dưỡng, sẽ có cơ hội thuần hóa!" Thí Thần Trùng thuần huyết, loại tồn tại trong truyền thuyết có thể nuốt chửng thần linh, gần như vô sở bất năng, vô kiên bất tồi, vô vật khả đáng.

Mặc dù những dị trùng vàng óng này không phải Thần trùng thuần huyết chân chính, huyết mạch của chúng mỏng manh, ở trạng thái nguyên thủy, xa không thể so sánh với tổ tiên, nhưng vẫn phát ra khí tức khiến người ta lạnh gáy.

“Nghe nói vào thời thượng cổ, có một vị Thánh nhân từng tự mình nuôi dưỡng loại sinh vật này, dù là hàng thứ phẩm, cũng đủ để xé nát Thái Cổ Vương Giả.” Đoạn Đức vừa nói, vừa thu bảo hòm ngũ sắc thiết tinh vào Tụ Bảo Bồn.

Đoàn người xông vào tiểu thế giới miếu vũ tầng thứ mười bốn, nhưng nguy hiểm không vì thế mà tiêu tan.

Mưa vàng óng như hình bóng bám sát phía sau, tiến vào một thế giới mới.

“Đoạn Đức, ngươi muốn hại chết tôi sao?!” “Tên trộm mộ kia, tự tìm đường chết!” Mọi người phẫn nộ muốn siết cổ Đoạn Đức, bởi vì hành động của ông ta rõ ràng đã thu hút sự chú ý của tất cả Thí Thần Trùng.

Đàn trùng vốn phân tán giờ đây tụ lại một chỗ, như một thác nước vàng óng đổ xuống.

Đàn trùng khổng lồ như vậy, ai có thể chống đỡ?

Một loại uy hiếp chết người, họ gần như bị biển trùng nhấn chìm.

“Đúng là người tốt mà, dùng cách của mình để cứu chúng ta.” “Những người kia từ các Thánh tăng Tây Mạc sao?

Thật sự xả thân vì nghĩa, cứu chúng ta rồi.” Tiếng nói từ xa truyền đến khiến Diệp Hắc và Hắc Hoàng và những người khác cảm thấy một trận buồn nôn.

Họ càng muốn ngàn đao vạn quả cái tên khốn Đoạn Đức gây rắc rối kia, bởi vì tay ông ta thật sự quá không an phận, đã gây ra tai họa lớn như vậy.

“Tôi đi!

Mấy con trùng này cũng quá nhỏ mọn rồi chứ?

Có cần thiết phải truy đuổi tôi mãi không buông sao?" Đoạn Đức nhăn răng nhếch mép oán trách.

"Đều là tự ông tìm lấy!

Mau vứt cái hòm đó đi!" Lão Hạt Tử cũng bị thương, khắp người đầy máu thúc giục.

"Vứt à?

Đùa à!

Đây là bảo bối có thể sánh ngang với Đại Đế Kinh Văn đấy!" Đoạn Đức ôm chặt cái hòm không chịu buông tay, "Không lâu trước đây, Đạo gia tôi ở một ngôi mộ cổ phát hiện một mảnh cổ văn, trên đó ghi lại phương pháp bồi dưỡng Thí Thần Trùng.

Chỉ cần dùng phương pháp đặc biệt bồi dưỡng một vạn năm, có thể thai nghén ra Tổ Trùng chân chính.

Lấy Đại Đế cổ kinh đổi, tôi cũng không chịu!" Tuy nhiên, lời vừa dứt, ngón tay của Đoạn Đức đã bị một con Thí Thần Trùng đốt xuyên qua.

Vẫn còn Thí Thần Trùng sót lại trong tổ trùng ban đầu.

Ông ta đau đớn kêu oai oái, nhưng hai tay vẫn ôm chặt cái bảo hòm không chịu buông ra.

Mọi người bó tay không có cách nào khác, chỉ có thể ký thác hy vọng vào Sở Hoang: "Tộc trưởng, cầu xin ngài ra tay tương cứu!" Sở Hoang nhìn mọi người, thân ở trong đạo pháp bảo hộ, an nhiên vô sự.

Anh ấy bình tĩnh mở miệng nói: "Chưa đến tuyệt cảnh, bổn tọa sẽ không tùy tiện ra tay." Mọi người tuy cảm thấy bất lực, nhưng cũng chỉ có thể tự mình tìm đường sống.

Họ không ngừng xuyên qua, tìm kiếm lối thoát trong thế giới miếu

vũ, nhanh chóng đạt đến tầng thứ hai mươi bảy.

Nơi đây đặc biệt yên tĩnh, khiến họ sinh nghi, nhưng lại không dám lơ là.

Khi cẩn thận bước vào tiểu thế giới miếu vũ tầng thứ hai mươi tám, hư không đột nhiên nứt ra không tiếng động, một thanh thần kiếm vàng óng từ trên trời giáng xuống, với thế sét đánh không kịp bưng tai chém thẳng vào mi tâm Diệp Hắc.

Trời đất dường như nứt toác, uy thế chấn động thế gian, khiến người ta lạnh gáy.

"Truyền thế Thánh Binh!" Có người kinh hô.

Hiển nhiên, có người không thể nhẫn nại, quyết định dùng loại binh khí khủng bố này để tập sát.

Trước đó, họ thậm chí không hề cảm nhận được bất kỳ dao động bất thường nào, gần như tất cả mọi người đều bị che mờ linh giác.

"Cẩn thận!" Hắc Hoàng lớn tiếng nhắc nhở, nhưng tốc độ của thần kiếm vàng óng thật sự quá nhanh, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn nó áp sát Diệp Hắc.

Diệp Hắc trong mắt lóe lên một tia kiên quyết, nhanh chóng điều động toàn thân sức mạnh, chuẩn bị nghênh kích một kiếm kinh thiên này.

Tuy nhiên, vào thời khắc then chốt, Sở Hoang cuối cùng cũng hành động.

Anh ấy nhẹ nhàng phất tay áo, một luồng lực lượng vô hình liền nhẹ nhàng đỡ lấy thanh thần kiếm vàng óng.

"Nếu có ai muốn kết thúc sớm trò chơi này, vậy bổn tọa có thể thành toàn." Giọng điệu Sở Hoang vẫn bình tĩnh, nhưng mọi người lại

có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lời nói.

Khí tức trong bóng tối đột nhiên biến mất, hiển nhiên đã bị dọa sợ mà rút lui.

"Tộc trưởng, đa tạ ân cứu mạng!" Diệp Hắc thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nói.

"Không cần nói lời cảm ơn, đã là người Sở tộc tôi, tự nhiên không thể để các ngươi dễ dàng mất mạng." Sở Hoang thản nhiên nói.Họ cẩn thận tiếp tục thám hiểm, cuối cùng đến được tiểu thế giới miếu vũ tầng thứ ba mươi.

Ở đây, họ phát hiện ra một vài manh mối tinh tế, qua thảo luận sâu sắc, mọi người nhất trí cho rằng, người của Tứ đại Thần triều và Diêu Quang Thánh Địa có lẽ đã đặt chân đến đây từ sớm.

"Liệu những thứ tốt đẹp ở đây có bị họ lấy mất trước rồi không?" Một người Sở tộc lo lắng hỏi.

"Chắc là không, từ những manh mối cho thấy, hình như họ đã dừng bước tại đây, không đi sâu hơn nữa." Đoạn Đức nói, rồi lấy ra khối Thần Kính thần bí kia.

Gương này ông ta có được từ một ngôi mộ cổ, được chế tác tinh xảo từ xương trán của một Đại Thánh Nhân tộc, có thể tái hiện một số cảnh tượng đã qua.

Thông qua ánh sáng của cốt kính, họ nhìn thấy một số bóng người mờ ảo đã quanh quẩn ở đây rất lâu, cuối cùng chọn cách rời đi.

"Từ đó có thể thấy, thử thách thực sự có thể ẩn giấu trong sáu tầng cổ miếu cuối cùng.

Ngay cả những thế lực lớn kia cũng không dám tùy tiện đặt chân vào, hiển nhiên là muốn mượn sức mạnh của thiên hạ để cùng nhau thám hiểm." Khi đến trước cửa đá thông tới tầng thứ ba mươi mốt,

chỉ thấy cửa đá đóng chặt, như thể ẩn giấu một mãnh thú hồng hoang, toát ra một luồng khí tức như u minh.

"Cảm giác không đúng lắm." Sau khi suy nghĩ đi suy nghĩ lại, họ chọn cách lùi ra xa, dùng một chiếc thần chùy mạnh mẽ đập vỡ cửa đá.

Ngưng thần nhìn vào bên trong, chỉ thấy phía trước một vùng tối đen, nhưng lại mơ hồ truyền đến tiếng mưa, như một thế giới chân thực.

Trong đêm mưa, họ thấy từng bóng người mờ ảo đang di chuyển."Bên trong có vật sống ư?!" Cảnh tượng bên trong dị thường quỷ dị, ngay cả Thiên Nhãn Thông cũng bị một sức mạnh nào đó khắc chế, như có thần liên trật tự bao phủ hư không.

Đột nhiên, mưa lớn như trút nước, tia sét huyết sắc xé tan màn đêm, ngay lập tức chiếu sáng mọi thứ bên trong.

Họ kinh hoàng lùi lại vài bước, nhanh chóng đóng cửa đá lại.

"…Chuyện gì vậy?" Dưới ánh sáng của tia sét huyết sắc, họ nhìn thấy trên con đường lầy lội, vài đội binh lính mặc giáp trụ cổ xưa đang tuần tra, trong tay nắm chặt thiết qua và chiến mâu màu đen.

"Kia… giáp trụ Thiên Binh của Vũ Hóa Thần triều, chẳng lẽ là Thiên Binh trong truyền thuyết?!" Đoạn Đức kinh hô.

Mọi người kinh ngạc không thôi, nhất thời không ai nói được lời nào.

"Mọi người có để ý không, tôi nhìn thấy đều là vật sống sau khi vào, chẳng lẽ những binh sĩ này cũng…?" Sở Lăng kinh ngạc nói.

"Không đúng, ở đây chắc chắn có vấn đề!" Đoạn Đức sốt ruột đi đi lại lại, "Tôi từng nhìn thấy một đoạn ghi chép quỷ dị trong một ngôi mộ cổ xa xưa, Vũ Hóa Thần triều chủ động kết thúc thống trị,

chứ không phải bị người khác diệt vong.

Dường như họ đang âm thầm mưu tính một chuyện đại sự nghịch thiên.

Chẳng lẽ tất cả đều là thật sao?!" Quan điểm mà Đoạn Đức đưa ra, dù nghe có vẻ kỳ lạ, nhưng mọi người cũng không thể không bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Dù sao, bí mật ẩn chứa trong tòa miếu vũ này có lẽ sâu hơn họ tưởng tượng.

"Tôi không hoàn toàn phủ nhận cách nhìn của ngươi," Diệp Hắc chậm rãi mở miệng, "Nhưng chỉ dựa vào một bia đá cổ trong mộ mà đoạn định kết cục của Vũ Hóa Thần triều, quả thực khó mà khiến người ta hoàn toàn tin phục." "Gâu!

Chuyện gì vậy?" Hắc Hoàng bất mãn sủa vài tiếng.

"Tôi cũng chưa có kết luận," Đoạn Đức phất tay, "Chỉ là, nếu những binh sĩ này không phải thật sự tồn tại, mà là một dạng âm binh nào đó, vậy thì chúng ta phải đặc biệt cẩn thận rồi." Mọi người trầm mặc, biết rằng thử thách thực sự mới chỉ bắt đầu.

Tòa miếu vũ này tổng cộng có ba mươi sáu tầng, con đường phía trước tuy gian nan, nhưng chưa gặp phải hiểm cảnh chết người.

Chương 284

Tuy nhiên, sáu tầng cuối cùng, lại như một cái rãnh trời khó mà vượt qua.

"Tôi cần quan sát sâu hơn nữa." Giọng Sở Hoang trầm ổn, anh ấy luôn giữ một cái đầu lạnh.

Anh ấy lần nữa đến trước cửa đá, ngưng thần nhìn thế giới đầy thần bí kia.

Trong đêm mưa đen kịt, tia sét huyết sắc xé tan bầu trời, chiếu sáng từng đội binh sĩ mặc giáp trụ cổ xưa trên mặt đất.

Họ hành quân trên con đường lầy lội, thiết qua và chiến kiếm màu đen trong tay lóe lên ánh sáng ma tính.

"Nhìn những hoa văn trên giáp trụ kia," trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia tinh quang, "Đó đúng là ký hiệu của Vũ Hóa Thần triều." Khi tia sét lần nữa xé toạc bầu trời, hoa văn đặc biệt trên giáp trụ và binh khí dưới ánh sáng loáng thoáng hiện rõ.

Những giáp trụ này không phải tùy tiện có được, Vũ Hóa Thần triều ban thưởng cho những người có công, tượng trưng cho vinh dự, thân phận và thực lực.

"Thiên Binh giáp trụ…" Diệp Hắc lẩm bẩm, anh ấy có thể cảm nhận được khí phách và dã tâm mà những giáp trụ này đại diện.

Vũ Hóa Thần triều, từng là bá chủ Trung Châu, mục tiêu của họ không chỉ là thống nhất Ngũ Vực, mà còn theo đuổi cảnh giới vũ hóa phi tiên xa vời kia.

"Tôi không thể dừng lại ở đây." Sở Hoang phá vỡ sự trầm mặc, "Tôi cần đi xem những nơi khác, tìm hiểu thêm về bí mật của tòa

miếu vũ này.” Anh ấy rời khỏi khu vực này, xuyên qua giữa các tiểu thế giới miếu vũ.

Mỗi tầng đều có nhiều điện vũ liên thông với tầng tiếp theo, anh ấy không ngừng thám hiểm, quan sát.

Ở vài nơi khác nhau, anh ấy đều phát hiện những “Thiên Binh” còn sống kia.

Đồng thời, các tu sĩ khác cũng lần lượt dừng lại trước các cửa đá, xì xào bàn tán, nhưng mãi không có ai dám tiên phong bước vào cánh cửa đá thần bí đầy những điều chưa biết kia.

“Bên trong ẩn chứa gì?

Vũ Hóa Tiên Kinh?

Bí mật vượt qua tinh vực?” Một tu sĩ Nhân tộc mặt đầy vẻ mong chờ nhìn về phía cửa đá, giọng nói tràn đầy khát vọng và tò mò.

“Không chừng có Phượng Lệ Lục Kim, thần vật độc quyền của Đại Đế trong truyền thuyết kia!” Một tu sĩ khác trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam, như thể nhìn thấy những trân bảo đang lấp lánh trước mắt.

Tuy nhiên, mặc dù cám dỗ rất lớn, nhưng mọi người đều biết rõ, bên trong cửa đá nhất định là nguy cơ tứ phía.

Họ vừa sợ bỏ lỡ cơ duyên ngàn năm khó gặp, lại càng sợ sơ suất mà thân hãm hiểm cảnh, không thể tự thoát ra.

Đúng lúc mọi người đang do dự không quyết, một đội nhân mã Thái Cổ tộc đột nhiên xông vào tầm mắt của họ.

Những người Thái Cổ tộc này thân hình cao lớn, dung mạo uy nghiêm, toàn thân tản ra một luồng khí tức cao quý bẩm sinh.

“Hừ, tu sĩ Nhân tộc sao mà lại nhát gan như vậy!” Một tu sĩ Thái

Cổ tộc khinh thường cười lạnh, "Đã không dám vào, vậy thì để Thái Cổ tộc chúng ta đi thăm dò cho ra lẽ!" Nói xong, ông ta phất tay lớn, dẫn dắt đội nhân mã Thái Cổ tộc không chút do dự bước vào trong cửa đá.

Bóng dáng của họ nhanh chóng biến mất trong cánh cửa đá đen kịt, chỉ để lại mọi người nhìn nhau, trong lòng năm vị tạp trần.

"Thái Cổ tộc quả nhiên dũng mãnh vô úy, nhưng chúng ta cũng không thể tụt lại quá xa." Một tu sĩ Nhân tộc cắn răng, như thể đã hạ quyết tâm, "Đi!

Tôi cũng vào thăm dò cho ra lẽ, không chừng có thể nhặt được vài món bảo bối!" Tuy nhiên, đề nghị của anh ta không nhận được sự hưởng ứng của tất cả mọi người.

Dù sao, đối mặt với nguy hiểm chưa biết và cơ duyên hấp dẫn, mỗi người đều có lựa chọn và cân nhắc của riêng mình.

"Rầm rầm!" Tiếng sấm cuồn cuộn, mưa như trút nước, một đạo điện quang chói mắt ngay lập tức xé toạc màn đêm.

Dưới ánh sáng chói lòa đó, mọi người kinh ngạc phát hiện, đội nhân mã Thái Cổ tộc kia đã bị Thiên Binh chặn lại, hai bên đang giao chiến kịch liệt, tiếng gầm rống liên tục.

Những người đứng xem kinh ngạc không thôi, những Thiên Binh kia, tuy không nói một lời, nhưng mỗi lần ra tay đều vô cùng sắc bén, chiến ý hừng hực.

Thái Cổ tộc tuy dũng mãnh, nhưng trước mặt Thiên Binh, lại dần lộ ra vẻ yếu thế, tiếng hô hoán càng lúc càng dồn dập.

Trường kiếm màu đen trong tay Thiên Binh, như mang theo sức mạnh thần bí, pháp bảo của Thái Cổ tộc trước mặt chúng như giấy vụn, vừa chạm vào đã vỡ nát.

Giữa những tia kiếm quang lóe lên, như những chiến sĩ đến từ Thiên giới, vài người Thái Cổ tộc đã bị kiếm mang xé nát.

Tia sét huyết hồng không ngừng đánh xuống, thế mưa càng lúc càng dữ dội, tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ.

Nhưng ngay cả như vậy, mọi người vẫn có thể nhìn rõ ràng, đội nhân mã Thái Cổ tộc kia, dưới sự công kích của Thiên Binh, đã hoàn toàn bại trận.

Ngoài cửa đá, tất cả các tu sĩ đều hít một hơi khí lạnh.

Đội người Thái Cổ tộc kia thực lực không yếu, nhưng trước mặt Thiên Binh, lại yếu ớt đến mức không thể chịu nổi một đòn.

"Chẳng lẽ?

Binh mã của Vũ Hóa Thần triều có thể trường sinh bất lão sao?

Bị phong ấn trong thần miếu này, vẫn luôn tồn tại đến bây giờ?" Trong lòng mọi người tràn đầy nghi ngờ và sợ hãi, sự thần bí và cường đại của tòa cổ miếu này đã vượt xa tưởng tượng của họ.

Những Thiên Binh đó, là những chiến sĩ sinh ra vì chiến tranh, điều đó không thể nghi ngờ.

"Tình hình không ổn rồi, muốn xông qua e là khó." Một số tu sĩ bắt đầu nảy sinh ý định rút lui, do dự không quyết.

"Thực lực của đám thiên binh này quá đáng sợ, năm đó Vũ Hóa Thần Triều rốt cuộc đã mạnh đến mức nào?" Trong lòng mọi người đầy rẫy sự kinh nghi.

"Không, số lượng thiên binh chắc không quá nhiều, có lẽ chỉ có mười mấy đội.

Chúng ta có nhiều người thế này, chắc chắn có thể phá vỡ phòng tuyến." Dù trong lòng vẫn sợ hãi, nhưng đa số mọi người vẫn không

muốn từ bỏ cơ hội hiếm có này.

Ngay lúc đó, lại có người bắt đầu hành động.

Hắn cẩn thận đẩy thạch môn ra, thân hình linh hoạt lách vào trong, sau đó nhanh chóng thi triển độn thổ thuật, lẩn xuống lòng đất.

"Á!" Thế nhưng, chẳng bao lâu sau, một tiếng thảm thiết đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy một binh sĩ mặc giáp, tay cầm chiến mâu đen kịt, mãnh liệt đâm xuống đất, xuyên qua tu sĩ đang định lẻn vào đó rồi nhấc bổng lên.

"Phập!" Theo cánh tay binh sĩ rung lên, tu sĩ kia lập tức bị xé xác thành mấy mảnh, mất mạng tại chỗ.

"Thực lực này đủ để ngăn cản không biết bao nhiêu người." Sở Lăng chấn động không thôi.

Đám hậu duệ Sở tộc có cảnh giới thấp hơn ở phía sau càng cảm nhận được áp lực khổng lồ.

"Tộc trưởng, ngài xem..." Một hậu nhân Sở tộc giọng run rẩy, nhìn về phía Sở Hoang.

Tuy nhiên, Sở Hoang thần sắc đạm mạc, dường như không có ý định ra tay.

"Nếu không phải lúc sinh tử, tôi không thể cứ ỷ lại vào tộc trưởng." Sở Lăng trầm giọng nói.

Bên cạnh hắn, một tộc nhân đã thức tỉnh thần long chi lực tên là Sở Thành cũng nghiêm túc gật đầu.

Hắn nhìn quanh rồi nói: "Có lẽ tôi có thể đi đường vòng.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, cộng thêm số lượng người bên mình đông, chắc sẽ không có vấn đề gì." Những người khác trong Sở tộc

cũng đồng thanh phụ họa.

Diệp Hắc và Sở Lăng nhìn nhau một cái, nói: "Hai chúng ta sẽ mở đường." Cả hai đều có Thánh Thể, khí huyết hùng hậu, có hy vọng xông qua được.

"Được!" Sở Lăng gật đầu.

Hai người dẫn theo mọi người cùng nhau xông về phía trước.

Cùng lúc đó, vô số thân ảnh nhanh chóng tràn vào tiểu thế giới tầng thứ ba mươi mốt, tiếng kêu la vang lên khắp nơi, rõ ràng đã có không ít người bỏ mạng tại đây.

Những thiên binh đó hành động có trật tự, rõ ràng là đang nắm giữ một loại cổ đại chiến trận có uy lực kinh người.

"Tiến lên!" Cuối cùng, nhóm Diệp Hắc cũng đẩy được thạch môn nặng nề, bước vào một mảnh tiểu thế giới chưa biết.

Mưa như trút nước, bùn lầy khắp nơi, cây cối cổ thụ mọc um tùm, nhưng lại không thấy bất kỳ kiến trúc nào.

Một đội thiên binh nhanh chóng phát giác ra bọn họ và phát động tấn công.

Diệp Hắc và Sở Lăng vọt ra phía trước, hai người dũng mãnh vô song, toàn thân tỏa ra kim quang rực rỡ, chiếu sáng đêm mưa đen tối như ban ngày.

"Oanh!" Trận chiến tức khắc bùng nổ, thiết quyền của Diệp Hắc quấn quýt những tia điện vàng kim, như thể hô ứng với tiếng sấm trên thương khung, một quyền đánh bay một tên thiên binh, máu tươi bắn tung tóe.

Sở Lăng còn dũng mãnh hơn, đôi cánh tay múa may, một tên thiên binh đã bị đánh cho máu thịt nhầy nhụa, không ai có thể cản được

phong mang của hắn.

Hắc Hoàng thì ngoạm chặt lấy cánh tay một tên thiên binh, điên cuồng cắn xé, cố gắng lột bộ giáp của hắn ra, gào thét liên tục: "Đồ tốt đây?" Nhưng do đại ý, đám thiên binh này đều là cao thủ, một nhát chiến mâu suýt nữa đâm xuyên hàm dưới của nó, may mà nó da dày thịt béo, chỉ bị đấm trúng làm bầm tím hốc mắt.

Đội thiên binh này cực kỳ quyết đoán, sau khi để lại vài xác đồng đội liền nhanh chóng rút lui, biến mất trong cơn mưa tầm tã.

"Mau đi thôi!" Đoạn Đức thúc giục.

Nơi này không nên ở lâu, nếu thêm nhiều thiên binh xuất hiện sẽ rất phiền phức, nếu thực sự xảy ra chuyện thì chỉ còn cách dựa vào sức mạnh của Sở Hoang.

Nơi này chắc chắn không chỉ có vài đội quân, có lẽ còn có tồn tại mạnh mẽ hơn.

Chương 285

Vừa rời đi, tại chỗ cũ liền bùng phát một luồng khí tức cường hãn.

Một bóng người cưỡi tia chớp màu huyết dụ lao tới, tay cầm một thanh đại kiếm màu đen, uy thế chấn thiên.

"Lại là một thiên tướng!" Tiếng kinh hô của Hắc Hoàng xé toạc sự tĩnh lặng.

Giáp trụ của tên này hoàn toàn khác biệt, rõ ràng thực lực đáng sợ hơn nhiều.

"Khí tức của thiên tướng này không tầm thường, rõ ràng đã gần đạt mức đại thành, tôi phải cẩn thận, đừng có dại mà trêu vào." Đoạn Đức lẩm bẩm, thần sắc ngưng trọng.

Bọn họ không dừng lại một giây nào, như những tia chớp băng qua cơn mưa xối xả, tiến sâu vào vùng địa vực rộng lớn.

Đồi núi trập trùng, rừng cây rậm rạp, nhưng mãi vẫn không thấy quần thể kiến trúc cổ nào.

Trên đường đi, họ vài lần chạm trán thiên binh, thậm chí bất đắc dĩ phải ra tay giải quyết vài tên mới có thể tiếp tục tiến bước.

Cuối cùng, sâu trong màn mưa, một tòa điện thờ lung linh tỏa sáng hiện ra trước mắt.

Nhưng đi kèm với đó là một mùi máu tanh nồng nặc.

Những xác chết đầy đất khiến lòng mọi người thắt lại, rõ ràng những người thám hiểm vào đây sớm hơn đã quá nửa gặp nạn.

Đột nhiên, mặt đất bắt đầu rung chuyển, phía trước một đại quân đen kịt như dòng thác thép quét tới.

Lông tơ của Hắc Hoàng dựng đứng cả lên, kinh hãi kêu lên: "Trời ạ, một phương trận gồm năm trăm thiên binh, thật là biến thái, sẽ có bao nhiêu Đại Năng đây!" Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ không nói nên lời.

Quả thực, năm trăm thiên binh đều có thực lực Đại Năng, mặc cổ giáp, cầm chiến kiếm đen và thiết qua, mỗi bước đi đều làm rung chuyển mặt đất.

"Nhìn bên kia kìa, lại có một đội nữa!" Giọng Đoạn Đức có chút run rẩy.

Ở phía bên kia, một phương trận quy mô tương tự đang vững vàng tiến tới, khí thế như sóng thần, nghiền nát bất kỳ tu sĩ nào dám cản đường.

"Chắc chắn là ảo giác, Vũ Hóa Thần Triều dù có mạnh đến đâu cũng không thể có một ngàn Đại Năng được!" Đoạn Đức không thể tin nổi nói.

Tình huống này quả thực vượt xa lẽ thường, dù Vũ Hóa Thần Triều có thực sự tồn tại quỷ dị như lời đồn thì cũng không thể bồi dưỡng được nhiều cao thủ như vậy khi đang ẩn cư một góc.

"Tôi cảm nhận được luồng khí tức khủng bố đó ở vùng núi đồi bên kia." Sở Lăng chỉ tay về phía rừng cây đen kịt xa xa, "Tôi sẽ đi đường vòng xem thử, đừng xông thẳng vào." Khi bọn họ cẩn thận lẻn vào vùng núi đó, một sức mạnh khiến người ta ngạt thở ập đến, như thể cả thế giới đang run rẩy dưới sức mạnh này.

Đứng trên đỉnh đồi, cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều nổi da gà.

Phía trước là một khu lăng mộ, nhiều thạch bi đã đổ nát.

Trong cơn mưa lớn, từng ngôi mộ cổ nứt ra, xương trắng bò ra từ

bên trong, sau đó nhanh chóng mọc ra máu thịt.

Từng màn quỷ dị và khủng bố khiến người ta không rét mà run.

Cảnh tượng trước mắt có thể coi là không tưởng.

Từng ngôi mộ cổ từ từ nứt ra trong đêm tối, những bàn tay trắng bệch, thậm chí là xương xẩu thò ra từ mộ, vật lộn bò lên trên.

Ngay cả những mảnh xương đã gần như phong hóa, lúc này cũng như được một sức mạnh thần bí thúc đẩy để tái tổ hợp thành bộ xương hoàn chỉnh.

Ngay sau đó, máu thịt mọc ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bao phủ lên bộ xương.

Những bộ giáp thiên binh vốn đã hóa thành cát bụi trong mộ, lúc này cũng như đảo ngược thời gian, trở nên sáng loáng, đi kèm với tiếng kim loại va chạm, tự động mặc lên người đám thiên binh đó.

Lúc này, sắc mặt những thiên binh đó trắng như tuyết, không chút biểu cảm, lặng lẽ mặc giáp, cầm binh khí, từng bước từng bước ra khỏi mộ, xếp thành phương trận chỉnh tề, kiên định tiến về phía trước.

Cảnh tượng này khiến người ta không thể tin nổi, da đầu tê dại, lỗ chân lông khắp người như đang bị gió lạnh lùa vào.

Không thể hiểu nổi, chẳng lẽ thực sự có người có thể vượt qua sinh tử, đạt đến cảnh giới trường sinh bất lão sao?

Mưa trút xuống xối xả, những tia chớp màu huyết dụ thỉnh thoảng xé toạc bầu trời, chiếu rọi khu lăng mộ đen kịt càng thêm quỷ dị.

Mọi chuyện xảy ra ở đây đều không thể giải thích bằng lẽ thường.

“Tôi đào mộ cả đời rồi mà chưa bao giờ gặp cảnh tượng quái dị như thế này.” Giọng Đoạn Đức hơi run rẩy, rõ ràng cũng bị chấn

động.

Hắn từng gặp âm binh, giao đấu với lệ quỷ, thậm chí chiến đấu với ma vật thi biến.

Tuy nhiên, ngay cả một kẻ đào mộ dày dặn kinh nghiệm như hắn cũng chưa từng thấy cảnh người sống bò ra từ quan tài.

Điều này khiến hắn thấy lạnh sống lưng.

"Sở tộc tôi cũng..." Sắc mặt Sở Lăng có chút phức tạp.

Sở tộc vốn xuất thân là nhà đào mộ, cũng từng gặp qua những chuyện cực kỳ quỷ dị.

Nơi này rõ ràng là lăng mộ thiên binh qua các đời, trải qua sự tích lũy của vô số tuế nguyệt.

Nếu những thiên binh phục sinh này thực sự có thể thức tỉnh hoàn toàn, thì chỉ riêng lực lượng của một triều đại này thôi cũng đủ để quét ngang thiên hạ, ngay cả các cổ tộc hùng mạnh cũng khó lòng chống đỡ.

Sau cơn sợ hãi ban đầu, trong mắt Đoạn Đức lóe lên một tia xảo quyệt, hắn lẩn vào một góc hẻo lánh, khóa mục tiêu vào mấy ngôi mộ cổ cô lập.

Đợi một lát, một bộ xương trắng từ từ bò ra khỏi mộ, ngay khoảnh khắc nó vừa phục sinh, Đoạn Đức nhanh chóng ra tay, dùng túi Khốn Tiên trùm lấy nó rồi lập tức vác túi bỏ chạy.

Dù hành động nhanh nhẹn và chọn vị trí ẩn mật, nhưng động tác này vẫn bị đám thiên binh phát giác.

Một nhóm thiên binh nhanh chóng tập kết, như một dòng thác đổ xô về phía Đoạn Đức truy sát.

Thấy vậy, mọi người không chút do dự quay người bỏ chạy.

Mặt đất rung chuyển dưới gót chân đám thiên binh, phương trận gồm hàng trăm tên như một dòng thác dữ, mỗi bước chân đều khiến tiểu thế giới này lung lay sắp sập, sát cơ ngập trời.

Lúc này, nước mưa như thiên hà đổ ngược, càng lúc càng lớn, đập xuống đất bắn lên từng lớp khói mỏng, tầm nhìn trở nên mờ mịt.

Nhóm Diệp Hắc len lỏi qua các đồi núi và rừng cây, cuối cùng cũng cắt đuôi được đám truy binh phía sau.

Đoạn Đức mở túi Khốn Tiên, thả tên thiên binh bị bắt ra.

Tên thiên binh vừa định vùng vẫy đã bị Hắc Hoàng tát một phát lật nhào xuống đất.

Mọi người ùa tới phong ấn hắn lại, lập tức bắt đầu khám phá thức hải của hắn, khao khát vén màn bí mật.

Tuy nhiên, họ phát hiện thức hải của thiên binh này là một mảnh trống rỗng, ý thức còn sót lại chỉ là chỉ lệnh giết chóc đơn giản.

Phát hiện này khiến mọi người lộ vẻ dị sắc, đầy rẫy nghi hoặc.

Đoạn Đức đột nhiên biến sắc, gấp giọng nói: "Mau lui lại!" Dứt lời, tên thiên binh đó liền nổ tung, máu thịt và xương cốt bắn tung tóe, sinh cơ tan biến trong nháy mắt, một lần nữa trở về với cái chết.

Đoạn Đức nhặt một mảnh xương nhỏ dưới đất lên, trầm tư hồi lâu rồi đề nghị: "Chúng ta quay lại đi, xem thử những thiên binh bị tôi đánh chết lúc trước." Bọn họ cẩn thận quay lại chỗ cũ, trên đường chứng kiến thảm trạng của rất nhiều tu sĩ.

Những tu sĩ vừa mới vào đã bị phương trận thiên binh tàn sát đến mức thây chất thành núi, máu hòa cùng nước mưa khiến mặt đất đỏ rực một màu.

Tuy nhiên, khi quay lại nơi xảy ra trận chiến lúc trước, họ phát

hiện xác của những tên thiên binh bị đánh chết đã không còn thấy bóng dáng.

Mấy người không khỏi cảm thấy kỳ quái, tìm kiếm khắp nơi nhưng không có kết quả.

Đoạn Đức nhặt một mẩu xương mục nát trong bùn nước, trầm giọng nói: "Không cần tìm nữa, đều ở đây cả, chỉ có điều đã hóa thành cát bụi rồi." Hắn lấy ra gương đạo cốt của Đại Thánh, vận chuyển pháp lực soi chiếu xuống đất, mấy người lập tức thấy được vài hình ảnh yêu dị.

Những thiên binh đã chết đó trong thời gian cực ngắn đã trải qua sự xâm thực của tuế nguyệt dài đằng đẵng, máu thịt thối rữa, xương cốt lão hóa, giáp trụ gãy vụn, cuối cùng hóa thành một đống phế tích.

"Lúc trước rõ ràng là còn sống mà," mọi người kinh thán, "thủ đoạn của Vũ Hóa Thần Triều thực sự quá quỷ dị!" Họ suy đoán có lẽ Vũ Hóa Thần Triều trong quá trình tìm cầu phi tiên đã mò mẫm ra một loại pháp môn, chứ không phải thuật phục sinh thực sự.

"Nhìn bên kia kìa!" Đột nhiên, Hắc Hoàng như phát hiện ra điều gì đó.

Phía xa, một tòa đại điện đang hiện ra.

Tòa điện thờ đó lung linh tỏa sáng trong đêm mưa đen kịt, như một cánh cổng thần bí dẫn đến thiên giới, thu hút cả nhóm nhanh chóng tiếp cận, sợ bỏ lỡ cơ hội nghìn năm có một.

Thế nhưng, đúng lúc này, một luồng ánh sáng đen kịt đột ngột xuất hiện trong cơn mưa tầm tã, điên cuồng thôn phệ tinh khí thiên địa, lao thẳng về phía Diệp Hắc như muốn nuốt chửng toàn bộ.

Đó là một chiếc bình đại đạo bảo bình tỏa ra sức mạnh thần bí, mang theo thôn thiên chi lực khiến người ta kinh hãi!

Diệp Hắc bình tĩnh đối phó, một ngón tay nhẹ nhàng búng văng đòn tấn công của bảo bình.

Trong nháy mắt, hắn nhìn thấy bóng dáng phía sau món bảo bối đó chính là Hoa Vân Phi!

Trong đêm mưa, Hoa Vân Phi như trích tiên giáng trần, mặc áo lam, không nhuốm bụi trần, như thể ngay cả nước mưa cũng sợ hãi sự thánh khiết đó mà không dám đến gần.

Nhìn thấy người này, Sở Hoang cũng khẽ nhướng mày.

Đối với người này, tôi đương nhiên cũng quen thuộc, nhưng không có ý định xen vào.

Để Diệp Hắc lợi dụng người này để rèn luyện cũng là một việc tốt.

Chương 286

Cùng lúc đó, một đạo kim quang khác từ xa bay tới, bóng dáng Lý Tiểu Mạn hiện ra trong đêm tối.

Cô ta đánh ra một luồng ánh sáng cá sấu vàng kim, xé toạc bầu trời đêm trong nháy mắt, phát động tấn công mãnh liệt về phía Diệp Hắc.

Diệp Hắc không chút sợ hãi, đấm ra một quyền, quyền đầu vàng kim đánh tan nát luồng sáng cá sấu, bùng phát ra những dao động năng lượng kinh thiên động địa, tan biến vào bầu trời đêm vô tận trong nháy mắt.

"Còn dám xuất hiện sao?" Trong mắt Diệp Hắc lóe lên một tia sát cơ, dù đối mặt với cố nhân ngày xưa, hắn cũng không hề nương tay.

Hắn trực tiếp lao về phía Hoa Vân Phi.

Trong chốc lát, thần quang tỏa ra bốn phía, chiếu sáng cả bầu trời đêm, một trận đại chiến kinh thiên sắp bùng nổ.

Nhưng ngay lúc này, nhóm Hoa Vân Phi lại quay người bỏ chạy về một hướng khác.

"Đánh lén không thành định chạy à?" Đoạn Đức chửi một câu.

Sở Lăng thì hét lớn: "Giặc cùng chớ đuổi!

Chúng ta tìm lối vào trước đã!" Mọi người rùng mình, đều gật đầu.

Họ nhanh chóng tìm thấy một lối vào, lao thẳng vào tiểu thế giới tầng thứ ba mươi hai.

Một vùng địa vực u ám thần bí, không còn mưa bão bên ngoài, mặt đất khô ráo và tĩnh mịch.

Tuy nhiên, nguy hiểm bên trong lại càng thâm sâu khôn lường.

Vừa bước chân vào thế giới này, trong bóng tối đã có một ma ảnh quay người, lộ ra đôi mắt lạnh lùng vô tình, như hai ngọn lửa ma trắc.

Hắn cầm một thanh khoát kiếm màu đen, chém thẳng xuống chỗ Diệp Hắc, như muốn chia cắt cả trời đất làm đôi.

Sở Lăng vọt ra, Thánh Thể bùng phát huyết khí, đón lấy đòn đánh.

Trong nháy mắt, từng sợi xích thần quy tắc đỏ rực xông lên trời.

"Một thiên tướng bậc Vương giả đã Trảm Đạo!" Hắc Hoàng kinh hô.

Dù cuối cùng Sở Hoang cũng ra tay chém chết hắn, nhưng cũng tiêu hao không ít nguyên khí.

Rõ ràng, đây không phải là hạng tầm thường.

Những thiên tướng như vậy đứng đầy cả một tiểu thế giới, tất cả đều đã Trảm Đạo xưng Vương, người thường hễ bước vào nơi này gần như chắc chắn phải chết.

May mắn là những thiên tướng này không xếp thành phương trận hay những trận hình mạnh mẽ khác, số lượng cũng có hạn.

Điều này cho họ một tia sinh cơ.

Tiểu thế giới tầng thứ ba mươi hai đầy rẫy nguy cơ, các đại giáo phái đều phải rút lui thảm hại.

Ngay cả mấy vị hóa thạch sống của Đại Diễn Thánh Địa cũng toàn quân bị diệt, không phải là nhân mã thánh địa duy nhất gặp phải kiếp nạn này.

Trong tiểu thế giới miếu thờ này, không chỉ phải đối kháng với những thiên tướng mạnh mẽ, mà còn phải luôn đề phòng những vụ ám sát từ các phía.

Diệp Hắc bước đi khó khăn, đối mặt với sự vây công của nhiều thế lực như Sát Thủ Thần Triều, Thiên Hoàng Tử, cổ tộc.

"Chủ nhân, đám người này không theo quy tắc gì cả!

Hay là ngài ra tay, tiêu diệt sạch bọn chúng đi?" Đoạn Đức có ý đồ nhờ vả Sở Hoang, khuôn mặt nịnh bợ lên tiếng.

Hắc Hoàng cũng vẫy đuôi, vẻ mặt cực kỳ mong đợi.

"Đến lúc sinh tử, bản tọa tự khắc sẽ ra tay." Sở Hoang nhàn nhạt liếc mắt một cái, nhưng không có ý định ra tay.

Đoạn Đức bất lực, nhưng cũng không dám nói thêm.

Diệp Hắc thì cười nói: "Nếu thực sự không trụ nổi, tộc trưởng đương nhiên sẽ không để tôi bị giết." Có vẻ hắn không hề lo lắng.

Những người khác trong Sở tộc cũng vậy, trong sự căng thẳng vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh, đối với Sở Hoang, họ có sự tin tưởng vô hạn.

Lúc này, càng nhiều tu sĩ xông vào đây, họ đoàn kết, liên thủ đối kháng thiên tướng, có người thậm chí còn sử dụng thần binh truyền thế thần bí, cuối cùng thành công phá vỡ rào cản, bước vào thế giới miếu thờ tầng thứ ba mươi ba thần bí.

Vừa bước vào thế giới này, họ đã bị thu hút bởi một tấm thạch bi cổ phác, trên đó khắc những dòng chữ cổ xưa: "Ba Mươi Ba Tầng Trời", minh chứng cho vinh quang và tham vọng ngày xưa của Vũ Hóa Thần Triều.

Nơi này không hề u ám, những kiến trúc cổ xa xa lấp lánh ánh sáng ấm áp.

"Lên!" "Đừng có tụt lại phía sau!" Mọi người không thể chờ đợi thêm mà xông lên phía trước khám phá, ai cũng không muốn bị tụt lại

trong cuộc cạnh tranh này, đều khát khao tiến vào điện đường thần bí cuối cùng đó.

Tuy nhiên, tiểu thế giới này quá tĩnh lặng, khiến mọi người vô thức chậm bước chân lại, thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng tim đập.

Phía trước như thể có một cái miệng ma khổng lồ đang chờ đợi, khiến người ta sinh ra nỗi sợ hãi.

Dần dần, tất cả mọi người đều cảm nhận được một cảm giác nguy cơ xuất phát từ linh hồn, không dám liều lĩnh tiến lên nữa mà chọn cách thận trọng tiến tới chậm rãi, giữ khoảng cách thích hợp với nhau.

Mọi người dần tản ra, cẩn thận tiếp cận tòa điện thờ đang tỏa sáng rực rỡ kia.

Dù cảm nhận được khí tức thần thánh, nhưng sự căng thẳng và sợ hãi vẫn quẩn quanh trong lòng.

"Chỗ này có gì đó không đúng." Đoạn Đức sắc mặt ngưng trọng.

Mọi người trong Sở tộc cũng cẩn thận tiến hành.

Chỉ có Sở Hoang như thể đang ở trong hư vô.

Với tư cách Chuẩn Đế, trong khoảnh khắc, ông ta đã có thể hiểu rõ sự huyền diệu bên trong.

Khi lại gần, trước tòa điện thờ hùng vĩ, một tế đài cổ lão hiện ra trước mắt.

Trên tế đài khắc đầy những rãnh cổ xưa, thời gian đã để lại những vết tích sâu hoắm trên bề mặt của nó.

Một nơi tế tự đầy thần bí, người ta có thể hình dung ra cảnh tượng máu tươi năm đó chảy dọc theo các rãnh, tạo thành từng đường chỉ máu.

Tuy nhiên, Vũ Hóa Thần Triều tế tự để làm gì thì vẫn là một ẩn số.

Ở đỉnh cao nhất của tế đài, đặt một số vật phẩm rực rỡ, tỏa ra ánh sáng tường hòa thần thánh, khiến cả tòa điện thờ đều lung linh tỏa sáng.

"Trời ạ, trân bảo hiếm có!" Có người kinh hô lên, gây ra một trận náo động.

Mọi người không nhịn được mà muốn lên trước xem cho rõ.

Trong đó bắt mắt nhất là một khối ngọc bích xanh mướt như muốn nhỏ lệ, trong suốt long lanh, như thể có sinh mệnh đang lưu động bên trong.

Nó đẹp gấp nhiều lần loại ngọc thạch hoàn mỹ nhất thế gian này, nhìn qua là biết không phải vật phàm.

Ngay cả những người không biết món đồ này cũng có thể cảm nhận được khí tức phi phàm tỏa ra từ nó, như thể bảo vật từ tiên cảnh không thuộc về trần thế.

Nó tràn đầy sức sống bừng bừng, trên bề mặt đọng từng giọt nước như lệ tiên tử.

Một khối Tiên Lệ Lục Kim to bằng nắm tay, được phong ấn trong thần nguyên, như thể muốn cách tuyệt với trần thế.

Dù đã trải qua hàng chục vạn năm, nhưng nó vẫn giữ được vẻ đẹp nguyên thủy và thuần khiết, hào quang không bị tuế nguyệt xâm thực.

Trên tế đài, ngoài món tiên liệu đó ra, còn có bốn quả cầu đá tròn trịa nằm im lìm, nhìn có vẻ bình thường nhưng lại ẩn chứa bí mật chưa biết.

Diệp Hắc nhíu mày, cảm nhận được điều bất thường, lập tức lên

tiếng nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, đừng có khinh cử vọng động!" Nhưng trước bảo vật, mắt ai nấy đều đã đỏ quạch, làm sao nghe lọt tai lời khuyên.

Đặc biệt là đám tu sĩ cổ tộc kiêu ngạo kia càng tranh nhau xông lên tế đài.

"Ở đó có điểm cực kỳ quái lạ!" Diệp Hắc một lần nữa lớn tiếng cảnh báo.

Nhưng mọi người như bị bảo vật mê hoặc tâm trí, căn bản không dừng lại được.

"Chúng ta mau lui lại!" Diệp Hắc thở dài, "Bốn quả cầu đá đó bên trong phong ấn thần nguyên và Thí Thần Trùng đặc biệt!" Dứt lời, hắn dẫn mọi người Sở tộc nhanh chóng lùi ra xa tế đài, những người còn lại thì rơi vào cuộc tranh đoạt điên cuồng, đủ loại pháp bảo và ánh sáng tấn công lẫn nhau để cướp đoạt bảo vật trên tế đài.

Thần lực cuồn cuộn dao động khiến cả tế đài cũng phải rung chuyển.

Bốn quả cầu đá tròn trịa trên tế đài bắt đầu phát ra tiếng kêu "rắc rắc", bề mặt dần xuất hiện vết nứt.

Bên trong quả cầu đá chính là thần nguyên, trong đó phong ấn bốn con thần trùng uốn lượn như hình rồng, cơ thể của chúng gần như lấp đầy không gian thần nguyên.

Qua đó có thể thấy được sự huy hoàng và cường thịnh năm xưa của Vũ Hóa Thần Triều, đến mức có thể sở hữu dịch thần nguyên quý giá như vậy để bảo vệ những con thần trùng phi phàm này, khiến chúng có thể tồn tại qua tuế nguyệt dài đằng đẵng và canh giữ tòa miếu thờ thần bí này.

Một tiếng "rắc" vang lên, bốn khối thần nguyên đồng thời nứt ra,

những con thần trùng vốn đang nằm im lập tức thức tỉnh, vươn mình ra, dài hơn một thước!

So với những con Thí Thần Trùng từng thấy trước đây, những con này rõ ràng to lớn hơn nhiều, như bốn con tiểu long không sừng, toàn thân lấp lánh kim quang chói mắt, tỏa ra một luồng khí tức vô cùng thảm liệt, như muốn quét sạch cả thế giới.

Dù chỉ có bốn con thần trùng, nhưng mỗi lần chúng cử động đều như thiên quân vạn mã đang xung phong hãm trận, khiến tiểu thế giới miếu thờ tầng thứ ba mươi ba rung chuyển dữ dội, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Chương 287

"Á!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, không ai có thể cản được phong mang của bốn con thần long này.

Chúng đi đến đâu là tan nát đến đó, mỗi đòn tấn công đều là chí mạng.

Đám tu sĩ thi nhau lấy ra pháp bảo để chống đỡ, nhưng mọi nỗ lực đều vô dụng.

Những pháp bảo đó lần lượt bị phá hủy trước kim quang, bốn con thần trùng như những tia chớp len lỏi trong đám đông, mỗi lần đều đâm xuyên qua thiên linh cái của tu sĩ một cách chuẩn xác, không một loại binh khí nào có thể ngăn cản được bước chân của chúng.

Lúc này, mọi người kinh hãi muôn phần, thi nhau lùi lại.

Thực lực của bốn con thần trùng này quá mạnh, gần như không thể đo đếm được.

Chúng tùy ý sát lục, nhiều cao thủ trước mặt chúng như cừu non đợi thịt, máu chảy lênh láng trên mặt đất, thảm không nỡ nhìn.

"Oanh long!" Đối mặt với thế tấn công không thể cản phá, mọi người rút lui như triều dâng.

Có người không tiếc dùng cả thánh binh truyền thế để chống đỡ, nếu không chắc chắn sẽ bỏ mạng tại chỗ.

Thánh binh dựng lên một màn sáng rực rỡ, bảo vệ chặt chẽ người của phe mình.

"Máu của lũ thần trùng này thuần khiết vô cùng, không chừng là tồn tại cấp bậc Bán Thần." Đoạn Đức lẩm bẩm nhỏ giọng, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia, các cao thủ của Cổ Hoa Hoàng Triều cũng nhanh chóng lấy ra thánh binh của nhà mình để chống lại đòn tấn công.

Họ nhanh chóng rút lui, tình hình tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người không còn giấu giếm thực lực nữa, cao thủ của bốn đại thần triều lần lượt phô diễn thánh binh.

Trước đó, mọi người đều lén lút sử dụng thánh binh vì sợ bị người khác biết.

Nhưng bây giờ, bảy tám món thánh binh đồng thời tỏa ra ánh sáng rực rỡ lóa mắt, cùng nhau đối kháng với mấy con thần trùng hung mãnh kia!

Đoạn Đức và Sở Lăng lúc này đứng sát vai nhau, ánh mắt cả hai đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Sở Hoang.

Đoạn Đức trên mặt vẫn giữ vẻ cười cợt thường ngày, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia ngưng trọng.

Hắn quay sang Sở Hoang, mở miệng nói: "Chủ nhân à, ngài xem cục diện này đi, tuy chúng ta không sợ phiền phức, nhưng cũng không thể cứ để mình chịu thiệt mãi được đúng không?

Ngài xem, mấy con thần trùng kia hung dữ lắm, trong tay chúng tôi tuy có vài món pháp bảo, nhưng so với thánh binh thì vẫn còn kém xa một chút." Sở Lăng cũng vội vàng bổ sung: "Tộc trưởng, hiện giờ tình hình khẩn bách, nếu có pháp bảo mạnh mẽ hơn hỗ trợ, cơ hội thắng của tôi sẽ lớn hơn.

Tộc trưởng, hay là ngài tùy tiện ban cho vài món thánh binh đi?

Như vậy tôi cũng có thêm tự tin để tranh đoạt thêm nhiều cơ duyên cho ngài!" Sở Hoang đứng một bên, thần sắc thản nhiên, như

thể sự hỗn loạn bên ngoài không hề liên quan đến mình.

Ông ta khẽ nâng mắt nhìn hai người, rồi lại liếc qua chiến trường đang kịch chiến, sau đó nhẹ nhàng nói: "Nếu đã cần thì cầm lấy đi." Dứt lời, ông ta phất tay một cái, mấy món thánh binh lấp lánh ánh sáng khác nhau liền hiện ra từ hư không, từ từ bay về phía Đoạn Đức và Sở Lăng.

Những món thánh binh này tỏa ra khí thế mạnh mẽ, rõ ràng không phải vật phàm.

Trước đó ông ta cũng đã giết chết vài vị thánh nhân, tự nhiên là có để lại một ít thánh binh.

Đoạn Đức và Sở Lăng đón lấy thánh binh, trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn không thể che giấu.

Cảm nhận được sức mạnh to lớn ẩn chứa trong thánh binh, sự tự tin của họ tăng vọt.

"Đa tạ chủ nhân!" "Đa tạ tộc trưởng!" Cả hai cùng tiếng tạ ơn, sau đó không thể chờ đợi được nữa mà thôi động thánh binh lao vào chiến đấu.

Có thánh binh gia trì, thực lực của Đoạn Đức và Sở Lăng tăng mạnh.

Họ vung vẩy thánh binh trong tay, giao phong kịch liệt với những con thần trùng hung ác kia.

Mỗi lần va chạm đều phát ra âm thanh chấn động màng nhĩ, cả tòa miếu thờ như rung chuyển trong cuộc giao đấu.

Người của các thế lực khác nhìn thấy cảnh này, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ và kiêng dè.

"Oanh long!" Phía xa, một luồng thanh quang rực rỡ xé toạc bầu

trời, va chạm kịch liệt với một con thần trùng, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai khiến người ta đau tai.

"Lại là Thánh Nhân Vương khí!" Mọi người kinh ngạc phát hiện, một cường giả mặc chiến y màu xanh vàng nhanh chóng áp sát, bộ chiến y đó rõ ràng là thánh y truyền thế, lưu chuyển hào quang thần bí bảo vệ hắn kín kẽ.

Khí tức của người này mạnh mẽ, rõ ràng là một vị Vương giả cảnh giới Đại Thành.

Thân pháp hắn nhanh nhẹn, nhờ có thánh y bảo hộ, hắn khéo léo né tránh sự truy kích của thần trùng.

Đồng thời, hắn lấy ra một món dị bảo, hào quang tỏa ra bốn phía, như thể có thể thôn phệ tinh khí trời đất, tỏa ra những luồng khí lành rực rỡ.

Ở phía bên kia, lại có một vị cường giả tay cầm thánh binh truyền thế đến trợ trận, giúp chống đỡ đòn tấn công của một con thần trùng khác.

Món thánh binh đó phun trào vạn đạo thần huy, hình thành một bức tường chắn kiên cố.

"Cao thủ của Nhân Thế Gian và Địa Ngục e là sắp bước vào Thánh Nhân cảnh rồi." Giọng Hắc Hoàng có chút ngưng trọng, "Hai người này đồng thời xuất hiện ở đây, tình hình không ổn rồi." Đoạn Đức thấy vậy thì cuống quýt nhảy dựng lên, phẫn nộ nói: "Hỏng rồi, cái Tụ Bảo Bồn trong tay gã kia có uy lực không kém gì bảo bối của tôi.

Nhìn kìa, khối Tiên Lệ Lục Kim đó sắp rơi vào tay hắn rồi." Dứt lời, chỉ thấy khối tiên liệu xanh mướt đó bay lên từ tế đài, hóa thành một tia sáng xanh lao về phía Tụ Bảo Bồn.

Ngay khoảnh khắc đó, nhiều tu sĩ đồng loạt ra tay, cố gắng tranh giành khối tiên liệu quý giá này.

Thế nhưng, trong lúc mọi người đang kịch chiến với thần trùng, Sở Hoang lại lặng lẽ ra tay.

Tâm niệm ông ta khẽ động, thi triển Binh Tự Bí hướng về phía Tiên Lệ Lục Kim.

Phía xa, Tụ Bảo Bồn tuy đã thu được Tiên Lệ Lục Kim thành công, nhưng chưa kịp để hai đại sát thủ đầu sỏ thu lại thì đột nhiên mất khống chế, kêu "keng" một tiếng rồi rơi tõm xuống lớp đất.

Hai đại sát thủ đầu sỏ thấy vậy liền điên cuồng đào bới đất đai, cố gắng tìm lại Tụ Bảo Bồn và Tiên Lệ Lục Kim.

Các tu sĩ khác cũng lao tới, trong phút chốc mặt đất nứt toác, mấy món thánh binh đồng thời giáng xuống khu vực đó, khiến ngay cả đám thần trùng cũng bị làm kinh động mà bay vọt lên cao.

Đối mặt với sự thức tỉnh của các thánh binh truyền thế, hai đại sát thủ đầu sỏ đành phải rút lui.

Những tu sĩ khác càng chạy bán sống bán chết, không ai dám đỡ trực diện uy lực của những thánh binh đó.

Ở đằng xa, trong lòng bàn tay Sở Hoang lóe lên một tia sáng, ông ta âm thầm vận dụng Binh Tự Bí để đưa tiên liệu vào tay mình, rồi lặng lẽ thu vào trong cơ thể.

Hành động này thần không biết quỷ không hay, những người khác hoàn toàn không thể phát giác.

"Nhìn kìa, đám gọi là thánh địa này đều không kiêng dè gì mà mang theo thánh binh, cũng may là tôi có chủ nhân ban tặng." Đoạn Đức cảm thán.

Nếu không có Sở Hoang, e là hắn đã chết ở đây không biết bao nhiêu lần rồi.

Quanh tế đài, người xe như nước.

Những người chưa tham gia truy kích đua nhau tràn về phía tế đài, hy vọng có thể tìm được những dược liệu thần bí trong đó, rõ ràng là không cam tâm bỏ qua.

Bên cạnh tế đài, không ít bóng dáng gục xuống nằm im lìm, máu của họ chảy dọc theo những rãnh cổ xưa, khiến cả tế đài bao trùm trong một bầu không khí dị thường.

Máu chảy như tiếp thêm sinh mệnh cho tế đài, những hình chạm khắc chân long hay thần trùng thần bí trên đó càng thêm sống động như thật.

"Tế đài này dường như ẩn chứa bí mật sâu hơn, nhìn những dòng máu chảy kia đi, dường như chúng đều bị tế đài hấp thụ hết rồi, chẳng lẽ có kho báu quý giá hơn đang ẩn giấu?" Người ta lại tràn đầy mong đợi nhìn tòa tế đài thần bí này.

Tuy nhiên, cũng có nhiều người lộ vẻ lo âu, sợ rằng tòa tế đài quỷ dị này sẽ mang lại điềm gở.

"Tế đàn này không tầm thường, chúng ta mau ra tay phá hủy nó đi!" "Đúng thế, để lại cũng chỉ là một tai họa!" Mọi người đạt được ý kiến thống nhất.

"Rầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, dù tế đài vô cùng kiên cố nhưng trước sự tấn công của đủ loại binh khí, nó cũng phải sụp đổ, bụi bay mù mịt.

Chỉ thấy bên trong tế đài, các rãnh máu ướt đẫm, đầy vết tích của thời gian, rõ ràng trong vô số năm tháng qua, nơi này từng tiến hành vô số cuộc huyết tế.

Những mảng đỏ đen trên vách đá và sát khí tràn ngập khiến người ta rùng mình.

"Ơ?

Nhìn kìa, dưới tế đài dường như có ẩn giấu một tòa thạch cung nhỏ!" Có người kinh hô.

Tòa thạch cung này tuy nhỏ nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức thần bí.

Nó như một ngôi đền thánh được chế tác tinh xảo dành cho tộc người lùn, đầy rẫy những kỹ thuật thủ công không thể tin nổi.

"Oanh!" Khi có người phá mở đại môn thạch cung, một luồng kim quang rực rỡ bùng phát, ngay lập tức khiến mọi người sợ hãi.

Trong khoảnh khắc, nhiều người kinh hãi hét lên, chạy tán loạn.

"Trời ạ, hai con Thí Thần Trùng to lớn thế này, chắc chắn là tổ trùng thuần huyết rồi!" "Chạy mau!" Đám đông rơi vào hoảng loạn, thi nhau chạy về phía xa.

Trong tòa thạch điện chỉ cao một mét đó, hai sinh vật khổng lồ uốn lượn, cơ thể dài hơn một mét, như những con cự long.

Thể hình của chúng to gấp mấy lần bốn con lúc trước, khiến người ta nhìn mà sợ.

Dù không phải tổ trùng thuần huyết thì sức mạnh của chúng cũng đủ sánh ngang với Thánh Nhân viễn cổ.

Chương 288

Bất kỳ một con nào thức tỉnh cũng đủ để tiêu diệt tất cả những người có mặt ở đây.

Những dòng máu nhỏ giọt từ rãnh máu trên tế đàn cuối cùng đều chảy vào thạch cung, rõ ràng là để cung phụng cho hai sinh vật đáng sợ này.

Một cảnh tượng khiến người ta lạnh sống lưng, không ai dám ở lại đây lâu.

Nhóm Diệp Hắc cũng vội vàng rút lui, họ hiểu rõ một khi hai con Thí Thần Trùng này thức tỉnh và lao ra, tất cả mọi người trong tổ miếu đều khó thoát khỏi cái chết.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không thể chống lại thứ này!

Sở Hoang tuy có thể cứu nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc thử thách kết thúc.

"Này, có ai chú ý không, hai con thần trùng đó quấn lấy nhau, dường như đang bảo vệ một cái hộp đá thần bí." Đoạn Đức đột nhiên lên tiếng trong lúc đang chạy trốn.

"Cái tên béo chết tiệt này, thật là tham không đáy, lúc này rồi còn tìm bảo vật." Sở Lăng mắng một câu không mấy thiện cảm.

Con chó đen lớn cũng lộ vẻ tham lam, xen vào: "Tôi cũng thấy rồi, trên hộp đá đó điêu khắc hoa văn long phụng, cổ xưa và thần bí." "Tôi cá chắc chắn bên trong giấu thứ gì đó kinh khủng lắm.

Nếu không, Vũ Hóa Thần Triều làm sao phải tốn dịch thần nguyên để nuôi dưỡng những con thần trùng cấp Thánh Nhân viễn cổ này, để chúng canh giữ cái hộp đá đó mãi?" Giọng điệu của nó vừa căng thẳng

vừa hưng phấn.

Mọi người đều đã liếc thấy cái hộp đá thần bí kia, biết rõ bên trong chắc chắn có vật phi phàm.

Tuy nhiên, trong lúc nguy cấp thế này, không ai dám mạo hiểm chạm vào.

Nhiều tu sĩ hoảng loạn chạy trốn, nỗi sợ hãi trong lòng gần như không thể dùng lời nào diễn tả.

Hai con Thí Thần Trùng khổng lồ đó như những kẻ diệt thần thực thụ, sự mạnh mẽ của chúng khiến người ta tin chắc rằng chúng đã không còn cách thân phận tổ trùng thuần huyết bao xa.

Đạo hạnh như Thánh Nhân, nhục thân lại càng mạnh hơn một bậc, tồn tại như vậy chắc chắn có thể dễ dàng đồ thánh, không ai có thể địch nổi!

"Chạy mau đi!" Mọi người cùng tiếng hò hét, không thèm ngoảnh đầu lại mà chạy về phía tiểu thế giới miếu thờ tầng thứ ba mươi hai, quyết tâm rời khỏi nơi nguy hiểm này, không dám tiến sâu thêm nữa.

Lúc này, ngay cả các thánh binh truyền thế cũng tỏ ra bất lực, tất cả mọi người đều có khả năng đối mặt với tai họa diệt môn.

Họ không chút do dự lao vào tiểu thế giới miếu thờ tầng thứ ba mươi tư, trong nháy mắt đã biến mất sau thạch môn.

Chớp mắt một cái, tiểu thế giới miếu thờ tầng thứ ba mươi ba trở nên trống vắng, mọi người đều đã chạy mất tăm.

Ngay cả nhóm Diệp Hắc cũng không chút do dự gia nhập vào đội ngũ chạy trốn, họ không muốn làm anh hùng vào lúc này.

"Tôi, Diệp Hắc, Thánh Thể cũng đã tu luyện có chút thành tựu, giờ chính là lúc tốt nhất để mạo hiểm, đi lấy cái hộp đá thần bí kia ra đi."

Con chó đen lớn xúi giục.

Mọi người đều đã tận mắt chứng kiến khối tiên liệu Tiên Lệ Lục Kim trên tế đài, nên đối với bảo vật trong cái hộp đá thần bí đó càng thêm tò mò và mong đợi.

Dù sao thì cũng có hai con thần trùng cấp Thánh canh giữ.

Thế nhưng, Diệp Hắc lại không nói một lời, nhảy một cái, ngồi vững vàng trên lưng con chó đen lớn, coi nó như vật cưỡi của mình.

Hành động này suýt nữa làm con chó đen lớn ngã quỵ xuống đất.

"Gâu, nhóc con!" Con chó đen lớn bất mãn gào lên một tiếng.

Diệp Hắc không thèm để ý đến con chó đen chỉ giỏi khắc họa trận pháp của Đại Đế này, hắn không khách sáo lợi dụng sức mạnh của nó để lao về phía trước.

"Tên béo, không phải là đại sư đào mộ sao, hay là cũng đi thử xem?" Con chó đen lớn vẫn không cam tâm, quay sang khiêu khích Đoạn Đức.

Đoạn Đức nghe vậy thì động lòng không thôi, thậm chí hắn thực sự dừng bước, rơi vào trầm tư.

"Tên béo chết tiệt, không định làm thật đấy chứ?

Thứ đó có thể thôn phệ cả nguyên thần, một khi bị đuổi kịp là kết cục hồn phi phách tán đấy." Sở Lăng nghiêm túc nhắc nhở.

"Tôi cứ cảm thấy cái hộp đá đó giống như thần linh cổ quan trong truyền thuyết, tuy chỉ to bằng bàn tay nhưng kiểu dáng lại cực kỳ tương đồng." Đoạn Đức tự lẩm bẩm, trong mắt lấp lánh những luồng sáng lạ kỳ.

Vào thời khắc mấu chốt, mọi người đều quay sang nhìn Sở Hoang, ánh mắt lộ vẻ mong đợi và khẩn thiết.

Đoạn Đức lên tiếng trước, cung kính nói: "Chủ nhân, tôi cảm thấy cái hộp đá đó không hề tầm thường, cực kỳ có khả năng là thần linh cổ quan trong truyền thuyết.

Khẩn cầu chủ nhân ra tay khám phá xem sao." Sở Lăng và Diệp Hắc thấy vậy cũng vội vàng phụ họa: "Tộc trưởng, tôi thấy lời Đoạn Đức nói không sai.

Trong hộp đá đó có lẽ giấu một bí mật chấn thiên, chắc chắn sẽ có lợi lớn cho Sở tộc chúng ta.

Xin tộc trưởng ra tay giúp chúng tôi một tay." Sở Hoang nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười thâm thúy.

Ông ta đảo mắt nhìn mọi người, rồi chậm rãi nói: "Đám nhóc các cậu thật là khéo léo.

Không, đây là thử thách, bản tọa sẽ không trực tiếp ra tay." Nghe vậy, lòng mọi người đều trĩu xuống, gương mặt lộ vẻ thất vọng.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại xoay chuyển, trao cho họ một tia hy vọng: "Nhưng các cậu có thể đi thử một chuyến, dốc toàn lực tranh đoạt cái hộp đá đó.

Dù sao thì có bản tọa ở đây, luôn có người chống lưng cho các cậu." Nhóm Sở Lăng nghe xong, ý chí chiến đấu lại bùng cháy.

Họ nhìn nhau, thấy được quyết tâm trong mắt đối phương.

Dù phía trước gian nan hiểm trở, nhưng sức hút từ cái hộp đá thần bí đó quá lớn, chưa kể còn có lời cam đoan làm hậu thuẫn của Sở Hoang.

"Nếu tộc trưởng đã nói vậy, tôi sẽ đi thử!" Sở Lăng nghiến răng nói, mắt lóe sáng.

"Đúng, tôi cũng sẽ đi thử một phen!" Đoạn Đức cũng phụ họa,

gương mặt lộ vẻ chiến ý điên cuồng.

Chẳng bao lâu sau, họ lại đứng trước tế đài, dù các khối đá đã vỡ nát nhưng máu trong các rãnh của tế đài vẫn lặng lẽ chảy, cuối cùng ẩn mình trong bóng tối của tế đài.

Tòa thạch cung nhỏ nhắn kia, tuy không cao đến một mét, nhưng thiết kế tinh xảo và kỹ thuật chế tác độc đáo khiến người ta phải tán thán không ngớt, như thể do chính tay thần linh điêu khắc thành.

Nếu phóng đại tỉ lệ của nó lên, chắc chắn sẽ hóa thành một tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ khiến người ta phải kính sợ.

Hai con Thí Thần Trùng, cơ thể lấp lánh hào quang rực rỡ, uốn lượn di chuyển, toát ra uy nghiêm như chân long, khiến người ta cảm nhận được khí trường mạnh mẽ của chúng, sinh ra lòng kính sợ một cách tự nhiên.

"Thực sự đã chết rồi!" Sở Lăng ngạc nhiên nói.

Diệp Hắc quan sát kỹ rồi thở phào nhẹ nhõm.

Trên thần nguyên phong ấn Thí Thần Trùng có hai cái lỗ, cho thấy chúng đã từng phá phong ra ngoài ở một thời đại nào đó, tuy cuối cùng lại quay vào thần nguyên nhưng phong ấn đã bị hư hại.

Sở Lăng cẩn thận tách các khối thần nguyên ra, lấy hai con Thí Thần Trùng ra ngoài.

Chúng không còn hơi thở sinh mệnh nhưng nhục thân vẫn vô cùng kiên cường.

Nếu không có thánh binh do Sở Hoang ban tặng trấn áp ở đây, khoảnh khắc hai con thần trùng rời khỏi thần nguyên, người thường căn bản không thể tiếp cận, chỉ riêng uy thế mà chúng tỏa ra đã đủ đáng sợ rồi.

“Quả thực là trân bảo hiếm có.” Trong mắt Diệp Hắc lộ vẻ kinh thán.

Sau khi các Thánh Nhân viễn cổ qua đời, cơ thể họ thường hòa làm một với trời đất, rất ít người có thể giữ lại được nhục thân hoàn chỉnh.

“Cái hộp đá này trông đúng là một cái quan quách nhỏ thật.” Đoạn Đức kinh ngạc nói, nâng hộp đá trên tay.

Ba người lại quan sát kỹ lưỡng một lượt, tất cả đều kinh thán.

Những dòng máu như khe suối nhỏ lặng lẽ chảy, cuối cùng đều hội tụ vào tòa thạch cung thần bí kia, và theo những đường nét mờ ảo có thể thấy trong cung, từ từ chảy vào cái quan tài đá nhỏ đó.

Cảnh tượng này tỏ ra khá quỷ dị, như thể cái quan tài kỳ đặc này cần máu tươi nuôi dưỡng mới có thể phát huy tác dụng.

Mọi người không hiểu nổi, khó có thể nắm bắt được dụng ý thực sự của nó.

“Thạch quan này, trong quá khứ xa xôi, chắc chắn đã từng được ngâm trong máu của Thánh Nhân.” Hắc Hoàng ánh mắt thâm thúy, nhìn chăm chú vào những vết máu loang lổ trên thạch quan, dù đã trải qua hơn hai mươi vạn năm tuế nguyệt tẩy lễ, những vệt máu Thánh Nhân đó vẫn tươi rói như ban đầu, bám chặt lấy thạch quan, không hề phai màu.

Diệp Hắc và Sở Lăng nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự chấn kinh và khó hiểu trong mắt đối phương.

Rốt cuộc là loại bảo vật gì mà cần dùng máu Thánh Nhân để nuôi dưỡng?

Lúc này họ mới chợt hiểu ra, tòa tế đài đã bị phá hủy cùng với những rãnh máu chằng chịt kia, ý nghĩa của chúng còn xa hơn nhiều so

với việc tế tự thông thường.

Nhìn chằm chằm vào những phù văn và họa tiết cổ xưa trên thạch quan, một luồng khí tức thương tang xa xưa ập tới.

Chẳng lẽ thực sự là một cái thần linh cổ quan?

"Chúng ta mau rời khỏi đây, tìm một nơi yên tĩnh rồi mới mở nó ra." Hắc Hoàng đề nghị.

Trong tiểu thế giới tầng thứ ba mươi hai u ám, họ tìm được một nơi ẩn kín.

Lúc này, viện quân đã đến, các giáo phái đều đã sử dụng át chủ bài, uy thế của đế binh ẩn hiện phía xa, mang lại một cảm giác áp bức như sắp có bão lớn.

"Lần này các đại thần triều và thánh địa thực sự đã bỏ vốn lớn rồi." Diệp Hắc cảm thán.

Đoạn Đức cầm hộp đá trên tay, loay hoay xoay đi xoay lại hồi lâu.

Chương 289

Chân mày hắn khóa chặt, thần tình tập trung cực độ.

Hộp đá trông có vẻ bình thường, nhưng cảm giác nó mang lại cho Đoạn Đức lại vô cùng phi thường.

"Hộp đá này... không, phải gọi là thần linh cổ quan, niên đại lâu đời đến mức đáng sợ, rất có thể là đồ vật từ thời Thái Cổ." Đoạn Đức thần sắc ngưng trọng nói.

Mọi người đều kinh ngạc trước lời nói của Đoạn Đức, nhìn cái thạch quan dài không quá lòng bàn tay này, thật khó tưởng tượng nó lại có thể là một cái thần linh cổ quan.

"Nhưng mà tại sao nó lại nhỏ như vậy?" Sở Lăng tò mò hỏi.

"Đồ của thần linh thì ai mà nói trước được." Đoạn Đức lắc đầu nói, "Nhìn văn khắc trên thạch quan đi, tuy mờ mịt nhưng có thể thấy hình ảnh nhật nguyệt tinh thần, hoa lá chim cá, trong những họa tiết đó ẩn chứa một số phù văn cực kỳ nhỏ và phức tạp, là phù văn mộ táng cổ xưa mà tôi chưa từng thấy bao giờ." Tuy nhiên, mọi người vây quanh thạch quan, thử đủ mọi cách nhưng thạch quan vẫn im lìm không chút sứt mẻ.

Con chó đen lớn sốt ruột cào cấu mép thạch quan nhưng cũng không thể làm nó suy suyển phân hào.

Đoạn Đức thì nhắm mắt ngưng thần, cố gắng dùng thần lực cảm nhận bên trong thạch quan, nhưng cũng vô ích.

"Cái thứ này như mọc rễ vậy hả?" Con chó đen lớn lầm bầm, móng vuốt để lại những vệt trắng trên thạch quan.

Diệp Hắc nhíu mày chặt, quay sang Sở Hoang đang đứng im lặng:

“Tộc trưởng, ngài kiến thức rộng rãi, liệu có cách nào mở được thạch quan này không?” Sở Hoang nhàn nhạt liếc nhìn thạch quan rồi chậm rãi nói: “Máu của Thánh Thể có thể phá giải hầu hết các loại phong ấn trên thế gian.

Có lẽ có thể thử một chút.” “Máu Thánh Thể sao?” Trong mắt Diệp Hắc lóe lên một tia kinh ngạc.

Hắn khẽ động tâm, cắn đầu ngón tay, một giọt thánh huyết màu vàng kim từ từ ngưng tụ.

“Đáng để thử.” Diệp Hắc nói rồi cẩn thận nhỏ giọt thánh huyết vàng kim đó lên thạch quan.

Mọi người hồi hộp chằm chằm nhìn vào thạch quan, chỉ thấy thánh huyết nhanh chóng bị thạch quan hấp thụ, sau đó vang lên một tiếng “két” nhỏ.

Thấy vậy, mọi người đại hỉ, thi nhau lùi lại để Diệp Hắc tiếp tục thử nghiệm.

Theo lượng thánh huyết không ngừng nhỏ vào, thạch quan từ từ mở ra, nhưng ngoài dự đoán, bên trong lại chứa một lớp thạch quan khác.

Tình huống này lặp đi lặp lại, mỗi khi mở một lớp lại cần tiêu hao nhiều thánh huyết của Diệp Hắc hơn.

Khi mở đến tầng thứ năm, Diệp Hắc đã tiêu tốn một lượng lớn máu vàng kim.

Nâng cái thạch quan nhỏ càng lúc càng trở nên thần bí khó lường trên tay, mọi người đều rơi vào trầm tư.

Thật khó hình dung, cái thạch quan trông không mấy bắt mắt này lại ẩn chứa bí mật thâm thúy đến vậy.

“Rốt cuộc có bao nhiêu tầng thạch quan ẩn giấu bên trong nữa đây?” Con chó đen lớn không nhịn được tò mò hỏi.

“Bát quái có tám mặt, nhưng tôi đoán có thể ẩn chứa con số cửu trọng thiên.” Diệp Hắc sau khi trầm tư đã chậm rãi nói.

Câu nói này khiến mọi người đều phải động dung.

Chín tầng thạch quan, điều đó rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ đúng như Diệp Hắc suy đoán, nó có liên quan chặt chẽ đến một thần thoại viễn cổ nào đó?

Lúc này, sắc mặt Đoạn Đức trở nên ngưng trọng, hắn nuốt nước bọt, nói nhỏ: “Nếu thực sự có chín tầng thì lai lịch của thạch quan này e là không hề nhỏ.

Tôi thậm chí nghi ngờ đây có thể là quan quách do thủy tổ truyền thuyết của Vũ Hóa Thần Triều để lại.” Mọi người rơi vào im lặng, ánh mắt đều đổ dồn vào cái thạch quan nhỏ bé đó, thâm tâm tràn ngập sự kính sợ và hoàng khủng.

Nếu thực sự là quan quách của thủy tổ Vũ Hóa Thần Triều thì tại sao nó lại hiện diện ở đây?

Hàng loạt bí ẩn xoay quanh khiến mỗi người đều cảm thấy một áp lực vô hình.

Họ bắt đầu nhận ra, đằng sau cái thạch quan nhỏ bé này có thể ẩn chứa một bí mật chấn thiên, đủ để làm rung động cả thế giới tu hành.

“Tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Sở Lăng phá tan sự im lặng, hỏi.

“Vật này không hề tầm thường, không thể khinh cử vọng động.” Diệp Hắc thần sắc ngưng trọng nói, “Chờ sau khi rời khỏi tổ miếu này, chúng ta sẽ tìm một nơi an toàn để nghiên cứu kỹ lưỡng.” Mọi người đều gật đầu tán thành, biết rõ thạch quan này không phải thứ

bình thường, xử lý cần hết sức cẩn trọng.

Thế là, họ quyết định tạm thời thu thạch quan lại, đợi sau khi rời khỏi tổ miếu sẽ tính tiếp.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Diệp Hắc bắt đầu đóng từng lớp thạch quan nhỏ lại.

Mỗi khi một lớp nắp quan đóng lại, nó liền hòa làm một với lớp thạch quan ban đầu một cách kỳ diệu, như thể vốn dĩ là một thể.

Khi lớp nắp quan cuối cùng được đóng chặt, cả cái thạch quan như một viên ngọc đá tự nhiên, bề mặt không thấy bất kỳ khe hở nào, như một kiệt tác điêu khắc của thiên nhiên.

"Thật vượt xa tưởng tượng!" Ngay cả kẻ giàu kinh nghiệm như Đoạn Đức lúc này cũng không khỏi lộ vẻ bối rối.

Họ vây quanh nhau, nhỏ giọng bàn bạc cách xử lý kỳ vật này.

"Thứ này quá thần bí, tôi phải hành sự cẩn thận." Sở Lăng trầm giọng nói, ánh mắt khóa chặt vào Sở Hoang, "Tộc trưởng, ngài xem thạch quan này nên xử lý thế nào?" "À, cứ giao cho chủ nhân xử lý đi." Hắc Hoàng cũng theo đuôi nói.

Những người khác cũng đồng thanh phụ họa, không dám làm càn.

Sở Hoang liếc nhìn mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên cái thạch quan trong tay, nhàn nhạt nói: "Cũng biết cẩn thận đấy, không uổng công bản tọa dạy bảo hàng ngày.

Nếu đã không ai dám tùy tiện xử lý thì cứ giao cho bản tọa bảo quản." "Đa tạ tộc trưởng!" Mọi người đồng thanh nói, gương mặt lộ vẻ trút bỏ được gánh nặng.

Sở Hoang khẽ phất tay, thạch quan liền biến mất không thấy đâu, đã được thu vào không gian trữ vật.

Nhìn thấy Sở Hoang thu thạch quan một cách dễ dàng, mọi người đều thấy an tâm.

"Ngoài ra, chuyến thử thách này mọi người cũng vất vả rồi." Sở Hoang chuyển giọng, lấy từ không gian trữ vật ra mấy cây Dược Vương, đưa cho mọi người, "Vài cây Dược Vương này, mọi người hãy nghỉ ngơi một lát, khôi phục thể lực rồi hẵng xuất phát." "Đa tạ chủ nhân ban thưởng!" Mọi người thi nhau nhận lấy Dược Vương, gương mặt lộ vẻ cảm kích.

Những cây Dược Vương quý giá này là vô giá đối với tu sĩ, cũng chỉ có Sở Hoang mới có thể hào phóng đến vậy.

Sau khi được Dược Vương tẩm bổ, tu vi mọi người đều có chút tinh tiến, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Họ bám sát đội ngũ khám phá phía trước, bước vào tiểu thế giới miếu thờ tầng thứ ba mươi tư thần bí.

Nhưng vừa bước vào thế giới này, sắc mặt mọi người liền biến đổi.

Không gian này bao trùm một bầu không khí quỷ dị không nói nên lời.

Vùng sơn dã xung quanh tràn ngập tiếng khóc bi oán của các quỷ hồn, âm thanh đó như những lưỡi dao lạnh lẽo xé toạc đêm tối tĩnh mịch.

Nhìn ra xung quanh, bóng đen chập chờn, xác chết khắp nơi như thể trở thành đồ trang trí cho mảnh đất này.

Trên không trung, vô số bàn tay quỷ đen kịt đang múa may, như một khu rừng đen tử tịch.

Mỗi luồng khí tức âm lãnh đều khiến da thịt cảm thấy đau nhói, lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.

Sở Lăng trợn tròn mắt, đầy vẻ chấn kinh.

Diệp Hắc cũng không kìm được mà giải phóng khí huyết Thánh Thể để chống lại cái lạnh thấu xương này.

Con chó đen lớn lông tơ dựng đứng hết cả lên, không ngừng sủa điên cuồng để xua tan nỗi sợ hãi trong lòng.

Tất cả trước mắt như một cơn ác mộng không thể tỉnh lại.

Họ từng gặp âm linh, nhưng chưa bao giờ đối mặt với số lượng khủng bố như thế này.

Cảnh tượng này giống như tả thực về địa ngục, nơi lệ quỷ vui đùa.

Cách đó không xa, một ngọn núi có hình dạng như núi lửa được bao quanh bởi làn sương ma quái, miệng núi phun ra những luồng khí đen kịt, đi kèm với tiếng quỷ khóc thần gào vô tận.

Những xác chết ác độc dày đặc tràn ra từ miệng núi, như muốn nhấn chìm cả thế giới.

Tiểu thế giới này hoàn toàn bị quỷ hồn chiếm cứ, bầu trời đầy rẫy những đám mây sầu thảm đạm.

Đội thám hiểm từng tiến vào đây để trốn tránh Thí Thần Trùng lúc này đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại những xác chết tàn phế, như đang tố cáo sự thảm khốc lúc trước.

"Trời ơi!" Con chó đen lớn kêu lên kinh hãi, "Nhìn đám quỷ hồn kia kìa, to còn hơn cả núi!

Đoạn Đức, lão giang hồ, mau nghĩ cách đi!

Tôi sắp bị đám quỷ hồn này bao vây rồi!" Cùng lúc đó, phía trước đội ngũ chi viện của Đại Việt, Diêu Quang và các thánh địa khác cũng vang lên những tiếng hô hoán kinh hoàng, rõ ràng là họ cũng gặp phải

khốn cảnh tương tự.

Những bộ tử thi cổ và lệ quỷ đó có hình thể khô héo, đôi mắt trống rỗng, toàn thân đen sì, mỗi con đều có những móng vuốt sắc nhọn như móc sắt, trông vô cùng khủng bố.

"Đoạn đạo trưởng!" Một tiểu bối của Sở tộc lo lắng hét lớn, "Ông là chuyên gia về mảng này, mau nghĩ đối sách đi!" Đoạn Đức lúc này cũng mặt mày ngưng trọng, trợn tròn mắt quan sát đám quỷ hồn xung quanh, quái khiếu lên: "Tôi đi nam về bắc bao nhiêu năm nay, cảnh tượng này thực sự là lần đầu tiên thấy!

Ngay cả quỷ hồn cũng có nhục thân!

Đúng là gặp quỷ rồi!" Hắn lao về phía một con quỷ hồn trông có vẻ là đầu mục để kịch chiến.

Thế nhưng, dù nỗ lực đến đâu, số lượng quỷ hồn dường như cũng không hề giảm bớt.

Chương 290

Xung quanh tràn ngập tiếng răng quỷ nghiến và tia lửa bắn ra khi móng vuốt va chạm.

Cứ thế này mãi không phải cách, phải nhanh chóng đưa ra đối sách nếu không tất cả sẽ bỏ mạng ở đây.

Ngọn núi đen kịt nguy nga kia như một vực thẳm không đáy, liên tục phun ra quỷ hồn dày đặc từ miệng núi, dường như vô cùng vô tận.

Nhìn ra xa, cả tiểu thế giới đã bị đám quỷ hồn này nhấn chìm, số lượng nhiều không dưới vài chục vạn con.

Đoạn Đức cau mày chặt, trầm giọng nói: "Tôi hiểu rồi, mọi chuyện e là có liên quan đến việc Vũ Hóa Thần Triều tự hủy diệt.

Ngọn núi quỷ đen kịt kia có thể liên quan đến long mạch dưới lòng đất." "Đám quỷ hồn này, có lẽ là quân đội từng chinh chiến thiên hạ ngày xưa.

Tổ mạch số một của Trung Châu quỷ khí ngút trời, chắc chắn bên trong có gì đó mờ ám." Hắn tiếp tục nói.

Lòng mọi người chấn động, tiểu thế giới này nằm ngay trên tổ mạch của Trung Châu, chẳng lẽ miệng núi lửa kia thông thẳng tới long mạch dưới đất?

Quả thực là một bí mật chấn thiên!

Thần mạch số một năm xưa nay lại trở thành nguồn cơn của quỷ hồn.

"Vũ Hóa Thần Triều năm đó muốn khống chế toàn bộ long mạch Trung Châu, kết quả là lại kéo theo cả thần triều của mình xuống nước.

Đám quỷ hồn này chính là cái giá phải trả!" Đoạn Đức nghiến răng nghiến lợi nói.

Mọi người không còn thời gian suy nghĩ nhiều, thi nhau lấy ra pháp bảo để chiến đấu với quỷ hồn.

Diệp Hắc thôi động chín sắc hỏa diễm, đốt cháy đám quỷ hồn kêu xèo xèo, mỡ xác chảy ròng ròng.

Đoạn Đức thì rắc ra một nắm đất máu, ánh sáng đỏ tỏa ra, trên người mỗi người đều hiện lên một con đại long đỏ rực, tuy rực rỡ nhưng lại mang theo quỷ khí sâm hàn.

Diêm La Thổ đối phó với âm quỷ có hiệu quả kỳ diệu, Đoạn Đức đang dùng nó để trấn áp những quỷ hồn tà ác này.

Diêm La Thổ vừa xuất hiện, quỷ hồn xung quanh thi nhau lui tán, quanh mọi người lập tức trống ra một vùng an toàn.

Mọi người Sở tộc bận rộn gỡ bỏ những tay chân bị đứt rời trên người, vừa rồi quỷ hồn quá đông, dù thực lực mạnh mẽ và đã đánh nát vô số quỷ hồn nhưng họ vẫn bị nhấn chìm trong biển quỷ.

Phía trước truyền lại những dao động thánh binh, các đại thần triều và thánh địa đều phát điên rồi, nhiều quỷ hồn thế này, ai vào cũng phải đau đầu.

Chỉ có thánh uy viễn cổ mới có thể chấn nhiếp được.

Đột nhiên, một tiếng quỷ hú thê lương vang động trời xanh, cả tiểu thế giới đều phải rung chuyển.

Chỉ thấy từ miệng núi đen kịt bò ra một con Quỷ Vương to lớn, cao hàng trăm trượng, to hơn hẳn đám thi quỷ khác.

Một bước đạp ra, núi sông đều sụp đổ.

"Cẩn thận, con này đã thành Quỷ Vương rồi!" Phía trước truyền

lại tiếng kinh hô.

Chỉ thấy!

Thánh binh thi nhau vung ra, đánh tới tấp về phía trước.

Thế nhưng, trên người Quỷ Vương Đại Thành cũng có một kiện thánh binh tàn khuyết – một cây Bạch Cốt Trượng.

Khi được điều khiển, cây Bạch Cốt Trượng phát ra uy lực tuyệt luân, nhất thời khiến núi sông vỡ nát, quỷ hồn kêu gào thảm thiết.

Các tu sĩ nhân loại và cổ tộc tổn thất nặng nề, những quỷ vật kia vô cùng hung ác, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Quỷ Vương Đại Thành tuy bị trọng thương, nhưng vẫn hung hãn vô cùng, dẫn động thánh uy kinh thế, tàn phá phía trước, như thể muốn hủy diệt tất cả.

Vào khoảnh khắc mấu chốt, một kiện Đế binh ẩn mình bất ngờ tung ra một đòn.

Dưới một đòn này, vô số quỷ hồn tan biến thành tro bụi, ngọn núi bị bổ đôi cũng nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Uy lực tuyệt luân của Đế binh khiến mọi người chấn động.

Tất cả đều ngã xuống đất, không thể chống đỡ được uy lực của đòn đánh đó.

Dưới đòn tấn công hủy di diệt, toàn bộ thi quỷ bị tiêu diệt.

Dưới ngọn núi bị bổ đôi, một hố đen khổng lồ lộ ra, trong địa mạch có một kiến trúc cổ xưa sừng sững – một thần điện, chính là lối đi vào tiểu thế giới điện vũ tầng thứ ba mươi lăm.

Những người đi trước vội vã xông vào, những người khác thì lập tức theo sau.

Trong cổ mạch, thi quỷ vẫn còn vô số.

Một thần miếu cổ kính tọa lạc sâu trong địa mạch, hiển nhiên, nơi đây thực sự nối liền với tổ mạch đầu tiên của Trung Châu năm xưa.

Chỉ là, không khí năm xưa đã biến thành quỷ khí nồng đặc.

Sâu trong địa mạch, xương khô và giáp trụ tàn phá khắp nơi, đó đều là những binh lính tử trận năm xưa, hóa thành lệ quỷ, quanh quẩn ở đây.

Tiếng quỷ minh vang vọng khắp không gian, lờ mờ có thể thấy Quỷ Vương tiềm ẩn bên trong, đây là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Mọi người duy trì cảnh giác cao độ trong thế giới tĩnh mịch quỷ dị này.

Quần thể cung điện phía trước hùng vĩ trang nghiêm, mọi người đều dừng lại quan sát, cố gắng tìm manh mối từ những bức phù điêu đá và tượng thần.

Trong quần thể cung điện cổ xưa, nhiều bức phù điêu đá miêu tả một truyền thuyết thần bí, tất cả câu chuyện đều xoay quanh người đá trong ngôi đền thần bí kia.

Tôn tượng thần kia, như thể một người gù lưng và lão nông hòa làm một, tỏa ra khí tức thâm bất khả trắc.

"Nơi đây… thật sự ẩn chứa bí mật của thủy tổ Vũ Hóa Thần Triều, Vũ Hóa Đại Đế sao?" Trong lòng mọi người ngầm kinh nghi.

Đột nhiên, sâu trong một cung điện, một âm thanh truyền ra.

Một đạo đồng trông chỉ mười một, mười hai tuổi chậm rãi bước ra, nhưng giọng nói lại kỳ lạ già nua: "Cuối cùng cũng đặt chân đến cấm địa này." Cùng lúc đó, trong một cung điện khác, một nữ đồng thanh thuần từ trên cao nhìn xuống, giọng nói cũng mang theo sự tang

thương của năm tháng: "Dũng khí đáng khen, nhưng nơi này không phải nơi các ngươi nên đến." Mọi người kinh ngạc, hai đạo đồng xuất hiện quá đột ngột, giọng nói và vẻ ngoài cực kỳ không tương xứng.

Mọi người quay đầu nhìn lại, bên cạnh Vũ Hóa Đại Đế trong những bức phù điêu đá quả thật có hai đạo đồng, y hệt hai người trước mắt.

"...Chẳng lẽ là đạo đồng của Vũ Hóa Đại Đế?" Có người run rẩy hỏi.

"Không sai." Đạo đồng nam gật đầu, "Chúng tôi là thị giả của Vũ Hóa Đại Đế, vẫn luôn ở bên cạnh người." Trong lòng mọi người chấn động, nếu là thật, vậy họ sẽ phải đối mặt với tồn tại như thế nào?

Vũ Hóa Đại Đế, tồn tại vô địch trong truyền thuyết, vẫn còn sống sao?

"Vũ Hóa Đại Đế hiện đang ở đâu?" Có người lấy dũng khí hỏi.

"Đại Đế đang trong giấc ngủ say, không nên quấy rầy." Nữ đồng lạnh lùng nói.

Trong lòng mọi người chấn động, Vũ Hóa Đại Đế đang ngủ say sao?

Một tồn tại như vậy, dù đang ngủ say, cũng đủ khiến tất cả mọi người kinh sợ.

Huống hồ, Vũ Hóa Đại Đế là tồn tại của mấy chục vạn năm trước, liệu có thể còn sống vào lúc này?

Lúc này, Đoạn Đức đột nhiên bước lên, cẩn thận đánh giá hai đạo đồng, lông mày nhíu chặt.

Hắn cảm giác, trên người hai đạo đồng có một loại khí tức khiến hắn cũng cảm thấy bất an.

“Chủ nhân, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự là…?” Lúc này, Hắc Hoàng cũng có chút sợ hãi, nhìn về phía Sở Hoang.

Nếu thật sự có một Đại Đế còn sống, vậy thì quá không thể tưởng tượng nổi!

Những người Sở tộc cũng vô thức lùi lại một bước.

“Tộc trưởng, chẳng lẽ lần này chúng ta, đến một ngôi mộ sống của Đại Đế sao?” Sắc mặt Sở Lăng quái dị.

Sở Hoang lại khẽ cười, nói: “Không cần vội.” Dường như không hề lo lắng.

Trong đám người, một vị Thánh nhân của Phong tộc đột nhiên xuất hiện.

Nhìn chằm chằm hai đạo đồng phía trước, thần sắc ngưng trọng mở lời: “Trên người các ngươi lưu chuyển sức mạnh của năm tháng, thời gian tồn tại ít nhất cũng tính bằng vạn năm.” Lời này vừa nói ra, bốn phía đều kinh ngạc.

Rất nhiều người đều khó tin nhìn hai đạo đồng trông có vẻ nhỏ tuổi kia, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không rõ.

Nếu hai đạo đồng thật sự đã sống mấy vạn năm, vậy thì rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Lời nói của Thánh nhân Phong tộc khiến mọi người bắt đầu xem xét lại hai đạo đồng.

Thân thể họ tuy trông nhỏ tuổi, nhưng trong ánh mắt lại toát ra một sự sâu sắc và tang thương, như thể đã trải qua vô tận năm tháng trầm luân.

Lúc này, có người bắt đầu nghi ngờ liệu tất cả có phải là âm mưu của một thế lực lớn nào đó, cố gắng thông qua hai đạo đồng để dọa

lùi mọi người, hòng độc chiếm bảo tàng nơi đây.

Tuy nhiên, sự nghi ngờ đó nhanh chóng bị phá tan.

Chương 291

Chỉ thấy một trong hai đạo đồng cười lạnh một tiếng, vươn một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, trong khoảnh khắc phóng đại, điểm ra một ngón tay về phía trước.

Ngón tay đó lấp lánh bảo quang, nhưng lại mang theo khí tức âm lãnh.

Một vị Giáo chủ cố gắng chống đỡ, nhưng lại kêu thảm một tiếng, bị ngón tay đó trực tiếp giết chết.

Cảnh tượng đó khiến tất cả mọi người đều sởn tóc gáy, bắt đầu thực sự nhận thức được thực lực đáng sợ của hai đạo đồng.

Đó là năng lực chỉ có Viễn Cổ Thánh nhân mới có!

Mọi người thấy vậy, trong lòng càng chấn kinh.

Viễn Cổ Thánh nhân, tồn tại trong truyền thuyết, lại xuất hiện ở đây, trong hình dạng hai đạo đồng trông có vẻ nhỏ tuổi.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Bí ẩn của Vũ Hóa Thần Triều ngày càng nhiều, mọi người bắt đầu nghi ngờ mục đích thực sự của họ.

Chẳng lẽ họ thật sự đang nhắm vào Thủy Long?

Hay có kế hoạch sâu xa hơn?

Đoạn Đức run rẩy suy đoán: "Có lẽ là dẫn động toàn bộ không khí và tổ mạch Trung Châu, chẳng lẽ truyền thuyết toàn bộ giáo phái phi thăng là thật?" Trong lòng mọi người chấn động, nếu là thật, vậy dã tâm của Vũ Hóa Thần Triều cũng quá lớn rồi.

Bí ẩn này dường như ngày càng sâu, khiến người ta cảm thấy bất

an và sợ hãi.

Suốt chặng đường, mọi người đã chứng kiến lệ quỷ hoành hành, không khí chuyển hóa thành quỷ khí dị tượng, sâu sắc hiểu rằng hành động của Vũ Hóa Thần Triều là phi thường.

Đối mặt với hai Viễn Cổ Thánh nhân trông có vẻ nhỏ tuổi nhưng thực lực thâm bất khả trắc, mọi người cảm thấy áp lực chưa từng có.

"Rốt cuộc các ngươi có ý đồ gì?" Có người lấy dũng khí hỏi.

Đây cũng là câu hỏi chung của hầu hết mọi người.

"Tự tiện xông vào nơi Đại Đế tịnh tu, lại hỏi ta có ý đồ gì?" Đạo đồng nam lạnh lùng đáp lại.

Mọi người cấm nhược hàn thiền (im lặng như ve mùa đông), ngay cả cao thủ cổ tộc cấp Bán Bộ Thánh nhân cũng run rẩy, sợ chọc giận hai đạo đồng thần bí.

"Không, đã đến đây rồi, ta cũng không tiện trách cứ thêm." Nữ đồng chậm rãi mở lời, "Nhưng các ngươi phải bày tỏ lời xin lỗi với Đại Đế." Mọi người nhìn nhau, trong lòng bồn chồn lo lắng.

Họ hiểu rõ, đối mặt với hai vị Viễn Cổ Thánh nhân trước mắt, bất kỳ sự phản kháng nào cũng vô ích.

Tuy nhiên, điều càng khiến họ kinh sợ hơn là Vũ Hóa Đại Đế đang ngủ say bên trong tiểu thế giới phía trước!

Chẳng lẽ, thật sự có một Đại Đế còn sống?

"Chủ nhân, sẽ không thật chứ?" Hắc Hoàng nhìn về phía Sở Hoang, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Một Đại Đế còn sống, đó là một truyền kỳ thật sự!

Sở Hoang, e rằng cũng không thể đối phó được.

Sở Hoang lúc này lại thần sắc bình tĩnh, "Dù có Đại Đế còn sống, cũng không thể xuất thế." Trong lời nói, dường như có thâm ý, Hắc Hoàng trầm tư, không dám hỏi thêm.

"Tộc trưởng, chúng ta có nên đi vào không?" Sở Lăng thăm dò hỏi.

"Không vào hang hổ, sao bắt được hổ con?" Sở Hoang thản nhiên hỏi ngược lại, rồi nói thêm: "Sở tộc chúng ta, lấy Đạo Mộ làm gia nghiệp, đâu có lý nào lại từ bỏ bây giờ?" Lời nói đó khiến mọi người Sở tộc đều liên tục gật đầu.

Đoạn Đức ở bên cạnh mắt sáng rực, nói: "Không hổ là Chủ nhân, bá khí!" "Mời." Lúc này, hai đạo đồng ra hiệu cho mọi người tiến vào thánh miếu cao nhất để tạ tội.

Mọi người tuy trong lòng sợ hãi, nhưng cũng không dám kháng cự, chỉ có thể cứng đầu tiến về phía trước.

Xuyên qua một con đường đá thẳng tắp, đến trước cánh cửa đá đóng chặt.

"Kẽo kẹt" một tiếng, cửa đá chậm rãi mở ra, lộ ra một tiểu thế giới thần bí.

Tuy nhiên, mọi người lại chần chừ không dám bước vào, sợ quấy rầy Đại Đế đang ngủ say.

Lúc đó, một nhóm người đi vào sâu trong miếu vũ, kinh ngạc khi thấy rất nhiều quỷ có cánh ác ma treo lủng lẳng dưới mái hiên.

Những quỷ vật này nanh nheo đáng sợ, nhưng không tấn công mọi người, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm.

"Đó là hậu duệ Âm Thần!" Đoạn Đức thì thầm, như thể đã hiểu ra điều gì đó đáng sợ.

Mọi người nghe vậy đều biến sắc, họ từng gặp những Âm Nhân

này ở tầng thánh miếu đầu tiên và tổn thất nặng nề.

Bây giờ chúng lại xuất hiện, khiến họ cảm thấy bất an.

Nếu những thứ này lại ra tay, e rằng không ai có thể thoát được!

Người duy nhất có thể chống lại, e rằng là Sở Hoang, nhưng Sở Hoang chỉ bảo vệ người Sở tộc, tự nhiên không thể bảo vệ tất cả.

"...Âm Thần!" Giọng Đoạn Đức run rẩy, hiển nhiên hắn cực kỳ kiêng kỵ những Âm Thần này.

"Hai thứ đó, đều từ Âm Thần thoát thai tái sinh, tồn tại nghịch thiên hóa!" Đoạn Đức hiểu ra tất cả.

"Chúng đã thoát khỏi sự trói buộc của trời cao, có được sinh mệnh và sức mạnh mới.

Những sinh linh như vậy nếu trưởng thành, sớm muộn gì cũng sẽ vô địch thiên hạ!" Đoạn Đức tiếp tục nói với giọng run rẩy.

Những thứ này, quá khủng bố.

Mọi người nghe vậy, trong lòng cũng dâng lên một cảm giác sợ hãi khó tả.

Ban đầu cứ nghĩ chỉ là khám phá một ngôi miếu cổ, không ngờ lại bị cuốn vào một sự việc đáng sợ đến vậy.

Vô số người đều hối hận, nhưng đã không còn đường lui.

"Sao ngươi… lại biết những chuyện này?" Diệp Hắc không nhịn được hỏi.

Hắn liên tục trọng sinh, đáng lẽ chỉ nên có ký ức hiện tại mà thôi.

"Đại Đế đã đánh thức ký ức tiền kiếp của ta." Nữ đồng thản nhiên giải thích, như thể đó là một chuyện bình thường không gì hơn.

Thế nhưng lời nói đó lọt vào tai mọi người lại như sấm sét giữa

trời quang, chấn động lòng người.

Nếu Vũ Hóa Đại Đế thật sự còn sống trên đời, và sở hữu năng lực nghịch thiên như vậy, thì tất cả những gì họ làm hôm nay chẳng phải đều trở thành trò cười sao?

Ngũ Vực sẽ vì thế mà xảy ra biến động long trời lở đất!

"Vậy… vậy ta…" Có người run rẩy mở lời muốn hỏi tiếp theo nên làm gì, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của đạo đồng nam trừng về.

"Mời các vị vào." Đạo đồng nam chỉ vào cánh cửa đá đang mở rộng phía trước ra hiệu mọi người đi vào, "Đại Đế đang đợi." Trong khoảnh khắc, vô tận thụy khí từ giữa sơn mạch phun trào ra, như hào quang của tiên giới xuyên thấu bầu trời, nhật nguyệt tinh thần trong ánh sáng rực rỡ đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Tinh hoa của tổ mạch đầu tiên Trung Châu dường như đều hội tụ giữa những ngôi miếu cổ này, miếu vũ cộng hưởng với đại đạo thiên địa, bao quanh là những thần liên trật tự huyền diệu, như thể thánh hiền cổ xưa đã để lại cảm ngộ ở đây.

Mỗi ngôi miếu vũ đều như một thế giới thần bí, có nơi phun ra thần hà, có nơi truyền ra âm thanh như tiếng tụng kinh, như thể đang kể về sự huyền bí của vô thượng cổ kinh.

Mọi người bị cảnh tượng thần bí đó hấp dẫn sâu sắc, trong mắt lộ ra vẻ tham lam và khát vọng.

Tuy nhiên, trong mảnh đất hòa bình và thần thánh này, điều khiến người ta chấn động nhất lại là một bệ đá lơ lửng ở cửa động tổ mạch.

Nó hấp thu tinh hoa từ mười phương, hòa cùng thụy hà, hệt như trung tâm của trời đất.

“Kia, kia là thứ gì?!” Mọi người kinh ngạc.

“Không được bất kính!” Hai đạo đồng thần sắc nghiêm túc nói, “Đó chính là Vũ Hóa Đại Đế!” Mọi người đều ngây người, Vũ Hóa Đại Đế!

Không ai ngờ lại thấy dấu vết của người ở đây.

Chẳng lẽ vị Đại Đế cổ xưa này vẫn còn sống?

Điều này thật sự khiến người ta không thể lý giải, dù sao đó cũng là chuyện của gần ba mươi vạn năm trước rồi.

Giữa các miếu vũ, tiếng tụng kinh và tế tự đan xen vào nhau, tạo thành một không khí thần bí trang nghiêm.

Cổ động kia càng được làm nổi bật lên vẻ phi phàm vô cùng, bệ đá tuy thô ráp, nhưng lại như ẩn chứa vô tận huyền bí.

Trong lòng mọi người đập thình thịch, bên trong bệ đá này rốt cuộc đang thai nghén điều gì?

Có phải Vũ Hóa Đại Đế không?

Có thật sự còn sống không?

“Không thể nào!

Chương 292

Ngay cả Vô Thủy Đại Đế cũng không thể làm được!" Hắc Hoàng gào thét trong lòng, không dám tin sự thật này.

"Chẳng lẽ đã dùng biện pháp đặc biệt?" Đoạn Đức trợn tròn mắt, đã hiểu ra hành động điên cuồng của Vũ Hóa Thần Triều năm đó!

Không tiếc hao phí tất cả để nuôi dưỡng bệ đá này, chẳng lẽ là để Vũ Hóa Đại Đế phục sinh?

Trong lòng mọi người tràn đầy nghi vấn và cảm giác bất an, nhìn chằm chằm vào bệ đá đó, muốn nhìn ra sự huyền bí bên trong.

Tuy nhiên, bệ đá lại như một vực sâu không đáy, nuốt chửng mọi ánh nhìn và suy nghĩ.

"Vì sao không quỳ bái tạ tội với Vũ Hóa Đại Đế?" Giọng hai đạo đồng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, khiến trong lòng mọi người rùng mình.

Mọi người nhìn nhau, sự nghi ngờ trong lòng càng lớn hơn.

Bệ đá này rốt cuộc là Thánh Linh Vũ Hóa Đại Đế sao?

Họ không thể xác định, cũng không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

"Vũ Hóa Đại Đế thật sự tồn tại sao?

Vì sao trong lịch sử không có ghi chép?" Có người chất vấn, trong giọng nói mang theo một tia khiêu khích.

"Vũ Hóa Đại Đế hành sự khiêm tốn, sự tồn tại của người không thể nghi ngờ." Hai đạo đồng lạnh lùng đáp lại, hiển nhiên rất tức giận với sự chất vấn đó.

Tuy nhiên, sự chất vấn đó lại như một hòn đá ném vào mặt hồ

phẳng lặng, tạo ra từng tầng gợn sóng.

Mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

"Chắc chắn không tồn tại, hoặc, chỉ là một tôn Thánh Linh mà thôi!" Có người suy đoán.

Hai vị đạo đồng nghe vậy, lập tức nổi giận.

Chỉ thấy!

Trong mắt đạo đồng nam lóe lên một tia sáng lạnh lẽo sắc bén.

"Chẳng lẽ không biết sao, Ngoan Nhân Đại Đế sau khi chứng đạo, việc đầu tiên là hủy diệt Vũ Hóa Thần Triều, chẳng lẽ không đủ để cảnh tỉnh các ngươi sao?" Một người có mặt ở đó lạnh lùng xen vào, trong lời nói mang theo một tia châm chọc.

Tất cả những người có mặt đều rơi vào im lặng, chủ đề này không chỉ cực kỳ nhạy cảm, mà còn ẩn chứa một sức nặng thâm bất khả trắc.

Mối quan hệ phức tạp giữa Ngoan Nhân Đại Đế và Vũ Hóa Đại Đế, không ai có thể làm rõ, nhưng lời đồn đó lại khiến người ta không thể không nhìn lại tôn tượng đá thần bí trước mắt.

Đoạn Đức nhìn chằm chằm vào bệ đá với ánh mắt sâu thẳm, sự bối rối trong lòng như sương mù bao phủ.

Tôn tượng đá này, rốt cuộc là vật gì?

Bên trong nó lại thai nghén tồn tại nào?

Tất cả câu trả lời dường như đều bị một tầng sương mù khó nhìn thấu che lấp.

Lúc này, vẻ mặt hai vị đạo đồng âm trầm nặng nề.

Nữ đồng khẽ nâng tay, người đàn ông vừa rồi buông lời bất kính

như bị một sự trói buộc vô hình kéo đi, thân bất do kỷ bị cuốn vào không gian bí ẩn của cung điện cao ngất.

"Tất cả vào đi, thể hiện lòng thành kính với Đại Đế!" Lời nói của đạo đồng không mang theo một chút tình cảm, theo vạt áo rộng thùng thình của hắn vung lên, ngay cả những người cầm Thánh binh cũng không thể chống cự, lần lượt bị hút vào sâu trong miếu vũ.

Đại Việt, Khương gia và Cửu Lê, những thế lực đại diện cho truyền thừa bất hủ, tuy sắc mặt nghiêm túc, nhưng vẫn khá bình tĩnh.

Họ nhanh chóng kích hoạt các Cực đạo Đế binh của mình, chuẩn bị cho những tình huống bất ngờ.

"Mời chư vị dịch bước vào trong." Giọng điệu của đạo đồng bình thản, "Nơi đây là nơi tổ mạch đầu tiên linh thiêng nhất của Trung Châu năm xưa, nếu ở đây thúc đẩy Cực đạo Đế binh, không cẩn thận kích động tinh hoa long mạch tiềm ẩn, e rằng sẽ dẫn đến tai họa sụp đổ đất đai hàng trăm vạn dặm." Nghe vậy, trong lòng mọi người thắt lại.

Cảnh cáo, hay đe dọa?

Nếu ở địa giới đặc biệt này, Viễn Cổ Thánh nhân thật sự ra tay, kích động tổ mạch đầu tiên, hậu quả quả thực không thể lường trước.

Tuy nhiên, những người nắm giữ Cực đạo Đế binh tuy cảnh giác trong lòng, nhưng trên mặt không hề lộ vẻ sợ hãi.

Họ hiểu rõ, chỉ cần Đại Đế không tự mình hiện thân, ngay cả Thánh nhân cũng khó có thể đối kháng trực diện với uy lực của Cực đạo Đế binh.

Huống hồ, còn có Sở Hoang với thực lực khó lường ở đây.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, Sở Hoang ra tay, chẳng phải sẽ được cứu sao?

“Không sao, chúng ta đoàn kết một lòng là được.” Một vị Thánh nhân giọng trầm thấp mở lời, “Giờ đây vài kiện Đế binh tái hiện thế gian, trừ phi Đại Đế phục sinh tự mình trấn áp, nếu không ngay cả Đại Thánh, cũng khó có thể lay chuyển chúng ta.” Mọi người bị cuốn vào tiểu thế giới thứ ba mươi sáu của miếu vũ, nhưng không trực tiếp tiến vào ngôi miếu cổ kính bao quanh bởi thụy khí và thần quang lấp lánh, mà tập trung trước cửa động rồng, ánh mắt chăm chú khóa chặt vào bệ đá lơ lửng kia.

“Đại Đế à, lễ vật người cần đã đầy đủ.” Hai vị đạo đồng đứng trước cửa đá, miệng lẩm bẩm những chú ngữ cổ xưa thần bí, khiến người ta kinh sợ.

Mặt đất dưới chân mọi người đột nhiên lóe lên những văn lộ huyền ảo, bùng phát ra quang hoa chói mắt, tỏa ra những dao động khiến lòng người bất an.

Có người kinh hô: “Bệ đá này đang hấp thu tinh khí của nơi đây, muốn biến chúng ta thành hư vô!

Ta phải hành động!” “Hai tên gian xảo này quả nhiên tâm hoài bất quỹ!” Hắc Hoàng gào thét!

Tuy nhiên, biến cố đột ngột đã chấn động tất cả mọi người.

Một thanh Thánh kiếm màu vàng từ trời giáng xuống, chém thẳng vào bệ đá, trong nháy mắt bổ nó làm đôi!

Mọi người có mặt đều sững sờ, vì rõ ràng đây không phải uy lực của Đế binh.

Khi bệ đá nứt ra, bên trong không có thực thể, chỉ có ánh sáng nhẹ nhàng như lông vũ tứ tán bay lượn, toát ra một cỗ đế uy trang nghiêm.

“Chẳng lẽ, vũ hóa?” “Chẳng phải có nghĩa là, tồn tại từng cư ngụ trong bệ đá, cho dù là tồn tại như Vũ Hóa Đại Đế, cũng đã vũ hóa

thăng tiên, dung hợp với pháp tắc thiên địa sao?" Tiếng kinh hô không ngừng, những ánh sáng phiêu tán đó, chính là dấu vết sau khi vũ hóa, biểu thị từng có sinh linh chí cao vô thượng thai nghén ở đây, nhưng giờ đã biến mất vào hư vô.

"Không!

Sáu ngàn năm trước, Vũ Hóa Đại Đế tỉnh lại từ sâu trong tổ mạch, ban cho ta ký ức tiền kiếp, truyền lệnh ta thủ hộ nơi đây… sao lại không còn?

Thánh binh sao có thể phá vỡ bệ đá?

Tuyệt đối không thể nào!" Hai vị đạo đồng mất kiểm soát gào thét, không thể chấp nhận sự thật trước mắt, miệng không ngừng kêu gọi tên Đại Đế, trong mắt lóe lên sự cuồng nhiệt gần như nhập ma.

"Đại Đế chắc chắn đang ở sâu nhất trong tổ mạch!" Lời nói chưa dứt, hai vị Viễn Cổ Thánh nhân trông có vẻ nhỏ tuổi liền hóa thành luồng sáng, lao vào cổ động sâu thẳm, quyết tâm tìm đáp án ở sâu trong tổ mạch Trung Châu.

Mọi người kinh ngạc, không ai có thể lường trước sự việc lại phát triển như vậy.

Họ nhìn nhau, không nói nên lời.

"Xem ra, hai vị đạo đồng kia e rằng đã bị người ta lừa gạt." Hắc Hoàng trầm giọng phán đoán, "Nhưng nói đi thì cũng nói lại, họ cũng tự làm tự chịu.

Từ mọi việc mà xem, sáu ngàn năm trước quả thật có một tồn tại đáng gờm, có lẽ là một Thánh Linh phi phàm.

Cũng chỉ có vai trò như vậy, mới có thể lừa gạt được hai vị đạo đồng kia." "Đợi gì nữa?

Cơ hội ngàn năm có một!

Mau đi tranh giành chiếc Lục đỉnh vỡ nát kia!" "Sâu trong tổ mạch tàn tạ, có lẽ thật sự cất giấu một Thánh Linh mạnh mẽ nào đó.

Ta phải nhanh chóng chép lại Vũ Hóa Tiên Kinh!" Mọi người nhận ra, nơi đây có lẽ thật sự cất giấu một tồn tại vô thượng nào đó.

Phải nhanh chóng hành động, nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt.

Tận dụng lúc này, không ít người trong bóng tối đã có hành động.

Đột nhiên, một đạo kiếm mang sắc bén thẳng tắp nhắm vào Sở Hoang.

Trong mắt Sở Hoang kim quang chợt lóe, dùng quyền kình màu vàng hóa giải tất cả sát khí tập kích.

Ngay sau đó, anh thi triển Binh Tự Bí, một kiếm đánh bại đối thủ, thuận thế đoạt lấy kiếm, tay trái nắm chuôi kiếm tiếp tục tiến lên.

Hơn mười cao thủ cổ tộc kết thành chiến trận, tất cả đều là cường giả cấp Thánh nhân, liên thủ tấn công Sở Hoang.

"Ở đây lại bày trận đối phó với ta sao?" Sở Hoang mặt không biểu cảm, dậm mạnh chân xuống đất, lập tức khí long mạch từ dưới đất cuồn cuộn dâng lên, nhanh chóng hóa thành Nguyên Thiên Thần Trận khuếch tán ra bốn phía.

"Xuy!" Một chiến sĩ cổ tộc trong nháy mắt bị thần trận nuốt chửng, hóa thành một luồng huyết vụ tiêu tan.

Sở Hoang thân pháp như điện, vận dụng Hành Tự Bí sát nhập vào đám địch, thế không thể cản phá.

"Trên mảnh đất này, ta không thể bị vượt qua đỉnh phong!" Sở Hoang tay cầm huyết kiếm, kiếm khí tung hoành, trong khoảnh khắc đã có bốn cường giả cổ tộc đầu lìa khỏi xác, hình thần câu diệt.

Tóc đen như thác đổ, ánh mắt lạnh băng, bước chân trầm ổn.

Từng bước từng bước ép sát, buộc một đám cao thủ cổ tộc phải liên tục bại lui.

Trước mặt anh, những người cổ tộc đó không biết làm gì, chỉ có thể bị động chịu đòn!

Chương 293

Trước ngôi miếu cổ xưa, thần huy lấp lánh, thụy khí quanh quẩn, hệt như nơi ở của thần linh.

Sở Hoang uy vũ như ma thần giáng thế, vô địch, trong ánh kiếm lóe lên trong tay anh đã có kẻ địch ngã xuống theo tiếng kêu.

Những người cổ tộc trước mặt anh như cỏ rác bị dễ dàng chém đứt, dưới mũi kiếm hóa thành hư vô.

Những kẻ âm thầm muốn đánh lén càng khó thoát khỏi số phận vong hồn dưới kiếm.

Vào lúc mọi người đang giao tranh kịch liệt, một thân ảnh già nua lặng lẽ xuất hiện ở rìa cửa đá của tiểu thế giới cuối cùng.

Nếu có thành viên cổ tộc ở đó, chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện, lão giả này chính là Hồn Thác Đại Thánh trong truyền thuyết!

Hai tay ông ta cẩn thận ôm một ngôi đền thần bí, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm vào tượng đá bên trong.

"Vũ Hóa Đại Đế, chẳng lẽ thật sự vẫn còn ở thế gian?

Ta đã bắt được một tia khí tức cổ xưa của Đại Đế ở đây…" Ông ta thì thầm.

Ở một nơi không xa, một thân ảnh mơ hồ chậm rãi hiện ra, Cái Cửu U.

Hắn dùng giọng khàn đặc hỏi: "Thế đạo ngày nay, Đại Thánh đều đã chọn ẩn cư, rốt cuộc vì sao ngươi lại muốn đặt chân vào thế gian hỗn loạn này?" Hồn Thác Đại Thánh chậm rãi xoay người, vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Ta đến đây, chỉ vì bí mật ẩn giấu trong tổ mạch đầu tiên, ta lo lắng nó sẽ mang đến tai nạn nghiêm trọng." Ánh mắt của họ

đồng loạt rơi vào Sở Hoang đang uy phong lẫm lẫm giữa trận, đều lộ ra sự cảm thán sâu sắc.

Hồn Thác Đại Thánh cảm khái: "Không ngờ, thời đại này lại chứng kiến một vị Chuẩn Đế quật khởi, có lẽ đây chính là cứu thế của thời đại chúng ta." Cái Cửu U lại bình tĩnh chỉ ra: "Nhưng chỉ cần chưa thật sự chứng đạo, con đường phía trước vẫn còn đầy biến số." Nói xong, hai vị Đại Thánh đều chọn tạm thời rút lui, không muốn xảy ra xung đột với Sở Hoang vào khoảnh khắc mấu chốt này.

Trong khu vực miếu vũ cuối cùng chưa bị chiến hỏa tàn phá, trận chiến vẫn đang tiếp diễn.

Nơi vốn tĩnh mịch thần thánh, giờ đây đã bị bao phủ bởi khói lửa chiến tranh và khí tức máu tanh.

Trong thời gian ngắn ngủi, đã có rất nhiều tu sĩ ngã xuống trong trận hỗn chiến, các cao thủ từ mọi phía thi nhau xông vào, khiến cục diện chiến trường càng trở nên căng thẳng.

"Ách!" Kèm theo một tiếng rên rỉ trầm thấp, sinh mệnh lực của Thánh tử Đạo Nhất Thánh Địa nhanh chóng trôi đi, thần thái trong mắt dần dần biến mất, cuối cùng hóa thành một vùng tịch mịch.

Thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ mặt hung thủ, hắn đã bị một đòn chí mạng từ trong bóng tối.

Con đường vốn tươi sáng của hắn, lại kết thúc sinh mệnh trong di tích cổ xưa này.

"Xé!" Một nữ tu sĩ lão luyện của Dao Trì bị lưỡi kiếm sắc bén trong nháy mắt chém đứt, thần hồn của cô ta thậm chí còn không kịp thoát ra, hóa thành một luồng quang hoa rực rỡ rồi tiêu tán trong không khí.

Trong vùng núi này, các loại pháp thuật thần kỳ liên tục xuất hiện.

Để tranh giành bảo tàng trong cổ miếu, mỗi người đều dốc hết sức lực, thi triển tuyệt kỹ của mình.

"Kia… Nguyên Thần Tuyệt Sát Trận?

Loại trận pháp trong truyền thuyết đó thật sự tồn tại sao?" Đoạn Đức kinh ngạc nhìn ánh sáng lấp lánh từ xa, theo ánh sáng tiêu tán, một nhóm lớn kẻ địch ngã xuống, thân thể của họ vẫn nguyên vẹn, nhưng nguyên thần lại tan biến thành tro bụi.

Trong tiểu thế giới này, tổng cộng có tám mươi mốt ngôi miếu cổ, mỗi ngôi đều ẩn chứa vô tận huyền bí.

Do đó, mỗi ngôi miếu vũ đều trở thành tâm điểm tranh giành của mọi người.

Máu tươi và xương trắng đan xen vào nhau, tạo thành một bức tranh thảm khốc.

Một khi đã bước vào chiến trường này, không ai muốn dễ dàng lùi bước.

Ngôi đại điện hùng vĩ nhất càng trở thành trung tâm của trận chiến.

Không chỉ cường giả nhân tộc ra sức chiến đấu, tinh anh cổ tộc cũng không kém cạnh xông pha trận địa.

Đặc biệt là tộc nhân của các bộ Thái Cổ, trong mắt lóe lên ánh sáng điên cuồng, vì muốn tìm kiếm chiếc Lục đỉnh tàn khuyết trong truyền thuyết mà không tiếc bất cứ giá nào.

Mặc dù tu sĩ nhân tộc hiểu rõ ý nghĩa phi phàm của chiếc đỉnh đó, nhưng lại không lường được mức độ điên cuồng của cổ tộc.

Ngôi tổ miếu từng linh thiêng bất khả xâm phạm giờ đây đã bị bao phủ bởi khí huyết nồng đặc.

Cùng với việc trận chiến không ngừng leo thang, ngày càng nhiều tu sĩ xông vào tiểu thế giới này.

Máu tươi hội tụ thành sông, thi cốt chất đống thành núi.

Trong sự hỗn loạn và tàn sát này, mọi người đã quên đi mục đích ban đầu, chỉ còn lại khát vọng và tham lam đối với tiên bảo.

Đối với Diệp Hắc mà nói, điều anh coi trọng hơn là bí mật của việc xuyên qua tinh vực chứ không phải những kinh văn và cảm ngộ của thánh hiền cổ xưa trước mắt.

Do đó, anh đã chọn một con đường khác biệt để khám phá những nơi nghi ngờ cất giấu điển tịch.

Mặc dù nơi này không hề không có rủi ro, nhưng những cổ tịch được cất giấu bên trong vẫn có sức hấp dẫn cực lớn đối với nhiều thế lực.

Những người Sở tộc cũng đều tự chọn cơ duyên mà mình muốn.

Sở Lăng dẫn đầu phá vỡ trùng trùng trở ngại, dẫn mọi người tiến vào một ngôi miếu vũ.

Anh ta cấp thiết tìm kiếm manh mối trên vách tường, chỉ thấy văn tự phát ra ánh sáng rực rỡ, trên không trung lơ lửng một chuỗi liên điều đỏ rực thần bí.

"Đây là một loại bí thuật khó tu luyện." Trong mắt Đoạn Đức lóe lên một tia giảo hoạt, hắn cố gắng khai quật bí mật trên vách đá, nhưng pháp trận trên vách đá cực kỳ kiên cố, trải qua mấy chục vạn năm vẫn duy trì lực phòng ngự mạnh mẽ, khiến Đoạn Đức bó tay.

Mọi người kinh ngạc, trong cổ miếu tang thương lại tồn tại một pháp trận phòng ngự mạnh mẽ đến vậy.

Nếu không phải đã từng có Bán Thánh thử thu lấy toàn bộ tổ miếu

thất bại, e rằng nơi đây đã sớm bị cướp sạch.

"Tôi phải tiếp tục tiến lên, tìm nơi tàng kinh!" Trong mắt Sở Lăng lóe lên quyết tâm, "Tôi tin, nơi đó nhất định có bí mật về việc xuyên qua tinh vực!" Họ tiếp tục thăm dò sâu hơn.

Sở Hoang sau khi tiêu diệt vài kẻ đánh lén trong bóng tối, toàn thân huyết khí vàng rực vọt lên trời, uy vũ như Thánh Hoàng giáng thế, chói mắt rực rỡ.

Khí từ dưới chân anh cuồn cuộn dâng lên, hóa thành thần liên trật tự bao quanh thân thể anh, như thể được gắn thêm đôi cánh tiên của chim hoàng điểu bất tử, khiến anh tung hoành thiên hạ, vô địch thế gian.

Một bước sải ra, liền đi xa mấy chục trượng, thoắt cái đã tiến vào ngôi miếu vũ tiếp theo.

Hàng chục cường giả thấy vậy, sắc mặt đại biến.

Hiện giờ, uy danh của Chuẩn Đế nhân tộc chấn động thiên hạ, ai dám giao phong chính diện với anh?

Tuy nhiên, Sở Hoang không hề để ý đến việc tranh giành, chỉ như ẩn mình trong hư không.

"Xem, vị Chuẩn Đế kia không hề có ý can thiệp." "À, Chuẩn Đế chỉ là để hộ đạo cho Sở tộc, sẽ không hạ mình đối phó với những tiểu bối như chúng ta." Thấy cảnh này, mọi người cũng yên tâm.

"Sở tộc thịnh vượng quá, có một vị Chuẩn Đế hộ đạo…" Vô số người không khỏi ngưỡng mộ.

Trong tộc có một tồn tại như vậy, dù sau này có chứng đạo thành công hay không, cũng có thể bảo vệ toàn tộc ít nhất mấy ngàn năm phồn thịnh!

“Có Tộc trưởng che chở, chúng ta không cần lo lắng!” Sở Lăng hô lớn một tiếng.

Đôi mắt anh ta bắn ra kim quang chói chang, trực tiếp bắn vào tiên đài của một kẻ địch.

Lập tức, một tiếng kêu thảm vang lên, đầu lâu của kẻ địch kia bị hòa tan một nửa, bỏ mạng tại chỗ.

“Sao có thể?

Nén hương kia vẫn chưa cháy hết!” Đột nhiên, Hắc Hoàng kêu quái dị một tiếng, nhìn chằm chằm vào lư hương dưới tượng thần trong đại điện.

Sở Lăng và những người khác cũng giật mình, đều bước đến gần quan sát.

Đại điện này bài trí đơn giản, chỉ có vài bồ đoàn và một tượng thần bằng đá được thờ phụng ở chính giữa.

Tượng thần y hệt tượng trong ngôi đền thần bí trước đó, chỉ là thể tích lớn hơn.

Lư hương phía dưới được đúc bằng đồng tím, thân lư khắc họa các hình mây, núi, hoa, chim, cá, côn trùng...

Chỉ thấy!

Khói bốc ra từ lư hương mang theo một mùi đàn hương khiến lòng người tĩnh lặng, có thể giúp người ta nhanh chóng tiến vào đạo cảnh.

“Thứ này không tầm thường, nó được làm từ cành cây thần tính nhất trên thần thụ.” Đoạn Đức kiến thức uyên bác, vừa nhìn đã nhận ra lai lịch của lư hương, “Không phải thật sự đang cháy, mà là câu động khí từ dưới lòng đất.” Nơi đây tuy nhìn có vẻ đơn giản, nhưng

lại ẩn chứa vô tận huyền cơ.

Nơi Hắc Hoàng đặt chân tới, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ bảo bối nào.

"Vậy ta không khách khí nữa!" Hắn một ngụm ngậm lấy lư hương, thu vào trong không gian pháp khí của mình.

Sau khi liên tục xuyên qua bốn ngôi miếu cổ, cuối cùng họ gặp phải một trận đại chiến kịch liệt.

Bởi vì ở nơi này, họ đã phát hiện cảm ngộ của các thánh hiền cổ xưa, có thể nhìn thấy rõ ràng từng văn tự cổ xưa in sâu trong hư không.

Một nhóm người tụ tập ở đây, đều muốn đoạt lấy những kinh nghĩa quý giá đó.

Những người Sở tộc vừa bước vào ngôi miếu cổ này, liền gây ra một trận xôn xao.

Mặc dù có người chọn tránh né, nhưng vẫn có không ít tồn tại Trảm đạo và cường giả cổ tộc, đều không muốn từ bỏ cảm ngộ của vị Thánh nhân này.

Chương 294

Một đạo quang mang rực rỡ quét qua, hóa thành thần liên trật tự tấn công Sở Lăng.

Diệp Hắc tóc đen bay tán loạn, bá khí ngút trời thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Trong khoảnh khắc, trời long đất lở, sáu vũ trụ cổ xưa mờ ảo diễn hóa trong quyền ảnh, trong nháy mắt bao phủ kẻ địch bên trong.

Không ít người bị đánh nát thành huyết khối và xương vụn, rồi bốc hơi thành một luồng quang mang, hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Kẻ địch Trảm đạo gầm lên liên hồi, người của cổ tộc càng phẫn nộ không thôi, trong đó bao gồm cường giả của Nguyên Thủy Hồ Hoàng tộc.

Tất cả đều xông lên, cố gắng cản bước chân của Diệp Hắc.

Sở Thiên Khai của Sở tộc Thần Long Thể gầm lớn một tiếng, tiếng rồng ngâm vang khắp nơi.

Vài người phía trước lập tức bị chấn động tan tác, nhiều người phun máu tươi ngã bay ra ngoài, không ai có thể cản được phong mang của anh ta.

Cùng lúc đó, dưới chân Diệp Hắc dâng lên từng đạo văn lạc, từ thiên linh cái của anh ta phóng ra ánh sáng rực rỡ.

Nguyên Thiên Diệu Thuật, phía sau có những thần liên Nguyên Thiên đan xen thành ánh sáng như đôi cánh chim hoàng điểu bất tử quét ngang tất cả kẻ địch bị thương ngã bay ra ngoài.

Rất nhiều người bị thần liên màu máu xuyên thủng, đâm vào tiên

đài mi tâm, không ai có thể chống cự.

Kèm theo một loạt tiếng kêu thảm thiết, hầu hết kẻ địch xông lên đều ngã xuống đất.

Đột nhiên, một đạo tiên quang rực rỡ bay tới, từ một hướng khác tấn công thẳng vào Diệp Hắc.

Cổ lực sát thương kinh người, khiến mấy kẻ Trảm đạo chưa chết cũng cảm thấy bất an, lần lượt né tránh nhường đường cho nó.

Diệp Hắc dùng kiếm chỉ chém tới, nhưng thân thể lại chấn động dữ dội.

Anh ta lập tức nhận ra cổ sức mạnh này, là Phi Tiên Chi Lực!

Thuộc về vô thượng diệu thuật của Ngoan Nhân Đại Đế!

Một trận đối quyết kinh tâm động phách, bí thuật tuyệt thế do vị Ngoan Nhân Đại Đế trong truyền thuyết sáng tạo đã được thể hiện vào khoảnh khắc này, từng vì để đối kháng với đấu tự quyết mạnh mẽ mà sinh ra.

Đối mặt với công kích sắc bén, Diệp Hắc hai tay dang ra, dẫn động Đấu Tự Bí thuần chính.

Lập tức, một lò thánh khí thế hùng vĩ xuất hiện giữa không trung, đó là Hằng Vũ Lô, hào quang đỏ rực bao quanh, quang hoa xông thẳng lên trời, như thể có thể trấn áp tất cả.

Hoa Vân Phi thì gào lên một tiếng: "Vạn Hóa Phá Vạn Pháp!" Tay trái nhẹ nhàng vung lên, từng đạo sóng gợn lan ra, dường như có thể tiêu dung thời gian, phá nát không gian, ý đồ nuốt chửng chiếc lò hùng vĩ kia.

Tuy nhiên, Diệp Hắc tay phải duỗi ra, một chiếc đồng kính cổ xưa nhanh chóng hiện ra, phóng ra một đạo quang hoa thần tính rực rỡ chói

mắt.

Cùng lúc đó, Hằng Vũ Lô trong tay phải cũng phun trào hào quang đỏ rực, tiên hỏa hừng hực cháy, mang theo thần uy vô song hung hăng giáng xuống.

Trong tiếng nổ ầm ầm long trời lở đất, cả hai người đều bị chấn lui, máu tươi bắn tung tóe.

Thân hình hóa thành hư ảnh, triển khai một trận đối quyết kinh thế, các loại bí thuật giao tranh rực rỡ, đánh đến khó phân thắng bại.

Hai người bay lượn giữa điện vũ, hóa thành hai luồng quang mang quấn quýt.

Sau lưng Hoa Vân Phi, một bức Phong Long Đồ phất phới, có thể phong ấn khí từ lòng đất.

Diệp Hắc không thể dựa vào ưu thế của Nguyên Thiên văn lạc nữa, trận chiến của hai người ngày càng kịch liệt, từ đỉnh điện đường một mạch giết vào sâu trong cổ miếu.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền khai thiên tích địa, hỗn độn cuồn cuộn, như thể có sáu vũ trụ cổ xưa luân chuyển trong quyền ảnh.

Hoa Vân Phi máu tươi phun ra từ miệng, nhưng ý chí chiến đấu lại càng thêm mãnh liệt, toàn thân thần liên trật tự kêu leng keng, hóa thành cánh chim phượng hoàng, tung hoành chém giết, quang mang vạn trượng.

Trận chiến này kinh tâm động phách, Hoa Vân Phi đã không còn như xưa.

Hắn đã nuốt chửng các loại bản nguyên chi lực, thậm chí khai quật đại mộ của Thánh nhân, thực lực ngày càng khủng bố.

May mắn là, bí thuật cấm kỵ cuối cùng của Thôn Thiên Ma Công,

Hoa Vân Phi chỉ nắm giữ được ba bốn loại trong đó, vẫn chưa đạt đến cảnh giới hóa công.

Từ một cung điện chiến đến cung điện khác, đánh đến trời đất tối tăm, nhật nguyệt không còn ánh sáng.

Các loại tiên quang thần vân cuồn cuộn bành trướng, toàn bộ tiểu thế giới đều chấn động dữ dội.

Cổ động sâu trong tổ mạch đầu tiên của Trung Châu cũng đang nứt vỡ, phát ra ma tính quang huy, không ngừng ầm ầm vang vọng.

Diệp Hắc phun ra một ngụm máu vàng, Hoa Vân Phi cũng bị trọng thương, bị cự chưởng như cối xay vàng của Diệp Hắc đánh bay ra ngoài, toàn thân xương cốt đứt gãy, ho ra máu lớn.

Hoa Vân Phi cười thê lương, máu tươi trượt từ khóe miệng, "Diệp Hắc, con đường phía trước của ngươi sẽ không hề suôn sẻ, đã có người âm thầm để mắt đến rồi." "Lời nói vô ích đó có tác dụng gì?

Hôm nay chỉ có phân định sống chết, không cần nói nhiều!" Diệp Hắc ngửa mặt lên trời kêu dài một tiếng, thân hình đại khai đại hợp, như thần ma ép tới phía trước, lần nữa thi triển Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Huyết khí màu vàng như tiên lô do thần minh để lại, rực rỡ chói mắt, nhấn chìm tám mươi mốt ngôi miếu cổ trong ánh sáng vàng rực rỡ.

Hoa Vân Phi vận chuyển Vạn Hóa Thánh Quyết cũng cảm thấy khó khăn, bởi vì Diệp Hắc đã lĩnh ngộ Lục Đạo Luân Hồi Quyền đến một cảnh giới mới, không chỉ là sự đối kháng giữa thuật và đạo, mà còn ẩn chứa sức mạnh của tín niệm và linh hồn.

Hai người trong trận chiến kịch liệt một mạch xông vào từng ngôi điện đường cổ kính, máu tươi bắn tung tóe.

Khi hai người đang kịch chiến dữ dội, sinh tử tương bác, đột nhiên, một cỗ sức mạnh ẩn bí cường đại lặng lẽ áp sát.

"Hửm?" Diệp Hắc nhíu mày, thân hình hơi khựng lại, Hoa Vân Phi chớp lấy cơ hội, một đạo thần quang đánh về phía Diệp Hắc.

Cùng lúc đó, một bóng đen từ trời giáng xuống, trực tiếp chắn trước người Diệp Hắc.

Đó là một người thần bí mặc áo bào đen, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trong tay cầm một con dao găm lấp lánh hàn quang, đâm thẳng vào yếu huyệt của Diệp Hắc.

"To gan!" Giọng Sở Hoang đột nhiên vang vọng trong điện đường, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng người áo đen kia.

Người áo đen cảm nhận khí tức sắc bén phía sau, sắc mặt đại biến, nhưng không kịp phản ứng.

Sở Hoang một chưởng đánh ra, người áo đen như bị búa tạ khổng lồ đánh trúng, toàn thân bị phong tỏa tại chỗ, sau đó đột nhiên tan biến thành tro bụi.

"Thứ không biết sống chết." Sở Hoang quét mắt nhìn hư không, hừ lạnh một tiếng, rồi nhìn về phía Hoa Vân Phi, "Ân oán giữa hai người ta sẽ không can thiệp, cũng không cho phép bất kỳ ai khác can thiệp." Hoa Vân Phi lau vệt máu ở khóe miệng, lạnh lùng nhìn Diệp Hắc và Sở Hoang.

"Ngươi nghĩ như vậy có thể khiến ta từ bỏ sao?

Thứ mà Hoa Vân Phi ta muốn, chưa bao giờ không giành được!" Ngay cả khi đối mặt với một vị Chuẩn Đế, hắn cũng không chịu từ bỏ.

"Tộc trưởng, để tôi đối phó hắn." Diệp Hắc trầm giọng nói.

Sở Hoang thản nhiên gật đầu.

Trong mắt Diệp Hắc lóe lên một tia hàn quang, thân hình vừa động, lần nữa tấn công về phía Hoa Vân Phi, quát: "Vậy thì xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Sở Hoang thì đứng một bên, lặng lẽ quan sát trận chiến này.

Anh không có ý định ra tay, chỉ là một người đứng ngoài quan sát, nhìn trận sinh tử đấu giữa hai người.

Tuy nhiên, anh lại âm thầm phong tỏa toàn bộ không gian, đảm bảo trận chiến này sẽ không bị ngoại giới can thiệp.

Bất kể là Diệp Hắc hay Hoa Vân Phi, đều phải phân rõ sống chết ở đây, mới có thể rời khỏi không gian bị phong tỏa này.

"Sở Hoang tiền bối, có ý gì?" Hoa Vân Phi cảm nhận sự thay đổi của không gian xung quanh, sắc mặt hơi biến đổi, "Chẳng lẽ, người thật sự muốn lấy thân phận Chuẩn Đế, can thiệp vào sao?" "Trước khi phân định thắng bại, ai cũng đừng rời khỏi đây." Sở Hoang thản nhiên nói.

Diệp Hắc và Hoa Vân Phi nhìn nhau, đều thấy sự quyết tuyệt trong mắt đối phương.

Trận chiến này không thể tránh khỏi, chỉ có một người có thể sống sót rời khỏi không gian bị phong tỏa này.

"Hoa Vân Phi, hôm nay ngươi không chết thì ta vong!" Diệp Hắc hô lớn một tiếng, thân hình như điện lao về phía Hoa Vân Phi.

Hoa Vân Phi cười lạnh một tiếng, cũng nghênh chiến, "Đúng ý ta, hôm nay để chúng ta kết thúc đi!" Hai người đại chiến tại đây.

"Vạn hoa nở rộ, duy ta độc tôn!" Hoa Vân Phi gào thét, Phi Tiên Lực như suối phun ra, xung quanh trong nháy mắt nở rộ vô số cánh hoa trắng muốt, mỗi cánh hoa đều mang theo đạo âm huyền diệu.

Toàn bộ điện đường bị khóa liên trật tự ngũ sắc rực rỡ bao phủ, như một tấm gấm hoa lộng lẫy, bao vây chặt chẽ hai người đang giao chiến.

"Xì xì!" Khóa liên trật tự như rắn sống uốn lượn, đỏ như lửa, xanh như biển, lục như phỉ thúy, đẹp đẽ nhưng chết chóc.

Mặc dù Diệp Hắc linh hoạt né tránh, nhưng vẫn có một khóa liên phá vỡ phòng tuyến, xuyên thủng lồng ngực anh ta.

Máu tiên màu vàng phun ra, đôi mắt Diệp Hắc lập tức trở nên lạnh lẽo, gạt bỏ mọi tạp niệm, quyết tâm toàn lực đối phó với cường địch trước mắt.

Anh ngẩng đầu kêu dài, tóc bay lượn trong gió điên cuồng.

Sau lưng, tám mươi mốt thác nước vàng rực chảy ngược lên, như sông Ngân Hà đổ ngược, cuồn cuộn không ngừng.

Đặc biệt là thác nước vàng từ đỉnh đầu anh ta vọt ra, như muốn phá vỡ sự trói buộc của tiểu thiên địa này, pháp lực cường đại cuồn cuộn tuôn ra, chém đứt những khóa liên trật tự đang quấn chặt.

Hoa Vân Phi rên lên đau đớn một tiếng, thân thể run rẩy dưới sự tấn công mãnh liệt của Diệp Hắc, máu tươi từ vết thương tuôn ra, nhuộm đỏ nửa bên thân thể.

Hắn như mãnh thú cùng đường mà đấu, điều khiển pháp quyết, Đại Đạo Bảo Bình từ đỉnh đầu giáng xuống, hợp lưu với Phi Tiên Lực, liên tiếp tung ra những công thế tinh diệu.

Chương 295

Sở Hoang nhìn hai người giao chiến, ngầm gật đầu.

Hoa Vân Phi này, quả thực thiên phú bất phàm.

Nhưng, đã có Diệp Hắc, nhân vật chính thiên mệnh làm quân cờ, với những người khác, anh ta cũng không thèm để mắt tới nữa.

Diệp Hắc tay trái nắm Đấu Chiến Thánh Quyết, tay phải thi triển Lục Đạo Luân Hồi Quyền, bá khí lăng nhân, dũng mãnh vô song.

Ánh mắt anh ta sâu thẳm như biển, phía sau sông vàng cuồn cuộn dâng lên, phá vỡ mọi trở ngại.

"Ầm ầm ầm!" Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, Hoa Vân Phi không ngừng lùi lại, mỗi bước chân đều để lại dấu vết máu đỏ.

Trán hắn nứt ra một vết thương, như mạng nhện nhanh chóng lan đến lồng ngực, cuối cùng xương ngực vỡ nát, toàn bộ cơ thể như diều đứt dây bay ngang ra ngoài.

Hoa Vân Phi ho ra máu cười: "Uy lực của Thánh Thể, danh bất hư truyền, nhưng ngươi cũng không phải là tay sai của Chuẩn Đế." Hắn nhìn về phía Sở Hoang trong hư vô, nghiến răng, nhưng không làm gì được.

"Dám khiêu khích ta và Tộc trưởng, chỉ có một con đường chết!" Diệp Hắc thúc đẩy "Giả" Tự Bí Pháp, toàn thân kim quang lấp lánh như tiên hỏa đang cháy.

Xương cốt anh ta kêu rắc rắc, vết thương đã hồi phục với tốc độ kinh người.

"Ta tuyệt đối không cam tâm trở thành vật hy sinh của người khác.

Trận chiến hôm nay, ngươi chết ta vong.

Nếu ta thắng, nhất định sẽ đạp lên con đường tinh không, tìm kiếm vận mệnh thuộc về ta!" Hoa Vân Phi thi triển Hoàng Kiếp Tái Sinh Thuật, thân thể cũng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, thể hiện sức sống kinh người.

"Ngươi muốn chống cự sao?" Diệp Hắc lạnh lùng áp sát, không hề sợ hãi.

"Nội tình của mạch Ngoan Nhân xa siêu tưởng tượng của ngươi!

Ngươi, hoặc vị Chuẩn Đế kia, cũng chỉ là một quân cờ trên bàn cờ của người mà thôi." Giọng Hoa Vân Phi toát ra sự bất lực và phản kháng sâu sắc.

"Xảo ngôn!" Diệp Hắc nhíu chặt mày.

Dưới sự gia trì của quốc thuật tử sĩ, Diệp Hắc vô cùng trung thành với Sở tộc và Sở Hoang, tự nhiên không dung túng bất kỳ ai mạo phạm.

"Ta chỉ không muốn trở thành con rối của người khác.

Hôm nay, Hoa Vân Phi ta muốn chiến đấu vì vận mệnh của chính mình!" Khí chất của Hoa Vân Phi đã thay đổi long trời lở đất, như thể đã hạ quyết tâm, muốn dốc toàn lực trong trận chiến này.

Trong miếu vũ, từng đóa hoa trắng muốt trong sự nở rộ đã nhuốm màu máu, cánh hoa mang theo một mùi hương thanh lãnh, nhẹ nhàng phiêu tán.

Ngũ sắc và máu vàng đan xen, như từng đóa hoa dị vực đang nở rộ.

Hoa Vân Phi nhờ Thôn Thiên Ma Công mà có được sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Nhưng Diệp Hắc mặt không hề sợ hãi, tay phải anh ta hóa thành một cối xay vàng, bên trên văn lộ thần bí lưu chuyển, như thể có thể nghiền nát mọi trở ngại.

Trong tay trái, anh ta cầm một thanh kiếm tiên hình rồng, mỗi lần vung kiếm đều mang theo uy nghiêm của Cực đạo Đế binh.

Hoa Vân Phi như tiên tử phiêu dật, hai tay vung lên, thanh huy tứ tán, cố gắng hóa giải công kích mãnh liệt của Diệp Hắc.

Nhưng công thế của Diệp Hắc như cuồng phong bão táp, liên miên không dứt, buộc Hoa Vân Phi phải dốc toàn lực ứng phó.

Bỗng nhiên, Diệp Hắc giơ cao Thái Hoàng Kiếm, một kiếm chém xéo, khí tức hỗn độn tứ tán, hóa thành một đạo quang mang rực rỡ thẳng tắp nhắm vào Hoa Vân Phi.

Quang mang bên ngoài Hoa Vân Phi lấp lánh, nhưng khó có thể hoàn toàn chống đỡ được một kiếm không thể cản phá này.

Y phục bị kiếm khí xé rách, một vết thương sâu đến tận xương từ vai trái đến bụng phải hằn, máu tươi phun ra.

Nhưng Hoa Vân Phi không ngã xuống, dốc toàn lực chống đỡ, Đại Đạo Bảo Bình hiện ra, va chạm với công kích song chưởng của Diệp Hắc, gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa.

Hai cánh tay Diệp Hắc bị nổ đứt, xương ngực vỡ nát, trọng thương.

Hoa Vân Phi cũng tự hủy Đại Đạo Bảo Bình, tuy bị trọng thương, nhưng đã thành công chống đỡ được đòn tấn công chí mạng của Diệp Hắc.

Hai người đồng thời lùi lại, nhanh chóng chữa trị vết thương.

Hoa Vân Phi thi triển Hoàng Kiếp Tái Sinh Thuật, thần quang ngũ

sắc lưu chuyển, như phượng hoàng niết bàn trùng sinh.

Diệp Hắc thì vận dụng "Giả" Tự Bí Pháp tàn khuyết, thần liên đại đạo quấn quanh thân, ánh sáng sinh mệnh đan xen lấp lánh.

Khi hai người lần nữa mở mắt, lại lần nữa quả quyết ra tay.

Hoa Vân Phi dùng Phi Tiên Quyết, Đại Đạo Bảo Bình hóa thành vạn luồng ô quang chìm vào mi tâm của hắn, hình thành một ấn ký bảo bình lấp lánh.

Hắn cưỡng ép thi triển Phi Tiên Quyết đến cực điểm thăng hoa, từ thân thể ban đầu biến đổi ra một cái mới, đó chính là Thần Thai Môn!

"Ma thể biến đổi cuối cùng, chỉ sẽ trở thành dưỡng liệu cho thần thai, ta thật sự không cam tâm…" Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Hắc, "Ta không cầu gì khác, chỉ hy vọng có thể cùng ngươi tiến hành một trận đối quyết không giữ lại bất cứ điều gì." Kèm theo tiếng "xùy!" khẽ vang, thân ảnh Hoa Vân Phi dưới ánh sáng xanh lam bao phủ trong nháy mắt biến mất, như thể đã sử dụng một loại bí thuật không ai biết.

Nhưng Hoa Vân Phi nhanh chóng chạm vào một bức tinh không đồ trên vách đá, trong khoảnh khắc, thần quang tứ tán, rực rỡ chói mắt.

Dưới ánh sáng thần quang đó chiếu rọi, vách đá cứng rắn như biến thành bùn lầy mềm mại.

Hoa Vân Phi không chút do dự xông về phía trước, toàn bộ cơ thể hắn liền như dung nhập vào trong vách đá, cứ thế từ trước mắt mọi người hoàn toàn biến mất, không còn tăm hơi.

Thế nhưng, vào lúc này!

Trong điện vũ đột nhiên vang lên tiếng hừ lạnh của Sở Hoang, giọng nói của anh lạnh lùng uy nghiêm: "Bản tọa cho phép ngươi đi rồi sao?" Lời nói chưa dứt, một cỗ lực lượng vô hình chợt giáng

xuống, như một bàn tay khổng lồ vô hình xuyên qua phong tỏa không gian, trực tiếp vươn vào trong vách đá.

Cỗ sức mạnh cổ xưa mạnh mẽ và chính xác, phớt lờ sự vặn vẹo của không gian, một tay câu Hoa Vân Phi từ vách đá mềm hóa ra, lần nữa lộ diện trước mặt mọi người.

Trong mắt Hoa Vân Phi lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ vào khoảnh khắc cuối cùng lại gặp phải biến cố như vậy.

Đây là lực lượng của Chuẩn Đế sao?

Trong bóng tối, một tôn Đại Thánh cảm nhận được hành động của Sở Hoang, trong lòng kinh hãi.

Ban đầu ông ta định nhân lúc hỗn loạn cứu Hoa Vân Phi đi, nhưng lúc này nhận ra tình huống đã thay đổi.

Vị Đại Thánh kia cố gắng vận dụng sức mạnh của mình, muốn phá vỡ phong tỏa không gian của Sở Hoang, nhưng lại phát hiện không gian xung quanh đã bị Sở Hoang kiểm soát hoàn toàn, kiên cố như bàn thạch.

Trong lòng Đại Thánh trầm xuống, ông ta biết mình không phải đối thủ của Sở Hoang, nhưng không cam tâm từ bỏ như vậy.

Ông ta vội vàng tế xuất một kiện Chuẩn Đế binh, tuy nhiên, trong không gian bị phong tỏa, sức mạnh của Chuẩn Đế binh dường như bị áp chế, không thể phát huy ra uy lực vốn có.

Phong tỏa không gian của Sở Hoang như một gông cùm vô hình, trói chặt vị Đại Thánh và Chuẩn Đế binh.

“Đã đến rồi, vậy cũng đừng đi nữa.” Sở Hoang lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, giữa lúc nhấc tay, anh ta lại phá vỡ hư không, trực tiếp tóm vị Đại Thánh kia ra.

Điều khiến Sở Hoang có chút bất ngờ là, vị Đại Thánh kia cực kỳ hung mãnh, trong nháy mắt đã dẫn nổ Chuẩn Đế binh!

"Hửm?" Sở Hoang khẽ nhíu mày, sau đó hư ảo nắm lại.

Sức mạnh bùng nổ của Chuẩn Đế binh, bị anh ta mạnh mẽ áp chế trong phạm vi nhỏ hẹp.

Tuy nhiên, dao động khủng bố, càn quét xung quanh, khiến không ít người đều cảm nhận được lực xung kích khổng lồ.

"Nếu không phải Chủ nhân, e rằng tôi đã phải chết dưới uy lực tự bạo của Chuẩn Đế binh và Đại Thánh rồi…" Hắc Hoàng hoàn hồn, một trận sợ hãi tột độ.

Đoạn Đức cũng khó khăn gật đầu, "Quá khủng khiếp, có Đại Thánh mang theo Chuẩn Đế binh." "Mau nhìn!" Đột nhiên, một người Sở tộc nhìn về phía Hoa Vân Phi.

Sở Hoang và Diệp Hắc đều nhìn qua, nhưng lại thấy Hoa Vân Phi đã hóa đạo.

"Cũng là một tài năng kinh diễm một thời." Diệp Hắc thở dài một hơi.

Sở Hoang không nói gì, chỉ nói: "Tiếp tục đi." Mọi người tuân lệnh, tiếp tục khám phá bên trong.

"Có mánh lới ở đây!" Nhanh chóng, Hắc Hoàng dường như có phát hiện, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, trên mặt lộ ra sự hưng phấn khó che giấu.

Những bức bích họa này đều ẩn giấu những bí mật không ai biết, có lẽ là những pháp trận truyền tống tinh xảo, hoặc là cánh cửa dẫn đến không gian khác.

Sau vài lần suy tính và thăm dò, Hắc Hoàng cuối cùng cũng động

tất được sự huyền bí trong đó.

"Những bức phù điêu này không đơn giản như vẻ bề ngoài, dường như cố ý đánh lừa chúng ta, sự thật chắc chắn ẩn giấu sâu hơn nữa." Hắc Hoàng xoa xoa cằm, đuôi dựng đứng, đi đi lại lại, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp.

Đoạn Đức cũng toàn thần quán chú thẩm thị từng bức phù điêu đá, cố gắng tìm ra manh mối từ đó.

Khi cả hai gần như đồng thời, linh quang chợt lóe, nhanh chóng hành động.

Trên bốn bức tường đá, phù điêu liên miên không dứt, như thể ghi lại sự diễn biến của các vì sao.

Hắc Hoàng và Đoạn Đức nhẹ nhàng chạm vào ngôi sao rực rỡ nhất trong mỗi bức tinh đồ, toàn bộ đại điện lập tức rực rỡ, quang thái chói mắt.

Chương 296

"Cạch cạch cạch!" Đột nhiên, một góc truyền ra tiếng cơ quan khởi động.

Một cánh cửa đá bí ẩn từ từ mở ra, kèm theo một cỗ khí tức mục nát, một mật thất hiện ra trước mắt mọi người.

"Ha ha, chẳng lẽ là nơi tàng bảo?" Hắc Hoàng hăm hở muốn thử, là người đầu tiên xông vào mật thất.

Tuy nhiên, hắn gần như lập tức nhảy ngược trở ra, toàn thân lông đen đều dựng đứng, hiển nhiên đã bị một phen kinh hãi không nhỏ… "Chết tiệt, ta dẫm phải thứ ghê tởm rồi!" Diệp Phàm và Bàng Bác không chút do dự đi tới, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, cũng phải thăm dò cho ra nhẽ.

Càng lại gần, một cỗ khí tức hủ bại hôi thối và sát cơ sắc bén ập tới.

"Di hài của Viễn Cổ Thánh nhân?

Thân thể của họ lại mục nát thành như vậy sao?" Sở Lăng kinh ngạc hỏi.

Thông thường, ngay cả khi Viễn Cổ Thánh nhân qua đời, thân thể của họ cũng sẽ được bảo toàn nguyên vẹn, bởi vì nhục thân của họ đã vượt xa tầng thứ phàm nhân.

Tuy nhiên, di thể Thánh nhân trước mắt lại mục nát thảm hại, tỏa ra mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn.

Trong mật thất, giữa một đống thịt nát mục rữa đột nhiên lộ ra những khúc xương màu đen, hiển nhiên là di thể của một Viễn Cổ Thánh nhân.

“Chỉ có người có thực lực vượt xa họ, mới có thể khiến nhục thân của họ dần dần tiêu dung, cuối cùng hóa thành phàm thể, rồi dưới sự xâm thực của năm tháng mà mục nát thành như vậy.” Đoạn Đức nghiến răng nói.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, nghĩ đến trận chiến kinh tâm động phách năm đó, có người có thể hóa đi nhục thân của một Thánh nhân, thực lực khủng bố đến nhường nào.

Mọi người cẩn thận tránh né di thể Thánh nhân, vì nó đã không còn giá trị, bị hóa thành phàm cốt, những lớp thịt thối rữa kia vừa tiếp xúc với không khí lập tức hóa thành tro bụi.

Căn thạch thất này không lớn, ngoài di thể đó ra, dường như không có thứ gì có giá trị khác.

Tuy nhiên, Đoạn Đức lại dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, phát hiện một cơ quan dưới di thể.

Khẽ ấn một cái, vách đá phía trước lần nữa di chuyển, lộ ra một thạch điện rộng rãi hơn.

“Đẹp quá!” Một người Sở tộc kinh thán.

Chỉ thấy trong thạch điện tràn ngập các vì sao, như thể đang ở giữa tinh không bao la.

Trong đó bốn vì sao đặc biệt thu hút sự chú ý, chúng sáng hơn hẳn các vì sao khác, tồn tại dưới dạng thực thể, lơ lửng giữa ánh sáng sao rực rỡ.

“Một tấm tinh vực đồ tinh tế vô cùng, thật khiến người ta thán phục!” Đoạn Đức cũng không nhịn được mà tán thán.

Cảnh tượng trước mắt như một vùng tinh không vô ngần, khí tức to lớn hùng vĩ lan tỏa trong không khí.

“Tộc trưởng, kia, kia là Địa Cầu!” Đột nhiên, ánh mắt mọi người hướng về một nơi xanh biếc.

Vũ Hóa Thần Triều năm đó nhất định từng đạt đến một đầu khác của tinh không, đạt đến nơi đó!

“Ồ, giống như là Cổ Địa Sinh Mệnh Tử Vi!” Đột nhiên, Diệp Hắc dường như phát hiện ra điều gì đó.

“Hai hành tinh...” Hắc Hoàng và Đoạn Đức cũng chú ý đến hai hành tinh khác rõ ràng có chút đặc biệt.

Chỉ là, không biết hai hành tinh này thuộc về tinh vực nào, có phải cũng đang nuôi dưỡng sự sống hay không.

“Hành tinh này đã mở ra chìa khóa đàn tế ngũ sắc, bên trong ẩn chứa tọa độ của tinh không!” Hắc Hoàng kích động kêu lên.

Hành tinh này, có lẽ cũng ẩn chứa tọa độ tinh vực của nó, đối với một số người, là bảo tàng vô giá.

Nhưng đúng lúc này, mấy con hắc long đột nhiên xông vào, mang theo cực đạo đế uy hùng dũng, xé nát chân không, chạm vào là chết!

Thôn Thiên Ma Quán tự động minh chiến, lơ lửng giữa hư không, chặn lại mấy con hắc long.

Giữa hai bên, trong khoảnh khắc xuất hiện một hố đen, nuốt chửng mọi sinh cơ.

Một luồng tiên uy mênh mông bắn ra, ý đồ chém mọi người thành tro bụi.

Uy thế đó, dường như có thể khiến trời long đất lở, ngay cả Đoạn Đức cũng cảm thấy kinh hãi.

Giữa trời đất, uy thế của Cổ Chi Đại Đế, không ai có thể địch nổi!

Đạo quang bó màu đen vàng đó, chấn nhiếp cổ kim, giống như

một tôn Đại Đế đang thức tỉnh, sống sờ sờ đứng trước mắt.

Long Văn Hắc Kim Đỉnh!

Cực đạo Đế binh thần bí nhất cuối cùng đã hiện thân vào ngày hôm nay!

"Chủ nhân, e là người của Dao Quang Thánh Địa!" Hắc Hoàng kêu quái một tiếng.

"Tộc trưởng, tôi sẽ!" Diệp Hắc chủ động xin ứng chiến.

Sở Lăng và những người khác cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trong tiểu thế giới cuối cùng, sừng sững tám mươi mốt tòa miếu vũ tràn ngập khí vị cổ xưa, tất cả đều ẩn chứa sức mạnh của pháp trận Thánh hiền, vì vậy trải qua năm tháng thăng trầm, vẫn hiên ngang đứng vững.

Ngay cả cường giả đại chiến ở đây, cũng không làm tổn hại chút nào.

Nhưng, Đế binh đột nhiên hiện thế, như sét đánh giữa trời quang.

Chỉ trong một thoáng, tòa đại điện hùng vĩ ẩn chứa Tinh Không Cổ Lộ liền hóa thành tro bụi dưới uy lực của Đế binh.

Uy nghiêm của Đại Đế tràn ra, khiến các cao thủ các phương lòng thắt lại, thần kinh căng thẳng.

Mọi người nhao nhao ra tay, tranh đoạt những mảnh vỡ ẩn chứa tọa độ tinh vực này, bởi vì những mảnh vỡ này chưa chắc đã không đáng giá, thậm chí ngay cả Thánh nhân cũng sẽ động lòng vì nó.

Một đạo thánh quang lóe lên, một thân ảnh thần bí tiến vào một tòa cổ miếu khác.

Cùng lúc đó, Long Văn Hắc Kim Đỉnh cũng theo đó chìm nổi, phóng ra uy áp mạnh mẽ.

Diệp Hắc bước lớn về phía trước, tóc đen bay phất phới, đôi mày cau chặt, toàn thân sát khí đằng đằng.

Khiêu chiến nói: "Người Dao Quang, có dám cùng tôi một trận chiến?" Tuy nhiên, trong đại điện lại một mảnh tĩnh lặng, chỉ có từng vòng long văn thần bí chậm rãi gợn sóng.

Những long văn này, như từng con hắc long đang cuộn quanh, phóng ra những dao động sâu không lường được như đại dương.

Long Văn Hắc Kim Đỉnh, món Đế binh thần bí đã trải qua vô số năm tháng, giờ khắc này dưới sự điều khiển của Dao Quang Thánh Tử hiển hiện, khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Tâm huyết và lời cầu nguyện của các Thánh hiền lịch đại, dường như đều được thể hiện trên món Đế binh này.

Đột nhiên, một luồng ô quang từ Thôn Thiên Ma Quán rủ xuống, hóa thành một thanh thần kiếm màu đen, mạnh mẽ chém về phía đại điện.

Mấy con hắc long đang cuộn quanh lập tức xông ra, giao kích với thần kiếm màu đen, bùng phát ra năng lượng khủng bố, dường như hình thành một hố đen vũ trụ nuốt chửng vạn vật.

Bên trong Long Văn Hắc Kim Đỉnh, hàng vạn con đại long màu đen cuộn quanh bay lượn, mỗi một vảy đều lóe lên hàn quang, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Giờ khắc này Diệp Hắc không hề sợ hãi, đầu đội Thôn Thiên Ma Quán, bước chân vững vàng, dường như hòa làm một với mạch động sinh mệnh của tiểu thế giới này.

"Đã đến nước này rồi, còn e ngại gì nữa?

Giết tôi đi, tôi quang minh chính đại một trận chiến!" Diệp Hắc lớn tiếng quát.

Tuy nhiên, trong cổ điện lại truyền ra một giọng nói bình thản: "Cuộc chiến giữa các Cực đạo Đế binh, tất sẽ dẫn đến sinh linh đồ thán." "Đâu cần bận tâm." Sở Hoang mỉm cười nhạt, sau đó giơ tay lên, binh khí chuyên thuộc được tế luyện ra.

Giữa không gian, một tầng phòng hộ đột nhiên hình thành.

"Uy thế của Chuẩn Đế sao?" "Chỉ có Chuẩn Đế đương thế, mới có thể ngăn cản lực xung kích của Đế binh." Không ít người kinh thán.

Cùng lúc đó, hai món Đế binh đồng thời bắn ra một luồng đế uy, mặc dù chỉ là ô quang nhỏ bé, nhưng lại có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Tòa đại điện ẩn chứa cổ chi Thánh hiền đó trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi dưới sức mạnh cổ xưa.

Cùng lúc đó, Diệp Hắc thúc đẩy Thôn Thiên Ma Quán, triển khai từng luồng sáng màu đen, như phi tiên tấn công đại địch trong bóng tối.

Long Văn Hắc Kim Đỉnh chấn động một trận, phun ra các loại quang mang chống đỡ công kích.

Một cuộc đối quyết Đế binh, dưới sự che chắn của Sở Hoang, không phát tán ra dao động hủy diệt.

"May mà có Chuẩn Đế của Sở tộc ở đây, nếu không, e là toàn bộ Trung Châu đều sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!" Một vị Thánh nhân cảm khái.

Long Văn Hắc Kim Đỉnh tự động xông ra, lơ lửng giữa không trung, rủ xuống từng luồng khí tức đen vàng.

Trong miệng đỉnh, một thân ảnh như tiên nhân đang hóa hình thành, phát ra uy áp kinh thế.

Cùng lúc đó, Thôn Thiên Ma Quán cũng phát ra một tiếng khẽ kêu.

Thân quán và nắp quán tách rời, tràn ra hàng vạn luồng ô quang.

Trong chốc lát dường như có tiếng thở dài của một nữ tử vang lên, như một nữ thần sắp phục sinh!

Chương 297

Món Đế binh quỷ dị này vừa có ma tính lại vừa có thần tính.

Hóa thành hình kén, dường như có một tôn Đại Đế sắp lột xác xuất hiện, uy áp của nó chấn nhiếp tất cả mọi người.

Đúng lúc đó, Long Văn Hắc Kim Đỉnh khẽ rung, hình ảnh tiên nhân ở miệng đỉnh biến mất, một lần nữa chìm vào trong đỉnh.

Sau đó hóa thành một đạo ô quang phá không mà đi!

Tiểu thế giới này bị đánh xuyên một lỗ hổng, Long Văn Hắc Kim Đỉnh biến mất không dấu vết.

Rõ ràng có người cảm nhận được sức mạnh quỷ dị của Thôn Thiên Ma Quán nên lựa chọn tạm thời rút lui.

"Long Văn Hắc Kim Đỉnh không phải không địch lại Thôn Thiên Ma Quán, mà là vừa rồi Thôn Thiên Ma Quán đã thể hiện sự quỷ dị khiến nó cảm thấy e dè." Đoạn Đức trầm tư nói.

"Thôn Thiên Ma Quán được đúc từ thân thể của Ngoan Nhân Đại Đế, ngoài tất cả những sức mạnh không thể đo lường, nó còn có một số đặc tính không thể so sánh được." Hắc Hoàng bổ sung, "Chúng ta phải cẩn thận đối phó." Lúc này Thôn Thiên Ma Quán thu lại ô quang, khôi phục lại vẻ cổ kính tự nhiên.

Mọi người cũng yên tâm tiếp tục tranh giành cơ duyên thuộc về mình.

Khí mù xám xịt như bức tường dày, bao phủ toàn bộ không gian một cách u ám và thần bí.

Đàn tế ngũ sắc ẩn hiện trong màn sương mù dày đặc, dường như mỗi trang sử đều được khắc trên những phiến đá ngũ sắc đó.

“Chỗ này có chút không ổn.” Hắc Hoàng do dự.

Mọi người chậm rãi tiến về phía trước, ở nơi trống trải đó, chỉ có tiếng bước chân vang vọng, dường như đang đi về tận cùng trời đất.

Mỗi bước đi đều như dẫm lên ký ức lịch sử, trầm trọng và sâu xa.

Đàn tế ngũ sắc càng ngày càng gần, năm tháng không thể hủy hoại, ngược lại còn tăng thêm vài phần tang thương và thần bí.

“Tộc trưởng, chúng ta nên làm gì?

Có muốn đi đến bờ bên kia tinh không không?” Các thành viên Sở tộc đều nhìn về phía Sở Hoang.

Sở Hoang rất thích rèn luyện, nhưng với biến cố như vậy, cần phải do anh quyết định.

“Đương nhiên là phải đi.” Sở Hoang nhạt nhẽo nói.

Đối với Diệp Hắc mà nói, đó cũng là một cơ duyên.Lời vừa dứt, đàn tế ngũ sắc đột nhiên rung chuyển.

Một đạo quang trụ xông thẳng lên trời, xuyên thủng trời đất.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, đàn tế ngũ sắc đang chậm rãi bay lên không trung!

“Chuyện gì vậy?” Đại Hắc Cẩu kinh hô.

“Xem kìa, đàn tế ngũ sắc không hề đơn giản như chúng ta nghĩ.” Đoạn Đức ánh mắt ngưng trọng nói, “Dường như nó có ý thức của riêng mình, hoặc bị một loại sức mạnh nào đó kiểm soát.” Theo đàn tế ngũ sắc bay lên không trung, khí mù xung quanh cũng dần tiêu tan, lộ ra một không gian khổng lồ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đàn tế ngũ sắc đang chậm rãi bay vào một cánh cửa truyền tống rực rỡ ánh sáng.

“Đó... là cửa truyền tống dẫn đến một tinh vực khác!” Hắc Hoàng kinh hô.

Mọi người lòng chấn động, không ngờ đàn tế ngũ sắc lại có công năng như vậy.

Trong lúc mọi người chìm vào im lặng, Sở Hoang đã ra tay.

Anh đánh ra một đạo Chuẩn Đế chi lực, thúc đẩy sức mạnh của đàn tế.

Trên đàn tế ngũ sắc, các phù hiệu thần bí lần lượt sáng lên, cấu trúc thành một bức Bát quái đồ, dường như được đúc từ bách luyện kim tinh, phát ra cảm giác kim loại trầm ổn.

Bát quái đồ Thái Cực trên đàn tế ngũ sắc bắt đầu chậm rãi xoay tròn, hai con cá Âm Dương ôm lấy trung tâm, như một cánh cửa kim loại đóng chặt.

Cùng lúc đó, các phù hiệu Bát quái tương ứng với Càn, Khôn, Tốn, Đoài, Cấn, Chấn, Ly, Khảm lần lượt sáng lên, phát ra quang mang chói mắt.

Những phù hiệu này dường như đang xác định một loại tọa độ nào đó, mở ra cánh cửa thời không.

Cùng với một tiếng chấn động trầm đục, cánh cửa âm dương từ từ mở ra, một luồng khí tức tinh vực ập đến.

Tất cả mọi người đều bị sức mạnh thần bí chấn động, đây là con đường thông tới Thiên vực sao?

“Đi thôi.” Sở Hoang nhạt nhẽo nói.

Các thành viên Sở tộc nhao nhao tuân lệnh, đi về phía đó.

“Oanh long!” Một luồng khí tức mạnh mẽ từ bên dưới Hoang Cổ Cấm Địa xông ra, mấy đạo thân ảnh bay lượn trên không, mỗi người

đều phát ra khí tức mạnh mẽ đến mức không thể đo lường.

"Những nhân vật cái thế đã hóa thành Hoang Nô đó!" Mọi người kinh hô.

Hoang Nô vây quanh cánh cửa Thái Cực Bát Quái, lặng lẽ nhìn chằm chằm, không có bất kỳ động tác nào.

"Oanh long~!" Tinh Không Cổ Lộ hoàn toàn đóng lại, tinh môn thần bí trên đàn tế ngũ sắc biến mất, đàn tế khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Trong Hoang Cổ Cấm Địa, mấy Hoang Nô bay lượn trên không, hướng về phía Thánh sơn.

Mấy Hoang Nô không đuổi theo, lặng lẽ đứng trên Thánh sơn, nhìn về phía xa, dõi theo hồng trần.

"Nữ tử trong số Hoang Nô đó, chẳng lẽ là Thiên Tuyền Thánh Nữ sáu nghìn năm trước, từng là mỹ nữ đệ nhất Đông Hoang, dung nhan vẫn như cũ, không hề thay đổi chút nào!" "Lão nhân tóc bạc phơ kia, e là Hạ Phong Cổ Thánh hơn vạn năm trước, từng mấy lần bái kiến Yêu tộc Đại Đế Thanh Đế!

Không ngờ cuối đời lại lạc vào đây." Trong im lặng, mấy Hoang Nô biến mất, nhưng một luồng khí tức càng khủng bố hơn xuất hiện, kèm theo tiếng xiềng xích sắt vang lên.

Giữa mây mù bao phủ, một thân ảnh xuất hiện, bị xiềng xích sắt khóa lại, đứng trên đàn tế ngũ sắc, không ai có thể nhìn rõ dung mạo thật của y.

"Oanh long!" Đột nhiên, một đạo khí cơ khủng bố bùng phát ra, nghịch chuyển xông vào bên trong trận truyền tống một chiều, từ Cấm Địa Đông Hoang xuyên qua Kim Môn truyền đến Trung Châu!

Tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động, thân ảnh vô danh đứng trên đàn tế ngũ sắc kia, ánh mắt của y dường như có thể xé nát

vĩnh hằng!

Một ánh mắt nhìn xuyên qua Kim Môn, khiến trận truyền tống cổ xưa ở xa Trung Châu trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Tất cả đều biến mất, Kim Môn cũng theo đó biến mất.

Pháp trận cổ xưa duy nhất có thể tiến vào Hoang Cổ Cấm Địa cũng bị hủy hoại, khiến nhiều người cảm thấy tiếc nuối và đau lòng.

"Chủ nhân, đường lui bị cắt đứt rồi!" Hắc Hoàng kêu quái một tiếng.

"Hoảng loạn?" Sở Hoang liếc nhìn.

Hắc Hoàng ngậm miệng, Sở Lăng và những người khác đều nhìn về phía Sở Hoang.

"Tộc trưởng, ngài biết chúng ta sẽ đi đâu không?" Sở Lăng tò mò hỏi.

Sở Hoang khẽ cười, "Sở tộc của chúng ta lấy Đạo Mộ làm nhà, đã từng thấy, lấy một đại tinh làm mộ chưa?" "Lấy tinh tú làm mộ?" Mọi người đều kinh ngạc.

Sở Hoang lại không nói gì, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Vũ trụ băng lạnh một lần nữa khôi phục lại sự tĩnh lặng và bóng tối.

Trong tinh không vô tận, Sở Hoang dùng đại thần thông che chở mọi người.

Cuối cùng, sau khi trải qua vô số lần thời không vặn vẹo và không gian chấn động, mọi người nhìn thấy ánh sáng yếu ớt phía trước.

"Sắp hạ cánh rồi sao?" Mọi người đều vô cùng tò mò.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hạ cánh, họ cảm nhận được một

luồng khí tức dị thường mạnh mẽ.

Đó là một hành tinh Huỳnh Hoặc tràn ngập khí tức man hoang.

Vốn dĩ nên có màu nâu đỏ, bề mặt bao phủ quặng sắt, nhưng giờ khắc này lại bị một vùng biển sâu thẳm màu đen bao phủ.

Sóng biển cuộn trào, thanh thế rộng lớn, dường như muốn nuốt chửng cả hành tinh.

"Trong đó..." "Chẳng lẽ, thật sự có người lấy cả một hành tinh làm mộ địa sao?" Các thành viên Sở tộc xôn xao bàn tán.

Đột nhiên, mấy con thuyền lấp lánh lửa ma màu xanh u ám xuất hiện trong tầm mắt của họ, quỷ dị lướt trên mặt biển, phát ra một luồng khí tức âm u.

Mọi người trong lòng cảnh giác, những con thuyền này rõ ràng không phải vật tầm thường.

Diệp Hắc bay lên không, muốn quan sát kỹ vùng biển đột nhiên xuất hiện này.

Nhưng đúng lúc đó, một màn sương mù dày đặc lan ra, bao phủ toàn bộ mặt biển trong một sự mờ ảo.

Sở Lăng lập tức quyết đoán, thân hình vừa động, liền đuổi theo một trong số những con quỷ thuyền đó.

Đáp xuống boong thuyền, chỉ thấy thân thuyền cổ kính âm u, bao quanh là khí mù dạng dải.

Chương 298

Cẩn thận dò xét, đột nhiên dưới chân vấp phải, cúi đầu nhìn xuống, là một thi thể.

Sở Lăng trong lòng kinh hãi, tiếp tục đi sâu vào khoang thuyền, phát hiện khắp nơi đều là thi thể, mặc áo giáp sắt mục nát, rõ ràng đã chết nhiều năm.

Ở sâu nhất trong khoang thuyền, anh phát hiện một hồ máu, máu trong hồ đã khô cạn, bao bọc mấy sinh vật hình người.

Đúng lúc đó, một thi thể đột nhiên sống lại, tấn công Sở Lăng.

Sở Lăng phản ứng nhanh chóng, một quyền đánh thi thể thành phấn vụn.

Nhưng, nhiều thi thể hơn bắt đầu sống lại, dường như nhận được một loại triệu hoán nào đó, nhao nhao lao về phía Sở Lăng.

Sở Lăng cười lạnh một tiếng, thân là Thánh Thể, sức mạnh nhục thân vô cùng cường đại, một quyền một cái, đánh tan toàn bộ những thi thể đó.

"Nhanh đi giúp một tay!" Diệp Hắc và mấy người khác lập tức theo sau.

Nhưng đúng lúc đó, họ nghe thấy một trận tiếng kêu ô yết thê lương, âm thanh tựa hồ từ một chiếc đèn quỷ bằng đồng xanh ở đầu thuyền.

Sở Lăng một quyền đánh nát đèn quỷ, nhưng tiếng kêu ô yết lại truyền khắp cả biển.

Ngay sau đó, chín con quỷ thuyền khổng lồ màu đen xuất hiện, như chín hòn đảo lớn, cảm giác áp bức vô cùng.

Trên quỷ thuyền quỷ khí ngút trời, hàng vạn quỷ thi từ trên thuyền nhảy xuống, lao về phía Sở Lăng.

Những quỷ thi này khi sống đều là quân sĩ cường đại, trên giáp trụ còn sót lại dấu vết chiến đấu.

Các thành viên Sở tộc rơi vào khổ chiến, mặc dù không sợ những quỷ thi này, nhưng số lượng thực sự quá nhiều, khiến họ cảm thấy có chút khó giải quyết.

Đúng lúc đó, một con thuyền lớn rực rỡ từ chân trời biển tới, trên thuyền ngồi đầy Kim Thân La Hán, mặc dù đã tọa hóa từ lâu, nhưng tàn niệm và pháp thân khi còn sống vẫn phát ra tiếng tụng kinh mạnh mẽ, trấn áp những quỷ thi đó.Sở Lăng nhân cơ hội thoát thân, nhìn con thuyền lớn rực rỡ và chín con quỷ thuyền đối đầu nhau, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh khổng lồ từ Bắc Cực của Huỳnh Hoặc truyền đến, kéo tất cả các thuyền về phía đó.

Sở Lăng bám sát theo sau, phát hiện biển đen đang nhanh chóng rút xuống, tuôn về phía một con mắt biển khổng lồ ở Bắc Cực.

Con mắt biển đó dường như có ma lực vô tận, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Sở Lăng trong lòng khẽ động, ý thức được con mắt biển này có thể ẩn chứa bí mật lớn nhất của cổ tinh Huỳnh Hoặc.

Tuy nhiên, khi chuẩn bị đi sâu vào khám phá, một tiếng gầm giận dữ từ sâu trong con mắt biển truyền ra, chấn động màng nhĩ đau nhức.

“Đáng chết, phá hỏng chuyện tốt của ta!

Con mắt biển ma quỷ, thiên niên mới mở một lần, là Tiên Táng Địa, tại sao lại đóng cửa rồi!” “Đừng chạy, ta nhất định phải ăn sống ngươi!” Một luồng huyết khí bàng bạc từ sâu trong con mắt biển tuôn

ra, trong khoảnh khắc nhấn chìm toàn bộ trời đất.

Sở Lăng trong lòng rùng mình, một luồng khí tức của Viễn Cổ Yêu Thánh!

Bên dưới con mắt biển đen sâu thẳm đó, một luồng yêu khí không thể diễn tả được cuồng loạn trào ra, như trời long đất lở, quần tinh run rẩy.

Chỉ thấy một vị Tuyệt Thế Yêu Thánh, trong tiếng gầm giận dữ, vòm trời dường như bị xé rách, muôn vàn tinh đấu hỗn loạn, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống.

Diệp Hắc đứng phía trước, cùng Sở Lăng vai kề vai, không khỏi lòng thắt lại.

Cảm nhận sự cường đại của yêu khí cổ xưa, nếu không phải cả hai đều là Thánh Thể nhân tộc, đạo hạnh cao thâm, e rằng đã sớm hóa thành tro bụi dưới yêu khí cổ xưa rồi.

"Chủ nhân, đó là gì, đó là gì?" Phía sau, Đoạn Đức kinh ngạc nói.

Hắc Hoàng khụt khịt mũi, "E là tồn tại cấp bậc Thánh Nhân Vương." Các thành viên Sở tộc đều lập tức lùi lại, tìm kiếm sự che chở của Sở Hoang.

Đột nhiên, con mắt biển đen bỗng nhiên nứt toác, một thân ảnh khổng lồ xông lên trời, chấn động Cửu Thiên Thập Địa.

Màn sương đen cuồn cuộn mãnh liệt, che khuất chân thân của Yêu Thánh, chỉ có con mắt máu khổng lồ như lồng đèn đỏ, lóe lên quang mang lạnh lẽo, từ xa đến gần, nhanh chóng áp sát.

Diệp Hắc và Sở Lăng ở phía trước nhất, chỉ cảm thấy linh hồn dường như sắp bị luồng khí cơ mạnh mẽ cổ xưa đó kéo ra khỏi cơ thể, trong lòng kinh hoàng đến cực điểm.

Sức mạnh của vị Yêu Thánh này, e rằng đủ sức hái sao bắt nguyệt, khiến cả cổ tinh Huỳnh Hoặc phải run rẩy dưới chân nó.

Cùng với tiếng gầm lớn của Yêu Thánh, trời đất dường như bị xé toạc, yêu khí cuồn cuộn như sóng thần mãnh liệt.

Diệp Hắc và Sở Lăng vội vàng thúc đẩy Thánh binh mà Sở Hoang ban tặng.

Tuy nhiên, dưới sự xung kích của sóng âm mạnh mẽ cổ xưa đó, cả hai đều bị chấn bay ra ngoài, ho ra máu vàng, xuyên thấu hư không, khó khăn lắm mới ổn định được thân hình.

Sức mạnh của Yêu Thánh Vương chân chính, vô địch!

"Chủ nhân, không chống đỡ nổi sao?" Hắc Hoàng có chút căng thẳng.

Các thành viên Sở tộc cũng đều nắm chặt nắm đấm.

Tuy nhiên, với thực lực của họ, căn bản không giúp được gì, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

"Áp lực này, đối với tôi cũng có chút tác dụng." Sở Hoang mỉm cười nhạt, dường như không có ý định ra tay.

Các thành viên Sở tộc tuy căng thẳng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tin vào phán đoán của Sở Hoang.

Màn sương đen bao trùm trời đất, che khuất nhật nguyệt tinh thần.

Trong luồng yêu khí ngút trời đó, một thân ảnh nguy nga dần hiện ra.

Thân cao vĩ ngạn, khí thế như hồng, trừ đôi mắt đỏ như máu ra, toàn thân đều bị sương đen bao phủ.

Sở Hoang nheo mắt lại, thứ này, là một con Giao Long Vương.

Lúc đầu Nga Tổ bị diệt, thứ này ngược lại đã thoát hiểm thành công, ở đây đã thành thế lực.

Giao Long Vương lạnh lùng nhìn xuống Sở Hoang và Diệp Hắc, giọng nói băng lãnh: "Hành tinh Huỳnh Hoặc đã trở thành khổ hải, tất cả di tích đều đã bị ta nuốt vào trong Ma Hải Nhãn.

Ngươi lại đúng lúc này gây rối, phá hỏng đại sự của ta!" Một vẻ muốn nuốt chửng tất cả mọi người.

Diệp Hắc và Sở Lăng trong lòng thắt lại, đối mặt với vị Yêu Thánh cường đại này, đều cảm thấy một sự vô lực sâu sắc.

Giao Long Vương dường như nhìn ra sự hận ý và không cam lòng trong lòng Diệp Hắc hai người, cười lạnh một cách âm u: "Hai Nhân tộc Thánh Thể?

Thật là trời giúp ta vậy!

Ngày hôm nay không chỉ muốn cho lũ sâu kiến các ngươi thấy sức mạnh chân chính, mà còn muốn đoạt lấy tất cả căn cơ nhân đạo!" Lời còn chưa dứt, Giao Long Vương liền vươn một bàn tay lớn về phía Diệp Hắc và Sở Lăng hai người mà tóm lấy.

Bàn tay lớn màu đen đó che trời lấp đất, dường như muốn bao trùm toàn bộ trời đất vào trong đó.

Nhưng đúng lúc đó, Hắc Hoàng và Đoạn Đức đều không nhịn được, cùng nhau thúc đẩy Thôn Thiên Ma Quán, ngọn lửa hừng hực cháy, trong khoảnh khắc bao trùm bàn tay lớn màu đen đó.

Giao Long Vương phát ra một tiếng rên cụt, bàn tay lớn bị ngọn lửa thiêu cháy da thịt nứt toác, vùng nước gần Ma Hải Nhãn cũng bị bốc hơi hết.

"Nhanh đi!" Diệp Hắc vội vàng nói với Sở Lăng.

Giao Long Vương dập tắt ngọn lửa trên tay, ánh mắt càng thêm âm hàn nhìn chằm chằm: "Lũ sâu kiến các ngươi lại dám làm ta bị thương!

Ngày hôm nay tất sẽ nghiền xương thành tro!" "Cùng lên!" Hắc Hoàng kêu quái một tiếng.

Đoạn Đức cũng cắn răng, bốn người thành một, mặc dù mỗi người khác biệt, nhưng đều đại diện cho người của Sở tộc, đứng cùng nhau!

Phía sau, các đệ tử Sở tộc khác cũng đều cắn răng.

"Tôi cũng lên!" "Sợ cái gì chứ?" "Giết!" Sở Thiên Khai lớn tiếng quát.

Các thành viên Sở tộc nhao nhao tiến lên, muốn cùng nhau đối mặt với Giao Long Vương!

"Thứ không biết sống chết!" Giao Long Vương hừ lạnh một tiếng, muốn ra tay một lần nữa với các thành viên Sở tộc.

Mọi người hợp lực, cố gắng mượn Thánh binh, chống đỡ một đòn.

Sở Hoang nheo mắt lại, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng đột nhiên, anh lại thả lỏng vài phần.

Cùng lúc đó, từng trận tiếng tụng kinh vang lên, dường như chư thiên Bồ Tát và cổ Phật đang tụng kinh gia trì.

Một con thuyền cổ màu vàng sau khi quanh quẩn quanh Ma Hải Nhãn thì chậm rãi hướng về phía này.

Thuyền cổ màu vàng phá sóng tiến lên trong biển đen mênh mông, thoát khỏi sự trói buộc của Ma Hải Nhãn.

Trên thuyền, năm trăm Kim Thân La Hán tĩnh tọa, mặc dù thân

hình khô héo nhưng thần quang rạng rỡ, chỉ có một vị lão tăng mở mắt, trong mắt lóe lên quang mang sâu thẳm.

"Lão lừa ngốc, chưa chết sao?" Giao Long Vương trong giọng nói mang theo vài phần e ngại.

"Ta Phật từ bi, vạn vật thế gian đều có sinh mệnh, lão tăng tuy đã mục nát, nhưng vẫn còn một hơi thở." Lão tăng chậm rãi mở lời, mỗi một chữ đều dường như mang theo sức mạnh thần bí, khiến không khí xung quanh cũng trở nên tĩnh lặng.

Chương 299

Nhìn thấy sự tồn tại đó, các thành viên Sở tộc thở phào nhẹ nhõm một chút.

“Xem ra Chủ nhân biết lão tăng này.” “Chắc không sao.” Họ lùi lại một chút.

Giao Long Vương cười lạnh: “Đừng giả từ bi nữa!

Ngày hôm nay, ta muốn ngươi triệt để hóa thành tro bụi!” Y mặc giáp trụ đen vàng, thần võ phi phàm, mỗi sợi tóc đen dường như đều có thể xé rách hư không.

Lão tăng lại không hề sợ hãi, chỉ khẽ thở dài: “Lão tăng vốn dĩ nên sớm viên tịch, hai ngàn năm qua chỉ vì một hơi thở, vì canh giữ Ma Hải Nhãn.

Ngày hôm nay bị các ngươi quấy nhiễu, e là lúc nên rời đi rồi.” Giao Long Vương trong mắt lóe lên một tia âm lãnh: “Ngươi nghĩ có thể ngăn cản ta sao?

Vật bên trong Ma Hải Nhãn, ta nhất định phải có được!”.Chỉ thấy!

Lão tăng chắp hai tay: “Trận chiến năm đó, biết bao cường giả vẫn lạc, anh linh bị phong ấn ở đây, hình thành Chí Âm Tuyệt Địa.

Ngươi dù có thể đạt được, cũng tất sẽ phải trả một cái giá thảm trọng.” Giao Long Vương lại không hề lay động: “Đừng hù dọa ta!

Đã nhiều năm trôi qua, dù năm đó có tiên, bây giờ cũng đã sớm hóa thành cát bụi.

Ngày hôm nay, ai cũng không thể ngăn cản ta!” Lão tăng thở dài: “Nếu đã như vậy, lão tăng chỉ có thể cố gắng thử một lần ~.” Lời còn chưa dứt, lão tăng và Giao Long Vương đã giao chiến.

Phật quang và yêu khí giao thoa, cả vùng trời đất dường như đang run rẩy trong trận chiến.

Một trận thánh chiến, mỗi lần công kích đều đủ sức hủy diệt núi non, san bằng biển cả.

Tuy nhiên, theo tiến trình của trận chiến, khí tức của lão tăng dần suy yếu.

Lão tăng biết rõ mình đã đến lúc dầu cạn đèn tắt, nhưng vì bảo vệ mảnh đất này và phong ấn anh linh, y vẫn kiên trì.

Cuối cùng, vào khoảnh khắc ánh ban mai vừa hé rạng, lão tăng lấy thân hóa đạo, cùng thuyền cổ màu vàng lao vào Ma Hải Nhãn, triệt để phong ấn nó.

Giao Long Vương cười lạnh một tiếng: "Thật ngu xuẩn!

Vì một tín ngưỡng đã sớm không còn tồn tại, đáng giá sao?" Tuy nhiên, lời y còn chưa dứt, liền cảm thấy một luồng khí tức mạnh mẽ từ Ma Hải Nhãn truyền đến.

Đó là sức mạnh cuối cùng mà lão tăng để lại, những dao động khủng bố phóng ra trước khi đồng quy vu tận với Giao Long Vương.

Giao Long Vương sắc mặt biến đổi, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Nhưng luồng lực lượng kia lại như hình với bóng đuổi theo.

"Tôi cũng lên!" Sở Lăng và những người khác thấy tình huống này, nhao nhao ra tay.

Tuy nhiên, dù vậy, cũng chỉ làm Giao Long Vương bị thương.

"Khốn kiếp!" Giao Long Vương bị thương, càng thêm phẫn nộ.

Tuy nhiên, sức mạnh mà lão tăng để lại đã tiêu hao hết.

Giao Long Vương một lần nữa tấn công, nhưng vừa mới bước

một bước, liền có hai đạo thần quang bùng phát, trực tiếp chấn y lùi lại mấy bước.

"Ai?!" Giao Long Vương kinh hô, nhìn về một phía.

"Chủ nhân!" Đoạn Đức kích động vạn phần.

Các thành viên Sở tộc cũng đều ánh mắt nóng bỏng.

Sở Hoang cuối cùng đã ra tay!

Sở Hoang không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm, đôi mắt đó dường như có thể xuyên thấu mọi hư vọng và bóng tối.

Anh từng bước đi về phía Giao Long Vương, mỗi bước đi đều khiến đối phương cảm thấy tim đập chân run.

"Mặc kệ ngươi là ai, ngày hôm nay ta sẽ đấu..." Giao Long Vương không thể cảm nhận được thực lực của Sở Hoang, quát giận một tiếng, một lần nữa lao tới.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc tiếp theo, Sở Hoang chỉ điểm một ngón tay ra.

Cuối cùng, cùng với một tiếng khẽ vang, sinh mệnh của Giao Long Vương đã kết thúc.

Sở Hoang một ngón tay kết thúc sinh mệnh của nó, đầu lâu vỡ nát, nguyên thần cũng bị triệt để luyện hóa.

"Thứ này, đối với tôi cũng có lợi." Sở Hoang nheo mắt lại, ngay lập tức Chuẩn Đế chi lực cuồn cuộn.

"Tê!" Anh trực tiếp ra tay, như đối đãi dã thú trong núi, tự mình lột da một con Giao Long Vương lớn.

Huyết nhục của Giao Long Vương rực rỡ sinh huy, tinh khí tràn ra.

“Thơm quá...” Hắc Hoàng chảy nước dãi.

“Chó tham ăn.” Đoạn Đức liếc một cái, nhưng cũng nuốt nước miếng.

Sở Hoang xé xuống một khối tiên nhục nặng nghìn cân, lấp lánh quang huy rực rỡ, thịt Yêu Thánh Vương, ẩn chứa sức mạnh siêu phàm thoát tục.

Anh dùng nước trong bốc hơi từ con mắt biển để rửa sạch khối thịt, sau đó dùng Đạo Hỏa tinh tâm nướng.

Khối thịt được nướng ngũ sắc lộng lẫy, hương khí xông vào mũi, khiến người ta thèm thuồng.

Rất lâu sau, hương thơm của thịt nướng tràn ngập, bay xa mấy chục dặm.

Sở Hoang một lần nữa vẫy tay, ra hiệu cho các thành viên Sở tộc cùng nhau thưởng thức mỹ vị.

Thịt Thần Ngạc nướng đã chín, có thể dùng được rồi.

Khối thịt đó vàng óng hấp dẫn, ngũ sắc thần quang lấp lánh, rõ ràng là một món bổ phẩm cực kỳ quý giá, có thể sánh ngang với thịt Chân Long trong truyền thuyết.

“So với Thần Long mà Sở tộc chúng ta bảo hộ, dường như cũng không kém hơn.” Sở Lăng cảm khái.

Sở Thiên Khai thì sắc mặt có chút kỳ lạ, anh ta đã thức tỉnh Thần Long Thể, giờ nhìn thứ này đều cảm thấy kỳ quái.

“Giao Long không phải Chân Long.” Đoạn Đức ha ha cười nói.

“Chủ nhân, thịt này, không dễ ăn vậy đâu.” Hắc Hoàng lúc này mặt mày nhăn nhó nói, “Một giọt máu của Thánh nhân cũng có thể khiến một vị Đại Năng vào chỗ chết, thứ này, không ít người chúng ta không

dám ăn!" Thật ra, Hắc Hoàng cũng khá động lòng với linh nhục của Yêu Thánh.

Đối với nhiều người mà nói, nó gần như tương đương với thịt của thần linh.

Nhưng Hắc Hoàng biết rõ sự khủng bố của Thánh uy, tuyệt đối không phải phàm nhân có thể mạo phạm, đặc biệt là đối với một Yêu Tổ vừa mới vẫn lạc.

Không ít thành viên Sở tộc đều gật đầu, mặc dù thèm ăn, nhưng không dám tiến lên.

Sở Hoang ha ha cười một tiếng, nói: "Không cần lo lắng, thịt Yêu Thánh đã được bản tọa luyện hóa, có thể yên tâm dùng bữa." Anh đương nhiên đã quét sạch những nguy hiểm có thể tồn tại.

"Thật sao?" Hắc Hoàng tới gần ngửi ngửi, hương khí đó dường như có ma lực vậy, linh tính tràn ngập, ngay cả hương khí cũng mang theo thần huy, thần bí chói mắt.

Sở Hoang gật đầu khẳng định: "Mỹ vị hiếm có trên đời, không cần lo lắng." Vừa nói vừa xé xuống mười mấy cân thịt, nhai nuốt từng miếng lớn.

Thần huy lưu chuyển, phát ra từ thớ thịt vàng óng mềm mại, quang mang ngũ sắc lộng lẫy chói mắt.

Các thành viên Sở tộc thấy vậy, cũng đều tiến lên, cẩn thận từng chút một ăn.

Hắc Hoàng cũng không có vẻ sảng khoái như bình thường, nhai nuốt từ từ, thật sự lo lắng một miếng cắn xuống sẽ làm hỏng răng!

May mắn thay, Sở Hoang quả thật đã dùng đạo hỏa luyện hóa toàn bộ tinh khí thần của Giao Long Vương.

Thịt tươi mềm mượt mà, vừa vào miệng đã tan, hóa thành từng đạo quang mang tuôn vào trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc đó, các thành viên Sở tộc chỉ cảm thấy toàn thân lỗ chân lông đều giãn nở, tinh khí tràn ngập, thần lực kích động.

Hắc Hoàng suýt nữa thì bay lên trời, sức mạnh của thịt Yêu Thánh quả thật siêu phàm thoát tục, cảm thấy tinh lực dồi dào, toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Trong mắt phàm nhân không nghi ngờ gì là thần nhục!

Thực tế cũng quả thật như vậy, từ xưa đến nay, có ai có thể ăn thịt Yêu Thánh Vương chứ?

Đặc biệt ở cảnh giới này, càng không dám!

Ngay cả ở thời kỳ thượng cổ, cũng hiếm có ai có thể săn giết Yêu Thánh Vương làm thức ăn phải không?

E rằng cũng chỉ có Sở Hoang mới có thể làm ra chuyện như vậy!

Diệp Hắc và Sở Lăng thực lực càng mạnh, đương nhiên ăn cũng nhiều hơn.

Vừa ăn vừa cảm nhận Thánh lực cuồn cuộn, từng đạo thần huy từ lỗ chân lông thoát ra, dường như muốn vũ hóa phi thăng vậy.

Hai người toàn thân bị khí lành bao phủ, phát ra ngũ sắc thần hà, chưa từng có một bữa ăn nào có thể mang lại hiệu quả bồi bổ to lớn như vậy.

Chương 300

Trong chốc lát, các thành viên Sở tộc, dường như muốn phi thăng vậy, toàn thân thư thái, lâng lâng như tiên.

Nhục thân của họ cũng trải qua một trận tẩy lễ, mỗi một tấc huyết nhục đều tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Không lâu sau, liên tiếp có người đột phá thực lực, bước vào Ngũ Cảnh!

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ gia tộc hai mươi tộc nhân bước vào Ngũ Cảnh, kích hoạt nhiệm vụ ẩn của hệ thống, có chấp nhận không?" Nghe vậy, Sở Hoang trong lòng khẽ động.

"Nhiệm vụ ẩn?" Không chút nghĩ ngợi, "Chấp nhận!" "Đinh!

Hệ thống đang phát nhiệm vụ..." Tiếng nhắc nhở của hệ thống một lần nữa vang lên.

"Nhiệm vụ phát bố hoàn thành..." "Yêu cầu nhiệm vụ: Khám phá những bí ẩn của Trái Đất ở thế giới hiện tại." "Phần thưởng nhiệm vụ: Mô phỏng chứng đạo một lần." Nhìn phần thưởng nhiệm vụ này, Sở Hoang trong lòng nhảy dựng.

Mô phỏng chứng đạo một lần?

Điều này có công dụng lớn.

Chứng đạo, tức là phải xác nhận đạo của mình hoàn mỹ không tì vết, thông thường chỉ có một cơ hội đó.

Nếu có thể mô phỏng, có thể tìm ra vấn đề trước, càng thêm ổn thỏa.

Hệ thống tu hành của Sở Hoang tuy khác biệt, nhưng ở thế giới

Già Thiên, đương nhiên là dùng hình thức chứng đạo để bước vào cảnh giới thứ mười một sẽ tốt hơn.

Chỉ là, yêu cầu nhiệm vụ khiến Sở Hoang có chút b khó hiểu.

Khám phá những bí ẩn của Trái Đất ở thế giới hiện tại?

Hệ thống không đưa ra yêu cầu cụ thể, xem ra muốn hoàn toàn khám phá rõ ràng, cũng có một độ khó nhất định.

Dù thế nào, cũng phải thử mới được.

Suy nghĩ một lát, Sở Hoang đã đưa ra quyết định.

"Chủ nhân, chúng ta tiếp theo đi đâu?" Lúc này, Hắc Hoàng miệng nhai nhóp nhép thức ăn, trong mắt tràn đầy tò mò.

Sở Hoang nhìn về phía chân trời, ánh mắt sâu thẳm.

Sở Thiên Khai đại diện cho các thành viên Sở tộc, thử thăm dò hỏi: "Tộc trưởng, nơi này, nếu là Huỳnh Hoặc, vậy chúng ta có thể đi Trái Đất không?" Lời vừa dứt, xung quanh lập tức yên tĩnh, ánh mắt tất cả thành viên Sở tộc đều tập trung vào Sở Hoang.

Ánh mắt Diệp Hắc đặc biệt nóng bỏng, trong giọng nói mang theo sự kích động khó che giấu: "Tộc trưởng, chẳng lẽ tôi thật sự có thể đi Trái Đất sao?" Anh luôn muốn về nhà, đây là một cơ hội!

Sở Hoang quay người, đối mặt với mọi người, trên mặt anh hiện lên một nụ cười nhạt.

"Không sai," anh chậm rãi nói, "Từ đây, tôi có thể đi Trái Đất.

Trạm tiếp theo của tôi, chính là đó." Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức bùng nổ những tiếng hoan hô kinh hỉ.

Diệp Hắc càng kích động đến mức gần như mất tự chủ, trong khóe mắt lệ quang lấp lánh, dường như nhìn thấy quê hương đã xa cách từ lâu ngay trước mắt.

“Xuất phát thôi.” Sở Hoang nhạt nhẽo nói.

Anh dùng Chuẩn Đế chi lực, dẫn theo mọi người, mạnh mẽ phá vỡ hư không.

Trong một khoảnh khắc, đột nhiên anh chú ý, trong cái xoáy nước đó, dường như có thứ gì đó lóe lên.

Không chút nghĩ ngợi, Sở Hoang trực tiếp hút nó vào trong tay, dẫn dắt mọi người bước vào hư vô.

Khi một lần nữa xuất hiện từ hỗn độn, họ nhìn thấy hành tinh màu xanh lam quen thuộc đó.

“Kia là, Trái Đất sao?” Hắc Hoàng vô cùng tò mò, “Ở đó, dường như có khí tức đặc biệt.” “Hành tinh...” Đoạn Đức cũng kinh ngạc không thôi.

Ở một bên, Diệp Hắc thì khóe mắt hơi ướt, xa nhà quá lâu rồi, càng gần quê hương lại càng sợ hãi, sợ rằng nhiều năm trôi qua, trong nhà đã xảy ra biến cố.

Trước đây, trải qua khảo nghiệm sinh tử cũng chưa từng có sự căng thẳng như vậy, nhưng bây giờ, cơ thể anh lại hơi run rẩy.

“Trái Đất, tôi về rồi.” Diệp Hắc trong lòng vô cùng kích động.

Các thành viên Sở tộc cũng đều khá cảm khái.

Hiện nay Sở tộc, trải rộng mấy chục vị diện, cực kỳ cường đại.

Nhưng phần lớn, đều từ một hành tinh nhỏ màu xanh lam như vậy mà quật khởi.

Từ không gian nhìn xuống, hành tinh màu xanh lam như một viên kim cương xanh rực rỡ, lấp lánh ánh sáng lấp lánh, đẹp như mơ như ảo.

Mặc dù từ thể tích mà nói, không thể so sánh với Bắc Đẩu Tinh

Vực hay Tử Vi Tinh Vực, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác rộng lớn khó tả.

Sở Hoang lơ lửng trong không gian nhìn chằm chằm Trái Đất, trong lòng lại sinh ra một tia nghi hoặc.

Cảm giác Trái Đất dường như còn sâu thẳm và rộng lớn hơn tưởng tượng, dường như có một tôn Đại Đế sống đang tiềm phục trong đó, khiến người ta trong lòng kính sợ.

Chẳng trách hệ thống lại phát bố nhiệm vụ ẩn, yêu cầu anh đi khám phá những bí ẩn bên trong Trái Đất.

Đột nhiên, một hành tinh lướt qua bầu trời, Mặt Trăng.

Sở Hoang chú ý, trên đó các hố thiên thạch dày đặc, khác hẳn với cảnh tượng nhìn từ Trái Đất.

"Chuyện gì vậy?" Trong lòng kinh nghi bất định, anh quyết định hạ cánh trên Mặt Trăng để tìm hiểu rốt cuộc, có lẽ cũng có ích cho việc hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Nhiệt độ Mặt Trăng cực thấp, nham thạch lạnh cứng như sắt.

"Thái Âm Thánh Lực?" Hắc Hoàng khụt khịt mũi, kinh hô.

Rõ ràng cảm nhận được một tia Thái Âm Thánh Lực yếu ớt ẩn nấp trong các khe đá.

Sở Hoang trong lòng khẽ động, chẳng lẽ có liên quan đến tu sĩ?

Anh bước đi chậm rãi trên Mặt Trăng, dùng tay chạm vào từng tảng đá, cố gắng cảm nhận dấu vết của năm tháng và sự huyền bí của Thái Âm Thánh Lực.

"Xem kìa, có một vết kiếm ở đây!" Đột nhiên, bên Đoạn Đức truyền đến tin tức.

Các thành viên Sở tộc đều chạy tới.

“Trong đạo kiếm ngân đó, ẩn chứa sát phạt chi khí vô tận.” Sở Hoang nheo mắt lại.

Ở một bên, Diệp Hắc và Sở Lăng nhìn nhau một cái, đều cảm thấy chiến ý cuồn cuộn trong xương cốt của đối phương, huyết dịch trong cơ thể cũng sôi trào...

“Tiếp tục khám phá.” Sở Hoang trầm giọng nói.

“Vâng!” Các thành viên Sở tộc tuân lệnh, đi lại trên Mặt Trăng, truy tìm các di tích thượng cổ và sức mạnh thần bí.

“Gì kia?” Sở Thiên Khai chú ý đến bóng dáng của một số vệ tinh, hơi nhíu mày, liền muốn một quyền đánh xuống.

“Không được.” Sở Hoang ngăn lại.

Anh liếc nhìn nơi đó, chỉ thi triển thần thông, xóa bỏ sự tồn tại của họ khỏi ký ức và thiết bị của những người đó.

Tuy nhiên, tìm kiếm rất lâu, cũng không tìm thấy thêm nhiều thứ có giá trị ở đó.

“Trừ vết kiếm đó ra, dường như không có thứ gì khác.” “Thật là một nơi quỷ dị.” Đoạn Đức lẩm bẩm.

Sở Hoang không dừng lại quá lâu, thấy không có thu hoạch, liền chuẩn bị rời đi.

Anh dẫn dắt mọi người thoát khỏi trường hấp dẫn của Mặt Trăng, hướng về Trái Đất.

Tuy nhiên, khi Sở Hoang tiến vào tầng khí quyển Trái Đất, anh lại cảm nhận được một loại lực áp chế kỳ dị.

Thiên địa đại đạo cao xa khó nắm bắt, khiến anh vừa kính sợ vừa có một nỗi lo lắng sâu sắc.

Tinh khí trời đất trên Trái Đất loãng đến mức gần như có thể bỏ

qua, tu hành trong môi trường như vậy chắc chắn sẽ trở nên vô cùng gian nan.

Điều càng khiến anh kinh hãi là, phát hiện đạo hạnh và pháp lực của mình dường như đang cấp tốc suy giảm!

"Chủ nhân, chuyện gì vậy?" Đoạn Đức cũng cảm nhận được, lúc này kinh hoảng không thôi.

"Tôi, tôi cảm giác đạo của tôi sắp tan biến rồi!" Hắc Hoàng hoảng loạn kêu lên.

"Thiên địa đại đạo tàn khuyết không hoàn chỉnh, trên Trái Đất đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì sao?" Đoạn Đức sắc mặt tái nhợt.

"Không cần bận tâm." Sở Hoang hờ hững nói, "Chỉ là áp chế, chứ không phải tu vi tiêu tán." Nghe vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong những đám mây trắng lớn, họ nhanh chóng rơi xuống, phía dưới sông núi đại địa dần trở nên rõ ràng.

Trong chốc lát, mọi người dường như nhìn thấy từng ngọn núi cao chót vót vút vào mây, nhưng chớp mắt lại biến mất, chỉ còn lại một vùng núi non thấp bé và những tòa nhà cao tầng san sát.

Chương 301

Diệp Hắc nhìn cảnh tượng phía dưới ngày càng rõ ràng, trong lòng kích động khôn tả.

Anh quay sang Sở Hoang, trong giọng nói mang theo một tia run rẩy và mong đợi: "Tộc trưởng, tôi có thể về tìm cha mẹ tôi không?" Hơn mười năm rồi, không biết cha mẹ có còn sống không, cũng không biết tất cả mọi chuyện ngày xưa đã có bao nhiêu biến cố.Sở Hoang quay người, nhìn đôi mắt tràn đầy mong đợi và căng thẳng của Diệp Hắc, khẽ gật đầu: "Đi đi, Diệp Hắc.

Đó là quê hương của cậu, là cội nguồn của cậu.

Đi tìm người thân của cậu, xem họ có bình an không." Diệp Hắc nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia cảm kích, cúi mình thật sâu: "Đa tạ Tộc trưởng!

Tôi nhất định sẽ nhanh chóng trở về, không phụ sự kỳ vọng của Tộc trưởng!" Dứt lời, thân hình anh khẽ động, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng lao về phía đại lục bên dưới.

Sở Hoang nhìn theo Diệp Hắc rời đi, sau đó quay người đối mặt với mọi người, trầm giọng nói: "Hiện tại, tôi cần nhanh chóng tìm hiểu tình hình Trái Đất ở vị diện này.

Tôi ra lệnh các ngươi chia nhau hành động, tiến hành điều tra từ nhiều kênh khác nhau." "Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp lời, âm thanh chấn động trời đất.

Đúng lúc đó, Sở Lăng bước lên một bước, chắp tay nói: "Tộc trưởng, tôi có một đề nghị." "Ồ?

Nghe xem." Sở Hoang nhìn Sở Lăng, trong mắt lóe lên một tia tán

thưởng.

Sở Lăng hít sâu một hơi, nói: “Tôi có thể lấy ra một số bảo vật của tu sĩ, tiến hành đấu giá.

Làm như vậy vừa có thể gây chấn động, vừa có thể thu hút sự chú ý của các thế lực tiềm tàng ở đây.

Cứ thế, tôi sẽ có thể làm việc hiệu quả gấp đôi để tìm hiểu tình hình Trái Đất.” Sở Hoang nghe vậy, trong mắt tinh quang lóe lên, vỗ tay tán thưởng: “Tốt!

Cách của cậu không tồi!

Cứ làm như vậy đi!” Sở Lăng trên mặt lộ vẻ vui mừng, cung kính nói: “Đa tạ Tộc trưởng khen ngợi!

Tôi nhất định sẽ làm tốt việc này!” Đoạn Đức lúc này trong mắt lấp lánh quang mang hưng phấn, bước lên phía trước, nói với Sở Hoang: “Chủ nhân à, tôi cho rằng, nếu bên trong Trái Đất thật sự có bí ẩn, vậy nhất định là ẩn chứa trong một số đại mộ.

Cá nhân tôi đối với khảo cổ học khá có nghiên cứu, hay là để tôi đi khám phá một phen, nói không chừng sẽ có phát hiện.” Sở Hoang nghe vậy, ha ha cười một tiếng, gật đầu đồng ý: “Đoạn Đức, đề nghị của cậu không tồi.

Nhiệm vụ này, giao cho cậu.

Hy vọng cậu sẽ có thu hoạch.” Đoạn Đức nhận được sự khẳng định của Sở Hoang, lập tức tự tin tăng bội, ngẩng đầu ưỡn ngực, nói: “Chủ nhân cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực, không phụ sự ủy thác của người!” Hắc Hoàng ở một bên nhìn Đoạn Đức chủ động xin ứng chiến, cũng không nhịn được muốn thể hiện.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại không tìm thấy lý do thích hợp, đành có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: “Chủ nhân, tôi đi theo người, không đi

đâu cả.” Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, biết ý đồ của tên gia hỏa này, cũng không phản đối.

Chỉ cảnh cáo nói: “Hắc Hoàng, đi theo tôi có thể, nhưng phải nhớ kỹ trong thế giới của người thường, không được gây rối, càng không được mở miệng nói chuyện.

Chỉ cần giả vờ là một con chó đen bình thường là được.” Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức liên tục gật đầu, miệng đầy đáp ứng: “Chủ nhân cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không gây chuyện lung tung.” Sở Hoang thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Anh biết Hắc Hoàng tuy đôi khi ham chơi hiếu động, nhưng vào thời khắc mấu chốt thì rất đáng tin cậy.

Thế là anh không nói nhiều nữa, quay người căn dặn những người khác: “Được rồi, mọi người hãy tự mình hành động đi.

Hãy nhớ, mục tiêu của tôi là khám phá những bí ẩn của Trái Đất, tất cả hành động đều phải xoay quanh mục tiêu này.” Mọi người tuân lệnh, sau đó mới giải tán.

Sở Hoang dẫn theo Hắc Hoàng, chậm rãi hạ cánh xuống một thành phố phồn hoa trên Trái Đất.

Tâm niệm vừa động, chiến y chuyên thuộc trên người anh liền âm thầm biến hóa, hóa thành kiểu quần áo của người bình thường, khiến anh không hề đột ngột trong đô thị ồn ào này.

Hắc Hoàng đi theo bên cạnh anh, đôi mắt tinh ranh láo liên chuyển động, tràn đầy tò mò với mọi thứ xung quanh.

“Gâu~” Hắc Hoàng không nhịn được muốn đi khám phá thế giới mới này, nhưng nhớ lời cảnh cáo của Sở Hoang, đành ngoan ngoãn đi theo chân Sở Hoang, không dám hành động hấp tấp.

Sở Hoang mỉm cười nhìn Hắc Hoàng một cái, trong lòng thầm

nghĩ: “Tên gia hỏa này, ngược lại khá nghe lời.” Một người một chó, cứ thế đi bộ trên đường phố thành thị.

Đi qua đám đông ồn ào, xuyên qua đường phố xe cộ tấp nập, Sở Hoang cảm nhận khí tức của Trái Đất ở vị diện này, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Đi được nửa ngày, Sở Hoang dẫn Hắc Hoàng đến một công viên yên tĩnh.

Ngồi xuống một chiếc ghế dài, anh tận hưởng sự yên tĩnh và an bình của nơi này.

“Hắc Hoàng, ngươi thấy ở đây thế nào?” Sở Hoang nhìn Hắc Hoàng, cười hỏi.

Hắc Hoàng ngẩng đầu, nhìn xung quanh, sau đó “gâu” một tiếng, dường như đang biểu đạt cảm nhận của nó.

Nó nhớ yêu cầu của Sở Hoang là không được mở miệng nói chuyện.

“Xem ra ngươi rất hài lòng ở đây.” Sở Hoang nhẹ nhàng vuốt đầu Hắc Hoàng, cười nói, “Vậy chúng ta ở đây thêm một lúc nữa đi, cảm nhận thật tốt khí tức của vị diện này.” Hắc Hoàng dường như hiểu lời Sở Hoang, khẽ dụi dụi tay Sở Hoang, sau đó yên tĩnh nằm phục dưới chân anh.

Một người một chó, cứ thế yên tĩnh ngồi trên ghế dài trong công viên, tận hưởng sự tĩnh lặng và hài hòa hiếm có này.

Đúng lúc này, đột nhiên, từ lòng bàn tay anh tuôn ra một vùng ánh sáng vàng, như vạn ngàn hồ điệp bay lượn, bay về phía bầu trời.

Sở Hoang ngẩn ngơ nhìn, những điểm sáng đó vốn từ Huỳnh Hoặc trước đó mà anh có được, dường như là xá lợi của lão tăng kia.

Lúc này, chúng hóa thành một cơn mưa ánh sáng vàng, rắc xuống bốn phương.

Một cảnh tượng, vừa tráng lệ vừa trang nghiêm, dường như mang theo một loại sức mạnh thần bí nào đó.

Những điểm sáng này không có khí tức sinh mệnh, chỉ là một loại năng lượng thuần tịnh.

Rõ ràng, vị lão tăng kia, cực kỳ có khả năng có liên quan đến Trái Đất.

Suy nghĩ một lát, Sở Hoang quyết định truy theo những điểm sáng này, xem cuối cùng chúng sẽ đi về đâu.

Anh như gió xuyên qua thành thị, qua sông, một đường hướng tây đuổi theo.

Những điểm sáng đó, dường như là đèn dẫn đường, chỉ dẫn anh tiến lên.

Mấy ngày sau, anh đến khu vực cao nguyên phía tây.

Bầu trời ở đó trong xanh như rửa, mây trắng tinh khiết không tì vết, dường như có thể chạm tới được.

Tuy nhiên, trên mảnh đất thuần tịnh này, một luồng dao động thần bí đột nhiên từ xa truyền đến.

Dao động cổ xưa mênh mông thần bí đó, dường như ẩn chứa một loại sức mạnh vô tận nào đó.

Sở Hoang trong mắt tinh quang lóe lên, chẳng lẽ là bí ẩn bên trong Trái Đất?

Không chút do dự đuổi theo, xuyên qua khu vực rộng lớn không người, đến sâu trong khu Tạng.

Tuy nhiên, khi đến nguồn gốc của dao động, anh lại phát hiện ở đó

không có gì cả, chỉ có một vùng núi hoang vu.

Sở Hoang dẫn theo Hắc Hoàng, đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống mảnh đất thần bí này.

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc và không hiểu, rốt cuộc mảnh đất này ẩn chứa bí mật gì?

Vì sao lại phát ra dao động mênh mông như vậy?

"Chủ nhân, ở đây, khí tức thật đặc biệt, nhưng lại dường như không có gì cả..." Đến nơi không có người, Hắc Hoàng mới dám mở miệng.

Sở Hoang không nói gì, chỉ ở đó khắp nơi dò xét, đi qua rất nhiều cổ tự và thánh miếu.

Trên đường đi đến một tòa cổ miếu đổ nát, Sở Hoang đột nhiên cảm thấy một luồng cảm giác bị theo dõi mạnh mẽ.

Anh quay người nhìn lại, chỉ thấy một tượng Phật đá yên tĩnh đứng ở đó, phía sau dường như ẩn giấu...Từng bước đi đến trước tượng Phật đá, đột nhiên một đạo tử quang từ phía sau tượng Phật đá xông ra, chìm vào trong đá núi.

Sở Hoang bám sát theo sau, leo lên đỉnh núi.

"Chủ nhân đợi tôi!" Hắc Hoàng vội vàng đi theo.

Trên đỉnh núi, là một hang đá lớn bằng miệng bát, ở một bên cửa hang, một pho tượng Phật đá nhỏ bán đổ nát, dường như đang canh giữ cửa hang này, che gió che mưa cho sinh linh bên trong.

Sở Hoang nhìn chằm chằm pho tượng Phật đá nhỏ đó, trong lòng dâng lên một luồng cảm ứng không rõ.

Bên trong hang đá khô ráo trơn tru, rõ ràng thường có sinh linh qua lại ở đây, vách hang đều bị mài bóng loáng.

Ánh mắt Sở Hoang xuyên qua cửa hang, chỉ thấy bên trong hang một đôi mắt lớn sáng ngời lấp lánh quang mang tò mò và cảnh giác, như hai ngôi sao rực rỡ.

Một con vật nhỏ, ở thời đại mạt pháp lại có thể tu luyện ra linh tính như vậy, khiến Sở Hoang cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Gâu!" Hắc Hoàng dường như có chút kinh ngạc, "Thứ nhỏ này, đã sinh ra linh trí." "Đừng dọa nó." Sở Hoang nhạt nhẽo nói.

Hắc Hoàng vội vàng im lặng.

"Ra đi, tôi sẽ không làm hại cậu đâu." Sở Hoang dùng thần thức giao tiếp với nó.

Tiểu sinh linh rõ ràng rất thông linh, có thể cảm nhận được thần thức của Sở Hoang.

Mặc dù có chút rụt rè, nhưng bị khí tức mạnh mẽ của Sở Hoang hấp dẫn, chậm rãi thò đầu ra.

Nó có một thân lông màu tím, dài mượt mà, dường như khoác một lớp lụa tím, trông vô cùng đáng yêu.

Chương 302

"Thứ nhỏ này..." Thấy nó xuất hiện, Hắc Hoàng kinh ngạc nhìn tiểu sinh linh đó, nhất thời không thể nhận ra chủng tộc.

Thân dài một xích, nếu tính cả cái đuôi lớn xù lông kia, thì dài hai xích.

Toàn thân tử quang lấp lánh, như một viên thủy tinh màu tím, khiến người ta không nhịn được muốn chạm vào.

"Một con Tử Điêu sao?" Hắc Hoàng thầm nghĩ, nhưng nhanh chóng lại lắc đầu, bởi vì nó trông đáng yêu và linh động hơn Tử Điêu.

"Một con sóc." Sở Hoang thần sắc phức tạp.

Thứ như vậy, anh cũng chưa từng thấy, chưa từng nghe.

Lúc này, con sóc đứng ở cửa hang, dùng đôi móng vuốt nhỏ bái bái, dường như đang hành lễ với Sở Hoang.

Đôi mắt lớn chớp chớp, lộ ra một tia ý muốn lấy lòng.

Sở Hoang khẽ cười, ngồi trên núi đá, tiện tay nhấc pho tượng Phật đá nhỏ kia lên.

Anh kinh ngạc phát hiện, pho tượng Phật đá nhỏ trông thô ráp đó lại nặng đến kỳ lạ, nặng đến nghìn cân!

Con sóc nhìn pho tượng Phật đá trong tay Sở Hoang, trong mắt lóe lên một tia không nỡ.

Sở Hoang thấy vậy, cười nói: "Chẳng lẽ tôi sẽ cướp bảo bối của cậu sao~?" Nói rồi, liền nhẹ nhàng đặt pho tượng Phật đá về chỗ cũ.

Con sóc lập tức vui vẻ nhảy cẫng lên, dùng đôi móng vuốt nhỏ lại bái bái, dường như đang cảm ơn sự hào phóng của Sở Hoang.

Sở Hoang đối với con sóc này sinh ra hứng thú nồng hậu, hỏi: "Rốt cuộc cậu có đạo hạnh lớn đến mức nào, thể hiện ra cho tôi xem một chút." Con sóc nghe vậy, lập tức hóa thành một đạo tử quang xông lên cao không.

Trên không trung nó vặn vẹo thân thể, bay được mười mấy bước thì liền kiệt sức rơi xuống.

Sở Hoang thấy vậy trong lòng thầm than không thôi, ở thời đại mạt pháp mà có thể tu luyện được một bước như vậy, thật sự không dễ dàng.

"Tu vi Đạo Cung Bí Cảnh?" Hắc Hoàng chú ý đến khí tức của tên tiểu gia hỏa này, không khỏi giật mình.

"Nó dựa vào hấp thụ nguyệt hoa để tu luyện, pho tượng Phật đá nhỏ kia đã chuyển hóa nguyệt hoa thành sức mạnh tinh thuần." Sở Hoang lại dường như đã nhìn thấu.

"Không tệ." Ngay cả Hắc Hoàng, lúc này sau khi hiểu rõ điều này, cũng càng thêm nhìn con sóc này bằng ánh mắt khác.

Tiểu sóc hơi do dự, đột nhiên kéo kéo vạt áo Sở Hoang, ý muốn anh đi theo đến một nơi.

Sở Hoang và Hắc Hoàng nhìn nhau, tò mò đi theo con sóc đến trước di tích cổ tự, chỉ thấy ở chân núi có một khe nứt khổng lồ, thông xuống sâu dưới lòng đất.

Dưới sự dẫn dắt của con sóc, họ tiến vào khe nứt, đi ngoằn ngoèo mấy chục mét rồi đến một thạch thất rộng rãi, ở đó họ kinh ngạc phát hiện một cái đầu rồng khổng lồ!

Cái đầu rồng đó giống hệt Chân Long, sống động như thật, như một con cự long chân chính đang cuộn mình ở đây, nhưng đã mất đi linh tính, hóa thành một cái đầu rồng bằng đá, rõ ràng là mạch địa đã

khô cạn.

Trước miệng đầu rồng đặt một chiếc lọ sành nhỏ cũ nát, bên trong đựng một ít chất lỏng trong suốt lấp lánh, tỏa ra từng trận hương thơm ngát, đó là Đại Địa Linh Nhũ!

Đó là vật quý giá tích tụ lại trước khi cự long chết.

Con sóc cẩn thận bưng chiếc lọ sành nhỏ đưa cho Sở Hoang, ý muốn anh uống, nhưng lại không tranh khí mà nuốt nước miếng ừng ực, rõ ràng cũng tràn đầy khao khát đối với Đại Địa Linh Nhũ.

Sở Hoang thấy vậy mỉm cười lắc đầu, đưa chiếc lọ cho nó.

Hắc Hoàng rất muốn nếm thử, nhưng thấy hành động của Sở Hoang, cũng không dám làm loạn.

"Tiểu gia hỏa, khu vực này có tồn tại dị loại nào hiểu được đạo tu hành không?" Hắc Hoàng đành nhìn xung quanh, tò mò hỏi.

Tiểu sóc tuy không thể dùng ngôn ngữ trả lời, nhưng ý niệm truyền ra từ thần thức lại vô cùng rõ ràng.

Từ khi sinh ra trên mảnh đất này, nó chưa từng gặp sinh vật nào có đạo hạnh khác.

Hắc Hoàng khụt khịt hai cái mũi, đột nhiên có chút kinh ngạc, đi về một phía.

Không lâu sau, nó liền phát hiện một hang đá sâu thẳm gần đó, nơi đó yên tĩnh nằm một bộ xương cốt nhỏ bé, đó là di hài của mẹ tiểu sóc.

Sở Hoang trong lòng khẽ động, ý niệm quét qua tiểu sóc, liền thấy một bức tranh.

Một con cầm điểu hung mãnh từ trên cao lao xuống, một con sóc mẹ ôm chặt con non, liều mạng chạy trốn.

Tuy nhiên, cuối cùng nó bị trọng thương, chỉ có thể tha một con non, chật vật trốn vào khe đất, ẩn nấp ở đó.

Không lâu sau, con sóc mẹ bị thương đó liền chết vì vết thương quá nặng.

Chỉ có con non, thì dựa vào những giọt địa nhũ nhỏ xuống từ đầu rồng, gian nan sống sót.

Sở Hoang trong lòng không khỏi dâng lên một trận than thở.

Tiểu sóc lúc này, thì trực tiếp leo lên vai Hắc Hoàng, chỉ vào hang đá chôn di cốt của mẹ nó, trên mặt lại lộ ra nụ cười ngây thơ vô tà, dường như không hề biết buồn bã là gì.

Sở Hoang lấy ra một khối Thần Nguyên, lập tức tinh quang tràn ngập, chiếu sáng toàn bộ hang đá như ban ngày.

Tiểu sóc bị dọa giật mình, đặt chiếc lọ sành nhỏ trong tay xuống, rụt rè lùi lại mấy bước.

"Đừng sợ, cái này cho cậu." Sở Hoang ôn hòa nói, đưa Thần Nguyên cho nó.

Ở thời đại linh khí loãng bạc này, một khối Thần Nguyên đối với tu sĩ cấp thấp, không nghi ngờ gì là bảo vật có giá trị liên thành.

Tiểu sóc nhanh chóng hoàn hồn, nhận ra bảo vật kỳ lạ hiếm có, lập tức vui vẻ ôm vào lòng.

Nó vui vẻ lăn lộn dưới đầu rồng, dường như hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui sướng đó.

"Hắc Hoàng." Thấy tình hình này, Sở Hoang đột nhiên gọi Hắc Hoàng một tiếng.

"Chủ nhân?" Hắc Hoàng hơi cúi thấp người, ngoan ngoãn nhìn lại, chờ đợi chỉ lệnh của Sở Hoang.

Sở Hoang trầm ngâm một lát: "Yêu tộc, nhóc con này có duyên với chúng ta.

Đã có duyên phận, hay là thu nó làm đồ đệ của ngươi thì sao?".

Tuy là đang hỏi, nhưng Hắc Hoàng tự nhiên không thể nói không. "Chủ nhân đã có ý, đó đương nhiên là vận may của nó." Hắc Hoàng lập tức đáp lại.

Ngay sau đó, nó nhìn về phía con sóc nhỏ: "Ngươi có nguyện ý làm đệ tử của ta, cùng ta và chủ nhân rời khỏi đây không?".

Con sóc nhỏ ngẩn người, rõ ràng là chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nó ngẩng đầu nhìn Sở Hoang và Hắc Hoàng, rồi lại quay đầu nhìn ngọn núi đá và vầng trăng quen thuộc, ánh mắt lộ ra vài phần mê mang và không nỡ. "Thôi, cứ để nó ở lại đây đi." Sở Hoang thấy vậy khẽ lắc đầu.

Lòng anh mềm lại, không muốn cưỡng ép nữa: "Mỗi người đều có quy túc riêng, nó cũng vậy.

Cứ để nó an tâm tu hành ở đây đi.".

Nói xong, anh quay người định rời đi.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc sắp bước ra khỏi thạch động, con sóc nhỏ đột nhiên lao lên phía trước, nắm chặt lấy ống quần của anh.

Nó ngước đầu lên, ánh mắt lấp lánh tia sáng kiên định, dường như đã đưa ra một quyết định quan trọng.

Sở Hoang nhìn bộ dạng đáng thương đó, lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

Anh khẽ mỉm cười, cúi người bế nó lên: "Được rồi, nếu đã nguyện ý đi theo tôi, vậy sau này nhóc sẽ là đệ tử của Hắc Hoàng.".

Nói xong, anh ném thẳng con sóc nhỏ lên lưng Hắc Hoàng.

Nếu là bình thường, Hắc Hoàng tự nhiên sẽ không dễ dàng cho phép, nhưng trong lòng nó hiểu rõ, đây là thu đồ đệ cho ai?

Là thu cho chủ nhân mà!

Lúc này, một tia sáng chói mắt đột nhiên xé rách hư không, giống như sao băng lướt qua bầu trời đêm, lọt vào tầm mắt Sở Hoang.

Đó là tin nhắn của Sở Thiên Khai.

Sắc mặt anh nghiêm lại, lập tức tập trung vào tia sáng, nội dung tin nhắn hiện ra trong tâm trí. "Tộc trưởng, tôi có phát hiện quan trọng, ở đây có một số văn tự cổ quái lạ, tôi đang thử tìm người phá giải nhưng hiện tại chưa có tiến triển.".

Sở Hoang nhướn mày, nhận ra tính khẩn cấp của sự việc.

Không chút do dự, anh lập tức đi theo địa chỉ cung cấp trong tin nhắn.

Khi đến đích, đó là một dãy biệt thự hiện đại sang trọng, đèn đuốc sáng trưng.

Chương 303

Không ít người tộc Sở đang tập trung tại đây, ngồi quanh phòng khách rộng lớn đối diện với những ký hiệu và văn tự kỳ lạ, gương mặt đầy vẻ bối rối.

Sở Thiên Khai nghênh đón, sắc mặt ngưng trọng: "Tộc trưởng, anh đã đến.

Tôi phát hiện được một số văn tự nhưng hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa của chúng.

Tôi nghĩ, có lẽ Diệp Hắc có thể cung cấp chút manh mối, dù sao cậu ta cũng là người Trái Đất của vị diện này.".

Sở Hoang nhìn lướt qua đống văn tự và những tộc nhân đang bối rối, sau đó lắc đầu.

Khác với dòng thời gian nguyên bản, do anh can thiệp nên Diệp Hắc về Trái Đất sớm hơn vài năm, thời điểm này cha mẹ cậu ta chắc vẫn còn sống. "Diệp Hắc hiện giờ chắc đang ở bên cạnh cha mẹ.

Trước khi tới Bắc Đẩu, cậu ta cũng chỉ là một người bình thường, sự hiểu biết về văn tự cổ có lẽ chẳng hơn tôi bao nhiêu đâu.".

Nói xong, anh tiến lại gần đống văn tự, ánh mắt như đuốc quan sát kỹ lưỡng.

Những văn tự này có hình thù kỳ dị, khác hẳn với bất kỳ loại chữ nào anh từng biết, dường như ẩn chứa một sức mạnh thần bí cổ xưa.

Đoạn văn tự cổ này thâm thúy bí ẩn, giống như thủy tổ của các loại chữ viết, chứa đầy những ẩn đố không thể giải mã.

Dù đã trải qua sự gột rửa của năm tháng, hàm nghĩa đã mờ nhạt nhưng vẫn tỏa ra một sức mạnh khó tả.

Sở Hoang khẽ động tâm, lấy ra bức tượng Phật đá nhỏ.

Hai thứ đặt cạnh nhau liền tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, tiếp đó, trên tượng Phật đá cũng xuất hiện những văn tự tương tự.

Một lúc sau, Sở Thiên Khai vội vã chạy vào, gương mặt mang theo chút cấp thiết.

Anh ta nói nhỏ với Sở Hoang: "Tộc trưởng, tôi đã tìm được mấy chuyên gia nghiên cứu sâu về lĩnh vực cổ văn tự, có lẽ họ có thể giúp chúng ta giải khai bí ẩn này.".

Sở Hoang nghe vậy, bình thản gật đầu, ra hiệu cho các chuyên gia vào.

Không lâu sau, mấy vị chuyên gia được dẫn vào trong.

Vừa bước qua cửa, ánh mắt họ đã bị những văn tự kỳ lạ kia thu hút.

Trong đó, một vị chuyên gia lớn tuổi xúc động đến mức đôi bàn tay run rẩy, tỉ mỉ quan sát từng chữ như đang nhìn bảo vật hiếm có trên đời. "Thật... thật quá trân quý!".

Ông ta không kìm được thốt lên kinh ngạc: "Những văn tự này thần bí khôn lường, ẩn chứa bề dày lịch sử và văn hóa thâm sâu.

Từ hình dạng và cấu tạo, có thể là di tích để lại của một nền văn minh cổ xưa nào đó.".

Một vị chuyên gia khác cũng ghé sát quan sát, ánh mắt lấp lánh vẻ hưng phấn: "Đúng vậy, những văn tự này không giống với bất kỳ hệ thống chữ viết nào tôi từng biết, có thể đang ẩn giấu một trí tuệ hoặc bí mật nào đó chưa được khám phá.".

Sở Thiên Khai đứng một bên, nhìn phản ứng kích động của các chuyên gia, lòng cũng nhen nhóm hy vọng.

Anh ta quay sang Sở Hoang, khẽ hỏi: "Tộc trưởng, anh thấy những chuyên gia này có thể giúp chúng ta giải mã bí mật không?".

Sở Hoang mỉm cười: "Cứ để họ thử xem.

Biết đâu thực sự sẽ mang lại cho chúng ta những thu hoạch bất ngờ.".

Các chuyên gia bắt đầu bận rộn.

Họ lấy ra các công cụ và thiết bị chuyên nghiệp, tiến hành chụp ảnh, đo đạc và phân tích chi tiết từng chữ.

Lúc thì thảo luận nhỏ, lúc lại tranh luận không ngừng, dường như hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của nền văn minh cổ đại này.

Chớp mắt vài ngày trôi qua, thực sự đã có kết quả.

Tuy nhiên, kết quả giải mã lại khiến người ta kinh ngạc khôn xiết.

Đoạn văn tự này ẩn chứa đa tầng ý nghĩa, mỗi tầng đều thâm bất khả trắc, khiến người xem rơi vào suy tư vô tận. "Giác Hạnh Viên Mãn" là một trong những cách giải mã.

Một cách giải mã khác lại là "Cánh Cửa Trí Tuệ".

Càng chấn kinh hơn, trong phần chú giải còn đề cập nó có thể liên quan đến con đường dẫn tới Linh Sơn.

Sở Hoang khẽ động tâm, luồng dao động hạo hãn anh từng cảm nhận được ở vùng Tây Tạng, liệu có phải là khí tức của Linh Sơn?

Văn tự trên tượng Phật đá nhỏ cũng đã được xác nhận. "Thánh vật mở ra thiên địa đại đạo...".

Vị lão chuyên gia cau mày, nó còn huyền ảo khó lường hơn. "Những ký tự này dường như tiết lộ một con đường thần bí dẫn đến Linh Sơn.".

Đột nhiên, một vị lão giáo sư lên tiếng. "Linh Sơn?".

Ánh mắt Sở Hoang ngưng lại. "Đúng vậy." Lão giáo sư trầm giọng nói: "Nằm sâu trong vùng đất miền Tây rộng lớn, nhưng đáng tiếc là kể từ khi vị Bồ Tát và Cổ Cẩu cuối cùng viên tịch, cánh cửa thần bí đó không còn có thể mở ra được nữa.". "Tôi cũng tình cờ nghe được bí mật truyền miệng qua các đời cao tăng từ một vị đại sư.".

Ông tiếp tục nói: "Chẳng lẽ đó là thánh địa nguyên thủy của Phật giáo sao?

Xem ra thực sự tồn tại một nơi thần bí khôn lường, mức độ hạo hãn không thua kém gì núi Tu Di.".

Sở Hoang thầm nghĩ.

Trước đó anh thực sự đã cảm nhận được sự hiện diện của nó.

Ngay lúc này, đối diện với tượng Phật đá nhỏ như vậy, Sở Hoang không khỏi chìm vào suy tư.

Rốt cuộc nó là tồn tại thế nào?

Tại sao lại bị thất lạc ở khu không người?

Và tại sao nó lại ẩn chứa những bí mật thâm sâu đến thế? "Tôi muốn hỏi, trên thế giới này có thế lực nào sở hữu địa vị đặc thù không?".

Sở Hoang suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Tuy nhiên, mấy vị lão chuyên gia đều tỏ vẻ bối rối, đồng loạt lắc đầu bảo không biết. "Mọi người đã từng tiếp xúc với những nhân vật sở hữu tu vi siêu phàm, trong mắt người thường giống như thần minh chưa?".

Sở Hoang không cam tâm tiếp tục truy hỏi.

Vị lão chuyên gia lập tức gật đầu xác nhận thực sự có những

người như vậy.

Một trong số họ trầm ngâm lên tiếng: "Nhiều năm trước, khi ở vùng Thiên Trúc, tôi nghe một vị lão sư phụ kể lại, có lẽ ông ấy biết rõ về những chuyện này, vì bản thân ông ấy cũng là một cao nhân.". "Theo lời kể, vị lão cao tăng đó e rằng đã sống hơn một trăm chín mươi tuổi, cả đời chứng kiến vô số sự kiện thần bí.".

Ông tiếp tục kể.

Một vị lão chuyên gia khác cũng suy nghĩ rồi nói: "Tôi cũng từng nghe vị lão tăng đó tiết lộ, từng ở Việt Nam tận mắt thấy một vị Yêu Thần xuất hiện.". "Không, đó là chuyện của trăm năm trước rồi.

Vị lão tăng đó không hề có giao tiếp gì với Yêu Thần, chỉ đứng từ xa tránh đi, nhưng vẫn nhìn thấy khí huyết yêu thần ngút trời đó.". "Thấy ở đâu?".

Sở Hoang lập tức hỏi.

Chuyện này quá quan trọng.

Nhiệm vụ của anh là làm rõ các ẩn số của Trái Đất, Yêu Thần tự nhiên cũng nằm trong số đó. "E rằng chỉ có vị lão tăng đó mới biết được.".

Chương 304

Lão chuyên gia lắc đầu.

Sở Hoang khẽ gật đầu, cũng không mấy bất ngờ, chỉ hỏi tiếp: "Vậy các vị có biết chuyện nào tương tự không?".

Mấy người nhìn nhau, hồi tưởng lại một chút. "Tôi nghe nói có người ở một khu rừng nguyên sinh tận mắt thấy một quái nhân đầu tóc bù xù ngự không phi hành, cuối cùng biến mất trong núi sâu.". "Một vị lão sư của tôi từng nói, ở phương Tây có những nhân vật thực sự sở hữu đại thần thông.".

Mấy người mỗi người một câu, cũng tiết lộ được một ít thông tin.

Suy nghĩ một lát, Sở Hoang lấy ra một phiến đá, dùng ngón tay làm bút khắc lên đó mấy chữ cổ, đồng thời in dấu đạo ngân đặc thù.

Anh đưa phiến đá cho mấy người, nói: "Làm phiền các vị gửi phiến đá này cho các cao nhân am hiểu, mời họ tới đây cùng nghiên cứu bí mật của tượng Phật đá này.".

Mấy vị lão chuyên gia không dám chậm trễ, trịnh trọng nhận lấy phiến đá, cúi chào Sở Hoang một lễ sâu rồi mới cáo từ rời đi.

Cùng lúc đó, tại một nhà đấu giá, một thanh niên có diện mạo yêu dị đang chằm chằm nhìn một món đồ, ánh mắt lóe lên bất định.

Trên mặt gã lộ ra một nụ cười lạnh, dường như đang ủ mưu điều gì đó. "Cuối cùng cũng xuất hiện.".

Gã lẩm bẩm một câu đầy âm lãnh.

Trong biệt thự, con sóc nhỏ và Hắc Hoàng cùng đi vào.

Nó cẩn thận dùng đôi vuốt nhỏ bóc một quả phỉ, đưa nhân quả về

phía Sở Hoang, đôi mắt lấp lánh ánh sáng thuần khiết như đá hắc bảo thạch, dường như đang cố gắng lấy lòng anh.

Sở Hoang không nhịn được cười.

Anh khẽ xoa đầu con sóc nhỏ, ôn tồn nói: "Không cần sợ tôi, cứ sống tự do tự tại, đừng để bất kỳ sự thúc bách nào hạn chế.". "Nếu nhóc cảm thấy không thoải mái ở đây, tôi có thể đưa nhóc về chỗ cũ để tiếp tục sống vô ưu vô lự.".

Con sóc nhỏ tuy nửa hiểu nửa không, nhưng rõ ràng đã thả lỏng hơn.

Nó lén lút nhìn Sở Hoang, đồng thời ngoan ngoãn ngồi đó tiếp tục bóc quả phỉ, xếp nhân quả gọn gàng vào một chiếc đĩa sứ nhỏ. "Trước đây sống thế nào thì giờ cứ giữ như vậy đi, không cần câu nệ.".

Sở Hoang mỉm cười nói, đồng thời lấy ra một viên linh dược đưa cho nó: "Cái này cho nhóc.".

Đôi mắt to của con sóc nhỏ lập tức sáng bừng, nó cẩn thận nhận lấy viên linh dược, dường như không dám tin đây là sự thật.

Nó theo bản năng nhìn về phía Hắc Hoàng, có chút căng thẳng. "Chủ nhân đã ban cho thì cứ nhận lấy đi.".

Hắc Hoàng nhàn nhạt nói.

Nhưng thực tế trong lòng nó cũng có chút ghen tị và hâm mộ, đó là đồ tốt đấy!

Con sóc nhỏ không hiểu những chuyện này, chỉ biết khí tức của linh dược rất phi thường, có lợi cho nó.

Nó vui vẻ lăn lộn với quả Xích Nguyệt, gương mặt tràn ngập nụ cười ngây thơ vô tội. "Chủ nhân, anh cho nhóc con này đồ tốt quá, e là nó chịu không nổi mất.".

Hắc Hoàng cười hì hì nói. "Ồ?".

Sở Hoang liếc mắt nhìn, nói: "Đệ tử của ngươi, ngươi đã tặng gì chưa?".

Hắc Hoàng lập tức tỏ vẻ lúng túng, ấp úng một hồi: "Tôi... tôi cũng đâu có đồ gì tốt đâu.".

Sở Hoang chẳng buồn để ý đến con chó đen, anh lấy ra một khối Đại La Ngân Tinh, sau khi tôi luyện tỉ mỉ, cuối cùng đúc thành một chiếc chuông bạc nhỏ xíu.

Chiếc chuông này chỉ to bằng một lóng tay, bên trong treo một chiếc quả chuông do tượng Phật đá biến hóa thành, trông vừa tinh xảo vừa thần bí.

Hắc Hoàng không khỏi trợn tròn mắt. "Chủ nhân, cái này...".

Nó suýt chút nữa không nhịn được mà lao tới.

Nhưng dưới sự quan sát của anh, Sở Hoang trực tiếp đeo nó lên cổ con sóc nhỏ.

Hắc Hoàng gần như nhe răng trợn mắt, đó là Đại La Ngân Tinh đấy, thiên tài địa bảo thực sự, lại đưa cho nhóc con này, không phải là phí phạm của trời sao?

Con sóc nhỏ từ bé đã bầu bạn với tượng Phật đá nhỏ, dành cho nó tình cảm sâu đậm, tuy không hiểu sự quý giá của món đồ nhưng nó cũng vô cùng thích thú. "Nhóc con, đừng có ngậm vào miệng!".

Hắc Hoàng vội vàng kêu lên.

Tuy chỉ là món đồ Sở Hoang tùy tay luyện chế, nhưng Sở Hoang là ai chứ?

Là Chuẩn Đế đấy!

Chuẩn Đế tùy tay luyện chế cũng không thua gì một kiện binh khí

Thánh Nhân Vương!

Nó nóng lòng tiến lên dạy nhóc con cách sử dụng.

Nhóc con ngộ tính cực cao, chẳng mấy chốc đã thao túng được bảo bối chuông bạc này, ánh Phật quang tỏa ra từ chiếc chuông dẫn động nguyệt quang để nó tu hành. "Cũng có chút dáng vẻ làm sư phụ rồi đấy.".

Sở Hoang mỉm cười.

Hắc Hoàng hắc hắc cười đáp: "Đều do chủ nhân dạy bảo tốt.".

Thấy vậy, Sở Hoang suy nghĩ một lát: "Thôi được, tối nay ta sẽ truyền thụ một đoạn Yêu Đế Cổ Kinh.".

Sau khi luyện hóa trái tim Thanh Đế, anh tự nhiên hiểu rõ pháp môn của Thanh Đế.

Với tu vi Chuẩn Đế, việc sáng tạo kinh văn cho Yêu tộc không phải là chuyện khó.

Nghe vậy, Hắc Hoàng trợn tròn mắt, vui mừng khôn xiết. "Đa tạ chủ nhân!".

Nó vội vàng dập đầu, thấy con sóc nhỏ đang tu hành liền kéo nó lại: "Còn không mau cảm tạ chủ nhân?".

Con sóc nhỏ ngơ ngác, nhưng cũng bắt chước bộ dạng Hắc Hoàng dập đầu lạy.

Sở Hoang khẽ nhắm mắt, diễn hóa trong lòng.

Chẳng mấy chốc, anh đã sáng tạo ra pháp môn.

Trong khoảnh khắc đó, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm rền, phảng phất như đại đạo cũng có cảm ứng. "Pháp môn là một con đường, đi như thế nào, đi đến đâu, phải xem nỗ lực và tạo hóa của các ngươi.".

Sở Hoang bình tĩnh lên tiếng, đồng thời điểm nhẹ một ngón tay.

Vài ngày sau, một vị lão tăng cùng mấy người đồng hành đã đến bên ngoài biệt thự.

Vị lão tăng Athona đó tinh thần quắc thước, tuy ngoại hình già nua nhưng bước chân vững chãi, giọng nói vang dội như chuông, mang theo cảm giác kim loại rung động.

Đi cùng ông là hai vị lão giả cũng đầy vết dấu năm tháng, thân hình gầy cao, da dẻ ánh lên sắc vàng, hốc mắt sâu nhưng ánh mắt tinh anh, thần thái rạng ngời.

Họ chắp tay hành lễ với Sở Hoang, gương mặt lộ vẻ tường hòa.

Sở Hoang phẩy tay một cái, mấy chén trà ngâm linh dược hiện ra từ không trung, khiến ba vị lão tăng kinh ngạc không thôi.

Ngay khi gặp chàng thanh niên này, họ đã biết đây là một cao nhân, tu vi có lẽ sánh ngang với các giáo chủ thời cổ đại.

Nhận lấy trà linh dược, dù là cao tăng Athona hay các học giả đều lộ vẻ khó tin. "Thời thế đổi thay, không ngờ giờ đây vẫn còn những thiên tài địa bảo thế này, thật không thể tưởng tượng nổi.".

Chương 305

Athona cảm khái vạn phần, bày tỏ lòng cảm ơn chân thành trước sự tiếp đãi của Sở Hoang.

Sở Hoang có nhiều nghi vấn trong lòng, liền thẳng thắn hỏi liệu trên Trái Đất có cổ giáo nào tồn tại không, và nơi cư ngụ của họ ở đâu. "Vào thời thượng cổ, Phật môn hưng thịnh, nhiều đại giáo cùng lập, cường giả như mây.".

Athona hồi tưởng lại.

Ông kể về sự huy hoàng và suy tàn của Phật môn Thiên Trúc cổ, cũng như sự trỗi dậy của Ấn Độ giáo hiện nay.

Các giáo phái hòa hợp và cùng tồn tại.

Khi bàn về pháp môn tu hành, Athona nhắc đến tầm quan trọng của kinh Veda, xuyên suốt lịch sử hưng suy của nhiều giáo phái.

Ông kể về nhiều pháp môn và đạo thống đã thất lạc, cũng như những kiếp nạn mà chùa chiền của mình từng trải qua.

Hiện nay, sự hiểu biết về việc các môn phái đó còn tồn tại hay không cũng rất ít ỏi.

Sau khi kể xong về sự thăng trầm của Phật giáo Thiên Trúc cổ và tình hình giới tu hành hiện nay, Athona hít một hơi thật sâu, gương mặt lộ vẻ trịnh trọng.

Ông nhìn về phía Sở Hoang, chậm rãi đưa ra lời mời. "Sở thí chủ, lão tăng có một thỉnh cầu quá đáng.".

Giọng Athona trầm thấp mà uy lực, mỗi chữ như nặng ngàn cân: "Nếu thí chủ có thời gian rảnh, liệu có nguyện ý đến Thiên Trúc một chuyến, cùng chúng tôi tìm kiếm bí cảnh Linh Sơn đó không?

Có lẽ ở đó, tôi có thể tìm thêm manh mối về cổ giáo và những pháp môn đã thất lạc.".

Sở Hoang nghe vậy liền nhướng mày.

Một lát sau, anh gật đầu đồng ý.

Hắc Hoàng vốn đang phủ phục dưới đất, lúc này cũng đứng bật dậy.

Nó nhìn Sở Hoang với vẻ đầy kỳ vọng.

Con sóc nhỏ cũng tò mò ghé tới, vuốt nhỏ túm lấy ống quần Sở Hoang như muốn đi cùng.

Sở Hoang suy nghĩ một lát: "Hắc Hoàng, ngươi đi cùng tôi.

Còn nhóc thì ở lại đây đợi, không được chạy loạn.".

Con sóc nhỏ dường như hiểu lời Sở Hoang, nó gật đầu, lùi lại vài bước.

Thiên Trúc.

Cả đoàn đi xuyên qua khu không người, bầu trời xanh biếc như được gột rửa, mây trắng tinh khôi.

Sở Hoang tay nâng tượng Phật đá nhỏ, vận chuyển đại pháp lực khiến nó tỏa ra hào quang vô lượng, những chữ cổ trong cơ thể hiện ra từng chữ một, hoàng kim huyết khí của anh cũng lao thẳng lên chín tầng mây.

Đám người Athona chấn động trong lòng, tất cả đều tỏ lòng kính sợ sâu sắc đối với Sở Hoang.

Tượng Phật đá càng lúc càng chói lọi, thần hoàn sau đầu anh thực chất hóa, Phật nhãn dường như sắp mở ra nhìn thấu thế gian.

Phía trước, dị tượng thiên địa đột ngột xuất hiện, ngọn núi hùng vĩ

mọc lên từ mặt đất, kéo dài không dứt, khí thế bàng bạc nhưng lại mang theo một cảm giác phiêu miểu, dường như không thuộc về nhân gian.

Đồng thời, một con đường mòn cổ xưa hiện ra, quanh co khúc khuỷu dẫn vào sâu trong dãy núi thăm thẳm đó. "Đó là con đường dẫn tới Linh Sơn!".

Athona xúc động đến mức toàn thân run rẩy, cuối cùng họ cũng tìm thấy đạo trường thượng cổ trong truyền thuyết.

Cả đoàn bước lên con đường cổ, dọc đường có rất nhiều di tích, phảng phất như xuyên không trở về thời thượng cổ.

Trên đường, họ phát hiện một xác chết lão tăng, chỉ còn da bọc xương, toàn thân ánh vàng, lặng lẽ nằm bên lề đường.

Dù vị lão tăng này đã qua đời mấy trăm năm, nhưng sự tồn tại của ông chứng minh tính chân thực của con đường này.

Tiếp tục tiến lên, băng qua những ngọn núi khổng lồ, cảm nhận luồng dao động Phật tính hạo hãn vô biên.

Con đường dường như dài vô tận, dẫn tới một thế giới thần bí chưa từng biết tới.

Cuối cùng, một ngôi điện đổ nát hiện ra trước mắt, chỉ có một gian thạch điện đứng cô độc ở đó, một vị lão tăng đã tọa hóa trong điện, dường như đang kể về sự huy hoàng và cô quạnh của ngày xưa.

Sở Hoang dừng bước, đăm đăm nhìn con đường cổ xa xăm thâm thúy phía trước.

Trong dãy núi cổ xưa hoang vắng, một luồng khí tức trầm mặc cổ xưa ập đến.

Sở Hoang cùng mọi người như xuyên không đến một thế giới

hoàn toàn xa lạ.

Phóng tầm mắt nhìn đi, chỉ thấy những ngọn núi nhấp nhô không dứt, ngọn nào cũng hùng vĩ cao vút tận mây xanh.

Cây cổ thụ chọc trời che khuất ánh nắng, không khí tràn ngập một luồng khí tức thần bí cổ xưa.

Thỉnh thoảng có những sinh vật không tên lướt qua rừng núi, phát ra những tiếng gầm gừ trầm thấp. "Chúng ta đang ở đâu thế này?".

Giọng Athona có chút run rẩy, rõ ràng bị chấn động bởi môi trường xa lạ này. "Nhìn cảnh tượng này, e rằng chúng ta đã tiếp cận Linh Sơn.".

Một vị thượng sư trầm giọng nói.

Con đường cổ dưới chân dường như là sự chỉ dẫn duy nhất dẫn tới thế giới bí ẩn.

Mỗi bước tiến lên đều có thể phát hiện một số di tích Phật môn trên đường, thậm chí có những chữ Phạn cổ đang lấp lánh quang hoa thần bí.

Tuy nhiên, trong đống đổ nát phía trước không xa, âm khí sâm sâm, tiếng khóc than vang vọng khiến người ta lạnh sống lưng.

Một bóng xám nhanh như chớp lao tới, đó là một lão tăng có diện mạo dữ tợn.

Toàn thân gã bao phủ bởi hắc khí, đôi mắt đỏ rực, trên mặt mọc đầy những vảy nhỏ li ti.

Rõ ràng là một ác linh đã đánh mất bản ngã, sự xuất hiện của gã khiến mọi người đều cảm thấy rùng mình.

Athona định tiến lên, nhưng thấy trên người Sở Hoang bộc phát một luồng hoàng kim huyết khí, lập tức quét sạch ác linh đó. "Vĩ lực

cỡ nào đây?!".

Đám người Athona đều chấn kinh vô cùng.

Sở Hoang sắc mặt bình tĩnh, dẫn đầu tiếp tục tiến bước.

Tuy nhiên, đường cổ đã đứt đoạn, phía trước là một vực sâu đen kịt. "Loạn Ma Uyên, truyền thuyết kể rằng đây là nơi Thích Ca Mâu Ni Phật Tổ trước khi thành đạo đã trấn áp yêu quỷ, lấp biển vào vực sâu này.".

Giọng Athona run rẩy.

Sở Hoang vẫn không chút sợ hãi, toàn thân tỏa ánh kim quang bao bọc lấy mọi người, từng bước đi ngang qua Loạn Ma Uyên.

Giữa vực sâu, bầy ma nhảy múa loạn xạ nhưng không thể chạm vào họ mảy may.

Sau khi vượt qua Loạn Ma Uyên thành công, họ đứng trước một đại dương hạo hãn vô biên.

Sóng biển cuồn cuộn vỗ tới chân trời, dường như muốn nuốt chửng cả thế giới. "Khổ Hải, muốn tiếp cận Linh Sơn, bắt buộc phải vượt qua biển này.".

Một vị lão tăng thở dài.

Sở Hoang chỉ bước ra một bước, đạo pháp ngưng tụ thành một con đường, dẫn dắt mọi người đạp lên con đường vượt biển.

Yêu ma dưới biển vô số kể nhưng căn bản không thể đến gần!

Phía trước, ngọn núi cao chọc trời đã hiện ra, đó chính là Linh Sơn hằng mong đợi.

Dưới chân Linh Sơn, một cây bồ đề cổ thụ đứng sừng sững.

Dưới gốc cây, một người đàn ông trung niên đang tĩnh lặng tọa

thiền, hình bóng của người đó hòa quyện cùng đại đạo, phảng phật như tâm điểm giữa đất trời. "Đó...

Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni!".

Chương 306

Đám người Athona hô vang kinh ngạc, chẳng lẽ họ đã gặp được chân thân của Phật Tổ trong truyền thuyết?

Ngay khoảnh khắc này, bao mệt mỏi và gian nan đều hóa thành lòng kính sợ và xúc động vô bờ.

Ở cuối cuộc hành trình dài đằng đẵng là hình bóng Thích Ca Mâu Ni sừng sững trong truyền thuyết!

Cảnh tượng này vượt ngoài dự kiến của tất cả mọi người, ngay cả người từng trải như Sở Hoang cũng không khỏi kinh ngạc.

Mấy vị lão tăng lập tức xúc động rơi lệ, thành tâm khấu bái, miệng lẩm bẩm niệm Phật hiệu, trán chạm sát mặt đất.

Xung quanh hoa rơi lả tả, những bông hoa lung linh như tuyết rơi xuống.

Người ngồi dưới cây bồ đề hòa hợp với thiên nhiên xung quanh, như đồng hành cùng đại đạo.

Đôi mắt người đó nhắm nghiền, trên người phủ đầy những bông hoa rực rỡ, phảng phất như cả nghìn năm chưa từng cử động, khí chất tĩnh lặng và siêu thoát đó khiến lòng người sinh kính sợ.

Liệu đây có thực sự là Chuẩn Đế Thích Ca Mâu Ni?!

Tâm thần Sở Hoang cũng chấn động.

Nhân vật vốn chỉ có trong truyền thuyết, giờ đây lại thực sự xuất hiện trước mặt. "Chủ nhân, lẽ nào thực sự là một vị Chuẩn Đế?".

Hắc Hoàng cũng kinh ngạc không thôi.

Nhưng nó không sợ, vì bên cạnh nó là Sở Hoang, cũng là một tồn

tại cấp Chuẩn Đế.

Những tăng nhân Thiên Trúc bước đi theo kiểu nhất bộ nhất khấu đầu, từ từ tiếp cận bóng hình dưới gốc bồ đề trong làn hoa rụng.

Sở Hoang cũng theo sát phía sau, ánh mắt khóa chặt vào vị Chuẩn Đế đó.

Từ phương xa, tiếng chuông chùa du dương vọng lại như rót vào tai, khiến người ta cảm thấy như được gột rửa tâm hồn.

Ngôi cổ tự trong núi sâu và Phật Tổ dưới gốc bồ đề, mọi thứ đẹp đẽ như một giấc mộng. "Các ngươi đến hơi muộn rồi, Linh Sơn đã ẩn thế, trừ phi nước biển cạn kiệt, nếu không khó có thể tái hiện thế gian.".

Bóng hình nhắm mắt dưới gốc cây khẽ cất lời, giọng nói như xuyên không gian để đối thoại với mọi người. "Phật Tổ!".

Lão tăng và những người khác kích động dập đầu liên tục.

Sở Hoang đứng cách đó không xa, ánh mắt bình tĩnh nhìn bóng hình Chuẩn Đế đó. "Tại sao lại muộn?

Trong tay tôi có thánh vật mở ra con đường cổ Linh Sơn.".

Sở Hoang không nhịn được hỏi. "Linh Sơn đã khô héo, tuy nắm giữ thánh vật nhưng không có mật ngữ, rất khó để mở ra lối thông hành.".

Giọng Thích Ca Mâu Ni lại vang lên, vẫn như một trí giả thượng cổ, lại như một vị tiên tri đang nói chuyện. "Đã rời đi rồi, hà tất phải nói nhiều như vậy?".

Sở Hoang lắc đầu.

Anh chỉ tay một cái.

Cảnh tượng xung quanh đột ngột thay đổi.

Cây bồ đề dần dần thạch hóa, bóng hình dưới gốc cây cũng biến thành tượng đá.

Những cánh hoa rơi xuống đất hóa thành hoa đá, mọi dao động sự sống đều biến mất không còn dấu vết. "Không cần bái nữa, đây chỉ là do pháp lực mà Thích Ca Mâu Ni để lại ngày trước hóa thành, Thích Ca Mâu Ni thật sự đã đi theo con đường cổ giữa các vì sao từ lâu rồi.".

Sở Hoang nhạt giọng nói.

Đám lão tăng cũng nhận ra điều này, họ nhìn nhau, đều thấy rõ vẻ tiếc nuối trong mắt đối phương. "Linh Sơn ở ngay trước mắt, không vào sao?".

Sở Hoang nói, "Cứ việc đi tiếp là được.".

Tuy nhiên, mấy vị lão tăng đều chắp tay, không muốn đi tiếp nữa. "Có chủ nhân nhà ta hộ đạo mà các ngươi không dám đi, đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói!".

Hắc Hoàng thốt ra tiếng người, khinh miệt nói.

Mấy vị lão tăng kinh hãi trong lòng nhưng chỉ biết chắp tay, khẽ cụp mắt.

Sở Hoang không thèm đếm xỉa nữa, dẫn Hắc Hoàng đi vòng qua cây bồ đề và tượng Thích Ca Mâu Ni đã thạch hóa để tiếp tục thám hiểm phía trước.

Đường cổ quanh co, đi thêm vài dặm nữa thì cuối cùng hoàn toàn đứt đoạn.

Phía trước thấp thoáng hiện ra một khối núi khổng lồ tọa lạc ở cuối đất trời.

Nơi đó tràn ngập dao động Phật tính nồng đậm, nhưng kỳ lạ là cả

ngọn núi đều thiếu đi sinh cơ.

Sở Hoang thử mở Thiên Mục quan sát nhưng vẫn thấy mờ mịt, chắc chắn có liên quan đến di tích của Đại Đế.

Anh bước chân định đi tiếp, nhưng ngay khoảnh khắc đó, hỗn độn cuộn trào, Linh Sơn trở nên càng thêm phiêu miểu khó tìm.

Phảng phất có tiếng tụng kinh của chư Phật thượng cổ vang vọng bên tai.

Sở Hoang không lùi bước, mở ra Vĩnh Hằng Bất Diệt Vực để bảo vệ quanh thân rồi tiếp tục tiến lên.

Lúc này tiếng Sư Tử Hống của Phật môn vang lên, một tôn La Hán cầm hàng ma xử giáng xuống. "Láo xược!".

Sở Hoang quát lạnh một tiếng.

Hàng ma xử bị chấn bay trở lại, trong khoảnh khắc, trời sụp đất nứt.

Đám lão tăng nhìn đến ngây người, chưa từng thấy ai dám đối kháng với chư vị Bồ Tát, cường bạo xông vào Linh Sơn như thế!

Nhưng lúc này, phía trước lại bạo động, sương mù hỗn độn va đập vào từng tấc không gian.

Bóng hình hùng vĩ của Linh Sơn dường như muốn đè xuống khiến người ta nghẹt thở.

Uy lực của Linh Sơn - đạo trường nguyên thủy nổi danh nhất thượng cổ!

Nơi này có đại trận kinh thế trấn giữ! "Nơi ta muốn đến, không có chỗ nào không thể vào!".

Sở Hoang quát lạnh, khí huyết trong người sôi sùng sục như những dòng sông lớn lao vào từng kinh mạch, phát ra tiếng sấm rền

hòa nhịp cùng đại đạo!

Toàn thân anh được hào quang bao phủ, dưới chân thi triển Hành Tự Bí, dẫn phát dị tượng liên miên, không chút do dự lao thẳng về phía trước.

Trên đỉnh vách đá, bên cạnh Phật đài, từng vị lão tăng lặng lẽ viên tịch, sự ra đi của họ không gây ra một tiếng động nhỏ nào.

Nơi này hoang vu, cỏ không mọc nổi, mọi dấu vết sự sống đều đã biến mất.

Linh tuyền cạn kiệt, hồ nước khô héo, hiện ra một cảnh tượng tử khí, phảng phất như từ thời viễn cổ đến nay chưa từng có sinh linh nào đặt chân tới đây.

Linh Sơn này đã suy tàn.

Sự thật dần hé mở, cổ tự tuy vẫn đứng vững, đền miếu liên miên nhưng không có một bóng người.

Cho dù là Bồ Tát hay các vị Phật cổ xưa đều không thấy bóng dáng, nơi này tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ có cái chết.

Phật bảo và đại khí vứt rải rác khắp nơi, dù bị bụi bẩn bám đầy nhưng vẫn toát lên vẻ huy hoàng ngày trước.

Tuy nhiên, sự huy hoàng đó không thể che lấp được cảnh suy tàn và tĩnh mịch của Linh Sơn hiện tại.

Sức mạnh tiềm ẩn trong Linh Sơn thâm bất khả trắc, thậm chí vượt xa cả một hành tinh cổ đại thực sự.

Tuy nhiên, giờ đây nó đã cạn khô, rõ ràng đã trải qua biến cố cực lớn, điều này cũng giải thích tại sao Linh Sơn lại chọn cách đóng cửa.

Chương 307

Những gì Sở Hoang nhìn thấy trước mắt có lẽ chỉ là lối vào của Linh Sơn, cảnh tượng sâu bên trong còn u ám và thần bí hơn.

Cây bồ đề cổ tuy đã rụng sạch lá nhưng vẫn tỏa ra những đạo ngân che phủ phần chủ thể của Linh Sơn.

Lúc này, cả dãy núi bắt đầu mờ ảo, phần chủ thể của Linh Sơn dần dần biến mất.

Đây là quá trình không thể đảo ngược, cho dù Sở Hoang có dùng pháp lực gia trì tượng Phật đá nhỏ trong tay cũng không thể thay đổi được gì.

Đối mặt với tình cảnh này, Sở Hoang biết rõ không thể tiếp tục thám hiểm sâu hơn, nên chọn cách quay người rời đi.

Hắc Hoàng đi sát phía sau nhưng không dám lên tiếng.

Bầu trời như một viên ngọc lam lung linh, thâm thúy và trong trẻo, vài đám mây trắng nhẹ trôi theo gió, tưởng như có thể chạm tay tới.

Sở Hoang đứng đó, hít một hơi không khí trong lành.

Suy nghĩ của anh vẫn dừng lại ở trải nghiệm như thực như ảo vừa rồi.

Dưới bầu trời rộng lớn vô tận đó, những ngọn núi cao vạn trượng, Linh Sơn thâm thúy cùng con đường cổ thần bí đều từng hiện ra trước mắt, nhưng lúc này đã tan thành mây khói, không còn dấu tích.

Cách đó vài dặm, những tăng lữ Thiên Trúc kinh ngạc khôn nguôi.

Họ mang theo vẻ mê mang trở về vùng đất quen thuộc, nhưng con đường cổ thần bí từng dẫn dắt họ bước tới giờ đây đã biến mất

không dấu vết, như thể chưa từng tồn tại.

Thân thể Sở Hoang khẽ rung động, hóa thành một vệt lưu quang xé rách bầu trời.

Phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy những dãy núi cao nguyên nhấp nhô, tuy hùng vĩ tráng lệ nhưng so với Linh Sơn thoáng thấy lúc trước thì dường như thiếu đi vài phần thâm thúy và cao thượng. "Con đường cổ và Linh Sơn thần bí đó rốt cuộc ẩn náu ở phương nào?

Liệu có thực sự tồn tại trong bí cảnh của vùng đất Tạng này không?".

Một câu hỏi cứ lẩn quẩn trong lòng mọi người, trở thành một ẩn số khó lòng giải đáp.

Để vén màn sương mù đó, Sở Hoang lại hóa thân thành một tia chớp, tự do bay lượn trên bầu trời.

Thần thức của anh tuôn trào, tỉ mỉ tìm kiếm từng mảnh đất, nhưng kết quả khiến người ta thất vọng lớn, không tìm thấy bất kỳ manh mối có giá trị nào.

Cuối cùng, Sở Hoang bay qua muôn núi nghìn sông, đáp xuống đỉnh một dãy núi hùng vĩ bàng bạc.

Đó chính là dãy núi Côn Luân chạy dọc Thanh Tạng, cảm giác hậu trọng và thương tang của lịch sử ập đến ngay khoảnh khắc này.

Tuy nhiên, dù đang ở đây, Sở Hoang cũng không tìm thấy chút tung tích nào của con đường cổ và Linh Sơn thần bí kia.

Sở Hoang cảm thấy hơi đau đầu, Linh Sơn đã đủ thần bí rồi, không biết nó ẩn giấu ở đâu.

Còn núi Côn Luân lại càng phi phàm hơn, được mệnh danh là đệ nhất thần sơn, tổ tiên của vạn núi, rất nhiều truyền thuyết liên quan

đến tiên nhân gắn liền mật thiết với nơi này! "Đi thôi.".

Thở dài một tiếng, Sở Hoang nói với Hắc Hoàng bên cạnh.

Hắc Hoàng không dám làm càn, ngoan ngoãn gật đầu.

Chẳng mấy chốc.

Phía ngoài căn biệt thự cũ.

Cảnh vật xung quanh trở nên tan hoang, rõ ràng có người đã ra tay tại đây.

Chỉ có điều, vì bản thân biệt thự được trận pháp của Sở Hoang bảo vệ nên không bị hư hại. "Chủ nhân, có người ra tay ở đây sao?".

Hắc Hoàng kinh ngạc.

Ở Trái Đất hiện đang là thời đại mạt pháp, ai dám ra tay chứ? "Tộc trưởng!".

Lúc này, từ trong biệt thự, mấy thanh niên tộc Sở chạy ra.

Tu vi không cao, chỉ khoảng tam cảnh, họ là người ở lại trông nhà. "Có chuyện gì xảy ra vậy?".

Sở Hoang cau mày hỏi. "Có rất nhiều người kéo đến, đột ngột tấn công chúng tôi, Sở Lăng đã đuổi theo rồi, không biết tình hình thế nào.".

Một hậu bối tộc Sở vội vàng nói. "Không có ai bị thương, chúng tôi vẫn cố thủ ở đây.".

Một người khác nói thêm.

Sở Hoang khẽ gật đầu.

Hắc Hoàng lúc này nhìn quanh một lượt, hỏi: "Cái nhóc con đó đâu?".

Sở Hoang cũng nhíu mày, tỏa thần thức ra cảm nhận.

Ngay sau đó, anh đi về một phía.

Ở đó, cạnh thùng rác có tiếng động yếu ớt, một nhóc con bẩn thỉu rụt rè ló đầu ra.

Ngay khoảnh khắc thấy Sở Hoang, nó hóa thành một luồng ánh tím lao về phía anh, bám chặt lấy người anh, cơ thể run rẩy. "Ai làm?".

Giọng Sở Hoang tuy bình tĩnh nhưng trong lòng sát cơ ngút trời!

Trên người con sóc nhỏ rõ ràng có vết thương, lúc cuộc chiến xảy ra trước đó, mọi người trong tộc Sở cũng không kịp để mắt tới nó.

Dường như cảm nhận được cơn giận của Sở Hoang, nhóc con cố nhịn đau, thể hiện cho anh thấy mình không sao.

Nhưng Sở Hoang thấy rõ, mỗi khi nhóc con định duỗi chân bị thương ra là nó lại bất giác co giật. "Nhóc con, đừng có gồng nữa.".

Hắc Hoàng vội nói, "Mau nói cho chủ nhân biết, là ai làm bị thương?".

Ánh mắt con sóc nhỏ lộ vẻ sợ hãi, run rẩy chỉ về phía xa. "Không quen... hung dữ.".

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên tia hàn ý, nhìn kỹ vết thương ở chân con sóc nhỏ, phát hiện nó có tính ăn mòn.

Anh lấy ra một bình Thần Tuyền, cẩn thận rửa vết thương cho nó.

Sinh cơ từ Thần Tuyền khiến vết thương của con sóc nhỏ nhanh chóng lành lại, ánh mắt nó lộ rõ vẻ cảm kích. "Đừng chống đối.".

Sở Hoang đặt con sóc nhỏ lên lưng Hắc Hoàng, nói với mấy người tộc Sở.

Ngay sau đó, khí tức của anh hòa vào tâm trí mấy người họ, lập tức bắt được vài luồng khí tức lạ. "Đi.".

Sở Hoang lạnh lùng nói.

Hắc Hoàng vội vàng theo sát, cùng với Sở Hoang dễ dàng bước qua hư không, vượt qua nghìn dặm.

Nơi này phong cảnh tú lệ, sơn thủy hữu tình.

Nhưng Sở Hoang nhạy bén nhận ra sự bất thường.

Có được Nguyên Thiên Thư, anh nắm rõ thế núi mạch đất như lòng bàn tay.

Khu biệt thự trước mắt này âm thầm dẫn dắt tinh khí long mạch từ dãy núi xa xăm, rõ ràng là một nơi tu hành tốt.

Càng khiến anh kinh ngạc hơn, nơi này tràn ngập một luồng yêu khí thoang thoảng.

Chương 308

Anh động tâm, dẫn Hắc Hoàng và con sóc nhỏ đi về phía căn biệt thự có yêu khí nặng nhất. "Chủ nhân nơi này, lập tức ra đây!".

Giọng Sở Hoang vang vọng cả khu biệt thự.

Thần thức của anh tuôn ra như thủy triều, trong nháy mắt đã cảm nhận được hàng chục ánh mắt đang dòm ngó.

Rất nhanh, một lão giả có sắc mặt hồng nhuận, tinh thần quắc thước từ trong biệt thự bước ra.

Rõ ràng là một người có đạo hạnh, tu vi không thấp. "Vị tiểu ca này, có việc gì quý báu mà ghé thăm?".

Lão giả mỉm cười hỏi, nhưng ánh mắt lại lóe lên vẻ cảnh giác. "Tôi đến vì chuyện gì, ông nên biết rõ.".

Sở Hoang bình thản nói, "Kẻ ra tay, hôm nay phải chết.".

Sắc mặt lão giả lập tức thay đổi, nhìn sâu vào mắt Sở Hoang: "Đạo hữu, chuyện này có thể thương lượng được không?". "Thương lượng?".

Sở Hoang cười lạnh, "Ông nghĩ mình có tư cách đó sao?".

Anh bước ra một bước, ngay lập tức đã đứng trước mặt lão giả.

Lão giả biến sắc, muốn lùi lại nhưng không kịp.

Sở Hoang chỉ phẩy tay nhẹ, lão giả đã bị định chặt tại chỗ, không thể động đậy. "Ta không có nhiều kiên nhẫn đâu.".

Anh lạnh lùng nói.

Trên mặt lão giả lộ vẻ kinh hoàng, rõ ràng không ngờ thực lực của Sở Hoang lại mạnh đến thế.

Ông ta vùng vẫy muốn nói chuyện nhưng phát hiện ra ngay cả âm thanh cũng không phát ra được. "Làm gì thế?!".

Đột nhiên, từ trong biệt thự có hàng chục người lao ra.

Cầm đầu là một thanh niên, tu vi cũng khá tốt.

Con sóc nhỏ nhìn thấy đối phương liền tỏ rõ vẻ sợ hãi, nắm chặt lấy lông Hắc Hoàng.

Hắc Hoàng cảm nhận được sự sợ hãi của nó, cũng nghiến răng nghiến lợi. "Chủ nhân, là tên nhóc đó.".

Nó ra vẻ sẵn sàng ra tay. "Mau thả người ra, nếu không tất cả đều phải chết!".

Tên thanh niên lúc này quát lớn. "Hắc Hoàng, đệ tử của ngươi bị đánh, ngươi ra tay đi.".

Sở Hoang lạnh lùng ra lệnh.

Ánh mắt Hắc Hoàng hiện rõ hàn mang: "Tuân lệnh chủ nhân!".

Ngay sau đó, nó đã xuất hiện trước mặt tên thanh niên! "Dám làm đệ tử ta bị thương, đáng chết!".

Thân hình Hắc Hoàng hóa thành tia chớp đen, trong sát na đã đến sát gã.

Mấy người định ngăn cản nhưng vô ích. "A!".

Thanh niên thảm khiếu một tiếng, trên mặt lập tức xuất hiện một hàng vết máu. "Các ngươi làm gì vậy?!".

Đám người phía sau thanh niên làm bộ định ra tay. "Ta đã cho các ngươi cử động chưa?!".

Sở Hoang lạnh lùng liếc nhìn.

Những người đó lập tức cảm thấy áp lực nặng nghìn cân, xương

cốt toàn thân kêu răng rắc, nhục thân dường như sắp bị xé nát.

Họ không dám động đậy, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Có Sở Hoang chống lưng, Hắc Hoàng mạnh dạn bước lên phía trước, toàn thân tỏa ra khí thế lăng lệ, dường như muốn hủy diệt hoàn toàn tên thanh niên đó.

Nó không chút lưu tình đưa vuốt ra điểm nhẹ một cái, Luân Hải của gã thanh niên lập tức bị phá hủy, hóa thành hư vô.

Tiếp đó, nó lại tiến tới, một vuốt tung ra, Tiên Đài của gã lập tức sụp đổ, hoàn toàn cắt đứt khả năng tu hành.

Chỉ với hai vuốt, Hắc Hoàng đã phế sạch tu vi của gã thanh niên, khiến gã từ nay vô duyên với tiên lộ.

Tuy nhiên, Hắc Hoàng không dừng lại ở đó, dưới nanh vuốt của nó, luồng tử sắc yêu huyết trong cơ thể thanh niên bị cưỡng ép rút ra, bị luyện hóa sạch sẽ ngay tại chỗ. "Các ngươi... sao lại độc ác như vậy!".

Lão giả đứng bên cạnh thấy cảnh này liền nổi trận lôi đình.

Tận mắt nhìn thấy hậu bối kiệt xuất trong tộc bị một con chó đen tàn nhẫn phế bỏ tu vi, đây không chỉ là sỉ nhục cá nhân mà còn là sự khiêu khích đối với cả gia tộc. "Ta độc ác?

Kẻ mưu đồ giết hại con sóc nhỏ là hắn, ta và chủ nhân đến đòi lại công bằng mà các người dám động thủ, uy phong thật đấy!".

Hắc Hoàng cười lạnh, tùy tiện ném tên thanh niên đã mất hết tu vi về phía lão giả. "Ông nội, cứu con!

Con không muốn chết không có chỗ chôn!".

Thanh niên gào thét đầy oán hận, ánh mắt lóe lên sự thù hận điên cuồng.

Tuy nhiên, Hắc Hoàng chỉ cười khinh miệt, một vuốt vung ra, tiếng "phập" vang lên nhẹ bẫng, một đạo kim quang lập tức xuyên thủng xương trán gã.

Máu tươi từ từ chảy xuống gò má, biểu cảm dữ tợn đó vĩnh viễn ngưng đọng trên mặt gã. "Nhìn xem, cái mạng súc sinh này không giữ nổi rồi!".

Hắc Hoàng lạnh lùng nói.

Mọi người trong sảnh thấy vậy đều biến sắc lùi lại.

Cuối cùng họ cũng nhận ra con chó đen này không phải dạng vừa, là một tồn tại sở hữu đại thần thông.

Còn chàng thanh niên được gọi là chủ nhân kia, thân phận chắc chắn cũng vô cùng phi phàm.

Trong phút chốc, cả căn phòng bao trùm trong bầu không khí sợ hãi và bất an. "Mạch Long Tước chúng ta bao nhiêu năm nay không ai dám khiêu khích, bất luận các ngươi là ai, hôm nay đều đừng hòng thoát chết!".

Lão phu nhân cầm trượng Long Tước bước chậm rãi ra, mái tóc trắng tinh như tơ, da mặt hồng hào như thiếu nữ, nhìn qua là biết cao nhân đã trải qua bao sương gió. "Tộc trưởng!".

Mọi người vây quanh, nhỏ giọng báo cáo: "Con chó đen đó tu vi thâm bất khả trắc, nghi là sở hữu thần thông viễn cổ.". "Người kia còn là chủ nhân của nó!".

Trong lòng họ đầy hoảng hốt.

Chương 309

Hắc Hoàng đứng giữa đại sảnh, lạnh nhạt quan sát lão phu nhân.

Có thể thấy, tu vi của bà ta đã đạt tới Tứ Cực bí cảnh, là cao thủ hiếm thấy trên đời hiện nay.

Tuy nhiên, đứng trước mặt nó thì chẳng thấm vào đâu, chứ đừng nói là trong mắt Sở Hoang. "Tộc Long Tước chúng ta truyền thừa từ xa xưa, đến nay chưa ai dám làm loạn ở đây!". "Hôm nay, bất kể các ngươi là thần thánh phương nào, đã đặt chân tới đây thì đừng hòng sống mà rời đi!".

Lão phụ tuyên bố lạnh lùng, vung gậy Long Tước, trong sảnh lập tức tỏa ra hào quang rực rỡ, một pháp trận mạnh mẽ nhanh chóng được dựng lên, vây khốn Hắc Hoàng và con sóc nhỏ bên trong.

Đôi mắt Hắc Hoàng lóe sáng, nó đã sớm thấu triệt những huyền cơ ẩn giấu trong đại sảnh.

Mặt đất được lát bằng đá Yêu Huyết, ghi lại những dấu vết của trận pháp cổ xưa, cả công trình này dường như sinh ra để phục vụ trận pháp đó.

Một khi kích hoạt, ngay cả cao thủ Hóa Long bí cảnh cũng khó lòng thoát khỏi vận mệnh bị trận pháp luyện hóa.

Tộc Long Tước rõ ràng đã có chuẩn bị, một khi xung đột leo thang, trận pháp cổ ẩn giấu này sẽ là quân bài sát thủ.

Nhưng đáng tiếc, họ không hề biết thực lực thật sự của Hắc Hoàng.

Sát trận mà họ tự hào trong mắt nó chẳng khác nào trò đùa của trẻ con.

Pháp trận khởi động, ngọn lửa bùng lên, bóng hình Long Tước bay lượn trong lửa, nhưng những đòn tấn công đó đối với Hắc Hoàng chỉ như gãi ngứa.

Nó điềm tĩnh bước đi trong sảnh, như thể đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. "Nhóc con, hôm nay sư phụ sẽ cho con thấy thế nào gọi là kiểm soát trận pháp.".

Hắc Hoàng thản nhiên nói.

Đôi vuốt trước của nó múa may, dẫn động sự vận hành của trận pháp, cứ như nó mới là người điều khiển trận pháp vậy.

Những người đứng bên ngoài sững sờ, sự chấn động trong lòng không lời nào tả xiết.

Cứ tưởng pháp trận có thể biến Hắc Hoàng thành tro bụi, nhưng giờ nhìn lại giống như trò chơi của trẻ con. "Chẳng lẽ... hắn là người sở hữu thần thông viễn cổ?".

Ai đó run giọng hỏi. "Ở thời đại này, sao có thể có hạng người như vậy?

Lẽ nào là một lão quái vật sống từ thời viễn cổ đến giờ?".

Mọi người sinh lòng kính sợ, sợ hãi không thôi.

Chỉ thấy Hắc Hoàng búng nhẹ một cái, pháp trận mạnh mẽ đó liền tan vỡ như bọt xà phòng.

Nó dẫn con sóc nhỏ bước ra khỏi sảnh, không hề sứt mẻ một sợi lông, khiến ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Tất cả mọi người lùi lại như thủy triều, mỗi bước đi đều lộ rõ vẻ sợ hãi sâu sắc.

Lúc này họ mới thực sự cảm nhận được khoảng cách sức mạnh giữa họ và Hắc Hoàng sâu bất khả trắc đến mức nào.

Trước mặt vị cường giả này, những tu vi và đạo hạnh mà họ thường tự hào chẳng khác gì trò đùa con trẻ, không chịu nổi một kích.

Hắc Hoàng chậm rãi lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo uy nghiêm: "Long Tước?

Nực cười!".

Nó vung tay, một luồng thanh quang chói lọi xé toạc bầu trời, lập tức bao trùm lấy lão bà.

Dưới luồng thanh quang đó, tu vi của lão bà như sương sớm bị ánh mặt trời thiêu đốt, tan biến cực nhanh.

Sắc mặt bà ta trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng và sợ hãi khôn cùng. "Không phân trắng đen phải trái đã làm đệ tử ta bị thương.

Giờ đây, ta để các ngươi tự nếm mùi bị kẻ khác ức hiếp.".

Hắc Hoàng lúc này tỏ ra cực kỳ ngang ngược.

Khí thế quanh thân nó càng lúc càng lăng lệ, dường như có một luồng lực lượng vô hình đang ngưng tụ.

Mỗi bước chân nó đạp xuống đều nặng tựa ngàn cân, khiến không gian xung quanh rung chuyển.

Những tộc nhân Long Tước vốn còn nuôi hy vọng mong manh giờ đây đều im như thóc, sợ rằng mình sẽ là mục tiêu tiếp theo.

Ánh mắt Hắc Hoàng lạnh lẽo quét qua từng người, như đang nhìn một đàn cừu chờ bị mổ thịt.

Nó không vội ra tay, để áp lực vô hình đó tiếp tục đè nặng, để nỗi sợ lan tỏa trong lòng mỗi người.

Mọi người đều nhìn Hắc Hoàng với ánh mắt kinh hoàng, như nhìn thấy một con ác quỷ bước ra từ địa ngục.

Nhưng ngay lúc này, Hắc Hoàng đột nhiên lại cung kính phủ phục xuống. "Chủ nhân.".

Nó nhìn về phía Sở Hoang đang bước tới, vô cùng kính cẩn.

Sở Hoang khẽ gật đầu, nhưng đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn đám người tộc Long Tước.

Anh đi về phía đỉnh núi Lư Sơn, Hắc Hoàng vội vã dẫn con sóc nhỏ đi theo.

Chẳng mấy chốc, Sở Hoang đã đứng trên đỉnh cao nhất của Lư Sơn, ánh mắt nhìn xuyên qua lớp lớp mây mù, tâm trí anh dao động với những suy tư vô tận.

Ở nơi này, anh mơ hồ bắt được vài phần khí tức liên quan tới Cửu Bí.

Chỉ có điều, luồng khí tức cường đại khủng khiếp ban đầu nay đã theo thời gian trôi đi, dần biến mất trong màn sương lịch sử.

Anh thở dài nhẹ một tiếng, gạt bỏ tạp niệm, quay người đi sâu vào thám hiểm Lư Sơn.

Hắc Hoàng theo sát bên cạnh, không dám làm phiền.

Ánh mắt nó sắc lẹm, rà soát mọi thứ xung quanh, hy vọng tìm được chút manh mối cho Sở Hoang. "Chủ nhân, trong Lư Sơn này dường như ẩn chứa không ít bí mật.".

Hắc Hoàng không nhịn được nói.

Sở Hoang khẽ gật đầu: "Chính vì thế tôi mới quyết định đi sâu vào tìm kiếm.

Truyền thuyết nói trong các thánh địa thượng cổ đều ẩn giấu những huyền bí và truyền thừa vô tận.".

Họ đi dọc theo địa mạch tiến vào khu vực lõi của Lư Sơn.

Tuy nhiên, trước mắt anh, tử long mạch đã cạn kiệt, linh khí mỏng manh đến mức gần như không thể cảm nhận được.

Sở Hoang cau mày, cảm thán một vùng thánh địa tu hành từng rực rỡ giờ đã thành chốn tử địa.

Đúng lúc này, Hắc Hoàng đột nhiên cảnh giác kêu lên: "Chủ nhân, nhìn phía trước kìa!".

Sở Hoang nhìn theo hướng Hắc Hoàng chỉ, thấy một tế đài bị xích sắt khóa chặt hiện ra.

Tế đài tỏa ra khí tức cổ xưa thương tang, khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ.

Trên tế đài, một bộ khô cốt đập vào mắt, lặng lẽ kể về thảm cảnh ngày trước.

Sở Hoang hít sâu một hơi, chậm rãi lại gần tế đài.

Anh tỉ mỉ quan sát xích sắt và khô cốt, cố gắng tìm kiếm bí mật ẩn giấu.

Hắc Hoàng dẫn con sóc nhỏ canh giữ sát bên cạnh, cảnh giác nhìn quanh.

Đột nhiên, Sở Hoang chú ý thấy ở rìa tế đài có khắc một bức đồ thạch khắc phức tạp.

Ghé sát nhìn kỹ, anh lập tức kinh ngạc.

Bức đồ này miêu tả một địa thế vô cùng huyền bí!

Hắc Hoàng tiến lại gần nhìn một hồi, mắt lóe sáng: "Chủ nhân, địa thế này không tầm thường, dường như ẩn chứa vô vàn huyền cơ.

Chương 310

Theo tôi thấy, có lẽ đây là nơi tu hành của một vị đại năng thượng cổ!". "Đáng tiếc, mọi thứ đã trôi vào dĩ vãng.".

Sở Hoang thở dài.

Thời đại mạt pháp, ngay cả thánh địa Linh Sơn ngày trước còn cạn kiệt, huống chi là nơi này.

Anh nhìn sâu vào tế đài và khô cốt lần cuối, rồi dẫn Hắc Hoàng và con sóc nhỏ rời đi.

Một lúc sau, họ trở về biệt thự, lúc này Diệp Hắc cũng vội vàng chạy tới.

Sắc mặt cậu ta tuy ngưng trọng nhưng ánh mắt lại lộ vẻ mừng rỡ. "Tộc trưởng, tôi đã về.".

Diệp Hắc hít sâu một hơi, tiếp lời: "Đa tạ tộc trưởng, cha mẹ tôi đều còn sống.

Nếu lần này tôi về muộn hai năm, e là vĩnh viễn không gặp lại họ được nữa.".

Sở Hoang khẽ gật đầu, trên mặt lộ nụ cười nhạt: "Bình an là tốt rồi.

Không biết chuyến này về, cậu có phát hiện gì lạ không?".

Ánh mắt Diệp Hắc lóe lên, trầm giọng nói: "Tộc trưởng, tôi thực sự đã nắm được một thông tin quan trọng.

Nghe nói ở khu vực dãy núi Bát Lĩnh xuất hiện hiện tượng bất thường, e rằng có thứ gì đó ghê gớm sắp xuất thế.

Hay là chúng ta tới đó thám thính một chuyến?".

Nghe vậy, mắt Sở Hoang sáng lên: "Bát Lĩnh Sơn, nơi đó là địa thế long đẳng, có rất nhiều cổ mộ thần bí.

Truyền thuyết kể rằng ở đó thậm chí có thể chứng đạo thi giải tiên.

Nếu đã vậy, đương nhiên không thể bỏ lỡ.".

Thế là theo lệnh Sở Hoang, mọi người tộc Sở nhanh chóng xuất phát tới Bát Lĩnh Sơn.

Khi đến nơi, họ lập tức bị thu hút bởi khí thế phi phàm nơi đây. "Chủ nhân, khí tức ở đây không đúng lắm.".

Hắc Hoàng cảnh giác nhìn quanh, "Tôi cảm nhận được luồng âm khí mạnh mẽ, dường như có thứ gì đó đang âm thầm quan sát chúng ta.".

Sở Hoang gật đầu: "Ngôi cổ mộ này không tầm thường đâu.".

Đi sâu vào trong, nhờ có Sở Hoang trấn giữ nên không gặp rắc rối nào lớn.

Cuối cùng, tại khu vực sâu nhất của mộ huyệt, họ phát hiện ra một thạch môn thần bí.

Diệp Hắc chủ động tiến lên đẩy cửa.

Lập tức, một luồng khí tức âm lãnh hơn ập tới, như muốn nuốt chửng tất cả.

Tuy nhiên, người tộc Sở không hề sợ hãi, từng bước tiến vào trong.

Ở đó, một cảnh tượng chấn động hiện ra trước mắt: một cung điện khổng lồ với đủ loại khí vật cổ xưa và phù văn thần bí được bày trí bên trong.

Đây chính là di chỉ của luyện khí sĩ thượng cổ! "Chủ nhân, khí tức

ở đây cổ xưa quá, những khí vật và phù văn này đều toát lên vẻ thương tang.".

Hắc Hoàng kinh thán.

Trong lòng Sở Hoang trào dâng một chút hưng phấn.

Cuối cùng cũng tìm thấy một nơi đáng giá, có lẽ những bí mật ẩn giấu của Trái Đất nằm ở đây. "Tộc trưởng, xem chỗ này!".

Sở Thiên Khai phát hiện ra điều gì đó.

Mọi người nhìn qua, ở trung tâm cung điện có khắc những chữ đại triện cổ xưa, vô cùng thần bí.

Diệp Hắc ngưng trọng nhìn những văn tự đó, trầm giọng: "Những văn tự này toát lên vẻ thương tang, có lẽ là chữ viết từ thời thượng cổ.". "Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc, chữ viết và tiền tệ đều được thống nhất, chữ của lục quốc gần như biến mất hoàn toàn.

Vậy mà ở đây vẫn còn lưu lại, thật không thể tin nổi.".

Sở Hoang gật đầu, ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến sâu vào khám phá cung điện.

Đột nhiên, một luồng kiếm quang như cầu vồng xé toạc bóng tối của ngôi mộ cổ, chiếu sáng không gian và lao về phía Diệp Hắc.

Sở Hoang búng nhẹ ngón tay, thanh kiếm sắc lẹm như nước mùa thu đó lập tức vỡ vụn thành nhiều mảnh, rơi xuống đất như những mảnh pha lê.

Anh vung tay một cái, một bóng người như lá rụng trước cuồng phong bị hất văng đi, đập mạnh vào tường mộ, máu thịt be bét.

Quay đầu lại nhìn, thấy mấy tên tu sĩ đang nhìn chằm chằm với vẻ tham lam, rõ ràng muốn cướp đoạt bảo vật.

Hiển nhiên, chúng cũng nắm được thông tin và tìm tới đây. "Hừ, lũ tiểu nhân này cũng dám làm loạn ở đây!".

Diệp Hắc hừ lạnh, thân hình lướt đi, lao thẳng về phía đám tu sĩ đó.

Sở Hoang không ngăn cản, anh biết mấy tên tu sĩ này chỉ là hạng tép riu, không gây nên sóng gió gì lớn.

Anh tiếp tục đi sâu vào cung điện.

Từng hồi tiên nhạc vọng lên từ sâu dưới lòng đất, lay động tâm can như khúc nhạc chiêu hồn chốn Cửu U.

Sau khi đi thêm một đoạn, một con đường bằng bậc thang bạch ngọc hiện ra trước mắt, dẫn vào sâu trong địa cung.

Mỗi khối ngọc thạch trên con đường này đều có giá trị kinh người, vậy mà ở đây chỉ dùng để lát đường, có thể thấy chủ nhân ngôi mộ giàu sang và quyền lực đến nhường nào.

Sở Hoang dẫn mọi người theo bậc đá đi xuống.

“Tranh tranh” – phía trước truyền đến từng trận tiếng kiếm reo, một bức tường đá khắc đầy vết kiếm đã chặn đường đi.

Những vết kiếm đó dường như ẩn chứa kiếm ý của tuyệt đại cao thủ, trải qua vạn năm vẫn vang vọng khanh khách.

“Một tảng đá mài kiếm!” Sở Hoang ngạc nhiên trong lòng, nghe nói cường giả đỉnh cấp từng dùng để mài kiếm, tảng đá này hiển nhiên là một trong số đó.

Thế nhưng, khi đến gần thì lại phát hiện, có bốn người nằm đổ bên cạnh tảng đá mài kiếm, bảy khiếu chảy máu mà chết.

Những người đó đều là tu sĩ cảnh giới Tam cảnh trở lên, vậy mà ngay cả kiếm ý của tảng đá mài kiếm thượng cổ cũng không thể chịu

nổi.

Sở Hoang suy nghĩ một lát, sau đó dùng ngón tay như kiếm đào tảng đá mài kiếm xuống, phong ấn sơ bộ rồi giao cho Sở Lăng.

Sở Lăng vội vàng thu lại, để dành sau này lĩnh ngộ.

Theo tiếng tiên nhạc ngày càng rõ ràng, nhóm người "810" của Sở tộc cuối cùng cũng đến được sâu bên trong địa cung.

Nhưng vừa ngẩng đầu, họ liền thấy một con dơi khổng lồ vỗ đôi cánh ác ma lao xuống, nhắm thẳng vào thiên linh cái.

Sở Hoang điểm một ngón tay, một đạo kiếm ba chấn động xé tan con dơi thành màn máu.

Anh không để ý đến những chuyện nhỏ này, tiếp tục đi về phía trước.

Ở cuối địa cung, Sở Hoang phát hiện hai bộ thi thể, hộp sọ bị bật tung, chết trong thảm khốc.

Ngôi mộ cổ này tuy không bố trí cơ quan đặc biệt, nhưng lại khiến sáu tu sĩ đời sau bỏ mạng tại đây.

Khi Sở Hoang đi đến cuối địa cung, anh lại phát hiện những bậc đá bạch ngọc, tiếp tục dẫn sâu xuống lòng đất.

"Chiều hãy xem tiếp." Sở Hoang lãnh đạm nói.

Từng bước đi xuống bậc đá, cuối cùng họ đã đến trước động phủ trong truyền thuyết.

Suốt dọc đường, những người Sở tộc đã chém giết hàng chục con dơi khổng lồ giống ác ma, mỗi con dài hai ba mét, hình thể đáng sợ, trông như quỷ quái.

Khi tiến vào sâu hơn, tiếng tiên nhạc càng thêm rõ ràng.

Phía trước, một hàng biên chung tự động vang lên, không ai gõ mà vẫn phát ra từng trận nhạc đi vào lòng người.

Chương 311

"Tộc trưởng, tiếng động…" Nhiều người Sở tộc cảm thấy có chút khó chịu.

Sở Hoang xòe lòng bàn tay, từng luồng ráng khí bay ra, bắn về phía những chiếc biên chung đó, trấn giữ chúng lại, không còn phát ra âm thanh nữa.

Những chiếc biên chung này tuy được bảo quản hoàn hảo, nhưng bên trong không có đạo ngân, chỉ có một loại niệm lực đặc biệt đang duy trì.

Niềm yêu thích âm nhạc của chủ mộ năm xưa đã khiến những chiếc biên chung này sau khi được "tái kiến thiên nhật" (nhìn thấy ánh sáng mặt trời) vẫn có thể phát ra âm thanh.

Không, khi Sở Hoang trấn giữ những chiếc biên chung này, dấu ấn của chủ mộ cũng tan biến theo.

"Đi, khám xét xung quanh." Những người Sở tộc tản ra, dò đường cho Sở Hoang.

Nhưng ngay lúc này, sát cơ lạnh lẽo tràn ngập.

Từng đạo kiếm quang như lụa trắng chém ngang dọc, các loại phi kiếm lượn lờ trong hư không, tràn ngập sát khí.

"Có phục kích!" Sở Thiên Khai hét lớn, trên cơ thể nổi lên một tầng da gà, những phi kiếm này tuy chỉ là kiếm ý, nhưng lại khiến anh ta cảm thấy áp lực chưa từng có.

"Không lẽ là một tòa mộ Thánh Nhân?!" Hắc Hoàng cũng kêu lên một tiếng kỳ quái.

Trong không gian hư vô, vô số kiếm quang đang múa lượn, dường

như mỗi đạo đều sở hữu sức mạnh xé rách trời đất.

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên vẻ kinh ngạc, kiếm ý này tựa như Thánh Nhân viễn cổ tự mình vung kiếm, có chút bất phàm.

"Chủ nhân, kiếm ý này mạnh quá!" Hắc Hoàng theo sát bên Sở Hoang, đôi mắt tràn ngập vẻ ngưng trọng.

Sở Hoang khẽ gật đầu, không nói gì.

Ánh mắt anh rơi xuống mặt đất, nơi có ba tu sĩ Bí cảnh Đạo Cung đang nằm.

Sắc mặt họ trắng bệch, hiển nhiên đã bị kiếm ý trọng thương, không thể cứu vãn.

Trong mộ huyệt của Thánh Nhân thượng cổ, họ trở nên yếu ớt như vậy.

Không, những thứ này tự nhiên không thể cản được Sở Hoang.

Chẳng mấy chốc, anh đã đến một thạch thất.

Thạch thất này hiển nhiên là nơi chủ mộ luyện kiếm, tuy tường vách có bảy vỏ kiếm đã rách nát, nhưng vẫn tỏa ra kiếm ý sắc bén.

Sở Hoang cố gắng vận chuyển đạo hạnh, muốn lấy những vỏ kiếm này, thế nhưng, ngay khi vừa có động tác, bảy vỏ kiếm đột nhiên hóa thành bụi trần, tan biến trong không khí.

Đồng thời, bảy đạo kiếm quang vốn chém ngang dọc trong thạch thất cũng biến mất theo, như thể chưa từng xuất hiện.

"Đáng tiếc." Sở Hoang lắc đầu, dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua thạch thất này, một biển lửa nóng rực đập vào mắt.

Ngọn lửa này không phải lửa phàm, mà là Thái Dương Tinh Hỏa

trong truyền thuyết!

Trong ngọn lửa hùng vĩ, một cỗ quan tài được quấn quanh bởi cổ đằng yên tĩnh lơ lửng giữa không trung, dường như đang kể một câu chuyện cổ xưa.

Hỏa táng quan này không hề tầm thường.

Việc dùng Thái Dương Tinh Hỏa và Thánh Nhân tinh huyết để bồi dưỡng Hỏa đằng làm vật táng, có thể thấy thân phận và địa vị của chủ mộ… Quan sát kỹ Hỏa đằng đó, chỉ thấy rễ của nó uốn lượn như giao long, lá cây sáng chói, giống như được chế tạo từ xích kim, lấp lánh ánh sáng rực rỡ trong ánh lửa, trông vô cùng thần dị và huyền ảo.

Một loại linh đằng như vậy, có thể gọi là sự tồn tại cấp báu vật!

Sở Hoang cảm khái không thôi.

Đồng thời, anh cũng càng thêm tò mò về thân phận của vị Thánh Nhân thượng cổ đó.

Rốt cuộc là nhân vật kinh diễm như thế nào, mới có thể sở hữu một mộ huyệt và hỏa táng quan xa hoa đến vậy?

Chú sóc nhỏ bám chặt trên lưng Hắc Hoàng, đôi mắt to như đá quý đen tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh.

Tuy cũng muốn đến gần cỗ quan tài thần bí đó, nhưng Thái Dương Tinh Hỏa quá nóng, khiến nó đành phải ngoan ngoãn trốn ở phía sau.

Những người Sở tộc theo sát phía sau, ai nấy đều có chút căng thẳng.

“Thứ này, e rằng chúng ta không thể đến gần.” Mọi người đều lắc đầu.

Sở Hoang không nói gì, chỉ chậm rãi bước vào ánh lửa, đi vòng quanh quan tài xem xét kỹ lưỡng.

Chu Hỏa đằng kia sinh cơ dồi dào, quấn quanh quan tài, nâng nó lơ lửng giữa không trung, tràn ngập một loại khí tức thần bí và trang nghiêm, dường như đang bảo vệ nơi yên nghỉ của vị Thánh Nhân thượng cổ đó.

"Tộc trưởng, đây là mộ táng của vị cao nhân nào mà lại lợi hại đến vậy?" Một hậu duệ Sở tộc không nhịn được hỏi.

"Quan tài của Xích Tùng Tử." Sở Hoang trầm ngâm một lát rồi mới nói.

Mọi người nghe vậy, đều hít vào một hơi khí lạnh.

Nhân vật trong truyền thuyết đó, không ngờ lại thực sự tồn tại.

Sở Hoang chỉ phất tay, ý bảo mọi người lùi lại, sau đó một ngón tay điểm ra, chậm rãi đẩy nắp quan tài.

Một luồng khí tức thần bí từ quan tài phát ra, khiến người ta không khỏi nảy sinh lòng khao khát.

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên, nhìn thấy cảnh tượng bên trong quan tài, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

"Tộc trưởng, bên trong có gì ạ?" Một thanh niên Sở tộc tò mò hỏi.

Sở Hoang không lập tức trả lời, cẩn thận lấy ra một hộp ngọc cũ kỹ từ trong quan tài.

Hộp ngọc này tuy trông không bắt mắt, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác nặng nề khó tả.

"Di vật duy nhất mà Xích Tùng Tử để lại." Sở Hoang chậm rãi nói.

Đối với anh, một vị Thánh Nhân không là gì, nhưng Trái Đất ẩn chứa quá nhiều bí mật, những thứ để lại, có lẽ có vài điểm đặc biệt.

Lúc này, Diệp Hắc lại suy tư, nói: "Truyền văn, Xích Tùng Tử đã

có được bí mật thành tiên, có lẽ…" Lúc này, mọi người đều có chút căng thẳng.

Nghe Diệp Hắc nói, mọi người lại càng lộ ra vẻ chấn kinh.

Thành tiên, đó là mục tiêu tối thượng mà tất cả mọi người mơ ước, nhưng lại chưa từng có ai thực sự đạt được.

Sở Hoang không nói nhiều, nhưng tầm quan trọng của hộp ngọc này quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng.

"Bí mật thành tiên…" Anh hơi trầm ngâm, chỉ thu hộp ngọc lại.

"Đến lúc phải đi rồi." Sở Hoang bình tĩnh nói.

Những người Sở tộc không dám phản đối, đều gật đầu.

Trở về biệt thự Sở tộc, không khí hiển nhiên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hắc Hoàng và Diệp Hắc đứng một bên, nhìn Sở Hoang, trên mặt đều lộ ra vẻ tò mò.

Hắc Hoàng là người đầu tiên không nhịn được mở miệng, trừng mắt hỏi: "Chủ nhân, bây giờ đã khám phá mộ huyệt của Thánh Nhân thượng cổ, tiếp theo có kế hoạch gì không?" Sở Hoang nghe vậy, hơi suy nghĩ một lát.

Ánh mắt anh sâu thẳm, dường như đang cân nhắc một chuyện cực kỳ quan trọng.

Một lát sau, anh chậm rãi mở miệng: "Trong Trái Đất, ẩn chứa rất nhiều bí mật ít người biết đến.

Tôi nghĩ, tôi nên đi đến những nơi đặc biệt đó để xem sao." Nghe câu trả lời của Sở Hoang, mắt Diệp Hắc lóe lên một tia tinh quang.

Anh trầm tư một lát, rồi trịnh trọng nói: "Tộc trưởng, có một nơi, tuyệt đối không thể bỏ lỡ." Sở Hoang nghe vậy, lông mày hơi nhướng

lên, ánh mắt chuyển sang Diệp Hắc.

Anh tò mò hỏi: "Ồ?

Nơi nào mà khiến cậu coi trọng đến vậy?" Diệp Hắc hít một hơi thật sâu, rồi từng chữ một nói: "Thái Sơn!" "Thái Sơn?" Sở Hoang hơi ngạc nhiên, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười hiểu rõ, "Quả nhiên là vậy." Nửa ngày sau, tại Thái Sơn!

"Chủ nhân, đỉnh Thái Sơn khí thế quả nhiên bất phàm." Hắc Hoàng nằm bên chân Sở Hoang, nhìn xuống những ngọn núi phía dưới, không nhịn được cảm thán.

"À, Thái Sơn là thủ lĩnh của Ngũ Nhạc, từ xưa đã là thánh địa tu hành.

Đáng tiếc, bây giờ linh khí mỏng manh, không còn thịnh vượng như xưa nữa rồi." Sở Hoang thở dài nói.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một trận tiếng nói chuyện thì thầm, lông mày Sở Hoang hơi nhướng, thần thức của anh mạnh mẽ kinh người, lập tức bắt được những âm thanh đó.

"Cậu nghe nói chưa?

Gần đây giới tu đạo xảy ra không ít chuyện lớn đấy." "Ồ?

Chuyện gì mà kinh người đến vậy?" "Cậu có biết không, dòng dõi Lân tộc lại xuất hiện một vị Thiên Yêu, thiên phú dị bẩm, thực lực kinh người." "Lại có chuyện này sao?

Chương 312

Vậy Lân tộc chẳng phải sắp hưng thịnh rồi sao?" Sở Hoang yên lặng lắng nghe, trong lòng khẽ động.

Anh quay đầu nhìn Diệp Hắc, nói: "Diệp Hắc, cậu có biết về dòng dõi Lân tộc không?" Diệp Hắc nghe vậy, lập tức lắc đầu nói: "Tộc trưởng, trước đây, tôi cũng chưa từng nghe qua." Sở Hoang gật đầu, trong lòng thầm suy nghĩ.

Dòng dõi Lân tộc, nghe có vẻ không đơn giản, có thể xuất hiện một vị Thiên Yêu trong thời mạt pháp, có thể thấy nội tình của họ sâu sắc đến nhường nào.

Đúng lúc này, mấy người đó lại bàn luận về chuyện đại hội tu đạo giả.

Trong lòng Sở Hoang khẽ động, đại hội tu đạo giả hiển nhiên là một cơ hội không tồi.

"Hắc Hoàng, Diệp Hắc, chúng ta đi xem náo nhiệt một chút thế nào?" Sở Hoang cười nói.

Hắc Hoàng nghe vậy, lập tức đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia sáng hưng phấn: "Chủ nhân đi đâu, tôi đi đó!" Diệp Hắc tuy không nói gì, nhưng cũng lặng lẽ gật đầu.

Ngay sau đó, họ lặng lẽ theo sát mấy người kia.

Đi về phía nam, họ đến Vũ Di Sơn.

Trên đường, Sở Hoang từ cuộc trò chuyện của họ đã thu được không ít tin tức, trong lòng càng thêm mong chờ đại hội tu đạo giả lần này.

Cuối cùng, họ đã đến Cát Tạo Sơn.

Nơi đây núi xanh nước biếc, cảnh sắc dễ chịu, quả thực là một nơi tốt để tu hành.

Sở Hoang và Hắc Hoàng từ xa nhìn thấy mấy người kia đi vào trong núi, cũng theo sát phía sau.

Thế nhưng, khi đến trước một vách đá, họ lại phát hiện mấy người kia đã biến mất.

Hắc Hoàng gãi đầu bối rối: "Chủ nhân, người đâu rồi?" Sở Hoang khẽ cười, đưa lòng bàn tay vỗ nhẹ lên vách đá.

Lập tức, một đạo ánh sáng lóe lên, trước mắt xuất hiện một không gian kỳ dị.

Nơi đây mây trắng lượn lờ, mấy ngọn núi đứt đoạn sừng sững, phía trên xây không ít đạo quán.

"Nguyên lai bên trong có một không gian bí mật." Hắc Hoàng kinh ngạc nói.

Sở Hoang gật đầu: "Linh Bảo Phái quả nhiên không đơn giản, có thể bảo lưu một phúc địa như vậy trong thời mạt pháp." "Tộc trưởng, thánh địa như vậy, tất nhiên có bí mật kinh thế, không chừng chúng ta có thể tìm được một hai điều." Diệp Hắc trầm giọng nói.

"Ai đó?

Nơi này không mở cửa cho người ngoài, xin hãy quay về đi." Đúng lúc này, mấy người lại đi ra.

Sở Hoang chưa mở miệng, Hắc Hoàng đã nhanh hơn một bước, nhe răng nanh cười nói: "Chủ nhân nhà ta là người tìm đạo, đặc biệt đến chiêm ngưỡng di tích của thánh hiền, các ngươi sao có thể đối đãi xề xòa như vậy?" Sắc mặt đệ tử kia trầm xuống, đang định nổi giận, lại nghe một người khác nói: "Muốn chiêm ngưỡng di tích thì đến đạo quán bên ngoài.

Nơi đây là trọng địa trong môn, không dung người tầm thường tự ý xông vào.” Lông mày Sở Hoang hơi nhướng lên, cảm nhận được sự khinh thị của những người này, nhưng không hề nổi giận, chỉ bình tĩnh nói: “Thế nào là người tầm thường?

Chẳng lẽ chỉ có đệ tử Linh Bảo Phái mới là người tu đạo sao?” “To gan!

Dám ăn nói bất kính như vậy!” Một người tức giận hét.

Đúng lúc này, một lão đạo sĩ đi ra.

“Ồn ào như vậy, ra thể thống gì?” Lão đạo sĩ nhíu mày, sau đó nhìn về phía Sở Hoang và mấy người.

“Nghe nói Linh Bảo Phái là thánh địa trong lòng các tu sĩ cổ đại, Cát Hồng tiên sư càng uy chấn Trung Thổ, chúng tôi trong lòng ngưỡng mộ, không quản vạn dặm xa xôi, chỉ vì được chiêm ngưỡng một lần.” Sở Hoang lãnh đạm nói.

Khí tức ẩn nấp, lão đạo sĩ tự nhiên không thể nhìn thấu.

Lão đạo sĩ đánh giá mấy lần, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

“Chàng trai trẻ, nếu thực sự muốn kiến thức nội tình của Linh Bảo Phái chúng ta, thì hãy thử xông qua ba mươi ba bậc thang kia.

Chỉ cần có thể đi qua tám bậc, ta sẽ cho phép ngươi vào trong.” “Ồ?” Sở Hoang khẽ cười, nói: “Nếu đã như vậy, đa tạ.” Nói rồi, anh bước ra một bước, bước lên ba mươi ba bậc thang kia.

“Tiểu tử này, thật không biết trời cao đất rộng.” “Với năng lực của tôi, đi ba bước cũng khó, đi tám bước sao?” “Thật nực cười…” Mấy người kia đang chế giễu.

Thế nhưng, Sở Hoang lại không để tâm.

Mỗi bước đi đều vững vàng và mạnh mẽ, dường như mỗi bước

đều ẩn chứa một loại vận luật.

Khi đi đến bậc thứ chín, những người trước đó khinh thị đều trừng lớn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Lão đạo sĩ trong mắt càng tinh quang lấp lánh, như thể đã nhìn thấy một chuyện bất khả tư nghị.

"…Làm sao có thể?!" Một người kinh hô.

Sở Hoang lại như không nghe thấy gì, tiếp tục đi lên.

Khi đi hết ba mươi ba bậc thang, tất cả môn nhân Linh Bảo đều chìm vào im lặng.

Hắc Hoàng thấy vậy, trên mặt chó lộ ra vẻ đắc ý, "Chủ nhân nhà ta là cao nhân thực sự, bây giờ các ngươi đã tin rồi chứ?" Ba mươi ba bước, không hơn không kém, Sở Hoang vững vàng đặt chân xuống đất.

Trong đám đông, từng trận tiếng hít thở khí lạnh vang lên không ngừng, mỗi người đều trừng lớn mắt, như thể đã chứng kiến một chuyện không thể tin nổi.

"Tiền bối!" Tiếng của vị lão đạo sĩ kia, trong đám đông trở nên đặc biệt nổi bật.

Cung thân thi lễ, hai tay chắp lại, toàn bộ người ông ta đều toát ra một loại khí chất thành kính.

Trong giọng nói của ông ta mang theo một tia run rẩy, không chỉ vì kích động, mà còn vì sự kính sợ đối với đại thần thông giả.

Theo tiếng hô của lão đạo sĩ, những người khác cũng lần lượt tỉnh thần.

Mọi người đều tiến lên, có người cúi chào, có người chắp tay, có người thì trực tiếp quỳ bái xuống đất.

Những đạo sĩ bình thường trong mắt người phàm là cao cao tại thượng, giờ đây trước mặt Sở Hoang lại có vẻ khiêm tốn và cung kính đến vậy.

"Tiền bối đại giá quang lâm, thật là may mắn của chúng tôi!" Một lão đạo sĩ tóc trắng xóa kích động nói, trong mắt ông ta lóe lên lệ quang, như thể đã nhìn thấy một nhân vật bất phàm.

"Tiền bối xin mời ngồi, chúng tôi nguyện ý lắng nghe tiền bối chỉ giáo!" Một đạo sĩ khác cũng vội vàng nói, đưa tay ra, làm động tác mời.

Đối mặt với sự sùng bái và cung kính của mọi người, Sở Hoang lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Anh khẽ gật đầu, đáp lại lời chào hỏi của mọi người.

Ánh mắt anh quét qua đám đông, như thể đang tìm kiếm một nhân vật hoặc sự vật quan trọng.

Khi ánh mắt anh dừng lại ở một nơi nào đó, trong mắt lại lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

"Mọi người đứng dậy đi." Sở Hoang lãnh đạm nói, giọng nói của anh tuy không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền vào tai mỗi người.

Mọi người nghe vậy, đều đứng dậy, nhưng sự kính sợ và sùng bái trong mắt thì không hề giảm bớt.

Hắc Hoàng thấy vậy, cũng vội vàng đi theo, bám sát bên chân Sở Hoang.

"Chủ nhân, bên trong có rất nhiều phù văn cổ xưa đó!" Hắc Hoàng đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói mang theo một tia hưng phấn, "Có phải là thứ mà tôi muốn tìm không?" Sở Hoang mở mắt, lắc đầu nói: "Những phù văn này tuy cổ xưa, nhưng không phải thứ tôi cần.

Tuy nhiên, có thể lưu lại nhiều pháp quyết như vậy, cũng hiếm có." Cuộc đối thoại của họ tuy bình đạm, nhưng lại khiến đám đông xung quanh càng thêm chấn động.

Hơn chục lão đạo sĩ nhìn nhau, đồng loạt tiến lên thi lễ nói: "Tiền bối nếu đã có hứng thú với điều này, không bằng hãy đến xem mật địa của phái chúng tôi.

Có lẽ ở đó sẽ có thứ tiền bối muốn." Sở Hoang nghe vậy khẽ cười, gật đầu nói: "Cũng tốt, vậy đành làm phiền." Nói rồi, anh liền đi theo họ về phía trước.

Diệp Hắc và Hắc Hoàng, tự nhiên cũng lập tức theo sau.

Ánh mắt quét qua xung quanh, Sở Hoang đối với nơi này, lại có chút thất vọng.

Nơi đây tuy ẩn chứa vài phần đạo vận, nhưng đối với Sở Hoang, quá sơ cấp, không đáng để anh nhìn kỹ một cái.

Lúc này, một vị trưởng lão đầu tiên mở miệng, thần sắc cung kính hướng Sở Hoang hành lễ, nói: "Không biết tiền bối có thể ban lời chỉ giáo, giảng giải cho chúng tôi đạo tu hành được không?" Lời này vừa nói ra, các đệ tử Linh Bảo Phái khác cũng đồng loạt phụ họa, đồng thanh cầu xin: "Xin tiền bối không tiếc lời chỉ giáo, chỉ điểm mê tân!" Sở Hoang đứng trên đạo đài, nhìn xuống đám đông bên dưới, thấy từng người thần sắc khẩn thiết.

Trong lòng không khỏi thầm than, Trái Đất trong thời mạt pháp, quả thực gian nan khốn khổ, nhưng cũng chính vì vậy, mới càng hiển lộ sự quý giá và không dễ dàng của tu hành.

Hơi suy nghĩ một lát, Sở Hoang gật đầu, chậm rãi mở miệng nói: "Ký chư vị đã thành tâm cầu giáo như vậy, tôi sẽ giảng một lần nữa về đạo tu hành.

Nhưng xin hãy nhớ kỹ, đạo tu hành nằm ở tâm ngộ, không phải lời nói có thể diễn tả hết.

Những gì tôi giảng, chỉ là một số cảm ngộ và thể hội cá nhân của tôi, hy vọng có thể khai phát được điều gì đó cho các vị." Mọi người nghe vậy, đều túc nhiên kính, ngưng thần tĩnh nghe.

Sở Hoang tiếp tục giảng: "Đạo tu hành, trước hết là tu tâm.

Tâm nếu không định, thì vạn sự khó thành.

Người tu tâm, cần trước tiên trừ bỏ tạp niệm và chấp niệm trong lòng, duy trì một tâm thanh tịnh vô vi.

Như vậy mới có thể động sát huyền bí của thiên địa, cảm ngộ chân lý của đại đạo…" Anh đứng trên đạo đài cao vút, một thân hắc bào như mực, phía sau lại như có tinh thần lấp lánh.

Chương 313

Khi mở miệng giảng kinh, mỗi âm tiết đều tựa như được sinh ra giữa trời đất, ẩn chứa đạo vận vô tận.

Những từ ngữ đó ngưng kết trong không trung, hóa thành từng phù văn vàng rực, lấp lánh thần huy, dường như có thể xuyên thấu bản nguyên vạn vật.

Người của Linh Bảo Phái tụ tập dưới đạo đài, hoặc khoanh chân ngồi, hoặc đứng yên lắng nghe, mỗi người đều bị Sở Hoang giảng kinh hấp dẫn, như si như túy.

Ánh mắt họ tràn ngập kính sợ và khao khát, như thể trong khoảnh khắc đó, họ đã nhìn thấy cánh cửa đại đạo rộng mở, cảm nhận được đạo vận mênh mông vô bờ.

Hắc Hoàng nằm ở một góc đạo đài, đôi mắt chó trừng to tròn, không chớp mắt nhìn chằm chằm Sở Hoang.

Tuy không hiểu rõ những đạo kinh cao siêu đó, nhưng không khí trang nghiêm túc mục đã ảnh hưởng sâu sắc đến nó.

Nó không dám có chút xao động nào, sợ làm phá vỡ sự tĩnh lặng và thần thánh này.

Diệp Hắc càng lắng nghe tỉ mỉ, như thể sợ bỏ lỡ một âm tiết.

Bài giảng cuối cùng cũng kết thúc, Sở Hoang chậm rãi dừng lời, những phù văn vàng rực kia cũng dần tan biến trong không khí.

Ánh mắt anh quét qua đám đông bên dưới, cuối cùng dừng lại trên người chưởng giáo Linh Bảo.

"…Chưởng giáo chân nhân, tôi có một chuyện muốn hỏi." Giọng Sở Hoang bình đạm.

Chưởng giáo Linh Bảo lộ vẻ ngưng trọng, biết rằng chuyện Sở Hoang muốn hỏi nhất định không tầm thường.

Ông ta khẽ gật đầu, ý bảo Sở Hoang tiếp tục.

"Liên quan đến huyết mạch Yêu Thần, không biết chưởng giáo chân nhân đã từng tìm hiểu chưa?" Sở Hoang chậm rãi mở miệng, thốt ra mấy chữ đó.

Chưởng giáo Linh Bảo nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Ông ta trầm mặc một lát, dường như đang sắp xếp suy nghĩ, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Huyết mạch Yêu Thần, là huyết mạch truyền thừa do Tứ Đại Yêu Thần tộc thời thượng cổ để lại.

Tứ Đại Yêu Thần tộc lần lượt là Thiên Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Kỳ Lân tộc và Huyền Vũ tộc.

Mỗi tộc đều sở hữu sức mạnh hủy thiên diệt địa, là bá chủ thời thượng cổ." Nói đến đây, chưởng giáo Linh Bảo dừng lại một chút, dường như đang hồi ức.

Sau đó ông ta tiếp tục nói: "Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, Tứ Đại Yêu Thần tộc dần dần suy tàn, huyết mạch truyền thừa của họ cũng trở nên ngày càng mỏng manh.

Hiện nay, những người có thể thức tỉnh huyết mạch Yêu Thần rất ít ỏi, đa số đều chỉ có thể thức tỉnh một phần lực lượng huyết mạch, hoàn toàn không thể so sánh với Yêu Thần thời thượng cổ." Sở Hoang lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng gật đầu biểu thị đã hiểu.

Hắc Hoàng thì vểnh tai lên, sợ bỏ lỡ bất kỳ tin tức nào.

Tuy không hiểu rõ lắm về chuyện huyết mạch truyền thừa này, nhưng nó có thể cảm nhận được bí mật to lớn ẩn chứa trong đó.

“Vậy thì, hiện nay trên thế gian, có ai thức tỉnh được huyết mạch Yêu Thần hoàn chỉnh không?” Sở Hoang truy vấn.

Có lẽ, anh sẽ tìm thấy một điểm đột phá ẩn giấu trên Trái Đất, chỉ là, tin tức khó cầu!

Chỉ thấy!

Chưởng giáo Linh Bảo lắc đầu, thở dài nói: “Khó lắm!

Muốn thức tỉnh huyết mạch Yêu Thần hoàn chỉnh, không chỉ cần sở hữu huyết mạch truyền thừa thuần khiết, mà còn cần trải qua vô số tôi luyện và khảo nghiệm.

Người như vậy, e rằng mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện.” Sở Hoang tiếp tục truy vấn, nhưng đáng tiếc, nội dung chưởng giáo biết cũng không nhiều.

Bất đắc dĩ, Sở Hoang đành dẫn Diệp Hắc và Hắc Hoàng đi trước.

“Tộc trưởng, theo tôi thấy, có lẽ có thể bắt đầu từ thế lực phương Tây.” Diệp Hắc lúc này, đưa ra ý kiến của mình.

Sở Hoang hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Có thể thử xem.” Rồi để Diệp Hắc phụ trách chuyện này, còn mình thì dẫn Hắc Hoàng rời đi.

Rời khỏi mật địa Linh Bảo Phái, một đường hướng bắc, họ đến Trường Bạch Sơn.

Vùng đất nguyên thủy này ẩn chứa vô tận thần bí và nguy hiểm, nhưng Sở Hoang lại không hề sợ hãi, dẫn Hắc Hoàng đi sâu vào trong.

“Chủ nhân, bên trong thật sự có Yêu Thần tộc thượng cổ sao?” Hắc Hoàng có chút căng thẳng hỏi, tuy đã theo Sở Hoang trải qua không ít sóng gió, nhưng đối mặt với sự tồn tại cấp bậc này nó vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

“Chắc là có.” Ánh mắt Sở Hoang sâu thẳm nhìn về phía trước,

“Tôi cảm thấy không xa tôi đâu.” Lời vừa dứt, từ xa liền truyền đến một trận chấn động kịch liệt.

Ánh mắt Sở Hoang ngưng lại, dẫn Hắc Hoàng nhanh chóng tiếp cận.

Chỉ thấy một bóng người có đôi cánh màu xám từ trên trời giáng xuống, toàn thân tỏa ra khí lạnh lẽo thấu xương.

“Người của Đạo Thống phương Tây?” Lông mày Sở Hoang hơi nhíu, Hắc Hoàng thì lập tức cảnh giác nhe răng.

Bóng người kia dường như không chú ý đến sự tồn tại của Sở Hoang và Hắc Hoàng, trực tiếp đáp xuống một khoảng đất trống.

Sở Hoang và Hắc Hoàng nhìn nhau, lặng lẽ tiếp cận.

“Ai?

Vì sao lại ở đây?” Giọng Sở Hoang đột nhiên vang lên bên tai bóng người kia, khiến hắn ta giật mình.

Người kia quay người, lộ ra một khuôn mặt xám trắng vô sắc, đôi mắt lóe lên ánh sáng âm lãnh.

Hắn ta đánh giá Sở Hoang một lượt, dường như không để anh vào mắt: “Ta là sứ giả của Đạo Thống phương Tây, đến đây tìm kiếm một vài thứ.

Ngươi là ai?” “Tôi là ai không quan trọng.” Sở Hoang lãnh đạm nói, “Quan trọng là dường như ngươi không tìm thấy thứ mình muốn.” Trong mắt người kia lóe lên một tia giận dữ: “Vì đã biết mục đích của ta, vậy ngươi nên hiểu rõ hậu quả khi đối đầu với ta.

Không muốn chết thì mau cút đi!” “Cút đi?” Sở Hoang cười khẩy, “Tôi đã đến đây thì không trở về tay không.

Ngược lại, ngươi nên suy nghĩ kỹ xem có muốn đối đầu với tôi

không.” Sắc mặt người kia thay đổi liên tục, cuối cùng hóa thành một tiếng gầm giận dữ: “Tìm chết!” Nói rồi, hắn ta liền lao về phía Sở Hoang, đôi cánh xám trải rộng, sắc bén như lưỡi dao.

Thế nhưng Sở Hoang còn nhanh hơn!

Sở Hoang điểm một ngón tay, người kia liền như bị sét đánh mà bay ngược ra, ngã mạnh xuống đất.

Hắc Hoàng thấy vậy, lập tức xông lên, cắn chặt vào bắp chân người kia, hung hăng xé rách.

“A!” Người kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, cố gắng giãy dụa thoát khỏi sự cắn xé của Hắc Hoàng, nhưng vô ích, răng của Hắc Hoàng dường như có thể cắn nát thép, dù có giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra.

Sở Hoang đi đến trước mặt người kia, nhìn xuống từ trên cao: “Bây giờ, nói cho tôi biết mục đích thật sự của ngươi, cũng như tất cả những gì ngươi biết, mọi chuyện liên quan đến Đạo Thống phương Tây và Yêu Thần tộc.” Trong mắt người kia lóe lên một tia sợ hãi, nhưng cuối cùng đã khuất phục.

Dưới sự bức ép của Sở Hoang, hắn ta đã nói ra tất cả những gì mình biết.

Sở Hoang lắng nghe chăm chú, Hắc Hoàng thì nhả ra, lùi sang một bên, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Ra là vậy.” Sở Hoang gật đầu, “Xem ra chuyến đi Trường Bạch Sơn lần này, không uổng công.” Nói rồi, anh giơ tay vẫy một cái, người kia liền như bông tuyết tan biến trong không trung, không để lại một chút dấu vết nào.

Hắc Hoàng thấy vậy, không khỏi tặc lưỡi, thầm nghĩ thủ đoạn của Chủ nhân thật cao cường.

Dãy núi Trường Bạch, liên miên bất tuyệt, khí thế hùng vĩ, như một con cự long uốn lượn.

Mặc dù là cuối đông đầu xuân, nhưng nơi đây vẫn trắng xóa một màu bạc, tuyết trắng ngút ngàn, thể hiện hết phong cảnh phương bắc.

"Tuyết hải thiên phong, vân đào vạn hác, đỉnh cao nhất nhân gian!" Sở Hoang nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán.

Hắc Hoàng theo chân anh, đôi mắt chó trừng to tròn, hiển nhiên cũng bị cảnh tuyết hùng vĩ làm cho chấn động.

Nó rũ rũ lớp lông tím trên người, nhả ra một hơi khí lạnh, hưng phấn nói: "Chủ nhân, nơi này thật đẹp, còn đẹp hơn những ngọn núi mà chúng ta từng đi!" Sở Hoang khẽ cười, không nói gì, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Đi sâu vào Trường Bạch Sơn, địa thế càng trở nên hiểm trở, những đỉnh tuyết cao vút tận mây, đá núi kỳ dị, đa phần là đá phù màu trắng.

Từng cây tùng cổ thụ ngàn năm thẳng đứng, tương phản với tuyết trắng tạo nên một bức tranh thú vị.

"Địa thế ở đây có chút không đúng." Nhưng đi được một lúc, Hắc Hoàng đột nhiên nhảy dựng lên, "Tôi dường như đã bước vào một đại trận rồi." Nó vốn tinh thông trận pháp, lúc này đã có phát hiện.

Sở Hoang gật đầu đồng ý: "Không sai, là một pháp trận thượng cổ.

Chỉ có phá trận ra, chúng ta mới có thể tiến vào sâu bên trong Trường Bạch Sơn thực sự." Nói rồi, anh nhắm mắt lại, dùng tâm để cảm ứng sự chấn động của pháp trận xung quanh.

Một lát sau, anh mở mắt, chỉ vào một hướng nói: "Đi bên này." Đi

theo hướng Sở Hoang chỉ, chẳng bao lâu sau đã đến một khoảng tuyết địa rộng lớn hơn.

Nơi đây tuyết lông ngỗng bay phấp phới, gió lạnh buốt, toát ra một luồng khí tức cổ xưa và hoang dã.

Khi tiến vào khu vực bí ẩn không người của Trường Bạch Sơn, nơi đây ẩn chứa rất nhiều bí mật và truyền thừa thượng cổ.

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm chấn động trời đất vang lên, làm rung chuyển cả những cây tùng xung quanh, tuyết hoa bay tứ tán.

Hắc Hoàng bị dọa nhảy dựng, vội vàng trốn sau lưng Sở Hoang.

Chỉ thấy một con hổ vằn khổng lồ dài mấy mét từ trong tuyết nhảy ra, trừng đôi mắt to như đồng tiền, hung ác nhìn chằm chằm họ.

Hắc Hoàng thấy vậy, không cam chịu yếu thế gầm lại: “Gâu gâu!

Chương 314

Dám dọa Hắc Hoàng đại gia, chán sống rồi sao!" Sở Hoang cười khẽ, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Hắc Hoàng: "Đừng gây sự." Nói rồi, anh bước lên một bước, đối mặt với con hổ Đông Bắc đó.

Dưới uy áp của anh, con hổ hung mãnh kia chậm rãi cúi đầu, quay người bỏ chạy.

"Ơ, Chủ nhân chưa ra tay mà nó đã chạy rồi?" Hắc Hoàng thấy kỳ lạ.

"Những sinh linh ở đây đều nhiễm linh khí, có một mức độ linh tính nhất định." Sở Hoang giải thích, "Chúng có thể cảm nhận được nguy hiểm và khí tức cường đại, nên đã chọn cách né tránh." Tiếp tục đi về phía trước, chẳng bao lâu sau họ gặp một đàn hổ hoang dã khổng lồ hơn.

Những con hổ hoang dã này dài đến năm sáu mét, nặng hơn nghìn cân, trông vô cùng hung mãnh.

Thế nhưng, trước mặt Sở Hoang, chúng đều tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, thậm chí có chút sợ hãi.

"Xem ra ta đã đến gần mục tiêu rồi." Sở Hoang nhìn về phía một đỉnh tuyết phong nguy nga phía trước, "Nơi đó hẳn là nơi ẩn cư của Thiên Lân tộc." Dưới chân đỉnh tuyết phong, chỉ thấy một miếu sơn thần hùng vĩ đập vào mắt.

Tòa miếu vũ này tuy trải qua bao thăng trầm, nhưng vẫn toát ra một loại khí tức trang nghiêm và thần bí.

Đột nhiên, một con cú mèo khổng lồ từ trong miếu bay ra, tấn công họ.

Hắc Hoàng thấy vậy, vươn mình ra, giao chiến với con cú mèo đó.

Tuy thân hình không đồ sộ bằng đối phương, nhưng động tác lại vô cùng nhanh nhẹn, nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Sở Hoang không ra tay giúp đỡ, chỉ yên lặng quan sát trận chiến này.

Hắc Hoàng đang trong quá trình trưởng thành, đây cũng là cơ hội để nó rèn luyện.

Cuối cùng, Hắc Hoàng đã thành công đánh bại con cú mèo đó, đắc ý quay về bên cạnh Sở Hoang: "Chủ nhân, thấy tôi lợi hại chưa!" Sở Hoang khẽ cười: "Không tệ, có tiến bộ." Tiếp tục tiến lên, nhanh chóng đến nơi ẩn cư của Thiên Lân tộc.

Nơi đây không khí lượn lờ, thụy khí phún trào, hiển nhiên là một phúc địa phong thủy.

Mấy đỉnh tuyết phong nguy nga bao quanh, ở giữa có một đỉnh đặc biệt cao lớn hùng vĩ, dưới chân núi có một cổ động sâu thẳm, tỏa ra khí tức thần bí khó lường.

"Kẻ nào dám xông vào cấm địa, chết!" Một tiếng quát lạnh vang lên, mười mấy tu sĩ mặc giáp vảy từ trong động bước ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm Sở Hoang và những người khác, "Các ngươi là ai?

Dám tự ý xông vào cấm địa của tộc ta!" "Sở Hoang." Anh lãnh đạm tự báo gia môn.

"Chưa từng nghe qua, hãy báo rõ lai lịch và sư thừa, để ta xem thực lực của ngươi!" Những người này có nguồn gốc từ Nguyên Thủy Long Động thần bí, huyết thống tôn quý, trời sinh ngạo cốt, không để ai vào mắt.

"Ta là Thánh Thể Nhân tộc, thực lực này, đủ rồi chứ?" Giọng Sở

Hoang lạnh lùng, mỗi bước anh bước ra, quanh thân liền bùng phát huyết khí hoàng kim bàng bạc, như một ngọn núi nặng nề uy áp cuồn cuộn về phía trước, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Đồng thời, anh đã thức tỉnh nhiều thể chất như Thánh Thể, Thần Long Thể, nhưng xét về lực áp bách, tự nhiên Thánh Thể càng mạnh mẽ hơn.

"Thánh Thể Nhân tộc?

Thật nói khoác không biết ngượng…" Lời của những người kia chưa dứt, liền cảm nhận được luồng khí tức khủng bố như Yêu Thần thượng cổ, toàn thân run rẩy, kinh hãi vạn phần, không tự chủ được mà quỳ rạp xuống đất.

Sở Hoang thần sắc như thường, thu liễm uy thế, dường như hòa làm một với thiên địa tự nhiên, như một cây tùng xanh kiêu hãnh đứng sừng sững trên tuyết địa.

"Chủ nhân, những người này hình như không được thức thời lắm." Hắc Hoàng nhe răng, lộ ra hàm răng sắc bén, trào phúng nói.

Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng, khẽ gật đầu, ý bảo nó bình tĩnh.

"Thánh Thể Nhân tộc…" Những người kia giãy giụa đứng dậy, trong lòng tràn ngập kính sợ và kinh hãi.

Từng nghe truyền thuyết thời thượng cổ, Nhân tộc có một sự tồn tại khủng bố, chính là Thánh Thể.

Nhưng những Thánh Thể này, cuối cùng đều gặp phải bất hạnh.

Chàng thanh niên trước mắt này, dám cuồng vọng như vậy, chẳng lẽ không sợ đi vào vết xe đổ sao?

Họ không dám chậm trễ chút nào, đồng loạt cung thân hành lễ, sau đó nhanh chóng rời đi để bẩm báo.

Chẳng bao lâu, một người đàn ông trung niên từ sâu trong tuyết lĩnh bước ra, tóc trắng như tuyết, phía sau đi theo một nhóm tộc nhân.

Chính là Bá Dật, em trai tộc trưởng Thiên Lân tộc, một cường giả đỉnh cấp đạt đến Bí cảnh Hóa Long.

"Quý khách lâm môn, chưa thể ra xa đón tiếp, thật là thất lễ." Bá Dật chắp tay xin lỗi, thái độ vô cùng khách khí.

Sở Hoang cũng đáp lại bằng lễ số, biểu thị sự mạo muội quấy rầy.

Hắc Hoàng thì đứng bên cạnh anh, ngẩng cao đầu, dáng vẻ kiêu căng không ai bằng.

Bá Dật chú ý đến Hắc Hoàng, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, nhưng không hỏi nhiều, chỉ nhiệt tình mời Sở Hoang vào trong.

Xuyên qua một ngọn núi tuyết khổng lồ, họ đến một động phủ ẩn sâu trong lòng núi.

Vừa bước vào, Sở Hoang liền cảm nhận được một luồng khí tức cường đại.

Tiếp tục đi về phía trước, vài chục trượng sau, một không gian rộng lớn đập vào mắt.

Chỉ thấy một con thiên xà khổng lồ cuộn mình thành núi, chiếm trọn cả không gian.

Nó há to miệng, nhìn xuống phía dưới, tỏa ra uy áp như thần ma.

"Di vật của tiên tổ tộc ta." Bá Dật giới thiệu.

Sở Hoang gật đầu tỏ ý đã hiểu, trong lòng lại thầm kinh thán.

Con thiên xà này dù chỉ là lột xác, nhưng vẫn tỏa ra từng luồng thánh uy, có thể thấy sự cường đại khi còn sống của nó.

Nhưng, loại khí tức này, hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến Sở

Hoang, thần sắc anh như thường, tiếp tục đi về phía trước.

Hắc Hoàng cũng theo sát phía sau, dưới sự bảo hộ của Sở Hoang, không hề sợ hãi chút nào.

“Chủ nhân, nơi này không tệ, chúng ta có nên ở lại vài ngày không?” Hắc Hoàng nửa đùa nửa thật nói.

Sở Hoang liếc nhìn nó, lãnh đạm nói: “Nếu thích, tự nhiên có thể.” Bá Dật nghe cuộc đối thoại của họ, trong lòng thầm kinh ngạc.

Vốn định dùng di vật của tổ tiên để dằn mặt Sở Hoang, không ngờ đối phương lại bình tĩnh như vậy, thậm chí còn có tâm trạng nói đùa.

Hắn ta hiểu sâu sắc rằng, chàng thanh niên tự xưng là Thánh Thể Nhân tộc này, tuyệt đối không phải người thường.

Tiếp tục đi về phía trước, họ tiến vào đại sảnh được xây bằng băng tinh vạn năm không hóa.

Khí lạnh buốt tỏa ra tứ phía, nhưng lại không thể xâm nhập vào cơ thể Sở Hoang và Hắc Hoàng.

“Quý khách, xin mời.” Bá Dật chắp tay nói, thái độ cung kính hơn trước rất nhiều.

Sở Hoang liếc nhìn hắn ta, lãnh đạm nói: “Không cần đa lễ, tôi đến đây có một số chuyện muốn tìm hiểu.” Bá Dật gật đầu khom lưng, mời Sở Hoang ngồi xuống, và sai người dâng trà nước.

Trong lòng thầm kinh ngạc, chàng thanh niên tự xưng là Thánh Thể Nhân tộc này, không chỉ thực lực sâu không lường được, khí độ phi phàm, hoàn toàn không giống một tán tu.

“Không biết tiền bối muốn tìm hiểu chuyện gì?

Chỉ cần tôi biết, nhất định sẽ nói hết.” Bá Dật cẩn thận hỏi.

Sở Hoang nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Chuyện Cửu Long

Kéo Quan năm xưa, đã từng tra ra manh mối nào chưa?" Lúc này, anh định bắt đầu từ Cửu Long Kéo Quan để điều tra những người liên quan, có lẽ có thể tìm thấy manh mối của Yêu Thần tộc, giải mã bí ẩn của Trái Đất.

Bá Dật nghe vậy, thần sắc lập tức biến đổi.

Hắn ta biết rõ mức độ nghiêm trọng của sự kiện Cửu Long Kéo Quan, năm xưa thậm chí đã thu hút sự chú ý của các đại thần thông giả.

Hắn ta do dự một lúc, rồi mới nói: "Tôi quả thực đã điều tra được một số manh mối, nhưng trong đó liên quan đến một số thế lực lớn, Thiên Lân tộc chúng tôi cũng không dám tùy tiện chọc vào." Sở Hoang lông mày hơi nhướng, nói: "Ồ?

Liên quan đến những thế lực lớn nào?" Bá Dật ấp úng nói: "Trong đó có một gia tộc họ Bàng, nghi ngờ có huyết mạch Yêu Thần thượng cổ.

Năm xưa Vạn Yêu Cốc hành động nhanh nhất, cũng có người tiến vào Bàng gia, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả gì." Sở Hoang trong lòng khẽ động, Bàng gia?

Quả nhiên có liên quan đến Bàng Bác.

Bên ngoài anh vẫn giữ vẻ mặt không đổi, tiếp tục hỏi: "Vậy Vạn Yêu Cốc lại là thần thánh phương nào?" Bá Dật giải thích: "Vạn Yêu Cốc là một trong những đạo thống Yêu Thần thượng cổ, thực lực cực kỳ cường đại.

Hành sự quỷ bí, vẫn luôn âm thầm thao túng nhiều chuyện." Sở Hoang gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Trong lòng anh đã có kế hoạch, sẽ tìm hiểu sâu hơn về Vạn Yêu Cốc này.

Nhưng trước đó, có một chuyện phải làm.

“Bá Dật, tôi thấy động phủ này không tệ, không biết có thể mượn ở vài ngày không?” Sở Hoang đột nhiên hỏi.

Bá Dật ngây người, không ngờ Sở Hoang lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Trong lòng tuy có chút không muốn, nhưng lại không dám từ chối.

Dù sao thực lực của Sở Hoang ở đó, vạn nhất chọc giận anh, e rằng toàn bộ Thiên Lân tộc đều sẽ gặp tai ương.

Chương 315

"Đương nhiên có thể, Sở tiền bối muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu." Bá Dật miễn cưỡng cười nói.

Sở Hoang hài lòng gật đầu, nói: "Vậy đa tạ." Nói rồi, anh đi về phía sâu trong động phủ.

Hắc Hoàng thấy vậy, vội vàng đi theo.

Cứ như vậy vài ngày, Sở Hoang ở lại động phủ của Thiên Lân tộc.

Thiên Lân tộc, cũng có vài phần liên hệ với Yêu Thần tộc, anh muốn nhân cơ hội này, chờ đợi thời cơ.

Hắc Hoàng cũng không nhàn rỗi, cả ngày quanh quẩn trong động phủ, khiến những tộc nhân Thiên Lân tộc tức giận mà không dám nói gì.

Sau đó, một ngày, Bá Dật đột nhiên tìm Sở Hoang, thần sắc ngưng trọng nói: "Sở tiền bối, có một chuyện tôi muốn nhờ ngài giúp." Sở Hoang liếc nhìn hắn ta, nói: "Chuyện gì?" Bá Dật hít một hơi thật sâu, nói: "Tôi đã phát hiện một gốc Tổ Sâm, xin ngài ra tay giúp đỡ, bắt lấy gốc bán thần dược đó." Hắn ta kể chi tiết mọi chuyện từ đầu đến cuối, cuối cùng nhấn mạnh: "Chỉ cần có thể thành công bắt được Tổ Sâm, tôi nguyện ý tặng ngài nửa gốc làm thù lao." Sở Hoang nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Đối với linh dược tự nhiên anh cũng có hứng thú nồng hậu, một gốc Tổ Sâm có thể sánh ngang bán thần dược, càng khiến anh động lòng không thôi.

Nhưng trên bề mặt anh vẫn giữ bình tĩnh, lãnh đạm nói: "Được

rồi, tôi đồng ý." Nói rồi, anh đứng dậy, đi ra ngoài động phủ.

Hắc Hoàng thấy vậy, cũng vội vàng đi theo.

Bá Dật thấy vậy mừng rỡ, vội vàng dẫn đường phía trước.

Một nhóm người tiến vào trong tuyết lĩnh mênh mông, dưới sự dẫn dắt của Bá Dật, tiềm hành mấy trăm dặm, cuối cùng cũng đến nơi gốc Tổ Sâm xuất hiện.

Thế nhưng, trong khi tiến bước, bóng dáng Bá Dật đột nhiên tan biến như khói sương, trên tuyết nguyên mênh mông, chỉ còn lại Sở Hoang và Hắc Hoàng.

Sắc mặt Hắc Hoàng tò mò, nói: "Tôi ngửi thấy hương thơm thanh mát của Tổ Sâm, say lòng người, chẳng lẽ chúng ta đã bước vào cấm địa nơi nó xuất hiện?" Sở Hoang lãnh đạm cười, nói: "Đúng là cấm địa, nhưng không phải vì Tổ Sâm.

Bá Dật cuối cùng cũng không chịu nổi lòng tham, ra tay với tôi rồi." "Nơi này bố trí sát trận cổ xưa, uy lực đủ để vây khốn một phương Thánh Chủ, ngay cả Trảm Đạo giả, chỉ cần sơ suất cũng có thể vẫn lạc." Giọng Sở Hoang vẫn bình tĩnh.

"Chủ nhân, tên khốn này dám bất lợi với ngài, để tôi đi thu thập hắn!" Hắc Hoàng tức giận gào thét.

Sở Hoang khẽ lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm quét qua núi rừng, "Không đáng để ra tay, trước tiên tìm Tổ Sâm đã." Mấy chục dặm ngoài, trong một khu rừng nguyên thủy rậm rạp, Bá Dật và một nhóm yêu tu mặc giáp vảy, sát khí đằng đằng đang tụ tập.

"Xác định, hắn ta thật sự là Thánh Thể Nhân tộc?" Có người run rẩy hỏi, giọng nói tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

"Không sai, ta sẽ dẫn hắn ta vào trong cổ trận, nhất định có thể giết chết hắn, lúc đó, tất cả mọi thứ trên người hắn, đều thuộc về ta!"

Một người khác mở miệng, trong giọng nói mang theo sự hưng phấn khó che giấu.

"Thế nhưng tu vi của người đó sâu không lường được, một khi thoát khốn, nhất định sẽ gây ra đại họa." Một vị yêu tu trung niên, tóc đen như thác, trầm giọng nói.

"Sát trận đó một khi khởi động, đủ để nghiền nát đại thần thông giả thượng cổ, huống chi người đời nay." Bá Dật lãnh đạm nói.

"Dù vậy, hành động này vẫn có vẻ mạo hiểm.

Vạn nhất thất thủ, hậu quả không thể lường trước." Một yêu tu khác nhắc nhở.

Cùng lúc đó, trong sát trận Sở Hoang lại tỏ ra bình tĩnh không hề vội vã.

"Chủ nhân, yêu nghiệt này dám bố trí sát trận như vậy, thật sự chán sống rồi!" Hắc Hoàng lầm bầm nói, giọng điệu tràn đầy khinh thường.

Sở Hoang khẽ cười, nói: "Không sao, đã ra tay, liền phải gánh chịu hậu quả." Tâm tư của anh, vẫn tập trung vào Tổ Sâm.

Suốt dọc đường, anh đã phát hiện vài hố sâm, linh tính của gốc Trường Bạch Tổ Sâm đó mạnh đến mức khiến mọi người phải kinh ngạc.

Lông mày Sở Hoang hơi nhíu, cảm nhận được sự bất phàm của gốc Tổ Sâm này, muốn bắt giữ nó không hề dễ dàng.

Thế nhưng, Sở Hoang không hề từ bỏ.

Anh thi triển Nguyên Thiên Câu Cấm Thần Thuật, mặt đất dường như đang run rẩy dưới chân anh.

Những ngọn núi rung chuyển, tuyết lở liên tục, thanh thế hùng vĩ

đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Hắc Hoàng đứng bên cạnh nhìn, trong mắt lóe lên ánh sáng sùng bái.

Dưới sự cảm ứng của Sở Hoang, cuối cùng anh đã phát hiện ra tung tích của Tổ Sâm.

Đó là một khối ánh sáng rực rỡ, ẩn chứa sinh mệnh lực kinh người.

Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia kiên định, thân hình anh chợt lóe lên, biến mất trên mặt đất.

Sâu trong địa mạch, Sở Hoang truy đuổi gốc Tổ Sâm đó.

Trình độ Nguyên Thuật của anh đã đạt đến một cảnh giới kinh người, gần như có thể sánh ngang với Nguyên Thiên Sư.

Hắc Hoàng cũng theo sát phía sau, bảo vệ phía sau cho Chủ nhân.

Sau một hồi nỗ lực, Sở Hoang cuối cùng cũng bắt được Tổ Sâm.

"Đến lúc phá vỡ trận pháp rồi." Sở Hoang thu Tổ Sâm, lãnh đạm nói.

Ngay sau đó, anh chỉ điểm một ngón tay, toàn bộ trận pháp chấn động kịch liệt, trong khoảnh khắc liền sụp đổ tan rã!

Bá Dật và những cường giả Thiên Lân tộc dẫn đầu xông ra, thấy Sở Hoang an nhiên vô sự trở về, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

"…Sống sót!" Bá Dật kinh hô, giọng nói tràn ngập sự sợ hãi và không cam lòng.

Sở Hoang lạnh lùng nhìn hắn ta, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, "Ngươi nghĩ dựa vào một sát trận thượng cổ có thể vây khốn ta sao?

Thật nực cười vô cùng!" "Tôi…" Bá Dật và những người khác bị

khí thế của Sở Hoang trấn áp, không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

"Nếu đã thích tập kích, vậy thì hãy nếm thử tư vị đó!" Giọng Sở Hoang lạnh lùng và kiên định.

Anh bước ra một bước, sát ý lan tràn khắp bốn phía.

Trên đỉnh núi tuyết liên miên, thân ảnh Sở Hoang sừng sững, như một ngọn núi không thể lay chuyển.

Ánh mắt anh sâu thẳm, nhìn xuống hàng loạt xương cốt và tuyết đỏ tươi dưới chân, đây đều là thảm trạng của yêu binh Thiên Lân tộc.

"Chủ nhân, yêu nghiệt này dám mạo phạm uy nghiêm của ngài, thật sự đáng chết vạn lần!" Hắc Hoàng nhe răng nanh, hung tợn lộ rõ.

Sở Hoang không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Ánh mắt anh chuyển sang Nguyên Thủy Long Động phía trước, nơi thụy quang rực rỡ, dường như ẩn chứa vô tận huyền bí.

Anh bước ra một bước, đất rung núi chuyển, dường như toàn bộ ngọn núi tuyết đều đang run rẩy dưới chân anh.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến mấy tiếng gầm giận dữ, mấy đạo thân ảnh như tia chớp xông đến.

"Ai dám làm càn ở thánh địa Thiên Lân tộc ta!" Hai người đàn ông gầm lên, trên người đầy vẻ dã tính, ánh mắt sắc như dao.

Họ mặc áo choàng dài cổ xưa, đầu tết bím tóc dài, hiển nhiên là hộ pháp của cổ tộc Trường Bạch Sơn.

Hắc Hoàng khinh thường gầm mấy tiếng, trào phúng nói: "Chỉ là hai con kiến hôi, cũng dám hỗn xược trước mặt Chủ nhân!" Lông mày Sở Hoang hơi nhíu, ánh mắt lạnh lẽo quét qua hai người.

Không nói thừa, sức mạnh Chuẩn Đế khủng bố cuồn cuộn về phía họ.

“Phốc phốc!” Hai tiếng khẽ vang lên, trán của hai hộ pháp nhân lập tức nổ tung, máu tươi văng tứ phía, họ trừng lớn mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi mà ngã xuống tuyết địa.

Những yêu binh yêu tướng xung quanh thấy vậy, từng tên một đều sợ hãi hồn phi phách tán, không còn ai dám tiến lên một bước nữa.

Lúc này, từ trong Nguyên Thủy Long Động truyền ra một tiếng thở dài, một con lão thiên xà chống gậy chậm rãi bước ra.

Gầy gò xương xẩu, nhưng ánh mắt lại vô cùng sâu thẳm.

“Đạo hữu xin cao sĩ quý thủ.” Lão thiên xà cung thân thi lễ, khổ sở cầu xin.

Sở Hoang mặt không biểu cảm nhìn ông ta, lãnh đạm nói: “Tôi vốn không muốn giết chóc nhiều, nhưng người của ngươi lại có sát ý nồng đậm với tôi.” “Họ không hiểu chuyện, xin đạo hữu tha thứ.” Lão thiên xà vội vàng giải thích, đồng thời quay người quát đám yêu binh yêu tướng kia: “Mau xin lỗi tiền bối!” Đám yêu quái đều quỳ rạp xuống đất, miệng kêu xin tha mạng.

Sở Hoang lại không hề lay động, thần niệm cảm ứng rõ ràng, vẫn có mấy đạo sát ý khóa chặt trên người anh.

Ánh mắt lạnh đi, anh lại một lần nữa ra tay.

“Phốc phốc phốc!” Sau mấy tiếng trầm đục, những yêu binh ôm lòng sát ý kia đều ngã xuống đất mà chết.

Trán của họ cũng đồng dạng nổ tung, chết trong thảm khốc vô cùng.

“Thiên Lân tộc nếu không diệt tộc, phong sơn ngàn năm, không được ra ngoài.” Sở Hoang lãnh đạm nói, như thể đang tuyên bố một phán quyết không thể nghi ngờ.

Lão thiên xà và Bá Dật cùng những người khác nhìn nhau, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Họ biết, chàng thanh niên trước mắt này thực lực sâu không lường được, căn bản không thể chống lại anh.

“Đa tạ tiền bối không giết chi ân.” Lão thiên xà run rẩy nói, đồng thời cúi đầu thật sâu.

Các thành viên Thiên Lân tộc khác cũng đồng loạt theo sau hành lễ, cảm tạ ân tha thứ của Sở Hoang.

Chương 316

Lão thiên xà hơi trầm ngâm, nghiến răng nói: "Tiền bối, đạo hạnh của chúng tôi còn nông cạn, e rằng không thể phong sơn được vững chắc.

Nếu có kẻ thù lợi dụng sơ hở tiến vào, chúng tôi e rằng khó lòng chống đỡ." Sở Hoang nghe vậy, hiểu rằng Thiên Lân tộc đang bày tỏ quyết tâm của họ.

"Chủ nhân, Thiên Lân tộc này cũng biết thời vụ đấy." Hắc Hoàng thấp giọng nói, trong giọng điệu mang theo vài phần châm chọc.

Sở Hoang không đáp lại lời Hắc Hoàng, cất bước đi về phía Nguyên Thủy Long Động.

Trong động tiên quang rực rỡ, thụy khí lượn lờ, cổ động sâu thẳm, những dấu vết thời gian để lại nói lên sự cổ xưa và thần bí.

Vừa vào động, Sở Hoang liền nhìn thấy hai bồ đoàn cũ kỹ, phía trên dao động đạo ngân yếu ớt.

Lông mày anh hơi nhướng, lộ ra vài phần dị sắc, nói: "Hai người ngồi thiền trên bồ đoàn, đã đi đâu rồi?" Những người Thiên Lân tộc nghe vậy, đều lộ ra vẻ căng thẳng.

Lão thiên xà vội vàng tiến lên giải thích: "Hai vị hộ đạo nhân của Nguyên Thủy Long Động, đã trăm năm chưa từng quay về." Sở Hoang khẽ gật đầu, biểu thị đã hiểu.

Thần thức của anh như thủy triều dâng trào, động sát mọi thứ xung quanh.

Là một Chuẩn Đế, thần thức của anh mạnh mẽ đến mức không ai sánh kịp, bất kỳ bí mật nào cũng không có chỗ ẩn nấp.

“Hóa ra là người cổ đại ngàn năm trước.” Sở Hoang tự lẩm bẩm, cảm nhận được khí tức còn sót lại trên bồ đoàn có liên quan đến ngàn năm trước.

Hắc Hoàng xúm lại gần, tò mò đánh giá bồ đoàn: “Chủ nhân, hai lão già cổ hủ này đạo hạnh không thấp đâu, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng, khóe miệng cong lên một nụ cười khinh miệt: “Đạo hạnh không thấp?

Không phải như vậy đâu.” Nói rồi, anh tiếp tục đi sâu vào cổ động.

Tương truyền nơi đây từng là nơi bế quan của Thánh Hoàng thượng cổ, một khi bế quan liền kéo dài mấy trăm năm.

Sở Hoang đối với điều này khá cảm thấy hứng thú, muốn tìm kiếm dấu vết mà vị Thánh Hoàng đó để lại.

Một thạch thất sâu nhất đã thu hút sự chú ý của Sở Hoang.

Thạch thất này khô ráo sạch sẽ, đơn sơ đến mức không có bất kỳ vật bày trí nào.

Thế nhưng Sở Hoang lại một cái nhìn đã nhận ra sự bất phàm của nó.

Anh bước lớn vào trong thạch thất, hỏi lão thiên xà nơi đây có gì đặc biệt.

Lão thiên xà cung kính trả lời: “Đây là nơi thủy tổ yêu thần tộc chúng tôi tọa quan.

Người thường xuyên bế quan ở đây mấy trăm năm, không ai dám đến gần quấy rầy.” Sở Hoang gật đầu biểu thị đã hiểu, và hỏi về tung tích của thủy tổ thiên xà.

Lão thiên xà khẽ thở dài giải thích: “Từ khi tinh khí thiên địa cạn

kiệt và tu hành trở nên ngày càng gian nan, thủy tổ từ thời thượng cổ đã thấy hậu thế bất lợi cho tu hành, khó có thể chứng đạo, hai nghìn năm trước liền rời khỏi nhân gian." Nghe lời này, Sở Hoang không nói nhiều, chỉ im lặng cảm ứng khí tức trong thạch thất.

Anh phát hiện trong thạch thất không hề có yêu khí tồn tại, ngược lại rất bình hòa, không vướng bụi trần, đặc biệt, khiến anh càng thêm hứng thú với thạch thất này.

"Theo lời truyền lại từ thời thượng cổ, từng có một vị Thánh Hoàng bế quan ở đây, sau khi rời đi ngàn năm, thủy tổ tộc chúng tôi mới tìm thấy nơi này." Lão thiên xà lại một lần nữa mở lời, giải thích cho Sở Hoang về lịch sử của thạch thất.

Sở Hoang nghe vậy, khẽ gật đầu, biểu thị sự đồng tình, và ý bảo lão thiên xà cùng những người khác rời đi.

Anh muốn một mình bế quan ở đây một thời gian, lão thiên xà và những người khác tuy trong lòng không cam, nhưng cũng không dám làm trái ý nguyện của Sở Hoang, chỉ có thể bất đắc dĩ rút lui.

Sở Hoang khoanh chân ngồi trong thạch thất, nhắm đôi mắt lại bắt đầu yên lặng cảm ngộ đạo vận xung quanh, Hắc Hoàng thì ngoan ngoãn nằm bên chân anh, đôi mắt chó thỉnh thoảng liếc nhìn Sở Hoang, tràn ngập sự kính sợ.

Thời gian như nước chảy trôi đi, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Sở Hoang vẫn không hề di chuyển nửa bước, như thể đã hòa làm một với thạch thất, cảm ngộ huyền bí trong đó.

Cuối cùng, sau nửa tháng, Sở Hoang mở đôi mắt, trong mắt anh lóe lên ánh sáng rực rỡ, như thể đã nhìn xuyên qua vạn cổ thời không.

"Nhập thạch tam trượng, hữu nhất phúc thạch đồ!" Sở Hoang khẽ

tự lẩm bẩm, trên mặt lộ ra một tia kinh dị.

Hắc Hoàng nghe vậy cũng xúm lại gần, tò mò đánh giá bức tường đá: "Chủ nhân, thạch đồ có gì đặc biệt?" Sở Hoang không lập tức trả lời câu hỏi của Hắc Hoàng, lại một lần nữa nhắm đôi mắt, bắt đầu tỉ mỉ cảm ngộ huyền bí trong thạch đồ, anh biết thạch đồ này không hề tầm thường, có thể là truyền thừa mà Thánh Hoàng thượng cổ để lại.

Sau một hồi cảm ngộ tỉ mỉ, Sở Hoang cuối cùng cũng hiểu được huyền bí của thạch đồ, trong lòng chấn động vô cùng, một "bức họa cơ duyên thành tiên"!

Anh không ngờ, trong Nguyên Thủy Long Động, lại có thể gặp được cơ duyên nghịch thiên như vậy, quả thực nằm ngoài dự liệu của anh, khiến anh trong lòng kích động không thôi.

Bức họa này có thể là do một vị Đại Thánh để lại, bất kể là thủy tổ thiên xà, hay Thánh Hoàng thượng cổ đều là những nhân vật bất phàm, những thứ để lại nhất định không tầm thường.

Dù sao, đó là sự tồn tại sinh ra trong thời mạt pháp.

"Trái Đất, quả nhiên phi thường bất phàm." Sở Hoang thầm nghĩ trong lòng.

Anh bắt đầu tỉ mỉ quan sát từng chi tiết trong thạch đồ, muốn ghi nhớ bức họa này thật chặt trong lòng.

Hắc Hoàng đứng một bên thấy vậy, cũng không khỏi tặc lưỡi không ngừng, theo Sở Hoang nhiều năm, nó hiểu sâu sắc tầm nhìn và kiến thức của Chủ nhân phi phàm thoát tục đến mức nào, thứ có thể khiến Chủ nhân coi trọng đến vậy, nhất định không tầm thường.

Nó cũng trừng lớn đôi mắt chó, tỉ mỉ quan sát thạch đồ, muốn từ đó lĩnh ngộ được một số huyền bí.

Thế nhưng, dù cố gắng thế nào, nó vẫn không thể nhìn rõ được

chân ý trong thạch đồ, khiến nó không khỏi có chút tự ti.

"Chủ nhân, bản đồ đá quá cao thâm khó lường, e rằng tôi khó mà lĩnh ngộ được huyền bí trong đó." Hắc Hoàng bất lực thở dài nói.

Sở Hoang nghe vậy, liếc Hắc Hoàng một cái, thản nhiên nói: "Không cần tự ti, mỗi người đều có cơ duyên và tạo hóa của riêng mình.

Dù bản đồ tuy sâu xa vô cùng, nhưng không có nghĩa là không thể lĩnh ngộ được thứ gì từ nó.

Chỉ cần cố gắng tu luyện, rồi sẽ có ngày tìm được con đường." Hắc Hoàng nghe vậy lập tức tinh thần chấn động.

"Đa tạ chủ nhân đã chỉ điểm." Nó vội vàng nói.

Sở Hoang nhàn nhạt gật đầu.

Ngay sau đó, anh đứng dậy nói: "Mấy thứ ở đây tôi đã xem gần xong rồi, chúng ta đi trạm tiếp theo." Hắc Hoàng trong lòng tò mò, nhưng lại thấy Sở Hoang trực tiếp vươn tay ra, xé rách hư không.

Phía bên kia hư không là một vùng núi non trùng điệp.

Một người một chó, một bước đạp ra, liền đi vào trong đó.

Sở Hoang ánh mắt sắc bén, nhìn về phía xa, thấy một bóng người đang nhanh chóng xuyên qua dãy núi.

Anh khẽ nhảy một cái, như chim ưng vút lên trời, không một tiếng động đuổi theo.

"Chủ nhân, người càng ngày càng nhanh rồi!" Hắc Hoàng nịnh hót nói.

Cách đó vài dặm, một quái nhân thân hình cao lớn, toàn thân phủ đầy lông dài, lọt vào tầm mắt của anh.

Sở Hoang đứng lơ lửng giữa không trung, khí thế như cầu vồng, tên quái nhân vừa thấy liền sợ đến hồn bay phách lạc, 'phịch' một tiếng quỳ sụp xuống đất.

“Đại tiên tha mạng!

Tiểu nhân không có ác ý, chỉ là không cẩn thận bị loài người bắt gặp.” Tên quái nhân run rẩy cầu xin.

Sở Hoang khẽ mỉm cười, nhìn thấu chân thân của quái nhân, chỉ là một con vượn nhỏ chưa hóa hình hoàn toàn.

“Ngươi từ đâu đến?” Sở Hoang giọng nói lạnh nhạt mà uy nghiêm.

“Bẩm đại tiên, tiểu nhân từ Vạn Yêu Cốc, ngẫu nhiên đi ra chơi đùa, không cẩn thận lạc vào Thần Nông Giá.” Tiểu yêu vượn run rẩy trả lời.

Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia tinh quang, nói: “Vạn Yêu Cốc?

Tôi đang định đến đó, đã vậy thì ngươi dẫn đường đi.” Tiểu yêu vượn như được đại xá, vội vàng gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng!

Tiểu nhân sẽ dẫn đường cho ngài ~” Xuyên qua các ngọn núi, dọc đường trên những vách đá cheo leo không người, có rất nhiều quan tài đá huyền bí.

Anh khẽ nhướn mày, lộ ra vài phần hứng thú.

“Yêu quái Vạn Yêu Cốc các ngươi có từng mở những quan tài đá này chưa?” Sở Hoang tùy ý hỏi.

Tiểu yêu vượn sợ hãi run rẩy: “Bẩm đại tiên, yêu quái Vạn Yêu Cốc chúng tôi từ trước đến nay không dám tự tiện mở những quan tài đá này.

Truyền rằng có một vị Cốc chủ tiền bối vì tò mò đã mở rất nhiều quan tài đá, cuối cùng lại chết một cách khó hiểu.” Sở Hoang nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười khinh thường, nói: “Yêu quái mà cũng sợ mấy thứ này sao?” Không lâu sau, xuyên qua trùng trùng điệp điệp núi rừng, cuối cùng đã đến lối vào Vạn Yêu Cốc.

Chỉ thấy vách núi cổ sừng sững, cây cổ thụ vươn tận trời, tiếng vượn hót hổ gầm không ngừng bên tai.

Nơi đây dường như tách biệt với thế giới, tràn ngập khí tức nguyên thủy và thần bí.

“Vạn Yêu Cốc, quả nhiên danh bất hư truyền.” Sở Hoang nhàn nhạt đánh giá.

Đứng ở lối vào Vạn Yêu Cốc, anh một thân hắc bào như mực, khí thế như vực sâu, khó dò.

Hắc Hoàng ngẩng đầu, nhìn lá cờ lớn của Vạn Yêu Cốc đang phần phật bay, khẽ nói: “Chủ nhân, nơi này yêu khí ngút trời a!” Sở Hoang nhàn nhạt cười, nói: “Yêu thì sao?

Ta đến đây, chỉ vì cầu chân lý.” Lời còn chưa dứt, trong Vạn Yêu Cốc cổ nhạc vang lên, một đám đại yêu nghênh đón.

Chương 317

Con khỉ dẫn đầu, miệng lôi công, mắt hỏa nhãn kim tinh, có hình dáng tương tự kinh người với một nhân vật nào đó trong ký ức của Sở Hoang.

"Quý khách lâm môn, Vạn Yêu Cốc bỗng chốc rạng rỡ." Con khỉ mở miệng, giọng nói vang dội, chấn động tứ phương.

Sở Hoang nhướn mày: "Vạn Yêu Cốc Tam Cốc Chủ?" "Chính là tôi." Con khỉ gật đầu, "Tại hạ Tôn Ngộ Không, bái kiến tiền bối." Có thể thấy, thực lực của Sở Hoang không thể tưởng tượng được.

Sở Hoang không đáp lại lời chào hỏi, thẳng thắn hỏi: "Ta hỏi, chuyện cửu long kéo quan năm đó, Vạn Yêu Cốc các ngươi có tham gia không?" Tôn Ngộ Không sắc mặt nghiêm túc: "Tiền bối minh xét, chuyện năm đó, Vạn Yêu Cốc quả thật có hành động.

Nhưng xin tiền bối cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không làm bất cứ chuyện thương thiên hại lý nào." Sở Hoang ngẩng đầu, ánh mắt như ngọn đuốc: "Được, ta tạm tin.

Không, ta có một vấn đề muốn hỏi." "Tiền bối cứ việc nói." "Chuyện Xích Tùng Tử, Vạn Yêu Cốc các ngươi biết bao nhiêu?" Sở Hoang chậm rãi mở miệng, mỗi chữ đều nặng ngàn cân.

Tôn Ngộ Không sắc mặt nghiêm lại: "Tiền bối cũng biết Xích Tùng Tử?

Chuyện này nói ra thì dài, Vạn Yêu Cốc chúng tôi quả thật nắm giữ một vài bí mật liên quan đến Xích Tùng Tử.

Nhưng..." "Nhưng gì?" Sở Hoang nhíu mày, không giận mà uy.

"Nhưng những bí mật này đều được cất giấu trong các cổ tịch

trong cốc, tôi không thể nói hết cho tiền bối biết được." Tôn Ngộ Không có chút khó xử nói, "Nhưng nếu tiền bối có hứng thú, tôi có thể đưa tiền bối đi tra duyệt những cổ tịch đó." Sở Hoang gật đầu: "Được, vậy làm phiền ngươi." Nói rồi, anh xoay người đi vào trong cốc, Hắc Hoàng theo sát phía sau, không rời nửa bước.

"Mời tiền bối." Dưới sự dẫn dắt của Tôn Ngộ Không, Sở Hoang đã đến nơi cất giấu sách của Vạn Yêu Cốc.

Nơi đây tràn ngập khí tức cổ xưa và thần bí, từng hàng giá sách bày đầy các loại cổ tịch và ngọc giản.

Ánh mắt Sở Hoang lướt qua các giá sách, cuối cùng dừng lại trên một cuốn cổ tịch đã úa vàng.

Anh vươn tay lấy xuống, mở ra xem, trên đó ghi lại bí mật liên quan đến Xích Tùng Tử và bản đồ cơ duyên thành tiên.

Trong lòng anh khẽ động, những bí mật này trùng khớp với những manh mối anh đã có được ở những nơi khác!

Xem ra, không còn xa nữa là có thể vén màn bí mật tối hậu của thành tiên rồi.

Ở một bên, có vài khối ngọc cổ màu sắc ảm đạm, những khối ngọc này tuy đã mất đi vẻ hào nhoáng ngày xưa, nhưng lại toát ra một luồng khí tức ấm áp tinh tế.

Ngọc thư thượng cổ, mỗi khối đều ẩn chứa giá trị không thể lường trước.

"Chủ nhân, trên mấy khối ngọc cổ này hình như có chữ." Hắc Hoàng tò mò tiến đến gần, trong mắt chó lóe lên ánh sáng hưng phấn.

Sở Hoang khẽ gật đầu, xoay khối ngọc dưới ánh nắng, chỉ thấy trên đó khắc đầy những chữ giáp cốt văn dày đặc, khó hiểu.

Nhưng, đối với Sở Hoang, điều đó cũng không phải là chuyện khó khăn.

"Địa tiên..." Sở Hoang trong lòng khẽ động, những ngọc cổ này, đều ghi chép nội dung liên quan đến địa tiên.

Những khối ngọc cổ này, tổng cộng có sáu khối, được các đời Cốc chủ Vạn Yêu Cốc tốn vô tận tinh lực tìm thấy từ những quan tài đá thượng cổ.

Trong đó, hai khối cổ xưa nhất còn do thượng cổ yêu thần tự mình tìm được, cực kỳ trân quý.

"Vạn Yêu Cốc đúng là cố chấp, các đời Cốc chủ đều truy tìm bí mật này." Sở Hoang cười như không cười, nhàn nhạt nói.

Lúc này, Hắc Hoàng đột nhiên gào lên một tiếng, toàn thân lông đen dựng đứng, nói: "Chủ nhân, tôi cảm ứng được một luồng yêu khí cường đại đang đến gần!" Sở Hoang nhíu mày, thu cổ tịch lại: "Ồ?

Xem ra Đại Cốc Chủ và Nhị Cốc Chủ của Vạn Yêu Cốc đã về.

Đi thôi, ta đi gặp bọn họ." Nói rồi, anh sải bước đi ra ngoài cốc, Hắc Hoàng theo sát phía sau, khí thế hùng hổ.

Bên ngoài Vạn Yêu Cốc, Sở Hoang chắp tay đứng thẳng, một thân hắc bào phần phật trong gió.

Hắc Hoàng nằm phục bên chân Sở Hoang, đôi mắt chó cảnh giác nhìn chằm chằm vào cửa cốc.

Không lâu sau, hai luồng yêu khí cường đại ào ra từ cửa cốc, kèm theo tiếng yêu gầm chấn động trời đất.

Sở Hoang thần sắc không đổi, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cửa cốc một cái.

Đại Cốc Chủ là tiên hạc đắc đạo, sống sáu trăm năm tuổi thọ, ở

Thục Sơn kế thừa một phần đạo thống kiếm tiên thượng cổ.

Trong số các chưởng môn các phái, thực lực của ông ta gần như không ai có thể sánh kịp, trừ phi có đại thần thông giả giáng thế, nếu không thì không ai có thể áp chế được.

Nhị Cốc Chủ thì là linh miêu đắc đạo, kế thừa đạo thống Tam Sinh Công do tổ tiên để lại, cũng có không ít hiểu biết về bí mật thượng cổ.

"Đại ca, Nhị ca, về rồi!" Tôn Ngộ Không nghênh đón, hành lễ với hai người.

Đại Cốc Chủ và Nhị Cốc Chủ khẽ gật đầu, đáp lại lời chào của Tôn Ngộ Không.

Sau đó, ánh mắt của họ dừng lại trên người Sở Hoang.

"Vị này là ai?" Đại Cốc Chủ trầm giọng hỏi.

"Vị tiền bối Sở này, lần này đến đây là để tìm kiếm một số thông tin liên quan đến Xích Tùng Tử." Tôn Ngộ Không giải thích.

Đại Cốc Chủ và Nhị Cốc Chủ nhìn nhau, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

"Ồ?

Xích Tùng Tử?" Đại Cốc Chủ chậm rãi bước về phía Sở Hoang, "Không biết tiền bối từ đâu mà biết được bí mật này?" Sở Hoang khẽ cười, nhàn nhạt nói: "Thiên hạ rộng lớn, không gì là không có.

Ta tự có kênh tin tức của mình." "Vậy, tiền bối đến Vạn Yêu Cốc chúng tôi là để...?" Nhị Cốc Chủ tò mò hỏi.

"Ta chỉ muốn chứng thực một vài chuyện." Sở Hoang lắc đầu nói.

Đại Cốc Chủ và Nhị Cốc Chủ nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

“Mời tiền bối cứ việc nói.” Đại Cốc Chủ nói.

Sở Hoang gật đầu, hỏi một số chuyện liên quan đến Xích Tùng Tử.

Sau khi nghe xong vấn đề của Sở Hoang, hai vị Cốc chủ chìm vào im lặng một lúc lâu.

“Tiền bối... chuyện này, chúng tôi hiểu biết không nhiều.” Đại Cốc Chủ cuối cùng cũng mở miệng nói.

“Nếu đã vậy,” Sở Hoang nhàn nhạt mở miệng, “bản tọa sẽ không ở lại lâu nữa.” Nói rồi, anh quay người định bỏ đi.

“Tiền bối xin dừng bước!” Nhị Cốc Chủ vội vàng kêu lên, “Những lời tiền bối nói, đối với yêu tộc chúng tôi có ý nghĩa trọng đại, tôi nguyện ý cùng tiền bối chung tay tìm kiếm.” Sở Hoang dừng bước, quay đầu nhìn hai vị Cốc chủ: “Ồ?

Chắc chắn không?” “Chắc chắn không nghi ngờ gì!” Đại Cốc Chủ trầm giọng nói, “Chúng tôi nguyện ý cùng tiền bối hợp tác, cùng tìm hiểu con đường thành tiên.” Hắc Hoàng nhìn về phía Đại Cốc Chủ, lại lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Cũng phải có bản lĩnh mới được.” Nghe vậy, Đại Cốc Chủ hơi chần chừ, sau đó và Nhị Cốc Chủ nhìn nhau, liền lấy ra một bức đồ sách.

“Tiền bối, vật này là do tôi có được từ nơi ngọc thạch chỉ dẫn.” Ông ta cung kính dâng lên trước mặt Sở Hoang.

Sở Hoang nhìn qua.

Ánh mắt anh sâu thẳm, dường như có thể xuyên thấu thời không, nhìn thấy chân tướng thượng cổ.

Hắc Hoàng cũng ghé sát vào, sau một lát, không nhịn được mở miệng nói: “Chủ nhân, Long Sơn trên bản đồ, chẳng lẽ thật sự tồn tại?” “Chín mươi chín Long Sơn, mỗi một ngọn đều là trụ cột của

trời đất, từng cùng tồn tại, chung tay cấu thành cảnh tượng hùng vĩ của thượng cổ." Đại Cốc Chủ thì chậm rãi mở miệng, trong ngữ khí tràn đầy kính sợ.

"Những Long Sơn này, hiện giờ đều đã ẩn mình trong pháp trận thượng cổ, trừ phi có cơ duyên nghịch thiên, nếu không thì khó mà nhìn thấy chân dung của chúng." Nhị Cốc Chủ bên cạnh trầm giọng nói.

Sở Hoang ngẩng đầu, biết rằng đáp án anh cần tìm, ẩn giấu trong những Long Sơn này.

Không chỉ muốn tìm, mà còn muốn vén màn bí mật thượng cổ, xem đoạn lịch sử kia rốt cuộc đã ẩn giấu những gì.

"Tôi lập tức lên đường, đi đến Hoàng Hà Cổ Đạo." Sau một lát, Sở Hoang trầm giọng nói.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Hoang, Hắc Hoàng và những người khác theo sát phía sau, đoàn người xuyên qua một vùng đất rộng lớn, đích đến thẳng đến đầu nguồn Hoàng Hà.

Bên bờ sông cổ, đoàn người Sở Hoang tình cờ gặp một con rùa già.

Rùa già tuy mới bước vào Long Bí Cảnh, nhưng khí tức tang thương toát ra từ thân nó lại khiến người ta không thể xem thường.

Nó chậm rãi nhô đầu ra khỏi mặt sông, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa vô tận bí mật của thời gian.

Sở Hoang ánh mắt như ngọn đuốc, nhìn thẳng vào rùa già, một luồng uy áp vô hình lan tỏa.

Anh không nói gì, nhưng khí thế trên người đã khiến không khí xung quanh như ngưng đọng.

Rùa già cảm nhận được uy áp của Sở Hoang, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại khôi phục sự bình tĩnh.

Nó chậm rãi mở miệng, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Tiền bối.

Tôi là thần thú hộ mệnh nơi đây, nhờ vào khí tức của Hoàng Hà Cổ Đạo mà tu hành, đối với bí văn thượng cổ cũng biết được đôi chút.” Sở Hoang nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh: “Ồ?

Bí văn thượng cổ?

Vậy thì ta nghe xem, ngươi biết được những gì.” Rùa già không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại: “Tiền bối chuyến này, phải chăng là để truy tìm bí mật của chín mươi chín Long Sơn thượng cổ?” Sở Hoang ánh mắt ngưng lại, trong lòng có chút kinh ngạc.

Chương 318

Không ngờ một con rùa già lại biết mục đích của mình, nhưng anh không biểu lộ ra, chỉ nhàn nhạt nói: "Thì sao?" Rùa già dường như không bận tâm thái độ của Sở Hoang, tiếp tục nói: "Chín mươi chín Long Sơn kia, mỗi một ngọn đều ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa.

Long mạch Kỳ Liên Sơn mà tiền bối đang truy tìm, chính là một trong số đó.

Vào thời thượng cổ, chiều dài của chúng kéo dài vài triệu dặm, khí tức vô cùng hùng vĩ.

Tuy nhiên, bí mật ẩn giấu sau những Long Sơn này, lại không thể dễ dàng chạm vào." "Trong thiên hạ, không có thứ gì mà chủ nhân không thể chạm vào!" Hắc Hoàng khinh thường nói.

Rùa già nhìn Sở Hoang và những người khác trước mặt, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp.

Nó trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói: "Nếu tiền bối đã quyết tâm, vậy tôi sẽ không nói nhiều nữa.

Chỉ là, cần nhớ rằng, bí mật đằng sau nó phức tạp hơn nhiều so với những gì tiền bối tưởng tượng.

Một khi chạm vào, có thể sẽ dẫn đến hậu quả khó lường." Nói rồi, nó chìm xuống nước.

"Chủ nhân, chín mươi chín Long Sơn, hình như ẩn chứa bí mật nghịch thiên." Hắc Hoàng suy tư nói, "Nếu không thì cũng sẽ không dọa lão rùa già thành ra thế này." Sở Hoang không nói gì, chỉ tiếp tục đi tới, cuối cùng đến đầu nguồn Hoàng Hà, đứng dưới chân núi tuyết, Sở Hoang chìm vào trầm tư.

“Tôi cảm giác, tôi dường như đã chạm vào những thứ không nên chạm vào.” Lão hạc bên cạnh khẽ lẩm bẩm, trong ngữ khí lộ ra một tia sợ hãi.

Sở Hoang nghe vậy, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh: “Cấm kỵ?

Thiên bí?

Nếu chín mươi chín Long Sơn thật sự nghịch thiên như vậy, vậy bản tọa càng phải truy tra đến cùng!” Theo ý của Sở Hoang, anh hợp nhất chín khối ngọc cổ thượng cổ, rồi khắc họa những Long Sơn nổi tiếng trong thiên hạ, tiến hành so sánh từng cái một.

Kết quả càng so sánh, sự chấn động trong lòng càng mạnh mẽ.

“Long mạch Hoành Đoạn Sơn!” “Long mạch Thiên Sơn cũng ở đây!” Mỗi khi so sánh ra một long mạch, lòng anh lại càng nặng trĩu thêm một phần.

Chín mươi chín Long Sơn, từng cái đều tương ứng với thế đi của long mạch trong thiên hạ, quả thật là thủ đoạn nghịch thiên!

Trong số đó, ngọn Long Sơn lớn nhất, đoạn cuối lại trùng khớp với dãy Côn Luân Sơn hiện tồn.

Khiến anh không thể không nghi ngờ, phải chăng một phần ẩn giấu trong dãy Côn Luân Sơn chính là diện mạo thật sự của Long Sơn kia?

“Trong dãy Côn Luân Sơn, nhất định ẩn chứa bí mật kinh thiên.” Sở Hoang quả quyết nói.

Hiện tại, những manh mối này chỉ hướng đến dãy Thái Hành Sơn và Kỳ Liên Sơn, hai Long Sơn thượng cổ đã từng tồn tại.

“Đi thôi.” Sở Hoang phá vỡ hư không.

Khi đứng trên đỉnh Thái Hành Sơn, nhìn về phía xa, những ngọn núi trùng điệp, trong lòng anh tràn ngập sự chấn động.

Tưởng tượng cảnh tượng hùng vĩ của chín mươi chín Long Sơn cùng tồn tại vào thời thượng cổ, một sự chấn động không thể dùng lời nào hình dung được.

"Chủ nhân, khí tức của Thái Hành Sơn vẫn còn thịnh vượng, thảo nào có thể sản sinh ra cố đô ở phương Bắc." Hắc Hoàng cảm nhận dao động khí tức xung quanh, không nhịn được cảm thán.

Anh tiếp tục tìm kiếm những Long Sơn thượng cổ khác.

Mỗi khi phát hiện ra một ngọn, trong lòng anh lại dậy sóng.

Những Long Sơn này không chỉ chứng minh sự hùng vĩ và thần bí của thượng cổ, mà còn khiến anh tràn đầy khát khao về thời đại đó.

Tuy nhiên, càng đi sâu vào tìm kiếm, anh cũng dần cảm thấy có gì đó không ổn.

Những Long Sơn này dường như đều ẩn giấu một loại bí mật cấm kỵ, khiến mỗi lần tìm kiếm đều gặp hiểm cảnh trùng trùng.

"Tôi dường như đã chạm vào những thứ không nên truy tra..." Đại Cốc Chủ thần sắc trở nên ngưng trọng, "Phía sau những Long Sơn này, có thể ẩn giấu bí mật kinh thiên." Sở Hoang nghe vậy, thần sắc như thường.

"Dù thế nào, tôi cũng phải vén màn bí mật này." Anh bình tĩnh mở miệng, "Chân tướng thượng cổ, nằm trong những Long Sơn này." Trên vùng đất rộng lớn của Trung Thổ, Sở Hoang ánh mắt sâu thẳm quét qua Cửu Khúc Hoàng Hà, dãy Côn Luân hùng vĩ và Thái Hành Sơn tráng lệ.

Những danh sơn đại xuyên này, mỗi nơi đều ẩn chứa sức mạnh vô tận của tự nhiên, dường như là kỳ cảnh do quỷ phủ thần công tạo

thành.

Tuy nhiên, lúc này anh lại cảm nhận một luồng sức mạnh càng thêm hùng vĩ khó lường, đó là dấu vết do người thượng cổ bố trí, khiến người ta sống lưng lạnh toát.

“Chủ nhân, khí tức ở đây rất cổ xưa, hình như ẩn giấu một bí mật lớn.” Hắc Hoàng đi theo bên cạnh Sở Hoang, đôi mắt sâu thẳm lóe lên quang mang, mẫn cảm nhận thấy sự bất thường của nơi này.

Sở Hoang khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một vẻ ngưng trọng.

Anh đã truy tra đến ranh giới của cấm kỵ, mọi thứ ở đây dường như đều vượt ra ngoài phạm trù của loài người, mỗi Long Sơn thượng cổ đều như một quân cờ trên bàn cờ, bị một loại sức mạnh thần bí nào đó thao túng.

“Đi qua rất nhiều thế giới, cũng khó mà thấy được cảnh tượng như thế này.

Chín mươi chín Long Sơn vờn quanh giao thoa, quả thật như một thần thoại!” Sở Hoang cảm thán.

Hắc Hoàng nghe vậy, không khỏi tặc lưỡi, đi theo Sở Hoang nhiều năm, chứng kiến vô số kỳ cảnh, nhưng lúc này vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Nơi đây ẩn giấu một bí mật lớn, một bí mật lớn có thể liên quan đến thần thoại thượng cổ.

Sở Hoang lấy ra xương cốt trong huyệt hỏa táng của Xích Tùng Tử, cùng với bản đồ đá của Lư Sơn Địa Cung và Nguyên Thủy Long Động, chăm chú quan sát.

Anh nhíu mày thật chặt, dường như đang cố gắng tìm kiếm một manh mối nào đó.

“Chủ nhân, khối ngọc và bản đồ đá này dường như có liên quan đến cơ duyên thành tiên, nhưng lại có chút khác biệt.” Hắc Hoàng tiến lên, cẩn thận quan sát những di vật cổ xưa này.

Sở Hoang gật đầu, khối ngọc và bản đồ đá này quả thật có liên quan đến cơ duyên thành tiên, nhưng lại tồn tại một sự khác biệt vi diệu nào đó.

Lúc này, anh có thể đã đi vào lãnh địa cấm kỵ.

“Bất kể là cấm kỵ gì, tôi cũng phải tìm hiểu đến cùng!” Sở Hoang không dừng lại.

Anh khóa ánh mắt vào môn phái Kiếm tu Thục Sơn.

“Tiền bối, thực lực kiếm tu Thục Sơn cường đại tuyệt luân, e rằng chúng tôi không thể...” Đại Cốc Chủ nhắc nhở, tuy biết thực lực của Sở Hoang khó lường, nhưng vẫn không nhịn được có chút lo lắng.

Sở Hoang lại nhàn nhạt cười, lắc đầu nói: “Không cần cẩn thận, cứ trực tiếp xông vào là được.” Nói rồi, anh hóa thành một làn khói nhẹ, bay thẳng vào sâu bên trong Kiếm môn Thục Sơn.

Hắc Hoàng thấy vậy, cũng vội vàng theo sát phía sau.

Bên trong Kiếm môn Thục Sơn, kiếm trận trùng trùng điệp điệp, nhưng căn bản không thể ngăn cản bước chân của Sở Hoang.

Sở Hoang chắp tay đứng thẳng, một luồng uy áp vô hình quét về phía kiếm trận.

Kiếm khí trong kiếm trận dường như cảm nhận được uy hiếp của Sở Hoang, bắt đầu dao động kịch liệt.

Tuy nhiên, trước sức mạnh tuyệt đối của Sở Hoang, kiếm khí nhanh chóng trở nên ôn thuận vô cùng.

“Kiếm phái Thục Sơn, không hơn thế này sao?” Sở Hoang vung tay một cái, một luồng sức mạnh hùng vĩ trong nháy mắt trấn áp toàn bộ kiếm trận.

Các kiếm tu Thục Sơn trong kiếm trận cảm nhận được luồng sức mạnh đó, lập tức kinh hoảng thất thố, nhao nhao thử phá kiếm trận để bỏ chạy.

Tuy nhiên, mọi nỗ lực của họ đều vô ích.

Sức mạnh của Sở Hoang như thiên lao, giam cầm chặt chẽ họ trong kiếm trận.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Sở Hoang vang lên trong kiếm trận: “Dâng đạo thư của môn phái lên đây.

Nếu không, bản tọa không ngại hủy diệt hoàn toàn kiếm trận này, để các ngươi chôn cùng!” Các kiếm tu Thục Sơn trong kiếm trận nghe vậy, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Họ biết, Sở Hoang không phải nói suông để dọa dẫm, với thực lực của anh, quả thật có khả năng làm được điều đó.

Trong chốc lát, bên trong kiếm trận chìm vào sự tĩnh lặng như chết.

Một lát sau, một bóng người chậm rãi bước ra từ trong kiếm trận.

Một vị kiếm tu trung niên, dung mạo trầm ổn, trong mắt lại lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Trước mặt Sở Hoang, ông ta cúi thật sâu: “Đệ tử Kiếm phái Thục Sơn, bái kiến tiền bối.” Xong, hai tay dâng lên một cuốn đạo thư cổ kính: “Điển tịch quý báu của phái chúng tôi, xin tiền bối vui lòng nhận.” Hắc Hoàng tiến lên, nhận lấy điển tịch.

“Thì ra là vậy, chín khối ngọc cổ thượng cổ khắc không phải là

chín mươi chín Long Sơn thật sự, mà là nơi chôn cất vị địa tiên kia." Đọc điển tịch Thục Sơn, Sở Hoang trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ.

"Đi Long Hổ Sơn." Sở Hoang lại lần nữa phá vỡ hư không.

"Chủ nhân, Long Hổ Sơn quả nhiên thần bí khó lường, ngay cả mũi tôi cũng không ngửi ra điều bất thường nào." Đến Long Hổ Sơn, Hắc Hoàng nhìn xung quanh, không nhịn được khẽ nói.

Sở Hoang khẽ gật đầu, Nguyên Thiên Nhãn đã nhìn thấu sự phi phàm của nơi này.

Địa thế sơn xuyên, dường như đều nằm trong lòng bàn tay anh.

Anh liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, thản nhiên nói: "Địa thế sơn xuyên, ẩn chứa huyền cơ, không phải thứ ngươi có thể lý giải." Từ xa nhìn lại, chỉ thấy Long Hổ Sơn bao bọc, như rồng cuộn hổ ngồi, tử khí bốc lên, hiển lộ hết vẻ thần bí.

Hắc Hoàng không nhịn được phát ra tiếng tán thán: "Đúng là một Long Hổ Sơn tốt, quả nhiên là tổ đình Đạo giáo, danh bất hư truyền." Sở Hoang không nói nhiều, chỉ chăm chú nhìn về phía trước với ánh mắt sắc bén.

Long Hổ Sơn không chỉ địa thế phi phàm, mà còn ẩn giấu bí mật kinh thiên.

Chương 319

Tại một vách đá cheo leo, Sở Hoang chăm chú nhìn những quan tài đá dưới vách núi.

Đại Cốc Chủ và Nhị Cốc Chủ theo sát phía sau, không dám mở miệng.

Hắc Hoàng ngửi khí tức xung quanh, trong mắt mang theo vài phần cảnh giác.

"Chủ nhân, ở đây có mấy ngàn quan tài đá, chẳng lẽ là nơi chôn cất địa tiên trong truyền thuyết?" Hắc Hoàng hỏi.

Lúc này!

Sở Hoang thần tình đạm mạc, ánh mắt anh dường như có thể xuyên thấu từng lớp vách đá, nhìn thấy những bí mật ẩn giấu trong những quan tài đá kia.

"Những quan tài đá cổ này, đã tồn tại hàng ngàn năm." Lão hạc trầm ngâm một lát, không nhịn được trầm giọng nói, giữa lông mày khó che giấu sự chấn động.

"Chủ nhân, tôi ngửi thấy khí tức cổ xưa, có một mùi hương thoang thoảng, hình như có thứ gì đó đang gọi tôi." Hai mắt Hắc Hoàng lóe lên ánh sáng u tối.

Sở Hoang gật đầu, đương nhiên anh cũng cảm nhận được mùi hương đó, đó là khí tức của Bất Tử Thần Thụ.

Một bước đạp ra, xuyên qua giữa các quan tài đá, Sở Hoang dùng nguyên thuật nhìn thấu địa thế, mỗi bước đi đều vô cùng vững vàng.

Hắc Hoàng thì theo sát phía sau, cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh.

“Những quan quách này được sắp xếp có trật tự, hiển nhiên là xuất phát từ cùng một mạch.” Nhị Cốc Chủ kinh thán.

Sở Hoang không nói một lời, nhưng ánh mắt anh lại càng thêm sắc bén.

Anh chú ý đến những bộ hài cốt trong các quan quách đó, có những thi thể cường đại, sống động như thật, hiển nhiên là những vương giả đã Trảm Đạo.

Cuối cùng, đến sâu bên trong Long Sơn hầu lung, bộ ngọc quan thượng cổ kia yên tĩnh nằm ở đó, phủ đầy bụi bẩn ảm đạm, nhưng lại tỏa ra khí tức thần bí.

Một cành cây trong suốt lấp lánh, nằm ngang trên ngọc quan, mùi hương thanh nhã lan tỏa.

“Bất Tử Thần Thụ!” Nhị Cốc Chủ kinh hô thành tiếng.

Sở Hoang lại chỉ khẽ gật đầu, anh đã sớm đoán sẽ có vật này.

Anh bước tới, vươn tay nắm lấy cành Bất Tử Thần Thụ kia.

Trong khoảnh khắc, một luồng âm hàn thấu xương truyền khắp toàn thân anh, nhưng thần tình anh lại không hề thay đổi chút nào.

“Chủ nhân cẩn thận!” Hắc Hoàng lo lắng nhắc nhở.

Sở Hoang khẽ cười một tiếng, vận chuyển sức mạnh trong cơ thể, trong nháy mắt hóa giải luồng hàn khí kia.

Anh liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, nói: “Không sao, chút đồ này không làm ta bị thương được.” Anh cẩn thận xem xét cành Bất Tử Thần Thụ trong tay, một bảo thụ tưởng chừng tràn đầy sinh cơ, lại ẩn chứa luồng âm hàn khí mạnh mẽ như vậy.

“Chủ nhân, chuyện gì vậy?” Hắc Hoàng tò mò hỏi.

“Cành thần thụ đang hấp thu tử khí trong quan tài đá, để trợ giúp

thành Quỷ Tiên.” Sở Hoang giải thích, trong giọng nói lộ ra một loại uy nghiêm không thể nghi ngờ.

“Cành thần thụ kia, không thể dùng để luyện dược sao?” Hắc Hoàng chớp chớp mắt hỏi.

Sở Hoang lắc đầu: “Đã hấp thu quá nhiều thi khí, không thể dùng làm thuốc.” Sở Hoang đặt cành Bất Tử Thần Thụ trở lại chỗ cũ, ánh mắt chuyển sang bộ ngọc quan thượng cổ kia.

Anh dùng nguyên thuật cắt đứt khí tức, cẩn thận từng li từng tí di chuyển ngọc quan.

Tuy nhiên, bên trong quan tài lại trống rỗng, chỉ có một dấu vết hình người nhạt nhòa lưu lại ở đáy quan.

“Địa tiên đã hóa đạo rồi sao?” Lão hạc lẩm bẩm, mặt đầy thất vọng.

Sở Hoang lại thần sắc như thường, anh đã sớm đoán được kết quả như vậy.

Anh nhẹ nhàng đóng nắp quan tài lại, mọi thứ trở lại như cũ, sau khi quét mắt nhìn xung quanh một lượt, anh tiếp tục đi đến Long Sơn tiếp theo.

Sâu bên trong mỗi Long Sơn, đều cất giấu một cỗ ngọc quan và một đoạn cành Bất Tử Thần Thụ.

Tuy nhiên, người bên trong mỗi ngọc quan đều đã hóa đạo, chỉ còn lại dấu vết đạo sâu sắc.

Đến Long Sơn thứ tám, tử khí bốc lên nghi ngút, thụy khí lượn lờ.

Sở Hoang đứng trước núi, ánh mắt sâu thẳm nhìn khối bia cổ kia.

Hắc Hoàng yên lặng nằm phục bên chân anh, dường như cũng có thể cảm nhận được luồng khí tức cổ xưa thần bí đó.

“Trấn Nguyên Tử...” Sở Hoang khẽ đọc tên trên bia cổ, trong mắt anh lóe lên một tia chấn động.

Cái tên này, đại diện cho một vị tiên nhân thượng cổ trong truyền thuyết, chẳng lẽ thật sự tồn tại sao?

Tuy nhiên, Sở Hoang không dừng lại lâu, anh quay người nhìn về chín mươi Long Sơn đã sụp đổ, trong lòng đã có đáp án.

Trời đất không dung, chín mươi Long Sơn tự mình sụp đổ, chỉ để lại chín Long Sơn, gánh chịu phúc trạch của địa tiên.

“Đi.” Sở Hoang ánh mắt khôi phục bình tĩnh.

Long Sơn thứ chín!

Ngọn Long Sơn này cao lớn hơn nhiều so với tám ngọn kia, thụy khí phun trào, trên thân núi sừng sững khắc hai chữ “Địa Tiên”.

“Nơi chôn cất địa tiên sao?” Hắc Hoàng kinh thán.

Phía sau, ánh mắt của Đại Cốc Chủ và Nhị Cốc Chủ cũng trở nên càng thêm nóng bỏng.

Sở Hoang bước đi, đi sâu vào bên trong Long Sơn, mỗi bước đi dường như đều đạp lên tâm mạch của trời đất.

Hắc Hoàng theo sát phía sau, không dám chậm trễ.

Trước mắt, hàng ngàn quan tài đá cổ xưa như trận liệt, tỏa ra khí tức tang thương và thần bí, dường như đang kể lại một đoạn lịch sử đã bị phong ấn.

Những quan tài đá này, không nghi ngờ gì đều là cổ vật đã trải qua ngàn năm phong sương.

Thử mở vài cỗ quan quách, chỉ thấy bên trong bày biện xương khí, ngọc khí và mộc khí, nhưng lại duy độc không thấy bóng dáng kim loại pháp khí.

“Quả nhiên như cổ tịch ghi lại, địa tiên kỵ kim, nếu trong quan tài có kim loại, thì không thể thi giải thành tiên.” Lão hạc trầm giọng nói, trong ngữ khí lộ ra vài phần kính sợ.

Nhị Cốc Chủ cũng gật đầu phụ họa: “Đây hẳn là đệ tử môn đồ của địa tiên, được chôn cất ở đây để tỏ lòng tôn sùng.” Sở Hoang lại không nói một lời, ánh mắt sâu thẳm, dùng nguyên thuật nhìn thấu địa thế xung quanh.

Hắc Hoàng theo sát phía sau, đôi mắt chó đảo loạn, nhưng cũng không dám có chút sơ ý nào.

“Chủ nhân, những quan quách này được sắp xếp có trật tự, dường như đều đang hướng về cỗ ngọc quan cổ xưa nằm sâu bên trong Long Sơn.” Hắc Hoàng đột nhiên mở miệng, trong giọng nói mang theo vài phần ngưng trọng.

Sở Hoang khẽ gật đầu.

Ánh mắt anh quét qua từng cỗ quan quách, phát hiện những quan quách này đều được điêu khắc từ gỗ lớn, hình dạng đa phần là hình thuyền, ngụ ý là vượt qua biển khổ, giải thoát thành tiên.

Khi đi sâu vào tận cùng khe đá, một cỗ ngọc quan thượng cổ bị bụi bẩn phủ kín lọt vào tầm mắt.

Mặc dù ngọc quan ảm đạm không ánh sáng, nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức thần bí khó lường.

Trên ngọc quan, nằm ngang một cành cây trong suốt lấp lánh, đó chính là cành Bất Tử Thần Thụ!

“Bất Tử Thần Thụ!” Nhị Cốc Chủ kinh hô thành tiếng, trong mắt lộ ra sự chấn động và khát vọng khó che giấu.

Sở Hoang lại sắc mặt bình tĩnh, nhàn nhạt liếc nhìn cành cây kia, dường như mọi thứ đều nằm trong dự liệu của anh.

Anh bước tới, chuẩn bị tự tay mở cỗ quan tài của địa tiên trong truyền thuyết.

"Chủ nhân, cẩn thận là hơn." Hắc Hoàng nhắc nhở, trong ngữ khí tràn đầy lo lắng.

Sở Hoang lại khẽ cười, lắc đầu: "Không sao." Nói rồi, anh vươn tay về phía ngọc quan.

Đúng lúc này, cỗ ngọc quan vốn dĩ bình tĩnh đột nhiên chấn động, một luồng khí thế cường đại từ bên trong quan tài phát ra, dường như muốn chấn nát tất cả sinh vật dám đến gần.

Tuy nhiên, luồng khí thế đó trước mặt Sở Hoang lại như trâu đất xuống biển, biến mất không dấu vết.

Tay Sở Hoang vững vàng đặt lên ngọc quan, nhẹ nhàng đẩy một cái, nắp quan tài liền mở ra theo tiếng động.

Bên trong quan tài, lại chỉ có một tấm da người, không nhìn rõ mặt, khí tức cũng gần như tiêu tán.

Bên cạnh tấm da người, lại bày biện vài kiện pháp khí tỏa ra khí tức cường đại.

"Thứ tốt a." Mắt Hắc Hoàng sáng lên.

Nó vô thức vươn móng vuốt ra, định lấy một trong số những pháp khí đó.

Nhưng trong khoảnh khắc, từ sâu trong khe đá, một đạo xích luyện thần quang chói mắt bắn ra, như sao băng trên chín tầng trời, cực kỳ rực rỡ, hàn khí tràn ngập.

Chương 320

Hắc Hoàng trước tiên bị biến cố đột ngột này dọa đến ngây người, trừng lớn đôi mắt chó, trong chốc lát lại quên mất phản ứng.

Lão hạc và Nhị Cốc Chủ cũng sắc mặt chợt biến, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự ập đến, dường như toàn thân đều muốn bị thần quang xé nát.

Ngay khoảnh khắc thần quang sắp chạm tới, Sở Hoang đã ra tay.

Anh vươn một bàn tay ra, lòng bàn tay hướng lên, một luồng hấp lực cường đại đột nhiên bùng nổ.

Đạo xích luyện thần quang rực rỡ kia dường như bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, thay đổi phương hướng, trực tiếp hội tụ về lòng bàn tay Sở Hoang, cuối cùng tiêu tán vào hư vô.

"Anh... làm thế nào?" Lão hạc kinh ngạc nói, trong mắt đầy vẻ khó tin.

"Không sao rồi." Sở Hoang nhàn nhạt nói, dường như mọi chuyện vừa rồi chỉ là một việc nhỏ không đáng kể.

Hắc Hoàng lúc này đã khôi phục trấn định, nhìn Sở Hoang với ánh mắt tràn đầy kính sợ: "Chủ nhân, người thật sự quá lợi hại!" "Đa tạ tiền bối, nhưng mà... sao lại thế này...?" Lão hạc vẫn còn kinh hồn chưa định, đạo thần quang vừa rồi khiến ông ta lòng còn sợ hãi.

"Đó là sát phạt thần quang do địa thế Long Sơn ngưng tụ, ngọc quan thượng cổ bị đặt ở vị trí nghịch lân sâu trong miệng rồng, chạm vào là phát." Sở Hoang thần sắc ngưng trọng giải thích.

Thủ đoạn của địa tiên quả nhiên phi phàm, thế núi do ông ta bố trí lại có thể ngưng tụ ra thần quang cường đại như vậy, dường như

muốn mô phỏng ra tinh túy của chín mươi chín Long Sơn thượng cổ.

"Chủ nhân, tôi..." Hắc Hoàng có chút ngượng ngùng.

Nếu không phải nó làm loạn, cũng sẽ không có biến cố như vậy.

Giữa các khối núi, tử khí như rồng, vừa nhìn liền biết là thần thổ bảo địa.

Đột nhiên, lại một đạo tử quang từ đỉnh núi chém xuống, phong mang cực thịnh, dường như muốn xé nát cả bầu trời.

"Hừ!" Sở Hoang lạnh lùng hừ một tiếng, lật tay chỉ một ngón ra, đạo tử quang bị đánh trúng, biến mất vào hư vô vô tận.

Dao động còn sót lại lại khiến người ta tâm thần chấn động, không dám tùy tiện tiến lên.

"Thủ đoạn địa tiên quả nhiên phi phàm, Long Sơn này được Bất Tử Thần Thụ nuôi dưỡng, đã sinh ra linh tính!" Sở Hoang hai mắt hơi híp lại, với tạo nghệ nguyên thuật của mình, đương nhiên có thể nhìn ra chỗ phi phàm của Long Sơn này.

Hắc Hoàng cũng trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía trước: "Chủ nhân, ngọn núi này hình như thật sự sống rồi!" Lão hạc và Nhị Cốc Chủ càng kinh hãi thất sắc, nhìn kỹ mới phát hiện những vách đá trên thân núi đều hóa thành vảy rồng dày đặc, dường như là vảy rồng thật, thỉnh thoảng sẽ mở ra khép lại, phát ra từng trận khí tức.

"...

Thân núi sinh ra vảy rồng?!" Đại Cốc Chủ vô cùng chấn kinh nói.

Sở Hoang lại thần sắc bình tĩnh nhìn về phía trước: "Long Sơn này có sinh mệnh, nhưng muốn chân chính hóa rồng, cần thời gian vài triệu năm." Anh dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Bây giờ nó chỉ là

một con rồng đang ẩn mình, nhưng trong lúc hô hấp lại có thể sát thương kẻ tiếp cận.

Phải cẩn thận rồi." Trong ánh mắt chấn động của lão hạc và Nhị Cốc Chủ, Sở Hoang dùng nguyên thuật phá giải hiểm nguy phía trước, dẫn họ từng bước tiến gần đến thác nước.

Ngọn thanh sơn này toàn thân đều hóa thành vảy giáp màu xanh do đá tạo thành, như một con cự long đang nằm cuộn mình ở đây.

Tuy nhiên lại phát hiện giữa các khe vảy rồng không ngừng có tử khí thoát ra, tạo thành sự đối lập rõ rệt với màu xanh của thân rồng.

Sở Hoang khẽ nhíu mày, dừng bước: "Có chút không ổn." Anh bay lên không trung, nhìn xa về nơi chín mươi Long Sơn sụp đổ phía trước, từng luồng khí tức thoát ra, màu sắc khác nhau.

Trong lòng anh rùng mình, thầm nghĩ: "Long Sơn này tuy được người nuôi dưỡng thành, nhưng hiện giờ cũng đã có thần tính.

Oán khí do chín mươi Long Sơn sụp đổ sản sinh đã xâm nhập vào đây, khiến con thanh long này cũng bị ảnh hưởng." Anh trầm giọng nhắc nhở: "Nơi đây có thể có sát cơ tiềm phục, nhất định phải cẩn thận." Nói rồi, anh dùng cực đạo nguyên thuật thay đổi địa thế dưới chân, khai phá ra một con đường an toàn.

Khi đến dưới thác nước trắng xóa, lại phát hiện nước đã ngừng chảy.

Sở Hoang quan sát kỹ một lát, không nói nhiều, chỉ dùng nguyên thuật dọn dẹp phiền phức xong, đi về phía miệng rồng.

Nhưng, đúng lúc này, dị biến đột ngột!

Toàn bộ vảy của Long Sơn đều rung chuyển, dường như muốn mở ra.

Ngay sau đó, mấy chục cỗ quan tài đá hiện ra từ phía sau vảy rồng.

"Rầm!" Một tiếng động lớn truyền đến, quan tài cổ hình thuyền nứt vỡ, mấy chục đạo nhân như dạ xoa bay lượn lao xuống!

Trên người bọn họ đều mọc ra vảy, mắt hiện lên màu xanh biếc, không có chút tình cảm nào của loài người.

Bọn họ nuốt nhả khí tức, tỏa ra khí tức cường đại, khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Lão hạc thấy vậy, vội vàng tế ra một thanh phi kiếm chém tới.

Nhưng, phi kiếm đập vào một đạo nhân, lại chỉ phát ra một chuỗi ánh sáng rực rỡ rồi tự động vỡ nát.

Sắc mặt ông ta đại biến, thực lực của những đạo nhân này thật sự khủng bố!

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ lạnh lùng nhìn: "Một lũ xác chết mà cũng dám càn rỡ trước mặt ta!" Lời còn chưa dứt, anh liền vung tay đánh ra một đạo thần quang, trực tiếp đánh bay toàn bộ những đạo nhân kia ra ngoài.

"Theo ta." Sở Hoang đạm mạc phân phó.

Mấy người lão hạc nghe vậy, không dám có chút chậm trễ nào.

Lúc này, một tiếng thét chói tai thê lương xé rách bầu trời, một đạo nhân toàn thân dày đặc vảy rồng từ trên cao lao xuống, đồng tử phát ra ánh sáng xanh, trông như điên cuồng.

Thực lực của hắn lại đã đạt đến tầng thứ Bán Bộ Thánh Nhân, toàn thân tỏa ra khí tức cường hãn.

Tuy nhiên, đối mặt với công kích đột ngột, Sở Hoang chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

Ngón tay vàng của anh trực tiếp điểm ra, uy lực một chỉ, như trời

sụp đất nứt, trực tiếp đánh nát đạo nhân kia thành tro bụi.

Mưa máu xanh biếc bay lả tả, hòa vào màu sắc của Long Sơn.

Hắc Hoàng thấy vậy, trong lòng chấn động.

Sở Hoang liên tục ra tay, mỗi lần đều trực tiếp đánh nát những đạo nhân lao xuống, căn bản không cho bất kỳ ai có cơ hội tiếp cận.

Khí huyết hoàng kim kia che lấp trời đất, dường như một vầng thái dương vàng rực đang chiếu sáng.

Lão hạc và Nhị Cốc Chủ ở xa nhìn đến mắt trợn tròn há hốc mồm, trong lòng tràn đầy kính sợ.

"Là Nhân tộc Thánh Thể sao?" "Không, e rằng còn khủng bố hơn cả Thánh Thể bình thường!" Thật khó tin, thần thông vĩ đại đến mức nào?

"Phong!" Sở Hoang khẽ quát một tiếng, vận dụng nguyên thuật, trực tiếp cướp đoạt ra mấy chục đạo quang thúc từ Long Sơn màu xanh.

Những quang thúc này như thiên la địa võng, phong ấn toàn bộ những đạo nhân vẫn đang không ngừng lao xuống trở lại.

Vảy rồng khép lại, quan tài đá biến mất bên trong, trời đất lại lần nữa khôi phục sự tĩnh lặng.

"Tôi cảm thấy phục sức của những đạo nhân này, hình như mang phong cách Thục địa." Nhị Cốc Chủ nhíu mày nói.

"Phục sức của họ, quả thật có liên quan đến Thục địa." Lão hạc cũng gật đầu phụ họa.

Đột nhiên, tiếng kêu thê lương hơn truyền đến.

Hai cỗ quan tài đá tinh xảo tự vách núi vảy rồng mở ra hiện ra, hai đạo đồng bay xuống.

Tóc của họ trắng như tuyết, gương mặt lại non nớt như trẻ con, hiển nhiên đều đã Trảm Đạo thành công, nhục thân cường đại vô song.

Sở Hoang khẽ nhíu mày, thực lực của hai đạo đồng này lại cường hãn như vậy, có thể thấy chủ nhân ẩn sâu bên trong, nội tình sâu sắc đến mức nào.

Nhưng, Sở Hoang cũng không để ý.

"Hai đạo đồng nhỏ bé, cũng dám càn rỡ trước mặt bản tọa!" Sở Hoang lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình chợt động, hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hai đạo đồng kia.

Một tay vung lên, một luồng sức mạnh hùng vĩ tuôn ra, trực tiếp chấn lùi hai đạo đồng mấy trượng.

Hai đạo đồng trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ thực lực của Sở Hoang lại khủng bố đến vậy.

Nhưng họ không lùi bước, ngược lại kích phát sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể, quanh thân bao phủ một luồng tiên quang nhàn nhạt, lại lần nữa lao về phía Sở Hoang.

Sở Hoang khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh, anh không vận dụng lực lượng Chuẩn Đế, chỉ dùng nguyên thuật dẫn dắt lực lượng địa thế xung quanh, hình thành từng đạo bình chướng vô hình, hóa giải từng đòn công kích của hai đạo đồng.

Đồng thời, thân hình anh như quỷ mị xuyên qua giữa hai đạo đồng, tìm kiếm sơ hở.

Với lực lượng Chuẩn Đế, nếu bùng phát, e rằng cả địa cầu cũng không chịu nổi.

"Đến đây thôi." Sau khi hiểu rõ tình huống của hai đạo đồng, khí huyết hoàng kim của Sở Hoang sôi trào, một quyền đánh ra, trực tiếp

đánh trúng ngực một đạo đồng.

Đạo đồng kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân hình bay lùi lại, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Đạo đồng còn lại thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt.

Chương 321

Hắn đột nhiên cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, toàn thân bùng phát ánh sáng chói mắt, thực lực trong nháy mắt tăng vọt.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, ngón tay vàng khẽ điểm ra, một đạo quang mang rực rỡ trong nháy mắt xuyên thủng mi tâm đạo đồng kia.

Cùng với việc hai đạo đồng ngã xuống, toàn bộ Long Sơn dường như mất đi chỗ dựa, run rẩy càng thêm kịch liệt.

Nhưng Sở Hoang lại không để ý đến điều đó, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào cỗ ngọc quan cổ xưa.

"Địa tiên, ở đây!" Sở Hoang quát khẽ một tiếng, thân hình bùng nổ, trực tiếp lao về phía ngọc quan cổ.

Nhưng, ngay khoảnh khắc sắp chạm vào ngọc quan cổ, một luồng lực lượng khủng bố đột nhiên tuôn ra từ trong quan tài, hình thành một kết giới cường đại, chặn anh ở bên ngoài.

"Một kết giới nhỏ bé!" Sở Hoang lạnh lùng cười một tiếng, khí huyết hoàng kim trong cơ thể sôi trào, hai tay kết ấn, trực tiếp đánh về phía kết giới kia.

"Oanh!" Một tiếng động lớn, kết giới dưới lực lượng khủng bố của Sở Hoang ầm ầm vỡ nát.

"Thật mạnh..." "...

Rốt cuộc là đại thần thông giả nào..." Sở Hoang bước vào bên trong khe nứt vách núi, cảm nhận một luồng khí tức tường hòa.

Anh vẫy gọi Hắc Hoàng, lão hạc và Tam Cốc Chủ ở xa, thấy vậy

liền vội vàng chạy đến.

Tại vị trí trung tâm miệng rồng, họ nhìn thấy một cỗ quan tài đất sét vàng cổ kính, không hề hoa mỹ.

Trước Thanh Sắc Long Sơn, những văn tự loang lổ trên bia cổ dưới ánh tà dương càng thêm tang thương, dường như mỗi nét bút đều gánh vác lịch sử nặng nề.

Hắc Hoàng đi vòng quanh cỗ quan tài tưởng chừng bình thường kia, nhíu mày thật chặt, nói: "Chủ nhân, sao quan tài lại mộc mạc như vậy?

So với những ngọc quan trước đó, quả là khác biệt trời vực.

Vị địa tiên này, rốt cuộc là ai?" Sở Hoang chăm chú nhìn cỗ quan tài làm từ đất sét vàng kia, ánh mắt sâu thẳm, chậm rãi nói: "Địa tiên giả, siêu thoát phàm trần, không ham hư danh.

Người tu hành chân chính, theo đuổi sự tĩnh lặng trong nội tâm và sự hài hòa với trời đất, không phải sự xa hoa bên ngoài.

Người này có thể dùng đất sét vàng làm quan tài, chính là thể hiện cảnh giới phản phác quy chân của ông ta.

Còn những ngọc quan xa hoa trước đó mà các ngươi thấy, chỉ là vật của đệ tử môn hạ mà thôi." Anh nhàn nhạt giải thích.

Lão hạc nghe vậy, kích động đến mức hai tay khẽ run rẩy: "Thời mạt pháp, các thánh hiền cổ đại lần lượt rời đi, không chỉ để lại vô tận truyền thuyết, mà còn vô số điều bí ẩn chưa được giải đáp.

Hôm nay chúng ta có thể tận mắt chứng kiến mộ địa tiên, thật sự là tam sinh hữu hạnh!" Tam Cốc Chủ cũng cảm khái vạn phần: "Ài, năm xưa tổ sư yêu thần Vạn Yêu Cốc của chúng tôi, cả đời cũng không thể tìm được dấu vết của địa tiên, không ngờ hôm nay lại được thấy ở đây." Hắc Hoàng thì tò mò suy nghĩ: "Chủ nhân, ngài nói vị địa

tiên này là ai?

Vì sao lại khiêm tốn như vậy, mà lại có thể để lại ảnh hưởng sâu xa đến thế?" Trên bia đá, tuy có văn tự, nhưng lại không thể đọc hiểu.

"Đạo văn, với tu vi của tôi, không thể giải độc." Sở Hoang khẽ vuốt văn tự trên bia cổ, từng chữ từng câu niệm ra: "Sư phụ của ta Dung Thành Công, nhập Thục truyền đạo, thế nhân tôn xưng là Tiên Thủ." "Đó chính là đáp án." Anh quay người nhìn về phía mọi người, tiếp tục giải thích: "Dung Thành Công, là cao nhân thời thượng cổ, tinh thông đạo dưỡng sinh, tương truyền từng được Hoàng Đế chân truyền, không chỉ có thành tựu xuất sắc trong y thuật, mà còn đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh trong tu hành.

Cả đời ông ấy du lịch khắp nơi, lấy việc giáo hóa chúng sinh làm nhiệm vụ của mình, tuy không ham danh lợi, nhưng vì tu vi thâm hậu và phẩm đức cao thượng của mình, được hậu nhân tôn là Tiên Thủ." Những điều này, Sở Hoang đã sớm hiểu rõ.

Lão hạc cảm thán: "Thì ra là vậy, thảo nào quan tài lại mộc mạc không hoa mỹ như thế, thì ra là một vị đại sư chân chính siêu thoát vật dục.

Chỉ là, thời đại đó cách chúng ta quá xa, nhiều chi tiết đã chìm vào dòng sông lịch sử." Tam Cốc Chủ như có điều suy nghĩ: "À, nhưng chính vì thế, phát hiện này mới càng quý giá.

Có lẽ, từ những dấu vết để lại này, chúng tôi có thể nhìn thấy chân lý tu hành thượng cổ, tìm ra chìa khóa đột phá bình cảnh của bản thân." Sở Hoang lúc này, thì chậm rãi đi vòng quanh quan tài đất sét vàng, mỗi bước đi đều lộ vẻ vô cùng thận trọng, ánh mắt anh như ngọn đuốc, cẩn thận tìm kiếm từng tấc mặt đất và vách động, sợ rằng sẽ bỏ sót bất kỳ trận văn hay đạo ngân tinh vi nào.

Lão hạc đi theo phía sau, giọng nói khẽ run rẩy: "...

Sau khi biết được thân phận thật sự của vị địa tiên này, trong lòng tôi lại sinh ra vài phần sợ hãi.

Dung Thành Công, đó là tồn tại siêu phàm đến mức nào...” “Có thể mở quan tài rồi.” Sở Hoang nhàn nhạt nói: “Lùi lại.” Hắc Hoàng vội vàng lùi đến khoảng cách an toàn.

Sở Hoang hai tay kết ấn, thử dùng đạo thuật điều khiển từ xa, nhưng lại bất ngờ phát hiện nắp quan tài như mọc rễ, không hề nhúc nhích.

“Thú vị thật, xem ra vị địa tiên này đã sớm chuẩn bị.” Anh khẽ cười một tiếng, sau đó trực tiếp tiến lên.

“Oanh!” Cùng với một tiếng động nhẹ, Sở Hoang đột nhiên phát lực, nắp quan tài đất sét vàng cuối cùng cũng bị hất tung một góc, trong chốc lát, trong động quang mang đại thịnh, tiên quang như thủy triều, nhấn chìm bốn người.

Trên vách tường, văn lạc cổ xưa dường như được kích hoạt, lưu chuyển ánh sáng thần bí, toàn bộ long động dường như sống dậy.

“Sức mạnh?!” Lão hạc kinh hô, trong giọng nói mang theo sự chấn động khó che giấu, hai tay nắm chặt, cố gắng chống đỡ cơ thể không đổ xuống.

Tam Cốc Chủ cũng sắc mặt tái nhợt, giọng nói khẽ run rẩy: “...

Di trạch của địa tiên, tôi... tôi đã chứng kiến kỳ tích.” Sở Hoang đứng giữa luồng sáng, thần sắc tự nhiên, anh biết rõ luồng sức mạnh này tuy mạnh, nhưng không có ác ý.

“Không cần kinh hoảng, đây chỉ là sự thủ hộ mà địa tiên để lại, không có sát ý.” Anh trầm giọng an ủi, đồng thời điều khiển sức mạnh, càng thêm kiên quyết hất tung nắp quan tài.

Một luồng khí tức hỗn độn mờ mịt tuôn ra, thần bí khó lường,

khiến những người xung quanh không thể tự chủ mà run rẩy.

Hắc Hoàng nằm phục dưới chân anh, trong mắt đầy vẻ kính sợ, ngay cả một tiếng cũng không dám thở mạnh.

Đại Cốc Chủ và Nhị Cốc Chủ toàn thân run rẩy, dường như bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, không nhịn được muốn khấu đầu bái lạy.

Một loại sợ hãi bản năng từ sâu trong linh hồn, khiến họ căn bản không thể chống cự.

Cùng với việc nắp quan tài hoàn toàn mở ra, ánh sáng càng thêm chói lọi, phù văn thượng cổ như những vì sao lấp lánh điểm xuyết trên vách động.

Sở Hoang chăm chú nhìn những phù văn khó hiểu kia, trong lòng khẽ động: "...

Bí mật thượng cổ chân chính!" Hắc Hoàng ở một bên, tuy không biết đạo văn, nhưng cũng bị cảnh tượng hùng vĩ hấp dẫn sâu sắc, hưng phấn đi vòng quanh quan quách, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Sở Hoang, trong mắt đầy vẻ mong chờ.

Sở Hoang ánh mắt như ngọn đuốc, nhìn thẳng vào sự hỗn độn bên trong quan tài, cảm nhận được không phải sát cơ, mà là luồng khí thế hùng vĩ độc đáo của địa tiên.

Anh không nhịn được nói: "Đây chính là uy thế của địa tiên sao?" Lúc này, Nhị Cốc Chủ cuối cùng cũng mất kiểm soát, đầu chạm đất, phát ra tiếng động trầm đục.

Lão hạc cũng tương tự không thể chịu đựng luồng uy áp cổ xưa đó, run rẩy quỳ phục trên đất, hướng về quan tài đất sét vàng mà dập đầu bái lạy.

Sở Hoang lại bất động, Hắc Hoàng bên cạnh cũng cố gắng kiềm

chế nỗi sợ hãi, chặt chẽ đi theo bên cạnh chủ nhân, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Phù văn thượng cổ hiện ra, vén màn bí ẩn về chín mươi chín Long Sơn.

Những văn tự này không phải ghi chép về quần thể Long Sơn nhỏ ở đây, mà liên quan đến chín mươi chín Long Sơn thượng cổ chân chính.

Sở Hoang quét mắt nhìn những dấu vết chữ nghĩa lưu lại từ hàng triệu năm trước, trong lòng dâng lên một trận chấn động.

Thời gian đã trôi qua bao lâu?

Địa cầu vào thời điểm đó, lại là cảnh tượng như thế nào?

Đột nhiên, quan tài đất sét vàng lại lần nữa rung động, sự hỗn độn bên trong như đại dương cuồn cuộn mãnh liệt, dường như sắp phá vỡ trói buộc.

Sở Hoang lại không hề sợ hãi, cưỡng chế trấn áp nó.

Tuy nhiên, sự hỗn độn bên trong quan tài cuối cùng lại trở về bình tĩnh, bị vách quan tài đất sét vàng thô ráp chậm rãi hấp thu.

Bên trong quan tài trống rỗng, thi thể địa tiên và Bất Tử Thụ đều không thấy bóng dáng.

"...

Biến mất rồi sao?" "...

Chẳng lẽ địa tiên đã có sự chuẩn bị khác?" Mọi người kinh ngạc không thôi.

Hắc Hoàng lại ở một bên chạy loạn, dường như muốn tìm thứ gì đó.

Sở Hoang thì lại lần nữa nhìn về phía những đạo văn kia.

"Địa tiên hóa đạo, nhưng lại để lại hy vọng thành tiên." Sở Hoang lẩm bẩm, ánh mắt sâu thẳm.

Hắc Hoàng không nhịn được mở miệng hỏi: "Chủ nhân, hy vọng thành tiên rốt cuộc là gì?" Sở Hoang không lập tức trả lời, tiếp tục nghiên cứu những văn tự khó hiểu kia.

Cuối cùng, bí mật kinh thiên của chín mươi chín Long Sơn đã được vén màn: những Long Sơn này ấp ủ cơ duyên thành tiên, nhưng cũng không ngừng thôn phệ tinh hoa của các cổ tinh sinh mệnh.

Trái Đất hiện tại, chính là trạm cuối cùng của chín mươi chín Long Sơn.

Từng có linh khí sung mãn, vạn vật phồn thịnh, nhưng giờ đây lại đã khô héo suy tàn.

Kẻ đầu sỏ của mọi tội lỗi, lại chính là Long Sơn ấp ủ hy vọng thành tiên kia!

Bệ đất sét vàng thô ráp yên tĩnh nằm ở đó, trên đó khắc dấu vết chữ nghĩa vẫn còn rõ ràng, đó là đạo ngân do Dung Thành Thị lưu lại, cho dù đã trải qua vô tận năm tháng, vẫn ngưng tụ ý chí vô thượng.

Lão hạc và Tam Cốc Chủ cho dù đứng ở xa, cũng có thể cảm nhận được luồng uy áp cổ xưa kia, khiến họ run rẩy, gần như không thể đứng vững.

Sở Hoang thần sắc đạm nhiên nghiên đọc những văn tự kia, dường như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay anh.

Chương 322

"Chủ nhân, trên đó viết những gì vậy?" Hắc Hoàng không nhịn được tò mò hỏi.

"Hy vọng thành tiên, từng bị hủy hoại tại dị vực cổ tinh hai mươi vạn năm trước, sau đó được cường giả vượt qua biên giới, đặt lại vào nơi nó sinh ra." Sở Hoang trầm ngâm, tiếp tục nói: "Giờ đây địa cầu khô héo và suy tàn, chẳng lẽ lại là một vòng luân hồi bắt đầu?" "Dung Thành Thị với tư cách là thủ lĩnh của bộ lạc thượng cổ, làm thế nào trải qua bao biến cố thăng trầm, cuối cùng bước vào thời Xuân Thu, tuy công lực ngày càng thâm hậu, nhưng vẫn không thể chứng đạo." Anh lại xem rất lâu, Sở Hoang đột nhiên thở dài một tiếng.

Như vậy, bóng hình từng chấn động chư thiên vạn giới kia, lại chưa từng hiển lộ ở nhân gian.

"Chủ nhân, khí tức..." Đột nhiên, Hắc Hoàng dường như có phát hiện gì đó.

Sở Hoang nhìn qua, cũng không khỏi híp mắt lại.

"Vũ Hóa Thần Triều..." Sở Hoang trong lòng khẽ động.

Sở Hoang tâm thần chấn động, bí mật ẩn giấu của chín mươi chín Long Sơn thượng cổ, có lẽ có mối liên hệ ngàn sợi vạn mối với Bắc Đẩu Tinh Vực.

"...

Rất có thể liên quan đến nó rồi." Cái tên Vũ Hóa Thần Triều, đã ngụ ý cảnh tượng hùng vĩ của toàn bộ giáo phái muốn vũ hóa phi tiên.

Tuy nhiên, cuối cùng vẫn không thể như nguyện, trong một trận hạo kiếp hai mươi vạn năm trước, bị người ta dùng sức một tay xóa

sổ hoàn toàn khỏi Trung Châu, không còn dấu vết.

Cho nên, Vũ Hóa Thần Triều từng tồn tại ở đây, có lẽ càng thêm phi phàm.

"Thật vậy sao?" Nếu thật sự như vậy, thì rất nhiều bí ẩn có thể được giải đáp.

Chính vì đòn tấn công mang tính hủy diệt đó, khiến thần triều này suy bại hoàn toàn.

Sở Hoang trong lòng càng thêm kiên định đoán, Vũ Hóa Thần Triều có lẽ chính là tàn dư cuối cùng của truyền thừa cổ xưa đó trên thế gian.

Nếu không, làm sao lại trải qua thời gian dài đằng đẵng như vậy mà không hề có dấu vết của nó?

Ở đây, Sở Hoang không khỏi cảm thấy chấn động.

Vũ Hóa Thần Triều năm xưa cường thịnh đến mức nào, gần như thống nhất Trung Châu, uy chấn tứ phương.

Tuy nhiên, đó chỉ là một mắt xích yếu ớt nhất của truyền thừa cổ xưa đó trong vô tận năm tháng.

Vì, dù huy hoàng đến đâu, cũng xa xa không thể so sánh với uy thế vô thượng khi năm xưa giá ngự chín mươi chín Long Sơn, vượt qua tinh vực!

Vào thời kỳ cực thịnh, nó sẽ phi phàm đến mức nào?

"Rốt cuộc là một truyền thừa như thế nào?" Sở Hoang tự lẩm bẩm, nội tâm dâng trào sóng gió.

Trong vũ trụ rộng lớn, tinh không vô tận, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật không ai biết đến?

Thế lực khổng lồ kia, từng ngự trị trên rất nhiều cổ tinh, chúa tể

mọi vận mệnh.

Nhưng thời gian vô tình, cho dù cường đại như vậy, cuối cùng cũng khó thoát khỏi vận mệnh tan thành tro bụi.

Cho dù là Đại Đế cổ đại có thể đạp đại đạo dưới chân, cũng chỉ có thể vô địch hai vạn năm, cuối cùng vẫn sẽ hóa thành một nắm hoàng thổ.

Không có gì có thể vĩnh hằng bất diệt.

Trong những ghi chép đạo văn, tất cả, đều chỉ hướng Côn Luân.

"Giờ đây ta đã quay về đây, nhất định phải lên tiên địa Côn Luân để tìm hiểu đến cùng!" Sở Hoang khẽ mở miệng.

"Côn Luân, vùng đất thần bí đó." Nghe vậy lão hạc cảm thán, trong giọng nói mang theo vô tận khát khao.

Ghi chép trong quan tài đất sét vàng kết thúc ở đây, nhưng suy nghĩ của Sở Hoang vẫn tiếp tục.

Anh cẩn thận xem xét dấu vết dưới đáy quan tài, cố gắng tìm kiếm bí ẩn sinh tử của Dung Thành Thị.

"Chủ nhân, thuốc bất tử đâu?

Không thấy sao?" Hắc Hoàng tò mò hỏi.

"Cũng là một bí ẩn." Sở Hoang trả lời, ánh mắt anh quét một vòng trong động, cuối cùng dừng lại trên hai tấm xương phiến kia.

Sở Hoang cầm xương phiến, cẩn thận quan sát bản đồ địa thế trên đó.

Trong lòng anh đã có quyết định, phải đi Côn Luân, để tìm hiểu bí mật thành tiên kia.

"Quan tài đất sét vàng tuy là một chí bảo, nhưng mang theo quá

phiền phức.” Nhị Cốc Chủ cảm thán.

“Không cần nghĩ đến nó, Dung Thành Thị đã chọn chôn cùng với đệ tử, đó là di nguyện của ông ta.

Nếu ta mang đi quan tài đất sét vàng, e rằng sẽ dẫn đến đại họa không lường trước.” Đại Cốc Chủ khuyên nhủ.

Sở Hoang gật đầu, không nói nhiều, những thứ này, đối với anh không có ích gì. "Chủ nhân, tôi làm sao mới có thể tìm thấy Côn Luân...?" Hắc Hoàng lúc này hỏi.

Sở Hoang hơi trầm ngâm, rồi nói: "Về trước đi, bên Diệp Hắc sẽ có tin tức." Mặc dù tò mò, nhưng Hắc Hoàng cũng không dám hỏi nhiều. "Đợi đã, hai người cũng về trước đi." Sở Hoang lướt nhìn Đại Cốc chủ và Nhị Cốc chủ.

Hai người không dám chậm trễ, cung kính hành lễ, nói: "Tiền bối, chúng tôi xin cáo từ." Sở Hoang khẽ gật đầu, dẫn Hắc Hoàng, trực tiếp xé rách hư không rời đi.Trong biệt thự, mọi người trong Sở tộc đã đợi từ lâu, thấy anh trở về, đều tiến lên. "Tộc trưởng, cuối cùng ngài cũng về rồi!" Sở Thiên Khai lên tiếng trước, giọng nói mang theo chút tự trách, "Tôi đã thất trách, xin Tộc trưởng trách phạt." Sở Hoang khẽ xua tay, ánh mắt ôn hòa: "Chuyện này không trách được các cậu, đối thủ xảo quyệt, có thể kịp thời phát hiện và phản ứng đã là không dễ rồi.

Hãy nhớ, cường giả chân chính, sẽ rút ra bài học từ thất bại, không ngừng trưởng thành." Mọi người trong Sở tộc nghe vậy, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, đều gật đầu, thề sau này nhất định sẽ cẩn thận hơn, bảo vệ an ninh Sở tộc.Để mọi người tự đi làm việc, Sở Hoang trở về tĩnh thất.

Bên trong tĩnh thất bài trí đơn giản, ở giữa đặt một chiếc bàn đọc sách cổ kính.

Sở Hoang đi đến trước bàn, nhắm mắt ngưng thần, để tâm cảnh đạt đến trạng thái bình hòa nhất.

Một lát sau, anh từ từ mở mắt, giơ tay lên, đạo pháp diễn hóa.

Vô số đạo văn lưu chuyển, hiện ra xung quanh.

Đó chính là nội dung trên vách đá trước đó, ghi lại vô số đạo pháp cổ xưa và đạo diễn hóa, bao gồm cả những bí mật liên quan mật thiết đến Côn Luân.

Tâm thần anh theo dòng đạo văn trôi nổi, như thể xuyên qua không gian thời gian, cùng những tu đạo giả cổ xưa kề vai khám phá. "Côn Luân... rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?" Cùng với thời gian trôi qua, Sở Hoang càng ngày càng hiểu sâu sắc hơn về đạo văn.

Anh bắt đầu thử kết hợp những đạo văn này với đạo pháp đã học, tiến hành suy diễn và thực nghiệm.

Thoáng chốc, đã nửa tháng sau.Diệp Hắc vội vàng bước vào biệt thự, trong tay nắm chặt một phong thư tỏa ra linh quang nhàn nhạt, đó là đạo phù truyền tin của Linh Bảo Chưởng Giáo. "Tộc trưởng, Linh Bảo Chưởng Giáo truyền tin tức, mời ngài tham gia đại hội tu đạo giả sắp diễn ra." Diệp Hắc cung kính báo cáo.

Sở Hoang nhận phong thư, đọc kỹ, khóe miệng dần cong lên một nụ cười: "Đại hội tu đạo giả, đúng là một cơ hội không tồi.

Có thể đích thân đến Thượng Thanh Phái, có lẽ sẽ có thu hoạch." Ngày đại hội cận kề, Sở Hoang chỉ mang theo Hắc Hoàng, đi đến Thượng Thanh Phái."Hắc Hoàng, ngươi có biết vì sao Thượng Thanh Phái ban đầu lại chọn bái Nguyên Thủy Thiên Tôn không?" Sở Hoang thản nhiên nói.

Hắc Hoàng trầm ngâm một lát, từ từ đáp: "Theo truyền thuyết, Nguyên Thủy Thiên Tôn là nguồn gốc của tất cả đạo pháp, người

sáng lập Thượng Thanh Phái cảm nhận được sự uyên bác thâm sâu của ngài, nên đã định ra quy củ này." "Không, cùng với thời gian trôi đi, ranh giới giữa các phái dần dần mơ hồ, nhưng sự tôn sùng của Thượng Thanh Phái đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn thì vẫn không hề thay đổi." Sở Hoang cười hì hì nói.

Rõ ràng, anh cũng đã hiểu rõ về điều này. "Cũng đã làm bài tập về nhà rồi đấy." Sở Hoang khẽ cười.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đến bên ngoài Mao Sơn.Mao Sơn, tuy không có vẻ hùng vĩ cao ngất, nhưng vì địa hình uốn lượn quanh co như chữ "dĩ", được ban cho biệt danh "Cú Khúc Sơn", hơn nữa vì có nội hàm thâm sâu, được hưởng mỹ danh "Kim Lăng địa phế sơn".

Là cái nôi của Thượng Thanh Phái, từ xưa đã được ca ngợi là "đệ nhất phúc địa thiên hạ".

Sở Hoang chắp tay đứng trước núi. "Chủ nhân, Mao Sơn quả nhiên danh bất hư truyền." Hắc Hoàng thè lưỡi, cảm thán nói, "Ở nơi Mạt Pháp này mà vẫn có thể cảm nhận được linh khí bừng bừng, thảo nào có thể sản sinh ra nhiều tu sĩ đến vậy." Sở Hoang khẽ gật đầu, "Quả thật, nơi đây linh khí tụ hội, không phải tầm thường.

Tôi cần tĩnh tâm tìm hiểu, có lẽ sẽ có thu hoạch." Anh có vài phần mong đợi.

Nói xong, cất bước đi vào trong núi.

Hắc Hoàng theo sát phía sau, một người một chó, thân ảnh xuyên qua rừng núi, như thể hòa vào một với mảnh thiên địa này.

Trên đường, thỉnh thoảng gặp các tu đạo giả.

Những người này tuy mặc trang phục hiện đại, nhưng cử chỉ điệu bộ lại toát lên một khí chất siêu phàm thoát tục.

Họ kề tai nhau, bàn tán về các loại truyền thuyết trong giới tu

đạo."Nghe nói chưa?

Gần đây Long Tước nhất tộc ở Đại Việt có một thiên tài ghê gớm lắm, tên là Long Tiểu Tước." Một tu đạo giả thần bí nói, "Nghe nói thực lực thâm bất khả trắc, thậm chí có thể sánh ngang với cường giả lão bối rồi." Hắc Hoàng nghe vậy, khinh thường hừ một tiếng, từ mũi phun ra hai luồng khí thô, "Long Tiểu Tước?

Chương 323

Hừ, tên nghe cũng vang đấy, nhưng trước mặt chủ nhân tôi, e là còn không xứng xách dép!" Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng một cách hờ hững, ý bảo đừng quá khoa trương.

Anh không mấy hứng thú với cái gọi là thiên tài, vì một truyền kỳ.

Tiếp tục đi tới, không lâu sau đã đến Bão Phác Phong.

Ngọn núi này từng là nơi Cát Hồng ẩn cư.

Tại đây, ông ta chuyên tâm tu đạo, trước tác ra bộ kinh điển "Bão Phác Tử" có ảnh hưởng sâu rộng đến Đạo môn đời sau.

Sở Hoang đứng trên đỉnh núi, phóng tầm mắt ra xa, cảm nhận sự dao động linh khí giữa đất trời, trong lòng một mảnh tĩnh lặng.

Nhưng đúng lúc đó, một trận ồn ào phá vỡ sự yên tĩnh của núi rừng, như một viên đá ném vào mặt hồ phẳng lặng, tạo ra từng đợt gợn sóng.

Sở Hoang khẽ nhíu mày, nhìn theo hướng tiếng động, chỉ thấy một nhóm tu đạo giả trẻ tuổi đang vây quanh một nam tử anh khí bức người đi tới.

Nam tử đó thân hình cao lớn, dung mạo tuấn lãng, giữa hàng lông mày lộ ra một vẻ cao quý và ngạo khí trời sinh, chính là Long Tiểu Tước.

Sự xuất hiện của hắn, như thể tự mang theo một luồng gió, khiến không khí xung quanh cũng phải rung động.

Long Tiểu Tước cũng chú ý đến sự tồn tại của Sở Hoang, dừng bước, đánh giá Sở Hoang từ trên xuống dưới, trên mặt lộ ra một vẻ khinh thường. "Giả bộ giả vịt, chẳng lẽ cảm nhận được đại đạo lưu

chuyển bên trong sao?" Giọng nói của hắn mang theo vài phần khiêu khích, rõ ràng không hề để Sở Hoang vào mắt.Nghe vậy, mắt Hắc Hoàng lóe lên vẻ lạnh lẽo, lập tức gầm lên: "Thằng nhãi ranh nào đây, dám nói chuyện với chủ nhân của tao như thế à?" Thân hình nó chấn động, tản ra chút yêu khí, nếu không phải Sở Hoang chưa ra lệnh, e là nó đã xông thẳng tới rồi. "Một con chó yêu mà cũng dám ngông cuồng như vậy sao?" Long Tiểu Tước lạnh lùng quét mắt nhìn Hắc Hoàng, giọng điệu đầy khinh miệt.

Tuy nhiên, dường như đã nhận ra điều gì, hắn đổi giọng: "Chẳng lẽ, đó là Sở Hoang?

Ta nghe nói, trước mặt Long Tiểu Tước ta, tốt nhất là nên giữ thái độ khiêm tốn một chút." Sở Hoang nghe vậy, không khỏi bật cười.

Anh thản nhiên nhìn Long Tiểu Tước, bình tĩnh nói: "Ngông cuồng?

Đó chỉ vì ta có tư bản để ngông cuồng thôi.

Ngươi không đủ tư cách để khiến ta phải hạ thấp mình." Sắc mặt Long Tiểu Tước chợt biến, không ngờ Sở Hoang lại ngạo mạn đến thế.

Hắn đang định phát tác, nhưng đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức cường đại phát ra từ Sở Hoang.

Luồng khí tức đó như cuồng phong bão vũ, hùng dũng bừng bừng, khiến hắn sinh lòng sợ hãi.

Đó là một sự áp chế tuyệt đối, tuy không thể cảm nhận được thực lực chân chính của Sở Hoang, nhưng hắn biết rõ một khi Sở Hoang ra tay, hắn sẽ không có bất kỳ cơ hội nào!"Sở Hoang sao?

Quả nhiên danh bất hư truyền!" "Trời ơi, thực lực đáng sợ đến mức, ngay cả Long Tiểu Tước cũng bị áp chế đến mức không thể

nhúc nhích!" "Xem ra, Long Tiểu Tước hôm nay đá phải tấm sắt rồi!" Từ xa, rất nhiều tu sĩ đều chấn động trong lòng.

Long Tiểu Tước nhìn Sở Hoang thật sâu một cái, trong mắt lóe lên vẻ không cam lòng và sợ hãi.

Hắn biết, hôm nay ở đây đã mất mặt, nếu còn ở lại chỉ càng thêm khó xử.

Thế là, hắn quay người rời đi, dẫn theo một nhóm tu đạo giả trẻ tuổi biến mất vào rừng núi.

Sở Hoang nhìn bóng lưng Long Tiểu Tước rời đi, cũng không để tâm.

Trong mắt anh, đó chẳng qua chỉ là một hậu bối tiểu xấu xí không biết điều mà thôi.

Không đáng nhắc tới.

Anh quay người đi sâu vào trong núi, Hắc Hoàng theo sát phía sau, bóng dáng một người một chó dần biến mất vào giữa rừng cây rậm rạp.

Địa thế núi trùng điệp, mỗi một cảnh sắc đều như ẩn chứa đạo vận, khiến người ta suy tư.Trước một khe núi, ánh mắt Sở Hoang bị một ngọn núi thấp không xa thu hút.

Anh cảm thấy, trên ngọn núi thấp đó dường như có một loại khí tức khác biệt, như thể có thể dẫn dắt con người phản phác quy chân, lĩnh ngộ bản nguyên của Đạo.

Sở Hoang cất bước đi về phía ngọn núi thấp, Hắc Hoàng vội vàng đi theo, miệng lẩm bẩm: "Chủ nhân, ngọn núi này hình như có chút bất phàm, chẳng lẽ có bảo bối sao?" "Có bảo bối, nhưng không phải cơ duyên của ngươi." Sở Hoang thản nhiên nói, ánh mắt thâm thúy.

Trên ngọn núi thấp, chỉ thấy có vài nam nữ trẻ tuổi đang đứng.

Đúng lúc đó, trên bầu trời xa xăm truyền đến từng đợt tiếng xé gió.

Mấy đạo kiếm quang xé rách bầu trời, hạ xuống một ngọn núi khác.

Đó là người của Thục Sơn Tiên Kiếm Môn, người thanh niên dẫn đầu, anh tư bừng bừng, kiếm khí ngút trời. "Triển Nhất Phàm cũng đến rồi, nghe nói kiếm pháp của cậu ta đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, khó gặp đối thủ a." Có người kinh thán nói.

Nhưng Sở Hoang chỉ liếc nhìn một cái, rồi mất hứng thú.

Kiếm pháp như vậy trong mắt anh chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Tuy nhiên, đột nhiên, Sở Hoang nhìn về một phía.

Xa xa, khí vụ xám mờ như cuồng long cuồn cuộn, như thể có tuyệt thế yêu ma sắp thức tỉnh, làn sương mù xám xịt bao trùm trời đất, mang theo cảm giác áp bách rợn người."Kia, kia là gì?" "Khí tức thật đáng sợ!" Không ít tu sĩ đều chú ý đến khí tức ở đó, nhao nhao nhìn sang.

Mấy bóng người từ trong màn sương bước ra, sau lưng đôi cánh màu xám mở rộng, lộ rõ vẻ cổ xưa và thần bí.

Dung mạo những người này già nua, con ngươi sâu thẳm như tro tàn, như thể có thể nuốt chửng tất cả ánh sáng. "Tu đạo giả phương Tây!" "Khí tức thật cường đại, như tử thần đang đi trên nhân gian!" Có người kinh hô, giọng nói mang theo sự sợ hãi không thể che giấu.

Mọi người đều nhìn nghiêng, sự xuất hiện của những tu đạo giả phương Tây này, không nghi ngờ gì đã làm tăng thêm vài phần sát khí cho đại hội tu đạo giả. "Nghe nói chuyến này bọn chúng đến để tìm Địa Tiên đạo tàng, thật là ngông cuồng đến cực điểm, dám chạy đến Trung Thổ của chúng ta mà ngang ngược!" Có người bất bình nghị

luận.

Tuy nhiên, đối mặt với những tu đạo giả phương Tây cường đại này, đa số mọi người đều chọn tránh xa, sợ bị cuốn vào tai họa vô vọng này.

Khí vụ màu xám cuồn cuộn như thủy triều, che kín bầu trời, tràn ngập khí tức tử vong.

Tuy nhiên, luồng tử khí đó lại bị vài lão giả nhẹ nhàng hút vào cơ thể, đôi mắt màu xám tro lạnh lùng sâu thẳm, như thể thiếu đi sự dao động cảm xúc của loài người.Bóng dáng của Thượng Thanh Phái hiện ra, hai đạo sĩ tiến lên nghênh đón, dẫn họ vào một đạo quán trang nghiêm.

Đối mặt với cao thủ như vậy, đương nhiên phải dùng lễ nghi tôn quý nhất để tiếp đãi.

Sở Hoang chắp tay đứng đó, ánh mắt hờ hững nhìn mọi thứ. "Chủ nhân, mấy tên này thực lực cũng không tệ nhỉ." Hắc Hoàng thè lưỡi, khẽ nói.

Sở Hoang khẽ nghiêng đầu, liếc nhìn nó một cái, khóe miệng cong lên một nụ cười khinh thường, "Không tệ?

Chẳng qua chỉ là vài tên hề nhảy nhót mà thôi." Mọi người xôn xao bàn tán, nói về sự khô cạn của tinh khí thiên địa và sự quật khởi của đạo thống phương Tây.

Tuy nhiên, những lời đề tài này trong tai Sở Hoang lại trở nên không đáng kể.

Đột nhiên, một lão đạo sĩ thân hình cao lớn tự lẩm bẩm đi tới, mũ tím vàng và áo bát quái dưới ánh nắng lấp lánh, rõ ràng là một cao nhân ẩn cư trong núi lâu năm. "Chủ nhân, người này xem ra có chút thâm niên." Hắc Hoàng khẽ lẩm bẩm.

Sở Hoang khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, "Quả thật có chút đạo hạnh." Đúng lúc đó, một trận kinh hô vang lên, mọi người đều chấn động nhìn về phía trước.

Thì ra là Tê Nhật đạo nhân xuất hiện, vị cao nhân tiền bối trong truyền thuyết đã tọa hóa lại vẫn còn sống, trông tinh thần quắc thước, phong thái không hề suy giảm so với năm xưa....

Trên chủ phong, tiếng chuông vang vọng, Đạo môn rộng mở, một nhóm lão đạo sĩ lũ lượt bước ra, cung kính nghênh tiếp những nhân vật cấp Thái Sơn Bắc Đẩu.

Chưởng giáo Toàn Chân Đạo, Côn Luân Giáo chủ cùng các đại thần thông giả khác lần lượt xuất hiện, đẩy đại hội tu đạo giả lần này lên đến cao trào chưa từng có.

Cuối chân trời, mây lửa cuồn cuộn, tiếng phượng hoàng rền vang khắp trời, Tộc trưởng Chu Hoàng nhất mạch dẫn theo Thiên Chi Kiêu Nữ hạ lâm hiện trường, một lần nữa gây ra chấn động.

Khắp Mao Sơn trên dưới người đông như mắc cửi, bóng người tấp nập giữa các cung quán điện vũ.

Tuy nhiên, trên ngọn núi thấp mà Sở Hoang đang đứng lại như thể cách biệt hoàn toàn với mọi ồn ào và tạp âm.

Anh yên lặng đứng đó, lắng nghe đạo âm của thượng cổ, như thể đang ở trong một không gian thời gian khác.

Thoáng chốc vài ngày trôi qua, đại hội tu đạo giả cuối cùng cũng kéo màn khai mạc.

Cửu Tiêu Vạn Phúc Cung sừng sững uy nghi, là đạo cung hoành vĩ trên chủ phong Mao Sơn, đã chứng kiến vô số thăng trầm của thời gian.

Các đại chưởng giáo lần lượt xuất hiện, trên diễn võ trường, thế

hệ trẻ cũng đã giao đấu.

Kiếm quang ngút trời, Triển Nhất Phàm của Thục Sơn Tiên Kiếm Môn với một kiếm sức mạnh đã chém đứt bầu trời, liên tiếp đánh bại mười hai cao thủ cùng thế hệ, khiến mọi người đều phải ngoái nhìn.

Long Tiểu Tước cũng thể hiện ra chiến lực kinh người, giữa lúc huyết khí màu tím tràn ngập, như thể một yêu thần thượng cổ sống lại, không ai có thể cản được.

Rất nhiều nữ tu sĩ đều bị phong thái của hắn hấp dẫn, trong đôi mắt đẹp lóe lên vẻ lạ thường."Điểm cao minh của Long Tiểu Tước là ở sự lý giải sâu sắc về Đạo, ngộ tính này thật sự khó có được." Có người không nhịn được tán thán. "Không biết vị Sở Hoang gần đây, liệu có xuất hiện không?" "Nghe nói..." Không ít người xôn xao bàn tán.

Gần đây, sự xuất hiện của Sở Hoang và Sở tộc đã gây ra không ít sóng gió.

Chương 324

Khi mọi người đang ngóng trông, một bóng người từ từ bước xuống từ ngọn núi thấp.

Toàn thân áo đen như mực, dung mạo lạnh lùng bá khí, chính là Sở Hoang. "Sở Hoang!

Sở Hoang đến rồi!" Mọi người đều kinh hô.

Long Tiểu Tước chú ý đến phản ứng của mọi người, không khỏi lạnh lẽo trong mắt.

Hắn ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Sở Hoang trên đài cao, nghiến răng nói: "Nhân tộc Sở Hoang, dám cùng ta một trận chiến không!" Hắc Hoàng nghe vậy lập tức nổi giận, mạnh mẽ đứng dậy, nhe răng trợn mắt gầm lên: "Thằng nhóc con kia, cái thứ gì?

Cũng xứng khiêu chiến chủ nhân nhà tao sao?"Sở Hoang chỉ khẽ xua tay, ý bảo Hắc Hoàng lùi xuống.

Anh từ từ đứng thẳng, ánh mắt như dao phóng về phía Long Tiểu Tước, thản nhiên nói: "Đã muốn chiến, vậy thì chiến thôi." Lời vừa dứt, Sở Hoang bước một bước, lập tức xuất hiện ở trung tâm diễn võ trường.

Anh chắp tay đứng đó, toàn thân tản ra một khí thế bá đạo tuyệt luân, như thể muốn đạp cả trời đất dưới chân.

Đồng tử Long Tiểu Tước co rút lại, cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Nhưng hắn không lùi bước, hít sâu một hơi, toàn lực ra tay tấn công Sở Hoang.

Huyết khí màu tím cuồn cuộn như sóng lớn, bóng dáng Long Tiểu

Tước ẩn hiện trong đó, mỗi đòn tấn công đều ẩn chứa sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ khẽ điểm một ngón tay, tia sáng vàng kim lập tức xé rách không trung, đánh tan hoàn toàn huyết khí màu tím.

Tiếp đó, anh bước lên một bước, bàn tay vàng kim như chiếc cối xay ép xuống, trực tiếp đánh bay Long Tiểu Tước ra xa.

Tất cả mọi người đều ngây người!

Không thể tin vào mắt mình, một nam tử nhìn có vẻ trẻ tuổi lại có tu vi đáng sợ đến vậy! "...Ngươi là ai?" Long Tiểu Tước giãy giụa đứng dậy, kinh hoàng hỏi. "Ta?

Ta chỉ là một người Nhân tộc mà thôi." Sở Hoang thản nhiên nói, như thể đã làm một việc không đáng kể.

Từ đầu đến cuối, anh thậm chí không hề vận dụng sức mạnh của mình, chỉ là hòa hợp với đạo pháp của Địa Cầu, mượn đó để ra tay.

Địa Cầu này anh chưa ở lâu, đạo pháp dung hợp cũng chưa hoàn mỹ lắm, nhưng cũng đủ rồi.

Dù sao, tồn tại cấp độ Chuẩn Đế, dù là đạo pháp tùy ý lĩnh ngộ, cũng đủ để giết chết Thánh Nhân!Đúng lúc này, mấy cường giả của đạo thống phương Tây đột nhiên ra tay, tế ra những cấm chế đồ quyển cổ xưa, trực tiếp ép tới Sở Hoang, ý đồ một lần tiêu diệt anh.

Khóe miệng Sở Hoang cong lên một nụ cười lạnh, thân hình vững như bàn thạch, không hề dao động.

Anh giơ tay vung lên, chưởng phong vàng kim sắc bén đánh ra, lập tức xé nát những cấm chế đồ quyển đó thành phấn vụn.

Mấy tên tự xưng là người kế thừa đạo thống phương Tây đó, lại càng bị một chưởng đánh cho tan xương nát thịt. "Dám làm càn ở

Trung Thổ, quả thực là tự tìm đường chết!" Giọng Sở Hoang lạnh lẽo như băng, "Về nói với chủ tử của các ngươi, không lâu nữa Sở Hoang ta sẽ đích thân đến phương Tây, đòi một lời giải thích!" Khí huyết vàng kim cuồn cuộn quanh thân anh, như cuồng phong quét ngang.

Sở Hoang đứng yên bất động, một chưởng đã dễ dàng đánh tan hai cường giả lớn của đạo thống phương Tây, khiến những người xem xung quanh ai nấy đều kinh hồn bạt vía.Nhưng những tu sĩ phương Tây đó không bỏ cuộc.

Trong chốc lát, khí vụ xám xịt cuồn cuộn như thủy triều, che kín trời đất.

Từ trong khí vụ, một lão giả tu đạo phương Tây thân hình khô gầy, đôi mắt xám xịt bước ra, như sứ giả từ thế giới U Minh bước ra, khiến người ta nhìn vào mà sinh lòng sợ hãi.

Diễn võ trường hoàn toàn bị khí vụ bao trùm, lão giả như ma thần giáng lâm, tản ra uy áp ngút trời.

Mọi người run rẩy không ngừng, chỉ thấy một thân ảnh gầy guộc ẩn hiện trong màn sương, khí tức đáng sợ đó xuyên thẳng vào lòng người. "Sưu sưu sưu!" Tiếng xích sắt ma sát chói tai, lão giả tuy thân hình khô héo, nhưng khí thế tản ra lại hung mãnh như sư tử.

Trong tay hắn nắm một sợi xích sắt đỏ như máu luyện ngục, tỏa ra hàn ý khiến người ta rợn người. "U Minh Tỏa Liên, mau quấn lấy!" Một loại cấm kỵ chi thuật, một khi bị nó trói buộc, sinh cơ sẽ bị nuốt chửng nhanh chóng, tu vi tan biến.

Thuật này từng bị coi là cực kỳ tà ác, bị người đời khinh bỉ. "Hãy đón nhận sự phán xét của chủ ta, và chào đón ngày tận thế của ngươi đi!" Lão giả tóc dài bay tán loạn, đôi mắt xám tro, giọng nói lạnh lùng trang nghiêm, như thể đang tuyên cáo sự kết thúc của vận mệnh.

Xích sắt dính máu, càng thêm hung tợn đáng sợ.

Cùng với tiếng gào khóc của quỷ thần, như thể cánh cửa luyện ngục bị mở ra, vô tận thi hài hiện lên, dị tượng thần ma, thiên sứ hiện ra, bao trùm toàn bộ diễn võ trường. "Ngao ngao ngao..." Tiếng gào thét đáng sợ chói tai, cùng với tiếng "long long" vang lên, như thể tử thần từ minh cung bước ra, muốn thu hoạch sinh mệnh của Sở Hoang.

Luồng khí tức hủy diệt đủ để khiến trời đất biến sắc, làm mỗi người có mặt ở đó đều run rẩy không tự chủ.

Tuy nhiên, Sở Hoang lại đứng yên bất động như một ngọn núi, đối mặt với công thế đáng sợ bao trùm trời đất, trong ánh mắt không hề có chút sợ hãi.

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc khi sợi xích sắt dính máu sắp xuyên thủng tim anh, Sở Hoang đột nhiên vươn một bàn tay lớn, vững vàng nắm lấy sợi xích sắt đó.

Động tác của anh nhanh như chớp, sức mạnh lại càng kinh người. "Phanh!" Cùng với một tiếng động lớn, Sở Hoang dùng sức kéo và giật mạnh, thủ lĩnh chấp pháp giả của đạo thống phương Tây đó lập tức như bị đá tảng khổng lồ đánh trúng, máu tươi phun ra dữ dội.

Sợi xích sắt trong tay hắn dưới sức mạnh của Sở Hoang bị bẻ thẳng tắp, rồi ngay lập tức vỡ vụn thành vô số đoạn, như mưa máu rơi xuống.

Đoạn xích sắt cuối cùng, lại như một cây trường mâu thẳng tắp, mũi nhọn lộ rõ, lấp lánh ánh sáng đỏ như máu.

Mang theo một sức mạnh không thể cản phá, nó xuyên thủng đầu lâu của lão giả đó trong chớp mắt, máu tươi và não tủy văng tung tóe, lão giả ngửa mặt ngã xuống, lập tức tắt thở mà chết.Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc đến mức không nói nên

lời.

Họ trơ mắt nhìn thủ lĩnh chấp pháp giả phương Tây dễ dàng mất mạng trong tay Sở Hoang, không chút sức phản kháng.

Những chấp pháp giả còn lại kinh hãi vạn phần, liên tục lùi lại, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin và sợ hãi.

Sở Hoang lạnh lùng nhìn chằm chằm họ, như thể đang nhìn một đám cừu non chờ làm thịt.

Đạo văn cổ phù trong lòng bàn tay anh không ngừng lấp lánh, tản ra khí tức thần bí khó lường, khiến ánh mắt mấy người kia càng thêm tuyệt vọng. "Anh ta chắc chắn có bảo bối bí mật của Đạo môn!" "Nhất định là vậy rồi!" Những chấp pháp giả này kinh ngạc trong lòng, cảm thấy Sở Hoang chắc chắn đã thúc đẩy một loại bí bảo nào đó.

Nhưng họ không biết, Sở Hoang thậm chí còn chưa vận dụng một phần sức mạnh nào của mình.

Hắc Hoàng càng hưng phấn quấn quanh Sở Hoang, đôi mắt chó đầy vẻ sùng bái. "Chủ nhân uy vũ!

Chủ nhân bá khí!" Hắc Hoàng kích động gào thét, không hề che giấu sự sùng kính của mình đối với Sở Hoang.

Sở Hoang vẫn đang suy tư. "Đạo pháp Địa Cầu, quả nhiên có chỗ khác biệt..." "Có lẽ..." Lúc này, anh chỉ đang lĩnh ngộ đạo, hoàn toàn không hề để đối thủ vào mắt."Thích phóng Thần Phạt Chi Lôi, thi triển thiên khiển đối tên cuồng đồ đó!" Một lão giả khác với làn da đầy nếp nhăn cao giọng gào thét, trong chốc lát, trên hư không hiện ra một cuốn trục lớn hơn nữa, trên đó lưu chuyển khí tức chí dương chí cương, như thể có thể xé nát trời đất. "Sức mạnh này, quá kinh người!" Đám đông xung quanh lại lần nữa lùi lại, luồng uy áp đáng sợ

đó khiến họ sinh lòng sợ hãi, gần như không thể đứng vững.

Tuy nhiên, Sở Hoang vẫn đứng yên bất động.

Từng đạo quang hoa rực rỡ giao thoa vào nhau, hóa thành một biển lôi điện chói chang, như sóng dữ cuồn cuộn quét về phía Sở Hoang, ý đồ trấn áp anh hoàn toàn.

Hắc Hoàng căng thẳng gào lên: "Chủ nhân, cẩn thận Thiên Kiếp chi lực!"Sở Hoang sắc mặt không đổi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hít sâu một hơi không khí mang theo khí tức lôi điện, như thể đang thưởng thức vẻ tráng lệ của tự nhiên.

Anh vươn một bàn tay vàng kim, từ từ và kiên định ép xuống bầu trời.

Tất cả mọi người đều bị khí thế kinh người của anh chấn nhiếp, nhao nhao lùi lại, chỉ dám đứng từ xa quan sát. "Oanh long!" Vạn trượng lôi điện giáng xuống, nhưng Sở Hoang bất động. "Quá nhỏ bé." Sở Hoang khẽ tự lẩm bẩm, như thể đang đối thoại với trời đất, "Làm sao dám xưng là Thiên Kiếp?" Anh vươn tay ra, hào quang của đạo pháp chói chang, vô số lực lượng pháp tắc hội tụ.

Cái gọi là Thiên Kiếp kia, dưới sự chống đỡ của pháp tắc, lập tức tiêu tán!

Hắc Hoàng hưng phấn quấn quanh Sở Hoang, kêu lên: "Thiên Kiếp chi lực trước mặt chủ nhân căn bản không đáng kể!" Lôi điện tiêu tán vô hình, mọi người đều há hốc mồm, chấn động không thôi.

Mấy vị thiên sứ sa ngã có đôi cánh màu xám sau lưng, sắc mặt trắng bệch như giấy, giọng nói mang theo sự run rẩy không thể che giấu, hỏi: "...Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn: "Người chết, không cần biết." Các chấp pháp giả của đạo thống phương Tây nhìn nhau, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi

và áp lực chưa từng có.

Họ biết rõ, người mà họ gặp hôm nay, tuyệt đối không phải là vật trong ao.

Những thiên sứ sa ngã nhìn nhau, ngay lập tức cùng nhau ngâm tụng chú ngữ cổ xưa, tế ra những cuốn trục cấm khí được cất giấu của mình, ý đồ chống cự đến cùng.

Tuy nhiên, trước mặt Sở Hoang, những cấm khí đó lại như hồ giấy mỏng manh, chạm vào là nát.

Anh nhẹ nhàng vung tay, những cấm khí đó liền vỡ nát ngay lập tức, đạo ngân tiêu tán, pháp lực bị tước đoạt hoàn toàn."Tại địa bàn của ta, ta sẽ tiến hành phán xét." Giọng Sở Hoang lạnh lẽo như sương, ngón tay vàng kim khẽ điểm ra, mỗi một chỉ đều như thiên trụ sụp đổ, lần lượt đánh tan những thiên sứ sa ngã đó, hóa thành huyết vụ.

Chương 325

Đám đông xung quanh kinh hãi vạn phần, như thể đã chứng kiến một sự tồn tại thần thoại.

Họ xôn xao bàn tán, phỏng đoán rốt cuộc Sở Hoang là ai?

Tuổi trẻ như vậy mà lại có thực lực nghịch thiên như thế, chẳng lẽ là một vị đại năng chuyển thế trọng sinh?

Hắc Hoàng hưng phấn gào thét, quấn quýt quanh Sở Hoang.

Sở Hoang không để tâm đến tiếng nghị luận xung quanh, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa, như thể xuyên thấu giới hạn của không gian thời gian. "Đạo thống phương Tây?

Nên bị diệt vong." Lời này vừa thốt ra, mọi người càng thêm kinh hãi vô cùng.

Một mình giao chiến với đạo thống phương Tây, sự bá đạo này khiến các chưởng giáo có mặt trong lòng dấy lên sóng lớn ngất trời, vị cường giả này e rằng sẽ gây ra một trận bão tố chưa từng có, viết lại một thời đại.

Trong thời Mạt Pháp, Sở Hoang không có ý đồ tiêu diệt bất kỳ giáo phái nào, nhưng cũng tuyệt đối không dung thứ bất kỳ sự ức hiếp nào.

Mấy vị thiên sứ sa ngã kia đã định phán quyết, đoạt đi tính mạng của anh, đã chạm sâu vào giới hạn của anh.

Tê Nhật đạo trưởng và Tuyết Trần Chưởng giáo cùng những người khác, thấy Sở Hoang thể hiện ra thực lực kinh người như vậy, không tự chủ được mà chậm rãi tiến lên, trên mặt đầy vẻ cung kính.

Lưng họ hơi khom, dường như ngay cả hơi thở cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí, sợ lỡ một chút mà mạo phạm vị cường giả này.

"Sở tiền bối, chúng tôi luôn kính ngưỡng tiền bối, hôm nay được thấy chân dung, thực sự là may mắn ba đời." Tê Nhật đạo trưởng dẫn đầu lên tiếng, giọng nói mang theo sự kính sợ không thể che giấu.

Tuyết Trần Chưởng giáo cũng theo sát phía sau, cung kính nói: "Phong thái của tiền bối vô cùng, chúng tôi không thể nào sánh kịp.

Nếu tiền bối không chê, chúng tôi nguyện cùng tiền bối kết thiện duyên." Tộc chủ Long Tước nhất tộc Đại Việt thấy vậy, cũng vội vàng tiến lên, thay hậu bối Long Tiểu Tước xin lỗi: "Sở tiền bối, Tiểu Tước còn trẻ tuổi nông nổi, nếu có chỗ nào mạo phạm, mong tiền bối hải hàm.

Tộc chúng tôi tuyệt đối không có ác ý với tiền bối, chỉ nguyện có thể cùng tiền bối hòa thuận tương xử." Sở Hoang thản nhiên cười, ánh mắt ôn hòa quét qua mọi người, nói: "Chư vị không cần khách khí như vậy, Sở Hoang ta không phải là người chi li tính toán.

Chuyện ngày hôm nay, ta cũng không để trong lòng." Ánh mắt anh lướt qua sân, cuối cùng dừng lại trên mấy vị cao thủ trẻ tuổi.

Long Tiểu Tước, Hoàng Thiên Nữ và những người khác cảm nhận ánh mắt của Sở Hoang, đều tiến lên, trong mắt lấp lánh vẻ khát vọng. "Sở tiền bối, chúng tôi luôn khát khao được tiền bối chỉ điểm.

Hôm nay may mắn gặp gỡ, không biết tiền bối có thể ban giáo một hai không?" Long Tiểu Tước dẫn đầu lên tiếng, giọng nói mang theo chút run rẩy, rõ ràng cảm thấy kính sợ trước thực lực của Sở Hoang.

Hoàng Thiên Nữ cũng tiếp lời: "Tiền bối đạo pháp cao thâm, chúng tôi nếu có thể nhận được một hai chỉ điểm của tiền bối, nhất định sẽ thụ ích không nhỏ.

Mong tiền bối không keo kiệt ban giáo." Côn Luân Song Ngư thậm chí còn trực tiếp quỳ xuống đất, cung kính nói: "Tiền bối, chúng tôi

nguyện dùng danh nghĩa luận bàn, thỉnh giáo tiền bối.

Mong tiền bối thành toàn." Sở Hoang nhìn vẻ mặt khẩn thiết của mọi người, khẽ cười, nói: "Nếu chư vị đã có thành ý như vậy, ta nếu còn từ chối, e là có chút không hợp tình người rồi." "Lên đi, bản tọa sẽ dùng hóa thân đạo pháp để giao thủ với các ngươi.

Các ngươi dùng pháp môn nào, bản tọa cũng sẽ dùng pháp môn đó." Mọi người nghe vậy, đều vui mừng khôn xiết, vội vàng cảm tạ.

Sau đó, Sở Hoang dùng đạo pháp hóa ra vài hóa thân có cảnh giới tương đồng với mọi người, đồng thời giao thủ với họ.Long Tiểu Tước thi triển tuyệt kỹ "Long Tường Cửu Thiên" gia truyền của gia tộc, một hư ảnh cự long bay lên không, mang theo thế hủy thiên diệt địa lao về phía Sở Hoang.

Tuy nhiên, hóa thân đạo pháp của Sở Hoang, khi Long Tiểu Tước thi triển "Long Tường Cửu Thiên", cũng đồng dạng triệu hoán ra một con cự long.

Con cự long này còn to lớn hơn con mà Long Tiểu Tước triệu hoán, vảy rồng lấp lánh dưới ánh nắng, như thể chân chính thần long từ mây mù hạ phàm.

Nó khẽ vẫy đuôi, hóa giải công thế mang theo thế hủy thiên diệt địa của Long Tiểu Tước không chút dấu vết. "Chiêu Long Tường Cửu Thiên tuy uy lực không tồi, nhưng còn thiếu hỏa hậu." Giọng Sở Hoang thản nhiên vang lên, đồng thời một đạo kim quang điểm ra.

Long Tiểu Tước nghe vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt lấp lánh vẻ cảm kích và kính nể, cúi người thật sâu một cái, nói: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm, vãn bối thụ ích không nhỏ." Cùng lúc đó, ở một bên khác, Hoàng Thiên Nữ cũng thi triển tuyệt kỹ "Phượng Hoàng Niết Bàn", hóa thân thành một con phượng hoàng lửa, mang theo khí tức nóng bỏng lao về phía Sở Hoang.

Tuy nhiên, một hóa thân đạo pháp của Sở Hoang cũng hóa thân thành phượng hoàng, nhưng khác với phượng hoàng lửa của Hoàng Thiên Nữ, con phượng hoàng này càng rực rỡ chói mắt hơn, trong ngọn lửa ẩn chứa chút hàn ý.

Hai luồng lửa gặp nhau, ngọn lửa phượng hoàng của Sở Hoang hoàn toàn áp chế ngọn lửa của Hoàng Thiên Nữ.

Hoàng Thiên Nữ cảm nhận sự chênh lệch về sức mạnh này, trong lòng dâng lên một sự chấn động khó tả.

Khi hóa thân của Sở Hoang thu lại sức mạnh, Hoàng Thiên Nữ liên mang thượng tiền, cung kính địa đạo :"Đa tạ tiền bối ban giáo, vãn bối vô cùng cảm kích." Mọi người xung quanh nhìn cảnh tượng này, đều xôn xao bàn tán. "...Chỉ là hóa thân đạo pháp của Sở tiền bối thôi sao!

Thật đáng sợ!" "Trời ơi, thực lực của Sở tiền bối quả thực thâm bất khả trắc!

Là tồn tại cấp bậc nào vậy?" "Chắc chắn là đại năng viễn cổ phục sinh!

Nếu không thì không thể có thực lực kinh người như vậy!" Mọi người xôn xao bàn tán, trong lòng đầy kính sợ và phỏng đoán về thực lực của Sở Hoang."Nếu có lòng học pháp, ta có thể lược chỉ điểm một chút." Sở Hoang thản nhiên mở lời, anh không có ý định thu đồ đệ, nhưng chỉ điểm cho những cao thủ trẻ tuổi này thì anh không bận tâm.

Mọi người nghe vậy, vui mừng khôn xiết, nhao nhao bày tỏ lòng cảm kích.

Hắc Hoàng càng đắc ý cười nói: "Ha ha, đi theo chủ nhân mà được thơm lây!

Mấy người này, thật là may mắn!" Cùng với đại hội tu đạo giả kết

thúc mỹ mãn, mọi người đều cảm thấy mãn nguyện, chuyến đi này không nghi ngờ gì là đáng giá. "Đến lúc đi rồi." Sở Hoang nhìn về phía xa.

Hắc Hoàng theo sát phía sau. "Chủ nhân, chúng ta sẽ đi đâu?" Hắc Hoàng tò mò hỏi. "Đi lấy lại thứ thuộc về ta." Sở Hoang thản nhiên đáp, "Đạo thống phương Tây, nên phải trả một cái giá nào đó rồi." Nghe vậy, Hoàng Thiên Nữ và những người khác đều giật mình.

Sở Hoang thật sự muốn giết sang phương Tây sao? "Tiền bối, chúng tôi, nguyện ý đi theo tiền bối!" Mấy người đồng thanh nói.

Sở Hoang khẽ nheo mắt lại.

Sau khi suy nghĩ, anh cũng không từ chối.

Những người này, cũng là hy vọng của phương Đông Địa Cầu, để họ có chút lịch luyện, cũng không tồi. "Nếu đã vậy, vậy thì theo bản tọa một chuyến đi." Sở Hoang thản nhiên nói.

Mọi người vui mừng khôn xiết.

Tuy nhiên, khi vượt qua giới hạn của mật thổ, bước vào phàm giới, cảnh trí xung quanh đột nhiên thay đổi kịch liệt.

Kiếm khí sắc bén như tơ dệt, cổ binh lấp lánh, như thể dệt thành một tấm lưới khổng lồ nuốt chửng vạn vật. "Thần thánh phương nào đã bày ra cục diện này?" Côn Luân Song Ngư, Hoàng Thiên Nữ và những người khác kinh hô liên tục, nhanh chóng vây thành một vòng tròn.

Sở Hoang mặt trầm như nước, thẩm thị xung quanh, "Đây là thượng cổ sát trận, có người muốn đẩy ta vào chỗ vạn kiếp bất phục." Giữa lời nói, hàn ý lạnh lẽo, rõ ràng anh rất tức giận với âm mưu này.

Sát trận mênh mông, rõ ràng được lên kế hoạch tỉ mỉ, dốc cạn vô

số tâm huyết mà thành.

Sở Hoang sau khi quan sát kỹ lưỡng, nhận ra đây là một trong những hung trận thượng cổ, đã chuẩn bị từ lâu, ẩn nấp ở nơi này đã lâu, chuyên môn là vì anh!

Đúng lúc này, một ấn đồng khổng lồ từ trời giáng xuống, trên đó điêu khắc chín con rồng nanh ác, trấn áp đỉnh đầu.

Ấn đồng tuy phủ bụi rêu phong, nhưng lại che giấu vận vị cổ xưa và cường đại. "Ồ, cũng bỏ ra không ít vốn liếng đấy." Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia lạnh lẽo, nhưng lại tỏ ra ung dung tự tại.

Anh nhẹ nhàng vung tay áo, thản nhiên nói, "Các ngươi lùi ra, chuyện này, bản tọa một mình là đủ rồi." Nói xong, anh chỉ tay làm kiếm, lăng không vạch một đường.

Sóng kiếm vàng kim hùng dũng bừng bừng, như sóng dữ vỗ bờ, từng lớp từng lớp xông thẳng lên trời.

Cái ấn đồng chín đầu rồng đó dưới sự trùng kích của sóng kiếm cổ xưa, lập tức bị đánh bay ra xa. "Chủ nhân, chỉ dẫn động đạo tắc Mạt Pháp mà đã có uy thế như vậy..." Hắc Hoàng đứng một bên, trong lòng chấn động không thôi.

Nó có thể thấy rõ, Sở Hoang không hề vận dụng chút tu vi nào, chỉ lợi dụng pháp tắc, tự nhiên ra tay.

Nếu không phải như vậy, với tu vi Chuẩn Đế, đừng nói là ấn đồng, cả Địa Cầu này, anh cũng có thể một quyền đánh nát!

Dù vậy, cũng đủ để Long Tiểu Tước, Côn Luân Song Ngư và những người khác há hốc mồm.

Khí huyết tự nhiên tản ra từ Sở Hoang, như sông lớn cuồn cuộn, lôi đình vạn quân, chấn động màng nhĩ ong ong, nếu không phải Sở Hoang bảo hộ, e là họ đã bị chấn chết rồi. "..." Long Tiểu Tước một

trận hoảng sợ, trước đó dám khiêu khích Sở Hoang sao?

Quả thực không biết chữ chết viết thế nào! "Nhìn cái vẻ chưa từng thấy thế giới của mấy người kìa, cái ấn đồng vỡ nát đó, trước mặt chủ nhân chỉ là một đống sắt vụn thôi!" Hắc Hoàng liếc nhìn mấy người, khinh thường nói.Đúng lúc này, ấn đồng phát ra tiếng rồng ngâm, chín đầu rồng ánh sáng đại thịnh, hóa thành một ngọn Đồng Long Sơn khổng lồ, trấn áp xuống.

Khí tức đáng sợ tràn ngập, như thể muốn xé nát trời đất.

Chương 326

"Uy thế như vậy, không thể đối đầu trực diện!" Mấy vị kỳ tài trẻ tuổi sắc mặt chợt biến, họ biết rõ sự đáng sợ của pháp khí thượng cổ này.

Từng nghe không ít truyền thuyết về nó, giờ phút này họ đều toát mồ hôi hột vì Sở Hoang, đồng thời trong lòng cũng dâng lên vô tận phẫn khái.

Tuy nhiên, đối mặt với công thế như vậy, Sở Hoang chỉ lạnh lùng cười một tiếng, thân hình không động, nhưng quanh thân lại bùng phát ra một luồng khí thế cuồng bạo hơn nữa.

Trong một niệm, sông lớn run rẩy trong tiếng nổ vang, núi non sụp đổ, dung nham phun trào, xông thẳng lên trời.

Trước mắt mọi người, Sở Hoang từ từ xòe bàn tay ra, ép xuống bầu trời, lực lượng pháp tắc xung quanh bị điều động, dù là ở thời Mạt Pháp, cũng tràn đầy sức mạnh khủng khiếp! "Oanh!" Cùng với tiếng sấm động trời, chín tầng trời dường như cũng chấn động muốn sụp đổ vì một đòn đánh kinh thiên.

Kiện pháp khí từng nổi danh lẫy lừng ở thời thượng cổ đó, trong vòng xoáy trước mặt Sở Hoang, trong chớp mắt đã tan nát.

Chín cái đầu rồng lập tức bị quyền phong tiêu diệt, ấn đồng cũng theo đó xuất hiện vết nứt, ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hoàn toàn hóa thành phấn vụn.

Một kiện pháp khí từng khiến vô số tu đạo giả mơ ước, lại dễ dàng bị Sở Hoang hủy diệt như vậy!

Tất cả mọi người có mặt đều há hốc mồm, không thể tin vào tất

cả những gì đang xảy ra trước mắt.

Mấy vị kỳ tài trẻ tuổi càng bị dọa cho toàn thân run rẩy, trong lòng tràn ngập sự kính sợ và tò mò về sự tồn tại thần bí này, rốt cuộc mạnh đến mức độ nào? "...Bị đánh nát rồi sao?" Long Tiểu Tước lẩm bẩm, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Không thể tưởng tượng được, kiện pháp khí từng được coi là vô địch đó, dưới một quyền của Sở Hoang, lại dễ dàng bị hủy diệt như vậy.

Lúc này, trong Cửu Tiêu Vạn Phúc Cung, mấy vị chưởng giáo chưa rời đi cũng bị chấn động bất ngờ đánh thức.

Họ vội vàng xông ra khỏi tịnh thổ, lại vô tình xông vào thượng cổ sát trận, tận mắt chứng kiến một cảnh tượng chấn động lòng người.

Họ đứng sững tại chỗ, như thể bị đóng băng, không thể nhúc nhích. "Cao nhân phương nào ẩn mình ở đây?

Vì sao lại thi triển thủ đoạn độc ác như vậy?" Sau khi định thần lại, giọng của chưởng giáo Thượng Thanh Phái vang lên, đầy uy nghiêm, rõ ràng khó có thể dung thứ cho sự khiêu khích xảy ra ở đây. "Các ngươi mau lùi, chuyện này không liên quan đến các ngươi!" Âm thanh lạnh lẽo, kèm theo uy nghiêm và sát ý không thể nghi ngờ, rõ ràng, người ẩn mình trong bóng tối không muốn nói nhiều với mọi người.

Trong chớp mắt, thượng cổ sát trận lại khởi động, sát cơ cuồn cuộn, hóa thành phong mang tuyệt thế, đâm thẳng lên trời, mục tiêu thẳng hướng Sở Hoang.

Sở Hoang chỉ lạnh lùng cười một tiếng, toàn thân kim quang bùng nổ, như mặt trời vàng rực trên không, chói mắt. "Hừ, chút tiểu kỹ mọn, cũng dám khoe khoang trước mặt ta sao?" Anh vung bàn tay lớn,

kim quang như thủy triều, đổ ập xuống, những phong mang tập kích đó, lập tức bị hóa giải sạch sẽ.

Người ẩn mình trong bóng tối thấy vậy, lửa giận bốc lên, sát trận thượng cổ được bố trí tỉ mỉ, lại bị Sở Hoang dễ dàng hóa giải như vậy, không nghi ngờ gì là một sự sỉ nhục cực lớn đối với hắn. "Hôm nay nếu không trừ ngươi, ta thề không làm người!" Tiếng gầm giận dữ, chấn động núi sông, như thể có vật đáng sợ sắp thức tỉnh.

Tuy nhiên, Sở Hoang mặt không chút sợ hãi, thân hình lóe lên, hóa thành kim quang, thẳng xông lên trời. "Chết đi!" Âm thanh từ trong bóng tối lại vang lên.

Sự dao động đáng sợ lại một lần nữa lan ra, khiến không ít người da thịt đau đớn.

Ngay cả Hắc Hoàng, lúc này cũng cảm thấy một chút áp lực."Thánh khí?" Hắc Hoàng giật mình trong lòng.

Ở Địa Cầu này, lại có người lấy ra được thứ này. "Không hề đơn giản a." Hắc Hoàng thầm nghĩ.

Nhưng, lại không hề có chút lo lắng nào. "Không ổn, pháp khí thượng cổ trong truyền thuyết đó, đủ sức hủy diệt thập giới!" Mấy vị chưởng giáo lại sắc mặt đại biến, vội vàng nhắc nhở Sở Hoang.

Kiện pháp khí đó như hình với bóng, bám chặt theo Sở Hoang. "Đây là phần dư liệu của chín mũi thánh tiễn do Đại Nghệ Xạ Nhật trước kia đúc thành, hủy thiên diệt địa, không ai có thể cản nổi!" Tê Nhật đạo nhân giọng điệu chấn động nói.

May mắn thay, đây không phải là mũi tiễn do Đại Thánh thượng cổ đích thân bắn ra, nếu không một mũi tiễn có uy lực đủ sức xuyên thủng nhật nguyệt tinh thần, bắn nát cả một cổ tinh. "Ha ha, chết chắc rồi!" Từ xa truyền đến một tiếng cười âm lãnh.

Lúc này trong mắt Sở Hoang, lại chỉ lóe lên vài tia ý vị thăm dò. "Thú vị." Sở Hoang tỉ mỉ cảm nhận, Thánh khí, với tinh vực Bắc Đẩu lại có sự khác biệt rõ rệt. "Nếu đã vậy, để ta xem ngươi là ai." Anh trực tiếp bước một bước, leo lên đỉnh núi, không chút do dự ra tay.

Chỉ thấy một bàn tay vàng kim khổng lồ từ trời giáng xuống, trong chớp mắt bao trùm cả ngọn núi.

Cùng với tiếng "oanh long long" vang trời, ngọn núi bắt đầu sụp đổ, kẻ địch ẩn mình trong đó cũng lộ rõ thân hình.

Hắn phản ứng cực nhanh, thi triển thân pháp tuyệt thế cố gắng né tránh.

Tuy nhiên, Sở Hoang căn bản không cho cơ hội, đạo pháp trực tiếp áp chế!

Bàn tay vàng kim khổng lồ như núi ép xuống, những ngọn núi cao phía dưới đều sụp đổ, đại nhạc bị dễ dàng hủy diệt như đất cát.

Một bức tranh khiến người ta ngạt thở, như thể cả thế giới đang run rẩy dưới bàn tay của Sở Hoang.

Mấy vị chưởng giáo và kỳ tài trẻ tuổi quan chiến phía sau đều trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này, bị thủ đoạn thông thiên triệt địa của Sở Hoang chấn động sâu sắc.

Cùng lúc đó, kẻ địch kia cũng khiến họ kinh ngạc không thôi.

Lại là một cao thủ Tiên Đài, trong thời đại này có thể xưng là nhân vật tuyệt thế.

Nhưng giờ phút này, dưới bàn tay vàng kim khổng lồ của Sở Hoang, lại trở nên nhỏ bé và vô lực đến vậy.

Hắn lại một lần nữa phát ra tiếng gào thét chói tai, toàn thân như bị liệt diễm đốt cháy, trán phóng xuất diệu nhãn đoạt mục quang

mang, tiếng gào thét từ sâu thẳm linh hồn, là sự khiêu chiến đến cực hạn.

Hắn dốc hết sức, ý đồ dùng cấm thuật cuối cùng để phá vỡ sự trói buộc, tuy nhiên, mọi sự giãy giụa đều hóa thành bong bóng xà phòng.

Một bàn tay vàng kim khổng lồ khẽ vung lên, dư ba sinh ra liền như sóng lớn nuốt chửng hắn, cùng với một tiếng kêu than thê lương, thân thể hắn như diều đứt dây, vô lực rơi xuống, nặng nề ngã xuống đất. "...Không thể nào!" Trong mắt hắn tràn ngập kinh hoàng và không cam lòng, giãy giụa ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Hoang.

Xương đầu đã vỡ nát, máu tươi và não tủy lẫn lộn, làm mờ đi tầm nhìn của hắn.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn có thể cảm nhận được thân ảnh uy nghiêm như thần linh của Sở Hoang đang từ từ tiến đến.

Sở Hoang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, "Thần vật của Đại Nghệ Xạ Nhật, bản tọa không hủy diệt, nhưng lấy mạng ngươi, lại dễ như lấy đồ trong túi." Nói xong, không còn để ý đến người này nữa.Hắc Hoàng thì khinh thường mở lời: "Mấy con kiến hôi này mà cũng dám khiêu khích chủ nhân, thật sự là tự tìm đường chết!" "Hộ đạo nhân trong Long Động." Sở Hoang lúc này, đã biết thân phận đối phương.

Người này thân khoác áo bào dệt từ vảy rắn trời, khí tức nguyên thủy cuồng dã ập đến, mái tóc đen bó chặt như rắn, toát ra vẻ bất kham.

Thiên niên tu hành, khiến đạo hạnh của hắn thâm bất khả trắc, trở thành một tuyệt thế cao nhân đương đại.

Trong cái thời đại tinh khí thiên địa sung mãn đó, hắn quanh năm ở Trường Bạch Sơn đào linh sâm, dùng đó để trợ giúp tăng cường tu vi,

cuối cùng bước vào cảnh giới Tiên Đài.

Dù giờ phút này xương đầu chấn liệt, máu tươi văng tứ tung, nhưng sinh mệnh lực cường đại của cảnh giới Tiên Đài khiến hắn khó có thể thật sự vẫn lạc, nguyên thần vẫn kiên cường bất khuất.

Đối mặt với Sở Hoang, trong lòng tuy tràn ngập kinh hoàng, nhưng hắn không chọn khoanh tay chịu trói, mà kiên quyết triển khai phản kích.

Hắn phun ra tinh huyết, ngưng luyện thành một thanh Thiên Xà Huyết Kiếm, thẳng tấn công mi tâm Sở Hoang.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ khẽ vung tay, tiên thiên tinh khí đó liền như thần vụ tiêu tán, không ảnh không dấu vết. "Ông!" Một tiếng động lớn, trên hư không một mũi thánh tiễn chói mắt lại một lần nữa bắn ra, không ngừng nghỉ, ánh sáng rực rỡ xé rách bầu trời, phá hủy những ngọn núi phía dưới, thẳng hướng Sở Hoang.

Mũi tiễn ẩn chứa đạo lực vô thượng, cùng nguồn gốc với tiễn Đại Nghệ Xạ Nhật thời cổ, uy lực vô cùng.

Sở Hoang thân hình nhẹ nhàng, dưới chân sinh gió, thi triển Hành Tự Bí, như mộng như ảo, né tránh những đòn chí mạng.

Hộ đạo nhân thấy vậy, gầm lên một tiếng giận dữ, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân nứt toác, bốc cháy lao về phía Sở Hoang, ý đồ liều mạng một trận cuối cùng.

Tuy nhiên, tất cả đều vô ích.

Khí huyết vàng kim bao phủ quanh thân Sở Hoang kiên cố hơn bất kỳ thần y hộ thể nào, khó có thể công phá.

Hộ đạo nhân va vào sau đó, thân thể lập tức tan nát, hóa thành huyết vụ.

Sở Hoang nhanh chóng ra tay, câu cấm thần thức lạc ấn, tìm kiếm phương pháp điều khiển thánh tiễn.

Từ xa, luồng sáng rực rỡ kia lại một lần nữa bắn ra, một lần càng thêm mãnh liệt, nửa bầu trời đều bị bắn sập, trời đất như thể muốn sụp đổ!

Uy thế này đáng sợ đến cực điểm, phi nhân lực có thể chống cự.

Chương 327

Sở Hoang muốn hóa giải nó, không phải chuyện khó, nhưng anh không muốn làm vậy.

Trong vật này, có lẽ ẩn chứa bí mật của Địa Cầu, phá giải nó, tìm hiểu bí mật bên trong, mới là lựa chọn tốt nhất.

May mắn thay, trong thần thức của hộ đạo nhân, Sở Hoang đã tìm thấy pháp môn điều khiển.

Trong chớp mắt, luồng sáng rực rỡ kia lập tức mờ đi, mũi tiễn rơi xuống đất, khí tức đáng sợ tràn ngập trời biến mất, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Một mũi tiễn màu đen, nhìn có vẻ bình thường nhưng nặng vạn cân, làm nát cả tảng đá lớn trên mặt đất.

Thân tiễn không bóng loáng, như được mài dũa từ đá, cổ kính bình dị, đại thành như khiếm khuyết, ẩn chứa uy lực vô tận.

Cấp bậc của mũi tiễn khó có thể diễn tả, nhưng một khi bắn ra, đủ sức khiến sơn hà thất sắc, trời sụp đất nát.Sở Hoang đứng sừng sững giữa trận, tiếng trận pháp vỡ nát xung quanh không ngừng vang lên, nhưng không hề khiến anh dao động mảy may.

Bên cạnh, Hắc Hoàng vội vàng chạy tới. "Chủ nhân, người này chắc chắn có pháp bảo ẩn nấp thân hình, nếu không không thể ẩn nấp đến tận bây giờ dưới trận thế như vậy." Hắc Hoàng nói.

Trời đất đột nhiên biến đổi kịch liệt, thượng cổ đại trận như thể bị kích hoạt cơ chế tự hủy, điên cuồng vận chuyển, bắt đầu tự giải thể.

Vô tận đạo hỏa như sóng thần cuồn cuộn, như muốn nuốt chửng

tất cả, cổ trận giải thể, sức mạnh hủy diệt làm nát vạn vật xung quanh.

Sở Hoang mặt không đổi sắc. "Hộ đạo nhân có hai người, một người trong số đó, chắc hẳn cũng đang ẩn nấp thân hình." Anh thản nhiên mở lời, ngay lập tức tiện tay vẽ ra một khu vực.

Ở đó, đạo pháp vĩnh hằng, sự dao động của trận pháp xung quanh, căn bản không thể ảnh hưởng đến bên trong. "...Một niệm thành pháp, ngôn xuất pháp tùy!" Một vị giáo chủ giọng nói run rẩy, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt. "Trời ơi, tôi không nằm mơ chứ?" Mọi người đều choáng váng.

Không ngờ, đạo pháp của Sở Hoang, đã đạt đến trình độ như vậy!

Đại trận hoàn toàn sụp đổ, núi sông hóa thành sức mạnh bản nguyên, dung hợp với pháp tắc trong trận pháp thượng cổ, hội tụ thành một luồng trùng kích hủy thiên diệt địa, trực tiếp lao về phía Sở Hoang.

Tuy nhiên, ánh mắt Sở Hoang như điện, trực tiếp nhìn xuyên qua bản nguyên của đại trận vỡ nát!Giờ khắc này!

Ánh mắt Sở Hoang như điện, khóa chặt phía trước, ở đó đang có một bóng người giương cung lắp tên, chuẩn bị bắn ra một đòn chí mạng.

Người này phục sức tương tự với người đã chết trước đó, khí tức cũng gần giống, rõ ràng là người đồng hành.

Cây trường cung trong tay hắn cùng nguồn gốc với cung Đại Nghệ Xạ Nhật, giờ phút này đang ngưng tụ sức mạnh kinh thiên động địa.

Mũi tên màu đen xé rách không trung, như thể muốn bắn xuyên bầu trời, khí hỗn độn mênh mông rủ xuống, tất cả vạn vật giữa trời đất như đều ảm đạm thất sắc dưới mũi tên đó.

Đây không phải là thánh khí thông thường, mà ẩn chứa bí mật đặc biệt.

Tuy nhiên, đối mặt với mũi tên kinh thiên động địa, Sở Hoang chỉ lạnh lùng cười một tiếng.

Thân hình anh lóe lên, chân giẫm Hành Tự Bí, né tránh với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Đồng thời thân hình không lùi mà tiến, ép sát về phía người bắn tên.

Trong mắt hộ đạo nhân lóe lên một tia tuyệt vọng.

Hắn biết mình đã hoàn toàn thất bại rồi, thượng cổ sát trận, ấn đồng cùng hai mũi thánh tiễn đều không thể giết chết Sở Hoang, thậm chí còn không thể ép anh thật sự ra tay!

Giờ phút này Sở Hoang bức cận, hắn biết chắc chắn phải chết.

Mỗi bước chân Sở Hoang bước ra, đều như thể khiến trời đất run rẩy, cường thế đến mức như muốn mọi người đều phải thần phục dưới chân anh.

Khi Sở Hoang thật sự bức cận, căn bản không cần ra tay, hộ đạo nhân liền trong chớp mắt bị đánh thành huyết vụ.

Ý niệm Sở Hoang vừa động, nhanh chóng nắm bắt được thần thức lạc ấn đang phiêu tán, bắt đầu tỉ mỉ thăm dò tin tức bên trong.

Không lâu sau, khóe miệng Sở Hoang khẽ nhếch lên, lộ ra một tia lạnh lẽo, anh đã động tất bí mật của đối phương.

Hai người họ ngày xưa từng cùng nhau ra biển, thăm dò Bồng Lai Tiên Đảo trong truyền thuyết.

Trên đường, ngẫu nhiên phát hiện một tòa thủy phủ thượng cổ, và từ đó thu được cơ duyên khó có được.

Sau khi bế quan trăm năm, mới xuất hiện trở lại thế gian.

Sau khi hiểu rõ tất cả, Sở Hoang không chút do dự xóa bỏ thức hải đạo của hắn, khiến hắn hoàn toàn tiêu tán.

Mũi thánh tiễn tỏa ra ánh sáng đen sâu thẳm kia, như thể cảm nhận được khí tức cường đại của chủ nhân mới, tự động bay vào tay Sở Hoang.

Anh khẽ nắm chặt, liền hoàn toàn khống chế được mũi thánh tiễn đó.

Cuồng phong dần lắng xuống, thượng cổ sát phạt đại trận cũng biến mất không dấu vết. "Chúc mừng chủ nhân có được hai kiện cổ chi thánh khí!" Hắc Hoàng nhanh chóng chạy tới bên Sở Hoang.

Đối với nó mà nói, có thể đi theo một chủ nhân cường đại như vậy, là một vinh dự lớn lao.

Hai kiện đồ vật này, tuy phẩm cấp trước mặt Sở Hoang không cao, nhưng lại ẩn chứa bí mật của Địa Cầu, đó chính là thứ Sở Hoang cần."Xem ra, muốn tìm thêm bí mật Địa Cầu, phải đi về phương Tây." Sở Hoang thu mũi tên đen lại, trầm giọng nói.

Đạo thống phương Tây và sinh vật Thái Cổ có mối liên hệ thiên ti vạn lũ.

Chuyến đi về phía Tây lần này, hẳn là có thể tìm được phần cuối cùng của bí ẩn Địa Cầu rồi. "Con đường tây hành, nhất định sẽ phong vân dũng mãnh." Hắc Hoàng cười hì hì nói: "Chủ nhân nhất định sẽ sở hướng vô địch, giải mã mọi thứ!" Đối với điều này, Sở Hoang không để tâm.

Anh giơ tay lên, hóa giải mọi thứ xung quanh.

Trên phế tích sau khi chiến trận viễn cổ sụp đổ, những vết tích chiến đấu hỗn loạn vẫn còn rõ ràng.

Nhưng Mao Sơn cách xa chiến trường lại một mảnh yên tĩnh, như thể mọi bão táp đều chưa từng chạm tới mảnh đất phàm nhân này, được Sở Hoang hoàn toàn bảo hộ.

Đối với hành vi của hai hộ đạo nhân Thiên Lân tộc, Sở Hoang không muốn tìm hiểu sâu, hai hộ đạo giả đó vẫn lạc, chỉ có thể tự trách. "Gia quân, có biết thân phận của người này không?" Ý niệm Sở Hoang vừa động, đạo pháp vận chuyển, hình thành một mảnh họa diện.

Mọi người nhao nhao nhìn sang, chỉ thấy một ma ảnh ẩn hiện, quanh thân huyết khí vờn quanh. "Người này năm đó quả thực đã gây ra không ít động tĩnh, nhưng không phải là một trong tứ đại yêu thần tộc, thân phận chân chính của hắn vẫn luôn là một bí ẩn chưa được giải đáp." Tộc trưởng Chu Hoàng nhất mạch trầm giọng diễn tả.

Sở Hoang nghe xong, khẽ gật đầu.

Anh không hy vọng vì chuyện này mà lại sinh ra tranh chấp vô vị.

Trên hành trình đi về Chung Nam Sơn, Sở Hoang cùng các đệ tử và Tê Nhật đạo nhân kết bạn đồng hành.

Hắc Hoàng như cái bóng theo sát Sở Hoang, trong mắt đầy vẻ nịnh nọt và kính sợ. "Chủ nhân, bao giờ chúng ta khởi hành đi về phía Tây vậy?" Hắc Hoàng dùng một giọng vừa mong đợi vừa bỉ ổi dò hỏi. "Đợi thời cơ đến, tự nhiên sẽ khởi hành." Sở Hoang thản nhiên đáp, ánh mắt anh dường như có thể nhìn thấu bản chất của vạn vật thế gian.

Cuộc sống tu hành ở Chung Nam Sơn thoáng chốc trôi qua, chớp mắt đã hơn nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, Sở Hoang tận tâm chỉ đạo khiến Tê Nhật đạo nhân chạm đến cảnh giới tu vi mới, thực lực của các đệ tử

cũng được nâng cao rõ rệt.

Ánh trăng như nước, Sở Hoang đứng ngoài động phủ, nhìn về phía chân trời xa xăm.

Ngày mai, anh sẽ rời khỏi nơi này, tiếp tục con đường tây hành. "Chủ nhân, đêm đã khuya rồi, nên nghỉ ngơi thôi." Hắc Hoàng khẽ nhắc nhở, sợ làm phiền suy tư của Sở Hoang.

Sở Hoang khẽ gật đầu, quay người đi vào động phủ.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc sắp bước vào cửa động, một bóng dáng yểu điệu lại lặng lẽ lọt vào tầm mắt anh.

Đó là một nữ tử có vẻ đẹp cổ điển, làn da trắng hơn tuyết, tóc mai khẽ bay, dưới ánh trăng, như tiên tử cung trăng thoát tục.

Nàng bước những bước nhẹ nhàng, đi thẳng về phía thạch tháp của Sở Hoang.

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên, lập tức hiểu rõ ý định của nàng.

Anh lạnh lùng nhìn nàng, khóe miệng cong lên một nụ cười mỉa mai: "Cô đang làm gì?" "Bàn chuyện nhân sinh thôi mà." Hoàng Thiên Nữ khẽ dựa sát vào Sở Hoang, hơi thở như lan, "Tiền bối, ngài cũng không hơn tôi bao nhiêu tuổi, đừng già cỗi quá chứ." "Chủ nhân, xem ra tối nay có một vở kịch hay sắp diễn rồi đây." Hắc Hoàng nằm phục bên chân Sở Hoang, đôi mắt chó lấp lánh vẻ ranh mãnh.

Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhíu mày.

Anh không thể dính líu đến Hoàng Thiên Nữ vào lúc này.

Chương 328

Thế là, thân hình anh lóe lên, liền tránh khỏi sự tiếp cận của Hoàng Thiên Nữ. "Ta không có hứng thú với cô." Sở Hoang lạnh lùng nói, "Nếu không gây chuyện vô cớ, đừng trách ta không khách khí." Nói xong, anh quay người bỏ đi, chỉ để lại Hoàng Thiên Nữ đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Rõ ràng, nàng không ngờ Sở Hoang lại từ chối dứt khoát như vậy. "Hả?" Sở Hoang khẽ nhíu mày, cảm nhận được một luồng dao động ẩn chứa.

Anh vươn bàn tay, mạnh mẽ nắm lấy sâu trong sơn cốc. "Sưu!" Một đạo hắc mang xé rách màn đêm, tả xung hữu đột, dường như muốn thoát khỏi khu vực này.

Tuy nhiên, trước sức mạnh không thể chống cự của Sở Hoang, mọi sự giãy giụa đều trở nên vô ích.

Cuối cùng, đạo hắc mang đó bị Sở Hoang vững vàng tóm vào tay, ngay lập tức được đưa vào trong động phủ.

Hóa ra, đó là một hắc sắc quang ảnh do thần niệm ngưng tụ thành, rõ ràng là đang âm thầm dò xét trong sơn cốc, nhưng không may bị Sở Hoang phát giác.

Lúc này, Hắc Hoàng cũng tiến lại gần, đôi mắt chó lấp lánh vẻ tò mò và cảnh giác.

Nó nhìn chằm chằm đạo hắc sắc quang ảnh kia, ủ rũ nói: "Chủ nhân, tên tiểu tặc nào vậy?

Dám làm càn trên địa bàn của ngài!" Sở Hoang liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, thản nhiên nói: "Yên lặng mà xem." Sau đó, anh quay

sang đạo hắc sắc quang ảnh, giọng nói lạnh lùng uy nghiêm: "Là ai?

Vì sao lại dò xét ở đây?" Chỉ thấy một bóng đen khẽ rung động, phát ra âm thanh mang theo giọng điệu trêu chọc: “Ồ, vị các hạ vĩ đại, xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của tôi.

Tôi chỉ là một lữ khách từ phương xa, bị thung lũng u tĩnh này thu hút, không ngờ lại làm phiền nhã hứng của ngài.

Trong khoảnh khắc trăng thanh gió mát thế này, ngài cùng giai nhân bên cạnh cùng thưởng thức sự tĩnh lặng và tốt đẹp, thật khiến người ta ngưỡng mộ không thôi.” “Người của giáo hội phương Tây cuối cùng cũng không nhịn được mà muốn ra tay rồi sao?” Sở Hoang lạnh lùng nói.

Hoàng Thiên Nữ đi tới bên cạnh Sở Hoang, đôi mắt long lanh, mang theo vài phần trêu chọc nói: “Sư phụ, đêm nay có cần đồ nhi trợ giúp một tay, cùng nghênh chiến những vị khách không mời mà đến này không?” Sở Hoang mỉm cười nhạt, lắc đầu nói: “Mấy con hề nhảy nhót thôi, cần gì phải ra tay?

Hắc Hoàng, giao cho ngươi đấy.” Hắc Hoàng nghe vậy, tinh thần lập tức chấn hưng: “Chủ nhân!” Dưới ánh trăng, thân ảnh Hắc Hoàng từ từ biến mất trong động phủ.

Bên ngoài thung lũng, mây đen dày đặc, một luồng sát khí tràn ngập trong không khí.

Không lâu sau, quân mã của giáo hội phương Tây cuối cùng cũng lộ diện.

“Kẻ dị giáo, ngươi đã nhiều lần làm hại tu sĩ giáo hội phương Tây chúng ta, đêm nay, ta sẽ nhân danh Thần để thực hiện thẩm phán đối với ngươi!” Một nam tử trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh lớn tiếng quát.

Sở Hoang lạnh lùng cười, giọng nói lạnh lẽo như băng giá: “Thẩm

phán tôi?

Xứng sao?" Hắc Hoàng càng thêm cậy thế chủ nhân mà sủa cuồng: "Gâu gâu!

Chủ nhân, để tôi thu dọn những kẻ không biết trời cao đất dày này!" "Đi đi." Sở Hoang thản nhiên nói.

Hắc Hoàng nghe xong, trong mắt lóe lên một tia xảo quyệt xen lẫn hung tàn, hưng phấn sủa vang một tiếng, hóa thành một đạo hắc ảnh lao nhanh như chớp vào trận doanh của các tu sĩ phương Tây.

Những tu sĩ đó chỉ kịp nhìn thấy một đạo bóng đen lướt qua, sau đó liền vang lên tiếng thảm thiết liên hồi, vô cùng đau đớn.

Thân hình Hắc Hoàng nhanh nhẹn, động tác mãnh liệt, mỗi lần vồ cắn đều vô cùng chuẩn xác, quật ngã từng tu sĩ một xuống đất.

Móng vuốt và răng nanh sắc nhọn lấp lánh hàn quang dưới ánh trăng, giống như lưỡi hái của tử thần, vô tình gặt hái sinh mạng.

Các tu sĩ phương Tây vô cùng kinh hãi, cố gắng phản kích, nhưng trước mặt Hắc Hoàng, đòn tấn công của họ tỏ ra thật yếu ớt.

Hắc Hoàng như một cơn cuồng phong đen ngòm, hoành hành trong trận doanh, xé xác tất cả kẻ địch cản đường thành từng mảnh vụn.

Trận chiến nhanh chóng kết thúc, tu sĩ phương Tây không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều ngã xuống dưới móng vuốt của Hắc Hoàng.

Hắc Hoàng đắc ý quay lại bên cạnh Sở Hoang, khóe miệng còn vương vệt máu, rõ ràng vừa trải qua một trận chiến kịch liệt.

"Chủ nhân, nhiệm vụ hoàn thành!" Hắc Hoàng cung kính báo cáo, trong mắt đầy vẻ kính sợ và sùng bái.

Sở Hoang khẽ gật đầu, khá hài lòng với biểu hiện của Hắc Hoàng.

Ánh mắt anh lạnh lẽo quét qua trận doanh của tu sĩ phương Tây, giống như đang nhìn một lũ kiến hôi.

"Về nói với chủ tử của các ngươi, giáo hội phương Tây, bản tọa sẽ đích thân tới tiêu diệt." Sở Hoang thản nhiên lên tiếng.

"Cũng không cần lãng phí thời gian nữa." Anh trực tiếp ra tay, xé rách hư không.

"Tiền bối, người..." Hoàng Thiên Nữ kinh ngạc nhìn theo.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt Sở Hoang hiện lên một đạo đạo pháp hóa thân.

Hóa thân dẫn theo Hắc Hoàng bước vào trong đó.

Phương Tây!

Một nhóm kỵ sĩ mặc chiến giáp hoàng kim, tay cầm đại kiếm đang chuẩn bị xuất chinh!

Sự xuất hiện đột ngột của thanh niên và con chó đen lớn khiến tất cả đều ngẩn ngơ.

"Người phương Đông?!" Một nam tử tóc vàng mắt xanh dẫn đầu giơ cao đại kiếm, hào quang thần thánh bao phủ cơ thể, trông giống như hóa thân của thần.

"Không phải các ngươi vẫn luôn tìm chủ nhân của ta sao?" Hắc Hoàng cười lạnh, "Bây giờ ta tới đây!" Đám kỵ sĩ đều giật mình.

"Kẻ dị đoan, đêm nay chính là tận thế của ngươi!" Chúng nhanh chóng hiểu ra, định ra tay.

Sở Hoang lạnh lùng cười, thân ảnh của anh nháy mắt biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã ở ngay trước mặt tên nam tử dẫn đầu kia.

Anh đưa một bàn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy thanh đại kiếm của

đối phương, giọng điệu băng lãnh: "Các ngươi đãi khách như thế này sao?" "Rắc!" Dưới sức mạnh của Sở Hoang, thanh đại kiếm truyền thừa mấy trăm năm nháy mắt vỡ vụn.

Nam tử tóc vàng kinh hãi trợn trừng mắt, cảm nhận được một luồng sức mạnh không thể kháng cự đang tàn phá cơ thể mình.

"Không... không thể nào!" Hắn giãy giụa muốn lùi lại, nhưng bàn tay Sở Hoang đã áp vào lồng ngực hắn.

"Bành!" Một tiếng động trầm đục vang lên, cơ thể nam tử tóc vàng nổ tung ngay lập tức, hóa thành một đám sương máu.

Thân ảnh Sở Hoang xuyên thoi trong màn sương máu, mỗi lần xuất hiện đều kèm theo tiếng kêu thảm và sự ngã xuống của một kỵ sĩ.

Hắc Hoàng cũng xông lên theo: "Lũ người phương Tây các ngươi thật đúng là không biết sống chết!" Những kỵ sĩ còn lại kinh hoàng tột độ, muốn bỏ chạy nhưng tốc độ của Sở Hoang còn nhanh hơn.

Anh như một bóng ma xuyên qua đám người, mỗi lần ra tay đều lấy đi một mạng người.

Chẳng bao lâu sau, cả thung lũng đều yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn Sở Hoang và Hắc Hoàng đứng bên hồ nhỏ, ánh trăng rắc lên người họ như khoác lên một lớp chiến giáp bạc.

"Giáo hội phương Tây cũng chỉ đến thế thôi." Hắc Hoàng khinh thường nói, "Đến cả đạo pháp hóa thân của chủ nhân cũng không tiếp nổi!" Trong thánh thành!

Tin tức nhanh chóng truyền về.

"Tên Sở Hoang đó mạnh đến vậy sao?" Một vị đại giáo chủ sắc mặt ngưng trọng nói.

“Chúng ta phải viễn chinh sang phương Đông lần nữa, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc hắn!” Một vị giáo chủ khác mắt lóe hàn quang, ngữ khí kiên quyết.

Tuy nhiên, trong lúc đang bàn tán xôn xao, một giọng nói lãnh đạm đột nhiên vang dội giữa trời đất: “Không cần viễn chinh, ta tới rồi đây!” Theo tiếng nói vừa dứt, đạo pháp hóa thân của Sở Hoang hiện ra ngay giữa thánh địa.

“Ngươi... sao dám tới đây!” Một vị đại giáo chủ vừa kinh vừa sợ quát lớn.

“Có gì mà không dám?” Sở Hoang cười khinh miệt, “Giáo hội phương Tây liên tục khiêu khích Trung Thổ chúng ta, thật sự cho rằng Sở mỗ dễ bắt nạt sao?” Dứt lời, Sở Hoang phất tay một cái.

Một luồng sức mạnh bàng bạc nháy mắt bùng phát, trực tiếp đánh bay mấy vị đại giáo chủ trước mặt.

Anh chậm rãi bước về phía trước, mỗi bước chân dường như đều giẫm lên tim của mọi người.

Các cường giả của giáo hội phương Tây liên tục lùi lại, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

“Mong chờ Thần giáng lâm nhân gian?

Vậy hãy để Thần của các ngươi đích thân tới đây!” Sở Hoang lạnh nhạt nói, “Nếu không, hôm nay chính là tận thế của giáo hội phương Tây!” Ánh mắt anh đảo qua từng người có mặt, cuối cùng dừng lại trên một lão già mặc thần bào màu vàng kim.

“Ngươi là kẻ mạnh nhất ở đây sao?” Sở Hoang hỏi.

Lão già sắc mặt ngưng trọng gật đầu: “Lão phu là Giáo tông của giáo hội phương Tây, hôm nay xin được lĩnh giáo cao chiêu của ngươi!” “Được.” Sở Hoang gật đầu, “Tôi cho ông một cơ hội, ra tay

đi.” Lão già hít sâu một hơi, thần bào vàng kim trên người đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hai tay lão hợp thập, miệng tụng chú ngữ cổ xưa, một luồng thần lực mạnh mẽ ngưng tụ quanh thân, như muốn xé rách không gian.

Tuy nhiên, đối mặt với thần lực mạnh mẽ này, Sở Hoang chỉ khẽ mỉm cười.

Chương 329

Anh đưa một lòng bàn tay ra, khẽ vỗ về phía lão già.

“Bành!” Một tiếng nổ lớn truyền đến, thân ảnh lão già như bị sét đánh bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

Lão phun ra một ngụm máu tươi, mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Làm... làm sao có thể?!” Lão già khó khăn ngẩng đầu, nhìn Sở Hoang với ánh mắt đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Sở Hoang không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn.

“Tiếp tục đi.” Anh thản nhiên nói.

“Chủ thần của con ở trên cao, xin hãy lắng nghe tiếng gọi của tín đồ, giáng xuống thần phạt để trừng trị kẻ phạm thượng này!” Lão già nghiến răng, cao giọng ngâm xướng, tiếng vang rúng động trời đất.

Một cây thần trượng rực rỡ tỏa sáng trên tay lão, giải phóng hào quang vô tận, chiếu sáng từng sợi dây quy tắc, uy lực tăng vọt trong nháy mắt.

Sở Hoang tĩnh lặng đứng đó, ánh mắt thâm thúy xuyên thấu tầng tầng lớp lớp võng ánh sáng kia, như muốn nhìn thấu bản chất của giáo hội phương Tây.

Bên cạnh anh, Hắc Hoàng trung thành phủ phục, cơ thể to lớn như một ngọn núi nhỏ.

“Chủ nhân, đây là thần thông của phương Tây sao?

Nhìn chẳng ra làm sao cả.” Hắc Hoàng trầm giọng nói, ngữ khí mang theo vẻ khinh thường.

Sở Hoang không đáp, chỉ cười nhạt rồi búng tay một cái.

“Vút!” Một đạo kim quang xé toạc chân trời, nháy mắt xuyên thấu tầng tầng lớp lớp võng ánh sáng quy tắc, bắn trúng cây thần trượng kia một cách chính xác.

Kèm theo một tiếng vỡ giòn giã, thần trượng hóa thành vô số mảnh vụn bắn tung tóe.

Vị lão già kia trợn trừng mắt, mặt đầy vẻ không dám tin.

“Không... không thể nào!” Lão gào thét, nhưng tiếng nói im bặt vì đạo kim quang kia đã xuyên thủng mi tâm lão, xóa sổ hoàn toàn sinh mạng.

“Thần linh ơi, giáo chủ tử trận rồi sao?!” “Người phương Đông kia... rốt cuộc đã làm gì?!” Đám người xung quanh bùng phát tiếng kêu la kinh hãi, nhìn thi thể giáo chủ như nhìn thấy ác ma giáng thế.

Giáo chủ là tồn tại vô địch trong lòng họ, đại diện đỉnh cao của giáo hội phương Tây, vậy mà lúc này lại bị người ta bắn chết chỉ bằng một chỉ, thật sự như chuyện thiên phương dạ đàm.

Sở Hoang thần sắc bình tĩnh đi về phía trước, như thể vừa làm một việc nhỏ không đáng kể.

Hắc Hoàng bám sát theo sau, thân thể đồ sộ gây ra một trận hỗn loạn trong đám đông, nhưng không ai dám tiến lên ngăn cản.

“Chủ nhân, mấy kẻ dùng thần thông phương Tây này yếu quá.” Hắc Hoàng lắc đầu nguầy nguậy.

“Ma thần phương Đông tới rồi!” Không biết ai hét lên một tiếng, nhà thờ vốn đông đúc nháy mắt trở nên trống rỗng.

Nhưng Sở Hoang dường như không nghe thấy những tiếng la hét đó, tiếp tục tiến về phía trước, mục tiêu rõ ràng là tiến vào sâu trong thánh thành.

“Nhân loại hèn mọn, dám bước chân vào lãnh địa của Thần!” Một giọng nói uy nghiêm lạnh lẽo đột nhiên vang lên bên tai Sở Hoang, “Ngươi đang tự tìm đường chết!” Sở Hoang dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên.

Một luồng thần quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả thánh thành.

Trong thần quang thấp thoáng vài thân ảnh, toàn thân tỏa ra khí tức mạnh mẽ, như thần linh thực sự giáng xuống phàm trần.

“Thần sao?” Sở Hoang nhướng mày, mặt lộ nụ cười khinh bỉ, “Cũng tốt, bản tọa chưa giết thần bao giờ, hôm nay lấy các ngươi ra khai đao vậy!” Nói đoạn, anh đưa tay ra, nhắm chuẩn luồng thần quang trên không trung rồi khẽ nắm lại.

Ngay lập tức, một lực hút mạnh mẽ truyền ra từ lòng bàn tay, xé rách luồng thần quang kia một cách thô bạo!

“A!” Những thân ảnh trong thần quang phát ra tiếng thét kinh hoàng, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của Sở Hoang, nhưng phát hiện sức mạnh của mình trước lực hút này thật quá nhỏ bé và yếu ớt!

“Hào quang của Thần không cho phép mạo phạm!” Một giọng nói to lớn khác vang lên, kèm theo tiếng gầm giận dữ như sấm rền, một đạo thần lôi khổng lồ từ trên trời giáng xuống bổ về phía Sở Hoang, “Kẻ phản bội Thần nhất định sẽ bị trừng phạt!” Tuy nhiên, trước cơn thịnh nộ lôi đình, Sở Hoang chỉ khinh miệt mỉm cười.

Anh đưa hai ngón tay kẹp lấy đạo thần lôi đó, rồi dùng sức bóp mạnh!

Thần lôi nháy mắt nổ tung, hóa thành vô số con rắn điện nhỏ xíu tán loạn.

Sở Hoang vẫn không hề hấn gì, đứng nguyên tại chỗ, nhẹ nhàng

tự tại như vừa bóp nát một bong bóng khí!

"Cái gọi là thần phạt sao?" Anh trào phúng cười, "Nực cười." Hắc Hoàng bên cạnh nhìn thấy mà hưng phấn không thôi: "Chủ nhân giết thần như giết chó!" Trên bầu trời, thần huy rực rỡ, một đạo thân ảnh sừng sững, như thần linh giáng thế thật sự, tỏa ra khí tức không ai bì kịp.

"Phương Tây quả nhiên có cường giả." Sở Hoang khẽ nói.

Đột nhiên, tiếng chuông vang dội như chuông trời, khiến người ta tỉnh ngộ.

Sau đó, một tia thần mang chói lòa xé toạc thương khung, hiện ra một thân ảnh có bốn đôi cánh thần, đỉnh đầu có vòng thần, đẹp đến mức gần như mơ hồ.

"Thần sứ giáng lâm rồi!" "Đại thiên sứ đại diện cho Thần hành xử quyền năng, tên ác ma phương Đông này chắc chắn sẽ bị thanh trừ!" Các tu sĩ đứng xem liên tiếp kinh hô, uy danh của đại thiên sứ như sấm bên tai, họ biết rằng ở thời thượng cổ, tồn tại như vậy đủ để xưng bá một phương.

Nhưng Sở Hoang đối mặt với đòn tấn công của vị thần sứ này vẫn không đổi sắc mặt.

Anh thâm thúy quan sát đối phương, nội tâm sớm đã hiểu thấu, những sinh vật được tôn xưng là Thần tộc này thực chất chỉ là hậu duệ của di chủng Thái Cổ mà thôi.

"Thần?

Cũng dám tự xưng là thần sao?" Khóe miệng Sở Hoang nhếch lên một nụ cười trào phúng, "Ở Bắc Đẩu, số lượng sinh vật Thái Cổ ta từng chém giết nhiều vô số kể, thì đã sao nào?" "Dám sỉ nhục thần linh, tội đáng chết vạn lần!" Đại thiên sứ phẫn nộ gào thét, vòng thần

quanh thân lấp lánh, bốn đôi cánh dang rộng như muốn xé rách trời đất, pháp tắc vô hình ngưng tụ thành một thanh thiên kiếm khổng lồ mãnh liệt bổ xuống Sở Hoang.

Trong nháy mắt, vô số người cảm thấy kinh tâm động phách, thậm chí không nhịn được mà quỳ lạy xuống đất.

Họ như cảm nhận được cơn giận và uy áp thực sự của thần linh.

Tuy nhiên, đối mặt với đòn đánh hủy thiên diệt địa này, Sở Hoang chỉ nhẹ nhàng phất tay, một luồng kiếm ba vàng kim cuồn cuộn như biển cả tuôn trào ra.

"Xoẹt!" Đạo văn mà cánh của đại thiên sứ kích phát ra lập tức sụp đổ tan tành, biển kiếm vàng kim với thế không thể cản phá quét về phía trước.

Một đạo kiếm quang chói mắt xé toạc chân trời, đại thiên sứ bị một kiếm chém thành hai đoạn, máu tươi rắc xuống không trung như mưa.

"Thần sứ bị đánh bại rồi!" "Không thể nào?

Tên ác ma đó thực lực khủng khiếp đến vậy sao?" Người trong thánh thành phương Tây rơi vào sự hoảng loạn cực độ, thần linh chí cao vô thượng trong lòng họ lại không chịu nổi một đòn trước mặt Sở Hoang.

Mặc dù đại thiên sứ nhanh chóng hồi phục thương thế, nhưng sắc mặt đã trở nên trắng bệch dị thường.

Hắn nhận thức rõ ràng mình không phải đối thủ của Sở Hoang, nỗi sợ hãi từ sâu trong lòng dâng trào như thủy triều.

Nhưng Sở Hoang không cho hắn bất kỳ cơ hội trốn thoát nào.

"Không biết tốt xấu, chết đi." "Xoẹt!" Anh lại ra tay, một vệt máu

từ mi tâm đại thiên sứ nổ tung, cơ thể hắn bị chia làm hai, hoàn toàn mất đi sinh khí.

"Giết chết thần sứ rồi!

Trời ơi, anh ta thực sự giết thần!" "Chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Chúng ta phải làm sao đây?" Đám người đứng xem rơi vào hoảng loạn và hỗn loạn, không thể chấp nhận sự thật này, tín ngưỡng trong lòng sụp đổ trong khoảnh khắc.

Lúc này Sở Hoang lại như vừa làm một việc vặt, điềm tĩnh ung dung.

"Cái gọi là Thần tộc sao?" Sở Hoang lãnh đạm hỏi.

"Ta chỉ là kẻ yếu nhất trong số các Thần tộc." Cường giả Thần tộc cau mày đáp, "Nhân loại, ngươi muốn đối địch với Thần sao?" "Những lời đó đối với ta chẳng có ý nghĩa gì." Sở Hoang lạnh lùng nói, "Ta giết không ít Cổ tộc, cái gọi là Thần tộc cũng chỉ là tự phong mà thôi." Cường giả Thần tộc nghe vậy đại nộ, những gợn sóng trong con mắt thứ ba nhanh chóng lan tỏa ra, cố gắng làm lung lay tâm thần Sở Hoang.

Nhưng Sở Hoang chỉ quát khẽ một tiếng, liền khiến loại ma âm đó nháy mắt tan biến vô hình.

"Chút kỹ mọn này cũng dám thi triển với ta sao?" Sở Hoang trào phúng cười, "Ta đến cả hậu duệ Cổ Hoàng còn giết, trảm đạo thì đã là gì?" Nói rồi, anh chủ động ra tay, tấn công cường giả Thần tộc.

Cường giả Thần tộc mặc dù mạnh mẽ vô cùng, nhưng dưới thế công của Sở Hoang lại liên tục bại thoái.

Những luồng thần hồng phun ra từ miệng hắn đều bị Sở Hoang dễ dàng đánh nát, mỗi lần va chạm đều khiến hắn cảm nhận được áp lực

chưa từng có.

Sở Hoang tay trái kết ấn, diễn hóa ra một ngọn núi nguy nga, sương mù đen bao quanh, nháy mắt đánh tan luồng sáng rực rỡ kia.

Bóng tối cuồn cuộn như thủy triều ập đến, nuốt chửng cả vùng trời đó vào trong.

Cường giả Thần tộc thấy vậy gầm lên một tiếng, thánh quang trên người sôi trào như ngọn lửa bùng cháy lao về phía Sở Hoang.

Mỗi bước chân bước ra đều khiến trời đất run rẩy, thánh lực cuồn cuộn mãnh liệt, như muốn phá hủy tất cả mọi thứ cản đường.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ lạnh lùng cười, hóa thành một đạo kim quang nghênh tiếp.

"Oành!" Sức mạnh hai bên va chạm kịch liệt trên không trung, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Chương 330

Cường giả Thần tộc như bị sét đánh, hộc ra những ngụm máu màu bạc, thân hình bay ngang ra ngoài.

"Chủ nhân vô địch!" Hắc Hoàng hưng phấn gào thét.

Trên bầu trời, mây mù sà thấp, một luồng sát khí tràn ngập.

Đột nhiên, một bàn tay khổng lồ trong suốt như lưu ly từ trên cao giáng xuống, mãnh liệt áp xuống Sở Hoang, dường như muốn thu phục anh trong một đòn.

Cựu giáo hoàng cuối cùng cũng ra tay, ngồi cao trên đỉnh núi thánh, giống như thần minh đứng trên chúng sinh, lúc này cuối cùng đã thi triển sức mạnh của mình.

Đồng thời, hai cuộn trục cấm chú đầy phù văn thần bí mở ra trên không trung, lấp lánh hào quang khó lường, từ từ ép sát Sở Hoang.

Trên đỉnh đầu Sở Hoang trôi nổi một lá phù chú cổ xưa, anh khẽ tụng chú ngữ.

Trong thoáng chốc, một thân ảnh nguy nga dung hợp làm một với anh, giải phóng uy thế chấn động lòng người.

"Nhân loại nhỏ bé, dám cả gan thách thức uy nghiêm của Thần!" Tiếng gầm đinh tai nhức óc làm rung động bốn phương, khiến mỗi người có mặt đều kinh tâm động phách.

Thân ảnh đó giống như một vị chiến thần cổ xưa được dệt nên từ pháp tắc và đạo văn, như thể xuyên không gian từ thời viễn cổ trở về.

Cường giả Thần tộc ẩn mình trong đó, giống như được khoác lên một lớp chiến giáp không thể phá hủy, thể phách mạnh mẽ đạt tới cảnh giới chưa từng có.

Hắn bước lên một bước, trời đất dường như nứt ra vì nó, khí tức hỗn độn cuồn cuộn mãnh liệt.

Bàn tay to lớn đó mãnh liệt vỗ xuống Sở Hoang, định phá hủy anh trong một đòn.

Tuy nhiên, đối mặt với đòn tấn công kinh thiên động địa, Sở Hoang chỉ lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Thân ảnh anh nhấp nháy trong hư không, dễ dàng né được đòn chí mạng đó, đồng thời tay phải anh nhanh chóng kết ấn, mãnh liệt đánh ra.

"Ầm ầm!" Kèm theo một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, thân thể không thể phá hủy của vị chiến thần kia bị Sở Hoang xuyên thủng trong một đòn.

Cường giả Thần tộc không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng, cơ thể như sao băng bay ngược ra ngoài, nháy mắt đã lùi xa mấy nghìn trượng.

"Cái gọi là Chiến Thần Thể cũng thật yếu ớt quá mức!" Sở Hoang khinh miệt trào phúng.

Thân hình anh nhanh như chớp giật, một lần nữa phát động tấn công mãnh liệt vào cường giả Thần tộc, mỗi đòn đánh đều khiến vết thương trên người đối phương càng thêm nghiêm trọng.

Thấy vậy, Hắc Hoàng cũng hăm hở xông vào vòng chiến.

Thân thể đồ sộ tung hoành trên chiến trường, không ngừng gây rắc rối bên cạnh cường giả Thần tộc, khiến hắn trở tay không kịp.

"Oành!" Cổ phù trên đỉnh đầu cường giả Thần tộc hoàn toàn vỡ nát.

Hắn thét lên kinh hãi, định bỏ chạy nhưng đã quá muộn.

Sở Hoang lạnh lùng chú thị, như đang nhìn một kẻ sắp chết.

Tay phải anh hóa thành Phiên Thiên Đại Ấn, mãnh liệt đập xuống, trực tiếp đánh nát thân thể cường giả Thần tộc, hóa thành cơn mưa máu rắc đầy trời.

"Thần...

đã ngã xuống..." Mọi người trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, trong lòng đầy nỗi sợ hãi và chấn động không sao tả xiết, như thể cả thế giới đã rơi vào bóng tối, tận thế đã giáng lâm!

Hắc Hoàng hưng phấn gào thét, lao tới bên cạnh Sở Hoang.

"Mấy kẻ tự xưng là Thần này trước mặt chủ nhân đúng là gà đất chó sành, không chịu nổi một đòn!" Sở Hoang không thèm để ý, chỉ lạnh lùng nhìn lên thánh thành một cái.

Anh quay người rời đi, chỉ để lại một câu nói vang vọng trong thánh địa: "Nếu có kẻ nào không phục, cứ việc chiến.

Sở Hoang tôi đợi!" Phương Đông.

Dưới ánh trăng sáng, hư không nứt ra, đạo pháp hóa thân của Sở Hoang và Hắc Hoàng bước ra, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

"Vô vị." Bản thể Sở Hoang thu lại ánh mắt từ phía ánh trăng, thản nhiên nói.

Anh liếc nhìn Hoàng Thiên Nữ một cái: "Không đi sao?" Hoàng Thiên Nữ đứng ngẩn ngơ tại chỗ, nửa ngày sau mới cung kính hành lễ, nhanh chóng rời đi.

Hắc Hoàng nhanh chân đi sau bản thể Sở Hoang, khẽ cúi đầu to lớn, giọng ồm ồm hỏi: "Chủ nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Sở Hoang không trả lời ngay, ngẩng đầu nhìn về phía xa, đó là hướng của núi Côn Luân.

Im lặng một lát, Sở Hoang mới chậm rãi lên tiếng: "Côn Luân." Nơi đó ẩn chứa bí mật cuối cùng của Trái Đất.

Hắc Hoàng nghe vậy, mắt lập tức lóe lên vẻ hưng phấn, kích động nói: "Chủ nhân, xem ra bí ẩn của Trái Đất cuối cùng cũng sắp được chúng ta làm rõ rồi!" Ngày hôm sau.

Dãy núi Côn Luân trải dài vô tận, giống như một con cự long uốn lượn giữa trời đất lục hợp, sự bao la thâm thúy của nó khiến người ta cảm nhận được vĩ lực thiên nhiên bàng bạc không biên giới.

Đây là một vùng đất hồng hoang chưa được thuần hóa, còn hùng vĩ hơn nhiều so với núi Côn Luân ở phàm thế, dãy núi ở phàm gian kia chẳng qua chỉ là một đoạn nhỏ xíu trên thân thể con cự long này.

Tự mình trải nghiệm cảnh tượng đó, con người mới có thể cảm nhận chân thực sự nhỏ bé của bản thân, như thể đang đứng giữa biển sao vô tận.

Các dãy núi liên miên, mây mù bao phủ giữa các đỉnh núi, giống như cảnh tượng lúc hỗn độn mới mở mang, tràn ngập khí tức thần bí cổ xưa.

Nếu từ trên đỉnh cao nhìn xuống, có thể thu vào tầm mắt toàn cảnh dãy núi uốn lượn như cự long.

Những ngọn núi trùng trùng điệp điệp kia giống như xương sống trên thân rồng, uốn khúc uốn lượn, muôn hình vạn trạng.

"Nơi này quả thực là vùng tịnh thổ rồng bay, không hề tầm thường!" Sở Hoang tinh thông thuật địa thế, cái nhìn đầu tiên đã thấu triệt điểm phi phàm của vùng đất này.

Đây chính là nguồn gốc của vạn núi, khởi nguồn của các mạch, địa thế đạt đến mức cực hạn, như được trời đất đặc biệt ưu ái.

"Ầm ầm ầm!" Mặt đất rung chuyển, tiếng bước chân trầm đục

ngày càng gần.

Vài con dị thú thân hình nguy nga, cao tới vài trượng từ từ hiện thân, ngoại hình giống như vượn khổng lồ nhưng giữa trán lại mọc một chiếc sừng đơn hình xoắn ốc, toàn thân đỏ rực như máu, lông lá dày đặc như thảm, đôi mắt lấp lánh ánh sáng rực cháy.

"Bọn này là sinh vật gì thế?" Hắc Hoàng đầy lòng kinh ngạc, những dị thú này rõ ràng không phải là chủng loại thường thấy.

Mặc dù sinh tồn ở ngoại vi cấm địa Côn Luân, nhưng trong vùng đất được coi là tương đối an toàn này, chúng vẫn thể hiện ra sức mạnh khiến người ta kinh ngạc.

Những loài thú to lớn kia chỉ liếc mắt một cái đã khóa chặt Sở Hoang, chiếc sừng dài trên đầu chúng lóe lên lôi quang, bắn ra từng đạo điện mang màu xanh biếc.

Nhưng Sở Hoang vẫn vững vàng như bàn thạch, toàn thân được bao phủ bởi một lớp hào quang thần bí, như một vị thần linh giáng thế.

"Vùng đất Côn Luân quả nhiên danh bất hư truyền, đến cả loài thú này cũng sở hữu sức mạnh như vậy." Sở Hoang cười khinh miệt, tùy ý phất tay, một đạo thanh quang lập tức tuôn ra, trực tiếp chém đi đại bán sức mạnh của lũ cự thú kia.

Lũ cự thú lần lượt đau đớn phủ phục xuống đất, toàn thân run rẩy, không còn dám có bất kỳ sự phản kháng nào.

"Chủ nhân!

Bọn này cũng quá yếu, hèn nhát thật." Hắc Hoàng lắc đầu nguầy nguậy nói, giọng đầy vẻ khinh thường.

Sở Hoang mỉm cười nhẹ, không nói nhiều.

Anh tìm kiếm ký ức từ thức hải của lũ cự thú, biết được những bí mật sâu xa hơn trong dãy núi Côn Luân cổ xưa này.

Đồng thời cũng hiểu rõ nơi đây nuôi dưỡng vô số thần vật, đều là những trân bảo hiếm có khó tìm.

Thế là Sở Hoang dẫn theo Hắc Hoàng tiếp tục tiến lên.

Anh né tránh những khu vực hiểm trở, chậm rãi đi sâu vào theo hướng dẫn của bản đồ địa thế.

Trên đường đi, cây cổ thụ chọc trời, những cây già gân guốc, nhiều cây đã sinh trưởng không biết bao nhiêu năm tháng, cao chọc tầng mây, che cả bầu trời.

Lại có vô số dây leo già như rồng cuộn quấn quanh núi non, xanh thẫm cứng cỏi.

"Cỏ cây nơi này tuy tươi tốt, nhưng có thể độ kiếp hóa hình lại chẳng được mấy ai." Sở Hoang cảm khái, con đường tu hành gian nan dị thường, những sinh linh có thể bước lên con đường này đều là những kẻ xuất chúng vạn người có một.

Ngay cả như vậy cũng phải trải qua vô số ma nan và khảo nghiệm mới có thể chứng đạo thành tiên.

Không lâu sau, họ đến trước một hang rồng tự nhiên.

Nơi đây núi non trùng điệp, hình thành thế đất rồng cuộn hổ ngồi.

Chính giữa là một thung lũng u tối sâu không thấy đáy, như một hang rồng thiên tạo, có ánh hào quang phun trào, thụy thải bao quanh.

Tuy nhiên, khi Sở Hoang đi sâu vào hang rồng, lại phát hiện bên trong không có thần thai nào tồn tại.

Chỉ có một thạch nhân đã chết nằm tĩnh lặng ở đó, chưa kịp hóa thành hình người hoàn toàn đã mất đi sinh cơ.

“Thật tội nghiệp cho thạch nhân này, chưa kịp thực sự sinh ra đã bị địa thế sơn xuyên đoạt mất sinh mạng.” Sở Hoang thở dài một tiếng, cảm khái vận mệnh vô thường của vạn vật sinh linh.

Địa thế Côn Luân này để nuôi dưỡng tiên linh tồn tại đã hội tụ tinh khí tám phương, thần hoa mười phương về đây, sinh linh tầm thường căn bản không thể tranh phong với nó.

Sở Hoang cùng Hắc Hoàng tiếp tục khám phá sâu trong dãy núi Côn Luân.

Dọc đường có vô số linh thảo quý giá, thậm chí còn đào được vài cây tiểu dược vương dược lực bàng bạc, đều có niên đại trên năm sáu vạn năm, tinh khiết trong suốt, hương thơm tỏa khắp.

Chương 331

“Chủ nhân, có mùi lạ.” Hắc Hoàng bỗng nhiên nói.

Sở Hoang trong lòng khẽ động, thần thức quét qua xung quanh.

Một bên có một hang động khổng lồ, trong hang xếp hàng ngay ngắn những quan tài đá, những quan tài này trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng nhưng vẫn kiên cố không thể phá hủy.

“Những kẻ nằm trong quan tài đá này đều đã biến thành Hạn Bạt.” Vẻ mặt Sở Hoang thoáng chút khó hiểu.

Lúc này, một chiếc quan tài đá đột nhiên chấn động kịch liệt, từ trong đó nhảy ra một quái vật lông đỏ toàn thân, đôi mắt hung ác trực tiếp tấn công Sở Hoang và Hắc Hoàng.

Từ miệng nó phun ra một đạo hắc quang u ám, như ác ma đến từ địa ngục, triển lộ thần thông thượng cổ khiến người ta kinh hãi.

Sở Hoang sắc mặt không đổi, mi tâm lóe lên, một đạo thần quang chói mắt bắn ra, nháy mắt đánh tan đạo hắc quang kia, cố định chặt quái vật tại chỗ.

Theo một tiếng quát lạnh của Sở Hoang, tu vi của quái vật bị phá hủy hoàn toàn, hóa thành một mảnh hư vô.

Tiếp theo, những quan tài đá khác cũng lần lượt nứt ra, nhảy ra vài con thi thú.

Tuy nhiên cũng không thể tiếp cận được Sở Hoang, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Ánh mắt Sở Hoang quét qua những phù văn cổ xưa trên quan tài đá: “Hóa ra là di tích của Vũ Hóa Thần Triều, bọn họ đã để lại hậu thủ ở đây.” Trong lòng anh hiểu rõ, những tu sĩ trong quan tài đá này

từng hộ tống hy vọng thành tiên vào Côn Luân, nhưng lại gặp bất hạnh tại nơi này.

Di thể dưới sự tẩm bổ của tiên mạch Côn Luân đã hóa thành những yêu ma như Hạn Bạt.

"Mấy cái thứ này thực lực cũng kém quá." Hắc Hoàng ở bên cạnh, giọng đầy vẻ khinh thường.

Sở Hoang thản nhiên cười, dựa theo bản đồ địa thế trong tay, khéo léo né tránh những thần trận thượng cổ nguy hiểm, tiếp tục đi sâu vào dãy núi Côn Luân.

Hai ngày sau, anh cảm nhận được tiên khí lan tỏa phía trước, lòng dâng lên một trận kích động, nơi thành tiên đã ở ngay trước mắt.

Đột nhiên, một đạo thanh hà xé toạc chân trời, kèm theo hương dược khiến người ta say đắm lan tỏa ra.

Mắt Sở Hoang lóe lên tinh quang, nhận ra đây là một cây cổ dược có thể mượn lực địa mạch để tự do di động, chắc chắn ẩn chứa dược lực kinh thế.

Lập tức quyết đoán, anh nhanh chóng đuổi theo đạo thanh hà kia, quyết tâm thu phục bảo dược hiếm có này.

Khi thanh hà lấp lánh, Sở Hoang cuối cùng cũng vén được tấm màn bí mật của cây bảo dược thần bí.

Căn hành của nó hiện ra dáng vẻ già nua, như một lão già trải qua sương gió.

Khi xuyên thoi giữa địa mạch, trên khuôn mặt do dược khí huyễn hóa ra đầy vẻ hoàng sợ và bất an.

"Nhân hình Hà Thủ Ô!" Sở Hoang nội tâm chấn động, loại dược thảo quý giá như vậy có thể coi là thế gian khó tìm, giá trị của nó

thậm chí có thể ngang hàng với bán thần dược trong truyền thuyết.

"Thượng tiên tha mạng!" Cảm nhận được khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ người Sở Hoang, Hà Thủ Ô truyền ra ý thức cầu xin mơ hồ.

Hắc Hoàng thì mặt đầy tò mò, ghé sát vào ngửi ngửi, ra vẻ rất thèm thuồng.

Nhất thời Hà Thủ Ô càng thêm hoàng sợ, sợ Hắc Hoàng sẽ đớp mình một miếng.

"Nếu ngươi có thể giúp ta tìm thấy thần tích do cổ tiên để lại, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống." Sở Hoang giọng thản nhiên.

Nghe thấy lời này, Hà Thủ Ô như được đại xá.

Nó không chút do dự dẫn đường phía trước, đưa Sở Hoang và Hắc Hoàng đi vào một vùng đất ẩn bí.

Xuyên qua lớp lớp sương mù, cuối cùng cũng đến được vùng đất thần tích thần bí khó lường kia.

Trong sát na, một luồng tiên khí bao la vô tận như thủy triều ập đến bao phủ lấy họ.

Sở Hoang như lạc vào một tiên cảnh mộng ảo, xung quanh lan tỏa khí tức tươi mới khiến tâm hồn sảng khoái.

Dưới sự tẩm bổ của tiên khí này, cây cỏ bốn phía đều xanh tươi mơn mởn, hoa đua nở khoe sắc thắm, như một bức tranh tràn đầy sinh cơ.

Sở Hoang hít sâu một hơi, cảm nhận cảm giác kỳ diệu khi tiên khí lưu chuyển trong cơ thể.

"Nơi này quả nhiên có dấu tích của cổ tiên để lại." Anh khẽ lẩm bẩm, đảo mắt nhìn quanh.

Hà Thủ Ô đứng một bên, mắt lấp lánh hào quang hồi ức.

Nó bắt đầu kể lể, thuật lại cho Sở Hoang nghe về những cường giả từng đặt chân đến đây cũng như những câu chuyện truyền kỳ để lại.

"...Dòng dõi Dung Thành Thị tuy mạnh, nhưng vị tiên tử đó mới thực sự là thiên chi kiêu tử." Hà Thủ Ô cảm thán, từng có phúc tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của một vị tiên tử, khí độ siêu phàm thoát tục, ngạo thị cổ kim đó khiến nó đến nay vẫn tâm trì thần vãng, khó lòng quên được.

Sở Hoang trong lòng khẽ động, thần thức truyền ra.

Anh cố gắng tìm kiếm dấu vết của vị tiên tử trong truyền thuyết để lại trên vùng đất thần bí này.

Tuy nhiên, tuế nguyệt vô tình, thời gian thắm thoát, vị tiên tử phong hoa tuyệt đại năm nào sớm đã biến mất trong dòng sông lịch sử, chỉ còn vùng thần tích này vẫn đứng sững, chứng kiến huy hoàng và truyền kỳ năm xưa.

Sở Hoang ánh mắt thâm thúy, lập tức liên tưởng đến một người - Ngoan Nhân.

"Ngoan Nhân...

Chẳng lẽ, vị Ngoan Nhân ngạo thị cổ kim đó thực sự từng để lại dấu chân ở nơi này?" "Chủ nhân, ở đây thực sự có dấu tích Ngoan Nhân để lại sao?" Nghe thấy cái tên này, Hắc Hoàng cũng giật thót mình, không nhịn được tò mò hỏi.

Sở Hoang khẽ gật đầu: "Ngoài cô ấy ra, còn ai có thể sở hữu phong thái nghịch thiên đến vậy?" Hà Thủ Ô ở bên cạnh cung kính dẫn đường, đưa họ đến trước một đoạn vách đá.

Thác nước vạn trượng đổ xuống như dòng sông hỗn độn, trắng xóa một mảnh.

Hà Thủ Ô run giọng kể về thần tích Ngoan Nhân để lại đây năm đó, mỗi chữ mỗi câu đều tràn đầy sự kính sợ và sùng bái.

Sở Hoang tĩnh lặng lắng nghe.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên vách đá lơ lửng một kiện huyết y (áo đẫm máu), được khí tức hỗn độn bảo hộ, trải qua hai mươi mấy vạn năm vẫn không mục nát.

Bên cạnh, một khối thạch bi rực rỡ đứng vững, đó là bảo vật do Ngoan Nhân dùng tinh thần luyện thành, khắc ghi đạo ngân của cô, lan tỏa khí hỗn độn bao la.

"Chủ nhân, khối thạch bi đó..." Mắt Hắc Hoàng lóe lên một tia tham lam, nhưng nhanh chóng bị đè xuống.

Sở Hoang thản nhiên liếc nhìn Hắc Hoàng một cái, khóe miệng nhếch lên nụ cười: "Ngươi động tâm rồi sao?

Muốn khối thạch bi đó?" Hắc Hoàng toàn thân run lên, vội vàng lắc đầu: "Không dám, chủ nhân.

Tôi chỉ hiếu kỳ thôi, tuyệt đối không có ý đó." Sở Hoang thu lại ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía khối thạch bi.

Khối thạch bi đó là bảo vật vô thượng Ngoan Nhân để lại, ẩn chứa đạo ngân và sức mạnh của cô.

Nhưng Sở Hoang không cần chạm vào, bởi vì con đường của anh khác với Ngoan Nhân, anh có đạo và pháp của riêng mình.

Hà Thủ Ô bên cạnh cẩn thận quan sát thần sắc của Sở Hoang, thấy anh không có ý tham lam, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nó hiểu sâu sắc sự đáng sợ và nguy hiểm của những cường giả này, càng biết rõ có những thứ bản thân không thể nhúng tay vào.

Tiếp theo, Hà Thủ Ô lại dẫn họ đến một bãi đất trống.

Địa thế nơi đây kỳ đặc, chỉ có vài ngọn núi nguy nga nằm rải rác.

Sở Hoang tâm thần khẽ động, cảm ứng được khí cơ bất phàm của nơi này.

Khí cơ mạnh mẽ phát ra ngoài, lập tức khiến tất cả sinh linh trong vùng này cảm nhận được một luồng hàn ý thấu xương.

Yêu thú thủ hộ nơi đây cảm tri được khí tức này đều lộ vẻ kinh hoàng.

Khí tức khủng khiếp phát ra từ người Sở Hoang là sức mạnh khiến linh hồn cũng phải run rẩy.

Chúng không dám có chút phản kháng hay ngăn cản nào, chỉ có thể trố mắt nhìn Sở Hoang từng bước đi qua.

Lúc này, một tiếng hí dài vang lên, chấn động thiên địa.

Một đạo hào quang đỏ rực vút lên trời, một con thần mã tuấn tú giẫm trên hỏa vân lao tới.

Toàn thân đỏ rực như xích hà, tốc độ nhanh đến mức như đuổi phong đuổi điện khiến người ta tặc lưỡi.

Long Mã kiêu ngạo ngẩng đầu, tư thế nhìn xuống thiên hạ lộ rõ không sót chút nào.

Tuy nhiên khi nhìn thấy Sở Hoang, mắt nó lại lóe lên tia kinh nghi và kiêng dè.

Nó cảm nhận được luồng khí tức cường thế trên người Sở Hoang, đó là sức mạnh khiến cả nó cũng phải tim đập chân run.

Sở Hoang mắt sáng như đuốc, ngưng thị con Long Mã đang phi nước đại kia.

Long Mã hí dài một tiếng, tiếng rồng ngâm chấn động chín tầng trời, với tốc độ đuổi phong đuổi điện đạp về phía Sở Hoang, khí thế

mạnh đến mức như muốn giẫm cả trời đất dưới chân.

"Chủ nhân, con Long Mã này thật thần tuấn, nếu có thể hàng phục làm tọa kỵ thì chắc chắn sẽ uy phong lẫm liệt lắm!" Hắc Hoàng kinh ngạc nói.

Chương 332

Sở Hoang khẽ nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên một độ cong: "Nếu nó thần phục, ta sẽ thu nhận.

Nếu không phục, ta sẽ đánh cho nó phục!" Nói xong, anh bước ra một bước, nghênh đón con Long Mã đang lao tới.

Anh không hề tránh né, trực tiếp đưa một bàn tay ra đỡ lấy móng guốc của Long Mã.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng nổ lớn, Long Mã lập tức toàn thân chấn động kịch liệt, mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Nó vốn tưởng rằng một cú đạp là đủ để giẫm bẹp kẻ trước mắt thành đống thịt vụn, không ngờ đối phương lại đón đỡ dễ dàng như vậy.

Sở Hoang thản nhiên cười, thu lại bàn tay.

Long Mã hí dài một tiếng, vọt lên không trung, một lần nữa lao vào Sở Hoang.

Lần này đòn tấn công của nó càng thêm sắc bén, đôi vó như vuốt rồng xé rách hư không, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa.

Sở Hoang khẽ gật đầu, đạo pháp vận chuyển, một bàn tay pháp tắc vươn ra.

Long Mã bất khuất, liều mạng va chạm.

Mỗi lần va chạm đều dẫn phát tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến những ngọn núi xung quanh cũng bị sụp đổ.

Hắc Hoàng ở một bên nhìn mà trợn mắt há mồm.

"Con Long Mã này tính tình cứng cỏi vậy sao?" Nó không hiểu.

Không lâu sau, khóe miệng Long Mã rỉ ra một vệt máu, rõ ràng đã bị thương.

Nhưng nó vẫn kiêu ngạo vô cùng, không chịu khuất phục.

Sở Hoang thấy vậy khẽ cau mày, anh không thực sự muốn làm tổn thương con thần câu do trời đất nuôi dưỡng này.

"Đủ rồi." Sở Hoang lãnh đạm lên tiếng.

Khí tức hỗn độn quanh thân cuồn cuộn, trực tiếp áp chế về phía Long Mã.

Nhất thời Long Mã bốn vó bủn rủn, thân hình run rẩy, khó lòng đề kháng.

Nó kinh hãi ngẩng đầu, nhận ra trước đó Sở Hoang chỉ là đang đùa giỡn với nó mà thôi.

Khi thực sự ra tay, nó thậm chí không có khả năng chống cự!

Quan trọng hơn, lúc này từ trong cơ thể Sở Hoang phát ra Long Uy nhàn nhạt!

Long Mã trợn tròn mắt nhìn về phía Sở Hoang.

Phía sau Sở Hoang, hình ảnh Thần Long mờ ảo hiện ra, Long Uy càng thêm ngưng tụ, hóa thành thực chất!

Khí tức của Thần Long!

Là tộc trưởng Sở tộc, anh đương nhiên cũng thức tỉnh Thần Long Thể, chỉ là bình thường không động dụng.

Lúc này sức mạnh Thần Long ép xuống, Long Mã lập tức nảy sinh sự thần phục từ sâu trong thâm tâm!

Nó quỳ hai vó trước xuống, cung kính phủ phục trước mặt Sở Hoang.

Long Mã thần phục dưới chân Sở Hoang, vô cùng sùng kính.

Sở Hoang mỉm cười nói: "Đã như vậy, bản tọa ban cho ngươi một phen cơ duyên." Một điểm kim quang từ mi tâm anh bắn ra, rơi vào mi tâm Long Mã, đồng thời một đạo huyết dịch vàng kim cũng nhập vào trong đó.

Ngay lập tức, Long Mã cảm thấy huyết mạch của mình được nâng cấp cực lớn, tu vi cũng theo đó thăng tiến một đoạn dài!

Chẳng bao lâu nữa nó có thể dễ dàng bước vào Thánh Cảnh.

"Đa tạ chủ nhân!" Long Mã cung kính hành lễ.

Bên cạnh, Hắc Hoàng thấy vậy có vẻ hơi bất mãn.

"Hừ, đã theo chủ nhân thì cũng nên biết tôn ti trật tự, sau này ngươi là đàn em của ta." Hắc Hoàng hừ nhẹ.

Long Mã đối với Sở Hoang tuy cực kỳ tôn sùng, nhưng đối diện với Hắc Hoàng, đáy mắt nó lại lóe lên tia khinh thường.

"Chỉ là một con chó đen lớn coi nhà giữ cửa mà cũng đòi so với ta?" Nó khinh miệt lên tiếng, sau đó ngoan ngoãn phủ phục bên cạnh Sở Hoang.

Sở Hoang thản nhiên gật đầu rồi cưỡi lên.

Hắc Hoàng tuy não nề nhưng cũng không dám làm loạn trước mặt Sở Hoang, đành nhẫn nhịn.

Long Mã chở Sở Hoang đi về phía trước.

"Chủ nhân, nơi này có rất nhiều linh dược..." Nó giới thiệu về môi trường nơi này.

Sở Hoang ánh mắt quét qua xung quanh, lòng khẽ động.

Tại đây, dưới sự lưu chuyển của thời gian, hội tụ vô tận linh khí

và tiên quang, nuôi dưỡng mỗi một cây dược thảo rực rỡ như trân bảo.

Vạn ngọn núi đầu rồng đứng sững, uy nghiêm tự nhiên khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Trên mỗi ngọn núi đều sinh trưởng những bảo dược khiến người ta hoa cả mắt, như được điêu khắc tinh xảo từ san hô và trân châu, tỏa sáng lấp lánh.

Hắc Hoàng đi bên cạnh Sở Hoang, mắt lấp lánh vẻ tham lam nhưng không dám có chút quá giới nào.

"Chủ nhân, dược thảo nơi này cây nào cũng đáng giá liên thành, nếu tôi có thể hái một ít, chắc chắn sẽ luyện chế ra được đan dược vô thượng!" Giọng Hắc Hoàng đầy sự mong đợi.

Sở Hoang thản nhiên quét mắt nhìn xung quanh, khóe miệng nhếch lên vẻ khinh thường: "Những dược thảo này tuy quý giá nhưng cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Mục tiêu thực sự của chúng ta là nơi thành tiên kia." Hắc Hoàng nghe vậy lập tức nghiêm túc, không dám có thêm chút tham niệm nào.

"Vâng, chủ nhân." Nó hiểu rõ dã tâm và thực lực của Sở Hoang, những trân bảo này trong mắt anh thực sự không đáng gì.

Dưới sự chỉ dẫn của Sở Hoang, Long Mã đi vòng quanh vùng đất nuôi dưỡng tiên ở trung tâm một vòng.

Sở Hoang khẽ cau mày, thuật nguyên thuật và đế trận của nơi này rất đặc biệt.

"Chủ nhân, ở đây có Đại Đế sát trận, chúng ta thực sự muốn vào sao?" Hắc Hoàng tinh thông trận pháp nên cũng có cảm ứng.

"Đại Đế sát trận thì đã sao?

Tôi tự có cách phá giải.” Sở Hoang thản nhiên nói.

Anh tâm thần khẽ động, vận chuyển Nguyên Thiên Thần Thuật và đại đạo pháp tắc của bản thân, bắt đầu thôi diễn cách phá giải.

“Tìm thấy rồi!” Một lát sau, anh bước ra một bước, trực tiếp bước vào nơi sâu nhất của thành tiên địa, Hắc Hoàng và Long Mã bám sát theo sau, không dám chậm trễ.

Bước vào trong đó, nơi này tràn ngập tiên khí và đạo vận vô tận, như một thế giới hoàn toàn mới.

Thành tiên địa!

Một vùng đất cấm thần bí, không biết bao nhiêu thiên tài đỉnh cấp đã chết vì muốn đến đây.

Sở Hoang đứng ở cửa thung lũng được vạn ngọn núi bao quanh, mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm vào đầm tiên lấp lánh ánh tiên quang phía trước.

Bên cạnh anh, Hắc Hoàng và Long Mã đều cung kính cúi đầu, như đang chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

“Trong đầm tiên rốt cuộc ẩn chứa bí ẩn gì?” Sở Hoang tự lẩm bẩm.

Dù đã mở Thiên Nhãn Thông, cũng khó lòng nhìn thấu sâu trong đầm tiên rực rỡ kia.

Trong thung lũng, tiên khí lượn lờ như dải lụa, thần hà cuồn cuộn, các loại tiên hoa lưu động, tuyệt đẹp vô ngần.

Hắc Hoàng mắt lóe lên tia rực cháy nhưng không dám làm càn.

Sát cơ nơi này ngày càng thịnh, dù trong tình cảnh tiên vụ mịt mù vẫn khiến người ta run sợ.

Trong hư không giăng đầy những văn lộ chi tiết và huyền ảo, đan

xen thành quỹ tích như một tinh vực, dường như chỉ cần chạm vào là sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Sở Hoang tỉ mỉ quan sát những văn lộ đó, trong lòng thầm kinh thán.

Pháp tắc và sát trận của thành tiên địa mạnh đến mức này, e rằng đã sinh ra trận linh.

Tiếp tục tiến lên, họ nhanh chóng đến trước một ngôi mộ kỳ quái.

Ngôi mộ này chắn ngang pháp trận trong thung lũng tiên, trông đặc biệt đột ngột.

Sở Hoang khẽ cau mày, có thể cảm nhận được khí tức quỷ dị tỏa ra từ ngôi mộ.

Chương 333

Anh mở thiên mục, nhìn thẳng vào sâu trong mộ.

Ở đó, mấy chục mảnh vỡ ghép thành một chiếc mặt nạ quỷ, nằm bên cạnh một kiện huyết y.

Mặt nạ quỷ tuy đầy vết nứt nhưng dường như ẩn chứa một loại thần vận khó tả.

"Chẳng lẽ cô ấy chết ở đây?" Sở Hoang lòng khẽ động.

Dù mạnh như Ngoan Nhân, cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh, phơi xác tại thành tiên địa này sao?

"Chủ nhân, trong ngôi mộ này dường như ẩn chứa bí mật không nhỏ." Hắc Hoàng cẩn thận nói.

Sở Hoang khẽ gật đầu, đương nhiên anh nhìn ra điểm phi phàm của ngôi mộ này.

Anh hít sâu một hơi, chậm rãi bước đến trước mộ, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nạ quỷ kia.

Trong khoảnh khắc, anh như cảm nhận được chấp niệm và sự không cam lòng của cô ấy.

Khẽ thở dài một tiếng, Sở Hoang thu hồi mặt nạ quỷ.

Không lâu sau, họ đến một rừng đá.

Sở Hoang ánh mắt ngưng lại, thấy một vị nhân tộc đang ngồi xếp bằng trên phiến đá thanh ngọc, tuy đã chết từ lâu nhưng trên người vẫn tỏa ra khí cơ khủng khiếp.

Hắc Hoàng không nhịn được hít một hơi lạnh: "Chủ nhân, là một vị Đại Thánh!" Sở Hoang khẽ gật đầu, thần sắc không đổi: "Không tệ,

một vị Đại Thánh.

Nhưng đáng tiếc, chết rồi.” Ngay cả Đại Thánh cũng phải ngã xuống nơi này.

Trong lòng Hắc Hoàng càng thêm sợ hãi.

Tiếp tục tiến tới, dọc đường lại gặp vài thi thể Đại Thánh, mỗi người đều chết thê thảm, khiến người ta không nỡ nhìn.

Tuy nhiên Sở Hoang vẫn luôn giữ thần sắc như thường, như thể mọi thứ đều nằm trong dự liệu của mình.

Cuối cùng, họ đến trước thung lũng nuôi dưỡng tiên được vạn ngọn núi đầu rồng vây quanh.

Một luồng sát ý thấu xương lan tỏa, nhưng Sở Hoang không hề sợ hãi, trên người lan tỏa huyết khí vàng kim, ngăn cách tất cả sát cơ bên ngoài.

Long Mã lúc này cũng dường như cảm nhận được gì đó, toàn thân co giật nhưng vẫn nghiến răng kiên trì.

Đột nhiên, Sở Hoang ánh mắt ngưng lại, giữa một vùng núi đá anh nhìn thấy một thi thể vỡ nát.

Đó là một vị Chuẩn Đế!

Dù đã chết nhiều năm nhưng thi thể vẫn tỏa ra uy áp khủng khiếp, khiến hư không xung quanh cũng phải vặn xoắn.

“Chủ nhân, là một vị Chuẩn Đế!” Hắc Hoàng kinh hô, giọng đầy sự chấn động.

Sở Hoang chỉ liếc mắt một cái, rồi trực tiếp đi vòng qua thi thể Chuẩn Đế, tiếp tục đi sâu vào thung lũng nuôi dưỡng tiên.

Hắc Hoàng và Long Mã sợ hãi nhưng cũng chỉ có thể đi theo.

Trên con đường phía trước, một tòa tháp màu tím cao nửa mét đứng tĩnh lặng, như mang theo sức nặng của vạn cổ thanh thiên, lưu động khí cơ khó tả.

Hắc Hoàng đi bên cạnh Sở Hoang, đôi mắt chó lấp lánh vẻ tham lam nhưng cũng không dám khinh suất hành động.

Sở Hoang đăm đăm nhìn tòa tháp tím đó.

Anh đã thấy vô số tiên liệu, nhưng Thần Ngân Tử Kim trước mắt này lại vô cùng khác biệt.

Hắc Hoàng mắt sáng rực: "Chủ nhân, Thần Ngân Tử Kim là tiên liệu khó tìm trên thế gian, hôm nay có thể nhìn thấy quả là phúc ba đời!" Sở Hoang bước tới, nhanh như chớp đã đến trước tòa tháp tím.

Anh cảm nhận được một luồng sát cơ lạnh lẽo nhưng không hề sợ hãi.

Hắc Hoàng và Long Mã bám sát theo sau nhưng không dám đến quá gần vì sợ rước họa vào thân.

Sở Hoang tỉ mỉ quan sát tòa tháp tím, nhận ra nó chưa được khắc bất kỳ đạo ngân pháp tắc nào, rõ ràng là một món phôi thô.

Tiên liệu như vậy nếu có thể luyện thành Cực Đạo Đế Binh chắc chắn sẽ uy chấn chư thiên vạn giới.

Sở Hoang đưa tay chộp lấy tòa tháp tím.

Đúng lúc này, một luồng sát cơ kinh thiên đột ngột bùng phát, chém về phía nguyên thần.

Sở Hoang cười lạnh một tiếng, khí thế như cầu vồng, chống chọi trực diện với luồng sát cơ đó.

Trong lòng anh hiểu rõ tòa tháp tím này tuyệt đối không phải vật phàm, muốn có được nó phải trả một cái giá nhất định.

Nhưng Sở Hoang sao có thể bị chút sát cơ nhỏ nhoi này ngăn cản!

Khí tức Chuẩn Đế lúc này bùng phát không chút bảo lưu.

Dẫu sao nơi này cũng từng có một vị Chuẩn Đế ngã xuống, anh không dám đại ý.

Khí tức cường thịnh nháy mắt hóa giải sát cơ, thu Thần Ngân Tử Kim vào trong binh khí chuyên dụng.

"Đi thôi." Sở Hoang phá vỡ gông cùm phía trước, hình ảnh trước mắt đột nhiên thay đổi.

Linh khí mịt mù, hào quang muôn trượng, như một tiên cảnh nhân gian.

Vạn ngọn núi đầu rồng đổ xuống những thác nước tiên quang, hội tụ thành một đầm tiên rộng chừng một trượng.

Trong đầm tiên khí bốc lên, dải lụa ánh sáng lấp lánh, như đang nuôi dưỡng hy vọng thành tiên.

"Chủ nhân, đây chính là nơi thành tiên trong truyền thuyết sao?" Giọng Hắc Hoàng thấp xuống, mang theo chút run rẩy, rõ ràng bị sự phi phàm của nơi này chấn động.

Vùng đất nuôi dưỡng tiên này như một bào thai khổng lồ, nhưng lúc này dường như bị một luồng sức mạnh nào đó đánh vỡ, hóa thành đầm tiên rực rỡ trước mắt.

"Chủ nhân... là ai làm vậy?" Hắc Hoàng không thể tin được.

Sở Hoang không đáp, ánh mắt thâm thúy nhìn đầm tiên.

Tiên quang tỏa ra khắp nơi, chất lỏng trong đầm như hội tụ tinh hoa của trời đất, khiến người ta không thể nhìn trực diện.

Anh mở miệng phun ra một luồng tiên thiên tinh khí, đánh tan vạn sợi hào quang từ trong đầm bắn ra, lộ rõ chân tướng dưới đáy đầm.

“Ồ!” Sở Hoang nhướng mày.

Mắt chó của Hắc Hoàng lập tức trợn tròn, kích động nhảy cẫng lên: “Chủ nhân, đó là hy vọng thành tiên sao?!” Sở Hoang không nói gì, mở thiên mục nhìn vào trong đầm.

Vật khí đó tuy ảm đạm không chút ánh sáng nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa thương tang.

“Một cái đỉnh...” Sở Hoang lẩm bẩm.

Anh đưa tay vào đầm tiên vớt lên, thần dịch bắn tung tóe nhưng không thể ngăn cản động tác của anh.

Hắc Hoàng lo lắng đứng bên quan sát, sợ xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Tiên đỉnh vào tay, Sở Hoang cảm nhận khí tức bên trong nhưng lại có chút thất vọng.

“Xem ra bí ẩn cuối cùng nằm ở trong Linh Sơn.” Lúc này anh đã hiểu ra.

Hắc Hoàng ngẩn ra, nói: “Nhưng Linh Sơn chẳng phải...” Linh Sơn đã khô héo, làm sao có thể đến được?

“Linh Sơn tuy khô kiệt nhưng vẫn lưu lại một hạt giống.” Sở Hoang bình tĩnh nói.

Phá tan hư không, trước mắt chính là vùng đất cất giấu.

“Chủ nhân, ở đây thực sự có thứ tôi muốn tìm sao?” Hắc Hoàng và Long Mã theo Sở Hoang bước vào trong đó.

Sở Hoang không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Đã đến đây chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Yên lặng đi theo, đừng nói nhiều.” Hắc Hoàng lập tức im như phích, không dám ho he thêm câu nào.

Lúc này, Sở Hoang ánh mắt đột nhiên ngưng lại, xuyên không gian nhìn thấy một đứa trẻ sáu tuổi.

“Tìm thấy rồi.” Anh dùng thuật súc địa thành thốn, đến trước mặt đứa bé.

Đứa bé tuy nhỏ tuổi nhưng lại thông tuệ, lúc này cũng không hề sợ hãi đối diện với Sở Hoang.

“Tên là gì?” Sở Hoang mở miệng hỏi.

“Con tên là Hoa Hoa.” Đứa bé trả lời, giọng nói trong trẻo dễ nghe.

Chương 334

Sở Hoang gật đầu, rồi đưa tay nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Hoa Hoa.

Thần thức của anh như thác lũ dũng mãnh ùa vào thức hải của đứa bé để khám phá tận cùng.

Hoa Hoa tuy nhỏ tuổi nhưng lúc này lại dị thường trấn định, như thể biết Sở Hoang sẽ không làm hại mình.

Trong thức hải của Hoa Hoa, Sở Hoang nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Ở đó ẩn chứa một vùng kinh văn, mỗi bộ kinh văn đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như ẩn chứa trí tuệ và sức mạnh vô tận.

Càng khiến anh kinh ngạc hơn, sâu trong vùng kinh văn đó, anh thấy một bóng dáng cổ phật mờ ảo!

Sở Hoang trong lòng dậy sóng.

Anh chậm rãi thu hồi thần thức, hít sâu một hơi rồi nhìn chằm chằm Hoa Hoa nói: "Trong thức hải của con ẩn chứa bí mật cực lớn, con cần đi theo ta đến một nơi." Hoa Hoa nghe vậy không chút do dự, gật đầu nói: "Con nguyện ý đi theo người." Cha mẹ Hoa Hoa bên cạnh thấy cảnh này cũng không ngăn cản, ngược lại lộ ra nụ cười an tâm.

Họ biết rõ đứa trẻ này khác biệt với mọi người, có thể đi theo cao nhân như Sở Hoang tu hành là một vinh hạnh.

Cả nhóm bước lên con đường tiến về Linh Sơn.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Hoang, họ thuận lợi băng qua biển núi bao la, đến ngọn Linh Sơn cổ xưa thần bí kia.

Nơi đó vẫn khô cằn, chết chóc, nhưng lại lan tỏa một loại dao động khiến người ta run sợ.

Sức mạnh nuôi dưỡng từ niềm tin thuần khiết đó khiến người ta không dám khinh thường.

Trên đỉnh Linh Sơn, Sở Hoang một lần nữa thôi diễn tương lai của Hoa Hoa.

Lần này càng khẳng định suy đoán của anh, đứa trẻ này thực sự có liên hệ muôn vàn với vị cổ phật ở phía bên kia tinh không.

Trong một khoảnh khắc, từ mi tâm Hoa Hoa tỏa ra phật quang.

Cả ngọn Linh Sơn trong nháy mắt khôi phục lại sinh cơ.

Một lò đồng cổ xưa xuyên qua hư không hiện ra.

Dù rỉ sét loang lổ nhưng nó lại tỏa ra một mùi hương nồng nàn, như thể có thể khiến linh hồn được thăng hoa, bay lên cõi tiên.

Lò đồng chấn động kịch liệt, như thể bên trong chứa đựng sinh linh, ánh mắt Hắc Hoàng ngưng trọng, không dám mạo muội tiến lên, quay đầu nhìn Sở Hoang chờ đợi chỉ thị.

Sức mạnh bàng bạc ẩn chứa trong lò đồng, tuy thần linh đã chết nhưng uy nghiêm của thánh binh vẫn còn đó.

Sở Hoang quét mắt nhìn những chữ Phạn trên thạch bi, khẽ cau mày.

Những chữ đó cổ xưa hối sáp nhưng anh có thể hiểu được ý nghĩa.

"Thích Ca Mâu Ni đích thân phong ấn cổ lô." Đúng lúc này, lò đồng lại chấn động lần nữa, như thể có thứ gì đó sắp phá lò chui ra.

Ánh mắt Sở Hoang lạnh lùng, anh đưa tay chỉ một cái, một đạo thần quang bắn ra, nháy mắt cố định lò đồng lại.

“Một lò đại dược.” Anh thản nhiên nói, “Được luyện thành từ tinh hoa của Bất Tử Thần Thụ.” Hắc Hoàng và Long Mã nghe vậy lại một lần nữa chấn kinh, Bất Tử Thần Thụ là thần vật trong truyền thuyết, đại dược luyện thành từ tinh hoa của nó có dược hiệu mạnh đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Sở Hoang đưa tay vẫy một cái, nắp lò đồng ứng thanh mở ra.

Một mùi hương càng thêm nồng nàn xộc vào mũi, khiến người ta như muốn đắm chìm trong đó.

Tuy nhiên đúng lúc này, một đạo lục hà (luồng sáng xanh) từ trong lò đồng vọt lên trời.

Ánh mắt Sở Hoang lạnh lùng, đưa tay chộp một cái, đạo lục hà đó nháy mắt bị nắm chặt trong tay.

“Được?” Sở Hoang cười lạnh một tiếng, cẩn thận đánh giá đại dược trong tay.

Một viên đan dược hình dạng kỳ lạ, giống như một cái cây nhỏ, toàn thân xanh biếc rực rỡ, tỏa ra dược tính mạnh mẽ.

“Không tệ.” Tôi hài lòng gật đầu, tiện tay cất viên đan dược vào túi.

Mặc dù viên đại dược này không phải chí bảo, nhưng cũng là một trân phẩm khó kiếm.

Tôi tiếp tục tiến lên, nhìn về sâu trong linh sơn, cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khác biệt so với những ngày trước.

Một con đường tinh không rực rỡ như dải ngân hà, từ từ xoay tròn trong hư không, tỏa ra ánh sáng sâu thẳm và thần bí.

Ánh sáng chiếu vào đôi mắt sâu thẳm của Sở Hoang, dường như đã thắp lên ngọn lửa trong lòng anh.

Hắc Hoàng đứng bên cạnh Sở Hoang, mắt tràn đầy chấn động và tò mò, nhìn con đường tinh không đó, giọng nói mang theo vài phần kính sợ: "Chủ nhân, con đường này dẫn đến đâu?" Sở Hoang quay đầu, liếc nhìn Hắc Hoàng.

Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, anh nheo mắt lại, chậm rãi nói: "Tôi nên về Bắc Đẩu rồi." Ngay lúc đó, âm báo của hệ thống vang lên trong đầu Sở Hoang.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đã thành công thám hiểm ẩn mật của địa cầu ở vị diện hiện tại." "Phần thưởng nhiệm vụ đang được phát ra....." "Phần thưởng nhiệm vụ phát ra thành công, chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng: Một lần mô phỏng chứng đạo." Sở Hoang hơi sững sờ, ánh mắt trở nên càng sâu thẳm.

Một lát sau, anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ.

Không, một lần mô phỏng chứng đạo có hiệu quả nghịch thiên như vậy, tôi không định dùng ngay lập tức, mà sẽ chờ về Bắc Đẩu rồi mới dùng.

"Chủ nhân, chúng ta không mang theo Diệp Hắc sao?" Hắc Hoàng ngập ngừng hỏi.

Sở Hoang lại lắc đầu, nói: "Có một con đường khác." Diệp Hắc tự nhiên có thể tìm được con đường tinh không cổ xưa của tôi.

Tôi chỉ để lại một tin tức, đánh vào hư không.

"Đi thôi." Sở Hoang lãnh đạm nói.

Hắc Hoàng và Long Mã đều cung kính gật đầu.

Ở một bên, Hoa Hoa như có điều suy nghĩ, ánh mắt rơi trên người

Sở Hoang, chỉ mang theo nụ cười nhàn nhạt, giống như chú chó già bên kia tinh không.

Sở Hoang dẫn Hắc Hoàng và Long Mã, bước lên một con đường tinh không cổ.

Dưới sự vặn vẹo của không gian, họ nhanh chóng đến một cổ tinh mới.

"Chủ nhân, cổ tinh này dường như có chút bất thường." Hắc Hoàng trầm giọng nói, trong giọng nói mang theo một tia cảnh giác.

Trên con đường tinh không cổ, bất kỳ sự sơ suất nào cũng có thể mang lại nguy hiểm không thể lường trước.

Sở Hoang khẽ gật đầu, ánh mắt xuyên qua từng tầng sương mù, rơi vào cổ tinh đầy tang thương đó.

"Trên hành tinh này, ẩn chứa một sức mạnh mạnh mẽ nào đó." Họ đáp xuống cổ tinh, chỉ thấy mặt đất chằng chịt vết nứt, khắp nơi đều là những hang động khổng lồ, như thể bị một sinh vật mạnh mẽ nào đó phá hoại tùy tiện.

Trong mắt Hắc Hoàng lóe lên một tia khó hiểu, không hiểu rốt cuộc là sinh vật nào có thể để lại những hang động sâu thẳm như vậy trên hành tinh cứng rắn.

Long Mã càng hoảng sợ trong lòng, đây là lần đầu tiên nó đến một nơi như vậy.

"Xem ra, tôi không phải là vị khách duy nhất trên cổ tinh này." Sở Hoang lãnh đạm nói, thần niệm như thủy triều tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ hành tinh.

Dưới sự cảm nhận của thần niệm, tất cả những ẩn mật đều không có chỗ trốn.

Đột nhiên, một trận tiếng vỗ cánh vang lên, Hắc Hoàng cảnh giác ngẩng đầu, chỉ thấy trên bầu trời mây đen bao phủ, số lượng hàng vạn sinh vật rồng có cánh che kín trời đất.

Trong mắt chúng lóe lên vẻ hung tàn và tham lam, rõ ràng đã coi Sở Hoang, Hắc Hoàng và Long Mã là con mồi.

"Hừ!

Lũ kiến hôi nho nhỏ cũng dám càn rỡ trước mặt Chủ nhân!" Hắc Hoàng cười lạnh một tiếng, thân hình như tia chớp lao ra, nghênh đón bầy rồng cánh đó.

Thân ảnh của nó vẽ một đường cong màu đen trên không trung, mỗi lần vung vuốt, đều có một mảng lớn rồng cánh rơi xuống.

Sở Hoang tĩnh lặng đứng tại chỗ, ánh mắt sâu thẳm và lạnh nhạt.

Mặc dù bầy rồng cánh số lượng đông đảo, nhưng trong mắt anh, chúng chẳng khác gì gà đất chó sành.

Sở dĩ anh không ra tay, chỉ là muốn cho Hắc Hoàng thêm một chút cơ hội rèn luyện.

Tuy nhiên, khi số lượng rồng cánh trên bầu trời càng ngày càng nhiều, thậm chí bắt đầu phát động công kích điên cuồng, Sở Hoang cuối cùng cũng hành động.

Một bước đạp ra, thân hình lập tức biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, đã ở phía trên bầy rồng cánh đó.

Anh giơ lòng bàn tay ra, úp xuống, một luồng sức mạnh hùng vĩ lập tức tuôn ra.

"Oanh!" (Xem tiểu thuyết siêu sảng, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) Kèm theo một tiếng động lớn, cả bầu trời đều run rẩy.

Bầy rồng cánh đó dưới sự va chạm của luồng sức mạnh này,

giống như những hạt cát bị cuồng phong thổi bay, lũ lượt rơi xuống.

Trong nháy mắt, trên bầu trời không còn một bóng dáng rồng cánh nào.

Chương 335

Hắc Hoàng thấy vậy, trên mặt chó lộ ra nụ cười châm chọc, mỉa mai nói: "Trước mặt Chủ nhân, cũng dám càn rỡ, thật không biết sống chết!" Ánh mắt Sở Hoang như điện lạnh quét qua hư không, những Trảm Đạo giả ban đầu định bất lợi cho Sở Hân Đồng đều câm như hến, không dám có chút dị động nào.

Họ biết rõ, thực lực của Sở Hoang đã vượt qua phạm trù mà họ có thể tưởng tượng, bất kỳ sự phản kháng nào cũng sẽ vô ích.

"Lùi sang một bên." Sở Hoang lãnh đạm nói.

Sở Hân Đồng cung kính đáp một tiếng, lùi về sau Sở Hoang, thần sắc tràn đầy kính ngưỡng và tin cậy.

Là hậu duệ của thế hệ trẻ Sở tộc, thậm chí cô còn chưa từng gặp Sở Hoang, nhưng lại biết rằng, chỉ cần có Tộc trưởng ở đây, thiên hạ sẽ không ai có thể làm tổn thương cô dù chỉ một chút.

Đồng thời, hai vị chiến tướng của Thái Cổ tộc ở xa xa nhìn nhau, đều thấy sự kiêng kị và kinh hãi trong mắt đối phương.

Mặc dù tự cho mình là cao, nhưng trước mặt Sở Hoang, họ cũng không thể không thừa nhận mình nhỏ bé.

Nhưng lời cuồng ngôn của Hắc Hoàng, lại khiến trong mắt hai cường giả Thái Cổ tộc lộ ra sát ý sắc bén, như muốn nuốt sống Hắc Hoàng.

"Con chó tạp chủng kia, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là máu chảy thành sông!" Một trong hai cường giả Thái Cổ tộc nghiến răng nghiến lợi đe dọa.

Cùng với sự xuất hiện của hai cường giả, mấy người trước đó đã

từng ra tay cũng tập hợp lại, không khí tại hiện trường lập tức trở nên căng thẳng, một trận đại chiến dường như sắp bùng nổ.

Hắc Hoàng nhìn những cao thủ này, chỉ cười lạnh một tiếng, nói: "Chủ nhân, những tên này đều là lũ tiểu nhân nhảy nhót, không đáng nhắc tới." Sở Hoang thần sắc bình thản, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Hai cường giả Thái Cổ tộc thấy vậy, lập tức nổi giận đùng đùng, họ đã từng chịu sự khinh miệt như vậy bao giờ đâu?

Một người trong số đó gầm lên giận dữ: "Ngươi là ai?

Dám sỉ nhục ta như vậy!" Sở Hoang đã rời đi lâu rồi, trong Thái Cổ tộc, những người từng gặp anh ta không nhiều.

Sở Hoang lại không thèm đáp lại, ánh mắt anh quét qua mỗi người có mặt, như thể đang nhìn một đám kiến hôi.

Thái độ khinh thường này càng khiến hai cường giả Thái Cổ tộc phẫn nộ đến cực điểm.

"Bất kể ngươi là ai, hôm nay đều phải trả giá vì điều này!" Một cường giả Thái Cổ tộc khác lạnh giọng nói, trên người bùng phát khí tức mạnh mẽ, rõ ràng đã động chân nộ.

Thế nhưng, Sở Hoang lại không hề sợ hãi, khẽ cười một tiếng, nói: "Trả giá?

Ngươi cũng xứng khiến tôi phải trả giá sao?" Ánh mắt anh khiến bốn vị Trảm Đạo giả kia trong lòng sinh ra hàn ý, như bị một lực lượng vô hình trói buộc.

Họ cố gắng giãy giu, nhưng lại phát hiện như bị sức mạnh khổng lồ áp chế, không thể nhúc nhích.

"Các ngươi, đều hãy bỏ mạng lại đây." Giọng Sở Hoang bình tĩnh

như nước.

Nói xong, anh giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh hùng vĩ lập tức quét ra.

Hai cường giả Thái Cổ tộc kia chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thét kinh hoàng, liền bị luồng sức mạnh đó đánh trúng dữ dội, thân thể như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Mọi người kinh hồn bạt vía, vị cường giả đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Bốn người kia mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng dưới uy áp của Sở Hoang lại bó tay chịu trói.

Họ liên thủ công kích Sở Hoang, cố gắng phá vỡ sự trói buộc đó.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ khẽ vung tay, một luồng sức mạnh mạnh mẽ liền quét ra, trong nháy mắt đã đánh tan bốn người.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng tận trời.

Mưa máu như trút nước, xương cốt vỡ vụn bắn tung tóe, cảnh tượng chết chóc của mấy người đó thảm liệt đến mức khiến người ta rùng mình.

Xung quanh bao trùm một bầu không khí sát phạt, mọi người câm như hến, bị cảnh tượng đó chấn động sâu sắc.

Sở Hoang như một ma thần bước ra từ chín tầng địa ngục, chỉ một cái vung tay đã chém giết những người đó!

"Vị bằng hữu, ngươi là ai?" Trong Thái Cổ tộc, một lão giả cứng đầu lên tiếng, trong giọng nói lộ ra sự hoảng sợ và bất an khó che giấu.

Thân phận tôn quý thường ngày, lúc này đã tan thành mây khói.

Sở Hoang thần sắc bất động, ánh mắt anh quét đến đâu, người

Thái Cổ tộc đều cúi đầu, không ai dám đối mặt.

"Ngươi chỉ cần nhớ, có một số người, không thể chọc vào." Sở Hoang lãnh đạm nói.

Trong mắt lão giả lóe lên vẻ âm trầm, nắm chặt tay, nhưng lại rụt rè e ngại.

Tuy nhiên, mọi hành động của ông ta đều không thoát khỏi sự nhìn thấu của Sở Hoang.

"Vì đã muốn chết, tôi sẽ tiễn ông một đoạn." Lời nói của Sở Hoang lạnh lùng dứt khoát, anh khẽ giơ tay chỉ, chỉ vào lão giả kia.

"Phụt!" Kèm theo một tiếng động trầm đục, lão giả kia như bị một lực lượng khổng lồ vô hình đánh trúng, trong khoảnh khắc hóa thành một đám sương máu đỏ tươi, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

"Đi theo tôi, đến Thái Cổ tộc." Sở Hoang lãnh đạm nói, liếc nhìn Sở Hân Đồng.

"Vâng, Tộc trưởng!" Sở Hân Đồng lập tức cung kính gật đầu.

Sở Hoang để cô ngồi lên lưng Long Mã, trực tiếp dẫn đến tộc địa mới của Thái Cổ tộc!

"Hoàng!

Hoàng!" "Thật sự là anh ấy!" Sở Hoang giáng lâm, trong Thái Cổ tộc, không ít cao thủ đều nhận ra anh, lúc này sắc mặt vô cùng khó coi.

"Tộc trưởng, những tên Thái Cổ tộc này bình thường đều ngạo mạn, trước đây vẫn luôn nhăm nhe đến tộc ta.

Hôm nay đã đến rồi, khẩn cầu Tộc trưởng cho chúng một bài học!" Sở Hân Đồng cung kính hành lễ, nói.

Khóe miệng Sở Hoang nhếch lên một nụ cười lạnh: "Tôi cũng có ý đó." Anh sải bước đi về phía khu vực các tộc của Thái Cổ, Hắc

Hoàng thì lắc đầu nguầy nguậy đi theo sau.

Nơi anh đi qua, đám người tự động tản ra, nhường một con đường, không ai dám cản trở dù chỉ một chút.

Nhanh chóng, Sở Hoang đã đi sâu vào trong Thái Cổ tộc.

Ba vị cao thủ Thái Cổ tộc lập tức chặn đường anh.

"Tộc trưởng, trước đây, ba người này đã từng liên thủ tập kích tiền bối tộc ta." Sở Hân Đồng nhận ra mấy người đó.

"Nếu đã như vậy, ba người các ngươi, tự kết liễu đi." Giọng Sở Hoang quả quyết, như thể đang nói một sự thật đơn giản nhất.

"Sở Hoang, ngươi quá cuồng vọng rồi!" Ba người nổi giận.

Họ nhìn nhau, sau đó đồng loạt phát động công kích mãnh liệt về phía Sở Hoang.

Trong khoảnh khắc, hào quang bắn ra tứ phía, lực lượng pháp tắc đan xen thành lưới, sức mạnh liên thủ của ba người có thể nói là kinh thiên động địa.

Nhưng trong mắt Sở Hoang, tất cả đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Trong lúc giơ tay, pháp tắc lập tức vận chuyển, hư không bùng phát ra khí tức khiến người ta kinh hãi.

"Oanh!" Kèm theo một tiếng động lớn chói tai, công kích của ba vị Thánh Nhân Thái Cổ tộc dưới pháp tắc của Sở Hoang lập tức sụp đổ tan rã.

Họ như bị một lực lượng khổng lồ đánh trúng mà bay ngược ra, ngã mạnh xuống đất.

"Không thể… Không thể nào?!" Ba người mắt tràn đầy sự kinh hãi và ngạc nhiên không thể tin được.

Họ không thể tưởng tượng được sức mạnh liên thủ của mình lại yếu ớt đến vậy trước mặt Sở Hoang.

Sở Hoang lại không cho họ thêm thời gian suy nghĩ.

Anh giơ tay trực tiếp vỗ xuống, ba người căn bản không kịp phản ứng, thân thể hóa thành một đám sương máu tiêu tán trong không khí.

Tuy nhiên, Sở Hoang đối với điều này dường như đã quá quen thuộc, anh thong dong thu tay lại, ánh mắt chuyển sang xung quanh, lãnh đạm nói: "Chuyện hôm nay, đến đây là kết thúc.

Nếu còn có lần sau, tôi không ngại để Thái Cổ tộc hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này." Trong Sở tộc!

Sở Hoang trở về, khiến cả Sở tộc trên dưới đều vô cùng kích động.

Là một chi nhánh của Sở tộc ở Bắc Đẩu tinh vực, những năm qua, họ cũng phát triển nhanh chóng.

Đồng thời, cũng gặp phải không ít người dòm ngó.

Mặc dù có Tuyệt Đại Thần Vương Khương Thái Hư che chở, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị một số cuộc tấn công.

Giờ đây Sở Hoang trở về, trong lòng họ mới thực sự có chút tự tin.

Nhưng Sở Hoang ở đây, không chỉ để tọa trấn Sở tộc.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày trong tộc, Sở Hoang dẫn theo Hắc Hoàng và Long Mã, một lần nữa lên đường.

Lần mô phỏng chứng đạo mà hệ thống ban tặng, cần tìm một nơi thích hợp để sử dụng.

Chương 336

"Chủ nhân, Bắc Đẩu rộng lớn như vậy, ngài muốn tìm nơi nào vậy?" Hắc Hoàng theo sau, không nhịn được hỏi.

Long Mã bĩu môi, không vui liếc nhìn Hắc Hoàng.

Một con thú cưỡi mà cũng không nói chuyện, một con pet lại gọi à?

"Thanh Đồng Tiên Điện....." Tuy nhiên, lúc này, trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia dị sắc.

Điện thờ thần bí khó lường này, vẫn luôn di chuyển khắp nơi dưới lòng đất Đông Hoang, sự xuất hiện của nó luôn đi kèm với tin tức tiên bí.

Trước đây, Sở Hoang từng tiến vào trong đó, ngẫu nhiên có được Vạn Vật Mẫu Khí Nguyên Căn.

Nhiều năm qua, anh gần như đã quên nơi này, nhưng theo ghi chép cổ xưa, Thanh Đồng Tiên Điện chỉ xuất hiện sau mỗi vài nghìn năm hoặc thậm chí vạn năm.

Nhưng lúc này, anh lại một lần nữa cảm nhận được khí tức của nó.

Thần thức của Sở Hoang thăm dò ra, phóng đại luồng khí tức đó.

"Chủ nhân, ngài sao vậy?" Hắc Hoàng giật mình.

Ánh mắt Sở Hoang ngưng lại, như thể lại nhìn thấy chữ "Tiên" được viết bằng máu tiên ở sâu trong điện thờ đó.

Vết máu đó là của Đại Đế, vậy có phải là máu của tiên nhân thật sự không?

“Thanh Đồng Tiên Điện lại hiện thế, nơi này, chẳng lẽ thật sự là nơi Đại Đế Ngoan Nhân vẫn lạc?” Sở Hoang tự lẩm bẩm.

Hắc Hoàng nghe vậy, cung kính cúi đầu đáp: “Chủ nhân, nếu đây thật sự là nơi Đại Đế Ngoan Nhân ngủ say, thì trong mộ chắc chắn ẩn chứa vô số trân bảo.

Năm đó, ngài đã tìm thấy Hỗn Độn Mẫu Khí khi khai thiên lập địa, luyện thành Thôn Thiên Ma Quán, uy chấn chư thiên.

Không chừng, trong mộ còn lưu lại binh khí tiên thần liệu của ngài.” Nó không nhịn được kích động.

Đại Đế Ngoan Nhân, đó là người kiệt xuất trong số các Đại Đế vạn cổ!

Mức độ quý giá của mộ của ngài ấy có thể tưởng tượng được!

Sở Hoang khẽ gật đầu, trong mắt tinh quang lóe lên: “Những mẫu khí đó, rất phù hợp với binh khí của tôi.

Hôm nay, đã đến lúc để chúng hoàn toàn hợp nhất, tái hiện vinh quang ngày xưa.” Nói xong, anh như thể nhìn thấy một cung điện đồng nguy nga đang nổi lên từ sâu trong thiên khanh.

Xung quanh cung điện đồng, mẫu khí lượn lờ, phát ra tiếng tiên minh chói tai, như âm thanh luân hồi của đại đạo, khiến tâm thần người ta dao động, tựa hồ có thể giúp người ta ngộ đạo.

Sở Hoang thúc giục Long Mã, nhanh chóng cảm nhận khu vực gần đó.

Chỉ thấy dưới vực sâu, thỉnh thoảng có tiên hà phun ra, rực rỡ chói mắt, ngoài ra không có gì bất thường.

“Thanh Đồng Tiên Điện đã hiện thế, bên trong chắc chắn ẩn chứa tiên bí.

Tôi quyết định tự mình xuống đó khám phá, ai dám cùng tôi đi?" "Chủ nhân, tôi nguyện cùng ngài đi!" Hắc Hoàng không chút do dự đáp.

Long Mã cũng hí vang, vẻ mặt hưng phấn: "Chờ tiên duyên, sao có thể bỏ lỡ?

Chủ nhân, cho tôi một suất!" Sở Hoang lãnh đạm gật đầu, dẫn hai con vật cùng đi xuống.

Một lát sau, hai đạo thần hồng xuyên qua bầu trời Nam Vực, nhanh chóng giáng lâm trên một vùng cao.

Ánh sáng tán đi, lộ ra thân ảnh của hai vị Thánh Nhân Thái Cổ tộc.

Thần quang lấp lánh, khí thế như cầu vồng, khiến người ta phải kính sợ.

Một người trong số đó được bao phủ bởi thần huy bất hủ, phía sau đầu có một vòng thần bàn, rực rỡ chói mắt.

"Tiên điện, đã hiện thế sớm hơn." Giọng nói uy nghiêm lạnh lùng của ông ta, như thể truyền đến từ trên chín tầng trời, nhìn xuống chúng sinh.

"Thật tiếc nuối, tiên huy phía dưới chảy ra, tôi e rằng khó có thể đi sâu vào đó để tìm tòi." Vị Cổ Thánh kia chậm rãi bước đến rìa vực sâu, giữa trán ông ta đột nhiên nứt ra một khe hở nhỏ, từ đó bắn ra một đạo ánh sáng rực rỡ, cố gắng xuyên qua bóng tối không thấy đáy kia, hé lộ những huyền bí ẩn chứa bên trong.

Tuy nhiên, cùng với thời gian trôi qua, lông mày của ông ta dần dần nhíu chặt lại, rõ ràng không thu hoạch được gì, không thể nhìn thấy bất kỳ bí mật nào bên trong vực sâu.

"Hoàng lăng thời Thái Cổ, vị trí của chúng đều được xác định không nghi ngờ gì, nơi này rõ ràng không phải một trong số đó.

Theo ý tôi, nơi này chắc chắn là cổ mộ của một vị Đại Đế nhân tộc.” Ông ta ngừng lại, tiếp tục nói: “Nếu đã như vậy, tại sao tôi không dẫn tộc nhân, cùng nhau xuống đó, cùng tìm kiếm những huyền bí trong cổ mộ này?” Lời vừa dứt, ông ta liền thân hình lóe lên, hóa thành một đạo ánh sáng rực rỡ, nhanh chóng độn vào vực sâu.

Vị Cổ Thánh còn lại thấy vậy, liền bắn ra một đạo tin tức, sau đó không chút do dự theo sát phía sau, thân ảnh của ông ta nhanh chóng biến mất trong bóng tối sâu thẳm. ...

Trong lúc mọi người kinh ngạc, cổ mộ nguy nga đó đột nhiên lại xảy ra chấn động kịch liệt, phạm vi thiên khanh đột nhiên mở rộng gấp mấy lần, như thể một cái miệng khổng lồ muốn nuốt chửng vạn vật xung quanh.

Tiên hà cùng với sự mở rộng của thiên khanh phun ra dữ dội, khí mù ngũ sắc lan tràn, thẳng tắp vọt lên chín tầng trời, tạo thành một cảnh tượng kỳ ảo như mộng, tráng lệ phi thường, khiến người ta kính sợ, không ngớt lời than thở.

“Rít!

Chẳng lẽ là Bích Lạc Thần Ngọc, một trong Cửu Thiên Thần Ngọc trong truyền thuyết?!” Trong số đông tu sĩ bị dị tượng này hấp dẫn, đột nhiên có người kinh hô thành tiếng, trong giọng nói tràn đầy sự không thể tin được và kích động.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một khối bảo ngọc màu xanh biếc to bằng nắm tay trẻ con, từ khe hở của tảng đá khổng lồ đổ nát lăn ra.

Xung quanh nó lưu chuyển một vầng sáng nhàn nhạt, như thể ẩn chứa sức sống dồi dào, khiến người ta vừa nhìn đã mê mẩn.

Một cao thủ Bán Thánh của Cổ tộc phản ứng thần tốc, lập tức ra

tay, vững vàng nắm khối Bích Lạc Thần Ngọc vào lòng bàn tay.

Dưới sự tôn lên của bàn tay ông ta, bảo ngọc càng trở nên trong suốt lung linh, xanh biếc mọng nước.

Đồng thời, một vị Giáo chủ nhân tộc khác cũng nhanh chóng ra tay, nắm lấy một khối Dương Chi Ngọc Thiết trắng tinh không tì vết.

Trên khối ngọc thiết đó thần quang lóe lên, dường như ẩn chứa vô tận huyền bí và sức mạnh, khiến người ta không thể rời mắt.

Cùng với những vụ nổ liên tục dưới lòng đất, những tảng đá khổng lồ bị đẩy ngược lên, mang theo rất nhiều bảo liệu quý giá, những bảo liệu này dưới ánh nắng mặt trời lấp lánh, dụ hoặc mỗi người có mặt tại đây.

Rất nhiều tu sĩ tụ tập, đều nhìn về phía dưới.

"Chủ nhân, nơi này náo nhiệt quá." Hắc Hoàng nheo mắt lại.

Mặc dù biết sớm, nhưng Sở Hoang vẫn luôn tiến về phía trước một cách chậm rãi, cộng thêm sự sụp đổ trước đó, khiến anh lại bị tụt lại phía sau.

Sở Hoang thần sắc bình thản, "Ở đây nếu có cơ duyên, đều có thể tự mình lấy." Ở đây, vì chuyện chứng đạo, anh không có hứng thú lớn với những vật phẩm này.

"Đa tạ Chủ nhân!" Hắc Hoàng và Long Mã đều mắt sáng rực, lập tức phi thân triêu trứ nhất trắc khán khứ.

Nhưng cùng với những biến cố trước đó, những người có mặt không phải ai cũng dám hành động liều lĩnh, sợ rằng không cẩn thận sẽ mất mạng.

"Đợi gì nữa?

Mọi người mau tìm cách đoạt bảo đi!" Long Mã hô lớn một tiếng,

ngấm ngầm cổ vũ mọi người.

“Nhiều người như vậy tiến vào, lẫn trong đó khó bị phát hiện.

Lúc này không liều thì còn đợi khi nào?” Giọng nói của nó tràn đầy sức mê hoặc, khiến không ít người rục rịch muốn hành động.

Nhưng dù vậy, không ít người vẫn còn do dự.

“Có khí cơ của Đại Đế cổ xưa ở đó, tôi tiến vào e rằng cũng khó có thu hoạch.

Nếu mạo hiểm đi sâu vào, e rằng sẽ mất mạng.” Người này rõ ràng cẩn thận hơn, không muốn mạo hiểm dễ dàng.

Nhưng ngay lúc đó, giọng Hắc Hoàng đột nhiên vang lên, phá vỡ sự im lặng của mọi người: “Mọi người không cần phải lo lắng!

Sau mỗi lần tiên hà phun ra, đều sẽ có một khoảng thời gian bình tĩnh.” “Tôi có thể tận dụng khoảng thời gian này, tiến hành thám hiểm ở khu vực tương đối an toàn, tìm kiếm những thần liệu đó.

Chỉ cần tôi không mạo hiểm đi sâu vào nơi sâu nhất của đế phần, rủi ro sẽ không quá lớn.” Nó ngấm ngầm lên tiếng, cổ vũ mọi người hành động.

Quả nhiên, lời nói này khiến không ít người mắt sáng lên, những lo lắng trong lòng cũng tan biến không ít.

Vì tài chết, chim vì thức ăn vong!

Huống chi là đối mặt với sự dụ hoặc của cổ mộ Đại Đế.

Sự xuất hiện của Dương Chi Ngọc Thiết và Bích Lạc Thần Ngọc, ngay cả Thánh Nhân cũng phải động lòng, huống chi là người khác?

Mọi người bị sự thần bí và kho báu của cổ mộ Đại Đế hấp dẫn, trong lòng không khỏi rục rịch, khao khát có thể nhìn rõ mọi chuyện, tìm tòi cơ duyên nghịch thiên đó.

Cùng với nửa canh giờ trôi qua, tiên quang dần dần ảm đạm, cuối cùng tiêu tán trên bầu trời.

Lúc này, đám tu sĩ vốn đã không thể kìm nén được, như những con ngựa hoang thoát cương, đổ xô về phía thiên khanh đã mở rộng gấp mấy lần.

Họ nhảy vọt vào vực sâu, bước lên một hành trình thám hiểm đầy những điều chưa biết và nguy hiểm.

Chương 337

Mặc dù sâu thẳm trong nội tâm tràn đầy sợ hãi và run rẩy, nhưng sức mạnh của lòng tham lam và khao khát lại khiến họ không quay đầu mà tiến lên.

Trên không trung, các loại pháp bảo lóe lên ánh sáng rực rỡ, như những ngôi sao băng lướt qua bầu trời đêm.

Các loại bí khí cũng xuất hiện không ngừng, tỏa ra khí tức mạnh mẽ.

Tu sĩ lũ lượt tế ra pháp bảo và bí khí của mình, dùng chúng để hộ thân và tăng cường thực lực.

Họ dũng cảm tiến vào đại mộ, ôm ấp khao khát và kỳ vọng về truyền thừa và kho báu của Đại Đế.

Cùng lúc đó, một làn sóng Thánh khí mạnh mẽ hơn truyền đến từ xa, như tiếng sóng thần hung dũng cuồn cuộn vang vọng tận trời, khiến người ta chấn động.

Các thế lực lớn trên mây cũng đang hành động, ý đồ lợi dụng thủ đoạn mạnh mẽ hơn, đi sâu vào đại mộ, cướp lấy những cơ duyên vô tận bên trong.

Cổ tộc, nhân loại, yêu tộc và nhiều tu sĩ khác tụ tập lại, như đàn châu chấu đổ xô xuống vực sâu, cùng nhau tìm tòi huyền bí và kho báu trong cổ mộ Đại Đế.

Cổ mộ đó dường như có một ma lực thần kỳ nào đó, lay động sâu thẳm trong lòng mỗi người, khiến họ không thể cưỡng lại sự khám phá và dụ hoặc đối với thế giới chưa biết đó.

“Đừng lề mề nữa, tôi phải nhanh chóng hành động.” Hắc Hoàng

vội vã thúc giục, "Nếu còn chần chừ, bảo bối e rằng sẽ thật sự bị người khác cướp mất." Long Mã thuần thục dẫn đường phía trước, xuyên qua một thông đạo ẩn mật, thẳng đến khu vực trung tâm đại mộ.

Vừa bước vào thiên khanh, nó liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không trung mưa máu như trút, các thức pháp bảo kịch liệt bính chàng, phảng phất chính thượng diễn trứ nhất tràng huyến lạn hựu hủy diệt tính đích quang vũ thịnh yến.

Bất đoạn hữu nhân tộc hòa cổ tộc thi thể tòng cao không trụy lạc, phá toái đích pháp bảo tứ xử phi tiên, chỉnh cá tràng diện dĩ nhiên hãm nhập liễu nhất phiến hỗn loạn.

"Chủ nhân đâu rồi?" Long Mã đột nhiên phát hiện tung tích Sở Hoang biến mất không còn tăm hơi.

Hắc Hoàng lại có vẻ khá bình tĩnh, "Chủ nhân chắc chắn là muốn tôi rèn luyện, đừng lo lắng vớ vẩn." Dù sao, Sở Hoang là cường giả cấp Chuẩn Đế, cần gì phải lo lắng?

Long Mã nghe vậy, thấy có lý, liền không nói gì nữa.

Ở trung tâm thiên khanh, có một lối vào mộ huyệt sâu thẳm khó lường, như thể thông đến vực sâu vô tận.

Nơi đó, mới là nơi thực sự có cổ mộ Đại Đế.

Thỉnh thoảng có Dương Chi Ngọc Thiết, Bích Lạc Thần Ngọc và các bảo vật quý giá khác theo đá lộn xộn từ mộ huyệt phun ra, lóe lên tiên quang dụ hoặc, khiến người ta xao động tâm thần.

"Trời ơi, chuyện gì vậy?" Long Mã kinh ngạc không thôi, "Những bảo bối này chẳng lẽ là thần tài còn sót lại từ thời khai thiên lập địa sao?" Mặc dù chỉ là những mảnh vỡ, nhưng mỗi khối đều tỏa ra ráng lành rực rỡ, như thể dưới lòng đất ẩn chứa một mỏ khoáng vô tận

sản xuất tiên liệu.

Trong mắt Hắc Hoàng lóe lên một tia chấn động, "Tôi hiểu rồi!

Nơi này chắc chắn là Hỗn Độn Tiên Địa mà Đại Đế Ngoan Nhân năm đó đã phát hiện!

Những Vạn Vật Mẫu Khí này, là tinh hoa được thai nghén từ tiên địa này!" Ở những nơi thần bí khó lường như vậy, cho dù chỉ là lớp ngoài cùng, cũng chắc chắn ẩn chứa vô số kỳ trân dị bảo.

Ngoài những chí bảo như Vạn Vật Mẫu Khí Tiên Căn, những bảo vật quý giá như Bích Lạc Thần Ngọc, Đại La Ngân Tinh cũng chắc chắn được sinh ra ở khu vực bên ngoài Hỗn Độn Tiên Thổ.

Trong mắt Long Mã lóe lên ánh sáng hưng phấn, kích động nói: "Nơi này quả thực là một bảo địa!

Tôi phải nhanh chóng đi sâu vào thám hiểm một phen!" Tất cả đều bị thế giới nhỏ Hỗn Độn thần bí sâu sắc hấp dẫn, nóng lòng muốn vén màn huyền bí bên trong.

Hắc Hoàng cũng cảm thấy chấn động sâu sắc, than thở nói: "Sức sống ở đây quá mạnh mẽ!

Tiên quang tràn ra đều là tinh hoa của thế giới nhỏ Hỗn Độn!

Tuyệt đối là một mảnh thần thổ vô song trên thế gian!" Đại Đế Vô Thủy năm đó vì tìm kiếm dược liệu thích hợp để đúc tạo Đế Chung mạnh nhất, đã đi khắp thiên hạ, thậm chí có thể xuyên qua nhiều cổ tinh, cuối cùng vẫn không như ý nguyện.

Mãi đến khi ngẫu nhiên phát hiện Hỗn Độn Thạch trong Ao Hóa Tiên ở Tần Lĩnh phía tây Trung Châu, mới cuối cùng luyện ra được tiên liệu cần thiết.

Giờ đây, có được may mắn bước vào một Hỗn Độn Tiên Địa thần

bí và quý giá tương tự, quả thực là một cơ duyên trời ban! (Xem tiểu thuyết siêu sảng, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) Trong không khí tràn ngập khí cơ của Đại Đế, uy áp đó gần như khiến họ tan xương nát thịt.

"Chủ nhân không có ở đây, đừng chạy lung tung." Hắc Hoàng nhắc nhở Long Mã, đồng thời tế ra pháp bảo mà Sở Hoang trước đó đã ban tặng, miễn cưỡng chống đỡ uy áp đó, tiếp tục khó khăn tiến lên.

Nếu không có những bảo vật này, họ căn bản không thể đến được nơi này.

Khi đến một vị trí thích hợp, Long Mã và Hắc Hoàng đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Họ phát hiện, phía trước có ba vị Thánh Nhân Cổ tộc bị một sức mạnh mạnh mẽ cản đường, thân lâm vào hiểm cảnh sinh tử.

Cung điện đồng cổ kính đó tỏa ra ánh sáng mờ ảo, ẩn hiện trong vực sâu nhỏ ở đáy thiên khanh.

Lối vào cửa điện cuộn trào một lực hút cực lớn, hàng vạn tia tiên quang lóe lên không ngừng, như muốn nuốt chửng những Thánh Nhân đó vào trong.

Ngay cả Cổ Thánh mạnh mẽ như vậy, lúc này cũng hiển lộ vẻ lực bất tòng tâm.

Trong mắt Long Mã lóe lên vẻ kinh ngạc, mặc dù không nhận ra kiến trúc đó, nhưng có thể cảm nhận được khí tức thần bí và cổ xưa tỏa ra từ trong đó.

Hắc Hoàng thì nhận ra cung điện đồng đó, trong lòng trào dâng một sự kích động khó tả.

"Đúng là nơi đó rồi!" Nó kích động nói, "Sắp phát tài rồi, tôi phải

tìm cách…" Sở Hoang muốn nó rèn luyện, vậy thì chỉ có thể tự tìm cách.

Không khí nơi đây căng thẳng gần như đông đặc, cung điện đồng có duyên phận sâu sắc với Tiên giới đó, lúc này tự động bùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Điều đáng ngạc nhiên là, ba vị Cổ Thánh kia lại đều cảm thấy bó tay chịu trói, như bị một sức mạnh vô hình trói chặt, không thể thoát khỏi sự khống chế của nó!

Cung điện đồng đó trang nghiêm hùng vĩ, trải qua vô số năm tháng rửa trôi, bề mặt tích tụ một lớp gỉ xanh dày đặc.

Tuy nhiên, những dấu vết của năm tháng này lại không che lấp vẻ đẹp của nó, ngược lại còn tăng thêm vài phần vẻ cổ xưa thần bí.

Lúc này, bên trong cung điện đồng dường như có hàng vạn tia tiên quang phun trào ra, những tia sáng này giao thoa lẫn nhau, hóa thành vô số phù văn huyền ảo, dày đặc khắp xung quanh cung điện.

Cảnh tượng kinh tâm động phách trước mắt, dường như đang cố gắng hoàn toàn luyện hóa ba vị Cổ Thánh!

Ba người dốc hết sức lực, khổ sở chống đỡ ở lối vào nguy nga của cung điện đồng, mới tạm thời chống lại lực hút hung mãnh đó, tránh khỏi số phận bị hoàn toàn nuốt chửng.

Ở phía xa, Sở Hoang hồi tưởng lại trải nghiệm thám hiểm cung điện đồng đó trước đây.

Cung điện lúc đó, tĩnh lặng trống trải, đâu có ánh sáng và khí tượng chấn động lòng người như bây giờ?

Không khỏi khiến anh trong lòng cảm khái, thời thế thay đổi, vạn vật đều biến đổi.

Phía trước.

“Cung điện đồng cổ xưa này, tựa hồ ẩn tàng hữu quan vũ tiên trọng đại bí mật.” Long Mã nuốt nước bọt, trong giọng nói khó che giấu sự kích động trong lòng.

“Giờ đây xuất hiện trong phần mộ của vị Đại Đế Ngoan Nhân, xem ra giữa chúng tồn tại mối liên hệ nhân quả sâu sắc.” Đôi mắt to linh động của Hắc Hoàng lóe lên ánh sáng sắc bén, như muốn xuyên thủng mọi bí mật của cung điện đồng.

Lần băng liệt cổ mộ này, có thể liên quan mật thiết đến khí cơ mạnh mẽ tỏa ra từ Thanh Đồng Tiên Điện.

Sự xuất hiện của nó, đã làm gia tăng sự nứt vỡ của vùng cao, cuối cùng thúc đẩy sự hình thành của thiên khanh.

Dưới sự tương phản của Thanh Đồng Tiên Điện nguy nga, thân ảnh ba vị Cổ Thánh trở nên nhỏ bé, như những con kiến hôi.

“Nhiều mẫu khí quá!” Long Mã hai mắt phát sáng, bốn vó đạp lửa, hưng phấn chạy cuồng loạn quanh cung điện đồng.

“Đại Đế Ngoan Nhân thật không tầm thường, lại dùng nhiều mẫu khí như vậy để đúc tạo tiên binh mạnh nhất?

Lượng mẫu khí khổng lồ như vậy, được luyện hóa đi luyện hóa lại, ai có thể chống đỡ được một đòn được đúc thành như vậy?” Hắc Hoàng cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Xung quanh Thanh Đồng Tiên Điện, Vạn Vật Mẫu Khí lượn lờ thành núi, tụ thành biển, mỗi luồng đều nặng như núi, đạo ngân đan xen lóe lên giữa chúng.

Bất kỳ một luồng mẫu khí nào cũng sở hữu sức mạnh kinh khủng có thể đè sập núi, lượng mẫu khí khổng lồ như vậy tụ tập ở một chỗ, mức độ nặng nề của nó quả thực khó có thể tưởng tượng được.

Lúc này, Sở Hoang cuối cùng cũng tiến lên.

Một bước đạp vào sâu trong Thanh Đồng Tiên Điện, cả người anh như hòa làm một với khí tức hỗn độn xung quanh.

Thân ảnh anh ẩn hiện trong phù văn huyền ảo và tiên khí lưu chuyển, như một vị tiên tri cổ xưa đang tìm tòi huyền bí của vũ trụ.

Bên trong Thanh Đồng Tiên Điện, tràn ngập đạo vận khó tả, mỗi luồng khí tức đều ẩn chứa sức mạnh thâm bất khả trắc.

"Anh ấy!" "Thánh Thể nhân tộc!" Lúc này, mọi người cũng đều chú ý đến sự xuất hiện của anh.

Các Thánh Nhân Thái Cổ tộc và Thánh Nhân nhân tộc hơi do dự sau đó cũng lũ lượt xông vào vùng đất thần bí này.

Sự xuất hiện của họ, đã phá vỡ sự tĩnh lặng bên trong tiên điện, trong không khí tràn ngập một bầu không khí sát phạt và căng thẳng.

"Thánh Thể nhân tộc, đang ngộ đạo sao?" Trong Thái Cổ tộc, một Đại Thánh khí tức hùng vĩ xuất hiện, ánh mắt ông ta như điện, trực tiếp khóa chặt Sở Hoang đang ngộ đạo.

"Nhân lúc ngộ đạo, giết chết ngươi!" Đại Thánh Thái Cổ tộc lạnh giọng nói, trong giọng nói lộ ra sát ý vô tận.

Các Thánh Nhân Thái Cổ tộc lũ lượt phụ họa, trong mắt lóe lên ánh sáng tham lam và tàn nhẫn, như thể đã nhìn thấy cảnh Sở Hoang thân tử đạo tiêu.

Đây là cơ hội duy nhất, nếu Sở Hoang kết thúc ngộ đạo, sẽ không có bất kỳ khả năng nào để giết chết anh ta.

Chương 338

Các Thánh Nhân nhân tộc thấy vậy, trong lòng tuy lo lắng, nhưng cũng biết thực lực của họ so với Thái Cổ tộc có sự chênh lệch lớn.

Hắc Hoàng và Long Mã càng sốt ruột đi vòng quanh, nhưng lại vô năng vi lực.

"Đại Thánh ra tay, chúng ta căn bản không thể ngăn cản." Tuy nhiên, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trước mặt Sở Hoang đột nhiên xuất hiện một hóa thân đạo pháp.

Hóa thân đạo pháp này giống hệt bản tôn của Sở Hoang, toàn thân tỏa ra khí tức thâm bất khả trắc.

Hóa thân cười lạnh một tiếng, nghênh đón vị Đại Thánh của Thái Cổ tộc.

"Dựa vào ngươi, cũng dám giết ta?" Hóa thân đạo pháp cười lạnh một tiếng, giao chiến với Đại Thánh Thái Cổ tộc.

Cuộc chiến giữa hai bên, lập tức gây ra dị tượng kinh thiên động địa.

Lực lượng pháp tắc va chạm, tiên quang bắn ra tứ phía, mỗi đòn đánh dường như có thể hủy diệt một tiểu thế giới.

Các tu sĩ có tu vi thấp hơn xung quanh dưới sự lan tỏa của luồng sức mạnh đó, lũ lượt kêu thảm thiết thân vong, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng này, trong lòng tràn đầy sự kính sợ và kinh hãi khó tả.

Không ngờ, Sở Hoang trong quá trình ngộ đạo, lại có thể phân hóa ra một hóa thân mạnh mẽ đến vậy để đối kháng Đại Thánh Thái Cổ

tộc!

"Không thể… không thể nào?!" Đại Thánh Thái Cổ tộc kinh hô thất thanh, một đòn toàn lực của ông ta bị hóa thân đạo pháp dễ dàng hóa giải, lực phản chấn khiến cánh tay ông ta tê dại.

"Thánh Thể… lại có thể đạt đến cảnh giới này!" Thánh Nhân nhân tộc cũng trợn mắt há hốc mồm, sự chấn động trong lòng không thể nào gia tăng hơn được nữa.

Hắc Hoàng và Long Mã càng kích động đến mức nước mắt lưng tròng, chúng biết, hôm nay Sở Hoang nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, tương lai nhất định sẽ trở thành một tồn tại vô địch quét ngang chư thiên vạn giới!

Hóa thân của Sở Hoang lại một lần nữa hành động, thân hình như điện, trong nháy mắt áp sát, một quyền oanh về phía Đại Thánh Thái Cổ tộc.

Một quyền này, ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, như thể có thể xé rách hư không.

Sắc mặt Đại Thánh Thái Cổ tộc biến đổi, cảm nhận được nguy cơ chưa từng có, nhưng sự kiêu ngạo của một Đại Thánh khiến ông ta không chịu lùi bước.

Sự va chạm giữa hai bên, bùng phát ra tiếng oanh minh kinh thiên động địa.

Đại Thánh Thái Cổ tộc chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể chống cự dũng mãnh tràn vào thể nội, chấn động đến mức khí huyết cuộn trào.

Ông ta kinh khủng phát hiện, nhục thân của mình dưới sự va chạm của luồng sức mạnh đó bắt đầu sụp đổ!

Hóa thân của Sở Hoang lại không hề hấn gì, lãnh đạm nhìn Đại

Thánh Thái Cổ tộc, như thể đang nhìn một đối thủ không đáng nhắc tới.

Ngay sau đó, hóa thân lại một lần nữa phát động công kích, mỗi lần ra tay đều khiến thương thế của Đại Thánh Thái Cổ tộc càng thêm nghiêm trọng.

Cuối cùng, dưới liên tiếp những đòn tấn công dữ dội của hóa thân Sở Hoang, Đại Thánh Thái Cổ tộc trọng thương ngã xuống đất, khí tức suy yếu.

Ông ta trừng lớn mắt, không thể tin được nhìn hóa thân Sở Hoang, như thể đang nhìn một quái vật.

Ông ta chưa từng nghĩ, sẽ bại dưới tay một Trảm Đạo giả, bại thảm hại đến vậy.

Đám người Thái Cổ tộc thấy Đại Thánh bị thương, trong lòng kinh hãi vạn phần, ý đồ nhân cơ hội thối lui, bảo toàn tính mạng.

Tuy nhiên, Sở Hoang đã sớm có dự mưu, đã sớm bố trí một đại trận tuyệt thế xung quanh, phong tỏa tất cả đường lui. (Xem tiểu thuyết siêu sảng, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) "Đã đến rồi, không cần đi!" Giọng Sở Hoang lạnh lùng vang vọng giữa trời đất, như thể tuyên án vận mệnh của đám người Thái Cổ tộc.

Cùng với lời nói vừa dứt, đại trận khởi động, vô tận trận văn đan xen thành một nhà tù vững chắc không thể phá vỡ, nhốt chặt đám người Thái Cổ tộc.

Đám người Thái Cổ tộc ra sức giãy giụa, cố gắng phá vỡ sự trói buộc, nhưng tất cả đều vô ích.

Vô số trận văn đan xen thành một vùng đất sát lục đáng sợ.

Họ ra sức giãy giụa trong trận, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc.

Sở Hoang thì đứng ngoài sát trận, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống, như thể đang quan sát một đàn cừu đợi làm thịt.

"Thái Cổ tộc đã nhiều lần khiêu khích tôi, thật sự cho rằng tôi mềm yếu dễ bắt nạt sao?!" Nói xong, trong lúc Sở Hoang vung tay, trận văn trong sát trận lập tức trở nên càng dày đặc và đáng sợ hơn.

Anh mặt không biểu cảm nhìn mọi thứ, như thể hóa thân thành sát thần lạnh lùng vô tình, triển khai trấn sát tàn nhẫn đối với đám người Thái Cổ tộc.

Dưới sự thao túng của anh, đại trận bùng phát sức mạnh hủy thiên diệt địa, từng người Thái Cổ tộc bị nghiền nát.

Một cuộc tàn sát tuyệt đối.

Sở Hoang cô độc đứng trên đỉnh Thanh Đồng Tiên Điện, đỉnh đầu khí xanh lượn lờ.

Dưới bóng đổ của phế tích, chỉ còn lại mấy khối Thánh cốt đầy vết nứt, cùng một khối ngọc thạch tĩnh lặng nằm trong lớp bụi dày.

Ánh mắt Hắc Hoàng lướt qua Thánh cốt, khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt: "Những thứ này, ngay cả dược liệu luyện khí cơ bản nhất cũng không bằng." Ánh mắt nó lại chuyển sang khối ngọc thạch kia, hai mắt lóe lên ánh sáng tinh minh: "Không, bảo vật bí mật này lại ẩn chứa không ít bí mật.

Tuy không phải khí tấn công, nhưng huyền ảo ẩn chứa bên trong lại cực kỳ sâu sắc, rõ ràng là từ bàn tay khéo léo của một vị Chuẩn Đế." Vừa nói, Hắc Hoàng trực tiếp thu lấy đồ vật, lòng mãn nguyện.

Tuy nhiên, lúc này, trên Thanh Đồng Tiên Điện, chấn động liên tục!

"Tiên điện, dường như đang hoạt động?" "Chuyện gì xảy ra vậy?

Có liên quan đến Thánh Thể sao?" Mọi người đều có chút kinh hoảng.

Đột nhiên, một Thánh Nhân kinh hô, "Khí tức Sinh Mệnh Cấm Khu!" "Tiên điện, đang đi về Hoang Cổ Cấm Địa!" Các Thánh Nhân, lúc này đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Khoảnh khắc tiếp theo, cùng với một tiếng gầm chói tai, cả trời đất dường như đều rung chuyển.

"Thật sự là Hoang Cổ Cấm Địa!" "Xong rồi, lần này xong thật rồi!" Không ít người đều sinh ra tuyệt vọng.

Đến được nơi như vậy, liệu có cơ hội sống sót rời đi không?

Sở Hoang đứng trên đỉnh vách núi, ánh mắt sâu thẳm, như thể có thể xuyên thấu từng tầng sương mù, thẳng đến nơi sâu nhất của Hoang Cổ Cấm Địa.

Chín ngọn Thánh sơn nguy nga ẩn hiện ở phía xa, được mây mù bao phủ, tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí.

"Chủ nhân, phía trên vực sâu có Hoang Nô xuất hiện!" Hắc Hoàng vội vàng chạy đến báo cáo.

Sở Hoang khẽ gật đầu, sắc mặt như thường: "Tôi đã nhận ra." Trong số Hoang Nô, không thiếu Thánh Nữ Thiên Tuyền từng nổi danh một phương ngày trước, cũng có Cổ Thánh được đồn là đã nhiều lần tận mắt chứng kiến phong thái của Thanh Đế.

Những nhân vật từng hô mưa gọi gió đó, giờ đây lại trở thành những xác chết di động mất đi linh hồn.

Đột nhiên, một trận tiếng xích sắt kịch liệt ma sát phá vỡ sự tĩnh lặng, một bóng người bị sương mù đen bao phủ chậm rãi từ vực sâu bay lên.

Đôi mắt đó lóe lên ánh sáng xanh u lạnh, như hai ngọn lửa ma quỷ đang cháy, khiến người ta không rét mà run.

“Hoa lạp lạp!” Tiếng xích sắt giãy giụa càng thêm kịch liệt, như thể có thể đứt rời bất cứ lúc nào.

Cả Hoang Cổ Cấm Địa dưới sự va chạm của luồng sức mạnh đó lung lay sắp đổ, khí mù đen như con quái thú bạo ngược, cố gắng nuốt chửng tất cả.

“Chẳng lẽ muốn thoát khỏi trói buộc, một lần nữa lâm thế gian sao?” Có người kinh hãi hét lên.

“Nếu thật sự xuất thế, thiên hạ tất sẽ rơi vào hỗn loạn.” Hắc Hoàng trầm giọng nói, trong mắt tràn đầy sự kiêng kỵ.

Mặc dù đi theo Sở Hoang nhiều năm, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến nó cảm thấy áp lực chưa từng có.

Thế nhưng Sở Hoang vẫn đứng yên không động, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình: “Nếu thật sự dám gây họa cho thế gian, tôi sẽ đích thân trấn áp.” Giọng nói của anh bình tĩnh kiên định, toát ra một sự bá khí không thể nghi ngờ.

Mọi người nghe vậy tinh thần chấn động, sự sợ hãi trong lòng cũng tiêu tan phần lớn.

Có Sở Hoang ở đây, còn sợ gì nữa?

Đột nhiên, bóng người dưới vực sâu giãy giụa càng thêm mãnh liệt.

Bốn năm sợi xích được rèn từ thần kim quý giá bị kéo căng như dây cung, như thể có thể đứt rời bất cứ lúc nào.

Hào quang rực rỡ lưu chuyển trên xích sắt, cho thấy chất liệu phi phàm và dược liệu quý giá.

“Đây là sự trói buộc gì!

Lại dám dùng bảo vật quý hiếm như vậy để giam cầm một người!” Trong số những người đứng ngoài quan sát, có người không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Nhưng Sở Hoang chỉ thờ ơ liếc nhìn những sợi xích sắt đang rung chuyển đó, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt: “Bất kể địa vị của nó thế nào, dám bước ra khỏi cấm địa, tôi nhất định sẽ trừng phạt nó!” Lời anh vừa dứt, chín ngọn Thánh sơn nguy nga lại một lần nữa rung chuyển.

Bóng người trong vực sâu giãy giụa càng thêm kịch liệt, như thể có thể xé rách thung lũng đen tối bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này, Sở Hoang bước một bước trên không, trong lúc vung tay nhẹ nhàng, những sợi xích thần kim quý giá đó dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó hấp dẫn, lũ lượt tụ lại về phía Sở Hoang.

“Chủ nhân…” Hắc Hoàng và Long Mã nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay cả khi đã đi theo Sở Hoang lâu ngày, chúng cũng chưa từng thấy phép màu nào như vậy.

Chương 339

Sở Hoang lãnh đạm nhìn những sợi xích bay lượn đó, thần sắc tự nhiên, như thể mọi thứ đã nằm trong dự liệu của anh: "Nếu đã không an phận như vậy, vậy thì đổi cách giam cầm đi." Nói xong, anh lật lòng bàn tay, một cái lồng do đạo pháp hóa thành xuất hiện giữa không trung.

Chiếc lồng dường như ẩn chứa vô tận huyền bí và sức mạnh.

Những sợi xích lần lượt bị lồng hấp thu vào, trong khoảnh khắc liền biến mất không còn tăm hơi.

Đồng thời, sự giãy giụa cuồng loạn dưới vực sâu cũng đột ngột dừng lại, như bị một sức mạnh mạnh mẽ nào đó hoàn toàn áp chế.

Nhưng lúc này, dưới Hoang Cổ Cấm Địa, một khí tức kinh khủng hơn, lại một lần nữa xuất hiện.

Sương mù đen đặc lan tràn, dường như có một bóng người quỷ dị nào đó tồn tại.

Sở Hoang nhìn về phía đó, khẽ nhíu mày.

"Chủ nhân, anh sao vậy?" Hắc Hoàng và Long Mã tụ lại bên cạnh hóa thân đạo pháp của Hắc Hoàng, không dám động đậy.

"Hoang." Sở Hoang khẽ lắc đầu. (Xem tiểu thuyết siêu sảng, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) Ngay cả lúc này, chỉ là hóa thân đạo pháp, cũng không thể hủy diệt nó.

"Đến bên cạnh bản thể của tôi." Sở Hoang lãnh đạm nói.

Bản thể của anh đang trong quá trình ngộ đạo, xung quanh có pháp tắc che chở, sẽ không có vấn đề gì.

“Vâng!” Hắc Hoàng và Long Mã lập tức làm theo.

Nhưng những người khác, lại không có may mắn như vậy.

“Tôi, chỉ có thể dựa vào chính mình.” “Nhân lúc này, nhanh chóng rời đi!” Không ít tu sĩ đều hoảng sợ nói.

“Ầm ầm!” Một tiếng động lớn, có người cố gắng xuyên qua làn sương mù đen đặc, nhưng lại như chạm vào cấm kỵ, trong khoảnh khắc bị một lực lượng kinh khủng phản kích.

Thân thể ông ta kịch liệt run rẩy, da thịt nhanh chóng nhăn nheo, như thể đã trải qua ngàn năm phong hóa.

Sắc mặt ông ta tái nhợt như tuyết, mắt tràn đầy kinh hãi và tuyệt vọng, cả người vô lực rơi xuống.

Cảm giác bị cưỡng ép rút cạn sinh mệnh đó, khiến ông ta như thể đang ở trong bóng tối vô tận.

Sương mù đen như biển cả bão tố, hung mãnh cuồn cuộn, như muốn nuốt chửng cả cấm địa.

Mỗi tu sĩ có mặt đều cảm nhận được áp lực nặng nề đó, như có một ngọn núi lớn vô hình đè nặng trong lòng.

Những Cổ Thánh thường ngày cao cao tại thượng đó, lúc này lại như những con cừu đợi làm thịt, mắt tràn đầy kinh hãi và bất an.

Họ nhìn nhau, cố gắng tìm một chút an ủi từ ánh mắt đối phương, nhưng chỉ thấy sự kinh hãi và tuyệt vọng tương tự.

“Rốt cuộc… là người nào?” Giọng Hoàng Kim Vương tràn đầy run rẩy, không thể tưởng tượng được, trên thế giới này lại có tồn tại kinh khủng như vậy.

Đại Thánh Càn Luân và Đại Thánh Hồn Thác cũng sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, họ từng tận mắt chứng kiến uy nghiêm của Cổ Hoàng,

nhưng lúc này, lại cảm nhận được một sức mạnh thâm bất khả trắc hơn ở trên người Sở Hoang.

"Cẩn thận!

Người này không thể đối địch!" Các Cổ tộc chư vương lũ lượt truyền âm nhắc nhở, trong lòng tràn đầy cảnh giác và kiêng kỵ.

Lúc đó, trong Hoang Cổ Cấm Địa đột nhiên truyền ra một khí tức kinh khủng hơn.

Một bàn tay lớn do sương mù đen ngưng tụ thành đột nhiên thò ra, chộp lấy những Cổ Thánh đó.

Bàn tay lớn đó trong suốt lung linh, như thể được chạm khắc từ ngọc thạch thuần khiết nhất, nhưng lại tỏa ra hàn ý khiến người ta kinh hãi.

Dưới bầu trời, tiếng xích sắt oanh minh vang vọng mây xanh, ban đầu chỉ nghe thấy trong vòng trăm dặm, chớp mắt đã truyền khắp ngàn dặm, cuối cùng bao phủ vạn dặm xa xăm.

Vùng đất rộng lớn đó, từ sinh linh mạnh mẽ nhất đến cỏ cây yếu ớt nhất, không một ai không cúi đầu xưng thần dưới uy áp của nó.

Tồn tại đó uy nghi như một bá chủ vĩnh cửu, cô độc sừng sững ở giao giới giữa hư không và vực sâu.

Bốn chi của nó bị bốn sợi xích tiên do thần kim đúc thành khóa chặt, nhưng mỗi lần giãy giụa, đều như thể có thể khiến chín ngọn Thánh sơn hùng vĩ bật gốc.

Lúc này, sự tĩnh lặng vạn cổ bị xé nát hoàn toàn.

Khí tức của Cổ Đế như mãnh thú hồng thủy hung dũng tuôn ra, xuyên qua tam giới lục đạo, phá vỡ giới hạn của cổ kim vị, thể hiện sự bá đạo vô song.

Đột nhiên, trong Hoang Cổ Cấm Địa truyền ra một tiếng quát nhẹ, như tiên âm rót vào tai, chấn động đến mức hư không từng tầng sụp đổ, vũ trụ mênh mông dường như dưới một tiếng quát đó hóa thành hỗn độn hư vô.

Sau đó, tiếng kim loại xé rách chói tai vang lên, bốn sợi thần liên dưới tiếng quát đó đều đứt lìa.

Thân tư của Hoang như rồng lớn phá kén thành bướm, lao vút lên trời, bay lượn trên không trung.

Thời không vạn cổ dường như đều vì nó mà rung động, dòng sông thời gian dường như muốn chảy ngược lên.

Tất cả sinh linh đều cảm nhận được uy nghiêm chí cao vô thượng đó, lũ lượt quỳ phục trên mặt đất.

Tuy nhiên, luồng uy áp đáng sợ đó chớp mắt đã tan biến, như một giấc mộng hoàng lương, tỉnh dậy không còn chút dấu vết nào.

Trên đỉnh chín ngọn Thánh sơn, giữa mây mù lượn lờ, thân ảnh của Hoang ẩn hiện.

Mái tóc dài của nó bay lượn theo gió, mỗi lần quay đầu đều như đã trải qua vô số kỷ nguyên trầm tích.

Đôi mắt nó sâu thẳm như biển cả, như thể có thể nuốt chửng tất cả ánh sáng và bóng tối, khiến đại đạo cũng phải thất sắc.

Đáng tiếc là, thần thái như vậy chỉ lộ ra trong khoảnh khắc, nhanh chóng bị một vùng bóng tối sâu thẳm bao trùm, khuôn mặt của nó lại trở nên mơ hồ không rõ.

Xa xa nhìn về phía bầu trời, nó đưa tay xé ra, một đạo tiên mang rực rỡ xé toạc trường không, hư không lại một lần nữa bị xé rách.

Nhiều Thánh Nhân, thậm chí là Đại Thánh, thấy vậy không khỏi

trợn mắt há hốc mồm.

"Hoang… thật sự xuất thế rồi!" Vô số người trong lòng run rẩy.

Núi non oanh minh, như có dấu hiệu sụp đổ, biển cả khô cạn, lộ ra tướng mạo khô kiệt.

Trong nháy mắt, vạn vật thế gian đều có thể biến đổi, biển xanh hóa nương dâu, biến hóa vô thường!

Trong làn sương mù lượn lờ, bóng người đó sừng sững trên đỉnh sương mù, vững vàng đứng bên rìa vực sâu, nhìn chằm chằm Thanh Đồng Tiên Điện và Hỗn Độn Tiên Thổ phía dưới, tiên lực tích lũy qua năm tháng không ngừng lưu chuyển quanh thân.

Ngay cả cường giả cấp Đại Thánh, lúc này cũng chỉ có thể tránh xa ba dặm, đứng từ xa quan sát, không dám dễ dàng tiếp cận bóng người thần bí khó lường đó.

Trong mười vạn ngọn núi lớn, một vùng tĩnh mịch, khí tức sinh mệnh tụ lại thành những dòng chảy nhỏ, lóe lên ánh sáng trong suốt, hướng về phía nó, dao động sinh mệnh bao bọc chặt chẽ lấy nó.

Đôi mắt khẽ nháy, luân hồi dường như đều vì nó mà sụp đổ, thiên kiêu cũng sẽ trong nháy mắt hóa thành xương khô.

Nó không di chuyển, chỉ tĩnh lặng đứng ở đó, liền khiến người ta không nhịn được muốn cúi đầu xưng thần.

Có một cảm giác của nó, đều là cường giả cấp Cổ Thánh!

"Người đó… là tồn tại nào?" Sâu trong thiên khanh, đám người Cổ tộc kinh ngạc vô cùng, lũ lượt ngẩng đầu nhìn chằm chằm bóng người thần bí khó lường đó, trong lòng đều đầy hoang mang và khó hiểu.

Trên đỉnh vực sâu, khí mù lượn lờ, một đôi mắt lạnh lẽo như có

thể xuyên thấu giới hạn thời không, thẳng tắp nhìn chằm chằm xuống phía dưới, khiến mỗi vị Thánh giả đều cảm thấy một áp lực nặng nề khó tả, toàn thân dựng tóc gáy.

Những Thánh Nhân gần nhất, đều không tự chủ được liên tục lùi bước, lực lượng sinh mệnh trong cơ thể lại bắt đầu lặng lẽ trôi đi, thần nguyên ánh sáng ảm đạm, như thể qua một đêm đã già đi mấy chục năm.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Mau, phải ngăn lại!

Lực lượng sinh mệnh của tôi đang bị đoạt đi!" Bên trong thiên khanh, các Thánh giả Cổ tộc kinh hãi, tinh khí toàn thân không kiểm soát được tản mát ra, tinh nguyên đã tiêu hao với tốc độ kinh người, có người từ trước đến nay chưa từng gặp phải cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

"Xông lên, không thể để nó đắc ý!" Ngay cả cường giả vô thượng cấp Đại Thánh, cũng chưa từng có ai dám khinh mạn như vậy.

Là tồn tại được vạn tộc kính ngưỡng, bốn biển tôn sùng, sao có thể chịu đối đãi như vậy? (Xem tiểu thuyết siêu sảng, lên mạng tiểu thuyết Phi Lư!) "Hưu!" Một mũi tên xanh biếc mọng nước xé toạc trường không, tuy chỉ dài một mét, nhưng quỹ đạo bay của nó lại như sao băng xẹt ngang trời đêm, rực rỡ chói mắt, chiếu sáng cả bầu trời.

Nơi mũi tên bay đến, hư không hiện ra từng vết nứt như tia chớp, quanh co khúc khuỷu, không theo quy luật nào cả.

"Oanh!" Một vị Cổ Thánh dốc hết toàn lực tấn công, tuy nhiên, trước mặt bóng người thần bí đó lại trở nên yếu ớt đến vậy.

Mũi tên Thánh đó cách mười trượng liền đột ngột dừng lại, sau đó từng tấc vỡ nát, cuối cùng tiêu tán vào hư vô.

"Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Trong lòng các

Thánh Nhân đều lo lắng không yên, thực lực mà bóng người thần bí đó thể hiện khiến người ta chấn động, chẳng lẽ là một vị Chuẩn Đế giáng lâm?

Mấy vị Đại Thánh cũng vội vã chạy đến, sắc mặt trầm uất, tâm hải cuộn trào, trực giác mách bảo, tu vi của người thần bí này vượt xa bất kỳ ai.

"Nam Vực, e rằng gặp tai ương rồi." Trong lòng họ lạnh lẽo.

"Tôi sẽ thử xem!" Một vị Cổ Thánh dũng cảm tiến lên, nhưng ngay khi tiếp cận lối ra vực sâu, liền bị một luồng sương mù đen cuồn cuộn cuốn lấy.

Thân thể ông ta kịch chấn, máu thịt trong nháy mắt khô héo, như thể ngàn năm tháng đã trôi qua trong một khoảnh khắc, lực lượng sinh mệnh cuồng dã tiêu tán.

Chương 340

Sắc mặt ông ta tái nhợt như tờ giấy, lòng tràn đầy kinh hãi, thân hình không tự chủ được lùi lại, tổn thất nguyên mệnh quá nặng, gần như khiến ông ta không thể chịu đựng được, cả người như bị rút cạn linh hồn, ngã mạnh xuống đất.

"Thật đáng sợ…" Sau khi ngã xuống đất, môi ông ta run rẩy, cảm giác vô lực này còn khiến ông ta đau khổ gấp trăm lần so với trải qua trận chiến sinh tử.

Trên cao không trung, sương mù lượn lờ, bóng người cao lớn đó càng trở nên siêu phàm thoát tục, như đứng trên đỉnh chín tầng trời.

Trong ánh mắt lưu chuyển, khiến người ta rùng mình.

Khí mù hung mãnh, đổ xuống toàn bộ thiên khanh, như mây đen bao phủ, nặng nề đè nén.

Ngay cả cường giả Cổ Thánh cũng cảm thấy lòng mình như bị một ngọn núi lớn đè nặng.

Xưa nay, nếu nói về chúa tể của mảnh thiên địa này, không nghi ngờ gì chính là các Thánh hiền thời cổ đại.

Cổ Hoàng và Đại Đế vạn ức năm khó gặp, chỉ có Cổ Thánh thường trú thế gian, dẫn dắt vạn vật.

Nhưng giờ khắc này, họ lại bị thân ảnh thần bí kia áp chế đến mức không thể động đậy, mấy vị Đại Thánh trong lòng đều kinh hãi.

"Chẳng lẽ là tồn tại vô thượng sắp chứng đạo, hay là một vị Nhân tộc Đại Đế... chuyển thế trở về?" Một vị Đại Thánh giọng nói còn mang theo chút run rẩy, sự sợ hãi hiện rõ trên mặt.

Người trước mắt tuy không có khí tức Hoàng giả, nhưng cái khí

chất kia cũng khiến người ta phải khiếp sợ, cứ như có một vị Đại Đế đang ngủ say trong cơ thể y vậy.

"Quá quỷ dị, rốt cuộc đạt tới cảnh giới gì rồi?" Trong lòng các vị Thái Cổ tộc vương nặng trĩu, nhao nhao phỏng đoán thân phận thật sự của đối phương.

"Lại ra tay nữa!" Giờ khắc này, ngay cả Đại Thánh cũng không thể giữ được vẻ ung dung nữa.

Nếu để tồn tại kia tùy ý ra tay lần nữa, cả Nam Vực đều sẽ xong đời!

Mấy vị Đại Thánh đồng loạt tế ra Cổ Đế binh của bản tộc, giơ ngang trước người, bảo vệ mọi người.

Nhưng tất cả đều vô ích, sương mù đen kịt như mãnh thú tham lam, nuốt chửng tất cả tinh khí, giống như bong bóng yếu ớt, phát ra tiếng nổ trầm đục, sau đó biến mất không dấu vết.

Thân ảnh thần bí kia sừng sững giữa không trung, đôi mắt dường như có thể xuyên thấu huyền bí thời không, cùng với năng lực kinh khủng cướp đoạt sinh mệnh của sinh linh.

Cuối cùng, y có hành động, một cánh tay trắng nõn như ngọc chậm rãi vươn ra, xuyên thủng hư không.

Cánh tay kia tuy bị sương mù đen bao phủ, nhưng vẫn không che giấu được vẻ óng ánh tinh xảo.

Bất kể Cổ Thánh thi triển độn thuật thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự bắt giữ của bàn tay đó, trong nháy mắt đã bị nắm chặt.

"Oa a..." Một tiếng kêu thảm thiết thê lương xé rách bầu trời, vị Cổ Thánh kia liều mạng giãy giụa, nhưng chỉ là vô ích.

Tóc đen nhanh chóng chuyển bạc, làn da sáng bóng trong chốc lát

khô héo, nếp nhăn chi chít, như thể trong một thoáng đã vượt qua ngàn năm thời gian.

"...Sức mạnh của thời gian!

Nhanh, mau ngăn hắn lại!" Một Cổ Thánh kinh hô, đồng thời tế ra binh khí, dốc sức tấn công thân ảnh thần bí kia.

Nhưng tất cả đã quá muộn, giữa những ngón tay trắng nõn như ngọc, sinh mệnh lực của vị Cổ Thánh kia như dòng sông cạn kiệt, nhanh chóng biến mất, lửa Nguyên Thần tắt ngấm, thân thể hóa thành tro bụi.

"Rốt cuộc là tồn tại nào?

Tuyệt đối không phải sinh linh tầm thường, chẳng lẽ là hóa thân cụ thể của thời gian, hay sứ giả của tử vong giáng lâm?" Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy rợn tóc gáy, đặc biệt là hai vị Cổ Thánh vừa ra tay, trong lòng càng thêm thấp thỏm.

"Phốc xuy!" Bàn tay ngọc nhẹ nhàng vỗ một cái, đơn giản trực tiếp.

"A..." Cùng lúc đó, hai Cổ Thánh phát ra tiếng kêu kinh hoàng, bởi vì ngón tay ngọc óng ánh kia đang phẩy tới.

Tuy động tác nhẹ nhàng, quỹ tích đẹp đẽ, nhưng lại ẩn chứa uy hiếp chết người.

"Đại Thánh, cứu tôi!" Hai Cổ Thánh tuyệt vọng kêu cứu Đại Thánh, đồng thời cũng dốc toàn lực, thi triển diệu thuật, cố gắng chống đỡ đòn chí mạng kia.

Các vết đạo giao nhau, hóa thành một tấm quang võng rực rỡ.

"Bành!" Nhưng, sức mạnh của thân ảnh thần bí kia lại vượt xa tưởng tượng của thế nhân.

Quang võng trong nháy mắt vỡ vụn, thần quang bị sương mù đen nuốt chửng.

Dưới bàn tay ngọc ấy, không có diệu thuật phức tạp, chỉ có sương khói mờ mịt chảy xuôi.

Hai Cổ Thánh huyết khí nhanh chóng khô cạn, tóc bạc bay tán loạn, răng lung lay, cơ thể khô héo, cuối cùng chỉ còn lại xương trắng.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không thoát khỏi vận mệnh bị hóa thành cốt phấn, rơi vãi trong thiên khanh.

Trong thiên khanh, một đám Cổ Thánh đều kinh hồn bạt vía.

"Sức mạnh của Cổ Hoàng, trấn áp!" Một tôn Đại Thánh ra tay, gầm lên một tiếng giận dữ, Đế binh trong tay hóa thành một đạo thần huy, quét ngang về phía trước, trực tiếp tấn công thân ảnh thần bí trên vực sâu!

"Đang!" Ai cũng không ngờ, thân ảnh trên vực sâu trực tiếp dùng tay đối đón.

Ngón tay trắng nõn khẽ búng vào Kim Hoang Giản, phát ra âm thanh trong trẻo êm tai như tiếng tiên.

"Cái gì?!

Chân tay trần đỡ được Cực Đạo Cổ Hoàng binh?!" Một tiếng nổ vang vọng, thiên khanh nổ tung, khí hỗn độn cuồn cuộn.

Đại Thánh Thái Cổ tộc tay cầm Đế binh bay ngược ra, khóe miệng rỉ máu, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Có người bắt đầu khắc họa trận văn, cố gắng mở ra vực môn hư không để thoát khỏi nơi đáng sợ này.

Nhưng, dưới sương mù mờ mịt, nơi này dường như bị cấm cố.

Hư không không thể mở ra, căn bản không thể thoát ly.

"...Chết rồi!

Chúng tôi không đi được nữa!" Một đám Cổ Thánh đều suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất, một loại uy áp Cực Đạo khiến họ không thể chống cự.

"Cảnh tượng đủ để khiến Cổ Thánh kinh hồn bạt vía, rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể dùng nhục thân cứng rắn chống lại Cổ Hoàng chi binh?!" Hắc Hoàng sắc mặt tái nhợt.

"Hình như sau khi tránh thoát mấy sợi tiên liên được đúc từ thần kim, không những không suy yếu, mà ngược lại còn mạnh hơn, như thể đã cởi bỏ một loại xiềng xích nào đó!" Long Mã suýt nữa thì mềm nhũn chân.

"Chủ nhân, chúng ta làm sao đây?" Long Mã nhìn sang Sở Hoang bên cạnh.

Lúc này, Hoang lại lần nữa phát động công thế, lần này, y lại trực tiếp giáng lâm xuống vực sâu, thân thể thật sự thâm nhập vào trong đó, khiến một đám Cổ Thánh hoảng sợ bất an, như kiến bò trên chảo nóng.

Theo sự tiếp cận của Hoang, mọi người cảm thấy sinh mệnh lực đang kịch liệt tiêu tán, không ai có thể chống đỡ.

May mắn thay, mấy kiện Đế binh đều kịp thời thức tỉnh, khí Cổ Hoàng càng thêm nồng đậm, bảo vệ mọi người dưới một vùng ánh sáng thần thánh.

"Mau chóng thối lui, dọn đường cho y, mục tiêu của y là Thanh Đồng Điện, Sở Hoang!" Có người ý thức được điểm này, vội vàng kêu lên.

Thân thể mảnh khảnh của Hoang hơi mơ hồ, tóc bay phấp phới theo gió, đôi mắt quét qua một cái, khiến các Cổ Thánh đều cảm thấy

rợn tóc gáy, trên da nổi lên một tầng da gà li ti, như thể bị một con rồng khổng lồ nhìn chằm chằm.

Hai Cổ Thánh bị sương mù đen bao phủ, dốc sức giãy giụa, nhưng sinh mệnh lại nhanh chóng tiêu tán.

"Chạy mau!" Ba vị Đại Thánh thấy tình thế không ổn, liền quay người bỏ chạy, không chút ý chí chiến đấu nào.

Kẻ địch như vậy, làm sao mà đánh?

Chắc chắn thất bại, trừ phi Đấu Chiến Thánh Hoàng có thể tái hiện nhân gian.

"Ô a..." Theo một tiếng kêu than, bàn tay ngọc của Hoang hạ xuống, hai Cổ Thánh trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Máu tươi đỏ thẫm và mảnh xương trắng óng ánh văng tứ tung, nhưng lại trong nháy mắt mất đi tinh khí, hóa thành tro bụi.

"Chủ nhân, y đang đến chỗ chúng ta!" Hắc Hoàng và Long Mã đều dựng tóc gáy, sợ hãi vô cùng.

Bên cạnh, đạo pháp hóa thân của Sở Hoang thần sắc bình thản, chỉ nói: "Hai đứa, đừng lộn xộn, tôi sẽ đưa ra ngoài." Hoang kia, mục tiêu là Thanh Đồng Tiên Điện, nhưng đạo pháp hóa thân này, không đỡ nổi.

"Nhưng Chủ nhân, bản thể của ngài..." Hắc Hoàng trong lòng lo lắng.

Một tồn tại mà Đại Thánh cũng có thể nghiền ép, Sở Hoang tuy là Chuẩn Đế, nhưng lúc này lại đang ở trạng thái yếu ớt khi ngộ đạo!

Nếu bị tập kích, e rằng... lành ít dữ nhiều!

"Không cần lo lắng." Sở Hoang thản nhiên lắc đầu.

Ngay sau đó, y dùng đạo pháp hóa thân, thử cưỡng ép xé rách sự

ràng buộc của không gian.

Không gian xung quanh dường như bị một cỗ lực lượng vô hình bẻ cong, trong không khí tràn ngập uy áp khiến người ta sợ hãi.

Chương 341

"Hả?" Ánh mắt Sở Hoang hơi ngưng lại, trong lòng bàn tay ngưng tụ một đoàn quang mang rực rỡ, đoàn quang mang đó ẩn chứa tinh túy đạo pháp, theo hai tay hợp lại đột nhiên bùng nổ.

"Phá cho ta!" Sở Hoang khẽ quát một tiếng.

Chùm sáng trong nháy mắt xuyên thấu từng tầng không gian, hư không xung quanh trước cỗ sức mạnh ấy như tờ giấy mỏng manh, dễ dàng bị xé nát.

Một khe nứt không gian khổng lồ xuất hiện giữa không trung, phía bên kia khe nứt là bóng tối sâu thẳm, như thể thông đến một thế giới vô danh khác.

Hắc Hoàng và Long Mã đứng cạnh Sở Hoang, cảm nhận cỗ sức mạnh xé rách hư không kia, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ chấn động.

Đây là sự thể hiện cực hạn của đạo pháp hóa thân của Sở Hoang, minh chứng cho việc y đã nắm giữ sức mạnh pháp tắc.

Hoang trước mắt, cũng không thể hoàn toàn phong tỏa!

"Đi!" Sở Hoang nhìn Hắc Hoàng và Long Mã, một cỗ sức mạnh nhu hòa nhẹ nhàng bao phủ họ, dẫn dắt họ bay về phía khe nứt không gian kia.

Hắc Hoàng và Long Mã không chút do dự, thân ảnh lóe lên liền chui vào trong khe nứt.

Khi thân ảnh của họ biến mất, Sở Hoang hai tay hợp lại, khe nứt không gian kia liền nhanh chóng khép lại, như thể chưa từng xuất hiện.

Hoang không ngăn cản, hoặc có lẽ cũng không thể ngăn cản.

Hoang đi vòng quanh Thanh Đồng Thần Điện một lượt, sau đó nhẹ nhàng nhấc tay, Thần Điện liền bay lên không, lơ lửng giữa trời, vạn trượng hào quang và vạn điều ráng lành đổ xuống.

Trong cấm địa, các loại thần quang liền tràn ra từ đó, hóa thành từng đạo sương mù ngũ sắc huyền ảo, kèm theo tiếng vang trong trẻo, ào ào tuôn vào trong điện đồng.

"Oanh long!" Ngay khắc tiếp theo, sương mù đen cuồn cuộn mãnh liệt, sức mạnh trong cấm địa hóa thành một vùng khói sương, vĩnh viễn tiêu tán, không còn tồn tại.

"Y đang làm gì?" Các tồn tại đứng ngoài quan sát đều không hiểu.

Hắc Hoàng và Long Mã xuyên qua hư vô đi ra, nhìn từ xa, càng thêm há hốc mồm.

Hắc Hoàng muốn mở miệng, nhưng phát hiện chỉ có thể nuốt nước bọt, khó mà nói nên lời.

"Chủ nhân, liệu có..." Long Mã lo lắng nói.

Lúc này, Hoang cuối cùng cũng ra tay với đạo pháp hóa thân của Sở Hoang.

Bàn tay óng ánh, trấn áp về phía đạo pháp hóa thân.

"Chắc là, không chống đỡ nổi đâu nhỉ?" "Có lẽ là không thể." Vô số người đều đang suy đoán.

Dưới ánh mắt phức tạp của mọi người, đạo pháp hóa thân của Sở Hoang căn bản không chống đỡ nổi dù chỉ một khoảnh khắc, liền dần dần tiêu tán trong hư không, hóa thành từng làn khói nhẹ, cuối cùng tan thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến các tồn tại Thái Cổ tộc đang quan chiến vui mừng như điên, cho rằng đây là điềm báo Hoang sắp đánh bại Sở

Hoang.

“Hoang sắp thắng rồi!

Sở Hoang lần này chắc chắn phải chết!” “Ha ha ha, xem ra Thái Cổ tộc chúng ta cuối cùng cũng có hy vọng thoát khỏi ma đầu này!” Nhưng, trên Thanh Đồng Tiên Điện, Sở Hoang vẫn ngồi khoanh chân, chìm sâu vào cảnh giới ngộ đạo.

Đôi mắt y nhắm chặt, trên người tỏa ra khí tức huyền diệu khó lường, như thể đã dung hợp với cả vũ trụ.

Theo Hoang tiếp cận, một cỗ khí tức cường đại ập đến, nhưng Sở Hoang chỉ chậm rãi mở mắt.

Trong mắt y lóe lên quang mang thâm thúy, như thể có thể xuyên thủng mọi hư vọng.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Sở Hoang thản nhiên mở miệng.

Hoang không nói gì, chỉ im lặng nhìn chằm chằm Sở Hoang, ánh mắt hai người giao nhau trong hư không, va chạm tóe ra tia lửa kịch liệt.

Sở Hoang khẽ mỉm cười, đạo pháp tự nhiên vận chuyển, thân ảnh y trong nháy mắt biến mất tại chỗ cũ, xuất hiện trước mặt Hoang.

Nắm đấm hai người hung hăng va chạm vào nhau, bùng nổ ra tiếng nổ vang vọng trời đất.

Không gian xung quanh dưới sự va chạm của cỗ sức mạnh kia trong nháy mắt sụp đổ, vô tận hư không loạn lưu tứ tung hoành hành.

Nhưng, thân ảnh Sở Hoang và Hoang lại như hai ngọn núi không thể lay chuyển, vững vàng sừng sững trong hư không.

Lần va chạm này không phân thắng bại!

Các tồn tại Thái Cổ tộc kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, vốn tưởng

Hoang có thể dễ dàng đánh bại Sở Hoang, nhưng giờ xem ra, thực lực của Sở Hoang lại kinh khủng đến vậy!

Sở Hoang thản nhiên nhìn Hoang, chậm rãi mở miệng: "Sinh Mệnh Cấm Khu, ta sớm muộn gì cũng sẽ đi san bằng.

Ngươi không cần vội." Giọng nói y tuy bình tĩnh, nhưng lại lộ ra áp lực vô tận.

Như thể trong mắt y, cái gọi là Sinh Mệnh Cấm Khu chỉ là một mảnh phế tích mà thôi.

Hoang nhìn Sở Hoang thật sâu một cái, không nói gì, chỉ lại lần nữa tấn công.

Hai người lại lần nữa giao thủ, mỗi lần va chạm đều khiến không gian xung quanh sụp đổ rồi tái tổ chức.

Nhưng, bất kể giao chiến thế nào, vẫn không thể phân định thắng bại.

Cuối cùng, Hoang đột nhiên quay người rời đi, biến mất trong hư không.

"Hoang, đi rồi sao?" "Thất bại rồi ư?..." Mọi người khó mà tin nổi.

Sở Hoang không để tâm, chỉ nhìn bóng lưng Hoang rời đi, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt.

Y quay người trở lại Thanh Đồng Tiên Điện, hai tay vung lên, tòa Tiên Điện khổng lồ kia liền hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong cơ thể y.

Toàn bộ quá trình như mộng ảo, khiến người ta khó tin nổi, nhưng Sở Hoang lại như thể chỉ làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

"Chủ nhân!" Hắc Hoàng và Long Mã nhìn nhau, ngay lập tức đều

xông về phía Sở Hoang, vô cùng kích động.

Nhưng, Sở Hoang lúc này lại không dừng lại.

Dưới sự chú mục của mọi người, y đột nhiên ra tay, khí tức của Thanh Đồng Điện tràn ngập, công kích về phía bên dưới Hoang Cổ Cấm Địa.

Ngay sau đó, dưới đất đột nhiên bắn ra từng tia sáng, tràn ngập khí tức bản nguyên nhất giữa trời đất.

"Kia, kia là Đạo Nguyên!" Có người kinh hô, trong giọng nói tràn đầy tham lam và khát vọng.

Nhiều thân ảnh nhao nhao xông về phía đạo nguyên quang, cố gắng bắt lấy loại sức mạnh thần bí đó, Sở Hoang lại thần sắc thản nhiên, hơi ra hiệu với Hắc Hoàng và Long Mã, hai con lập tức hiểu ý, theo sát phía sau chui vào lòng đất.

Trong địa mạch, không khí cuộn trào, tiên quang tỏa ra, khí lành ngàn vạn, hệt như một mảnh tiên cảnh.

"Nhanh!

Nhất định phải đuổi theo!" "Có được thứ này, có hy vọng chứng đạo!" Đến lúc này, các vị Đại Thánh kia cũng không còn sợ Sở Hoang nữa, điên cuồng lao tới!

Mấy đạo thân ảnh nhanh chóng xuyên qua phía trước, truy đuổi đạo nguyên quang lớn bằng đầu người kia.

"Chủ nhân, Đạo Nguyên nhanh quá!" Long Mã kêu lên, trong giọng nói lộ ra một tia kinh ngạc.

"Không sao." Sở Hoang thản nhiên nói, Nguyên thuật và Hành Tự Bí đồng thời thi triển, trong nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách với Đạo Nguyên.

Các Cổ Thánh phía trước cảm thấy Sở Hoang đang tiếp cận, nhao nhao lộ vẻ kinh ngạc.

Một vị Đại Thánh nghiến răng nói: "Sở tiền bối, có thực lực như vậy, hà tất phải tranh đoạt vật này?" Sở Hoang cười lạnh một tiếng, một quyền đánh ra, trực tiếp đánh nát nửa thân người của vị Đại Thánh kia, máu tươi đầm đìa ngã xuống trong sơn mạch.

"Không biết tự lượng sức!" Hắc Hoàng lạnh lùng liếc nhìn vị Đại Thánh kia một cái.

Mọi người xôn xao, một Cổ Thánh như vậy lại bị Sở Hoang dễ dàng đánh bại, thực lực kinh người đến mức nào!

Đạo Nguyên dường như cảm ứng được sự cường thế của Sở Hoang, lại lần nữa chui xuống lòng đất, biến mất không dấu vết.

"Đạo Nguyên biến mất rồi, chẳng lẽ là không thèm dừng lại ở đây sao?" Có người thất vọng nói.

Nhưng, Sở Hoang lại không bỏ cuộc, mi tâm lóe lên, binh khí chuyên thuộc tỏa ra quang mang, bao phủ toàn bộ khu vực.

Nguyên thuật thông thiên, lại lần nữa cảm ứng được khí tức Đạo Nguyên, dẫn theo Hắc Hoàng và Long Mã đuổi xuống.

Một trận truy kích chiến kinh tâm động phách, Đạo Nguyên thể hiện thần tính kinh người, không ngừng thay đổi vị trí, cố gắng thoát khỏi sự truy đuổi của Sở Hoang.

Nhưng, trước Nguyên thuật và Hành Tự Bí của Sở Hoang, mọi nỗ lực đều trở nên vô ích.

Cuối cùng, sau hai canh giờ, Sở Hoang bay vút lên trời, trong tay giam giữ đoàn đạo nguyên quang hiền hòa thánh khiết kia.

"Chủ nhân thành công rồi!" Long Mã hoan hô, Hắc Hoàng cũng

phấn khích quấn quýt bên Sở Hoang.

Nhưng, lúc này, Đạo Nguyên đột nhiên truyền ra một ý chí mơ hồ: "Đi ngược lại với Đạo, trái với thiên địa, không thể đắc đạo thành Đế." Ý chí ngắn gọn này khiến mọi người kinh ngạc không thôi, nhao nhao nhìn về phía Sở Hoang, muốn xem y sẽ ứng phó thế nào.

Sở Hoang lại sắc mặt không đổi, lạnh lùng nói: "Ta cần gì sự công nhận của ngươi, đây là thứ ta muốn lấy!" Lời vừa dứt, y thao túng binh khí chuyên thuộc, cưỡng ép nuốt Đạo Nguyên vào.

Chương 342

“Luyện hóa cho ta!” Y đột nhiên quát khẽ.

Pháp môn luyện hóa mà hệ thống mang đến, thêm Binh Tự Bí, khiến Đạo Nguyên hoàn toàn trở thành công cụ luyện khí.

“Ong!” Binh khí chuyên thuộc chấn động, Đạo Nguyên bên trái xông, bên phải đột, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự ràng buộc.

Thực lực của Sở Hoang quá mạnh mẽ, mọi sự phản kháng đều trở nên vô lực như vậy.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một sợi thần liên trật tự rực rỡ, đánh về phía Sở Hoang.

Kiếp phạt của thiên địa, nhằm vào hành động cưỡng đoạt Đạo Nguyên của y.

Nhưng, Sở Hoang lại không hề sợ hãi, giơ nắm đấm hướng trời đánh tới, trực tiếp đánh nát sợi thần liên kia!

Biển lôi cuồn cuộn, mây đen áp đỉnh, hệt như tận thế giáng lâm.

Dưới uy thế của thiên địa, vạn vật đều phải cảm thấy sợ hãi, nhưng Sở Hoang lại kiêu ngạo đứng giữa, trên mặt lộ vẻ khinh thường.

Đôi mắt y như điện, trực diện nhìn những tia sét đang hoành hành, như thể muốn thu tất cả uy thế của thiên địa vào trong mắt.

“Thiên kiếp thì sao?

Sở Hoang ta có gì phải sợ!” Giọng nói vang dội.

Lời vừa dứt, một đạo tia sét thô to đánh xuống, trực chỉ Sở Hoang.

Nhưng, y không né tránh, ngược lại còn đón lấy, một chưởng đánh ra, trực tiếp đánh tan đạo tia sét kia!

Mọi người thấy vậy, nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, lòng gan đều lạnh giá.

Sở Hoang mạnh mẽ, vượt xa tưởng tượng của họ.

Nhưng, Sở Hoang không dừng lại ở đây.

Thân hình y lóe lên, chủ động xông vào biển lôi.

Sức mạnh của lôi đình điên cuồng cuộn trào, như thể muốn nuốt chửng y, nhưng y lại không hề sợ hãi, ngược lại còn cất tiếng cười lớn.

"Tốt lắm~" Y quát lớn một tiếng, hai tay bấm quyết, bắt đầu dùng lôi đình để rèn luyện cơ thể.

Chỉ thấy quanh thân y lôi quang lóe lên, mỗi đạo tia sét đánh vào người y, đều bị nhanh chóng hấp thu, dung nhập vào trong cơ thể.

Làn da y dưới ánh lôi quang chiếu rọi, càng thêm kiên cường, hệt như thân thể gang thép được lôi đình đúc thành.

Sở Hoang ung dung bơi lội trong biển lôi, không hề bị tổn thương.

Mỗi lần hô hấp, đều kèm theo tiếng sấm rền, như thể đã dung hợp với mảnh biển lôi này.

Mọi người nhìn cảnh tượng này, trong lòng chỉ còn lại sự chấn động vô tận.

"Lôi kiếp đáng sợ như vậy, không thể nào thực sự không hề hấn gì được." "Theo tôi thấy, chắc là đã hết sức rồi, chỉ đang cố chống đỡ mà thôi!" Nhiều tu sĩ, tuy trong lòng sợ hãi, nhưng trong ánh mắt vẫn lóe lên sự tham lam.

Vạn nhất!

Vạn nhất Sở Hoang bị trọng thương, chỉ đang khoe khoang thanh thế, chẳng phải có cơ hội sao?

Sở Hoang thần sắc lạnh lùng, đương nhiên biết suy nghĩ của những người này.

"Chủ nhân, những kẻ này hình như không có ý tốt." Hắc Hoàng nói khẽ, trong đôi mắt lóe lên quang mang u lãnh.

"Không sao, chỉ là lũ hề nháo nhào thôi." Sở Hoang thản nhiên nói.

Đột nhiên, một vị Đại Thánh Thái Cổ tộc bước ra khỏi đám đông, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm Sở Hoang.

"Sở Hoang, không cần che giấu vết thương nữa, chỉ cần giao ra Đạo Nguyên, ta có thể đảm bảo ngươi bình an vô sự." Hắn gầm lên.

Nhưng đồng thời, hắn cũng thúc đẩy Cổ Hoàng binh khí, sợ Sở Hoang ra tay, chém giết hắn.

Sở Hoang nghe vậy, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh.

Chưa kịp mở miệng, Long Mã đã không nhịn được gào thét: "Ngươi cũng xứng đòi Đạo Nguyên từ Chủ nhân của ta ư?

Thật là chuyện cười lớn!" Sắc mặt Đại Thánh Thái Cổ tộc trầm xuống, hai con yêu thú bên cạnh Sở Hoang cũng kiêu ngạo như vậy.

Hắn lạnh giọng nói: "Đã không biết điều, vậy đừng trách ta không khách khí!" Lời vừa dứt, hắn tế ra một cái đỉnh lớn, rực rỡ chói mắt, bao trùm cả bầu trời.

Một kiện Cổ Hoàng binh khí, ẩn chứa lực lượng kinh khủng, như thể có thể nuốt chửng tất cả.

Nhưng, đối mặt với công kích của thánh khí đáng sợ, Sở Hoang lại thần sắc không đổi.

Y nhẹ nhàng vung tay, một cỗ sức mạnh bàng bạc cuồn cuộn trào

ra, trực tiếp xé nát cái đỉnh lớn kia thành từng mảnh vụn.

"?!" Đại Thánh Thái Cổ tộc kinh hô, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Một Hoàng giả binh khí, trước mặt Sở Hoang lại yếu ớt đến vậy.

"Một nhân vật tầm thường như kiến hôi, cũng dám ra tay với ta?" Sở Hoang lạnh lùng nói, giọng y như tiếng sấm, vang dội bên tai mọi người.

Y ngồi trên Long Mã, nhìn xuống Đại Thánh Thái Cổ tộc, như thể đang nhìn một con kiến hôi không đáng kể.

Sắc mặt Đại Thánh Thái Cổ tộc tái nhợt, biết mình không phải đối thủ của Sở Hoang, nhưng từ bỏ Đạo Nguyên như vậy, lại không cam lòng.

Hắn nghiến răng nói: "Đừng quá đáng!

Ngươi không phải một mình!" "Ồ?

Vậy sao?

Vậy thử xem sao." Sở Hoang khinh miệt cười một tiếng, thân hình lóe lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ cũ.

Ngay khắc tiếp theo, y xuất hiện phía sau Đại Thánh Thái Cổ tộc, một chưởng đánh ra, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

"Bành!" Đại Thánh Thái Cổ tộc nặng nề ngã xuống đất, miệng phun máu tươi.

Hắn cố gắng đứng dậy, nhưng phát hiện hai chân mình căn bản không thể khống chế, chỉ run rẩy.

"Bây giờ, ngươi đã hiểu rồi chứ." Sở Hoang thản nhiên mở miệng.

Mọi người im như ve sầu gặp rét, không ai dám lên tiếng nữa.

Họ biết, tồn tại trước mắt này, là không thể chống lại được.

Sở Hoang nhìn lên không trung, trong lòng khẽ động.

"Sử dụng mô phỏng chứng đạo." Y đã đưa ra quyết định.

Nhất thời, phong vân biến sắc!

Giữa thiên địa dường như chỉ còn lại một mình y, tất cả âm thanh đều biến mất.

Đột nhiên, bầu trời xé toạc một lỗ hổng, quang mang màu vàng đổ xuống, bao phủ toàn bộ Sở Hoang trong đó.

Hắc Hoàng và Long Mã đều ngẩn ra, ngay lập tức vội vàng lùi lại.

"Đây là gì?" "Giống thiên kiếp, lại dường như khác..." Họ đều tràn đầy nghi hoặc.

Chư thiên đạo pháp hội tụ, bao trùm hoàn toàn khu vực Sở Hoang đang ở.

Bầu trời đột nhiên trở nên đen kịt như mực, mây đen dày đặc bao phủ, như thể muốn đè sập cả bầu trời.

Lôi quang trong tầng mây điên cuồng lóe lên, ngưng tụ thành từng đạo tia sét thô to, tỏa ra khí tức hủy thiên diệt địa.

Sở Hoang đứng dưới kiếp vân, thần sắc thản nhiên, như thể tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Tay trái y nhẹ nhàng ấn xuống, tay phải đột nhiên chấn động, thời gian và không gian phía trước dường như đều vì thế mà vặn vẹo.

"Phá!" Sở Hoang khẽ quát một tiếng, hai tay vươn ra, hệt như vũ trụ sơ khai, khí tức hỗn độn tràn ngập.

Trong biển lôi mênh mông mà Sở Hoang đang độ kiếp, nhiều cường giả cấp Đại Thánh nhao nhao cảm ứng được sự xao động vô

danh từ xa.

Họ lộ vẻ ngưng trọng, tiếng nghị luận giữa họ không ngừng.

“Các vị, cảm thấy rồi chứ?

Dường như có vài tồn tại đã ngủ say bấy lâu bị trận thiên kiếp này kinh động rồi.” Một vị Đại Thánh tóc bạc trắng trầm giọng nói.

Chương 343

"Quả thực như vậy, cỗ khí tức kia cổ lão và cường đại, tuyệt đối không phải thứ Thánh giả bình thường có thể sở hữu." Một vị Đại Thánh khác gật đầu phụ họa, trong mắt lóe lên vẻ kính sợ và hiếu kỳ.

Lúc này, phía chân trời xa xăm đột nhiên lóe lên một đạo quang mang rực rỡ, như thể có thứ gì đó đang thức tỉnh.

Các vị Đại Thánh nhao nhao nhìn về phía đó, trong lòng thầm suy đoán.

Cùng lúc đó, trong tộc địa của gia tộc thần bí, vị Thánh nhân đang canh giữ đột nhiên sắc mặt đại biến.

Hắn cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại chưa từng có, khí tức của lão tổ gia tộc kia!

"Lão tổ tỉnh rồi!" Một vị Thánh nhân kinh hô, trong giọng nói tràn đầy sự chấn động và kích động.

Theo lời y dứt, một đạo khí tức kinh khủng đột nhiên giáng lâm.

Cỗ khí tức đó cường đại đến mức, dường như có thể lay động cả vũ trụ, khiến tất cả Thánh nhân có mặt đều cảm thấy sợ hãi không thôi.

Thân ảnh lão tổ gia tộc chậm rãi hiện ra, đôi mắt y sâu thẳm như tinh thần, toàn thân trên dưới tỏa ra uy áp khiến người ta nghẹt thở.

Y nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi vào hướng Sở Hoang độ kiếp ở xa.

"Thiên kiếp như vậy, thực sự hiếm thấy, có thể gặp phải ở cảnh giới này, đúng là dị số." Theo lời y dứt, y bước một bước, mái tóc tím trong biển lôi đình bay phấp phới theo gió, đôi mắt sắc bén như lưỡi

đao, toàn thân tỏa ra bá khí không thể nghi ngờ.

Bá Huyết Chí Tôn!

Một tồn tại đã siêu việt cảnh giới Chuẩn Đế!

Ánh mắt y khóa chặt Sở Hoang phía trước, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng và ngưng trọng.

"Tiểu tử, thiên tư của ngươi quả thực phi phàm, có thể đạt được thành tựu như vậy ở tuổi này, xưa nay đều hiếm thấy." Bá Huyết Chí Tôn trầm giọng nói, trong ngữ khí lộ ra sự tán thưởng hiếm có.

Nhưng, Sở Hoang đối với điều này chỉ đáp lại bằng một nụ cười, thần sắc tràn đầy thản nhiên và ung dung.

"Cao thấp của thành tựu, không phải tuổi tác có thể đo lường." Sở Hoang nhẹ nhàng nói, như thể tất cả đều nằm trong lòng bàn tay y.

Bá Huyết Chí Tôn nghe vậy, lông mày hơi nhếch lên, thần quang trong mắt càng thêm sắc bén.

"Chỉ tiếc, thiên tài hôm nay định trước phải chết yểu rồi." Y than thở, dường như đã dự kiến được kết cục của Sở Hoang.

Nhưng Sở Hoang chỉ khinh miệt cười một tiếng, toàn thân trên dưới toát ra một cỗ khí khái ngạo thị thiên hạ.

"Ngươi chắc chắn như vậy, có thể lấy mạng của ta?" Y hỏi ngược lại, trong ngữ khí tràn đầy khinh thường và khiêu chiến.

Ánh mắt Sở Hoang rơi vào Bá Huyết Chí Tôn, lúc này thiên kiếp càng thêm cuồng bạo.

Y hai tay kết ấn, tay trái nắm giữ pháp tắc thời gian, tay phải ngưng tụ sức mạnh không gian, khi hai thứ giao thoa, dường như có thể đảo lộn càn khôn, nghịch chuyển thời không.

Bá Huyết Chí Tôn thấy vậy, sắc mặt đột biến.

Y cảm nhận được cảm giác nguy cơ chưa từng có, loại bí thuật này có thể chống lại Cửu Bí và các bí pháp đỉnh cấp khác!

Dưới ánh mắt chấn kinh của mọi người, Sở Hoang hai tay đột nhiên vươn ra.

Giữa tiếng nổ vang vọng trời đất, cái ma thế bàn trấn áp vạn vật kia trong nháy mắt vỡ vụn, mảnh vỡ như sao băng bay tứ tán.

Sức mạnh Đại Ngũ Hành như thủy triều rút đi, Nguyên Thần màu vàng của Sở Hoang thì như mặt trời ban mai mọc lên, xông thẳng lên trời, tham lam nuốt chửng tiên quang và sức mạnh lôi kiếp đang tản mát.

Cùng lúc đó, bảo đỉnh lơ lửng giữa hư không, không ngừng hấp thu các mảnh vỡ của ma thế bàn, khí tức cổ phác mà thân đỉnh tỏa ra càng thêm nặng nề.

Hắc Hoàng và Long Mã bám sát bên cạnh Sở Hoang, trong mắt tràn đầy sự kính sợ.

Chúng nhìn chằm chằm vào thân ảnh Sở Hoang uy nghi như núi, như thể nhìn thấy sức mạnh vô cùng vô tận và uy nghiêm chí cao vô thượng trên người y.

"Chủ nhân uy chấn bát phương!" Hắc Hoàng không kìm được cao giọng hô hoán.

Long Mã cũng liên tục gật đầu, phụ họa: "Chủ nhân thần lực cái thế, hỏi thiên hạ ai có thể địch nổi?" Nhưng, Sở Hoang không đáp lại lời tán dương của chúng, đôi mắt y vẫn kiên định nhìn chằm chằm phía trước.

Hư Thần kia tuy bị trọng thương, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán.

Lúc này, nó đang dùng ánh mắt kinh khủng vạn phần nhìn chằm

chằm Sở Hoang, như thể nhìn thấy một loại kỳ tích khó tin trên người y.

Chỉ thấy Nguyên Thần màu vàng của Sở Hoang há miệng hút một cái, liền hoàn toàn câu cấm Hư Thần kia, luyện hóa thành tiên tinh thuần khiết.

Nhục thân y cũng không biết từ lúc nào bắt đầu nuốt chửng Ngũ Hành Thần Kiếp xung quanh, mỗi một tế bào đều như hóa thành hố đen không đáy, điên cuồng nuốt chửng tất cả sức mạnh có thể có được.

Vô số người quan sát đã chứng kiến cảnh tượng chấn động lòng người này, mí mắt họ điên cuồng giật không ngừng, trong lòng trào dâng một cảm giác kính sợ khó tả.

Thực lực mà Sở Hoang thể hiện đã vượt xa phạm trù tưởng tượng của họ, như thể một độ cao hoàn toàn mới không thể với tới, khiến họ cảm thấy sợ hãi không thôi.

Họ thật sự không dám tin, có người có thể ở cảnh giới Chuẩn Đế mà một bước lên trời, phá vỡ thần thoại tưởng chừng như không thể phá vỡ kia.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không cho phép bất kỳ nghi ngờ nào.

Lúc này, trên cao xanh lại lần nữa giáng xuống một đạo thiên phạt kinh thiên động địa.

Uy lực của đạo thiên phạt này mạnh hơn nhiều lần so với tám tầng thiên kiếp trước đó, như thể muốn hủy diệt tất cả sinh linh trên thế gian.

Nhưng đối mặt với cỗ sức mạnh hủy thiên diệt địa kia, Sở Hoang vẫn sừng sững không đổ, bất động như núi, thân ảnh y dưới ánh lôi

quang chiếu rọi càng thêm vĩ đại hiên ngang.

"Cửu Trọng Thiên...

Chẳng lẽ y thật sự muốn bước lên bước đó rồi sao?" Đại Thánh ở xa kinh thán không thôi, trong lòng chấn kinh đến cực điểm.

Chỉ thấy Sở Hoang trong lôi quang ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, tay trái nắm trụ ấn, tay phải nắm vũ ấn.

Huyết khí của y như dòng sông cuồn cuộn không ngừng tuôn ra khỏi cơ thể, như thể muốn nhấn chìm cả vũ trụ bao la.

Dưới sự va chạm của cỗ sức mạnh bàng bạc ấy, thời không đều vì thế mà sụp đổ tan nát, sông dài thời gian càng xuyên qua hư không, hiện ra một cảnh tượng kinh khủng tột độ.

"Sức mạnh của Cửu Tầng Thiên sao?" Sở Hoang lẩm bẩm, trong đôi mắt y lóe lên quang mang rực cháy như lửa.

Y cảm giác như đã thoát khỏi một loại gông cùm trói buộc bấy lâu, bước lên một nấc thang hoàn toàn mới và cao hơn.

Loại sức mạnh chưa từng có này khiến y vô cùng hưng phấn và sảng khoái tột độ!

"Chủ nhân thiên hạ vô địch!" Hắc Hoàng và Long Mã lại lần nữa đồng thanh hô lớn, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Sở Hoang uy nghi như núi, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt và sùng bái.

Trong tâm trí chúng, Sở Hoang là tồn tại vô địch, không có bất kỳ ai có thể chống lại y!

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng chấn động lòng người này làm cho chấn động sâu sắc, họ biết đây là một yêu nghiệt tuyệt thế có thể phá vỡ lời nguyền, lấy tư thái Thánh thể mà thành Đế!

Cảnh tượng này khiến Bá Huyết Chí Tôn há hốc mồm, khó mà tin

nổi.

"...Không thể nào!" Y kinh hô, "Kiếp nạn cảnh giới Chuẩn Đế sao có thể dễ dàng vượt qua như vậy?!" Lúc này!

Trong lòng Bá Huyết Chí Tôn trào dâng bất an mãnh liệt, như thể một trận đại kiếp chưa từng có đang lặng lẽ tiếp cận, hệt như Cửu Trọng Tiên Kiếp trong truyền thuyết sắp xé rách bầu trời mà giáng lâm.

Ánh mắt y âm trầm nhìn chằm chằm Sở Hoang ở xa.

Trên cao xanh, không có lôi quang hiện ra, chỉ có tiên vụ mờ mịt, mưa ánh sáng vàng như mộng như ảo rơi xuống.

Thân ảnh Sở Hoang sừng sững giữa đó, hệt như một vị thần linh bất hủ.

Lỗ chân lông toàn thân y mở rộng, tham lam nuốt chửng những vũ quang chứa đựng tinh hoa sinh mệnh vô tận kia, mỗi một giọt dường như đều có thể tăng thêm một phần sức mạnh cho y.

"Chủ nhân, người này không thể xem thường." Hắc Hoàng trầm giọng nhắc nhở, trong mắt lóe lên quang mang cảnh giác.

"Hừ, chỉ là lũ hề nháo nhào thôi." Sở Hoang khinh miệt liếc nhìn Bá Huyết Chí Tôn một cái, trong ngữ khí tràn đầy khinh thường.

Long Mã cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, phụ họa: "Chủ nhân nói đúng, người này tuy mạnh, nhưng trước mặt Chủ nhân, chẳng khác gì gà đất chó sành." Thân thể Bá Huyết Chí Tôn đột nhiên chấn động, như thể cảm nhận được khí thế khinh thường tất cả của Sở Hoang.

Y quay người, trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang, xông thẳng về phía Sở Hoang, quát: "Người trẻ tuổi, quá cuồng vọng rồi!" "Cuồng vọng?" Khóe miệng Sở Hoang cong lên một nụ cười lạnh, "Ta chỉ đang trần thuật một sự thật.

Ngươi già rồi, không phải đối thủ của ta.” “Ha ha...” Bá Huyết Chí Tôn tức giận đến cực điểm bật cười, “Ta già rồi ư?

Vậy để ngươi xem, xương già này của ta còn bao nhiêu cân lượng!” Lời chưa dứt, thân hình y lóe lên, liền xông về phía Sở Hoang.

Chín loại thần hình của Bá Huyết Chí Tôn hiện ra phía sau, cuối cùng dung hợp thành một tôn Chiến Tiên, tỏa ra khí tức kinh khủng tuyệt thế.

Nhưng, Sở Hoang lại không hề sợ hãi.

Tay trái y nắm trụ ấn, tay phải nắm vũ ấn, sức mạnh thời không lưu chuyển trong tay.

Y bước một bước, liền cùng Chiến Tiên và chân thân Bá Huyết Chí Tôn triển khai va chạm kịch liệt.

Mỗi lần giao phong, đều như muốn xé nát vũ trụ, khiến những người quan chiến kinh hồn bạt vía.

Chương 344

Hắc Hoàng và Long Mã cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm chiến trường, đổ một vệt mồ hôi lạnh thay cho Chủ nhân Sở Hoang.

Giữa máu tươi bắn tung tóe, vai Sở Hoang bị xuyên thủng, nhưng y ngay cả nhíu mày cũng không có.

Y đột nhiên vung ra một quyền, trực tiếp đánh vào ngực Bá Huyết Chí Tôn.

Toàn bộ cánh tay của Bá Huyết Chí Tôn bị xé nát, chỉ còn dính một lớp da thịt, thảm khốc vô cùng.

"A!" Bá Huyết Chí Tôn đau đớn gầm lên, mặt đầy vẻ hung tợn nhìn chằm chằm Sở Hoang, "Ngươi dám làm ta bị thương đến mức này!" "Bị thương ư?

Mới chỉ bắt đầu thôi." Sở Hoang lạnh lùng nhìn y, như thể đang nhìn một người chết.

Dị tượng hợp nhất, ngưng kết thành một tôn Đế thân giống hệt y.

Tôn Thiên Đế thân ngạo nghễ thiên hạ, tỏa ra uy nghiêm vô thượng.

Y bước một bước, liền đạp Chiến Tiên dưới chân.

"Thần phục, hoặc là chết." Thiên Đế thân nói, giọng nói chấn động lòng người.

Sở Hoang quay người, lạnh lùng nhìn Bá Huyết Chí Tôn, "Bây giờ, nói cho ta lựa chọn của ngươi." Sắc mặt Bá Huyết Chí Tôn trắng bệch như tờ giấy, cảm thấy sự sỉ nhục và thất bại chưa từng có.

Từng tung hoành thiên hạ vô địch thủ, nay lại bị một hậu bối bức

đến cảnh giới này.

“Ta... ta thà chết không khuất phục!” Y nghiến răng nghiến lợi nói.

“Được, vậy ta thành toàn cho ngươi.” Trong mắt Sở Hoang lóe lên một tia sát ý, đột nhiên vung ra một quyền, trực tiếp đánh về phía đầu Bá Huyết Chí Tôn.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn rung trời truyền đến, đầu Bá Huyết Chí Tôn trong nháy mắt bị đánh nát, máu tươi và óc văng tung tóe.

Cảnh tượng kinh khủng này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi không thôi, Chiến Tiên và Bá Huyết Chí Tôn từng ngạo mạn bất khả nhất thế lại bị Sở Hoang vô tình đánh giết.

“Chủ nhân vô địch!” Hắc Hoàng và Long Mã đồng thanh hô lớn, trong mắt tràn đầy sự kính sợ và sùng bái.

Sở Hoang lại như thể làm một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, lau lau vết máu trên tay, lại lần nữa nhìn lên không trung.

Phía sau y, chỉ còn lại một mảnh phế tích và máu tươi khắp nơi.

Hành động bá đạo trấn sát Chí Tôn này, như một cơn bão quét ngang thiên hạ, chấn động vạn vực chư giới.

Cả thế giới đều kinh hãi, vô số tu sĩ vì thế mà run rẩy, bởi vì họ biết rõ, điều này có nghĩa là thời đại của Sở Hoang đã chính thức giáng lâm, trong thế gian có thể tranh phong với y, đếm trên đầu ngón tay.

Trong loạn lạc đen tối ngày xưa, Chí Tôn vừa xuất, ai dám tranh phong?

Thây nằm đầy đồng, máu chảy thành sông, sinh linh không ai không than khóc.

Nhưng hôm nay, Bá Huyết Chí Tôn bất khả nhất thế kia, lại dưới tay Sở Hoang như gà đất chó sành bị dễ dàng trấn sát, không chút sức phản kháng.

Không phải Đại Đế xuất thế, cũng không phải Cổ Tôn sống lại, vị cường giả trẻ tuổi này, bằng tuế nguyệt tu đạo ngắn ngủi, liền đã tạo nên huy hoàng vô thượng cho Sở tộc.

Thời đại, định sẵn sẽ trở thành nhân vật truyền kỳ sánh vai cùng Chí Tôn.

Giữa các Sinh Mệnh Cấm Khu, dao động không ngừng, nhiều Chí Tôn tuy im lặng không nói, nhưng ánh mắt lại lóe lên bất định.

Đệ tử của gia tộc thần bí thì đau khổ không ngừng, một vị Cổ Tổ vô địch đã vẫn lạc, tồn tại từng khiến thiên hạ run sợ, nay lại chỉ có thể ở ngoài Sinh Mệnh Cấm Khu, rải xuống một vệt máu cuối cùng.

"Oanh!" Trong Bất Tử Sơn, một cỗ khí tức cường đại xông thẳng lên trời, muốn xé nát thiên vũ, trực tiếp đoạt lấy Sở Hoang.

Nhưng, một giọng nói lạnh lùng bình tĩnh khác lại vang lên theo: "Khoan đã, y đang độ kiếp, hà cớ gì không đợi đến thời khắc mấu chốt rồi ra tay?" Nhưng lúc này, quy tắc đại đạo giữa trời đất đột nhiên vặn vẹo hỗn loạn, khí tức hỗn độn tràn ngập.

Nơi Sở Hoang độ kiếp đã xảy ra dị biến, có người âm thầm ra tay cố gắng can thiệp vào Cửu Trọng Tiên Kiếp.

Tất cả các tồn tại Sinh Mệnh Cấm Khu đều rõ, trong lôi kiếp kia ẩn chứa vô tận cảm ngộ và tiên đạo lạc ấn, một khi để Sở Hoang độ kiếp viên mãn, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Lôi đình bạo động, đại kiếp kinh thế như hẹn mà đến, uy lực cường đại đủ để hủy thiên diệt địa.

Sở Hoang vừa tiếp xúc với lôi kiếp cuồng bạo kia liền huyết nhục

mơ hồ, xương trắng rợn người, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh cho hình thần câu diệt.

Sự khảo nghiệm trí mạng nhằm vào y, từ xưa đến nay đều cực kỳ hiếm thấy!

Nhưng đối mặt với hiểm cảnh như vậy, Sở Hoang lại không hề sợ hãi.

Y vận chuyển bí pháp, toàn thân lập tức tỏa ra quang mang rực rỡ chói mắt, cơ thể như bảo thạch trong suốt óng ánh bất hủ bất diệt.

Huyết khí của y cường thịnh đến mức có thể xưng vô địch thế gian, trong thời gian đầu tiên liền tu phục thương thể, khôi phục trạng thái đỉnh phong!

Các Chí Tôn Sinh Mệnh Cấm Khu kia thì chỉ có thể lạnh lùng đứng ngoài quan sát, chờ đợi sự thay đổi, trong lòng tuy sát ý lạnh lẽo, nhưng lúc này cũng không dám hành động khinh suất.

Theo đại kiếp liên tục tăng cường, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện chín tòa đạo quan uy nga hùng vĩ, phân liệt trên Cửu Trọng Thiên, mỗi một tầng đều mang theo uy năng hủy thiên diệt địa.

Có người trong Sinh Mệnh Cấm Khu không khỏi biến sắc.

"Cửu Trọng Tiên Kiếp!

Cửu Trọng Tiên Kiếp trong truyền thuyết!" Họ biết rõ sự cường đại và đáng sợ của kiếp nạn này, từ xưa đến nay có thể vượt qua kiếp nạn này chỉ đếm trên đầu ngón tay, mỗi người đều là cường giả tuyệt thế chấn động cổ kim.

Trong chín tòa đạo quan lần lượt có một vị sinh linh ngồi khoanh chân, hoặc uy nghiêm bá khí, hoặc sắc bén như đao, hoặc phiêu diêu thoát tục...

Lúc này họ liên thủ trấn áp biển lôi, phát động công kích mãnh liệt chưa từng có về phía Sở Hoang.

Nhưng đối mặt với thế vây công như vậy, Sở Hoang lại không hề lộ ra chút sợ hãi nào.

Thần sắc y lạnh lùng, trực tiếp nghênh đón.

"Chủ nhân cẩn thận!" Hắc Hoàng và Long Mã trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nhưng Sở Hoang lại như thể không nghe thấy tiếng chúng, toàn tâm quán chú cùng Cửu Đại Thiên Tôn giao chiến.

"Oanh long long!" Tiếng sấm kinh hoàng không ngừng nổ vang, nhiều bí pháp tầng tầng lớp lớp xuất hiện, thiên địa dường như đều sắp bị trận đại kiếp này hoàn toàn hủy diệt.

Sở Hoang lại vẫn sừng sững không đổ.

"Phá cho ta!" Sở Hoang khẽ quát một tiếng, nhiều đạo pháp hóa thân hiện ra, giữa lãnh địa Vĩnh Hằng Bất Hủ, liều mạng giao chiến với Cửu Đại Thiên Tôn.

Khí hỗn độn che phủ mọi thứ xung quanh.

"Thế nào rồi?" "Sở Hoang, có thành công không?" Vô số người đều hiếu kỳ không thôi.

Nhưng lúc này, lôi đình đột nhiên tiêu tán.

Sở Hoang toàn thân đẫm máu đứng đó, như một vị sát thần bước ra từ biển máu, khiến người ta nhìn mà sinh ra sợ hãi.

Trong hồng lưu đạo pháp cuộn trào, mỗi một tấc da thịt đều sáng rực rỡ, như thể được khảm tinh thần.

Đại đạo phát ra tiếng nổ vang, âm thanh như vạn quân lôi đình, chấn động mọi người, như thể có thể xuyên thủng vạn cổ thời không.

“Oanh long!” Trong Luân Hải, hỏa diễm như cuồng long hoành hành, Khổ Hải và Luân Sinh Mệnh như âm dương song ngư trong Thái Cực đồ, quấn quýt lấy nhau, cùng múa trong hòa hợp, không cần cố ý dẫn dắt, liền tự nhiên hình thành tuần hoàn sinh tử.

Vĩnh Hằng Bất Hủ Kinh trong cơ thể Sở Hoang, trong vô hình càng thêm viên mãn.

Trong đạo cung, tiếng tụng kinh vang vọng khắp nơi, trong năm tòa tiên điện hùng vĩ, năm tôn hư thần ngồi khoanh chân ở đó.

Trong miệng tụng đọc kinh văn, mỗi lần mở miệng, đều có phù văn lóe lên, như sao băng rực rỡ bầu trời đêm.

Ở thời khắc mấu chốt Sở Hoang thuế biến, tiên tinh trong đạo cung như suối phun trào ra, kịch liệt cuồn cuộn.

Cuối cùng, ngũ thần hóa thành ngũ hành tiên quang, cấu trúc bản nguyên ngũ hành giữa trời đất, cân bằng và giản dị, như thể trở về trạng thái nguyên thủy nhất.

Nhưng đó không phải điểm cuối cùng, ngũ thần trong va chạm dung hợp, bùng nổ ra quang mang càng thêm rực rỡ, không phải hóa hình lại, mà hoàn toàn phân giải, dung nhập vào sâu trong đạo cung.

Ngũ hành thần quang tẩm bổ ngũ đại thần tạng, chân ngã vĩnh hằng trụ thủ, hư thần đã thành quá khứ.

Y bước một bước, tứ chi bách hài dường như đều đang ong ong vang vọng, diễn giải huyền bí tứ cực thiên địa, kỳ tích vạn tượng đổi mới.

Trên lưng Sở Hoang, một con đại long bay vút lên, xương cốt kêu lách tách, lưng rồng màu vàng lắc lư trong không trung, như thể muốn xé rách bầu trời, tiếp nối với tiên đài.

Con đại long này hội tụ sức mạnh của Luân Hải và Đạo Cung,

bốn móng vuốt rồng nắm giữ tứ cực vô thượng huyết khí, muốn xuyên thủng đầu Sở Hoang, dung nhập vào trong tiên đài thần bí kia.

Sở Hoang muốn phá kén thành bướm, bước vào cảnh giới chí cao Hoàng đạo.

Vô số phù văn khắc sâu vào huyết nhục của y, trọng sinh trong thuế biến, như phượng hoàng niết bàn.

Chương 345

Nhưng lúc này, các tồn tại trong Sinh Mệnh Cấm Khu, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

"Không thể để y thành công!" "Nhất định phải ngăn chặn!" Trong nháy mắt, trong mấy Sinh Mệnh Cấm Khu, Cửu Đại Thiên Tôn đồng loạt ra tay, như thể vượt qua từ sông dài thời không, muốn bóp chết vị Hoàng giả tương lai này.

Đối mặt với sự vây công của Thiên Tôn, Sở Hoang toàn thân phát sáng, dị tượng phân trình, như thể vị Chí Tôn vạn pháp bất xâm.

"Đã sốt ruột rồi sao?" Y lạnh lùng cười một tiếng, không chút sợ hãi.

Sở Hoang lúc này như muốn nghịch thiên mà hành, khiến các Chí Tôn Sinh Mệnh Cấm Khu đều cảm nhận được uy hiếp chưa từng có.

"Chủ nhân!" Hắc Hoàng và Long Mã đồng thanh hô hoán.

Nhưng chín vị Chí Tôn, chín vị Đế Hoàng sa đọa.

"Không cần lo lắng." Sở Hoang thản nhiên mở miệng, "Kiếp nạn ngày hôm nay, chỉ là sự tôi luyện trên con đường thành đạo của ta mà thôi." Nhục thân y trong suốt óng ánh như kén tiên, đạo thai và tiên đài trong cơ thể sắp dung hợp làm một.

"Liên thủ, giết hắn!" Cửu Đại Chí Tôn đều tràn ngập sát khí.

Quang mang đại đạo che phủ trời đất, dung nhập vào thiên phạt, trong nháy mắt, Sở Hoang liền chịu trọng thương.

Nhưng, Sở Hoang không gục ngã, lạnh lùng quay đầu nhìn về phía các Chí Tôn đã ra tay kia.

Bỗng nhiên, một cỗ khí tức Chí Tôn mênh mông như biển cuồn cuộn trào ra, sắc bén cương mãnh, như thể muốn hoàn toàn xóa sổ Sở Hoang.

Bóng tối như thủy triều cuồng nộ quét qua, cố gắng nuốt chửng tất cả ánh sáng.

Một loại pháp tắc đại đạo, trong vô hình liền có thể chém thần đoạt phách, hủy diệt vạn vật.

Mặt khác, hai đạo chùm sáng rực rỡ quét ngang, chấn động màng nhĩ, như thể muốn xé nát cả vũ trụ.

Mấy vị Đại Thánh cảm nhận được khí tức kinh khủng, vội vàng muốn bỏ chạy, sợ bị liên lụy.

Nhưng, quá chậm rồi!

Trong nháy mắt, họ bị quang mang nhấn chìm, thân thể tan nát, máu tươi và xương trắng văng tung tóe.

Trên không trung, ba bàn tay khổng lồ vươn xuống, muốn cướp đoạt cơ duyên của Sở Hoang.

Máu tiên văng tung tóe, thiên địa lạc ấn vỡ vụn, mấy bàn tay khổng lồ xương trắng rợn người...

Sở Hoang hai tay bấm ấn, tay trái khắc ra một chữ "Trụ", tay phải vẽ ra một chữ "Vũ", phá vỡ thiên địa, cưỡng ép phá hủy toàn bộ mấy bàn tay lớn.

Khí hỗn độn khuếch tán, trời sụp đất nứt, mảnh vỡ pháp tắc tan biến.

Chỉ có một mình Sở Hoang, dưới tinh không, như thể trường tồn!

Dưới tinh không, Sở Hoang ngồi khoanh chân, chậm rãi thổ nạp, khôi phục nguyên khí.

Trong cơ thể y, mỗi một tế bào đều như một vực sâu không đáy, hận không thể nuốt chửng toàn bộ tinh hà.

Nhưng, không lâu sau một tiếng nổ lớn truyền đến.

Một vị Chí Tôn hóa ra đạo thể, dùng thần tắc chí cường công kích, muốn chém Nguyên Thần của y.

Sở Hoang lóe người tránh đi, quanh thân bao quanh lôi đình cuồng bạo, thiên kiếp chưa kết thúc.

Các Chí Tôn Sinh Mệnh Cấm Khu cảm nhận cỗ uy áp khiến người ta sợ hãi kia, biết rằng, một khi Sở Hoang độ kiếp thành công, thực lực của y sẽ tăng mạnh, các tồn tại Sinh Mệnh Cấm Khu này chắc chắn sẽ đối mặt với tai họa diệt đỉnh.

"Hắn từng nói, muốn san bằng Sinh Mệnh Cấm Khu." Một vị Chí Tôn âm trầm nói.

"Ta không thể ngồi yên chờ chết, phải ngăn chặn hắn!" Một vị Chí Tôn khác trong mắt lóe lên một tia ngoan lệ.

"Dù có phải liều mạng, cũng phải ngăn chặn hắn độ kiếp thành công!" Sau khi thương nghị, mấy vị Chí Tôn quyết định dùng thủ đoạn cực đoan.

Trong số đó, mấy người kiên quyết xông về phía nơi độ kiếp, lấy sinh mệnh lực của mình làm cái giá, cưỡng ép dẫn động thiên kiếp cường đại hơn.

Uy lực của lôi đình trong nháy mắt bùng nổ, cả bầu trời đều bị nhuộm thành một màu bạc trắng chết chóc.

Hắc Hoàng và Long Mã ở xa căng thẳng chú ý tất cả, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Hành vi của mấy vị Chí Tôn kia không nghi ngờ gì là tự sát, nhưng

cũng thực sự thành công làm cho kiếp độ của Sở Hoang long trời lở đất.

Nhưng, khi lôi đình dần dần tiêu tán, mọi người kinh khủng phát hiện, mấy vị Chí Tôn kia đã tan thành tro bụi, ngay cả một dấu vết cũng không để lại.

Hắc Hoàng và Long Mã trong lòng trầm xuống, cho rằng Sở Hoang cũng đã gặp bất trắc.

Lúc này, một đạo thân ảnh bình tĩnh bước ra từ trung tâm lôi kiếp, chính là Sở Hoang.

Toàn thân trên dưới y tỏa ra khí tức cường đại, hiển nhiên đã độ kiếp thành công.

"Chủ nhân!" Hắc Hoàng kinh hỉ kêu lên, Long Mã cũng kích động vây quanh.

Sở Hoang thản nhiên cười một tiếng, nói: "Tôi chỉ dẫn động lôi kiếp để thử một chút, chơi một chút, không ngờ mấy kẻ ngu ngốc đó lại thực sự chạy đi tự sát." Mọi người nghe vậy, lập tức ngớ người.

Chơi một chút?

Ai cũng không thể nghĩ, chuyện độ kiếp lại có thể thử một chút được.

Trên thực tế, trong lòng Sở Hoang, cũng thực sự có vài phần phức tạp.

Uy lực thiên kiếp, quả nhiên phi phàm.

Với sự tích lũy của y, độ khó chứng đạo sẽ chỉ càng khó khăn hơn cả Diệp Phàm.

Nhưng không còn lựa chọn nào khác.

Cơ hội mô phỏng chứng đạo đã dùng, con đường của Sở Hoang

cũng trở nên rõ ràng hơn.

"Đã sốt ruột không đợi được, vậy thì lại một lần nữa vậy." Sở Hoang khẽ mỉm cười, giơ tay lên, đưa Hắc Hoàng và Long Mã ra xa.

"Chủ nhân, ngài..." Hắc Hoàng và Long Mã đều ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, chúng liền thấy một cảnh tượng kinh khủng hơn.

Giữa không trung, mây lôi cuồn cuộn.

"Kia, kia là tiên kiếp?" "Lại một lần nữa sao?" Vô số tồn tại đều ngớ người.

Tiên kiếp lần này, so với lần trước, dường như còn kinh khủng hơn!

Trong Sinh Mệnh Cấm Khu, nhiều Chí Tôn cũng đều ngớ người.

"Chuyện gì vậy?" "Lại độ kiếp nữa sao?" "Trước đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao mấy vị kia..." Họ trăm mối không thể giải, đều không biết có tồn tại mô phỏng chứng đạo.

"Tôi, phải làm sao đây?" Họ rơi vào hoàn cảnh khó hiểu.

Lúc này, Sở Hoang đứng giữa thiên địa mênh mông, xung quanh là quần sơn trải dài vạn dặm, trên đỉnh đầu là bầu trời mây đen dày đặc.

Một cỗ sát khí tràn ngập trong không khí, như thể ngay cả thiên địa cũng vì thế mà biến sắc.

Một tiếng sấm vang vọng trời đất xé rách bầu trời, trong mây đen, điện xà cuồng vũ, như thể muốn xé nát mảnh thiên địa này.

Ngay sau đó, đạo lôi kiếp đầu tiên đánh xuống, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, trực tiếp tấn công Sở Hoang.

Sở Hoang hít sâu một hơi, vận chuyển huyền lực bàng bạc trong

cơ thể, hình thành một tầng hộ tráo nhàn nhạt, bao phủ lấy y.

Lôi kiếp và hộ tráo va chạm vào nhau, bùng nổ ra quang mang chói mắt và tiếng vang chấn động màng nhĩ.

Sở Hoang chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh khổng lồ dũng mãnh tràn vào cơ thể, như thể muốn xé nát kinh mạch của y.

Nhưng, đối với tất cả những điều này, y đã có kinh nghiệm một lần.

Theo lôi kiếp không ngừng giáng xuống, thân thể Sở Hoang cũng đang xảy ra những biến hóa long trời lở đất.

Làn da y trở nên kiên cường hơn, trong đôi mắt lóe lên quang mang lôi đình, khí tức cũng không ngừng thăng tiến, như thể muốn phá vỡ sự ràng buộc của mảnh thiên địa này.

Mỗi một đạo lôi kiếp đều như một quá trình trọng sinh, khiến Sở Hoang cảm nhận được thống khổ và khoái cảm chưa từng có.

Thân thể y dưới sự tẩy lễ của lôi kiếp không ngừng tiến hóa, từ trong ra ngoài đều bừng lên sinh cơ mới.

Do đã có một lần mô phỏng chứng đạo, mọi việc diễn ra cực kỳ thuận lợi!

Khi đạo lôi kiếp cuối cùng đánh xuống, Sở Hoang cảm giác như đã dung hợp với mảnh thiên địa này.

Trong nháy mắt, thiên địa vì thế mà thất sắc, quần tinh chói sáng, như thể đang run rẩy vì sự giáng lâm của một chúa tể thời đại mới.

Chương 346

Thân ảnh Sở Hoang như ngọn núi uy nghi, sừng sững trong lòng vạn linh, uy thế thuộc về Đại Đế, khiến vô số sinh linh đỉnh lễ bái lạy, ngay cả Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

"Đây là loại sức mạnh gì vậy chứ!" Một Cổ Thánh lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy kính sợ và khát vọng.

"Đại Đế, thực sự xuất hiện rồi!" Một vị Thánh nhân khác kích động đến toàn thân run rẩy.

Hắn không chút do dự quỳ rạp xuống, hướng về phía Sở Hoang mà bái lạy.

Dưới sự chú mục của toàn thế giới, Sở Hoang như thể trở thành trung tâm của vũ trụ.

Mỗi một động tác của y, đều lay động tâm huyền của vạn giới.

Lúc này, y đang nhìn chằm chằm về phía xa với ánh mắt như đuốc, như thể muốn nhìn xuyên qua hư không vô tận kia.

Hắc Hoàng và Long Mã cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần, cung kính phủ phục ở một bên.

"Đinh!" "Chúc mừng ký chủ, hoàn thành nhiệm vụ chi tuyến hai: Trong vòng một trăm năm đột phá Đại Đế cảnh giới thứ mười một, nhận được phần thưởng: một tấm Thẻ xuyên việt thế giới cấp mười!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Sở Hoang.

Sở Hoang khẽ mỉm cười, ngược lại không hề vội vàng.

"Nhiệm vụ chính tuyến, cũng nên bắt đầu rồi." Sở Hoang thầm nghĩ trong lòng.

Theo lời Sở Hoang dứt, một cỗ khí thế càng thêm bàng bạc từ trên người y bùng nổ ra.

Y bước một bước, như thể vượt qua vô tận tinh hà, trực tiếp tiến thẳng đến Địa Phủ.

Trong Địa Phủ, âm phong gào thét, quỷ khóc thần gào.

Vô số âm binh âm tướng cảm nhận được khí thế của Sở Hoang, nhao nhao lộ ra thần sắc kinh khủng.

Họ chưa từng thấy tồn tại nào mạnh mẽ đến vậy, dường như ngay cả những tồn tại cổ lão sâu trong Địa Phủ cũng vì thế mà động lòng.

Sở Hoang một đường đi về phía trước, Hắc Hoàng và Long Mã bám sát theo sau.

"Chủ nhân, trong Địa Phủ, chẳng lẽ thực sự có Chí Tôn còn sống sao?" Hắc Hoàng không nhịn được mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần kinh nghi.

Sở Hoang không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng thốt ra mấy chữ: "Có, ở phía trước." Y tiếp tục đi về phía trước, âm binh âm tướng như thủy triều rút lui, như thể đang sợ hãi.

Cuối cùng, đến trước Trấn Ngục Điện, chỉ thấy một thân ảnh mặc Minh Thiết chiến y ngồi trên bậc thang, tuy toàn thân dính máu đen, nhưng cỗ uy nghiêm kia vẫn khiến người ta sợ hãi.

Long Mã trợn tròn mắt, nói khẽ với Hắc Hoàng: "Kia là Chí Tôn vô thượng trong Địa Phủ?" "Chắc là vậy, loại khí tức này, tuyệt đối không thể sai được." Hắc Hoàng ngưng trọng gật đầu.

Sở Hoang bước một bước, tiếng như hồng chung: "Chí Tôn trong Địa Phủ?" Thân ảnh kia chậm rãi đứng dậy, tuy chiến y nhiều chỗ rách nát, nhưng đôi mắt lạnh lẽo lại lộ ra bá khí bất khả nhất thế.

Y ngẩng đầu nhìn Sở Hoang, giọng nói khàn đặc lạnh lùng: "Không sai, ta chính là Trấn Ngục Hoàng." Sở Hoang khẽ gật đầu, lạnh lùng nói: "Ta đến đây, là để diệt Địa Phủ." Trấn Ngục Hoàng cười lạnh một tiếng: "Bằng ngươi?" "Không sai, bằng ta." Sở Hoang thản nhiên mở miệng.

Y không nói thêm lời nào, một chưởng đánh ra, phong lôi cuồn cuộn, như thể muốn xé nát thiên địa.

Trấn Ngục Hoàng vung chiến qua màu đen chống đỡ, nhưng vẫn bị chấn động lùi liên tục, vết máu lốm đốm.

Hắc Hoàng và Long Mã thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh, chúng biết rõ Chủ nhân cường đại, nhưng không ngờ một Chí Tôn Địa Phủ cũng yếu ớt đến vậy.

Sở Hoang lạnh lùng nhìn Trấn Ngục Hoàng đang ngã trên đất, "Thời đại của ngươi, đã kết thúc." Trấn Ngục Hoàng cố gắng đứng dậy, trong mắt y lóe lên một tia bi ai và bất lực: "Đúng vậy, tất cả, đều nên kết thúc.

Nhưng Địa Phủ, có thứ ta phải bảo vệ." "Bảo vệ?" Sở Hoang cười lạnh, "Ngươi nghĩ, ngươi có thể bảo vệ được sao?" "Ít nhất, ta phải bảo vệ đến khắc cuối cùng." Trấn Ngục Hoàng ngữ khí quyết tuyệt.

Hắc Hoàng không nhịn được xen vào: "Chủ nhân, lão già này cũng khá có cốt khí đấy." Long Mã cũng gật đầu: "A, Chủ nhân, có cần cho y một cái chết thống khoái không?" Sở Hoang lại lắc lắc đầu: "Không vội, ta có chuyện muốn hỏi." Y quay đầu nhìn Trấn Ngục Hoàng, "Nói cho ta biết, Địa Phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Minh Hoàng thật sự lại ở đâu?" Trấn Ngục Hoàng cười khổ một tiếng: "Minh Hoàng đã sớm không còn nữa, ta chỉ là kẻ thay thế.

Còn về chuyện Địa Phủ đã xảy ra...” Y trầm ngâm, dường như đang do dự.

Nhưng lúc này, một đạo khí tức quỷ dị âm lãnh, đột nhiên hiện ra.

Sở Hoang khẽ cau mày, thần thức như thủy triều lan tỏa ra xung quanh, cố gắng bắt lấy nguồn gốc của luồng khí tức kia.

Đúng lúc này, một bóng đen từ trong chỗ tối lao ra, trực tiếp vồ về phía Sở Hoang.

Bóng đen kia tốc độ cực nhanh, tựa như một tia chớp rạch ngang bầu trời đêm.

Tốc độ nhanh đến mức tuyệt đối đã đạt đến cấp Đế!

Ánh mắt Sở Hoang lóe lên một tia lạnh lẽo, thân hình khẽ động, dễ dàng tránh được cuộc tập kích bất ngờ.

Nhìn kỹ lại, Sở Hoang phát hiện bóng đen là một sinh vật quỷ dị, toàn thân bao phủ trong sương đen, chỉ lộ ra một đôi mắt đỏ ngầu, tỏa ra ánh sáng khát máu.

Quái vật phát ra một tiếng gầm rú, một lần nữa lao về phía Sở Hoang.

Lần này, đòn tấn công càng thêm mãnh liệt và quỷ dị, dường như có thể thôn phệ mọi sinh linh.

Sở Hoang thân hình chớp nhoáng, liên tục né tránh đòn tấn công của quái vật.

“Tâm huyết kết tinh của mấy vị đại nhân ở Địa Phủ quả nhiên không hề uổng phí.” Nhìn vật kia, Trấn Ngục Hoàng hơi nheo mắt lại.

“Ý gì?” Hắc Hoàng chằm chằm nhìn vào.

Tuy rằng trước mắt là một vị Chí Tôn, nhưng dù sao lão cũng đã đi đến cuối con đường sự sống, Hắc Hoàng cũng chẳng hề sợ hãi.

“Ta, trên con đường trường sinh từng có thu hoạch, từng tìm kiếm khắp nơi chân huyết để ngưng luyện Hỗn Độn Thể.

Tuy rằng cuối cùng không thành công, nhưng lại tạo ra được một quái vật hợp nhất với Thông Thiên Minh Bảo.” Trấn Ngục Hoàng nhìn chằm chằm vào thực thể quỷ dị kia, nói: “Nó cực kỳ nhạy cảm với các loại huyết mạch, cho nên, nó muốn ăn ngươi.” Nghe vậy, Sở Hoang trong lòng cười lạnh một tiếng, lẽ nào tôi lại dễ dàng để con quái vật này đắc thủ?

Khí tức toàn thân mạnh mẽ bộc phát, hình thành một luồng khí trường cường đại.

Đồng thời, trong lúc giơ tay, một đạo kiếm khí rực rỡ ngưng tụ, chém thẳng về phía quái vật.

Kiếm khí tung hoành, xé toạc màn đêm, trong chớp mắt chém quái vật thành hai nửa.

Tuy nhiên, quái vật kia dường như không chịu tổn thương chí mạng, sương đen cuộn trào, thân thể nó lại một lần nữa dung hợp lại làm một.

Sở Hoang thấy vậy, lông mày hơi nhíu.

Pháp tắc quanh thân điên cuồng tuôn trào, tựa như hóa thành một con cự long đang nhào lộn phía sau lưng.

“Trảm!” Sở Hoang quát khẽ một tiếng, thân hình biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo kiếm quang chém về phía bóng đen.

Một kiếm này ẩn chứa toàn bộ sức mạnh tu vi cấp Đế của Sở Hoang, kiếm quang rực rỡ lóa mắt, dường như có thể xé nát tất cả.

Bóng đen thấy vậy cũng phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, một luồng sức mạnh âm sâm khủng bố ập thẳng về phía Sở Hoang.

Hai luồng sức mạnh kịch liệt va chạm trên không trung, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Kiếm quang và bóng đen đan xen vào nhau, tạo thành một bức tranh quỷ dị.

Sở Hoang thân hình chớp nhoáng, liên tục né tránh đòn tấn công của bóng đen, đồng thời ngưng tụ sức mạnh mạnh mẽ hơn.

Mỗi lần ra tay đều như có thể làm rung chuyển trời đất, khiến bóng đen liên tục lùi bước.

Tuy nhiên, bóng đen cũng phi thường, dường như có thể thôn phệ sức mạnh của mọi sinh linh, liên tục hóa giải các đòn tấn công của Sở Hoang.

Hai bên rơi vào một trận chiến giằng co kịch liệt, nhất thời khó phân thắng bại.

Lúc này, mắt Sở Hoang lóe lên một tia tinh quang.

Thân hình chuyển động, hóa thành một đạo lưu quang lao về phía bóng đen, một luồng sức mạnh bàng bạc ngưng tụ quanh thân.

"Tuyệt!" Sở Hoang hai tay mạnh mẽ đẩy tới trước, một luồng sức mạnh bàng bạc tức khắc bùng nổ.

Luồng sức mạnh này như nước sông cuồn cuộn không dứt, dường như có thể hủy diệt tất cả.

Bóng đen dưới sự xung kích của luồng sức mạnh này liên tục lùi lại, phát ra tiếng thảm thiết thê lương.

Thân thể nó trong luồng sức mạnh bàng bạc không ngừng vặn vẹo, biến hình, cuối cùng bị hủy diệt hoàn toàn.

"Không thể tin được..." Trấn Ngục Hoàng không dám tin vào mắt mình.

“Hỗn Độn Thể cũng chẳng qua có vậy.” Sở Hoang lạnh lùng nói.

Tôi bước về phía Trấn Ngục Hoàng, lạnh lùng tuyên bố: “Địa Phủ không nên tiếp tục tồn tại nữa.” Trấn Ngục Hoàng nở nụ cười khổ.

“Diêm La đã tự mình tọa hóa, Trường Sinh Thiên Tôn chưa về, một vị Chí Tôn khác cũng đi theo Thông Thiên Minh Bảo biến mất tại Thái Sơ Cổ Khoáng.

Giờ đây, trong Địa Phủ, chỉ còn ta độc tôn.” Lão thê lương nói: “Địa Phủ, danh tồn thực vong.” Những lời này nếu truyền ra nhân gian, chắc chắn sẽ gây ra sóng gió động trời.

Hắc Hoàng và Long Mã đứng bên cạnh Sở Hoang, nhìn vị cự đầu Địa Phủ năm xưa trước mặt, trong mắt lộ ra vài phần phức tạp.

Chương 347

"Chủ nhân, Địa Phủ quả nhiên đã sa sút." Hắc Hoàng thấp giọng nói, ngữ khí lộ ra vẻ cảm khái.

Long Mã thì ngẩng cao đầu, mắt lấp lánh chiến ý: "Địa Phủ huy hoàng không còn, giờ chỉ còn lại một mình Trấn Ngục Hoàng, thật đáng buồn, đáng tiếc." Địa Phủ, một sinh mệnh cấm địa từng khiến người ta nghe danh đã mất mật, giờ đây đã thay đổi long trời lở đất, nhưng giới bên ngoài lại không hề hay biết.

Trấn Ngục Hoàng thở dài, mấy vạn năm qua, Địa Phủ vì tìm kiếm Thông Thiên Minh Bảo đã trả cái giá ngoài sức tưởng tượng, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Minh Hoàng.

"Tài hoa của Minh Hoàng thực sự kinh thế hãi tục.

Ta biết sâu sắc rằng, sớm muộn gì người cũng sẽ trở lại, tiếp tục bước đi trên con đường trường sinh." Đáy mắt lão lóe lên tia sáng.

Dù giờ đây lão đang ở những giây phút cuối của cuộc đời, nhưng vẫn tin tưởng vào vị Minh Hoàng kia.

"Tài hoa của Minh Hoàng đúng là khiến người ta phải sợ hãi." Hắc Hoàng dường như đã nhớ ra, trầm giọng nói: "Người vẫn luôn tiến bước trên con đường tìm cầu trường sinh, ranh giới giữa sinh và tử, trong mắt người có lẽ chỉ là một ngưỡng cửa." Sở Hoang nghe vậy, nội tâm dao động khôn cùng.

Nhìn chằm chằm Trấn Ngục Hoàng, tôi cười lạnh: "Địa Phủ đều đã đi đến suy bại, Minh Hoàng thì có thể làm được gì?" Trấn Ngục Hoàng lắc đầu: "Chỉ cần Minh Hoàng còn, Địa Phủ sẽ không kết thúc.

Sự suy bại hiện tại chỉ là khốn đốn nhất thời." Lão gắng gượng

đứng dậy, chiến qua trong tay chỉ về phía vùng đất minh thổ rộng lớn.

"Hãy nhìn dưới lớp minh thổ kia, chôn giấu bao nhiêu hài cốt cổ xưa?

Đó không chỉ là sự táng tống của một kỷ nguyên, mà là nơi quy túc của sinh linh toàn vũ trụ." Sở Hoang nhìn theo tầm mắt của lão, nhìn vào vết nứt sâu thẳm kia, suy ngẫm xem vùng minh thổ mênh mông này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

Hắc Hoàng và Long Mã cũng lặng lẽ đứng bên cạnh, cảm nhận bầu không khí trầm trọng này.

"Cuối con đường luân hồi, tất cả đều sẽ hạ màn." Sở Hoang khẽ thì thầm, câu nói này dường như chạm vào một loại cấm kỵ nào đó, khiến cả vùng đất minh thổ chìm vào một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Cuối con đường luân hồi, tất cả sẽ hạ màn, Địa Phủ thực sự là nơi quy túc của vạn linh sao?

Thân thể Trấn Ngục Hoàng bắt đầu sụp đổ, máu đen chảy ra, toàn thân rực cháy ánh sáng đen.

Lão đã bước lên con đường mộ phần của chính mình, mang theo sự tiếc nuối và không cam lòng vô tận.

"Trường sinh?

Thế gian này có ai thực sự đạt được?

Cuối cùng chẳng phải đều hóa thành một nắm đất vàng sao." Thân thể lão rực cháy ánh sáng đen trong sự tan vỡ, mang theo một vẻ đẹp thảm liệt.

Sở Hoang lặng lẽ nhìn lão đi về phía điểm cuối của sự sống mà không ra tay ngăn cản.

Tôi tôn trọng lựa chọn của Trấn Ngục Hoàng.

“Trường sinh...

Trường sinh!” Giọng nói của Trấn Ngục Hoàng vang vọng trong minh thổ, tràn đầy sự bi lương và bất lực vô tận.

Dù cho Đại Đế từng phong hoa tuyệt đại, vô địch thiên hạ, nhưng cuối cùng đều không thoát khỏi sự xâm thực của thời gian và sự trêu đùa của vận mệnh.

Một lúc lâu sau, Sở Hoang lãnh đạm nói: “Đã như vậy, đều chém hết đi.” “Chủ nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Hắc Hoàng giật mình hỏi.

“Lúc tôi độ kiếp, Bá Huyết Chí Tôn từng ra tay, nếu đã vậy, bắt đầu từ chỗ họ đi.” Sở Hoang hờ hững nói, đồng thời đưa ngón tay chỉ ra.

Tức thì, một đạo kim quang đại đạo rực rỡ xé toạc vũ trụ, xuyên thấu hư không, chỉ thẳng về phía tộc địa của Bá Huyết Chí Tôn.

Con đường kim quang này rực rỡ đến mức dường như chia đôi cả tinh không thành hai nửa.

“Kia là gì?

Kim quang lấp lánh, lẽ nào Đại Đế ra tay?” “Nhìn hướng đó, dường như là... tộc địa của Bá Huyết?” Mọi người kinh ngạc, nhanh chóng nhận ra đó là ai.

“Là vị Sở tộc chi chủ đó!” “Thánh Thể đương thế xuất hiện rồi!” Tim mọi người đập loạn xạ.

Trên kim quang, Hắc Hoàng và Long Mã bám sát sau lưng Sở Hoang, mắt lấp lánh vẻ hưng phấn và chiến ý.

“Chủ nhân, lần này nhất định phải khiến mạch Bá Huyết nếm mùi máu!” Hắc Hoàng cười nanh ác.

“Hừ, tộc địa Bá Huyết thì đã sao?

Có chủ nhân ở đây, san bằng là được!” Long Mã bất tiết nói.

Sở Hoang không quay đầu lại, nhưng ý chí của tôi, giữa các quy luật đại đạo, đã được các tồn tại trên cấp Thánh nhân cảm tri.

Lần này, tôi muốn mạch Bá Huyết triệt để diệt vong!

Nhanh chóng, kim quang đại đạo đã đến tộc địa Bá Huyết.

Nơi đó tràn đầy sinh cơ, sông núi hùng vĩ.

Một nhóm tu sĩ kinh hãi nhìn kim quang đại đạo trên trời, cảm nhận luồng khí tức bàng bạc của Sở Hoang như một ngọn núi cao không thể vượt qua.

“Sở Đế, thực sự đến rồi!” “Phải làm sao đây?

Chúng ta căn bản không phải đối thủ!” Trong lúc mọi người đang hoảng hốt, Sở Hoang bước ra một bước, giáng lâm xuống tộc địa Bá Huyết.

Ánh mắt tôi như đuốc, quét qua mọi thứ xung quanh.

“Mạch Bá Huyết, ở đâu?” Giọng nói của Sở Hoang như sấm sét vang vọng trời đất.

Đúng lúc này, một luồng tử khí từ xa xông lên trời, kèm theo một tiếng gầm phẫn nộ: “Sở Hoang, ngươi dám tới đây làm càn!” Sở Hoang ngẩng đầu nhìn lên, thấy một vị Bá Huyết Chí Tôn đạp lên tử khí.

Hắn thân hình vạm vỡ, mặt mũi hung tợn, toàn thân tỏa ra khí tức cường đại.

Mạch Bá Huyết tồn tại lâu đời, Chí Tôn không chỉ có một vị.

“Hừ, có kẻ nào nữa, cùng lên hết đi.” Sở Hoang cười lạnh một

tiếng, thân hình chuyển động đón đánh.

Hai bên lập tức kích chiến, những đợt sóng năng lượng bàng bạc quét sạch cả tinh không.

Hắc Hoàng và Long Mã cũng không hề kém cạnh gia nhập chiến đấu, chém giết kịch liệt với các tu sĩ mạch Bá Huyết.

Mỗi đòn tấn công của Sở Hoang dường như đều có thể làm lung lay các vì sao, khiến tu sĩ Bá Huyết cảm thấy sợ hãi sâu sắc.

"Sức mạnh của Đại Đế Sở tộc sao?

Quá đáng sợ!" có người kinh thán.

"Xong rồi, căn bản không đỡ nổi!" có người tuyệt vọng hét lên.

Tuy nhiên, Sở Hoang không hề có chút lòng thương hại nào.

Vị Đại Thành Bá Huyết kia tuy thực lực cường đại, nhưng trước mặt Sở Hoang cũng lộ vẻ bất lực.

Cuối cùng, trong một tiếng nổ chấn thiên động địa, Đại Thành Bá Huyết bị Sở Hoang một quyền đánh cho tan xác.

Thân thể hắn nổ tung giữa tinh không, hóa thành một đám sương máu.

Cảnh tượng này làm chấn động tất cả mọi người, tộc địa Bá Huyết chìm vào tĩnh lặng như chết.

Tắm mình trong máu của Thương Thiên Bá Huyết, Sở Hoang như hóa thân thành Ma Thần, nhìn xuống tinh không, thể hiện hùng tư thiên hạ vô địch.

Tuy nhiên, máu tươi bắn tung tóe, tử khí bốc lên, Bá Huyết bị xé xác trong nháy mắt nổ vụn nhưng lại dưới tác dụng của sức mạnh thần bí mà tái tụ lại.

Sinh mệnh của Chí Tôn ngoan cường đến mức nào, đặc biệt là tồn tại như Bá Huyết Chí Tôn, tuyệt đối không phải một đòn là có thể kết liễu.

Nguyên thần của hắn trong khoảnh khắc nhục thân bị xé nát đã kịp trốn thoát, né được một kích chí mạng.

Trận kích chiến tiếp diễn, thời gian dường như bị kéo dài.

Sở Hoang và Bá Huyết Chí Tôn đánh đến trời hôn địa ám, đánh từ tinh vực này sang tinh vực khác, nhật nguyệt vì chiến đấu mà mất sắc, tinh hà vì đó mà ảm đạm.

Sau trận huyết chiến, Bá Huyết Chí Tôn đã đầy rẫy vết thương, tiên huyết nhuộm đỏ tinh không.

Sở Hoang chiến ý cuồng nhiệt, truy đuổi không buông, thề phải nhổ cỏ tận gốc.

Mắt tôi rực sáng kim quang, dường như có thể xuyên thấu vũ trụ, nhìn chằm chằm Chí Tôn không rời.

Công thế như triều dâng, một mực tiến mạnh, thể hiện ưu thế tuyệt đối.

Bá Huyết Chí Tôn dưới sự tấn công mãnh liệt của Sở Hoang liên tục bại lui, không ngừng chạy trốn.

Cảnh tượng chấn động đó khiến những kẻ quan chiến đều không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

Đó là vị bá chủ vô địch từng uy áp vũ trụ, giờ đây lại rơi vào kết cục thảm hại như vậy.

Chương 348

Trong tiếng nổ vang, mọi người chứng kiến nỗ lực cuối cùng của Bá Huyết Chí Tôn.

Một bàn tay lớn che trời che đất bao phủ cả tinh vực phía dưới.

Nhưng một kích của Sở Hoang lại như sóng dữ cuồn cuộn, đánh tan nát mọi vì tinh tú.

Nguyên thần của Bá Huyết Chí Tôn hoàn toàn tan biến, huyết nhục hóa thành tro bụi, không còn khả năng phục sinh.

Sở Hoang lơ lửng giữa không trung, toàn thân tắm trong hào quang kim sắc, tựa như một vị Chiến Thần giáng trần.

"Từ nay về sau, thế gian không còn mạch Bá Huyết nữa!" Tôi đứng trên không, đã hoàn toàn xóa bỏ mọi dấu vết của Bá Huyết Chí Tôn khỏi đạo pháp!

"Đây là nhịp điệu nghịch thiên sao?

Một Đại Thành Thánh Thể trẻ tuổi như vậy, tương lai định sẵn sẽ thống trị vũ trụ trong năm tháng dài đằng đẵng." "Tuổi tác bấy nhiêu đã có thể truy sát cổ đại Chí Tôn, sau này còn đạt tới trình độ nào nữa?" Mọi người thấy vậy đều tâm kinh đảm chiến, những kẻ quan chiến qua pháp trận, thiên nhãn đều cảm thấy lạnh toát cả người, không dám tưởng tượng cuộc chiến ở cấp độ này.

"Sức mạnh của hắn vượt xa trí tưởng tượng, gần như không ai địch nổi, chỉ có dốc toàn lực mới mong kháng cự được." "Thật sơ suất, không ai ngờ tới một con kiến hôi vốn dĩ không đáng kể lại có thể liên tục vượt qua hai lần kiếp nạn lớn, hóa thân thành rồng con tung cánh." Trong sâu thẳm các sinh mệnh cấm khu của Bắc Đẩu tinh

vực, một vài tồn tại phát ra tiếng cảm khái nặng nề.

Tuy nhiên, Sở Hoang lập tức đuổi tới!

Tôi như một cơn cuồng phong, quét sạch cả cấm khu.

Mục tiêu của tôi rõ ràng, ép buộc những Chí Tôn cao cao tại thượng kia phải cúi đầu.

Nếu không nguyện khuất phục, vậy thì chỉ có một chiến, cho đến khi một bên ngã xuống.

Tôi không trực tiếp ra tay, chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua từng cấm khu, như đang đánh giá thực lực của mỗi đối thủ.

"Làm rùa rụt cổ bấy lâu nay, đã đến lúc ra ngoài rồi." Sở Hoang lạnh lùng nói, "Thần phục, hoặc là chết!" Trước sự khiêu khích của Sở Hoang, các cấm khu có phản ứng khác nhau.

Có kẻ chọn im lặng, có kẻ đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng tất cả đều biết, Sở Hoang không phải nói suông, tôi thực sự có thực lực ép họ xuất thế.

Tuy nhiên, không ai muốn xuất thế vào lúc này!

Đã thất bại vài lần, bỏ lỡ cơ hội tốt nhất.

Lúc này mà ra tay chỉ có thiệt thòi!

Nhưng Sở Hoang cũng không vội ra tay.

Tôi rảo bước giữa các cấm khu, như đang đi dạo trong vườn hoa nhà mình.

Thực sự ép mấy lão già này quá mức cũng không có lợi gì, tôi muốn đoạt lấy lợi ích lớn nhất, cuối cùng mới hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, tiêu diệt các sinh mệnh cấm khu này.

Tôi vừa mới bước vào cảnh giới Đại Đế, cần một chút thời gian

để củng cố.

“Nghe danh trong các sinh mệnh cấm khu có không ít trân bảo, bản tọa có hứng thú.” Khóe miệng Sở Hoang nở một nụ cười nhàn nhạt.

Tôi đi xuyên qua đó như vào chỗ không người, đối với những cây bất tử thần dược kia thì tùy ý hái lấy, như thể mọi thứ đều là lẽ đương nhiên.

Mắt Hắc Hoàng lấp lánh ánh sáng rực cháy, bám sát sau lưng Sở Hoang, hưng phấn nhìn từng cử động của chủ nhân.

Long Mã thì có vẻ kích động hơn, lớp vảy trên người tỏa ra ánh sáng u u trong cấm địa ảm đạm, dường như nảy sinh sự cộng hưởng nào đó với sức mạnh thần bí nơi đây.

“Chủ nhân, đây là một nơi tốt đó.” Long Mã lên tiếng.

Hắc Hoàng đột nhiên hỏi, giọng nói vang vọng trong vùng cấm địa cổ lão thần bí: “Chủ nhân, ngài tùy ý hái lượm như vậy, lẽ nào không sợ những Chí Tôn trong cấm địa phát điên sao?” Sở Hoang thản nhiên cười: “Phát điên?

Tôi đang đợi xem họ phát điên đây.” Tôi dừng động tác tay, quay lại nhìn Hắc Hoàng và Long Mã, ánh mắt dũng động: “Những Chí Tôn kia tuy phẫn nộ, nhưng họ biết rõ, hiện tại đối đầu với tôi là tự tìm đường chết.” Hắc Hoàng và Long Mã nghe vậy đều im lặng.

Họ có thể cảm nhận được luồng khí tức cường đại trên người Sở Hoang, một loại sức mạnh đứng trên vạn vật, tựa như chúa tể của vùng cấm địa này.

Trong các đại sinh mệnh cấm khu, những Chí Tôn thường ngày cao cao tại thượng, giờ đây đều phẫn nộ không thôi, sắc mặt âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

Không khí tràn ngập sự phẫn nộ và nôn nóng không thể kìm nén,

nhưng nhiều hơn cả là một sự bất lực và uất ức.

“Sở Hoang!

Cái thứ khốn khiếp!” Một vị Chí Tôn ở Bất Tử Sơn mắt đỏ rực nổ hỏa, giọng run rẩy vì tức giận: “Cánh dám ở trên địa bàn của ta phóng túng như thế, thật quá khinh người!” Trước mắt họ, Sở Hoang đang tùy ý quét sạch mọi thứ ở Bất Tử Sơn.

Một vị Chí Tôn khác nghiến răng nghiến lợi nói tiếp: “Tên nhãi này không trừ, chắc chắn sẽ thành họa lớn.

Tiếc thay, tình hình hiện tại, chúng ta thúc thủ vô sách.” “Hừ, Sở Hoang tên đó cậy chúng ta không thể xuất thế mới dám kiêu ngạo như vậy.” Một vị Chí Tôn khác lạnh lùng hừ một tiếng, đôi mắt lão lóe lên tia sáng âm lãnh, dường như đang toan tính điều gì.

Các Chí Tôn nghe vậy, lần lượt im lặng.

Họ biết, lúc này bất kỳ hành động xung động nào cũng có thể khiến bản thân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Chuyện này cần tính kế lâu dài.” Cuối cùng, họ chỉ có thể nói: “Sở Hoang tuy kiêu ngạo, nhưng luôn có lúc lộ ra sơ hở.

Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, tổng có một ngày, hắn sẽ phải trả giá cho những gì mình đã làm.” Rời khỏi Bất Tử Sơn, Sở Hoang lại một lần nữa xé rách hư không, mở ra một đường thông đạo.

Luân Hồi Hải hiện ra phía trước, sóng vỗ hung hãn, dường như ẩn giấu vô tận huyền bí và nguy hiểm.

Sở Hoang đứng trên bờ biển, ánh mắt như đuốc, quét qua vùng sinh mệnh cấm khu thần bí này.

Các Chí Tôn ở Luân Hồi Hải cảm nhận được sự hiện diện của tôi, chỉ có thể lặng lẽ quan sát, chờ đợi vị khách không mời mà đến này

rời đi.

Nhưng Sở Hoang không làm theo ý họ.

Sau khi thu quét hết thần dược bên trong, tôi đột ngột dừng bước, ánh mắt tập trung vào sâu trong Luân Hồi Hải.

Hắc Hoàng tò mò tiến lên hỏi: “Chủ nhân, sao vậy?

Sao lại dừng ở đây?” “Sâu trong Luân Hồi Hải,” Sở Hoang thản nhiên cười, chậm rãi nói, “ẩn giấu một ngọn thần tuyền, có lợi ích cực lớn cho Sở tộc của tôi.

Đã đến đây rồi, không thể đi tay không về.” Nói xong, tôi bước tới trước một bước, khí tức toàn thân đột ngột thay đổi.

Một luồng sức mạnh khủng bố từ trong cơ thể tuôn trào ra, tựa như cự long xuất hải, khuấy động khiến cả Luân Hồi Hải đều sôi sục.

Nước biển cuồn cuộn, sóng cao ngút trời, như đang run rẩy trước hành động của tôi.

Trong lúc Sở Hoang lật tay, tầng mây trên trời cũng vì thế mà chấn động, tụ tập thành một luồng sức mạnh bàng bạc.

Tôi muốn luyện hóa thần tuyền, hoàn toàn dung nhập nó vào cơ thể, mang lại phúc trạch vô tận cho Sở tộc.

Dưới đáy biển sâu, các Chí Tôn Luân Hồi Hải cảm nhận được luồng khí tức khủng bố kia.

Trong lòng cực kỳ tức giận, nhưng lại không có cách nào.

Theo thời gian trôi qua, hào quang quanh thân Sở Hoang càng rực rỡ.

Hình bóng của tôi thấp thoáng trong ánh sáng, tựa như một vị thần linh nắm giữ vĩ lực của trời đất.

Tinh không vì đó mà chấn chiến, chư thiên vạn giới chìm vào một mảnh tĩnh lặng.

Hành động lần này của Sở Hoang không nghi ngờ gì là đang thách thức quyền uy của các Chí Tôn.

"Sở Hoang, hành động này chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình!" Từ sâu trong Luân Hồi Hải, một giọng nói như sấm rền vang vọng tới, làm rung chuyển cả thương khung: "Ngươi tưởng giết được Bá Huyết Chí Tôn là đủ sức đối kháng với bọn ta sao?

Thật là si tâm vọng tưởng!

Ta nếu dùng toàn lực, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi!" Hiển nhiên lão đã không nhịn được nữa.

Sở Hoang mặt không cảm xúc, đôi mắt tôi dường như có thể xuyên thấu qua tầng tầng hỗn độn, nhìn thẳng vào cảnh tượng sâu trong Luân Hồi Hải.

Nơi đó có một cây cổ thụ nguy nga, tuy đã khô héo nhưng vẫn tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa thần bí.

Trên thân cây cổ thụ, các cung điện khí thế khôi hoành phân bố rải rác, tựa như cảnh trí trong mộng huyễn.

Trên đỉnh núi huyết khí cuộn trào, một bóng đen đứng sững nơi đó, tỏa ra cảm giác áp bách khiến lòng người run sợ.

"Sốt ruột rồi sao?" Sở Hoang khẽ cười.

Ngay sau đó, giơ tay phân tách Luân Hồi Hải, dẫn theo Hắc Hoàng và Long Mã bước vào.

"Chủ nhân, đó là Chí Tôn Luân Hồi Hải sao?" Hắc Hoàng trầm giọng hỏi.

"Thì đã sao?" Sở Hoang thản nhiên cười.

Đúng lúc này, bóng đen chuyển động.

Hắn chậm rãi quay người, lộ ra một khuôn mặt lãnh tuấn uy nghiêm.

Chương 349

Đôi mắt hắn như những ngôi sao rực rỡ, lấp lánh ánh nhìn sắc sảo.

Trong tay hắn nâng một chiếc bảo bình, thân bình lưu chuyển hào quang như tiên lệ lục kim.

"Sở Hoang, có nhận ra vật này không?" Hắn lạnh lùng hỏi.

Sở Hoang hơi nhíu mày, cảm nhận luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ chiếc bảo bình.

Trong lòng khẽ động, thốt ra: "Lẽ nào là...

Bất Tử Tiên Thụ?" "Ha ha ha!" Bóng đen ngửa mặt cười lớn: "Không sai, chính là Bất Tử Tiên Thụ do đích thân Đế Tôn năm xưa trồng.

Tiếc rằng nó đã mất đi tinh hoa sự sống, bị ta luyện chế thành một món tôn binh." Nói xong, hắn nhẹ nhàng vẫy chiếc bảo bình trong tay.

Tức thì, nước biển màu bạc cuộn trào mãnh liệt, cuốn ngược lên thương khung, nhanh chóng bị bảo bình thôn phệ.

Cây cổ thụ nguy nga kia cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một cành cây rơi vào trong bảo bình.

Ánh mắt Sở Hoang hiện lên một tia kinh ngạc.

Không ngờ Bất Tử Tiên Thụ lại có biến hóa như vậy.

Nhưng thì đã sao?

"Chiến đi, không cần nói nhiều!" Tôi thản nhiên nói, dường như chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu!

Bóng đen lạnh hừ một tiếng, thân hình đột ngột biến mất.

Khảnh khắc tiếp theo, hắn đã xuất hiện trước mặt Sở Hoang, chiếc bảo bình trong tay tỏa sáng rực rỡ.

Đồng thời, Sở Hoang cũng hành động.

Thân hình như điện, một quyền đấm thẳng vào ngực bóng đen.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Hai luồng sức mạnh cường đại va chạm kịch liệt trên không trung, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chỉ thấy bóng đen bị chấn lùi mấy bước, còn Sở Hoang thì đứng vững tại chỗ.

"Cũng có chút bản lĩnh." Bóng đen cười lạnh: "Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu thôi!" Lời vừa dứt, thân hình hắn lóe lên, một lần nữa biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, một vầng trăng sáng trong trẻo từ trên trời rơi xuống, nện mạnh về phía Sở Hoang!

Tuy nhiên, Sở Hoang lại như đã dự liệu trước, quay người đấm một quyền vào vầng trăng kia.

"Oành!" Vầng trăng lập tức nổ tung, hóa thành vô số mảnh vụn rơi vãi.

Bóng đen một lần nữa bị chấn lùi, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi: "Cánh có thể nhìn thấu thân pháp của ta?" "Tốc độ của ngươi tuy nhanh, nhưng chưa đủ để thoát khỏi đôi mắt của ta." Sở Hoang thản nhiên nói: "Có thủ đoạn gì, cứ việc thi triển ra đi!" Bóng đen im lặng giây lát, đột ngột bật cười điên cuồng: "Ha ha ha!

Sở Hoang, quả nhiên không làm ta thất vọng!

Vậy thì, tiếp theo hãy để ngươi thấy thực lực thực sự của ta!" Nói đoạn, thân hình hắn lóe lên, một lần nữa độn vào trong hư không.

Lần này, dường như hắn biến mất hoàn toàn, không còn chút khí

tức nào tiết lộ ra ngoài.

Sở Hoang lại thừa hiểu, bóng đen chưa rời đi, hắn đang âm thầm tích tụ sức mạnh, chuẩn bị tung ra một đòn chí mạng!

Hắc Hoàng và Long Mã căng thẳng bảo vệ bên cạnh Sở Hoang, họ có thể cảm nhận được áp lực chưa từng có kia.

Tuy nhiên, Sở Hoang vẫn giữ được sự bình tĩnh và trấn định: "Không cần lo lắng, hắn không trốn được lâu đâu." Lời vừa dứt, một đạo kiếm quang màu bạc rực rỡ đột ngột trảm ra từ hư không, nhắm thẳng đầu Sở Hoang!

Luồng kiếm khí sắc bén vô song đó dường như có thể xé nát mọi trở ngại!

Tuy nhiên, đối mặt với đòn tấn công chí mạng này, Sở Hoang lại không hề cử động.

Tôi đưa hai ngón tay ra, khẽ kẹp một cái, liền kẹp chặt đạo kiếm khí kia giữa các ngón tay.

"Đây là đòn tấn công toàn lực của ngươi sao?

Thật quá thất vọng." Nói xong, ngón tay tôi khẽ dùng lực, "Rắc!" một tiếng giòn giã, đạo kiếm khí kia đã bị bẻ gãy dễ dàng!

Hắc Hoàng thấy cảnh đó, không nhịn được hú lên một tiếng hưng phấn.

Đồng thời, thân hình bóng đen hiện ra giữa tinh không.

Vẻ kinh ngạc hiện rõ trên mặt hắn, lão không dám tin: "Làm sao có thể?!

Kiếm khí của ta lại bị tiếp được dễ dàng như vậy!" Sở Hoang chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái, khóe miệng nhếch lên một đường cong khinh miệt, lạnh giọng hỏi: "Thủ đoạn của ngươi chỉ có vậy thôi

sao?" Bóng đen nghe vậy, thần sắc tức khắc trở nên âm trầm vô cùng.

Lão hít sâu một hơi, cưỡng ép đè nén sự kinh ngạc và tức giận trong lòng.

Hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng niệm chú ngữ cổ xưa.

Theo tiếng chú ngữ vang lên, tinh không đột ngột chấn động dữ dội.

Vô số bia đá khổng lồ từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, bao vây chặt chẽ lấy Sở Hoang.

Trên mỗi tấm bia đá đều khắc đầy những phù văn huyền ảo, tỏa ra khí tức cổ xưa thần bí.

"Luân Hồi Bi Lâm?

Đây là chỗ dựa của ngươi sao?" Mắt Sở Hoang lóe lên một tia thú vị.

Tôi nhìn quanh một lượt các bia đá xung quanh, trên mặt lộ ra nụ cười khinh bỉ: "Ngươi nghĩ dựa vào những bia đá này mà có thể nhốt được Sở Hoang ta sao?" Bóng đen cười lạnh, ánh mắt lộ ra vẻ xảo quyệt: "Cứ thử đi thì biết." Dứt lời, những bia đá kia như được một luồng sức mạnh nào đó kích phát, đồng loạt tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Một luồng lực hút mạnh mẽ từ trong bia đá tuôn ra, dường như muốn cưỡng ép thôn phệ linh hồn của Sở Hoang.

Tuy nhiên, đối diện với đòn tấn công bất ngờ, Sở Hoang chỉ khinh miệt mỉm cười.

Thân hình không động, nhưng quanh thân đột ngột bùng nổ một luồng khí thế bàng bạc.

Luồng khí thế đó như cuồng phong bão táp cuồn cuộn mãnh liệt, trong nháy mắt đã chấn cho những bia đá xung quanh run rẩy bần bật.

“Phá!” Sở Hoang khẽ thốt ra một chữ, sau đó đấm ra một quyền.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!” Kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, tấm bia đá gần nhất dưới quyền uy của Sở Hoang lập tức vỡ tan thành vô số mảnh vụn.

Những bia đá khác cũng dưới sức công phá mạnh mẽ đó lần lượt sụp đổ tan tành, hóa thành một đống phế tích.

Bóng đen lặng lẽ nhìn bí thuật tối thượng của mình bị Sở Hoang phá giải dễ dàng như thế, kinh ngạc đến mức không gì bằng: “Rốt cuộc ngươi đã làm như thế nào?!” Sở Hoang không hề để tâm đến câu hỏi đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắn: “Thủ đoạn của ngươi dùng hết chưa?

Vậy thì tiếp theo đến lượt tôi ra tay.” “Thật là ăn nói ngông cuồng!” Lúc này, từ sâu trong Luân Hồi Hải, một giọng nói lạnh lùng khác vang vọng khắp hoàn vũ: “Sức một người mà đòi làm lung lay Luân Hồi Hải?

Đúng là dị tưởng thiên khai!” Hiển nhiên, một kẻ khác cũng đã ra tay.

“Hừ, không thử thì sao biết được kết quả?” Khóe miệng Sở Hoang nhếch lên một nụ cười lạnh, ánh mắt như đuốc: “Đã ra tay rồi thì cùng lên hết đi...

Nếu không dùng hết toàn lực, hai người các ngươi hôm nay định sẵn phải chết tại đây.” Ánh mắt Sở Hoang như dao, chỉ thẳng vào nơi sâu thẳm tâm linh của đối phương.

Nghe vậy, đôi mắt bóng đen nheo lại, lóe lên tia kiêng dè.

Nhưng lão vẫn cố trấn tĩnh, lạnh lùng hừ giọng: “Hừ, bản tôn nếu thăng hoa toàn lực, tái hiện vinh quang năm xưa, e rằng sẽ khiến ngươi phải run rẩy phát khiếp.” “Bớt nói nhảm đi, dùng thực lực mà

nói chuyện!" Sở Hoang quát lớn một tiếng, chiến ý toàn thân như thủy triều cuồn cuộn mãnh liệt.

Đồng thời, bóng đen cũng bắt đầu thăng hoa.

Giữa mày hắn tỏa sáng lấp lánh, quanh thân bao phủ bởi một tầng hào quang thần bí, khí thế tăng vọt.

Sở Hoang thấy vậy, thần sắc ngưng trọng nhưng không hề sợ hãi.

Dưới sự gia trì của Vĩnh Hằng Bất Hủ Lĩnh Vực, Sở Hoang tựa như một vị Chiến Thần vô địch.

Cuối cùng, khi dao động truyền ra trong Luân Hồi Hải, Sở Hoang đã hành động!

Sức mạnh pháp tắc như mãnh thú tràn ra, nhắm thẳng tính mạng của tồn tại phía dưới.

"Ngao!" Một tiếng long ngâm chói tai vang lên, một con cự long từ binh khí chuyên thuộc bay vọt ra.

Thân thể nó to lớn vô cùng, lượn lờ trong vũ trụ, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa lao xuống phía dưới.

Đó mới chỉ là khởi đầu cuộc tấn công của Sở Hoang, ngay sau đó, chư thần trong tiên vực cũng lần lượt hiển hóa thế gian.

Hoặc sải cánh bay cao, hoặc như mãnh hổ xuống núi, hoặc như huyền vũ vượt biển...

Sức mạnh chư thần hội tụ lại, tạo thành một dòng chảy phá tan mọi thứ, đâm mạnh xuống phía dưới.

Vị Chí Tôn phía dưới phải chịu đựng áp lực cực lớn, cơ thể đang tan rã dần.

Chương 350

“Ngươi quá già rồi, chết đi là vừa.” Sở Hoang lãnh đạm nói.

Khí tức khủng bố tràn vào mọi ngóc ngách, trực tiếp trấn sát vị Chí Tôn phía dưới kia!

Đồng thời, Sở Hoang tung một quyền về phía bóng đen kia.

“A!” Bóng đen phát ra tiếng thảm thiết, thân thể hắn dưới sự tàn phá của sức mạnh đó lập tức sụp đổ, tiên huyết nhuộm hồng cả tinh không.

Nguyên thần cũng chịu trọng thương, như ngọn nến trước gió lay lắt sắp tắt.

Nhưng Sở Hoang không dừng lại ở đó, thân hình như điện lướt qua tinh không, nhanh chóng áp sát tàn khu của bóng đen.

“Từ hôm nay trở đi, Luân Hồi Hải không cần tồn tại nữa.” Tôi thản nhiên nói.

Thần hồn của bóng đen kia định bỏ chạy nhưng bị Sở Hoang mạnh mẽ bắt trở lại.

Lúc này!

Không khí tràn ngập không khí khẩn trương và tiêu sát, nhưng ánh mắt Sở Hoang vẫn bình thản như nước, dường như đã nắm chắc phần thắng.

Ánh mắt tôi như đuốc, nhìn thẳng vào thần hồn của bóng đen trước mặt, giọng lạnh lùng: “Muốn chết, hay muốn sống?” Bóng đen hiển nhiên không ngờ Sở Hoang lại hỏi như vậy, ngẩn người ra một lúc rồi hỏi lại: “Ý ngươi là gì?

Lẽ nào ngươi có thể thả ta sao?" Một trận chiến sinh tử tuyệt đối thế này, không thể nào kết thúc tùy tiện được.

Khóe miệng Sở Hoang nhếch lên nụ cười lạnh, chậm rãi nói: "Thần phục tôi, làm nô bộc của tôi, tôi có thể giữ cho ông một mạng." Bóng đen nghe xong đại nộ, giọng nói lộ ra vẻ ngạo khí không coi ai ra gì: "Bản tọa là Chí Tôn, cho dù bại dưới tay ngươi, cũng không thể nào làm nô bộc!" Sở Hoang nghe vậy lại cười lớn, tiếng cười tràn đầy tự tin và bá khí: "Làm nô bộc cho tôi, tuyệt đối không khiến ông phải chịu ủy khuất đâu." Dứt lời, Sở Hoang đột nhiên ra tay, trực tiếp thi triển Vĩnh Hằng Bất Diệt Lĩnh Vực.

Trong nháy mắt, không gian xung quanh dường như bị sức mạnh này vặn vẹo, một luồng năng lượng thần bí không thể diễn tả lan tỏa ra.

Tiếp đó, kinh văn Vĩnh Hằng Bất Hủ dưới sự thúc đẩy của đại đạo vang lên, mỗi một âm tiết đều như búa tạ nện vào lòng bóng đen, khiến lão cảm thấy áp lực chưa từng có.

Bóng đen kinh ngạc vô cùng nhìn Sở Hoang, trong mắt đầy vẻ sợ hãi và khó hiểu: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Sở Hoang thản nhiên cười, giọng nói tựa như xuyên qua đường hầm thời không, mang theo một loại sức mạnh cổ xưa thần bí: "Lai lịch của bản tọa, ông hẳn đã có suy đoán rồi." Bóng đen dưới uy áp của Sở Hoang bắt đầu run rẩy, sự kiêu ngạo và tự tôn của lão trong khoảnh khắc này dường như bị đập tan hoàn toàn.

Sau một hồi do dự lâu dài, cuối cùng lão chậm rãi quỳ phục trước mặt Sở Hoang, một sự thần phục bất lực trước kẻ mạnh.

"Tôi nguyện ý thần phục anh." Bóng đen thấp giọng nói, giọng nói lộ ra một loại cảm xúc phức tạp.

Sở Hoang gật đầu, ánh mắt lóe lên tia mãn nguyện.

Tôi biết, bóng đen tuy thần phục nhưng nội tâm vẫn cao ngạo, nhưng thế là đủ rồi.

Tôi cần một trợ thủ đắc lực, chứ không phải một phế vật vô dụng.

"Từ nay về sau, ông là nô bộc của tôi." Sở Hoang thản nhiên nói, "Chỉ cần trung thành tận tâm, tôi tự nhiên sẽ không bạc đãi ông." Bóng đen lặng lẽ cúi đầu, biết rằng không còn đường lùi.

Trong thế giới kẻ mạnh làm vua này, thần phục có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

"Bây giờ, hãy cho tôi biết tên của ông." Sở Hoang thản nhiên hỏi.

Bóng đen thở dài một tiếng, cung kính đáp: "Thuộc hạ, Tiêu Dao!" Sở Hoang trong lòng khẽ động.

Tiêu Dao Thiên Tôn, người có tốc độ đệ nhất, cũng là một vị Chí Tôn cực kỳ khủng bố.

Chỉ tiếc rằng, trước mặt Sở Hoang vẫn chưa đủ trình độ.

"Hiến ra hồn hỏa của ông, bản tọa sẽ giúp ông trọng tu nhục thân." Sở Hoang bình tĩnh nói.

Tiêu Dao Thiên Tôn không còn do dự, hiến ra hồn hỏa của mình.

Một khi đã đưa ra quyết định, có phân vân tiếp cũng không còn ý nghĩa.

Huống hồ, lúc trước từ khí tức của Sở Hoang, lão rõ ràng cảm nhận được Sở Hoang không thuộc về thế giới này!

Một vị khách ngoại vực!

Một thiên tài khủng phố chưa đầy trăm năm đã thành Đế.

Điều đó có nghĩa là Sở Hoang có thể thực sự tìm được cơ hội

thành tiên, đi theo hắn chắc chắn không sai!

"Cái gì?!

Tiêu Dao thần phục Sở Hoang sao?

Không thể nào!" Một vị Chí Tôn có khuôn mặt âm trầm gầm lên, đôi mắt lão gần như phun ra lửa, khí tức quanh thân dao động kịch liệt, cho thấy sự phẫn nộ trong lòng.

"Thật là sỉ nhục đại đại!

Chí Tôn trong cấm khu của chúng ta sao có thể cúi đầu trước một tiểu bối!" Một vị Chí Tôn khác đập mạnh xuống bàn, cả đại điện cũng theo đó mà rung chuyển.

Là Chí Tôn, ai cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình.

"Sở Hoang tiểu nhi, nếu dám bước chân vào Hỏa Vực của ta một bước, ta định sẽ cho hắn biết tay!" Hỏa Vực Chí Tôn, một thân ảnh hùng vĩ toàn thân tắm trong lửa, giọng nói nóng rực và thô bạo như dung nham.

Tiếng gầm giận dữ đó truyền khắp cả tinh vực, khiến vô số người chấn động.

Sở Hoang nghe thấy vậy chỉ khinh miệt cười: "Ồ?

Hỏa Vực Chí Tôn kiêu ngạo như vậy sao?

Đã muốn tôi đến, vậy thì bản tọa đích thân đi gặp một phen, xem thử Hỏa Vực có gì ghê gớm." Nói xong, thân hình Sở Hoang lóe lên, sức mạnh không gian quanh thân tuôn trào, trong nháy mắt đã xé rách hư không, bước vào Hỏa Vực trong truyền thuyết.

Hỏa Vực Chí Tôn cảm nhận được sự dao động không gian, đôi mắt lập tức phun ra ngọn lửa phẫn nộ và chiến ý: "Sở Hoang, ngươi dám thực sự bước vào Hỏa Vực của ta!

Hôm nay chính là lúc ngươi tử trận!" Hình bóng Sở Hoang hiện ra ở trung tâm Hỏa Vực, tôi nhìn quanh, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "Hỏa Vực Chí Tôn, địa bàn của ông cũng chỉ có bấy nhiêu thôi sao." "Tên nhãi cuồng vọng, hôm nay hãy để ngươi thấy sức mạnh thực sự của Hỏa Vực!" Hỏa Vực Chí Tôn gầm lên một tiếng, hai tay chắp lại, nhiệt độ cả vùng Hỏa Vực đột ngột tăng vọt, dung nham và ngọn lửa như có sự sống, cuồn cuộn lao về phía Sở Hoang.

Sở Hoang không hề sợ hãi, thân hình đứng yên, quanh thân lại có một luồng sức mạnh thần bí bao quanh, ngăn cách hoàn toàn dung nham và lửa nóng đang áp sát.

"Chút tài mọn." Tôi khinh miệt nói, sau đó vung tay một cái, luồng sức mạnh kia lập tức phản kích, cuốn ngược lửa và dung nham trở lại.

"Nếu không thăng hoa đến cực điểm, e rằng ông không có tư cách chiến đấu với tôi." Tôi bất tiết nói.

Hỏa Vực Chí Tôn nghiến răng, nhưng cũng hiểu Sở Hoang nói không sai.

"Đã như vậy, bản tọa sẽ chém chết ngươi, đoạt lấy đạo quả của ngươi!" Lão đã đưa ra quyết định.

Chỉ cần giết được Sở Hoang, đoạt đạo quả của hắn, lần này thăng hoa cũng không lỗ!

Hỏa Vực Chí Tôn tỏa sáng rực rỡ, vặn vẹo cả hư không, quanh thân bao quanh bởi một luồng sức mạnh kỳ dị khó tả, khí tức khủng bố lan tỏa, dường như muốn xé nát trời đất.

"Vút!" Một luồng dao động không thể nắm bắt đột ngột ập tới, sức mạnh ngọn lửa dường như muốn thiêu rụi mọi thứ trên đời.

Sở Hoang chỉ kịp phát ra một tiếng hừ nhẹ, liền bị đánh trúng, cả

thân thể trong nháy mắt tan nát, huyết nhục văng tung tóe.

Hỏa Vực Chí Tôn đã thăng hoa đến cực hạn, thực lực đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Sức bùng nổ đã đạt đến cảnh giới cực kỳ khủng bố, dường như phá vỡ mọi lẽ thường của vũ trụ, cử thế vô địch.

Lão khẽ động, ngay cả không gian và thời gian dường như cũng không còn ổn định.

Đòn vừa rồi mạnh đến mức không thể hiểu nổi, khiến các Chí Tôn trong mấy đại cấm khu cũng phải hít sâu một hơi lạnh.

Tồn tại này quả nhiên có vốn liếng để ngạo mạn!

Từ trong cấm khu, những luồng sáng vút thẳng lên trời, có hai người mắt lóe lên vẻ oán độc.

Năm xưa khi họ độ kiếp thành Hoàng, từng bị Hỏa Vực Chí Tôn ngăn cản, kẻ này muốn đoạt lấy đạo quả của họ.

Hỏa Vực Thiên Tôn, một tồn tại cổ xưa, từng tung hoành vô địch vào thời đại thần thoại, không ai ngăn nổi.

Lão tuyên bố muốn đốt cháy vạn cổ vũ trụ, vươn tới sự bất hủ, tìm chứng trường sinh.

Nhưng lão tính tình nóng nảy nên cũng đắc tội không ít người.

Hiện tại, những kẻ có thù oán với lão đều đang lạnh lùng đứng xem, hy vọng Sở Hoang và Hỏa Vực Thiên Tôn lưỡng bại câu thương.

Hỏa Vực Thiên Tôn bùng nổ khủng bố, cử thế vô song, tuyên bố có thể thiêu rụi cả hư không, đốt cháy vũ trụ.

Tuy nhiên, Sở Hoang không vì thế mà lùi bước.

“Cuối cùng đã chứng minh được, đốt cháy hư không cũng không thể phá diệt hư không.” Sở Hoang trọng tổ chân thân, lạnh lùng nói.

Với sự kết hợp của Thần Long Thể, Thánh Thể và nhiều thể chất đặc thù khác, khả năng hồi phục của tôi vô cùng kinh người.

Thêm vào đó việc nắm giữ Cửu Bí, gần như chỉ trong một niệm đã hồi phục như ban đầu.

Hắc Hoàng và Long Mã bám sát Sở Hoang, tuy sợ hãi nhưng cũng không chịu lùi bước.

Chương 351

Tiêu Dao Thiên Tôn vừa mới trọng tổ nhục thân xong, đang chờ đợi mệnh lệnh của Sở Hoang.

"Chủ nhân, hay là..." Lão trầm ngâm định nói.

"Bảo vệ tốt hai đứa nó." Sở Hoang thản nhiên nói, không cho lão ra tay.

"Vô dụng thôi, gặp phải ngọn lửa của ta, tất cả đều sẽ bị thiêu rụi hoàn toàn." Hỏa Vực Chí Tôn ngạo nghễ nói: "Ép ta phải ra tay thì chỉ có một con đường chết." Lão cực độ tự tin vào pháp tắc của mình, sự tự phụ và mạnh mẽ đó chính là sự kiêu ngạo của một vị Chí Tôn.

"Uỳnh!" Hỏa Vực Chí Tôn lại ra tay, một đòn cuồng bạo cực điểm khiến thời không hỗn loạn, căn bản không thể bắt được hình bóng của lão.

Sở Hoang dù đã dốc toàn lực phòng ngự, nhưng vẫn bị đòn tấn công mạnh mẽ đó đánh nát nửa người.

"Mạnh thật!" Sở Hoang cảm thán, đối với thần thông áo nghĩa của đối phương thực sự bội phục không thôi.

Tuy nhiên, tôi không vì thế mà nản lòng.

Toàn thân phát sáng, Cửu Bí vận hành, phản kích ngay trong Vĩnh Hằng Bất Hủ Lĩnh Vực.

Cứ như thế, vũ trụ dường như muốn sụp đổ, vì thực sự có sức mạnh thời không đang cuộn trào mãnh liệt.

"Bành!" Va chạm kịch liệt lại xảy ra, Sở Hoang bị đánh bay đi, trên vai xuất hiện một lỗ hổng máu đáng sợ.

Nhưng tôi không ngã xuống, nhìn chằm chằm Hỏa Vực Chí Tôn, nét mặt lộ vẻ ngưng trọng.

"Trong lĩnh vực của ta mà cũng đòi đấu với ta sao?" Hỏa Vực Chí Tôn cười lạnh nói: "Cho dù có Cửu Bí cũng không được, ngươi phải chết dưới tay ta!" Bởi vì từ xưa đến nay, về khả năng bùng nổ lĩnh vực, không ai có thể vượt qua lão.

Sở Hoang không đáp lại lời mỉa mai của đối phương, lặng lẽ vận hành vài loại bí thuật.

Thương thế trên người nhanh chóng chữa lành, tôi từng bước từng bước tiến về phía trước, chuẩn bị cho cuộc đối đầu cuối cùng.

Trong vài chục lần đối đầu tiếp theo, Sở Hoang tuy liên tục chịu trọng thương, nhưng vẫn sừng sững không ngã.

Trong mắt tôi lóe lên tia sáng bất khuất, dường như dù chịu đòn tấn công thế nào cũng không thể đánh sụp ý chí của tôi.

Đây là trận sinh tử đại chiến đầu tiên sau khi tôi thành đạo!

"An tâm chịu chết đi, trong lĩnh vực này, dù là Đại Đế hay Thiên Tôn trong lịch sử hay hiện tại, đều phải cúi đầu xưng thần với ta." Hỏa Vực Chí Tôn ngạo nhiên nói, giọng đầy tự tin và cuồng ngạo, đôi mắt rực cháy lửa đỏ.

Sở Hoang lặng thinh không nói, chỉ trầm mặc quan sát đối phương.

Vũ khí chuyên thuộc hiện lên trên đầu, rủ xuống từng luồng huyền hoàng mẫu khí.

Xung quanh, vạn linh hiển hiện, dường như cấu tạo nên một hàng rào phòng thủ kiên cố không thể phá vỡ.

"Binh khí này không tệ." Mắt Hỏa Vực Chí Tôn hiện lên vẻ tham

lam: “Nếu có thể dung hợp với ta, chắc chắn sẽ tiến thêm một tầng cao mới.” “Vậy thì xem ông có còn sống mà lấy được hay không.” Sở Hoang thản nhiên đáp lại.

“Được!” Toàn thân Hỏa Vực Chí Tôn bao phủ trong lửa, tựa như một khối liệt diễm hừng hực cháy, mỗi đòn tấn công đều mang uy thế hủy thiên diệt địa.

Quanh thân Sở Hoang, pháp tắc vây quanh, đạo quang cuộn trào.

Tôi bị những sợi xích trật tự ngũ sắc sặc sỡ trói chặt, mỗi sợi xích dường như đúc từ chí lý của trời đất, hào quang tỏa ra bốn phía, soi chiếu chư thiên.

Những sợi xích trật tự này giống như ngọn lửa linh động, bao quanh lấy Sở Hoang như đang tôi luyện bản thân.

Mỗi đòn tấn công bùng nổ của Hỏa Vực Thiên Tôn đều khiến Sở Hoang trào máu khóe miệng, nhưng tôi vẫn sừng sững không ngã.

Ngược lại phía Sở Hoang, mỗi đòn phản kích đều sắc bén vô cùng, thậm chí đánh cho Hỏa Vực Thiên Tôn đầy vết thương, suýt chút nữa là sụp đổ.

“Có thể đánh với ta đến mức này, quả thực không tầm thường.” Hỏa Vực Thiên Tôn lạnh lùng nói, mắt hiện lên tia nhìn kỳ lạ.

Lão tạm dừng tấn công, đứng từ xa nhìn Sở Hoang, hít sâu một hơi, hào quang của vô số tinh hà trong vũ trụ dường như đều bị hút vào trong cơ thể lão, hóa thành ngọn lửa hừng hực cháy.

Các tộc quần thấy vậy đều kinh hãi.

Hỏa Vực Thiên Tôn lại có thể thôn phệ bản nguyên tinh vực để dùng cho bản thân, uy thế này thực sự khiến người ta lạnh gáy.

Hỏa Vực Thiên Tôn hai tay kết ấn, thi triển bí thuật sau khi thăng

hoa.

Một bàn tay tinh khiết như ngọc, mạnh mẽ chấn động, tung ra một đạo liệt diễm pháp ấn, ép thẳng về phía Sở Hoang.

"Vút!" Thần quang lóe lên, một đạo ngọn lửa xé không lao ra, xuyên qua tầng tầng pháp tắc, nhắm thẳng Sở Hoang.

Tinh hoa ngọn lửa đó chạm vào là cháy, uy lực của nó đủ khiến người ta phải khiếp sợ.

Ngay cả những tồn tại trong sinh mệnh cấm khu cũng phải động dung, kinh hô không dứt.

Sở Hoang sắc mặt ngưng trọng, không dám có chút đại ý, thúc động binh khí chuyên thuộc chắn trước thân mình.

"Đang!" Ngọn lửa đánh trúng binh khí chuyên thuộc, phát ra tiếng va chạm như kim loại.

Cả món binh khí đều bị lửa bao phủ, như bị lửa xâm thực.

Mọi người kinh ngạc không thôi, uy lực của Hỏa Vực Thiên Tôn lại khủng bố như vậy!

Bản thân Hỏa Vực Thiên Tôn tuy tiêu hao không ít, nhưng ngọn lửa trong mắt lại càng thêm rực cháy, điên cuồng tấn công như một con sư tử dữ.

Ngọn lửa trút xuống như mưa, mỗi đạo đều ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Sở Hoang ra sức chống đỡ, nhưng vẫn không tránh khỏi bị thương, binh khí chuyên thuộc cũng bị đánh cho đầy vết thương.

"Ha ha ha!

Ta xem ngươi trụ được đến bao giờ!" Hỏa Vực Thiên Tôn cười cuồng loạn.

Nhưng Sở Hoang không hề khuất phục, thúc động các loại thần thông dị tượng, hóa thành nghìn bàn tay cổ xưa tiến hành phản kích cuồng bạo.

Mỗi đòn tấn công đều mang thế lôi đình vạn quân, ép Hỏa Vực Thiên Tôn phải liên tục lùi bước.

Mặc dù Hỏa Vực Thiên Tôn sở hữu sức mạnh tấn công bùng nổ cường đại, nhưng vẫn bị Sở Hoang đánh trúng vài lần, thương thế thảm trọng.

Trận chiến thảm liệt vượt xa trí tưởng tượng, hai bên đều dốc hết toàn lực, không hề lưu tình.

Sở Hoang chiến ý càng cao ngất, trong trận chiến kịch liệt, tôi cảm nhận được giữa nhiều loại thể chất dường như tồn tại một mối liên hệ kỳ diệu nào đó.

Việc tôi luyện bách kinh bắt đầu diễn hóa bí mật hỗn độn trong cơ thể, hấp thụ vạn loại pháp tắc cho riêng mình.

Tiếng nổ vang không dứt bên tai, vũ trụ tinh hà tan thành phế tích trong trận kích chiến của hai bên.

Tay trái Sở Hoang kết ấn, tay phải kết vũ ấn, dẫn dắt sức mạnh của đại vũ trụ dung nhập vào đòn tấn công, khiến mỗi kích đều mang uy lực hủy thiên diệt địa.

“Tiểu bối tìm chết!” Hỏa Vực Thiên Tôn gầm liên tục, cảm nhận được mối đe dọa từ Sở Hoang ngày càng lớn, trong lòng không khỏi trào dâng nỗi sợ hãi về số mệnh.

Nhưng lúc này Sở Hoang thế không thể cản, lò luyện pháp tắc ngoài thân bắt đầu chuyển hóa sang hỗn độn, vạn pháp cuồn cuộn như biển, dường như muốn thôn phệ tất cả.

“Cái gì, sức mạnh hỗn độn?” Từ sinh mệnh cấm khu truyền ra

những giọng nói kinh nghi bất định, các đại Chí Tôn cũng phải động dung.

Sở Hoang trong lòng lại vô cùng sáng tỏ, biết rằng đây chưa phải điểm cuối, nhưng lúc này có thể mượn luồng sức mạnh này để đối kháng với Hỏa Vực Thiên Tôn, tranh thủ một tia sinh cơ.

Tôi quyết tâm muốn nhảy ra khỏi sự ràng buộc của vũ trụ này, truy tìm con đường siêu thoát của riêng mình.

"Hỏa Vực Thiên Tôn, ngày tàn của ông đến rồi!" Sở Hoang quát lớn một tiếng, lò luyện hỗn độn mạnh mẽ chấn động, đâm mạnh về phía Hỏa Vực Thiên Tôn.

Trong một tiếng nổ kinh thiên động địa, Hỏa Vực Chí Tôn cuối cùng không trụ vững được nữa, toàn thân rạn nứt, hộc máu văng ra ngoài.

Bại cục đã định, không còn khả năng lật ngược tình thế.

"Hỏa Diễm Thần Vực... tan vỡ!" Hỏa Vực Chí Tôn phát ra tiếng gầm cuối cùng, cố gắng vớt vát chút thể diện.

Nhưng khi hào quang tan biến, chỉ còn lại hình bóng đổ gục không còn sức lực, hiện lên vẻ thê lương hoang vu.

Trận quyết đấu đỉnh cao trong vũ trụ cuối cùng đã hạ màn.

Vạn ngàn ngọn lửa gần như bị Sở Hoang dùng một ý niệm chém diệt, khiến nơi này trở thành một vùng đất cháy sém, muôn vàn vì sao đều hóa thành tro bụi trong sức nóng, ngoài Sở Hoang và binh khí trong tay, không còn vật gì tồn tại.

Trận đại chiến kinh thiên này cuối cùng đã kết thúc bằng một cách thức chấn động lòng người nhưng cũng khiến người ta phải im lặng.

Một vị Chí Tôn lừng lẫy, chủ nhân Hỏa Vực, nay đã vẫn lạc, hóa

thành từng làn khói xanh, một lần nữa minh chứng cho sự tàn khốc vô tình của thời gian.

Dù cho tồn tại vĩ đại đến đâu cũng có lúc phải đi đến hồi kết.

Sở Hoang đứng cô độc giữa vũ trụ, hấp thụ bão tố thần lực cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng để tu phục thương thế của bản thân.

Tuy chịu trọng thương nhưng bản nguyên không tổn hại, vẫn có thể hồi phục như ban đầu.

Chương 352

Hắc Hoàng và Long Mã theo sát phía sau, chứng kiến tất cả, trong mắt lấp lánh sự kính sợ và sùng bái.

Sở Hoang mạnh mẽ hơn cả trí tưởng tượng của họ.

Tin tử trận của Hỏa Vực Chí Tôn nhanh chóng truyền khắp tinh vực, gây ra một cơn chấn động lớn chưa từng có.

Sở Hoang phạt Chí Tôn, diệt sinh mệnh cấm khu!

Chắc chắn đây là một truyền kỳ sẽ được ghi vào sử sách vĩnh viễn.

Cả tinh vực đều không còn bình tĩnh, cái tên Sở Hoang như một ngôi sao rực rỡ soi sáng cổ kim.

Hỏa Vực bị tiêu diệt khiến các tồn tại trong cấm khu cảm thấy một mối nguy hiểm chưa từng có.

Sở Hoang trỗi dậy quá nhanh, quá mạnh mẽ, khiến họ buộc phải nhìn nhận lại thời đại này cũng như hoàn cảnh của chính mình.

Giữa hư không, Sở Hoang ngồi xếp bằng vài ngày cuối cùng đã mở mắt ra, trong mắt dường như có sấm chớp lóe lên, cả vũ trụ đều vì sự thức tỉnh này mà rung chuyển.

Trận chiến lần này khiến tôi cảm ngộ sâu sắc, thấu hiểu được thực lực khủng bố của một vị Đại Đế hoàn hảo.

Tôi biết con đường phía trước còn dài, nhưng nếu có thể luyện các pháp môn đến cực hạn thì lo gì không thể thiên hạ vô địch?

Vài ngày sau, tôi hoàn toàn hồi phục, tạo ra một đợt chấn động mới, mọi người đều suy đoán liệu tôi có tiếp tục khiêu chiến sinh

mệnh cấm khu nào nữa không, ai cũng mong chờ bước đi tiếp theo.

Hỏa Vực không còn tồn tại, bị Sở Hoang san phẳng hoàn toàn, trở thành một đoạn ký ức trong lịch sử.

"Thế gian này, không còn Hỏa Vực nữa!" Giọng nói của Sở Hoang vang vọng trên vùng đất mênh mông, như đang tuyên cáo kết thúc của một thời đại và bắt đầu của một thời đại khác.

Các Chí Tôn trong cấm khu bàn tán xôn xao, địa vị cao cao tại thượng vốn có nay bị lung lay bởi sự trỗi dậy của Sở Hoang.

Đầu tiên trảm Bá Huyết Chí Tôn, sau đó thu phục Tiêu Dao Chí Tôn, cuối cùng giết chết Hỏa Vực Chí Tôn, những chiến tích như vậy trong tay Sở Hoang dường như quá dễ dàng, làm sao không khiến người ta kiêng dè?

"Tốc độ trưởng thành của người này quá kinh người, cứ đà này e rằng các cấm khu của chúng ta đều sẽ không được yên ổn." Một vị Chí Tôn trầm giọng nói, ngữ khí lộ ra một sự lo âu hiếm thấy.

Một vị Chí Tôn khác lạnh lùng hừ giọng: "Ngay cả Hỏa Vực Chí Tôn cũng bại dưới tay hắn, nếu chúng ta không cẩn thận ứng phó, e rằng cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ." Những Chí Tôn cấm khu vốn ngạo thị quần hùng, nay lại vì Sở Hoang mà cảm thấy sợ hãi, đây là chuyện gần như chưa từng có trong đời sống dài đằng đẵng của họ.

Họ bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của bản thân, thậm chí hoài nghi liệu trong thời đại này họ còn có thể giữ vững địa vị của mình hay không.

Vài ngày sau, hình bóng Sở Hoang hùng vĩ như núi xuất hiện trong tộc địa của Sở tộc.

Tôi trở về như một ngôi sao rực rỡ giáng xuống phàm trần, gây ra một cơn chấn động lớn chưa từng có.

“Đại Đế đã trở về!” Trong Sở tộc, tiếng hoan hô vang dậy khắp nơi, vô số tộc nhân xúc động đến phát khóc.

Bên ngoài Sở tộc, những thực thể đỉnh cấp cũng rục rịch chuyển động.

Thủ lĩnh, lão tổ tông của các thế lực lớn đều mang theo mục đích riêng, muốn đến Sở tộc để thăm dò thực hư.

Trong đại điện Sở tộc, Sở Hoang ngồi cao trên đó, các tộc nhân thành kính quỳ lạy phía dưới.

Họ ngước nhìn Sở Hoang, như thấy được hy vọng và vinh quang trong tương lai của Sở tộc.

“Tộc trưởng, xin ngài hãy giảng kinh truyền đạo cho chúng tôi, chỉ dẫn con đường phía trước cho chúng tôi!” một trưởng lão Sở tộc khẩn cầu.

Sở Hoang khẽ gật đầu.

Tôi chậm rãi mở lời, giọng nói vang dội sâu sắc, dường như có thể xuyên qua rào cản thời không, chạm đến sâu thẳm tâm linh mọi người.

“Đạo pháp tự nhiên, con đường tu hành nằm ở tâm...” Mỗi câu nói của Sở Hoang dường như đều chứa đựng huyền cơ và chân lý vô tận, khiến các tộc nhân say mê, đắm chìm trong đó không thể thoát ra.

Trong lúc Sở Hoang giảng kinh truyền đạo cho tộc nhân, Hắc Hoàng và Long Mã phụ trách tiếp đón những thực thể đỉnh cấp đến bái phỏng Sở tộc.

“Các vị xin dừng bước!” Hắc Hoàng chặn một nhóm khách định đi thẳng vào đại điện Sở tộc: “Đại Đế đang bế quan giảng đạo, không tiện tiếp khách.

Xin các vị để lại thiếp mời, đợi sau khi Đại Đế xuất quan sẽ có sắp xếp sau." Những thực thể đỉnh cấp kia tuy không cam lòng, nhưng cũng biết địa vị và thực lực của Sở Hoang nên không dám lỗ mãng.

Họ lần lượt đưa thiếp mời, thể hiện sự kính trọng và thần phục đối với Sở Hoang.

"Tôi sẽ ở đây đợi Đại Đế triệu kiến." một vị Chí Tôn cấm khu nói, giọng lộ rõ vẻ mong đợi và thấp thỏm.

Tuy nhiên, Hắc Hoàng lại lắc đầu: "Trong thời gian Đại Đế giảng đạo, không tiếp bất kỳ khách ngoại nào.

Các vị xin về cho, nếu có duyên thì tương lai tự khắc sẽ gặp lại." Các thực thể đỉnh cấp bất lực thở dài, chỉ có thể mang theo sự tiếc nuối và kính sợ mà rời đi.

Tại tộc địa Sở tộc, Sở Hoang ngồi trên đỉnh núi đá, đạo vận quanh thân lưu chuyển, tựa như hợp nhất với trời đất.

Tôi mở lời giảng kinh luận pháp, giọng nói thâm trầm du dương, diễn giải vô vàn đạo lý huyền diệu và chân lý của vũ trụ.

Mọi người lắng nghe, chỉ cảm thấy tâm linh sâu thẳm bị chấn động, dường như có cảm giác được khai sáng, vô số đạo lý huyền diệu trong lòng bỗng chốc trở nên thông suốt.

Suốt bảy ngày bảy đêm, Sở Hoang không hề nghỉ ngơi, hình bóng của tôi trên đạo đài tỏa sáng lung linh, vừa trang nghiêm như thần Phật, lại vừa thâm sâu như đại ma.

Tiếng tụng kinh vang vọng giữa trời đất, khiến người ta đắm chìm trong đó, không thể tự dứt ra.

Hắc Hoàng, Long Mã cùng Tiêu Dao Chí Tôn và các cường giả khác cũng đứng một bên tĩnh tâm lắng nghe, trên mặt họ lộ rõ vẻ chấn động và kính ngưỡng sâu sắc.

Theo sự giảng kinh sâu sắc của Sở Hoang, giữa hư không dường như sinh ra những bông sen đạo, những cánh hoa tinh khiết từ trên trời rơi xuống, tỏa hương thơm ngát tận tâm can.

Trên mặt đất, thần tuyền tuôn trào cuồn cuộn, trong Dao Trì ánh sáng lung linh rực rỡ, đạo khí mờ ảo tựa như tiên cảnh.

Tất cả những người nghe kinh ở đây đều có thu hoạch, có người tâm linh thanh tịnh, trực tiếp ngộ đạo, vượt qua khoảng cách giữa các cảnh giới.

Có người lĩnh ngộ được bí thuật, kinh pháp, đặt nền móng vững chắc cho con đường tu hành sau này.

Ánh mắt Hắc Hoàng lấp lánh tinh quang, hiển nhiên có lĩnh ngộ rất sâu về bài giảng của Sở Hoang.

Long Mã thì cúi đầu, dường như đang trầm tư về ý nghĩa sâu xa trong lời nói của tôi.

Tiêu Dao Chí Tôn thì mỉm cười, bày tỏ sự tán thưởng chân thành đối với cảnh giới của Sở Hoang.

Bảy ngày sau, Sở Hoang lập tức bế quan, một lần là năm mươi năm!

Năm mươi năm sau, trời đất bỗng nhiên biến sắc, mây đen giăng kín, điện chớp sấm rền.

Điềm báo Lôi kiếp của Sở tộc hiển hiện, chấn động toàn bộ tinh vực.

Các Chí Tôn trong Cấm khu nhìn chằm chằm thiên tượng kinh người, lòng tràn ngập sự căng thẳng và kinh ngạc khó tả.

Vốn tưởng Sở Hoang cảnh giới đã đạt đỉnh phong, lại không ngờ anh ta có thể lần nữa dẫn động lôi kiếp, rõ ràng tu vi lại có dấu hiệu

tiến bộ.

Chân trời bỗng sáng rực, một đạo quang trụ ẩn chứa Thái Sơ chi lực từ trên trời giáng xuống, xen lẫn thần hà ngũ sắc, ẩn chứa tinh hoa nguyên thủy khi hỗn độn sơ khai, uy lực kinh người.

Sau đó, quang trụ hội tụ lôi điện khắp bốn phương, bao trùm toàn bộ khu vực phía dưới.

Mọi người thấy vậy, kinh khủng vạn phần, rõ ràng là Đại đế thần kiếp, uy lực của nó đủ để trọng thương Cổ Đế.

Trong cảnh tượng thiên băng địa liệt, Sở Hoang vung quyền chấn trời, cứng rắn chống lại thần kiếp vô thượng, cuối cùng đánh tan nó.

May mắn thay, thiên kiếp lần này chỉ là một đòn thử thách, không phải là thần phạt cấp Đại Đế liên tục giáng xuống.

"Sở Hoang, lại có thể tiến thêm một bước nữa sao?!" Một vị Chí Tôn trong Cấm khu kinh thán, giọng nói lộ rõ sự không thể tin được.

"Người này thiên phú dị bẩm, không thể xem thường." Một vị Chí Tôn khác trầm giọng nói, giữa đôi lông mày tràn đầy vẻ nghiêm trọng.

Họ bàn luận xôn xao, mỗi người đều có toan tính riêng.

Sở Hoang càng mạnh mẽ, địa vị của họ càng bị uy hiếp, khiến họ cảm thấy áp lực chưa từng có.

Sau Lôi kiếp, Sở Hoang phá quan xuất, khí thế như hồng.

Anh ta tuyên cáo thiên hạ, mục tiêu tiếp theo chính là bình định Thái Sơ Cổ Khoáng!

Lời này vừa nói ra, toàn bộ thế giới đều kinh hãi.

Vô số người há hốc mồm, biết Thái Sơ Cổ Khoáng đáng sợ đến mức nào, nơi đó ẩn chứa vô vàn nguy cơ, lại có các Chí Tôn cường đại trấn giữ.

“Sở Hoang muốn bình định Thái Sơ Cổ Khoáng?

Chẳng phải quá cuồng vọng rồi sao!” Có người kinh hô.

“Năm đó Hằng Vũ Đại Đế cũng chỉ có thể diệt một vị Chí Tôn rồi đành phải rút lui, Sở Hoang…” Mọi người bàn tán xôn xao, vừa chấn động vừa tràn đầy kỳ vọng vào hành động lớn của Sở Hoang.

Tin tức truyền vào Cấm khu, các Chí Tôn của Thái Sơ Cổ Khoáng nổi giận.

Họ coi Sở Hoang là kẻ khiêu khích, thề sẽ cho anh ta một bài học thảm khốc.

Chương 353

"Sở Hoang, ngươi quá cuồng vọng rồi!" Một vị Chí Tôn Thái Sơ Cổ Khoáng gầm lên, "Ngươi nghĩ mình là ai?

Dám lớn tiếng tuyên bố bình định Thái Sơ Cổ Khoáng của ta?" "Tên này phải chết!" Một vị Chí Tôn khác lạnh lùng nói, "Ta muốn cho hắn biết, Cấm khu không thể bị sỉ nhục!" Phong vân biến sắc!

Sở Hoang đứng trên đỉnh tinh không, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Thái Sơ Cổ Khoáng bí ẩn khôn lường phía trước.

Khu vực khoáng cổ xưa kia ẩn chứa vô vàn bí ẩn và nguy hiểm, khiến vô số tu sĩ trong lòng khát khao.

Tiêu Dao Chí Tôn vội vàng chạy đến, trên mặt mang theo một tia nghiêm trọng: "Chủ nhân, trong Thái Sơ Cổ Khoáng có không ít cường giả Chí Tôn, không dễ đối phó như Hỏa Vực và Luân Hồi Hải.

Nếu đi, e rằng vô cùng hiểm ác!" Sở Hoang nghe vậy, chỉ mỉm cười nhạt: "Sở, ta há lại không biết?

Tuy nhiên, Thái Sơ Cổ Khoáng trong các Sinh Mệnh Cấm Khu, là một trong những nơi yếu nhất.

Chính vì vậy, nó mới thích hợp để ta củng cố Đạo Quả, rèn luyện bản thân." Tiêu Dao Chí Tôn nghe mà lòng kinh hãi, nhưng thấy Sở Hoang thần sắc kiên định, biết không thể thay đổi quyết định của chủ nhân.

Hít một hơi thật sâu, anh ta kiên quyết nói: "Chủ nhân đã quyết tâm, thuộc hạ nhất định sẽ thề sống chết đi theo!

Bất kể phía trước hiểm nguy thế nào, chỉ cần chủ nhân ra lệnh, ta Tiêu Dao tuyệt đối không lùi bước!" Ánh mắt Sở Hoang lóe lên một

tia tán thưởng, cười nói: “Tốt!

Có thuộc hạ trung thành tận tâm như vậy, ta lo gì đại sự không thành?

Hôm nay, ngươi hãy cùng ta xuất chinh Thái Sơ Cổ Khoáng!” Dứt lời, Sở Hoang xoay người bước đi, mỗi bước đều vượt qua vô tận tinh hà.

Tiêu Dao Chí Tôn theo sát phía sau, hai người một trước một sau, khí thế như hồng hướng về Thái Sơ Cổ Khoáng tiến phát.

Trong khu vực khoáng cổ xưa thần bí đó, họ cảm nhận được từng đợt dao động cường đại, dường như có một tồn tại khủng bố đang thức tỉnh.

Sở Hoang mở Nguyên Thiên Tiên Đồng, trước mắt lập tức hiện ra một bức họa chấn động lòng người.

Chỉ thấy trong vực sâu dưới đáy, một con cự xà cuộn mình bàn cứ, lộng lẫy như tinh hà.

Tuy nhiên, thân thể của nó lại bị xích sắt tiên gia xuyên thấu, khóa chặt dưới vực sâu.

Mặc dù vậy, nó vẫn tản mát ra một luồng khí tức hùng vĩ khiến người ta phải kinh sợ.

“Hóa Xà, một trong những thủy tổ Côn Luân di tộc, còn sống!” Tiêu Dao Chí Tôn kinh hô, trên mặt không thể che giấu vẻ chấn kinh.

Anh ta từng nghĩ nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, lại không ngờ hôm nay được tận mắt chứng kiến.

Lúc này, sâu trong Thái Sơ Cổ Khoáng bùng nổ một đạo hà quang rực rỡ.

Một con đại long màu tím bay lên không, tiếng rồng ngâm chấn

động trời đất, bốn phương vũ trụ vì thế mà run rẩy.

Chớp mắt, đại long màu tím hóa thành một nam tử tóc tím, trong đôi tử đồng sâu thẳm bắn ra hai đạo tử điện sắc bén, xé toạc bầu trời vũ trụ.

"Long Hoàng!" Tiêu Dao Chí Tôn nhận ra đối phương.

Thái Sơ Cổ Khoáng, quả nhiên không tầm thường.

Cùng với sự xuất hiện của Long Hoàng, không khí trong Thái Sơ Cổ Khoáng lập tức căng thẳng đến cực điểm.

Tinh hà dường như vì thế mà nứt ra, các cường giả tiềm tàng bên trong Thái Sơ Cổ Khoáng cũng nhao nhao phá không xuất hiện, tranh nhau tiến lên.

Mục đích của họ chỉ có một: liên thủ đánh giết Sở Hoang, đoạt lấy Đạo Quả vô thượng của anh ta!

Chớp mắt, đã hội tụ ba bóng hình cực kỳ khủng bố, ánh mắt họ khóa chặt Sở Hoang, trong mắt tràn đầy sự tham lam và khao khát nồng đậm.

Ánh mắt Long Hoàng lạnh lẽo như băng, nhìn về phía Sở Hoang và Tiêu Dao Chí Tôn, tử điện trong mắt lóe lên, dường như có thể xuyên thủng mọi hư vọng.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là nó không lập tức phát động tấn công, mà quay đầu nhìn về phía vực sâu phong ấn.

Rõ ràng, trong mắt nó, có mục tiêu quan trọng hơn Sở Hoang.

"Hóa Xà… sinh vật cổ xưa còn sống!" Tiêu Dao Chí Tôn không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Dưới lòng đất, thân rắn khổng lồ kia bắt đầu giãy giụa kịch liệt, cố gắng thoát khỏi xiềng xích trói buộc.

Trong miệng nó phát ra tiếng gầm giận dữ chấn động trời đất: "Ta muốn tự do, ta muốn sức mạnh, Đạo Quả của Sở Hoang sẽ là của ta!" Sự điên cuồng và tham lam của nó khiến các Chí Tôn có mặt đều phải động dung.

Đột nhiên, từ sâu trong khu vực phong ấn truyền đến một tiếng nổ lớn chói tai.

Cùng với khối tiên nguyên khổng lồ vỡ nát, một bóng người tóc tai bù xù xông ra.

Trên tứ chi lấp lánh còng sắt lạnh lẽo, khi ngẩng đầu gầm giận dữ, tản ra một luồng sức mạnh khiến người ta phải kinh sợ.

Sức mạnh cổ xưa kia cường đại đến mức, khiến các Chí Tôn có mặt cũng không khỏi cảm thấy chấn động và kiêng dè.

"Tịch Diệt Thiên Tôn!" Long Hoàng từng chữ từng câu niệm ra cái tên này, giọng nói tràn đầy vẻ nghiêm trọng và kiêng dè.

Một trong Cửu Đại Thiên Tôn thời đại Thần Thoại, cũng bị phong ấn trong khu khoáng cổ xưa này, điều này đơn giản là vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người!

Cùng với sự xuất hiện của Tịch Diệt Thiên Tôn, cục diện trong Thái Sơ Cổ Khoáng trở nên phức tạp hơn.

Tuy nhiên, đối với các cường giả có mặt, mục tiêu của họ chưa bao giờ thay đổi: liên thủ đánh giết Sở Hoang, đoạt lấy Đạo Quả của anh ta!

Lúc này!

Tịch Diệt Thiên Tôn hiện thân, khiến không khí trong Thái Sơ Cổ Khoáng lập tức căng thẳng đến cực điểm.

Là một trong Cửu Đại Thiên Tôn thời đại Thần Thoại, thực lực

của ông ta sâu không lường được, ngay cả Long Hoàng và các Chí Tôn khác cũng không dám xem thường.

Ông ta tóc tai bù xù, trên tứ chi còng sắt lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo, mỗi bước đi đều dường như có thể giẫm nát hư không.

"Sở Hoang, ngươi, đã cho ta thấy hy vọng tìm lại tự do." Giọng Tịch Diệt Thiên Tôn trầm thấp khàn khàn, nhưng ẩn chứa uy nghiêm và sức mạnh vô tận.

Sở Hoang thần sắc ngưng trọng, thấu hiểu sự đáng sợ của vị Thiên Tôn này, nhưng dù vậy, anh ta cũng tuyệt đối không lùi bước.

"Tịch Diệt Thiên Tôn, thời đại của ngươi đã qua rồi, hôm nay, bản tọa sẽ cho ngươi thấy, thế nào là vô địch thật sự!" Sở Hoang lạnh lùng nói, khí tức quanh thân cuồn cuộn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Long Hoàng và Hóa Xà Chí Tôn thấy vậy, cũng lần lượt đứng bên cạnh Tịch Diệt Thiên Tôn, ba người tạo thành thế tam giác, bao vây Sở Hoang và Tiêu Dao Chí Tôn.

Dù thế nào đi nữa, mục tiêu đầu tiên của họ là thống nhất.

"Sở Hoang, ngươi quá cuồng vọng rồi!

Hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh của Thái Sơ Cổ Khoáng ta!" Long Hoàng gầm lên một tiếng, thân hình lập tức hóa thành một tia chớp tím, lao thẳng về phía Sở Hoang.

Sở Hoang thân hình lóe lên, dễ dàng né tránh công kích của Long Hoàng, đồng thời giơ tay vung lên, một đạo thần quang chói mắt xé toạc trường không, trực tiếp nhắm vào yếu hại của Long Hoàng.

Long Hoàng thân hình nhanh nhẹn, lộn một vòng trên không liền tránh được thần quang, nhưng không dừng tấn công, lại lần nữa phát động công thế mãnh liệt về phía Sở Hoang.

Cùng lúc đó, Hóa Xà Chí Tôn cũng tham gia chiến đấu, tay cầm một cây chiến phủ khổng lồ, mỗi đòn đánh đều mang theo uy lực khai sơn liệt thạch.

Sở Hoang đối mặt với sự vây công của hai vị Chí Tôn, lại không hề sợ hãi, thân hình như điện, xuyên qua chiến trường tự do, mỗi lần ra tay đều tinh chuẩn trí mạng.

Tiêu Dao Thiên Tôn thì ở một bên phụ trợ Sở Hoang, tốc độ cực nhanh, lúc thì đánh lén, lúc thì cứu viện, khiến hai vị Chí Tôn mệt mỏi ứng phó.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, Tịch Diệt Thiên Tôn đột nhiên ra tay.

Thân hình vừa động, liền lập tức xuất hiện phía sau Sở Hoang, một bàn tay gầy như củi đột nhiên vỗ ra, trong lòng bàn tay ẩn chứa một luồng sức mạnh hủy diệt.

Sở Hoang trong lòng kinh hãi, nhưng phản ứng cực nhanh, vào thời khắc mấu chốt nghiêng người lóe lên, tránh được đòn chí mạng của Tịch Diệt Thiên Tôn.

Nhưng dù vậy, dư ba của luồng lực lượng kia vẫn khiến Sở Hoang cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, rõ ràng thực lực của Tịch Diệt Thiên Tôn vượt xa những người khác.

"Hừ, Sở Hoang, hôm nay ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!" Tịch Diệt Thiên Tôn cười lạnh nói, lại lần nữa phát động công kích về phía Sở Hoang.

Sở Hoang thấu hiểu không thể đối đầu trực diện, chỉ có thể dựa vào tốc độ và sự linh hoạt để chu toàn với Tịch Diệt Thiên Tôn.

Thân hình lóe lên, không ngừng thay đổi vị trí, đồng thời ngưng tụ toàn thân sức mạnh, chuẩn bị giáng cho Tịch Diệt Thiên Tôn một đòn chí mạng.

Tuy nhiên, Tịch Diệt Thiên Tôn dường như đã nhìn thấu ý đồ của Sở Hoang, thân hình như hình với bóng, bất kể Sở Hoang né tránh thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự truy kích.

Đúng lúc đó, Sở Hoang đột nhiên nảy ra một kế.

Anh ta cố ý lộ ra một sơ hở, dụ Tịch Diệt Thiên Tôn mắc câu.

Tịch Diệt Thiên Tôn quả nhiên trúng kế, một chưởng mạnh mẽ vỗ ra, thẳng hướng tâm mạch Sở Hoang.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc bàn tay của ông ta sắp chạm vào Sở Hoang, Sở Hoang lại đột nhiên biến mất tại chỗ, đồng thời một đạo thần quang rực rỡ từ hư không chém ra, lao thẳng về phía Tịch Diệt Thiên Tôn.

Tịch Diệt Thiên Tôn không kịp phòng bị, bị thần quang đánh trúng, cả người bay ngược ra sau, trong miệng máu tươi cuồng phun.

"Tên tiểu tử xảo quyệt!" Tịch Diệt Thiên Tôn gầm lên một tiếng giận dữ, từ dưới đất bò dậy, trong mắt tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng.

Chương 354

Sở Hoang chớp cơ hội ra tay, cùng với Tiêu Dao Thiên Tôn triển khai công thế mãnh liệt đối với Tịch Diệt Thiên Tôn.

Dưới sự liên thủ của hai người, công thế của Tịch Diệt Thiên Tôn dần dần tỏ ra lực bất tòng tâm, khí thế vốn uy áp bốn phương cũng bắt đầu có dao động nhỏ.

Sự phối hợp của Sở Hoang và Tiêu Dao Thiên Tôn ăn ý không kẽ hở, giống như cặp song tử tinh trong chiến trận cổ xưa, một công một thủ, tiến thoái có chừng mực, đẩy Tịch Diệt Thiên Tôn vào tuyệt cảnh.

Sở Hoang thân hình phiêu hốt bất định, như quỷ mị xuyên qua chiến trường, mỗi lần ra tay đều tinh chuẩn đến cực điểm, trực kích yếu hại của Tịch Diệt Thiên Tôn.

Tiêu Dao Thiên Tôn thì lợi dụng ưu thế tốc độ, không ngừng quấy nhiễu tiết tấu của Tịch Diệt Thiên Tôn, khiến ông ta khó phát huy toàn bộ thực lực.

Tịch Diệt Thiên Tôn tuy mạnh, nhưng đối mặt với sự liên thủ của Sở Hoang và Tiêu Dao Thiên Tôn, cũng tỏ ra chật vật.

Ông ta liên tục gầm thét, cố gắng dùng sức mạnh mạnh hơn để phá vỡ sự vây công của hai người, nhưng mỗi lần công kích đều bị Sở Hoang khéo léo hóa giải.

Đúng lúc đó, Sở Hoang đột nhiên dừng lại, dường như toàn bộ vũ trụ đều vì anh ta mà tĩnh lặng.

Hai tay kết ấn, trong miệng thì thầm chú ngữ cổ xưa, lực lượng pháp tắc quanh thân cuồn cuộn, dường như muốn ngưng tụ ra lực

lượng kinh khủng nhất giữa trời đất… "Tịch Diệt, hôm nay chính là tận thế của ngươi!" Sở Hoang khẽ quát một tiếng, quang mang quanh thân đại thịnh, một luồng khí tức hủy diệt lập tức bùng nổ.

Binh khí chuyên dụng trong tay dường như hưởng ứng triệu hoán, trên thân lấp lánh thần quang ngũ sắc, phóng thích ra uy áp khiến người ta phải kinh sợ.

Sở Hoang thân hình lóe lên, như sao băng xé toạc màn đêm, lập tức xuất hiện trước Tịch Diệt Thiên Tôn.

Vũ khí vung lên, một đạo quang mang chói mắt xé toạc hư không, lao thẳng về phía Tịch Diệt Thiên Tôn.

Một đòn này, ẩn chứa toàn bộ sức mạnh và ý chí của Sở Hoang, dường như muốn chia đôi cả vũ trụ.

Tịch Diệt Thiên Tôn thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh khủng.

Ông ta dốc toàn lực vung một chưởng, cố gắng chống lại đạo quang mang chí mạng kia.

Tuy nhiên, trước sức mạnh kinh khủng của Sở Hoang, công kích của ông ta trở nên yếu ớt.

"Rầm!" Một tiếng nổ lớn chói tai truyền đến, chưởng ấn của Tịch Diệt Thiên Tôn bị thần quang dễ dàng xuyên thủng, dư uy không giảm tiếp tục lao về phía trước.

Thân thể Tịch Diệt Thiên Tôn kịch liệt run rẩy dưới sự va đập của luồng sức mạnh cổ xưa kia, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ tan vỡ.

"Không!" Tịch Diệt Thiên Tôn phát ra tiếng gầm tuyệt vọng, nhưng giọng nói nhanh chóng bị thần quang nuốt chửng.

Thần quang vô tình xuyên thủng thân thể ông ta, chém ông ta từ

đầu đến chân thành hai nửa.

Thân thể Tịch Diệt Thiên Tôn chậm rãi đổ xuống, trong mắt tràn đầy không cam lòng và tuyệt vọng.

Vị Thiên Tôn từng uy chấn thiên hạ, cứ thế dưới một đòn của Sở Hoang mà hoàn toàn vẫn lạc.

Sở Hoang thu binh khí chuyên dụng, đứng thẳng người, khí tức quanh thân thu liễm, dường như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Ánh mắt anh ta sâu thẳm bình tĩnh, dường như đã nhìn thấu bí ẩn của sinh tử và luân hồi.

"Kết thúc rồi." Sở Hoang nhàn nhạt nói, giọng nói tuy nhẹ, nhưng dường như ẩn chứa sức mạnh và uy nghiêm vô tận.

Ngay khoảnh khắc Tịch Diệt Thiên Tôn vẫn lạc, tâm thần của Long Hoàng và Hóa Xà Chí Tôn gần như sụp đổ.

Vốn tưởng rằng dựa vào sức mạnh của ba người, đủ sức đối kháng Sở Hoang, nhưng lại không ngờ Tịch Diệt Thiên Tôn lại dễ dàng bị trấn sát như vậy.

Nỗi sợ hãi như băng giá xâm thực nội tâm họ, khiến họ gần như mất đi ý chí chiến đấu.

"Mau chạy!" Long Hoàng phát ra tiếng gầm xé lòng, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng và bất lực.

Chớp mắt, nó hóa thành một tia chớp tím, cố gắng thoát khỏi nơi chết chóc này.

Tuy nhiên, Sở Hoang há lại dễ dàng buông tha?

Thân hình anh ta lóe lên trong hư không, dường như vượt qua giới hạn thời gian và không gian, lập tức xuất hiện phía trước Long Hoàng.

Đôi mắt anh ta như điện, xuyên thấu từng động tác và ý đồ của

Long Hoàng.

"Chạy?

Quá muộn." Giọng Sở Hoang lạnh lùng quyết tuyệt, binh khí chuyên dụng trong tay lại lần nữa tỏa ra quang mang chói lọi, mũi kiếm chỉ thẳng Long Hoàng.

Long Hoàng trong lòng dâng lên một luồng hàn ý chưa từng có, dốc toàn lực vung một trảo, cố gắng chống lại công kích của Sở Hoang.

Tuy nhiên, trước kiếm kỹ tinh chuẩn và cường đại của Sở Hoang, công kích của nó trở nên yếu ớt và vô lực.

"Long ngâm cửu thiên!" Long Hoàng gầm lên một tiếng, toàn thân sức mạnh hội tụ vào một trảo, cố gắng giãy giụa lần cuối.

Tuy nhiên, Sở Hoang chỉ khẽ mỉm cười, binh khí chuyên dụng nhẹ nhàng vung lên, liền dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Long Hoàng.

"Xuy!" Thần quang như điện, lập tức xuyên thủng thân thể Long Hoàng.

Long Hoàng trong mắt lóe lên một tia sáng khó tin, sau đó thân thể chậm rãi đổ xuống, hóa thành một làn khói tím tiêu tán trong hư không.

Hóa Xà Chí Tôn thấy vậy, sợ đến toàn thân run rẩy, gần như muốn quỳ xuống đất.

Nó thấu hiểu tuyệt đối không phải đối thủ của Sở Hoang, lúc này ý niệm duy nhất chính là cầu xin tha thứ.

"Đại nhân tha mạng!

Ta nguyện ý đầu hàng, trở thành nô phó của ngài!" Giọng Chí Tôn mang theo một tia khóc lóc, quỳ gối trong hư không, cầu xin Sở

Hoang.

Sở Hoang ngưng thị vị Chí Tôn này, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp.

Anh ta thấu hiểu, đối với một vị Chí Tôn từng cao cao tại thượng mà nói, trở thành nô phó không nghi ngờ gì là một sự sỉ nhục cực lớn.

Tuy nhiên, trong thế giới cường giả vi tôn này, sinh tồn và tôn nghiêm thường khó có thể vẹn toàn.

"Ngươi thật sự nguyện ý?" Giọng Sở Hoang bình tĩnh sâu thẳm, dường như có thể thấu rõ từng ý niệm trong lòng Chí Tôn.

Chí Tôn liên tục gật đầu, trong mắt tràn đầy sự khẩn thiết và tuyệt vọng: "Ta nguyện ý!

Ta nguyện ý hiến thượng hồn hỏa của ta, trở thành nô phó của ngài!" Sở Hoang khẽ gật đầu, vươn một bàn tay.

Chí Tôn thấy vậy, không chút do dự, cắn rách đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, ngưng tụ thành một đóm hồn hỏa lấp lánh u quang, chậm rãi bay về phía lòng bàn tay Sở Hoang.

Sở Hoang nhẹ nhàng nắm lấy hồn hỏa, một luồng sức mạnh thần bí lập tức dũng mãnh chảy vào cơ thể anh ta, thiết lập liên hệ với linh hồn của Chí Tôn.

Anh ta có thể cảm nhận được sự giãy giụa và không cam lòng trong lòng Chí Tôn, nhưng trước luồng sức mạnh cổ xưa kia, mọi sự phản kháng đều trở nên yếu ớt.

"Từ nay về sau, ngươi chính là nô phó của ta." Giọng Sở Hoang lạnh nhạt uy nghiêm, giơ tay vung lên, một luồng sức mạnh ôn hòa nâng Chí Tôn dậy, "Chỉ cần trung thành tận tâm, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi." Chí Tôn đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia cảm xúc phức tạp.

Anh ta thấu hiểu đã mất đi vinh quang và tự do ngày xưa, nhưng trong thế giới cường giả như rừng này, có thể sống sót là một loại may mắn.

Anh ta lặng lẽ cúi đầu, biểu thị sự thần phục với Sở Hoang.

Tin tức như lửa cháy đồng cỏ nhanh chóng lan rộng, xuyên qua tinh vực, chấn động mỗi ngóc ngách.

Sở Hoang bình định Thái Sơ Cổ Khoáng, hành động lớn này khiến vô số cường giả há hốc mồm, trong lòng tràn đầy kính sợ và kinh hãi.

"Thái Sơ Cổ Khoáng, đó là nơi mà ngay cả Hằng Vũ Đại Đế cũng chỉ có thể bất lực rút lui!

Sở tộc Đại Đế đã làm được?" Một vị Đại Thánh tuổi già run rẩy nói, trong mắt tràn đầy sự không thể tin được.

"A, thực lực của Sở tộc Đại Đế, e rằng đã vượt qua tất cả Đại Đế từ xưa đến nay, trở thành tồn tại vô địch thật sự!" Một vị Đại Thánh khác phụ họa, giọng nói tràn đầy chấn động.

Trong các Sinh Mệnh Cấm Khu lớn, những vị Chí Tôn từng cao cao tại thượng giờ đây cũng đều cảm thấy nguy hiểm, tụ tập lại một chỗ, thì thầm bàn luận về hành động lớn của Sở Hoang, trong lòng tràn đầy bất an và lo lắng.

"Sở Hoang tên tiểu tử này, tốc độ trưởng thành quá kinh người, nếu không kiềm chế, e rằng chẳng bao lâu nữa, toàn bộ vũ trụ sẽ rơi vào trong tay hắn." Một vị Chí Tôn mặt mũi già nua trầm giọng nói, trong ánh mắt lộ rõ sự lo lắng sâu sắc.

"Nhưng chúng ta có thể làm gì?

Ngay cả ba Đại Chí Tôn của Thái Sơ Cổ Khoáng còn không ngăn cản được, chúng ta những người này lại có gì để nắm chắc?" Một vị Chí Tôn khác bất lực lắc đầu, giọng nói tràn đầy chua chát.

“Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết, phải liên hợp lại, cùng nhau đối kháng Sở Hoang!” Một vị Chí Tôn có tính cách cương liệt đột nhiên đập bàn, giận dữ nói.

“Đúng, liên hợp lại, chúng ta chưa chắc không có một trận chiến!” Các Chí Tôn khác nhao nhao phụ họa, trong mắt họ lại lần nữa bùng lên tia hy vọng.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, một vị Chí Tôn vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng: “Chư vị, chúng ta thật sự muốn đối địch với Sở Hoang sao?

Đừng quên, hắn là một Đại Đế, một tồn tại vô địch thật sự.

Đối địch với hắn, khác nào lấy trứng chọi đá.” Câu nói như một gáo nước lạnh tạt vào đầu mọi người, khiến họ lập tức tỉnh táo.

“Vậy chúng ta nên làm gì?” Một vị Chí Tôn lo lắng hỏi.

“Theo ta thấy, chúng ta không bằng chủ động tỏ thiện chí với Sở Hoang, có lẽ có thể giữ được một đường sinh cơ.” Vị Chí Tôn vẫn luôn im lặng chậm rãi nói.

Chương 355

"Tỏ thiện chí?

Chẳng phải điều đó có nghĩa là chúng ta phải từ bỏ tôn nghiêm và vinh quang bao năm sao?" Một vị Chí Tôn bất mãn nói.

"Tôn nghiêm và vinh quang cố nhiên quan trọng, nhưng tính mạng càng quý giá hơn.

Đối địch với Sở Hoang, chúng ta e rằng ngay cả tính mạng cũng không giữ được, nói gì đến tôn nghiêm và vinh quang?" Một vị Chí Tôn khác phản bác.

Trong khoảnh khắc, nhiều Chí Tôn đều im lặng.

Lúc này, sâu nhất trong Thái Sơ Cổ Khoáng, bóng người Sở Hoang giống như một vị đế vương tuần tra lãnh thổ, ánh mắt sắc bén, quét qua khu khoáng cổ xưa kia.

Bên cạnh anh ta, Hóa Xà Chí Tôn cúi thấp đầu, không dám có chút nào lơ là.

Uy áp của Sở Hoang, khiến vị thủy tổ Côn Luân di tộc kia cảm thấy sự kinh hãi và kính sợ chưa từng có.

"Hóa Xà, ngươi có biết trong khoáng có những bảo vật nào chưa được phát hiện không?" Giọng Sở Hoang trầm thấp.

Hóa Xà Chí Tôn vội vàng gật đầu, cẩn thận dẫn đường cho Sở Hoang, xuyên qua các mạch khoáng, tìm kiếm những bảo vật ẩn giấu.

Bất kể là thần dược quý hiếm, hay tiên kim trân quý, đều không thể thoát khỏi ánh mắt của Sở Hoang.

Dưới sự dẫn dắt của anh ta, Sở Hoang đã cướp đoạt được một

lượng lớn bảo vật, mỗi món đều đủ để khiến các Chí Tôn bên ngoài phải phát điên.

Tuy nhiên, Sở Hoang không hài lòng với điều đó.

Ánh mắt anh ta sâu thẳm, dường như có thể xuyên thấu hư không, nhìn thấy bí mật sâu hơn.

Hóa Xà Chí Tôn thấy vậy, trong lòng thầm đoán ý đồ của Sở Hoang, nhưng không dám biểu lộ chút nào.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Hóa Xà Chí Tôn, Sở Hoang đến trước một thần nguyên đặc biệt.

Khí tức bên trong nó khác biệt, dường như ẩn chứa một loại sức mạnh thần bí nào đó.

Hóa Xà Chí Tôn chỉ vào thần nguyên, cung kính nói với Sở Hoang: "Đại nhân, đây chính là Tiên Phẩm Thần Nguyên, cực kỳ khó có được." Sở Hoang nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Anh ta thấu hiểu sự trân quý của Tiên Phẩm Thần Nguyên, đó là chí bảo có thể nuôi dưỡng nhục thân Đại Đế, thậm chí giúp họ đột phá bình cảnh.

Lúc này!

Sở Hoang nhìn về phía Hóa Xà Chí Tôn, trong lòng không khỏi nảy sinh vài phần hiếu kỳ: "Vì sao ngươi không thử tu hành trong đó, để nâng cao thực lực bản thân?" Hóa Xà Chí Tôn bất lực lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia chua chát: "Đại nhân có điều không biết, nhục thân của ta tuy cường đại, nhưng trước Tiên Phẩm Thần Nguyên, lại yếu ớt như lũ kiến.

Một khi ta cố gắng tu hành trong đó, e rằng nhục thân của ta sẽ lập tức tan vỡ." Sở Hoang nghe xong, trong lòng hơi động.

Tiên Phẩm Thần Nguyên đối với anh ta, có lẽ là một cơ duyên tu hành hiếm có.

Anh ta quyết định mạo hiểm một lần, tiến vào trong đó tu hành.

Dưới sự chỉ dẫn của Hóa Xà Chí Tôn, Sở Hoang cẩn thận tiếp cận Tiên Phẩm Thần Nguyên.

Anh ta hít một hơi thật sâu, cảm nhận luồng sức mạnh thần bí cường đại đang cuồn cuộn ập đến.

Không chút do dự, anh ta trực tiếp bước vào trong thần nguyên.

Vừa bước vào thần nguyên, Sở Hoang liền cảm nhận được một luồng áp lực chưa từng có.

Áp lực đó dường như muốn xé nát nhục thân của anh ta, nhưng anh ta nghiến răng chịu đựng, kiên trì không để mình gục ngã.

Anh ta vận chuyển lực lượng pháp tắc trong cơ thể, đối kháng với sức mạnh trong thần nguyên, cố gắng chuyển hóa nó thành tu vi của bản thân.

Cùng với thời gian trôi đi, Sở Hoang dần dần thích nghi với áp lực trong thần nguyên.

Anh ta bắt đầu cảm nhận được từng luồng năng lượng tinh thuần dũng mãnh chảy vào cơ thể, nuôi dưỡng nhục thân và linh hồn của mình.

Tu vi của anh ta cũng không ngừng tăng lên dưới sự nuôi dưỡng đó, tiến về phía cảnh giới cao hơn.

Sở Hoang chậm rãi bước ra khỏi Tiên Phẩm Thần Nguyên, thân ảnh anh ta tuy vẫn cao lớn, nhưng khí tức toát ra quanh thân lại nội liễm sâu thẳm, dường như một đại dương mênh mông, dưới sự bình tĩnh ẩn chứa vô tận sóng lớn.

Hóa Xà Chí Tôn ở một bên quan sát, có thể cảm nhận rõ ràng rằng, thực lực của Sở Hoang trong thần nguyên đã có một bước nhảy vọt về chất, Sở Hoang của hiện tại, e rằng đã cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Ngay cả Tịch Diệt Chí Tôn còn tại thế, e rằng cũng không phải địch thủ của Sở Hoang đại nhân chỉ trong một chiêu." Hóa Xà Chí Tôn trong lòng thầm nghĩ, có nhận thức sâu sắc hơn về thực lực của Sở Hoang.

Cảm giác áp bách khó tả phát ra từ Sở Hoang, khiến trong lòng nó không khỏi dâng lên một nỗi kinh hoàng và sợ hãi khó tả.

"Đại nhân, thực lực của ngài… lại tăng cường rồi sao?" Hóa Xà Chí Tôn dò hỏi, giọng nói mang theo một tia run rẩy.

Sở Hoang khẽ mỉm cười, nụ cười đó lại không mang theo chút độ ấm nào: "Chỉ hơi có tiến bộ thôi." Lòng Hóa Xà Chí Tôn giật thót, trong lòng thầm mừng vì đã đưa ra lựa chọn đúng đắn, trở thành nô phó của Sở Hoang.

Sở Hoang nhàn nhạt liếc nhìn Hóa Xà Chí Tôn một cái, dường như đã nhìn thấu tâm tư của nó, chỉ khẽ mỉm cười, không nói nhiều.

Anh ta khẽ nói: "Đi thôi." Sau đó xoay người, dẫn Hóa Xà Chí Tôn rời khỏi nơi thần nguyên này.

Khi trở về tộc địa Sở tộc, Tiêu Dao Chí Tôn đã đợi ở đó từ lâu.

Thấy Sở Hoang trở về, lập tức tiến lên đón, trên mặt tràn đầy vẻ cung kính và vui mừng.

"Chủ nhân, ngài cuối cùng cũng đã trở về!" Tiêu Dao Chí Tôn cúi người hành lễ, sau đó thấp giọng nói, "Có mấy vị khách đã đợi trong tộc từ lâu, hy vọng có thể gặp ngài một lần." Sở Hoang nghe vậy, khẽ nhíu mày, sau đó phóng thần thức, quét qua tộc địa Sở tộc.

Khóe miệng anh ta nhanh chóng nở một nụ cười, dường như khá hứng thú.

"Ồ?

Là họ sao." Sở Hoang khẽ nói, giọng nói mang theo một chút trêu chọc, "Vậy ta đi đây." Nói rồi, Sở Hoang liền cất bước đi về phía trước, Tiêu Dao Chí Tôn theo sát phía sau, còn Hóa Xà Chí Tôn thì biết điều duy trì một khoảng cách nhất định, không dám đến gần.

Khi đến đại sảnh tiếp khách, vài bóng người đã đợi ở đó.

Chính là mấy vị Chí Tôn từ các Sinh Mệnh Cấm Khu.

Thấy Sở Hoang xuất hiện, thần sắc họ khác nhau, có lúng túng, có căng thẳng, có người lại mang theo một tia không cam lòng.

Sở Hoang mỉm cười quét mắt một lượt, chậm rãi mở miệng: "Ồ?

Mấy vị Chí Tôn của Sinh Mệnh Cấm Khu đại giá quang lâm Sở tộc của ta, thật hiếm có a.

Không biết chư vị đến đây, vì chuyện gì?" Mấy vị Chí Tôn nhìn nhau, cuối cùng một vị cứng rắn đầu ra đứng dậy, chắp tay nói: "Sở tộc Đại Đế, chúng ta đến đây, thực ra là để nghị hòa với Đại Đế." Nói rồi, ông ta vung tay, từng hòm thần dược, tiên kim và các lễ vật trân quý khác đều hiện ra phía trước, làm thành ý nghị hòa.

Ánh mắt Sở Hoang quét qua những bảo vật đó, khóe miệng nở một nụ cười khinh thường.

Anh ta chậm rãi mở miệng: "Nghị hòa?

Sinh Mệnh Cấm Khu không phải vẫn luôn tự xưng là tồn tại chí cao của tinh vực sao?

Bây giờ sao lại có cách làm này?" Sắc mặt mấy vị Chí Tôn hơi biến, nhưng vẫn cứng rắn nói: "Sở tộc Đại Đế, thực lực của ngài

cường đại, chúng tôi tự biết không bằng.

Nhưng Sinh Mệnh Cấm Khu liên quan đến sự cân bằng của toàn bộ tinh vực, nếu ngài tiếp tục ra tay, e rằng sẽ gây ra hậu quả không thể lường trước.

Chúng tôi chỉ hy vọng ngài có thể giơ cao đánh khẽ, buông tha Sinh Mệnh Cấm Khu." Sở Hoang nghe vậy, bật cười khà khà, nói: "Sinh Mệnh Cấm Khu?

Bản tọa sớm muộn gì cũng sẽ bình định từng cái một.

Các ngươi đến đây hôm nay, chẳng qua là để tranh thủ chút thời gian kéo dài hơi tàn thôi." Mấy vị Chí Tôn nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi, trong đó một người nóng tính không kìm được mở miệng nói: "Sở tộc Đại Đế, hà tất phải bức người đến mức này?

Chẳng lẽ ngài không sợ chúng tôi cá chết lưới rách sao?" Ánh mắt Sở Hoang lóe lên một tia lạnh lẽo, khí tức của anh ta lập tức phóng thích ra, toàn bộ đại sảnh dường như bị một luồng lực lượng vô hình bao trùm, khiến người ta không thở nổi.

"Cá chết lưới rách?" Sở Hoang lạnh lùng nói, "Điều đó còn phải xem các ngươi có bản lĩnh hay không.

Ở đây, chỉ có cá chết, không có lưới của ta rách.

Ta Sở Hoang ở đây minh xác nói cho các ngươi biết, tất cả tồn tại của Sinh Mệnh Cấm Khu, chỉ có hai lựa chọn: thần phục ta, hoặc là chết!" Lời nói của Sở Hoang lạnh như băng đâm vào xương tủy, khiến mấy vị Chí Tôn có mặt đều trong lòng rùng mình.

Trong đó một vị Chí Tôn của Sinh Mệnh Cấm Khu, sắc mặt tái mét, nghiến chặt răng, giọng nói mang theo một tia không cam lòng: "Sở Hoang, đừng quá cuồng vọng!

Ta cũng từng đứng trên đỉnh cao nhất của tinh vực, là Đại Đế, dù

hiện tại bị phong ấn, thực lực suy giảm nhiều, nhưng cũng không thể dễ dàng bị sỉ nhục như vậy!" Sở Hoang nghe vậy, khóe miệng nở một nụ cười nhạt, nụ cười đó vừa có sự khinh miệt lại vừa có vài phần trêu chọc: "Nếu đã như vậy, vậy hà tất phải đến chỗ ta cầu xin nghị hòa?

Sao không trực tiếp cùng ta một trận chiến trên tinh không, xem thử cái gọi là uy nghi của Đại Đế của ngươi thắng một bậc, hay thủ đoạn của bản tọa cao minh hơn?" Vị Chí Tôn kia bị lời của Sở Hoang làm cho nghẹn lời, trừng lớn mắt, dường như muốn phản bác, nhưng lại không tìm được từ ngữ thích hợp.

Cuối cùng, chỉ có thể phẫn nộ phất tay áo, xoay người rời đi.

Mấy vị Chí Tôn khác thấy vậy, cũng lần lượt đứng dậy, nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên một tia bất lực và thất vọng.

Đối kháng với Sở Hoang hoàn toàn vô nghĩa, tiếp tục ở lại đây chỉ là tự chuốc lấy sỉ nhục.

Thế là, họ cũng lần lượt rời khỏi đại điện, chỉ còn lại một không gian trống trải và tĩnh mịch.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, trong đại điện vẫn còn lại hai vị Chí Tôn, không theo những người khác cùng rời đi.